

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne

z 99 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 29, 30 i 31 sierpnia 2011 r.

ANEKS

**Interpelacje i zapytania poselskie
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

Warszawa
2011

T R E Ś Ć

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 99. posiedzenia Sejmu w dniach 29, 30 i 31 sierpnia 2011 r.

	<i>str.</i>		<i>str.</i>
Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		Poseł Anna Sobecka	72
Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		Poseł Jacek Kasprzyk	74
Interpelacje		Poseł Józef Piotr Klim	75
Poseł Marek Opioła	28	Poseł Kazimierz Gwiazdowski	75
Poseł Jan Szyszko	29	Poseł Kazimierz Gwiazdowski oraz grupa posłów	77
Poseł Stanisław Stec	29	Poseł Jarosław Rusiecki	78
Poseł Piotr Polak	30	Posłanki Urszula Augustyn i Bożena Szydłowska	78
Poseł Jan Bury s. Antoniego	32	Posłowie Tadeusz Arkit i Jan Musiał	79
Poseł Dariusz Lipiński	33	Posłowie Łukasz Borowiak i Klaudiusz Balcerzak	80
Poseł Jacek Żalek	33	Poseł Anna Sobecka	80
Posłowie Piotr Babinetz i Adam Śnieżek	35	Poseł Gabriela Masłowska	81
Poseł Henryk Siedlaczek	36	Poseł Krzysztof Lipiec oraz grupa posłów	81
Poseł Robert Tyszkiewicz	36	Poseł Krzysztof Brejza	82
Poseł Marek Łatas	37	Poseł Mieczysław Marcin Łuczak	83
Poseł Daniela Chrapkiewicz	37	Poseł Krzysztof Brejza	84
Poseł Zbigniew Rynasiewicz	38	Poseł Paweł Orłowski	84
Poseł Elżbieta Zakrzewska	39	Posłowie Adam Abramowicz i Jerzy Rębek	85
Poseł Stanisław Chmielewski	40	Poseł Lech Sprawka	85
Poseł Jan Kochanowski	41	Poseł Piotr Babinetz	87
Poseł Wiesław Rygiel	41	Poseł Andrzej Bętkowski	87
Poseł Łukasz Zbonikowski	42	Poseł Czesław Hoc	88
Poseł Wojciech Szczęsny Zarzycki	49	Poseł Elżbieta Streker-Dembińska	90
Poseł Marek Kuchciński	49	Poseł Marek Matuszewski	92
Poseł Łukasz Borowiak	50	Poseł Tomasz Latos oraz grupa posłów	92
Posłowie Zbigniew Kozak i Leonard Krasulski	51	Poseł Krzysztof Brejza	93
Poseł Piotr Stanke	53	Poseł Jacek Żalek	93
Poseł Tadeusz Woźniak	54	Poseł Jacek Bogucki	94
Poseł Stanisław Szwed	56	Poseł Jacek Żalek	95
Poseł Bożenna Bukiewicz	56	Poseł Dariusz Lipiński	96
Poseł Adam Wykręt	58	Poseł Marek Balicki	100
Posłowie Łukasz Borowiak i Klaudiusz Balcerzak	58	Poseł Mirosław Koźlakiewicz	100
Poseł Dariusz Lipiński	60	Poseł Tadeusz Iwiński	101
Posłowie Łukasz Borowiak i Klaudiusz Balcerzak	61	Poseł Jacek Żalek	101
Poseł Marek Balicki	61	Odpowiedzi na interpelacje	
Poseł Maria Zuba	62	Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	103
Poseł Henryk Milcarz	63	Podsekretarz stanu Adam Fronczak	115
Poseł Grzegorz Roszak	65	Sekretarz stanu Jan Borkowski	116
Poseł Krzysztof Tyszkiewicz	66	Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	116
Poseł Waldy Dzikowski	67	Sekretarz stanu Jakub Szulc	117
Poseł Łukasz Borowiak	67	Podsekretarz stanu Jacek Kapica	118
Poseł Marek Opioła	68	Sekretarz stanu Czesław Mroczek	119
		Podsekretarz stanu Maciej Kaliski	120
		Sekretarz stanu Czesław Mroczek	123
		Sekretarz stanu Jakub Szulc	123
		Sekretarz stanu Czesław Mroczek	124

Sekretarz stanu Jakub Szulc	125
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk . . .	127
Podsekretarz stanu Marek Haber	127
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . .	128
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	130
Sekretarz stanu Jakub Szulc	130
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	131
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska . . .	133
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	135
Sekretarz stanu Jakub Szulc	136
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	137
Minister Elżbieta Bienkowska	141
Sekretarz stanu Jakub Szulc	145
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	146
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	147
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . .	151
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	152
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	153
Minister Jolanta Fedak	154
Sekretarz stanu Jakub Szulc	155
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	157
Sekretarz stanu Jakub Szulc	159
Sekretarz stanu Mikołaj Dowgielewicz . . .	162
Podsekretarz stanu Magdalena Gaj	164
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	166
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski . . .	167
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	170
Minister Aleksander Grad	171
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	172
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	173
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	174
Sekretarz stanu Jan Borkowski	175
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	176
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	177
Sekretarz stanu Jan Borkowski	178
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	179
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	180
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	182
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	183
Minister Andrzej Kraszewski	188
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	188
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	189
Sekretarz stanu Piotr Zuchowski	190
Minister Jolanta Fedak	193
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	193
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	195
Minister Cezary Grabarczyk	195
Minister Barbara Kudrycka	196
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	197
Minister Marek Sawicki	198
Sekretarz stanu Adam Zdziebło	198
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . .	199
Minister Adam Giersz	200
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	201
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	202
Sekretarz stanu Jakub Szulc	204
Podsekretarz stanu Marek Haber	204
Sekretarz stanu Jarosław Duda	210

Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	211
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	212
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . .	213
Minister Barbara Kudrycka	214
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	215
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	216
Minister Barbara Kudrycka	218
Sekretarz stanu Jarosław Duda	219
Podsekretarz stanu Joanna Maćkowiak-Pandera	221
Sekretarz stanu Jakub Szulc	222
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	223
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . .	224
Sekretarz stanu Jarosław Duda	228
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	229
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	230
Podsekretarz stanu Marek Haber	230
Sekretarz stanu Jakub Szulc	231
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	232
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	233
Sekretarz stanu Jakub Szulc	233
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	234
Sekretarz stanu Jakub Szulc	237
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	237
Minister Cezary Grabarczyk	239
Minister Jolanta Fedak	240
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	241
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	242
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk . . .	244
Sekretarz stanu Piotr Zuchowski	247
Sekretarz stanu Jan Bury	249
Minister Barbara Kudrycka	250
Sekretarz stanu Jakub Szulc	250
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	251
Sekretarz stanu Jan Bury	253
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	255
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	255
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	255
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	256
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	257
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	258
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	260
Prezes Urzędu Zamówień Publicznych Jacek Sadowy	262
Sekretarz stanu Mikołaj Dowgielewicz . . .	263
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	265
Sekretarz stanu Ryszard Stachurski	267
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	270
Minister Jolanta Fedak	272
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	275
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	276
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	277
Podsekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Adam Jasser	278
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	279
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . .	280
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	281
Minister Jolanta Fedak	282

Podsekretarz stanu Wiesław Szczuka	282
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	284
Podsekretarz stanu Marek Haber	284
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	287
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	288
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	289
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	290
Minister Cezary Grabarczyk	291
Sekretarz stanu Jan Bury	293
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	294
Podsekretarz stanu Maciej Kaliski	295
Sekretarz stanu Jan Borkowski	296
Podsekretarz stanu Jacek Dominik	298
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	299
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	304
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	304
Minister Marek Sawicki	305
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	307
Sekretarz stanu Jarosław Duda	310
Minister Jolanta Fedak	310
Podsekretarz stanu Zbigniew Marciniak	311
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk	312
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	314
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	315
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	317
Minister Jolanta Fedak	318
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	319
Sekretarz stanu Jakub Szulc	320
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	322
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	322
Sekretarz stanu Mikołaj Dowgielewicz	323
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	324
Minister Marek Sawicki	326
Sekretarz stanu Jarosław Duda	328
Podsekretarz stanu Janusz Żbik	330
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk	331
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	334
Sekretarz stanu Jarosław Duda	336
Sekretarz stanu Jakub Szulc	340
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	340
Minister – członek Rady Ministrów	
Michał Boni	341
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	342
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	342
Sekretarz stanu Adam Zdziebło	343
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	345
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	346
Minister Jolanta Fedak	347
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	350
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	351
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	353
Podsekretarz stanu Maciej Kaliski	355
Sekretarz stanu Jarosław Duda	357
Podsekretarz stanu Jacek Dominik	360
Sekretarz stanu Jakub Szulc	361
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	362
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	362
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	363

Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	364
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	364
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	365
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	366
Podsekretarz stanu Janusz Żbik	366
Sekretarz stanu Adam Zdziebło	372
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	374
Sekretarz stanu Jarosław Duda	375
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	379
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	380
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	382
Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński	383
Minister Adam Giersz	383
Minister Aleksander Grad	384
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	385
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	386
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	387
Szef Służby Cywilnej	
Sławomir Marek Brodziński	389
Sekretarz stanu Jarosław Duda	389
Podsekretarz stanu Jacek Dominik	391
Sekretarz stanu Jakub Szulc	394
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	395
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	395
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	396
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	397
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	397
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	399
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	400
Sekretarz stanu Jan Borkowski	400
Sekretarz stanu Jarosław Duda	401
Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński	404
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	405
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	406
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	407
Sekretarz stanu Jan Bury	408
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	408
Minister Jolanta Fedak	409
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	410
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski	411
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	413
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	417
Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł	418
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	419
Sekretarz stanu Jarosław Duda	421
Sekretarz stanu Jakub Szulc	423
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski	423
Minister Jolanta Fedak	426
Podsekretarz stanu Magdalena Gaj	427
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	430
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	430
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	435
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	438
Podsekretarz stanu Wiesław Szczuka	439
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	445
Sekretarz stanu Adam Zdziebło	445
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	447
Minister Bogdan Zdrojewski	448

Podsekretarz stanu Maciej Kaliski	449
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	451
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska . . .	453
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczak . . .	454
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	456
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	457
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	458
Sekretarz stanu Jarosław Duda	459
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	461
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	463
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	464
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	470
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	472
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	472
Podsekretarz stanu Hanna Majszczuk	473
Minister Jolanta Fedak	473
Podsekretarz stanu Hanna Majszczuk	474
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	475
Minister Aleksander Grad	475
Podsekretarz stanu Jacek Dominik	476
Podsekretarz stanu Hanna Majszczuk	480
Minister Adam Giersz	481
Podsekretarz stanu Marek Haber	482
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	483
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki . . .	484
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	487
Minister Bogdan Zdrojewski	487
Minister Jolanta Fedak	488
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	490
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . .	492
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	492
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . .	493
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	495
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	496
Zapytania	
Poseł Marek Kwitek	497
Poseł Elżbieta Rafalska	502
Poseł Piotr Polak	502
Poseł Arkadiusz Litwiński	502
Poseł Jan Bury s. Antoniego	503
Poseł Jan Kulas	503
Poseł Dariusz Lipiński	504
Poseł Gabriela Masłowska	504
Poseł Daniela Chrapkiewicz	505
Poseł Sylwester Pawłowski	507
Poseł Jerzy Polaczek	508
Poseł Ludwik Dorn	508
Poseł Wiesław Rygiel	511
Poseł Elżbieta Rafalska	514
Poseł Tadeusz Woźniak	514
Poseł Stanisław Szwed	515
Poseł Piotr Ołowski	516
Poseł Jan Kulas	517
Poseł Czesław Hoc	517
Poseł Gabriela Masłowska	518
Poseł Marek Wójcik	518
Poseł Czesław Hoc	519
Poseł Sławomir Worach	520

Poseł Franciszek Jerzy Stefaniuk	521
Posłowie Klaudiusz Balcerzak i Łukasz Borowiak	521
Poseł Tadeusz Tomaszewski	521
Poseł Michał Szczerba	522
Poseł Marek Matuszewski	522
Poseł Jadwiga Wiśniewska	523
Poseł Edward Czesak	523
Poseł Jacek Bogucki	523
Poseł Mirosław Koźlakiewicz	525
Poseł Ludwik Dorn	525
Odpowiedzi na zapytania	
Podsekretarz stanu Janusz Żbik	529
Sekretarz stanu Jarosław Duda	531
Sekretarz stanu Jakub Szulc	532
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	535
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	536
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	537
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	538
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	539
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	542
Minister Aleksander Grad	543
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . .	544
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	545
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	547
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	547
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	548
Sekretarz stanu Jan Bury	549
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	549
Minister Jolanta Fedak	550
Sekretarz stanu Jakub Szulc	551
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	553
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	555
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	555
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	556
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	557
Sekretarz stanu Jan Bury	560
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	560
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	563
Podsekretarz stanu Jacek Dominik	563
Sekretarz stanu Jakub Szulc	564
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	565
Sekretarz stanu Jarosław Duda	565
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	566
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	566
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	570
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	571
Sekretarz stanu Maria Elżbieta Orłowska . .	571
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	572
Podsekretarz stanu Hanna Majszczuk	572
Minister Aleksander Grad	574
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska . . .	574
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . .	575
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	577
Minister Aleksander Grad	578
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	579
Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński . . .	579
Sekretarz stanu Jan Borkowski	580

	<i>str.</i>
Minister Cezary Grabarczyk	580
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	581
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	583
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	585
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	586
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	587
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	588
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałejko	590
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	590
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	594
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	595
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	597
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	598
Minister Aleksander Grad	599
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	600
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	601
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałejko	602
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	603

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	605
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	605
Minister Jolanta Fedak	607
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	608
Sekretarz stanu Jarosław Duda	609
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	611
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	613
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	613
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	614
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	615
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczczyk	615
Sekretarz stanu Jakub Szulc	617
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	620
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	620
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	621
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	623
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	624
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	624

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) posła Marka Opióły w sprawie informacji o problemach technicznych i organizacyjnych w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego im. Obrońców Warszawy – do ministra obrony narodowej – ponowna (23056),

2) posła Marka Opióły w sprawie osłony kontrywiadowniczej polskiego personelu latającego w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego – do prezesa Rady Ministrów – ponowna (23143),

3) posła Jana Szyszki w sprawie wypowiedzi ministra finansów w „Sygnałach dnia” Programu I Polskiego Radia w dniu 1 lipca 2011 r., dotyczącej pakietu klimatyczno-energetycznego – do ministra finansów – ponowna (23448),

4) posła Stanisława Steca w sprawie zmiany sposobu szacowania szkód rolnych w 2011 r. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi – ponowna (23892),

5) posła Piotra Polaka w sprawie stanu realizacji, zapowiadanego wcześniej pomysłu zakupu dla każdego ucznia laptopa – do prezesa Rady Ministrów (24087),

6) posła Piotra Polaka w sprawie lokalizacji przebiegu trasy S8 w okolicach miejscowości Barycz, gm. Dobroń – do ministra infrastruktury (24088),

7) posła Piotra Polaka w sprawie utrzymania na 2012 r. zasad dofinansowania „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24089),

8) posła Piotra Polaka w sprawie podjęcia działań zmierzających do obniżenia wysokich kosztów zakupu podręczników dla dzieci i młodzieży szkolnej w roku 2011/2012 – do ministra edukacji narodowej (24090),

9) posła Piotra Polaka w sprawie wprowadzenia w Polsce jednoznacznych przepisów i norm regulujących lokalizację oraz budowę farm i siłowni wiatrowych – do prezesa Rady Ministrów (24091),

10) posła Piotra Polaka w sprawie równych zasad przyznawania oraz wysokości renty rodzinnej po zmarłej osobie – do ministra pracy i polityki społecznej (24092),

11) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie oceny obecnej sytuacji i przeciwdziałania lichwiarskim

praktykom w zakresie świadczenia usług kredytowych w Polsce przez instytucje niebankowe – do prezesa Rady Ministrów (24093),

12) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie braku pełnej realizacji rządowego programu leczenia chorych na zapalenie wątroby typu C z racji niezapewnienia wystarczających środków finansowych – do ministra zdrowia (24094),

13) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie reakcji na aresztowanie byłej premier Ukrainy Julii Tymoszenko – do ministra spraw zagranicznych (24095),

14) posła Jacka Żalka w sprawie realizacji inwestycji budowy lotniska regionalnego w woj. podlaskim – do ministra środowiska (24096),

15) posłów Piotra Babinetza i Adama Śniezka w sprawie zasad podziału i wysokości nakładów na realizację programu „Pomoc państwa w zakresie żywienia” w woj. podkarpackim – do prezesa Rady Ministrów (24097),

16) posła Henryka Siedlaczka w sprawie prognozy wodnego na rzece Rudce w Kuźni Raciborskiej – do ministra środowiska (24098),

17) posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie sytuacji pracowników administracyjnych szkół artystycznych – do ministra finansów (24099),

18) posła Marka Łatasę w sprawie ustawy o języku migowym realizującej najważniejsze postulaty środowiska osób głuchych i głuchoniewidomych – do ministra pracy i polityki społecznej (24100),

19) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie odszkodowań będących następstwem likwidacji Komisji Mąjtkowej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24101),

20) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie eksmisji bez przyznawania lokali socjalnych – do ministra sprawiedliwości (24102),

21) posła Zbigniewa Rynasiewicza w sprawie skomunikowania węzła Ropczyce – Sędziszów Małopolski planowanej autostrady A4 z drogą krajową nr 4 na terenie gm. Sędziszów Małopolski – do ministra infrastruktury (24103),

22) posła Zbigniewa Rynasiewicza w sprawie remontu nawierzchni drogi krajowej nr 19 w miejscowości Kamień w pow. rzeszowskim – do ministra infrastruktury (24104),

23) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie budowy kopalni odkrywkowej i elektrowni na terenie pow. lubińskiego – do ministra gospodarki (24105),

24) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie pogarszającej się sytuacji osób pobierających zasiłki stałe – do ministra pracy i polityki społecznej (24106),

25) poseł Stanisława Chmielewskiego w sprawie wprowadzonych przez Ochotnicze Hufce Pracy zmian w treści umów o refundację pracodawcom wypłaconych wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne za młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego – do ministra pracy i polityki społecznej (24107),

26) poseł Jana Kochanowskiego w sprawie kwalifikacji wydatków związanych z zawarciem umów leasingowych w ramach projektów za rok 2010 i 2011 – do ministra rozwoju regionalnego (24108),

27) poseł Wiesława Rygla w sprawie projektu zmian w ustawie o dostępie do informacji publicznej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24109),

28) poseł Wiesława Rygla w sprawie projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych – do ministra sprawiedliwości (24110),

29) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zaświadczeń wystawianych przez urząd skarbowy i ZUS – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24111),

30) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie hazardu internetowego – do ministra finansów (24112),

31) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie ustawy zakładającej ograniczenie liczby miejsc w świetlicach środowiskowych – do ministra pracy i polityki społecznej (24113),

32) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie projektu rozporządzenia zakładającego wprowadzenie w szkołach elektronicznych podręczników – do ministra edukacji narodowej (24114),

33) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie prawa odwołania się od wyniku egzaminu maturalnego – do ministra edukacji narodowej (24115),

34) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie nowego rodzaju kontroli przeprowadzanej przez urząd skarbowy – do ministra finansów (24116),

35) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie systemu informatycznego odpowiedzialnego za weryfikację pacjentów oczekujących na świadczenia medyczne – do ministra zdrowia (24117),

36) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zmian w ustawie o finansach publicznych – do ministra finansów (24118),

37) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie elektronicznych zeznań podatkowych – do ministra finansów (24119),

38) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie funduszy pochodzących z subwencji na uczniów niepełnosprawnych, przeznaczanych na inne cele – do ministra edukacji narodowej (24120),

39) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie klientów uszkodzonych przez krakowskiego dewe-

lopera Leopard SA – do ministra sprawiedliwości (24121),

40) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie antypolskich plakatów, jakie pojawiły się w niemieckich miejscowościach przygranicznych – do ministra spraw zagranicznych (24122),

41) poseł Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego w sprawie przebiegu kolei dużych prędkości relacji Warszawa – Łódź – Poznań/Wrocław przez teren gmin Błaszki i Wróblew w woj. łódzkim – do prezesa Rady Ministrów (24123),

42) poseł Marka Kuchcińskiego w sprawie nieprawidłowości w podziale środków na świadczenia i dotacje związane z usuwaniem skutków klęsk żywiołowych w woj. podkarpackim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24124),

43) poseł Łukasza Borowiaka w sprawie zagwarantowania źródeł finansowania realizacji inwestycji drogi ekspresowej S5 na odcinku Poznań – Wrocław – do ministra infrastruktury (24125),

44) posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie zagrożeń dla bezpieczeństwa ekonomicznego państwa i sektora niepublicznego w związku z procederem wyłudzenia przez spółki reaktywne na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych i ich pełnomocników od spółek notowanych na publicznym rynku kapitałowym należności finansowych z tytułu utraty rzekomo posiadanych przed II wojną światową nieruchomości – do prezesa Rady Ministrów (24126),

45) poseł Piotra Stanke w sprawie raportu spółki PL.2012 na temat stanu przygotowań do organizacji Euro 2012 – do ministra infrastruktury (24127),

46) poseł Piotra Stanke w sprawie niektórych zapisów statutów jednostek samorządu terytorialnego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24128),

47) poseł Tadeusza Woźniaka w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych osobom niepełnoletnim – do ministra zdrowia (24129),

48) poseł Tadeusza Woźniaka w sprawie finansowania leczenia osób nieubezpieczonych – do ministra zdrowia (24130),

49) poseł Tadeusza Woźniaka w sprawie dostępności badań specjalistycznych na zlecenie lekarza pierwszego kontaktu – do ministra zdrowia (24131),

50) poseł Stanisława Szweda w sprawie prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze – do ministra pracy i polityki społecznej (24132),

51) poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie trudności przy uzyskiwaniu przez sybiraków statusu osób represjonowanych – do ministra pracy i polityki społecznej (24133),

52) poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym – do ministra infrastruktury (24134),

53) poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie wprowadzenia zmian w systemie monitoringu suszy rolniczej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (24135),

54) posła Adama Wykręta w sprawie projektu rozporządzenia odnośnie do egzaminów na tytuły czeładnicze i mistrzowskie – do ministra edukacji narodowej (24136),

55) posła Adama Wykręta w sprawie budowy systemu wsparcia dla polskiego przemysłu w świetle proponowanej przez Komisję Europejską polityki ochrony klimatu – do ministra gospodarki (24137),

56) posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie istniejących programów wsparcia ze strony państwa odbudowy obiektów sakralnych na Ukrainie – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (24138),

57) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie budowy drogi ekspresowej S5 z Poznania do Wrocławia – do ministra infrastruktury (24139),

58) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie przekazania przez Prokuraturę Generalną danych dotyczących działaczy białoruskiej opozycji demokratycznej tamtejszym służbom bezpieczeństwa – do ministra spraw zagranicznych (24140),

59) posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie pomocy w uzyskaniu środków finansowych na funkcjonowanie pogotowia zarządnego przez NZOZ Nowy Szpital Powiatu Krośnieńskiego – do ministra zdrowia (24141),

60) posła Marka Balickiego w sprawie refundacji ze środków publicznych zestawów infuzyjnych do osobistych pomp insuliny – do ministra zdrowia (24142),

61) poseł Marii Zuby w sprawie wprowadzenia bez podstawy prawnej zmiany sposobu interpretacji przepisów dotyczących wypłaty świadczeń pomocy społecznej w formie zasiłków oraz odprowadzania składek za niektóre świadczenia z pomocy społecznej – do ministra finansów (24143),

62) posła Henryka Milcarza w sprawie postulatów wojewódzkich władz samorządowych dotyczących działań zmierzających do ułatwienia realizacji inwestycji z zakresu ochrony przeciwpowodziowej na terenach międzywala objętych siecią Natura 2000 – do ministra środowiska (24144),

63) posła Henryka Milcarza w sprawie warunków przyznania ulgi zwanej kredytem podatkowym przedsiębiorcom rozpoczynającym prowadzenie działalności gospodarczej – do ministra finansów (24145),

64) posła Henryka Milcarza w sprawie osób opiekujących się krewnymi wymagającymi opieki, które pobierały świadczenia pielęgnacyjne i zostały bez prawa do zasiłku – do ministra pracy i polityki społecznej (24146),

65) posła Grzegorza Roszaka w sprawie umożliwienia podejmowania uchwał przez członków zarządów spółek za pośrednictwem Internetu – do ministra sprawiedliwości (24147),

66) posła Grzegorza Roszaka w sprawie możliwości objęcia osób cierpiących na zaburzenia psychiczne leczeniem uzdrowiskowym – do ministra zdrowia (24148),

67) posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie odnawialnych źródeł energii – do ministra gospodarki (24149),

68) posła Waldy Dzikowskiego w sprawie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych – do ministra finansów (24150),

69) posła Łukasza Borowiaka w sprawie problemu zastosowania nowych tłumików – do ministra sportu i turystyki (24151),

70) posła Marka Opióły w sprawie ujawnienia planów instytucji strategicznych dla bezpieczeństwa państwa – do prezesa Rady Ministrów (24152),

71) posła Marka Opióły w sprawie stworzenia przez szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego zagrożenia terrorystycznego dla Rzeczypospolitej Polskiej oraz ujawnienia informacji mogących doprowadzić do dekonspiracji tożsamości żołnierzy SKW wykonujących czynności operacyjno-rozpoznawcze oraz ich współpracowników – do prezesa Rady Ministrów (24153),

72) posła Marka Opióły w sprawie analizy dotyczącej zagrożeń dla bezpieczeństwa państwa wynikających ze współpracy SB i KGB w latach 1970–1990 – do prezesa Rady Ministrów (24154),

73) posła Marka Opióły w sprawie ujawnienia przez portal www.niezalezna.pl niezgodności daty powstania raportu Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego z datą powstania jego tłumaczenia na język rosyjski – do prezesa Rady Ministrów (24155),

74) posła Marka Opióły w sprawie zwrotu kosztów poniesionych w związku z aferą kupowania głosów w wyborach prezydenta Wałbrzycha na rzecz kandydata Platformy Obywatelskiej – do prezesa Rady Ministrów (24156),

75) posła Marka Opióły w sprawie gróźb kierowanych pod adresem prezesa Rady Ministrów w celu wymuszenia zastosowania tzw. konwencji chicagowskiej jako podstawy badania wypadku TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. – do prezesa Rady Ministrów (24157),

76) posła Marka Opióły w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa przebywającemu w areszcie tajnemu współpracownikowi służb specjalnych, u którego znaleziono materiały kompromitujące polskich polityków – do ministra sprawiedliwości (24158),

77) poseł Anny Sobeckiej w sprawie refundacji zabiegów z użyciem robota da Vinci – do ministra zdrowia (24159),

78) poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowelizacji ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych – do ministra sprawiedliwości (24160),

79) poseł Anny Sobeckiej w sprawie groźby utraty płynności przez Fundusz Ubezpieczeń Społecznych – do ministra finansów (24161),

80) poseł Anny Sobeckiej w sprawie potencjału obronnego Polski oraz likwidacji 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego – do ministra obrony narodowej (24162),

81) poseł Anny Sobeckiej w sprawie rządowego planu wprowadzenia programu oszczędnościowego – do ministra finansów (24163),

82) poseł Jacka Kasprzyka w sprawie limitu połowu dorsza na wędkę – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (24164),

83) poseł Józefa Piotra Klima w sprawie wynagrodzenia pracowników Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (24165),

84) poseł Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie bezrobocia w pow. kolneńskim – do ministra pracy i polityki społecznej (24166),

85) poseł Kazimierza Gwiazdowskiego oraz grupy posłów w sprawie zalewania łąk, pastwisk i pól uprawnych w wyniku obfitych opadów deszczu w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (24167),

86) poseł Jarosława Rusieckiego w sprawie zmiany stanu prawnego poprzez ustanowienie zabezpieczeń interesów stron umowy deweloperskiej, zapewniającej ochronę praw nabywców mieszkań – do ministra infrastruktury (24168),

87) poseł Jarosława Rusieckiego w sprawie krytycznej sytuacji w zakresie dostępu pacjentów do usług świadczonych przez służbę zdrowia – do ministra zdrowia (24169),

88) poseł Urszuli Augustyn i Bożeny Szydłowskiej w sprawie rozwiązań prawnych umożliwiających rolnikom prowadzącym gospodarstwa agroturystyczne sprzedaż produktów rolno-spożywczych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (24170),

89) posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie interpretacji przepisów ustawy o drogach publicznych w zakresie zmian opłat za zajęcie pasa drogowego – do ministra infrastruktury (24171),

90) posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie sposobu opodatkowania terenu elektrowni słonecznej – do ministra finansów (24172),

91) posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie braku zainteresowania szkoleniami na opiekuna dziennego w świetle ustawy o formach opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 – do ministra pracy i polityki społecznej (24173),

92) poseł Anny Sobeckiej w sprawie odbierania polskim rodzinom dzieci przez władze Norwegii – do ministra spraw zagranicznych (24174),

93) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie planów ograniczenia rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej – do ministra finansów (24175),

94) poseł Krzysztofa Lipca oraz grupy posłów w sprawie nieuzasadnionych działań rządu w zakresie ciągłego przesuwania w czasie realizacji inwestycji rozbudowy drogi krajowej nr 42, będącej „drogą życia” dla północnej części woj. świętokrzyskiego – do prezesa Rady Ministrów (24176),

95) poseł Krzysztofa Brejzy w sprawie prowadzenia i publikowania statystyk dotyczących przeszukiwania pomieszczeń przez Policję – do ministra sprawiedliwości (24177),

96) poseł Krzysztofa Brejzy w sprawie czasu pracy lekarzy pracujących na podstawie umów cywilnoprawnych – do ministra zdrowia (24178),

97) poseł Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie spełnienia wymogów art. 62 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym przez szpitale – do ministra zdrowia (24179),

98) poseł Krzysztofa Brejzy w sprawie nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych dla nauczycieli centrów kształcenia praktycznego – do ministra edukacji narodowej (24180),

99) poseł Pawła Orłowskiego w sprawie interpretacji przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24181),

100) posłów Adama Abramowicza i Jerzego Rębka w sprawie umożliwienia polskim obywatelom nabywania obligacji nominowanych w euro i innych walutach – do prezesa Rady Ministrów (24182),

101) poseł Lecha Sprawki w sprawie zasad ustalania podstawy naliczania dotacji dla przedszkoli publicznych prowadzonych przez osoby prawne i fizyczne inne niż j.s.t. i przedszkoli niepublicznych – do ministra edukacji narodowej (24183),

102) poseł Piotra Babinetza w sprawie udostępniania danych zawartych w księgach wieczystych przez Internet – do ministra sprawiedliwości (24184),

103) poseł Andrzeja Bętkowskiego w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 74 w miejscowości Łągów – do ministra infrastruktury (24185),

104) poseł Czesława Hoca w sprawie ponownego podjęcia niezrozumiałej decyzji nieumieszczenia analogów insuliny długo działających pomimo składanych obietnic – do ministra zdrowia (24186),

105) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie nowych zasad finansowania świadczeń w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej – diabetologia – do ministra zdrowia (24187),

106) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie refundacji leków i wyrobów medycznych – do ministra zdrowia (24188),

107) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie szczepień ochronnych – do ministra zdrowia (24189),

108) poseł Marka Matuszewskiego w sprawie zniesienia obowiązku odprowadzania składki ZUS dla studentów prowadzących działalność gospodarczą – do ministra pracy i polityki społecznej (24190),

109) poseł Tomasza Latosa oraz grupy posłów w sprawie nowej listy leków refundowanych – do ministra zdrowia (24191),

110) poseł Krzysztofa Brejzy w sprawie wizji polsko-ukraińskiego pojednania – do ministra spraw zagranicznych (24192),

111) poseł Jacka Żalka w sprawie budowy obwodnicy Grajewa oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 z ulicami: Szkolną, Kolejową, Konopską i linią kolejową – do ministra infrastruktury (24193),

112) posła Jacka Boguckiego w sprawie dofinansowania budowy dróg lokalnych – do ministra infrastruktury (24194),

113) posła Jacka Boguckiego w sprawie projektu nowelizacji ustawy o ochronie przyrody – do ministra środowiska (24195),

114) posła Jacka Żalka w sprawie biurokratycznych utrudnień przy wydawaniu pozwoleń na budowę – do ministra infrastruktury (24196),

115) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie działalności instytutów Konfucjusza w Polsce – do ministra spraw zagranicznych (24197),

116) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie realizacji ustawy o Karcie Polaka – do ministra spraw zagranicznych (24198),

117) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie planów modernizacji linii kolejowych w latach 2014–2020 w zachodniej części Polski – do ministra infrastruktury (24199),

118) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie aktualizacji listy projektów kluczowych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” – do ministra rozwoju regionalnego (24200),

119) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie dofinansowania unijnego do zakupu nowoczesnych pociągów międzyregionalnych przez samorzady wojewódzkie – do ministra rozwoju regionalnego (24201),

120) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie przyjęcia przez Radę Ministrów nowej „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju” – do ministra rozwoju regionalnego (24202),

121) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie stosowania umorzeń zaległości podatkowych – do ministra finansów (24203),

122) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie przekształceń własnościowych Międzynarodowych Targów Poznańskich – do ministra skarbu państwa (24204),

123) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie korzystania przez przedsiębiorców z prawa wyboru tytułu do ubezpieczeń społecznych – do ministra pracy i polityki społecznej (24205),

124) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie ogłoszenia programu wykonawczego na lata 2011–2013 do polsko-syryjskiej umowy o współpracy kulturalnej – do ministra spraw zagranicznych (24206),

125) posła Marka Balickiego w sprawie „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2012–2018” – do ministra zdrowia (24207),

126) posła Mirosława Koźlakiewicza w sprawie podwyższenia wynagrodzenia za pracę pracownikom zatrudnionym w powiatowych stacjach sanitarno-epidemiologicznych – do ministra zdrowia (24208),

127) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego, na przykładzie Urzędu Marszałkowskiego Województwa Warmińsko-Mazurskiego – do prezesa Rady Ministrów (24209),

128) posła Jacka Żalka w sprawie naruszania jawności funkcjonowania spółdzielni mieszkaniowych – do ministra sprawiedliwości (24210).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie niedofinansowania świadczeń geriatrycznych (22615),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie sytuacji oraz strategii opieki geriatrycznej w Polsce (22619),

3) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie różnic dotyczących średniej długości życia w Polsce (22814),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadiusza Litwińskiego w sprawie działań podejmowanych przez resort w celu walki z cukrzycą i ograniczania jej skutków zdrowotnych oraz ponoszonych kosztów społeczno-ekonomicznych (23001),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Krzysztofa Sońty i Roberta Telusa w sprawie zmian w refundacji leków dla chorych na padaczkę (23081),

6) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Ludwika Dorna w sprawie noty dyplomatycznej wystosowanej do Stolicy Apostolskiej, dotyczącej wypowiedzi polskiego zakonnika, redemptorysty o. Tadeusza Rydzyskiego (23226),

7) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Ziętka w sprawie działań zmierzających do utworzenia funduszu ochrony zabytków przemysłowych na Śląsku (23264),

8) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie zwiększenia nakładów finansowych na kardiologię i prewencję chorób sercowo-naczyniowych (23273),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie ustawy o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa (23290),

10) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie informacji dotyczącej wystawy „Pamięci ofiar terroru komunistycznego w Wojsku Polskim” w siedzibie Służby Kontrwywiadu Wojskowego (23301),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Macieja Kaliskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie górnictwa węgla brunatnego (23352),

12) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie czarterowania dwóch samolotów Embraer 175 (23376),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Wenderlicha w sprawie projektowanej przez NFZ obniżki stawek za zabiegi kardiologii inwazyjnej (23402),

14) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Widackiego w sprawie Prawosławnego Ordynariatu Polowego (23406),

15) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Widackiego w sprawie liczby kapelanów wojskowych służących w Siłach Zbrojnych RP (23417),

16) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie zmian w zasadach finansowania przez NFZ porad udzielanych przez poradnie specjalistyczne (23421),

17) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie zwiększenia środków na finansowanie świadczeń zdrowotnych (23428),

18) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza na interpelację posła Marka Opióły w sprawie informacji o kłopotach z uzbrojeniem żołnierzy polskiego kontyngentu w Afganistanie (23436) – zastrzeżona,

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie naliczania podatku akcyzowego za sprowadzone do Polski samochody ciężarowe oraz naliczania opłaty produktywnej (23451),

20) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Ćwierza w sprawie niezawierania umów z zakresu ratownictwa medycznego oraz likwidacji Pogotowia Ratunkowego w Jarosławiu (23461),

21) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie rażącej niespójności w interpretacji prawa

przez wymiar sprawiedliwości wobec osób poszkodowanych przez nieuczciwych deweloperów (23470),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie rozwoju systemu pętli indukcyjnych dla osób niedosłyszących (23472),

23) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie podwyższenia kwoty środków finansowych przewidzianych na finansowanie świadczeń w 2012 r. (23475),

24) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie służby wojskowej obywateli polskich w obcych armiach bez uzyskania zgody MSWiA lub MON w przypadku byłych żołnierzy zawodowych (23476),

25) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie Narodowych Sił Rezerwowych (23478),

26) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie problemów młodych bezrobotnych (23479),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie Szpitala Klinicznego im. Karola Jonschera w Poznaniu (23487),

28) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Piechoty w sprawie wprowadzenia w Polsce szczegółowej procedury wszczepiania implantów ślimakowych, zwłaszcza dzieciom z wadą słuchu (23488),

29) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Wenderlicha w sprawie przyszłości Wojewódzkiego Ośrodka Lecznictwa Psychiatrycznego w Toruniu (23491),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie trzeźwości nastolatków (23498),

31) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wykorzystania środków unijnych na dostęp do Internetu (23501),

32) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie obowiązkowych szczepień (23504),

33) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia mini-

stra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie odpraw emerytalnych dla żołnierzy (23514),

34) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie rozprzestrzeniania się wirusa HIV (23515),

35) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie opracowania projektu ustawy regulującej stosunki prawne między stronami umów deweloperskich, które zapewnią właściwą ochronę praw nabywców mieszkań (23517),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Czesława Hoca w sprawie niewpisania na listę leków refundowanych niewapniowego preparatu wiążącego fosfor, znakomicie zwiększającego szansę na przeszczep nerek u osób dializowanych oraz zmniejszającego ryzyko śmiertelności u tych chorych (23522),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie działań służb i organów administracji rządowej podejmowanych w celu ochrony ekonomicznych interesów państwa w związku z procederem reprivatyzacji mienia samorządu terytorialnego (23525),

38) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Józefa Piotra Klimy w sprawie interpretacji przepisów prawa (23530),

39) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie premii dla pracowników oddziałów regionalnych NFZ (23543),

40) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie samobójstw i samouszkodzeń dzieci (23544),

41) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie metod skutecznego przeciwdziałania stosowaniu środków odurzających (23549),

42) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie niedostatecznej opieki stomatologicznej dla dzieci (23550),

43) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zapewnienia specjalistycznej opieki dla dzieci przewlekłe chorych pozostających pod opieką placówki opiekuńczo-wychowawczej (23552),

44) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Mikołaja Dowgielewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła

Łukasza Zbonikowskiego w sprawie polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (23562),

45) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (23566),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Terleckiego w sprawie zwiększenia prawnych i faktycznych możliwości weryfikacji pełnomocnictw w sprawach o nabycie spadku (23568),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Terleckiego w sprawie ewentualnych nieprawidłowości w postępowaniu Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie wpisania do ewidencji partii politycznych zmian dotyczących Stronnictwa Demokratycznego (23569),

48) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Terleckiego w sprawie tzw. umowy indemnizacyjnej zawartej w dniu 16 lipca 1960 r. między rządami Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Stanów Zjednoczonych Ameryki (23570),

49) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra oraz ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie działań podejmowanych na szkodę interesów ekonomicznych państwa związanych ze sprzedażą przez Skarb Państwa akcji spółek PZU SA oraz banku PKO BP SA (23574),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie działań podejmowanych przez wojskowe i cywilne organy państwa w związku z procederem reaktywacji przez osoby fizyczne i prywatne podmioty prawne, na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych, przedwojennych polskich przedsiębiorstw o profilu zbrojeniowo-obronnym (23575),

51) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Węgrzyna w sprawie projektu kluczowego RPO województwa Opolskiego „Przebudowa mostu w ciągu drogi nr 1404 odcinek Cisek – Bierawa w zakresie usuwania skutków powodzi z 2010 r.” (23577),

52) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Węgrzyna w sprawie infrastruktury kolejowej w Kędzierzynie-Koźlu (23578),

53) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Janiny Okragły w sprawie przystanku kolejowego w Głuchołazach i Pokrzywniej (23580),

54) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Lucjana Karasiewicza w sprawie niejasności w interpretowaniu rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 27 października 2005 r. dotyczącego szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (23581),

55) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie działalności Ambasady Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w Warszawie (23582),

56) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie pogorszenia relacji polsko-litewskich (23583),

57) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mroczka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wstrzymania zakupu sprzętu dla żołnierzy na misji afgańskiej (23587),

58) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wróny – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowelizacji ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (23590),

59) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mroczka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie opóźnień w dostawie do Polski amerykańskich samolotów transportowych C-130E Hercules (23592),

60) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmniejszenia liczby gospodarstw (23593),

61) ministra środowiska Andrzeja Kraszewskiego na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wynajmu ośmiu samochodów przez Ministerstwo Środowiska (23594),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie podatku od zysków z lokat bankowych (23596),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie protokołów elektronicznych ze spraw cywilnych (23597),

64) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. małopolskiego (23602),

65) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. dolnośląskiego (23603),

66) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. kujawsko-pomorskiego (23604),

67) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. lubelskiego (23605),

68) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. lubuskiego (23606),

69) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. łódzkiego (23607),

70) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. mazowieckiego (23608),

71) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. podkarpackiego (23609),

72) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. opolskiego (23610),

73) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. podlaskiego (23611),

74) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. pomorskiego (23612),

75) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. śląskiego (23613),

76) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. świętokrzyskiego (23614),

77) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. warmińsko-mazurskiego (23615),

78) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. wielkopolskiego (23616),

79) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie sytuacji bibliotek publicznych na terenie woj. zachodniopomorskiego (23617),

80) ministra pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej (23618),

81) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Hannę Majszczuk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Finansów (23620),

82) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Gospodarki (23621),

83) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Infrastruktury (23622),

84) ministra nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (23624),

85) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mroczka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Obrony Narodowej (23625),

86) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi (23626),

87) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Rozwoju Regionalnego (23627),

88) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Sprawiedliwości (23628),

89) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Sportu i Turystyki (23629),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego

– z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (23630),

91) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Środowiska (23632),

92) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Zdrowia (23633),

93) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Religi w sprawie prawidłowości postępowania konkursowego w zakresie świadczeń ratownictwa medycznego przeprowadzonego przez Opolski Oddział Wojewódzki NFZ (23635),

94) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zakupu nowej limuzyny przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej (23642),

95) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie wykorzystywania nowoczesnej aparatury medycznej zakupionej z funduszy unijnych (23644),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie realizacji przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (23645),

97) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Sławomira Woracha i Roberta Telusa w sprawie konieczności nowelizacji art. 433 Kodeksu cywilnego (23647),

98) ministra nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację poseł Izabeli Leszczyzny w sprawie przypadków pociągnięcia do odpowiedzialności prawnej członków komisji dyscyplinarnych za decyzje podjęte w ramach pracy w komisji (23654),

99) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Izabeli Leszczyzny w sprawie problemów samorządów związanych z bobrami (23655),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Izabeli Leszczyzny w sprawie prac prowadzonych nad regulacjami prawnymi dotyczącymi ekranów typu LED (23656),

101) ministra nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Romualda Ajchlera w sprawie zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym dotyczących płatnych kierunków studiów i stypendiów naukowych (23657),

102) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnie-

nia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Anny Bańkowskiej i Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie negatywnych skutków wejścia w życie nowelizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (23658),

103) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie zmian w ustawie o pomocy społecznej i ustawie Kodeks cywilny (23659),

104) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Joanny Maćkowiak-Pandery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie możliwości drastycznego wzrostu cen energii elektrycznej będącego skutkiem irracjonalnej polityki Komisji Europejskiej (23661),

105) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie przyznania przez prezesa NFZ nagród finansowych dyrektorom oddziałów wojewódzkich (23662),

106) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Rygla w sprawie szeroko pojętej profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych (23664),

107) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie krytyki polskich zakładów karnych przez UE (23665),

108) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie skutków dla funkcjonowania pracodawców osób niepełnosprawnych ustawy z dnia 8 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (23667),

109) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bronisława Dutki w sprawie problemu, jakim jest lokalizacja mobilnej wytwórni mas bitumicznych w miejscowości Podegrodzie, pow. nowosądecki (23668),

110) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mroczka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Nowak w sprawie włączenia Wojskowych Zakładów Mechanicznych z Siemianowic Śląskich do Grupy Bumar (23670),

111) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Ziętka w sprawie regionalnych centrów krwiodawstwa i krwiolecznictwa (23671),

112) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na inter-

pelację posła Jana Kulasa w sprawie finansowania świadczeń zdrowotnych w Polsce w latach 2003–2010 (23673),

113) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Anny Paluch i Marka Polaka w sprawie umieszczenia na liście projektów kluczowych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” łącznicy kolejowej Kraków-Zabłocie – Kraków-Krzemionki (23675),

114) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie interpretacji art. 223 ustawy o finansach publicznych oraz ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty (23679) – treść odpowiedzi ukazała się w Aneksie do 98. posiedzenia Sejmu,

115) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie opóźnienia w pracach nad „Narodowym programem dla chorób rzadkich” (23680),

116) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stanisława Kalemby w sprawie tragicznej sytuacji finansowej stacji sanitarno-epidemiologicznych i ich pracowników (23681),

117) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Kwitka oraz grupy posłów w sprawie rekompensat dla producentów warzyw, wynikających ze strat spowodowanych przez bakterię E-coli i wprowadzenia przez Rosję embarga na import świeżych warzyw z Unii Europejskiej (23686),

118) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie refundacji metody zapłodnienia pozaustrojowego in vitro (23687),

119) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie źle funkcjonującej infrastruktury Polskich Kolei Państwowych (23688),

120) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie projektu ustawy dotyczącego zmian w zasadach realizacji preferencyjnych kredytów mieszkaniowych w ramach programu „Rodzina na swoim” polegających na określeniu maksymalnego wieku kredytobiorcy na 35 lat (23690),

121) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie podjęcia przez rząd RP natychmiastowych działań systemowych zmierzających do trwałej poprawy sytuacji bytowej osób o najniższych świadczeniach (23691),

122) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia mini-

stra – na interpelację posłów Piotra Tomańskiego i Renaty Butryn w sprawie potrzeby nowelizacji ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w celu prowadzenia bardziej efektywnej walki z problemem spożywania alkoholu przez nieletnich (23695),

123) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały oraz grupy posłów w sprawie projektu budowy Kanału Śląskiego (23696),

124) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie barier z zakresu ochrony środowiska (23698),

125) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (23699),

126) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie perspektywy konkurencyjności polskiego rynku kapitałowego (23700),

127) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie zasad finansowania think tanków (23701),

128) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie budżetu Państwowej Inspekcji Sanitarnej (23702),

129) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mroczka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie funduszu socjalnego funkcjonującego w służbach mundurowych (23703),

130) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ludwika Dorna w sprawie afery związanej ze zbyciem nieruchomości należącej do Przemysłowego Centrum Optyki SA (23704),

131) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mroczka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ludwika Dorna w sprawie wysokich cen paliw grzewczych zakupionych przez Ministerstwo Obrony Narodowej w 2010 r. (23706),

132) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie kompleksowego remontu dworca kolejowego w miejscowości Kędzierzyn-Koźle (23708),

133) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechow-

skiego oraz grupy posłów w sprawie bezpłatnych i ulgowych przejazdów komunikacją miejską (23712),

134) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie doprecyzowania przepisów rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 15 marca 2011 r. dotyczącego badań niezbędnych do otrzymania świadectwa maszynisty oraz zachowania jego ważności (23714),

135) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie wysokości wynagrodzeń pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych (23715),

136) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie skutków wprowadzenia obszarów ograniczonego użytkowania wokół portów lotniczych (23716),

137) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie skutków wprowadzenia systemu elektronicznego poboru opłat dla pojazdów ciężarowych (23717),

138) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie przepisów regulujących zwolnienie zagranicznych instytucji wspólnego inwestowania z podatku dochodowego od osób prawnych w Polsce (23720),

139) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie przepisów regulujących zwolnienie zagranicznych podmiotów prowadzących programy emerytalne z podatku dochodowego od osób prawnych w Polsce (23721),

140) prezesa Urzędu Zamówień Publicznych Jacka Sadowego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie nowelizacji przepisów o zamówieniach publicznych (23722),

141) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Mikołaja Dowgiewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie ograniczenia wysokich kosztów polskiej prezydencji w UE (23725),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie przychodów do budżetu państwa z tytułu realizacji programu „Moje boisko – Orlik 2012” (23726),

143) sekretarza stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki Ryszarda Stachurskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woź-

niaka w sprawie realizacji programu „Moje boisko – Orlik 2012” (23727),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie zanikania zawodu pielęgniarstwa w woj. łódzkim (23730),

145) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie zatrudniania na podstawie przepisów Kodeksu pracy (23732),

146) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie fikcyjnej pracy za granicą (23735),

147) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie osób oszukanych przez deweloperów, reprezentowanych przez stowarzyszenie „Wierzbowa” (23737),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie podjęcia działań w celu zagwarantowania w budżecie państwa środków finansowych w wysokości 72,5 mln zł, które zostaną przeznaczony na modernizację i naprawę wałów przeciwpowodziowych na terenie Dolnego Śląska (23739),

149) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie likwidacji wydziałów pracy w sądach rejonowych w Oleśnicy, Oławie, Strzelinie, Środzie Śląskiej, Trzebnicy i Wołowie oraz przeniesienia ich kompetencji do Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia (23740),

150) podsekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Adama Jassera – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Dawida Jackiewicza w sprawie efektów działań pełnomocnika prezesa Rady Ministrów do spraw ograniczenia biurokracji (23741),

151) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Kruk w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim (23747),

152) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Kruk w sprawie planowanej likwidacji 81 spośród 356 prokuratur rejonowych i ośrodków zamiejscowych w Polsce, w tym w Janowie Lubelskim (23748),

153) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Materny w sprawie planów przebudowy odcinków drogi krajowej nr 12 wraz ze zmianą na rondo skrzyżowania z drogą wojewódzką nr 287 (23750),

154) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Aleksandra Chłopka w sprawie zło-

żonego przez śp. prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego projektu ustawy o świadczeniu substytucyjnym przysługującym osobom represjonowanym w latach 1939–1956 przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (23752),

155) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie udzielania pożyczek za pośrednictwem stron internetowych (23758),

156) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie dostępu do zawodu zarządcy nieruchomości (23760),

157) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Dziedziczaka w sprawie krzywdzącej decyzji NFZ dotyczącej rozstrzygnięcia konkursu na świadczenie usług ratownictwa medycznego przez SPZOZ w Gostyniu (23764),

158) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie działań mających na celu zapobieżenie upadłości Przedsiębiorstwa Hydrobudowa Gdańsk oraz Przedsiębiorstwa Robót Czerpalnych i Podwodnych (23766),

159) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie działalności straży miejskiej (23767),

160) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko na interpelację poseł Małgorzaty Kidawy-Błońskiej w sprawie działań podjętych przez spółkę PKP wobec Muzeum Kolejnictwa w Warszawie w latach 2009–2011 (23768),

161) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Smolińskiego w sprawie prywatyzacji PKP Cargo SA i Przedsiębiorstwa Napraw Infrastruktury sp. z o.o. (23770),

162) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie nieuzasadnionych opóźnień w restrukturyzacji i prywatyzacji Zakładów Armatury Chemar sp. z o.o. i Odlewni Chemar sp. z o.o. (23771),

163) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Żalka w sprawie naruszania przepisów ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (23773),

164) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Macieja Kaliskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie

zagospodarowania nadwyżek prywatnej produkcji zielonej energii (23774),

165) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Barbary Marianowskiej w sprawie polskiego wkładu do równego traktowania przez kraje członkowskie Unii Europejskiej wszystkich obywateli i poszanowania odmienności kulturowej, etnicznej i językowej, na przykładzie sankcjonowania przez sądy Republiki Federalnej Niemiec procesu germanizacji prowadzonego wobec osób posiadających obywatelstwo polskie (23778),

166) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie abolicji dla przedsiębiorców korzystających przed 2009 r. ze zbiegu tytułów do ubezpieczenia społecznego (23780),

167) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie miasta Tarnowa w woj. małopolskim (23781),

168) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie miasta Bochni w woj. małopolskim (23782),

169) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie miasta Łańcuta w woj. podkarpackim (23783),

170) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie miasta Dębicy w woj. podkarpackim (23784),

171) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie Rzeszowa w woj. podkarpackim (23785),

172) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Kłaj w woj. małopolskim (23786),

173) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Borzęcin w woj. małopolskim (23787),

174) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Dębno w woj. małopolskim (23788),

175) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia

ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Brzesko w woj. małopolskim (23789),

176) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Rzeszawa w woj. małopolskim (23790),

177) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Bochnia w woj. małopolskim (23791),

178) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Wojnicz w woj. małopolskim (23792),

179) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Wierzchosławice w woj. małopolskim (23793),

180) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Żabno w woj. małopolskim (23794),

181) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Lisia Góra w woj. małopolskim (23795),

182) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Czarna (pow. dębicki) w woj. podkarpackim (23796),

183) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Dębica w woj. podkarpackim (23797),

184) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Świlcza w woj. podkarpackim (23798),

185) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Sędziszów Małopolski w woj. podkarpackim (23799),

186) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Ostrów w woj. podkarpackim (23800),

187) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Żyraków w woj. podkarpackim (23801),

188) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Białobrzegi w woj. podkarpackim (23802),

189) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Czarna (pow. łańcucki) w woj. podkarpackim (23803),

190) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Krasne w woj. podkarpackim (23804),

191) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Trzebownisko w woj. podkarpackim (23805),

192) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Łańcut w woj. podkarpackim (23806),

193) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie gm. Przeworsk w woj. podkarpackim (23807),

194) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Czesława Hoca w sprawie okrutnej niesprawiedliwości wobec stowarzyszenia „Wierzbowa”, 180-osobowej grupy poszkodowanych przez krakowskiego dewelopera (23808),

195) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jana Warzechy i Kazimierza Smolińskiego w sprawie braku przepisów regulujących eksmisję w stosunku do osób, które nie mają prawa do lokalu socjalnego (23809),

196) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie zwiększających się szkód w uprawach rolnych wyrządzanych przez ślimaki nągie (23810),

197) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Barbary Bartuś i Roberta Telusa w sprawie obcokrajowców zajmujących się nielegalnym handlem na targowiskach (23811),

198) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnie-

nia ministra – na interpelację posłów Barbary Bartuś i Roberta Telusa w sprawie negatywnych skutków wejścia w życie nowelizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (23812),

199) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Andrzeja Ćwierza w sprawie projektu ustawy o świadczeniu substytucyjnym, które przysługuje osobom represjonowanym przez ZSRR w latach 1939–1956 (23815),

200) podsekretarza stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Zbigniewa Marciniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie obowiązku zdawania legitymacji studenckich w dniu obrony prac dyplomowych (23818),

201) podsekretarza stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Zbigniewa Marciniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie ułatwienia dostępu do kursów pedagogicznych podczas studiów (23819),

202) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie zapewnienia skutecznego dochodzenia wierzytelności po likwidacji obowiązku meldunkowego (23824),

203) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Żalka w sprawie prac nad zmianą regulacji prawnych dotyczących spółdzielni mieszkaniowych (23825),

204) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie niedostatecznej liczby anestezjologów dziecięcych (23826),

205) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Romualda Ajchlera w sprawie dostosowania prawa dotyczącego ochrony środowiska do specyfiki branży akwakultury w Polsce (23827),

206) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie ograniczenia liczby dzieci mogących przebywać w placówce opiekuńczo-wychowawczej wsparcia dziennego (23828),

207) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majaczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Wójcika w sprawie funkcjonowania instytucji tzw. kredytu podatkowego (23829),

208) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie tzw. koszyka gwarantowanych świadczeń w szkolnych gabinetach stomatologicznych (23832),

209) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnie-

nia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie poważnie pogarszającej się sytuacji polskich producentów chmielu (23838),

210) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie charakteru testu wiedzy i sprawnościowego do Policji (23839),

211) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Mikołaja Dowgielewicza na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie jednego z gadżetów mających promować polską prezydencję w Unii Europejskiej (23840),

212) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie likwidacji NIP i wprowadzenia ZAP (23841),

213) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wznowienia eksportu polskich warzyw na rynek wschodni (23842),

214) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Jadwigi Wiśniewskiej i Łukasza Zbonikowskiego w sprawie problemu niedożywionych dzieci (23843),

215) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wykrytych przez NIK braków w zakresie ochrony przeciwpożarowej obiektów budowlanych (23844),

216) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie opóźnienia wprowadzenia elektronicznych dowodów osobistych (23846),

217) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania systemu zaufany profil w e-urzędzie (23847),

218) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie zmiany systemu oceniania dotyczącego lekcji wychowania fizycznego (23848),

219) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie barier architektonicznych utrudniających niepełnosprawnym dostęp do urzędów (23849),

220) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie zastrzeżeń Najwyższej Izby Kontroli co do efektywności programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych (23850),

221) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Mo-

skala w sprawie wykrytych przez Najwyższą Izbę Kontroli nieprawidłowości podczas realizacji i rozliczania programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych (23851),

222) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wykrytych przez Najwyższą Izbę Kontroli nieprawidłowości podczas przygotowania programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych (23852),

223) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie refundacji operacji wykonywanych przy zastosowaniu robota da Vinci (23855),

224) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie objęcia osób z rodzinnymi skłonnościami do raka częstszymi badaniami profilaktycznymi (23856),

225) ministra – członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Lecha Kołakowskiego w sprawie obrony Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego oraz bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców polskiej wsi w związku z konieczną nowelizacją art. 86 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (23858),

226) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Rygla w sprawie tzw. ustawy deregulacyjnej oraz dalszego rozwinięcia listy usprawnień znoszących bariery administracyjne dla przedsiębiorców (23859),

227) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Rygla w sprawie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 17 grudnia 2010 r. dotyczącego podstawowych warunków niezbędnych do realizacji przez szkoły i nauczycieli zadań dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych oraz programów nauczania (23860),

228) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Kłosin w sprawie regionalnych obszarów metropolitalnych (23862),

229) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie skutków wprowadzenia systemu viaTOLL (23863),

230) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wysokości opłat rocznych wnoszonych przez aplikantów za szkolenie (23865),

231) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie programu 50+ (23866),

232) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wysokości opłat za usługi radców prawnych (23868),

233) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie złego stanu mieszkań komunalnych (23870),

234) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie możliwości zakwestionowania egzaminu maturalnego (23872),

235) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie niżu demograficznego powodującego redukcję etatów nauczycieli (23875),

236) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Macieja Kaliskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie alternatywnego pozyskiwania energii za pomocą morskich farm wiatrowych (23877),

237) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie orzekania o niepełnosprawności osób, które nie ukończyły 16. roku życia (23878),

238) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie orzekania o niepełnosprawności jedynie w wypadku osób, które ukończyły 16. rok życia (23879),

239) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie powszechnej praktyki zawyżania kursów przez kantory (23880),

240) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie zjawiska rozwoju tzw. turystyki aborcyjnej (23882),

241) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie ustawy o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (23883),

242) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie zwiększenia nakładów na modernizację urządzeń melioracyjnych (23884),

243) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie pomocy dla rolników dotkniętych skutkami klęski żywiołowej (23885),

244) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Rygla w sprawie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (23887),

245) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie umożliwienia korzystania rolnikom dzierżawiącym ziemię od Fundacji Kórnickiej z dopłat do paliwa rolniczego (23888),

246) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie wykorzystywania przez rolników dopłat bezpośrednich (23889),

247) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie użytkowania gruntów położonych między korytem rzeki Warty a wałem przeciwpowodziowym (23891),

248) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zabezpieczeń przeciw klęskom żywiołowym (23893),

249) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie barier związanych z wykorzystaniem funduszy strukturalnych przez przedsiębiorstwa (23895),

250) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie opłaty recyklingowej (23896),

251) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie barier wynikających ze stosunków pracy (23897),

252) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie nałożenia na województwa zadania, polegającego na organizowaniu publicznego transportu zbiorowego w strefie transgranicznej, bez zabezpieczenia środków na jego realizację (23900),

253) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie ułatwienia pozyskiwania ziemi przez rolników indywi-

dualnych zamierzających powiększyć lub utworzyć gospodarstwa rodzinne (23901),

254) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie przyspieszenia procedur przejęcia przez najemców nieruchomości należących do zasobów PKP SA (23903),

255) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie projektu ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (23904),

256) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie włączenia dyscypliny żużla i kartingów do współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży (23906),

257) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie nieodpłatnego przekazania nieruchomości położonej w Ząbkowicach Śląskich przy ul. Legnickiej na wykonywanie zadań statutowych lub do zasobu Skarbu Państwa administrowanego przez starostę ząbkowickiego (23907),

258) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Czesława Czechyry w sprawie możliwości przejęcia przez pracowników PKS Kozienice sp. z o.o. udziałów należących obecnie do Skarbu Państwa (23908),

259) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Leszka Cieślaka w sprawie likwidacji etatów w komendach Policji na terenie woj. podlaskiego (23909),

260) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie oddania przez PKP SA nieruchomości do zamkniętych funduszy inwestycyjnych (23910),

261) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wysokiej liczby odejść żołnierzy do cywila (23912),

262) szefa Służby Cywilnej Sławomira Marka Brodzińskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zatrudniania pracowników w urzędach (23913),

263) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie korzystania przez rząd z Funduszu Rezerwy Demograficznej (23914),

264) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie ryzyka przeniesienia kryzysu eurosfery do Polski (23915),

265) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie nagród pieniężnych dla dyrektorów oddziałów wojewódzkich NFZ (23921),

266) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie nieobecności ministra obrony narodowej na pogrzebie podporucznika Aleksego Kowalika (23922),

267) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie incydentu z udziałem samolotu Jak-40 (23923),

268) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie skarg firm realizujących inwestycje drogowe (23924),

269) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie otwarcia zakładu dla pedofilów w Szpitalu Psychiatrycznym w Choroszczy (23926),

270) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie degradacji infrastruktury kolejowej (23928),

271) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Babinetza w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 28 na odcinku Sanok – Krosno – Jasło oraz budowy obwodnic: Sanoka, Rymanowa, Krosna i Jasła (23930),

272) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie nieprawidłowości przy wprowadzaniu przez firmę Kapsch elektronicznego systemu poboru opłat drogowych, tj. montowania hałaśliwych i niedostatecznie zabezpieczonych agregatów prądotwórczych zasilających bramownice do poboru opłat w pobliżu zabudowań mieszkalnych, oraz braku działań w tej sprawie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad oraz inspektoratów środowiska, na przykładzie DK nr 94 Sławków – Olkusz – Kraków (23933),

273) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Waldemara Andzela i Stanisława Szweda w sprawie przyznania dodatkowych środków finansowych z przeznaczeniem na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych (23935),

274) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Artura Górskiego oraz grupy posłów w sprawie wsparcia przez polski rząd Szkoły Średniej im. św. Urszuli

Ledóchowskiej w Czarnym Borze na Wileńszczyźnie (23936),

275) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie utraty przez Polskę miliona obywateli (23937),

276) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie 29. Łemkowskiej Wątry (23938),

277) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie elektronicznych wersji podręczników (23939),

278) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Gawędy w sprawie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie możliwości zwolnienia z opodatkowania dofinansowania wypłaconego przez gminę ze środków pożyczonych z WFOŚiGW, przeznaczonego na zakup urządzeń ekologicznych (23941),

279) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Wenderlicha w sprawie sytuacji mieszkańców gm. Lubicz w związku z inwestycjami drogowymi (23942),

280) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Piotra Klima w sprawie realizacji inwestycji pn. Biogazownia Łapy (23944),

281) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Kempy w sprawie zagrożenia sanatoriów i uzdrowisk dla dzieci i młodzieży, na przykładzie szpitala „Górka” w Busku-Zdroju (23945),

282) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie podjęcia działań mających na celu zaliczenie następujących stanowisk pracy: tokarz, frezer, wytaczarz do zawodów wykonywanych w szczególnych warunkach, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (23947),

283) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie podjęcia koniecznych działań zmierzających do ułatwienia realizacji inwestycji z zakresu ochrony przeciwpowodziowej na terenach międzywał objętych siecią Natura 2000 (23948),

284) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Barbary Bartuś i Roberta Telusa w sprawie umożliwienia wychowankom MOW, którzy ukończyli 18. rok życia,

ukończenia rozpoczętej nauki w szkole na danym etapie edukacyjnym (23949),

285) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Janusza Dzieciola w sprawie nowelizacji ustawy o ochronie gruntów rolnych (23952),

286) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszyk – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie odblokowania funduszu wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych (23953),

287) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiła – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie klasyfikacji tytułów dłużnych (23954),

288) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie sposobu udokumentowania sprzedaży oleju opałowego (23955),

289) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca w sprawie trudnej sytuacji pracowników pomocy społecznej (23958),

290) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne rolników (23959),

291) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka w sprawie prawnego uregulowania sytuacji prawnej dzieci umieszczanych w placówkach opiekuńczo-wychowawczych i rodzinach zastępczych (23963),

292) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka w sprawie ograniczonego dostępu do usług opieki nad dzieckiem w wieku do lat 3 (23964),

293) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Gawędy w sprawie szeroko rozumianej problematyki telefonii komórkowej w zakresie oddziaływania na środowisko, zmian legislacyjnych w ustawie o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz zachorowalności ludności zamieszkałej w pobliżu stacji bazowych telefonii komórkowej (23966),

294) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie nowych przepisów dotyczących ruchu pojazdów ciężarowych (23969),

295) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk

w sprawie nauczania historii współczesnej w edukacji ponadgimnazjalnej (23970),

296) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie reformy edukacji w zakresie wprowadzenia obowiązku szkolnego dla 6-latków (23972),

297) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie 5-procentowej stawki podatku VAT na podręczniki szkolne (23973),

298) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie ulepszenia rządowego programu polityki mieszkaniowej przedstawionej w dokumencie „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.” (23975),

299) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie opóźnień we wdrażaniu działań w ramach osi Leader Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (23977),

300) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kulasa w sprawie sytuacji i perspektyw rozwoju banków spółdzielczych (23981),

301) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczuk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie płynności wypłat należności lekarzom weterynarii wolnej praktyki za prace zlecone (23982),

302) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie nieuzasadnionych działań samorządu woj. świętokrzyskiego w zakresie wydatkowania publicznych środków finansowych na osobistą promocję działacza partyjnego PSL (23983),

303) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jacka Brzezinki i Wojciecha Saługi w sprawie zasad opodatkowania węgla i koksłu podatkiem akcyzowym oraz wpływu proponowanych regulacji na konkurencyjność polskiej gospodarki (23984),

304) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację poseł Iwony Arent w sprawie przywrócenia instytucji kultury: Dom Pracy Twórczej w Wigrach (23985),

305) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Macieja Kaliskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Iwony Arent w sprawie gazyfikacji Elku i okolic (23986),

306) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra

– na interpelację poseł Iwony Arent w sprawie urlopów zdrowotnych nauczycieli (23987),

307) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Młynarczyka w sprawie braku środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, co spowoduje, że kolejnych kilkadziesiąt tysięcy absolwentów szkół zasili szeregi bezrobotnych (23989),

308) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Młynarczyka w sprawie przekazania gminom kompleksowego zarządzania odpadami, co może stać się przyczynkiem do podnoszenia cen za wywóz śmieci oraz powodem zniknięcia prywatnych firm z rynku gospodarowania odpadami (23993),

309) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie ułatwień w nabyciu mieszkania po zakończeniu programu „Rodzina na swoim” (23994),

310) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie profilaktyki wad wzroku uczniów (23995),

311) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie wykorzystywania uprawnień dotyczących wytoczenia powództwa wobec innych osób zobowiązanych do alimentacji (23997),

312) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie egzekwowania świadczeń od dłużników alimentacyjnych (23999),

313) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie wyników kontroli Najwyższej Izby Kontroli w Elewarze sp. z o.o. (24001),

314) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzenny Drab w sprawie ochrony gruntów rolnych (24004),

315) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzenny Drab w sprawie ochrony gruntów rolnych i zwiększenia konkurencyjności inwestycyjnej terenów wiejskich (24005),

316) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Dolaty w sprawie konieczności przyspieszenia prac Komisji Prawa Autorskiego (24006),

317) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Latosa oraz grupy posłów w sprawie dworku generała Władysława Sikorskiego w Parchaniu (24007),

318) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Latosa oraz grupy posłów w sprawie odpłatności za szkolenia z zakresu bezpieczeństwa drogowego osób uczestniczących w pielgrzymkach (24009),

319) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie konieczności zabezpieczenia w budżecie państwa środków finansowych na odbudowę szkół w Kazimierzu Dolnym (24010),

320) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (24012),

321) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Mikołaja Dery w sprawie podwyżek wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych (24013),

322) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 października 2010 r. dotyczącego finansowania z budżetu składek zdrowotnych rolników (24016),

323) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie kryterium wyboru wniosków oraz terminu komunalizacji PPiUR Szkuner sp. z o.o. z siedzibą we Władysławowie (24017),

324) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie wpływu kryzysu w strefie euro na kurs złotego oraz rosnących cen kredytów (24019),

325) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie skutków ograniczania deficytu sektora finansów publicznych kosztem finansów jednostek samorządu terytorialnego, na przykładzie Lubelszczyzny (24020),

326) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie dostosowania stadionu narodowego w Warszawie oraz innych obiektów budowlanych na Euro 2012 do potrzeb osób niepełnosprawnych (24023),

327) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie prywatyzacji szpitali i likwidowania nierentownych oddziałów (24024),

328) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie zachęcania młodzieży do czytania książek (24026),

329) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie aktywnych form spędzania wakacji przez dzieci z miast i ze środowisk wiejskich (24028),

330) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie likwidacji w szkołach zajęć z gimnastyki korekcyjnej (24032),

331) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Mariusza Błaszczaka w sprawie patronatów ministra kultury i dziedzictwa narodowego (24040),

332) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Ewy Malik w sprawie żądania przez ZUS zwrotu zaległych składek na ubezpieczenie społeczne od osób prowadzących działalność gospodarczą, które w przeszłości zawarły umowę o pracę nakładczą (24041),

333) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie wyników egzaminów maturalnych (24051),

334) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie internetowych kursów wychowawców kolonijnych (24054),

335) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Rydzonia w sprawie funkcjonowania elektronicznego systemu poboru opłat (24057),

336) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Korkowskiej w sprawie projektu rozporządzenia ministra edukacji narodowej dotyczącego egzaminów na tytuły czeladnicze i mistrzowskie w zawodzie oraz egzaminu sprawdzającego przeprowadzanych przez komisje egzaminacyjne izb rzemieślniczych (24066),

337) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Budnika w sprawie jednoznacznej wykładni przepisów ustawy Prawo spółdzielcze oraz ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w części dotyczącej składania przez członków spółdzielni na walnych zgromadzeniach projektów uchwał i poprawek (24067),

338) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka

w sprawie remontu drogi krajowej nr 45 na odcinku w Raciborzu (24075).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęła odpowiedź na następującą interpelację:

1) posła Jarosława Zielińskiego w sprawie podjęcia przez państwo polskie działań w celu wyjaśnienia zbrodni obławy augustowskiej z lipca 1945 r. w świetle nowych dokumentów ujawnionych ostatnio przez rosyjskie Stowarzyszenie „Memoriał” – od prezesa Rady Ministrów (23637) – 11 dni.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

2) posła Marka Kwitka w sprawie zasad wydawania studentom Europejskich Kart Ubezpieczenia Zdrowotnego oraz zasad podlegania ubezpieczeniu społecznemu studentów wykonujących na terenie Niemiec usługi w ramach cywilnoprawnej umowy-zlecenia zawartej z polską spółką z o.o. i skierowanych do świadczenia pracy za granicą – do ministra zdrowia oraz ministra pracy i polityki społecznej (10480),

3) posła Marka Kwitka w sprawie działań Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, a także zamierzeń rządu dotyczących usuwania skutków nawałnicy, jaka nawiedziła Sandomierz i okoliczne gminy 26 lipca 2011 r. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji (10481),

4) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie zawarcia nowego kontraktu na usługi ratownictwa medycznego – do ministra zdrowia (10482),

5) posła Piotra Polaka w sprawie legalizacji obiektu budowlanego – do ministra infrastruktury (10483),

6) posła Arkadiusza Litwińskiego w sprawie roszczeń wynikających z ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju – do ministra skarbu państwa (10484),

7) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie braku środków na zabezpieczenie funkcjonowania Rzeszowskiego Centrum Chirurgii Naczyniowej i Endowaskularnej w zakresie zabiegów chirurgicznych – do ministra zdrowia (10485),

8) posła Jana Kulasa w sprawie pomocy finansowej na ratowanie zabytkowego Mostu Tczewskiego na Wiśle – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (10486),

9) posła Jana Kulasa w sprawie obecnego stanu i przyszłości Tczewskiego Batalionu Saperów oraz zagospodarowania jego majątku – do ministra obrony narodowej (10487),

10) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie pomocy konsularnej dla polskiego podróżnika uwięzionego w Republice Środkowoafrykańskiej – do ministra spraw zagranicznych (10488),

11) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie likwidacji kas w zakładach energetycznych i gazowniczych i zastąpienia ich spółkami – do ministra gospodarki (10489),

12) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie braku uregulowań prawnych dotyczących korzystania ze zniżek przez studentów w okresie po ukończeniu studiów licencjackich przed rozpoczęciem nauki na studiach II stopnia – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (10490),

13) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie stanu prawnego lokali mieszkalnych należących do Browarów Lubelskich przed prywatyzacją – do ministra skarbu państwa (10491),

14) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie kredytu z Europejskiego Banku Inwestycyjnego – do ministra infrastruktury (10492),

15) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie planowanego nałożenia akcyzy na węgiel – do ministra gospodarki (10493),

16) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie wynajmu laptopów przez Policję – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10494),

17) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie polityki rybackiej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10495),

18) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie ustawy o upadłości konsumenckiej – do ministra sprawiedliwości (10496),

19) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie aplikacji komorniczej – do ministra sprawiedliwości (10497),

20) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie niedozwolonych klauzul w umowach ze studentami – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (10498),

21) posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie braku środków pieniężnych w Łodzi na działalność komisji lekarskich orzekających o niepełnosprawności – do ministra finansów (10499),

22) posła Jerzego Polaczka w sprawie uzyskania szczegółowych wyjaśnień dotyczących brutalnego postępowania funkcjonariuszy Policji w nocy z 6 na 7 sierpnia 2011 r. wobec młodego człowieka na podstawie informacji zamieszczonej na portalu wPolityce.pl – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10500),

23) posła Ludwika Dorna w sprawie systemu AGS – do ministra obrony narodowej (10501),

24) posła Ludwika Dorna w sprawie gromadzenia przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych danych dotyczących wydobycia gazu łupkowego na świecie – do ministra spraw zagranicznych (10502),

25) posła Ludwika Dorna w sprawie procesu planowania zakupów samolotów Bryza – do ministra obrony narodowej (10503),

26) posła Ludwika Dorna w sprawie okoliczności śmierci polskiego żołnierza w dniu 27 lipca 2011 r. – do ministra obrony narodowej (10504),

27) posła Ludwika Dorna w sprawie osób odpowiedzialnych za opublikowanie w Internecie planów siedziby jednostki Formoza – do ministra obrony narodowej (10505),

28) posła Ludwika Dorna w sprawie osób odpowiedzialnych za przygotowanie wstępnych założeń taktyczno-technicznych lekkiego opancerzonego samochodu patrolowego – do ministra obrony narodowej (10506),

29) posła Ludwika Dorna w sprawie programu modernizacji pojazdów BMP-1 – do ministra obrony narodowej (10507),

30) posła Ludwika Dorna w sprawie postępu prac nad wstępnymi założeniami taktyczno-technicznymi zdalnie sterowanego systemu wieżowego dla KTO Rosomak – do ministra obrony narodowej (10508),

31) posła Ludwika Dorna w sprawie remontu fregat OHP w USA – do ministra obrony narodowej (10509),

32) posła Ludwika Dorna w sprawie wątpliwości związanych z przetargiem na samoloty LIFT – do ministra obrony narodowej (10510),

33) posła Ludwika Dorna w sprawie ustalenia osób odpowiedzialnych za zakup dla wojska 20 luksusowych samochodów – do ministra obrony narodowej (10511),

34) posła Ludwika Dorna w sprawie ustalenia osób odpowiedzialnych za niezakupienie dla PKW Afganistan karabinów napędowych – do ministra obrony narodowej (10512),

35) posła Wiesława Rygla w sprawie ogromnych różnic w wysokości cen biletów lotniczych w przewozach krajowych PLL LOT SA – do ministra skarbu państwa (10513),

36) posła Wiesława Rygla w sprawie planowanej budowy obwodnicy miasta Mielca – do ministra rozwoju regionalnego (10514),

37) posła Wiesława Rygla w sprawie trudnej sytuacji zrzeszonych w Stowarzyszeniu Poszkodowanych przez Deweloperów „Wierzbowa” – do ministra sprawiedliwości (10515),

38) posła Wiesława Rygla w sprawie realizacji inwestycji infrastrukturalnych w Nagawczynie przez GDDKiA – do ministra infrastruktury (10516),

39) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie inwestycji w ramach Lubuskiego Regionalnego Programu Operacyjnego – do ministra rozwoju regionalnego (10517),

40) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie tzw. ustawy żłobkowej – do ministra pracy i polityki społecznej (10518),

41) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie likwidacji linii kolejowej Wrocław – Berlin na odcinku Miłkowie – Leszno Górne – Żagań – Żary – Forst – do ministra infrastruktury (10519),

42) posła Tadeusza Woźniaka w sprawie sytuacji ekonomicznej i możliwych zagrożeń dla dalszego

funkcjonowania szpitala w Kutnie – do ministra zdrowia (10520),

43) posła Stanisława Szweda w sprawie kwalifikowania pracy pielęgniarek z pacjentami z rozpoznaniem psychiatrycznym jako pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze – do ministra pracy i polityki społecznej (10521),

44) posła Piotra Ołowskiego w sprawie zwiększenia wysokości kwoty podstawowej ryczałtu za przeprowadzenie postępowania mediacyjnego w sprawach karnych niezależnie od uregulowania kwestii opodatkowania tego wynagrodzenia podatkiem od towarów i usług – do ministra sprawiedliwości (10522),

45) posła Jana Kulasa w sprawie polsko-rosyjskiej współpracy transgranicznej na przykładzie Starogardu Gdańskiego – do ministra spraw zagranicznych (10523),

46) posła Czesława Hoca w sprawie ujęcia specjalności lekarskiej z zakresu rehabilitacji medycznej w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 6 października 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego – do ministra zdrowia (10524),

47) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie uwzględnienia propozycji Związku Gmin Lubelszczyzny w planach ograniczenia deficytu finansów publicznych – do ministra finansów (10525),

48) posła Marka Wójcika w sprawie pomieszczeń przystosowanych do przesłuchiwania dzieci – do ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra sprawiedliwości (10526),

49) posła Czesława Hoca w sprawie dramatycznego zagrożenia nagłymi zwolnieniami kilkunastu pracowników z ponad 20-letnim stażem pracy w Uzdrowisku Kołobrzeg SA wskutek mylnej interpretacji przez zarząd spółki rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami – do ministra pracy i polityki społecznej (10527),

50) posła Sławomira Woracha w sprawie przypadków dyskryminacji ze względu na wiek – do ministra sprawiedliwości (10528),

51) posła Franciszka Jerzego Stefaniuka w sprawie tworzenia zespołu placówek oświatowych – do ministra edukacji narodowej (10529),

52) posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie aktualnej sytuacji w powiatowych urzędach pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (10530),

53) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie odszkodowań dla strażaków ochotników, którzy ponieśli trwałe uszczerbek na zdrowiu – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10531),

54) posła Michała Szczerby w sprawie przygotowań do realizacji inwestycji budowy szpitala pediatricznego w Warszawie – do ministra zdrowia (10532),

55) posła Marka Matuszewskiego w sprawie budowy obwodnic miast w woj. łódzkim – do ministra infrastruktury (10533),

56) poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie możliwości uzyskania gwarancji społecznych dla pracowników prywatyzowanego przedsiębiorstwa Elsen SA – do ministra skarbu państwa (10534),

57) posła Edwarda Czesaka w sprawie zastępstwa prezesa Rady Ministrów w wykonywaniu jego obowiązków jako prezesa Rady Ministrów oraz członka Rady Ministrów podczas nieobecności w kraju – do prezesa Rady Ministrów (10535),

58) posła Jacka Boguckiego w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych – do ministra infrastruktury (10537),

59) posła Jacka Boguckiego w sprawie przeznaczenia z budżetu państwa środków finansowych na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej – do ministra zdrowia (10538),

60) posła Jacka Boguckiego w sprawie proponowanych zmian w przyszłorocznej ustawie budżetowej dotyczących podwyżek płac administracji i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (10539),

61) posła Mirosława Koźlakiewicza w sprawie odszkodowań i zadośćuczynienia dla osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego – do ministra sprawiedliwości (10540),

62) posła Ludwika Dorna w sprawie systemu udzielania koncesji na poszukiwanie złóż i wydobycie gazu łupkowego – do ministra środowiska (10541),

63) posła Ludwika Dorna w sprawie problemów z wytwornicami tlenu OBOGS w samolotach F-16 – do ministra obrony narodowej (10542),

64) posła Ludwika Dorna w sprawie powodów opóźnienia instalacji w śmigłowcach systemu MASE – do ministra obrony narodowej (10543),

65) posła Ludwika Dorna w sprawie informacji udzielanych przez szefa Sztabu Generalnego i dowódców rodzajów Sił Zbrojnych o problemach związanych z wyszkoleniem pilotów wojskowych – do ministra obrony narodowej (10544),

66) posła Ludwika Dorna w sprawie zwracania w latach 2007–2010 przez MON pieniędzy do budżetu państwa – do ministra finansów (10545),

67) posła Ludwika Dorna w sprawie opancerzonych ciągników siodłowych – do ministra obrony narodowej (10546),

68) posła Ludwika Dorna w sprawie braku odpowiedniego sprzętu saperskiego w wyposażeniu PKW Afganistan – do ministra obrony narodowej (10547),

69) posła Ludwika Dorna w sprawie powodów dymisji generała Leszka Cwojdzńskiego – do ministra obrony narodowej (10548),

70) posła Ludwika Dorna w sprawie losu Inspektoratu MON ds. Bezpieczeństwa Lotów – do ministra obrony narodowej (10549),

71) posła Ludwika Dorna w sprawie pism generała Anatola Czabana skierowanych do przełożonych, dotyczących problemów związanych ze szkoleniem pilotów wojskowych – do ministra obrony narodowej (10550).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie wpływu budowy stacji paliw PKN Orlen w Słupsku na budynek znajdujący się na sąsiedniej działce (9755),

2) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Arkita w sprawie działalności świetlic terapeutycznych prowadzonych przez Fundację im. Brata Alberta (10102),

3) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości dotyczących udzielania pomocy specjalistycznej dzieciom niepełnosprawnym z Małopolski (10138),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Dziedziczaka w sprawie niepokojących informacji o pomysłach likwidacji Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie (10235),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy w sprawie praktyki funkcjonowania prosektoriów (10267),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Gołębińskiego w sprawie sytuacji finansowej powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych (10273),

7) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie ograniczenia roli Żandarmerii Wojskowej w Siłach Zbrojnych RP (10274),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie opiniowania profilaktycznych programów zdrowotnych przez Agencję Oceny Technologii Medycznych (10284),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Barbary Czaplickiej w sprawie refundacji produktów leczniczych stosowanych w mukowiscydozie (10289),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Barbary Czaplickiej w sprawie od-

płatności za produkty lecznicze stosowane w autyzmie (10290),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Walejko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie przewlekłości postępowania sądowego dotyczącego zakładu leczniczego w Gdyni-Witominie (10305),

12) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie dofinansowania PLL LOT SA (10307),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Roszaka w sprawie propozycji utworzenia Prokuratury Rejonowej w Żninie (10320),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Romualda Ajchlera w sprawie wniosków z Konferencji Pszczelarskiej, która odbyła się w dniach 18–20 maja 2011 r. w Poznaniu (10323),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Romualda Ajchlera w sprawie przebudowy dworca kolejowego we Wronkach (10324),

16) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy w sprawie podatkowej kwalifikacji otrzymywanych bezpłatnie porad prawnych (10325),

17) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Damiana Raczkowskiego w sprawie lokalizacji węzła drogowego Mężenin w ciągu trasy szybkiego ruchu S8, na końcu obwodnicy miejscowości Mężenin, woj. podlaskie (10326),

18) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie prywatyzacji Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o. (10328),

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Suchowiejko w sprawie zarządcy nieruchomości (10330),

20) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Jana Kulasa w sprawie finansowania pomocy społecznej i możliwości podniesienia progów dochodowych w przypadku zasiłków stałych i pielęgnacyjnych (10333),

21) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie likwidacji oddziałów geriatry w woj. śląskim spowodowanej niską wyceną kontraktów podpisywanych z NFZ (10334),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia

ministra – na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie wykupu nieruchomości oraz wypłaty odszkodowań z tytułu zniszczeń związanych z budową drogi ekspresowej S69 Bielsko-Biała – Żywiec – Zwardoń w miejscowości Rybarzowice (10337),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Artura Gierady w sprawie stanu budynku dworca PKP w Kielcach (10339),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Krupy w sprawie zaawansowania prac formalnoprawnych nad modernizacją zbiornika retencyjnego w Nysie (10341),

25) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Krupy w sprawie realizacji budowy obwodnicy w ciągu dróg krajowych nr 41 i 46 dla miasta Nysy (10342),

26) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Krupy w sprawie budowy obwodnicy dla miasta Niemodlina (10343),

27) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie rzekomych nieprawidłowości w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych w Dęblinie (10344),

28) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie niewywiązania się Ministerstwa Obrony Narodowej z zapowiedzi zakupu karabinów napędowych dla PKW Afganistan (10345),

29) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie problemów w relacjach Bumar – Ministerstwo Obrony Narodowej (10346),

30) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie braku działań proeksplozjowych Grupy Bumar (10347),

31) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie kontraktu na dostawę nowych pistoletów dla Sił Zbrojnych RP (10348),

32) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wzrostu w 2010 r. przedpłat na zamówiony sprzęt wojskowy (10349),

33) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie pełnego wyjaśnienia zaginięcia szyfranta wywiadu wojskowego (10358),

34) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia mi-

nistra – na zapytanie posła Edwarda Czesaka w sprawie kosztów uzyskania uprawnień i licencji lotniczych (10360),

35) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Edwarda Czesaka w sprawie udzielonej przez Bank Światowy w czerwcu 2011 r. rządowi polskiemu pożyczki rozwojowej w wysokości 750 mln euro przeznaczonej na działania w zakresie finansowania reform w obszarze poprawy efektywności energetycznej (10361),

36) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Adama Abramowicza w sprawie ograniczenia środków finansowych na realizację zadań statutowych oraz wzrost wynagrodzeń stacji sanitarno-epidemiologicznych w Polsce (10362),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Teresy Wargockiej w sprawie wymuszeń ponoszenia kosztów przez mieszkańców Stojadeł, wynikających z przebudowy drogi krajowej nr 2 na odcinku Zakręt – Mińsk Mazowiecki (10363),

38) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie transportu osób niepełnosprawnych (10366),

39) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie odpłatności za leczenie szpitalne (10368),

40) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie GMO (10376),

41) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dawida Jackiewicza w sprawie stanu właścicielskiego wrocławskich dworców kolejowych w ramach Grupy Polskie Koleje Państwowe SA (10377),

42) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Zuchowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Kwitka w sprawie zasad wyceny i udzielania bonifikaty przy sprzedaży obiektów wpisanych do ewidencji i rejestru zabytków (10382),

43) sekretarz stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Marii Elżbiety Orłowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Michała Ujazdowskiego w sprawie podania terminu, w jakim zostaną wydane rozporządzenia wykonawcze do ustawy o szkolnictwie wyższym w sprawie zasad przyznawania stypendiów i warunków studiowania bez wnoszenia opłat (10383),

44) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Roberta Kropiwnickiego

w sprawie opłat za obowiązkowe zajęcia wychowania fizycznego prowadzone na basenie (10384),

45) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Szweda w sprawie ograniczenia środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (10386),

46) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Stanisława Szweda w sprawie dalszych losów Ośrodka Narciarskiego Pilsko w Korbiewicach należącego do Gliwickiej Agencji Turystycznej (10387),

47) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Szweda w sprawie ograniczenia środków na aktywne formy zwalczania bezrobocia (10389),

48) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Grażyny Ciemniak w sprawie Prokuratury Rejonowej w Mogilnie (10390),

49) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Grażyny Ciemniak w sprawie utworzenia Prokuratury Rejonowej w Żnieniu (10391),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy w sprawie opodatkowania podatkiem od towarów i usług darmowego przekazywania żywności na cele dobroczynne (10393),

51) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Jerzego Budnika w sprawie wniosku gminy miasta Władysławowa o nieodpłatne zbycie na jej rzecz Przedsiębiorstwa Połowów i Usług Rybackich Szkuner sp. z o.o. z siedzibą we Władysławowie (10394),

52) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Arkita w sprawie zwiększonego obciążenia drogi krajowej nr 79 na odcinku Trzebinia – Kraków oraz drogi wojewódzkiej nr 791 na odcinku Trzebinia – Olkusz (10395),

53) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Łukasza Borowiaka w sprawie niemonitorowania przez gminy stanu technicznego zarządzanych budynków (10396),

54) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Johna Abrahama Godsona w sprawie odszkodowania dla polskich marynarzy poszkodowanych w wyniku niecelowego ataku wojkowego (10397),

55) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie bu-

dowy przyłączy wodociągowych i kanalizacji sanitarnej na terenie miasta Białegostoku (10398),

56) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mroczka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie nowych silników dla śmigłowców Mi-24 służących w Polskim Kontyngencie Wojskowym w Afganistanie (10399),

57) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mroczka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie informacji NIK o braku należytej staranności przy zawieraniu umowy i aneksów do kontraktu na dostawę wyposażenia dla Nadbrzeżnego Dywizjonu Rakietowego (10400),

58) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mroczka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie informacji NIK o braku należytej staranności przy zakupie przez MON bezpilotowych samolotów rozpoznawczych (10401),

59) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wpływu offsetu na gospodarkę i rynek pracy (10403),

60) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie aktualnej sytuacji w rolnictwie (10405),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie oznakowania produktów tradycyjnych i produktów wysoko przetworzonych (10406),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie problemów w funkcjonowaniu Komendy Miejskiej Policji w Lesznie (10408),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie postępowań dotyczących odliczania podatku VAT i zaliczania go do kwoty przychodów (10409),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie postępowań przygotowawczych w sprawie obrotu paliwami (10410),

65) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie nowelizacji ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (10411),

66) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Walkowiaka

w sprawie utworzenia Prokuratury Rejonowej w Żnieniu (10412),

67) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Mogilnie (10413),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Krystyny Grabickiej w sprawie przebiegu kolei dużych prędkości na terenie gm. Błaszki w pow. sieradzkim (10414),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Babineta w sprawie przywrócenia wszystkich podstawowych funkcji dworców PKP w Krośnie, Jaśle, Sanoku i Zagórzcu służącym podróżnym (10415),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie remontu drogi krajowej nr 63 (10417),

71) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie rosnących cen podręczników szkolnych (10421),

72) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie kierunków prywatyzacji Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o. w Jaraczewie (10422),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie Maltańskiej Służby Medycznej (10423),

74) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie utworzenia Prokuratury Rejonowej w Żnieniu (10425),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Janusza Dziecioła w sprawie opłat za aplikację adwokacką i radcowską (10426),

76) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Cybulskiego w sprawie zasad zakwalifikowania importowanych pojazdów do przedmiotów kolekcjonerskich i zastosowania preferencyjnej stawki celnej w wysokości 0% oraz preferencyjnej stawki podatku od towarów i usług w wysokości 7% (10428),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w spra-

wie zmiany terminu płatności świadczenia z KRUS od września 2011 r. (10429),

78) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie wysokości subwencji oświatowej przypadającej na jednego ucznia szkoły podstawowej (10430),

79) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Jana Kulasa w sprawie realizacji tzw. ustawy żłobkowej (10431),

80) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kulasa w sprawie podwyżek wynagrodzeń dla nauczycieli w latach 2002–2011 (10432),

81) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kulasa w sprawie dożywiania dzieci i młodzieży (10433),

82) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kulasa w sprawie realizacji ulg rodzinnych (10434),

83) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Magdaleny Kochan w sprawie pytań formułowanych przez pracowników urzędów skarbowych (10438),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie w woj. wielkopolskim (10440),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy w sprawie wyłączenia nieruchomości w Brodnicy (10444),

86) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczuk – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Krystyny Łybackiej w sprawie zwiększenia funduszu wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych (10445),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczuka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Zawislaka w sprawie możliwości prawnych wyeliminowania imisji sąsiedzkich wywołanych odorem wydobywającym się z ferm lisów i nerek (10446),

88) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczuka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ireneusza Rasia w sprawie wniosku Polskiej Izby Gospodarczej Ekorozwój dotyczącego działalności firmy Loxa sp. z o.o. (10448),

89) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Saługi w sprawie opłat pobieranych przez szpitale za znieczulenie przy porodzie (10450),

90) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Saługi w sprawie likwidacji gabinetów dentystycznych i lekarskich w szkołach (10451),

91) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Zawislaka w sprawie odbudowy klasztoru oo. Dominikanów w Lublinie (10455),

92) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie zamiaru likwidacji Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie (10456),

93) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ireneusza Rasia w sprawie projektu zmian dyrektywy 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. dotyczącej wyrobów tytoniowych oraz skutków społeczno-ekonomicznych tych zmian na terenie Małopolski (10461),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ireneusza Rasia w sprawie rozbudowy i modernizacji drogi krajowej nr 94 w Olkuszu (10462),

95) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ireneusza Rasia w sprawie łącznicy kolejowej Kraków-Zabłocie – Kraków-Krzemionki w ramach rozbudowy szybkiej kolei aglomeracyjnej (10463),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Łukasza Borowiaka w sprawie ustawy dekomunizującej polską przestrzeń publiczną (10476).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące zapytania:

1) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie legalności zwołania nadzwyczajnego zjazdu komorników celem odwołania prezesa Krajowej Rady Komorniczej, zasadności działań samorządu komorników w związku z przekazaniem do spółki prawa handlowego Currenda uprawnień samorządu komorników oraz prawidłowości sprawowanego nadzoru przez ministra sprawiedliwości – od ministra sprawiedliwości (10148) – 38 dni,

2) posła Ludwika Dorna w sprawie wątpliwości związanych z osobą szefa Programu Operacyjnego LIFT – od ministra obrony narodowej (10402) – 5 dni.

**Teksty interpelacji i zapytań poselskich
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

INTERPELACJE

Interpelacja
(nr 23056)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie informacji
o problemach technicznych
i organizacyjnych w 36. Specjalnym Pułku
Lotnictwa Transportowego
im. Obrońców Warszawy – ponowna**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z odpowiedzią na interpelację w sprawie informacji o problemach technicznych i organizacyjnych w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego im. Obrońców Warszawy (nr 23056 z dnia 9 maja 2011 r.) i zawartą w niej lakoniczną informacją odnoszącą się wyłącznie do przeglądu pism przesłanych do Pana Ministra, uprzejmie proszę o:

1) doprecyzowanie, czy ministrowi obrony narodowej od listopada 2007 r. do kwietnia 2010 r. przekazywano jakiegokolwiek informacje (nie tylko pisemne) o problemach technicznych i organizacyjnych w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego im. Obrońców Warszawy;

2) poinformowanie, od kogo pochodzi i jaką datą sygnowane jest pismo informujące o potrzebie wymiany samolotów powyższego pułku oraz jakie konkretnie kroki podjął kierowany przez Pana resort po jego otrzymaniu.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 23143)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie osłony kontrwywiadowczej
polskiego personelu latającego
w 36. Specjalnym Pułku
Lotnictwa Transportowego – ponowna**

Szanowny Panie Premierze! W związku z pismem ministra obrony narodowej mającym stanowić odpowiedź na interpelację w sprawie osłony kontrwywiadowczej polskiego personelu latającego w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego (nr 23143 z 15 maja 2011 r.) oraz niezawarciem w nim odpowiedzi na którekolwiek z zadanych pytań ponownie zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie konkretnej informacji:

1. Czy podległa Panu Premierowi Służba Kontrwywiadu Wojskowego opiniowała warunki umowy na szkolenie personelu latającego 36. pułku w Moskwie pod kątem zagrożeń kontrwywiadowczych?

2. Czy podległa Panu Premierowi Służba Kontrwywiadu Wojskowego przygotowała plan osłony kontrwywiadowczej polskiego personelu podczas ich pobytu na terenie Federacji Rosyjskiej?

3. Ilu funkcjonariuszy i żołnierzy Służby Kontrwywiadu Wojskowego zajmuje się tym zagadnieniem i czy jest to ich jedyny obszar aktywności, czy też dodatkowo obciążeni są innymi obowiązkami?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 23448)

do ministra finansów

**w sprawie wypowiedzi ministra finansów
w „Sygnałach dnia” Programu I
Polskiego Radia w dniu 1 lipca 2011 r.,
dotyczącej pakietu
klimatyczno-energetycznego – ponowna**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu wczorajszym otrzymałem pismo ministra finansów z dnia 21 lipca 2011 r., nr UE2/9007/MUZ/30/2011/10413, podpisane przez Jacka Dominika, podsekretarza stanu. Pismo owo miało być odpowiedzią na moją interpelację z dnia 1 lipca br. (w załączeniu^{*)}).

Uprzejmie informuję, że uzyskane odpowiedzi nie dotyczą moich pytań, których treść przytaczam:

1. Kto i kiedy spowodował, że pakiet klimatyczno-energetyczny w obecnej formie stał się dokumentem obowiązującym dla Polski?

2. Na czym polegała krwawa bitwa o naprawienie pakietu klimatyczno-energetycznego, jakie są efekty tej bitwy i na czym polegały duża determinacja i duża odporność rządu?

Przypominam, że powyższe pytania zadałem Panu po Pana wypowiedzi w dniu 1 lipca 2011 r. w „Sygnałach dnia” w Programie I Polskiego Radia, która brzmiała: Myślę, że także w tym kryzysie pokazaliśmy dużą wytrwałość, dużą determinację. W krwawej bitwie, którą toczyliśmy o naprawienie pakietu klimatycznego, na samym początku tej kadencji też wykazaliśmy dużą determinację i odporność.

Z poważaniem

Poseł Jan Szyszko

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 23892)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zmiany sposobu szacowania szkód
rolnych w 2011 r. – ponowna**

Uprzejmie informuję, iż odpowiedź ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 11 sierpnia br. na moją interpelację w sprawie sposobu szacowania szkód w roku 2011 r. jest dla mnie zupełnie niesatysfakcjonująca, gdyż nie rozwiązuje wątpliwości i zgłaszanych problemów przez wielkopolskich rolników.

Przy zgłaszaniu szkód rolnik w oświadczeniu podaje cenę uzyskaną lub prognozowaną w roku szkody

w produkcji zwierzęcej bez możliwości informowania o wielkości sprzedaży, którą komisja przyjmuje na poziomie średniej z trzech lat nawet w przypadku zaniechania lub znaczącego obniżenia poziomu produkcji w roku powstania szkody (uzasadnia się to programem komputerowym).

Jako produkcję winno przyjmować się produkcję sprzedaną, a nie wartość łąk i zielonek w plonie głównym, które przeznaczają się na pasze, a sprzedaż jest realizowana w postaci mleka lub żywca. Licząc oddzielnie zielonki i zboża paszowe oraz żywiec i mleko, zwiększamy sztucznie wartości produkcji.

Łącząc wartość produkcji zwierzęcej liczonej po wyższych w 2011 r. cenach bez uwzględnienia bardzo wysokich kosztów produkcji z produkcją roślinną, w której powstały straty, nie uzyskuje się 30% na kredyt kłeszkowy mimo rażącego pogorszenia stanu finansowego gospodarstwa.

Podaję przykład z gospodarstwa prowadzącego pełną księgowość:

- strata na produkcji liczona wg wytycznych ministerstwa rolnictwa wynosi 16%,
- strata liczona po uwzględnieniu kosztów produkcji wynosi 86%.

Wyrażam przekonanie, że ministerstwo rolnictwa winno brać pod uwagę wynik finansowy gospodarstwa jako efekt całorocznej produkcji, a nie jej wartość z pominięciem kosztów działalności.

Powołując się na ostatnie zdanie odpowiedzi na moją interpelację, proszę o informację, czy minister rolnictwa i rozwoju wsi zmieni swoje wytyczne do ustalenia strat produkcyjnych w zakresie:

- umożliwienia osobom prawnym oraz innym rolnikom prowadzącym pełną księgowość ustalania wielkości produkcji i kosztów na podstawie danych księgowych, co powinno być podstawą do ustalenia straty finansowej,
- ustalenia w pozostałych gospodarstwach ze względu na specyfikę roku 2011 (wyższe ceny na produkty) rozliczenia strat tylko w produkcji, w której one występują, bez uwzględnienia produkcji w całym gospodarstwie, względnie ustalić stratę finansową w oparciu o przychody ze sprzedaży i koszty produkcji.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24087)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie stanu realizacji
zapowiadanej wcześniej pomysłu zakupu
dla każdego ucznia laptopa**

Szanowny Panie Premierze! Premier Donald Tusk po raz pierwszy o informatycznej rewolucji w szkołach mówił w maju 2008 r. Wtedy chodziło o komputer dla każdego gimnazjalisty.

Po raz kolejny do tematu, tym razem nazwanego laptop dla ucznia, Pan Premier wrócił w marcu tego roku. Przy uzasadnieniu pomysłu wiele mówiło się o nowoczesnym społeczeństwie informacyjnym oraz o rozwoju innowacyjnej gospodarki. Projekt, według zapowiedzi, miał być wprowadzony w życie już od września 2011 r., czyli z początkiem nowego roku szkolnego, i miał być koordynowany przez Ministerstwo Edukacji Narodowej oraz Ministerstwo Infrastruktury.

Wobec powyższych faktów chciałbym zapytać:

Na jakim etapie są plany związane z realizacją programu „Laptop dla ucznia”?

Kiedy ostatecznie uczniowie otrzymają zapowiadane wcześniej laptopy?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Podębice, dnia 2 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24088)

do ministra infrastruktury

**w sprawie lokalizacji przebiegu trasy S8
w okolicach miejscowości Barycz, gm. Dobroń**

Szanowny Panie ministrze! Lokalizacja drogi S8 od kilku już lat wzbudza wiele emocji. W historii tej inwestycji było już kilka wariantów jej przebiegu. W 2006 i 2007 r. kilkanaście tysięcy osób (w tym i ja) podpisało się pod protestem przeciwko odsunięciu drogi na południe, bliżej Bełchatowa. Dziś już wiadomo, że droga S8 pobiegnie w tzw. wariantcie północnym, tj. bliżej Sieradza, Zduńskiej Woli, Łasku i Pabianic. Fakt ten cieszy nas wszystkich, no może prawie wszystkich.

W dniu 22 lipca 2011 r., na moje ręce prośbę o interwencję skierowali mieszkańcy sołectwa Barycz gm. Dobroń. Rzecz dotyczy lokalizacji przebiegu drogi S8 właśnie w okolicach tej miejscowości. Według mieszkańców proponowany przebieg trasy jest w konflikcie z obszarem Natura 2000 PLH 100021

dolina Grabi, w miejscowościach Barycz i Marzenin. Wiem, że w związku z tym padła propozycja alternatywnego przebiegu trasy (o 15 km krótszej) omijającej Łask od strony północnej.

Lokalizacja trasy w najbliższej odległości miejscowości Barycz, jak wspominałem, jest w konflikcie z obszarem Natura 2000 oraz obszarami chronionego krajobrazu. Z przedstawionych mi dokumentów, w tym opinii mieszkańców, wynika, iż występują w tych miejscowościach siedliska flory i fauny o najwyższej randze kolizji. Zagrożone to także będzie utratą wartości krajobrazowo-turystycznych zapisanych w strategii i rozwoju województwa łódzkiego oraz zagrożone będzie zdrowie, warunki zamieszkania, pracy i wypoczynku. Dodatkowe argumenty przedstawione mi przez społeczeństwo Baryczy to wątpliwości co do zgodności inwestycji ze środowiskowymi dyrektywami UE, a w szczególności OOS i dyrektywami siedliskowymi oraz nie uzyskane przez inwestora opinii całego społeczeństwa w sprawie przebiegu trasy.

Niepokojącym dla mnie jest również fakt złożenia skargi do Komisji Europejskiej w przedmiotowym temacie i podnoszonych wątpliwościach.

Mając na względzie wyjaśnienie wszystkich powyższych wątpliwości w temacie lokalizacji przebiegu trasy S8 w okolicach Baryczy (od strony południowej), w tym zmiany jej pierwotnego przebiegu z dalszej na bliższą w stosunku do linii zabudowań miejscowości Barycz oraz troskę o zdrowie, warunki zamieszkania, pracy i wypoczynku mieszkańców, proszę o ustosunkowanie się do całości podnoszonej sprawy.

Chciałbym także zapytać, czy podejmując decyzje co do przebiegu trasy S8, uwzględniono wnioski i zastrzeżenia strony społecznej.

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Podębice, dnia 2 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24089)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie utrzymania na 2012 r. zasad
dofinansowania „Narodowego programu
przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”**

Szanowny Panie Ministrze! Od roku 2009, przez trzy lata, w Polsce dobrze funkcjonował narodowy plan przebudowy dróg lokalnych (tzw. schetynówek). Skorzystało z niego wiele samorządów dzięki dofinansowaniu ze strony ministerstwa 50% kosztów przebudowy. W ten sposób zmodernizowano i poprawiono bezpieczeństwo na drogach lokalnych na ponad 5 tys. kilometrów. Skala potrzeb w tym wzglę-

dzie, z powodu fatalnego stanu tych dróg, jest wielokrotnie większa. Samorzady więc sprawnie z tego programu przez 3 lata korzystały. Niestety na rok 2012 rząd planuje, jak dowiadujemy się z mediów, znacząco ten program ograniczyć, przyznając na dofinansowanie tylko 20% środków w stosunku do wsparcia z lat ubiegłych. Dla woj. łódzkiego zaplanowano więc około 12 mln zł wobec prawie 70 mln w roku 2011. To bardzo niepokojące wieści, tym bardziej że samorzady już przygotowały bądź przygotowują stosowne wnioski wzorem lat ubiegłych. Mają się także zmienić zasady dofinansowania z 50% na 30%. Samorzady będą więc musiały zapłacić za takie inwestycje aż 70% ich kosztów. To złe propozycje. Dlatego więc pytam:

1. Czy to prawda, że rząd chce tak znacząco ograniczyć wsparcie samorządów i wielkość środków na przebudowę dróg lokalnych w 2012 r.?

2. Jeśli tak, to czym kierowano się, zmieniając dobrze funkcjonujący program?

Z poważaniem

Posel Piotr Polak

Poddębice, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24090)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie podjęcia działań zmierzających do obniżenia wysokich kosztów zakupu podręczników dla dzieci i młodzieży szkolnej w roku 2011/2012

Szanowna Pani Minister! Jak dowiadujemy się z mediów oraz bezpośrednio od rodziców dzieci i młodzieży szkolnej, w tym roku znacząco wzrosły ceny książek i wyposażenia ucznia na rok szkolny 2011/2012. W porównaniu z rokiem ubiegłym wzrost tych cen wynosi od 15 do 20%. Dane te są szokujące. Dlatego więc wielu z rodziców wstrzymuje się z zakupem na ostatnią chwilę, bądź poszukuje książek używanych, ponieważ nie stać ich na zapłacenie tak wysokich cen i znaczące uszczuplenie swych domowych budżetów.

W związku z tym pytam: Jakie działania zamierza podjąć pani minister, aby wyjść naprzeciw oczekiwaniom rodziców i obniżyć wysokie ceny zakupu podręczników szkolnych i wyposażenia ucznia na bieżący rok szkolny?

Z poważaniem

Posel Piotr Polak

Poddębice, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24091)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wprowadzenia w Polsce jednoznacznych przepisów i norm regulujących lokalizację oraz budowę farm i siłowni wiatrowych

Szanowny Panie Premierze! W ciągu ostatnich kilku lat w Polsce obserwujemy agresywnie rozwijający się proces budowy farm wiatrowych. Niestety, w przeciwieństwie do innych państw UE, w Polsce brakuje określonych przepisów i norm regulujących te kwestie. Sytuację taką wykorzystują z premedytacją firmy wyszukujące tereny pod budowę siłowni wiatrowych, zawierając umowy, najczęściej z rolnikami, na dzierżawę gruntów pod wspomniane budowle. Takie działania, często na granicy prawa, bez poszanowania głosu lokalnych społeczności w tym głównie właścicieli działek sąsiadujących z budowanymi siłowniami, rodzą coraz częściej społeczne, lokalne konflikty. Skala nieporozumień jest przerażająca i pokazuje na rozmijanie się oczekiwań władz samorządowych i mieszkańców w aspekcie przyszłych korzyści z lokalizacji tych inwestycji. W mojej pracy poselskiej ostatnio takich sytuacji doświadczyłem w dwóch gminach woj. łódzkiego: gm. Błaszki i gm. Wróblew. Po zapoznaniu się z tematem oraz po uczestnictwie w lokalnych spotkaniach mieszkańców z władzami samorządowymi i inwestorami rodzą się następujące pytania:

1. Kiedy w Polsce doczekamy się ustanowienia jednoznacznych norm i przepisów regulujących lokalizację i budowę elektrowni wiatrowych?

2. Jak te kwestie są uregulowane w innych krajach UE i na świecie?

3. Czy tak ważny temat jak wspomniane budowle elektrowni wiatrowych, nie powinien być poddany konsultacji społecznej w postaci referendum?

Z poważaniem

Posel Piotr Polak

Poddębice, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24092)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie równych zasad przyznawania oraz wysokości renty rodzinnej po zmarłej osobie

Szanowna Pani Minister! Pragnę zwrócić uwagę na problem krzywdzących i nierównych zasad doty-

czących wysokości przyznawanych rent rodzinnych po zmarłych w przypadku ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin. Zapisy ustawy o inwalidach wojennych wskazują, że członkowie rodzin po zmarłych inwalidach wojennych mają prawo do renty rodzinnej w wysokości 70% uposażenie podstawowego. Natomiast zapisy ustawy o emerytach i rentach z FUS mówią, że członkowie rodzin po zmarłych emerytach mają prawo do renty rodzinnej w wysokości 85% uposażenia pełnego. W ten sposób, jeśli powyższe zapisy są słusznie interpretowane, członkowie rodzin po zmarłych inwalidach wojennych są poszkodowani i mogą czuć się pokrzywdzeni.

W związku z tym chciałbym zapytać:

1. Czy resort dostrzega problem nierównych zasad przyznawania oraz wysokości rent rodzinnych po zmarłych w opisanych przypadkach?

2. Czy w najbliższej przyszłości zapisy dotyczące tego problemu zostaną ujednocione?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Podębice, dnia 8 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24093)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie oceny obecnej sytuacji
i przeciwdziałania lichwiarskim praktykom
w zakresie świadczenia usług kredytowych
w Polsce przez instytucje niebankowe**

Szanowny Panie Premierze! Rynek usług bankowych w naszym kraju oferuje szereg różnego rodzaju form kredytowania skierowanych do tych, którzy z racji niewystarczających własnych środków finansowych muszą posiłkować się pożyczkami. O ile jednak instytucje komercyjne działają według ogólnie znanych i przejrzystych zasad udzielania kredytów, to inne podmioty oferujące pożyczki, a niebędące bankami stosują często nieuczciwe „chwyty”, żerując na niewiedzy pożyczających lub wprost wykorzystując ich trudną sytuację finansową. Pomimo iż kwestie te – łącznie z maksymalną roczną stopą oprocentowania nie większą niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego – regulują przepisy ustawy o kredycie konsumenckim, to bardzo często mamy do czynienia z jawnie lichwiarskimi poczynaniami pożyczkodawców. Pomimo to formalnie zakazana w Polsce lichwa ma się świetnie, a firmy udzielające „szybkich pożyczek” swoją działalnością niejednokrotnie odbierają ludziom dorobek całego życia.

W tym też kontekście wskazanym byłoby podjęcie przez rząd oraz organa pozostające w jego dyspozycji takich działań, które zlikwidują zdzierstwo pożyczających oraz obejmą ochroną tych, którzy niejednokrotnie zmuszeni są do korzystania z tych pseudousług. W wielu systemach prawnych lichwa jest zakazana. Godzi się dodać, że lichwa jako taka była i jest od wieków piętnowana przez Kościół jako sprzeczna z podstawowymi normami współżycia społecznego.

Panie Premierze!

1. Czy Pana zdaniem zasygnalizowany wyżej problem powinien doczekać się stosownych działań określonych instytucji w celu jego wyeliminowania?

2. Czy dotychczasowe działania w dostateczny sposób eliminują lichwiarskie praktyki w Polsce, a obowiązujący system prawny w wystarczającym stopniu chroni tych, którzy stają się ofiarami tych nieuczynnych praktyk?

3. Jakie ewentualne dalsze działania powinny zostać podjęte, aby lichwa w Polsce została wyeliminowana lub przynajmniej zmarginalizowana w takim stopniu, by nie pozostawała społecznym problemem?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 10 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24094)

do ministra zdrowia

**w sprawie braku pełnej realizacji
rządowego programu leczenia chorych
na zapalenie wątroby typu C
z racji niezapewnienia wystarczających
środków finansowych**

Szanowna Pani Minister! Pomimo szumnych zapowiedzi rządu, iż wprowadził w życie pełny program leczenia chorych zakażonych wirusowym zapaleniem wątroby typu C, naprawdę pozostał on tylko kolejną obietnicą na papierze. Na chwilę obecną średni czas na rozpoczęcie terapii przekracza rok. W przypadku tego rodzaju schorzeń o sukcesie decyduje jak najszybsze wdrożenie leczenia, które – jak zgodnie twierdzą lekarze – nie powinno nastąpić później niż trzy miesiące od chwili postawienia diagnozy. To pozwala zdecydowanie ograniczyć konieczność dokonania ewentualnego przeszczepu organu, a także zmniejszyć ryzyko śmierci. Jak okazuje się, powodem takiego stanu rzeczy jest permanentne ograniczanie przez rząd środków finansowych na realizację także tego programu. Głównie dotyczy to sfinansowania zakupu interferonu w ilości zapewniającej objęcie programem wszystkich chorych.

Obecny rząd powinien więcej robić, a mniej chwalić się swoimi dokonaniem, których jak potwierdza opisany wyżej przypadek, w rzeczywistości nie ma. W dodatku Pan Premier nie omieszkiał wcześniej pochwalić się przez społeczeństwem rzekomym pełnym wdrożeniem programu skierowanego do chorych na żółtaczkę.

Pani Minister!

1. Dlaczego program leczenia chorych na wirusowe zapalenie wątroby typu C nie został do chwili obecnej wdrożony w takim zakresie, o jakim mówił m.in. Pan Premier?

2. Czy Pani zdaniem program, o którym mowa powyżej, pozostanie kolejną obietnicą bez pokrycia, jakich wiele dawał rząd i Ministerstwo Zdrowia?

3. Jakie działania zamierza podjąć Pani Minister, aby jednak program leczenia interferonem chorych na żółtaczkę typu C został jak najszybciej w pełni wdrożony zgodnie z przekazanymi chorym obietnicami?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24095)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie reakcji na aresztowanie
byłej premier Ukrainy Julii Tymoszenko**

Szanowny Panie Ministrze! Sąd w Kijowie wydał nakaz aresztowania byłej premier Ukrainy Julii Tymoszenko w trakcie jej procesu. Na wieść o aresztowaniu Tymoszenko jej zwolennicy zablokowali główną ulicę Kijowa, Chreszczatyk. W nocy z soboty na niedzielę sąd w Kijowie zakazał wszelkich zgromadzeń opozycji w pobliżu sądu w centrum stolicy Ukrainy. Zakaz objął wszelkie manifestacje na głównej ulicy Kijowa, na której znajduje się sąd. Opozycji nie wolno też protestować przed aresztem, gdzie od piątku więziona jest była premier Ukrainy. Zakazane są także zgromadzenia na centralnym placu ukraińskiej stolicy – Majdanie Niepodległości. Zaistniała sytuacja budzi niepokój o swobody obywatelskie na Ukrainie.

W związku z tym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jaka, w opinii Pana Ministra, powinna być reakcja Polski na ostatnie wydarzenia na Ukrainie?

2. Czy Pan Minister zamierza podjąć działania w tej sprawie na forum organizacji międzynarodowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Poznań, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24096)

do ministra środowiska

**w sprawie realizacji inwestycji budowy
lotniska regionalnego w woj. podlaskim**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z wykonywaniem mandatu poselskiego otrzymałem liczne informacje podające w wątpliwość poprawność procedur realizacji inwestycji budowy lotniska regionalnego w województwie podlaskim. 12 maja 2011 r. wystosowałem zapytanie poselskie (znak: SPS-024-9783/11) w sprawie budowy lotniska regionalnego w województwie podlaskim. W sprawie wciąż nasuwają się nowe pytania i wątpliwości, dlatego też widzę potrzebę wyjaśnienia poprawności procedur dotyczących tej inwestycji.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy decyzja wydana w odniesieniu do inwestycji w Świdniku była wydana zgodnie z zasadą przezroczności, skoro w lesie przeznaczonym pod zrąb zupełny nie przeprowadzono całorocznych badań przyrodniczych, aby udokumentować uzyskane wnioski?

Czy zgodnie z zasadą przezroczności dokonana została należyta kompensacja w postaci 144 ha lasu nieobjmującego gatunków zasiedlających tereny otwarte, które, zgodnie z dokumentacją środowiskową, będą ulegały całkowitej likwidacji – cyt. na str. 194: „Strefa I – płyta istniejącego lotniska i jej otoczenie. Podstawowym negatywnym oddziaływaniem na środowisko przyrodnicze w fazie realizacji w tej strefie będzie rozjeżdżanie gniazd ptaków (z jajami lub pisklętami) pojazdami i maszynami budowlanymi”. Ponadto czy Pan Minister uważa, że kompensacja ekologiczna 2, 3 par błotniaka stawowego oraz innych gatunków łąkowych, wymienionych w załączniku I do dyrektywy ptasiej, będzie skutecznie zrealizowana na obszarze lasów lub parków miejskich? Na jakiej podstawie uznano za właściwą taką formę kompensacji dla gatunków wodno-błotnych w lasach?

Dlaczego GDOŚ wydał decyzję z 30 czerwca 2011 r. dotyczącą Raciborza zgodził się w niej na przeprowadzenie oceny wpływu przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 dopiero na etapie ponownej oceny, pomimo iż w Raciborzu oddziaływanie dotyczy wprost obszarów Natura 2000, a na Podlasiu nie? Dlaczego na Podlasiu brak danych technicznych, tj. procedur lotniczych, uznano za czynnik uzasadniający uchylenie decyzji RDOŚ, a w Raciborzu brak danych technicznych był uzasadnieniem dla potrzeby sporządzenia ponownej oceny dopiero na drugim etapie? Cyt.: „... brak pełnej wiedzy na temat planowania obiektu oraz tego, w jaki sposób będzie on realizowany, uniemożliwia pełną ocenę skutków w odniesieniu do poszczególnych warunków. Na obecnym etapie inwestycyj-

nym nie są znane szczegółowe rozwiązania konstrukcyjne, inżynierskie oraz logistyczne istotne dla określenia skali oddziaływania i oceny jego istotności dla poszczególnych przedmiotów ochrony w ww. obszarze”. Dlaczego w podobnej sytuacji w woj. podlaskim uchylono decyzję RDOŚ wskazującą na potrzebę ponownej oceny na drugim etapie, pomimo iż żaden z najwyżej ocenionych wariantów nie przewidywał realizacji inwestycji wprost na obszarze Natura 2000?

Czy można zatem wnioskować, że zasadę prezorności stosuje się odmiennie w województwie podlaskim niż w województwach lubelskim lub dolnośląskim? Czy taki stan rzeczy nie prowadzi do naruszenia zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa z art. 8 K.p.a.?

2. Czy w ocenie Pana Ministra biegły był całkowicie bezstronny? Zgodnie z art. 84 ust. 2 w związku z art. 24 ust. 1 pkt 1 biegły podlega wyłączeniu z udziału w postępowaniu w sprawie, jeżeli pozostaje z jedną ze stron w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy może mieć wpływ na jego prawa i obowiązki. Czy w związku z powyższym nie jest dyskusyjny fakt, iż biegły jest silnie zaangażowany w działalność organizacji ekologicznych (m.in. towarzystwa STOP – Stołecznego Towarzystwa Ochrony Ptaków) i od lat współpracuje z krytykami inwestycji, wspólnie z nimi tworząc prace badawcze? Biegły zasiada wspólnie na przykład z panem dr. Chylareckim z OTOP, zaciekłym krytykiem dokumentacji lotniskowej na Podlasiu, w zespołach opiniujących inne metody badawcze, np. farm wiatrakowych. Pan dr Skakuj, dr Chylarecki oraz zastępca GDOŚ dr Otawski 5 sierpnia 2010 r. wzięli udział w spotkaniu na temat oceny oddziaływania farm wiatrakowych na awifaunę, zorganizowanej przez Fundację na rzecz Energetyki Zrównoważonej. Kwestia metodyki wiatrakowej była następnie powoływana zarówno przez OTOP, jak i przez biegłego w krytyce dokumentacji lotniskowej, która nie ma związku z lotniskiem. Argumenty OTOP zostały następnie uznane przez GDOŚ za istotne i wsparte cytatami z opinii biegłego.

W tabeli 4.5 „Ocena ryzyka kolizji z ptakami (...)” na s. 30 analizy biegły dopuszcza się kardynalnych błędów matematycznych – w wariancie B wersji pd – wsch sumuje: $1+1+2=5$, a w wersji pn – zach: $1+2+1=5$. Biorąc za podstawę ten błędny wynik, dokonuje kolejnych niepoprawnych obliczeń, co w konsekwencji prowadzi do niezgodnego ze stanem faktycznym wniosku. Skala przeinaczeń danych i manipulowania wartościami liczbowymi jest co najmniej niepokojąca. Skala tych pomyłek, tj. błędne wnioski w rozdziale 6 (wniosek 6.1.1.1., wniosek 7., wniosek 8.), niewłaściwe rekomendacje 7.1.2 i 7.2 oraz niezgodna ze stanem faktycznym uwaga kończąca w ostatnim akapicie rozdziału 8, ponad wszelką wątpliwość wprowadziły organ II instancji w błąd, o czym świadczą obszerne fragmenty uzasadnienia dyrektora GDOŚ oparte na nieprawdziwych informa-

cjach koreferatu. Te nieprawdziwe informacje podane do publicznej wiadomości na stronie www generalnego dyrektora ochrony środowiska spowodowały ich powielenie w innych środkach masowego przekazu i utwierdzenie szerokiej opinii publicznej w przekonaniu, iż lotnisko w woj. podlaskim nie może powstać z powodu błędów w dokumentacji, co nie jest zgodne ze stanem faktycznym. Jak w związku z tym Pan Minister ocenia opinię biegłego opartą na zmienionych danych z oryginalnej dokumentacji i kardynalnych błędach matematycznych oraz merytorycznych? Obarczona tak dużymi błędami analiza bezsprzecznie wpłynęła na wadliwe wnioskowanie i udzielenie GDOŚ rekomendacji, na której oparto uzasadnienie decyzji z dnia 5 stycznia 2011 r. (DDOŚ-oa.4230.1.2010. ADK-l).

Jak Pan Minister ocenia fakt, iż biegły w sporządzonym przez siebie koreferacie do otrzymanej dokumentacji planowanego lotniska regionalnego dla woj. podlaskiego posłużył się afiliacją i tym samym podsztybił się pod Katedrę Ekologii i Zoologii Kręgowców Wydziału Biologii Uniwersytetu Gdańskiego, które to zachowanie zostało uznane za bezprawne przez dziekana Wydziału Biologii prof. dr. hab. Dariusza Szlechetkę?

Czy minister może stwierdzić ponad wszelką wątpliwość, że biegły ustalił stan faktyczny, skoro nie dokonał wizji lokalnej terenu? Czy w świetle wyżej wymienionych faktów można uznać, że opinia biegłego była bezstronna i rzetelna, a GDOŚ dochował należytej staranności w wyborze biegłego?

3. Czy GDOŚ w procedurze zamówienia publicznego nie wiedział, jaki dokument zamawia, i dostosował tytuł oraz jego zakres do bieżących potrzeb? Dlaczego odpowiedź ministra z 7 czerwca 2011 r. stoi w rażącej sprzeczności z informacją z dnia 13 grudnia 2010 r. rzeczniczki prasowego GDOŚ pani Moniki Jakubiak, która na łamach „Gazety Wyborczej” stwierdziła, że „... zewnętrzna ekspertyza zlecona przez GDOŚ koncentrowała się wyłącznie na kwestiach ptasich, w ogóle nie analizując kolejnego punktu pakietu zastrzeżeń – braku oceny wpływu lotniska na obszary Natura 2000”?

4. Dlaczego w sprawach bezpieczeństwa lotów w woj. podlaskim nie poproszono o opinię Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej, powołanej do wydawania merytorycznych analiz w tych sprawach? Dlaczego GDOŚ przy wydawaniu decyzji oparł się jedynie na wypowiedzi organizacji ekologicznych i biegłego, również ornitologa? Czy tym zachowaniem GDOŚ nie naruszył zasady prawdy obiektywnej wynikającej z art. 7 K.p.a.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jacek Żalek

Białystok, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24097)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zasad podziału i wysokości
nakładów na realizację programu
„Pomoc państwa w zakresie dożywiania”
w woj. podkarpackim**

Szanowny Panie Premierze! Od wielu miesięcy otrzymujemy od wyborców, klientów pomocy społecznej i samorządów gminnych liczne sygnały i zapytania dotyczące sposobu podziału środków na pomoc społeczną, a w szczególności zasad podziału i wysokości nakładów na realizację wieloletniego programu „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” w woj. podkarpackim. Docierające do nas sygnały dotyczą w wielu przypadkach braku pełnego obiektywizmu wojewody podkarpackiego przy podziale środków na proces dożywiania realizowany jako zadanie własne gminy. Samorządowcy skarżą się, że potrzeby mają zabezpieczone ci, którzy należą do obecnego układu politycznego. Kryteria podziału zmieniają się w zależności od potrzeb politycznych. W latach 2009–2010 prawo do zmniejszonego procentowego własnego udziału w programie uzyskiwały np. gminy o wysokim wskaźniku dochodów G czy też o niższej od innych gmin stopie bezrobocia. Dopiero w 2011 r. to wysokie bezrobocie jest warunkiem uzyskania większej dotacji.

Z nieznanymi motywacjami gminy będą karane (często najbiedniejsze) ograniczeniem dotacji na dożywianie za zbyt duży udział suchego prowiantu w przygotowanych posiłkach. Jak wynika z pisma Podkarpackiego Urzędu Wojewódzkiego z 23 lutego br., na przykład gminy, w których udział suchego prowiantu w łącznej liczbie posiłków przekraczał 20%, otrzymują dotację na poziomie nie wyższym niż 60% łącznych kosztów dożywiania. To kryterium w podziale dotacji przez ministerstwo pracy w ogóle nie występuje. Stosowany jest wymóg, że ciepły posiłek ma być podstawą dożywiania, szczególnie w szkołach. Rodzi się więc pytanie, jak wojewoda pomógł gminom w poprawie wyposażenia szkół i możliwościach rozwoju posiłków. Aby takie (naszym zdaniem całkowicie nieuzasadnione) restrykcje mogły być zastosowane, należy najpierw gminom pomóc, i chyba takie były założenia programu rządowego, który miał motywować i zachęcać gminy do poprawy warunków i jakości dożywiania.

Powyższe działania stoją w całkowitej sprzeczności z działaniami poprzedniego rządu w latach 2006–2007. Zwiększono wówczas w skali kraju do wysokości 500 mln zł środki na program dożywiania. Dodatkowo ówczesny wojewoda podkarpacki w latach 2006–2007 zwiększył środki na dożywianie o 14 mln zł w skali województwa. Znaczna część z tych środków została przeznaczona na poprawę warunków technicznych przygotowania posiłków. Niestety,

w następnych latach proces ten został zahamowany. Tymczasem w 2010 r. pojawiły się gminy, które musiały odmówić pomocy z powodu braku środków własnych. Środowisko samorządowców zaniepokojone jest także próbą ograniczenia na 2011 r. środków na dożywianie, i to mimo publicznych deklaracji Pana Premiera, że żadne dziecko w Polsce nie będzie głodne. Tylko dzięki posłom opozycji uratowano środki na dożywianie na 2011 r. Ministerstwo Finansów chciało zabrać 50 mln zł.

Ponadto zauważamy, że wobec braku waloryzacji kryterium dochodowego pomocy społecznej spada realnie wysokość świadczeń na dożywianie oraz liczba uprawnionych, mimo że obiektywnie ich sytuacja materialna znacznie się pogorszyła. W naszej ocenie, jak i w ocenie wielu samorządów należy zwiększyć do 700 mln zł rezerwę celową na realizację tego programu i podwyższyć kryterium dochodowe uprawniające do tych świadczeń. Celem zabezpieczenia odpowiedniego udziału gmin w programie należy zwiększyć także udział gmin w podatku PIT i CIT.

Wobec przedstawionych powyżej faktów prosimy Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie powinny być obiektywne kryteria podziału środków na dożywianie stosowane przez wojewodę?

2. Czy wojewoda podkarpacki nie naruszył przepisów ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”, wprowadzając woluntarystycznie kary dla gmin, które miały za dużo suchego prowiantu w łącznej liczbie posiłków?

3. Czy istnieje zagrożenie wysokości środków na realizację programu dożywiania w 2012 r.?

4. Czy, biorąc pod uwagę znaczącą inflację, wzrost liczby bezrobotnych oraz brak waloryzacji kryterium dochodowego pomocy społecznej, planuje się zwiększenie środków rezerwy celowej na dożywianie i podwyższenie kryterium uprawniającego do tych świadczeń?

Z poważaniem

Posłowie Piotr Babinetz
i Adam Śniezek

Krosno – Brzozów, dnia 5 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24098)

do ministra środowiska

**w sprawie progu wodnego na rzece Rudce
w Kuźni Raciborskiej**

Szanowny Panie Ministrze! W 2010 r. na odnodze rzeki Rudy Rudce, na terenie miejscowości Kuźnia Raciborska, został zbudowany próg wodny mający na celu ograniczenie ilości przepływającej wody i skierowanie jej do głównego koryta. Regulacja ta odprowadziła do całkowitego zablokowania przepływu wody. W efekcie tego niekorzystnego zjawiska wysycha koryto rzeki. Znajdująca się w nim jedynie niewielka woda gruntowa silnie zarasta glonami, rozpoczęły się też procesy gnilne stanowiące idealne podłoże dla wylęgu insektów. W następstwie tego pojawia się nieprzyjemny odór, zanika życie biologiczne, z rzeki zniknęły ryby, kaczki, wyniosła się mieszkająca tam do tej pory rodzina piżmaków. Likwidacji uległ naturalny wodopój dla zwierzyny leśnej. Trudno nie dostrzec, szanowny Panie Ministrze, jakże niekorzystne dla ochrony przyrody stały się widoczne skutki wybudowanego progu wodnego na Rudce.

Odcinek od rozwidlenia rzeki do pierwszych zabudowań stanowił przepiękny element krajobrazowy, będący miejscem spacerów mieszkańców oraz kąpiele dzieci. W momencie obniżenia poziomu wody w rzece wielu mieszkańców skarży się na brak wody w studniach.

Nie należy zapominać, iż teren Rudki jest nieodłącznym elementem Parku Krajobrazowego Cysterskie Kompozycje Krajobrazowe Rud Wielkich. Wielowiekowa szata roślinna to dziś m.in. zespoły leśne, dla których woda stanowi główne źródło życia. Najnowsze procesy florystyczne potwierdziły występowanie 49 gatunków roślin naczyniowych objętych ochroną gatunkową. W cieniu zarośli znajduje schronienie wiele gatunków gadów, płazów, ssaków i ptactwa. Kuźnia Raciborska dzięki położeniu w widłach Rudy i Rudki stała się zieloną oazą nie tylko powiatu raciborskiego, ale i województwa śląskiego.

Szanowny Panie Ministrze, mając na względzie ochronę przyrody, jak i walory krajobrazowo-poznawcze, jakie teren wokół rzeki Rudki stwarza dla mieszkańców regionu Śląska, kieruję do Pana następujące pytania:

1. Czy – z powodu licznych strat walorów przyrodniczych i zaburzonej gospodarki wodnej na rzece Rudce – możliwe jest przywrócenie rzeki do stanu pierwotnego poprzez rozebranie progu wodnego?

2. Kto formalnie powinien podjąć decyzję co do rozebrania progu wodnego w celu przywrócenia naturalnej symbiozy w rejonie rzeki Rudki, aby nie dopuścić do dalszej degradacji naturalnego środowiska w tym rejonie?

3. Czy to możliwe, aby w imię złe pojętej ochrony przyrody można było wprowadzać tak niekorzystne

„rozwiązania”, skutkujące radykalnymi zmianami fauny i flory w rejonie zbudowanego progu wodnego? Jakie jest zdanie Pana Ministra w tej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24099)

do ministra finansów

**w sprawie sytuacji pracowników
administracyjnych szkół artystycznych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się Pana Ministra w sprawie sytuacji prawnej pracowników administracyjnych i pracowników obsługi szkół artystycznych, podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego – w związku z licznymi apelami tychże pracowników do mnie jako do posła na Sejm RP. Moje wątpliwości budzi przyporządkowanie pracowników tej grupy zawodowej do kategorii „administracji rządowej”, a w konsekwencji tego – zamrożenie płac (obowiązujące tę grupę zawodową, jak podają pracownicy, od 2008 r.) w planowanym budżecie na rok 2012.

Dziś pracownicy obsługi i administracji szkół artystycznych mają miesięczne uposażenie znajdujące się często na granicy najniższej płacy w Polsce – 2040 zł brutto (na jeden etat). Przy ustawowym podwyższeniu płacy minimalnej od 1 stycznia 2011 r. uposażenia pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych znalazły się poniżej tego minimum, co doprowadza do powstania dodatkowych zobowiązań. Należy dodać, że aktualnie w grupie tej nie są wypłacane premie, nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne, gdyż brakuje na to środków (co powoduje powstanie zobowiązań dla Skarbu Państwa).

Z informacji uzyskanych przez mnie z ministerstwa kultury wynika, że możliwość wprowadzenia podwyżek tej grupie zawodowej w 2012 r. blokuje nie brak pieniędzy (ministerstwo kultury uwzględniło na ten cel w swoim budżecie na rok 2012 15 mln zł), lecz przyporządkowanie jej do kategorii „administracji rządowej”, co wydaje się błędne ze względu choćby na formułę wykonywanej przez te osoby pracy – nie są one urzędnikami, a zajmują się obsługą szkół, które nadzoruje ministerstwo kultury.

Po dokonanej przeze mnie analizie sytuacji wydaje mi się, że istnieje możliwość zmiany kategorii, do której należy ta grupa zawodowa – w ten sposób, by podlegali oni bezpośrednio ministerstwu kultury i nie funkcjonowali w systemie budżetowym jako administracja rządowa. Wystąpiłem w tej sprawie do ministerstwa kultury. Z odpowiedzi uzyskanej w dn.

25 lipca 2011 r. w piśmie o nr DEK/3627/11 wynika, że ministerstwo kultury podziela moje stanowisko w sprawie rozwiązania tego problemu.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytanie: Czy istnieje możliwość przesunięcia grupy zawodowej pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych w projekcie budżetu z administracji rządowej do innej kategorii, być może takiej, w której znajdują się inni pracownicy jednostek kultury podległych ministerstwu kultury – tak, by owa kategoryzacja nie blokowała zmiany płac?

Z poważaniem

Poseł Robert Tyszkiewicz

Białystok, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24100)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie ustawy o języku migowym realizującej najważniejsze postulaty środowiska osób głuchych i głuchoniewidomych

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani z interpelacją w sprawie ustawy o języku migowym realizującej najważniejsze postulaty środowiska osób głuchych i głuchoniewidomych.

W imieniu organizacji tworzących szeroką koalicję środowiska osób głuchych i głuchoniewidomych na rzecz dobrej ustawy o języku migowym, które zwróciły się do tut. biura poselskiego, tj. Polski Związek Głuchych, Organizacja Niesłyszących Słabosłyszących Internautów, Towarzystwo Pomocy Głuchoniewidomym, Fundacja Instytut Rozwoju Regionalnego, Fundacja Promocji Kultury Głuchych KOKON, Biuro do Spraw Osób Niepełnosprawnych Akademii Górniczo-Hutniczej, Instytut Polskiego Języka Migowego, Stowarzyszenie Tłumaczy Polskiego Języka Migowego, stowarzyszenie Coda Polska. Słyszące dzieci – Niesłyszący Rodzice, zwracam się do Pani Minister o wzięcie pod uwagę i kierowanie się wypracowanym przez ww. organizacje jednolitym i konstruktywnym stanowiskiem dot. ustawy o języku migowym.

Mając na uwadze prace nad projektem ustawy, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy w opinii ministerstwa nie byłoby zasadne przyjęcie poprawki gwarantującej osobom głuchym i głuchoniewidomym prawo wskazania w kontakcie z urzędem tłumacza z listy tłumaczy prowadzonej przez wojewodę, do którego osoba uprawniona ma zaufanie i który najlepiej odpowiada jej potrzebom (art.12)?

W obecnym brzmieniu projektu uprawnienie dano urzędnikom, którzy mają znacznie mniejsze możliwości oceny i doboru kwalifikacji tłumacza niż same osoby głuche i głuchoniewidome. Osoby te, żeby opisać swoje szczegółowe potrzeby w tym zakresie i dostatecznie wyjaśnić je urzędnikowi mającemu dokonać wyboru, z racji słabej znajomości języka polskiego i braku umiejętności posługiwania się nomenklaturą zawartą w ustawie i rozporządzeniu, na której będzie opierać się urzędnik, mogą już na tym etapie potrzebować tłumacza.

Oczekując na odpowiedź Pani Minister, pozostaję z wyrazami szacunku.

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24101)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie odszkodowań będących następstwem likwidacji Komisji Majątkowej

Parafie zaczynają domagać się w sądach milionów złotych odszkodowań za odebrane w PRL grunty. Po rozwiązaniu Komisji Majątkowej w całym kraju może wpłynąć ponad 200 takich pozwów. W trakcie likwidowania komisji do rozpatrzenia pozostawało jeszcze 216 spraw – tych najtrudniejszych. To właśnie w tych sytuacjach instytucje kościelne mogą dochodzić roszczeń przed sądem.

Pytanie: Jaki organ zajmuje się obecnie pozostałymi sprawami i dlaczego nie zostały one w całości rozpatrzone w ramach działania Komisji Majątkowej?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24102)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie eksmisji bez przyznawania lokali socjalnych

W efekcie wyroku Trybunału Konstytucyjnego osobom zalegającym z czynszem grozi wyrzucanie na ulicę. Gminy nie będą musiały już przyznawać lokali socjalnych. Nowe regulacje wchodzi w życie 17 listopada 2011 r. Orzeczenie uchyla przepis, który zakazuje wyrzucania na ulicę osób, którym sąd w wy-

roku eksmisyjnym nie przyznał prawa do lokalu socjalnego. Na przygotowanie nowych przepisów był ponad rok czasu. Problem dotyczy nie tylko osób niepłacących aktualnie czynszu, lecz także umożliwi wykonanie eksmisji zaległych.

Zwracam się w interpelacji do Pana Ministra z zapytaniem: Czy opracowywane są obecnie regulacje, które po wejściu w życie orzeczenia TK uniemożliwią bądź zahamują wykonywanie eksmisji bez przyznawania lokali socjalnych?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24103)

do ministra infrastruktury

**w sprawie skomunikowania węzła
Ropczyce – Sędziszów Małopolski
planowanej autostrady A4 z drogą krajową
nr 4 na terenie gm. Sędziszów Małopolski**

W związku z zaprojektowaną i trwającą budową autostrady A4, której odcinek zlokalizowany jest na terenie powiatu ropczycko-sędziszowskiego, a zjazd w miejscowości Borek Wielki, burmistrz miasta i gminy Sędziszów Małopolski pan Kazimierz Kieł wyraża swoje głębokie zaniepokojenie brakiem łącznika zaprojektowanej autostrady A4 z drogą krajową nr 4 (E40).

Układ komunikacyjny stanowiący połączenie autostrady A4 z drogą krajową nr 4 (E40), jaki został zawarty w projekcie, zakłada włączenie zjazdu do drogi powiatowej nr 1225R relacji Kamionka – Sędziszów Małopolski dalej ulicami powiatowymi i lokalnymi miejskimi. Trasa tego układu komunikacyjnego przebiega m.in. przez przejazd kolejowy zlokalizowany w ciągu ulicy Borowskiej i Partyzantów w Sędziszowie Małopolskim, który w najbliższej przyszłości zostanie zlikwidowany, a w jego sąsiedztwie jest projektowany wiadukt estakada w ciągu ul. Partyzantów w Sędziszowie Małopolskim.

Zwiększone natężenie ruchu kołowego, jakie wystąpi po wybudowaniu autostrady, będzie uciążliwe nie tylko dla kierowców i pieszych, ale także dla wszystkich użytkowników dróg i ulic na terenie miasta Sędziszów Małopolski. Skierowanie ruchu z autostrady na drogi powiatowe, gminne i lokalne miejskie spowoduje ich degradację oraz zablokowanie systemu komunikacyjnego na terenie miasta, m.in. z uwagi na brak ronda przy projektowanym zjeździe z wiaduktu na ul. Partyzantów. Mając na uwadze, iż w ostatnich latach znacznie zwiększyła się liczba samochodów, a zatem zwiększył się ruch lokalny, skie-

rowanie dodatkowego ruchu samochodów ciężarowych do centrum miasta spowoduje jego blokadę.

Fakt rozpoczęcia budowy i wybudowanie autostrady jest istotnym elementem, który będzie miał wpływ na rozwój gospodarczy, jednak podstawową funkcją autostrady jest rozwiązanie problemów komunikacyjnych, a nie, jak w tym przypadku, stwarzanie nowych.

Wobec powyższego zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o zapoznanie się z przedstawioną sprawą i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie kroki planuje podjąć ministerstwo w celu rozwiązania przedstawionego problemu?

2. Czy istnieje możliwość, aby w najbliższym czasie przeznaczyć środki finansowe na budowę łącznika autostrady A4 z drogą krajową nr 4 (E40), który nie będzie przebiegał bezpośrednio przez Sędziszów Małopolski?

Poseł Zbigniew Rynasiewicz

Leżajsk, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24104)

do ministra infrastruktury

**w sprawie remontu nawierzchni
drogi krajowej nr 19 w miejscowości Kamień
w pow. rzeszowskim**

Uzasadnienie: jak informuje wójt gminy Kamień, droga krajowa nr 19 relacji Białystok – Lublin – Rzeszów na odcinku 439+530 do km 442+450 w m. Kamień wymaga remontu zniszczonej nawierzchni. Przedmiotowa droga przebiega przez miejscowość Kamień na długości ok. 7 km. W ubiegłych latach została wyremontowana w dwóch etapach odcinek drogi od km 436+200 do km 439+530. Pozostały odcinek drogi biegnącej przez miejscowość Kamień posiada liczne pęknięcia i nierówności oraz koleiny podłużne, a także widoczne miejsca po załatanych dziurach. Trasa ta należy do bardzo ruchliwych m.in. również z faktu budowy autostrady A4. W zeszłym roku doszło na niej do wielu wypadków, również śmiertelnych. Wzdłuż przebiegającej drogi występuje szeregowe budownictwo domów jednorodzinnych. Przejeżdżające ciężkie pojazdy powodują drgania, które przenoszą się na stojące w pobliżu drogi budynki mieszkalne.

Z informacji przekazanych przez wójta do Urzędu Gminy Kamień wpływają w ostatnim czasie protesty i zażalenia mieszkańców, którzy domagają się podjęcia stosownych działań. W obecnej chwili wskazane byłoby wykonanie remontu pozostałego odcinka drogi. Remonty cząstkowe, tj. łatanie dziur, w większości przypadków na istniejących już latach jest zabiegiem

niewystarczającym. Realizacja inwestycji polegającej na wykonaniu nowej nakładki poprawi zdecydowanie bezpieczeństwo ruchu wszystkich jej uczestników.

Wobec powyższego zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o zapoznanie się z przedstawioną sprawą i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie kroki planuje podjąć ministerstwo w celu rozwiązania przedstawionego problemu?

2. Czy istnieje możliwość, aby w najbliższym czasie kontynuować remont drogi krajowej nr 19 na odcinku miejscowości Kamień? Jeśli tak, proszę o podanie planowanej daty rozpoczęcia inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Rynasiewicz

Leżajsk, dnia 25 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24105)

do ministra gospodarki

w sprawie budowy kopalni odkrywkowej i elektrowni na terenie pow. lubińskiego

Szanowny Panie Premierze! W dniu 08.08.2011 r. podczas spotkania z lokalnymi mediami, a następnie mieszkańcami Lubina, w którym uczestniczyły też osoby z miejscowości tworzących powiat lubiński, wywołany został temat budowy kopalni odkrywkowej i elektrowni na terenie powiatu lubińskiego obejmującej miejscowości: Lubin, Kunice, Miłkowice, Ruja, Ścinawa i Prochowice. Budzi to wśród mieszkańców, ale także samorządów duże i uzasadnione zaniepokojenie.

Brak konkretnych i jednoznacznych decyzji w tej sprawie – jak twierdzą mieszkańcy oraz władze samorządowe – powoduje regres w rozwoju tych gmin: spadek cen nieruchomości i zahamowanie wszelkich nawet najdrobniejszych inwestycji oraz inicjatywy mieszkańców.

I choć trudno było o rzeczową dyskusję, przeważały emocje, to dostrzega się, że pomysł budowy odkrywkowej kopalni węgla brunatnego w regionie lubińskim ma głównie przeciwników, do których i ja się zaliczam.

Nie znam argumentów zwolenników tej inwestycji, nie wiem nawet, czy w ogóle jest rozważana na szczeblu ministerstwa, ale wiem, że dziś tego typu „nieproekologiczna” inwestycja wymaga głębokich przemysłów, bowiem wszystko wskazuje na to, że Polsce nie uda się uniknąć płacenia od 2013 r. wysokich kar za emisję dwutlenku węgla; że kraj nasz ma obowiązek uzyskiwania coraz więcej energii z tzw. źródeł odnawialnych, a nie z tradycyjnych, ogromnie degradujących środowisko.

Biorąc powyższe pod uwagę, wnoszę o poinformowanie:

1. Czy tego typu inwestycje (kopalnia i elektrownia) są na tym terenie planowane? Jeśli tak, to o jakiej perspektywie czasowej można tu mówić?

2. Jeśli przewiduje się budowę kopalni, to w jakiej technologii – czy metodą odkrywkową?

3. Czy istnieją plany ochrony złoża, a może już są one realizowana, i jaki jest ich cel oraz jakie z tego konsekwencje wpływają dla funkcjonowania poszczególnych gmin, których to dotyczy?

4. Czy jeśli nie planuje się budowy kopalni, istnieje potrzeba ochrony złoża? Jeśli tak, to czym się to uzasadnia?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24106)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie pogarszającej się sytuacji osób pobierających zasiłki stałe

Szanowna Pani Minister! Pisze do mnie mieszkaniec Jawora: Szanowna Pani Poseł! Proszę o pomoc w następującej sprawie. Chodzi o systematycznie pogarszającą się sytuację osób pobierających zasiłki stałe.

Należy tu zwrócić uwagę na to, że kryterium dochodowe upoważniające do powyższego zasiłku podlega, czy też powinno podlegać, okresowej weryfikacji, co ma niebagatelny wpływ na wysokość tego świadczenia.

Jednak ostatnia weryfikacja kryteriów dochodowych i innych wskaźników z ustawy o pomocy społecznej miała miejsce w 2006 r. – od tego czasu nie uległy one zmianie, pozostając ciągle na tym samym poziomie.

A przecież pomoc ta kierowana jest do ludzi o najniższych dochodach – aby ją otrzymać, nie można przekroczyć „głodowych” wskazanych w ustawie kwot.

Z tego, co mi jest wiadomym, wysokość zasiłku stałego ma od 01.10.2012 r. wzrosnąć, ale w stopniu bardzo niewielkim, wg opinii zainteresowanych, niewystarczającym.

W związku z tym, że nie były one „waloryzowane” przez tak długi okres (od 2006 r.), logiczne wydaje się ich wzrost o wyższą kwotę i to tym bardziej, że w tym okresie rosnące koszty utrzymania powodowały ciągle ubożenie osób pobierających to świadczenie, a dla których jest ono często jedynym lub głównym źródłem utrzymania.

Wnoszę więc do Pani Minister o rozważenie możliwości corocznej waloryzacji tego zasiłku, a być może nawet wypłacenie jednorazowej rekompensaty za okres sześciu lat utrzymywania go na niezmiennym poziomie.

Warto też rozważyć pominięcie kwoty dodatku mieszkaniowego przy ustalaniu kryterium dochodowego dla jego przyznawania.

Nie można bowiem ciągle robić oszczędności na osobach żyjących często i tak poniżej minimum egzystencji, tym bardziej, że ich grupa stale rośnie, sięgając już ok. 200 tys. osób.

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 10 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24107)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wprowadzonych
przez Ochotnicze Hufce Pracy zmian
w treści umów o refundację pracodawcom
wypłaconych wynagrodzeń i składek
na ubezpieczenie społeczne za młodocianych
pracowników zatrudnionych na podstawie
umowy o pracę w celu przygotowania
zawodowego**

Szanowny Panie Ministrze! W nawiązaniu do niepokojących informacji płynących z Wielkopolskiej Izby Rzemieślniczej w Poznaniu i Zarządu Cechu Rzemiosł Różnych w Złotowie oraz po analizie treści dotychczasowych umów z nowymi umowami o refundację pracodawcom wypłaconych wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne za młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego chciałbym zwrócić uwagę Pana Ministra na niezgodne z prawem oraz niekorzystne dla pracodawców i pracowników młodocianych zapisy znajdujące się w treści nowych umów.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego na podstawie art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) poprzez refundację pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne młodocianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu lub przyuczenia do pracy. Zgodnie z obowiązującymi przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio do wysokości 4%, 5%, 6% prze-

ciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, przy formie przyuczenia do pracy refunduje się do 4% przeciętnego wynagrodzenia. Dystrybucją powyższych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy.

Umowy o refundację nadesłane w lipcu 2011 r. przez Ochotnicze Hufce Pracy do Wielkopolskiej Izby Rzemieślniczej w Poznaniu zawierają w § 2 pkt 2 umowy zapis, iż refundacja zawarta w § 2 pkt 1 umowy, tj. w kolejnych latach 4%, 5%, 6%, będzie obowiązywała do 31 grudnia 2011 r. Ponadto w § 4 pkt 2 umowy zawarto zapis, iż w zależności od wysokości środków przyznanych na ten cel w planie finansowym Funduszu Pracy wysokość refundacji określona w § 2 umowy (tj. 4%, 5%, 6%) w kolejnych latach obowiązywania umowy może być zmieniona aneksem do umowy. Niepodpisanie zaś aneksu przez pracodawcę będzie skutkowało możliwością odstąpienia Ochotniczych Hufców Pracy od umowy – § 4 pkt 3 umowy. Powyżej wskazanych zapisów nie było we wcześniejszych umowach.

Przedstawiona powyżej nowa treść umów o refundację pracodawcom wypłaconych wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne za młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego jest niekorzystna dla pracowników młodocianych, jak i pracodawcy, a także w moim przekonaniu sprzeczna z obowiązującym prawem. Zawarcie w umowie zapisu uzależniającego poziom rocznych refundacji w zależności od stanu budżetu państwa w danym roku podatkowym powoduje, iż znosi się pewność w zakresie uwarunkowań finansowych procesu szkolenia. Możliwość jednostronnej zmiany umowy przez Ochotnicze Hufce Pracy na podstawie determinatu budżetowego jest sprzeczna zarówno z interesem rzemieślnika pracodawcy poprzez naruszenie pewności obrotu prawnego i gospodarczego, jak i interesem społecznym poprzez naruszenie ochrony umownych i finansowych uwarunkowań procesu szkolenia. Wprowadzone w umowie zmiany powodują również naruszenie ochrony prawnej procesu wyszkolenia młodocianych pracowników w procesie pracy oraz mogą doprowadzić do ograniczenia, a nawet zatrzymania procesu szkolenia młodocianych.

Sprzeczność z prawem wprowadzonych w umowie zmian wynika natomiast z treści przepisu art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, jak i postanowienia wykonawczego rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przygotowania zawodowego młodocianych i ich wynagradzania z 28 maja 1996 r. (Dz. U. z 1996 r. Nr 60, poz. 278, z późn. zm.), które to przepisy jednoznacznie wskazują sposób i mechanizm liczenia refundacji. Przepis ustawy upoważnia Ochotnicze Hufce Pracy do „zwrotu kosztów do wysokości najniższych stawek”, jednakże żaden przepis prawa nie wskazuje na możliwość aneksowania umów już zawartych, w odniesieniu do okresów rocznych obowiązywania umowy wieloletniej. Z zapisu art. 12 ust. 6

ustawy wynika jedynie, że w umowie określa się wysokość refundacji na określonym poziomie, innymi słowy ustalona w umownie wysokość zwrotu powinna być niezmienna przez czas trwania umowy. Mając zatem na uwadze brak ustawowego upoważnienia dla Ochotniczych Hufców Pracy do rocznego indeksowania wysokości zwracanych kosztów, brak jest prawnych podstaw do dokonywania zmian wysokości zwracanych kwot w poszczególnych latach obowiązywania umów o refundację.

Mając na uwadze powyższe, proszę o udzielenie informacji w zakresie: Jakie są stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz planowane działania celem rozwiązania zaistniałej i opisanej powyżej sytuacji związanej z treścią wprowadzonych przez Ochotnicze Hufce Pracy zmian w umowach o refundację pracodawcom wypłaconych wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne za młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Chmielewski

Złotów, dnia 9 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24108)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie kwalifikacji wydatków związanych z zawarciem umów leasingowych w ramach projektów za rok 2010 i 2011

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pani Minister z problemem, który został mi przedstawiony przez Lubuskie Stowarzyszenie Rozwoju Regionalnego „Rozwój”, dotyczącym kontroli finansowej instytucji pośredniczącej (Urzędu Marszałkowskiego w Zielonej Górze), w wyniku której niektóre wydatki nie zostały uznane przez nią jako kwalifikowane. Wydatki te związane były z zawarciem umów leasingowych, których przedmiotem były samochody wykorzystywane na potrzeby realizacji zadań projektów za rok 2010 i 2011.

Instytucja pośrednicząca za podstawę swoich decyzji stosuje wytyczne w zakresie kwalifikowania wydatków w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, które wydawane są przez ministra rozwoju regionalnego. Instytucja nie uznała takich wydatków poniesionych w ramach umowy leasingowej jak: opłata wstępna, opłata administracyjna, opłata rejestracyjna samochodu, ubezpieczenie komunikacyjne czy też podatek VAT.

Stowarzyszenie „Rozwój”, realizując projekty objęte harmonogramem, w całości pokrywa związane z nimi wydatki ze środków zewnętrznych, nie jest

także płatnikiem podatku VAT i nie odzyskuje tego podatku z budżetu państwa. Działalność stowarzyszenia ma charakter działalności non-profit. Dla tego rodzaju instytucji wartość zawarta w umowie leasingowej, bez względu na to jakie składniki stanowiły podstawę do jej ustalenia, stanowi obciążenie, które nie może być finansowane z innych środków poza związanymi z realizowanymi projektami.

Zgodnie z ustawą o rachunkowości podmiot będący nabywcą dóbr według umowy leasingowej całkowitą wartość z takiej umowy zalicza do swoich kosztów uzyskania przychodów. Biorąc pod uwagę zasadę równości wszystkich podmiotów wobec prawa, nieuznanie przez instytucję pośredniczącą dla stowarzyszenia niektórych wydatków z umowy leasingowej stanowi jawne naruszenie tej zasady.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko kierowanego przez Panią resortu w tej sprawie?

2. Czy wytyczne jako przepisy niższego rzędu ustalone w oparciu o przepisy wyższe są wystarczającą podstawą prawną do dokonanej przez instytucję pośredniczącą kwalifikacji wydatków projektowych jako niekwalifikowanych?

3. Czy stosowana przez urząd marszałkowski praktyka jest zgodna z prawem krajowym oraz europejskim?

4. Czy ocena instytucji pośredniczącej co do kwalifikowalności wydatków projektów jest prawnie uzasadniona, biorąc po uwagę, iż wskazane wyżej wydatki były ujęte w budżecie projektów i przyjęte do realizacji bez stosownych zastrzeżeń?

Z poważaniem

Poseł Jan Kochanowski

Gorzów Wielkopolski, dnia 11 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24109)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie projektu zmian w ustawie o dostępie do informacji publicznej

Szanowny Panie Ministrze! Z zaniepokojeniem wsłuchuję się w opinię środowisk obywatelskich w kwestii projektu zmian w ustawie o dostępie do informacji publicznej.

Zdaniem organizacji obywatelskich, projekt zawiera niepokojące sformułowania dotyczące ograniczenia dostępu do informacji publicznej oraz rozwiązania pozostawiające uznaniowość niektórych instytucji w udostępnianiu danych publicznych do ponownego wykorzystania. Ustanowienia odrębnej kategorii ograniczenia dostępności do pewnych informacji

publicznych, zadaniem niektórych środowisk, utrudniać będzie jawność życia publicznego, co jest sprzeczne z prawami człowieka, gwarantowanymi swobodami demokratycznymi oraz Konstytucją RP.

Wobec przedstawionych zastrzeżeń, proszę o odpowiedź:

1. Czy, zdaniem ministerstwa, wprowadzone regulacje nie spowodują ograniczenia dostępu do informacji publicznej i ograniczenia swobód demokratycznych obywatelom?

2. Czy projekt ustawy posiada pozytywną opinię w zakresie zgodności z konstytucją?

Z poważaniem

Posel Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24110)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie projektu ustawy
o państwowych egzaminach prawniczych**

Szanowny Panie Ministrze! Z dużym niepokojem wsłuchuję się w opinię środowisk prawniczych w kwestii projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych. Projekt ustawy zakłada upoważnienie absolwentów studiów prawniczych do reprezentowania stron w sprawach toczących się przed sądami na równi z adwokatami i radcami prawnymi. Środowiska prawnicze obawiają się, że projekt ustawy wpłynie na obniżenie standardów świadczenia pomocy prawnej. Przedstawiają zarzuty, że poselski projekt jest atakiem na uporządkowany system kształcenia prawniczego oraz deprecjonuje wysiłki profesjonalnego pracownika w swoje kształcenie zawodowe. Zmiany pod pozorem zwiększenia dostępności społeczeństwa do usług prawniczych mogą prowadzić do wyrządzenia znacznych szkód, będących konsekwencją braku przygotowania zawodowego przez osoby świadczące pomoc prawną. Wpłynie to negatywnie na poziom zaufania społecznego do szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości.

Dodam, że na polskim rynku prawniczym nastąpiła w ciągu ostatnich lat duża liberalizacja – blisko 20 tys. przedsiębiorców świadczy usługi prawne, choć nie mają statusu kancelarii adwokackiej ani radcowskiej. Jest to skala niespotykana w krajach Unii Europejskiej.

Wobec przedstawionych zastrzeżeń, proszę o odpowiedź:

1. Czy projekt zmian regulacji prawnych stanowi zagrożenie obniżenia jakości usług prawnych?

2. Czy zaproponowany projekt poselski zawiera regulacje ograniczające ewentualne szkody, do jakich

może dojść w związku z nieprofesjonalnym prowadzeniem pomocy prawnej?

Z poważaniem

Posel Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24111)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zaświadczeń wystawianych
przez urząd skarbowy i ZUS**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosił się mieszkaniec Włocławka narzekający na system komunikacji pomiędzy urzędem pracy, urzędem skarbowym a Zakładem Ubezpieczeń Społecznych. W lipcu 2009 r. mężczyzna rozpoczął własną działalność gospodarczą. Jednak przed otrzymaniem dofinansowania na otwarcie tejże działalności niezbędne było dostarczenie do PUP zaświadczenia z ZUS o niezaleganiu w opłacaniu składek oraz z US o niezaleganiu w podatkach lub stwierdzającego stan zaległości.

Mieszkaniec Włocławka wyraził swoje niezadowolenie w związku z koniecznością dostarczania ww. dokumentów przez samych zainteresowanych i wskazał, iż przekazywanie tego typu informacji powinno odbywać się bezpośrednio, drogą elektroniczną, pomiędzy wspomnianymi instytucjami. Za tego rodzaju argumentacją przemawia fakt, że funkcjonowanie urzędów jest w dużej mierze oparte na systemach komputerowych, które winny posłużyć szybkiemu przekazywaniu potrzebnych danych. Co więcej, takie rozwiązanie byłoby niewątpliwie mniej uciążliwe dla petentów. Nie narażałoby ich także na ponoszenie dodatkowych kosztów z tym związanych.

Z przedmiotową sprawą wiąże się jeszcze jedna perturbacja. W przypadku starania się o uzyskanie odpłatnego zaświadczenia z urzędu skarbowego stwierdzającego, że firma wciąż istnieje, petenci są odsyłani do urzędu miejskiego w celu uiszczenia opłaty, gdyż są to pieniądze należące do UM, a kasa US nie może ich przyjąć.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego ww. instytucje państwowe nie są w stanie przekazywać sobie danych o obywatelach, których same wymagają?

2. Czy zostanie wprowadzony tego typu system?

3. Dlaczego opłatę za zaświadczenia pochodzące z Urzędu Skarbowego należy regulować w Urzędzie Miasta?

Z poważaniem

Posel Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24112)

do ministra finansów

w sprawie hazardu internetowego

Szanowny Panie Ministrze! Z dniem 1 stycznia 2010 r. weszła w życie ustawa hazardowa, na mocy której jedyną legalną formą hazardu stały się zakłady wykonywane w tzw. placówkach naziemnych, które dysponują zezwoleniami na prowadzenie w Polsce tego rodzaju działalności.

Ustawa jednak nie zapobiegła rozkwitowi e-hazardu, który na mocy art. 49 traktatu o swobodzie przepływu osób, usług i kapitału na terenie państw Unii Europejskiej jest w tych państwach legalną formą rozrywki. W związku z dopuszczalnością hazardu internetowego w krajach członkowskich podmiot pochodzący z kraju należącego do ww. Wspólnoty ma prawo do świadczenia tego typu usług w innym państwie będącym członkiem UE. Efektem tejże regulacji jest działalność w Polsce zagranicznych serwisów, z usług których korzystają gracze, którzy wcześniej byli użytkownikami automatów o niskich wygranych. Z kilkunastu działających w Polsce firm bukmacherskich tylko dwie zdecydowały się na zawieszenie działalności w naszym kraju. Co więcej, po wejściu w życie nowelizacji ustawy także polskie przedsiębiorstwa bukmacherskie składają wnioski o restrykcję działalności w Internecie.

Art. 109 ustawy hazardowej mówi, że każdy, kto uczestniczy w grze losowej, zakładzie wzajemnym, grze na automacie urządzonych lub prowadzonych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia podlega karze grzywny do 120 stawek dziennych. W związku z faktem, iż regulacje unijne i art. 109 ustawy hazardowej wzajemnie wykluczają się, powstają niejasności i wątpliwości co do ewentualnego karania osób uczestniczących w grach hazardowych oferowanych przez serwisy bukmacherskie.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy planowane jest wprowadzenie nowelizacji ustawy, która w pełni ureguluje przedmiotową kwestię?

2. Czy osoby korzystające z serwisów zajmujących się e-hazardem, który jest dozwolony w państwach UE, mogą podlegać karze na mocy art. 109 ustawy hazardowej?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 15 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24113)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie ustawy zakładającej ograniczenie liczby miejsc w świetlicach środowiskowych

Szanowna Pani Minister! Wraz z nadejściem stycznia 2012 r. planowane jest wprowadzenie w życie ustawy mającej za zadanie ograniczenie liczby podopiecznych placówek wsparcia dziennego do 30 osób. Główną intencją wcielenia w życie przedmiotowej regulacji miało być poprawienie komfortu dzieci przebywających w placówkach. Niestety rozporządzenie, które winno służyć dzieciom, zadziała na ich niekorzyść, gdyż w myśl nowej ustawy w wielu świetlicach liczba dzieci będzie musiała zostać zredukowana średnio o około połowę.

Dyrektorzy tego rodzaju jednostek biją na alarm – wskazują, jak bardzo niekorzystne będą rezultaty wprowadzenia ustawy, która wymusi na nich odmowę przyjęcia wielu dzieci. Podkreślają jednocześnie, jak ważnymi ośrodkami są placówki wsparcia dziennego, dają bowiem dzieciom szansę na lepszy rozwój. Świetlice umożliwiają najmłodszym efektywne i bezpieczne spędzanie wolnego czasu – zapewniają warunki do nauki, wychowawcy organizują przyjęcia urodzinowe, wyjścia do teatru czy kina. Ponadto dzieci mają zapewniony tam jeden posiłek, co jest szczególnie istotne, biorąc pod uwagę fakt, że co czwarte polskie dziecko jest niedożywione.

Ograniczenie liczby miejsc w świetlicach środowiskowych będzie dla wielu dzieci równoznaczne ze swoistym wykluczeniem społecznym, pozbawieniem ich opieki, pomocy w odrabianiu lekcji, możliwości zjedzenia posiłku oraz udziału w imprezach kulturalnych. Te przykre konsekwencje niewątpliwie uderzą w największym stopniu w dzieci pochodzące z rodzin najbardziej potrzebujących pomocy.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w związku z ograniczeniem liczby miejsc w świetlicach zostaną powołane nowe placówki tego typu?

2. Czy rodzice dzieci, które nie zostaną przyjęte do placówek opiekuńczo-wychowawczych, mogą liczyć na jakąkolwiek alternatywę?

3. Dlaczego liczba miejsc we wszystkich świetlicach zostanie ustawowo ograniczona do 30, skoro istnieją jednostki charakteryzujące się warunkami pozwalającymi na przyjęcie większej liczby podopiecznych?

4. Na jakich zasadach będzie odbywała się selekcja dzieci, których rodzice zgłoszą chęć zapisania ich do placówki?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24114)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie projektu rozporządzenia
zakładającego wprowadzenie w szkołach
elektronicznych podręczników**

Szanowna Pani Minister! Projekt rozporządzenia, który został 20 lipca br. skierowany przez Ministerstwo Edukacji Narodowej do konsultacji społecznych, zakłada m.in., że szkolne podręczniki będą wprowadzane jedynie w wersji elektronicznej – w Internecie lub też na nośniku danych. Celem projektu jest zredukowanie wydatków na tradycyjne podręczniki, upowszechnienie nowoczesnych technologii w placówkach oświatowych oraz odciążenie tornistrów uczniów.

Po wejściu ustawy w życie wszystkie podręczniki będą musiały być wydawane w wersji zdigitalizowanej. Stworzenie elektronicznej formuły szkolnych podręczników będzie konieczne także w przypadku tych pozycji, które już funkcjonują na rynku. Regulacji nie podlegałyby podręczniki dla uczniów klas I–III szkoły podstawowej.

Cel przedmiotowej inicjatywy jest słuszny, jednak możliwości realizacji tego rodzaju projektu budzą szereg wątpliwości. Jednym z podstawowych problemów jest brak sprzętu, na którym e-podręczniki mogłyby być odtwarzane, bowiem większość szkół nie posiada tego rodzaju wyposażenia. Sprawę utrudnia fakt, że praca z elektronicznymi podręcznikami wymagałaby zapewnienia komputera każdemu uczniowi. Wycofanie tradycyjnych, papierowych książek na rzecz zdigitalizowanych niesie ze sobą także niebezpieczeństwo kompletnego braku styczności młodzieży z książkami, która już i tak jest coraz mniejsza. Wątpliwości wzbudza również kwestia odciążenia tornistrów. Uczniowie narzekają na przeciążone plecaki i związane z ich noszeniem dolegliwości zdrowotne. Wprowadzenie e-podręczników byłoby niewątpliwie rozwiązaniem tego problemu, jednak biorąc pod uwagę wcześniej opisane trudności, równie dobrym sposobem wyeliminowania ciężkich tornistrów byłoby umieszczenie w szkołach szafek do przechowywania podręczników. Co więcej, zarówno uczniowie, jak i nauczyciele wskazują, że nauka opierająca się na korzystaniu z elektronicznych książek jest stosunkowo nieefektywna i niewygodna. Dzieci spędzają obecnie dużo czasu przed ekranem monitora – konieczność postępowania się e-bookami znacznie ten czas wydłuży oraz wymusi przyswajanie materiału znajdującego się na ekranie, co jest trudniejsze do opanowania niż absorbowanie informacji zawartych w tekście drukowanym.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy wszystkie szkoły zostaną odpowiednio przygotowane do realizowania rozporządzenia?

2. Jak w świetle przedmiotowego projektu MEN ustosunkowuje się do coraz mniejszej styczności dzieci i młodzieży z tradycyjnymi książkami?

3. Czy istnieje pewność, że ceny elektronicznych podręczników będą niższe od cen podręczników tradycyjnych?

4. Czy według resortu dzieci i młodzież powinni spędzać przed ekranem monitora jeszcze więcej czasu niż do tej pory?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 15 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24115)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie prawa odwołania się od wyniku
egzaminu maturalnego**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z obecnie obowiązującymi regulacjami maturzystom nie przysługuje prawo do odwołania się od decyzji Centralnej Komisji Egzaminacyjnej. Jedyne, co mogą zrobić abiturienti, to przejrzanie swojej pracy w siedzibie komisji w terminie nieprzekraczającym sześciu miesięcy od daty podejścia do egzaminu. Wgląd do pracy maturalnej oznacza jedynie możliwość sporządzenia krótkich notatek dotyczących pracy – niedopuszczalne jest jej fotografowanie, kopiowanie czy przepisywanie.

Mimo iż pole manewru jest bardzo ograniczone, wielu absolwentów korzysta z tej możliwości. W tym roku tylko w województwach mazowieckim i małopolskim wnioski o wgląd do swoich prac maturalnych złożyło ponad 1500 osób. Absolwenci szkół średnich decydują się na taki krok ze względu na wątpliwości związane z rzetelnością oceny ich prac. Jak się okazuje, postulaty tego typu nie są działaniami nieuzasadnionymi, bowiem podczas sprawdzania prac i wpisywania wyników w kartę odpowiedzi dochodzi do pomyłek.

Jednym z przykładów obrazujących tego rodzaju sytuację jest przypadek warszawskiego maturzysty, który z powodu błędu technicznego egzaminatorów stracił 10%, tj. 5 punktów na egzaminie dojrzałości z wiedzy o społeczeństwie. Dobrze znany jest także przypadek tegorocznej maturzystki z krakowskiego VIII LO walczącej o prawo do odwołania się od wyniku matury, według której praca została nieodpowiednio oceniona, gdyż wynik był stosunkowo niski, podczas gdy praca zawierała wszystkie elementy z klucza odpowiedzi, a nawet wykraczała poza nie. Przypadek krakowskiej maturzystki jest sytuacją bardziej skomplikowaną, wymagającą głębszej ana-

lize, która dopiero może doprowadzić do oceny, czy postulaty absolwentki są słuszne, jednak sprawa maturzysty ze stołecznego LO im. Tadeusza Czarnieckiego jest ewidentnym przykładem na to, że absolwent został poszkodowany przez działania komisji egzaminacyjnej.

Błąd popełniony podczas procesu sprawdzania pracy maturalnej czy wpisywania wyników w kartę odpowiedzi jest bardzo poważną pomyłką, gdyż może zaważyć na tym, czy absolwent dostanie się na studia, czy też nie.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy planowane są zmiany w rozporządzeniach dotyczących egzaminu maturalnego, które umożliwiłyby odwołanie się od wyniku egzaminu?

2. Na jakich warunkach opierałaby się ewentualna możliwość tego typu?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24116)

do ministra finansów

**w sprawie nowego rodzaju kontroli
przeprowadzanej przez urząd skarbowy**

Szanowny Panie Ministrze! Resort finansów przekazał urzędowi skarbowemu wytyczne dotyczące kontrolowania podatników, co do których istnieją przypuszczenia, iż nabywane przez nich luksusowe dobra są produktami pozyskanymi w sposób niezgodny z prawem.

Zamierzenia mające na celu zmniejszanie tzw. szarej strefy są bardzo zasadne, jednak tego rodzaju działania zakrawające o urzędniczą bezwzględność budzą wśród obywateli niepokój, powodując zachwianie ich zaufania względem państwa i sprawiają, że wiele uczciwych osób czuje się traktowanych jak potencjalni przestępcy. Głos w przedmiotowej sprawie zabierają przedstawiciele organizacji Pracodawcy RP, którzy wskazują, że zaniepokojenie podatników potęguje głównie fakt, że wytyczne regulujące zasady, na których ma odbywać się kontrola, są im nieznanne. Obawy osób, które w niedalekiej przeszłości nabyły lub dopiero planują nabyć bardzo kosztowne towary, takie jak dom, są uzasadnione, gdyż praktykowane będą względem nich niejawnie działania. Co gorsza, będą to czynności promowane przez ministerstwo.

W związku z zatajaniem procedur związanych z kontrolowaniem płatników zarówno podatnicy, jak i Pracodawcy RP wyrażają swoje wątpliwości co do zgodności tegoż przedsięwzięcia z prawem.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakiego rodzaju dokumenty będą kontrolowane przez fiskus w celu wykrycia obywateli uzyskujących luksusowe towary w nielegalny sposób?

2. Jaka wartość nabytego towaru luksusowego będzie kwalifikowała podatnika do poddania go tego typu kontroli?

3. Dlaczego ministerstwo propaguje tajne metody działań instytucji państwowych?

4. Czy działania urzędu skarbowego nie powinny być jak najbardziej jawne?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24117)

do ministra zdrowia

**w sprawie systemu informatycznego
odpowiedzialnego za weryfikację pacjentów
oczekujących na świadczenia medyczne**

Szanowna Pani Minister! Na mocy nowelizacji ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych na świadczeniodawców miał zostać nałożony obowiązek pobierania numeru PESEL od osób zapisujących się na wizyty u lekarzy specjalistów. Numer miał posłużyć systemowi informatycznemu, którego zadaniem winna być weryfikacja pacjentów zapisanych do kilku lekarzy jednocześnie na to samo świadczenie, w celu uporządkowania i skrócenia długich kolejek.

Wraz z nadejściem stycznia 2011 r. każdy zakład opieki zdrowotnej miał przysyłać do Narodowego Funduszu Zdrowia listy oczekujących na świadczenia medyczne oraz ich numery PESEL. Miało to uniemożliwić pacjentom zapisywanie się do kilku lekarzy tej samej specjalności na podstawie jednego skierowania, co powodowało blokowanie miejsc i znacznie wydłużało czas oczekiwania na pomoc medyczną.

Niestety system wyszukujący powtarzających się numerów PESEL nie działa. Efektem tego, jak co roku, jest brak miejsc w poradniach specjalistycznych i szpitalach oraz chorzy oblegający ostry dyżur, zaś jedyną szansą na przyjęcie większej liczby pacjentów jest zwrot nadlimitowych wydatków z NFZ.

Podczas gdy placówki medyczne borykają się z niewystarczającymi nakładami na leczenie, Narodowy Fundusz Zdrowia zapewnia o corocznym wzroście środków na świadczenie usług medycznych, oskarżając jednocześnie szpitale o niewłaściwe zarządzanie nimi, tj. o przyjmowanie zbyt wielu chorych na początku roku.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego system odpowiedzialny za redukcję kolejek do lekarzy specjalistów, który miał zostać wprowadzony na początku roku, wciąż nie działa?

2. Na jakim poziomie kształtuje się wzrost nakładów na leczenie w roku 2011 w porównaniu z latami poprzednimi?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24118)

do ministra finansów

**w sprawie zmian w ustawie
o finansach publicznych**

Szanowny Panie Ministrze! Na mocy zmiany ustawy o finansach publicznych, która weszła w życie w styczniu br., instytucje finansowane z budżetu państwa zostały zmuszone do zlikwidowania rachunków własnych, na których trzymały pieniądze pochodzące m.in. z badań zleconych. Zmiana ta stała się przyczynkiem do zaistnienia poważnych kłopotów finansowych w ww. instytucjach, do których należą także placówki inspekcji sanitarnej.

Pieniądze, które wcześniej znajdowały się na rachunkach własnych poszczególnych jednostek, trafiają teraz bezpośrednio do budżetu państwa. Co prawda fundusze te mogą być częściowo odzyskane, jednak czas trwania takiej operacji sięga kilku tygodni. Jak się okazuje, czas ten ma ogromny wpływ na znaczne pogorszenie sytuacji finansowej tego rodzaju instytucji, powoduje bowiem, iż nie są one w stanie opłacić swoich podstawowych potrzeb, jakie narzuca działalność bieżąca.

Jedną z takich jednostek jest Powiatowa Stacja Sanitarно-Epidemiologiczna w Toruniu, gdzie w ubiegłym roku wpływy z dochodów własnych sięgały 36% rocznego budżetu i gdzie 90% środków jest przyznawanych na pensje dla pracowników. Dotychczas dotatkowe pieniądze pozwalały na przeprowadzenie m.in. modernizacji budynku laboratorium oraz na realizację kosztownych zakupów inwestycyjnych. Jednak po wprowadzeniu w życie nowelizacji ustawy o finansach publicznych instytucji sponsorowanych przez Skarb Państwa nie stać na najdrobniejsze remonty czy wymianę oprzyrządowania. Poważne obciążenie stanowi także uiszczanie opłat za zużycie wody, energię elektryczną i ciepłą. Ponadto takie jednostki jak stacje sanitarne powinny być gotowe na różnego rodzaju nagłe zagrożenia, co jest niestety niemożliwione przez brak środków pieniężnych.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaki jest powód wprowadzonych zmian?

2. Czy w związku z kłopotami stacji sanitarnych spowodowanych długim czasem oczekiwania na rezerwę celową czas ten zostanie skrócony?

3. Dlaczego wnioski o tzw. dotacje celowe mogą być składane jedynie do końca września? Czy po upływie tego terminu instytucje te zostaną pozbawione funduszy z niezbędnych dotacji celowych?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24119)

do ministra finansów

**w sprawie elektronicznych zeznań
podatkowych**

Szanowny Panie Ministrze! Odkąd uruchomiony został system pozwalający na składanie deklaracji podatkowych drogą elektroniczną, podatnicy są zachęceni do tej formy przekazywania PIT-ów. Metoda ta jest propagowana ze względu na komfort, jaki oferuje, tj. możliwość uniknięcia kolejek i sposobność do złożenia dokumentów bez wychodzenia z domu. W roku 2010 liczba osób, które oddały e-PIT sięgnęła 1,2 mln.

Niestety okazuje się, że forma ta jest związana z poważnym problemem, bowiem rozliczanie się z urzędem skarbowym przez Internet może oznaczać przeszkodę we wzięciu kredytu – ta problematyczna kwestia dotyczy głównie kredytów hipotecznych.

Zagadnienie to przedstawia się rozmaicie w zależności od banku, w którym podatnik stara się o przyznanie kredytu. Niektóre z nich wymagają jedynie urzędowego poświadczenia odbioru deklaracji (UPO) przez US, jednak inne zupełnie nie respektują elektronicznych PIT-ów, a jedynym sposobem na udzielenie przez bank kredytu jest złożenie zeznania w tradycyjnej, papierowej formie, potwierdzonego przez właściwy urząd skarbowy, lub płatnego zaświadczenie o przychodach i dochodach.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego e-deklaracje nie są honorowane skoro są równoważne pod względem skutków prawnych deklaracjom tradycyjnym?

2. Dlaczego dochodzi do sytuacji, w której wewnętrzne procedury banków nie są kompatybilne ze zmianami legislacyjnymi?

3. Czy sektor bankowy planuje podjęcie działań mających na celu rozwiązanie tego problemu?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24120)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie funduszy pochodzących
z subwencji na uczniów niepełnosprawnych,
przeznaczanych na inne cele**

Szanowna Pani Minister! Polskie samorządy podejmują samodzielne decyzje dotyczące przydzielania dotacji, jakie otrzymują. Taki stan rzeczy jest źródłem sytuacji, w których granty, które winny być przeznaczone na określone cele, są przyznawane na realizację innych. Jednym z takich przypadków są praktyki pokrywania takich wydatków jak pensje dla nauczycieli czy remonty za pomocą środków z subwencji na uczniów niepełnosprawnych.

Głos w tej sprawie zabrało Stowarzyszenie Pomocy Dzieciom z Ukrytymi Niepełnosprawnościami, które przygotowało własny projekt ustawy, który został poparty przez Prawo i Sprawiedliwość.

Dzieci niepełnosprawne mające problemy z uczeniem się oraz dzieci, których funkcjonowanie społeczne i emocjonalne jest zakłócone, wymagają szczególnej opieki. Sytuacja wygląda poważnie także w przypadku dzieci z ukrytymi niepełnosprawnościami, gdyż dysfunkcje te nie zawsze są u nich zdiagnozowane, co jest przyczyną tego, że są określane po prostu jako niegrzeczne, agresywne czy nieśmiałe. To z kolei powoduje brak szans na odpowiednią terapię.

Specyficzne potrzeby dzieci z różnego rodzaju dysfunkcjami narzucają konieczność szczególnej opieki, co najczęściej wiąże się z dodatkowymi kosztami. W związku z tym samorządy powinny mieć obowiązek zadbania o odpowiednie rozdysponowanie przyznanych środków, które pozwoliłyby na zapewnienie niepełnosprawnym uczniom właściwej opieki.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Czy resort zamierza zmienić regulacje, na mocy których samorządy byłyby zobligowane do przeznaczania określonego odsetka funduszy pochodzących z dotacji na potrzeby uczniów niepełnosprawnych?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Wrocław, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24121)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie klientów poszkodowanych
przez krakowskiego dewelopera Leopard SA**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura zgłosiły się osoby działające w imieniu klientów poszkodowanych przez krakowskiego dewelopera Leopard SA, zrzeszonych w Stowarzyszeniu Poszkodowanych przez Deweloperów „Wierzbowa”. W swoim liście pokrzywdzeni wskazują na niesprawiedliwość dotyczącą działań wymiaru sprawiedliwości w stosunku do osób oszukanych przez deweloperów.

Grupie 180 osób poszkodowanych przez Leopard SA grozi utrata mieszkań i środków, które za nie zapłaciły, mimo iż osoby te spełniły wszystkie warunki zapisane w indywidualnych aktach notarialnych, sporządzonych na początku 2006 r. Członkowie stowarzyszenia Wierzbowa zapłacili za mieszkania całą sumę, jaka została określona w umowie, jednakże własność mieszkań nie została im przekazana. Co więcej, krakowski deweloper bez ich zgody nawiązał współpracę z Manchester Securities Corporation, będącego częścią zamkniętego funduszu inwestycyjnego Elliott z Nowego Jorku, który jest jedną ze znaczących światowych firm hedgingowych, specjalizujących się w ryzykownych transakcjach. Zajmuje się on kupnem niespłaconych długów, zajmuje konta dłużników i zawsze doprowadza do egzekucji.

Leopard SA zaciągnął ogromną pożyczkę 37,5 mln zł oprocentowaną na 25% w celu zrealizowania innych inwestycji. Pieniądze te zostały pożyczone pod zastaw mieszkań członków stowarzyszenia Wierzbowa, a do ich zwrotu nigdy nie doszło, mimo że wpłaty od niedoszłych właścicieli mieszkań były konsekwentnie pobierane. Nie zostali oni także poinformowani o obciążeniu hipoteki na rzecz osób trzecich. Na kilka miesięcy przed ogłoszeniem upadłości przez spółkę Leopard SA poszkodowani dowiedzieli się o współpracy z funduszem Manchester Securities Corporation. Wtedy także zażądano od nich gigantycznych dopłat, szantażując utratą mieszkań oraz wpłaconych pieniędzy.

Upadłość krakowskiego dewelopera została ogłoszona w maju 2009 r., a mieszkania stały się składnikiem masy upadłościowej. W prawach do odzyskania pieniędzy uprzywilejowany jest MSC, natomiast pokrzywdzeni mogą stracić dorobek całego życia.

Osoby zrzeszone w stowarzyszeniu od dwóch lat usilnie starają się rozwiązać przedmiotowy problem, jednak jak dotąd bezskutecznie. Są oni stronami w procesach wytoczonych przeciwko syndykowi masy upadłości Firmy Inwestycyjnej Leopard SA w Krakowie w upadłości likwidacyjnej oraz Manchester Securities Corporation z Nowego Jorku, robiąc wszystko, aby mieszkania nie zostały powtórnie sprzedane.

24 czerwca 2010 r. członkowie stowarzyszenia wygrali sprawę w Sądzie Okręgowym w Krakowie, kiedy to sąd przyznał im rację oraz określił obciążenie hipoteczne nieruchomości z lokalami mieszkalnymi, wynikające z umowy pomiędzy deweloperem a MSC, jako niezgodne z zasadami współżycia społecznego, krzywdzące konsumentów i w konsekwencji nieważne. Jednak 9 lutego 2011 r. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego, uznając, iż poszkodowani wiedzieli o obciążeniu hipoteki i nie biorąc pod uwagę faktu, że w momencie, gdy dowiedzieli się oni o współpracy dewelopera z funduszem, nie mogli już liczyć na zwrot pieniędzy.

Sledztwo w sprawie prowadzone jest przez prokuraturę już od dwóch lat, jednak deweloperowi nie zostały postawione jakiegokolwiek zarzuty, a mieszkania nie stanowią już zabezpieczenia w śledztwie.

Syndyk ustanowiony w postępowaniu upadłościowym Leopard SA planuje sprzedaż mieszkań, mimo iż część z nich jest zamieszkała przez ludzi niemających gdzie się podziąć. Pozostali nie mają do lokali dostępu, którego strzeże wynajęta agencja ochrony.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy zostanie usunięta luka prawna dotycząca regulacji stosunków między stronami umowy deweloperskiej zapewniających ochronę praw nabywców?

2. Art. 75 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej mówi: „Władze publiczne prowadzą politykę sprzyjającą zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obywateli, w szczególności przeciwdziałają bezdomności, wspierają rozwój budownictwa socjalnego oraz popierają działania obywateli zmierzające do uzyskania własnego mieszkania”. Czy poszkodowani muszą stać się bezdomnymi, by polityka państwa objęła ich swoim działaniem?

3. W tekście konstytucji znajduje się także zapis o ochronie konsumentów, najemców i użytkowników przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Dlaczego członkowie stowarzyszenia Wierzbowa nie zostali objęci tym prawem?

4. Czy pokrzywdzeni przez krakowskiego dewelopera Leopard SA mają szansę na odszkodowania lub odzyskanie opłaconych lokali, czy też są skazani na utratę oszczędności i mieszkań w majestacie prawa?

5. Z jakiej przyczyny akt notarialny opieczętowany godłem państwowym staje się nic nieznaczącym świstkiem w przypadku zaistnienia tego typu sytuacji?

6. Na jakiej podstawie Sąd Apelacyjny uznał, iż poszkodowani wiedzieli o obciążeniu hipoteki na rzecz osób trzecich?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 15 sierpnia 2011 r.

Interpelacja (nr 24122)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie antypolskich plakatów, jakie pojawiły się w niemieckich miejscowościach przygranicznych

Szanowny Panie Ministrze! Wszechobecne podwyżki uderzające w społeczeństwo i coraz bardziej pogarszająca się sytuacja ekonomiczna Polaków wymuszają na nich opuszczenie kraju w celu zabiegania o pracę za granicą. Wielu z nich zdecydowało się na szukanie zatrudnienia u naszych zachodnich sąsiadów. Tymczasem Narodowo-Demokratyczna Partia Niemiec umieściła we wszystkich miastach i gminach graniczących z Polską plakaty zawierające treści wyrażające niechęć, a wręcz wrogość w stosunku do polskich obywateli. Członkowie neonazistowskiego ugrupowania wskazują, iż powodem do zamontowania plakatów jest obecność znacznej liczby Polaków w przygranicznych niemieckich miejscowościach, którzy rzekomo zabierają miejsca pracy obywatelom Niemiec, a także są przyczynkiem do wzrostu przestępczości w tych rejonach.

Co prawda sąd administracyjny w Graifswaldzie nakazał usunięcie plakatów, jednak powodem do tego okazały się być jedynie względy formalnoprawne, a nie ksenofobiczny, antypolski charakter treści, które zostały na nich umieszczone.

Wyeliminowanie polskich obywateli z niemieckiego przygranicznego rynku pracy nie jest jedynym postulatem, jakiego domagają się członkowie NPD, żądają oni bowiem także całkowitego zamknięcia polsko-niemieckiej granicy.

Zgodnie z sondażami partia ta w wielu przypadkach przekroczy 5-procentowy próg wyborczy, co pozwoli jej członkom na wejście do lokalnych władz. To z kolei będzie stanowiło poważne zagrożenie dla Polaków liczących na znalezienie zatrudnienia za zachodnią granicą.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy resort podjął lub zamierza podjąć jakiegokolwiek kroki w celu wyjaśnienia sprawy i usunięcia ksenofobicznych plakatów?

2. Czy ministerstwo jest w posiadaniu danych na temat wzrostu przestępczości na terenach przygranicznych i jego polskiego źródła?

3. Czy resort spraw zagranicznych podejmuje działania mające na celu załagodzenie stosunków polsko-niemieckich na obszarach przygranicznych?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 15 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24123)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie przebiegu kolei dużych prędkości
relacji Warszawa – Łódź – Poznań/Wrocław
przez teren gmin Błaszki i Wróblew
w woj. łódzkim**

Otrzymałem stanowisko władz samorządowych gminy i miasta Błaszki oraz gminy Wróblew z powiatu sieradzkiego w woj. łódzkim, w którym zawarto sprzeciw mieszkańców wobec zaproponowanego wariantu przebiegu trasy kolei dużych prędkości przez tereny tych gmin. Najważniejsze argumenty zawarte w tym stanowisku to:

- proponowana trasa przebiega przez obszary rolne o wysokiej bonitacji gleb (większość gleb to klasy II i III) i specjalizacji w uprawie warzyw,
- nastąpi niekorzystna ingerencja w lokalną infrastrukturę komunikacyjną,
- będzie konieczność wyburzenia znacznej liczby budynków, a często i całych wsi,
- nastąpi podział większości gospodarstw leżących na trasie kolei dużych prędkości, tym bardziej że na terenie tych gmin wystąpi rozwidlenie tras w kierunku Wrocławia i w kierunku Poznania.

Samorządy ww. gmin stwierdzają, że przedłożone dotychczas warianty przebiegu tej linii są nie do zaakceptowania przez lokalne społeczności. Twierdzą, że są możliwości takiego poprowadzenia tej inwestycji, by wystąpiły dużo mniejsze szkody w gospodarce rolnej i innych działalnościach oraz znacznie mniejsza wysokość odszkodowań związanych z przebiegiem tej trasy.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy rząd rozważa możliwość kolejnego wariantu przebiegu trasy kolei dużych prędkości, z pominięciem terenów rolniczych gmin Błaszki i Wróblew?
2. Czy nie należy rozważyć przebiegu trasy kolei dużych prędkości w korytarzu już istniejących linii kolejowych i poprowadzenia odgałęzienia w kierunku Poznania przez tereny gmin posiadających w przewadze gleby o niższych bonitacjach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Wojciech Szczęsny Zarzycki

Wieluń, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24124)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie nieprawidłowości
w podziale środków na świadczenia
i dotacje związane z usuwaniem skutków
klęsk żywiołowych w woj. podkarpackim**

Rząd dotychczas nie uregulował spraw powszechnego ubezpieczenia od klęsk żywiołowych, mimo że wielu Polaków co roku musi zmierzyć się ze skutkami powodzi i mimo że projekt takiej ustawy przedłożył w 2007 r. śp. prezydent Lech Kaczyński. Do tej pory nie powstał też powszechny wydzielony Fundusz Wsparcia dla Poszkodowanych przez Klęski Żywiołowe, Ekologiczne i Zdarzenia Losowe. Ponadto nie podwyższono podstawowych zasiłków z tytułu klęski żywiołowej, które teoretycznie mogą wynosić do 6 tys. zł. Faktycznie średnia wysokość zasiłku wynosi ok. 2,5 tys. zł.

Zasiłki te wypłacane są przez gminy jako pomoc z tytułu klęski żywiołowej, chociaż stan klęski żywiołowej nie został ogłoszony. Występuje tu więc sprzeczność prawna. Obecnie, na podstawie ustawy o klęskach żywiołowych, praktycznie nie można uruchomić zgodnej z przepisami pomocy dla osób poszkodowanych wskutek gradobicia, ulewnych deszczy czy wichur lub trąb powietrznych. W tym zakresie zbyt często zdarza się, że rząd przyznaje środki z rezerwy celowej na podstawie niejasnych decyzji. Realnym wykonaniem tych dyspozycji, niewynikających ze stosownego rozporządzenia, zajmuje się natomiast pomoc społeczna i ośrodki pomocy społecznej, wypłacając zasiłki celowe.

Wypłata zasiłków następuje na podstawie wspomnianej ustawy jako zadanie zlecone gminie, na którego obsługę gmina nie otrzymuje żadnych środków. Jest to kolejne przerzucanie pracochłonnych i odpowiedzialnych zadań na barki samorządu, a wojewoda podkarpacki postępuje wręcz odwrotnie, ograniczając od 3 lat finansowanie ośrodków pomocy społecznej. Pracownicy socjalni i inni pracownicy gminy (służby rolne, osoby szacujące szkody w budynkach), wykonując odpowiedzialne i czasochłonne zadanie szacowania szkód i niesienia wsparcia poszkodowanym, nie otrzymują ze strony rządu stosownego wsparcia materialnego.

Kontrowersje budzi też dowolność przyznawanych kwot. Dla przykładu – na Podkarpaciu na skutki gradobicia gmina Cieszanów i Narol otrzymały 3 lata temu, decyzją ministra spraw wewnętrznych i administracji, po 500 tys. zł, a gmina Horyniec, po wielkich kłopotach, tylko 77 tys. zł, przy podobnych stratach. Według informacji z innych samorządów promesy, jakie te gminy otrzymywały na odbudowę infrastruktury, często miały się nijak do skali strat.

Źle została oceniona przez poszkodowanych i gminy koordynacja pomocy socjalnej przy klęsce tej ska-

li, jaka miała miejsce na Podkarpaciu w minionym roku. Wojewoda polecił, aby zadanie to było realizowane przez powiatowe centra pomocy rodzinie, które pod względem kadrowym i organizacyjnym nie są do tego przystosowane. Rola urzędu wojewódzkiego sprowadzała się do żądania dziesiątek sprawozdań. Obrazem braku koordynacji było 1000 bochenków chleba znalezionych na wysypisku śmieci w Gorzycach. Brakuje też organizacji przez wojewodę odpowiednich szkoleń gminnych sekcji ds. pomocy społecznej wchodzących w skład zespołów reagowania kryzysowego.

W związku z powyższymi przedstawionymi sprawami proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kiedy zostanie przygotowany przez rząd akt prawny umożliwiający powszechne ubezpieczenie lub utworzenie Funduszu Pomocy Poszkodowanym wskutek Klęsk Żywiolowych lub Ekologicznych?

2. Kiedy zostaną zwaloryzowane kwoty zasiłków celowych udzielanych z tytułu klęski żywiołowej lub ekologicznej?

3. Kiedy zostanie uporządkowany w postaci stosownego aktu prawnego system przyznawania zasiłków celowych i innych form pomocy dla osób indywidualnych oraz samorządów?

4. Na jakich zasadach rząd zamierza finansować obsługę zadań zleconych gminie w postaci zasiłków celowych i szacowania szkód, wynikających z klęsk żywiołowych?

5. W jaki sposób rząd zamierza wesprzeć rolników i producentów rolnych, którzy utracili dochody na skutek klęsk żywiołowych?

6. Jakie środki z Funduszu Pracy zostaną wyasygnowane na pomoc dla osób pracujących przy odbudowie własnych gospodarstw, domostw, obiektów produkcyjnych?

7. Kto jest odpowiedzialny za system koordynacji pomocy poszkodowanym na terenie województwa w przypadku zdarzenia obejmującego kilka powiatów?

8. Dlaczego wojewoda nie prowadzi szkoleń i ćwiczeń dla sekcji pomocy socjalnej w gminach i powiatach?

9. Kiedy zostaną opracowane obiektywne kryteria będące podstawą przyznawania promes na odbudowę infrastruktury przez samorządy?

Z poważaniem

Poseł Marek Kuchciński

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24125)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zagwarantowania
źródeł finansowania realizacji inwestycji
drogi ekspresowej S5 na odcinku
Poznań – Wrocław**

Szanowny Panie Ministrze! Budowa drogi ekspresowej S5 na odcinku Wrocław – Poznań została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, zatwierdzonym uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 r. Zgodnie z przyjętymi założeniami inwestycja miała być realizowana w latach 2008–2012. Jej ostateczny przebieg na odcinku od Poznania do granicy województwa wielkopolskiego z województwem dolnośląskim został przyjęty dnia 4 listopada 2009 r. na posiedzeniu Komisji Opiniowania Projektów Inwestycyjnych przy GDDKiA w Warszawie.

Ponadto należy zauważyć, iż budowa przedmiotowego odcinka znajduje się także na liście rezerwowej projektów indywidualnych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Budowę drogi wpisano do rządowego dokumentu strategicznego „Narodowego programu wielkiej budowy”. W sprawie budowy drogi ekspresowej nr 5 z Poznania do Kaczkowa – Ministerstwo Rozwoju Regionalnego zweryfikowało w ostatnim czasie listę projektów inwestycyjnych wspieranych z funduszy Unii Europejskiej i umieściło tę inwestycję na podstawowej liście zadań przewidzianych do realizacji w latach 2011–2013. Wobec powyższego pojawiła się możliwość budowy autostrady.

Ministerstwo Rozwoju Regionalnego ustaliło listę inwestycji z dziedziny infrastruktury, ochrony środowiska, transportu i budowy dróg, które otrzymają znaczne wsparcie środków Unii Europejskiej. Inwestycje te realizowane są w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Wszystkie zadania podzielono na listę podstawową i rezerwową. Na liście podstawowej znalazło się zadanie „Budowa drogi S5 Poznań – Wrocław odcinek Poznań (A2 węzeł Głuchowo) do węzeł Kaczkowo”. Inwestycja ma kosztować 3 143 140 000 zł. Dotacja unijna wyniesie 1 070 900 000 zł. Zadanie jest już przygotowane do realizacji pod względem projektowym i dokumentacyjnym. Przyjmuje się, że w pierwszych dniach września zostanie przekazany jeden z najważniejszych dokumentów – decyzja o uwarunkowaniach środowiskowych inwestycji. Na tej podstawie wojewoda wielkopolski wyda zezwolenie na realizację inwestycji.

W sprawie szybkiej budowy ekspresówki Poznań – Wrocław okazuje się jednak, że przyznanie ponad miliarda złotych na budowę piątki wcale nie oznacza, że droga może być budowana. Konieczne jest znalezienie jeszcze dwóch miliardów. Mając powyższe na uwadze, zapytuję:

1. Skoro zadanie otrzymało tak wielkie wsparcie funduszy unijnych, jakie są szanse, że ww. inwestycja otrzyma także pieniądze z krajowego budżetu tego rocznego lub przyszłorocznego?

2. Czy i kiedy znajdują się środki finansowe na budowę S5, tak by realizacja inwestycji mogła być rozpoczęta jeszcze w 2012 r.?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24126)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zagrożeń dla bezpieczeństwa
ekonomicznego państwa
i sektora niepublicznego w związku
z procederem wyłudzenia przez spółki
reaktywowane na podstawie akcji
kolekcyjersko-historycznych
i ich pełnomocników od spółek notowanych
na publicznym rynku kapitałowym
należności finansowych z tytułu utraty
rzekomo posiadanych przed II wojną
światową nieruchomości**

W dzienniku „Puls Biznesu” z dnia 16 sierpnia 2011 r., str. 6 w publikacji pt. „Przedwojenni dostają, co chcą” opisany został proceder wyłudzenia przez spółkę reaktywowaną na podstawie akcji kolekcyjersko-historycznych Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst i jej pełnomocników od spółki J.W. Construction SA, której akcje w znacznych ilościach notowane są na publicznym regulowanym w GPW w Warszawie SA – znacznych kwotowo (ok. 5 mln zł) należności finansowych z tytułu utraty rzekomo posiadanych przez reaktywowaną spółkę nieruchomości w dzielnicy Warszawa-Wola.

Publikacja wskazuje, iż ten wątpliwy prawnie proceder wyłudzeń środków finansowych od dużych spółek notowanych na publicznym rynku regulowanym dokonywany jest na szkodę akcjonariuszy spółki, którzy zakupili na GPW SA jej akcje.

Wydaje się zasadne, iż środki finansowe w wysokości ok. 5 mln zł, które zostały wypłacone reaktywowanemu na podstawie akcji kolekcyjersko-historycznych przedwojennemu przedsiębiorstwu – Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst i jej pełnomocnikom powinny być raczej wypłacone w formie dywidendy posiadaczom akcji tej spółki. Informacja o takiej znacznej kwotowo wypłacie środków finansowych powinna być również najpierw opublikowana przez zarząd spółki w raportach bieżących Komisji Nadzoru Finansowego, a dopiero potem być przed-

miotem denuncjacji prasowych, co budzi wątpliwość z punktu widzenia potencjalnego naruszenia rygorów wynikających z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, dot. nadużycia informacji poufnej z art. 154 i innych ww. ustawy oraz naruszenia art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych.

Transakcja wskazana w publikacji „Puls Biznesu” budzi również wątpliwość z punktu widzenia fiskalno-podatkowych podstaw prawnych tej transakcji finansowej pomiędzy reaktywowanym na podstawie akcji kolekcyjersko-historycznych przedwojennym przedsiębiorstwem a spółką, której akcje notowane są na publicznym rynku papierów wartościowych i tym samym są w posiadaniu wielotysięcznej rzeszy drobnych inwestorów w coraz bardziej ubożającym polskim społeczeństwie.

Mając na uwadze powyższe uwarunkowania i wątpliwości prawnoregulacyjno-fiskalne, zwracam się do pana premiera z prośbą o udzielenie nam następujących informacji i wyjaśnień po zasięgnięciu opinii i stanowisk:

- Komisji Nadzoru Finansowego,
- ministra spraw wewnętrznych i administracji (komendanta głównego Policji),
- ministra finansów (generalnego inspektora kontroli skarbowej),
- ministra gospodarki,
- ministra skarbu państwa,
- ministra sprawiedliwości,
- szefa CBA,
- szefa ABW.

1. Jakie jest stanowisko – zgodnie z właściwością rzeczową:

- ministra finansów (generalnego inspektora kontroli skarbowej)
- ministra gospodarki,
- ministra spraw wewnętrznych i administracji (w tym komendanta głównego Policji),
- szefa ABW,
- szefa CBA,
- Komisji Nadzoru Finansowego

co do opublikowanego w dzienniku „Puls Biznesu” z dnia 16 sierpnia 2011 r., str. 6 tekstu pt. „Przedwojenni dostają, co chcą”, w której opisany został proceder wyłudzenia przez spółkę reaktywowaną na podstawie akcji kolekcyjersko-historycznych Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst, jej powojennych „spadkobierców” i ich pełnomocników od spółki J.W. Construction SA, której akcje w znacznych ilościach notowane są na publicznym regulowanym w GPW w Warszawie SA, znacznych kwotowo należności finansowych (ok. 5 mln zł) z tytułu utraty rzekomo posiadanych przez reaktywowaną spółkę nieruchomości w dzielnicy Warszawa-Wola?

2. Czy transakcja wskazana w publikacji „Pulsu Biznesu” budzi również wątpliwość ministra finansów (generalnego inspektora informacji kontroli

skarbowej) oraz szefa CBA i szefa ABW z punktu widzenia wątpliwych fiskalno-podatkowych podstaw prawnych i okoliczności tej transakcji finansowej pomiędzy reaktywowanym na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych przedwojennym przedsiębiorstwem a spółką, której akcje notowane są na publicznym rynku papierów wartościowych i tym samym są one w posiadaniu wielotysięcznej rzeszy drobnych inwestorów w coraz bardziej ubożającym polskim społeczeństwie?

3. Czy Pan Premier zamierza powierzyć Komisji Nadzoru Finansowego we współpracy z komendantem głównym Policji (CBS) oraz z szefem ABW i szefem CBA podjęcie czynności wyjaśniająco-procesowych dot. tego czy zasadne było dokonywanie przez spółkę publiczną wypłaty środków finansowych w wysokości ok. 5 mln zł, które zostały wypłacone reaktywowanemu na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych przedwojennemu przedsiębiorstwu – Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst i jej pełnomocnikom, a które powinny być raczej wypłacone w formie dywidendy posiadaczom akcji tej spółki.

4. Czy minister finansów (generalny inspektor informacji finansowej) oraz Komisja Nadzoru Finansowego we współpracy z komendantem głównym Policji (CBS) oraz z szefem ABW i szefem CBA ustalili, czy wskazana w publikacji „Pulsu Biznesu” transakcja mogła sprzyjać dokonaniu procederu prania pieniędzy oraz innemu naruszeniu interesów ekonomiczno-podatkowych państwa?

5. Czy Pan Premier zamierza zlecić Komisji Nadzoru Finansowego we współpracy z szefem ABW, szefem CBA i komendantem głównym Policji (CBS) zbadanie, czy taka znaczna kwotowo wypłata środków finansowych reaktywowanemu na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych przedsiębiorstwu i jego pełnomocnikom, sprzyjała przygotowywaniu dokonania lub dokonaniu na publicznym rynku papierów wartościowych nieuczciwej manipulacji giełdowej akcjami spółki J.W. Construction SA, kosztem innych posiadaczy walorów spółki?

6. Czy Pan Premier zamierza zlecić Komisji Nadzoru Finansowego we współpracy z szefem ABW, szefem CBA lub komendantem głównym Policji (CBS) zbadanie, czy informacja o wskazanej powyżej transakcji nie powinna być również najpierw opublikowana przez zarząd spółki w tzw. raportach bieżących Komisji Nadzoru Finansowego, a dopiero potem być przedmiotem denuncjacji prasowych, co budzi wątpliwość z punktu widzenia konieczności wszczęcia postępowania wyjaśniająco-administracyjnego przez Komisję Nadzoru Finansowego oraz postępowania karnego przez prokuraturę z zawiadomienia szefa ABW lub komendanta głównego Policji dot. naruszenia rygorów, skutkujących odpowiedzialnością karną oraz administracyjno-finansową, wynikających z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, dot. nadużycia informacji poufnej z art. 154 i innych ww. ustawy oraz naruszenia art. 56

i innych ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych?

7. Czy minister sprawiedliwości, minister gospodarki i szef ABW są w posiadaniu informacji dot. tego, jakie imiennie osoby lub ich pełnomocnicy podejmowali działania w jakich właściwych miejscowo i rzeczowo sądach celem dokonania reaktywacji przedwojennej spółki i wpisania do Krajowego Rejestru Sądowego przedsiębiorstwa Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst?

8. Czy wskazany w pkt 7 podmiot występował do ministra gospodarki, ministra skarbu państwa lub ministra finansów o unieważnienie decyzji nacjonalizacyjnej, o dokonanie zwrotu rzekomo posiadanego przez jej obecnych spadkobierców mienia lub wypłacenie nienależnego i znacznego kwotowo odszkodowania?

9. Czy minister finansów, minister gospodarki oraz komendant główny Policji, szef ABW, szef CBA są w posiadaniu informacji, czy spółka Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst została reaktywowana na podstawie akcji, które znajdowały się, na podstawie listów przewozowych i umów indemnizacyjnych z lat 60. XX w., w posiadaniu Ministerstwa Finansów i zostały stamtąd ukradzione?

10. Czy według wiedzy posiadanej przez ministra spraw wewnętrznych i administracji (komendanta głównego Policji), szefa CBA i szefa ABW za procederem opisanym w publikacji „Pulsu Biznesu” z dnia 16 sierpnia 2011 r., pt. „Przedwojenni dostają, co chcą” stoją osoby mające w swojej działalności związki z procederem masowej reaktywacji przedwojennych przedsiębiorstw na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych celem późniejszego dokonywania: poświadczania nieprawdy/oszustw/wyłudzeń najpierw od Skarbu Państwa, a teraz od spółek, których akcje są notowane na publicznym rynku papierów wartościowych, oraz prania pieniędzy?

Czy za tym procederem stoi grupa osób mająca w swoim działaniu cechy zorganizowanej grupy przestępczej i powiązanej z b. tajnymi współpracownikami wojskowych lub cywilnych organów bezpieczeństwa PRL?

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak
i Leonard Krasulski

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24127)

do ministra infrastruktury

**w sprawie raportu spółki PL.2012
na temat stanu przygotowań
do organizacji Euro 2012**

Szanowny Panie Ministrze! Z analizy zawartej w najnowszym raporcie spółki PL.2012 wynika, że z 27 odcinków dróg, które mają być gotowe na Euro 2012, jedynie 5 powstaje zgodnie z harmonogramem. Tylko jeden jest budowany szybciej od planu.

Opóźniona krytycznie jest budowa m.in. 4 z 8 odcinków trasy A1 między Toruniem a Łodzią. Od początku tego roku takie opóźnienie występuje też na odcinku trasy A4 z Szarowa do Brzeska. Kolejny odcinek, z Brzeska do Wierzchosławic, w ogóle na razie nie powstaje – budowały go firmy NDI i SB Granit, ale konsorcjum na początku roku zeszło z placu budowy. Wszyscy znamy także perypetie związane z budową odcinków A2.

Niepokojące sygnały dochodzą także od samych wykonawców inwestycji. Twierdzą oni, że nawet o przejezdności nie może być mowy, gdyż zgodnie z umową na zakończenie prac mają 24 miesiące od podpisania umowy, a termin ten mija w sierpniu przyszłego roku i nie ma w niej mowy o „przejezdności”.

Podnosi się, że oprócz uniemożliwiającej prowadzenie prac pogody kolejną najczęstszą przyczyną opóźnień na budowie jest zbyt długi czas wydawania przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad decyzji dotyczących koniecznych zmian technologii oraz problemy z płynnością finansową wykonawców.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Które odcinki autostrad nie zostaną oddane do użytku przed rozpoczęciem Euro 2012? Jakie są tego przyczyny?

2. Jakie są przyczyny opóźnień?

3. Jak resort i podległa mu GDDKiA zamierzają doprowadzić do „przejezdności” ww. odcinków dróg na czas rozgrywania Euro 2012, skoro brak takich zapisów w umowach z wykonawcami?

4. Jaki jest średni czas wydawania przez GDDKiA decyzji dotyczących koniecznych zmian technologii?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24128)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie niektórych zapisów statutów
jednostek samorządu terytorialnego**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosiła się grupa radnych jednej z jednostek samorządu terytorialnego województwa pomorskiego, która poprosiła mnie o złożenie zapytania w sprawie oceny zgodności niektórych zapisów statutowych jednostki samorządu terytorialnego z prawem i podstawowymi zasadami demokracji.

Kwestią konieczną do wyjaśnienia są zapisy statutu tejże jednostki samorządu terytorialnego, w którym zawarto określone stwierdzenia co do trybu odbywania dyskusji w trakcie przebiegu obrad organu jednostki. Otóż statut stanowi, po pierwsze, iż przewodniczący organu (tu: rady powiatu) udziela głosu w kolejności zgłoszeń. Następnie zaś stwierdza, że przewodniczący organu udziela głosu poza kolejnością w sprawie wniosków o charakterze formalnym, w szczególności dotyczących m.in. zmiany lub uzupełnienia porządku obrad, ograniczenia czasu wystąpienia mówców czy też zakończenia dyskusji i podjęcia uchwały. W kolejnym ustępie zawarto regulację, że wnioski formalne przewodniczący organu poddaje pod dyskusję po dopuszczeniu 1 głosu za i 1 głosu przeciwko wnioskowi, po czym poddaje sprawę pod głosowanie.

W świetle powyższego, przewodniczący prowadzący dyskusję może poza kolejnością wystąpić w danej sprawie udzielić głosu w sprawie wniosku formalnego w przedmiocie zakończenia dyskusji i podjęcia uchwały. W sprawie, z którą zwrócili się do mnie radni, został ustalony porządek dyskusji (głos miało zabrać kolejno kilku radnych), po czym po pierwszym wystąpieniu jeden z radnych niewyznaczonych do zabrania głosu zgłosił wniosek o zakończenie dyskusji i podjęcie uchwały. Wskutek faktu, iż wniosek taki zgłosił radny ugrupowania większościowego, przedmiotowy wniosek formalny został, od razu po jego zgłoszeniu, przegłosowany i tym samym przewodniczący odmówił udzielenia głosu pozostałym radnym, w tym należącym do opozycji. Dyskusja w przedmiotowym zakresie zakończyła się, a nawet – można powiedzieć – po prostu nie odbyła się.

Powyższe postępowanie przewodniczącego rady powiatu skutecznie zablokowało możliwość wypowiedzenia się radnym zgłoszonym uprzednio do zajęcia stanowiska, co w konsekwencji spowodowało, że dyskusja nad – ważną z punktu widzenia niektórych radnych – kwestią nie była kontynuowana. Przewodniczący stanął na stanowisku, iż zasadą jest udzielenie głosu w kolejności dokonanych zgłoszeń, ale reguła ta doznaje wyjątku, w przypadku gdy w toku dyskusji zostanie zgłoszony wniosek o jej zamknięcie i podjęcie uchwały. Uznał, że jako przewodniczący

powinien najpierw poddać pod głosowanie wniosek formalny o zakończenie dyskusji i podjęcie uchwały, dopiero zaś – w przypadku gdyby przedmiotowy wniosek został odrzucony – kontynuować dyskusję według ustalonego uprzednio porządku obrad.

W swojej praktyce m.in. w sejmiku województwa pomorskiego spotkałem się z analogicznym zapisem statutowym, jednakże podejście przewodniczącego było zupełnie odmienne, tzn. udzielał głosu według kolejności zgłoszeń, gdy zaś w toku dyskusji radny zgłosił wniosek formalny o jej zamknięcie i podjęcie uchwały, przewodniczący wprawdzie udzielał mu głosu, jednakże przedmiotowy wniosek był głosowany dopiero po tym, jak wszyscy radni zgłoszeni do dyskusji zabrali głos. Takie postępowanie, przy analogicznym brzmieniu zapisów statutowych, wydaje mi się prawidłowe, ponieważ pozwala na przeprowadzenie dyskusji w poszczególnych sprawach i zapoznanie się radnych z poszczególnymi stanowiskami. Dyskusja – ex definitione – ma na celu wyjaśnienie jakichś kwestii (nierzadko spornych), pozwala na zadawanie pytań i wyczerpujące rozpoznanie określonego zagadnienia, co do którego radni następnie podejmują decyzję w formie uchwały. Sprzyja zatem realizacji zasad demokratycznego państwa prawa poprzez dokładne rozpoznanie sprawy będącej przedmiotem obrad. Tymczasem postępowanie przewodniczącego rady powiatu wydaje mi się w kontekście powyższego wykorzystywaniem uprawnień w celu zamknięcia dyskusji i uniknięcia niewygodnych często pytań lub stwierdzeń, które mogłyby wpłynąć ostatecznie na kształt głosowania nad dyskutowaną kwestią. Taka interpretacja zapisów statutu rady powiatu jest moim zdaniem niezgodna z celem dyskusji i narusza demokratyczne standardy państwa prawa.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra, w trybie interpelacji poselskiej, z pytaniem: Czy zaprezentowane powyżej zapisy statutowe są zgodne z prawem, a jeśli tak, to czy ich interpretacja powinna być taka, jaką stosuje przewodniczący rady powiatu czy też przewodniczący sejmiku województwa, lub być może, uwzględniając zasady demokratycznego państwa prawa, wykładnia przedmiotowych zapisów statutowych powinna być jeszcze inna?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24129)

do ministra zdrowia

w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych osobom niepełnoletnim

Szanowna Pani Minister! Polskie prawo wyraźnie zabrania sprzedaży wyrobów tytoniowych osobom, które nie ukończyły 18. roku życia. W praktyce niestety okazuje się inaczej, gdyż nieletni zwykle nie mają problemów z zakupem papierosów. Dzieje się tak głównie z powodu chęci zysku sprzedawców oraz znikomej możliwości przyłapania osoby handlującej na gorącym uczynku. Papierosy to najpopularniejsza z używek wywierająca negatywny wpływ na ludzkie zdrowie. Zmiany spowodowane substancjami zawartymi w tego typu używce powodują tym gorsze efekty, im organizm jest mniej dojrzały. Zakłóca prawidłowe działanie narządów i tkanek dorosłego, lecz młodemu nie pozwala się prawidłowo rozwinąć. Niestety pomimo to w Polsce jest już ok. 130 000 punktów sprzedaży wyrobów tytoniowych. Dlatego też w przepisach powinien pojawić się obowiązek rejestracji punktu sprzedaży wyrobów tytoniowych, a wśród sankcji za nieprzestrzeganie ww. przepisu – groźba czasowego odebrania prawa handlu tymi produktami.

W związku z powyższym problemem zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Ile osób rocznie umiera z powodu palenia papierosów?
2. Jakie działania ma zamiar podjąć minister zdrowia w celu wyeliminowania bądź znacznego ograniczenia procederu sprzedaży wyrobów tytoniowych nieletnim?
3. Jak wygląda współpraca ministra zdrowia z samorządami lokalnymi i Policją w tej materii?
4. Czy podejmowane będą działania, które pomogą skutecznie nadzorować rynek sprzedaży wyrobów tytoniowych?
5. Czy w szkołach przewidziany jest program profilaktyczny dla dzieci i młodzieży mówiący o szkodliwym działaniu nikotyny na zdrowie ludzkie?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24130)

do ministra zdrowia

**w sprawie finansowania leczenia osób
nieubezpieczonych**

Szanowna Pani Minister! Według obecnie obowiązujących przepisów z zakresu ochrony zdrowia szpitale zobowiązane są do udzielenia pomocy każdej osobie wymagającej opieki medycznej, w tym osobom nieposiadającym ubezpieczenia. Jest to nadal poważny problem opieki zdrowotnej. Fundusz Zdrowia pokrywa tylko koszty leczenia ubezpieczonych. Bezdomni czasami są ubezpieczeni, jeżeli mają rentę, emeryturę albo stały zasiłek z opieki społecznej. Jednak w wielu przypadkach bezdomni nie mają stałego źródła dochodu. Oprócz bezdomnych są i inne osoby, które z różnych powodów nie odprowadzają składek zdrowotnej. Wtedy koszt bezpłatnego leczenia powinna pokryć pomoc społeczna. Z informacji, jakie wpływają do mojego biura poselskiego, wynika, że samorządowa pomoc społeczna pokrywa tylko część kosztów leczenia, reszta obciąża budżety szpitali. Sytuacja ta odbija się negatywnie na jakości opieki medycznej nad osobami nieubezpieczonymi, a dostępność specjalistycznego leczenia jest praktycznie nieosiągalna dla tych osób. Konstytucja RP zapewnia każdemu obywatelowi naszego kraju bezpłatną podstawową opiekę medyczną. Niestety tylko podstawową, a i ta też nie jest w pełni dookreślona.

W związku z powyższym zwracam się z następującymi pytaniami:

1. Czy minister zdrowia na bieżąco monitoruje sprawę zapewnienia opieki zdrowotnej osobom nieubezpieczonym? Jeżeli tak, to jaka jest sytuacja opieki zdrowotnej nad tymi osobami i jakie są to koszty dla budżetu państwa i budżetów samorządowych w skali roku?

2. Czy minister zdrowia planuje działania zmierzające do uregulowania kwestii odpłatności za świadczenia medyczne udzielane osobom nieubezpieczonym?

3. Kto ponosić będzie koszty badań i usług specjalistycznych świadczonych na rzecz osób nieubezpieczonych?

4. Jak przedstawia się sytuacja opieki zdrowotnej nad dziećmi ze środowisk osób nieubezpieczonych?

5. Jakie kroki zamierza podjąć minister zdrowia w celu zapewnienia pełnego bezpieczeństwa zdrowotnego osobom nieubezpieczonym, których nie stać na odpłatne usługi medyczne?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24131)

do ministra zdrowia

**w sprawie dostępności badań
specjalistycznych na zlecenie lekarza
pierwszego kontaktu**

Szanowna Pani Minister! Bardzo często zdarza się, że chorzy pomimo posiadania ubezpieczenia zdrowotnego i pomimo konieczności przeprowadzenia badań z uwagi na stan zdrowia nie otrzymują od lekarza rodzinnego skierowania na badania. Jednak aby odpowiednio zdiagnozować pacjenta, powinien on przejść choćby podstawowe badania (np. morfologia, USG, itp.). Często oszczędności lekarza biorą górę nad zdrowiem pacjenta. Niestety w wielu przypadkach chorzy nie mogą czekać, gdyż często ich zdrowie, a nawet życie jest poważnie zagrożone i sami decydują się na przeprowadzenie badań bez skierowania od lekarza. W takiej sytuacji zmuszeni są do zapłacenia za badania swoimi pieniędzmi. Jeżeli badanie okaże się uzasadnione, chory powinien uzyskać zwrot kosztów badań. Niestety w praktyce bardzo rzadko się to zdarza. System powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego zmusza wiele osób do płacenia z własnej kieszeni za świadczenia zdrowotne, z czym z uwagi na obowiązujące przepisy nie powinniśmy się godzić.

W związku z tym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Jak rozwiązać problem lekarzy pierwszego kontaktu, którzy nawet w uzasadnionych przypadkach nie chcą wystawiać skierowania na badania specjalistyczne? Gdzie mogą się zgłosić pacjenci, którzy w ten sposób zostali potraktowani?

2. Jakie działania podejmie minister zdrowia, aby pacjent mógł otrzymać zwrot kosztów za przeprowadzone prywatnie badania specjalistyczne?

3. Ile spraw dotyczących odmowy skierowania przez lekarza na badania specjalistyczne zostało zgłoszonych do Ministerstwa Zdrowia przez niezadowolonych pacjentów?

4. Dlaczego jest tak mały limit na podstawowe badania diagnostyczne? Zdecydowana większość Polaków płaci składki na ubezpieczenie zdrowotne, a często nie może nawet skorzystać z podstawowych usług medycznych.

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24132)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie prawa do wcześniejszej emerytury
z tytułu pracy w szczególnych warunkach
i w szczególnym charakterze**

Ustawodawca, wprowadzając możliwość wcześniejszego przechodzenia na emeryturę, dokonał podziału prac w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze i wymieniono je w wykazach A i B załącznika do rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.). ZUS twierdzi, że podział ten nie pozwala sumować okresów z poszczególnych wykazów, co w wielu wypadkach uniemożliwia przejście na wcześniejszą emeryturę. Osobiście uważam, że nie ma podstaw ani powodu, aby jeden wykaz był bardziej uprzywilejowany niż drugi.

Brak jasnych zasad sumowania okresów pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze oraz przepisy wymagające rozwiązania umowy o pracę przed wydaniem decyzji o wcześniejszej emeryturze narażają na pozostanie bez pracy i dochodów w wypadku odmownej decyzji ZUS. Dochodzenie swoich racji przed sądem to wiele miesięcy pozostawania bez dochodów. Problem obejmuje nie tylko osoby urodzone do końca 1948 r., ale również urodzone później, które mogłyby przejść na wcześniejszą emeryturę zgodnie z art. 184 ustawy o rentach i emeryturach z FUS lub na emeryturę pomostową.

Pani Minister, brak jasnych przepisów oraz udzielanie i stosowanie przez ZUS różnych interpretacji o sumowaniu okresów zatrudnienia dających prawo do wcześniejszej emerytury zmuszają do postawienia następujących pytań:

1. Czy opracowywane są zasady sumowania okresów pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze?

2. Czy ze względu na wielomiesięczne oczekiwanie na decyzję ZUS i rozstrzygnięcia sądowe przewiduje się zniesienie wymogu rozwiązania umowy o pracę przed wydaniem przez ZUS decyzji o wcześniejszej emeryturze?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24133)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie trudności przy uzyskiwaniu
przez sybiraków statusu osób
represjonowanych**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego zgłosiło się Stowarzyszenie na rzecz Pomocy Zesłańcom Sybiru z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie rozwiązania problemu dotyczącego przyznawania statusu osoby represjonowanej. Jak wskazali, niezdolność do wykonywania pracy stwierdza lekarz orzecznik ZUS, uznając jednocześnie, że pozostaje lub nie pozostaje to w związku przyczynowym z pobytem na Syberii. Orzeczenie, że niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z pobytem na Syberii, powoduje, że nie ma szans na uzyskanie statusu osoby represjonowanej. Jak wskazują zielonogórcy sybiracy 80% z nich nie posiada statusu osoby represjonowanej, podczas gdy np. w oddziale w Gorzowie Wielkopolskim, Wrocławiu, Poznaniu, Szczecinie status ten posiada praktycznie 90% sybiraków. Nie mogą zrozumieć, skąd te rozbieżności. Wydaje się, że problem tkwi w ustaleniu przez lekarzy orzeczników ZUS orzeczeń stwierdzających niezdolność do pracy i związków przyczynowych tej niezdolności z pobytem na Syberii. Czy ta ocena jest aby prawidłowa? Zielonogórcy sybiracy wskazują, że na terenie całego kraju jest ok. 35 tys. sybiraków, a każdego roku ta liczba zmniejsza się o kilka tysięcy osób. Mając na uwadze powyższe, w szczególności, że obowiązujące przepisy nie spełniają wymogów prawidłowej oceny stanu zdrowia, wnioskują, by na mocy ustawy przyznać wszystkim sybirakom status osoby represjonowanej z uprawnieniami do bezpłatnych leków, dostępu poza kolejnością do lekarzy, ulg za przejazdy państwowymi środkami komunikacji, za doznane krzywdy i cierpienie na zesłaniu. Jednocześnie proszą o uwzględnienie faktu, że co roku umiera kilka tysięcy sybiraków mających status osoby represjonowanej, zatem dodatkowe wydatki z budżetu państwa na wnioskowane uprawnienia byłyby niewielkie lub nie wystąpiłyby w ogóle, a dotyczyłyby ewentualnie jednego lub dwóch lat okresu początkowego od daty przyznania uprawnień.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Jakie są możliwości uwzględnienia żądań wskazanych przez stowarzyszenie w powyższej interpelacji?

Z poważaniem

Poseł Bożenna Bukiewicz

Zielona Góra, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24134)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ustawy
o publicznym transporcie zbiorowym**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 1 marca 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, która wprowadziła zmiany w zakresie organizacji publicznego transportu zbiorowego w przewozach przekraczających granice państwa, wprowadzając tzw. strefy transgraniczne. Zgodnie z ustawą organizatorem publicznego transportu zbiorowego w tej strefie są jednostki samorządu terytorialnego. Nastąpiło zatem rozszerzenie zakresu zadań samorządów o sferę usług publicznych, która dotychczas była w gestii Ministerstwa Infrastruktury i finansowana ze środków budżetu państwa. Wraz z przekazaniem tych zadań nie nastąpiło jednak zabezpieczenie stosownych środków na ich realizację. Samorządy – jak samorząd województwa lubuskiego, który zasygnalizował mi ten problem – nie mają wystarczających środków w budżecie na te zadania. Aby zachować zatem ciągłość wykonywania istniejących przewozów w strefie transgranicznej, województwo będzie zmuszone dokonać przesunięć środków w ramach środków przeznaczonych na świadczenie dotychczasowych usług w zakresie publicznego transportu drogowego. Może to skutkować koniecznością ograniczenia istniejących obecnie kolejowych przewozów pasażerskich na terenie województwa, czego następstwem może być negatywne postrzeżenie tej sfery działalności samorządu przez społeczeństwo.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z pytaniem o możliwość wprowadzenia zmian w ustawie z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, które miałyby na celu zabezpieczenie dodatkowych środków dla samorządów województw przygranicznych na organizowanie publicznego transportu zbiorowego w strefie przygranicznej, tj. przekazanie odpowiednich kwot z rezerwy celowej budżetu dla tych województw.

Z poważaniem

Posel Bożenna Bukiewicz

Zielona Góra, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24135)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wprowadzenia zmian
w systemie monitoringu suszy rolniczej**

Szanowny Panie Ministrze! Zarząd Lubuskiej Izby Rolniczej zwrócił się do mnie z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie wprowadzenia zmian w systemie monitoringu suszy rolniczej, który jest prowadzony na podstawie bieżącej oceny niedoboru wody w okresie wegetacyjnym mierzonym klimatycznym bilansem wodnym. Jak wskazali, system oparty na ww. ocenie jest wadliwy, na co wpływ mają następujące czynniki:

1. Za mała liczba stacji pomiarowych monitorujących wilgotność gleby. W woj. lubuskim znajdują się trzy stacje synoptyczne, dwa posterunki opadowe IMiGW, stacja COBORU i stacja IUNG-PIB. Ze względu na pojawienie się ostatnio coraz częstszych zjawisk intensywnych opadów występujących lokalnie, na niedużych obszarach, pomiary nie są reprezentatywne dla każdego obszaru.

2. Brak możliwości obiektywnego wyliczenia podatności gleb na suszę, pomimo ustalenia czterech kategorii gleb dla potrzeb KBW, ze względu na bardzo dużą mozaikowość gleb w naszym województwie. Dla tych gleb system nie jest w stanie w miarę precyzyjnie uwzględnić podatności pokrywy glebowej na skutki niedoboru wody. W praktyce brakuje wymiernych sposobów weryfikacji stref zagrożenia suszy w kolejnych sześciu dekadowych okresach raportowania wyznaczanych według przyjętych w systemie monitoringu suszy założeń i oceny wpływu stresu wodnego na rzeczywiste straty plonu. Stąd coraz częstszym zjawiskiem występującym w woj. lubuskim jest zasychanie roślin na całych plantacjach, a system monitoringu nie wykazuje wystąpienia zagrożenia suszy w danej gminie i okresie.

Wobec powyższego przedstawiciele Lubuskiej Izby Rolniczej uważają, że należałoby powrócić do wartości progowych klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych roślin uprawnych i gleb obowiązujących w 2007 i 2008 r., tj. określonych mocą rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 9 maja 2007 r., a wyznaczonych dla przeciętnego 15-procentowego spadku plonów w stosunku do wartości średnich wieloletnich. Ponadto określić wartości progowe KBW dla poszczególnych roślin uprawnych i gleb dla każdego okresu raportowania, ponieważ tylko taki sposób ich wyznaczenia uwzględnić będzie rzeczywisty niedobór wody. Jednocześnie wskazali, iż powinna być dopuszczona możliwość oszacowania w poszczególnych gospodarstwach i uwzględniania strat spowodowanych faktycznym występowaniem suszy także w sytuacji, jeżeli analizy zagrożenia suszą w systemie monitoringu dotyczące poziomu gminy nie wykazują spadku plonów lub są zbliżone do

wartości progowych informujących o wystąpieniu zagrożenia, ponieważ system jedynie wskazuje obszary, na których potencjalnie wystąpiły straty.

Mając na uwadze powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi:

1. Jak minister odnosi się do problemu wskazanego przez Lubuską Izbę Rolniczą?

2. Czy możliwe jest przyjęcie propozycji i rozwiązań przedstawionych w niniejszej interpelacji?

Z poważaniem

Poseł Bożenna Bukiewicz

Zielona Góra, dnia 26 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24136)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie projektu rozporządzenia
odnośnie do egzaminów na tytuły
czeladnicze i mistrzowskie**

W ostatnich dniach środowisko polskich rzemieślników wyraziło stanowczy sprzeciw wobec projektu rozporządzenia Ministerstwa Edukacji Narodowej w sprawie egzaminów na tytuły czeladnicze i mistrzowskie w zawodzie oraz egzaminu sprawdzającego, przeprowadzanych przez komisje egzaminacyjne izb rzemieślniczych. Prace nad wspomnianym dokumentem toczyły się od ubiegłego roku z udziałem przedstawicieli tego środowiska. Tym większe zdziwienie wywołało praktyczne pozbawienie w nim rzemiosła możliwości przeprowadzania egzaminów dla uczniów szkół zawodowych, których zajęcia praktyczne odbywają się na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego. Najogólniej rzecz ujmując, propozycje ministerstwa odbiegają od wcześniej dokonanych ustaleń i złożonych zapewnień.

W związku z powyższym pragnę się poinformować:

1. Dlaczego Ministerstwo Edukacji Narodowej w omawianym projekcie rozporządzenia pozbawiło izby rzemieślnicze możliwości przeprowadzania egzaminów dla uczniów szkół zawodowych odbywających zajęcia praktyczne na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego?

2. Dlaczego nie powiadomiono wcześniej o tym fakcie Związku Rzemiosła Polskiego, pomimo wcześniejszych uzgodnień z jego przedstawicielami, także pracującymi nad omawianym projektem?

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24137)

do ministra gospodarki

**w sprawie budowy systemu wsparcia
dla polskiego przemysłu w świetle
proponowanej przez Komisję Europejską
polityki ochrony klimatu**

Panie Ministrze! Wszyscy zdajemy sobie sprawę z niebezpieczeństw, jakie dla polskiego przemysłu niesie zaproponowana przez Komisję Europejską polityka ochrony klimatu i związane z nią ograniczenia w emisji dwutlenku węgla. Wynikający z niej drastyczny wzrost cen energii elektrycznej, wytwarzanej w Polsce głównie w oparciu o węgiel, miałby dla wielu branż, nie tylko najbardziej energochłonnych, fatalne skutki. Z tego powodu Forum Odbiorców Energii i Gazu zaapelowało o stworzenie systemu wsparcia dla rodzimego przemysłu, by w maksymalnym stopniu złagodzić efekty ewentualnego wejścia w życie stworzonego przez Komisję Europejską modelu polityki klimatycznej. Należy oczywiście mieć nadzieję, że zaskarżenie przez polski rząd do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości decyzji Komisji w omawianej sprawie zakończy się naszym sukcesem, jednakże wydaje się, że należałoby przygotować się także na niekorzystne orzeczenie.

W związku z powyższym zapytuję Pana Ministra: Czy Ministerstwo Gospodarki przygotowuje koncepcję systemu wsparcia dla polskiego przemysłu na wypadek wejścia w życie zaproponowanej przez Komisję Europejską polityki ochrony klimatu?

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24138)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie istniejących programów wsparcia
ze strony państwa odbudowy obiektów
sakralnych na Ukrainie**

Szanowny Panie Ministrze! Leżące poza granicami obecnej Polski o znajomo brzmiących nazwach ukraińskie sanktuaria, szczególnie ważne dla narodowej historii, opisane w literaturze, choć przez współczesnych może nieco zapomniane, potrzebują naszego wsparcia.

Bardzo dobrym przykładem takiego sanktuarium jest kościół w Dniepropietrowsku, który został zbudowany przez tamtejszych katolików ponad 130 lat

temu. Jest to obiekt zabytkowy, którego wyjątkowy charakter jako składnika dziedzictwa narodowego cały czas jest potwierdzany w wielu publikacjach badaczy obiektów sakralnych.

Na uwagę zasługuje również fakt, że ma on ogromne znaczenie dla lokalnej społeczności, ogniskując jej życie kulturalne i religijne. Budynek kościoła w Dniepropietrowsku na Ukrainie zarekwirowany został w czasach sowieckich na rzecz państwa, następnie był bezskutecznie rewindykowany u władz ukraińskich przez miejscową parafię.

W 1918 r. parafia liczyła ok. 10 tys. osób. Zwiększenie się liczby parafian spowodowane było ciągłą emigracją Polaków z terenów Polski na wschód w poszukiwaniu pracy i lepszych warunków życia. Ciągłe rozrastającej się parafii mury kościoła nie były w stanie pomieścić, dlatego w 1900 r. kościół rozbudowano. Dobudowano dwie boczne nawy i balkony nad nimi. Także chór organowy został rozszerzony, aby dostosować pomieszczenie kościoła do nowych potrzeb parafii.

Trudno dzisiaj ustalić procentową liczbę polskiej ludności w łonie parafii, ale sam fakt, że kościół nawet w oficjalnych dokumentach nazywano polskim kościołem świadczy o tym, że Polacy tworzyli trzon rzymskokatolickiej parafii.

W 1933 r. kościół został zamknięty aż do 1942 r. Oddany parafii na kilka lat przez korpus włoski, jaki w czasie II wojny światowej stacjonował w Dniepropietrowsku, ponownie został zabrany rzymskokatolickiej parafii w 1948 r. na podstawie decyzji sowieckiego rządu.

Kilka lat później dokonano rekonstrukcji kościoła według projektu miejscowego architekta, pana Kowalewycza, aby przystosować pomieszczenia kościoła dla potrzeb szkoły sportowej. W głównej nawie został ustawiony ring dla bokserów, a inne miejsca, bez naruszenia głównych konstrukcji kościoła, zostały przeznaczone na szatnie i pomieszczenia administracyjne. W latach 90. budynek kościoła został przeznaczony na biura Totalizatora Sportowego.

Katolicka społeczność miasta od roku 1991 nie ustawała w staraniach o odzyskanie kościoła. W 1998 r. ukraiński oligarcha pan Paweł Lazarenko, wykorzystując swoją pozycję państwową podstępnie kupił kościół, ukrywając się pod założoną przez siebie firmą o nazwie Dagsbery Inc. zarejestrowaną w Ameryce. Parafianie jednak często zbierali się na nabożeństwa na schodach kościoła, nie ustając w staraniach o odzyskanie swojej własności.

Do walki przyłączyła się miejscowa Polonia, która od początku starań, tzn. od roku 1991, stanowiła trzon nowo powstałej parafii. Szczególnie bolesny moment w historii walki o zwrot świątyni nastąpił w lipcu 2007 r., gdy tzw. właściciel rozpoczął niszczenie dachu i sklepienia kościoła, aby przystosować budynek pod kasyno. Wierni wystąpili do obrony Bożego domu. Niestety nie udało się powstrzymać zniszczenia.

Nie mając żadnych innych możliwości obrony świątyni, wielokrotnie zwracano się z prośbą o pomoc do różnych instytucji państwowych i samorządowych. Skuteczna odpowiedź przyszła tylko ze strony polskiego konsulatu w Charkowie. Do broniących swojego kościoła wiernych przybył pan konsul generalny, który rozmawiał z władzami miasta. Dzięki tej interwencji prace rozbiórkowe budynku kościoła zostały wstrzymane.

Przełomowym w historii walki o zwrot kościoła momentem był dzień przybycia do Dniepropietrowska ambasadora Rzeczypospolitej Polskiej, który spotkał się z zebraną przed zamkniętym kościołem miejscową Polonią i przeprowadził rozmowy z gubernatorem woj. dniepropietrowskiego oraz z władzami miasta. Pan ambasador zapewnił w imieniu państwa polskiego o solidarności i wsparciu dla słusznych żądań wiernych.

Sąd Gospodarczy woj. dniepropietrowskiego uznał kościół własnością parafii, a Sąd Najwyższy tę decyzję ostatecznie potwierdził.

Ważnym argumentem dla potwierdzenia autentyczności budynku kościoła był fakt ukazania się fresków na ścianie kościoła. Zniszczony w 2007 r. dach i sklepienie kościoła spowodowały, że odsłonięte ściany namakały podczas deszczu i w ten sposób freski, zamalowane wapnem na ścianach kościoła, powoli zaczęły się wyłaniać na zewnątrz.

Napisy w języku polskim uświadomiły miejscowej władzy fakt, że zwrot świątyni jest nie tylko sprawą kościoła katolickiego, ale także leży w interesach państwa polskiego, które będzie zabiegało o ochronę dziedzictwa narodowego w murach tej świątyni. W uroczystym poświęceniu kościoła 29 września 2009 r. wzięła udział także polska delegacja państwowa z udziałem pana ambasadora i osób towarzyszących. Od tego czasu msze św. odprawiamy wewnątrz kościoła, pod otwartym niebem. Teraz rozpoczął się etap projektowania rekonstrukcji kościoła, aby w najbliższych miesiącach przystąpić do nakrycia dachem naszej świątyni. Jest to bardzo naglący problem, ponieważ pod wpływem wilgoci i mrozu mury kościoła niszczeją bardzo szybko i znikają ze ścian wcześniej odsłonięte freski.

Obawiamy się, że bez fachowej i skutecznej pomocy nie uda się nam zachować tych, tak cennych, pamiątek naszej wiary i kultury w Dniepropietrowsku. Obecnie w Dniepropietrowsku bracia kapucyni wraz z parafianami odbudowują zniszczony kościół.

Biorąc powyższe pod uwagę, zwracamy się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy obecny status prawny kościoła w Dniepropietrowsku na Ukrainie pozwala na ubieganie się ww. podmiotu o wsparcie ze strony państwa? Jeśli tak, prosimy o podanie form, w jakich taką pomoc można by uzyskać.

2. Czy funkcjonują programy, a jeśli tak, to jakie, w ramach których można ubiegać się o dofinansowanie ochrony zabytków na Ukrainie?

3. Czy z racji szczególnego charakteru wskazanej inwestycji odbudowa kościoła w Dniepropietrowsku na Ukrainie może zostać przez ministerstwo rozpatrzone w indywidualny, priorytetowy sposób?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Łukasz Borowiak
i Klaudiusz Balcerzak

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24139)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S5
z Poznania do Wrocławia**

Szanowny Panie Ministrze! Droga ekspresowa S5 z Poznania do Wrocławia ma być jedną z kluczowych arterii komunikacyjnych kraju, łączącą dwa z największych miast Polski. W jej przebiegu zbudowano do tej pory obwodnicę Śmigła, a w realizacji jest obwodnica Bojanowa i Rawicza. Pozostałe części trasy znalazły się na liście rezerwowej „Programu budowy dróg krajowych na lata 2012–2015”. Drogowcy z wielkopolskiego oddziału GDDKiA wystąpili już o kluczową w przygotowaniach decyzję środowiskową. Trwa też projektowanie trasy.

W ostatnich tygodniach dokonano przesunięć na liście projektów kluczowych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Dlatego też pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jaki jest obecny status drogi ekspresowej S5 z Poznania do Wrocławia w świetle zmian w Programie Operacyjnym „Infrastruktura i środowisko”?

2. Kiedy można spodziewać się ukończenia kolejnych etapów trasy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24140)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie przekazania
przez Prokuraturę Generalną danych
dotyczących działaczy białoruskiej opozycji
demokratycznej tamtejszym służbom
bezpieczeństwa**

Szanowny Panie Ministrze! W zeszłym tygodniu okazało się, iż polska Prokuratura Generalna przekazała białoruskiej milicji finansowej dane bankowe Alesia Bialackiego, lidera centrum praw człowieka „Wiosna”, które wspomagało ofiary represji reżimu Aleksandra Łukaszenki. Grozi mu siedem lat więzienia za rzekome zatajenie nielegalnych dochodów.

Działanie prokuratury wzbudziło bardzo duże oburzenie polityków (w tym pana premiera Donalda Tuska), mediów i społeczeństwa. Sytuacja, w której Polska, z jednej strony, wspiera białoruską opozycję demokratyczną, a z drugiej strony, ułatwia tamtejszym służbom bezpieczeństwa jej zwalczanie, jest karygodna i niedopuszczalna. Wydaje się, iż w zaistniałej sytuacji oczywistą odpowiedzialność ponosi Prokuratura Generalna, jednak dla uzyskania pełnego obrazu sprawy zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jak wygląda dotychczasowy mechanizm współpracy między MSZ a Prokuraturą Generalną w sprawach dotyczących opozycji białoruskiej?

2. W jaki sposób MSZ informowało Prokuraturę Generalną o ewentualnych próbach wykorzystania przez białoruskie służby bezpieczeństwa umowy polsko-białoruskiej o pomocy prawnej do celów zwalczania opozycji?

3. W jaki sposób Pan Minister zamierza zmodyfikować współpracę między MSZ a Prokuraturą Generalną w sprawach dotyczących opozycji białoruskiej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Poznań, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24141)

do ministra zdrowia

**w sprawie pomocy w uzyskaniu
środków finansowych na funkcjonowanie
pogotowia zarządzanego przez NZOZ
Nowy Szpital Powiatu Krośnieńskiego**

Szanowna Pani Minister! Pragniemy poinformować Panią Minister, iż do naszych biur poselskich wpłynął dokument od burmistrza Krosna Odrzańskiego zawierający apel o pomoc w uzyskaniu środków na funkcjonowanie pogotowia zarządzanego przez NZOZ Nowy Szpital Powiatu Krośnieńskiego. W chwili obecnej pogotowie ratunkowe w Krośnie Odrzańskim obsługuje gminę oraz cały powiat krosnieński. Zwracamy również uwagę na to, iż wyłączenie krosnieńskiego pogotowia może znacznie pogorszyć funkcjonowanie oraz płynność finansową NZOZ Nowego Szpitala Powiatu Krośnieńskiego. Miasto powiatowe, którym jest Krosno Odrzańskie, nie może sobie pozwolić na utratę pogotowia ratunkowego. Jej mieszkańcy, których jest prawie 12 tys., muszą mieć zapewnione poczucie bezpieczeństwa.

W niniejszym dokumencie wymienia się, że Zespół Ratownictwa Medycznego Pogotowia Ratunkowego w Krośnie Odrzańskim wyróżniają kwalifikacje pracującej w nim kadry oraz wysoki poziom świadczonych w nim usług.

Opierając się na rzetelnej i wnikliwej analizie przytoczonych argumentów, pojawiają się uzasadnione obawy, że wyłączenie krosnieńskiego pogotowia skutkować będzie utratą miejsc pracy przez pracowników pogotowia.

Mając na względzie troskę o jak najlepszy dostęp mieszkańców do usług medycznych, zwracamy się z pytaniem: Czy jest możliwe przedłużenie kontraktu dla pogotowia ratunkowego w Krośnie Odrzańskim?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Łukasz Borowiak
i Klaudiusz Balcerzak

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24142)

do ministra zdrowia

**w sprawie refundacji ze środków publicznych
zestawów infuzyjnych do osobistych pomp
insulinowych**

Szanowna Pani Minister! W rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 24 stycznia 2011 r. dotyczącym świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze rozszerzono refundację zestawów infuzyjnych do osobistych pomp insulinowych dla pacjentów chorych na cukrzycę typu I do 26 r.ż. W uzasadnieniu podkreślono, że rozszerzenie to umożliwi młodzieży po 18 r.ż., która kontynuując edukację, pozostaje na utrzymaniu rodziców i nie jest w stanie samodzielnie pokryć kosztów zakupu osprzętu do pompy insulinowej, korzystanie z tej formy terapii. Jednocześnie podkreślono wagę dostępu do tej najbardziej efektywnej metody leczenia cukrzycy typu I i zwrócono uwagę, że jej stosowanie pozwala uniknąć powikłań generujących dodatkowe nakłady środków publicznych na ich leczenie.

W świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 lipca 2011 r. (sygn. akt P 14/10, Dz. U. Nr 144, poz. 866) rozporządzenie w obecnym brzmieniu może stać w sprzeczności z konstytucyjną zasadą równości i zakazu dyskryminacji m.in. ze względu na wiek. Z uzasadnienia Trybunału wynika, że zakaz dyskryminacji ma charakter uniwersalny oraz że: „Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym oraz gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Naruszenie zakazu dyskryminacji przejawia się zarówno przez pogorszenie sytuacji prawnej określonej grupy podmiotów (dyskryminacja sensu stricto), jak również polepszenie sytuacji danej klasy podmiotów, czyli uprzywilejowanie ich w stosunku do podmiotów podobnych. Powszechnie różni się przy tym dyskryminację bezpośrednią, opartą na niedozwolonych i oczywistych kryteriach różnicujących oraz dyskryminację pośrednią, w sytuacji gdy pozornie neutralne kryterium różnicujące prowadzi do niedopuszczalnego zróżnicowania podmiotów podobnych”.

Także w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 stycznia 2004 r. (sygn. akt K 14/03, Dz. U. Nr 5, poz. 37) widnieje zapis, że dostęp do świadczeń finansowanych ze środków publicznych musi być równy dla wszystkich obywateli, niezależnie od ich sytuacji materialnej: „[...]równość w dostępie do świadczeń opieki zdrowotnej stanowi rozwinięcie wyrażonej w art. 32 Konstytucji zasady równości oraz koncepcji solidaryzmu społecznego. Zasady korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej w tym zakresie są bowiem niezależne od zakresu partycypacji poszczególnych członków wspólnoty obywa-

telskiej w tworzeniu zasobu środków publicznych stanowiących źródło ich finansowania. Podobnie też jak sam dostęp do świadczeń, musi być to równość w ujęciu rzeczowym, a nie tylko formalnym”.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jak ministerstwo zdrowia zamierza zapobiec dyskryminacji pacjentów chorych na cukrzycę typu I, którzy ukończyli 26 lat i z powodu arbitralnie ustalonej granicy wieku tracą prawo do refundacji niezbędnego sprzętu medycznego?

2. Czy w dalszych pracach nad regulacjami z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne i środki pomocnicze ministerstwo zamierza uwzględnić sytuację życiową pacjentów chorych na cukrzycę typu I, którzy mają już 26 lat, ale niskie dochody uniemożliwiają im samodzielny zakup zestawów infuzyjnych?

3. Ponieważ, bez względu na wiek pacjenta, leczenie powikłań spowodowanych brakiem dostępu do terapii pompą insulinową jest kosztowniejsze niż jej finansowanie ze środków publicznych, to czy i w jaki sposób ministerstwo dąży do minimalizacji ryzyka wystąpienia powikłań wynikających z braku dostępu do tej metody leczenia u osób po 26 r.ż.?

Z poważaniem

Poseł Marek Balicki

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24143)

do ministra finansów

w sprawie wprowadzenia bez podstawy prawnej zmiany sposobu interpretacji przepisów dotyczących wypłaty świadczeń pomocy społecznej w formie zasiłków oraz odprowadzania składek za niektóre świadczenia z pomocy społecznej

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (jednolity tekst ustawy opracowany na podstawie: t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, wnoszę o weryfikację stanowiska w sprawie sposobu interpretacji przepisów prawa w zakresie wypłat świadczeń pomocy społecznej w formie zasiłków stałych oraz opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne za osoby pobierające niektóre świadczenia pomocy społecznej i odstępiania od nałożonego na gminy obowiązku 20% partycypacji w kosztach tych wypłat.

Szanowny Panie Ministrze! W niniejszej sprawie w dniu 10 czerwca br. wystąpiłam z interpelacją do pani Jolanty Fedak, minister pracy i polityki społecznej. W odpowiedzi otrzymałam informację, z której wynika, że autorem zmian interpretacji przepisów jest minister finansów oraz że w tej sprawie Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej występuje z wnioskami do ministra finansów. Działania obu resortów kończą się na korespondencji, zaś najuboższa część społeczeństwa pozbawiona jest pomocy.

Zatem interpelacje przesłałam do MPiPS, której treść poniżej przytaczam w całości, kieruję do Pana Ministra, oczekując szybkiego wycofania się z decyzji podjętych niezgodnie z prawem i ze szkodą dla najuboższej części społeczeństwa.

Polskie społeczeństwo mimo zapewnień rządu, że kryzysu nie ma, coraz bardziej odczuwa jego skutki i drastycznie ubożeje. W tej sytuacji najuboższa część naszego społeczeństwa liczy na pomoc i opiekę polskiego rządu. Tymczasem zamiast uzyskania pomocy, spychana jest przez rząd na łaskę samorządu, ten zaś, z uwagi na nadmierne obciążenie kredytami zaciągniętymi na inwestycje, nie jest w stanie udźwignąć kolejnego scedowanego na niego w ciągu roku budżetowego zadania bez przekazania środków finansowych na ich realizację.

Rząd z uwagi na trudności w zagwarantowaniu rosnących potrzeb na pokrycie pełnego sfinansowania kosztów wypłat świadczeń pomocy społecznej w zakresie zasiłków stałych oraz opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne za osoby pobierające niektóre świadczenia z pomocy społecznej obciążył gminy obowiązkiem współfinansowania tych wypłat w wysokości 20%.

Rodzi się pytanie, czy przed podjęciem tej decyzji rząd przeprowadził analizę pod kątem możliwości gmin podłożenia temu zadaniowi i czy rząd konsultował z gminami wprowadzenie takiej zmiany w ciągu roku budżetowego.

Zapewniam Pana Ministra, że w województwie świętokrzyskim takich konsultacji nie było. Dyrektor Wydziału Polityki Społecznej Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach zobowiązał gminy do współfinansowania wypłat zasiłków stałych i opłacania składek, jednocześnie przedstawił kryterium mówiące, że warunkiem wypłacenia gminom z budżetu państwa środków finansowych na powyższe świadczenia będzie zagwarantowanie przez nie na ten cel 20% środków własnych.

Na takie praktyki nie zgadza się Świętokrzyskie Forum Pomocy Społecznej z siedzibą w Kielcach, powołując się na treść art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych z dnia 27 sierpnia 2009 r. (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), który nie ma zastosowania do dotacji przewidzianych na zasiłki stałe i opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Świętokrzyskie Forum Pomocy Społecznej w swoim stanowisku wskazuje, że zasady udzielania dotacji określa art. 115 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, nie zaś art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicz-

nych z dnia 27 sierpnia 2009 r. Jednocześnie podkreśla, że treść art. 38 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753) stanowi, że w odniesieniu do zapisów zmieniających ustawę w zakresie regulacji art. 17 ust. 1 pkt 19 i 20 w brzmieniu nadanym obecną ustawą nie stosuje się art. 115 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, a więc nie stosuje się przepisu mówiącego o tym, że jednostki samorządu terytorialnego mogą otrzymywać dotacje celowe z budżetu państwa na dofinansowanie zadań własnych z zakresu pomocy społecznej przy wkładzie 20% własnych środków gminnych.

Podobne stanowisko przedstawiają w komentarzu do art. 115 ustawy o pomocy społecznej prawnicy. Uzasadniają, że art. 115 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej nie można zastosować do zadań wymienionych w art. 17 ust. 1 pkt 19 i 20, czyli do regulacji dotyczącej zadań własnych gminy w zakresie wypłacania zasiłków stałych, opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne. To wykluczenie wynika również z zapisu art. 38 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753).

Zadania gminy są finansowane w tym zakresie na zasadach określonych w art. 38 ust. 1 i 2.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że projektodawcy w uzasadnieniu do rządowego projektu powyższej ustawy motywowali, że celem art. 38 ust. 3 jest zapewnienie środków finansowych na realizację przejmowanych zadań w takiej samej wysokości, w jakie otrzymywałyby na te zadania, gdyby były zadaniami z zakresu administracji rządowej.

Podobne stanowisko prezentuje dyrektor Departamentu Finansowania Strefy Budżetowej.

Zatem brak jest podstawy prawnej, która warunkowałaby dofinansowanie z budżetu państwa w odniesieniu do opisanych powyżej zasiłków i opłacanych składek od zagwarantowania przez gminy środków własnych w wysokości 20%. Na mocy aktualnie obowiązujących przepisów prawnych gminy na wypłaty tych świadczeń powinny mieć zabezpieczone przez rząd całe 100% finansowania z budżetu państwa.

Wymóg 20% partycypacji ze środków własnych stawiany samorządom wskutek zmiany interpretacji art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, po pierwsze, w sposób znaczny pogarsza sytuację finansową samorządów i tak już obciążonych nadmiarem zadań i inwestycji, po drugie, rodzi niebezpieczeństwo pozbawienia najuboższej części naszego społeczeństwa opieki socjalnej.

Partycypacja gmin w kosztach wypłacanych świadczeń może przyczynić się do sytuacji, w której nie będą w stanie realizować wszystkich obowiązkowych zadań na nie nałożonych lub, co najgorsze, spowoduje to pogorszenie i tak fatalnej już sytuacji najbardziej potrzebujących pomocy od państwa grupy osób

– osób nieposiadających żadnego źródła przychodu, chorych i starszych.

Wobec powyższego wnoszę o przywrócenie interpretacji zasad wypłat przepisu art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych zgodnie do przedstawionej w uzasadnieniu do rządowego projektu ustawy.

Jednocześnie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. W jaki sposób ta zmiana interpretacji przepisów odnosi się do poprawy wydolności systemu finansowania pomocy społecznej?

2. Czy zmianę interpretacji przepisów dyrektor urzędu wojewódzkiego wprowadził w oparciu o wytyczne rządu, z jakich przepisów wynikające?

3. Dlaczego rząd obarcza samorządy dodatkowymi obciążeniami finansowymi w ciągu roku budżetowego?

4. Dlaczego zmieniono interpretację przepisu art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych na niekorzyść samorządów, niekorzystnie skutkującą na sytuację finansową ubogich obywateli?

5. Czy rząd dokonał analizy i ma rozeznanie, ile samorządów nie udźwignie tego zadania i nie podejmie współfinansowania wypłat zasiłków i ile wówczas najuboższych obywateli będzie pozbawionych pomocy socjalnej i pozostanie bez środków do życia?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie Pan Minister podjął działania w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24144)

do ministra środowiska

w sprawie postulatów wojewódzkich władz samorządowych dotyczących działań zmierzających do ułatwienia realizacji inwestycji z zakresu ochrony przeciwpowodziowej na terenach objętych siecią Natura 2000

Szanowny Panie Ministrze! Urząd Marszałkowski Województwa Świętokrzyskiego w Kielcach przekazał na moje ręce uchwałę poświęconą zagadnieniom wypracowywanym przez wojewódzkie władze samorządowe, przedstawiającą postulaty oraz propozycje nowych rozwiązań. W pełni popieram zaangażowanie się władz lokalnych w tematykę ochrony przyrody w związku z kolizją interesów wynikających z koniecznością realizacji inwestycji z zakresu ochrony przeciwpowodziowej na terenach objętych europejską siecią ekologiczną Natura 2000.

Sejmik odwołuje się do wydarzeń ubiegłorocznej powodzi, podczas której po raz kolejny ujawniło się szereg zaniedbań inwestycyjnych wynikających z wieloletnich oszczędności w utrzymaniu urządzeń ochrony przeciwpowodziowej. Okazuje się, iż pomimo ogromnych zniszczeń, jakie wystąpiły w zakresie infrastruktury technicznej, jak również mieniu publicznym i prywatnym, nadal nie jest możliwe prowadzenie racjonalnych działań służących stworzeniu skutecznego zabezpieczenia przeciwpowodziowego terenów zalewowych. Jedną z zasadniczych przeszkód jest objęcie terenów międzywala ochroną w ramach europejskiej sieci ekologicznej Natura 2000. Niezbędna do przeprowadzenia zamierzeń inwestycyjnych, jak również prac utrzymaniowych, jest m.in. wycinka drzew i krzewów, a to może znacząco negatywnie oddziaływać na obszary Natura 2000.

Wobec powyższych problemów, dla podniesienia skuteczności ochrony przeciwpowodziowej, chciałbym w imieniu świętokrzyskich władz samorządowych zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Czy możliwe jest ograniczenie zasięgu obszarów Natura 2000 na terenach międzywala w odniesieniu do rzek, gdzie istnieje znaczne zagrożenie powodziowe?

2. Czy istnieje możliwość zagwarantowania stabilnego poziomu corocznego finansowania wydatków z budżetu państwa, kosztów prac w międzywalu, w tym również kosztów przygotowania dodatkowej dokumentacji dla obszarów międzywala objętych siecią Natura 2000?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 11 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24145)

do ministra finansów

**w sprawie warunków przyznania ulgi
zwanej kredytem podatkowym
przedsiębiorcom rozpoczynającym
prowadzenie działalności gospodarczej**

Szanowny Panie Ministrze! Z dniem 26 października 2002 r. w życie weszła ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne, będąca realizacją założeń rządowego programu „Przede wszystkim przedsiębiorczość”. Ustawa nowelizuje niektóre przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz wprowadza dla prowadzących działalność gospodarczą instytucję kredytu podatkowego.

Kredyt podatkowy został przewidziany dla osób rozpoczynających prowadzenie działalności gospodarczej jako zachęta do jej kontynuowania i rozwijania. Pozwala on na odroczenie momentu zapłaty podatku. Taki odroczonego podatek musi zostać spłacony w ciągu kolejnych pięciu lat.

Sama idea kredytu podatkowego jest słuszna. Możliwość niepłacenia podatku przez określony czas powinna teoretycznie skusić każdego, tym bardziej jeśli taki kredyt jest całkowicie za darmo, bez żadnych odsetek. Odroczenie terminu płatności podatku na określony czas to czysty zysk. Zarobkiem są choćby odsetki od lokaty, na jakiej można zdeponować niezapłacony podatek.

Niestety ulga ta nie cieszy się wielką popularnością, gdyż jest praktycznie niedostępna dla przeciętnego przedsiębiorcy. W ciągu siedmiu lat skorzystało z niej niewielu podatników, pomimo że kredyt jest nieoprocentowany. Powodem są rygorystyczne warunki jej otrzymania, które dla większości przedsiębiorców są nie do spełnienia.

Wszystko dlatego, że ze zwolnienia tego mogą skorzystać tylko ci podatnicy, którzy spełniają ustawowe warunki dotyczące m.in. zatrudnienia i wysokości przychodu. Jeśli podatnik zwolni pracownika lub jego przychody spadną, straci on ulgę.

W przypadku zaciągnięcia kredytu podatkowego niedogodnością jest to, że trzeba wykazać miesięczny przychód większy niż średnia krajowa (1 tys. euro), co dla wielu przedsiębiorców jest nie do uzyskania. Reguły działalności gospodarczej zakładają, że dwa pierwsze lata bywają na stratach, a potem spodziewane są większe dochody i przychody.

Kolejną przeszkodą do uzyskania kredytu jest konieczność zatrudnienia co najmniej pięciu osób na umowę o pracę, co jest mało realne u początkującego przedsiębiorcy. Na starcie każdy stara się oszczędzać i gdzie może, pracuje sam, a na zatrudnienie pracowników może sobie pozwolić, gdy firma zacznie przynosić realne zyski. Co więcej, nie można też zmniejszyć zatrudnienia o więcej niż 10% w stosunku do roku poprzedniego przez kolejnych pięć lat spłacania podatku.

Ponadto przedsiębiorca nie może korzystać z majątku członków rodziny, którzy jak on prowadzą działalność gospodarczą. Na przykład jeśli wykorzystają odpłatnie zalegające w magazynach maszyny należące do rodziny, ww. ulga przepadnie.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytanie: Czy Ministerstwo Finansów zamierza wprowadzić zmiany przepisów w powyższym zakresie, aby mogli z nich skorzystać potrzebujący przedsiębiorcy?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 19 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24146)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie osób opiekujących się krewnymi
wymagającymi opieki, które pobierały
świadczenia pielęgnacyjne i zostały
bez prawa do zasiłku**

Szanowna Pani Minister! Osoby, które opiekują się niepełnosprawnym członkiem rodziny, rezygnując przy tym z wykonywania pracy zarobkowej, mają prawo do świadczenia pielęgnacyjnego w wysokości 520 zł bez względu na osiągnięte dochody. Świadczenie to wypłacają gminne ośrodki pomocy społecznej. Opiekun taki może liczyć na świadczenie pielęgnacyjne jako rekompensatę za rezygnację z podjęcia zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. Ponadto państwo opłaca składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz zdrowotne, przez co opiekun będzie mógł liczyć w przyszłości na emeryturę.

Świadczenia pielęgnacyjne nie przysługują, jeżeli osoba, która sprawuje opiekę, otrzymuje rentę, emeryturę, rentę socjalną, zasiłek przedemerytalny, zasiłek stały lub świadczenie przedemerytalne. Podobnie wygląda sytuacja, jeśli osoba wymagająca opieki jest małżonkiem osoby ubiegającej się o świadczenie, jest umieszczona w rodzinie zastępczej, placówce zapewniającej całodobową opiekę lub w specjalnym ośrodku szkolno-wychowawczym.

Zgodnie z ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy prawo do zasiłku dla bezrobotnych mają osoby, które wcześniej pobierały renty z tytułu niezdolności do pracy lub służby, renty szkoleniowe, zasiłek chorobowy, zasiłek macierzyński czy też miały urlop wychowawczy przyznawany na podstawie przepisów Kodeksu pracy – art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.).

Jednak osoby, które w okresie poprzedzającym rejestrację w urzędzie pracy otrzymywały świadczenie pielęgnacyjne z tytułu opieki nad osobą niepełnosprawną, nie mają prawa do zasiłku dla bezrobotnych.

Opieka nad osobą (w tym przypadku krewnym) w podeszłym wieku to bardzo ciężkie zadanie, wymagające niekiedy dużego wysiłku fizycznego, które skutkuje wypaleniem emocjonalnym, często depresjami, kłopotami finansowymi i kłopotami zawodowymi. W efekcie brak kompleksowego wsparcia osób, które chcą powrócić na rynek pracy i skorzystać z form aktywizacji zawodowej, może okazać się o wiele droższy niż aktywizacja zawodowa.

Brak prawa do zasiłku dla osób, które pobierały świadczenie pielęgnacyjne, według mnie narusza zasadę równego traktowania w prawie do zabezpieczenia społecznego obywateli pozostających bez pracy nie z własnej woli i niemających innych środków

utrzymania. W mojej ocenie przyznanie prawa do zasiłku ww. bezrobotnym pomogłoby w aktywizacji zawodowej i powrocie na rynek pracy.

W Polsce panuje przekonanie, że opieka nad osobami starszymi i niedołącznymi spoczywa na barkach rodziny, krewnych, natomiast coraz mniejszy przyrost naturalny oraz coraz dłuższa starość odsłania braki systemu opieki nad osobami starszymi. Za kilkadziesiąt lat ilość starszych samotnych osób znacznie przekroczy możliwości i tak już niewydolnego systemu opieki społecznej, więc zasadne wydaje się stworzenie kompleksowego wsparcia osób, które już dziś znacznie odciążają niewydolną administrację naszego państwa z tak ciężkiego kapitałochłonnego zadania.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytanie: Czy Pani Minister podejmie inicjatywę ustawodawczą mającą na celu zmianę przepisów, które pozwolą osobom pobierającym świadczenie pielęgnacyjne korzystać z prawa do zasiłku dla bezrobotnych?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 25 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24147)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie umożliwienia podejmowania
uchwał przez członków zarządów spółek
za pośrednictwem Internetu**

Szanowny Panie Ministrze! Kodeks spółek handlowych nie reguluje wprost sprawy podejmowania uchwał za pośrednictwem Internetu przez członków zarządów spółek. W wielu spółkach zarządy już od pewnego czasu komunikują się za pośrednictwem telefonu, faksu, poczty elektronicznej, Internetu. Opinie ekspertów, czy zarząd może podejmować uchwały przez Internet, są podzielone. Jednak postulują to samo – wprowadzenie wyraźnej, jednoznacznej regulacji prawnej, tak aby dostosowywać przepisy prawa do rozwoju rynku.

Obecnie prowadzenie spraw spółki wymaga od członków tego organu nieustannego podróżowania i prowadzenia działalności gospodarczej w wielu krajach. Często niezwykle trudne okazuje się zebranie wszystkich osób w jednym miejscu. Dlatego wprowadzenie w Kodeksie spółek handlowych jednoznacznie brzmiącego przepisu o możliwości podejmowania uchwał przez zarząd na odległość znacznie usprawniłoby pracę i kierowanie dużymi firmami.

Regulacje Kodeksu spółek handlowych dotyczące spółek akcyjnych już dopuszczają w art. 371 K.s.h. możliwość udziału w walnych zgromadzeniach i wy-

konywania prawa głosu za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej. Jednakże część ekspertów ma natomiast inny pogląd. Ich zdaniem podejmowanie uchwał przez zarząd za pośrednictwem Internetu w świetle obecnie obowiązujących przepisów jest niemożliwe, bowiem spółki akcyjne muszą oprzeć się na art. 376 K.s.h. dotyczącym kwestii protokołów ze zebrań zarządu. Przepisy te wskazują, że wszystkie uchwały zarządu są protokołowane i wymagają obecności członków zarządu na posiedzeniu potwierdzonej ich własnoręcznym podpisem. Dlatego w przypadku spółki akcyjnej podejmowanie decyzji przez Internet nie byłoby dopuszczalne.

Panie Ministrze, w związku z tym pragnę zadać pytania:

1. Czy w ocenie ministerstwa istnieje konieczność zmian Kodeksu spółek handlowych w powyższej sprawie?

2. Czy w świetle obowiązujących przepisów prawa członkowie zarządów spółek mają możliwość podejmowania uchwał za pośrednictwem Internetu?

Z poważaniem

Posel Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24148)

do ministra zdrowia

**w sprawie możliwości objęcia osób
cierpiących na zaburzenia psychiczne
leczeniem uzdrowiskowym**

Szanowna Pani Minister! Obecnie osoby cierpiące na zaburzenia psychiczne są praktycznie pozbawione możliwości poddania się kuracji w warunkach sanatoryjnych. O zmianę przepisów postulują specjaliści, którzy wskazują, iż obecnie obowiązujące rozporządzenia z 13 lutego 2007 r. w sprawie zasad kierowania i kwalifikowania pacjentów do zakładów lecznictwa uzdrowiskowego (Dz. U. Nr 44, poz. 285), określające przeciwwskazania ogólne i kardiologiczne do takiej kuracji, uznaje za takie również chorobę psychiczną.

W opinii ekspertów powyższe ograniczenie nie ma uzasadnienia merytorycznego. O ile ostre zaburzenia zarówno psychiczne, jak i somatyczne mogą stanowić przeciwwskazanie do leczenia uzdrowiskowego, o tyle przebieg zaburzeń psychicznych nie uzasadnia braku dostępu do niego.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jakie stanowisko prezentuje Ministerstwo Zdrowia w opisanym przeze mnie sprawie?

2. Czy resort planuje rozpocząć pracę nad nowelizacją przepisów, które umożliwią osobom cierpiącym na zaburzenia psychiczne poddanie się kuracji w warunkach sanatoryjnych?

Z poważaniem

Posel Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24149)

do ministra gospodarki

w sprawie odnawialnych źródeł energii

Szanowny Panie Ministrze! Mając na uwadze polskie zobowiązania wynikające z polityki energetyczno-klimatycznej Unii Europejskiej, nasz kraj jest zobligowany, by do 2020 r. zwiększyć udział energii odnawialnej w ogólnym bilansie zużycia energii do 15,5%. W tym celu niezbędne są inwestycje, a przede wszystkim odpowiednie ramy prawne wspierające rozwój tzw. zielonej energii, które umożliwią zrealizowanie tych założeń. Niezbędne jest m.in. implementowanie wytycznych zawartych w dyrektywie 2009/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (termin transpozycji do krajowego porządku prawnego upłynął 5 grudnia 2010 r.).

Z informacji ogólnodostępnych wynika, że Ministerstwo Gospodarki pracuje nad projektem ustawy o odnawialnych źródłach energii, której celem jest implementowanie wytycznych w dyrektywie 2009/28/WE i kompleksowe ujęcie zagadnień tzw. zielonej energii.

W związku z powyższym chciałbym uzyskać odpowiedź Pana Ministra na następujące pytania:

1. Na jakim etapie znajdują się prace nad tzw. ustawą o OZE?

2. Czy minister rozważa uruchomienie międzyresortowego bądź wewnętrznego zespołu roboczego ds. OZE z udziałem przedstawicieli sektora energetyki odnawialnej i autoritetów ze świata nauki, którzy mogliby wesprzeć prace nad projektem ustawy? Czy taki zespół dotychczas funkcjonował w ramach Ministerstwa Gospodarki i kto brał udział w jego pracach?

3. Czy minister popiera koncepcję powołania pełnomocnika rządu ds. odnawialnych źródeł energii, który w nowej kadencji rządu mógłby koordynować program rozwoju energetyki odnawialnej na wzór pełnomocnika rządu ds. Energii jądrowej, który odpowiada za program polskiej energetyki jądrowej?

4. Czy minister popiera pomysł stworzenia ogólnopolskiej kampanii informacyjnej na temat odna-

wialnych źródeł energii, którą mogłoby koordynować Ministerstwo Gospodarki?

5. Czy minister popiera zmianę zasad wykorzystania środków z opłat zastępczych systemu wsparcia OZE gromadzonych na koncie NFOŚiGW czy też obecnie funkcjonujący system spełnia, zdaniem ministra gospodarki, swoją funkcję w zadowalającym zakresie?

Posel Krzysztof Tyszkiewicz
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24150)

do ministra finansów

**w sprawie ustawy
o podatkach i opłatach lokalnych**

Ustawą z dnia 30 października 2002 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw wprowadzono do ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 84) m.in. art. 1a zawierający definicje legalnie używanych w tej ustawie pojęć. W katalogu tym znalazła się m.in. definicja pojęcia gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 3 są to grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem budynków mieszkalnych oraz związanych z tymi budynkami, a także gruntów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b, chyba że przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych. Od dnia 1 stycznia 2007 r., tj. od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 7 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości nie podlegają jednak budowle znajdujące się w pasie drogowym, jeżeli tylko są wykorzystywane do prowadzenia działalności gospodarczej związanej z eksploatacją autostrad płatnych.

Powyższy stan prawny budzi uzasadnione wątpliwości. Po pierwsze, prowadzi on do nieuzasadnionego preferencyjnego traktowania przedsiębiorców posiadających budowle zlokalizowane w pasie drogowym, które są wykorzystywane do eksploatacji autostrad płatnych kosztem przedsiębiorców, których budowle również zlokalizowane są w pasie drogowym, ale którzy nie prowadzą działalności w zakresie eksploatacji autostrad płatnych. Przyczyny zaistnienia takiego stanu rzeczy nie zostały dostatecznie wyjaśnione

w uzasadnieniu do projektu ustawy z dnia 7 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, gdzie ograniczono się do lakonicznego stwierdzenia, że „zmiana ma na celu usunięcie istniejących wątpliwości interpretacyjnych”. Po drugie, prowadzi ona do pogorszenia sytuacji przedsiębiorców, którzy posiadają budowle zlokalizowane w pasie drogowym, których faktycznie i trwale nie wykorzystują do prowadzenia działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Wbrew obowiązującym uprzednio przepisom obowiązani są oni płacić podatek od nieruchomości od wszystkich tych budowli, chyba że przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych. Kryterium techniczne abstrahuje od warunków rynkowych, w jakich funkcjonuje wielu przedsiębiorców, w szczególności przedsiębiorstw komunalnych. Pomija się bowiem, iż w znacznej liczbie wykorzystywanie takich budowli na cele działalności gospodarczej nie jest zależne wyłącznie od decyzji przedsiębiorstwa komunalnego, ale przede wszystkim zależne jest od obowiązków ustawowych, umów łączących to przedsiębiorstwo z daną gminą czy wreszcie stosunków i potrzeb lokalnych.

W związku z powyższym pojawiają się następujące pytania:

1. Jak ministerstwo wyjaśnia różnicowanie pozycji przedsiębiorców posiadających budowle w pasie drogi związane z eksploatacją autostrad płatnych i pozostałych przedsiębiorców, którzy takie budowle wykorzystują do innej działalności gospodarczej?

2. Czy rozważane było wprowadzenie przepisów, które w większym stopniu niż przepisy dotychczasowe uwzględniałyby faktyczną sytuację przedsiębiorców realizujących określone zadania o charakterze publicznym?

Posel Waldy Dzikowski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24151)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie problemu zastosowania
nowych tłumików**

Szanowny Panie Ministrze! Problem stosowania nowych tłumików w motocyklach żuźlowych jest wciąż aktualny w społeczeństwie żuźlowym. Od momentu zastosowania ich w rozgrywkach żuźlowych wątek tłumików rodzi wiele kontrowersji. Chciałbym w skrócie przypomnieć, że w Polsce nowe tłumiki są używane od 4 miesięcy. Mimo iż w październiku 2010 r. zawodnicy wyrazili zgodę na start w nowym sezonie

na motocyklach z nowymi tłumikami, na początku rozgrywek w 2011 r. powstał spór. Żuźłowcy stwierdzali, że nowa technologia tłumików jest niebezpieczna dla ich zdrowia i życia. Nowe tłumiki przy wysokiej temperaturze przegrzewają się i przy złych ustawieniach mogą doprowadzić do wybuchu.

Powstały konflikt nie zdołał zmienić wcześniej podjętej decyzji i zawodnicy zostali zmuszeni do startowania na motocyklach z nowymi tłumikami. Obecny problem spowodowany jest tym, że nastąpiła dowolność w interpretacji stosowania nowych tłumików. Angielski zawodnik Unii Leszno Edward Kennett został zawieszony na pół roku przez Międzynarodową Federację Motocyklową we wszystkich zawodach żuźlowych. Spowodowane jest to tym, że Kennett używał niedozwolonych, zmodyfikowanych tłumików. Sytuacja ta być może spowodowana jest tym, że sprawa tłumików jest ciągle aktualna, a zawodnicy mają w dalszym ciągu problem z dostosowaniem się do nich.

W związku z powyższym stawiam pytanie: Czy Ministerstwo Sportu i Turystyki może ustosunkować się do powyżej opisanej zaistniałej sytuacji?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24152)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ujawniania planów instytucji strategicznych dla bezpieczeństwa państwa

Szanowny Pnie Premierze! W związku ze sprawowanym przez Pana ustawowym nadzorem nad działalnością kontrwywiadowczych służb specjalnych w Polsce oraz faktem ujawnienia w Internecie planów siedzib jednostek specjalnych GROM i Formoza zwracam się do Pana Premiera z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy plany siedzib jednostek GROM i Formoza zawsze były informacjami jawnymi w myśl ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych?

2. Czy podległe Panu służby kontrwywiadowcze opracowały wytyczne dla osłanianych jednostek i instytucji w zakresie danych, które nie powinny podlegać ujawnianiu?

3. Czy podległe Panu służby kontrwywiadowcze opracowały aktualną listę budynków i terenów – zarówno w Polsce, jak i poza jej granicami – których plany winny podlegać szczególnej ochronie?

4. Czy na posiedzeniu Kolegium do Spraw Służb Specjalnych Pan Premier omawiał z szefami podle-

głych służb specjalnych problemy i zagrożenia wynikające z coraz częstszego ujawniania przez instytucje państwowe w Internecie informacji wrażliwych z punktu widzenia bezpieczeństwa państwa? Jeśli tak, to na którym posiedzeniu, jakie zostały opracowane wytyczne i czy zostały one wdrożone?

5. Czy podległa Panu Służba Kontrwywiadu Wojskowego wszczęła i przeprowadziła postępowanie sprawdzające w przedmiocie ujawnienia w Internecie planów siedzib jednostek specjalnych GROM i Formoza? Jeśli tak, jakie były jego wnioski i zalecenia?

6. Czy podlegający Panu szefowie służb specjalnych sygnalizowali wcześniej kłopoty z dopełnieniem obowiązku ochrony danych, o których mowa? Jeżeli tak, to w jakim terminie i w jakim trybie?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24153)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie stworzenia przez szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego zagrożenia terrorystycznego dla Rzeczypospolitej Polskiej oraz ujawnienia informacji mogących doprowadzić do dekonspiracji tożsamości żołnierzy SKW wykonujących czynności operacyjno-rozpoznawcze oraz ich współpracowników

Szanowny Panie Premierze! Wypowiadający się w imieniu szefa SKW gen. bryg. Janusza Noska dla dziennika „Rzeczpospolita” dyrektor Gabinetu Szefa SKW płk Krzysztof Dusza oświadczył, że „Służba Kontrwywiadu Wojskowego nie udziela informacji na temat prowadzonych przez swoich funkcjonariuszy i żołnierzy czynności operacyjno-rozpoznawczych”. Na stronie internetowej SKW, prowadzonej właśnie przez Gabinet Szefa SKW, w dziale „Aktualności” znajduje się kilkadziesiąt bardzo szczegółowych informacji wskazujących bezpośrednio na czynności operacyjno-rozpoznawcze wykonywane przez żołnierzy SKW w Afganistanie (nie ma informacji o jakiegokolwiek działalności na terenie Polski). Zawierają one dokładny opis operacji prowadzonych przez SKW, ich daty, miejsca oraz imiona i nazwiska osób m.in. podejrzewanych o terroryzm, a zatrzymanych przy udziale SKW.

Dzięki ujawnionym dokładnym danym mogło dojść do dekonspiracji działających pod przykryciem żołnierzy i współpracowników SKW. Nieprofesjonalnie byłoby przypuszczać, że na własnym terenie ta-

libowie nie mają możliwości ustalenia szczegółów pozwalających na określenie, w jaki sposób doszło do sukcesów strony koalicyjnej. Talibowie nie są przeciwnikiem, którego można lekceważyć tylko z tego powodu, że nie budują struktur wywiadowczych, które byłyby porównywalne z europejskimi. Należy pamiętać, że na tamtym terenie i w właściwych społeczności afgańskiej warunkach społecznych działania wywiadowcze mają charakter odmienny niż europejski, ale to nie oznacza, że są mniej skuteczne. Wielokrotnie talibowie udowodnili, jak daleko i skutecznie potrafią sięgnąć po informacje po stronie koalicyjnej. Świadczą o tym m.in. skutecznie wykonane zamachy na polskich żołnierzach. Konsekwencją takiego działania szefa SKW jest stworzenie bezpośredniego zagrożenia dla życia i zdrowia żołnierzów SKW i ich współpracowników oraz zniweczenie wielu ważnych, wykonywanych przez nich operacji. Informacje te, zgodnie z art. 5 pkt 2, 5 i 6 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych, stanowią tajemnicę państwową o klauzuli „ściśle tajne”.

Dodatkowo na stronie, na której gen. bryg. Janusz Nosek opisuje wykonywane przez SKW czynności operacyjno-rozpoznawcze, zamieszczony został cytat ze Starego Testamentu. W zestawieniu z informacjami na temat udziału SKW w działaniach wyłącznie przeciwko wyznawcom islamu może być ta okoliczność odebrana jako prowadzenie przez SKW „świętej”, „religijnej” wojny z wyznawcami nauk Mahometa.

Opisana „autopromocja” szefa SKW nie ma precedensu zarówno w Polsce, jak i na arenie międzynarodowej. Ujawnianie pod cytatem z Pisma Świętego dokładnych danych wyznawców islamu zatrzymanych przy udziale SKW stwarza bezpośrednie terrorystyczne zagrożenie zarówno dla bezpieczeństwa polskiego kontyngentu w Afganistanie, jak i całego kraju, który może stać się celem odwetowych terrorystycznych zamachów.

Mając powyższe na względzie, zwracam się do Pana Premiera z wnioskiem o:

1) nakazanie szefowi SKW usunięcia z witryny internetowej służby wszystkich informacji o prowadzonych przez SKW operacjach,

2) wyciągnięcie konsekwencji dyscyplinarnych względem szefa SKW za stworzenie zagrożenia terrorystycznego dla Rzeczypospolitej Polskiej oraz ujawnienie informacji mogących doprowadzić do ujawnienia tożsamości żołnierzów SKW wykonujących czynności operacyjno-rozpoznawcze oraz ich współpracowników i odwołanie gen. bryg. Janusza Noska ze stanowiska szefa SKW (Janusz Nosek jest funkcjonariuszem SKW i jak każdy funkcjonariusz podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej opisanej w rozdziale 6: Odpowiedzialność dyscyplinarna funkcjonariuszy SKW oraz SWW ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego),

3) wyciągnięcie konsekwencji dyscyplinarnych i odwołanie ze stanowiska funkcjonariusza SKW dy-

rektora gabinetu szefa SKW płk Krzysztofa Duszy, odpowiedzialnego za stronę internetową tej służby, na której ujawniono informacje stwarzające zagrożenie terrorystyczne dla Rzeczypospolitej Polskiej i mogące doprowadzić do ujawnienia tożsamości żołnierzów SKW wykonujących czynności operacyjno-rozpoznawcze i ich współpracowników,

4) wydanie zakazu szefowi SKW publikowania informacji o prowadzonych przez SKW operacjach,

5) powiadomienie Prokuratury Okręgowej w Warszawie o możliwości popełnienia przez szefa SKW gen. bryg. Janusza Noska oraz podległych mu funkcjonariuszy przestępstwa ujawnienia tajemnicy państwowej, tj. czynu zabronionego z art. 265 Kodeksu karnego zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 8,

6) poinformowanie o podjętych w opisanych sprawach działaniach.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Interpelacja (nr 24154)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie analizy dotyczącej zagrożeń dla bezpieczeństwa państwa wynikających ze współpracy SB i KGB w latach 1970–1990

Szanowny Panie Premierze! W związku z opublikowaną w mediach listą członków służby zagranicznej, których Instytut Pamięci Narodowej podejrzewa o kłamstwo lustracyjne (według listy IPN 237 osób), doniesieniami prasowymi na temat pracy pracownika ambasady RP w Moskwie T. T. w Departamencie I MSW, a także w świetle artykułu opublikowanego przez ABW w Przeglądzie Bezpieczeństwa Wewnętrznego „Próba dokonania bilansu współpracy KGB – SB w latach 1970–1990” zwracam się do Pana Premiera z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania, które poniżej zestawione są zgodnie z układem tekstu wzmiankowanego artykułu.

Dotyczące I części artykułu:

1. Czy podległe Panu służby specjalne posiadają wiedzę o dalszych losach Polaków szkolonych w Kujbyszewie i agentów NKWD pracujących w MBP? (str. 150)

2. Czy obecny kontrwywiad (ABW i SKW) posiada ścisłą ewidencję funkcjonariuszy tych jednostek MSW i poddał analizie ich aktywność zawodową po odejściu ze służby pod kątem ustalenia utrzymania powiązań ze służbami rosyjskimi? (str. 151)

3. W jaki sposób obecny kontrwywiad dokonał oceny możliwości dalszego wykorzystywania agentu-

ry, która była używana przez Sowietów do ochrony jednostek AR w Polsce?

4. Czy udało się odnaleźć wszystkie archiwa tych jednostek terenowych SB, które samodzielnie utrzymywały robocze kontakty ze służbami sowieckimi?

5. Czy obecny kontrwywiad posiada ścisłą ewidencję funkcjonariuszy Grupy Operacyjnej Wisła i poddał analizie ich aktywność zawodową po odejściu ze służby pod kątem ustalenia utrzymania powiązań ze służbami rosyjskimi?

6. Czy stwierdzono po roku 1990 obecność na terenie RP przedstawicieli KGB, którzy pracowali w Grupie Operacyjnej Narew?

7. Czy dokonano analizy (i kiedy) spraw prowadzonych w celu ochrony jednostek radzieckich w latach 80.? (str. 153)

8. Czy według obecnego kontrwywiadu (w zakresie właściwości służb) osoby współpracujące z KGB w działaniach operacyjnych lub uczestniczące w szkoleniach organizowanych przez sowieckie służby sprawują funkcje publiczne w Polsce (w rozumieniu art. 115 § 13 Kodeksu karnego)?

9. Czy osoby współpracujące z KGB w działaniach operacyjnych lub uczestniczące w szkoleniach organizowanych przez sowieckie służby według obecnego kontrwywiadu dają rękojmię zachowania tajemnicy, tj. czy okoliczność ta nie stanowi bezwzględnej negatywnej przesłanki do wydania im poświadczenia bezpieczeństwa osobowego?

10. Czy i kiedy dokonano inwentaryzacji danych przekazanych do PSED? (str. 154)

11. Czy obecny kontrwywiad posiada ścisłą ewidencję oficerów Departamentu II oddelegowanych służbowo do KGB i poddał analizie ich aktywność zawodową po odejściu ze służby pod kątem ustalenia utrzymania powiązań ze służbami rosyjskimi? Czy sporządzono takie zestawienie? (str. 156)

12. Czy sporządzono zestawienie osób, które zostały objęte działaniami operacyjnymi Grupy Operacyjnej Wisła? Czy wyodrębniono tych, którzy weszli w kontakt z osobami pozostającymi w operacyjnym zainteresowaniu służb sowieckich? (str. 158)

Dotyczące tabeli nr 1:

13. Czy obecny kontrwywiad posiada ścisłą ewidencję oficerów Departamentu V MSW, którzy skierowani byli do pracy w ZSRR, i poddał analizie ich aktywność zawodową po odejściu ze służby pod kątem ustalenia utrzymania powiązań ze służbami rosyjskimi? (str. 159)

14. Czy zidentyfikowano oficerów MSW, którzy utrzymywali kontakt z XI Wydziałem I Zarządu Głównego KGB? (str. 160)

15. Kto spośród dziennikarzy był wykorzystywany przez grupę do kreowania pozytywnego wizerunku ZSRR w mediach? (str. 162)

16. Czy istnieje ewidencja zgłoszeń do PSED oraz informacji o zapytaniach w PSED o osoby rejestrowane przez MSW? (str. 165)

17. Pracownicy Wydziału V Biura C, którzy utrzymywali kontakt z Aparatem Roboczym PSED w Mo-

skwie. Niektórzy pracownicy Wydziału V zanosili wypełnione ankiety rejestracyjne do ambasady. Czy obecny kontrwywiad posiada ścisłą ewidencję funkcjonariuszy byłego Wydziału V Biura C MSW i poddał analizie ich aktywność zawodową po odejściu ze służby pod kątem ustalenia utrzymania powiązań ze służbami rosyjskimi? (str. 170)

Dotyczące II części artykułu:

18. Czy przeprowadzono szczegółowe rozpoznanie środowiska osób zamieszkujących w sąsiedztwie sowieckich baz w Polsce: Świętoszów, Borne Sulinowo, Bagicz, Legnica, Kluczewo, Brzeg, Świdnica, Świnoujście, Łowicz i inne miejscowości? (str. 205)

19. Czy przeprowadzono ewidencję osób pracujących w Wydziale VI Departamentu II MSW i sekcjach VI KWMO?

20. Czy dokonano przeglądu materiałów opisujących kombinacje operacyjne i inne zaawansowane działania operacyjne we współpracy z kontrwywiadem AR? (str. 206)

21. Rosjanie we współpracy z SB budowali kanały przemytnicze. Czy przeprowadzono rozpoznanie grup przestępczych trudniących się przemytem pod kątem powiązań z sowieckimi służbami specjalnymi? (str. 210)

22. Czy zewidencjonowano osoby, personel PKP, które mogły być werbowane przez sowieckie wojskowe służby specjalne? (str. 211)

23. Wspólne działania KGB, GRU i SB przeciwko wywiadom państw NATO przyczyniły się w latach 1970–1990 do zacieśnienia współpracy. Do UOP zostali przyjęci funkcjonariusze SB pracujący w Departamencie II. Czy dokonano oceny ich kontaktów z KGB i GRU? (str. 213)

24. Czy zewidencjonowano informacje przekazane służbom sowieckim o polskich obywatelach utrzymujących kontakty z pracownikami służb specjalnych NATO?

25. Czy przeanalizowano gry kontrwywiadowcze realizowane wspólnie przez służby sowieckie i Departament II MSW?

26. Czy poddano analizie życiorysy służbowe oficerów pionów technicznego i radiokontrwywiadu, którzy brali udział we wspólnych przedsięwzięciach? Czy obecnie polski kontrwywiad posiada dane na temat aktywności zawodowej tych osób?

27. Czy sprawy takie jak „Andrzej” – „Lwow” (str. 214), „Tulipan” – „Ludmiła” (str. 215) zostały opisane i wprowadzone do baz danych obecnego kontrwywiadu?

28. Czy życiorysy zidentyfikowanych 149 agentów (str. 222) biorących udział we wspólnych działaniach służb sowieckich i polskich zostały poddane ocenie obecnego kontrwywiadu?

29. Czy w dalszym życiorysie K. P. są ślady wskazujące na podtrzymanie kontaktu z KGB? (str. 215)

30. Około 600 funkcjonariuszy MSW wyjechało od roku 1972 na szkolenie do ZSRR do Akademii KGB. Czy znane są ich dalsze losy po odejściu z czynnej służby? (str. 218)

31. Czy na którymkolwiek posiedzeniu Kolegium do Spraw Służb Specjalnych Pan Premier analizował z szefami podległych służb specjalnych zagrożenia dla bezpieczeństwa państwa wynikające ze współpracy SB i KGB w latach 1970–1990? Jeśli tak, to jakie były wnioski oraz zalecenia w tym przedmiocie?

32. Czy szefowie służb kontrwywiadowczych, SKW i ABW informowali o zagrożeniach związanych z zatrudnieniem w administracji osób, które od wielu lat mogą mieć kontakty z rosyjskimi służbami specjalnymi, i czy uzyskał Pan informacje o podjętych w tym zakresie środkach zaradczych?

33. Czy szef służby zagranicznej informował o problemach związanych z zatrudnieniem w MSZ dużej liczby osób, które były tajnymi współpracownikami SB i mogą być w związku z tym podatne na próby szantażu ze strony obcych służb specjalnych?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24155)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ujawnienia przez portal www.niezalezna.pl niezgodności daty powstania raportu Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego z datą powstania jego tłumaczenia na język rosyjski

Szanowny Panie Premierze! W związku z ujawnieniem przez portal internetowy www.niezalezna.pl niezgodności daty powstania raportu podległej panu Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego z datą powstania jego tłumaczenia na język rosyjski (raport nosi datę 25 lipca 2011 r., a tłumaczenie – 1 lipca 2011 r.) zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. W jakim dniu dokładnie powstała końcowa wersja raportu?
2. Kiedy podpisano umowę z osobami tłumaczącymi raport na język rosyjski?
3. Kiedy podpisano umowę z osobami tłumaczącymi raport na język angielski?
4. Kiedy zlecono przetłumaczenie raportu na język rosyjski? Kiedy rozpoczęto, a kiedy zakończono tłumaczenie?
5. Kiedy zlecono przetłumaczenie raportu na język angielski? Kiedy rozpoczęto, a kiedy zakończono tłumaczenie?

6. Czy tłumacze pracowali na wersjach roboczych raportu czy na oficjalnej końcowej jego wersji?

7. Jakie zmiany wprowadzono do raportu pomiędzy 1 lipca a 25 lipca 2011 r.?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24156)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zwrotu kosztów poniesionych w związku z aferą kupowania głosów w wyborach prezydenta Wałbrzycha na rzecz kandydata Platformy Obywatelskiej

Szanowny Panie Premierze! W związku z wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy stwierdzającym, że w trakcie wyborów prezydenta Wałbrzycha miało miejsce kupowanie głosów na rzecz kandydata Platformy Obywatelskiej, i koniecznością przeprowadzenia nowych wyborów zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaki był koszt przeprowadzenia i zabezpieczenia ponownego głosowania w wyborach prezydenta Wałbrzycha w dniu 7 sierpnia 2011 r.?
2. Czy podmioty (władze miasta, policja, straż miejska etc.), które poniosły dodatkowe koszty związane z koniecznością przeprowadzenia ponownych wyborów z powodu kupowania głosów na rzecz kandydata Platformy Obywatelskiej, będą, w drodze regresu z powództwa cywilnego, żądały od osób, które były odpowiedzialne za ten przestępczy proceder, czy też komitetu wyborczego Platformy Obywatelskiej zwrotu tych kwot?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24157)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie grózb kierowanych pod adresem
prezesa Rady Ministrów w celu wymuszenia
zastosowania tzw. konwencji chicagowskiej
jako podstawy badania wypadku TU-154M
w dniu 10 kwietnia 2010 r.**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 18 stycznia 2011 r. w Sejmie w trakcie przedstawiania informacji dotyczącej działań rządu zmierzających do ustalenia przyczyn i okoliczności katastrofy samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. pod Smoleńskiem, w związku z publikacją raportu Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego (MAK) w kontekście błędnego wyboru (zakwestionowanego oficjalnie przez ICAO oraz EASA) tzw. konwencji chicagowskiej jako podstawy prawnej badania wypadku TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r., oświadczył Pan Premier, cytując: Ja wówczas nie miałem i dzisiaj nie mam wątpliwości, że dla Polski lepiej znać prawdę i nie mieć wojny, niż nie znać prawdy i mieć wojnę.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytanie: Czy w rozmowach z płk. Władimirem Putinem formułował on groźby pod adresem Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku niewyrażenia przez Pana Premiera zgody na badanie wypadku na podstawie konwencji chicagowskiej?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24158)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa
przebywającemu w areszcie
tajnemu współpracownikowi służb
specjalnych, u którego znaleziono materiały
kompromitujące polskich polityków**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z ujawnieniem przez media informacji dotyczącej faktu zatrzymania – na 3 miesiące przed wyborami parlamentarnymi – w Krakowie tajnego współpracownika służb specjalnych, który miał zgromadzić materiały kompromitujące czynnych polityków, zwracam się z następującym pytaniem: Czy zostały poczynione wszelkie niezbędne kroki, aby zatrzymany, przebywając

w areszcie, nie podzielił losu 3 sprawców porwania i zabójstwa Krzysztofa Olewnika czy też zabójcy Jacka Dębskiego?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24159)

do ministra zdrowia

**w sprawie refundacji zabiegów
z użyciem robota da Vinci**

Szanowna Pani Minister! Prasa informuje, że wspomagający operacje chirurgiczne pierwszy w Polsce robot da Vinci funkcjonuje tylko dzięki grantom naukowym i datkom sponsorów. Sprzęt z Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego we Wrocławiu wciąż nie został wpisany na listę procedur refundowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Dlaczego? Ministerstwo Zdrowia ma prostą odpowiedź: dla jednego robota nie będziemy tworzyć procedury.

Od grudnia ubiegłego roku w Wojewódzkim Szpitalu Specjalistycznym we Wrocławiu funkcjonuje pierwszy i jak dotąd jedyny w Polsce robot chirurgiczny da Vinci. Dzięki zaangażowaniu dyrektora tej placówki prof. Wojciecha Witkiewicza i jego współpracowników udało się pozyskać z grantów naukowych i od sponsorów kwotę 8 mln zł niezbędną do zakupu tego urządzenia. Robot składa się z 4 ramion wyposażonych w narzędzia chirurgiczne. Sterujący nim chirurdzy mają do dyspozycji dwie konsole. Dzięki temu mechanizmowi lekarze uzyskują trójwymiarowy obraz operowanej okolicy w dziesięciokrotnym powiększeniu, w naturalnych barwach. Mają też możliwość bardzo precyzyjnego preparowania tkanek bez ryzyka uszkodzenia okolicznych struktur. Manipulowanie narzędziami odbywa się poprzez specjalne przekładnie, wykluczające całkowicie nawet najmniejsze drżenie rąk chirurga.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Dlaczego Ministerstwo Zdrowia nie zamierza zmieniać procedur choćby dla jednego robota, biorąc pod uwagę korzyści, jakie wynikają z jego użycia dla pacjentów?

2. Czy MZ rozważa w przyszłości sfinansowanie zakupu kolejnych robotów ze względu na ich skuteczność?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24160)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie nowelizacji ustawy Prawo
o ustroju sądów powszechnych**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że główne wady rządowej nowelizacji ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych dotyczą pogorszenia w zakresie dostępności sądów i zagrożenia niezawisłości sędziów. Sędziowie i prokuratorzy sprzeciwiają się przyjęciu systemu indywidualnych ocen ich pracy. Prawnicy krytykują też kierunki zmian w sądownictwie wojskowym zmierzające do przejmowania spraw żołnierzy zwolnionych ze służby przez sądy cywilne. Rząd, mimo silnych protestów środowisk sędziowskich i opozycji, przeforsował w parlamencie propozycje zmian w strukturze sądownictwa. Poprawki Senatu przyjęła komisja sprawiedliwości, a dzisiaj nad ostateczną wersją nowelizacji ma głosić Sejm. Szczególny sprzeciw budzi system indywidualnych ocen pracy sędziów i prokuratorów. Ministerstwo Sprawiedliwości argumentuje, że zmiany poprawią jakość funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Prawnicy krytykują też niedawno przyjęte zmiany dotyczące sądownictwa wojskowego. Kolejny projekt, dotyczący powierzenia bezpośredniego nadzoru w zakresie organizacji i działalności administracyjnej sądów wojskowych ministrowi sprawiedliwości, jest w tej chwili w parlamencie.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy zmiany w ustawie nie pogorszą dostępu obywateli do sądów, nie wydłużą czasu postępowania sądowych?

2. Czy można uznać za uzasadnione obawy, że nadzór może być wykorzystany do wywierania wpływu na działalność orzeczniczą?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24161)

do ministra finansów

**w sprawie groźby utraty płynności
przez Fundusz Ubezpieczeń Społecznych**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa informuje, że Rada Ministrów przekazała FUS część pieniędzy z Funduszu Rezerwy Demograficznej, która to rezerwa jest gromadzona po to, żeby za 20 lat, gdy w naszym kraju dojdzie do prawdziwej zapaści demograficznej, nie zabrakło pieniędzy na wypłatę tych świadczeń. Rząd zdecydował, że 1 września Fundusz

Rezerwy Demograficznej ma przekazać ZUS 4 mld zł, tyle bowiem środków brakuje FUS na wypłatę bieżących emerytur. Fundusz Ubezpieczeń Społecznych prawie wyczerpał 37-miliardową dotację budżetową, a przychody z bieżących składek są zbyt szczupłe, aby dalej płynnie wypłacać świadczenia blisko 5 mln emerytów. Cała armia ludzi pracujących w Polsce po prostu nie wnosi składek na ZUS lub zaniża ich poziom. Mści się polityka patrzenia przez palce na powszechną praktykę zatrudniania pracowników na czarno lub na umowy zlecenia, ucieczkę przedsiębiorców pod skrzydła KRUS czy tolerowanie tzw. instytucji samozatrudnienia wśród znakomicie zarabiającej kadry menedżerskiej.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy przedczesne wydatkowanie pieniędzy z Funduszu Rezerwy Demograficznej nie spowoduje, że zabraknie środków, gdy będą one rzeczywiście potrzebne?

2. Czy nie jest to jedynie pozorna metoda obniżania długu sektora finansów publicznych, która w dłuższej perspektywie nie rozwiąże problemów FUS?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24162)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie potencjału obronnego Polski
oraz likwidacji 36. Specjalnego Pułku
Lotnictwa Transportowego**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa informuje, że w Polsce nie buduje się żadnej armii, nie wspominając o sprawie jej nowoczesności. Wojska lądowe będą musiały wkrótce oddać na złom większość czołgów i bojowych wozów piechoty. Podobnie będzie z artylerią. Obrona przeciwlotnicza dożywa swoich dni. Marynarka Wojenna tonie. Rozwiązał Pan 36. Specjalny Pułk Lotnictwa Transportowego i dokonał „televizyjnych” dymisji wyższych oficerów Sił Powietrznych, przy czym 3 generałów właśnie z telewizji dowiedziało się o swojej dymisji. Według mediów to dopiero początek czystek w armii.

O konieczności używania lotnictwa wojskowego zamiast korzystania z floty prywatnych firm wspomina Romuald Szeremietiew. Podkreśla, że wymaga tego miejsce docelowe lotów. Często zdarza się, że chociażby minister obrony udaje się do miejsca toczonych walk. W takie rejony nie może latać samolot cywilny. Samoloty wojskowe dostarczają także pomoc do rejonów trzęsień ziemi i różnych katastrof z uwagi na niebezpieczeństwo. Specjalne lotnictwo wojskowe jest też używane w razie wykonywania operacji specjalnej, np. do przewiezienia komandosów do od-

ległego kraju w celu uwolnienia porwanych obywateli. Trudno sobie wyobrazić, aby oddział udający się na taką misję leciał samolotem rejsowym, a jego wyposażenie bojowe było nadawane jako bagaż na lotnisku.

Wreszcie Polska jest państwem należącym do NATO. Prezydent i szef rządu RP także z tego powodu powinni poruszać się środkami transportu zapewniającymi im w razie konieczności łączność z kwaterą główną Sojuszu w Brukseli.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Polska posiada armię, którą może pokonać następnik dysponujący 300–400 tys. żołnierzy. Takie siły może bez mobilizacji wystawić Rosja, a po mobilizacji także Białoruś i Ukraina. W jaki sposób zamierza Pan wzmocnić potencjał obronny Polski?

2. Czy po likwidacji 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego planuje się utworzenie na jego miejsce podobnego pułku, zajmującego się m.in. lotami z najwyższymi władzami państwa?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24163)

do ministra finansów

w sprawie rządowego planu wprowadzenia programu oszczędnościowego

Szanowny Panie Ministrze! Prasa informuje, że Platforma Obywatelska ma program oszczędności budżetowych, które mają przynieść w ciągu 2 lat 80 mld zł. Kilka dni temu o takich planach pisał minister finansów w partyjnym biuletynie. Program oszczędnościowy był już konsultowany z instytucjami Unii Europejskiej. Na razie nigdzie Platforma nie chwaliła się publicznie swoimi pomysłami, przeciwnie, sugerowała, że sytuacja ekonomiczna Polski, a także kondycja budżetowa są dobre. Czy możliwe jest zaoszczędzenie w ciągu 2 lat 80 mld zł, skoro obecnie deficyt wynosi około 40 mld zł? Oczywiście, że jest możliwe i potrzebne, odpowiada prof. Krzysztof Rybiński z SGH, radykalny zwolennik reformy finansów publicznych. Pod koniec lipca rząd ostatecznie zrezygnował z przesłania budżetu na 2012 r. do Sejmu.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Kto zapłaci za wprowadzone oszczędności proponowane przez rząd i dlaczego planów tych nie znają wyborcy?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24164)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie limitu połowu dorsza na wędkę

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z interpelacją w sprawie limitu połowu dorsza na wędkę. Kwestię tę reguluje rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 9 lipca 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu i warunków prowadzenia połowów w celach sportowo-rekreacyjnych oraz wzorów sportowych zezwoleń połowowych. Zgodnie z § 8 pkt 5 polski wędkarz korzystający z polskiej jednostki może złowić jedynie 7 szt. dorsza. Mając na uwadze różnorodność rozwiązań w ramach Unii Europejskiej, w Polsce przepis ten oceniany jest jako krzywdzący dla wędkarzy i utrudniający działalność gospodarczą.

Wędkarstwo morskie w Polsce jest młodą branżą i bardzo dynamicznie rozwijającą się. Limit połowu dorsza na wędkę oceniany jest jako utrudniający prowadzenie działalności. Dzięki tej formie aktywnego wypoczynku krótki nad polskim morzem sezon turystyczny znacznie się wydłużył. Jednak poważną przeszkodą w rozwoju branży jest wyżej wspomniany limit. Wielu turystów rezygnuje z usług kutrów pod polską banderą w związku z limitem. Zmniejszenie liczby potencjalnych turystów na kutrach wiąże się również ze spadkiem obrotów pensjonatów, stacji benzynowych i restauracji w miejscowościach portowych, szczególnie poza sezonem, a co za tym idzie – wpływów podatkowych do budżetu.

Kontrowersyjny przepis powoduje, że wielu armatorów nie tylko wykupuje licencje połowowe w innych krajach (np. Dania) i w ten sposób omija polski limit, zasilając budżety innych krajów, ale zaczyna również rejestrować zarówno jednostki, jak i swoje firmy w innych państwach UE. Limit połowu dorsza na wędkę nie chroni zasobów tej ryby. Często zdarza się, że na tym samym łowisku znajduje się kuter z licencją połowową duńską, niemiecką i polską. Limitowanie połowu dla wędkarzy z jednego kraju nie ma więc sensu. Jedynym zagrożeniem jest pojawienie się odłowionej przez wędkarzy ryby na rynku. Niestety, zjawisko to ma i tak miejsce mimo limitu. Wszystkie kodeksy wędkarskie zabraniają sprzedaży odłowionej ryby, nie tylko morskiej. Pojawia się jednak ona w obrocie.

Należy przesunąć środki i siły straży rybackiej skierowane do kontroli limitu dorszowego na walkę z patologicznym zjawiskiem handlu rybą odłowioną przez pseudowędkarzy. Obecne rozwiązanie prawne jest niesprawiedliwe dla polskich wędkarzy o tyle, że koledzy wędkarze z wszystkich krajów UE leżących nad Bałtykiem mogą łowić dorsza bez żadnego limitu (dodatkowo w Szwecji każdy z nich może użyć siatki o określonej długości).

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytanie: Kiedy nastąpi wyrównanie praw polskich wędkarzy z prawami ich kolegów z innych krajów basenu Morza Bałtyckiego?

Z poważaniem

Poseł Jacek Kasprzyk

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24165)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wynagrodzenia pracowników
Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin
i Nasiennictwa**

Szanowny Panie Ministrze! Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa odgrywa rolę krajowego urzędu sprawującego nadzór nad wytwarzaniem materiału siewnego, obrotem oraz stosowaniem środków ochrony roślin. Jak podkreślają pracownicy, liczba zadań zdecydowanie wzrosła po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej. W latach 2004–2008 z uwagi na niskie płace odeszło z inspekcji ponad 1000 osób. Według zainteresowanych stawiane nowym pracownikom wysokie wymagania dotyczące kwalifikacji oraz wykonywanie ważnych i jednocześnie trudnych zadań, obciążających dodatkowo stresem, za niską płacę spowodowały, że zaczęli oni szukać lepszych ofert pracy.

Moim zdaniem Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa nie może pozwolić sobie na odejście kolejnych grup specjalistów. W związku z powyższym, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1966 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.), proszę Pana Ministra o zapoznanie się z powyższą interpelacją oraz o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy minister rolnictwa i rozwoju wsi dostrzega zasadność i możliwość podwyższenia wynagrodzenia pracowników Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa?

Z poważaniem

Poseł Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24166)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie bezrobocia w pow. kolneńskim

Szanowna Pani Minister! Styczeń 2011 r. był kolejnym miesiącem wzrostu bezrobocia w powiecie kolneńskim, jaki odnotował Powiatowy Urząd Pracy w Kolnie. Z prowadzonych ewidencji wynika, że w porównaniu z grudniem ubiegłego roku przybyło 387 osób bezrobotnych. Okres zimowy jest zawsze bardzo pasywny, jeżeli chodzi o uaktywnianie bezrobotnych. Optylizmem nie napaja też fakt, że o prawie 70% obniżone zostały nakłady na aktywizację zawodową z Funduszu Pracy. Ta sytuacja dotyczy urzędów pracy w całej Polsce i stanie się bardzo dotkliwa dla wszystkich pozostających bez pracy. Konsekwencją wzrostu bezrobocia w styczniu było również to, iż znając rozmiary cięć finansowych na 2011 r., nie przedłużano z pracodawcami umów na zorganizowane jeszcze w ubiegłym roku staże, roboty publiczne czy też prace interwencyjne.

W Powiatowym Urzędzie Pracy w Kolnie odbył się już nabór na staże organizowane w tym roku. Ponad 200 pracodawców, w tym jednostki samorządu terytorialnego, złożyło zapotrzebowanie na 320 osób. Jednak ze względu na ograniczone środki jedynie 150 bezrobotnych skorzysta z tej formy zatrudnienia. Obecnie w Powiatowym Urzędzie Pracy w Kolnie zarejestrowane są 3452 osoby bezrobotne, z czego w samym mieście jest ich 1275. 34% ogółu bezrobotnych, czyli 1777 osób, to długotrwale pozostający bez pracy. Stopa bezrobocia w powiecie kolneńskim w grudniu 2010 r. ukształtowała się na poziomie 18,5% i była wyższa o 5,3% od stopy bezrobocia w całym woj. podlaskim.

W maju br. w ewidencji osób bezrobotnych zarejestrowanych było 3098 osób, zaś w kwietniu 2011 r. – 3076 osób. W porównaniu z ubiegłym rokiem (w maju 2010 r. było 2721 osób bezrobotnych) nastąpił wzrost o 337 osób. Większa niż przed miesiącem była liczba bezrobotnych nowo zarejestrowanych – 251 osób, mniejsza zaś była liczba bezrobotnych wyrejestrowanych z ewidencji Powiatowego Urzędu Pracy – 229 osób. Liczba bezrobotnych zarejestrowanych w końcu maja 2011 r. wyniosła 3098 osób (w tym 1477 kobiet) i była większa niż przed miesiącem o 22 osoby (tj. o 0,7%). W maju 2011 r. ruch bezrobotnych („napływ” i „odpływ”) kształtował się następująco: liczba bezrobotnych zarejestrowanych wyniosła 251 osób, w tym po raz pierwszy status bezrobotnego uzyskało 137 osób, co stanowi 54,6% ogółu zarejestrowanych w miesiącu sprawozdawczym, natomiast 45,4% (114 osób) stanowią osoby powracające do ewidencji bezrobotnych po raz kolejny (od 1990 r.). Po odbyciu stażu do rejestracji powróciło 6 osób, po robotach publicznych 11 osób i po pracach interwencyjnych jedna osoba. Z 251 osób bezrobotnych zarejestrowanych

w omawianym miesiącu 133 osoby zamieszkiwały na wsi, co stanowi 53%.

Na dzień 31 maja 2011 r. na wsi zamieszkiwały 1734 osoby bezrobotne (56,0%), tj. więcej jak w kwietniu 2011 r. – 1732 osoby, a w porównaniu z majem 2010 r. – 1557 osób, tj. o 177 osób więcej. Liczba bezrobotnych uprawnionych do pobierania zasiłku dla bezrobotnych wyniosła 303 osoby i była mniejsza o 15 osób niż w miesiącu kwietniu 2011 r.

Najliczniejszą grupę bezrobotnych (pod względem wiekowym) stanowiły osoby do 25 roku życia – 1070 osób, co stanowi 34,5% ogółu zarejestrowanych (w kwietniu 2011 r. było to 1009 osób, tj. 32,8% ogółu) – nastąpił wzrost procentowy i liczbowy, porównując do maja 2010 r. (928 osób – 33,6%), widoczny jest duży trend wzrostowy. Wśród bezrobotnych zarejestrowanych na koniec maja 2011 r. 1716 osób to długotrwale bezrobotni, tj. 55,4% ogółu zarejestrowanych (na 30 kwietnia 2011 r. było zarejestrowanych 1696 osób długotrwale bezrobotnych – 55,1% ogółu) – nastąpił wzrost procentowy i liczbowy, natomiast w maju 2010 r. – 1439 osób, tj. 52,1% ogółu – zauważalny jest trend wzrostowy w tej grupie bezrobotnych.

W maju br. w Powiatowym Urzędzie Pracy w Kolnie zarejestrowało się 251 osób (w kwietniu 2011 r. – 126 osób), w tym samym okresie wyłączono z ewidencji 229 osób (w kwietniu 2011 r. – 333 osoby) – najwięcej z powodu podjęcia pracy – 100 osób (w maju 2010 r. wyłączono z ewidencji bezrobotnych 455 osób). W omawianym miesiącu do PUP w Kolnie zgłoszono 9 wolnych miejsc pracy i miejsc aktywizacji zawodowej (miesiąc wcześniej 45 miejsc). W okresie od 1 maja 2011 r. do 31 maja 2011 r. wyłączono z ewidencji 229 osób, w tym:

- 100 podjęło pracę – wszystkie niesubsydiowane, w porównaniu do kwietnia 2011 r. (166 podjęć pracy) o 66 osób mniej, a w stosunku do maja 2010 r. o 72 osoby mniej (172 podjęć pracy),

- 6 rozpoczęło staż, w kwietniu 2011 r. staż rozpoczęło 81 osób (o 75 mniej), natomiast w maju 2010 r. staż rozpoczęły 92 osoby,

- 56 nie potwierdziło gotowości do podjęcia pracy, tj. o 26 więcej niż w miesiącu kwietniu 2011 r. (30) i o 41 osób mniej niż w analogicznym okresie 2010 r. (97),

- 49 dobrowolnie zrezygnowało ze statusu osoby bezrobotnej, czyli o 24 więcej niż w kwietniu 2011 r. (25) i więcej niż w maju 2010 r. (29).

Stopa bezrobocia w kwietniu 2011 r. ukształtowała się na poziomie 18,4% i była mniejsza jak w poprzednim miesiącu (w marcu 2011 r. – 19,4%) i wyższa jak w poprzednim roku (w kwietniu 2010 r. – 17,3%).

W miesiącu czerwcu 2011 r. odnotowano wzrost liczby bezrobotnych o 49 osób, w ujęciu miesięcznym. W czerwcu br. w ewidencji osób bezrobotnych zarejestrowanych było 3147 osób, zaś w maju 2011 r. – 3098 osób. W porównaniu z ubiegłym rokiem (w czerwcu 2010 r. było 2481 osób bezrobotnych) nastąpił wzrost o 666 osób. Mniejsza niż przed miesiącem była liczba

bezrobotnych nowo zarejestrowanych – 221 osób, mniejsza również była liczba bezrobotnych wyrejestrowanych z ewidencji Powiatowego Urzędu Pracy – 172 osoby.

Liczba bezrobotnych zarejestrowanych w końcu czerwca 2011 r. wyniosła 3147 osób (w tym 1540 kobiet) i była większa niż przed miesiącem o 49 osób (tj. o 1,6%). W czerwcu 2011 r. ruch bezrobotnych („napływ” i „odpływ”) kształtował się następująco: liczba bezrobotnych zarejestrowanych wyniosła 221 osób, w tym po raz pierwszy status bezrobotnego uzyskały 53 osoby, co stanowi 24% ogółu zarejestrowanych w miesiącu sprawozdawczym, natomiast 76% (168 osób) stanowią osoby powracające do ewidencji bezrobotnych po raz kolejny (od 1990 r.). Po odbyciu stażu do rejestracji powróciło 27 osób, po robotach publicznych 24 osoby i po pracach interwencyjnych 3 osoby. Z 221 osób bezrobotnych zarejestrowanych w omawianym miesiącu 114 osób zamieszkiwało na wsi, co stanowi 51,6%.

Na dzień 30 czerwca 2011 r. na wsi zamieszkiwało 1758 osób bezrobotnych (56,0%), tj. więcej jak w maju 2011 r. – 1734 osoby, a w porównaniu z czerwcem 2010 r. – 1421 osób, tj. o 337 osób więcej. Liczba bezrobotnych uprawnionych do pobierania zasiłku dla bezrobotnych wyniosła 283 osoby i była mniejsza o 20 osób niż w miesiącu maju 2011 r.

Najliczniejszą grupę bezrobotnych (pod względem wiekowym) stanowiły osoby do 25 roku życia – 1104 osoby, co stanowi 35,1% ogółu zarejestrowanych (w maju 2011 r. było to 1070 osób, tj. 34,5% ogółu) – nastąpił wzrost procentowy i liczbowy, porównując do czerwca 2010 r. (822 osoby – 33,1%), widoczny jest duży trend wzrostowy.

Wśród bezrobotnych zarejestrowanych na koniec czerwca 2011 r. – 1786 osób to długotrwale bezrobotni, tj. 56,8% ogółu zarejestrowanych (na 31 maja 2011 r. było zarejestrowanych 1716 osób długotrwale bezrobotnych – 55,4% ogółu) – nastąpił wzrost procentowy i liczbowy, natomiast w czerwcu 2010 r. – 1333 osoby, tj. 53,7% ogółu – zauważalny jest trend wzrostowy w tej grupie bezrobotnych.

W czerwcu br. w Powiatowym Urzędzie Pracy w Kolnie zarejestrowało się 221 osób (w maju 2011 r. – 251 osób), w tym samym okresie wyłączono z ewidencji 172 osoby (w maju 2011 r. – 229 osób) – najwięcej z powodu podjęcia pracy – 71 osób (w czerwcu 2010 r. wyłączono z ewidencji bezrobotnych 482 osoby).

W omawianym miesiącu do PUP w Kolnie zgłoszono 40 wolnych miejsc pracy i miejsc aktywizacji zawodowej (miesiąc wcześniej – 9 miejsc). W okresie od 1 czerwca 2011 r. do 30 czerwca 2011 r. wyłączono z ewidencji 172 osoby, w tym:

- 71 podjęło pracę – wszystkie niesubsydiowane, w porównaniu do maja 2011 r. (100 podjęć pracy) o 29 osób mniej, a w stosunku do czerwca 2010 r. o 60 osób mniej (131 podjęć pracy),

- nikt nie rozpoczął stażu, w maju 2011 r. staż rozpoczęło 6 osób, natomiast w czerwcu 2010 r. 119 osób rozpoczęło staż,

— 57 nie potwierdziło gotowości do podjęcia pracy, tj. o jedną więcej niż w miesiącu maju 2011 r. (56) i o 65 osób mniej niż w analogicznym okresie 2010 r. (122),

— 28 dobrowolnie zrezygnowało ze statusu osoby bezrobotnej, czyli o 21 więcej niż w maju 2011 r. (49) i mniej niż w czerwcu 2010 r. (41).

Stopa bezrobocia w maju 2011 r. ukształtowała się na poziomie 18,6% i była większa jak w poprzednim miesiącu (w kwietniu 2011 r. – 18,4%) i wyższa jak w poprzednim roku (w maju 2010 r. – 17,0%).

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaki jest powód tak gwałtownego wzrostu bezrobocia w powiecie kolneńskim i czy zamierza Pani podjąć jakiegokolwiek działania zmierzające do obniżenia liczby osób bezrobotnych w powiecie kolneńskim?

2. Dlaczego nadal nie uruchomiono środków finansowych z Funduszu Pracy, dzięki którym możliwe byłoby zwiększenie liczby osób korzystających z prac interwencyjnych, robót publicznych i staży?

3. Jakie są przyczyny braku oczekiwanego zmniejszenia bezrobocia w powiecie kolneńskim w miesiącach wiosennych i letnich br.?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24167)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zalewania łąk, pastwisk i pól
uprawnych w wyniku obfitych opadów
deszczu w woj. podlaskim**

Panie Premierze! W ostatnich tygodniach do naszych biur poselskich zgłasza się wielu rolników poszkodowanych przez podtopienia i zatopienia licznych łąk, pastwisk i pól należących do ich gospodarstw rolnych. Ostatnie intensywne opady deszczu i wystąpienie wód z koryt wielu rzek w naszym regionie spowodowały zalanie wielu łąk, pastwisk i pól. Ogromny problem mają rolnicy specjalizujący się w hodowli bydła mlecznego z terenu województwa podlaskiego. Uchwalony w lipcu br. program pomocowy praktycznie uniemożliwia uzyskanie pomocy przez tych rolników, którzy ponieśli ogromne straty w uprawach polowych przekraczające 30, a nawet 50% ich powierzchni, a jednocześnie prowadzą produkcję zwierzęcą. Warunki programu są bezsensowne. Rolnik hodowca oprócz utraty co najmniej 30% pasz musiałby utracić co najmniej 30% stada zwierząt. A przecież utrata pasz – traw, zboża, siana – jest równoznaczna ze stratami w produkcji zwierzęcej, gdyż albo hodow-

ca musi zmniejszyć hodowlę, albo kupić paszę po bardzo wysokich cenach. W programie żąda się od niego wykazania poniesienia podwójnej straty. Tym niemniej nawet te wyśrubowane warunki część rolników spełnia, a mimo to pomocy pewnie nie otrzymają. Część rolników już w lipcu br. złożyła stosowne wnioski do urzędów gmin i nie doczekała się jeszcze oszacowania szkód. Z uwagi na to, że szkody wystąpiły w uprawach zbóż, na łąkach i pastwiskach niezbędne jest szybkie ich oszacowanie ze względu na trwające żniwa i zbiór traw. Na wielu łąkach stoi woda i nie było możliwe zebranie siana i wypas bydła na pastwiskach. Niektórzy rolnicy nie mają zapasów na zimę, nie mówiąc już o miesiącach, które pozostały do zimy. Rolnicy nie wiedzą, jak poradzą sobie z brakiem paszy dla zwierząt i obawiają się o przetrwanie swoich gospodarstw.

Rolnicy nie mogą czekać na komisje i starają się ratować to, co pozostało na polach. Przedłużanie procedur administracyjnych może powodować powiększanie strat w tym tak trudnym roku oraz pozbawienie rolników niezbędnego wsparcia. Uważamy, że w tak dramatycznej sytuacji działania organów administracji publicznej muszą być nadzwyczajne i bezzwłoczne.

Zalewanie łąk i pól spowodowane jest nie tylko obfitymi opadami deszczu, ale również brakiem jakichkolwiek zabiegów w korytach rzek i urządzeniach melioracji podstawowej. Koszenie, odmulanie, odkraczanie, usuwanie szkód spowodowanych przez bobry w ostatnich latach nie jest wykonywane. Wynika to z ograniczenia przez rząd Platformy Obywatelskiej–Polskiego Stronnictwa Ludowego ilości środków budżetowych przeznaczonych na bieżące utrzymanie urządzeń melioracyjnych i pomoc dla spółek wodnych. Jednocześnie praktycznie nie uruchomiono jeszcze programów unijnych przeznaczonych na inwestycje w tym zakresie.

W związku z powyższym prosilibyśmy o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy jest możliwe wprowadzenie stanu klęski żywiołowej przynajmniej na terenie niektórych gmin województwa podlaskiego?

2. Czy znana jest już wielkość strat poniesionych w roku 2011 przez rolników z terenu województwa podlaskiego spowodowanych obfitymi opadami deszczu?

3. Jakie działania zamierza Pan podjąć, aby pomóc rolnikom z terenu województwa podlaskiego poszkodowanym wskutek obfitych opadów deszczu w czerwcu, lipcu i sierpniu br.?

4. Czy planuje się podjęcie w przyszłości działań zmierzających do zapobieżenia zalewaniu łąk i pastwisk przez wodę pochodzącą z rzek, których brzegi są zarośnięte z powodu braku jakichkolwiek zabiegów pielęgnacyjnych?

5. Dlaczego rząd postawił tak bezsensowne, zaprowowane warunki korzystania przez poszkodowanych rolników z pomocy z budżetu państwa i w jaki sposób zamierza Pan usprawnić działania organów admini-

stracji publicznej w zakresie udzielania zdesperowanym rolnikom tej pomocy?

6. Co jest przyczyną opieszałości w powoływaniu przez wojewodów komisji szacujących szkody w rolnictwie?

Z poważaniem

Posel Kazimierz Gwiazdowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24168)

do ministra infrastruktury

w sprawie zmiany stanu prawnego poprzez ustanowienie zabezpieczeń interesów stron umowy deweloperskiej, zapewniającej ochronę praw nabywców mieszkań

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynął apel Stowarzyszenia Poszkodowanych przez Deweloperów „Wierzbowa” w sprawie podjęcia działań legislacyjnych dotyczących zmiany stanu prawnego poprzez ustanowienie zabezpieczeń interesów stron umowy deweloperskiej, zapewniającej ochronę praw nabywców mieszkań. Jak podkreślają zainteresowani, chcą zwrócić uwagę na rażącą niesprawiedliwość dotyczącą osób poszkodowanych przez nieuczciwych deweloperów. Osoby te zapłaciły za mieszkania całą sumę ustaloną w umowie, jednakże deweloper nie przekazał im mieszkań na własność. Co więcej, deweloper zaciągnął olbrzymią pożyczkę pod hipotekę tychże mieszkań. Ze zwrotu pożyczki jednakże nie wywiązał się, w dalszym ciągu pobierał od poszkodowanych wpłaty, nie informując o obciążeniu hipoteki na rzecz osób trzecich. W konsekwencji trudnej sytuacji finansowej deweloper ogłosił upadłość, a mieszkania stały się składnikiem masy upadłości, co w konsekwencji doprowadziło do sytuacji, w której poszkodowani mogą stracić dorobek całego życia, ponieważ syndyk zamierza sprzedać mieszkania. Powstała w zaistniałej sytuacji luka prawna pozbawia ochronę prawnej nabywców mieszkań.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem do Pana Ministra: Czy istnieje możliwość podjęcia inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do zmiany stanu prawnego poprzez ustanowienie zabezpieczeń interesów stron umowy deweloperskiej, zapewniającej ochronę praw nabywców mieszkań?

Z poważaniem

Posel Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24169)

do ministra zdrowia

w sprawie krytycznej sytuacji w zakresie dostępu pacjentów do usług świadczonych przez służbę zdrowia

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynął apel pacjenta, który boryka się z problemem dostępu w rozsądnym terminie do lekarza pulmonologa. Konsultacja u tego specjalisty jest niezbędna do przeprowadzenia zabiegu chirurgicznego. Pacjent cierpi na wiele schorzeń, tak więc termin wizyty wyznaczony po terminie zabiegu mija się z celem, a ponadto cała ta sytuacja zagraża życiu i zdrowiu zainteresowanego. W tym przypadku czas odgrywa kluczową rolę, natomiast na dzień dzisiejszy tylko pacjenci decydujący się na skorzystanie z prywatnej wizyty są przyjmowani bez kolejek. Warto zauważyć paradoks całej sytuacji. Osoby, których nie stać na zapłacenie za wizytę, muszą czekać na odległe terminy, natomiast ci, których na to stać, są przyjmowani i leczeni bez kolejek tym samym sprzętem. Równie źle dzieje się w przypadku dostępu do innych lekarzy specjalistów i innych usług medycznych. Rozwiązanie przedmiotowej kwestii stanowi obowiązek w przedmiocie zapewnienia realizacji potrzeb zdrowotnych pacjentów.

Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Minister o zainteresowanie się niniejszą sprawą, co być może przyczyni się do poprawy sytuacji w zakresie dostępu w rozsądnym czasie do usług medycznych. W związku z powyższym zwracam się z pytaniem do Pani Minister: Czy istnieje możliwość rozwiązania tej krytycznej sytuacji w służbie zdrowia, a jeśli tak, to w jaki sposób?

Z poważaniem

Posel Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24170)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie rozwiązań prawnych umożliwiających rolnikom prowadzącym gospodarstwa agroturystyczne sprzedaż produktów rolno-spożywczych

Szanowny Panie Ministrze! Wiele regionów naszego kraju cieszy się zainteresowaniem ze strony turystów ze względu na wyjątkowe walory krajobrazowe, klimatyczne, piękno naturalnego środowiska.

Atrakcyjną, szeroko dostępną formą korzystania z wypoczynku na wsi są gospodarstwa agroturystyczne.

Gospodarze starają się zapewnić gościom maksimum wygody, bezpośredni kontakt z przyrodą, szeroką gamę oryginalnych produktów spożywczych wyprodukowanych we własnych gospodarstwach. Ułatwieniem dla obu stron byłaby możliwość sprzedawania i kupowania produktów rolno-spożywczych, które wytworzone zostały w gospodarstwach prowadzących działalność agroturystyczną.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z pytaniem:

Czy ministerstwo planuje przeprowadzenie rozwiązań prawnych umożliwiających rolnikom sprzedaż produktów rolno-spożywczych (przetworów owocowo-warzywnych, soków, miodów, potraw regionalnych) wyprodukowanych np. w ramach prowadzenia gospodarstwa agroturystycznego?

Czy są już prowadzone jakieś prace w tym zakresie? Na jakim są etapie?

Z poważaniem

Posłanki Urszula Augustyn
i Bożena Szydłowska

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24171)

do ministra infrastruktury

**w sprawie interpretacji przepisów ustawy
o drogach publicznych w zakresie zmian
opłat za zajęcie pasa drogowego**

Stan faktyczny: Zgodnie z art. 40 ust. 1 i 3 ustawy zajęcie pasa drogowego na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg wymaga zezwolenia zarządcy drogi w drodze decyzji administracyjnej. Za zajęcie pasa drogowego pobiera się opłatę (ust. 11), którą ustala właściwy zarządca drogi wydający zezwolenie.

Podstawa prawna decyzji o zezwoleniu i opłacie (art. 40 ust. 3 i 11) nic nie wspomina o trybie i warunkach ich zmian.

Opłaty są ustalane wg stawek uchwalonych przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego. W przypadku uchwalenia zmian (podwyżek) stawek pojawia się problem zmian wysokości opłat wobec podmiotów, którym już wyznaczono opłaty w chwili wydania decyzji o zezwoleniu na zajęcie pasa drogowego. Przy braku stosownej regulacji prawnej w treści ustawy podmiot, który decyzją administracyjną zarządcy drogi uzyskał zezwolenie wraz z ustaloną wtedy wysokością opłaty, nie powinien być adresatem zmian opłaty w świetle obowiązującego po-

rządki prawnego. Tymczasem, jak dowiaduję się od jednego z wójtów gminy w Małopolsce, zasada ta jest w praktyce różnie interpretowana i zdarza się np. wpisywanie w treść decyzji klauzuli, iż w sytuacji nowej uchwały organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego „automatycznie” dokona się zmiana wysokości opłat za zajęcie pasa drogowego.

Powyższe powoduje istotny problem w zakresie prawidłowego planowania budżetu gminy i brak pewności przy planowaniu inwestycji w pasie drogowym – ze względu na obawy o możliwość nieprzewidywanego wzrostu wysokości opłat.

Pytanie: Czy w związku z przepisami art. 40 ustawy o drogach publicznych dopuszczalne są i prawnie uzasadnione zmiany wysokości opłat za zajęcie pasa drogowego przed upływem terminu ustalonego w wydanej decyzji administracyjnej zarządcy drogi?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Tadeusz Arkit
i Jan Musiał

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24172)

do ministra finansów

**w sprawie sposobu opodatkowania terenu
elektrowni słonecznej**

Stan faktyczny: Gmina Babice (powiat chrzanowski, woj. małopolskie) prowadzi obecnie rozmowy z potencjalnym inwestorem w zakresie zabudowy znacznego areału modułami fotowoltanicznymi z myślą o budowie tzw. farmy słonecznej – słonecznej elektrowni. Jest to pierwsze tego typu przedsięwzięcie w skali kraju, więc przy braku praktycznie sprawdzonych rozwiązań pojawiają się pewne niejasności i pytania na tle obowiązujących przepisów prawa – m.in. w zakresie podatku, jakim objęte zostaną te urządzenia.

Gmina zamierza wydzierżawić grunt rolny będący w jej samoistnym posiadaniu z przeznaczeniem pod działalność gospodarczą związaną z uruchomieniem elektrowni słonecznej (panele fotowoltaniczne umieszczone nad gruntem na słupkach).

Pytania:

1. Czy panele te są budowlami w rozumieniu przepisów prawa podatkowego i podlegają opodatkowaniu stawką podatku od wartości budowl, czy też będą to urządzenia techniczne stanowiące element budowl, która w niewielkiej części będzie zajmowała dzierżawiony grunt rolny?

2. W przypadku określenia paneli jako urządzeń technicznych – czy cały dzierżawiony grunt będzie podlegał opodatkowaniu jak od działalności gospo-

darczej, czy np. opodatkowanie będzie jak dla gruntu rolnego na uprawę czy wypas?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Tadeusz Arkit
i Jan Musiał

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24173)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku zainteresowania
szkoleniami na opiekuna dziennego
w świetle ustawy o formach opieki
nad dziećmi w wieku do lat 3**

Szanowna Pani Minister! Pragniemy poinformować, iż sprawy polityki społecznej i rodzinnej zawsze były nam szczególnie bliskie. Z ogromnym zainteresowaniem śledziliśmy losy ustawy żłobkowej. Tę tematykę staraliśmy się przybliżyć wszystkim zainteresowanym poprzez organizację debaty nt. opieki żłobkowej dla dzieci w wieku do lat 3.

W dniu 4 kwietnia br. weszła w życie ustawa o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, zwana potocznie „ustawą żłobkową”, która w kompleksowy sposób określa zasady organizowania i funkcjonowania opieki nad najmłodszymi, standardy usług placówek i kwalifikacje osób sprawujących opiekę oraz reguluje zasady finansowania i działalności nadzorczej w zakresie przestrzegania warunków i jakości sprawowanej opieki nad dziećmi do lat 3.

Ustawa żłobkowa mówi o tym, że opieka nad dziećmi do lat 3 może być sprawowana w formie żłobka, klubu dziecięcego, opiekuna dziennego lub nianię. W ramach opieki sprawuje się funkcję wychowawczą, edukacyjną i opiekuńczą.

Opiekę nad dziećmi od 20. tygodnia życia do 3 lat będą też mogli sprawować opiekunowie dzienni zatrudniani przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta. Opiekę nad dziećmi sprawować będą w swoim domu lub lokalu udostępnionym przez gminę. Kandydaci na opiekunów będą wyłaniani w drodze konkursu ogłaszanego przez gminę. Opiekun dzienny ma być zatrudniany na podstawie umowy, w której określone będą jego obowiązki, czas, miejsce sprawowania opieki oraz wysokość wynagrodzenia. Przed rozpoczęciem pracy powinien odbyć 160-godzinne szkolenie, jeśli nie posiada odpowiednich kwalifikacji.

Trzy miesiące po wprowadzeniu ustawy, która wprowadziła wiele udogodnień dla rodziców i opiekunów, pojawiają się jednak pierwsze trudności. Ośrodki, które prowadzą kursy szkoleniowe, nie prowadzą ich lub prowadzą w bardzo ograniczonym zakresie z powodu braku chętnych. Z informacji otrzy-

many od zainteresowanych wynika, że barierą mogą być zbyt kosztowne szkolenia. Wobec powyższego, brakuje opiekunów do sprawowania opieki nad najmłodszymi.

Do sprawy należy dodać, iż zarówno rodzice, jak i potencjalni opiekunowie w sposób szczególny akcentują potrzebę przeprowadzenia kampanii informacyjnej nt. ustawy o formach opieki nad dziećmi w wieku do lat 3. W istotny sposób mogłoby to przyczynić się do promocji nowych form opieki nad najmłodszymi.

Niniejszym zapytujemy Panią Minister: Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zamierza podjąć kroki w celu poprawy istniejącego stanu rzeczy?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Łukasz Borowiak
i Klaudiusz Balcerzak

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24174)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie odbierania polskim rodzinom
dzieci przez władze Norwegii**

Szanowny Panie Ministrze! Pan A. K. mieszkający w Norwegii zwrócił się do mnie z prośbą o interwencję w sprawie odbierania dzieci polskim rodzinom mieszkającym w Norwegii. Ta dramatyczna sytuacja dzieje się przy biernej postawie polskich służb dyplomatycznych.

Poniżej znajduje się treść oświadczenia pana A. K.: W związku z tragiczną sytuacją wielu rodzin mieszkających w zachodniej Europie jako obywatel Rzeczypospolitej Polskiej żądam skutecznej reakcji na porwanie polskich dzieci przez władze poszczególnych państw. Od wielu już lat w zachodniej Europie szerzy się proceder porwania polskim rodzicom ich dzieci, bez powodu lub z byle powodu. Zjawisko to można porównać do porwania dzieci Zamojszczyzny przez Niemców w czasie II wojny światowej. Dzieje się to przy braku odpowiedniej i skutecznej reakcji polskich służb dyplomatycznych. Jako przykład podam odebranie trojga dzieci w wieku 1 roku, 2,5 lat i 7 lat polskiej rodzinie M. i P. G. zamieszkującej od kilku lat Askim w Norwegii. Prawdą jest, że ich zachowanie jako rodziców nie jest wzorowe i pozostawia dużo do życzenia, niemniej bez względu na przewinienia rodziców nie można karać ich dzieci. Odbierając dzieci i przekazując je norweskim instytucjom lub norweskim (najczęściej bezdzielnym) rodzinom, władze norweskie popełniają przestępstwo. Czyniąc to, władze norweskie wynaradawiają polskie dzieci. Dzieci pozbawione kontaktu na co dzień z polskim językiem,

kulturą, tradycją i wiarą ojców w praktyce pozbawione są obywatelstwa polskiego, do czego władze norweskie nie mają najmniejszego prawa. Co najwyżej, władze norweskie mogą przekazać sprawę odpowiednim władzom w Polsce. W przeciwnym wypadku władze norweskie lekceważą ONZ-owskie prawa człowieka i podlegają zaskarżeniu do Trybunału w Strasburgu. Polskie dzieci porwane przez władze państw zachodniej Europy pozbawione są skutecznej i natychmiastowej obrony ze strony polskich placówek dyplomatycznych. Powoduje to straszną traumę i męki psychiczno-emocjonalne tych dzieci. Czy ktoś jest w stanie sobie wyobrazić krzyk i rozpacz tych dzieci odbieranych rodzicom albo wyszarpywanych z ramion rodziców podczas krótkich widzeń, najczęściej półgodzinnych, raz na kilka tygodni? Wieloletnie milczenie władz polskich w tych sprawach ma wszelkie znamiona zdrady i winni tego muszą być prędzej czy później postawieni przed Trybunał Stanu.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy Ministerstwu Spraw Zagranicznych znana jest sprawa odbierania dzieci polskim rodzinom mieszkającym w Norwegii?

2. Dlaczego polskie placówki dyplomatyczne w Norwegii nie podejmują zdecydowanych działań mających na celu zaprzestanie tego procederu?

3. Jakie kroki zamierza podjąć MSZ w celu zaprzestania odbierania dzieci polskim rodzicom przez władze Norwegii?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24175)

do ministra finansów

w sprawie planów ograniczenia rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej

Z ogromnym zdziwieniem i niedowierzaniem przyjąłam wiadomość o planach Ministerstwa Finansów zmniejszenia rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej z poziomu 0,6% do 0,25%. Rezerwa ta jest niezbędna w sytuacjach zdarzeń losowych, ale także dla wsparcia bieżących działań remontowych budynków szkolnych.

Przykład zniszczenia jednej ze szkół na Lubelszczyźnie w Gminnym Zespole Szkół w Kazimierzu Dolnym spowodowanego wybuchem gazu uświadamia, jakie komplikacje w procesie dydaktycznym może spowodować ubytek bazy materialnej obiektów szkolnych. Ogromnym wysiłkiem samorządu uda się kontynuować naukę szkolną za ledwie w kontenerach. Budowa szkoły jest zadaniem koniecznym, ale jednocześnie niemożliwym do udźwignięcia przez samą gminę. Zmniejszenie rezerwy niweczyłoby inwestycje

w szkołach w podobnych sytuacjach, np. w gminach powodziowych.

Należy w poczuciu odpowiedzialności za edukację publiczną poważnie potraktować stanowisko samorządów, m.in. Związku Gmin Lubelszczyzny, które są zaniepokojone planami zmniejszenia ww. rezerwy o połowę. Wyrażam sprzeciw wobec pomysłów ministra finansów szukania oszczędności kosztem edukacji publicznej. Protestuję przeciw przerzucaniu na samorządy kosztownych zadań jako zadań własnych, bez zapewniania środków na ich realizację.

Panie Ministrze:

Deklaracja ograniczenia deficytu finansów publicznych złożona na forum UE przez zmniejszenie zadłużenia samorządów przysłała Panu łatwo. Czy zapoznał się Pan ze skalą problemów, z którymi borykają się samorządy, zwłaszcza w Polsce wschodniej?

Czy minister finansów zaniechał pomysłów zmniejszenia rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej z poziomu 0,6%, tj. ograniczenia środków finansowych dla samorządów wspomagających gminną edukację publiczną jako organów prowadzących?

Jaka ostateczna decyzja w tej sprawie została podjęta?

Poseł Gabriela Masłowska

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24176)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie nieuzasadnionych działań rządu w zakresie ciągłego przesuwania w czasie realizacji inwestycji rozbudowy drogi krajowej nr 42, będącej „drogą życia” dla północnej części woj. świętokrzyskiego

Zgodnie z art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 73, poz. 350, ze zm.) wnosimy interpelację w sprawie nieuzasadnionych działań rządu w zakresie ciągłego przesuwania w czasie realizacji inwestycji rozbudowy drogi krajowej nr 42, będącej „drogą życia” dla północnej części woj. świętokrzyskiego.

Zapewnienie środków finansowych na rozbudowę drogi krajowej nr 42 było przez kilka ostatnich lat jednym z podstawowych celów działalności świętokrzyskich parlamentarzystów Prawa i Sprawiedliwości oraz przedstawicieli władz samorządowych z gmin i powiatów północnej części województwa świętokrzyskiego, którzy w realizacji tej inwestycji ciągle upatrują nowych możliwości rozwoju dla tej części ziemi świętokrzyskiej. To właśnie dzięki tym zabiegom możliwe było ujęcie realizacji tej inwestycji w programie budowy dróg krajowych oraz zapewnienie

nie jej dofinansowania ze środków Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej”.

Przez kilka ostatnich lat wokół realizacji tej inwestycji panowała jednak bardzo podejrzana cisza, co wzbudzało cały szereg wątpliwości nie tylko w gronie osób nieustannie zabiegających o jej realizację, ale także wśród mieszkańców, którzy wielokrotnie zwracali się do nas z prośbą o interwencję i przyspieszenie przebudowy tej drogi. Jeszcze w marcu bieżącego roku, niejako w odpowiedzi na nasze pytania w tej sprawie, świętokrzyscy parlamentarzyści Platformy Obywatelskiej w osobach pani Marzeny Okły-Drewnowicz i pana Artura Gierady zapewniali na specjalnej konferencji prasowej, że inwestycja będzie zrealizowana i są na to zapewnienia ze strony rządu. Fakty mówią jednak coś zupełnie innego.

Przed kilkoma dniami zarówno my, jak i mieszkańcy woj. świętokrzyskiego dowiedzieliśmy się z publikacji prasowych, że realizacja przebudowy drogi krajowej nr 42 znów została odłożona w czasie na bliżej nie określoną przyszłość. Ze zaktualizowanego wykazu projektów drogowych, które były zakwalifikowane do dofinansowania z Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej”, zniknął projekt budowy obwodnicy Wąchocka, który z niewiadomych powodów przesunięto na listę rezerwową, a z tej ostatniej całkowicie wykreślono dwa inne, bardzo ważne dla całej inwestycji projekty: przejście drogi krajowej nr 42 przez Starachowice oraz obwodnicę Ostrowca Świętokrzyskiego. Takie działania wzbudzają cały szereg wątpliwości i wprost sugerują, że próbuje się podjąć kolejną próbę marginalizacji woj. świętokrzyskiego, utrudniając możliwości rozwoju jego najbardziej przemysłowej, północnej części z trzema ośrodkami miejskimi: Skarżyskiem-Kamienną, Starachowicami i Ostrowcem Świętokrzyskim.

W związku z przedstawioną powyżej sytuacją zwracamy się z prośbą o udzielenie nam odpowiedzi na następujące pytania:

1. Co jest bezpośrednim powodem kolejnych już zmian na liście projektów przewidzianych do realizacji w ramach rozbudowy drogi krajowej nr 42?

2. Czy realizacja tej inwestycji będzie jeszcze możliwa w bieżącej perspektywie finansowej Unii Europejskiej?

3. Czy kwoty przewidziane na dofinansowanie tej inwestycji zostały przesunięte na inne zadania? Jeżeli tak, to jakie to są zadania i kiedy będą realizowane?

4. Jakie inne projekty przewidziane do realizacji na terenie woj. świętokrzyskiego, które miały być finansowane ze środków Unii Europejskiej, zostały odłożone w czasie lub też całkowicie wykreślone w ciągu ostatnich 4 lat? Na jakie kwoty dofinansowania opiewały te projekty i na realizację jakich zadań zostały przesunięte?

5. Czy podobne działania polegające na ciągłym odsuwaniu w czasie realizacji kluczowych dla rozwoju inwestycji prowadzone są przez rząd także w innych regionach naszego kraju, czy też dotyczą one

wyłącznie woj. świętokrzyskiego? Jeżeli podobne działania są prowadzone, to jakie i gdzie oraz jakie kwoty przewidziane były na ich dofinansowanie i na jakie zadania zostały przesunięte?

6. Kiedy można się spodziewać ostatecznych decyzji ze strony kierowanego przez Pana rządu w zakresie terminów realizacji poszczególnych projektów przewidzianych do realizacji w ramach przebudowy drogi krajowej nr 42 i czy wykreślone w ostatnim czasie projekty przejścia drogi krajowej nr 42 przez Starachowice oraz obwodnica Ostrowca Świętokrzyskiego mają szansę na realizację w możliwym do określenia czasie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Lipiec
oraz grupa posłów

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Interpelacja (nr 24177)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie prowadzenia i publikowania statystyk dotyczących przeszukiwania pomieszczeń przez Policję

Szanowny Panie Ministrze! Ze strony przedstawicieli organizacji zajmujących się ochroną praw człowieka w postępowaniach sądowych otrzymałem informację o braku danych statystycznych dotyczących stosowania instytucji przeszukania. Obecnie przeszukanie mieszkania może być dokonane w zasadzie wyłącznie na podstawie polecenia sądu lub prokuratora. Ustawodawca ustanowił jednak wyjątek, na podstawie którego w wypadkach niecierpiących zwłoki przeszukania może dokonać Policja. Przeszukanie takie powinno zostać zatwierdzone przez sąd lub prokuratura.

Z otrzymanywanych przeze mnie informacji wynika, że przeszukania są dokonywane regularnie przez Policję, bez występowania po uprzednią zgodę sądu lub prokuratora. Jeżeli wspomniane okoliczności mają rzeczywiście miejsce, istnieje niebezpieczeństwo, że ustawowe gwarancje są jedynie fikcyjne, a przepis będący w założeniu wyjątkiem od zasady, stał się samą zasadą. Ocena prawidłowości stosowania reguł przeszukania wymaga dostępności danych wskazujących na liczbę dokonywanych przeszukań i odsetek tych z nich, które zostały zatwierdzone.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dysponuje danymi statystycznymi obejmującymi liczbę przeszukań dokonywanych każdego roku oraz liczbę tych z nich, które zostały zatwierdzone?

2. Czy ministerstwo może podjąć działania mające na celu publiczne udostępnienie powyższych danych, oczywiście z zachowaniem wymogów ochrony danych osobowych?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24178)

do ministra zdrowia

w sprawie czasu pracy lekarzy pracujących na podstawie umów cywilnoprawnych

Szanowna Pani Minister! Ostatnimi czasy w środowiskach masowego przekazu pojawiły się niepokojące informacje dotyczące czasu wykonywania pracy przez lekarzy. Wiadomości te znajdują potwierdzenie w moich rozmowach z osobami odwiedzającymi biuro poselskie. Czas pracy lekarzy zatrudnionych na podstawie umów o pracę jest szczegółowo określony, przede wszystkim z określeniem zasad wliczania do niego godzin dyżurów. Naruszanie powyższych przepisów z pewnością się zdarza, jednakże znacznie większy problem występuje w przypadku lekarzy pracujących na podstawie umów cywilnoprawnych.

Lekarze, zwykle zatrudnieni na podstawie umowy o pracę w jednej placówce medycznej, świadczą pracę również na podstawie umów cywilnoprawnych zawieranych z innymi placówkami. W rezultacie nikt poza nimi samymi nie zna ich rzeczywistego czasu pracy. Może to prowadzić i w niektórych przypadkach prowadzi do wykonywania pracy bez zachowania czasu wypoczynku, gwarantującego prawidłowe funkcjonowanie organizmu. W rezultacie narażone jest dobro pacjentów korzystających z usług przemęczonego lekarza jak również zdrowie jego samego, co w skrajnych przypadkach może prowadzić nawet do śmierci, jak w sytuacji opisywanej niedawno przez media, w której anestezjolog pracował przez 5 dni z rzędu bez odpoczynku,

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy zdaniem Pani Minister należy uregulować zasady świadczenia przez lekarzy pracy na podstawie umów cywilnoprawnych?

2. Czy zdaniem Pani Minister powyższy problem można rozwiązać poprzez obowiązek składania organom samorządu lekarskiego oświadczeń o zawartych umowach i wynikającym z nich czasie pracy?

3. Czy ministerstwo prowadzi lub planuje działania mające na celu rozwiązanie powyższego problemu?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24179)

do ministra zdrowia

w sprawie spełnienia wymogów art. 62 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym przez szpitale

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z art. 62 ustawy z dnia 8 września 2006 r. (Dz. U. Nr 191, poz. 1410) o Państwowym Ratownictwie Medycznym, kierownik zakładu opieki zdrowotnej, w którym znajduje się szpitalny oddział ratunkowy, dostosuje ten oddział do wymagań określonych w art. 34 ww. ustawy do dnia 31 grudnia 2011 r.

Z informacji uzyskanych przeze mnie w Zrzeszeniu Szpitali Powiatowych i Miejskich Województwa Łódzkiego wynika, że na 16 placówek posiadających szpitalny oddział ratunkowy w chwili obecnej jedynie 4 placówki posiadają zarejestrowane lądowiska dla śmigłowców.

Podobnie przedstawia się sytuacja na terenie kraju. Z posiadanej przeze mnie wiedzy wynika, że spełnienie wymogów art. 62 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym w zakreślonym nią terminie przez wszystkie placówki posiadające szpitalny oddział ratunkowy jest nierealne z powodu braku dostatecznej wielkości środków finansowych niezbędnych na realizację tego zadania. W ocenie dyrekcji szpitali posiadających szpitalne oddziały ratunkowe realnym terminem zadośćuczynienia wymogom art. 62 ustawy o państwowym ratownictwie medycznym jest koniec 2014 r., z uwzględnieniem lądowiska dla śmigłowców lotniczego pogotowia ratunkowego.

Z zapisu § 3 ust. 7 i 8 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego wynika, że każdy szpitalny oddział ratunkowy winien posiadać lądowisko dla śmigłowca Lotniczego Pogotowia Ratunkowego.

W przypadku wielkich aglomeracji miejskich wydaje się racjonalne dopuszczenie do wspólnego użytkowania jednego lądowiska z kilkoma stanowiskami do lądowania przez kilka SOR, co obniżyłoby koszty ich budowy i utrzymania. W tej sytuacji niezbędne jest rozważenie zasadności utrzymania 5-minutowego limitu czasowego określonego w § 3 art. 8 rozporządzenia.

Zrozumiąłem rzeczą jest, iż pomoc lekarska winna następować jak najszybciej. Jednak stawiając przed placówkami określone zadania, należy się liczyć z realiami istniejącej rzeczywistości.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia podejmuje lub podejmie działania mające na celu przesunięcie terminu spełnienia wymogów art. 62 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym?

2. Czy w świetle § 3 ust. 7 i 8 rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego możliwe jest dysponowanie jednym ładowiskiem dla Lotniczego Pogotowia Ratunkowego?

3. Jeżeli tak, to na jakich warunkach?

4. Z jakich przesłanek wynika 5-minutowy limit czasowy określony w § 3 pkt 8 rozporządzenia ministra zdrowia?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 11 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24180)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych dla nauczycieli centrów kształcenia praktycznego

Szanowna Pani Minister! Pragnę poruszyć problem zmiany ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, polegającej na uwzględnieniu w niej centrów kształcenia praktycznego. Brak tego zapisu spowodował pominięcie nauczycieli centrów kształcenia praktycznego jako uprawnionych do otrzymania nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.

Zainteresowani zgłaszający się do mojego biura poselskiego podali szereg argumentów świadczących o tym, iż obowiązująca ustawa jest dla nich krzywdząca, a wprowadzenie zmian w niej – konieczne. Jak podkreślali, zajęcia praktyczne, będące formą praktycznej nauki zawodu, realizowane przez nauczycieli praktycznej nauki zawodu w centrach kształcenia praktycznego dla uczniów zasadniczych szkół zawodowych i techników są zajęciami dydaktycznymi identycznymi z zajęciami praktycznymi prowadzonym przez nauczycieli praktycznej nauki zawodu w warsztatach szkolnych należących do szkół ponadgimnazjalnych prowadzących kształcenie zawodowe w zasadniczych szkołach zawodowych i technikach. Tożsamość zajęć polega głównie na wykorzystaniu tych samych podstaw programowych i programów nauczania. Ponadto zajęcia laboratoryjne, realizowane przez nauczycieli przedmiotów zawodowych, nauczycieli praktycznej nauki zawodu w pracowniach centrów kształcenia praktycznego dla uczniów zasadniczych szkół zawodowych i techników, są zajęciami dydaktycznymi identycznymi z zajęciami laboratoryjnymi prowadzonymi przez nauczycieli przedmiotów zawodowych w szkołach ponadgimnazjalnych. Warto podkreślić, iż w opinii merytorycznej z dnia 13 stycznia 2011 r. do projektu ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, sporządzonej

na zlecenie Biura Analiz Sejmowych, nie ma informacji o tym, iż praca nauczyciela w centrum kształcenia praktycznego podczas prowadzenia tego samego rodzaju zajęć różni się swym charakterem od pracy nauczyciela w innych placówkach oświatowych lub szkole.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o ustosunkowanie się do wyżej opisanego problemu i odpowiedź na pytania:

1. Czy ministerstwo przewiduje zmiany w ustawie z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, które miałyby polegać na uwzględnieniu w niej centrów kształcenia praktycznego?

2. Jeżeli nie, to czy w opinii ministerstwa przywileje utracone przez nauczycieli centrów kształcenia praktycznego zostaną zrekomensowane im w inny sposób?

3. Czy wyłączenie nauczycieli centrów kształcenia praktycznego z grupy nauczycieli uprawnionych do świadczenia kompensacyjnego nie stanowi w świetle przedstawionych powyżej argumentów naruszeniem art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 16 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24181)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie interpretacji przepisów ustawy
Prawo o ruchu drogowym**

Szanowny Panie Ministrze! W całym kraju przybywa ścieżek rowerowych. Ten trend niewątpliwie się utrzyma. Równocześnie coraz popularniejszą formą aktywności, obok jazdy na rowerze, staje się jazda na rolkach. Niemniej w wielu miejscach nie ma możliwości położenia oddzielnej ścieżki dla poruszających się na rolkach, a korzystający ze ścieżek rowerowych, według interpretacji art. 2 pkt 18 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w związku z art. 11 ust. 1 przyjętej przez Policję, traktowani są jako piesi i tym samym narażeni na odpowiedzialność karną za popełnienie wykroczenia.

Zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy właściwa jest interpretacja przywoływana przez Policję, iż osoba poruszająca się na rolkach (deskorolce), jako niekierująca żadnym pojazdem, znajdująca się na drodze poza pojazdem i niewykonywająca na niej robót ani żadnych innych czynności przewidzianych prawem, powinna być traktowana jako osoba piesza, a co za tym idzie, obowiązana jest korzystać z chod-

nika lub drogi dla pieszych, a w razie ich braku – z pobocza?

Taka interpretacja powoduje, iż poruszający się na rolkach, z racji braku odpowiednich, dedykowanych dla nich tras, mogą korzystać tylko z chodników i tym samym – w mojej ocenie niezgodnie z intencją przepisu – powodują większe zagrożenie dla pieszych niż w wypadku poruszania się po ścieżce rowerowej. Konsekwencją takiej interpretacji jest także fakt, iż poruszający się po chodnikach na rolkach, jako przemierzający się szybciej niż piesi, narażają się również na odpowiedzialność karną z tytułu stworzenia zagrożenia bezpieczeństwa wobec pieszych. Warto w tym momencie wskazać, iż w wielu krajach Europy, mimo dużo większego natężenia ruchu rowerowego i większej liczby osób poruszających się rolkami, dozwolone jest wspólne korzystanie z tych samych tras przez obydwie wskazane grupy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o opinię w tej sprawie oraz pytaniem, czy opisywana sytuacja nie uzasadnia zmiany przepisów o ruchu drogowym we wskazanym zakresie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Paweł Orłowski

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24182)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie umożliwienia polskim obywatelom nabywania obligacji nominowanych w euro i innych walutach

Szanowny Panie Premierze! Polskie państwo powinno umożliwić swoim obywatelom nabywanie obligacji nominowanych w euro i innych walutach. Dzięki temu polski dług będzie w polskich rękach, dochody z obligacji pozostaną w kraju, a zachodnie instytucje finansowe nie będą nimi spekulować. Dziś minister Rostowski sprzedaje polskie obligacje nominowane w euro grupom finansowym na Zachodzie i oferuje im wielokrotnie wyższe oprocentowanie, niż obywatele w Polsce są w stanie uzyskać, utrzymując swoje oszczędności w zagranicznych bankach w Polsce. Polski obywatel nie ma możliwości kupna polskich obligacji, choć może to zrobić np. Anglik czy Amerykanin z jakiejś zachodniej instytucji finansowej. Dodatkową zaletą takiego rozwiązania jest to, że jeśli obywatele kupują obligacje państwowe, to nie nabywają ich w celach spekulacyjnych, tylko po to, by oszczędzać. Jeśli spojrzeć na kłopoty krajów strefy euro, to problemy mają te kraje, gdzie nadmierna wartość obligacji znalazła się w rękach

zagranicznych instytucji finansowych, które zaczynają stawiać wtedy państwu warunki. Pojawia się więc zjawisko szantażu. Takich zdarzeń nie ma w krajach, gdzie dług państwowy znajduje się w rękach obywateli. W Japonii, która jest znacznie bardziej zadłużona niż Grecja, ale nie ma takich kłopotów, ponieważ obligacje tamtejszego rządu są w rękach Japończyków. Teraz polskie oszczędności służą zagranicznym bankom po to, by kupowały one polskie obligacje. Taki stan rzeczy jest korzystny nie dla Polaków, lecz właśnie dla zachodnich instytucji finansowych i spekulantów.

Czy Pan Premier zamierza zmienić ten stan rzeczy i umożliwić zakup obligacji nominowanych w euro i innych walutach obywatelom Polski?

Z poważaniem

Posłowie Adam Abramowicz
i Jerzy Rębek

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24183)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zasad ustalania podstawy naliczania dotacji dla przedszkoli publicznych prowadzonych przez osoby prawne i fizyczne inne niż j.s.t. i przedszkoli niepublicznych

Szanowna Pani Minister! Podstawą skierowania interpelacji w sprawie zasad ustalania podstawy naliczania dotacji dla przedszkoli publicznych prowadzonych przez osoby prawne i fizyczne inne niż j.s.t. i przedszkoli niepublicznych jest różnorodność interpretacji zapisów art. 80 ust. 2 i art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty. Wątpliwości interpretacyjne pogłębiły się po wejściu w życie 1 stycznia 2010 r. nowej ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych i rozporządzenia ministra finansów z dnia 2 marca 2010 r. w sprawie szczegółowej klasyfikacji dochodów, wydatków, przychodów i rozchodów oraz środków pochodzących ze źródeł zagranicznych.

Nowa ustawa likwiduje instytucję rachunku dochodów własnych jednostek budżetowych, tworząc jednocześnie instytucję wydzielonego rachunku w samorządowych jednostkach budżetowych prowadzących działalność określoną w ustawie o systemie oświaty dla gromadzenia dochodów określonych w uchwale podjętej przez organ wykonawczy j.s.t. Jedną ze zmian wprowadzonych w nowym rozporządzeniu w sprawie szczegółowej klasyfikacji dochodów, wydatków, przychodów i rozchodów oraz środków pochodzących ze źródeł zagranicznych jest zmiana do-

tycząca rozdziału 80148, polegająca na rozszerzeniu zakresu tego rozdziału o stołówki przedszkolne. Ponieważ rozporządzenie to weszło w życie z dniem ogłoszenia, ale z mocą obowiązującą od 1 stycznia 2010 r. (z wyjątkiem rozdziału 73008), wszystkie jednostki (przedszkola) dokonały odpowiednich zmian w planach finansowych na 2010 r., w tym również w planach finansowych istniejących dochodów własnych.

Uwzględniając ustalenia wynikające z rozporządzenia, jednostki, dokonując zmiany planów finansowych, przeniosły z rozdziału 80104 do rozdziału 80148 dochody pochodzące z wpłat od rodziców przeznaczonych na pokrycie kosztów żywienia dzieci oraz inne dochody uzyskiwane przez jednostki, a dotyczące działalności stołówek, jak również przeniosły wszystkie koszty wytworzenia posiłków, koszty ich wydawania oraz pozostałe koszty związane z funkcjonowaniem stołówek, do których możemy zaliczyć na przykład koszty ponoszone na płace personelu, koszty zużycia mediów, koszty utrzymania czystości itp.

W kontekście powyższych zmian występują dwa problemy związane z ustaleniem podstawy naliczania dotacji dla przedszkoli publicznych prowadzonych przez osoby prawne i fizyczne inne niż j.s.t. i przedszkoli niepublicznych.

Pierwszy problem. 1. Część gmin w wydatkach bieżących, będących podstawą do obliczania wysokości stawki dotacji, ujmuje wydatki zawarte w rozdziale 80104: Przedszkola oraz wydatki określone w rozdziale 80148: Stołówki przedszkolne.

2. Znaczna część gmin za podstawę obliczania stawki dotacji przyjmuje jedynie wydatki określone w rozdziale 80104: Przedszkola, jako rodzajowo przyporządkowane do wydatków związanych z działalnością statutową przedszkola w ujęciu oświatowych aktów prawnych (zadania statutowe przedszkola określone zostały w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624, z późn. zm.) W myśl zapisu § 2 statut przedszkola określa cele i zadania przedszkola wynikające z przepisów prawa, w szczególności w zakresie:

- a) udzielania dzieciom pomocy psychologiczno-pedagogicznej,
- b) organizowania opieki nad dziećmi niepełnosprawnymi,
- c) umożliwiania dzieciom podtrzymywania poczucia tożsamości narodowej, etnicznej, językowej i religijnej.

Ponadto statut określa sposób realizacji zadań przedszkola, z uwzględnieniem wspomagania indywidualnego rozwoju dziecka oraz wspomagania rodziny w wychowaniu dziecka i przygotowaniu go do nauki w szkole, a w przypadku dzieci niepełnosprawnych – ze szczególnym uwzględnieniem rodzaju i stopnia niepełnosprawności, organizację działalności innowacyjnej i eksperymentalnej, jeżeli przedszkole taką działalność prowadzi, sposób sprawowania opie-

ki nad dziećmi w czasie zajęć w przedszkolu oraz w czasie zajęć poza przedszkolem, szczegółowe zasady przyprowadzania i odbierania dzieci z przedszkola przez rodziców (prawnych opiekunów) lub upoważnioną przez nich osobę zapewniającą dziecku pełne bezpieczeństwo, organizację zajęć dodatkowych, z uwzględnieniem w szczególności potrzeb i możliwości rozwojowych dzieci. W ramowym statucie publicznego przedszkola nie znalazły się zapisy dotyczące konieczności organizowania wyżywienia dla dzieci jako zadania statutowego przedszkola).

3. Następna część gmin nie różnicuje w swoich budżetach wydatków przeznaczonych na prowadzenie przedszkoli, tzn. nie wyodrębnia wydatków przeznaczonych na prowadzenie stołówki przedszkolnej, wychodząc z założenia, że przedszkole jest obowiązane zapewnić żywienie dziecka, jednakże nie prowadzi stołówki przedszkolnej, a kuchnia jest integralną częścią przedszkola.

Która metoda jest prawidłowa?

Gdyby zastosować metodę określoną w pkt 2, nasuwa się pytanie, czy jest ona logiczna i sprawiedliwa. W zdecydowanej większości przedszkoli publicznych prowadzonych przez osoby prawne i fizyczne inne niż j.s.t. i przedszkoli niepublicznych nie ma stołówek, ale w podstawie naliczenia dotacji dla nich uwzględnione są koszty prowadzenia stołówek w przedszkolach samorządowych. Koszty wyżywienia w tych przedszkolach pokrywają rodzice w postaci odrębnej opłaty. Indywidualnie zróżnicować wysokość dotacji dla przedszkoli, które prowadzą stołówki, nie można, ponieważ prawo oświatowe takiego mechanizmu nie przewiduje.

Drugi problem. Wątpliwość budzi włączenie do podstawy ustalenia dotacji opłat rodziców za świadczenia przedszkoli w czasie przekraczającym czas, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty. Zgodnie z art. 223 ustawy o finansach publicznych przedszkola jako samorządowe jednostki budżetowe prowadzące działalność określoną w ustawie o systemie oświaty gromadzą na wydzielonym rachunku dochody określone w uchwale przez organ stanowiący j.s.t. Organ stanowiący może określić, iż na rachunku wydzielonym przedszkola mogą gromadzić wpływy z tytułu opłat za świadczenia przedszkoli w czasie przekraczającym czas, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty, jako świadczonych usług wykraczających poza zakres działalności podstawowej. Ponadto organ stanowiący j.s.t. określa w szczególności m.in. przeznaczenie dochodów, z tym że dochody wraz z odsetkami nie mogą być przeznaczone na finansowanie wynagrodzeń osobowych.

Prawidłowe wydaje się postępowanie, w którym organy j.s.t., uwzględniając możliwość częściowego pokrywania kosztów funkcjonowania przedszkoli z dochodów z tytułu opłat za świadczenia przedszkoli w czasie przekraczającym czas, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty, zgromadzonych przez przedszkola na rachunku wydzie-

lonym, przy ustalaniu podstawy do naliczenia dotacji zmniejszą kwotę wydatków określonych w rozdziale 80104: Przedszkola w uchwale budżetowej o wartość tej opłaty. W przeciwnym wypadku do podstawy naliczenia dotacji wliczona byłaby odrębna opłata rodziców za świadczenia przedszkoli w czasie przekraczającym czas, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty, jako świadczone usługi wykraczające poza zakres działalności podstawowej, przy równoczesnym pobieraniu przez przedszkola publiczne prowadzone przez osoby prawne i fizyczne inne niż j.s.t. odrębnej opłaty za te świadczenia i cennego przez przedszkola niepubliczne.

Czy takie postępowanie jest prawidłowe?

Wskazane dwa problemy są w różnorodny sposób interpretowane przez j.s.t., regionalne izby obrachunkowe i organy nadzoru wojewodów. Powoduje to bardzo dużo zamieszania, niepotrzebnych emocji i konfliktów. W obliczu powyższego konieczna wydaje się zmiana porządkująca przepisów ustawy o systemie oświaty.

Konkludując, pragnę zadać pytanie: Czy w Ministerstwie Edukacji Narodowej prowadzone są prace nad zmianami zapisów prawnych, które uczynią zasady określenia podstawy do naliczania dotacji dla przedszkoli publicznych prowadzonych przez osoby prawne i fizyczne inne niż j.s.t. i przedszkoli niepublicznych przejrzystymi, logicznymi i niebudzącymi wątpliwości interpretacyjnych?

Z wyrazami szacunku

Posel Lech Sprawka

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24184)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie udostępniania danych zawartych
w księgach wieczystych przez Internet**

Szanowny Panie Ministrze! Od czerwca 2010 r. księgi wieczyste są dostępne w Internecie, stopniowo kolejne urzędy miast, realizując postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady Wspólnoty Europejskiej z dnia 14 marca 2007 r. dotyczącej infrastruktury informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej INSPIRE, udostępniają online dane swoich zasobów geodezyjnych. W ten sposób każdy właściciel figurujący w księgach wieczystych staje się jawny. Przeglądając dane zawarte w księgach wieczystych, można w każdym czasie i w każdym miejscu uzyskać takie dane o właścicielu, jak: numer PESEL, informacje o fakcie zaciągnięcia kredytu, o jego wysokości i banku, który kredytu udzielił, walucie, w jakiej został zaciągnięty, oraz terminie

jego spłaty, a pośrednio także o sytuacji finansowej właściciela. Ponadto dostępne są wszelkie dane dotyczące budynków, jak ilość pomieszczeń, wielkość, wymiary działki, a także imię i nazwisko notariusza, który sporządził daną umowę.

Ustawa o księgach wieczystych i hipotece została uchwalona 6 lipca 1982 r., była kilkakrotnie nowelizowana, jednakże rozumienie zasady jawności formalnej, zgodnie z którą informacje zawarte w księgach wieczystych są jawne, mimo szybkiego rozwoju technicznego nie zmieniło się. Przepisy ustawy o księgach wieczystych i hipotece, realizując zasadę jawności, zawierały elementy ochrony danych osobowych, zakładały konieczne stawiennictwo osoby chcącej się zapoznać z treścią księgi. Zainteresowany, chcąc ustalić numer księgi wieczystej, musiał skorzystać z danych zawartych np. w rejestrze gruntów. W aktualnym stanie prawnym wszelkie dane są powszechnie dostępne, co może prowadzić do ich wtórnego wykorzystania w różnych celach. Rozwiązaniem tego problemu byłoby ograniczenie zakresu informacji zawartych w księgach wieczystych, które byłyby udostępniane przez Internet.

W związku z powyższą sytuacją zwracam się z pytaniami do Pana Ministra:

1. Czy w ministerstwie jest zauważany problem zbyt szerokiego zakresu informacji zawartych w księgach wieczystych, które są udostępniane przez Internet?

2. Czy podejmie Pan Minister działania prowadzące do znowelizowania przepisów ustawy o księgach wieczystych i hipotece w kierunku zwiększenia bezpieczeństwa danych zawartych w księgach wieczystych?

Z poważaniem

Posel Piotr Babinetz

Krosno, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24185)

do ministra infrastruktury

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drodze krajowej nr 74
w miejscowości Łągów**

Szanowny Panie Ministrze! Jako parlamentarzysta regionu świętokrzyskiego chciałbym w szczególności sposób zaakcentować i zwrócić uwagę Pana Ministra na zagadnienie poprawy bezpieczeństwa uczestników ruchu drogowego na drodze krajowej nr 74 w miejscowości Łągów w woj. świętokrzyskim.

Droga krajowa nr 74 i wojewódzka nr 756 są drogami tranzytowymi łączącymi wschód i zachód Polski oraz jedynym ciągiem komunikacyjnym dla sied-

miu kopalń. Niestety, obecnie wskutek niedoinwestowania infrastruktury komunikacyjnej na terenie Łagowa i okolic odnotowuje się wysoki stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w szczególności na skrzyżowaniu drogi krajowej z wojewódzką, co powoduje coraz większą liczbę wypadków (w tym wypadków ze skutkiem śmiertelnym). Omawiany węzeł komunikacyjny obsługuje ogromną liczbę użytkowników ruchu drogowego, w tym w szczególności z ciężkimi ładunkami kruszywa transportowanych z okolicznych kopalni. Należy przy tym podkreślić, że miejsce samego skrzyżowania i otaczający go teren są nieprzystosowane do takiego natężenia ruchu jaki ma miejsce obecnie. Powoduje to blokowanie pojazdów wyjeżdżających z dróg podporządkowanych oraz znacząco ogranicza płynność ruchu.

Niewątpliwie jedną z przyczyn takiego stanu rzeczy jest ograniczona widoczność spowodowana ukształtowaniem terenu oraz istniejącą zwartą zabudową, a funkcjonująca obecnie zainstalowana sygnalizacja ostrzegawcza oraz oznakowanie drogi nie wymuszają skutecznie na użytkownikach ruchu drogowego zachowania szczególnej ostrożności.

Uważam, iż należy podjąć stanowcze działania inwestycyjne, które fizycznie wymuszają zmniejszenie prędkości przed wjazdem na skrzyżowanie. Jest to szczególnie istotne z uwagi na fakt, że droga krajowa i wojewódzka to jedyne ciągi komunikacyjne, a zatem nie można rozładować natężenia ruchu przez korzystanie np. z objazdów.

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Kiedy dojdzie do skutku budowa (tak długo wyczekiwanej) obwodnicy Łagowa? Czy są planowane w najbliższym czasie jakiekolwiek inwestycje mające na celu poprawę bezpieczeństwa na skrzyżowaniu drogi krajowej nr 74 z drogą wojewódzką nr 756 w miejscowości Łagów? Kiedy można będzie spodziewać się skutecznych i stanowczych działań ze strony ministerstwa, mających na celu jak najszybsze rozwiązanie obecnej sytuacji i poprawienia bezpieczeństwa użytkowników ruchu na tym obszarze?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Bętkowski

Skarżysko-Kamienna, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24186)

do ministra zdrowia

**w sprawie ponownego podjęcia
niezrozumiałej decyzji nieumieszczenia
analogów insuliny długo działających
pomimo składanych obietnic**

Uzasadnienie: Na moją interpelację poselską nr 8633 z dnia 16 marca 2009 r. w sprawie niezrozumiałej i bulwersującej decyzji ministra zdrowia nieumieszczenia insuliny analogowych na liście leków refundowanych odpowiedź pana wiceministra Marka Twardowskiego brzmiała: „Minister zdrowia po zapoznaniu się z rekomendacją ekspertów, uwzględniając stanowisko międzyresortowego Zespołu do Spraw Gospodarki Lekami, podjęła decyzję o objęciu analogów insuliny długo działających dopłatami ze środków publicznych. Wpisanie tych insuliny do wykazu leków refundowanych przewidziane jest przy kolejnej nowelizacji wykazów leków refundowanych”.

Także na 38. posiedzeniu Sejmu RP w dniu 19 marca 2009 r. w pytaniach w sprawach bieżących w sprawie nieumieszczenia insuliny analogowych w nowoczesnym leczeniu cukrzycy na moje pytanie odpowiedział pan wiceminister Marek Twardowski i ponownie zapewniał: „Ocena (Agencji Oceny Technologii Medycznych) została dokonana na początku grudnia (2008 r.). (...) Lubię dotrzymywać słowa (...) w związku z tym 27 lutego br., panie pośle, czyli jeszcze nawet przed wejściem w życie nowej listy refundacyjnej, co stało się 16 marca br., podjąłem decyzję o zamknięciu tej listy, tak żebym mógł już procedować nad listą z insulinami analogowymi długo działającymi. W związku z tym ta procedura zostanie wdrożona w ciągu kilku tygodni”.

W interpelacji poselskiej nr 17723 z dnia 6 sierpnia 2010 r. w sprawie braku konkretnych działań, opieszałości oraz ciągle niespełnionych obietnic Ministerstwa Zdrowia wobec ludzi chorujących na cukrzycę w kwestii kompleksowej poprawy opieki diabetologicznej przytoczyłem fragmenty apelu do parlamentarzystów strony społecznej i Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków (PSD): „(...) jako organizacja pozarządowa reprezentująca interesy ok. 2,5-milionowej rzeszy diabetyków w Polsce, jesteśmy całkowicie lekceważeni przez wysokich urzędników państwowych. Nasze apele, prośby i postulaty o zmianę istniejącego stanu rzeczy są zbywane milczeniem. Pomimo że Polska zajmuje dopiero 25. miejsce w rankingu krajów w Europie pod względem poziomu opieki nad pacjentami z cukrzycą, nikogo ten niski stan opieki nie niepokoi. Pragniemy Pani Minister podkreślić i przypomnieć, że chorującym na cukrzycę obiecywano już od 3 lat poprawę ich losu”.

Jest sierpień 2011 r. Insuliny długo działających nie ma na liście leków refundowanych, pomimo że Pani Minister Ewa Kopacz zapewniała o ich refun-

dacji od 2008 r. (!) Co więcej, w listopadzie 2010 r. Pani Minister Ewa Kopacz otrzymuje od Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków honorowy medal „Przyjaciel PSD”. W uzasadnieniu, za, tym razem na pewno, spełnienie obietnicy umieszczenia analogów insuliny długo działających na liście leków refundowanych.

Lista leków refundowanych miała się ukazać 16 grudnia 2010 r. Ale zamiast listy tego dnia wice-minister Marek Twardowski podaje się do dymisji. Kilka dni później Ministerstwo Zdrowia ogłasza, że lista ukaże się dopiero 30 grudnia. Analogów insuliny na niej nie będzie!

W dniu 21 grudnia 2010 r. Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Diabetologicznego przesyła list otwarty w sprawie decyzji Ministerstwa Zdrowia wstrzymującej ogłoszenie aktualizacji list refundacyjnych do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska, w którym czytamy, m.in.: „(...) Obecnie Polska jest jedynym krajem członkowskim Unii Europejskiej, w którym ta grupa leków nie jest w jakimkolwiek stopniu refundowana. Polskie Towarzystwo Diabetologiczne skupiające lekarzy i naukowców opiekujących się chorymi na cukrzycę i prowadzących badania naukowe nad cukrzycą i jej powikłaniami wyraża swój zdecydowany protest wobec praktyk Ministerstwa Zdrowia w zakresie refundacji preparatów insuliny oraz głębokie zaniepokojenie okolicznościami podjętej decyzji (...). Nie ma zatem obecnie jakichkolwiek przesłanek, aby merytorycznie podważać bezpieczeństwo stosowanych powszechnie na świecie analogów długo działających. Odbyte w dniach 13–16 grudnia br. zebranie Komitetu ds. Produktów Medycznych Stosowanych u Ludzi Europejskiej Agencji ds. Leków (EMA) nie dyskutowało – wbrew zapowiedziom ministerstwa – żadnych aspektów dotyczących insuliny ani innego rodzaju terapii przeciwcukrzycowej (zob. www.ema.europa.eu) (...) Wydarzenia ostatnich dni to niestety kolejna odsłona pozbawionej skrupułów walki, w której interesy konkretnych firm i ich wpływowych, posiadających szerokie koneksje polityczne, właścicieli przedkłada się ponad zdrowie i dobro chorych na cukrzycę. (...) Reprezentując całe środowisko diabetologiczne, zarówno chorych jak i lekarzy oraz pielęgniarki, jesteśmy do głębi oburzeni przebiegiem wydarzeń. W naszej opinii najważniejszy nawet interes krajowego przemysłu nie powinien być przekładany nad dobro ludzi przewlekle chorych, często bezradnych w walce ze swoją chorobą. Ostatnie wydarzenia obnażają mechanizmy funkcjonowania w naszym kraju administracji i bezsilność obywateli wobec niej”.

Pod listem podpisuje się 12 profesorów medycyny, autorytetów m.in. w dziedzinie diabetologii.

Źródło irytacji Zarządu Głównego PTD poniekąd wyjaśnia tekst „Gazety Wyborczej” z dnia 23 maja 2011r. „(...) kiedy w listopadzie pojawił się projekt listy leków, sprzeciwiła się Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych »Lewiatan«. Pracodawcy tłumaczyli, że boją się o budżet NFZ: na analogi przeje-

dzie za dużo pacjentów i w przyszłości będą naciskać na ich całkowitą refundację, a to może zbyt drogo kosztować. Zaproponowali, by analogi refundować w 100 proc. w ramach specjalnego programu terapeutycznego, ale tylko wyselekcjonowanej grupie 5 tys. chorych.

(...) dyrektor departamentu ekonomicznego w Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych KPP »Lewiatan« przyznał, że wprowadzenie analogów do refundacji uderzyłoby w krajowych producentów insuliny. Bo oni analogów w ofercie nie mają”.

11 sierpnia 2011 r. kolejna odsłona w tym „chocholim tańcu” insuliny analogowych. W związku z informacjami internetowymi na stronie Ministerstwa Zdrowia, że nadal nie pojawią się na liście leków refundowanych nowoczesne leki przeciwcukrzycowe, dnia 11 sierpnia 2011 r. prezes Polskiego Towarzystwa Dzieci wystosował list otwarty do Ministerstwa Zdrowia w sprawie planowanych list leków refundowanych mających zastosowanie w diabetologii. Podobne stanowisko przyjęło, w ramach konsultacji społecznych, Towarzystwo Pomocy Dzieciom i Młodzieży z Cukrzycą.

Oto obszernie fragmenty tego listu: „(...) Jest to dla nas ogromne rozczarowanie i źródło rozgoryczenia. Od lat i miesięcy reprezentując środowisko chorych na cukrzycę, przedstawiając liczne merytoryczne argumenty, poparte opiniami Agencji Oceny Technologii Medycznych (AOTM), upominamy się o uwzględnienie potrzeb terapii ponaddwumilionowej grupy chorych na cukrzycę w naszym kraju. Pomijania drugiej pod względem częstości występowania choroby przewlekłej w planach refundacji leków przez Ministerstwo Zdrowia nie sposób racjonalnie wytłumaczyć. Rozwiązania, które proponowaliśmy i nadal proponujemy, nie powodowałyby znacznego wzrostu wydatków na ochronę zdrowia, a przyniosłyby oszczędności w przyszłości. Wiadomo bowiem, że optymalne leczenie przeciwhiperglykemiczne pozwala znacząco ograniczyć ogromne koszty związane z rozwojem i postępem przewlekłych powikłań cukrzycy. W ubiegłym roku po raz kolejny Ministerstwo podjęło decyzję o nierefundowaniu analogów długo działających, w zamian proponując – mimo naszego sceptycyzmu – wprowadzenie programu terapeutycznego dla tej grupy leków. Jak dotąd, nic nie zapowiada, aby program ten – a miał ruszyć według słów Pani Minister w marcu br. – przybrał realne kształty. Od wielu miesięcy przedstawiamy przytłaczające argumenty natury naukowej, klinicznej i finansowej za zwiększeniem dostępu chorych na cukrzycę typu 2 do leków inkretynowych. Leki te istnieją na rynku już od 4 lat, charakteryzują się wyjątkowo korzystnym profilem działania i podobnie jak analogi długo działające uzyskały pozytywną opinię AOTM. Przedstawiliśmy dowody wskazujące, że wprowadzenie tych leków na listy refundacyjne pozwoliłoby zmniejszyć wydatki NFZ na insulinoterapię i samokontrolę glikemii”.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o następujące wyjaśnienia:

1. Dlaczego do dziś nie wprowadzono analogów insuliny długo działających na listę leków refundowanych pomimo obietnic złożonych w 2008 r. oraz dlaczego do dziś nie został wprowadzony program terapeutyczny, w ramach którego analogi insuliny długo działających miały zostać udostępnione chorym na cukrzycę, który miał się rozpocząć w marcu 2011r.!?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia dysponuje analizami kosztowymi, które precyzyjnie określają, jakie byłyby wydatki budżetu i ewentualne oszczędności spowodowane wprowadzeniem do refundacji analogów insuliny długo działających i leków inkretynowych?

3. Ponownie, w ślad za moim pytaniem w sprawach bieżących, które zostało zadane ministrowi Adamowi Fronczakowi na posiedzeniu Sejmu w dniu 5 stycznia 2011 r., proszę o kopie ekspertyz i stosownych dokumentów, na które powoływała się Pani Minister, podpisanych przez ekspertów, na podstawie opinii których została podjęta w grudniu 2010 r. decyzja o skreśleniu analogów insuliny długo działających z list refundacyjnych: „(...) Na posiedzeniu Komitetu do Spraw Produktów Leczniczych Stosowanych u Ludzi w Europejskiej Agencji Leków w dniach 13–16 grudnia miały zostać przedstawione przez podmiot odpowiedzialny dla jednego z preparatów długo działających analogów insuliny dane dotyczące bezpieczeństwa jego stosowania. Zgodnie z informacją uzyskaną od polskiego przedstawiciela w wymienionym wcześniej Komitecie pana prof. Piotra Fiedora oraz pana Grzegorza Cessaka, prezesa Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych, żadne dane na ten temat nie zostały przedstawione, a podmiot odpowiedzialny poprosił o przedłużenie terminu. W związku z powyższym po konsultacji z panem prof. Fiedorem oraz prezesem urzędu rejestracji produktów leczniczych oraz przedstawicielem Departamentu Polityki Lekowej i Farmacji minister zdrowia wobec niemożności stwierdzenia w chwili obecnej, iż stosowanie długo działających analogów insuliny w szerokiej populacji jest całkowicie bezpieczne, podjął decyzję o usunięciu z projektów rozporządzeń refundacyjnych ministra zdrowia przekazanych do uzgodnień społecznych 10 listopada roku ubiegłego długo działających analogów insuliny”.

Z poważaniem

Posel Czesław Hoc

Koło Brzeg – Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24187)

do ministra zdrowia

w sprawie nowych zasad finansowania świadczeń w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej – diabetologia

Zwrócili się do mnie lekarze diabetolodzy w związku ze zmianą zasad finansowania świadczeń AOS. Zaniepokojenie spowodowane jest likwidacją przy szpitalnych poradni diabetologicznych. Piszą między innymi:

„Pomimo wcześniej podpisanych umów, które miały obowiązywać przez 3 lata, jednostronnie NFZ zmienił warunki tych umów. Poradnie specjalistyczne zostały zobowiązane do rozliczania wypracowanych procedur. W podstawowej pracy w poradni diabetologicznej nie wykonuje się wymienionych przez NFZ procedur. Oczywiście wykorzystuje się badania dodatkowe, które zawarte są w wykazie procedur, jednak podstawą pracy diabetologa jest wykorzystywanie w praktyce wiedzy zdobytej w czasie specjalizacji. Nie szyje się ran, nie zdejmuje szwów, nie potrzeba posługiwać się skalpelem, nie wykorzystuje się otoskopii, nie usuwa kurczaki. Cała specjalizacja (dwustopniowa z interny i dodatkowo z diabetologii) tylko po to, żeby nic nie robić? Praca w takiej poradni wymaga wiedzy i doświadczenia. Dlaczego nie ma osobnej procedury badania podmiotowego, czyli zbierania wywiadu od chorego? To podstawa w pracy internisty diabetologa, zajmuje sporo czasu i wymaga umiejętności. Nie ma procedury badania przedmiotowego, obmacywania, osłuchiwania serca i naczyń, procedury podstawowego badania neurologicznego, zbierania informacji o dodatkowych schorzeniach (pacjenci diabetologiczni mają wiele dodatkowych schorzeń i częściej niż inni trafiają do szpitali), doboru leków odpowiednich dla cukrzycy i schorzeń towarzyszących, instruowania pacjentów i wielu innych czynności wynikających z leczenia chorych na cukrzycę. Pracę w poradni diabetologicznej wyceniono tak, jakby polegała na przedłużaniu dotychczasowego leczenia i wypisywaniu recept. Czy trzeba wymyślać i wykonywać niepotrzebne procedury tylko po to, żeby nadal móc utrzymać poradnię świadczącą bezpłatne usługi diabetologiczne dla chorych? Porada specjalisty została wyceniona na 3,5 punktu za wizytę (około 30 zł). To przychód, nie dochód za usługę w poradni. Obejmuje pracę lekarza, pielęgniarek, koszty lokalowe. Diabetolog prowadzący własną działalność otrzymuje z tej kwoty około 15 zł. To jest jałmużna.”

W związku z tak niską wycenioną pracą specjalistów szpitale likwidują poradnie diabetologiczne i zwalniają lekarzy, wskazując, że usługi te mogą prowadzić we własnych gabinetach.

Mając na uwadze zastrzeżenia lekarzy od wielu lat związanych ze swoimi pacjentami w poradniach,

którzy w poczuciu odpowiedzialności nie rezygnują z kontraktów i bezpłatnych usług dla pacjentów, nie widzą swojej przyszłości wyłącznie w indywidualnej praktyce lekarskiej, proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Ilu specjalistów diabetologii w kraju udziela świadczeń w poradniach diabetologicznych i jakie jest rozmieszczenie tych usług w poszczególnych województwach?

2. Czy lekarze POZ zastąpili specjalistów diabetologii?

3. Jaka jest i będzie dostępność bezpłatnych porad dla pacjentów chorych na cukrzycę, którzy w większości nie należą do zamożnych, a wymagają częstego kontaktu ze specjalistą?

4. Jakie działania są podejmowane, aby zapewnić świadczenia ponad 2 milionom chorych na cukrzycę w perspektywie kolejnych lat, kiedy spodziewane jest zwiększenie wykrywalności i zachorowalności na cywilizacyjną chorobę XXI w.?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Streker-Dembińska

Konin, dnia 18 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24188)

do ministra zdrowia

**w sprawie refundacji leków
i wyrobów medycznych**

W związku z opublikowanymi na stronach Ministerstwa Zdrowia projektami nowych list leków refundowanych, w ślad za apelem Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków, proszę o wyjaśnienie, dlaczego po raz kolejny na listach refundacyjnych nie zostały uwzględnione analogi insulin długo działających oraz leki inkretynowe stosowane w cukrzycy typu II. Pacjenci wnioskuje o wpisanie tych produktów na wykazy od lat i, jak podkreślają, czują się lekceważeni. Tym bardziej że zapowiadany program terapeutyczny dla chorych na cukrzycę do dziś nie został uruchomiony.

Jednocześnie Polskie Stowarzyszenie Diabetyków jest zaniepokojone nową ustawą refundacyjną. Zdaniem stowarzyszenia art. 72 tej ustawy spowoduje, że m.in. za paski do pomiaru glukozy we krwi cukrzycy będą musieli ponosić 30-procentową odpłatność, podczas gdy dziś produkty te są wydawane z odpłatnością ryczałtową. Dla chorych na cukrzycę oznacza to znaczny wzrost wydatków na leki, których nie są oni w stanie udźwignąć.

Proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kiedy zostanie wprowadzony program terapeutyczny dla chorych na cukrzycę, w ramach którego uzyskają oni dostęp do leczenia analogami insulin długo działających?

2. Czy obawy stowarzyszenia dotyczące wzrostu odpłatności m.in. za paski do pomiaru glukozy we krwi są zasadne, czy po wejściu w życie nowej ustawy produkty te nadal będą dostępne na ryczałt?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Streker-Dembińska

Konin, dnia 18 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24189)

do ministra zdrowia

w sprawie szczepień ochronnych

Szanowna Pani Minister! W ostatnich tygodniach lipca głośno było w prasie o karach pieniężnych, jakie poznański sanepid nałożył na rodziców, którzy odmówili zaszczepienia swoich dzieci (w ostatnich latach w Poznaniu było aż 600 takich przypadków). W jednym z przypadków Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że nałożenie mandatu było niezgodne z procedurami. Jednocześnie sędzia tłumaczył, że „szczepić trzeba, nawet na siłę”.

W tym roku mija 210 lat, od kiedy w Polsce zaczęto prowadzić szczepienia, a rocznica ta przypomina, jak istotne są szczepienia ochronne. Eksperci i epidemiolodzy ostrzegają, że zaniechanie szczepień ochronnych może prowadzić do tragedii. Już dziś możemy zaobserwować wzmożoną zachorowalność na ospę np. we Francji.

Niezwykle istotne więc jest prowadzenie stałej edukacji na temat szczepień, dostarczanie rodzicom pełnej wiedzy na temat szczepionek, tak by bez obaw i niepokoju mogli zaszczepić swoje dziecko. Państwo powinno stwarzać jak najbardziej przyjazne warunki do szczepień – wprowadzać nowe szczepionki, zapewnić finansowanie zarówno szczepień obowiązkowych, jak i tych zalecanych. Nie wszystkich rodziców stać na to, by z własnej kieszeni pokrywać koszty dodatkowych szczepień. Kwestie finansowe i status ekonomiczny nie powinny dzielić rodzin i dzieci na lepsze i gorsze, na te, których rodzice mogą sobie pozwolić na zapewnienie im bezpieczeństwa, i na te, których rodzice w trudnej sytuacji materialnej nie są w stanie zaspokoić tych podstawowych przecież potrzeb.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę, Pani Minister, o wyjaśnienie:

1. Jakie są plany Ministerstwa Zdrowia względem kalendarza szczepień ochronnych, czy zostanie on

rozbudowany i wprowadzone zostaną dodatkowe obowiązkowe szczepionki dla dzieci?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia pracuje nad nowymi przepisami, które w sposób efektywny będą zachęcały rodziców do szczepienia swoich dzieci?

3. Czy planowana jest zmiana zasad finansowania dodatkowych szczepień ochronnych, tak by szczepionki zalecane również były finansowane z budżetu państwa?

4. Czy obecnie stosowane w szczepieniach obowiązkowych szczepionki są w pełni bezpieczne i wolne od związków rtęci, o których niekorzystnych działaniach donosiły swego czasu media?

5. Czy Ministerstwo Zdrowia zamierza wzorem innych państw Unii Europejskiej korzystać z nowych szczepionek wysoko skojarzonych?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Streker-Dembińska

Konin, dnia 18 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24190)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zniesienia obowiązku
odprowadzania składki ZUS dla studentów
prowadzących działalność gospodarczą**

Szanowna Pani Minister! Od wielu lat mówi się o uproszczeniach w zakładaniu firm w Polsce. Wiele zostało w tej kwestii powiedziane i wiele zrobiono, ale są jeszcze kwestie, którymi nikt się dotąd nie zajął. Taką kwestią jest obowiązek odprowadzania składki do ZUS przez studentów prowadzących działalność gospodarczą. Młodzi ludzie chcący zaistnieć po studiach na rynku pracy muszą mieć doświadczenie zawodowe. Najczęściej nie mogą takiego doświadczenia zawodowego wykazać, więc jest im niezwykle trudno być atrakcyjnymi dla potencjalnych pracodawców na rynku pracy. Wielu młodych ludzi już w trakcie studiów rozważa wzięcie spraw w swoje ręce i otwarcie własnych firm. Student do ukończenia 26. roku życia, pracując na umowę zlecenie, nie musi odprowadzać składki do ZUS. Student chcący w trakcie studiów założyć własną firmę musi takie składki odprowadzać, co jest dla niego wielkim problemem, zarówno czasowym, jak i przede wszystkim finansowym. W moim przekonaniu młodzi ludzie chcący po studiach już istnieć jako właściciele firm powinni zostać zwolnieni z obowiązku płacenia składek do ZUS do 26. roku życia, aby więcej pieniędzy mogli inwestować w rozwój swych przedsiębiorstw oraz by mieć większe szansę na godne życie po studiach. Przypominam, że na początku bieżącego roku w urzędach pracy zarejestrowanych było niemal 39 000 absolwentów szkół

wyższych, czyli w porównaniu z rokiem 2007 liczba ta wzrosła dwukrotnie. W tej sytuacji należy umożliwić łatwiejszy start studentom chcącym już w trakcie odbywania studiów zakładać firmy, aby jako absolwenci nie dołączali do grona ludzi wykształconych i bezrobotnych.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Pani Minister rozważa zwolnienie z obowiązku odprowadzania składki do ZUS studentów do 26. roku życia prowadzących działalność gospodarczą?

2. Jeśli tak, to kiedy takie zmiany zostaną wprowadzone w życie?

Z poważaniem

Poseł Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24191)

do ministra zdrowia

w sprawie nowej listy leków refundowanych

Szanowna Pani Minister! Na niedawno ogłoszonej liście leków refundowanych kolejny raz nie uwzględniono insuliny długo działających. W ten sposób postulat tysięcy osób chorych na cukrzycę ponownie nie został zrealizowany. Wspomniane insuliny nie tylko poprawiają komfort życia, ale przede wszystkim zapewniają skuteczniejszą i bardziej efektywną terapię. Warto przypomnieć, że od dawna obiecuje się tej grupie chorych wprowadzenie na listę powyższej grupy leków.

W związku z tym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy na kolejnej liście leków refundowanych zostaną umieszczone insuliny długo działające?

2. Czy podjęty zostanie przez przedstawicieli ministerstwa dialog ze środowiskiem osób chorych na cukrzycę w celu wypracowania najlepszych rozwiązań w przyszłości?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tomasz Latos
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24192)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie wizji polsko-ukraińskiego
pojednania**

Szanowny Panie Ministrze! 11 lipca minęła kolejna, 68. rocznica tzw. czarnej niedzieli – kulminacji rzezi na Kresach Wschodnich II Rzeczypospolitej, która miała miejsce w latach 1943–1944, dokonanej na polskiej ludności cywilnej przez ukraińskich nacjonalistów. Liczbę polskich ofiar szacuje się na ok. 130 tys. osób. Zdecydowana większość polskich historyków przyznaje tym wydarzeniom status prawny ludobójstwa, zgodnie z jego definicją sformułowaną w art. 2 Konwencji w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa z 9 grudnia 1948 r.

W ostatnim dwudziestoleciu nastąpił ogromny postęp na drodze do polsko-ukraińskiego pojednania, zaś o samej rzezi mówi się w polskich mediach coraz więcej. Wystarczy wspomnieć spotkania prezydentów Polski i Ukrainy w 1997 r. w Kijowie, w 2006 r. w Pawłokomie, w 2009 r. w Hucie Pieniackiej, działalność polskiego Sejmu: oświadczenie Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 10 lipca 2003 r. w związku z 60. rocznicą tragedii wołyńskiej, uchwałę Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 lipca 2009 r. w sprawie tragicznego losu Polaków na Kresach Wschodnich czy obchody rocznic rzezi w 2003 i 2008 r. Niepokoi jednak fakt chaotyczności podejmowanych działań pod naciskiem różnych środowisk oraz niespójność treści podejmowanych uchwał. Co najsmutniejsze, zdecydowana większość mogił, w których spoczywają polskie ofiary rzezi na Kresach Wschodnich II Rzeczypospolitej, nie została do tej pory upamiętniona.

Ponadto mimo wzrastającej liczby publikacji na temat rzezi na Kresach Wschodnich większość Polaków wciąż nie wie, co dokładnie wydarzyło się tam w 1943 r. Zgodnie z sondażem przeprowadzonym przez CBOS w 2008 r. 41% Polaków nic nie wie na ten temat, 39% coś o tym słyszało, ale niewiele. W grupie wiekowej 18–24 lata proporcje rozkładają się odpowiednio na 51% i 40%. Świadomość historyczna polskiego społeczeństwa co do zaszłych wydarzeń jest niezbędna, aby pojednanie dokonało się nie tylko w słowach polityków, ale i w umysłach obywateli, co jest jedynym gwarantem jego trwałości.

W związku z powyższym pragnę zapytać Pana Ministra: Jaka jest długofalowa wizja polskiego rządu w sprawie polsko-ukraińskiego pojednania? Jak wygląda stan współpracy ze stroną ukraińską w sprawie upamiętnienia mogił, w których spoczywają polskie ofiary? Jakie podejmuje się działania w celu upamiętnienia ofiar w Polsce? Jakie podejmuje się dzia-

łania, aby upowszechnić wiedzę o niej wśród polskich obywateli?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24193)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy obwodnicy Grajewa
oraz przebudowy skrzyżowania
drogi krajowej nr 61 z ulicami: Szkolną,
Kolejową, Konopską i linią kolejową**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z doniesieniami medialnymi oraz stanowiskiem Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Białymstoku, wyrażonym w piśmie nr O/BI-ZP-P2/4110/6/126/08, z niepokojem obserwuję funkcjonowanie dróg krajowych nr 61 i nr 65 na terenie miasta Grajewa.

W Grajewie krzyżują się dwie drogi krajowe: nr 61 z Warszawy do Suwałk oraz nr 65 z Białegostoku do Ełku, Gołdapi i granicy państwa. Codziennie przez Grajewo przejeżdża kilka tysięcy ciężarówek tir i kilkanaście tysięcy samochodów. Taki stan rzeczy powoduje poważne utrudnienia w ruchu, jest przyczyną szybkiej degradacji dróg i znacząco wpływa na dewastację budynków położonych wzdłuż tych dróg. Ograniczona płynność ruchu na wyżej wymienionych szlakach komunikacyjnych skutkuje korkowaniem się centrum i wzrostem ilości wypadków i kolizji. Obecny stan rzeczy istotnie zagraża bezpieczeństwu pieszych, zwłaszcza dzieci uczęszczających do szkół.

Budowa obwodnicy Grajewa zgodnie z planami „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” miała rozpocząć się w 2011 r. i zakończyć w 2012 – inwestycja posiadała już dokumentacje projektowe. Między innymi w 2008 r. Biuro Planowania Rozwoju Warszawy SA zakończyło pracę przy opracowywaniu koncepcji planistycznych obwodnicy i wybrano do projektowania wariantowe przebiegi tras.

Mieszkańcy Grajewa wyrażają również palącą potrzebę przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 (ul. Piłsudskiego) z ulicami Szkolną, Kolejową, Konopską i linią kolejową. Realizacja tej inwestycji, mimo wcześniejszych obietnic jej wykonania, jest od 2 lat opóźniana przez Generalną Dyrekcję Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Białymstoku.

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kiedy rozpocznie się budowa obwodnicy miasta Grajewo?

2. Na jakim etapie znajduje się realizacja inwestycji przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 z ulicami Szkolną, Kolejową, Konopską i linią kolejową?

3. Jakie są obecnie podejmowane działania zmierzające do poprawy bezpieczeństwa na wymienionym odcinku dróg?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jacek Żalek

Białystok, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24194)

do ministra infrastruktury

**w sprawie dofinansowania
budowy dróg lokalnych**

Szanowny Panie Ministrze! Według szacunków MSWiA w latach 2009–2010 w ramach „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych” wyremontowano lub wybudowano 5634 km dróg (2429 km dróg gminnych oraz 3205 km dróg powiatowych). Całkowita wartość inwestycji w tych latach wyniosła ponad 4 mld zł (2 mld zł dotacji z budżetu państwa oraz ponad 2 mld zł wkładu własnego samorządów). Do końca roku zostanie zmodernizowanych łącznie około 8 tys. km dróg gminnych i powiatowych. Natomiast w projekcie ustawy budżetowej na 2012 r. na dofinansowanie dróg lokalnych przewidziano tylko 200 mln zł.

Przedmiotowy program ma na celu wsparcie zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego z budżetu państwa w zakresie budowy, przebudowy lub remontu kluczowych odcinków dróg gminnych i powiatowych, zmierzających do zwiększenia płynności ruchu i poprawy bezpieczeństwa komunikacyjnego. Program ten przewiduje również wsparcie tworzenia powiązań sieci dróg powiatowych i gminnych z siecią dróg wojewódzkich i krajowych, prowadzących do zwiększenia komfortu życia mieszkańców oraz dostępności lokalnych ośrodków gospodarczych.

Rozwinięte sieci drogowe to jeden z czynników decydujących o przyszłym poziomie rozwoju gospodarczego. Ograniczenie wydatków na modernizację dróg lokalnych przez jednostki samorządu terytorialnego będzie miało negatywny wpływ na wzrost gospodarczy przede wszystkim gmin wiejskich, posiadających zniszczoną infrastrukturę drogową. Bezsporny zaś jest fakt, iż samorządy nie są w stanie sfinansować kosztów budowy i modernizacji dróg w całości ze środków własnych.

Tak drastyczne ograniczenie środków przeznaczonych w budżecie na 2012 r. na „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych” to poważny błąd, albowiem oznacza to w efekcie wstrzymanie modernizacji polskich dróg lokalnych. Program modernizacji dróg lokalnych przyniósł wymierne korzyści. Jest on dobrze oceniany przez mieszkańców małych miejscowości województwa podlaskiego, których standard życia uległ poprawie dzięki komunikacji. Dlatego też apeluję o utrzymanie przynajmniej dotychczasowego poziomu dofinansowania z budżetu państwa budowy tych dróg, m.in. należałoby rozważyć możliwość przesunięcia części środków z innych programów na rzecz „Programu przebudowy dróg lokalnych”.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra: Jakie uzasadnienie mają zapisy ustawy budżetowej dotyczące znacznego zmniejszenia dofinansowania budowy dróg lokalnych, które w stopniu niewystarczającym uwzględniają potrzeby ludności małych miejscowości?

Z poważaniem

Poseł Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 27 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24195)

do ministra środowiska

**w sprawie projektu nowelizacji ustawy
o ochronie przyrody**

Szanowny Panie Ministrze! Obecnie trwają prace nad obywatelskim projektem ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody. Planowana jest zmiana treści art. 10 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody zmierzająca do pozbawienia samorządów lokalnych prawa współdecydowania o utworzeniu, zmianie granic lub likwidacji parków narodowych. Inicjatywa została podjęta w czasie negocjacji dotyczących powiększenia obszaru Białowieskiego Parku Narodowego na cały obszar Puszczy Białowieskiej. Zamiana formuły uzgodnienia na opinię pozbawi samorządy możliwości poszukiwania kompromisu między potrzebami ochrony przyrody a aspiracjami lokalnej społeczności, której demokratycznie wybierane samorządy są przedstawicielami.

Celem ochrony przyrody w Polsce jest zachowanie różnorodności biologicznej, zachowanie dziedzictwa geologicznego, zapewnienie ciągłości istnienia gatunków i stabilności ekosystemów, kształtowanie właściwych postaw człowieka wobec przyrody. Obecnie środki finansowe na utrzymanie parków są przekazywane ze specjalnej rezerwy budżetu. Problem w tym, że nie docierają na czas, a istniejące już parki

narodowe nie mogą realizować nałożonych na nie zadań ochronnych. Nie posiadają bowiem pieniędzy nawet na wypłatę wynagrodzeń dla pracowników zatrudnionych w parku, jak też zapłatę zobowiązań cywilnoprawnych. W takiej sytuacji poszerzenie granic parków, jak też zwiększenie ich liczby jest bezzasadne. Należy podkreślić, że stan przyrody na danym obszarze zależy w głównym stopniu od mieszkańców tych terenów. To dzięki nim mamy w Polsce najwięcej gatunków chronionych ptaków i zwierząt. Zrównoważony rozwój to również odpowiednia gospodarka rolna i leśna. Same zakazy i administracyjne poszerzanie granic nie ochroniłyby przyrody, gdyby zabrakło świadomości mieszkańców.

Zmiana art. 10 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody polegająca na pozbawieniu jednostki samorządu terytorialnego prawa współdecydowania o tworzeniu, poszerzeniu czy też likwidowaniu parków narodowych na terenie danej jednostki samorządu terytorialnego jest niecelowa. Przede wszystkim pozbawia samorządy możliwości poszukiwania kompromisu uwzględniającego potrzeby ochrony środowiska z aspiracjami i oczekiwaniami lokalnych społeczności. Formy i zakres ochrony przyrody powinny być rozstrzygane w drodze dialogu z udziałem przedstawicieli lokalnych społeczności, świata nauki, gospodarki, jak i pozarządowych organizacji. Tak wypracowany kompromis będzie dobrze służyć zarówno społeczności, jak i przyrodzie.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra: Czy proponowana zmiana art. 10 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody nie będzie stanowić pogwałcenia konstytucyjnie zagwarantowanej roli samorządów lokalnych w podejmowaniu decyzji dotyczących spraw lokalnych?

Z poważaniem

Poseł Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 28 lipca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24196)

do ministra infrastruktury

w sprawie biurokratycznych utrudnień przy wydawaniu pozwoleń na budowę

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego napływają liczne skargi na działania urzędników w zakresie zatwierdzania projektów budowlanych i udzielania pozwoleń na budowę. Dotychczasowy dynamiczny rozwój polskiego budownictwa bywa hamowany przez praktyki, które skutecznie odstraszają potencjalnych inwestorów. Według członków Podlaskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa największym problemem jest sposób interpretowania przepisów przez pracowników urzędów oraz niechęć

do stosowania nowoczesnych systemów wymiany dokumentów. Jednym z przykładów uwydatniających brak efektywności funkcjonowania organów administracji publicznej jest praktyka organów polegająca na żądaniu od inwestorów i projektantów notarialnego uwierzytelniania kopii dokumentacji stanowiącej część projektu budowlanego, w szczególności załączników: uzgodnień, pozwoleń lub opinii, do uzyskania których zgodnie z art. 20 ustawy Prawo budowlane zobowiązany jest projektant. Główny inspektor nadzoru budowlanego w piśmie z dn. 8 lutego 2011 r., skierowanym do wojewódzkich inspektorów nadzoru budowlanego, wyraził stanowisko, iż art. 76a K.p.a. nie może mieć zastosowania do dokumentów wchodzących w skład projektu budowlanego, a osoba, która złożyła podpis na stronie tytułowej projektu, odpowiada za jego zawartość, w tym za załączone do niego dokumenty. Podobne stanowisko zajęło Prezydium Krajowej Rady Izby Architektów RP w dn. 18 stycznia 2011 r. Również z wyjaśnień udzielonych w maju tego roku przez Departament Rynku Budowlanego i Techniki Ministerstwa Infrastruktury na prośbę Biura Komunikacji Społecznej Kancelarii Senatu wynika, iż projektant jest osobą właściwą do uwierzytelnienia poszczególnych części swojego opracowania, w tym załączników. Mimo to docierają do mnie informacje o działaniach sprzecznych z powyższymi wskazaniami.

Projekt budowlany jest szczególnym dokumentem, którego zawartość określają przepisy Prawa budowlanego oraz rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego. Organy administracji publicznej żądają, aby dokumenty stanowiące w myśl prawa załączniki do projektu przedstawiane były jako załączniki do wniosku o pozwolenie na budowę. Ta subtelna praktyka pozwala organom uchylać się od wytycznych wyrażonych we wskazanych wyżej stanowiskach i żądać notarialnego poświadczenia dokumentów w istocie będących załącznikami do projektu. Motywują to tym, że w interpretacji organu są one już załącznikami do wniosku. Czy nie narusza to zasady legalizmu sformułowanej w Kodeksie postępowania administracyjnego, która stanowi, iż organ administracji publicznej powinien działać na podstawie prawa? Czy nie jest łamany przepis § 3 ust. 1 pkt 5 wspomnianego rozporządzenia, zgodnie z którym na stronie tytułowej projektu należy zamieścić „spis zawartości projektu budowlanego wraz z wykazem załączonych do projektu (...) uzgodnień, pozwoleń lub opinii”, a z którego jednoznacznie wynika, że dokumenty te stanowią część projektu budowlanego?

Wydawanie pozwoleń na budowę należy do zadań zleconych ustawowo starostom bądź prezydentom miast na prawach powiatu. Tymczasem skargi składane przez projektantów do wojewodów są przesyłane do tychże starostów lub prezydentów jako skargi na pracowników organu. Uniemożliwia to ich bezstronne i rzetelne rozpatrzenie. Projektanci, którzy

są najbardziej obarczeni niedogodnościami wynikającymi z wadliwej praktyki urzędniczej, nie są stronami postępowania administracyjnego, więc nie przysługują im także prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Natomiast inwestorom jako stronom postępowania raczej bardziej zależy na czasie niż na prowadzeniu przewlekłych sporów prawnych.

W związku z powyższym rodzą się następujące pytania:

1. Czy biorąc pod uwagę fakt, że projekt budowlany jest szczególnym dokumentem, którego zawartość określają przepisy Prawa budowlanego oraz rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego, organy administracji publicznej mogą dowolnie kształtować wymagania co do struktury projektu budowlanego, nakazując, aby dokumenty stanowiące w myśl prawa załączniki do projektu przedstawiane były jako załączniki do wniosku o pozwolenie na budowę? Czy nie narusza to zasady legalizmu sformułowanej w Kodeksie postępowania administracyjnego, która stanowi, iż organ administracji publicznej powinien działać na podstawie prawa? Czy nie jest łamany przepis § 3 ust. 1 pkt 5 wspomnianego rozporządzenia, zgodnie z którym na stronie tytułowej projektu należy zamieścić „spis zawartości projektu budowlanego wraz z wykazem załączonych do projektu (...) uzgodnień, pozwoleń lub opinii”?

2. Czy projektant, który na mocy art. 20 ust. 1 ustawy Prawo budowlane ma obowiązek opracowania projektu budowlanego oraz uzyskania wymaganych opinii, uzgodnień i sprawdzeń rozwiązań projektowych, a także jest zobligowany do dołączenia do projektu budowlanego oświadczenia wynikającego z art. 20 ust. 4, jest osobą właściwą do uwierzytelnienia poszczególnych części swego opracowania, w tym załączników, czy też poświadczenia powinien dokonać raczej notariusz albo występujący w sprawie pełnomocnik strony będący adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub doradcą podatkowym zgodnie z art. 76a K.p.a.? Czy słuszny jest pogląd, że art. 76a K.p.a. nie może mieć zastosowania do dokumentów zamieszczonych w projekcie budowlanym oraz załączników do niego?

3. Jeżeli art. 76a K.p.a. nie ma zastosowania do dokumentów zamieszczonych w projekcie budowlanym oraz załączników do niego, to na jakiej drodze prawnej mogą szukać ochrony projektanci, którzy nie są przecież stroną postępowania administracyjnego, a de facto są najbardziej obarczeni utrudnieniami wynikającymi z wadliwej praktyki urzędniczej?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jacek Żalek

Białystok, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24197)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie działalności instytutów Konfucjusza w Polsce

Szanowny Panie Ministrze! W krótkim okresie szybkiego rozwoju instytuty Konfucjusza stały się przedmiotem wielu kontrowersji. Krytyka instytutów dotyczy ich finansowania, wartości akademickiej, kwestii prawnych, i związków z partnerskimi uniwersytetami z Chin, jak również obawy o ideologiczny nieprawidłowy wpływ na naukę i badania związane z Chinami, przemysłowe i wojskowe szpiegostwo, inwigilowanie Chińczyków za granicą i podważanie kontaktów z Tajwanem.

Miał też miejsce zorganizowany sprzeciw wobec ustanowienia instytutów Konfucjusza przy uczelniach m.in. w Kanadzie, Australii, Szwecji i USA. Głównym powodem sprzeciwów, głównie ze strony profesorów, jest obawa o to, że instytut negatywnie wpłynie na wolność akademicką i będzie w stanie wywierać presję na placówki akademickie, aby cenzorowały tematy nieodpowiadające Komunistycznej Partii Chin. Takie zasady sprzeniewierzają się wolności akademickiej, ponieważ nauczyciele nie mogą omawiać spraw związanych z Tajwanem, Tybetem, Falun Gong czy masakrą na placu Tiananmen. Główna strona instytutu mówi, że chińscy nauczyciele pracujący w wolontariacie za granicą „nie mogą posiadać jakiegokolwiek związku z Falun Gong”, duchową dyscypliną z korzeniami w buddyzmie i taoizmie.

W Polsce działają cztery instytuty Konfucjusza: w Krakowie przy Uniwersytecie Jagiellońskim, w Opolu przy Politechnice Opolskiej, Poznaniu przy Uniwersytecie Adama Mickiewicza i Wrocławiu na Uniwersytecie Wrocławskim. W związku z tym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Spraw Zagranicznych monitoruje działalność instytutów Konfucjusza w Polsce pod kątem przestrzegania zasad demokracji, wolności akademickiej i praw człowieka?

2. Czy do Pana Ministra dotarły jakiegokolwiek niepokojące informacje dotyczące instytutów Konfucjusza w Polsce w kontekście ewentualnego naruszenia wspomnianych wyżej wartości?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24198)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie realizacji ustawy o Karcie Polaka

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa o Karcie Polaka jest aktem prawnym, na który niezwykle oczekiwali przede wszystkim nasi rodacy za wschodnią granicą, szczególnie w obliczu przystąpienia Polski do strefy Schengen. Ponadto karta ma ułatwić dostęp do polskich szkół i uczelni, uzyskiwanie stypendiów oraz podejmowanie pracy i prowadzenie działalności gospodarczej w naszym kraju. Po upływie prawie 4 lat od uchwalenia ustawy pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Ile osób skorzystało z możliwości otrzymania Karty Polaka?
2. Jak wygląda geograficzna dystrybucja wydanych Kart Polaka pomiędzy poszczególne kraje?
3. Z jakich uprawnień najczęściej korzystają posiadacze Karty Polaka?
4. Czy do Pana Ministra wpływają informacje o szykanach wobec osób, które wystąpiły o Kartę Polaka na Litwie i Białorusi? Jeśli tak, to jaka jest skala zjawiska?
5. Czy w obliczu wspomnianych wyżej sytuacji zauważalny jest w ostatnim czasie spadek liczby wniosków o wydanie Karty Polaka?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24199)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów modernizacji
linii kolejowych w latach 2014–2020
w zachodniej części Polski**

Szanowny Panie Ministrze! Wśród linii kolejowych przeznaczonych do modernizacji w zachodniej części Polski kluczowe znaczenie ma linia Szczecin – Poznań – Wrocław. Miała być ona przebudowana do prędkości 160 km/h już w obecnej unijnej perspektywie finansowej, jednak zadanie to przesunięto na następne lata, z wyjątkiem odcinków Poznań – Czempin i Wrocław – Rawicz. Oprócz tego w fatalnym stanie jest linia kolejowa Poznań – Piła, zwłaszcza jej odcinek z Obornik do Poznania. Pociągi jeżdżą tam tak wolno, że pokonanie 30 km zajmuje ponad godzinę. Modernizacja tej linii z pewnością również będzie wymagała wsparcia z funduszy unijnych. W związku

z tym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Na jakim etapie znajdują się prace nad przygotowaniem i ogłoszeniem listy projektów kolejowych przewidywanych do realizacji na lata 2014–2020?
2. W jakim zakresie i według jakiego harmonogramu zostanie dokończona modernizacja linii Szczecin – Poznań – Wrocław?
3. Jakie są możliwości wsparcia z funduszy unijnych modernizacji linii Poznań – Piła?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24200)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie aktualizacji listy projektów
kluczowych Programu Operacyjnego
„Infrastruktura i środowisko”**

Szanowna Pani Minister! W ostatnim czasie po raz kolejny zaktualizowana została lista największych inwestycji infrastrukturalnych (tzw. projektów kluczowych) dotowanych przez Unię Europejską, współfinansowanych w latach 2007–2013 z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. W rezultacie część projektów zniknęła z listy, część została przesunięta między listą rezerwową i podstawową. Pojawiły się też zupełnie nowe przedsięwzięcia. Jedną z przyczyn zmian jest fakt, iż podczas przetargów pojawiają się spore oszczędności i w efekcie za mniej pieniędzy i przy niższym wsparciu z Unii zostanie zrealizowanych więcej inwestycji. W tej sprawie chciałbym skierować do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie szczegółowe zmiany na liście projektów kluczowych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” wprowadzono w trakcie ostatniej aktualizacji?
2. Jaka jest skala dotychczasowych oszczędności przetargowych w stosunku do zakładanych wcześniej kosztów realizacji inwestycji z listy?
3. Kiedy odbędzie się kolejna aktualizacja listy?
4. Czy wśród projektów, których może dotyczyć kolejna aktualizacja, znajdują się przedsięwzięcia z obszaru województwa wielkopolskiego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24201)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie dofinansowania unijnego
do zakupu nowoczesnych pociągów
międzyregionalnych przez samorządy
wojewódzkie**

Szanowna Pani Minister! Województwo wielkopolskie wspólnie z innymi województwami chce kupić nowoczesne pociągi do obsługi połączeń międzywojewódzkich. Pierwotnie miały one trafić do spółki Przewozy Regionalne. Ale część samorządów wojewódzkich nie zgodziła się na to i projekt stanął pod znakiem zapytania. W tej sytuacji samorządy postanowiły same kupić pociągi. Wielkopolska połączyła siły z innymi województwami, tworząc tzw. zachodnią grupę zakupową. Całość projektu ma kosztować 541 mln zł, z czego wnioskowane dofinansowanie unijne wynosi 220 mln zł. Z uwagi na wielkość projektu niezbędne jest wyrażenie zgody na niego przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego oraz Komisję Europejską, dlatego też składam do Pani Minister następujące pytania:

1. Na jakim etapie znajduje się procedura zatwierdzenia opisanego wyżej projektu?

2. Jakie są szanse na to, aby zakup pociągów został zrealizowany w aktualnej unijnej perspektywie finansowej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24202)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie przyjęcia przez Radę Ministrów
nowej „Koncepcji przestrzennego
zagospodarowania kraju”**

Szanowna Pani Minister! W otrzymanych przez parlamentarzystów informacjach o pracy Rady Ministrów pojawiła się informacja, iż na posiedzeniu w dniu 28 czerwca 2011 r. „Rząd zdecydował, że dyskusja nad projektem uchwały w sprawie przyjęcia »Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030«, będzie kontynuowana na którymś z kolejnych posiedzeń”. Planiści i samorządowcy od dawna oczekują nowej „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju”, która pozwoli podjąć prace projektowe m.in. nad planami zagospodarowania przestrzenne-

go obszarów metropolitalnych. Dlatego też chciałbym zadać Pani Minister następujące pytania:

1. Co było przyczyną odłożenia dyskusji nad nową „Koncepcją przestrzennego zagospodarowania kraju” na forum Rady Ministrów?

2. Kiedy spodziewać się można powrotu do dyskusji i podjęcia ostatecznej decyzji w sprawie przyjęcia koncepcji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24203)

do ministra finansów

**w sprawie stosowania umorzeń zaległości
podatkowych**

Szanowny Panie Ministrze! Jak wynika z informacji medialnych, w 2010 r. wzrosła kwota umorzeń zaległości podatkowych, zmniejszyła się natomiast liczba podatników, których dotyczy taka sytuacja. Urzędy wydały mniej pozytywnych decyzji, za to na większe kwoty. Kryteria przyznawania zwolnienia są bardzo niejasne, a decyzja organów skarbowych ma charakter uznaniowy. Dodatkowo sądy tolerują dowolność rozstrzygnięć aparatu skarbowego, sprawdzając tylko, czy organy prawidłowo zweryfikowały stan faktyczny. Dlatego też chciałbym skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jaka jest rzeczywista skala umorzeń zaległości podatkowych w 2010 r. w stosunku do poprzednich lat? Z jakich przesłanek wynikały zmiany kwot i liczby podatników?

2. Czy Ministerstwo Finansów zamierza podjąć prace nad regulacjami prawnymi, które doprecyzują kryteria przyznawania decyzji o umorzeniu zaległości podatkowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24204)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie przekształceń własnościowych
Międzynarodowych Targów Poznańskich**

Szanowny Panie Ministrze! Międzynarodowe Targi Poznańskie są spółką o bardzo długiej tradycji i olbrzymim znaczeniu dla Poznania i Wielkopolski. Stąd też plany prywatyzacji targów budzą olbrzymie zainteresowanie w mieście i regionie i są przedmiotem troski parlamentarzystów (interpelacja nr 14483). Ponieważ od czasu ostatniego udzielenia przez Pana Ministra odpowiedzi w sprawie ewentualnej prywatyzacji MTP upłynęło prawie półtora roku, pozwalam sobie ponowić następujące pytania:

1. Jak przedstawia się harmonogram najbliższych działań Pana Ministra w sprawie prywatyzacji Międzynarodowych Targów Poznańskich?

2. Jak Pan Minister aktualnie widzi rolę samorządów miasta Poznania i województwa wielkopolskiego w przyszłej formule właścicielskiej MTP?

3. Kiedy można spodziewać się ostatecznych i wiążących decyzji w sprawie prywatyzacji MTP?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24205)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie korzystania przez przedsiębiorców
z prawa wyboru tytułu do ubezpieczeń
społecznych**

Szanowna Pani Minister! Otrzymałem w ostatnim czasie liczne niepokojące sygnały od osób prowadzących działalność gospodarczą, które korzystały z prawa wyboru tytułu do ubezpieczeń społecznych. W takich sytuacjach Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydawał interpretacje przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w których potwierdzał prawa do wyboru tytułu do ubezpieczeń i przyjmował przez kilka lat bez żadnych zastrzeżeń dokumenty od przedsiębiorców i od ich płatników zobowiązanych do prawidłowego ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

W roku 2010 oddziały Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zaczęły wszczynać wobec tego rodzaju przedsiębiorców postępowania wyjaśniające z urzędu. Żadne dokumentowanie faktycznego wykonywania pracy nakładczej (zlecenia) ani pisemne interpretacje

ZUS nie były brane pod uwagę i w konsekwencji liczni przedsiębiorcy otrzymali decyzję z uzasadnieniem, że z uwagi na niską podstawę wymiaru składek i dla dobra sfery publicznej pozbawieni zostają ubezpieczenia społecznego z umowy zlecenia (pracy nakładczej) i zobowiązani są zapłacić do ZUS składki na ubezpieczenia społeczne od działalności za kilka lat wstecz. Sytuacja ta dotyka wielu osób i budzi kontrowersje społeczne, dlatego też pragnę skierować do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie były przesłanki do zmiany przez ZUS linii interpretacyjnej we wspomnianej wyżej sprawie?

2. Jaka jest skala prowadzonych postępowań w podobnego rodzaju sytuacjach?

3. Czy, zdaniem Pani Minister, niespodziewane nakładanie na przedsiębiorców obowiązku dodatkowego uregulowania składki na ubezpieczenia społeczne za kilka lat wstecz jest zgodne z zasadami pewności prawnej i w jaki sposób wpłynie na konkurencyjność prowadzonej działalności gospodarczej? Czy te aspekty były brane pod uwagę?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24206)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie ogłoszenia programu
wykonawczego na lata 2011–2013
do polsko-syryjskiej umowy
o współpracy kulturalnej**

Szanowny Panie Ministrze! Poczynania reżimu w Syrii noszą znamiona zbrodni przeciwko ludzkości. Od marca zginęło z rąk sił bezpieczeństwa ponad 2 tys. osób (w tym 82 dzieci), ponad 1,5 tys. osób uznawanych jest za zaginione, ponad 15 tys. zostało aresztowanych. Przetrzymani poddawani są torturom. USA i UE nałożyły na reżim ostre sankcje, wobec członków aparatu władzy oraz prezydenta Asada wydano zakaz wstępu do państw UE. Syria jest na liście państw wspierających terroryzm. Parlament Europejski uchwalił rezolucję wzywającą państwa członkowskie, aby w pełni uwzględniły niedawne i bieżące wydarzenia oraz dalszy rozwój sytuacji w Syrii w swoich relacjach z tym krajem.

Na tym tle zdumienie budzi ogłoszenie przez polskie władze w dniu 19 lipca 2011 r. programu wykonawczego do polsko-syryjskiej umowy o współpracy kulturalnej. Program na lata 2011–2013 zobowiązuje Polskę m.in. do udzielania pomocy i wsparcia telewizji syryjskiej, która jest jednym z najważniejszych narzędzi propagandy reżimu, ponadto zobowiązuje

Polskę do pomocy rządowi w Syrii w zakresie archiwizacji dokumentów rządowych. Program został podpisany i wszedł w życie 21 lutego 2011 r., ale dopiero niedawno został podany do wiadomości przez publikację w Dzienniku Ustaw (Nr 148, poz. 884). Wzbudziło to bardzo istotne wątpliwości syryjskiej opozycji demokratycznej, stąd też zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy polskie władze rozważyły konieczność modyfikacji lub zawieszenia programu wykonawczego do polsko-syryjskiej umowy o współpracy kulturalnej do czasu normalizacji sytuacji w Syrii?

2. W jaki sposób program będzie realizowany przy aktualnej sytuacji politycznej w Syrii?

3. Czy istnieją możliwości, aby nie realizować tych elementów programu wykonawczego, które bezpośrednio służą syryjskiemu reżimowi i jego propagandzie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24207)

do ministra zdrowia

w sprawie „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2012–2018”

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z zarządzeniem ministra zdrowia z dnia 3 czerwca 2011 r. w sprawie powołania zespołu do spraw opracowania projektu programu zdrowotnego pod nazwą „Narodowy program leczenia hemofilii na lata 2012–2018” dokument ten powinien zostać przygotowany nie później niż do 31 sierpnia 2011 r. Z informacji przekazanych przez Polskie Stowarzyszenie Chorych na Hemofilię wynika, że prace nad programem nie zostały ukończone w wyznaczonym terminie, co może doprowadzić do poważnych opóźnień w jego realizacji. Tym bardziej że projekt będzie wymagał jeszcze zaopiniowania przez prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych w terminie trzech miesięcy od dnia jego otrzymania. Brak programu po 31 grudnia 2011 r. zagraża nieregularnością lub brakami dostaw czynników krzepnięcia i pogorszeniem opieki nad chorymi na hemofilię. Podobna sytuacja miała już miejsce przed przyjęciem pierwszego „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2005–2011”, kiedy nie obowiązywał żaden program zdrowotny w tym zakresie. Wówczas często dochodziło do sytuacji, gdy dla chorych brakowało odpowiednich czynników i lekarstw, ponieważ w planie finansowym nie uwzględniano ich szczególnych potrzeb.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Kiedy Ministerstwo Zdrowia planuje zakończyć prace nad projektem „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2012–2018” i czy w związku z opóźnieniem nadano im status priorytetu?

2. Jak Ministerstwo Zdrowia zamierza zapewnić chorym na hemofilię dostęp do odpowiednich metod leczenia, w przypadku gdy prace nad programem nie zostaną zakończone w terminie pozwalającym kontynuować narodowy program leczenia hemofilii od stycznia 2012 r.?

Z poważaniem

Poseł Marek Balicki

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24208)

do ministra zdrowia

w sprawie podwyższenia wynagrodzenia za pracę pracownikom zatrudnionym w powiatowych stacjach sanitarno-epidemiologicznych

Zwracam się do Pani Minister z prośbą o rozważenie możliwości podwyższenia wynagrodzeń za pracę pracownikom zatrudnionym w powiatowych stacjach sanitarno-epidemiologicznych.

Z posiadanego przeze mnie rozeznania wynika, że średnia płaca tej grupy zawodowej wynosi niewiele powyżej 50% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, a ostatnia regulacja wynagrodzenia miała miejsce około 3 lat temu. Wynagrodzenie pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych jest najniższe w zestawieniu z tym, co zarabiają pracownicy innych urzędów państwowych i samorządowych.

Za podwyższeniem wynagrodzenia dla ww. grupy społecznej przemawia między innymi rosnąca ilość wykonanych zadań w związku ze stale zwiększającymi się ilościowo i rodzajowo zagrożeniami dla zdrowia i życia ludności.

Jakie jest stanowisko Pani Minister w powyższej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Mirosław Koźlakiewicz

Ciechanów, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24209)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nadzoru nad działalnością
jednostek samorządu terytorialnego,
na przykładzie Urzędu Marszałkowskiego
Województwa Warmińsko-Mazurskiego**

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z art. 171 Konstytucji RP to prezes Rady Ministrów jest wymieniony na pierwszym miejscu wśród organów „nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego” i to na jego wniosek – w szczególnych okolicznościach – Sejm może nawet rozwiązać „organ stanowiący samorządu terytorialnego”. Od pewnego czasu w różnych częściach Polski rodzą się poważne wątpliwości co do zasadności podejmowania szeregu ważnych decyzji przez te jednostki m.in. przy przyznawaniu dotacji pochodzących z Unii Europejskiej. Tak było niedawno w dolnośląskim urzędzie marszałkowskim czy wcześniej, na innym szczeblu, w woj. lubuskim.

Obecnie opinia publiczna na Warmii i Mazurach poruszona jest doniesieniami mediów regionalnych i niektórych centralnych, według których w luksusowym hotelu Krasicki w Lidzbarku Warmińskim, oddanym do użytku przed trzema miesiącami, przy wsparciu finansowym z funduszy europejskich w wysokości 15 mln zł zagwarantowanym przez urząd marszałkowski (ponad 1/4 wartości całej inwestycji), działalność gospodarczą prowadzi żona marszałka. Sprawia to, iż mnożą się pytania o naruszenie standardów etycznych, lecz o konflikt interesów w aspekcie prawnym. Tym bardziej że Urząd Marszałkowski forsował w trakcie budowy tego obiektu niezwykle kontrowersyjne projekty przebudowy przedzamcza w historycznym, XIV-wiecznym lidzbarskim zamku. Nie odnoszę się już w tym miejscu do zasadności nierzadkich opinii o faworyzowaniu przez urząd, w rozmaity sposób, obiektów hotelowych grupy Anders.

Pikanterii tej sprawie dodaje fakt, że marszałek województwa jest zarazem przewodniczącym regionalnych struktur Platformy Obywatelskiej, a w przedwyborczej broszurze PO „Polska w budowie” na pierwszym miejscu wśród swoich reklamowanych inwestycji na Warmii i Mazurach znajduje się właśnie hotel Krasicki.

Odrębnego potraktowania wymagałaby kwestia niezwykle kontrowersyjnej inwestycji w Lidzbarku Warmińskim (skąd pochodzi marszałek i gdzie przez długie lata sprawował różne odpowiedzialne funkcje), jakim jest projekt budowy term za kwotę ok. 100 mln zł, z czego gros środków (przyznawanych oczywiście przez urząd marszałkowski) pochodzi ma z Unii Europejskiej. Wielce przypomina to sprawę słynnych term toruńskich ojca Tadeusza Rydyzka. I w tym przypadku, wbrew niektórym ekspertyzom

wskazującym na słabości ekonomiczne i przyrodnicze koncepcji stworzenia ośrodka rekreacyjnego opartego o uzyskaną na miejscu podziemną wodę termalną, urząd nie wahał się co do celowości przeznaczenia pieniędzy na ten cel. Tymczasem skład wody pozostaje niewiadomą, a niedawne wiercenia pokazały, iż jej temperatura wynosi zaledwie 24°C – o wiele mniej, niż zakładano. Wiele wskazuje na to, iż mamy do czynienia z klasyczną sytuacją, w której ujawnia się źle pojmowany patriotyzm lokalny, niebiorący dostatecznie pod uwagę rachunku ekonomicznego oraz szerszego interesu społecznego.

W tych okolicznościach zwracam się do Pana Premiera o odpowiedź na podstawowe pytanie: Czy dotychczasowe mechanizmy nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego (szczególnie urzędów marszałkowskich) są wystarczające i efektywne? Jeżeli nie, to czy i jakie zmiany w tym zakresie są rozważane?

Ponadto pytam Pana Premiera, jako długoletni poseł tej ziemi: Czy i jak zamierza zareagować na konkretny casus warmińsko-mazurski? Czy dla pełnego wyjaśnienia całej sprawy przewiduje Pan użycie odnośnych instrumentów, którymi dysponuje prezes Rady Ministrów, w tym Centralnego Biura Antykorupcyjnego?

Z wyrazami poważania

Poseł Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24210)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie naruszania jawności
funkcjonowania spółdzielni mieszkaniowych**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z naruszeniami art. 267d Prawa spółdzielczego, które polegają na podawaniu przez zarządy spółdzielni mieszkaniowych nie tyle informacji nieprawdziwych, co wprowadzających w błąd, prosiłbym o zbadanie, czy dotychczasowy stan prawny należycie chroni członków spółdzielni mieszkaniowych przed manipulacjami ze strony zarządów spółdzielni. Niejednokrotnie władze spółdzielni wykorzystują brak wiedzy specjalistycznej wśród mieszkańców i przykładowo informując o stanie finansowym spółdzielni, wskazują zamiast sumy zadłużenia, sumę zaciągniętych kredytów, które jak wiadomo, są tylko częścią ogólnego zadłużenia. Tego typu naruszeń jest mnóstwo. Zatem czy penalizacja „podawania nieprawdziwych informacji” obejmuje „podawanie informacji wprowadzających w błąd”? Jaki jest pogląd orzecznictwa Sądu Najwyższego w tej sprawie? Czy nie należałoby roz-

ważąc wprowadzenie zmian legislacyjnych, których celem byłoby rozszerzenie znamion czynu zabronionego z art. 267d Prawa spółdzielczego, także na „podawanie informacji wprowadzających w błąd”?

Przestępstwa z art. 267d należy kwalifikować kumulatywnie z przepisami z rozdziału 34 K.k. określającego „przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów”. Najbardziej powszechną formą komunikacji między władzami spółdzielni a mieszkańcami są informacje podawane na oficjalnych stronach internetowych spółdzielni, ulotki z pieczęcią i podpisem członków zarządu, rozwieszane na klatkach schodowych bądź rozpowszechniane wśród mieszkańców w inny sposób. Czy tego typu „dokumenty”, zawierające nieprawdziwe informacje, wypełniają znamiona art. 267d? Jakie ogólne cechy powinien posiadać taki dokument, aby skutkował, w razie zamieszczenia w nim nieprawdziwych informacji, odpowiedzialnością karną?

W związku z powyższym rodzą się następujące pytania:

1. Czy dotychczasowy stan prawny w sposób wystarczający chroni członków spółdzielni mieszkaniowych przed podawaniem przez zarządy spółdzielni mieszkaniowych „informacji wprowadzających w błąd”?

2. Czy penalizacja „podawania nieprawdziwych informacji” obejmuje „podawanie informacji wprowadzających w błąd”?

3. W razie odpowiedzi negatywnej na powyższe pytania czy Pan Minister rozważa wsparcie zmian legislacyjnych, których celem byłoby rozszerzenie znamion czynu zabronionego z art. 267d Prawa spółdzielczego także na „podawanie informacji wprowadzających w błąd”?

4. Jakie cechy powinien posiadać dokument wydany przez spółdzielnię mieszkaniową, aby podane w nim „nieprawdziwe informacje” wypełniały znamiona czynu z art. 267d? Czy tak pojmowany „dokument” obejmuje swym zakresem informacje podawane na oficjalnych stronach spółdzielni mieszkaniowych, ulotki z pieczęcią i podpisem członków zarządu, rozwieszane na klatkach schodowych bądź rozpowszechniane wśród mieszkańców w inny sposób? Jakie inne „dokumenty” zawierające nieprawdziwe informacje związane z funkcjonowaniem spółdzielni mieszkaniowych mogą w obecnym stanie prawnym skutkować odpowiedzialnością karną członków zarządu?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jacek Żalek

Białystok, dnia 18 sierpnia 2011 r.

ODPOWIEDZI NA INTERPELACJE

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie niedofinansowania
świadczeń geriatrycznych (22615)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją złożoną przez pana posła Kazimierza Moskala (znak: SPS-023-22615/11) w sprawie niedofinansowania świadczeń geriatrycznych uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców. Planowanie wysokości środków przeznaczanych na finansowanie świadczeń w poszczególnych zakresach w danym roku odbywa się w oddziałach wojewódzkich funduszu m.in. na podstawie analizy realizacji tych świadczeń w roku poprzedzającym. Wszelkie ewentualne zmiany w tym zakresie uwzględniane są w planach finansowych poszczególnych oddziałów Narodowego Funduszu Zdrowia, z uwzględnieniem potrzeb zdrowotnych oraz środków finansowych pozostających w dyspozycji funduszu.

Odnosząc się do poruszonej w treści interpelacji kwestii dotyczącej wyceny świadczeń w zakresie geriatry, uprzejmie informuję, iż Narodowy Fundusz Zdrowia, mając na względzie odmienne koszty diagnostyki i terapii osób starszych, wraz z wejściem w życie systemu JGP (jednorodne grupy pacjentów) wprowadził dodatkowe mechanizmy finansowania hospitalizacji związanych z wiekiem pacjenta czy występowaniem powikłań i schorzeń współistniejących

– poprzez utworzenie odrębnych grup dedykowanych tej kategorii chorych, o wartości wyższej niż analogiczne grupy dla pozostałych pacjentów. Ten kierunek działania będzie sukcesywnie kontynuowany w miarę pozyskiwania danych nie tylko medycznych, ale przede wszystkim kosztowych, wskazujących na istotnie wyższe nakłady ponoszone przez świadczeniodawców na opiekę nad osobami w wieku podeszłym, pozwalających na dalsze wyodrębnienie takich grup bądź zmianę wartości punktowej świadczeń już istniejących.

Jednocześnie minister zdrowia, dostrzegając potrzebę wprowadzenia nowych prawnie umocowanych rozwiązań w opiece nad osobami starszymi w Polsce, za czym przemawiają argumenty demograficzne i socjoekonomiczne, powołał Zespół ds. Gerontologii. Zespół powołany został w celu przygotowania (w formie rozporządzenia ministra zdrowia) propozycji zmian do uwzględnienia w tworzeniu nowoczesnych form opieki zdrowotnej dla osób starszych oraz opracowania standardów kompleksowej opieki geriatrycznej. Kompleksowa opieka geriatryczna (KOG) jest fundamentalną zasadą postępowania w geriatry, jako interdyscyplinarny proces wielowymiarowej i standaryzowanej oceny poziomu funkcji życiowych, niezbędny do planowania etapów leczenia i opieki. Ten system opieki pozwala porządkować proces diagnozowania i kwalifikowania do określonych procedur medycznych i świadczeń, tym samym umożliwia właściwe dostosowanie leczenia i opieki do stanu pacjenta w wieku podeszłym. Wykazano, że stosowanie tego typu oceny zwiększa precyzję diagnozy, prowadzi do poprawy sprawności fizycznej i umysłowej pacjentów, zmniejsza ich umieralność, liczbę przyjmowanych leków, redukuje zbyteczne świadczenia, w tym głównie liczbę hospitalizacji i przyjęć do stacjonarnych placówek opiekuńczych, a poprzez to redukuje koszty opieki zdrowotnej. Co więcej, poprawia jakość życia osób starszych bez ponoszenia większych kosztów opieki. Wykazano również, że ocena geriatryczna stosowana przy przyjęciu do szpitala ma znaczenie prognostyczne, ponieważ pozwala przewidzieć czas pobytu w placówce, konieczność umieszczenia w instytucjach opiekuńczych oraz zgon pacjenta.

W efekcie prac zespołu przygotowana została „Strategia rozwoju systemu opieki geriatrycznej i rozwiązań poprawiających jakość opieki nad osobami starszymi w systemie ochrony zdrowia”. Ponadto przygotowany został projekt standardu w opiece geriatrycznej, a także projekt aktu prawnego regulujący kwestie zastosowania standardów postępowania w dziedzinie geriatry w podmiotach leczniczych. Obecnie trwa procedura legislacyjna w celu wdrożenia projektowanych zmian. Nierozzerwalnym elementem wdrożenia opracowanych standardów jest wprowadzenie nowego świadczenia opieki zdrowotnej –ca-

łościowa ocena geriatryczna (COG) – i odpowiednia jego wycena. Dla świadczeniodawców przyniesie wymierne korzyści: zmniejszenie wskaźnika rehospitalizacji, redukcję polifarmakoterapii, liczby ambulatoryjnych wizyt wąkospecjalistycznych, kosztów opieki zdrowotnej, a dla świadczeniobiorców: wczesne wykrywanie i leczenie problemów zdrowotnych umożliwiające wcześniejszą terapię i zapobieganie progresji niesprawności, redukcję niepożądanego działania leków dzięki właściwemu doborowi leków w wieku starszym, całościowe podejście do problemów zdrowotnych sprzyjające minimalizacji kontaktów z placówkami ochrony zdrowia i zwiększeniu satysfakcji i jakości życia pacjenta. W tej kwestii trwają konsultacje z Narodowym Funduszem Zdrowia.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie sytuacji oraz strategii
opieki geriatrycznej w Polsce (22619)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją złożoną przez pana posła Kazimierza Moskala (znak: SPS-023-22619/11) w sprawie sytuacji oraz strategii opieki geriatrycznej w Polsce, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Jak pan poseł wspominał, Polska należy do krajów demograficznie starych od lat sześćdziesiątych ubiegłego stulecia. Obecnie należy ją zaliczyć do krajów o zaawansowanej starości¹⁾. W 2006 r. odsetek osób w wieku 60 lat i więcej wynosił 17,5% (6,7 mln osób), a 65 lat i więcej – 13,3% (5,1 mln osób). Według prognoz GUS, w 2030 r. osoby w wieku 65 lat i starsze stanowią będą 23,8% (8,5 mln osób). O ogromnym przyspieszeniu prognozowanego starzenia się polskiej populacji świadczy porównanie przyrostu odsetka osób starszych (65 i więcej) w ostatnich i przyszłych 25 latach, odpowiednio 3,3% i 10,5%. Dodatkowym zjawiskiem będzie wzrost udziału osób „starych starych” (75 lat i więcej) kosztem „młodych starych” (65–74 lat). W liczbach bezwzględnych ta

¹⁾ Za demograficznie stare uznaje się społeczeństwo, w którym odsetek ludzi po 60. roku życia przekroczył 12%. Ten próg starości Polska przekroczyła na początku lat siedemdziesiątych XX w., a w związku z wchodzeniem w starość roczników powojennego wyżu demograficznego prognozuje się dalsze przyspieszenie tempa starzenia.

najstarsza kategoria ulegnie podwojeniu do 2030 r., z 1,9 mln do 4 mln osób, co oznacza, że Polsce grozi demograficzna „bomba starości”.

Dane demograficzne, o których wspomniano powyżej, stanowią podstawę do oszacowania zapotrzebowania na świadczenia zdrowotne dla ludzi starszych. Poza argumentem demograficznym, istotne są transformacje epidemiologiczne (choroby przewlekłe i niepełnosprawność), zmiana w zakresie popytu i podaży na rynku usług medycznych oraz feminizacja starości. Istnieje dziesięć wyodrębnionych obszarów i kwestii o największym znaczeniu dla zdrowia osób starych. Należą do nich:

- czas przed i po przejściu na emeryturę,
- kapitał społeczny, jakim są osoby starsze,
- zdrowie psychiczne i dobre samopoczucie w późniejszych latach życia,
- środowisko,
- odżywianie,
- aktywność fizyczna,
- zapobieganie urazom,
- używki (w szczególności alkohol i tytoń),
- stosowanie leków i związane z tym problemy,
- profilaktyczne usługi zdrowotne.

Wszystkie wyżej wymienione kwestie mają istotne znaczenie dla tempa starzenia się populacji, a większość z nich stanowi wyzwanie dla systemu ochrony zdrowia, ponieważ wiąże się bezpośrednio ze stanem zdrowia i potrzebami zdrowotnymi osób starszych. Opieka zdrowotna nad ludźmi starszymi wymaga podejścia holistycznego, tj.: obejmującego wszystkie aspekty zdrowia fizycznego, psychicznego, funkcjonalnego i społeczno-ekonomicznego. Takie całościowe podejście jest standardem w geriatrici i wyróżnia ją spośród innych specjalności medycznych. Kompleksowa ocena geriatryczna jest fundamentalną zasadą postępowania w geriatrici i zmierzać ma do ograniczenia dysfunkcji. Jest to interdyscyplinarny proces wielowymiarowej i standaryzowanej oceny poziomu funkcji życiowych, niezbędny do planowania etapów leczenia i opieki. Taka ocena pozwala porządkować proces diagnozowania i kwalifikowania do określonych procedur medycznych i świadczeń, tym samym umożliwia właściwe dostosowanie leczenia i opieki do stanu pacjenta w wieku podeszłym. Stosowanie tego typu oceny zwiększa precyzję diagnozy, prowadzi do poprawy sprawności fizycznej i umysłowej pacjentów, zmniejsza ich umieralność, liczbę przyjmowanych leków, redukuje zbyteczne świadczenia – w tym głównie liczbę hospitalizacji i przyjęć do stacjonarnych placówek opiekuńczych, a poprzez to redukuje koszty opieki zdrowotnej.

Najlepszym sposobem opóźniania momentu częstych hospitalizacji, pojawiających się wraz z chorobami typowymi dla wieku podeszłego jest ograniczanie przedwczesnego niedożywienia przez programy profilaktyczne: profilaktyki chorób układu krążenia (wykrywanie i leczenie czynników ryzyka miażdżycy), profilaktyki i wczesnego rozpoznawania nowotworów sutka, płuca, prostaty, żołądka, jelita grube-

go, profilaktyki i rozpoznawania osteoporozy, profilaktyki następstw przedwczesnej menopauzy i andropauzy. Największy udział w profilaktyce niedołęstwa osób starszych mogą mieć programy wczesnego wykrywania otępienia, depresji i cukrzycy. Ponadto, dla osób starszych, niezbędne są ułatwienia w konsultacjach specjalistycznych. Właściwa diagnoza z leczeniem i z rehabilitacją ograniczają w wielu przypadkach potrzebę pomocy instytucjonalnej i umożliwiają powrót chorego do środowiska. Wczesna diagnostyka zagrożeń zdrowotnych i ich profilaktyka to model polityki zdrowotnej, który powinny realizować instytucje płatnika reprezentujące ubezpieczonych. Szczególny nacisk powinien być położony na zdiagnozowanie i ciągłość opieki u osób z zespołem polimetabolicznym i hiperlipidemią, nadciśnieniem tętniczym, przewlekłą niewydolnością krążenia, osteoporozą, cukrzycą, otępieniem i dysfunkcjami narządu ruchu.

Obecnie w skali kraju brakuje programów rozpoznawania otępienia i depresji u ludzi starszych, a te stany chorobowe są częstymi przyczynami niedołęstwa i śmierci. Inne problemy geriatryczne wymagające wycucia diagnostycznego popartego wiedzą to: ocena zagrożenia upadkami, profilaktyka grypy i zapalenia płuc (szczepienia), profilaktyka udaru mózgu, diagnostyka i leczenie nietrzymania moczu. Ważnymi dla zachowania zdrowia w starości są także świadczenia protezowanie niedosłuchu i niedowidzenia. Podobnie ważnymi są programy profilaktyki i wczesnego wykrywania nowotworów, w szczególności raka prostaty u mężczyzn i sutka u kobiet.

Jasne jest, że brak kompleksowego podejścia w leczeniu osób w podeszłym wieku może sprzyjać pogłębieniu się:

— polipragmazji, która w podwójny sposób generuje olbrzymie koszty poprzez finansowanie niepotrzebnych leków oraz przez konieczność leczenia niepożądanych działań ubocznych tych leków; dane z piśmiennictwa wskazują, że objawy jatrogenne u osób starszych są przyczyną ok. 20% wszystkich hospitalizacji;

— braku koordynacji leczenia osób starszych z powodu nieprzygotowania lekarza rodzinnego do opieki geriatrycznej, braku koordynacji opieki wyspecjalizowanej, co jest ważną przyczyną nieskuteczności leczenia lub działań niepożądanych u dużej części chorych w starszym wieku;

— dyskryminacji w zakresie procedur diagnostycznych i leczniczych z uwagi na wiek, a z drugiej strony kwalifikowaniu chorych do procedur wyspecjalizowanych bez pełnej geriatrycznej analizy przeciwwskazań (brak oceny proporcji spodziewanych korzyści i ryzyka).

Specyfika opieki nad ludźmi starszymi wiąże się przede wszystkim z interdyscyplinarnością problemów medycznych. Złożone problemy medyczne u osób starszych wynikają ze specyfiki chorób: zaburzeń zachowania, chorób psychicznych i zaburzeń funkcji mózgu (zespoły otępienne, parkinsonizm, choroba

Alzheimera i inne choroby neurodegeneracyjne), zaburzeń wzroku i słuchu, problemów naczyniowo-kardiologicznych, uszkodzeń ośrodkowego układu nerwowego, zmian zwyrodnieniowych i innych. U pacjentów po 65. roku życia występowanie chorób somatycznych ocenia się na ok. 80%. Zazwyczaj są to schorzenia polietiologiczne, przewlekłe, powodujące utratę samodzielności. Według badań epidemiologicznych, u 30% osób w podeszłym wieku występują przemijające lub przewlekłe zaburzenia psychiczne. Im starsza grupa wiekowa, tym większe ich rozpowszechnienie²⁾. Jakościowe zaburzenia świadomości u osób starszych mogą być jedyną dostrzegalną manifestacją choroby somatycznej, a śmiertelność w takich wypadkach może sięgać 40–80%. Wśród populacji po 80. roku życia aż 20% to osoby całkowicie niesamodzielne.

Geriatrya w oparciu o patofizjologię procesu starzenia dostarcza wiedzy o tym, jak najskuteczniej zapobiegać i leczyć choroby spotykane w starości. Podkreślić należy, że jest to specjalność, która powstała w celu podniesienia jakości usług zdrowotnych w starzejącej się populacji i stanowi odpowiedź na potrzebę organizacji specjalnej opieki medycznej wobec wydłużającej się średniej długości życia populacji. Geriatrycy efektywizują w trakcie pracy zespołowej działalność innych lekarzy poprzez bardziej trafne rozpoznawanie i leczenie chorób spotykanych u ludzi starszych.

Potrzeby zdrowotne osób starszych są powiązane z potrzebami psychospołecznymi i socjoekonomicznymi: chorzy często wymagają interwencji w tych trzech obszarach jednocześnie. Starszy pacjent wymaga od lekarza długiego czasu, który należy poświęcić na zapoznanie się z problemami pacjenta, większej dozy cierpliwości, zrozumienia i tolerancji – jest to najsłabszy świadczeniobiorca w systemie, obok wcześniaków i chorych nieprzytomnych. Chorzy w starszym wieku stanowią największe obciążenie ekonomiczne systemów opieki zdrowotnej: mają tendencje do nadużywania leków, dużej ich konsumpcji, nieprawidłowego samoleczenia, częstego korzystania z poradnictwa, częstych hospitalizacji; występuje u nich wielochorobowość i narażeni są oni na większą urazowość. W grupach najstarszych wiekowe (powyżej 85. roku życia) współlistnieją choroby wymagające często udziału opiekuna w codziennym funkcjonowaniu chorej osoby (otępienie, depresja, cukrzyca, infekcje, niedowidzenie, parkinsonizm, głuchota i niedołęstwo psychiczne i ruchowe). W najstarszej grupie chorych stwierdza się też najmniejszą rozpoznawalność chorób i największą ilość błędów lekarskich zw. jatrogenią. Duży udział w takim stanie rzeczy ma w Polsce niedostateczne przygotowanie kadry medycznej do rozpoznawania i leczenia chorób u ludzi starszych.

²⁾ Dla przykładu, liczba osób po 65. roku życia z zespołami otępiennymi jest szacowana w naszym kraju na ok. 400 tys.

W celu zmiany sytuacji, jak również w odpowiedzi na wyzwania demograficzne, Kolegium Lekarzy Specjalistów Geriatrii w Polsce opracowało kryteria dla opieki geriatrycznej. Wśród najważniejszych wymienia się: konieczność zatrudnienia specjalisty prowadzącego pacjenta, tj. co najmniej internisty z drugim stopniem specjalizacji z interny i geriatrii, a najlepiej specjalisty geriatry; stworzenie zespołu geriatrycznego, na który składać się będą: pielęgniarki przeszkolone w geriatrii, lekarze specjaliści, magister rehabilitacji, fizykoterapeuta, psycholog, dietetyk, pracownik socjalny, terapeuta zajęciowy i wolontariusze; istnieje także konieczność zabezpieczenia konsultacyjnego poprzez wsparcie psychiatry, neurologa, ortopedy, audiologa, protetyka słuchu, okulisty, zagwarantowanie bazy lokalowo-łóżkowej dla oddziałów: minimum 20 łóżek, wyposażenie w podjazdy i windy, możliwość jedzenia poza salami chorych, sala rehabilitacyjna i fizykoterapia; zaplecze diagnostyczne „pod dachem”: RTG, pracownie USG, EKG, endoskopowa, pełnoprofilowe laboratorium, pracownie oksymetrii i spirometrii; okres pobytu i obsada pracowników. Aby możliwy był rozwój opieki geriatrycznej w Polsce, konieczne jest tworzenie ośrodków geriatrycznych równoległe do zwiększania ilości lekarzy ze specjalizacją z geriatrii zgodnie z założonym planem rozwoju geriatrii, nawiązywanie współpracy wytypowanych przez rektorów uczelni medycznych osób, z ośrodkami o referencyjnym poziomie nauczania i rozwiniętej infrastruktury medycznej, w celu powstania akademickich ośrodków nauczania geriatrii, prowadzących szkolenie przed- i podyplomowe z geriatrii oraz rozwój krajowych programów zdrowotnych ukierunkowanych na wczesne rozpoznawanie chorób przyspieszających starzenie, realizowanych w połączeniu: lekarze geriatry i lekarze rodzinni. System często nie spełnia standardów podejścia geriatrycznego – powszechności, jakości, dostępności i kompleksowości zaspokajania złożonych potrzeb: zbyt krótki jest czas wizyty lekarskiej, podejście lekarza do pacjenta niedostosowane jest do fizjologii starzenia, a brak wiedzy geriatrycznej powoduje przypisywanie objawów lezonej w danym momencie choroby wyłącznie efektowi starości. Planowane zmiany sprawią, że system opieki zdrowotnej zaadaptuje się do zmieniających się potrzeb starzejącego się społeczeństwa oraz uwzględni uznane w świecie standardy opieki nad ludźmi starszymi.

Należy także wskazać, że w kontekście wyżej wspomnianych prognoz demograficznych opieka długoterminowa została wpisana jako priorytet mający na celu poprawę jakości życia osób niesamodzielnych. Ten cel ma być osiągnięty poprzez rozwój opieki długoterminowej, ze szczególnym uwzględnieniem kompensowania utraconej sprawności. W związku z uwarunkowaniami demograficznymi dotyczącymi starzenia się społeczeństwa europejskiego, podejmowane są w Polsce działania w celu realizacji – wyznaczonych przez Komisję Europejską w dokumencie „Together for Health: A Strategic Approach for the

EU 2008–2013” – zadań na rzecz wspierania opieki zdrowotnej osób po 60. roku życia oraz zapobiegania i zwalczania chorób neurodegeneracyjnych, w tym choroby Alzheimera. W wyniku prowadzonych prac przygotowano zostały dwa stanowiska rządu RP dotyczące dokumentów europejskich dotyczących choroby Alzheimera. Szczególny nacisk w tych dokumentach kładzie się na zadania europejskich systemów opieki zdrowotnej wobec ludzi starych i specyficznych schorzeń wieku podeszłego, konieczność wzmocnienia badań naukowych w tym kierunku i wprowadzania nowych technologii w leczeniu. Powyższa tematyka została uwzględniona w ramach działań prezydencji Polski w UE w 2011 r.

Podejmowane działania

Jak wspomniano powyżej, minister zdrowia dostrzega potrzebę wprowadzenia nowych prawnie umocowanych rozwiązań w opiece nad osobami starszymi w Polsce, za czym przemawiają argumenty demograficzne i socjoekonomiczne. Z tego też powodu przy ministrze zdrowia – od lipca 2007 r. – pracuje grupa ekspertów (Zespół ds. gerontologii w grudniu 2008 r. przekształcony z Zespołu ds. geriatrii), w skład którego wchodzi najlepsi krajowi specjaliści z tej dziedziny. Zespół powołany został w celu przygotowania (w formie rozporządzenia ministra zdrowia) propozycji zmian do uwzględnienia w tworzeniu nowoczesnych form opieki zdrowotnej dla osób starszych oraz opracowania standardów kompleksowej opieki geriatrycznej. Kompleksowa opieka geriatryczna (KOG) jest fundamentalną zasadą postępowania w geriatrii, jako interdyscyplinarny proces wielowymiarowej i standaryzowanej oceny poziomu funkcji życiowych, niezbędny do planowania etapów leczenia i opieki. Ten system opieki pozwala porządkować proces diagnozowania i kwalifikowania do określonych procedur medycznych i świadczeń, tym samym umożliwia właściwe dostosowanie leczenia i opieki do stanu pacjenta w wieku podeszłym. Wykazano, że stosowanie tego typu oceny zwiększa precyzję diagnozy, prowadzi do poprawy sprawności fizycznej i umysłowej pacjentów, zmniejsza ich umieralność, liczbę przyjmowanych leków, redukuje zbędne świadczenia – w tym głównie liczbę hospitalizacji i przyjęć do stacjonarnych placówek opiekuńczych, a poprzez to redukuje koszty opieki zdrowotnej. Co więcej, poprawia jakość życia osób starszych bez ponoszenia większych kosztów opieki. Wykazano również, że ocena geriatryczna stosowana przy przyjęciu do szpitala ma znaczenie prognostyczne, ponieważ pozwala przewidzieć czas pobytu w placówce, konieczność umieszczenia w instytucjach opiekuńczych oraz zgon pacjenta. W efekcie prac zespołu, przygotowana została strategia rozwoju systemu opieki geriatrycznej i rozwiązań poprawiających jakość opieki nad osobami starszymi w systemie ochrony zdrowia. Wśród rekomendowanych zmian znajdują się:

— wdrażanie edukacji gerontologicznej i poprawianie jakości kształcenia,

— stworzenie sieci klinik, oddziałów, poradni geriatrycznych oraz stanowisk konsultantów ds. geriatry w jednostkach szpitalnych i opieki długoterminowej,

— nadanie szczególnej rangi geriatry w przejściowym okresie 10 lat, poprzez aktywną politykę resortu zdrowia na rzecz rozwoju geriatry oraz preferencyjne kontrakty NFZ z placówkami geriatrycznymi, akredytowanymi w oparciu o standardy geriatryczne.

Ponadto, przygotowany został projekt standardu w opiece geriatrycznej, a także projekt aktu prawnego regulujący kwestie zastosowania standardów postępowania w dziedzinie geriatry w podmiotach leczniczych. Obecnie trwa procedura legislacyjna w celu wdrożenia projektowanych zmian. Nierozzerwalnym elementem wdrożenia opracowanych standardów jest wprowadzenie nowego świadczenia opieki zdrowotnej „Całościowa ocena geriatryczna” – COG i odpowiednia jego wycena. Dla świadczeniodawców przyniesie wymierne korzyści: zmniejszenie wskaźnika rehospitalizacji, redukcję polifarmakoterapii, liczby ambulatoryjnych wizyt wąkospecjalistycznych, kosztów opieki zdrowotnej, a dla świadczeniobiorców: wczesne wykrywanie i leczenie problemów zdrowotnych umożliwiających wcześniejszą terapię i zapobieganie progresji niesprawności, redukcję niepożądanego działania leków dzięki właściwemu doborowi leków w wieku starszym, całościowe podejście do problemów zdrowotnych sprzyjających minimalizacji kontaktów z placówkami ochrony zdrowia i zwiększeniu satysfakcji i jakości życia pacjenta. W tej kwestii trwają konsultacje z Narodowym Funduszem Zdrowia.

W najbliższym czasie powołany zostanie również zespół do spraw opracowania standardów postępowania w rehabilitacji medycznej, w ramach prac którego opracowane zostaną, m.in. standardy w zakresie rehabilitacji geriatrycznej. Ponadto planowana jest zmiana przedmiotu i rozszerzenia zakresu prowadzonej przez Instytut Reumatologii działalności o dziedzinę geriatry oraz rehabilitację medyczną.

W odniesieniu do kwestii kształcenia przeddyplomowego lekarzy i lekarzy dentyków w chwili obecnej zagadnienia związane z geriatrią są ujęte w obowiązujących standardach nauczania na kierunku lekarskim i nauczane na wszystkich uczelniach medycznych, często jednak nie w ramach wydzielonego przedmiotu o nazwie „geriatria”, ale w toku innych zajęć. Treści dotyczące geriatry ujęte są m.in. w standardach kształcenia dla kierunku dietetyka, fizjoterapia.

W związku z toczącą się reformą szkolnictwa wyższego i wynikającą z niej koniecznością sporządzenia nowych standardów nauczania na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym, zgodnych z systemem Krajowych Ram Kwalifikacji, zawarto treści obejmujące zagadnienia geriatry. W związku z powyższym, po wejściu w życie rozporządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego określającego standardy nauczania m.in. dla ww. kierunków, każda uczelnia medyczna będzie miała obowiązek ujęcia tych treści w swoich programach nauczania. Również

w przypadku innych zawodów medycznych takich jak m.in. ww. dietetyka oraz fizjoterapia nowo opracowywane wzorcowe efekty kształcenia będą zawierać treści związane z geriatrią.

Natomiast w odniesieniu do kształcenia podyplomowego, w roku 2003 geriatria została uznana za priorytetową dziedzinę medycyny, co bezpośrednio wiąże się z pokrywaniem niemal w 100% zapotrzebowania na rezydentury. Ma to istotne znaczenie, bowiem stawki wynagrodzeń lekarzy specjalizujących się w dziedzinie geriatry są wyższe w stosunku do innych, nieuznanych za priorytetowe dziedziny medycyny.

Jednocześnie pragnę poinformować, że w ciągu ostatnich czterech lat notujemy tendencję wzrostową, jeśli chodzi o liczbę miejsc szkoleniowych w tej dziedzinie, która wzrosła z 95 w roku 2007 do 113 w roku 2011. Obecnie wg rejestru Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego (stan na 01.01.2011 r.) w dziedzinie geriatry szkolą się 73 osoby. Zgodnie z danymi z rejestru Naczelnej Rady Lekarskiej (stan na 06.05.2011 r.) liczba specjalistów w dziedzinie geriatry wynosi 242 osoby. Dodatkowo, w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” zaplanowano uruchomienie projektu systemowego pn. „Wsparcie systemu kształcenia ustawicznego personelu medycznego w zakresie opieki geriatrycznej”.

Przedmiotowy projekt jest odpowiedzią na zmiany demograficzne zachodzące w polskim społeczeństwie i przygotowanie personelu medycznego do pracy z osobami w wieku starszym. Zgodnie z złożeniami przyjętymi przez Ministerstwo Zdrowia planowany projekt będzie przewidywał następujące działania:

- opracowanie raportu ewaluacyjnego poświęcony opiece geriatrycznej w Polsce;
- opracowanie założeń do systemu opieki geriatrycznej w Polsce;
- opracowanie programu szkoleniowego dla lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej w zakresie opieki geriatrycznej;
- opracowanie programu szkoleniowego dla pielęgniarek w zakresie opieki geriatrycznej;
- opracowanie programu szkoleniowego dla opiekunów medycznych w zakresie opieki geriatrycznej;
- opracowanie programu szkoleniowego dla fizjoterapeutów w zakresie fizjoterapii w geriatry;
- przeszkolenie 2000 lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej przeszkolonych w zakresie opieki geriatrycznej;
- przeszkolenie 2000 pielęgniarek w ramach kursów specjalistycznych dot. opieki geriatrycznej;
- przeszkolenie 1000 fizjoterapeutów w zakresie fizjoterapii w geriatry;
- przeszkolenie 200 opiekunów medycznych w zakresie opieki geriatrycznej;
- przeszkolenie 200 terapeutów środowiskowych według programu szkolenia z zakresu terapii środowiskowej.

Planowy termin rozpoczęcia realizacji projektu to 1 grudnia 2011 r., a jego szacunkowa wartość wynosi 25 mln zł.

W przedmiocie finansowania świadczeń geriatrycznych pragnę wyjaśnić, iż zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców. Odnosząc się do poruszonej w treści interpelacji kwestii dotyczącej wysokich wymagań stawianych przez Narodowy Fundusz Zdrowia podmiotom udzielającym świadczeń w zakresie oddziałów geriatry, uprzejmie informuję, iż podstawą do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych jest umowa zawarta pomiędzy funduszem a świadczeniodawcą. Każdy podmiot ubiegający się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, czyli o wykonywanie świadczeń gwarantowanych finansowanych ze środków publicznych, ma obowiązek spełniać wymagania niezbędne do realizacji tych świadczeń, które zostały określone w przepisach rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.). W tej sprawie Ministerstwo Zdrowia wystąpiło do przewodniczącej zespołu do spraw Gerontologii z prośbą o przesłanie propozycji zmian w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143), który to akt prawny w załączniku nr 3 w części nr II „Warunki szczegółowe, jakie powinni spełniać świadczeniodawcy przy udzielaniu świadczeń gwarantowanych w poszczególnych dziedzinach medycyny, z uwzględnieniem poziomów referencyjnych” (część II A – warunki szczegółowe, jakie powinni spełnić świadczeniodawcy przy udzielaniu świadczeń gwarantowanych w ramach hospitalizacji; część B – warunki szczegółowe, jakie powinni spełnić świadczeniodawcy przy udzielaniu świadczeń gwarantowanych w ramach

hospitalizacji planowej), określa warunki realizacji świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego w szpitalnych oddziałach geriatrycznych.

Mając na uwadze poruszoną w treści interpelacji kwestię dotyczącą wyceny świadczeń w zakresie geriatry, uprzejmie informuję, iż Narodowy Fundusz Zdrowia, mając na względzie odmienne koszty diagnostyki i terapii osób starszych wraz z wejściem w życie systemu JGP (Jednorodne Grupy Pacjentów), wprowadził dodatkowe mechanizmy finansowania hospitalizacji związanych z wiekiem pacjenta czy występowaniem powikłań i schorzeń współistniejących – poprzez utworzenie odrębnych grup dedykowanych tej kategorii chorych, o wartości wyższej niż analogiczne grupy dla pozostałych pacjentów. Ten kierunek działania będzie sukcesywnie kontynuowany w miarę pozyskiwania danych, nie tylko medycznych, ale przede wszystkim kosztowych wskazujących na istotnie wyższe nakłady ponoszone przez świadczeniodawców na opiekę nad osobami w wieku podeszłym, pozwalających na dalsze wyodrębnienie takich grup bądź zmianę wartości punktowej świadczeń już istniejących.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie różnic dotyczących
średniej długości życia w Polsce (22814)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona z dnia 23 maja 2011 r., znak: GS-023-22814/11, w sprawie różnic w długości życia w Polsce uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W Polsce występuje duże zróżnicowanie przeciętnego trwania życia w przekroju wojewódzkim, także na terenie Europy odnotowuje się duże zróżnicowanie przeciętnej długości trwania życia. W krajach rozwiniętych, położonych głównie w zachodniej części Europy oraz w krajach skandynawskich ludzie żyją o kilka lat dłużej niż w krajach Europy Środkowej. Na tle krajów europejskich wiek dożywania Polaków jest krótszy o kilka lat: mężczyźni o ok. 8 lat, kobiety 4–5 lat.

Czynniki wpływające na długość życia są złożone. Szacuje się (wg WHO), że wpływ czynników środowi-

skowych na długość wynosi 30%. Zanieczyszczenie powietrza, głównie pyłem PM10 (pył zawieszony o wielkości cząstek 10 mikrometrów lub mniejszy) i PM2,5 (aerozole atmosferyczne o wielkości 2,5 mikrometra lub mniejsze) oraz ozonem przyziemnym, pozostaje istotnym zagrożeniem dla zdrowia nie tylko w Polsce, ale także w Europie. Zanieczyszczenie powietrza jest przyczyną skrócenia długości życia mieszkańca Unii Europejskiej o około jeden rok. Mając powyższe na względzie, przedstawiam poniżej informacje na temat działań wpływających na poprawę czynników środowiskowych oddziałujących na stan zdrowia mieszkańców województwa łódzkiego.

Wśród czynników środowiskowych wpływających na stan zdrowia – ze względu na jego bezpośrednie oddziaływanie – istotne znaczenie ma jakość powietrza.

W zależności od składu chemicznego, zanieczyszczenia powietrza atmosferycznego i w pomieszczeniach mogą powodować określone zmiany w metabolizmie organizmu, obserwowane jako:

- wzrost częstości występowania zaburzeń funkcjonowania układu oddechowego,
- wzrost zachorowalności na choroby układu oddechowego,
- wzrost przedwczesnej umieralności z powodu chorób układu krążenia i układu oddechowego,
- wzrost częstości występowania chorób nowotworowych.

W celu m.in. zapobiegania powyższym skutkom zdrowotnym, wynikającym z jakości powietrza atmosferycznego, w ramach Państwowego Monitoringu Środowiska prowadzone są od wielu lat pomiary jakości powietrza.

Ze względu na fakt, iż główny udział w powstawaniu ponadnormatywnych stężeń pyłu PM10 mają zanieczyszczenia powstające ze spalania węgla w źródłach grzewczych budynków mieszkalnych (tzw. emisja niska), realizacja działań naprawczych z tego zakresu wymaga rozbudowy systemów ciepłowniczych i gazowych, termomodernizacji budynków i wyposażenia ich w przyłącza ciepłownicze lub gazowe bądź wymiany w budynkach starych źródeł ciepła na nowe, ekologiczne. Ze względu zaś na niekorzystne w ostatnich sezonach zimowych warunki meteorologiczne (mroźne i długie zimy) poprawa jakości powietrza następuje bardzo powoli, głównie z powodu braku możliwości finansowych znacznej liczby ludności zamieszkującej obszary przekroczeń pyłu PM10, tj. dzielnic śródmiejskich i obszarów o zabudowie jednorodzinnej.

Program ochrony środowiska jest jednym z głównych programów ustalających politykę środowiskową w województwie łódzkim. Program określa cele, zadania, priorytety ekologiczne, rodzaj i harmonogram działań proekologicznych oraz środki niezbędne do osiągnięcia zaplanowanych celów, w tym mechanizmy ekonomiczne i środki finansowe. Program jest realizowany przez samorządy gminne i powiatowe.

Plan gospodarki odpadami został opracowany i zatwierdzony przez Sejmik Województwa Łódzkiego. Głównym celem planu jest określenie zakresu zadań koniecznych do zapewnienia zintegrowanej gospodarki odpadami na terenie województwa.

Zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego województwa łódzkiego, zatwierdzonego uchwałą nr LX/1648/10 Sejmiku Województwa Łódzkiego z dnia 21 września 2010 r., na terenie województwa planowane jest utworzenie sieci obszarów chronionych. Docelowo system obszarów chronionych w województwie ma obejmować ok. 33% jego powierzchni.

Program ochrony środowiska przed hałasem opracowany został w 2010 r. Program obejmuje 8 odcinków dróg krajowych położonych w granicach administracyjnych województwa, 12 powiatów i 30 gmin.

Wykorzystanie środków z funduszy strukturalnych na rozwój województwa łódzkiego.

W latach 2007–2013 cały teren Polski został zakwalifikowany do poziomu NUTS 2¹⁾ i tym samym objęty został celem I: Konwergencja²⁾, w ramach którego Unia Europejska wspiera poprzez fundusze strukturalne rozwój infrastruktury oraz potencjału gospodarczego i społecznego najbiedniejszych regionów. Uzyskanie wsparcia z funduszy strukturalnych województwo łódzkie, a w tym miasto Łódź, może uzyskać w ramach niemal wszystkich dostępnych obecnie w Polsce programów operacyjnych: Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” oraz w szczególności Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego³⁾, a także Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”.

W ramach regionalnych programów operacyjnych województwo łódzkie uzyskało wsparcie w wysokości 3 982 148 622 zł⁴⁾ z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Po uwzględnieniu wkładu krajowego w latach 2007-2013 województwo łódzkie uzyskało wsparcie w wysokości 5 074 086 207 zł⁴⁾. Środki te są wykorzystywane przez instytucję zarządzającą na wsparcie rozwoju regionalnego, również w aspekcie podnoszenia standardów życia mieszkańców województwa, a więc pośrednio na wydłużenie długości ich życia.

W ramach pozyskanych środków wspierane były projekty polegające m.in. na przebudowie zakładów opieki zdrowotnej oraz zakupie lub odtwarzaniu aparatury i sprzętu medycznego wraz z ewentualnym zakupem innego wyposażenia potrzebnego dla ochrony zdrowia mieszkańców województwa.

¹⁾ NUTS – Nomenklatura Jednostek Terytorialnych do Celów Statystycznych.

²⁾ Cel obejmuje te regiony, których PKB (produkt krajowy brutto) na jednego mieszkańca jest niższy niż 75% średniej unijnej.

³⁾ Jeden z 16 regionalnych programów operacyjnych, z których każdy jest zarządzany przez właściwy zarząd województwa. Środki w ramach regionalnego programu operacyjnego mogą być przeznaczone jedynie na wsparcie tego konkretnego województwa.

⁴⁾ Przeliczone z euro według kursu średniego NBP z dnia 31 maja 2011 r.

W ramach regionalnych programów operacyjnych możliwe jest wspieranie niepublicznej służby zdrowia w ramach działań III.2: Podnoszenie innowacyjności i konkurencyjności przedsiębiorstw oraz III.6: Rozwój mikro i małych przedsiębiorstw w osi priorytetowej III: Gospodarka, innowacyjność, przedsiębiorczość.

Szczególne znaczenie w zakresie rozwoju rejonu mają wdrażane od 2010 r. działania III. 6 skierowane do mikro i małych przedsiębiorców, w tym również małych gabinetów lekarskich. Działalność gabinetów stanowi uzupełnienie oferty medycznej dla mieszkańców województwa łódzkiego. W pierwszym konkursie na działania z powyższego zakresu, rozstrzygniętym 15 czerwca 2011 r., spośród 388 projektów, które zostały wybrane do dofinansowania, 17 projektów dotyczyło rozszerzenia działalności niepublicznych zakładów ochrony zdrowia.

Głównym celem Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (PO KL) jest wzrost poziomu zatrudnienia i spójności społecznej. Zgodnie z zakresem wsparcia w ramach PO KL realizowane projekty dotyczą takich aspektów, jak:

- opracowanie kompleksowych programów zdrowotnych o charakterze profilaktycznym dla grup zagrożonych wystąpieniem chorób zawodowych oraz programów zdrowotnych ukierunkowanych na powrót do pracy,

- doskonalenie zawodowe kadr medycznych,

- podniesienie jakości zarządzania w ochronie zdrowia.

Działania ministra zdrowia z zakresu poprawy zdrowia.

W ramach swojej właściwości minister zdrowia realizuje zadania o charakterze ogólnokrajowym z zakresu m.in. takich dziedzin medycyny, jak: kardiologia, kardiologia, neurologia, neurochirurgia, transplantologia, onkologia, leczenie antyretrowirusowe osób żyjących z wirusem HIV i chorych na AIDS, diabetologia. Wśród zadań realizowanych w ramach programów zdrowotnych można wyliczyć działania mające wpływ na poprawę społecznej świadomości z zakresu profilaktyki i zapobiegania chorobom, wpływające jednocześnie na poprawę stanu zdrowia różnych grup wiekowych. Do zadań realizowanych przez ministra zdrowia, z zakresu poprawy zdrowia ludności, można zaliczyć m.in.:

I. „Narodowy program zwalczania chorób nowotworowych”.

Nadrzędnym celem „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” jest poprawa wskaźników umieralności i zachorowalności na nowotwory w Polsce. Bardzo ważnym zadaniem włączonym do narodowego programu jest realizacja programów profilaktycznych, takich jak: Prewencja pierwotna nowotworów. W ramach programu podejmowane są działania mające na celu poprawę stanu edukacji społeczeństwa polskiego, w tym także środowisk medycznych, w zakresie profilaktyki i zdrowego stylu życia oraz programów wczesnego rozpoznawania no-

wotworów. Edukacja prowadzona jest m.in. poprzez prowadzenie infolinii dla potrzeb poradnictwa antynikotynowego, organizację kampanii medialnych, popularyzację i upowszechnianie wiedzy na temat profilaktyki nowotworów. Programy skryningowe z tego zakresu są ukierunkowane na wykrywanie nowotworów w fazie najmnieszego zaawansowania choroby u osób potencjalnie zdrowych, bez objawów choroby, w grupach najwyższego ryzyka zachorowania na nowotwory złośliwe.

Populacyjny program profilaktyki i wczesnego wykrywania raka szyjki macicy.

Program ukierunkowany na kobiety z grupy wiekowej 25–59 lat, u których wskazane jest wykonywanie cytologii w interwale raz na 3 lata.

Populacyjny program wczesnego wykrywania raka piersi.

Program skierowany do kobiet z grup wiekowych najwyższego ryzyka zachorowania na raka piersi, tj. 50–69 lat, u których wykonywane są raz na dwa lata cykliczne badania.

Program badań przesiewowych wczesnego wykrywania raka jelita grubego.

Program dedykowany jest dla osób bez objawów klinicznych sugerujących istnienie raka jelita grubego, w wieku 50–65 lat, niezależnie od wywiadu rodzinnego, także dla osób w wieku 40–65 lat, które mają krewnego pierwszego stopnia, u którego rozpoznano raka jelita grubego, oraz dla osób w wieku 25–65 lat z rodziny HNPCC (rodzinnego raka jelita grubego niezwiązanego z polipowatością).

II. „Narodowy program wyrównywania dostępności do profilaktyki i leczenia chorób układu sercowo-naczyniowego na lata 2010–2012 POLKARD”.

Zasadniczym celem programu jest wsparcie działań na rzecz ograniczenia umieralności z powodu chorób układu sercowo-naczyniowego w Polsce. Prowadzone działania promocyjne mają na celu nakłonienie do wyeliminowania z życia codziennego niezdrowej diety, używek oraz propagowanie aktywności fizycznej. Od roku 2010 prowadzona jest ogólnopolska kampania społeczna pod hasłem „I love♥ Kochaj swoje serce. Dla zdrowia!”, w ramach której wyprodukowano cztery spoty telewizyjne oraz cztery virale pt.: „Bądź rozsądny”, „Bądź aktywny”, „Daj przykład” i „Zmień styl”, propagujące odpowiednie postawy i nawyki prozdrowotne.

III. „Narodowy program przeciwdziałania chorobom cywilizacyjnym” – moduł I pn. „Program zapobiegania nadwadze i otyłości oraz przewlekłym chorobom niezakaźnym poprzez poprawę żywienia i aktywności fizycznej POL-HEALTH na lata 2007–2011”.

Podstawowymi zadaniami programu są: powszechna edukacja żywieniowa społeczeństwa, zmniejszanie, poprzez zmianę nawyków żywieniowych i aktywność fizyczną, częstości występowania nadwagi i otyłości oraz zmniejszanie zachorowalności i umieralności na przewlekłe choroby niezakaźne w Polsce.

„Narodowy program przeciwdziałania chorobom cywilizacyjnym” – moduł II: „Program prewencji i leczenia cukrzycy w Polsce na lata 2010–2011”. Zadaniem programu jest poprawa stanu wiedzy społeczeństwa na temat cukrzycy poprzez stałe upowszechnianie wiedzy o cukrzycy i zdrowym stylu życia, stworzenie systemu szkoleń dla pacjentów, ich rodzin oraz wybranych grup zawodowych, a także poprawa jakości opieki nad chorymi na cukrzycę poprzez działania edukacyjne na rzecz tej grupy chorych.

Działania podejmowane przez samorząd województwa łódzkiego z zakresu poprawy zdrowia oraz stanu środowiska.

Mając na uwadze niekorzystną sytuację demograficzną i epidemiologiczną w województwie łódzkim, władze samorządowe finansują realizację kilku programów i akcji profilaktycznych dotyczących istotnych problemów zdrowotnych dotyczących mieszkańców województwa. Działania w zakresie profilaktyki i promocji zdrowia realizuje samorząd województwa łódzkiego, Urząd Miasta Łodzi, samorządy powiatowe i gminne, Państwowa Inspekcja Sanitarna, jak również Wojewódzkie Centrum Zdrowia Publicznego w Łodzi.

I. Programy profilaktyczne i działania z zakresu promocji zdrowia podejmowane na terenie województwa łódzkiego.

W 2011 r. ze środków samorządu województwa łódzkiego podejmowane są działania profilaktyczne skierowane do różnych grup odbiorców. Programy adresowane do dzieci mają na celu m.in. zapobieganie próchnicy, gruźlicy, wczesne wykrycie wad wzroku, zapobieganie zaburzeniom depresyjnym. Działania profilaktyczne skierowane do osób dorosłych pozwalają na wczesną diagnostykę nowotworów jelita grubego, piersi oraz górnych dróg oddechowych, a także umożliwiają wykrywanie jaskry, cukrzycy, otępień lub innych zaburzeń funkcji poznawczych. W 2011 r. samorząd województwa przeznaczył na realizację programów blisko 720 tys. zł.

Do końca listopada 2011 r. będą realizowane następujące programy zdrowotne:

1. „Program zapobiegania zaburzeniom depresyjnym dla dzieci i młodzieży”.

Głównym celem programu jest zmniejszenie częstości występowania pełnoobjawowej depresji poprzez zidentyfikowanie u badanego dziecka cech predysponujących do jej wystąpienia w przyszłości oraz redukcja tychże czynników poprzez zastosowane działania interwencyjne. Program skierowany jest do dzieci w wieku 11–13 lat z terenu województwa łódzkiego.

W 2010 r. wydatkowano na realizację programu kwotę 47 255 zł. W programie udział wzięło 353 dzieci, przy czym u 140 osób stwierdzono wskazania do udziału w warsztatach terapeutycznych, natomiast u 25 osób zaobserwowano konieczność dalszej diagnostyki lub leczenia w poradni zdrowia psychicznego (poza programem, np. w ramach NFZ). Przeprowadzono dziewięć cykli zajęć warsztatowych (90

dwugodzinnych spotkań), w których wzięło udział 61 dzieci.

2. „Program zapobiegania próchnicy w wieku szkolnym”.

Głównym celem programu jest obniżenie występowania próchnicy wśród dzieci z terenu województwa łódzkiego poprzez promocję zachowań prozdrowotnych oraz objęcie jak największej liczby dzieci profesjonalną opieką stomatologiczną z zastosowaniem zabiegu lakowania. Program skierowany jest do dzieci w wieku 8 lat. Kwota zarezerwowana na program w 2011 r. to 50 000 złotych. W latach 2009–2010 przebadano 1919 dzieci za kwotę 94 307,50 zł. Potrzebę dalszego leczenia dziecka stwierdzono u 1624 dzieci.

3. „Zapobieganie rozwojowi niedowidzenia – wczesne wykrywanie wad wzroku i zeza u dzieci”.

Celem programu jest zapobieganie rozwojowi niedowidzenia i poprawa funkcji narządu wzroku u dzieci poprzez wczesne wykrywanie wad wzroku oraz zeza. Program jest skierowany do dzieci w wieku 4–5 lat z terenu województwa łódzkiego. Kwota zarezerwowana w budżecie na program w 2011 r. to 100 000 zł. W latach 2007–2010 przebadano ogółem 5368 dzieci za łączną kwotę 336 551,79 zł. W tym czasie, w wyniku przeprowadzonych badań, u 1642 dzieci wykryto zaburzenia wzroku.

4. „Program zapobiegania i wczesnego wykrywania cukrzycy typu 2”.

Celem głównym programu jest zapobieganie oraz wczesne wykrywanie cukrzycy typu 2 wśród mieszkańców województwa łódzkiego. Adresatami programu są mieszkańcy województwa w wieku 45–64 lat. Program obejmuje wykonanie badań laboratoryjnych oraz przeprowadzenie konsultacji lekarsko-pielęgniarskiej w poradni diabetologicznej, które mają na celu ocenę gospodarki węglowodanowej. Kwota zarezerwowana w budżecie na program w 2011 r. to 106 150 zł. W 2010 r. przebadano 828 osób w wieku 45–64 lat z terenu województwa łódzkiego. Wydatkowano na ten cel 72 978 zł. W wyniku badań przeprowadzonych w ramach programu rozpoznano cukrzycę u 44 osób. Ponadto u 174 pacjentów zdiagnozowano stan przedcukrzycowy.

5. „Program zdrowotny wczesnego wykrywania nowotworów jelita grubego”.

Celem programu jest obniżenie umieralności z powodu raka jelita grubego, a także zwiększenie odsetka wyleczonych i edukacja populacji w zakresie profilaktyki tej choroby. Adresatami programu są mieszkańcy województwa w wieku 50–65 lat bez objawów raka jelita grubego oraz osoby w wieku 40–65 lat bez objawów tej choroby, u których w rodzinie wystąpił choć jeden przypadek nowotworu jelita grubego. W 2010 r. przebadano 100 osób za kwotę 35 000 zł. Uczestnictwo w programie pozwoliło na wykrycie u jednej osoby nowotworu jelita grubego w stadium zaawansowanym, a u 39 osób – innych chorób tego odcinka przewodu pokarmowego.

6. „Program zdrowotny wykrywania wczesnych zmian nowotworowych górnych dróg oddechowych”.

Celem programu jest obniżenie umieralności z powodu nowotworów górnych dróg oddechowych, a także zwiększenie odsetka wyleczonych, dzięki wczesnemu wykryciu zmian. Ponadto podejmowane działania wpłyną na poprawę świadomości i edukację pacjentów w zakresie szkodliwości palenia. Program skierowany jest do mieszkańców województwa w wieku 45–65 lat. W 2010 r. przebadano 400 osób za łączną kwotę 18 000 zł. Uczestnictwo w programie pozwoliło na wykrycie u ośmiu osób nowotworów górnych dróg oddechowych, w tym u jednej osoby w stadium zaawansowanym. Dodatkowo u 214 przebadanych rozpoznano inne schorzenia górnych dróg oddechowych.

7. „Program zdrowotny wczesnego wykrywania otępień lub innych zaburzeń funkcji poznawczych”.

Celem programu jest wykrycie jak największej liczby osób we wczesnych etapach otępień w celu wdrożenia leczenia ograniczającego postęp choroby oraz edukacja rodzin pacjentów z otępieniem. Adresatami programu są mieszkańcy województwa w wieku 55–85 lat. W 2010 r. na realizację programu wydatkowano kwotę 8 534 zł. W programie wzięły udział 44 osoby. Uczestnictwo w programie pozwoliło na wykrycie u dziewięciu osób łagodnych zaburzeń poznawczych bez otępienia, w tym u jednej osoby stwierdzono inne zaburzenia. U pozostałych dziewięciu osób nie rozpoznano zaburzeń poznawczych, natomiast u dwóch zdiagnozowano inne schorzenie.

8. „Program profilaktyki gruźlicy płuc”.

Celem programu jest wczesne rozpoznanie zakażenia prątkiem gruźlicy wśród osób narażonych na kontakt z chorymi na gruźlicę. Program jest adresowany do osób z kontaktu ze źródłem zakażenia w wieku 3–18 lat z terenu województwa łódzkiego. Kwota zarezerwowana na ten cel to 75 200 zł.

Samorząd województwa łódzkiego realizuje akcje profilaktyczne w ramach programu „Zdrowe województwo – akcje profilaktyczne wczesnego wykrywania chorób dla mieszkańców regionu łódzkiego”:

1. Akcja profilaktyczna pn. „Wczesne wykrywanie jaskry”.

Celem głównym akcji jest obniżenie liczby osób tracących wzrok z powodu uszkodzenia nerwu wzrokowego w przebiegu jaskry poprzez odpowiednio wczesne wykrycie choroby i wdrożenie specjalistycznego leczenia. Z akcji mogą skorzystać mieszkańcy województwa w wieku 35–60 lat. W 2010 r. na realizację programu wydatkowano kwotę 35 931 zł. Wydatkowane środki pozwoliły na przebadanie 527 osób. W wyniku badań przeprowadzonych w ramach akcji lekarze rozpoznali jaskrę w jej wczesnym stadium u 115 osób. Ponadto wykryto dwa przypadki jaskry w stadium zaawansowanym oraz 28 przypadków innych chorób oczu.

2. Akcja profilaktyczna pn. „Zdrowa kobieta – profilaktyka raka piersi”.

Celem akcji jest obniżenie zachorowalności i umieralności kobiet na nowotwory piersi, upowszechnienie wiedzy na temat potrzeby regularnych badań

profilaktycznych w kierunku raka piersi, a także zwiększenie świadomości zdrowotnej kobiet poprzez edukację zdrowotną. Akcja jest skierowana do młodych kobiet (25–44 lat) z terenu województwa łódzkiego. W 2010 r. akcją na realizację programu wydatkowano kwotę 39 280 zł. W ramach akcji wykonano 607 badań USG piersi oraz przeprowadzono 471 konsultacji lekarskich. Wśród kobiet, które miały wykonane USG, 153 z nich skierowano do dalszej diagnostyki.

W Urzędzie Marszałkowskim w Łodzi prowadzone są zaawansowane prace nad przygotowaniem portalu „Profilaktyka. Łódzkie”. Jest to serwis o charakterze interaktywnym. Specjalnie zaprojektowany interfejs filtrowania i wyszukiwania treści umożliwi łatwy dostęp do informacji o programach dedykowanych do konkretnych potrzeb lub grup odbiorców (np. wiek, płeć, problem zdrowotny, miejsce zamieszkania).

Działania miasta Łodzi w zakresie poprawy zdrowia.

Władze miasta Łodzi, w ramach programu „Łódź – Zdrowe Miasto”, podejmują działania mające na celu zredukowanie zachorowalności i umieralności mieszkańców Łodzi na choroby stanowiące największy problem zdrowotny i epidemiologiczny, a więc choroby układu krążenia i nowotwory. Prowadzone są działania z następujących zakresów:

1. Profilaktyka chorób układu krążenia (CHUK) i cukrzycy – badania diagnostyczne i ocena czynników ryzyka CHUK, takich jak: palenie tytoniu, nadciśnienie, otyłość, podwyższony poziom glukozy we krwi, zaburzenia lipidowe, itd., oraz edukacja zdrowotna z zakresu zdrowego i aktywnego stylu życia.

2. Profilaktyka onkologiczna, która obejmuje:

— profilaktykę i wczesne wykrywanie raka piersi – edukacja zdrowotna kobiet, a w tym nauka samobadania piersi, badania mammograficzne i ich propagowanie,

— profilaktykę raka szyjki macicy – edukacja zdrowotna kobiet, propagowanie badań cytologicznych, szczepienia 12–13 letnich dziewcząt z łódzkich domów dziecka przeciw HPV,

— profilaktykę i wczesne wykrywanie raka jelita – edukacja zdrowotna, badania kolonoskopowe,

— profilaktykę i wczesne wykrywanie nowotworów złośliwych skóry – edukacja zdrowotna.

3. Profilaktyka i terapia uzależnień od nikotyny.

4. Profilaktyka zdrowia rodziny, która obejmuje działania na rzecz różnych grup mieszkańców Łodzi, m.in.:

— profilaktykę wad i chorób występujących u dzieci i młodzieży – badania w zakresie wad postawy oraz edukacja dzieci, rodziców i nauczycieli w zakresie wad postawy oraz próchnicy i chorób przyzębia,

— kompleksowe badania profilaktyczne skierowane do osób w wieku dojrzałym.

5. Program profilaktyki chorób płuc – działania (m.in. RTG płuc, edukacja zdrowotna) dotyczące wczesnego wykrywania gruźlicy, chorób odtytonio-

wych, jak: przewlekła obturacyjna choroba płuc (POCHP), nowotwory złośliwe układu oddechowego.

6. Program szczepień ochronnych łodzian przeciw grypie (dla osób powyżej 65 r.ż).

7. Program ochrony zdrowia psychicznego i przeciwdziałania przemocy w rodzinie – bezpłatna, całodobowa, kompleksowa pomoc osobom znajdującym się w sytuacji kryzysowej, obejmująca również wsparcie osób w przypadku konfliktu w rodzinie (telefon zaufania, Ośrodek Interwencji Kryzysowej Miejskiego Ośrodka Profilaktyki Zdrowotnej).

8. Budowanie świadomości zdrowotnej łodzian poprzez edukację i promocję zdrowia; działania adresowane są do różnych grup wiekowych (Łódzka Sieć Szkół i Przedszkoli Promujących Zdrowie, Łódzka Akademia Zdrowia: otwarte spotkania edukacyjne – wykłady, pogadanki, prelekcje dla mieszkańców Łodzi, promocja zdrowia i zdrowego stylu życia).

Działania Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Państwowy wojewódzki inspektor sanitarny w Łodzi koordynuje realizację centralnych programów i kampanii edukacyjnych oraz podjął lokalne, autorskie działania mające na celu poprawę świadomości zdrowotnej i długości życia.

1. Strategia prozdrowotna dla mieszkańców gmin województwa łódzkiego „Dzień dla zdrowia”, opracowana i wdrożona do realizacji od 2008 do 2014 r., której założeniem jest objęcie w tych latach działaniami wszystkich gmin województwa łódzkiego.

2. Autorski program profilaktyczny „Zadbaj o swoje płuca”.

Celem programu jest podniesienie poziomu wiedzy o chorobach płuc oraz wzmocnienie zachowań zdrowotnych. Adresatami programu są uczniowie, rodzice i opiekunowie oraz kadra pedagogiczna szkół podstawowych z terenu Łodzi i województwa.

3. Lokalne działania informacyjno-edukacyjne pod hasłem „Kleszcz mały czy duży, nic dobrego nie wróży!”.

4. Program profilaktyczny „STOP – HCV” (wirusowe zapalenie wątroby typu C).

Działania realizowane przez Wojewódzkie Centrum Zdrowia Publicznego w Łodzi z zakresu ochrony zdrowia.

Z inicjatywy Wojewódzkiego Centrum Zdrowia Publicznego w Łodzi prowadzone są działania promocyjne w następujących tematach:

1. Zmniejszenie rozpowszechnienia palenia tytoniu.

W ramach programu „Pomyśl o przyszłości – nie pal już dziś” prowadzone są warsztaty w gimnazjach nt. szkodliwości palenia tytoniu. Program skierowany jest zarówno do uczniów, jak i nauczycieli.

2. Edukacja społeczności lokalnej w zakresie zasad prawidłowego żywienia.

Autorski program „Zdrowo żyć – zdrowym być” realizowany jest w szkołach województwa łódzkiego. W ramach programu przeszkolono nauczycieli – koordynatorów programu. Program jest monitorowany i kontynuowany w 2011 r.

3. Ograniczenie używania substancji psychoaktywnych i związanych z tym szkód zdrowotnych.

Organizowane są szkolenia dla nauczycieli i pedagogów szkolnych w zakresie problematyki używania substancji psychoaktywnych.

4. Organizacja imprez prozdrowotnych.

We współpracy z władzami samorządowymi (gminy, powiatu) organizowane są imprezy prozdrowotne pn. „Festiwal zdrowia”. W ramach tego działania wojewódzkie centrum zapewnia wykładowców z takich dziedzin medycyny, jak: seksuologia, psychologia, kardiologia, neurologia. Zapewnione są również konsultacje lekarskie oraz warsztaty w zakresie nauki samobadania piersi.

Program „Nie pozwólmy choremu umrzeć po raz drugi”, który jest pierwszym w Polsce programem tzw. profilaktyki wtórnej, mającym na celu zapobieganie umieralności z powodu ostrych zaburzeń rytmu i przewodzenia. Zasadniczym celem programu jest zwiększenie dostępności do wyspecjalizowanych zabiegów elektrokardiologii inwazyjnej ratujących życie oraz przyspieszenie czasu otrzymania specjalistycznej opieki, co przyczynia się do poprawy wskaźników dotyczących nagłych zgonów sercowych.

Ponadto wojewoda łódzki przystąpił do ogólnopolskiego programu „Partnerstwo dla transplantacji”. Do priorytetowych zadań, jakie mają być realizowane w ramach programu należy m.in. zwiększenie liczby stanowisk koordynatorów transplantacyjnych w szpitalach, promocja idei transplantacji wśród mieszkańców regionu oraz podnoszenie świadomości społecznej w zakresie dawstwa i przeszczepiania narządów, a także zaangażowanie środowiska medycznego w rozwój medycyny transplantacyjnej.

II. Działania pomocy społecznej podejmowane w celu eliminowania różnic w warunkach życia oraz poprawy jakości życia mieszkańców województwa łódzkiego.

Ośrodki pomocy społecznej.

Głównymi wykonawcami zadań z zakresu pomocy społecznej w gminach są ośrodki pomocy społecznej wchodzące w skład lokalnej administracji samorządowej. W regionie łódzkim działa 177 ośrodków pomocy społecznej. W 2010 r. w formie pieniężnej i rzeczowej w ramach zadań własnych i zleconych bez względu na ich rodzaj, formę, liczbę oraz źródło finansowania objęto pomocą 235 158 osób w rodzinach. W 2010 r. gminy objęły specjalistycznymi usługami opiekuńczymi 319 osób z zaburzeniami psychicznymi; koszt świadczeń ww. usług wyniósł 1 881 957 zł.

Wieloletni program „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”.

Celem rządowego wieloletniego programu „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” jest wspieranie samorządów gminnych w wypełnianiu zadań własnych o charakterze obowiązkowym w zakresie dożywiania dzieci oraz zapewnienia posiłku osobom tego pozbawionym, a także prowadzenie działań na rzecz poprawy stanu zdrowia dzieci i młodzieży, upowszech-

niania stylu żywienia, poprawy poziomu życia osób i rodzin o niskich dochodach oraz rozwoju w gminach bazy żywieniowej.

W województwie łódzkim koszt realizacji programu w 2010 r. wyniósł ogółem 56 089 700 zł, w tym dotacja z budżetu państwa wyniosła 36 911 388 zł.

Działania podejmowane przez samorząd województwa łódzkiego – Regionalne Centrum Polityki Społecznej na terenie województwa łódzkiego w zakresie walki z używkami:

2011 r.:

1. Szkolenie pn. „Monitorowanie problemów narkotyków i narkomanii na poziomie lokalnym” skierowane było do pracowników instytucji, których pracownicy pośrednio lub bezpośrednio stykają się z problemem narkomanii na terenie ich miasta lub powiatu i starają się mu przeciwdziałać. Pierwsza edycja szkolenia rozpoczęła się w 2008 r., chęć uczestniczenia w projekcie wyraziło siedem gmin z województwa łódzkiego. Druga edycja rozpoczęła się w 2010 r. i zakończyła w roku bieżącym. Skupiła przedstawicieli dziewięć gmin.

2. Szkolenie pn. „Dialog motywujący w pracy gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych”. Szkolenie przeprowadzili pracownicy Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych. Zaprezentowano, jakie możliwości niesie za sobą dialog motywujący rozumiany jako styl komunikowania się, prowadzący do zmiany postawy osoby z problemem alkoholowym, zachęcający do podjęcia leczenia.

3. Konferencja naukowo-szkoleniowa współorganizowana z Wojewódzkim Szpitalem Psychiatrycznym w Warcie pn. „Kompleksowe leczenie w psychiatrii dzieci i młodzieży”, na której zaprezentowane zostały najnowsze metody leczenia stosowane w ośrodkach w całej Polsce.

2010 r.:

1. Debata pn. „Wolni od nałogów” zorganizowana w ramach Wojewódzkich Obchodów Międzynarodowego Dnia Zapobiegania Narkomanii, poświęcona skutecznej profilaktyce uzależnień.

2. Szkolenie pn. „Zrozumieć, by pomagać” skierowane do policjantów wydziału ruchu drogowego miejskich i powiatowych komend Policji, pielęgniarów środowiskowych i funkcjonariuszy Służby Więziennej. Głównym celem przedsięwzięcia było zwiększenie poziomu wiedzy na temat zwalczania AIDS i zapobiegania zakażeniom HIV, używania substancji psychoaktywnych, takich jak narkotyki, dopalacze, leki, a także problem nadużywania alkoholu oraz prowadzenia pojazdów pod wpływem alkoholu i środków psychoaktywnych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Arkadiusza Litwińskiego**

**w sprawie działań podejmowanych przez resort
w celu walki z cukrzycą i ograniczania
jej skutków zdrowotnych oraz ponoszonych
kosztów społeczno-ekonomicznych (23001)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Arkadiusza Litwińskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazaną przy piśmie z dnia 15 czerwca 2011 r., znak: SPS-023-23001/11, w sprawie podejmowanych działań w celu walki z cukrzycą i ograniczania jej skutków zdrowotnych oraz ponoszonych kosztów społeczno-ekonomicznych, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W kwestii zapewnienia pacjentom z rozpoznaniem cukrzycy dostępu do leczenia należy zaznaczyć, iż świadczeniodawca udzielający świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu opieki diabetologicznej, zgodnie z zapisami § 8 ust. 1 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 81, poz. 484), zobowiązany jest do zapewnienia udzielania świadczeń w sposób kompleksowy, w szczególności obejmujących wykonanie niezbędnych badań, diagnostyki oraz procedur medycznych związanych z udzielaniem tych świadczeń.

W przypadku leczenia cukrzycy jako schorzenia podstawowego płatnik świadczeń opieki zdrowotnej finansuje leczenie tej jednostki chorobowej m.in. w ramach świadczeń w rodzaju ambulatoryjnej opieki specjalistycznej i w rodzaju leczenia szpitalne.

Należy zaznaczyć, iż w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna w ramach realizowanego programu kompleksowej opieki specjalistycznej nad pacjentem z cukrzycą przeznaczono środki finansowe w wysokości: 11 652 658 zł (2008 r.), 11 837 140 zł (2009 r.), 13 148 326 zł (2010 r.) i 7 404 786 zł (styczeń–czerwiec 2011 r.).

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż minister zdrowia realizuje zadania dotyczące zagwarantowania obywatelom dostępu do skutecznych i bezpiecznych produktów leczniczych oraz wyrobów medycznych, przy jednoczesnym zmniejszeniu udziału pacjentów w kosztach leczenia. Regulacje prawne zagadnień związanych z refundacją leków i wyrobów medycznych są zawarte w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) i w ustawie z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, z późn. zm.).

Koszty refundacji insuliny, zarówno pojedynczych preparatów, jak i „mieszanek insulinowych” – krótko, średnio, długo działających, wzrastają każdego roku. Od 2007 r. możemy obserwować wzrost ilości wydanych opakowań insuliny o ok. 300 tys., osiągając

w 2009 r. ponad 5,7 mln sztuk. Przekłada się to na koszty refundacji, które z blisko 500 mln zł w 2007 r. zwiększyły się o ponad 62 mln zł w 2009 r. Również koszty refundacji doustnych preparatów przeciwcukrzycowych wzrastają w ostatnich latach, osiągając w 2009 r. wartość ok. 125 mln zł.

Jednocześnie w dniu 31 marca 2011 r. minister zdrowia zgodnie z art. 31c ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) zlecił prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych niezwłoczne przygotowanie rekomendacji zakwalifikowania leczenia cukrzycy z epizodami hipoglikemii lub niestabilnym przebiegiem (z wykorzystaniem długo działających analogów insuliny) do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu terapeutycznych programów zdrowotnych.

Należy również podkreślić, iż Ministerstwo Zdrowia stale zwiększa dostęp pacjentów do nowoczesnych terapii przeciwcukrzycowych. Przy okazji nowelizacji rozporządzeń refundacyjnych wykazem leków refundowanych obejmowane są nowe preparaty insulin oraz doustne leki przeciwcukrzycowe.

Na uwagę zasługuje fakt, iż od początku 2009 r. Narodowy Fundusz Zdrowia rozpoczął finansowanie w ramach świadczeń odrębnie kontraktowanych procedury „Leczenie cukrzycy z zastosowaniem pompy insulinowej”. W ramach przedmiotowej procedury finansowane są koszty osobistej pompy insulinowej (nie częściej niż raz na cztery lata) oraz prowadzenia edukacji chorego lub jego rodziny w zakresie umożliwiającym samodzielne korzystanie z pompy i osprzętu, a także konsultacji telefonicznych w odniesieniu do sytuacji dotyczących problemów związanych z posługiwaniem się pompą insulinową. Świadczeniem objęte zostają osoby z cukrzycą leczoną insuliną do ukończenia 18. roku życia, u których stwierdza się występowanie co najmniej jednego ze stanów lub kryteriów, tj. powtarzające się ciężkie hipoglikemie, powtarzające się hipoglikemie o brzasku, niestabilność glikemii wymagająca co najmniej siedmiu pomiarów na dobę, występowanie kwasicy ketonowej, obecność powikłań cukrzycy.

Ponadto należy podkreślić, iż minister zdrowia podpisał w dniu 24 stycznia 2011 r. rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze (Dz. U. Nr 23, poz. 127). Przedmiotowa zmiana rozporządzenia ma na celu wprowadzenie w ramach rozszerzenia świadczenia – zestawy infuzyjne do osobistych pomp insulinowych dla młodzieży do 26. roku życia. Przedłużenie refundacji zestawów infuzyjnych do 26. roku życia umożliwi młodzieży po 18. roku życia korzystanie z pompy insulinowej. Leczenie cukrzycy przy pomocy pompy insulinowej jest obecnie najbardziej efektywną formą terapii cukrzycy typu I, pozwalającą na najlepsze wyrównanie choroby, a w efekcie uniknię-

cie w przyszłości powikłań generujących dodatkowe nakłady środków publicznych na ich leczenie.

Na uwagę zasługuje również fakt, iż w celu zwiększenia świadomości i wiedzy na temat cukrzycy wśród społeczeństwa, zmniejszenia występowania czynników ryzyka (zapobieganie występowaniu cukrzycy typu II), stworzenia skutecznych strategii zapobiegania powikłaniom związanym z leczeniem cukrzycy oraz poprawą jakości życia osób chorych na cukrzycę, realizowany jest od 2006 r., ze środków znajdujących się w dyspozycji ministra zdrowia, program zdrowotny adresowany do osób chorych na cukrzycę, pierwotnie funkcjonujący pn. „Program prewencji leczenia cukrzycy w Polsce na lata 2006–2008”, a od roku 2010 funkcjonujący w ramach modułu II programu zdrowotnego pn. „Narodowy program przeciwdziałania chorobom cywilizacyjnym”. Działania realizowane w ramach ww. programu adresowane są do osób chorych na cukrzycę typu I, w szczególności do dzieci i młodzieży leczonych przy pomocy ciągłego podskórnego wlewu insuliny, ich rówieśników, rodziców, opiekunów.

W 2011 r. przewidziano rozszerzenie programu o dodatkowe zadanie związane z przeprowadzeniem szkoleń dla pielęgniarek i położnych przygotowujących się do pracy na stanowisku edukatora cukrzycy. W ramach kolejnej edycji programu zdrowotnego pn. „Narodowy program przeciwdziałania chorobom cywilizacyjnym” przewiduje się kontynuację działań profilaktycznych. Spodziewanym, długofalowym efektem realizacji przedmiotowego programu powinien być wzrost świadomości społeczeństwa na temat choroby, zmniejszenie zachorowalności i umieralności w związku z wystąpieniem powikłań choroby, ograniczenie skutków ekonomicznych niepełnosprawności i przedwczesnej umieralności.

Dziękując panu posłowi za zainteresowanie się problemem chorych na cukrzycę, wyrażam nadzieję, iż opisane powyżej działania w celu walki z cukrzycą pozwolą na ograniczanie jej skutków zdrowotnych oraz ponoszonych kosztów społeczno-ekonomicznych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Krzysztofa Sońty
i Roberta Telusa**

**w sprawie zmian w refundacji leków
dla chorych na padaczkę (23081)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację panów posłów Krzysztofa Sońty oraz Ro-

berta Telusa z dnia 20 czerwca 2011 r. (SPS-023-23081/11) w przedmiocie zmian w refundacji leków dla chorych na padaczkę, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Intencją ministra zdrowia w trakcie prac nad ustawą o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych było zapewnienie możliwie szerokiego dostępu do leków, w szczególności dla pacjentów chorujących na choroby przewlekłe. Z tą myślą wprowadzone zostały przepisy uzależniające poziom odpłatności od kosztów miesięcznej terapii oraz jej czasu trwania.

W odniesieniu do leków zawierających substancje czynne: kwas walproinowy oraz pochodne, klonazepam, etosuksymid, fenobarbital, fenytoinę, prymidon zostaną podjęte działania, które zapewnią, iż koszty leczenia tymi lekami dla pacjentów nie wzrosną.

Leki te przy tworzeniu nowej listy refundacyjnej w 2011 r. zostaną przeniesione do kategorii produktów wydawanych po uiszczeniu odpłatności ryczałtowej, co zapewni utrzymanie identycznego poziomu odpłatności po wejściu w życie ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych w dniu 1 stycznia 2012 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na ponowną interpelację posła Ludwika Dorna**

**w sprawie noty dyplomatycznej wystosowanej
do Stolicy Apostolskiej, dotyczącej wypowiedzi
polskiego zakonnika, redemptorysty
o. Tadeusza Rydzyka (23226)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z ponowną interpelacją pana posła Ludwika Dorna (znak: SPS-023-23226p/11 z dnia 4 sierpnia br.) w sprawie noty dyplomatycznej wystosowanej do Stolicy Apostolskiej, dotyczącej wypowiedzi polskiego zakonnika o. Tadeusza Rydzyka, uprzejmie informuję, iż Rzeczpospolita Polska posiada prawo do notyfikowania podmiotom prawa międzynarodowego, z którymi utrzymuje stosunki dyplomatyczne, w tym Stolicy Apostolskiej, wszelkich spraw uznanych za właściwe do podniesienia w tej formie.

W tym kontekście nie jest istotne, czy istniały precedensy w przedmiotowej sprawie. Państwo polskie nie jest skrupowane precedensami, praktyką lub postępowaniem innych państw w odniesieniu do swobodnie układanych – w ramach konkordatu z 1993 r. – relacji ze Stolicą Apostolską. Należy zakładać, że w przeszłości (ostatnich 75 latach) zaistniały precedensy związane z notyfikacją lub poinformowaniem w inny sposób Stolicy Apostolskiej i jej przedstawicieli dyplomatycznych o zastrzeżeniach władz państwowych wobec konkretnych wypowiedzi czy działań duchownych, zakonników i hierarchów Kościoła katolickiego. Przykładów „trudnych relacji” dostarczają m.in. dzieje II Rzeczypospolitej.

Jednoznaczne stwierdzenie faktu notyfikacji nie wydaje się możliwe, nawet bowiem gruntowna kwerenda archiwalna, również za granicą, nie daje gwarancji dotarcia do poszukiwanych informacji, biorąc pod uwagę szczególny charakter tego typu spraw, jak również częste przechowywanie ich ew. dokumentacji w zbiorach zastrzeżonych lub niedostępnych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Ziętka**

**w sprawie działań zmierzających
do utworzenia funduszu ochrony
zabytków przemysłowych na Śląsku (23264)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jerzego Ziętka z dnia 30 czerwca 2011 r., znak SPS-023-23264/11, w sprawie działań zmierzających do utworzenia funduszu ochrony zabytków przemysłowych na Śląsku uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zabytki techniki to charakterystyczny element krajobrazu i jednocześnie marka regionu śląskiego. W epoce zmniejszenia znaczenia przemysłu XIX- i XX-wieczne zakłady produkcyjne, osiedla robotnicze czy środki transportu utraciły całkowicie lub częściowo swą pierwotną funkcję, nabierając przede wszystkim znaczenia turystycznego i kulturowego. Wiele obiektów, szczególnie spośród tych, tworzących Szlak Zabytków Techniki Województwa Śląskiego, to unikatowej wartości świadectwa życia społecznego regionu. Wpływy z działalności muzeów i skansenów urządzonych w zabytkach techniki zazwyczaj nie po-

krywają w całości wydatków związanych z prowadzeniem prac konserwatorskich i restauratorskich tych obiektów. Także zasoby samorządów mogą okazać się w tym zakresie niewystarczające. Niewątpliwie utrzymanie w dobrym stanie i rozwijanie turystycznych walorów zabytków techniki wymaga w wielu wypadkach zaangażowania środków budżetowych. Stwierdzenie to nie zmienia jednak zasady wyrażonej w art. 71 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.), zgodnie z którą w zakresie sprawowania opieki nad zabytkami osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna posiadająca tytuł prawny do zabytku wynikający z prawa własności, użytkowania wieczystego, trwałego zarządu, ograniczonego prawa rzeczowego albo stosunku zobowiązaniowego finansuje prowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy tym zabytku.

Uznanie potrzeby współuczestnictwa państwa w finansowaniu opieki nad zabytkami przemysłu nie przesądza o formie organizacyjno-prawnej tej partycypacji. W ocenie ministra kultury i dziedzictwa narodowego powołanie funduszu celowego w ramach systemu państwowych funduszy celowych zasilającego środkami finansowymi jedynie pełną kategorię zabytków na ograniczonym obszarze nie jest obecnie rozwiązaniem właściwym. Należy mieć na względzie, że słabą stroną systemu finansowania ochrony zabytków ze środków publicznych nie jest niesprawny system rozdziału środków, tylko ich ograniczona w stosunku do potrzeb ilość. Niedostateczna ilość środków wymusza elastyczny sposób zarządzania nimi. Obecny mechanizm finansowania działań przy zabytkach w formie dotacji celowych zapewnia elastyczność i swobodę podejmowania decyzji o pokrywaniu kosztów najpilniejszych prac konserwatorskich, zgodnie z aktualnym zapotrzebowaniem. Pozwala to m.in. na usuwanie skutków katastrof naturalnych lub awarii technicznych, które wywołują szkody w obiektach zabytkowych, a których nie da się przewidzieć. Ulokowanie części środków przeznaczonych na konserwację zabytków poza budżetem usztywniłoby politykę państwa w tym zakresie. Ograniczyłoby możliwość łatwego i szybkiego dostosowania alokacji zasobów do zmiennych okoliczności.

Ze względu na obowiązujące w prawie finansów publicznych zasady niefunduszowania i materialnej jedności budżetu ustanowienie funduszu celowego dla finansowania określonego zadania publicznego powinno stanowić wyjątek. Podstawową formę gospodarowania środkami publicznymi stanowi gospodarka budżetowa. Ustanowienie funduszu ochrony zabytków przemysłu na Śląsku z całą pewnością przysłużyłoby się poprawie stanu śląskich zabytków, choćby ze względu na ciągłość finansowania ochrony tej grupy obiektów. Akumulacja środków w funduszu celowym spowodowałaby jednak deficyt tych środków na ochronę pozostałych zabytków. Dotacja dla funduszu celowego pochłaniałaby znaczną część środków, które corocznie przeznaczane są na ochronę

zabytków w ustawie budżetowej. Nie ma dziś dostatecznego uzasadnienia dla wprowadzenia preferencyjnego systemu finansowania ochrony zabytków techniki i dziedzictwa przemysłowego Śląska.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie zwiększenia nakładów finansowych
na kardiologię i prewencję chorób
sercowo-naczyniowych (23273)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Kazimierza Moskala, posła na Sejm RP, z dnia 29 czerwca 2011 r. w sprawie zwiększenia nakładów finansowych na kardiologię i prewencję chorób sercowo-naczyniowych, która została przesłana przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23273/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Uwzględniając powyższe, w związku z interpelacją pana posła, minister zdrowia wystąpił do Narodowego Funduszu Zdrowia z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia poinformował, odnosząc się do nakładów na kardiologię, że aktualna wartość umów w zakresie kardiologii (w tym dziecięcej) stanowi 11% ogólnej wartości umów w rodzaju leczenie szpitalne (bez brachyterapii, chemioterapii oraz programów terapeutycznych). Świadczenia związane z leczeniem ostrych zespołów wieńcowych jako jedne z nielicznych nie podlegają tzw. limitom, co oznacza, że świadczeniodawcy uzyskują z Narodowego Funduszu Zdrowia płatność za każdą hospitalizację związaną z takim przypadkiem. W tym kontekście kardiologię można uznać za jedną z lepszych finansowanych specjalności.

Prezes NFZ poinformował również, że odrębnym zagadnieniem pozostaje kwestia właściwej, odpowiadającej rzeczywistości ponoszonym kosztom, wyceny świadczeń. Celem dokonania racjonalnych zmian w tym zakresie podjęta została współpraca z nadzorem krajowym w dziedzinie kardiologii i kardiologii chirurgii.

Odnosząc się do pytania pana posła w kwestii możliwości zwiększenia nakładów finansowych na kardiologię i prewencję chorób sercowo-naczyniowych, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia wyjaśnił, że planowanie wysokości środków przeznaczonych na finansowanie świadczeń w poszczególnych zakresach w danym roku odbywa się w oddziałach wojewódzkich funduszu, m.in. na podstawie analizy realizacji tych świadczeń w latach ubiegłych. Wszelkie ewentualne zmiany w tym zakresie ujmowane są w planach finansowych poszczególnych oddziałów NFZ, z uwzględnieniem potrzeb zdrowotnych oraz środków finansowych pozostających w dyspozycji funduszu.

Ponadto pragnę poinformować, odnosząc się do pytania dotyczącego głównych wniosków wynikających ze spotkania krajowego zespołu nadzoru specjalistycznego w dziedzinie kardiologii, że przedmiotowe spotkanie odbyło się w dniu 9 czerwca 2011 r. w Warszawie z udziałem m.in. konsultanta krajowego ds. kardiologii pana prof. dr hab. n. med. Grzegorza Opolskiego, konsultantów wojewódzkich, prezesa Polskiego Towarzystwa Kardiologicznego pana prof. dr hab. n. med. Waldemara Banasiaka i prezesa elekta pani prof. dr hab. n. med. Janiny Stępińskiej. Podczas spotkania dyskutowano na temat najważniejszych problemów kardiologii w Polsce.

Z informacji, które dostępne są na stronie internetowej Polskiego Towarzystwa Kardiologicznego (www.ptkardio.pl), wynika, iż wnioski przedstawiają się następująco:

1. Nakłady finansowe na kardiologię i prewencję chorób układu krążenia powinny odzwierciedlać epidemiologiczne znaczenie chorób sercowo-naczyniowych – najczęstszej przyczyny zgonu Polaków. Istnieje potrzeba określenia docelowego modelu opieki kardiologicznej w Polsce, a więc opracowania wieloletniej, realnej perspektywy rozwoju tej dziedziny, prowadzenia polityki zdrowotnej, zwłaszcza w zakresie profilaktyki chorób układu sercowo-naczyniowego. Program taki – analogicznie do programu onkologicznego – powinien mieć charakter ogólnopolski i zapewnione wieloletnie finansowanie.

2. Aktualna liczba ośrodków kardiologii inwazyjnej prowadzących 24-godzinny dyżur jest wystarczająca. Potrzebne jest opracowanie mechanizmów oceny jakości wykonywania procedur, zwłaszcza w zakresie kardiologii inwazyjnej i elektroterapii, a także wdrożenia ujednoliconego systemu referencyjności poszczególnych oddziałów kardiologicznych w całej Polsce. Projekt takiego systemu został opracowany i był przedstawiany wielokrotnie przez polskie gremia kardiologiczne.

3. Ważna jest poprawa dostępności i jakości ambulatoryjnych świadczeń specjalistycznych z zakresu kardiologii. Należy zwiększyć liczbę świadczeń ambulatoryjnych zakontraktowanych przez NFZ, a zwłaszcza ich wycenę. Wskazane jest podniesienie rangi rehabilitacji kardiologicznej, opieki nad pacjentem z niewydolnością serca oraz ułatwienie dostępu do nowoczesnej diagnostyki obrazowej (echokardiografia, tomografia komputerowa, rezonans magnetyczny). Postulowano wprowadzenie systemu zadaniowego opieki ambulatoryjnej, referencyjności ośrodków oraz ściślejszej współpracy z lekarzami POZ. Ponadto wskazano, iż zasadne wydaje się rozszerzenie i rozpowszechnienie metod telemedycyny. Efektem takich działań powinno być zmniejszenie liczby hospitalizacji i zmniejszenie ogólnych kosztów.

4. Istnieje potrzeba uprządkowania i urealnienia programu specjalizacji z kardiologii, w tym możliwości wykonania do 1/3 z całkowitej liczby procedur przy zastosowaniu urządzeń symulujących. Dotyczy to zwłaszcza szkolenia specjalistycznego w segmentach szczególnie potrzebnych: szkoleń kardiologów interwencyjnych i elektrofizjologów. Konieczne jest również ujednoczenie zasad zdobywania umiejętności, jak też honorowania w nowych rozporządzeniach dotyczących umiejętności dotychczasowych systemów akredytacji specjalistów, ukształtowanych od lat w PTK.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Maksa Kraczkowskiego**

**w sprawie ustawy o odpowiedzialności
majątkowej funkcjonariuszy publicznych
za rażące naruszenie prawa (23290)**

W związku z otrzymaną przy piśmie ministra sprawiedliwości z dnia 2 sierpnia 2011 r., nr DL-P-IV-071-8/11/2 interpelacją posła na Sejm RP pana Maksa Kraczkowskiego w sprawie ustawy o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa, przekazaną ministrowi sprawiedliwości przy piśmie z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23290/11, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Jak słusznie wskazał minister sprawiedliwości w piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: DL-P-IV-071-8/11/3, stanowiącym odpowiedź na przedmioto-

wą interpelację w zakresie dotyczącym wyjaśnienia wątpliwości związanych z odpowiedzialnością funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa, wbrew temu, co podniesiono w interpelacji, tzw. metryczki nie są wprowadzone ustawą o odpowiedzialności majątkowej (...). Należy podkreślić, iż na mocy ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy Ordynacja podatkowa (tekst przedłożony do podpisu prezydenta RP) znowelizowano przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071, ze zm.) oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r., Nr 8, poz. 60, ze zm.) wprowadzając tzw. metrykę sprawy. Z uzasadnienia do komisijnego projektu ustawy wynika, iż celem wprowadzenia metryczki jest zwiększenie transparentności udziału poszczególnych urzędników w procesie wydawania rozstrzygnięć w sprawach obywateli. Co więcej, dzięki prowadzeniu metryki sprawy w sprawach administracyjnych i podatkowych będzie można nawet po upływie długiego czasu precyzyjnie ustalić, jacy urzędnicy (oprócz osoby podpisanej pod decyzją) uczestniczyli w przygotowaniu decyzji, przygotowywali jej projekt, udzielali wskazówek co do sposobu załatwienia sprawy i opiniowali lub zatwierdzali decyzję oraz w jaki sposób konkretni urzędnicy wpływali na treść decyzji. Nowelizacja Kodeksu postępowania administracyjnego oraz ustawy Ordynacja podatkowa nie zawiera regulacji w zakresie odpowiedzialności urzędników.

Odnosząc się do drugiego z pytań, w którym podniesiono kwestię tego, czy decyzje są wydawane przez poszczególnych urzędników czy przez organy podatkowe uprzejmie zauważam, iż decyzje w sprawach podatkowych wydaje organ podatkowy (art. 207 § 1, art. 210 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej). Z kolei w myśl art. 13 § 1 Ordynacji podatkowej organami podatkowymi, stosownie do swojej właściwości, są naczelnicy urzędów skarbowych, naczelnicy urzędów celnych – jako organy pierwszej instancji oraz dyrektorzy izb skarbowych, dyrektorzy izb celnych – jako organy odwoławcze.

Zarówno przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (art. 66a § 2), jak i przepisy Ordynacji podatkowej (art. 171a § 2) przewidują, że w treści metryki sprawy będą wskazane wszystkie osoby, które uczestniczyły w podejmowaniu czynności w postępowaniu administracyjnym lub podatkowym z określeniem wszystkich podejmowanych przez te osoby czynności wraz z odpowiednim odesłaniem do dokumentów zachowanych w formie pisemnej lub elektronicznej określających te czynności. Jednocześnie należy podkreślić, iż wzór i sposób prowadzenia metryki sprawy, z uwzględnieniem treści i formy metryki, zostanie określony w rozporządzeniu wykonawczym (art. 66a § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 171a § 4 Ordynacji podatkowej). Na mocy art. 181 Ordynacji podatkowej opinia biegłego stanowi dowód w postępowaniu podatkowym, który

jest oceniany – jak każdy inny dowód – z uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w dyspozycji art. 191 Ordynacji podatkowej. Podkreślenia wymaga, iż organ podatkowy orzeka na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego (art. 187 § 1 Ordynacji podatkowej).

Jednocześnie uprzejmie zauważam, że zasady odpowiedzialności urzędników wynikające z przepisów ustawy o odpowiedzialności funkcjonariuszy (...), odnoszące się także do pracowników administracji podatkowej zostały wyjaśnione w odpowiedzi na interpelację przygotowaną przez ministra sprawiedliwości (pismo z dnia 4 sierpnia 2011 r.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie informacji dotyczącej wystawy
„Pamięci ofiar terroru komunistycznego
w Wojsku Polskim” w siedzibie
Służby Kontrwywiadu Wojskowego (23301)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie informacji dotyczącej wystawy „Pamięci ofiar terroru komunistycznego w Wojsku Polskim” w siedzibie Służby Kontrwywiadu Wojskowego (SPS-023-23301/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę poinformować, że wystawa „Pamięci ofiar terroru komunistycznego w Wojsku Polskim” cieszy się niezmiennie dużym zainteresowaniem zwiedzających, niemniej jednak nie prowadzi się statystyk dotyczących frekwencji osób ją odwiedzających. Ponadto pragnę wskazać, że Służba Kontrwywiadu Wojskowego zamieściła na swojej oficjalnej stronie internetowej, www.skw.gov.pl, film poświęcony wystawie.

Należy mieć na uwadze, że pomieszczenia, w których została zorganizowana ekspozycja, znajdują się w strefie bezpieczeństwa wymagającej dozoru, co pociąga za sobą konieczność dopełnienia szczególnych procedur przez zwiedzających, które są opisane na wyżej wymienionej stronie internetowej.

Wśród osób, które dotychczas zwiedziły wystawę, byli m.in. członkowie Podróżniczego Klubu Studenckiego przy Akademii Obrony Narodowej, studenci

Wyższej Szkoły Informatyki Zarządzania i Administracji w Warszawie, pracownicy Instytutu Pamięci Narodowej, funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz uczniowie Katolickiego Liceum Ogólnokształcącego im. bł. ks. Romana Archutowskiego w Warszawie. Możliwość zwiedzania wystawy mają również goście szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego.

Pragnę przywołać uwagę, że ta forma działalności Służby Kontrwywiadu Wojskowego wykracza poza jej ustawowe zadania i stanowi dodatkowe obciążenie dla personelu towarzyszącego zwiedzającym, który na co dzień wykonuje inne zadania służbowe. Pomimo tych utrudnień, dostrzegając znaczenie wskazanej wystawy, Służba Kontrwywiadu Wojskowego wbrew pojawiającym się plotkom nie zamierza jej zamykać.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi**

w sprawie górnictwa węgla brunatnego (23352)

W związku z pismem z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23352/11, przekazującym interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie górnictwa węgla brunatnego, uwzględniając stanowisko ministra środowiska i ministra edukacji narodowej, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W prognozach zużycia węgla w europejskich krajach OECD w latach 2006–2030 przewiduje się ogólny spadek zużycia węgla z 330 Mtoe do 300 Mtoe. Zmniejszenie to będzie efektem m.in. polityki państw w zakresie ochrony środowiska i nieustającej presji na kraje członkowskie Unii Europejskiej do zmniejszenia subsydiowania produkcji węgla. Równocześnie nastąpi wzrost zużycia gazu i źródeł odnawialnych i to zarówno do produkcji energii elektrycznej, jak i w innych sektorach przemysłu. Przeprowadzane w wielu krajach Europy plany modernizacji i unowocześnienia istniejących elektrowni węglowych wskazują, że węgiel będzie nadal odgrywać ważną rolę w bilansie energetycznym tych państw, a zatem także Unii Europejskiej. W krajach nienależących do

OECD przewiduje się silny wzrost konsumpcji węgla spowodowany przez dynamiczny wzrost gospodarczy, a w jego efekcie wzrost zapotrzebowania na energię. Łącznie ilość węgla zużyta w tych krajach wyniesie 3490 Mtoe w 2030 r. Dla przykładu, wzrost konsumpcji węgla w Chinach będzie wynosił średnio 3,5% rocznie. Węgiel będzie wykorzystywany nie tylko w elektroenergetyce i przemyśle, ale również do produkcji paliw płynnych. Szacuje się, że w 2030 r. zakłady zgazowania węgla w Chinach będą produkowały ok. 540 tys. baryłek dziennie, co pozwoli na zaspokojenie popytu na poziomie ok. 4%.

Według dokumentu „Prognoza zapotrzebowania na paliwa i energię do 2030 r.”, będącym załącznikiem do „Polityki energetycznej Polski do 2030 r.”, przewiduje się umiarkowany wzrost finalnego zapotrzebowania na energię elektryczną z poziomu ok. 111 TWh w 2006 r. do ok. 172 TWh w 2030 r., tzn. o ok. 55%, co jest spowodowane wykorzystaniem istniejących jeszcze rezerw transformacji rynkowej i działań efektywnościowych w gospodarce. Zapotrzebowanie na moc szczytową wzrośnie z poziomu 23,5 MW w 2006 r., (przy 25,45 MW osiągniętych w 2010 r.) do ok. 34,5 MW w 2030 r. Produkcja energii elektrycznej ogółem wzrośnie do poziomu ok. 217 TWh w 2030 r. z 157 TWh osiągniętych w 2010 r. Wg ww. prognozy, produkcja energii elektrycznej netto z węgla brunatnego nieznacznie spadnie z 49,671 TWh wyprodukowanych w 2010 r. do poziomu 42,3 TWh w 2030 r.

Jeśli chodzi o geologiczne zasoby bilansowe węgla brunatnego w Polsce, to w 2009 r. wynosiły one 14 859 mln ton. Wydobycie węgla brunatnego w 2009 r. osiągnęło 57 mln ton. Według prognozy wydobycia i wystarczalności eksploatowanych złóż węgla brunatnego, przewiduje się, że do ok. 2050 r. przy utrzymaniu dotychczasowego poziomu wydobycia zasoby węgla brunatnego w eksploatowanych złożach wyczerpią się. Szacuje się, że zasoby węgla brunatnego w istniejących zagłębieniach mogą zapewnić pokrycie prognozowanego rocznego zapotrzebowania na to paliwo na poziomie ok. 60 mln ton do ok. 2025 r. W dalszych latach bez uruchomienia dodatkowych złóż podaż energii elektrycznej z węgla brunatnego może spaść nawet o ponad 50%, co będzie miało z całą pewnością negatywny wpływ na bezpieczeństwo energetyczne Polski.

Wg ww. przedstawionych prognoz, zarówno węgiel kamienny, jak i brunatny pozostanie surowcem o znaczeniu strategicznym. W związku z powyższym w dokumencie rządowym „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.” zaplanowane zostało w horyzoncie do 2030 r. zabezpieczenie dostępu do strategicznych zasobów węgla, m.in. poprzez ochronę obszarów ich występowania przed dalszą zabudową infrastrukturalną niezwiązaną z energetyką i ujęcie ich w koncepcji zagospodarowania przestrzennego kraju, miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz długookresowej strategii rozwoju. Dotyczy to w szczególności złóż węgla kamiennego Bzie-Dębina,

Śmiłowice, Brzezinka oraz złóż węgla brunatnego Legnica, Gubin i złóż satelickich czynnych kopalń.

Spalanie energetycznych surowców naturalnych wiąże się przede wszystkim ze znaczną emisją gazów cieplarnianych do atmosfery. Natomiast zgodnie z europejskim pakietem energetyczno-klimatycznym powinno nastąpić sukcesywne zmniejszanie wprowadzonego do środowiska dwutlenku węgla. Ww. pakiet wprowadza kompleksowe podejście do zarządzania emisjami gazów cieplarnianych oraz ma doprowadzić do osiągnięcia przez Unię Europejską celów związanych z przeciwdziałaniem zmianom klimatu, które zostały podjęte podczas posiedzenia Rady Europejskiej w marcu 2007 r. i dotyczą:

— zwiększenia do 2020 r. efektywności energetycznej o 20%,

— zwiększenia do roku 2020 udziału energii ze źródeł odnawialnych do 20% całkowitego zużycia energii finalnej w EU,

— zmniejszenia do 2020 r. emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 20%, w porównaniu do 1990 r., z możliwością wzrostu tej wielkości nawet do 30% – pod warunkiem, że inne kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnej redukcji emisji, a wybrane kraje rozwijające się wniosą odpowiedni wkład na miarę swoich możliwości redukcyjnych.

Głównym dokumentem wchodzącym w skład pakietu jest dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu uprawnień do emisji gazów cieplarnianych (tzw. dyrektywa EU ETS). Podstawowym celem tej dyrektywy jest doprowadzenie do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej. Cel ten ma zostać osiągnięty poprzez wprowadzane zmiany w systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, usprawniające i optymalizujące działanie systemu. Główne zmiany dotyczą sposobu rozdziału uprawnień do emisji oraz włączenia oprócz dwutlenku węgla nowych gazów – podtlenku azotu (N_2O) i perfluorowęglowodorów (PFCs). Na znacznie większą skalę wprowadzona zostanie sprzedaż uprawnień na aukcjach, a począwszy od roku 2013 całkowita liczba przyznawanych uprawnień do emisji będzie się corocznie zmniejszać.

Dostrzegając specyficzne uwarunkowania energetyczne Polski na tle innych krajów europejskich, rząd polski podejmuje wszelkie możliwe działania mające na celu przedstawienie Komisji Europejskiej i przyjęcie przez nią zaproponowanego przez nasz kraj wniosku derogacyjnego. Negocjowane derogacje dla energetyki to sukces, który udało się osiągnąć podczas negocjacji pakietu energetyczno-klimatycznego. Zasadniczo przepisy dyrektywy EU ETS stanowią, iż nie przewiduje się żadnych darmowych uprawnień dla wytwórców energii elektrycznej. Jednakże w związku z faktem, iż takie podejście doprowadziłoby do drastycznego wzrostu cen energii elektrycznej w Polsce, w dyrektywie wprowadzono możliwość przyzna-

wania darmowych uprawnień do emisji dla podmiotów energetycznych w latach 2013–2020 w systemie spadkowym od 70% do 0% w 2020 r. Główną wadą derogacji jest warunek podjęcia działań modernizacyjnych instalacji w zamian za otrzymane bezpłatne uprawnienia do emisji.

W odpowiedzi na pytanie dotyczące podejmowania działań w zakresie edukacji górniczej w szkole należy zaznaczyć, iż począwszy od 1 września 2009 r. w polskim systemie oświaty obowiązuje nowa podstawa programowa. Została ona określona rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17), która jest wdrażana sukcesywnie. Celem reformy programowej jest podniesienie jakości oraz efektów kształcenia, a ponadto przygotowanie uczniów do sprawnego i odpowiedniego funkcjonowania we współczesnym świecie. Dokument został sformułowany w języku wymagań, co oznacza, że precyzyjnie zostały określone umiejętności, jakie powinien zdobyć uczeń na koniec danego etapu kształcenia. Cele oraz treści nauczania dotyczące problematyki surowcowej oraz górnictwa zostały ujęte w szczególności w podstawie programowej przedmiotów takich, jak: przyroda, biologia, geografia, chemia, fizyka, zajęcia techniczne oraz przedmiot uzupełniający przyroda. Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego kładzie jednocześnie nacisk na kształcenie podstaw: społecznej, ciekawości poznawczej, inicjatywności, obywatelskiej, które mają istotny wpływ na wychowanie uczniów i przystosowanie do życia w zgodzie z przyrodą oraz ugruntowanie ich wiedzy w zakresie problematyki surowcowej.

Z informacji przedstawionych przez ministra edukacji narodowej wynika, iż reforma programowa objęła dotychczas przedszkola, I etap edukacyjny (klasy I–III szkoły podstawowej) oraz III etap edukacyjny (gimnazjum). Począwszy od 1 września 2012 r. nową podstawę programową stosować się będzie na II etapie edukacyjnym (klasy IV–VI szkoły podstawowej) oraz na IV etapie edukacyjnym (szkoły ponadgimnazjalne).

Zakres ww. reformy programowej przedstawia się następująco:

1. Podstawa programowa wychowania przedszkolnego polega m.in. na budowaniu systemu wartości, w tym wychowaniu dzieci tak, aby orientowały się w tym, co jest dobre, a co złe, również poprzez rozwijanie umiejętności społecznych i dziecięcej wiedzy o świecie społecznym, przyrodniczym i technicznym. Sprzyja ona kształtowaniu świadomości dziecka w zakresie poszanowania własnego otoczenia stosownie do jego wrażliwości oraz umiejętności poznawczych.

2. Uczniowie pierwszego etapu edukacyjnego (klasy I–III szkoły podstawowej) w ramach obszaru edukacja przyrodnicza przygotowani są do rozumienia i poszanowania przyrody żywej i nieożywio-

nej. Uczeń poznaje zagrożenia dla środowiska przyrodniczego ze strony człowieka, wie, że należy oszczędzać wodę, rozumie sens stosowania opakowań ekologicznych. Zapoznaje się również z wpływem przyrody nieożywionej na życie ludzi, w tym znaczeniem wybranych skał i minerałów dla człowieka (np. węgla i gliny). W ramach etyki natomiast rozwija postawę szacunku dla przyrody i własnego otoczenia.

3. Na drugim etapie edukacyjnym (klasy IV–VI) cele ogólne podstawy programowej przyrody obejmują poszanowanie przyrody, w tym zachowanie się w środowisku zgodnie z obowiązującymi zasadami oraz podejmowanie działań na rzecz jej ochrony. Uczeń pozna zatem relację człowiek – środowisko, będzie potrafił wyjaśniać wpływ codziennych zachowań na stan środowiska, zaproponować działania jemu sprzyjające oraz podać przykłady miejsc w najbliższym otoczeniu, w których zaszły korzystne i niekorzystne zmiany pod wpływem działalności człowieka. Będzie potrafił rozpoznać w najbliższej okolicy nieożywione i ożywione składniki krajobrazu i wskazać zależności między innymi, rozpoznać i nazwać skały typowe dla miejsca zamieszkania, np.: piasek, glina i inne charakterystyczne dla okolicy, ponadto podać przykłady zależności między cechami krajobrazu a formami działalności człowieka. Będzie rozumiał potrzebę oszczędzania energii elektrycznej. Na lekcjach zajęć technicznych uczniowie zdobędą umiejętność wskazywania rozwiązań problemów rozwoju środowiska technicznego, w tym racjonalne gospodarowanie surowcami wtórnymi. Podstawa programowa historii i społeczeństwa uwzględniła ponadto problematykę społeczno-gospodarczą „małej ojczyzny”, z którą zapozna się uczeń.

4. Na trzecim etapie edukacyjnym podstawa programowa geografii ma na celu przygotowanie uczniów do identyfikowania związków i zależności oraz wyjaśniania zjawisk i procesów, m.in. w środowisku przyrodniczym, gospodarce i życiu społecznym w różnych skalach przestrzennych. Uczeń powinien rozumieć wzajemne relacje przyroda – człowiek, działalność człowieka na Ziemi, a ponadto umieć zastosować wiedzę i umiejętności geograficzne w praktyce, w szczególności w zakresie racjonalnego wykorzystania zasobów środowiska. Będzie potrafił przedstawić na podstawie poznanych informacji strukturę przyrodniczego otoczenia, rozpoznać główne rodzaje skał występujących w jego regionie i w Polsce, wskazać na mapie obszary ich występowania, podać przykłady ich wykorzystania, jak również wymienić główne rodzaje zasobów naturalnych Polski i regionu oraz opisać ich rozmieszczenie i określić znaczenie gospodarcze. Pozna także różnice w strukturze zatrudnienia ludności oraz aktualne problemy rynku pracy w Polsce i we własnym regionie. Treści nauczania biologii kładą nacisk na globalne i lokalne problemy środowiska, w tym konieczność segregowania odpadów w gospodarstwie domowym. Uczniowie będą umieli zaproponować działania ograniczające zużycie wody i energii elektrycznej oraz wytwarzanie odpadów

w gospodarstwach domowych. Podstawa programowa etyki zwraca uwagę na stosowanie zasad harmonijnego współistnienia i współdziałania ze środowiskiem społecznym i przyrodniczym.

5. Na czwartym etapie edukacyjnym cele kształcenia geografii w zakresie podstawowym zakładają przygotowanie uczniów do rozumienia relacji człowiek – przyroda – społeczeństwo w skali globalnej i regionalnej. Uczeń zostanie zatem zapoznany z przyczynami degradacji środowiska przyrodniczego. Będzie potrafił scharakteryzować i ocenić różnicowanie oraz zmiany struktury wykorzystania surowców energetycznych na świecie od źródeł zaopatrzenia surowców nieodnawialnych. Będzie potrafił również formułować problemy wynikające z eksploatacji zasobów odnawialnych i nieodnawialnych. Podstawa programowa geografii w zakresie rozszerzonym podejmuje kwestie takie, jak powiązanie rozwoju demograficznego z czynnikami przyrodniczymi, przygotowanie uczniów do proponowania rozwiązań problemów występujących w środowisku geograficznym, zgodnie z koncepcją zrównoważonego rozwoju i zasadami współpracy, w tym międzynarodowej. Uczeń będzie potrafił opisać skład mineralogiczny skorupy ziemskiej, główne grupy i rodzaje skał oraz ich gospodarcze zastosowanie oraz ocenić zmiany środowiska przyrodniczego związane z eksploatacją surowców mineralnych. W zakresie geografii Polski uczeń będzie potrafił wskazać obszary występowania podstawowych zasobów naturalnych, analizować zmiany wielkości ich eksploatacji, ponadto porównać wielkość i strukturę produkcji energii elektrycznej w Polsce i innych państwach świata. Podstawa programowa biologii w zakresie rozszerzonym ma na celu zapoznanie ucznia ze znaczeniem ochrony przyrody i środowiska oraz z zasadami zrównoważonego rozwoju. Problematyka niszy ekologicznej zapozna ucznia ze zmianami w środowisku wywołanymi działalnością człowieka. Przedmiot uzupełniający przyroda uwzględni zagadnienia związane z eksploatacją zasobów naturalnych i niszczącą działalnością człowieka, problemami energetycznymi na Ziemi, zrównoważonym rozwojem.

W świetle powyżej przedstawionych informacji, pragnę zapewnić Pana Marszałka, iż organy administracji państwowej będą nadal podejmować wszystkie możliwe, dopuszczone prawem działania, które zapewnią zrównoważony rozwój naszego kraju, w tym jego bezpieczeństwo energetyczne i racjonalne wykorzystanie węgla do produkcji energii elektrycznej. Pragnę m.in. nadmienić, że przed objęciem przez Polskę prezydencji w Radzie Europejskiej, podczas ostatniego posiedzenia Komisji Europejskiej dotyczącego węgla brunatnego, które odbyło się w dniu 25 maja 2011 r. podczas 15. spotkania narodowych ekspertów ds. węgla, aktywnie uczestniczyli i zabierali głos także przedstawiciele Ministerstwa Gospodarki. Na forum tym została przedstawiona Komisji m.in. informacja o strategicznym znaczeniu górnictwa węgla brunatnego dla polskiej energetyki oraz obowiązują-

cych w Polsce uwarunkowaniach prawno-administracyjnych w tym zakresie.

Ponadto, pomimo obowiązującej podczas prezydencji niepisanej zasady, iż kraj, który przewodniczy obradom, przyjmuje pozycję obserwatora i nie uczestniczy w merytorycznej dyskusji, w ramach posiedzeń Rady Europy są wykorzystywane przez nasz kraj inne sposoby zaprezentowania walorów polskiej energetyki. W podsumowaniu chciałbym dodać, że w dniach 13–15 lipca br. w Belchatowie odbyło się spotkanie dyrektorów generalnych ds. energetyki krajów Unii Europejskiej, gdzie goście zostali zapoznani m.in. z dobrymi praktykami polskiej energetyki opartej na węglu brunatnym.

Wyrażam przekonanie, że przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na interpelację pana posła Dariusza Seligi.

Z wyrazami najwyższego szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Kaliski

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie czarterowania dwóch samolotów
Embraer 175 (23376)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie czarterowania dwóch samolotów Embraer 175 (SPS-023-23376/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że podjęcie decyzji o zakupie nowych samolotów do przewozu najważniejszych osób w państwie nie leży w kompetencjach Ministerstwa Obrony Narodowej.

W odniesieniu do pytania pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie zapewnienia odpowiedniego bezpieczeństwa na pokładzie rządowych Embraerów 175, uprzejmie informuję, że mając na uwadze minimalizację kosztów realizacji umowy czarteru dwóch samolotów typu Embraer ERJ 170–200 LR, podjęto decyzję o rezygnacji z dostosowania przedmiotowych statków powietrznych do transportu najważniejszych osób w państwie, m.in. w zakresie wyposażenia specjalnego oraz przebudowy wnętrza pokładu. Samoloty te posiadają standardowe wyposażenie odpowiadające międzynarodowym przepisom lotnictwa komunikacyjnego.

Ponadto pragnę podkreślić, że za zapewnienie bezpieczeństwa podczas transportu lotniczego naj-

ważniejszych osób w państwie odpowiada Biuro Ochrony Rządu.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2006 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Wenderlicha**

**w sprawie projektowanej przez NFZ
obniżki stawek za zabiegi
kardiologii inwazyjnej (23402)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Jerzego Wenderlicha, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 30 czerwca 2011 r., w sprawie projektowanej przez NFZ obniżki stawek za zabiegi kardiologii inwazyjnej, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23402/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pragnę poinformować, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Uwzględniając powyższe, w związku z interpelacją pana posła, minister zdrowia wystąpił do prezesa NFZ z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Z informacji przekazanych przez prezesa NFZ wynika, że na skutek konsultacji przeprowadzonych zgodnie z art. 146 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zarządzenie prezesa NFZ w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne w tej części nie uległo zmianie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Widackiego**

**w sprawie Prawosławnego
Ordynariatu Polowego (23406)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jana Widackiego w sprawie Prawosławnego Ordynariatu Polowego (SPS-023-23406/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Funkcjonowanie Prawosławnego Ordynariatu Wojska Polskiego w strukturze Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oparte jest między innymi na ustawie z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (Dz. U. z 2005 r. Nr 231, poz. 1965, ze zm.) i ustawie z dnia 4 lipca 1991 r. o stosunku Państwa do Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego (Dz. U. Nr 66, poz. 287, ze zm.).

Bezsporny jest fakt, że prawosławni chrześcijanie zawsze stanowili mniejszość wśród osób pełniących służbę wojskową w polskiej armii, jednak umożliwienie im korzystania z opieki duszpasterskiej miało i ma obecnie pierwszorzędne znaczenie. Na przestrzeni dziejów prawosławni kapelani nieśli posługę prawosławnym obywatelom Rzeczypospolitej Polskiej służącym w Wojsku Polskim, bez względu na ich faktyczną liczbę w różnych regionach naszego kraju, nieraz w oddaleniu od rodzin. Również obecnie zapewniana jest opieka duszpasterska żołnierzom i ich bliskim nie tylko w miejscach, w których rodziny te aktualnie zamieszkują, ale również tam, gdzie w związku z odbywaną przez żołnierza zawodowego służbą wojskową w przyszłości mogą się znaleźć.

Mając na uwadze powyższe, podtrzymuję wcześniejsze stanowisko resortu obrony narodowej dotyczące obecnej liczby prawosławnych kapelanów – wyrażone w odpowiedzi z dnia 13 czerwca br. na zapytanie pana posła Jana Widackiego w tej sprawie – że jest ona optymalna z punktu widzenia liczby wiernych tego wyznania i dyslokacji prawosławnych parafii wojskowych. Jednocześnie pragnę nadmienić, że równoległe do restrukturyzacji Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej trwa proces reorganizacji struktur duszpasterstwa wojskowego.

Chciałbym również wyjaśnić, że – wbrew twierdzeniom pana posła Jana Widackiego – na czele Prawosławnego Ordynariatu Wojska Polskiego nie stoi biskup polowy w randze generała, lecz biskup zatrudniony w Ministerstwie Obrony Narodowej na stanowisku cywilnym, posiadający stopień podporucznika rezerwy.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaje w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Widackiego**

**w sprawie liczby kapelanów wojskowych
służących w Siłach Zbrojnych RP (23417)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jana Widackiego w sprawie liczby kapelanów wojskowych służących w Siłach Zbrojnych RP (SPS-023-23417/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Funkcjonowanie w strukturze Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej Ordynariatu Polowego Wojska Polskiego jest regulowane między innymi przez ustawę z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 29, poz. 154, ze zm.) i Konkordat między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską podpisany dnia 28 lipca 1993 r. w Warszawie (Dz. U. z 1998 r. Nr 51, poz. 318).

Równoległe do restrukturyzacji Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej od pewnego czasu trwa również proces reorganizacji struktur rzymskokatolickiego duszpasterstwa wojskowego, prowadzący między innymi do dostosowania liczby kapelanów, parafii i dekanatów wojskowych do potrzeb polskiej armii w tym zakresie. Będą one systematycznie się zmniejszać, przy czym liczba księży i kapelanów ulega ciągłej redukcji od 2000 r.

W ramach tego procesu obecnie prowadzone są również prace w zakresie procedury przekazywania kościołów garnizonowych poza resort obrony narodowej lub ewentualnego ich przemianowania na kościoły i kaplice diecezji terytorialnych, z przeznaczeniem do użytku duszpasterstwa wojskowego, w miejscach, gdzie powstały nowe garnizony lub zwiększyła się ranga dotychczas funkcjonujących.

Z kolei odnosząc się do pytania pana posła Jana Widackiego dotyczącego liczby żołnierzy zawodowych przypadających na jednego kapelana wojskowego w armiach Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, pragnę wskazać, że struktura religijna polskiego społeczeństwa jest inna niż większości państw

NATO. Inna będzie zatem proporcja w tym obszarze w Polsce niż w krajach, w których przynależność religijną deklaruje mniejszy procent społeczeństwa.

Kryteria decydujące o liczbie etatów kapelanów wojskowych w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej to liczba żołnierzy, proporcje wyznaniowe, liczba i rozproszenie jednostek wojskowych, liczba garnizonów wojskowych, misji wojskowych, szkół i szpitali wojskowych oraz konieczność zapewnienia funkcjonowania Kurii Polowej Wojska Polskiego i biskupa polowego WP.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy
w sprawie zmian w zasadach finansowania
przez NFZ porad udzielanych
przez poradnie specjalistyczne (23421)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Wojciecha Szaramy, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 27 czerwca 2011 r., w sprawie zmian w zasadach finansowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia porad udzielanych przez poradnie specjalistyczne, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23421/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pragnę poinformować, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 oraz art. 102 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Uwzględniając powyższe, w związku z interpelacją pana posła minister zdrowia wystąpił do prezesa NFZ z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Z informacji przekazanych przez

prezesa NFZ wynika, że zmiany dotyczące sposobu rozliczania świadczeń w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej (AOS) wprowadzone zostały zarządzeniem nr 29/2011/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 14 czerwca 2011 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: ambulatoryjna opieka specjalistyczna. Weszło ono w życie z dniem 1 lipca 2011 r.

Odnosząc się do pytania, dlaczego NFZ wprowadza tak znaczące zmiany bez prowadzenia zakrojonej na szeroką skalę polityki informacyjnej obejmującej nie tylko poradnie, ale także pacjentów, prezes funduszu stwierdził, że założenia uwzględniające zmienioną koncepcję rozliczania świadczeń AOS w odniesieniu do pakietu zabiegowego przedstawiane były przez NFZ do konsultacji kilkakrotnie. Grupy świadczeń zabiegowych przewidziane do finansowania w trybie AOS udostępnione były do konsultacji społecznych po raz pierwszy w połowie roku 2009, a następnie na początku kwietnia 2011 r. Poza tym projekt wprowadzonego zarządzenia w pełnym zakresie udostępniony był do konsultacji społecznych od dnia 24 maja 2011 r. Wykazy świadczeń przewidziane do finansowania w ambulatoryjnej opiece przez NFZ oparte zostały o rozporządzenie ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej. Treść tego rozporządzenia wraz z załącznikiem nr 3 obejmującym wykaz procedur zabiegowych przedstawiona była opinii publicznej w czerwcu 2010 r., a następnie – po korektach – w kwietniu 2011 r. Rozporządzenie ministra zdrowia obejmujące wykaz ambulatoryjnych świadczeń zabiegowych podpisane zostało w dniu 27 maja 2011 r. Tak więc zakres świadczeń i sposób finansowania wykorzystujący system jednorodnych grup procedur znany był zainteresowanym stronom od dwóch lat.

Ponadto prezes funduszu stwierdził, że wprowadzone zmiany finansowania AOS nie ograniczają pacjentom zakresu badań ani innych świadczeń gwarantowanych. Dotychczas taki sam zakres badań lekarz zobowiązany był rozliczyć w ramach uśrednionej ceny porady za 4 lub 9 punktów, natomiast aktualnie wycena punktowa została powiązana z wykonaną diagnostyką i procedurami zabiegowymi. Zdaniem prezesa funduszu pacjent nie musi mieć szczególowej wiedzy o sposobie rozliczania świadczeń pomiędzy wykonawcą a płatnikiem, a brak szczegółowego powiadomienia pacjentów o nowym sposobie rozliczania świadczeń – przy prawidłowej i etycznej postawie świadczeniodawców – nie powinien skutkować eskalacją niepokoju i obaw pacjentów.

Odnosząc się do pytania, kiedy NFZ określi szczegóły i zasady wyceny świadczeń zdrowotnych, aby lekarze specjaliści mogli bez przeszkód przyjmować chorych, prezes funduszu poinformował, że zasady rozliczania świadczeń określone zostały w zarządzeniu nr 29/2011/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 14 czerwca 2011 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodza-

ju: ambulatoryjna opieka specjalistyczna, które znowelizowane zostało zarządzeniem nr 32/2011/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 4 lipca 2011r.

Pracownicy oddziałów wojewódzkich NFZ przeprowadzili cykl spotkań ze świadczeniodawcami na swoim terenie, których celem było omówienie nowych rozwiązań w AOS i udzielenie odpowiedzi na zgłoszone pytania. Jednocześnie na stronach internetowych oddziałów wojewódzkich NFZ, w ramach informacji dla świadczeniodawców, przedstawione zostały pytania dotyczące praktycznych aspektów wprowadzonych rozwiązań wraz z odpowiedziami na nie.

Odnosnie do pytania, czy za zmianami zasad pójdzie zwiększenie wysokości kontraktów, prezes funduszu poinformował, że po kwartale funkcjonowania nowego systemu rozliczania AOS przeprowadzona zostanie analiza, co pozwoli na ewentualną korektę zawartych umów. Narodowy Fundusz Zdrowia dysponuje obecnie środkami z rezerwy ogólnej w wysokości 498,01 mln zł, które – w trybie art. 124 ust. 6 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych – w razie konieczności mogą zostać wykorzystane na dofinansowanie grup świadczeń specjalistycznych w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie zwiększenia środków na
finansowanie świadczeń zdrowotnych (23428)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani Elżbiety Zakrzewskiej, posła na Sejm RP, z dnia 29 czerwca 2011 r., w sprawie zwiększenia środków na finansowanie świadczeń zdrowotnych, która została przesłana przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23428/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W odniesieniu do pytania pani poseł dotyczącego finansowania świadczeń zdrowotnych w 2012 r. uprzejmie informuję, że w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na 2012 r. założono w zakresie kosztów świadczeń opieki zdrowotnej funduszu kwotę 61 530 024 tys. zł, co oznacza wzrost w porównaniu do pierwotnego planu finansowego na rok

2011 w tym zakresie (z dnia 13 sierpnia 2010 r.) o kwotę 4 866 029 tys. zł (o 8,59%).

Dynamika zmiany wartości środków na poszczególne rodzaje świadczeń kształtuje się od 95,53% do 122,95%, w tym 110,99% – w zakresie leczenia szpitalnego, 120,04% – w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej.

Planowane na rok 2012 nakłady na świadczenia opieki zdrowotnej uwzględniają w szczególności:

— zachowanie dotychczasowej struktury rodzajowej planowanych kosztów świadczeń zdrowotnych;

— wprowadzenie nowego sposobu rozliczania świadczeń w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej, który ma obejmować rozszerzenie pakietu świadczeń zabiegowych wykonywanych i rozliczanych w ramach grup w AOS; oczekuje się, iż część świadczeń zabiegowych wykonywanych dotąd w lecznictwie szpitalnym zrealizowana będzie w ramach AOS;

— przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. Nr 122, poz. 696), w zakresie całkowitego budżetu na refundację obejmującą:

– koszty programów zdrowotnych w części dotyczącej leków stosowanych w terapeutycznych programach zdrowotnych,

– koszty leczenia szpitalnego oraz ambulatoryjnej opieki specjalistycznej w części dotyczącej leków stosowanych w chemioterapii,

– koszty refundacji, o której mowa w art. 36 ust. 4 i 5, art. 37 ust. 2 i art. 38 ust. 6 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.).

Zaplanowane na rok 2012 środki powinny zapewnić możliwość zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych na odpowiednim poziomie.

Odnosząc się do kwestii zwiększenia wartości 1 punktu wyznaczającego wielkość kontraktu, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia poinformował, że w 2012 r. prognozowane jest podwyższenie ceny punktu w lecznictwie szpitalnym do poziomu 52 zł.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Tchórzewskiego**

**w sprawie naliczania podatku akcyzowego
za sprowadzone do Polski samochody
ciężarowe oraz naliczania opłaty produktowej
(23451)**

Odpowiadając na pismo, znak SPS-023-23451/11, przekazując interpelację pana posła Krzysztofa Tchórzewskiego skierowaną do ministra infrastruktury m.in. w sprawie naliczania opłaty produktowej, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Opłata produktowa naliczana jest w odniesieniu do wprowadzanych na terytorium Polski produktów w opakowaniach na podstawie przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 90, poz. 607, z późn. zm.). Przepisy te są transpozycją przepisów dyrektywy 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych. Zobowiązują one przedsiębiorców zarówno sprowadzających do Polski produkty w opakowaniach, jak i wytwarzających i wprowadzających na rynek krajowy produkty w opakowaniach, w pierwszej kolejności do zapewnienia określonych poziomów odzysku i recyklingu, a w razie nieuzyskania wymaganych poziomów – do zapłacenia opłaty produktowej. Wykonanie powyższego obowiązku lub powierzenie wykonania go organizacji odzysku jest rozwiązaniem znacząco mniej kosztownym dla przedsiębiorcy niż płacenie opłaty produktowej.

W przypadku niewywiązania się przedsiębiorcy z ustawowych obowiązków podlega on karze grzywny za niezłożenie rocznego sprawozdania (nie jest to jednak kara pieniężna w wysokości 10 tys. zł) oraz opłacie produktowej wraz z ewentualnymi odsetkami. Należy przy tym zauważyć, że powyższe przepisy obowiązują od 2002 r. i trudno jest uznać, że przedsiębiorcy są zaskakiwani tymi przepisami.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Ćwierza**

**w sprawie niezawierania umów z zakresu
ratownictwa medycznego oraz likwidacji
Pogotowia Ratunkowego w Jarosławiu (23461)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Andrzeja Ćwierza, przesłaną przy piśmie z dnia 13 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23461/11, w sprawie niezawierania umów z zakresu ratownictwa medycznego oraz likwidacji pogotowia ratunkowego w Jarosławiu, uprzejmie informuję, co następuje.

W myśl art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach nadzoru, o którym mowa powyżej, wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który zgodnie z art. 22 ww. ustawy jest podstawą do zawierania przez dyrektorów oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia umów na wykonywanie medycznych czynności ratunkowych.

Jednocześnie informuję, iż określenie kryteriów wyboru świadczeniodawcy – dysponenta zespołów ratownictwa medycznego zabezpieczającego dany rejon operacyjny należy do kompetencji prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia. Zgodnie także z art. 134 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.): „Fundusz jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji”.

Ponadto informuję, że minister zdrowia poprosił wojewodów o przekazanie wszystkim dysponentom ZRM aktualnie obowiązującej interpretacji przepisów w zakresie możliwości zawierania umów z Narodowym Funduszem Zdrowia na zadania zespołów ratownictwa medycznego w nowych (dużych) rejonach operacyjnych, która umożliwi realizowanie świadczeń przez wszystkich świadczeniodawców z danego rejonu operacyjnego określonego w wojewódzkim planie działania systemu, w ramach jednej umowy. Zgodnie bowiem z art. 133 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych świadczeniodawcy mogą zlecać podwykonawcom udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w ramach umowy o udzielanie świadczeń opieki zdro-

wotnej zawartej z funduszem, jeżeli umowa tak stanowi, przy czym uregulowania dotyczące podwykonawstwa powinny znaleźć się w tej umowie. Ponadto zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654), która weszła w życie dnia 1 lipca br., podmiot leczniczy spełniający przesłanki określone w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.) może udzielić zamówienia na udzielanie w określonym zakresie świadczeń zdrowotnych, podmiotowi wykonującemu działalność leczniczą lub osobie legitymującej się nabyciem fachowych kwalifikacji do udzielania świadczeń zdrowotnych w określonym zakresie lub określonej dziedzinie medycyny. Powyższy przepis – z odróżnieniem od art. 35 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) – pozwala na zawieranie umów o podwykonawstwo między różnymi podmiotami leczniczymi, będącymi dysponentami zespołów ratownictwa medycznego, bez względu na ich status prawny (publiczne lub niepubliczne).

Niezależnie od powyższego informuję, iż do wojewody należy decyzja w zakresie określenia sposobu organizacji systemu PRM w województwie. Minister zdrowia ocenia projekt przygotowanego przez wojewodę planu działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne pod względem zgodności z obowiązującymi przepisami oraz możliwości jego realizacji pod kątem dostępnych w budżecie państwa środków finansowych. Ponadto minister zdrowia nie posiada kompetencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez Narodowy Fundusz Zdrowia zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze na zasadach określonych w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Podkreślenia wymaga, że obowiązujący art. 135 ust. 5 ww. ustawy nie daje ministrowi zdrowia uprawnień do stwierdzenia nieważności decyzji prezesa NFZ wydanych w wyniku wniesienia odwołania w trakcie postępowania o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Odnosząc się wprost do postępowania konkursowego w rodzaju ratownictwo medyczne w powiecie jarosławskim, prowadzonego przez Podkarpacki Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia, uprzejmie informuję, że minister zdrowia, odpowiadając na zapytanie pana posła Piotra Tomańskiego, zajął następujące stanowisko:

„Świadczeniodawca ubiegający się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w ro-

dzaju ratownictwo medyczne powinien spełniać wymagania dla zespołów ratownictwa medycznego określone w załączniku nr 3 do zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia nr 12-2011/DSM z dnia 14 marca 2011 r. Załącznik ten stanowi w pkt 5.11.4, iż w zakresie łączności oferent powinien posiadać przenośny alarmowy układ przywoływający, który może być elementem przenośnego odbiornika radiowego w liczbie po 1 szt. na osobę. Powyższy przepis nie definiuje rodzaju aparatu, który jest wykorzystywany jako przenośny układ przywoływający, poza tym, że układ ten może być elementem odbiornika radiowego. Funkcją przenośnego alarmowego układu przywoływającego jest zapewnienie możliwości przywołania w każdym czasie członka zespołu ratownictwa medycznego (np. dla wydania polecenia do wyjazdu na miejsce zdarzenia). W tym celu wykorzystywane są zarówno radiotelefony, jak i telefony komórkowe.

Reasumując, należy stwierdzić, iż służbowy telefon komórkowy może być środkiem łączności przywoływającym członków zespołów ratownictwa medycznego.

Niezależnie od powyższego, uprzejmie informuję, iż ostateczne zajęcie stanowiska w tym zakresie należy do Narodowego Funduszu Zdrowia – jako do podmiotu badającego w całości złożoną ofertę – pod kątem zgodności ze stanem faktycznym (ustalanej m.in. w trybie kontroli u oferenta) oraz z wymaganiami ww. zarządzenia”.

Jak wynika z informacji uzyskanych w Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia, na chwilę obecną nie została wyczerpana przewidziana przepisami ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych procedura odwoławcza z tytułu odwołania wniesionego przez Centrum Opieki Medycznej w Jarosławiu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sylwestra Pawłowskiego**

**w sprawie rażącej niespójności w interpretacji
prawa przez wymiar sprawiedliwości
wobec osób poszkodowanych
przez nieuczciwych deweloperów (23470)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Sylwestra Pawłowskiego, prze-

kazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 13 lipca 2011 r., w sprawie interpretacji przepisów prawa przez sądy w stosunku do osób poszkodowanych przez nieuczciwych deweloperów uprzejmie przedstawiłam następujące stanowisko.

Odnosząc się do poruszonej w interpelacji problematyki środków prawnych służących ochronie nabywców lokali mieszkalnych przed nieuczciwymi praktykami przedsiębiorców, w tym deweloperów, należy wskazać na regulację ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206), zwanej dalej „ustawą”.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy, stosowana przez przedsiębiorcę praktyka jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. Powyższy przepis stanowi klauzulę generalną, która na okoliczność stosowania danej praktyki podlega stosownej konkretyzacji.

W myśl regulacji art. 12 ustawy w razie dokonania przez przedsiębiorcę nieuczciwej praktyki rynkowej konsument, którego interes został zagrożony lub naruszony, może żądać:

- 1) zaniechania tej praktyki,
- 2) usunięcia skutków tej praktyki,
- 3) złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie,
- 4) naprawienia wyrządzonej szkody na zasadach ogólnych, w szczególności żądania unieważnienia umowy z obowiązkiem wzajemnego zwrotu świadczeń oraz zwrotu przez przedsiębiorcę kosztów związanych z nabyciem produktu,
- 5) zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na określony cel społeczny związany ze wspieraniem kultury polskiej, ochroną dziedzictwa narodowego lub ochroną konsumentów.

Powyższa ustawa weszła w życie w dniu 21 grudnia 2007 r. Z tego względu regulacje w niej zawarte nie mogą mieć zastosowania do stanu faktycznego opisanego w interpelacji poselskiej, z którego wynika, że umowy cywilnoprawne między deweloperem a nabywcami lokali mieszkalnych zostały zawarte w 2006 r.

Wśród innych środków prawnych służących ochronie interesów nabywców, należy wskazać na istniejące ogólne regulacje Kodeksu cywilnego. Na przykład na podstawie art. 491 K.c. w razie zwłoki drugiej strony w wykonaniu umowy wzajemnej nabywca może odstąpić od umowy, a także żądać naprawienia szkody wynikającej z niewykonania zobowiązania – art. 494 K.c.

Przyznać należy, że obowiązujące regulacje prawne, które mogą być stosowane do umów deweloperskich nie chronią w wystarczającym stopniu interesów nabywców lokali w umowach z deweloperem, szczególnie w przypadku upadłości dewelopera.

Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 2 sierpnia 2010 r. (sygn. akt. S 3/10) zasygnalizował potrzebę podjęcia inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do uregulowania stosunków między stronami umowy deweloperskiej w celu zapewnienia ochrony praw nabywców mieszkań. W postanowieniu tym trybunał wprost wskazał, że w aktualnym stanie prawnym nie istnieje w żadnym akcie prawnym regulacja umowy, której przedmiotem jest zobowiązanie dewelopera do wybudowania mieszkania w celu odpłatnego przekazania go nabywcy, czyli tzw. umowy deweloperskiej.

Wskazać należy, iż na etapie prac sejmowych znajduje się poselski projekt ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (druk nr 4349). W projekcie tym proponuje się odpowiednie zabezpieczenie praw nabywców mieszkań na etapie zawierania umowy z deweloperem oraz wprowadzenie nadzoru nad dysponowaniem przez dewelopera środkami powierzonymi mu przez nabywców. Projekt ten zawiera również szczególne regulacje w zakresie postępowania upadłościowego, wprowadzające uprzywilejowanie nabywców mieszkań w tym postępowaniu, polegające na umożliwieniu odzyskania zainwestowanych środków albo kontynuowania przedsięwzięcia budowlanego i w efekcie przeniesienia własności wybudowanego lokalu na nabywcę.

Uprzejmie informuję, że do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych nad poselskim projektem ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (druk nr 4349) został upoważniony prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W sejmowych pracach nad tym projektem brali również udział przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości.

W dniu 26 lipca 2011 r. Komisja Infrastruktury przyjęła sprawozdanie o tym projekcie. Drugie czytanie poselskiego projektu ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego odbyło się na 97. posiedzeniu Sejmu w dniu 29 lipca 2011 r. W związku ze zgłoszeniem poprawek projekt skierowano ponownie do Komisji Infrastruktury w celu przedstawienia sprawozdania.

Odnosząc się do podniesionego w pkt 3 interpelacji zarzutu, jakoby akty notarialne nie są wystarczającą gwarancją ochrony prawa własności, należy zauważyć, że zawarcie umowy przenoszącej własność nieruchomości z zachowaniem, wymaganej przez art. 158 Kodeksu cywilnego, formy aktu notarialnego prowadzi do skutecznego nabycia tego prawa.

Jednakże w celu ochrony wierzycieli przed działaniem nieuczciwych dłużników ustawodawca w art. 527 K.c. wprowadził możliwość uznania czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela, który wystąpił z takim żądaniem, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć.

W opisanym w interpelacji przypadku z uprawnień tego skorzystał Manchester Securities Corporation w Nowym Jorku, który wystąpił przeciwko nabywcom udziałów w nieruchomościach położonych w Kościelisku z powództwem o uznanie za bezskuteczne względem niego umów sprzedaży prawa własności tych udziałów, umów ustalających sposób korzystania z nieruchomości będących przedmiotem współwłasności oraz przedwstępnych umów zniesienia współwłasności.

Jak wynika ze stanu faktycznego przedstawionego w interpelacji w sprawie z powództwa M. B. i innych przeciwko syndykowi masy upadłości Firmy Inwestycyjnej Leopard SA w Krakowie w upadłości likwidacyjnej oraz Manchester Securities Corporation w Nowym Jorku o stwierdzenie nieważności czynności prawnych polegających na obciążeniu spornej nieruchomości hipoteką na rzecz Manchester Securities Corporation wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 czerwca 2010 r. uwzględniający powództwo został zmieniony przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, który wyrokiem z dnia 9 lutego 2011 r. oddalił żądanie pozwu. Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości wynika, że sprawa ta zawisła przed Sądem Najwyższym.

Należy zauważyć, że ocena prawidłowości wydanych w tej sprawie orzeczeń sądów wykracza poza ramy nadzoru administracyjnego sprawowanego przez ministra sprawiedliwości w oparciu o przepisy art. 9 i 39 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.)

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie rozwoju systemu pętli indukcyjnych
dla osób niedosłyszących (23472)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Krzysztofa Brejzy, posła na Sejm RP, w sprawie rozwoju systemu pętli indukcyjnych dla osób niedosłyszących przekazaną przy piśmie wice-marszałka Sejmu pana Marka Kuchcińskiego, znak: SPS-023-23472/11, uprzejmie proszę o przyjęcie wyjaśnień w sprawie.

Obecnie zgodnie z delegacją ustawową rozdzielono kompetencje i sposób finansowania rehabilitacji

społecznej i zawodowej od rehabilitacji leczniczej. Świadczenie rehabilitacji w zakresie leczniczym wynika z ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), natomiast finansowanie rehabilitacji zawodowej i społecznej wynika z ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92, z późn. zm.).

Wobec powyższego w kompetencjach ministra zdrowia pozostaje rehabilitacja w zakresie leczniczym. Rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze (Dz. U. Nr 139, poz. 1141), które określa wykaz świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne.

Zgodnie z przepisami ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w kwestii usuwania barier dla osób niepełnosprawnych podmiotem kompetentnym jest Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie podwyższenia kwoty
środków finansowych przewidzianych
na finansowanie świadczeń w 2012 r. (23475)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Mieczysława Marcina Łuczaka, posła na Sejm RP, z dnia 30 czerwca 2011 r. w sprawie podwyższenia kwoty środków finansowych przewidzianych na finansowanie świadczeń w 2012 r., która została przesłana przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 18 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23475/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W odniesieniu do kwestii dotyczącej podwyższenia kwoty środków finansowych przewidzianych na finansowanie świadczeń w 2012 r. uprzejmie informuję, że w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na 2012 r. założono w zakresie kosz-

tów świadczeń opieki zdrowotnej funduszu kwotę 61 530 024 tys. zł, co oznacza wzrost, w porównaniu do pierwotnego planu finansowego na rok 2011 w tym zakresie (z dnia 13 sierpnia 2010 r.), o kwotę 4 866 029 tys. zł (o 8,59%).

Dynamika zmiany wartości środków na poszczególne rodzaje świadczeń kształtuje się od 95,53% do 122,95%, w tym 110,99% – w zakresie leczenia szpitalnego, 120,04% – w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej.

Planowane na rok 2012 nakłady na świadczenia opieki zdrowotnej uwzględniają w szczególności:

— zachowanie dotychczasowej struktury rodzajowej planowanych kosztów świadczeń zdrowotnych;

— wprowadzenie nowego sposobu rozliczania świadczeń w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej, który ma obejmować rozszerzenie pakietu świadczeń zabiegowych wykonywanych i rozliczanych w ramach grup w AOS; oczekuje się, iż część świadczeń zabiegowych wykonywanych dotąd w lecznictwie szpitalnym zrealizowana będzie w ramach AOS;

— przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. Nr 122, poz. 696) w zakresie całkowitego budżetu na refundację obejmującą:

– koszty programów zdrowotnych w części dotyczącej leków stosowanych w terapeutycznych programach zdrowotnych,

– koszty leczenia szpitalnego oraz ambulatoryjnej opieki specjalistycznej w części dotyczącej leków stosowanych w chemioterapii,

– koszty refundacji, o której mowa w art. 36 ust. 4 i 5, art. 37 ust. 2 i art. 38 ust. 6 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.).

Zaplanowane na rok 2012 środki powinny zapewnić możliwość zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych na odpowiednim poziomie.

Odnosząc się do kwestii zwiększenia w roku 2012 wartości punktu za świadczenia medyczne, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia poinformował, że w 2012 r. prognozowane jest podwyższenie ceny punktu w lecznictwie szpitalnym do poziomu 52 zł.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie służby wojskowej obywateli polskich
w obcych armiach bez uzyskania zgody MSWiA
lub MON w przypadku byłych
żołnierzy zawodowych (23476)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie służby wojskowej obywateli polskich w obcych armiach bez uzyskania zgody MSWiA lub MON w przypadku byłych żołnierzy zawodowych (SPS-023-23476/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 241, poz. 2416, ze zm.) minister obrony narodowej administruje rezerwami osobowymi. W tym zakresie prowadzi ewidencję wojskową osób podlegających rejestracji, kwalifikacji wojskowej i podlegających obowiązkowi czynnej służby wojskowej, a także podlegających innym rodzajom powszechnego obowiązku obrony na obszarze całego kraju. Na szczeblu terenowym ewidencja wojskowa prowadzona jest przez terenowe organy administracji wojskowej.

Jednocześnie pragnę poinformować, że resort obrony narodowej dostrzega podjęty w interpelacji pana posła Marcina Łuczaka problem, niemniej jednak nie posiada narzędzi pozwalających na monitorowanie przedmiotowego zagadnienia, gdyż leży to w kompetencji właściwych służb ochrony państwa i wymiaru sprawiedliwości. Należy również podkreślić, że terenowe organy administracji wojskowej nie wskazywały dotychczas przedmiotowego problemu jako istotnej przeszkody w realizacji procesu uzupełniania Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że z wyjaśnień przekazanych przez Służbę Kontrwywiadu Wojskowego i Służbę Wywiadu Wojskowego wynika, że wykonywanie zadań w przedmiocie objętym przedmiotową interpelacją pozostaje poza zakresem właściwości tych służb. Tym niemniej w przypadku pozyskania w trakcie wykonywania zadań ustawowych informacji wskazujących na uzasadnione podejrzenie popełnienia występkę z art. 141 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.), tj. braku uzyskania przez obywatela polskiego zgody właściwego organu na przyjęcie obowiązków wojskowych w obcym wojsku lub w obcej organizacji wojskowej bądź przyjęcie obowiązków w zakazanej przez prawo międzynarodowe wojskowej służbie najemnej, zobowiązane są do złożenia stosownego zawiadomienia do właściwego organu ścigania

na podstawie art. 304 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) lub przedłożenia informacji do tych organów ścigania w trybie przewidzianym w art. 27 ust. 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 709, ze zm.).

Jednocześnie, jak wskazuje prokuratura wojskowa, tematyka ścigania sprawców przestępstw przeciwko obronności, a w tym z art. 141 Kodeksu karnego, co do zasady nie należy do właściwości jednostek organizacyjnych prokuratury wojskowej. Z tego względu nie dysponuje materiałem analityczno-badawczym obrazującym skalę, jak i charakter tego typu przestępczości.

W odpowiedzi na trzecie pytanie zawarte w interpelacji uprzejmie wyjaśniam, że minister obrony narodowej w dniu 7 lipca br. upoważnił szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego do podpisywania w jego imieniu decyzji w sprawie udzielenia zgody (lub odmowy jej udzielenia) na służbę w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej wobec byłych żołnierzy zawodowych.

W związku z powyższym minister obrony narodowej wystąpił do ministra spraw zagranicznych z prośbą o wskazanie komórki organizacyjnej tego ministerstwa upoważnionej do współpracy ze Sztabem Generalnym Wojska Polskiego w zakresie wyrażania opinii, czy służba w obcej armii, o którą wnioskuje były żołnierz zawodowy, nie narusza interesów Rzeczypospolitej Polskiej i nie jest zakazana przez prawo międzynarodowe. Z informacji uzyskanych w trybie roboczym z Ministerstwa Spraw Zagranicznych wynika, że z jego ramienia do konsultacji w powyższej problematyce wskazany został Departament Prawno-Traktatowy.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie Narodowych Sił Rezerwowych
(23478)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka

w sprawie Narodowych Sił Rezerwowych (SPS-023-23478/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Działania organizacyjne w zakresie tworzenia Narodowych Sił Rezerwowych rozpoczęto na początku 2010 r., natomiast nabór ochotników do tej formy służby nastąpił z dniem 1 lipca 2010 r. Do dnia 31 grudnia 2010 r. dowódcy jednostek wojskowych podpisali z 3010 żołnierzami rezerwy kontrakty na wykonywanie obowiązków w ramach Narodowych Sił Rezerwowych. Natomiast według stanu na dzień 22 lipca br. liczba podpisanych kontraktów na wykonywanie obowiązków w ramach tych sił kształtuje się na poziomie ok. 11 tys.

Pragnę również wspomnieć, że równocześnie z naborem żołnierzy rezerwy – ochotników do Narodowych Sił Rezerwowych realizowane jest bieżące uzupełnianie stanowisk w korpusie szeregowych zawodowych. Zgodnie z hasłem, pod jakim prowadzona jest kampania promująca nabór do tej formy służby: „Narodowe Siły Rezerwowe – przepustką do zawodowej służby wojskowej”, spośród takich żołnierzy 637 powołano do zawodowej służby wojskowej.

Odnosząc się do pytania pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka, dotyczącego skierowania żołnierzy Narodowych Sił Rezerwowych do pełnienia służby poza granicami kraju, uprzejmie informuję, że mimo zaangażowania Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w wykonywanie zadań poza granicami państwa, do obecnej chwili nie zaistniała taka potrzeba.

Odpowiadając z kolei na pytanie dotyczące liczby osób przyjętych do służby przygotowawczej, informuję, że ta służba to rodzaj czynnej służby wojskowej dla ochotników niebędących żołnierzami rezerwy lub niepełniących dotychczas żadnej innej jej rodzaju w celu gromadzenia zasobów osobowych na potrzeby Narodowych Sił Rezerwowych.

Szkolenie w ramach służby przygotowawczej realizowane jest w formie turnusów szkoleniowych trwających – w zależności od ich przeznaczenia – od czterech do sześciu miesięcy. Do tej pory zrealizowane zostały cztery turnusy, w trakcie których przeszkolono 5901 ochotników na potrzeby korpusu szeregowych. Aktualnie prowadzone jest szkolenie w ramach dwóch turnusów, w których uczestniczy łącznie 1768 elewów. Do końca bieżącego roku planowane jest zorganizowanie i przeprowadzenie dwóch kolejnych turnusów szkoleniowych, w których uczestniczyć będzie ok. 2 tys. ochotników.

Szkolenie w ramach służby przygotowawczej kończy się egzaminem i przeniesieniem do rezerwy. Z takimi osobami dowódcy jednostek wojskowych, w których mają pełnić docelowo służbę w ramach Narodowych Sił Rezerwowych, podpisują kontrakty, a wojskowi komendanci uzupełnień nadają im przydziały kryzysowe.

Na łączną liczbę 5901 osób, które z wynikiem pozytywnym ukończyły szkolenie w ramach służby przygotowawczej, dowódcy jednostek wojskowych

podpisali 3985 kontraktów na wykonywanie obowiązków w ramach Narodowych Sił Rezerwowych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie problemów
młodych bezrobotnych (23479)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie problemów młodych bezrobotnych uprzejmie informuję, że wysoki poziom bezrobocia ludzi młodych stanowi niewątpliwie jeden z najważniejszych problemów polskiego rynku pracy.

W końcu I kwartału 2011 r. zarejestrowanych było 469,3 tys. bezrobotnych do 24. roku życia, co stanowiło nieco ponad 1/5 (22,0%) ogólnej liczby bezrobotnych w kraju. W porównaniu do stanu z końca I kwartału 2010 r. w omawianej subpopulacji odnotowano wzrost o 17,5 tys. osób, tj. o 3,9%.

Stale zmieniający się rynek pracy wymaga podejmowania działań w celu zmniejszenia bezrobocia oraz przywracania na rynek pracy licznej grupy osób pozostających biernymi zawodowo. Szczególnie istotnego znaczenia nabiera to w sytuacji widocznego starzenia się społeczeństwa, które już dziś jest obserwowane w wielu krajach Unii Europejskiej, a w niedalekiej przyszłości zaobserwujemy także i w Polsce zmniejszanie się populacji w wieku produkcyjnym oraz wzrost wskaźnika obciążenia demograficznego.

Z uwagi na istotę problemu bezrobocia młodzieży ustawa z dnia 20 kwietnia o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) identyfikuje osoby bezrobotne do 25. roku życia jako jedną z kategorii grup społecznych, które uznaje za „znajdujące się w szczególnej sytuacji na rynku pracy”, a w związku z tym uprawnione do szczególnej pomocy.

W związku z powyższym bezrobotnym tym w okresie do 6 miesięcy od dnia rejestracji powiatowy urząd pracy powinien przedstawić propozycję zatrudnienia lub propozycję udziału w aktywnym programie rynku pracy w celu zwiększenia szans na zatrudnienie.

Młodzież, podobnie jak inni bezrobotni, ma prawo skorzystać z udzielanej przez urzędy pracy podstawowej pomocy, tzw. usług rynku pracy. Są to: pośrednictwo pracy, poradnictwo zawodowe i informacja zawodowa, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy oraz usługi szkoleniowe. Dodatkowo osoby do 25. roku życia z tytułu posiadania statusu osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy mogą skorzystać z szeregu tzw. instrumentów rynku pracy, jak: prace interwencyjne, staże, dotacje na rozpoczęcie własnej działalności gospodarczej, prace społecznie użyteczne itd.

W 2010 r. zaktywizowano 294,6 tys. młodych osób, czyli 36,6% ogółu zaktywizowanych bezrobotnych. Największym zainteresowaniem młodych cieszyły się staże, które rozpoczęło niemal 188 tys. bezrobotnych do 25. roku życia. Zgodnie z ww. ustawą to starosta powiatu decyduje o wyborze formy aktywizacji zawodowej kierowanej do osób bezrobotnych, biorąc pod uwagę analizę sytuacji na lokalnym rynku pracy.

Pragnę pokreślić, że minister pracy i polityki społecznej jest aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak również reaguje w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji poprzez uruchomienie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra lub wnioskowanie w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Przykładem takich działań jest uruchomienie przez ministra pracy i polityki społecznej w roku 2010 dodatkowych środków rezerwy Funduszu Pracy na realizację „Programu aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia” w celu zwiększenia wsparcia finansowego dla urzędów pracy w zakresie pomocy dla młodzieży. Na realizację programu minister pracy i polityki społecznej przyznał 216 urzędom pracy kwotę 323,4 mln zł.

Uprzejmie wyjaśniam, że aktualnie wobec braku zgody ministra finansów na ponawiane wnioski ministra pracy i polityki społecznej o zwiększenie w 2011 r. planu wydatków Funduszu Pracy dostępnym instrumentem wsparcia urzędów pracy jest rezerwa ministra naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy. Pozostała wolna kwota rezerwy jest przeznaczona na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe, oraz na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Możliwość przeznaczenia środków na aktywizację młodych bezrobotnych nastąpi w przypadku wyrażenia zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy lub zasilenia rezerwy ministra nieplanowanymi przychodami np. w postaci środków z prywatyzacji otrzymywanych od ministra skarbu państwa.

Pragnę poinformować, że polski rząd w pełni honoruje prawo swoich obywateli do swobodnego przemieszczania się w ramach Unii Europejskiej, m.in. w celu poszukiwania pracy. Biorąc pod uwagę nasiloną emigrację z kraju w okresie 2004–2007, w większości ludzi młodych (ze znacznym odsetkiem absolwentów wyższych uczelni), podjęto inicjatywę zapewnienia emigrantom wszechstronnej wiedzy ułatwiającej podjęcie ewentualnej decyzji o powrocie do kraju. Jednym z priorytetowych zadań rządu na rok 2008 było opracowanie przez Międzyresortowy Zespół do Spraw Migracji założeń polskiej polityki migracyjnej. W październiku 2008 r. wydany został „Powrotnik – nawigacja dla powracających”, który w formie odpowiedzi na pytania omawia, w jaki sposób pokonać trudności formalne i administracyjne związane z powrotem do kraju.

Z myślą o polskich migrantach stworzono międzyresortowy portal internetowy www.powroty.gov.pl. Oprócz opisu czynności związanych z przygotowaniem powrotu do kraju (aktualizacja dokumentów, przewóz mienia) i załatwieniem niezbędnych formalności po przyjeździe serwis zawiera szerokie spektrum informacji ułatwiających reemigrantom i ich rodzinom ponowne osiedlenie się w Polsce. Szczególny nacisk położono na sprawy związane z wyszukiwaniem i podjęciem pracy, względnie działalnością zarobkowej na rachunek własny. Przedstawiono również najważniejsze kwestie dotyczące rozliczeń podatkowych, świadczeń społecznych, opieki zdrowotnej, szkolnictwa oraz spraw rodzinnych.

Kontynuacja projektu PO KL 1.42 „Działania ukierunkowane na osoby migrujące z i do Polski w zakresie szkoleń, doradztwa, kampanii informacyjno-promocyjnej” przewidziana jest w ramach projektu PO KL 1.43 „Zielona linia”. Dzięki włączeniu portalu „Powroty do zielonej linii” ograniczone zostaną łączne koszty zarządzania projektem. Do końca bieżącego roku będzie jeszcze funkcjonowała strona internetowa www.powroty.gov.pl., w której będzie przekierowanie na stronę www.powroty.zielonalinia.gov.pl.

Pragnę poinformować, że z uwagi na złożoność zadanego przez pana posła pytaniu wystąpiłam do ministra nauki i szkolnictwa wyższego o przygotowanie informacji, które będą stanowić uzupełnienie odpowiedzi na interpelacje w sprawie problemów wśród młodych bezrobotnych. Minister nauki i szkolnictwa wyższego przekazał informację, że szereg zmian wprowadzanych ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw zmierza w kierunku ściślejszego powiązania kształcenia na poziomie wyższym z potrzebami gospodarki i tym samym obniżenia odsetka absolwentów uczelni pozostających bez pracy.

Realizując ten cel, wprowadzono do wspomnianej ustawy możliwość kształcenia przy udziale praco-

dawcy, a także kształcenia na jego zamówienie. Przewiduje się włączenie praktyków reprezentujących organizacje gospodarcze, publiczne i społeczne do procesu dydaktycznego na kierunkach o profilu praktycznym, przy tworzeniu programów studiów, realizacji procesu kształcenia oraz ocenie jego efektów.

Systemy oceny jakości kształcenia w uczelniach, zwłaszcza na kierunkach o profilu praktycznym – po wprowadzeniu krajowych ram kwalifikacji kładących nacisk na kwalifikacje i umiejętności absolwenta, a nie sam proces kształcenia – będą uwzględniać kryteria mierzące stopień powiązania kształcenia z potrzebami otoczenia społeczno-gospodarczego i wykorzystania wyników wprowadzanego reformą obowiązkowego monitorowania losów absolwentów. W publicznych wyższych szkołach zawodowych obowiązkowe stanie się tworzenie konwentu – gremium w strukturze zarządzania uczelnią, które będzie skupiało m.in. przedstawicieli lokalnych władz i przedsiębiorstw. Ustawa wprowadza ponadto instytucję rzecznika praw absolwenta, którego zadaniem będzie praca na rzecz ograniczenia barier w dostępie absolwentów danego kierunku studiów do wykonywania zawodu zgodnego z tym kierunkiem studiów.

Troska o zwiększenie liczby absolwentów o kwalifikacjach potrzebnych na krajowym rynku pracy była też motywacją dla podjęcia przez MNiSW realizacji poddziałania 4.1.2: Zwiększenie liczby absolwentów kierunków o kluczowym znaczeniu dla gospodarki opartej na wiedzy Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Poddziałanie to przebiega dwutorowo. Od roku 2008 w jego ramach realizowany jest pilotażowy projekt systemowy „Zamawianie kształcenia na kierunkach technicznych, matematycznych i przyrodniczych oraz na specjalnościach na tych kierunkach”. Zakończenie projektu przewidziane zostało na marzec 2012 r. Przedmiotem projektu jest uatrakcyjnienie studiowania na wyznaczonych przez ministra nauki i szkolnictwa wyższego specjalnościach na kierunkach: inżynieria biomedyczna, mechatronika, budownictwo, inżynieria środowiska, energetyka, elektrotechnika, mechanika i budowa maszyn, automatyka i robotyka, matematyka oraz biotechnologia. Uatrakcyjnienie kształcenia opiera się na:

- tworzeniu systemów stypendiów dla wszystkich studentów kształcących się na specjalności zamawianej,

- prowadzeniu zajęć wyrównawczych z matematyki i/lub fizyki dla studentów I roku kształcących się na danej specjalności zamawianej,

- wprowadzaniu innych form działalności dydaktycznej, które zdaniem władz uczelni mogą podnieść atrakcyjność kształcenia na wymienionych kierunkach.

Zgodnie ze zmianami wprowadzonymi do Szczegółowego Opisu Priorytetów PO KL poddziałanie 4.1.2 od roku 2009 realizowane jest w trybie konkursowym. Pierwszy konkurs został ogłoszony w 2009 r., następne w latach 2010 i 2011. Przedmiotem konkur-

sów są projekty obejmujące realizację nauczania na następujących kierunkach wskazanych przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego: automatyka i robotyka, biotechnologia, budownictwo, chemia, energetyka, fizyka/fizyka techniczna, informatyka, inżynieria materiałowa, inżynieria środowiskowa, matematyka, mechanika i budowa maszyn, mechatronika, ochrona środowiska oraz wzornictwo.

Wsparcie w ramach projektów obejmuje podobne komponenty, jak te realizowane w pilotażu, czyli tworzenie programów stypendialnych dla studentów podejmujących kształcenie na zamawianych kierunkach, tworzenie i wdrażanie programów wyrównawczych adresowanych do studentów I roku kierunków zamawianych, obejmujących podnoszenie kompetencji niezbędnych do kontynuowania nauki na tych kierunkach, wdrażanie nowych lub zmienionych programów nauczania oraz inne formy działalności dydaktycznej określane przez uczelnię, podnoszące atrakcyjność kształcenia.

Odnosząc się do pytania piątego, pragnę wyjaśnić, że o trzydziestodniowym terminie dla starosty do uwzględnienia lub odmowy uwzględnienia wniosku o przyznanie bezrobotnemu jednorazowych środków Funduszu Pracy na podjęcie działalności gospodarczej stanowi § 7 ust. 3 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 17 kwietnia 2009 r. (Dz. U. Nr 62, poz. 512, z późn. zm.). Szybsze rozstrzygnięcie wniosków jest możliwe i uzależnione od preferencji i sposobu działania poszczególnych samorządów powiatowych.

Wyrażam przekonanie, że przedstawione informacje dotyczące działań podejmowanych wobec młodych bezrobotnych zostaną uznane przez pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka za wyczerpujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie Szpitala Klinicznego
im. Karola Jonschera w Poznaniu (23487)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 18 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23487/11) przekazującego interpelację pani Krystyny Łybackiej z dnia 4 lipca 2011 r. w sprawie sytuacji na Oddziale Intensywnej Terapii Kardiochirurgii Dziecięcej w Szpi-

tału Klinicznym im. Karola Jonschera Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Aktualnie w zakresie budownictwa inwestycyjnego w dziale 851: Ochrona zdrowia, rozdziale 85112: Szpitale kliniczne, realizowane są następujące zadania w szpitalach klinicznych podległych Uniwersytetowi Medycznemu w Poznaniu:

1) Kontynuacja rozbudowy obiektu przy ul. Szamarzewskiego z przeniesieniem Oddziałów Onkologicznych przy ul. Łąkowej – Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny Nr 1 w Poznaniu – na kwotę 2937 tys. zł.

Zadanie o wartości szacunkowej 33 021 tys. zł, planowane do realizacji w latach 2007–2011.

2) Rozbudowa Oddziału Neonatologii Ginekologiczno-Położniczego Szpitala Klinicznego w Poznaniu – na kwotę 4000 tys. zł.

Zadanie o wartości szacunkowej 11 464 tys. zł, planowane do realizacji w latach 2009–2012. Do wydatkowania ze środków budżetu państwa po 2011 r. pozostaje kwota w wysokości 6156 tys. zł.

3) Adaptacja pomieszczeń z przeznaczeniem na potrzeby Oddziału Anestezjologii i Intensywnej Terapii – Szpital Kliniczny Przemienienia Pańskiego w Poznaniu – na kwotę 2366 tys. zł.

Zadanie o wartości szacunkowej 7183 tys. zł, planowane do realizacji w latach 2009–2011.

4) Modernizacja zaplecza bloku operacyjnego i pododdziału A3 Kliniki Chirurgii wraz z Centralnym Magazynem Apteki Szpitalnej w Szpitalu Klinicznym im. Heliodora Święcickiego w Poznaniu – na kwotę 2700 tys. zł.

Zadanie o wartości szacunkowej 2900 tys. zł, planowane do realizacji w roku 2011.

Czyli finansowaniem ze środków budżetu państwa objęte są inwestycje w szpitalach klinicznych podległych Uniwersytetowi Medycznemu w Poznaniu o łącznej wartości kosztorysowej 54 568 tys. zł. W 2011 r. na ich realizację przeznaczono kwotę w wysokości 12 003 tys. zł, z kwoty ogólnej w wysokości 48 300 tys. zł, stanowiącej łączne nakłady, przeznaczone na realizację przez uczelnie medyczne wszystkich zadań w zakresie szpitali klinicznych w części 46: Zdrowie (stanowi to 25% wszystkich środków przeznaczonych na ten cel).

Pragnę zaznaczyć, że przy podziale środków budżetu państwa na budownictwo inwestycyjne w części 46: Zdrowie, każdorazowo brane są pod uwagę potrzeby w zakresie zabezpieczenia zdrowotnego, konieczności poprawy infrastruktury technicznej i poprawy efektywności funkcjonowania systemu ochrony zdrowia, ale zawsze w oparciu o ilość potrzeb zgłaszanych przez jednostki.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, że w ramach budownictwa inwestycyjnego w latach 2010–2012, brak było odrębnego wniosku uczelni w zakresie Oddziału Intensywnej Terapii Kardiochirurgii Dziecięcej w Szpitalu Klinicznym im. Karola

Jonschera w Poznaniu. Zgodnie z aktualnie uzyskanymi informacjami od uczelni zadanie pn.: Przebudowa pomieszczeń budynku głównego na bloki operacyjne i oddziały pooperacyjne w Szpitalu Klinicznym im. Karola Jonschera w Poznaniu, wnioskowane do realizacji w latach 2011–2012 na kwotę 13 595 tys. zł, obejmowałyby również modernizację Oddziału Intensywnej Terapii Kardiochirurgii Dziecięcej. Zadanie to, uznane przez uczelnię jako priorytetowe w tym szpitalu, nie zostało przyjęte do finansowania w 2011 r., ze względu na ograniczone możliwości budżetu części 46: Zdrowie. Jednocześnie pragnę poinformować, że żadne zadanie w przedmiotowym szpitalu nie było wnioskowane jako wymagające niezwłocznej pomocy finansowej.

Odnosząc się do aktualnej sytuacji na Oddziale Intensywnej Terapii Kardiochirurgii Dziecięcej w Szpitalu Klinicznym im. Karola Jonschera informuję, iż zgodnie z informacjami uzyskanymi od uniwersytetu bezpośrednią przyczyną zalania pomieszczeń szpitala była niedrożna rura spustowa odprowadzająca wodę deszczową z dachu, co wskazuje na brak bieżącej konserwacji, a nie na konieczność podejmowania działań inwestycyjnych. Ostatni remont naprawy pokrycia dachowego szpitala został wykonany 24 stycznia 2011 r. Ponadto, po pierwszym zalaniu pomieszczeń szpitala została udrożniona rura spustowa, przeprowadzono przegląd oraz wykonano miejscowe naprawy pokrycia dachowego. Ministerstwu Zdrowia przedstawiono także protokoły przeglądów stanu technicznego budynku Instytutu Pediatrii (budynku głównego) przy ul. Szpitalnej 27/33, z których wynika, że stan techniczny obiektu był poprawny oraz że budynek nie stwarzał zagrożenia dla obsługi oraz osób postronnych (ostatni przegląd z 23 marca 2011 r.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Piechoty**

**w sprawie wprowadzenia w Polsce
szczegółowej procedury wszczepiania
implantów ślimakowych, zwłaszcza dzieciom
z wadą słuchu (23488)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją przedłożoną przez pana Sławomira Piechotę, posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie pana Mar-

ka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23488/11, w sprawie szczegółowej procedury wszczepiania implantów ślimakowych, zwłaszcza dzieciom z wadą słuchu, uprzejmie wyjaśniam.

Problem braku przestrzegania procedur przy wszczepianiu implantów ślimakowych został przekazany do ministra zdrowia w piśmie pani Izabeli Dudziak – prezesa Stowarzyszenia Rodziców i Przyjaciół Dzieci z Wadą Słuchu ORaToR, które wpłynęło do Ministerstwa Zdrowia 1 lipca 2011 r. Uprzejmie informuję, że pismo takie zostało skierowane również do rzecznika praw dziecka i pełnomocnika rządu do spraw osób niepełnosprawnych Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

W związku z niepokojącymi działaniami zgłaszanymi przez Ośrodek Rehabilitacji i Terapii Rodzin Dzieci z Wadą Słuchu, popartymi przez rodziny tychże dzieci, skierowaliśmy sprawę do wyjaśnienia do konsultanta krajowego w dziedzinie audiologii i foniatrii z sugestią podjęcia stosownych działań uwzględniających wprowadzenie i przestrzeganie jednolitych i skutecznych procedur przy wszczepianiu implantów ślimakowych.

Uprzejmie informuję, iż z wyjaśnień konsultanta krajowego w dziedzinie audiologii i foniatrii wynika, że stosowane postępowanie przed-, śród- i pooperacyjne przebiega zgodnie z opracowaną i wdrożoną procedurą kwalifikacji, wszczepiania i opieki nad pacjentem korzystającym z implantu ślimakowego „Zasady diagnostyki, kwalifikacji do operacji, rehabilitacji i długoterminowej opieki nad pacjentem wymagającym zastosowania implantu ślimakowego/pniowego”. Procedura ta została przygotowana w ramach realizowanego w latach 1997–2001 ogólnopolskiego „Programu opieki nad osobami z uszkodzeniami słuchu w Polsce” zgodnie z ideą i zasadami Evidence-based Medicine, we współpracy z wiodącymi na świecie ośrodkami, w których wykonywane są operacje wszczepiania implantu ślimakowego. Opracowane zostały również szczegółowe algorytmy postępowania w wybranych obszarach oraz zalecenia w przypadkach szczególnych bądź odnoszących się do określonych grup pacjentów. Z uwagi na ciągły rozwój i postęp w technologii i medycynie standardy postępowania w zakresie opieki przed-, śród- i pooperacyjnej są stale modyfikowane.

Uprzejmie informuję, iż w zebranych materiale występują rozbieżności w interpretacji działań dotyczących postępowania lekarskiego przedstawionego w piśmie Stowarzyszenia Rodziców i Przyjaciół Dzieci z Wadą Słuchu ORaToR oraz w materiale przesłanym przez konsultanta krajowego w dziedzinie audiologii i foniatrii, zawierającym wyjaśnienia kierownikom klinik, w których wszczepiane były implanty ślimakowe przytoczonym dzieciom. Rozbieżności te powinny być wyjaśnione z wielką starannością w odrębnym każdorazowo indywidualnym postępowaniu. Z wnioskiem o wdrożenie takiego postępowania mogą wystąpić rodzice dzieci, kierując ten wniosek

do właściwego konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie audiologii i foniatrii lub rzecznika praw pacjenta, w którym to postępowaniu na podstawie dokumentacji medycznej można stwierdzić, czy proces diagnozowania, leczenia i rehabilitacji przebiegał w sposób prawidłowy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Wenderlicha**

**w sprawie przyszłości Wojewódzkiego Ośrodka
Lecznictwa Psychiatrycznego w Toruniu (23491)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 18 lipca 2011 r. (nr SPS-023-23491/11), przy którym przesłana została interpelacja posła Jerzego Wenderlicha dotycząca Wojewódzkiego Ośrodka Lecznictwa Psychiatrycznego w Toruniu, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Stosownie do art. 6 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.) samorząd województwa tworzy i prowadzi zakłady psychiatrycznej opieki zdrowotnej, zgodnie z potrzebami wynikającymi w szczególności z liczby i struktury społecznej ludności województwa. Powyższy przepis wskazuje, iż to na organach samorządu wojewódzkiego, będących jednocześnie organami założycielskim podmiotów leczniczych o profilu psychiatrycznym, spoczywa kluczowy obowiązek zapewnienia mieszkańcom danego województwa dostępu do placówek lecznictwa psychiatrycznego. Należy przy tym pamiętać, iż dla zapewnienia właściwej dostępności świadczeń opieki zdrowotnej konieczne jest również umożliwienie ich uzyskania w lokalizacji możliwie bliskiej miejscu zamieszkania chorego. Wymaganie to ma szczególne znaczenie w odniesieniu do osób cierpiących z powodu zaburzeń psychicznych. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż organy założycielskie, uprawnione do kształtowania efektywnej i powszechnie dostępnej opieki zdrowotnej, mogą podejmować działania obejmujące przekształcenia podmiotów leczniczych.

Zadaniem ministra zdrowia oraz Narodowego Funduszu Zdrowia, zobowiązanego przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) do

określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, jest zabezpieczenie dostępu do świadczeń gwarantowanych na terenie danego województwa, jednakże bez możliwości decydowania o strukturze i organizacji udzielających przedmiotowych świadczeń podmiotów.

W celu ochrony praw osób posiadających dysfunkcje psychiczne jak i zapewnienia im właściwej opieki Rada Ministrów przyjęła w dniu 28 grudnia 2010 r. „Narodowy program ochrony zdrowia psychicznego”. Przedmiotowy program zakłada m.in. upowszechnienie środowiskowego modelu psychiatrycznej opieki zdrowotnej, który oznacza zwiększenie udziału pozaszpitalnych form wsparcia psychiatrycznego w rehabilitacji zdrowotnej, oraz przekształcenia szpitali psychiatrycznych w jednostki wyspecjalizowane, a także tworzenie oddziałów psychiatrycznych w szpitalach ogólnych. Oddziały takie pozawalają na wyrównanie dostępności terytorialnej opieki stacjonarnej oraz zmniejszają stygmatyzację osób hospitalizowanych z powodu zaburzeń psychicznych.

Należy mieć świadomość, iż duża liczba słabo zintegrowanych placówek, wielość podmiotów występujących na rynku usług zdrowotnych skierowanych do osób z zaburzeniami psychicznymi ograniczają efektywność systemu opieki, jak również nie sprzyjają koordynacji świadczeń udzielanych poszczególnym pacjentom. Modelowym rozwiązaniem w tym zakresie jest propozycja organizowania centrów zdrowia psychicznego wraz z dostosowanym do tego właściwym sposobem finansowania świadczeń.

Ideą Centrum Zdrowia Psychicznego jest wprowadzenie nowoczesnego, sprawdzonego modelu opieki psychiatrycznej, który zapewni kompleksową opiekę psychiatryczną obejmującą diagnostykę, leczenie i rehabilitację oraz orzecznictwo i konsultacje dla podstawowej opieki zdrowotnej.

Wdrożenie założeń i celów programu jest warunkiem poprawy sytuacji osób cierpiących na zaburzenia psychiczne; populacji, która ze względu na rosnącą liczbę zagrożeń dla zdrowia psychicznego niepokojąco wzrasta. Należy podkreślić, iż problematyka zaburzeń psychicznych wchodzi w zakres kompetencji kilku resortów, dlatego też realizacja postulatów NPOZP możliwa jest tylko poprzez prowadzenie skoordynowanych i wielokierunkowych działań mających zapewnić nie tylko szeroki dostęp do coraz skuteczniejszych terapii farmakologicznych, ale przede wszystkim umożliwiających osobom chorym rehabilitację społeczną i zawodową.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie trzeźwości nastolatków (23498)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 18 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23498/11), uprzejmie przedkładałam odpowiedź na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie trzeźwości nastolatków.

Odnosząc się do pierwszego pytania pana posła w sprawie kampanii profilaktycznych w zakresie uzależnień, uprzejmie proszę o przyjęcie informacji o działaniach profilaktycznych prowadzonych w zakresie uzależnień przez Ministerstwo Zdrowia.

Przegląd kampanii społecznych zrealizowanych przez podległe ministrowi zdrowia Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii w latach 2000–2010.

Zgodnie z „Krajowym programem przeciwdziałania narkomanii na lata 2011–2016” (Dz. U. z dnia 13 kwietnia 2011 r.) Ministerstwo Zdrowia jest zobowiązane do realizacji ogólnopolskich kampanii społecznych dotyczących problematyki narkotykowej. Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii, jako jednostka powołana przez Ministerstwo Zdrowia do realizacji polityki państwa w zakresie przeciwdziałania zjawisku narkomanii, od roku 2000 do chwili obecnej zajmuje się m.in. przeprowadzaniem kampanii społecznych, których tematy są związane z aktualnymi problemami społecznymi związanymi z narkotykami i są odpowiedzią na pojawiające się trendy na scenie narkotykowej.

W latach 2000–2010 z inicjatywy Krajowego Biura ds. Przeciwdziałania Narkomanii przeprowadzono dziesięć ogólnopolskich kampanii społecznych o charakterze edukacyjnym, informacyjnym bądź profilaktycznym:

— 2000–2001 – kampania „Znajdź czas dla swojego dziecka”. Głównym przesłaniem kampanii skierowanej do rodziców i opiekunów było zwrócenie uwagi na znaczenie rodziny jako czynnika chroniącego dziecko przed używaniem narkotyków oraz podkreślenie roli wychowawczej rodziców bądź opiekunów w profilaktyce uzależnień;

— 2002–2003 – kampania „Narkotyki – najlepsze wyjście nie wchodzić”. Zadaniem kampanii było uświadomienie młodzieży na fakt, że używanie narkotyków wiąże się z poważnymi szkodami zdrowotnymi i społecznymi. Jednym z istotnych jej elementów były działania nastawione na zwiększenie bezpieczeństwa młodzieży w miejscach rekreacji, głównie w klubach, dyskotekach i na koncertach;

— 2004 – kampania „Uczelnie wolne od narkotyków”. Kampania prowadzona wspólnie z Kancelarią Prezydenta RP zachęcała organizacje studenckie oraz władze uczelni do podejmowania na ich terenie

oraz w domach studenckich działań profilaktycznych na rzecz ograniczania używania narkotyków przez młodzież akademicką;

— 2005–2006 – kampania „Blżej siebie – dalej od narkotyków”. Przewodnią ideą kampanii była teza, że dobre relacje pomiędzy rodzicami bądź opiekunami i dziećmi służą budowaniu więzi i bliskości, co w znacznym stopniu chroni młodzież przed sięganiem po substancje psychoaktywne, a zwłaszcza przed uzależnieniem;

— 2006–2007 – kampania „Wparcie społeczności lokalnych w przeciwdziałaniu narkomanii”. Kampania skierowana do społeczności lokalnych miała na celu wsparcie samorządów w skutecznym zapobieganiu narkomanii. Adresatami projektu były gminne władze samorządowe, pracownicy pomocy społecznej, placówek oświatowych, Policji, lokalnych organizacji pozarządowych oraz całe społeczeństwo obywatelskie;

— 2007–2008 – kampania „Pilnuj drinka”. Kampania informacyjna dotycząca bezpieczeństwa młodzieży podczas imprez muzycznych w klubach i dyskotekach. Celem kampanii było zwrócenie uwagi na zagrożenia związane z substancjami dodawanymi do napojów w celach przestępczych;

— 2008–2009 – kampania „Czy wiesz, co przewożysz?”. Kampania informacyjna dotycząca bezpieczeństwa obywateli polskich podczas podróży zagranicznych miała na celu ochronę polskich turystów przed nieświadomym przemytem;

— 2009–2010 kampania „Dopalacze mogą Cię wypalić – poznaj fakty”. Akcja informacyjno-edukacyjna podjęta w odpowiedzi na alarmujące wyniki badań krajowego biura dotyczących używania przez młodzież tzw. dopalaczy mająca na celu uświadomienie młodym ludziom, jakie faktyczne zagrożenie dla młodych ludzi niesie używanie dopalaczy;

— 2009 – kampania „Brałeś? Nie jedź! Po narkotykach rozum wysiada”. Pierwsza ogólnopolska kampania społeczna poruszająca problem prowadzenia pojazdów pod wpływem narkotyków. Celem kampanii było uświadomienie młodzieży, że prowadzenie samochodu po zażyciu narkotyków jest takim samym przestępstwem i równie niebezpieczne jak prowadzenie po alkoholu.

Mimo że przedstawione powyżej kampanie społeczne są zakończone, materiały powstałe w ramach kampanii (np. ulotki, plakaty, publikacje) nadal są dystrybuowane przez Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii do osób zainteresowanych, dzięki czemu zasięg kampanii stale rośnie, a treści przez nie propagowane nadal są obecne w świadomości publicznej.

Podobnie strony internetowe powstałe w ramach kampanii społecznych (np. strony internetowe kampanii „Brałeś – nie jedź” <http://www.rozumwysiada.pl> oraz „Dopalacze mogą Cię wypalić” www.dopalaczeinfo.pl) nadal są aktywne w sieci i aktualizowane o nowe treści.

Opis kampanii społecznej realizowanej aktualnie przez podległe ministrowi zdrowia Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii wraz informacją na temat kampanii planowanej w na rok 2012.

W roku bieżącym od 20 czerwca Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii prowadzi akcję antynarkotykową mającą charakter kampanii społecznej pod nazwą „Narkotyki? Na co mi to”. Jest to pierwsza w Polsce kampania odwołująca się do przekonania normatywnych mających wpływ na ludzkie zachowania, unaoczniająca fakt, że większość młodych ludzi nie używa narkotyków, co ma potwierdzenie w wynikach badań naukowych. Za pomocą tak sformułowanego przekazu kampania ma kształtować przekonanie, że nieużywanie narkotyków jest obecnie normą wśród nastolatków i tym samym ma wzmacniać postawy antynarkotykowe. Kampania skierowana jest do ogółu społeczeństwa, a w szczególności do młodych ludzi w wieku 14–18 lat.

W ramach kampanii została uruchomiona strona internetowa projektu – www.nacomito.com.pl, będąca przestrzenią wymiany doświadczeń i informacji pomiędzy młodymi osobami. Oprócz propagowania pozytywnych wzorców strona internetowa kampanii jest również nośnikiem informacji na temat szkodliwości używania narkotyków. Ze względu na dużą aktywność grupy docelowej na portalach społecznościowych, utworzony został dodatkowo profil kampanii na Facebooku.

Oprócz strony internetowej, w ramach kampanii powstały także spoty telewizyjne i spoty radiowe. Przekaz spotów utrzymany jest w pozytywnej, pogodnej tonacji, adekwatnej do charakteru i treści promowanego przekazu. Linia kreatywna kampanii ukazuje młodych ludzi opowiadających o swoich pasjach, zainteresowaniach i sposobach spędzania czasu wolnego bez narkotyków.

Kolejnym elementem działań w ramach kampanii ogólnopolskiej są akcje AdMirror przeprowadzane w miejscach często odwiedzanych przez młodzież – w klubach, pubach, dyskotekach. W działania włączają się także liczne jednostki samorządu terytorialnego oraz organizacje pozarządowe. Kampania będzie trwała do końca roku 2011. Ze względu na duże powodzenie kampanii Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii planuje kontynuację akcji „Narkotyki? Na co mi to” w roku 2012, poszerzając jej zakres tematyczny o nowe obszary.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że podległa ministrowi zdrowia Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych nie prowadzi w chwili obecnej żadnych kampanii informacyjnych dotyczących szkodliwości picia alkoholu, skierowanych do młodzieży i nie przewidujemy tego typu działań w najbliższej przyszłości (głównie ze względu na wysokie koszty działań o charakterze kampanijnym oraz na niepotwierdzoną skuteczność tego typu działań, jeżeli chodzi o postawy i zachowania młodych ludzi). Działania kampanijne mogą być jedynie wsparciem długofalowych działań profilaktycznych reali-

zowanych głównie w środowiskach lokalnych. Podczas kampanii „Wyhamuj w porę” skierowanej do dorosłych w 2010 r. do blisko 1500 gmin wysłano pakiety z materiałami dla młodzieży, rodziców i nauczycieli, specjalne scenariusze do prowadzenia zajęć lekcyjnych oraz uruchomiono specjalną stronę internetową WWW.niebotak.pl. Poprzez hasło „Nie piję – bo tak!” promowano postawy abstynencji wśród młodzieży.

Warto jednak podkreślić, iż polski model rozwiązywania problemów alkoholowych realizowany od połowy lat 90. jest zdecentralizowany. W roku 2009 (w tej chwili opracowanie raportu za rok 2010 jest na ukończeniu) na zadania z zakresu rozwiązywania problemów alkoholowych wykorzystano łącznie w całej Polsce blisko 600 mln zł. Wydatki ministerstw i urzędów centralnych stanowiły jedynie ok. 1,1% wszystkich środków wykorzystanych na realizację tych zadań, pozostałą część stanowiły środki pozabudżetowe uzyskiwane przez samorządy lokalne z tytułu opłat za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych oraz opłat za zezwolenia na obrót hurtowy piwem i winem, pobieranych przez samorządy województw. To samorządy lokalne w swoich zadaniach mają realizację działań profilaktycznych i posiadają na to środki finansowe. Dzięki współpracy ze szkołami rokrocznie ponad 1,5 mln uczniów wszystkich poziomów szkół uczestniczy w różnorodnych programach edukacyjnych z obszaru profilaktyki, a dodatkowo ponad milion uczestniczy w różnorodnych oddziaływaniach środowiskowych – klubach, zajęciach sportowych itp.

W ramach podnoszenia jakości realizowanych oddziaływań profilaktycznych, podnoszenia kompetencji do pracy profilaktycznej z młodzieżą (np. rodziców, wychowawców) Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych m.in.: organizuje konferencje dla animatorów i realizatorów programów profilaktycznych (corocznie ok. 150 uczestników), szkolenia, seminaria naukowe dla specjalistów i naukowców zajmujących się problemami dzieci i młodzieży, które służą wyznaczaniu nowych kierunków działań profilaktycznych. W trosce o podnoszenie jakości programów profilaktycznych przy współpracy z Krajowym Biurem ds. Przeciwdziałania Narkomanii, Instytutem Psychiatrii i Neurologii oraz Ośrodkiem Rozwoju Edukacji uruchomiono też system rekomendacji programów profilaktyki i promocji zdrowia – jednym z jego celów jest ocena i tworzenie bazy danych programów, które posiadają skuteczność potwierdzoną badaniami ewaluacyjnymi. Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych rokrocznie rekomenduje samorządom gminnym kierunki i sposoby realizacji gminnych programów profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych (np. działania skierowane do rodziców czy programy interwencyjno-korekcyjne dla młodych upijających się).

PARPA wspiera, analizuje i gromadzi badania nt. rozmiarów spożycia alkoholu przez nieletnich, częstotliwości picia i upijania się, dostępności alko-

holu. Badania te realizowane systematycznie co 4 lata pokazują, że konsumpcja alkoholu jest najbardziej rozpowszechnionym zachowaniem ryzykownym wśród nastolatków. Konsumpcja alkoholu przez polską młodzież kształtuje się jednak na średnim poziomie w porównaniu z resztą Europy. W latach 90. utrzymywała się silna wzrostowa tendencja w zakresie spożywania alkoholu, zwłaszcza piwa, przez młodzież. Należy zwrócić uwagę na niepokojący fakt, iż wskaźniki spożywania alkoholu przez dziewczęta i młode kobiety dążą do zrównania ze wskaźnikami osiąganymi przez chłopców i młodych mężczyzn. Ostatnie krajowe badania z roku 2007 oraz inne badania prowadzone np. regionalnie wskazują jednak na pewne zatrzymanie (lub nawet spadek niektórych wskaźników) wzrostu grupy pijącej młodzieży (szczególnie w grupie 15-letnich chłopców). Specjaliści wskazują, iż wobec ogromnej presji związanej z reklamą i promocją napojów alkoholowych zahamowanie wzrostu liczby upijających się młodych ludzi można oceniać jako pozytywny efekt wszystkich działań profilaktycznych ukierunkowanych na dzieci i młodzież.

Odpowiadając na trzecie pytanie pana posła dotyczące procesu leczenia w ośrodkach terapii uzależnień od substancji psychoaktywnych (narkotyki) oraz w ośrodkach lecznictwa odwykowego (alkohol), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Opis przebiegu leczenia młodzieży w ośrodkach terapii leczenia uzależnień i kosztów tego leczenia dla budżetu państwa w skali roku.

W Polsce leczenie uzależnienia od substancji psychoaktywnych młodzieży prowadzone jest zarówno w placówkach ambulatoryjnych (poradniach, których jest ok. 300), jak i ośrodkach stacjonarnych (ok. 87, w tym 33 dla pacjentów poniżej 18. roku życia). Pacjent przyjmowany jest do placówki w bardzo krótkim czasie, tzn. zwykle do 1 tygodnia. Terapia w placówkach stacjonarnych trwa najczęściej do 12 miesięcy, w czasie których młodzi ludzie oprócz leczenia i rehabilitacji realizują obowiązek szkolny. Leczenie opiera się przede wszystkim na terapii grupowej wspartej kontaktem indywidualnym z terapeutą, poradnictwem oraz obejmuje współpracę z rodziną. Należy podkreślić, iż kierowanie młodych ludzi do ośrodków stacjonarnych powinno być poprzedzone rzetelną diagnozą uzależnienia oraz analizą sytuacji życiowej pacjenta (rodzinnej, szkolnej).

W 2010 r. wydatki Narodowego Funduszu Zdrowia na leczenie uzależnień od substancji psychoaktywnych w 87 ośrodkach stacjonarnych wyniosły 83 686 172 zł, natomiast w poradniach ambulatoryjnych 9 991 822 zł.

„Krajowy program przeciwdziałania narkomanii na lata 2011–2016” zakłada rozszerzenie oferty leczniczej młodzieży o programy krótkoterminowe (3–6 miesięcy), realizowane w placówkach stacjonarnych. Optymalnym rozwiązaniem w przypadku młodych ludzi jest bowiem leczenie w poradni lub w stacjonarnym programie krótkoterminowym w miejscu za-

mieszkania pacjenta przy ścisłej współpracy i zaangażowaniu rodziców. Niezbędna jest zatem wczesna diagnoza problemu oraz podejmowanie skutecznych interwencji już na etapie szkodliwego zażywania substancji psychoaktywnych. „Krajowy program przeciwdziałania narkomanii na lata 2011–2016” w obszarze leczenia i rehabilitacji zakłada wzrost nakładów na leczenie ambulatoryjne.

W kwestii leczenia młodych osób w ośrodkach terapii uzależnień (leczenie odwykowe) informuję, iż standard świadczeń gwarantowanych w obszarze leczenia uzależnień dla osób nieletnich nie różni się zasadniczo od standardu leczenia osób dorosłych. Podstawową metodą leczenia uzależnienia w zakładach lecznictwa odwykowego jest psychoterapia uzależnienia, natomiast postępowanie medyczne ma wymiar wspomagający psychoterapię uzależnienia i jest nakierowane głównie na leczenie alkoholowych zespołów abstynencyjnych oraz farmakologiczne wsparcie psychoterapii.

Programy terapeutyczne oparte są w większości na:

- podejściu terapii behawioralno-poznawczej,
- idei i doświadczeniach Wspólnoty Anonimowych Alkoholików.

Większość programów integruje różne podejścia psychoterapeutyczne, z przewagą behawioralno-poznawczego.

Podstawowe cele psychoterapii to:

- zachowanie trwałej abstynencji,
- poprawa zdrowia psychicznego i fizycznego,
- nabycie umiejętności potrzebnych do rozwiązywania problemów emocjonalnych i społecznych.

Czas niezbędny do przeprowadzenia skutecznej terapii to 18–24 miesiące. Pierwszy, podstawowy etap psychoterapii uzależnienia od alkoholu w zakładach stacjonarnych i oddziałach dziennych trwa 6–8 tygodni, natomiast w placówkach ambulatoryjnych 4–6 miesięcy. Cały cykl psychoterapii uzależnienia trwa do dwóch lat i obejmuje do 240 godzin terapii grupowej i do 50 godzin terapii indywidualnej w ciągu roku. Po zakończonej terapii stacjonarnej osoby uzależnione, w celu kontynuowania leczenia, kierowane są do dalszej psychoterapii w zakładach ambulatoryjnych oraz do grup samopomocowych anonimowych alkoholików i klubów abstynenta. Czas leczenia w oddziałach leczenia alkoholowych zespołów abstynencyjnych nie przekracza 10 dni. Jednocześnie warto podkreślić fakt, że specyfiką problemów alkoholowych młodych ludzi i ich leczenia jest:

- zażywanie kilku substancji psychoaktywnych (zamiennie, łącznie, naprzemiennie), gdzie alkohol jest substancją dominującą lub towarzyszącą,
- dość krótki okres zażywania,
- destrukcyjny wzorec spożywania substancji psychoaktywnych,
- silne środowiskowe wzmocnienie zażywania,
- porównywalnie większa niż w grupie dorosłych ilość zaburzeń psychicznych wynikających z zażywania,

— trudność diagnozowania młodych ludzi pod kątem uzależnienia.

Funkcjonowanie lecznictwa odwykowego pochłania w skali roku ok. 300 mln zł (są to środki przekazywane przez NFZ oraz wsparcie placówek lecznictwa odwykowego przez samorządy lokalne). Nie dysponujemy danymi, jaki odsetek tej kwoty przeznaczony jest na leczenie osób nieletnich. Osoby do 18. roku życia leczone z powodu zaburzeń wynikających z używania alkoholu stanowiły w 2008 r.:

- 1% pacjentów poradni odwykowych,
- 0,3% pacjentów oddziałów całodobowych (rocznik statystyczny Instytutu Psychiatrii i Neurologii).

Mam nadzieję, iż przekazane panu posłowi informacje okażą się satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie wykorzystania środków unijnych
na dostęp do Internetu (23501)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Johna Abrahama Godsona, przekazaną zgodnie z właściwością przez ministra infrastruktury, znak: SPS-023-23501/11, w sprawie wykorzystania środków unijnych na dostęp do Internetu przedstawiam, co następuje.

W obecnej perspektywie finansowej (lata 2007–2013) istnieje możliwość realizacji projektów z zakresu społeczeństwa informacyjnego dotyczących m.in. budowy sieci szkieletowych, dystrybucyjnych i dostępowych, tworzenia publicznych punktów dostępu do Internetu (PIAP), świadczenia e-usług publicznych z zakresu: administracji, edukacji, zdrowia, kultury, bezpieczeństwa obywateli, ochrony środowiska o wymiarze regionalnym i lokalnym oraz zapewnienia szerokiego dostępu i wykorzystania technik ICT dla przedsiębiorców. Środki finansowe umożliwiające realizację przedmiotowych inwestycji dostępne są w ramach następujących programów operacyjnych: regionalnych programów operacyjnych (RPO), Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” (PO IG) oraz Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” (PO RPW).

I. Regionalne programy operacyjne (RPO).

1. Czy ministerstwo mogłoby przedstawić wykaz samorządów, które skorzystały z dofinansowania, i w jakim stopniu?

Zgodnie z danymi z Krajowego Systemu Informatycznego (KSI), według stanu na dzień 31 lipca br., alokacja ze środków EFRR na działania/priorytety dotyczące m.in. budowy infrastruktury sieci szerokopasmowych (kategoria interwencji 10) na lata 2007–2013 w ramach RPO wynosi ponad 2,2 mld PLN (dane w formie tabelarycznej z podziałem na województwa przekazuję w załączeniu^{*)}). W ramach 10 kategorii interwencji zawarto 93 umowy o dofinansowanie projektów, w których wartość dofinansowania EFRR wynosi ok. 990 mln PLN. Wartość dofinansowania UE w zawartych umowach w stosunku do indykatywnej alokacji stanowi ponad 44%. Są to projekty m.in. z zakresu:

- budowy nowych, przebudowy i rozbudowy istniejących miejskich, szerokopasmowych sieci dostępowych (Metro Ethernet) umożliwiających transmisję danych multimedialnych,
- budowy, przebudowy i wyposażenia inwestycyjnego centrów zarządzania sieciami lokalnymi i regionalnymi (np. szerokopasmowy Internet, VoIP, wideokonferencje itp.),
- tworzenia, budowy lub modernizacji publicznych punktów dostępu do usług elektronicznych oraz Internetu (pasywnych, aktywnych – w formie telecentrów, pośrednich – PIAP, HotSpot) umieszczonych w obiektach publicznie dostępnych oraz
- budowy sieci szerokopasmowych.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez instytucje zarządzające RPO (IZ RPO) w II kwartale 2011 r. w ramach RPO dotychczas podpisano 63 umowy o dofinansowanie projektów dotyczących wyłącznie budowy sieci szerokopasmowych (w tym 57 umów dotyczyło jednostek samorządu terytorialnego – wykaz w załączeniu^{*)}), w których wartość dofinansowania EFRR wynosi ok. 855 mln PLN. Docelowo planowana jest realizacja 93 projektów w przedmiotowym zakresie (z zakresu różnych kategorii: sieć komercyjna, sieć na użytek własny jednostek samorządu terytorialnego, placówek edukacyjnych lub medycznych), w których wartość dofinansowania EFRR planowana jest na kwotę ok. 1,6 mld PLN.

2. Jak przedstawiają się kampanie informacyjne dotyczące pozyskiwania i wykorzystywania środków unijnych przez samorządy?

Należy wskazać, że instytucjami, w gestii których leży zarządzanie i wdrażanie RPO, w tym prawidłowe wydatkowanie środków finansowych przeznaczonych na realizację projektów w ramach RPO (także projektów dotyczących budowy infrastruktury szerokopasmowego Internetu), są zarządy poszczególnych województw – IZ RPO. W związku z powyższym należy wskazać, że wszelkie kwestie związane z uzyskaniem dofinansowania na realizację ww. projektów w ramach poszczególnych RPO, w tym pro-

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

wadzenie kampanii informacyjnych dotyczących pozyskiwania środków na realizację przedmiotowych inwestycji, leżą w ich kompetencjach.

3. Czy ministerstwo realizuje przedsięwzięcia mające na celu zmobilizowanie samorządów do wykorzystywania środków unijnych?

Poniżej przekazuję informację na temat działań, jakie podjęło Ministerstwo Rozwoju Regionalnego (MRR) w celu wsparcia IZ RPO w zakresie realizacji projektów dotyczących sieci szerokopasmowych. W dniu 31 grudnia 2009 r. weszło w życie rozporządzenie ministra rozwoju regionalnego z dnia 7 grudnia 2009 r. w sprawie udzielania pomocy na inwestycje w zakresie energetyki, infrastruktury telekomunikacyjnej, infrastruktury sfery badawczo-rozwojowej, lecznictwa uzdrowiskowego w ramach regionalnych programów operacyjnych (dalej: rozporządzenie MRR). Rozporządzenie MRR jest programem sektorowej pomocy regionalnej, zatem opartym w zakresie m.in. maksymalnych dopuszczalnych intensywności pomocy na tzw. mapie pomocy regionalnej, dla każdego państwa członkowskiego akceptowanej przez KE, warunki te również zawarto w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 października 2006 r. w sprawie ustalenia mapy pomocy regionalnej (Dz. U. Nr 190, poz. 1402). Rozporządzenie MRR reguluje zasady przyznawania regionalnej pomocy na realizację tzw. nowych inwestycji polegających na:

- budowie lub przebudowie telekomunikacyjnych sieci szkieletowych,
- budowie lub przebudowie telekomunikacyjnych sieci dostępowych,
- budowie lub przebudowie systemów lub centrów zarządzania sieciami teleinformatycznymi wraz z ich wyposażeniem.

Zgodnie z zapisami rozporządzenia MRR maksymalna intensywność pomocy przeznaczonej na pokrycie wydatków kwalifikowanych w ramach powyższych inwestycji wynosi od 30% do 50% ich wartości. W przypadku mikro-, małych i średnich przedsiębiorców, z wyłączeniem prowadzących działalność gospodarczą w sektorze transportu oraz z wyłączeniem pomocy udzielanej na realizację dużego projektu inwestycyjnego, intensywność pomocy może ulec zwiększeniu o 10 punktów procentowych w przypadku średniego przedsiębiorcy i 20 punktów procentowych w przypadku mikro- i małego przedsiębiorcy. Należy podkreślić, że rozporządzenie MRR umożliwia IZ RPO, co do zasady, realizację ww. inwestycji bez konieczności przeprowadzania procedury indywidualnej notyfikacji do KE, a zatem de facto przyczynia się do przyspieszenia ich realizacji.

MRR podjęło się wsparcia IZ RPO w procesie indywidualnej notyfikacji projektów poprzez tzw. grupowe notyfikacje indywidualne (tzw. grupowa notyfikacja polega na połączeniu ww. projektów w grupy inwestycji o podobnych lub analogicznych cechach, np. wielkość, kategoria obszaru interwencji, przyjęty model inwestycyjny etc., i dokonaniu kilku grupo-

wych notyfikacji). Decyzja w sprawie dalszego procedowania w przedmiotowym zakresie należy do IZ RPO. Starając się wesprzeć IZ RPO w działaniach związanych z udzielaniem wsparcia na realizację projektów z zakresu sieci szerokopasmowych, MRR zorganizowało szkolenia z zakresu występowania i zasad przyznawania pomocy publicznej oraz realizacji projektów związanych z infrastrukturą sieci szerokopasmowych przewidzianych do realizacji w ramach regionalnych programów operacyjnych, z których ostatnie odbyło się w pierwszej dekadzie czerwca br. Ponadto MRR zwróciło się do Urzędu Komunikacji Elektronicznej (UKE) z prośbą o przygotowanie szczegółowych modeli pozwalających na realizację projektów według następujących schematów:

— model budowy sieci na potrzeby administracji publicznej wraz z Internetem socjalnym dla ludności, oparty na rozwiązaniu przyjętym w decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 maja 2007 r. w sprawie NN 24/07 Prague Municipal Wireless Network,

— model budowy sieci i świadczenia bezpośrednio przez jednostkę samorządu terytorialnego usług szerokopasmowych dla ludności i przedsiębiorców w oparciu o założenia usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, z uwzględnieniem specyfiki wynikającej z faktu powierzenia realizacji powyższego zadania podmiotowi spełniającemu kryteria podmiotu wewnętrznego/jednostki organizacyjnej j.s.t.,

— model udostępnienia sieci i infrastruktury samorządu dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz świadczenia usług dostępu do szerokopasmowego Internetu dla przedsiębiorców – użytkowników końcowych z wykorzystaniem pomocy de minimis i ustawy o wspieraniu rozwoju sieci i usług telekomunikacyjnych.

Ww. opracowania, zamieszczone na stronie internetowej UKE, powinny stanowić istotne wsparcie dla jednostek samorządu terytorialnego realizujących projekty dotyczące budowy infrastruktury Internetu szerokopasmowego w Polsce.

II. Program Operacyjny „Rozwój Polski Wschodniej” (PO RPW).

1. Czy ministerstwo mogłoby przedstawić wykaz samorządów, które skorzystały z dofinansowania, i w jakim stopniu?

W ramach działania II.1: Sieć szerokopasmowa Polski Wschodniej (SSPW) Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” (PO RPW) realizowanych jest 5 projektów budowy regionalnych sieci szerokopasmowych. Beneficjentami projektów są samorządy województw Polski wschodniej (lubelskiego, podkarpackiego, podlaskiego, świętokrzyskiego i warmińsko-mazurskiego). Ze wszystkimi województwami zostały zawarte umowy o dofinansowanie projektów. W przypadku PO RPW kontraktacja na chwilę obecną (wartość podpisanych umów w stosunku do dostępnej alokacji) wynosi 100%. Informacje dotyczące umów znajdują się w poniższej tabeli.

Umowy o dofinansowanie projektów SSPW.

Województwo	Data podpisania umowy	Całkowita wartość (PLN)	Dofinansowanie z EFRR (PLN)	Dofinansowanie z budżetu państwa (PLN)	Wkład własny samorządu (PLN)
warmińsko-mazurskie	16.11.2010 r.	314 193 769,53	219 737 246,64	25 851 440,78	12 925 720,39
lubelskie	21.01.2011 r.	388 754 036,07	271 855 701,26	31 983 023,68	15 991 511,84
świętokrzyskie	27.01.2011 r.	202 159 758,13	141 687 329,74	16 669 097,62	8 334 548,80
podkarpackie	11.03.2011 r.	296 033 485,25	207 255 317,50	24 382 978,53	12 191 489,26
podlaskie	15.04.2011 r.	252 358 083,25	176 825 734,13	20 803 027,54	10 401 513,78

W związku z realizacją przez MRR działań w ramach przygotowania projektu SSPW do realizacji wydatki poniesione w tym zakresie m.in. na przygotowanie inwentaryzacji stanu infrastruktury szerokopasmowej w Polsce wschodniej oraz studium wykonalności dla projektu były finansowane z 6. osi priorytetowej PO RPW: Pomoc techniczna. Do chwili obecnej wydatkowano z tego tytułu ok. 9 mln PLN.

2. Jak przedstawiają się kampanie informacyjne dotyczące pozyskiwania i wykorzystywania środków unijnych przez samorządy?

Projekty budowy sieci szerokopasmowych realizowane w ramach PO RPW są projektami indywidualnymi, umieszczonymi na liście projektów indywidualnych i niepodlegającymi procedurze konkursowej. Dlatego też nie były prowadzone kampanie w zakresie możliwości pozyskania środków na tego typu projekty.

3. Czy ministerstwo realizuje przedsięwzięcia mające na celu zmobilizowanie samorządów do wykorzystywania środków unijnych?

Inicjatywy i działania MRR podejmowane w ramach realizacji projektów SSPW:

— podpisanie w dniu 2 października 2007 r. porozumienia o współpracy dotyczącej projektu SSPW pomiędzy MRR a operatorami telekomunikacyjnymi,

— zlecenie i odebranie inwentaryzacji stanu infrastruktury szerokopasmowej na potrzeby projektu SSPW (odbiór – czerwiec 2008 r.). Aktualizacja inwentaryzacji została odebrana w 2010 r.,

— zlecenie i odebranie studium wykonalności dla projektu SSPW (odbiór 22 marca 2010 r.),

— podpisanie w dniu 1 lipca 2009 r. – w celu sprawniej realizacji projektu – trójstronnych porozumień w sprawie określenia zasad realizacji projektu w ramach działania II.1: Sieć szerokopasmowa Polski wschodniej PO RPW 2007–2013 w województwach Polski wschodniej, określających podział zadań pomiędzy IZ PO RPW, IP PO RPW oraz beneficjentów w trakcie przygotowania i realizacji projektu SSPW,

— powołanie komitetu sterującego ds. projektu SSPW na mocy zarządzenia nr 16 MRR z dnia 21 października 2009 r. w sprawie powołania komitetu sterującego ds. projektu „Sieć szerokopasmowa Polski wschodniej”.

Jednym z głównych celów prac komitetu jest m.in. wypracowywanie wspólnego stanowiska MRR i strony samorządowej w sprawie dalszej sprawniej realizacji projektu. W skład KS wchodzi: przedstawiciel ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego w randze sekretarza lub podsekretarza stanu, członkowie zarządów województw Polski wschodniej. W posiedzeniach komitetu mogą uczestniczyć w charakterze obserwatorów: przedstawiciel ministra właściwego do spraw informatyzacji (MSWIA), przedstawiciel UKE (dotychczas odbyło się 10 posiedzeń),

— powołanie na prośbę MRR grupy roboczej do spraw wdrażania działania II.1 PO RPW: Sieć szerokopasmowa Polski wschodniej przy Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości,

— prowadzenie konsultacji z operatorami telekomunikacyjnymi w sprawie przyjętych w projekcie założeń (w okresie 2009–2010 z inicjatywy MRR odbyły się 3 spotkania z przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi),

— prowadzenie procesu notyfikacji pomocy publicznej w KE (za co formalnie odpowiadają beneficjenci).

Działania prenotyfikacyjne (kontakty z UOKiK i KE) były prowadzone przez MRR, a beneficjenci (samorządy województw) byli na bieżąco informowani o przebiegu prenotyfikacji. Podczas prenotyfikacji pomocy publicznej położono szczególny nacisk na to, by projekty były przygotowywane w zgodzie z zapisami wytycznych wspólnotowych w sprawie stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do szybkiego wdrażania sieci szerokopasmowych, to jest by nie zakłócały konkurencji na istniejącym rynku, a jednocześnie odpowiadały na wyzwania płynące z europejskiej agendy cyfrowej, z uwzględnieniem bardzo trudnych uwarunkowań polskiego

rynku telekomunikacyjnego. W dniu 29 lipca br. Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów przesłał dokumentację notyfikacyjną dla 5 projektów SSPW do KE. Tym samym rozpoczęła się procedura formalnej notyfikacji pomocy publicznej,

— prowadzenie uzgodnień z regulatorem (UKE) odnośnie do planowanych warunków dostępu do infrastruktury szerokopasmowej, mające na celu ustalenie zapisów wzorcowej umowy zawieranej przez samorząd województwa z operatorem infrastruktury.

W dniu 12 października 2010 r. prezes UKE formalnie zaakceptował warunki dostępu do infrastruktury SSPW. W następstwie powyższego wykonawca studium wykonalności zaktualizował wzór umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym stosownie do poczynionych uzgodnień,

— podpisanie w dniu 17 września 2010 r. porozumienia w zakresie uzgodnień związanych z projektami budowy sieci szerokopasmowych w ramach PO RPW oraz RPO przez przedstawicieli MRR, UKE i TP SA.

W ramach porozumienia uzgodniono zasady współpracy w zakresie przekazywania przez TP SA danych o posiadanej infrastrukturze, planowanych inwestycjach, jak również zasad przetwarzania udostępnionych przez TP danych,

— dostosowywanie systemu wdrażania programu w celu zapewnienia jak najszybszego finansowania przedsięwzięcia – umowy warunkowe umożliwiające zaliczkowanie realizacji projektu,

— udzielanie pomocy eksperckiej beneficjentom (m.in. przygotowanie ekspertyz prawnych na temat modelu partnerstwa publiczno-prywatnego czy interpretacji przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych),

— udzielanie pomocy beneficjentom w przygotowywaniu wniosków o dofinansowanie projektów.

III. Program Operacyjny „Innowacyjna gospodarka” (PO IG).

1. Czy ministerstwo mogłoby przedstawić wykaz samorządów, które skorzystały z dofinansowania, i w jakim stopniu?

W ramach działania 8.3 PO IG o wsparcie mogą ubiegać się jednostki samorządu terytorialnego (j.s.t.) lub ich konsorcja wraz z organizacjami pozarządowymi na realizację projektów mających na celu zapewnienie dostępu do Internetu dla gospodarstw domowych zagrożonych wykluczeniem cyfrowym z przyczyn ekonomicznych, a także dla dzieci i młodzieży w trudnej sytuacji materialnej oraz osób niepełnosprawnych. Całkowita alokacja na działanie 8.3 PO IG wynosi 364,4 mln EUR (309,7 mln EUR z EFRR + 54,6 mln EUR z budżetu państwa), co stanowi 1457 mln PLN. Do dnia 29 lipca 2011 r.:

— instytucja zarządzająca zatwierdziła do wsparcia 256 wniosków o dofinansowanie o całkowitej wartości wsparcia w wysokości 687,3 mln PLN, co stanowi 47,2% alokacji na działanie,

— instytucja wdrażająca zawarła 196 umów o dofinansowanie o całkowitej kwocie wsparcia w wyso-

kości 419 mln PLN, co stanowi 28,8% alokacji na działanie,

— wartość płatności zrealizowanych na rzecz beneficjentów wynosi 29,2 mln PLN (2,1% alokacji); jednocześnie przekazano 50,7 mln PLN w formie zaliczek.

Powyższe dane wskazują, że zainteresowanie działaniem 8.3 nie jest małe. Należy podkreślić, że podpisanie umów na podstawie zaakceptowanych wniosków o dofinansowanie wyczerpie prawie połowę alokacji na działanie. Charakter i długość realizacji projektów powoduje natomiast, że płatności nie następują od razu, lecz są przesunięte w czasie. Pragnę zwrócić uwagę, że w trakcie realizacji działania 8.3 wprowadzono zmiany mające na celu usprawnienie jego wdrażania, m.in. rozszerzono grupę beneficjentów ostatecznych. Umożliwiono także dofinansowanie działań koordynacyjnych, polegających na wyposażaniu w sprzęt komputerowy i zapewnianiu dostępu do Internetu w szkołach, bibliotekach oraz innych placówkach podległych beneficjentom, co spowodowało wzrost zainteresowania uzyskaniem wsparcia oraz zwiększyło efektywność projektów. Szacunkowa liczba jednostek samorządu terytorialnego występujących jako partnerzy w projektach realizowanych w ramach działania 8.3 wynosi ok. 95. Natomiast liczba gospodarstw domowych, które otrzymają dofinansowanie do Internetu, oraz sprzęt komputerowy w ramach działania 8.3 PO IG to ok. 53 943 gospodarstw. Wykaz jednostek samorządu terytorialnego, które otrzymały wsparcie na zapewnienie dostępu do Internetu w ramach działania 8.3 PO IG, jak również wykaz partnerstw występujących jako wnioskodawca/beneficjent w działaniu 8.3 stanowią załącznik do niniejszego pisma,

— w ostatnim konkursie, który został przeprowadzony od 28 lutego do 27 maja 2011 r. zostało złożonych 119 wniosków o dofinansowanie. Całkowita wartość złożonych w ostatnim naborze projektów wynosi 529 mln PLN, natomiast wartość dofinansowania, o jakie wnioskują j.s.t., wynosi 436 mln PLN, co ponad trzykrotnie przekracza dostępną alokację na konkurs, wynoszącą 113,6 mln PLN. Trwa ocena złożonych wniosków.

W dniu 18 lipca br. został ogłoszony kolejny nabór wniosków w ramach działania 8.3 PO IG, który będzie prowadzony od 1 sierpnia do 28 października. Wartość alokacji, jaka zostanie przeznaczona na konkurs, to 115 mln PLN.

Działanie 8.4 ma na celu zapewnienie dostępu do Internetu bezpośrednio do użytkownika poprzez dofinansowanie projektów inwestycyjnych realizowanych przez MSP. Całkowita alokacja na działanie 8.4 PO IG wynosi 200 mln EUR (170 mln EUR z EFRR + 30 mln EUR z budżetu państwa), co stanowi równowartość 799 mln PLN. Do dnia 29 lipca 2011 r.:

— instytucja zarządzająca zatwierdziła do wsparcia 208 wniosków o dofinansowanie o całkowitej wartości wsparcia w wysokości 245,4 mln PLN, co stanowi 30,7% alokacji na działanie,

— instytucja wdrażająca zawarła 137 umów o dofinansowanie o całkowitej kwocie wsparcia w wysokości 133,5 mln PLN, co stanowi 16,7% alokacji na działanie,

— wartość płatności zrealizowanych na rzecz beneficjentów wynosi 3,6 mln PLN (0,46% alokacji); jednocześnie przekazano 24 mln PLN w formie zaliczek.

Należy podkreślić, że jak do tej pory liczba składanych wniosków i podpisanych umów jest z każdym naborem coraz większa, co wynika przede wszystkim ze starań instytucji zaangażowanych w realizację działania 8.4 o usprawnienie systemu wdrażania działania i wprowadzenie zmian jak najkorzystniejszych dla beneficjentów. W tym celu dokonano nowej inwentaryzacji zasobów sieci telekomunikacyjnych (przeprowadził ją Urząd Komunikacji Elektronicznej wraz z Instytutem Łączności), która umożliwi precyzyjniejsze wskazanie obszarów, na których dostęp do Internetu jest niewystarczający. Wprowadzono również zmiany w kryteriach wyboru projektów, dzięki którym możliwe będzie dofinansowanie projektów na obszarach o najniższym nasyceniu usługą dostępu do szerokopasmowego Internetu. Dopuszczono także wsparcie projektów realizowanych w technologii satelitarnej.

Wykaz jednostek samorządu terytorialnego, które zostały wskazane jako lokalizacje sieci szerokopasmowych w projektach realizowanych przez przedsiębiorców, którzy uzyskali wsparcie w ramach działania 8.4 PO IG, obejmuje obecnie ponad 43 tys. miejscowości i można się z nim zapoznać, kontaktując się z panią Dorotą Klein, pracownikiem Departamentu Zarządzania Programami Konkurencyjności i Innowacyjności w MRR (nr tel. 22-330-33-96, adres e-mail: dorota.klein@mrr.gov.pl). Liczba podmiotów, które uzyskują dostęp do Internetu w wyniku realizacji projektów w ramach działania 8.4, to 127 141 podmiotów. W 2011 r. zaplanowano przeprowadzenie jednego naboru w terminie od 17 października do 16 grudnia 2011 r.

2. Jak przedstawiają się kampanie informacyjne dotyczące pozyskiwania i wykorzystywania środków unijnych przez samorządy?

Uprzejmie informuję, że w celu zwiększenia zainteresowania jednostek samorządu terytorialnego pozyskiwaniem wsparcia na zapewnienie dostępu do Internetu instytucja wdrażająca dla działań 8.3 i 8.4, tj. władza wdrażająca programy europejskie, prowadzi następujące działania:

— publikacja informacji na stronie internetowej instytucji wdrażającej (www.wwpe.gov.pl),

— szkolenia dla beneficjentów organizowane w trakcie każdej rundy konkursowej,

— akcje mailingowe, kierowane bezpośrednio na adresy poczty elektronicznej do wszystkich samorządów,

— ogłoszenia prasowe,

— spoty radiowe,

— spotkania konsultacyjne z beneficjentami,

— udział w konferencjach i targach,

— rozpowszechnianie na konferencjach i targach artykułów informacyjno-promocyjnych.

3. Czy ministerstwo realizuje przedsięwzięcia mające na celu zmobilizowanie samorządów do wykorzystywania środków unijnych?

W celu zapewnienia efektywnego wdrażania przedsięwzięć związanych z zapewnieniem szerokopasmowego dostępu do Internetu oraz podniesienia kompetencji cyfrowych obywateli w ramach działań 8.3 i 8.4 PO IG oraz regionalnych programów operacyjnych w Programie Operacyjnym „Innowacyjna gospodarka” zaplanowano realizację projektu systemowego „Działania na rzecz rozwoju szerokopasmowego dostępu do Internetu” w ramach działania 8.3 PO IG. Jego zakres obejmuje kampanie informacyjno-promocyjne, seminaria, konferencje i szkolenia dla (potencjalnych) beneficjentów, a także wsparcie prawne i konsultingowe. W ramach projektu prowadzone będą również działania koordynacyjne na poziomie strategicznym w celu ograniczenia barier w dostępie do Internetu, a także działania związane z wypracowaniem rekomendowanego modelu zarządzania i utrzymania wdrażanych sieci szerokopasmowych. Wniosek o dofinansowanie został już złożony przez beneficjenta, tj. Ministerstwo Infrastruktury, i oceniony pozytywnie przez komisję oceniającą projekt. Trwa procedura podpisywania porozumienia o dofinansowanie. Całkowita wartość projektu wynosi ok. 36 mln PLN (9 mln EUR), a jego rozpoczęcie zaplanowano na III kwartał 2011 r.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bienkowska

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie obowiązkowych szczepień (23504)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona z dnia 11 lipca 2011 r. przekazaną przy piśmie, znak: SPS-023-23504/11, z dnia 18 lipca 2011 r., w sprawie obowiązkowych szczepień, uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W Polsce system powszechnych szczepień ochronnych reguluje ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. 234, poz. 1570, z późn. zm.). Powszechne szczepienia ochronne wraz ze wskazaniami do szczepienia określone są w „Programie

szczepień ochronnych”, który jest systematycznie modyfikowany i dostosowywany do zmieniającej się sytuacji epidemiologicznej chorób zakaźnych, a także aktualnej wiedzy medycznej.

Z ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi wynika obowiązek poddawania się szczepieniom ochronnym przeciwko chorobom zakaźnym osób przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z „Programem szczepień ochronnych”, jak również poddawania się szczepieniom w przypadku ogłoszenia stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego.

Odporność zbiorowiskowa pojawiająca się przy zaszczepieniu ponad 90% populacji, a taki poziom przekraczany jest w przypadku wszystkich prowadzonych w Polsce obowiązkowych szczepień dzieci i młodzieży, skutecznie ogranicza możliwość epidemicznego szerzenia się zakażeń. Z analizy aktualnych danych statystycznych dotyczących stanu zaszczepienia, w odniesieniu do poszczególnych chorób zakaźnych, populacji dzieci i młodzieży do 19. roku życia w latach 2007–2009 wynika, że stan uodpornienia wynosi od 95 do 99,9%. Jednocześnie należy podkreślić, że w latach 2010 oraz 2011 wykazuje tendencję zwykłą.

Na podstawie analizy danych dotyczących wyszczepialności nie obserwuje się gwałtownego zmniejszania liczby dzieci zaszczepionych i nie ma przesłanek, aby sądzić, że ta sytuacja mogłaby ulec niekorzystnej zmianie. Należy zauważyć, iż pomimo wysokiego poziomu wyszczepienia w kraju podstawowym problemem, jeśli chodzi realizację szczepień, który wraz z aktywnością ruchów antyszczepionkowych może się nasilić, są obawy rodziców związane z tzw. toksycznymi szczepionkami oraz coraz częściej pojawiające się pytania o sens szczepień przy zmniejszającym się wskaźniku zachorowalności na choroby zakaźne, którym zapobiega się, stosując powszechne szczepienia. Zjawisko dezinformacji w zakresie szczepień oraz zbyt mała wiedza na temat działania i celu ich podawania dotyczy również wykwalifikowanych pracowników ochrony zdrowia przekonanych o negatywnym oddziaływaniu szczepień na ludzki organizm w kontekście niepożądanych odczynów poszczepiennych (NOP). Odrębną grupę w populacji stanowią osoby niezaszczepione, którym ze względów indywidualnych zmieniono kalendarz szczepień.

W przypadku osób uchylających się od obowiązku szczepień pracownicy oddziałów terenowych Państwowej Inspekcji Sanitarnej prowadzą działania edukacyjne skierowane do pacjentów i lekarzy, w których informują o korzyściach płynących ze szczepień.

Odpowiadając na pytanie pierwsze i trzecie pana posła, uprzejmie informuję, że z uwagi na konsekwencje, jakie niosą ze sobą choroby zakaźne, zasadnym jest przeprowadzenie kampanii informacyjnej, a w przyszłości wdrożenie długoletniego ogólnopolskiego programu edukacyjno-informacyjnego skierowanego do rodziców, mającego na celu zwiększenie świadomości w zapobieganiu chorobom zakaźnym.

Rozumiejąc intencje działań niepewnych i przerażonych rodziców, którzy zwracają się do instytucji

rządowych z apelem o zaprzestanie szczepień, wycofanie szczepionek zawierających tiomersal, zaprzestanie stosowania szczepionek zawierających szczepcy wirusów namnażanych na diploidalnych komórkach ludzkich, Ministerstwo Zdrowia stoi na stanowisku, iż przy natężeniu pojawiających się wątpliwych danych na temat szczepionek i rzekomym braku ich skuteczności, przede wszystkim należy informować, edukować i przekonywać do szczepień, stosując argumenty na bezpieczeństwo, sens i racjonalność stosowania szczepień na świecie, odpierając tym samym argumenty ruchów antyszczepionkowych. Efektem podejmowanych działań na rzecz promowania szczepień ochronnych powinna być powszechna dostępność informacji na temat szczepień obowiązkowych, jak i zalecanych, oraz rzetelna informacja, jaką pacjent uzyska od lekarza podstawowej opieki zdrowotnej.

Podkreślam również, że obowiązek, jaki nakłada na ministra zdrowia ustawa o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi powoduje, że w profilaktyce chorób zakaźnych stosowane są najlepsze dostępne metody. Jednocześnie nadmieniam, iż celem nadrzędnym w powyższym działaniu jest zapewnienie bezpiecznej ochrony społeczeństwa.

W odniesieniu do propozycji pana posła w zakresie stworzenia ustawy, która bardziej skłaniałaby rodziców do szczepień dzieci, informuję, że obecne przepisy nie przewidują możliwości rezygnacji z obowiązkowych szczepień ochronnych. Pojęcie szczepień obowiązkowych należy rozumieć jako obywatelski obowiązek poddania się szczepieniom w celu zmniejszenia lub uniknięcia powikłań, jakie mogą wynikać po przebyciu zakażenia poszczególnymi czynnikami zakaźnymi. Działania te mają spowodować odporność populacji oraz przerwanie krążenia czynnika zakaźnego w danej populacji poddawanej szczepieniom.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie odpraw emerytalnych dla żołnierzy
(23514)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona

w sprawie odpraw emerytalnych dla żołnierzy (SPS-024-23514/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Należy przede wszystkim podkreślić, że w resorcie obrony narodowej nie istnieje, wskazany w interpelacji, plan dobrowolnych odejść żołnierzy zawodowych. Zgodnie bowiem z art. 114 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593, ze zm.) żołnierz zawodowy może w każdym czasie wypowiedzieć stosunek służbowy zawodowej służby wojskowej bez podawania przyczyny.

Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie resortu obrony narodowej liczba zwolnień wskutek wypowiedzenia stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej dokonanego przez żołnierza zawodowego nie ma charakteru lawinowego. W bieżącym roku, w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 maja, liczba zwolnień żołnierzy z zawodowej służby wojskowej wyniosła 2253, co stanowi 2,4% ogólnej liczby kadry zawodowej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej z początku bieżącego roku, w tym zwolniono 668 oficerów (3,1%), 1031 podoficerów (2,6%) i 554 szeregowych (1,6%). Ponadto, według stanu na dzień 31 maja br., wydano decyzje o zwolnieniu dla 1070 żołnierzy zawodowych, z terminem upływu wypowiedzenia w kolejnych miesiącach bieżącego roku.

Łączna liczba kadry zwolnionej i przewidzianej do zwolnienia z zawodowej służby wojskowej w bieżącym roku może wynieść 3323 żołnierzy zawodowych, co stanowi 3,5% ogólnej liczby kadry zawodowej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej z początku bieżącego roku, w tym 1006 oficerów (4,7%), 1724 podoficerów (4,4%) i 593 szeregowych (1,7%). Liczba ta stanowi 110,8% zakładanej na poziomie 3000 zwolnień prognozy na bieżący rok.

Podkreślić należy również, że nie są to największe liczby zwolnień w historii polskiego wojska, w przeszłości bowiem liczba zwolnień żołnierzy zawodowych była znacznie wyższa i osiągała ponad 14 tys. w 1990 r., ponad 6,5 tys. w 1996 r. i 1997 r. oraz ponad 8 tys. w 1998 r. i 2003 r.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie resortu obrony narodowej nie ma powodów do obaw, że w środowisku żołnierzy zawodowych panuje „panika związana z wysokością wynagrodzenia za dobrowolne odejście ze służby”, która miałaby spowodować lawinowe składanie wypowiedzeń w bieżącym roku.

Ponadto należy podkreślić, że należności wypłacane żołnierzom zawodowym zwalnianym z zawodowej służby wojskowej nie mają charakteru „wynagrodzenia za dobrowolne odejście ze służby”. Przysługują one bowiem niezależnie od tego, czy zwolnienie następuje na wniosek żołnierza zawodowego, czy też z inicjatywy organów wojskowych. Ich katalog i wysokość określa przywołana wcześniej ustawa o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie rozprzestrzeniania się wirusa HIV
(23515)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie rozprzestrzeniania się HIV pragnę poinformować, że polityka państwa w zakresie zapobiegania zakażeniom HIV, opieki nad żyjącymi z HIV i chorymi na AIDS od 1996 r. realizowana jest na podstawie krajowych programów ustalanych na kolejne lata.

„Pierwszy krajowy program zapobiegania zakażeniom HIV, opieki nad osobami żyjącymi z HIV i chorymi na AIDS” realizowany był w latach 1996–1998. Kolejne edycje programu obejmowały lata 1999–2003 oraz 2004–2006. Aktualnie zadania realizowane są zgodnie z harmonogramem realizacji „Krajowego programu zwalczania AIDS i zapobiegania zakażeniom HIV” opracowanym na lata 2007–2011, zaakceptowanym przez Radę Ministrów na posiedzeniu w dniu 31 października 2006 r.

Mając na uwadze, jak wielką rolę w walce z epidemią HIV/AIDS pełni profilaktyka, w imieniu ministra zdrowia Krajowe Centrum ds. AIDS prowadzi działania informacyjno-edukacyjne skierowane zarówno do ogółu społeczeństwa, jak i do wybranych grup społecznych czy zawodowych.

Polskie multimedialne kampanie społeczne zostały dostrzeżone na forum międzynarodowym. W roku 2007 Krajowe Centrum ds. AIDS otrzymało nagrodę Światowej Organizacji Rodziny afiliowanej przy ONZ za kampanię profilaktyczną z 2006 r. „Rodzina razem przeciw AIDS – Miłość. Wierność. Zaufanie”. Kampania ta podkreślała rolę rodziny w edukacji i zapobieganiu ryzykownym zachowaniom.

W tym samym roku firma ARC Warsaw Leo Burnett Group za kampanię pod patronatem Krajowego Centrum ds. AIDS pt. „AIDS Search Engine Protection” (kampania internetowa skierowana do osób zagląających na strony o tematyce erotycznej) została uhonorowana nagrodą Błękitnego Lwa w Can-

nes oraz złotem w polskim konkursie reklamy w kategorii Nowe Media.

Poniżej pozwolę sobie przedstawić panu posłowi kampanie zorganizowane w imieniu ministra zdrowia przez Krajowe Centrum ds. AIDS w latach 2007–2011:

— „Daj szansę swojemu dziecku. Nie daj szansy AIDS!” – w roku 2007 przygotowana została kampania skierowana do kobiet w ciąży lub planujących macierzyństwo. Jej celem było wzmocnienie „Programu wczesnego wykrywania zakażeń HIV u kobiet w ciąży” i zachęcenie pań oczekujących dziecka do wykonania testu w kierunku HIV. Zgodnie z wówczas obowiązującym zarządzeniem prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia nr 21/2006 z dnia 18 maja 2006 r. kobiety mogły wykonać test nieodpłatnie u ginekologa. Kampania „Daj szansę swojemu dziecku. Nie daj szansy AIDS” była kontynuowana w latach 2009–2010.

Poprzez przedmiotową kampanię uświadamiało się kobietom, że nawet jeśli lekarz nie zaproponuje wykonania takiego testu, one same mogą, a nawet powinny o to poprosić. Komunikat kampanii oprócz tego, że promował wśród kobiet wykonywanie testu w kierunku HIV, miał uświadomić im, że takie badanie może uchronić poczęte dziecko przed zakażeniem. Szczególnie zależało nam, aby wzrosło poczucie bezpieczeństwa kobiety i dziecka, które ma ona urodzić. Długofalowym efektem kampanii będzie zmniejszenie zakażeń HIV wśród nowo urodzonych dzieci.

W chwili obecnej obowiązuje rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 23 września 2010 r. w sprawie standardów postępowania oraz procedur medycznych przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, położu oraz opieki nad noworodkiem, które określa standardy postępowania oraz procedury medyczne przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, położu oraz opieki nad noworodkiem, stanowiące załącznik do rozporządzenia.

W załączniku do rozporządzenia określony został między innymi zalecany zakres świadczeń profilaktycznych i działań w zakresie promocji zdrowia oraz badań diagnostycznych i konsultacji medycznych wykonywanych u kobiet w okresie ciąży wraz z okresami ich przeprowadzania. Wśród badań diagnostycznych i konsultacji medycznych zamieszczono badanie w kierunku HIV (wykonywane do 10. tygodnia ciąży oraz pomiędzy 33. a 37. tygodniem ciąży).

— „W życiu jak w tańcu – każdy krok ma znaczenie” – ogólnopolska kampania profilaktyczna realizowana w 2007 r. Kampania skierowana była do osób aktywnych seksualnie w wieku od 18 do 39 lat. I to zarówno do tych, które planują związek, są w związku lub też nie mają stałego partnera, ale nawiązują krótkotrwałe znajomości.

Zarówno hasło kampanii, jak też jej całościowa kreacja miały na celu promowanie odpowiedzialnych związków, w których rozmawia się o swojej przeszłości, a także unika ryzykownych zachowań seksualnych. Kampania miała pomóc odbiorcom w uświadomieniu sobie, że zagrożenie zakażeniem HIV dotyczy każdego z nas, a także zachęcić do wykorzystywania wiedzy o HIV i AIDS w praktyce. Przekaz kampanijny przypominał także po raz kolejny, że zrobienie testu w kierunku HIV to najlepszy sposób na poznanie swojego statusu serologicznego.

— „Wróć bez HIV” – w 2008 i 2009 r. po raz kolejny opracowano i przeprowadzono ogólnopolską kampanię społeczną mającą na celu podniesienie poziomu wiedzy na temat HIV i AIDS.

W ramach kampanii powstały cztery kreacje: „Wakacje marzeń – 2099 zł. HIV – gratis” z myślą o osobach podróżujących turystycznie, „Praca za granicą – 1250 €. HIV – gratis” dla osób wyjeżdżających do pracy, „Przystanek w podróży – 50 zł, HIV – gratis” dla klientów osób sprzedających usługi seksualne oraz czwarta – „Wyjazd służbowy. Dieta – 45 €. HIV – gratis” dla podróżujących służbowo.

Wszystkie kreacje łączy proste, uniwersalne logo – walizka z jednoznacznym komunikatem „Wróć bez HIV”. Pojawia się ona na wszystkich materiałach kampanii, podobnie jak rozpoznawany już od lat znak „Nie daj szansy AIDS! Zrób test na HIV”.

Odbiorcy kampanii to osoby: dorosłe (18–35 lat), wyjeżdżające za granicę i podróżujące po Polsce (charakter i czas podróży dowolny), aktywne seksualnie, żyjące w związkach formalnych, nieformalnych i nieposiadające stałego partnera, dla których wyjazd oznacza rozłąkę ze stałym partnerem, odpowiedzialne za własne zdrowie.

Główne przekazy kampanii: nieważne kim jesteś, gdzie jesteś, co robisz, jakie masz wykształcenie czy przekonania – HIV i AIDS może dotyczyć także ciebie. Zawsze i wszędzie unikaj ryzykownych zachowań. HIV i AIDS nie zna granic. Seks – tak jak podróż – to wspaniałe przeżycie, może dawać dużo satysfakcji i szczęścia, jeśli zadbamy o swoje bezpieczeństwo. Wykorzystuj wiedzę o HIV w praktyce. Negocjuj techniki bezpieczniejszego seksu, używaj prezerwatywy. Nie bój się rozmawiać o przeszłości seksualnej partnera. Zrób test na HIV. Dowiedz się, jaki jest twój status serologiczny.

— „HIV – bać się, czy nie?” to kampania skierowana do młodzieży, która została przygotowana wraz z tygodnikiem „Newsweek Polska” jako jedna z części platformy edukacyjnej EDU Newsweek. W ramach kampanii opracowano scenariusze lekcji na temat HIV/AIDS, z których mogą korzystać nauczyciele (scenariusze zawierające elementy z zakresu profilaktyki, tworzenia i wzmacniania pozytywnych postaw wobec osób żyjących z HIV/AIDS i ich bliskich). Jednym z elementów kampanii był też konkurs dziennikarski dla młodzieży. Kampanię „HIV – bać się, czy nie?” połączono także z komputerową grą edukacyjną stworzoną na potrzeby kampanii

ogólnopolskiej Krajowego Centrum ds. AIDS „Wróć bez HIV”.

— „Test na HIV. Test na odpowiedzialność” – kampania z 2009 r. promuje ideę bezpłatnego i anonimowego testowania w kierunku HIV. Ambasadorami tej kampanii zostali pani Aleksandra Kwaśniewska i pan Jakub Wesołowski. W ramach kampanii ukazały się plakaty i ulotki edukacyjne z wizerunkiem ambasadorów promujące wykonanie testu w kierunku HIV. Materiały edukacyjne były dostępne w punktach konsultacyjno-diagnostycznych (PKD) na terenie kraju oraz w placówkach ochrony zdrowia.

— „Prezerwatywa przedłuża przyjemność” – kampania informacyjna z zakresu HIV/AIDS realizowana w 2010 r. skierowana do populacji mężczyzn mających kontakty seksualne z mężczyznami (MSM) uświadomiła odbiorcom, że problem HIV istnieje i miała dostarczyć rzetelnych informacji na temat HIV i AIDS, sposobów zmniejszania ryzyka zakażenia oraz konsekwencji zakażenia siebie i innych. Kampania zachęcała do podejmowania bezpieczniejszych zachowań oraz do podejmowania kontaktów ze świadomością odpowiedzialności za zdrowie własne i partnera. Dostarczała informacji, jak poznać swój status serologiczny, czyli kiedy i gdzie wykonać test w kierunku HIV. Kampania przypominała MSM (mężczyzna utrzymującym kontakty seksualne z innymi mężczyznami), że nie można ignorować ryzyka zakażenia HIV, a także uznawać HIV/AIDS za chorobę przewlekłą, która nie zmienia znacząco życia człowieka. Terapia antyretrowirusowa (ARV) jest trudna i obciążona efektami ubocznymi, a AIDS to nadal choroba śmiertelna.

— „Wiedza ratuje życie” – w 2010 r. zrealizowano kolejną multimedialną kampanię społeczną, która miała na celu promowanie testowania w kierunku HIV. Zachęcała do wykonywania testów w punktach PKD na terenie całego kraju.

Działania podnoszące wiedzę, popularyzujące bezpieczniejsze zachowania seksualne oraz informowanie, dlaczego warto znać status serologiczny (zarówno własny, jak i partnera lub partnerów), są niezwykle ważne. Wiedza o zakażeniu pozwala na dalszą kontrolę swojego stanu zdrowia oraz zmniejsza ryzyko zakażenia partnera (partnerów), a co za tym idzie, ma znaczny wpływ na jakość naszego życia, zgodnie z myślą przekazywaną w kampanii: „Niezależnie od wyniku masz szansę na normalne życie”. Kampania ma też uświadomić, że negatywny wynik testu dzisiaj nie chroni przed zakażeniem HIV w przyszłości.

Odbiorcy kampanii to przede wszystkim osoby: dorosłe (18–39 lat i starsze), aktywne seksualnie, odpowiedzialne za zdrowie własne i partnera (wykonanie testu na HIV jest jednym z dowodów tej odpowiedzialności).

Główne przekazy kampanii:

— zrób test na HIV, dowiedz się, jaki jest twój status serologiczny,

— namów na test partnera, nie bój się rozmawiać o przeszłości seksualnej partnera seksualnego,

— unikaj ryzykownych zachowań, bo HIV i AIDS może dotyczyć także ciebie,

— negatywny wynik testu dzisiaj nie chroni przed zakażeniem HIV w przyszłości,

— „Zrób test na HIV”. W 2011 i 2012 r. w imieniu ministra zdrowia Krajowe Centrum ds. AIDS realizuje kampanię, która jest kontynuacją dotychczasowym działań, wzmocnieniem kampanii „Wiedza ratuje życie” z przełomu 2010/2011 r. „Zrób test na HIV” to kampania skierowana przede wszystkim do osób podejmujących ryzykowne zachowania seksualne, zachęcająca do odpowiedzi na pytanie: czy w moim życiu zdarzyło się coś, co mogło narazić mnie na zakażenie?

Kampania koncentruje się na promowaniu wykonywania testów w punktach konsultacyjno-diagnostycznych, które są anonimowe oraz bezpłatne. Materiały informacyjne rozdawane podczas kampanii podkreślają, że HIV może dotyczyć każdego. Dlatego więc warto rozmawiać z partnerem oraz wspólnie wykonać badania. Wiedza o drogach zakażenia pozwala na lepszą kontrolę stanu zdrowia oraz zmniejsza ryzyko zakażenia partnera lub partnerów. Najnowsza kampania Krajowego Centrum ds. AIDS podkreśla także fakt, iż negatywny wynik testu dziś nie chroni przed zakażeniem HIV w przyszłości. Jedynie podejmowanie bezpiecznych zachowań może zapobiec zakażeniu i chorobie.

Głównym celem tegorocznej akcji „Zrób test na HIV” jest promowanie wykonywania testów w kierunku HIV. Chcemy podkreślić, że test na HIV można zrobić bezpłatnie i anonimowo w punktach konsultacyjno-diagnostycznych w całym kraju. W każdym z punktów wykwalifikowany doradca pomoże ustalić, czy podejmowane zachowania seksualne są lub były ryzykowne i jeżeli jest taka potrzeba, zaleci wykonanie testu w kierunku HIV. Rozmowa z doradcą, podobnie jak samo wykonanie testu, są w PKD anonimowe i bezpłatne. Odbiorcami prowadzonych działań są osoby dorosłe (18–39 lat i starsze), aktywne seksualnie, odpowiedzialne za zdrowie własne oraz partnera.

Kampanie mają charakter multimedialny. Do przekazu edukacyjnego wykorzystane są najczęściej: reklama telewizyjna, radiowa, prasowa, internetowa, ulotki, kalendarze, pakiety edukacyjne z wklejoną prezerwatywą i inne materiały promocyjne. Kampaniom towarzyszą również inne różnego rodzaju wydarzenia np. konferencje prasowe, spotkania, wywiady telewizyjne i radiowe oraz czaty internetowe.

Zaangażowanie mediów w dużej mierze decyduje o stopniu dotarcia do coraz większej liczby osób i rok po roku pomaga osiągnąć coraz lepsze, wymierne efekty edukacyjne.

Większość kampanii jest poddana badaniom efektywności. W związku z tym badanie prowadzone jest w dwóch etapach: przed i po kampanii. Pytania za-

dawane respondentom dotyczą ich wiedzy i postaw z zakresu HIV/AIDS oraz danej kampanii.

Krajowe Centrum ds. AIDS w imieniu ministra zdrowia finansuje i wspiera działalność punktów konsultacyjno-diagnostycznych na terenie kraju.

Podstawowym zadaniem realizowanym w punktach konsultacyjno-diagnostycznych (PKD) jest wykonywanie bezpłatnie i anonimowo testów na obecność wirusa HIV. Zgodnie z przyjętymi standardami międzynarodowymi w punktach prowadzone jest poradnictwo przed testem i po nim oraz udzielanie porad w zakresie bezpieczniejszych zachowań seksualnych i innych porad wynikających z sytuacji pacjenta. Dzięki poradnictwu możliwe jest uzyskanie niezbędnych informacji dotyczących statusu serologicznego, a także adresów instytucji i organizacji zajmujących się medyczną i socjalną pomocą osobom zakażonym. Informacje gromadzone w punktach anonimowego testowania pozwalają uzyskać niezbędne dane statystyczne i epidemiologiczne dotyczące m.in. dróg zakażenia oraz trendów ryzykownych zachowań.

Każdy test jest poprzedzany rozmową z doradcą. Podczas rozmowy szacuje się ryzyko zakażenia HIV w odniesieniu do indywidualnych zachowań osoby zgłaszającej się na test. Jeżeli wynik testu okazuje się ujemny, doradca przypomina, jakich sytuacji należy unikać, aby w przyszłości nie zakażać się wirusem. Natomiast jeśli wynik jest dodatni, doradca rozmawia o możliwościach leczenia i pomocy.

Krajowe Centrum ds. AIDS informuje o działaniach w zakresie profilaktyki HIV/AIDS m.in. poprzez:

— stronę internetową www.aids.gov.pl, na której umieszczane są najważniejsze i najbardziej aktualne informacje z zakresu HIV/AIDS,

— telefon zaufania AIDS – dzwoniąc pod numer 022 692 82 26 lub 0801 888 448, można uzyskać wszystkie niezbędne informacje dotyczące tematyki HIV/AIDS, jak i tematów z nią powiązanych,

— działalność internetowej poradni HIV/AIDS; wejście na stronę poradni możliwe jest bezpośrednio ze strony centrum www.aids.gov.pl. Na stronie poradni można zadać dowolne pytanie, w przypadku gdy ma się wątpliwości związane z HIV/AIDS. Specjaliści zatrudnieni w poradni odpowiadają bezpośrednio na adres podany przez pytającego,

— opracowanie i publikację biuletynu Krajowego Centrum ds. AIDS „Kontra”. Jest to kwartalnik, w którym poruszane są istotne tematy dotyczące tematyki HIV/AIDS,

— mobilny informator HIV/AIDS – aplikacja dla telefonu komórkowego zawiera podstawowe informacje na temat, m.in.: dróg zakażenia HIV, zachowań ryzykownych, zmniejszania ryzyka zakażenia i testowania w kierunku HIV (także adresy punktów konsultacyjno-diagnostycznych, w których można wykonać test anonimowo i bezpłatnie); aplikacja pozwala szybko i dyskretnie uzyskać rzetelną informację,

— newslettera Krajowego Centrum ds. AIDS – e-Kontra, ukazującego się od grudnia 2002. Rozsy-

łany jest pocztą elektroniczną do osób, których adresy mailowe znajdują się w bazie centrum. E-Kontra jest dostępna pod adresem: www.ekontra.aids.gov.pl,

— materiały informacyjne, oświatowe, edukacyjne.

Zadaniem Krajowego Centrum ds. AIDS jest rzetelna edukacja. Krajowe Centrum ds. AIDS finansuje lub współfinansuje szkolenia podwyższające kwalifikacje wybranych grup zawodowych (są one prowadzone w formie tradycyjnej oraz z wykorzystaniem nowych technologii), szkolenia osób pracujących lub zamierzających pracować w punktach konsultacyjno-diagnostycznych, w których można anonimowo i bezpłatnie wykonać test w kierunku HIV. Realizatorami szkoleń są organizacje pozarządowe wyłonione w ramach otwartego konkursu ofert (zgodnie z ustawą z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie) oraz wykonawcy wybrani na podstawie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego (zgodnie z ustawą z 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych).

Z oferty szkoleń podwyższających poziom wiedzy oraz kwalifikacje zawodowe w zakresie HIV/AIDS korzystają:

— lekarze i inni pracownicy ochrony zdrowia,

— ratownicy medyczni i sanitariusze pogotowia ratunkowego,

— pracownicy służb interwencyjnych,

— pracownicy ośrodków uzależnień,

— pracownicy PCK,

— studenci wydziału ratownictwa medycznego,

— pracownicy inspekcji sanitarnej,

— nauczyciele i katecheci, instruktorzy w zakresie HIV/AIDS,

— streetworkerzy,

— edukatorzy, konsultanci i doradcy w zakresie HIV/AIDS,

— pracownicy ośrodków pomocy społecznej, poradni pomocy rodzinie, kuratorzy społeczni.

Program szkoleń obejmuje tematy z zakresu epidemiologii, strategii państwa w zakresie profilaktyki HIV/AIDS, medycznych aspektów zakażenia HIV/AIDS (drogi zakażenia, przebieg zakażenia HIV, zasady leczenia, badania diagnostyczne na obecność przeciwciał, związek pomiędzy używaniem środków psychoaktywnych a zakażeniem HIV), etycznych i prawne aspekty HIV/AIDS (HIV/AIDS w miejscu pracy, prawa człowieka, prawa pacjenta), psychospołecznych aspektów HIV/AIDS (wpływ sfery psychologicznej i społecznej na podejmowanie zachowań ryzykownych) oraz tematy z dziedzin właściwych dla danej grupy szkolonej.

W imieniu ministra zdrowia Krajowe Centrum ds. AIDS w ramach rozwoju bazy szkoleniowo-edukacyjnej uruchomiło również platformę edukacyjną <http://www.hiv-aids.edu.pl>.

W szkoleniu mogą wziąć udział lekarze i studenci medycyny oraz pielęgniarki i położne. Zawartość merytoryczna każdego kursu zamieszczonego w portalu www.hiv-aids.edu.pl jest podzielona na bloki tematyczne z zakresu wiedzy ogólnej dot. problematyki

HIV/AIDS oraz wiedzy szczegółowej niezbędnej dla danej grupy pracowników medycznych. Kursanci mają do dyspozycji różne formy edukacyjne: artykuły, slajdy, wykłady wideo, zarejestrowane symulacje rozmów z pacjentami, linki do materiałów dodatkowych, mogą też zadać pytanie ekspertowi.

Wśród działań profilaktycznych realizowanych przez Krajowe Centrum ds. AIDS wymienić należy zadania realizowane w środowisku osób o zwiększonym poziomie ryzykownych zachowań (np. osoby świadczące usługi seksualne (sexworkers), MSM, osoby uzależnione od środków psychoaktywnych, takie jak partyworking i streetworking. Główne cele takich działań to: podniesienie poziomu wiedzy na temat HIV/AIDS, infekcji przenoszonych drogą płciową (STI) oraz bezpieczniejszych zachowań seksualnych, zwiększenie poziomu świadomości w dziedzinie dostępu do usług socjalnych oraz w zakresie praw człowieka.

Sposób i kryteria wyboru zleceniodawców Krajowe Centrum ds. AIDS realizuje zgodnie z przepisami ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655, z późn. zm.).

Krajowe Centrum ds. AIDS wydaje także szereg materiałów edukacyjnych, wykaz których znajduje się na stronie internetowej centrum w zakładce: publikacje. Na stronie tej (zakładka: prace badawcze) jest także wykaz dotychczas przeprowadzonych analiz i badań behawioralnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Arkadego Fiedlera
oraz grupy posłów**

**w sprawie opracowania projektu ustawy
regulującej stosunki prawne między stronami
umów deweloperskich, które zapewnią
właściwą ochronę praw nabywców mieszkań
(23517)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację panów posłów: Arkadego Fiedlera, Krzysztofa Gadowskiego i Tomasza Piotra Nowaka, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 19 lipca 2011 r., w sprawie opracowania projektu ustawy regulującej stosunki między stronami umów dewelo-

perskich, które zapewnią właściwą ochronę nabywców lokali mieszkalnych, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Odnosząc się do poruszonej w interpelacji problematyki środków prawnych służących ochronie nabywców lokali mieszkalnych przed nieuczciwymi praktykami przedsiębiorców, w tym deweloperów, należy wskazać na regulację ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206), zwanej dalej „ustawą”.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy stosowana przez przedsiębiorcę praktyka jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. Powyższy przepis stanowi klauzulę generalną, która na okoliczność stosowania danej praktyki podlega stosownej konkretyzacji.

W myśl regulacji art. 12 ustawy w razie dokonania przez przedsiębiorcę nieuczciwej praktyki rynkowej konsument, którego interes został zagrożony lub naruszony, może żądać:

- 1) zaniechania tej praktyki,
- 2) usunięcia skutków tej praktyki,
- 3) złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie,
- 4) naprawienia wyrządzonej szkody na zasadach ogólnych, w szczególności żądania unieważnienia umowy z obowiązkiem wzajemnego zwrotu świadczeń oraz zwrotu przez przedsiębiorcę kosztów związanych z nabyciem produktu,
- 5) zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na określony cel społeczny związany ze wspieraniem kultury polskiej, ochroną dziedzictwa narodowego lub ochroną konsumentów.

Powyższa ustawa weszła w życie w dniu 21 grudnia 2007 r. Z tego względu regulacje w niej zawarte nie mogą mieć zastosowania do stanu faktycznego opisanego w interpelacji, albowiem z informacji posiadanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości wynika, że przedmiotowe umowy cywilnoprawne między deweloperem a nabywcami lokali mieszkalnych zostały zawarte w 2006 r.

Wśród innych środków prawnych służących ochronie interesów nabywców, należy wskazać na istniejące ogólne regulacje Kodeksu cywilnego. Na przykład na podstawie art. 491 K.c. w razie zwłoki drugiej strony w wykonaniu umowy wzajemnej nabywca może odstąpić od umowy, a także żądać naprawienia szkody wynikającej z niewykonania zobowiązania – art. 494 K.c.

Jak wynika ze stanu faktycznego przedstawionego w interpelacji, nabywcy skorzystali z przysługujących im środków prawnych. Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości dotyczących postępowań w sprawie z powództwa M. B. i innych przeciwko syndykowi masy upadłości Firmy

Inwestycyjnej Leopard SA w Krakowie w upadłości likwidacyjnej oraz Manchester Securities Corporation w Nowym Jorku o stwierdzenie nieważności czynności prawnych, polegających na obciążeniu spornej nieruchomości hipoteką na rzecz Manchester Securities Corporation, wynika, że sprawa ta zawisła przed Sądem Najwyższym.

Przyznać należy, że obowiązujące regulacje prawne, które mogą być stosowane do umów deweloperskich, nie chronią w wystarczającym stopniu interesów nabywców lokali w umowach z deweloperem, szczególnie w przypadku upadłości dewelopera.

Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 2 sierpnia 2010 r. (sygn. akt. S 3/10) zasygnalizował potrzebę podjęcia inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do uregulowania stosunków między stronami umowy deweloperskiej w celu zapewnienia ochrony praw nabywców mieszkań. W postanowieniu tym trybunał wprost wskazał, że w aktualnym stanie prawnym nie istnieje w żadnym akcie prawnym regulacja umowy, której przedmiotem jest zobowiązanie dewelopera do wybudowania mieszkania w celu odpłatnego przekazania go nabywcy, czyli tzw. umowy deweloperskiej.

Wskazać należy, iż na etapie prac sejmowych znajduje się poselski projekt ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (druk nr 4349). W projekcie tym proponuje się odpowiednie zabezpieczenie praw nabywców mieszkań na etapie zawierania umowy z deweloperem oraz wprowadzenie nadzoru nad dysponowaniem przez dewelopera środkami powierzonymi mu przez nabywców. Projekt ten zawiera również szczególne regulacje w zakresie postępowania upadłościowego, wprowadzające uprzywilejowanie nabywców mieszkań w tym postępowaniu, polegające na umożliwieniu odzyskania zainwestowanych środków albo kontynuowania przedsięwzięcia budowlanego i w efekcie przeniesienia własności wybudowanego lokalu na nabywcę.

Uprzejmie informuję, że do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych nad poselskim projektem ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (druk nr 4349) został upoważniony prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W sejmowych pracach nad tym projektem brali również udział przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości.

W dniu 26 lipca 2011 r. Komisja Infrastruktury przyjęła sprawozdanie o tym projekcie. Drugie czytanie poselskiego projektu ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego odbyło się na 97. posiedzeniu Sejmu w dniu 29 lipca 2011 r. W związku ze zgłoszeniem poprawek projekt skierowano ponownie do Komisji Infrastruktury w celu przedstawienia sprawozdania.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Czesława Hoca**

**w sprawie niewpisania na listę leków
refundowanych niewapniowego preparatu
wiążącego fosfor, znakomicie zwiększającego
szansę na przeszczep nerek u osób
dializowanych oraz zmniejszającego ryzyko
śmiertelności u tych chorych (23522)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Czesława Hoca, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie z dnia 19 lipca 2011 r. (SPS-023-23522/11), w sprawie finansowania ze środków publicznych niewapniowego preparatu wiążącego fosfor chorym z przewlekłą niewydolnością nerek, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zgodnie z art. 31c ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) w dniu 24 maja 2011 r. minister zdrowia zlecił niezwłoczne przygotowanie rekomendacji zakwalifikowania leczenia opornej hiperfosfatemii w przewlekłej niewydolności nerek chlorowodorkiem sewelameru u pacjentów dializowanych w zakresie oraz przy warunkach realizacji zaproponowanych przez konsultanta krajowego w dziedzinie nefrologii do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych, regulowanych przez rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazu leków podstawowych i uzupełniających oraz wysokości odpłatności za leki uzupełniające (Dz. U. Nr 140, poz. 1148, z późn. zm.).

Jednocześnie pragnę zapewnić, iż pacjenci z chorobami nerek stanowią przedmiot troski ministra zdrowia. W związku z tym wiele produktów mających zastosowanie w terapii osób dializowanych zostało umieszczonych na liście leków refundowanych, zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykazu leków podstawowych i uzupełniających oraz wysokości odpłatności za leki uzupełniające (Dz. U. Nr 251, poz. 1686).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie działań służb i organów
administracji rządowej podejmowanych
w celu ochrony ekonomicznych interesów
państwa w związku z procederem
reprzywatyzacji mienia samorządu
terytorialnego (23525)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23525/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Dariusza Seligi w sprawie działań służb i organów administracji rządowej podejmowanych w celu ochrony ekonomicznych interesów państwa w związku z procederem reprzywatyzacji mienia samorządu terytorialnego, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z sekretarzami stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów panią Julią Piterą i panem Jackiem Cichockim, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, że dekret z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279, z późn. zm.) obowiązuje wyłącznie na terenie Warszawy w granicach z 1945 r., dlatego wydaje się, iż doniesienia prasowe odnoszą się tylko do m.st. Warszawy. Pełnomocnik rządu do spraw opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych poinformował, że od początku działalności skierowana została do pełnomocnika tylko jedna sprawa, której przedmiotem były domniemane nieprawidłowości związane z przeniesieniem własności budynku mieszkalnego położonego w Warszawie. Wskazana sprawa dotyczy nieruchomości będącej uprzednio w zasobach Wojskowej Agencji Mieszkaniowej. Na mocy decyzji wojewody mazowieckiego nr 544/07 z dnia 5 kwietnia 2007 r. o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego gruntu dokonano przeniesienia własności rzeczowej nieruchomości na spadkobierców dawnych właścicieli. W związku ze wskazywanymi przez WAM okolicznościami świadczącymi o braku słuszności powyższej decyzji pomimo prawomocnego zakończenia postępowania administracyjnego w powyższej kwestii prowadzona jest z organami WAM korespondencja w przedmiocie ewentualnych możliwości wyeliminowania z obrotu prawnego ww. decyzji.

W związku z powyższym należy zaznaczyć, że wojewoda mazowiecki jako organ II instancji bada legalność orzeczeń administracyjnych wydanych przez organ I instancji w zakresie przyznania lub odmowy przyznania prawa użytkowania wieczystego gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa objętych działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r.

o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. W sprawach dotyczących nieruchomości przekazanych przez Skarb Państwa jednostkom samorządu terytorialnego na obszarze m.st. Warszawy organem II instancji jest Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie. Możliwości kontrolne wojewody mazowieckiego w przedmiotowym zakresie polegają na szczególnie wnikliwym i starannym badaniu legitymacji formalnej stron postępowania występujących o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego lub odszkodowania oraz na rygorystycznym stosowaniu przepisów prawa regulujących dochodzenie roszczeń za nieruchomości warszawskie.

Warto zauważyć, że wojewoda jest uprawniony do badania działań urzędników samorządowych jedynie wtedy, gdy wykonują oni zadania zlecone z zakresu administracji rządowej pod względem zgodności z prawem, co jest realizowane w ramach kompetencji wojewody jako organu II instancji w rozumieniu K.p.a. W przypadku wystąpienia uzasadnionego podejrzenia popełnienia czynu zabronionego wojewoda współpracuje z instytucjami, które mają ustawowo powierzone zadania ścigania przestępstw. Pragnę jednocześnie zaznaczyć, że z informacji uzyskanych z Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego wynika, że do chwili obecnej nie uzyskano wiarygodnych informacji podających w wątpliwość legalność, prawidłowość i rzetelność działań urzędników w związku z prowadzonymi postępowaniami administracyjnymi dotyczącymi reprzywatyzacji nieruchomości w urzędzie m.st. Warszawa. Tym samym brakuje obecnie podstaw do rozpoczęcia w tym zakresie ewentualnych działań procesowych. Jednocześnie Centralne Biuro Antykorupcyjne poinformowało, że prowadzi czynności analityczno-informacyjne w sprawie reprzywatyzacji nieruchomości m.st. Warszawa. Z uwagi jednak na zawilość i wielowątkowość zagadnienia termin ich zakończenia nie jest znany. W zależności od ich wyniku podjęta zostanie decyzja, czy i jakie inne działania w tej sprawie mogą zostać przez CBA podjęte.

Niezależnie od powyższych wyjaśnień należy zwrócić uwagę na fakt, że w zakres szeroko pojętego odzyskiwania mienia wpisuje się także aktywność związana z reaktywacją historycznych podmiotów gospodarczych. Działania prowadzone przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego dotyczące tego zagadnienia skutkowały złożeniem w dniu 14 czerwca 2010 r. do Prokuratury Okręgowej w Warszawie zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstw wyłudzenia poświadczenia nieprawdy, wprowadzenia w błąd funkcjonariuszy publicznych i oszustwa przez osoby reaktywujące dwa podmioty gospodarcze. W dniu 4 października 2010 r. prokuratura odmówiła jednak wszczęcia postępowania przygotowawczego w tej sprawie, wskazując na brak znamion czynu zabronionego. Pełnomocnik rządu do spraw opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w in-

stytucjach publicznych poinformował ponadto o sprawie spółki, która po dokonaniu jej reaktywacji w 1998 r. posiadane roszczenia do nieruchomości znajdujących się w m.st. Warszawa odsprzedała innemu podmiotowi. W 2003 r. spółka, która przejęła kontrolę nad ww. podmiotem, otrzymała 32 ha gruntów o łącznej wartości ok. 142 mln zł. W wyniku aktywności pełnomocnika udało się wskazać na nieprawidłowości, jakie wystąpiły w ww. decyzji, skutkiem czego było jej anulowanie oraz zablokowanie oddania działek.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Józefa Piotra Klima**

**w sprawie interpretacji przepisów prawa
(23530)**

W odpowiedzi na przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 19 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23530/11, interpelację posła Piotra Klima dotyczącą uprawnień do wcześniejszej emerytury pani T. Ś., w oparciu o informacje przekazane przez prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, wynoszącego w przypadku kobiety 60 lat. Przez okres przejściowy zachowano prawo do wcześniejszych emerytur.

Na wcześniejszą emeryturę, po osiągnięciu wieku 55 lat, może przejść kobieta urodzona po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r., jeżeli spełniła łącznie następujące warunki:

1) ma co najmniej 30-letni okres składkowy i nieskładkowy albo jeżeli ma co najmniej 20-letni okres składkowy i nieskładkowy oraz została uznana za całkowicie niezdolną do pracy,

2) nie przystąpiła do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem zakładu, na dochody budżetu państwa,

3) warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełniła do dnia 31 grudnia 2008 r.

Przepis powyższy adresowany jest do pracowników, stąd emerytura ta przysługuje ubezpieczonemu, który ostatnio, przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, był pracownikiem oraz w okresie ostatnich 24 miesięcy podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym pozostawał w stosunku pracy co najmniej przez 6 miesięcy, chyba że w dniu zgłoszenia wniosku o emeryturę był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Jak wynika z wyjaśnień prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, pani T. Ś. ostatnio przed zgłoszeniem wniosku podlegała ubezpieczeniu z tytułu umowy zlecenia. Nie była więc ostatnio pracownikiem i nie udowodniła 6 miesięcy pozostawania w stosunku pracy w okresie 24 miesięcy podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę.

Dla takich osób istnieje generalny wyjątek mówiący, że warunku pozostawania ostatnio pracownikiem nie wymaga się od ubezpieczonego, który przez cały wymagany okres, a więc w przypadku zainteresowanej przez okres co najmniej 30 lat, podlegał ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu pozostawania w stosunku pracy. Oznacza to, że do stażu, o którym mowa, zalicza się tylko okresy ubezpieczenia, za które zostały opłacone składki na ubezpieczenie społeczne lub emerytalno-rentowe z tytułu pozostawania w stosunku pracy.

Okres urlopu wychowawczego jest wprawdzie – w świetle przepisów prawa pracy – okresem pozostawania w stosunku pracy, jednakże w systemie ubezpieczeń społecznych jest odrębnym okresem podlegania ubezpieczeniom społecznym z odrębnego tytułu. Pracownik przebywający na urlopie wychowawczym nie jest w tym czasie objęty obowiązkiem opłacania składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu pozostawania w stosunku pracy. Jak wynika z wyjaśnień prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w okresie od 6 sierpnia 1981 r. do 7 sierpnia 1983 r. oraz od 12 grudnia 1983 r. do 1 września 1985 r. zainteresowana korzystała z urlopu wychowawczego. Po wyłączeniu tego okresu nie udokumentowała 30-letniego okresu ubezpieczenia z tytułu pozostawania w stosunku pracy.

W związku z powyższym oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, decyzją z dnia 13 września 2007 r., odmówił przyznania emerytury. Sprawa uprawnień do emerytury pani T. Ś. była przedmiotem postępowania odwoławczego. Ostatecznie Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 18 lutego 2009 r. oddalił apelację zainteresowanej.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie premii dla pracowników
oddziałów regionalnych NFZ (23543)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 19 lipca 2011 r. (SPS-023-23543/11), przy którym przesłano interpelację posła na Sejm RP pana Kazimierza Moskala, uprzejmie proszę o przyjęcie odpowiedzi na zadane w niej pytania.

1. Wspomniane w interpelacji pismo prezesa Federacji Porozumienie Zielonogórskie wpłynęło do Ministerstwa Zdrowia i jego treść jest znana pani minister Ewie Kopacz.

2. Reakcją na to wystąpienie było spotkanie w dniu 20 lipca 2011 r. pani minister Ewy Kopacz z przedstawicielami Federacji Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia Porozumienie Zielonogórskie oraz Lubelskiego Związku Lekarzy Rodzinnych – Pracodawców. W trakcie spotkania omówione zostały problemy zgłoszone przez przedstawicieli federacji, w tym m.in. kwestia sposobu weryfikacji deklaracji wyboru lekarza, pielęgniarki, położnej podstawowej opieki zdrowotnej przez oddziały wojewódzkie funduszu. Ustalono, że minister zdrowia wystosuje pismo do dyrektorów oddziałów wojewódzkich NFZ oraz prezesa NFZ, w którym zwróci się o ścisłe przestrzeganie obowiązujących w tym zakresie uregulowań określających, że w przypadku zaprzestania przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej udzielania świadczeń u świadczeniodawcy, świadczeniodawca udziela świadczeń świadczeniobiorcom zadeklarowanym do określonego lekarza POZ do czasu dokonania ponownego wyboru lekarza POZ, a złożone uprzednio deklaracje zachowują swoją ważność do czasu ponownego złożenia deklaracji przez świadczeniobiorcę. Stosowne pisma ministra zdrowia zostały skierowane zarówno do prezesa NFZ, jak i wszystkich dyrektorów oddziałów wojewódzkich funduszu. W piśmie do prezesa funduszu pani minister wyraziła przekonanie, że ścisłe stosowanie przywołanego wyżej przepisu przez wszystkie oddziały wojewódzkie funduszu, a co za tym idzie niekwestionowanie w przedmiotowych przypadkach deklaracji wyboru jako podstawy rozliczeń świadczeniodawcy z NFZ, pozwoli uniknąć w przyszłości niepotrzebnych nieporozumień na linii świadczeniodawcy – płatnik.

3. Odpowiedź na zadane pytanie udzielona została pismem ministra zdrowia z dnia 25 lutego 2011 r. (MZ-UZ-K-745-21694-16/CO/11), które było odpowiedzią na interpelację posła przesłaną pismem Marszałka Sejmu z dnia 10 lutego 2011 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie samobójstw i samouszkodzeń dzieci
(23544)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego przesłaną przy piśmie pana marszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 19 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23544/11, w sprawie samobójstw i samouszkodzeń dzieci, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Podstawowym aktem prawnym, w którym określono model i zasady sprawowania opieki nad osobami z zaburzeniami psychicznymi oraz wskazano organy i instytucje odpowiedzialne za realizację tego zadania, stanowiącym gwarancję ochrony praw tych osób, w szczególności ich hospitalizacji, jest ustawa z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.). Wobec obserwowanego wzrostu w Polsce liczby osób leczonych z powodu zaburzeń psychicznych oraz przewidywanego kształtowania się tej tendencji w przyszłości spowodowanego zwiększeniem poziomu społecznych zagrożeń dla zdrowia psychicznego (m.in. bezrobocie, ubóstwo, przemoc, rozluźnienie więzi społecznych) niezbędne było przyjęcie efektywnych rozwiązań zmierzających do poprawy obecnego systemu ochrony zdrowia psychicznego. Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie Narodowego Programu Ochrony Zdrowia Psychicznego (Dz. U. z 2011 r. Nr 24, poz. 128) rozpoczęto wdrażanie „Narodowego programu ochrony zdrowia psychicznego” poprzez określenie celów i zadań w tym zakresie. Program stanowi odpowiedź na postanowienia wyrażone w deklaracji przyjętej przez uczestników Europejskiej Konferencji Ochrony Zdrowia Psychicznego zwołanej przez Europejskie Biuro Regionalne Światowej Organizacji Zdrowia w styczniu 2005 r. w Helsinkach. „Deklaracja o ochronie zdrowia psychicznego dla Europy” oraz przyjęty w tym samym czasie plan działania, stanowiący propozycję wdrożenia zawartych w deklaracji zobowiązań, wytyczyły priorytety europejskiej polityki w kwestii ochrony zdrowia psychicznego na okres najbliższych 10 lat i należą do najważniejszych w tym zakresie dokumentów międzynarodowych o charakterze programowym. Działania zapobiegawcze, określone w „Narodowym programie ochrony zdrowia psychicznego”, podejmowane wobec dzieci, młodzieży, osób starszych oraz osób znajdujących się w sytuacjach stwarzających zagrożenie dla ich zdrowia psychicznego, obejmują:

1) stosowanie zasad ochrony zdrowia psychicznego w pracy szkół, placówek oświatowych, opiekuńczo-wychowawczych, resocjalizacyjnych oraz w jednostkach wojskowych,

2) tworzenie placówek rozwijających działalność zapobiegawczą, przede wszystkim poradnictwa psychologicznego, oraz placówek specjalistycznych, z uwzględnieniem wczesnego rozpoznawania potrzeb dzieci z zaburzeniami rozwoju psychoruchowego,

3) wspieranie grup samopomocy i innych inicjatyw społecznych w zakresie ochrony zdrowia psychicznego,

4) rozwijanie działalności zapobiegawczej w zakresie ochrony zdrowia psychicznego przez zakłady opieki zdrowotnej,

5) wprowadzanie zagadnień ochrony zdrowia psychicznego do programu przygotowania zawodowego osób zajmujących się wychowaniem, nauczaniem, resocjalizacją, leczeniem i opieką, zarządzaniem i organizacją pracy oraz organizacją wypoczynku,

6) podejmowanie badań naukowych służących umacnianiu zdrowia psychicznego i zapobieganiu zaburzeniom psychicznym,

7) uwzględnianie zagadnień zdrowia psychicznego w działalności publicznych środków masowego przekazu, a zwłaszcza w programach radiowych i telewizyjnych.

Strategia działania resortu zdrowia w zakresie profilaktyki samobójstw i samoocaleczeń dzieci i młodzieży jest aktywna. Niemniej należy pamiętać, że przez wiele lat kwestia samobójstw była i nadal w niektórych środowiskach jest tematem tabu. Powoduje to trudności w swobodnych działaniach legislacyjnych i podjęciu realnego dialogu społecznego. Brak powszechnego społecznego zrozumienia i życzliwości dla osób z zaburzeniami psychicznymi, deficyt tolerancji prowadzący do dyskryminacji stają się przeszkodą dla w pełni samodzielnego funkcjonowania i aktywności życiowej tych osób, a tym samym dla ich powrotu do zdrowia. Zaburzenia zdrowia psychicznego u dzieci należy rozumieć i postrzegać jako wielopłaszczyznowe, często uwarunkowane problemami w środowisku domowym czy szkolnym. Coraz częściej podejmowane próby samobójcze wśród dzieci są najczęściej wynikiem patologii na szczeblu komunikacji z domownikami i rówieśnikami. Kluczowa rola prewencyjna realizowana jest na szczeblu lokalnym, gdzie funkcjonujące powiatowe/gminne poradnie czy centra pomocy rodzinie zapewniają fachową pomoc w diagnozowaniu potrzeb i udzielaniu stosownej informacji i koordynowaniu pomocy w środowisku danej społeczności. Ze strony resortu wszelkie działania legislacyjne sprzyjają poprawie stanu zdrowia psychicznego Polaków. Jednak należy wyraźnie podkreślić, że problematyka ta wymaga, obejmuje szeroki aspekt m.in. rozwoju opieki środowiskowej, podejmowania na szczeblu lokalnym działań związanych z ograniczeniem stygmatyzacji osób z zaburzeniami psychicznymi, szerokiej edukacji na temat możliwości pozyskania pomocy psychologicznej czy psychiatrycznej dla rodzin. Na uwagę zasługuje fakt, iż aktualnie obserwowany jest wzrost zainteresowania młodych lekarzy specjalizacją w dziedzinie psychiatrii dzieci i młodzieży, z uwagi na włączenie jej

do grupy specjalizacji podstawowych (poprzednio była to specjalizacja szczegółowa), co znacznie skróciło czas jej trwania.

Uznając zdrowie psychiczne za wartość fundamentalną i kluczową determinantę zdrowia ogólnego, ustawodawca wskazał na działania zapobiegawcze w zakresie ochrony zdrowia psychicznego jako jeden z najważniejszych obszarów kształtowania psychiatrycznej opieki zdrowotnej. Działania te, podejmowane przede wszystkim wobec dzieci i młodzieży, obejmują w szczególności: stosowanie zasad ochrony zdrowia psychicznego w pracy szkół, placówek oświatowych, opiekuńczo-wychowawczych, tworzenie placówek rozwijających działalność zapobiegawczą, przede wszystkim poradnictwa psychologicznego, oraz placówek specjalistycznych, z uwzględnieniem wczesnego rozpoznawania potrzeb dzieci z zaburzeniami rozwoju psychoruchowego, rozwijanie działalności zapobiegawczej przez zakłady opieki zdrowotnej, wprowadzanie zagadnień ochrony zdrowia psychicznego do programu przygotowania zawodowego osób zajmujących się wychowaniem, nauczaniem, resocjalizacją, leczeniem i opieką, zarządzaniem i organizacją pracy oraz organizacją wypoczynku. Przykładem działań międzyresortowych było opracowanie w 2010 r. i przekazanie w marcu 2011 r. do wszystkich szkół i przedszkoli w kraju materiałów edukacyjnych dla pedagogów i opiekunów dotyczących specyficznych trudności funkcjonowania w szkole uczniów z zaburzeniami psychicznymi. Wśród 7 publikacji znalazły się również te, w których omówiono m.in. zagadnienia prewencji samobójstw u dzieci i młodzieży:

— Monika Turno „Dziecko z depresją w szkole i przedszkolu”;

— Irena Namysłowska „Dziecko z zaburzeniami psychotycznymi w szkole”;

— Ida Derezińska, Monika Gajdzik „Dziecko z zaburzeniami lękowymi w szkole i przedszkolu”.

Dzięki informacjom zawartym w tych publikacjach nauczyciele i wychowawcy mogą poznać istotę choroby psychicznej, jej skutki oraz wpływ na funkcjonowanie społeczne, emocjonalne i intelektualne dziecka, jego samopoczucie, nastrój i możliwości uczenia się. Mogą także dowiedzieć się, w jaki sposób te informacje o dziecku i jego chorobie uwzględnić w swojej pracy. Publikacje są zatem materiałami pomocniczymi, wspierającymi nauczycieli i wychowawców w codziennej pracy z dziećmi z problemami psychicznymi.

Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, iż w trosce o zapewnienie właściwej opieki zdrowotnej dzieciom i młodzieży wykazującym zaburzenia psychiczne oraz dążąc do zwiększenia dostępu do świadczeń gwarantowanych w tym zakresie, prowadzone są prace, których celem jest rozszerzenie katalogu świadczeń gwarantowanych realizowanych w warunkach dziennych psychiatrycznych o świadczeniaienne rehabilitacyjne dla dzieci i młodzieży z całościowymi zaburzeniami rozwojowymi. Zlecenie

poszerzające wykaz świadczeń gwarantowanych zostało przekazane prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych, którego pozytywna rekomendacja jest niezbędna dla możliwości zakwalifikowania danego świadczenia jako gwarantowanego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie metod skutecznego przeciwdziałania
stosowaniu środków odurzających (23549)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 19 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23549/11), uprzejmie przedkładałam odpowiedź na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie metod skutecznego przeciwdziałania stosowaniu środków odurzających.

Odpowiadając na pierwsze pytanie pana posła, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) Krajowy Program Przeciwdziałania Narkomanii stanowi podstawę do działań w zakresie przeciwdziałania narkomanii w Polsce

Zgodnie z założeniami „Krajowego programu przeciwdziałania narkomanii na lata 2006–2010” Ministerstwo Zdrowia, działając poprzez podległe Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii, corocznie zlecało programy profilaktyki narkomanii wraz z udzieleniem dotacji na ich realizację, prowadzone na terenie całego kraju przez organizacje pozarządowe w zakresie:

- rówieśniczej edukacji zdrowotnej;
- profilaktyki narkomanii w środowisku akademickim;
- programów profilaktycznych dla osób zagrożonych narkomanią, eksperymentujących z narkotykami;
- programów wsparcia dla osób uzależnionych od narkotyków utrzymujących abstynencję;
- programów wsparcia dla rodzin osób zagrożonych narkomanią i używających narkotyków;
- ograniczania ryzyka szkód zdrowotnych wśród okazjonalnych użytkowników narkotyków.

Liczba programów profilaktycznych, które uzyskały wsparcie ze środków będących w dyspozycji krajowego biura w latach 2006–2010, wyniosła 853.

Liczba odbiorców programów profilaktycznych, wspieranych przez KBPN w latach 2006–2010, wyniosła ok. 500 000 osób.

W ramach wsparcia realizacji programów profilaktycznych w szkołach i placówkach systemu oświaty w 2010 r. został opracowany program Ministerstwa Edukacji Narodowej pod nazwą „Plan działań z zakresu profilaktyki narkomanii w 2010 roku”, a zadania w nim zawarte zostały ukierunkowane na podnoszenie jakości profilaktyki narkomanii w szkołach i placówkach systemu oświaty oraz monitorowanie tych działań w ramach nadzoru pedagogicznego.

Pozytywny wpływ na proces powstawania programów profilaktycznych szkoły i podejmowanie działań profilaktycznych może mieć rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach, rozszerzające zakres kompetencji przedszkoli, szkół i placówek oświatowych w zakresie rozpoznawania i rozwiązywania problemów uczniów, co może przyczynić się także do ograniczenia zjawiska narkomanii.

Ministerstwo wprowadziło nowy kierunek polityki oświatowej – uzupełniono plan nadzoru pedagogicznego o nowy kierunek realizacji polityki oświatowej przez kuratorów oświaty w roku szkolnym 2010/2011, dotyczący monitorowania realizacji działań profilaktycznych w zakresie przeciwdziałania narkomanii, w tym współpracy z wyspecjalizowanymi instytucjami oraz wykorzystywania przygotowanych przez nie ofert i materiałów. Zaplanowano przeprowadzenie w 2011 r. monitoringu w 10% wszystkich szkół: podstawowych, gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych znajdujących się na terenie województw poszczególnych kuratorów oświaty.

Ze względu na brak oferty profilaktycznej skierowanej do młodzieży szkół gimnazjalnych, w 2010 r. krajowe biuro rozpoczęło prace nad implementacją programu profilaktycznego „Unplugged”, opracowanego w ramach międzynarodowego projektu EUDAP. Jest to program profilaktyki uniwersalnej oparty na modelu wszechstronnego wpływu społecznego, którego adresatami są uczniowie szkół gimnazjalnych. Skuteczność programu w zakresie ograniczania używania substancji psychoaktywnych przez młodzież została potwierdzona w badaniach ewaluacyjnych. W 2010 r. przeszkolono trenerów programu, odpowiedzialnych za koordynację i dalsze upowszechnianie programu we współpracy Krajowego Biura ds. Przeciwdziałania Narkomanii i Ośrodka Rozwoju Edukacji Ministerstwa Edukacji Narodowej.

W obszarze profilaktyki selektywnej (drugorzędowej) krajowe biuro zainicjowało, wdrożyło i upowszechniło program wczesnej interwencji „Fred goes net”, skierowany do młodych użytkowników substancji psychoaktywnych, w ramach międzynarodowego projektu dofinansowywanego przez Unię Europejską ze środków Programu Zdrowia Publicznego (Public Health Programme). Skuteczność Programu „Fred

goes net” została potwierdzona w badaniach ewaluacyjnych, które wykazały, że uczestnictwo w programie wpłynęło na zmianę postaw uczestników wobec substancji psychoaktywnych, ponadto większość osób pogłębiła wiedzę na temat zagrożeń związanych z używaniem narkotyków oraz uzyskała informacje na temat możliwych form pomocy. Ponad połowa uczestników programu wyraziła chęć zredukowania ilości lub częstotliwości używania narkotyków. Część osób podjęła decyzję o abstynencji. W trakcie realizacji krajowego programu do wdrożenia programu zostali przygotowani realizatorzy w 22 placówkach profilaktycznych z terenu 11 województw.

Począwszy od 2008 r. Fundacja Maraton rozpoczęła wdrażanie programu profilaktyki uniwersalnej, adresowanego do całych rodzin, pn.: „Program wzmocnienia rodziny”. Celem programu jest ograniczenie picia alkoholu i używania narkotyków przez młodzież w wieku 10–14 lat. Skuteczność programu w zakresie przeciwdziałania używaniu i nadużywania alkoholu przez młodzież została potwierdzona w badaniach ewaluacyjnych prowadzonych w Stanach Zjednoczonych. Ewaluacja efektów programu prowadzonego w Polsce została zlecona przez krajowe biuro; wykonawcą badań został Instytut Psychiatrii i Neurologii. W trakcie realizacji krajowego programu „Program wzmocnienia rodziny” został wdrożony w 20 miastach.

Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii corocznie prowadziło także ogólnopolskie kampanie informacyjno-edukacyjne w zakresie profilaktyki narkomanii, w tym rozpoczęła w 2009 r. akcję informacyjno-edukacyjną skierowaną do młodych ludzi, dotyczącą nowych substancji odurzających pn.: „Dopalacze mogą Cię wypalić. Poznaj fakty”. W 2010 r. w związku z rosnącym problemem dopalaczy KBPN podjęło dalsze kroki w celu przeciwdziałania temu zjawisku poprzez:

- opracowanie ulotki informacyjnej dla rodziców – dostępna na stronie internetowej KBPN;

- opublikowanie scenariusza zajęć z rodzicami w szkole na temat dopalaczy. Scenariusz stanowi narzędzie dla pedagogów, psychologów, nauczycieli i wychowawców klas służące do przeprowadzenia na 2 godzinach lekcyjnych zajęć podejmujących tę trudną tematykę z grupami rodziców – dostępne na stronie internetowej KBPN;

- opracowanie projektu debaty nauczycieli/pedagogów szkolnych z uczniami (ok. 2 godzin lekcyjnych) plus materiały do zajęć.

Ponadto pragnę podkreślić, iż w ramach monitorowania problemu narkotyków i narkomanii w Polsce realizowane są badania dotyczące używania środków odurzających i substancji psychotropowych (w tym leków oraz dopalaczy) w populacji generalnej oraz wśród młodzieży szkolnej. Wyniki badań pokazują rozpowszechnienie używania narkotyków oraz, dzięki powtarzaniu pomiarów, tendencje zjawiska. Polskie badania w populacji generalnej dotyczące rozpowszechnienia, postaw i zachowań oparte są na meto-

dologii Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (EMCDDA) oraz Pompidou Group. Badania w populacji generalnej przeprowadzane są na próbie losowej mieszkańców w wieku 15–64 lat za pomocą wywiadów kwestionariuszowych. Zachowana jest zatem porównywalność wyników na poziomie europejskim.

Centrum Informacji o Narkotykach i Narkomanii co cztery lata realizuje badania w populacji generalnej (2002, 2006, 2010) oraz zleca do realizacji badania młodzieży szkolnej:

- ESPAD – European School Survey Project on Alcohol and Other Drugs (badania Instytutu Psychiatrii i Neurologii – 1993, 1997, 2003 i 2007);

- „Młodzież” (badania fundacji CBOS – 2003, CBOS – 2008, CBOS – 2010).

Wyniki z badań stanowią rekomendację oraz wskazówki dla kształtowania polityki w obszarze przeciwdziałania narkomanii. Ponadto są wykorzystywane do ewaluacji Krajowego Programu Przeciwdziałania Narkomanii. W badaniach ogólnopolskich biorą udział urzędy marszałkowskie, zlecając do realizacji badania wojewódzkie, których wyniki wykorzystywane są do kształtowania polityki na poziomie województwa.

Warto podkreślić, iż ostatnio przeprowadzone badania wykazują trend spadkowy lub stabilizację używania poszczególnych substancji odurzających przez polską młodzież. Wyniki badań zleconych przez KBPN potwierdza przeprowadzona „Diagnoza społeczna” prof. Janusza Czapińskiego.

Ponadto najnowsze oszacowanie problemowych użytkowników narkotyków w Polsce przeprowadzone w 2010 r. przez Instytut Psychiatrii i Neurologii wskazuje na spadek osób uzależnionych z szacunkowej liczby 100 000–125 000 osób do 56 000–103 000.

Uprzejmie informuję, że szczegółowe wyniki powyższych badań dostępne są na stronie internetowej Krajowego Biura ds. Przeciwdziałania Narkomanii pod adresem www.kbpn.gov.pl.

Odpowiadając na drugie pytanie pana posła, uprzejmie informuję, że zgodnie z „Krajowym programem przeciwdziałania narkomanii w latach 2011–2016” będą prowadzone poniższe działania:

- prowadzenie internetowych portali edukacyjnych na temat problemu narkotyków i narkomanii adresowanych do: młodzieży, profesjonalistów, rodziców;

- przeprowadzenie kampanii edukacyjno-informacyjnych z wykorzystaniem środków masowego przekazu, propagujących postawy abstynenckie wśród dzieci, młodzieży i dorosłych oraz informujących o ryzyku związanym z używaniem narkotyków;

- opracowanie, wydanie i upowszechnienie publikacji na temat ryzyka używania narkotyków kierowanych do różnych grup docelowych;

- upowszechnianie koncepcji tworzenia szkół promujących zdrowie w ramach europejskiego projektu „Szkoly dla zdrowia Europy” (SHE);

— zapewnienie warunków do prowadzenia wysokiej jakości edukacji zdrowotnej, promocji zdrowia i profilaktyki zgodnie z nową podstawą programową wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół;

— wspieranie wdrożenia i upowszechnienia w szkołach podstawowych programów profilaktyki uniwersalnej opartych na naukowych podstawach lub o potwierdzonej skuteczności, rekomendowanych w ramach systemu rekomendacji (KBPN, ORE, IPiN, PARPA);

— wspieranie adaptacji, wdrożenia i upowszechnienia programów profilaktyki uniwersalnej opartych na naukowych podstawach lub o potwierdzonej skuteczności w szkołach gimnazjalnych;

— wspieranie programów rozwijających kompetencje wychowawcze rodziców i nauczycieli;

— prowadzenie działań profilaktyki selektywnej za pośrednictwem Internetu (np. poradnia internetowa);

— prowadzenie działalności informacyjnej i poradnictwa w ramach Ogólnopolskiego Telefonu Zaufania;

— wspieranie programów profilaktyki selektywnej w miejscach o zwiększonym narażeniu na kontakt ze środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi i środkami zastępczymi (np. kluby, dyskoteki, imprezy masowe);

— wdrażanie i wspieranie programów profilaktyki selektywnej i wskazującej, w szczególności dla: dzieci i młodzieży ze środowisk zmarginalizowanych, zagrożonych demoralizacją i wykluczeniem społecznym oraz dzieci i młodzieży ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, a także ich rodziców;

— upowszechnienie programów wczesnej interwencji opartych na naukowych podstawach lub potwierdzonej skuteczności, adresowanych do okazjonalnych użytkowników narkotyków;

— prowadzenie i wspieranie programów i działań profilaktyki selektywnej i wskazującej w domach dziecka, młodzieżowych ośrodkach wychowawczych, młodzieżowych ośrodkach socjoterapii i placówkach resocjalizacyjnych;

— opracowanie i implementacja planu działania w zakresie profilaktyki narkomanii dzieci i młodzieży w szkołach i placówkach systemu oświaty.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie niedostatecznej opieki
stomatologicznej dla dzieci (23550)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem pana Tadeusza Tomaszewskiego, posła na Sejm RP, przekazanych przy piśmie z dnia 19 lipca 2011 r., nr SPS-023-23550/11, w sprawie niedostatecznej opieki stomatologicznej dla dzieci uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.), ze względu na specyficzne potrzeby zdrowotne, dzieciom i młodzieży do ukończenia 18. roku życia przyznano prawo do następujących bezpłatnych dodatkowych świadczeń zdrowotnych lekarza stomatologa i materiałów stomatologicznych: indywidualnie ukierunkowane profesjonalne zabiegi profilaktyczne, tj. lakierowanie i lakowanie zębów stałych, świadczenia niezbędne w okresie wieku rozwojowego, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb leczniczych związanych z leczeniem próchnicy i jej powikłań (chorób miazgi, zęba i ozębnej), całkowite opracowanie i odbudowa zniszczonego, złamanego kąta w zębach siecznych oraz kosmetyczne pokrycie niedorozwoju szkliwa w zębach stałych.

Ponadto w sierpniu 2009 r. minister zdrowia podpisał rozporządzenie w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139, poz. 1133). Jednym z celów ww. regulacji jest zabezpieczenie usystematyzowanej, planowej i udokumentowanej profilaktycznej opieki zdrowotnej nad uczniami. Miejsce sprawowania opieki przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej oraz przez lekarza dentystę może mieć dowolną lokalizację zapisaną w umowie z Narodowym Funduszem Zdrowia o udzielaniu świadczeń profilaktycznych opieki zdrowotnej. Rozporządzenie zakłada współpracę pielęgniarki lub higienistki szkolnej z lekarzem dentystą sprawującym profilaktyczną opiekę zdrowotną nad uczniem.

Profilaktyczna opieka zdrowotna sprawowana nad uczniami przez lekarza dentystę obejmuje m.in. prowadzenie edukacji zdrowotnej i promocji zdrowia jamy ustnej, profilaktyczne badania stomatologiczne, profilaktykę próchnicy zębów i profilaktykę ortodontyczną. Wykaz profilaktycznych świadczeń stomatologicznych dla dzieci do ukończenia 19. roku życia znajduje się w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr140, poz. 1144, z późn. zm.).

Profilaktyczna opieka zdrowotna sprawowana przez pielęgniarkę albo higienistkę szkolną obejmuje

w zakresie stomatologii prowadzenie grupowej profilaktyki fluorkowej. W myśl rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej grupowa profilaktyka fluorkowa metodą nadzorowanego szczotkowania zębów prowadzona jest u uczniów w klasach I–VI przy pomocy preparatów fluorkowych. Przedmiotowa profilaktyka wykonywana jest na terenach, gdzie poziom fluoru w wodzie pitnej nie przekracza wartości 1 mg/l.

Zgodnie z dostępnym mi raportem Instytutu Matki i Dziecka z 2010 r. w roku szkolnym 2009/2010 objętych grupową profilaktyką próchnicy zębów było w miastach 87% uczniów szkół podstawowych, na wsiach odsetek ten był nieco mniejszy i wyniósł 83%.

Indywidualnie ukierunkowane profesjonalne zabiegi profilaktyczne, tj. lakierowanie i lakowanie zębów stałych, zostały zabezpieczone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.).

Pomimo że opieka zdrowotna nad dziećmi w środowisku nauczania i wychowania obejmuje jedynie zadania profilaktyki stomatologicznej realizowane przez pielęgniarki lub higienistki szkolne, a świadczenia zdrowotne z zakresu leczenia stomatologicznego i profesjonalnej profilaktyki stomatologicznej realizowane są przez lekarzy stomatologów w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej o dowolnej lokalizacji zestawienie porównawcze wyników, prowadzonych w latach 1995–2010 w Polsce badań epidemiologicznych dzieci w wieku 12 lat (wskaźnikowa grupa wiekowa według wytycznych WHO), wskazuje na obniżanie się zapadalności i nasilenia próchnicy zębów. Odsetek dzieci ze zdrowym uzębieniem wzrastał stopniowo od 9,5% w 1995 r. do 17,3% populacji w roku 2010. Jednocześnie następowało stopniowe obniżanie średniej liczby zębów zaatakowanych przez próchnicę. Średnia wartość wskaźnika próchnicy obniżyła się z wartości 4,3 w roku 1995 do wartości 3,1 w 2010 r. i była nieco wyższa u mieszkańców wsi (3,6). Nastąpił wzrost składowej wskaźnika obrazującej średnią liczbę zębów wyleczonych zachowawczo (1995 rok – 0,36, 2010 – 0,53). U dzieci mieszkających na wsi była ona nieznacznie niższa i wynosiła 0,48.

Jednocześnie informuję pana, że w obecnym stanie prawnym nie ma przeszkód w zakresie używania mobilnych „urządzeń” (dentobusów) służących udzielaniu świadczeń stomatologicznych zarówno z zakresu profilaktyki, jak i leczenia. „Urządzenia” te muszą jednak spełniać wszystkie normy dotyczące sposobu i bezpieczeństwa ich użytkowania. W ten sposób przeprowadza się na przykład badania mammograficzne czy rentgenowskie.

Takie mobilne „urządzenie” może być użytkowane w ramach jednostki czy komórki organizacyjnej podmiotu leczniczego, który to podmiot musi posiadać swoją siedzibę zgodnie z ustawą o działalności leczniczej (Dz. U. z 2011 r. Nr 112, poz. 654) oraz

ustawą o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz. U. z 2008 r. Nr 136, poz. 857, z późn. zm.).

Oczywiście nie należy zapominać, że działania zmierzające do poprawy stanu zdrowia jamy ustnej ludności kraju powinny również być ukierunkowane na podniesienie świadomości zdrowotnej społeczeństwa. Przede wszystkim winno się to odbywać poprzez edukację zdrowotną kobiet ciężarnych i matek małych dzieci, kontynuowaną poprzez rozwój programów edukacyjnych dla dzieci przedszkolnych i szkolnych (realizowanych przez nauczycieli przy wsparciu personelu medycznego).

Informuję, że 23 września 2010 r. minister zdrowia podpisała rozporządzenie w sprawie standardów postępowania oraz procedur medycznych przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, położu oraz opieki nad noworodkiem, w którym to ujęte zostały działania edukacyjne kobiety ciężarnej m.in. w zakresie zdrowia jamy ustnej. W ww. rozporządzeniu wśród zalecanych badań diagnostycznych i konsultacyjnych wykonywanych u kobiet w okresie ciąży znajduje się również badanie stomatologiczne.

Działania edukacyjne w zakresie zdrowia jamy ustnej skierowane do matek małych dzieci zostały uwzględnione w wykazie świadczeń gwarantowanych pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej, sprawowanych podczas wizyt patronażowych (rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej – Dz. U. Nr 139, poz. 1138, z późn. zm.).

Niemniej zgadzam się, że sprawą ogromnej wagi jest położenie odpowiedniego nacisku na rozwój opieki stomatologicznej nad dziećmi i młodzieżą, ze szczególnym zwróceniem uwagi na małe dzieci. Objęcie profilaktyką i leczeniem próchnicy dzieci, które są populacją najbardziej obciążoną ryzykiem zachorowalności na próchnicę o ciężkim przebiegu, a większość jej stanowią dzieci pochodzące ze środowisk wiejskich i małych miast oraz rodzin wielodzietnych, pozwala na obniżenie występowania próchnicy i potrzeb leczenia stomatologicznego w Polsce (wielkość tych potrzeb w skali populacji kraju wynika bowiem głównie z zaniedbań stanu zdrowotnego osób o najwyższym ryzyku próchnicy).

Dotychczasowe programy zapobiegania próchnicy zębów stosowane w kraju koncentrowały się na dzieciach w wieku szkolnym. Pilnie należy więc wprowadzić program edukacyjny ukierunkowany na wdrożenie i utrwalenie nawyku szczotkowania zębów pastą z fluorem u dzieci w wieku przedszkolnym. Ministerstwo Zdrowia podejmuje szereg działań mających na celu wdrożenie programu poprawy zdrowia jamy ustnej dzieci w wieku przedszkolnym. W ramach programu stomatologiczną opieką profilaktyczną objęte zostałyby dzieci przedszkolne w wieku 4–6 lat, uczęszczające do przedszkoli na terenie całego kraju.

Ze względu na limit środków finansowych otrzymanych na realizację programów polityki zdrowotnej nie było możliwości wdrożenia przedmiotowego programu do realizacji w ramach programów zdrowotnych ministra zdrowia. Podejmowane są próby finansowania go w ramach szwajcarsko-polskiego programu współpracy.

Ponadto realizowany przez MZ program zdrowotny dotyczący badań epidemiologicznych z zakresu zdrowia jamy ustnej został uzupełniony o działalność promocyjną zdrowia, w tym edukację zdrowotną. W każdej z wylosowanych do badań miejscowości, w porozumieniu z władzami samorządowymi, w dniu ich zakończenia organizowane są dla całej społeczności lokalnej spotkania z lekarzem dentystą i higienistką stomatologiczną/mgr. zdrowia publicznego /pielęgniarką. Na ww. spotkaniach przekazywane są najważniejsze informacje dotyczące zdrowego stylu życia i indywidualnych, dostosowanych do wieku metod zapobiegania próchnicy i zapaleniom dziąseł.

Jednocześnie informuję, że aktualnie trwają prace zespołu konsultantów krajowych w dziedzinach stomatologicznych, które dotyczą opracowania właściwej strategii zmierzającej do poprawy stanu zdrowotnego uzębienia populacji polskiej, z położeniem odpowiedniego nacisku na rozwój opieki stomatologicznej nad dziećmi i młodzieżą (ze szczególnym zwróceniem uwagi na małe dzieci).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie zapewnienia specjalistycznej opieki
dla dzieci przewlekle chorych pozostających
pod opieką placówki opiekuńczo-wychowawczej
(23552)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, przesłaną przy piśmie Pana Marszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 19 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23552/11, w sprawie zapewnienia specjalistycznej opieki zdrowotnej dzieciom w placówkach opiekuńczo-wychowawczych uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zagwarantowanie opieki zdrowotnej dzieciom i młodzieży podlega takim samym regułom jak zapewnienie opieki zdrowotnej wszystkim obywatelom naszego kraju. Wynika to bezpośrednio z art. 68

Konstytucji RP, w którym zobowiązuje się władze publiczne do zapewnienia wszystkim obywatelom, bez względu na ich sytuację materialną, równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Warunki i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.). Zgodnie z przepisami dzieci i młodzież do ukończenia 18. roku życia, niezależnie od ich statusu socjalnego, mają zapewnioną bezpłatną opiekę zdrowotną, obejmującą zapobieganie chorobom, wykrywanie chorób, leczenie oraz zapobieganie niepełnosprawności. Dzieci przewlekle chore i niepełnosprawne, w tym również dzieci przebywające w placówkach opiekuńczo-wychowawczych, mają pełne prawo do korzystania ze świadczeń zdrowotnych na równi z innymi ubezpieczonymi, adekwatnie do istniejącego problemu zdrowotnego. Niezbędne świadczenia zdrowotne są udzielane przez personel medyczny w publicznych i niepublicznych placówkach opieki zdrowotnej w trybie ambulatoryjnym, lecznictwa szpitalnego oraz sanatoryjnego. Świadczenia opieki zdrowotnej dla dzieci finansowane są przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

Ustawa z dnia 8 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. Nr 148, poz. 887) określa, że kryterium udzielania przez państwo wsparcia rodzinie stanowi wystąpienie w tej rodzinie trudności w wypełnianiu funkcji opiekuńczo-wychowawczych, czyli sprawowaniu opieki nad dzieckiem przez rodzinę, nie zaś przewlekła choroba dziecka. Placówki opiekuńczo-wychowawcze, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy, zapewniają czasową opiekę i wychowanie dzieciom w przypadku niemożności sprawowania opieki i wychowania przez rodziców. Zgodnie z art. 93 ust. 4 ustawy placówka opiekuńczo-wychowawcza zapewnia dziecku m.in. całodobową opiekę i wychowanie oraz zaspokaja jego niezbędne potrzeby, w szczególności emocjonalne, rozwojowe, zdrowotne, bytowe, społeczne i religijne, oraz zapewnia korzystanie z przysługujących świadczeń zdrowotnych. Placówka opiekuńczo-wychowawcza nie posiada jednak uprawnień do udzielania świadczeń zdrowotnych. Nałożenie na ten podmiot obowiązku udzielania dzieciom świadczeń specjalistycznej opieki zdrowotnej skutkowałoby nałożeniem na tę placówkę obowiązków podmiotów uprawnionych do udzielania świadczeń zdrowotnych, takich jak: konieczność zachowania odpowiednich warunków sanitarnych, nadzór nad jakością i bezpieczeństwem udzielania świadczeń zdrowotnych, właściwe postępowanie z odpadami medycznymi, odpowiednie tworzenie, prowadzenie, przechowywanie i udostępnianie dokumentacji medycznej, prowadzenie sprawozdawczości w obszarze ochrony zdrowia, realizacja praw pacjenta, odpowiedzialność za błędy powstałe przy udzielaniu świadczeń, ubezpieczenia z tego tytułu od odpowiedzialności cywilnej oraz innych reguł

bezpiecznego wykonywania zawodu medycznego. Zadaniem dyrektora placówki opiekuńczo-wychowawczej pozostaje zapewnienie dziecku dostępu do świadczeń lekarza podstawowej opieki zdrowotnej oraz lekarzy specjalistów i innych świadczeniodawców realizujących świadczenia opieki zdrowotnej nad dzieckiem, na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie polskiej prezydencji
w Unii Europejskiej (23562)**

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia prezesa Rady Ministrów przesyłam odpowiedź na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego (znak: SPS-023-23562/11, pismo z dnia 19 lipca 2011 r.) w sprawie polskiej prezydencji w Unii Europejskiej.

1. Jakie są główne zadania państwa sprawującego prezydencję w Unii Europejskiej?

Zadania każdego państwa sprawującego prezydencję w Radzie UE polegają przede wszystkim na przewodniczeniu i koordynacji prac Rady UE i jej organów pomocniczych, zarządzaniu procesami politycznymi i reagowaniu na konflikty i kryzysy, medowaniu i poszukiwaniu kompromisu w procesie negocjacji w ramach procesu decyzyjnego UE, reprezentowaniu Rady wobec innych instytucji UE oraz inicjowaniu debat i procesów politycznych. W trakcie 6 miesięcy przewodnictwa w Radzie UE państwo to staje się gospodarzem większości unijnych wydarzeń i gra kluczową rolę na wszystkich polach aktywności Wspólnoty. Jest odpowiedzialne za organizację spotkań UE, nadaje kierunek polityczny Unii, dba o jej rozwój, integrację oraz bezpieczeństwo. Dlatego też niezbędne jest nie tylko dobre przygotowanie jej programu, ale i struktury zarządzania prezydencją, w tym takich, które zapewnią szybkie i efektywne reagowanie na bieżące wydarzenia gospodarcze i polityczne. Polska, tak jak każde państwo członkowskie obejmujące prezydencję, powinna szczegółowo zaprogramować działania Rady i jej organów pomocniczych, postawić konkretne cele i wskazać obszary prioryteto-

we. W tym zakresie Polska jest zobowiązana do współpracy w ramach trio Polska – Dania – Cypr.

Należy podkreślić, iż istotne uwarunkowania dla sprawowania prezydencji stworzyło wejście w życie Traktatu z Lizbony ze względu na znaczące i wielowymiarowe implikacje dla agendy UE, ale także samego sposobu sprawowania prezydencji. Zmianie uległo otoczenie instytucjonalne – państwo sprawujące prezydencję jest zobowiązane do współpracy z przewodniczącym Rady Europejskiej, co stanowi wyzwanie w kierunku zapewnienia właściwej roli premiera w procesie przewodnictwa. Po wejściu w życie Traktatu z Lizbony ograniczeniu uległy dotychczasowe kompetencje prezydencji w części spraw odnoszących się do polityki zagranicznej w związku z utworzeniem stanowiska wysokiego przedstawiciela ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa. Nowe kompetencje Parlamentu Europejskiego (wynikające z rozszerzenia zakresu obowiązywania procedury współdecydowania) wymuszają na prezydencji większe zaangażowanie w dobrą współpracę z PE jako ważnym uczestnikiem procesu prawodawczego w UE i gwarantem sukcesu prezydencji. Jednocześnie otworzyły się nowe możliwości układania współpracy w ramach trio.

2. Jakie uprawnienia wiążą się z tą rolą?

Państwo sprawujące prezydencję przez pół roku przewodniczy obradom Rady Unii Europejskiej, decydując o agendzie poszczególnych sesji Rady (we wszystkich jej formacjach, oprócz Rady Spraw Zewnętrznych, chyba że przedmiotem jej obrad są kwestie handlowe). Realny wpływ na agendę posiedzeń i tematów poruszanych w relacjach z instytucjami UE oznacza jednocześnie branie na siebie czasowej odpowiedzialności za kierunek i skuteczność działalności całej Unii. Ponadto prezydencja, a w szczególności pierwsze państwo z trio (w przypadku trio PL-DK-CY jest to Polska) nadaje kierunek pracom tria, zatem w perspektywie czasowej co najmniej 18, a nie 6 miesięcy. Prezydencja prowadzi też posiedzeniom komitetów i grup roboczych, a także decyduje o porządku obrad, terminie ich posiedzeń i kwestiach proceduralnych. Prezydencja przedstawia stanowisko Rady UE Parlamentowi Europejskiemu. Jej rolą jest także uzyskanie kompromisu w dyskusjach z europarlamentem. Przedstawiciele państwa sprawującego przewodnictwo w Unii kierują bieżącymi pracami UE na poziomie Coreper (rady stałych przedstawicieli – ambasadorów, przygotowującej posiedzenia Rady na szczeblu ministerialnym). Do uprawnień związanych ze sprawowaniem prezydencji należy też zaliczyć reprezentowanie wewnętrzne UE: współdzielone na przykład w rozmowach trójstronnych oraz realne w kontekście uczestnictwa w innych spotkaniach organizowanych m.in. z parlamentem.

Jak wspomniano w odpowiedzi na pytanie 1., uprawnienia prezydencji rotacyjnej zostały ograniczone po wejściu w życie Traktatu z Lizbony – zarówno w zakresie koordynowania merytorycznych prac w obszarze zewnętrznej aktywności Unii Europej-

skiej, jak i jej reprezentacji na scenie międzynarodowej. Utrata przez prezydencję uprawnień w zakresie zewnętrznej działalności UE nie stawia jej jednak w pozycji biernego obserwatora procesu kształtowania polityki zagranicznej UE – prezydencja może dodatkowo umocnić swoją pozycję poprzez aktywną współpracę z unijnymi decydentami kompetentnymi w kwestii konceptualizacji i realizacji agendy działań zewnętrznych UE. Zadanie przewodniczenia UE należy postrzegać nie tylko w kategoriach zobowiązań czy uprawnień wynikających z członkostwa w UE, ale też szansy, przed którą staje każde państwo UE niezależnie od jego rozmiaru, potencjału czy stażu członkowskiego. Mamy świadomość, że jest to swoisty sprawdzian efektywności i dojrzałości państwa członkowskiego UE.

3. Jakie są priorytety polskiej prezydencji w UE?

Polska prezydencja ma na celu przede wszystkim sprzyjać wzrostowi gospodarczemu Europy, dążyć również do większej integracji oraz zwiększenia bezpieczeństwa, wykazując przy tym otwartość na innych. Aby zrealizować te cele, musimy przywrócić Europie wiarę w pierwotny sens idei integracji i politycznej wspólnoty. Czas polskiej prezydencji będzie czasem działania na rzecz wzrostu gospodarczego i budowy konkurencyjnej gospodarki. Nie ma lepszego sposobu na zdynamizowanie wzrostu niż poprzez pogłębianie wspólnego rynku. Skuteczna realizacja długofalowej strategii rozwoju gospodarczego Europa 2020 musi być poparta odpowiednimi środkami z budżetu UE. Będziemy też dążyć do uzyskania maksymalnych korzyści z handlu międzynarodowego poprzez ułatwienie dostępu do rynków państw trzecich dla europejskich produktów, usług i inwestycji. Szczegółowy opis głównych oraz sektorowych priorytetów polskiej prezydencji dostępny jest w „Programie polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej” na stronie internetowej <http://pl2011.eu/> w zakładce: O prezydencji.

4. W jednym z niedawnych wywiadów powiedział pań, iż „prezydencja to nie jest czas na załatwianie własnych interesów”. Kiedy zatem będzie lepszy okres, aby zatroszczyć się o polskie interesy i dlaczego ten jest nieodpowiedni?

W trakcie 6 miesięcy sprawowania przewodnictwa w Radzie UE obowiązuje zasada bezstronnego mediatora (honest broker). Zgodnie z nią każde państwo sprawujące przewodnictwo w Radzie powinno dążyć do kompromisu i wypracowania porozumienia uwzględniającego interesy wszystkich stron. Wyraźne forsowanie własnych interesów narodowych bez oglądania się na wspólny interes europejski jest w Unii źle postrzegane i w konsekwencji może przyczynić się do osłabienia pozycji negocjacyjnej danego państwa. Także analiza doświadczeń innych państw członkowskich sprawujących przewodnictwo wskazuje, że warto zachowywać przejrzystość, jeśli chodzi o własne cele, i unikać sprawiania wrażenia, że realizuje się jakąś „ukrytą” agendę. W tym sensie okres sprawowania prezydencji w UE jest w znacznej mie-

rze okresem specyficznym, ponieważ dla każdego państwa oznacza pewne ograniczenia w prowadzeniu „autonomicznej” polityki zagranicznej. Działania prezydencji powinny koncentrować się w tym okresie na maksymalizowaniu szans odniesienia sukcesu, głównie poprzez wspieranie realizacji celów i programu prezydencji.

Polska, dokonując wyboru swoich priorytetów, kierowała się zarówno kryterium prawdopodobieństwa osiągnięcia założonych celów (feasibility), jak i kryterium atrakcyjności (desirability) danego zagadnienia dla państwa mającego sprawować prezydencję. O ile pierwsze z kryteriów jest dość jasne do interpretacji, o tyle drugie wymaga pewnego wyjaśnienia. Atrakcyjność (desirability) danego zagadnienia oznacza taki dobór priorytetu, który jest zgodny z jego interesem narodowym, ale jednocześnie przedsięwzięcie to jest projektem europejskim realizowanym w interesie całej Unii i jej państw członkowskich. Ostateczny wybór priorytetów prezydencji Polski w Radzie UE uwzględnienia zarówno oba te kryteria, jak i inne czynniki, m.in. agendę prac UE. Skuteczne i dobrze oceniane przewodnictwo w Radzie Unii Europejskiej będzie miało duże znaczenie dla kształtowania się wizerunku Polski i poprawy naszej pozycji w Europie oraz dla realizacji strategicznych interesów naszej polityki w UE, w tym gospodarczej, politycznej i społecznej – także w okresie po zakończeniu polskiej prezydencji.

O swoje narodowe interesy Polska aktywnie zabiegała w trakcie swojego 7-letniego członkostwa w Unii Europejskiej, m.in. uczestnicząc w kształtowaniu polityk UE, zabierając głos w najważniejszych dla naszych interesów sprawach. Przykładem takich działań może być reaktywacja polskiej polityki wschodniej, m.in. utworzenie Partnerstwa Wschodniego, rosnące obroty handlu z Rosją oraz program małego ruchu granicznego z Ukrainą. Dla Polski kluczowe znaczenie ma udział w kształtowaniu europejskiej polityki energetycznej. Podjęcie próby kształtowania polityki energetycznej na poziomie wspólnotowym niesie ze sobą dużą wartość dodaną dla Polski ze względu na możliwość wzmocnienia stanowiska poszczególnych państw członkowskich, zagregowaną siłą całej Wspólnoty. Na poziomie regulacyjnym należy wskazać w tym zakresie m.in. przyjęcie przez UE tzw. trzeciego pakietu liberalizacyjnego, który daje podstawy i wymusza normalizację funkcjonowania sektora elektryczności i gazu w poszczególnych krajach członkowskich (m.in. ułatwia rozwój konkurencyjnego rynku wewnętrznego) oraz stwarza dogodne warunki do postępującej integracji tych rynków w skali UE. Polska aktywnie zaangażowała się również w prace w zakresie tzw. rozporządzenia ds. bezpieczeństwa dostaw gazu, gdzie staraniem Polski stworzono podstawy do praktycznej realizacji zasady solidarności energetycznej, co przekłada się na przeprowadzaną aktualnie zmianę systemu przeciwdziałania kryzysom i zarządzania kryzysami dostaw gazu na poziomie firm, państw członkowskich i UE.

Ww. działania mają za zadanie doprowadzić do dokończenia budowy bezpiecznego i konkurencyjnego rynku wewnętrznego energii.

Kolejnym etapem tych działań jest tworzenie wewnętrznej polityki energetycznej UE. Temat ten stanowi priorytet polskiej prezydencji, a jego realizacja pozwoli na wzmocnienie skuteczności wspólnej polityki UE względem państw trzecich (kraje tranzytowe i główni dostawcy). Priorytet ten i kontynuacja prac w zakresie wzmocnienia i wdrożenia regulacji łączą kryteria zarówno atrakcyjności (desirability) jako prawdopodobieństwa osiągnięcia celów (feasibility). Zaangażowanie Polski na arenie UE ma na celu również budowę konkretnej infrastruktury energetycznej. W tym kontekście należy wskazać, iż staraniem m.in. Polski (w ramach prac Grupy Wyszehradzkiej) UE przyjęła jako jeden z priorytetów w zakresie rozwoju infrastruktury energetycznej budowę korytarza gazowego północ-południe. Projekty wchodzące w skład osi priorytetowych mają szanse na uzyskanie dodatkowego wsparcia finansowego UE. Ponadto uzyskane zostały już konkretne dodatkowe korzyści, jak np. pozyskanie dla Polski 330 mln euro na projekty energetyczne w ramach europejskiego planu odbudowy gospodarczej (tzw. Recovery Plan) oraz wsparcie rozbudowy infrastruktury energetycznej ze środków polityki spójności.

Dodatkowo w trakcie prowadzonych na forum unijnym dyskusji nad możliwością przejścia UE na wyższy – niż obecnie obowiązujący dotyczący 20% – cel redukcyjny dla emisji gazów cieplarnianych do roku 2020 oraz przyjęcia wiążących zobowiązań redukcyjnych w perspektywie roku 2050, Polska konsekwentnie artykułuje swoje postulaty dotyczące konieczności przeprowadzenia pogłębionych analiz na temat skutków podjęcia takiej decyzji nie tylko dla całej UE, ale również dla poszczególnych państw członkowskich. Mimo wyrażanej przez Polskę gotowości do zawierania kompromisów wewnątrz UE w sytuacji, gdy na forum unijnym dyskutowane są kwestie o znaczących konsekwencjach dla polskiej gospodarki i możliwości jej przyszłego rozwoju, rząd RP gotowy jest również do podejmowania działań, które udaremniają próby forsowania decyzji na szczeblu unijnym bez należytego uwzględnienia ważnych polskich interesów. Sztandarowym przykładem takich działań jest zablokowanie przez Polskę w przeddzień objęcia przez nią przewodnictwa w Radzie UE konkluzji Rady ds. Środowiska akceptujących tzw. kamienie milowe (milestones) przejścia na gospodarkę niskoemisyjną do roku 2050, będących de facto pośrednimi celami redukcyjnymi dla emisji gazów cieplarnianych.

Polscy przedstawiciele aktywnie uczestniczyli w pracach Rady Europejskiej, Rady UE oraz jej organów pomocniczych (Coreper I, Coreper II, pozostałe komitety oraz grupy robocze), a przyjęte rozwiązania pozwalały skutecznie zabierać głos i terminowo odnosić się do najważniejszych dla nas kwestii, co w efekcie umożliwiło aktywne uczestnictwo w proce-

sie decyzyjnym na forum instytucji UE. Fakt, iż to Janusz Lewandowski pełni funkcję unijnego komisarza ds. budżetu, zaś Jerzy Buzek został wybrany na stanowisko przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, także świadczy o tym, że Polska potrafi aktywnie zabiegać o swoje miejsce i rolę w Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mikołaj Dowgielewicz

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie ustawy o wdrożeniu
naziemnej telewizji cyfrowej (23566)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego z dnia 12 lipca 2011 r. (data wpływu: 28 lipca 2011 r.), nr SPS-023-23566/11, w sprawie ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej przedstawiam poniżej wyjaśnienia co do poruszonych przez pana posła problemów.

W odpowiedzi na pierwsze pytanie, kiedy zostanie rozpoczęta medialna i mailingowa kampania na rzecz podniesienia świadomości społeczeństwa o zmianie w sposobie odbioru wszystkich programów telewizyjnych, uprzejmie informuję, iż regulacje w zakresie sposobu przeprowadzenia kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej zostały zawarte w ustawie z dnia 30 czerwca 2011 r. o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. Nr 153, poz. 903), zwanej dalej „ustawą o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej”, która weszła w życie w dniu 10 sierpnia 2011 r. Zgodnie z przepisami zawartymi w ww. ustawie do obowiązków nadawców należy w szczególności nadawanie w swoich programach przekazów o telewizji cyfrowej w formie trzyminutowych audycji rozpowszechnianych raz w tygodniu w godz. 17–21 oraz ogłoszeń i komunikatów rozpowszechnianych dwa razy każdego dnia w tygodniu w wymiarze po 30 sekund w godz. 6–23. W programach regionalnych Telewizji Polskiej SA nadawane będą także, przy wydaniach serwisów informacyjnych, komunikaty tekstowe o telewizji cyfrowej.

Trzeba jednakże podkreślić, iż Ministerstwo Infrastruktury podjęło starania, aby kampania informacyjna w telewizji rozpoczęła się jeszcze przed wejściem w życie ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej. Spoty informujące o wdrożeniu naziem-

nej telewizji cyfrowej można już od połowy lipca zobaczyć w programach telewizyjnych: TVP1, TVP2, TVP Info, TVN, TVN7, TV Puls, Polsat, TV4 oraz TV6. W chwili obecnej emitowane są trzydziestosekundowe przekazy, których głównym celem jest zwrócenie uwagi społeczeństwa na sam fakt zmiany techniki odbioru programów telewizyjnych. W dalszej kolejności planuje się przygotowanie trzyminutowych audycji, w których zostaną zawarte bardziej szczegółowe informacje dotyczące telewizji cyfrowej, a w szczególności sposobu dostosowania odbiornika telewizyjnego do odbioru programów w sposób cyfrowy.

Ponadto należy wskazać na uruchomienie w październiku 2010 r. strony internetowej www.cyfryzacja.gov.pl. Na stronie tej, oprócz podstawowych informacji dotyczących cyfryzacji, można przede wszystkim uzyskać pomoc w zakresie dostosowania odbiornika telewizyjnego do odbioru cyfrowego. Uruchomiona została także infolinia, przy pomocy której użytkownicy mogą uzyskać indywidualną pomoc dotyczącą odbiorników służących do odbioru telewizji cyfrowej bądź też uzyskać bardziej szczegółowe informacje dotyczące samego procesu cyfryzacji. Użytkownicy mogą także uzyskać pomoc, wysyłając zapytanie mailowe bezpośrednio ze strony internetowej. Planowane są także działania informacyjne w prasie. Hasło kampanii brzmi „Bądź gotowy na odbiór cyfrowy”.

Odnosząc się do ewentualnej pomocy państwa w zakupie odbiorników cyfrowych, szczególnie tzw. set-top-boxów, należy wyjaśnić, iż zgodnie z uzasadnieniem do ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej minister właściwy do spraw łączności będzie przeprowadzać w ramach obecnych kompetencji okresowe badania przygotowania gospodarstw domowych do odbioru naziemnej telewizji cyfrowej, które umożliwią pozyskanie rzetelnych i aktualnych informacji o procesie przejścia z nadawania analogowego na cyfrowe. Takie dane będą stanowić podstawę do analizy działań, jakie powinny być podjęte w ramach procesu cyfryzacji, w tym czy konieczne jest opracowanie programu pomocy osobom najuboższym. Należy wskazać, iż przejście z nadawania analogowego na cyfrowe będzie następować etapami. Takie rozwiązanie sprawia, iż zarówno obywatele mają czas na przygotowanie się do zmiany w odbiorze programów telewizyjnych, jak i organy państwowe mają możliwość podjęcia odpowiednich działań, jeżeli zajdzie taka potrzeba.

W związku z pytaniem, czy odbiór naziemnej telewizji cyfrowej będzie finansowany z abonamentu, należy wyjaśnić, iż wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej nie ma wpływu na zmianę zasad opłacania abonamentu telewizyjnego. Zgodnie z art. 1 oraz art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 728, z późn. zm.) opłaty abonamentowe pobiera się za używanie odbiorników radiofonicznych oraz telewizyjnych w celu umożliwienia realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 grud-

nia 1992 r. o radiofonii i telewizji (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226, z późn. zm.). Opłaty abonamentowe w dalszym ciągu będą przeznaczane na realizację misji publicznej, z tym że nastąpi zmiana w technice odbioru programów realizujących tę misję z techniki analogowej na cyfrową.

Odnośząc się do pytania w sprawie art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej, należy stwierdzić, iż wybór sposobu zastosowania tej regulacji w praktyce będzie należeć do konkretnego sprzedawcy odbiorników cyfrowych. Zgodnie bowiem z ww. przepisem przedsiębiorca, którego działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, może dokonać sprzedaży odbiornika cyfrowego niespełniającego wymagań technicznych i eksploatacyjnych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 132 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne, jedynie po poinformowaniu o tym fakcie nabywcy. W przypadku umów sprzedaży zawieranych przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271, z późn. zm.⁵⁾), poinformowanie nabywcy ma mieć miejsce przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia nabywcy propozycji zawarcia umowy i uzyskaniu od nabywcy potwierdzenia zapoznania się z tą informacją. W takich sytuacjach znajdują zastosowanie ogólne zasady dotyczące tego rodzaju umów. W przypadku sprzedaży dokonywanej w sklepach internetowych praktyczne zastosowanie przedmiotowej regulacji będzie mieć miejsce np. w razie umieszczenia odpowiedniej informacji w formularzu zamówienia odbiornika cyfrowego, przy której będzie się znajdować pole do zaznaczenia przez nabywcę, co będzie równoznaczne z akceptacją przez niego faktu niespełniania przez zamawiany przez niego sprzęt wymagań technicznych i eksploatacyjnych umożliwiających odbiór sygnału cyfrowego. Natomiast w przypadku umów zawieranych przez telefon sprzedawca będzie mógł odczytać kupującemu wskazaną powyżej informację, a kupujący ustnie potwierdzi jej otrzymanie.

Odpowiadając na ostatnie pytanie zadane w interpelacji, tj. czy sprzedawcy lub producenci sprzętu RTV będą ponosić prawne konsekwencje przekazywania nabywcom odbiorników cyfrowych niedostatecznych lub błędnych informacji w sprawie spełnienia przez zakupiony przez nich sprzęt wymagań umożliwiających odbiór naziemnej telewizji cyfrowej, trzeba wyjaśnić, iż sprzedawca, który przekaze nabywcom odbiorników cyfrowych niedostateczne lub błędne informacje podlegać będzie karze pieniężnej. Zgodnie z art. 19 ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej jeżeli przedsiębiorca, którego działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, nie wykonuje obowiązku, o którym mowa w art. 6 ust. 1, 2 lub 5, podlega karze pieniężnej w wysokości

od 1 tys. zł do 50 tys. zł. Sankcja kary pieniężnej nie może natomiast dotyczyć producentów sprzętu RTV, albowiem na nich nie został nałożony ww. obowiązek informacyjny.

Wyrażam nadzieję, że udzielone wyjaśnienia będą dla pana posła satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Gaj

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ryszarda Terleckiego**

**w sprawie zwiększenia prawnych i faktycznych
możliwości weryfikacji pełnomocnictw
w sprawach o nabycie spadku (23568)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Ryszarda Terleckiego, z dnia 12 lipca 2011 r., przedłożoną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 27 lipca 2011 r., dotyczącą pełnomocnictw udzielanych w sprawach spadkowych i możliwości ich weryfikacji przez sąd uprzejmie wyjaśniam.

Poruszone przez pana posła zagadnienie należy do istotnych z uwagi na określony w art. 21 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej obowiązek państwa zapewnienia ochrony prawa własności i dziedziczenia. Ewentualne nieprawidłowości w jego realizacji ze strony wymiaru sprawiedliwości winny więc być z pewnością przedmiotem stosownych wyjaśnień i ewentualnych czynności nadzorczych. Należy jednak zauważyć, iż interpelacja została przedstawiona w sposób nieprecyzyjny, co uniemożliwia szczegółowe odniesienie się do poruszanych kwestii. W interpelacji nie została powołana żadna konkretna sprawa sądowa, w której zaistniały wątpliwości co do wiarygodności dokumentów przedstawionych przez pełnomocników procesowych.

Mając zatem na uwadze powyższe, uprzejmie wyjaśniam, iż art. 87 Kodeksu postępowania cywilnego przewiduje ściśle określony krąg osób, którym można udzielić pełnomocnictwa procesowego w postępowaniu cywilnym (zasada numerus clausus). Zgodnie z art. 89 § 1 K.p.c. osoba powołująca się na to, że działa jako pełnomocnik (strony lub uczestnika postępowania nieprocesowego), powinna przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy dokument pełnomocnictwa z podpisem mocodawcy lub wiarygodny odpis pełnomocnictwa. Sąd może w razie

wątpliwości zażądać urzędowego poświadczenia podpisu strony. Trzeba podkreślić, iż istotną funkcję w zapewnieniu autentyczności pełnomocnictw udzielanych za granicą pełnią polskie przedstawicielstwa dyplomatyczne i urzędy konsularne, dokonując uwierzytelnienia dokumentu, którego wiarygodność została zakwestionowana przez stronę postępowania (art. 1138 K.p.c.).

Z nienależytym umocowaniem mamy natomiast do czynienia, gdy osoba działająca jako pełnomocnik strony nie legitymuje się pełnomocnictwem, jak i wówczas, gdy mocodawca udzielił pełnomocnictwa, ale takiej osobie, która nie może być w danej sprawie pełnomocnikiem, gdyż nie należy do kręgu osób wymienionych we wskazanych wyżej przepisach. Ustanowienie pełnomocnikiem osoby, która nie była należycie umocowana, stanowi przyczynę nieważności postępowania (art. 379 pkt 2 K.p.c.) oraz podstawę wznowienia postępowania (art. 401 pkt 2 K.p.c.). Z tego względu sąd rozpoznający sprawę obowiązany jest na każdym etapie postępowania do czuwania z urzędu, czy strona jest właściwie reprezentowana, i nie powinien dopuścić do zastąpienia jej przez osobę, która pełnomocnikiem być nie może. Także Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę kasacyjną, winien z urzędu brać pod rozwagę nieważność postępowania (art. 3989 § 1 pkt 3 K.p.c.).

Jednocześnie uprzejmie zauważam, że zgodnie z art. 7 K.p.c. prokurator może żądać wszczęcia postępowania w każdej sprawie, jak również wziąć udział w każdym toczącym się już postępowaniu, jeżeli według jego oceny wymaga tego ochrona praworządności, praw obywateli i interesu społecznego. Jest to dodatkowa gwarancja służąca zapewnieniu prawidłowego przebiegu postępowania cywilnego tym zakresie.

Ze wskazanych powyżej względów Departament Sądów Powszechnych stoi na stanowisku, że w obowiązującym stanie prawnym interesy osób działających przez pełnomocników w postępowaniu cywilnym (także w sprawach spadkowych) są chronione w sposób odpowiedni i należyty. Nie zachodzi zatem potrzeba modyfikacji istniejących regulacji w kierunku zwiększenia możliwości sądów powszechnych w zakresie kontroli pełnomocnictw procesowych.

Przedstawiając powyższe, wyrażam przekonanie, iż kwestia poruszana w interpelacji pana posła Ryszarda Terleckiego została dostatecznie wyjaśniona.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ryszarda Terleckiego**

**w sprawie ewentualnych nieprawidłowości
w postępowaniu Sądu Okręgowego
i Sądu Apelacyjnego w Warszawie
w sprawie wpisania do ewidencji
partii politycznych zmian dotyczących
Stronnictwa Demokratycznego (23569)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Ryszarda Terleckiego z dnia 12 lipca 2011 r., przesłaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 27 lipca 2011 r., dotyczącą ewentualnych nieprawidłowości w postępowaniu Sądu Okręgowego w Warszawie i Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie wpisania do ewidencji partii politycznych zmian dotyczących Stronnictwa Demokratycznego uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Postanowieniem z dnia 7 marca 2011 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie I A Ca 19/11 zmienił zaskarżone apelacją orzeczenie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 grudnia 2010 r. w sprawie VII Ns Rej Ew PZM 63,64/10 w ten sposób, że oddalił wniosek o wpisanie zmian w składzie organów Stronnictwa Demokratycznego w ewidencji partii politycznych. Następnie postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2011 r. orzekł o odrzuceniu skargi kasacyjnej od wyżej wskazanego postanowienia z dnia 7 marca 2011 r. Na skutek złożonego zażalenia na odrzucenie skargi kasacyjnej w dniu 8 czerwca 2011 r. akta sprawy I A Ca 19/11 zostały przedstawione Sądowi Najwyższemu. Wskazane wyżej rozstrzygnięcia należą do sfery orzeczniczej i nie podlegają kontroli w ramach czynności z zakresu nadzoru nad działalnością administracyjną sądów (art. 39 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych – Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070, ze zm.). Nie sposób więc ustosunkować się do zarzutów interpelacji dotyczących kwestii merytorycznych, do których należy ocena statutu partii i legalności uchwał podjętych przez jej organy.

Odnosząc się z kolei do zarzutu braku bezstronności sądów wydających w tej sprawie orzeczenia, należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 49 K.p.c. sąd wyłącza sędziego na jego żądanie lub na wniosek strony, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego. Rozstrzygnięcie sądu w tym przedmiocie jest zaskarżalne zażaleniem do sądu II instancji. Jest to jedyna dopuszczalna droga badania powyższej kwestii. W tym kontekście wskazywany zarzut dotyczący przynależności partyjnej do Stronnictwa Demokratycznego członka rodziny prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie i znaczenie tego fak-

tu dla sposobu rozstrzygnięcia nie mogą być oceniane w odpowiedzi na interpelację.

Przedstawiając powyższe, wyrażam przekonanie, że niniejsza odpowiedź wyjaśnia w sposób dostateczny wątpliwości sformułowane w interpelacji pana posła Ryszarda Terleckiego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ryszarda Terleckiego**

**w sprawie tzw. umowy indemnizacyjnej
zawartej w dniu 16 lipca 1960 r.
między rządami Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
i Stanów Zjednoczonych Ameryki (23570)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23570/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Ryszarda Terleckiego w sprawie umowy indemnizacyjnej zawartej w dniu 16 lipca 1960 r. pomiędzy rządami PRL i Stanów Zjednoczonych Ameryki, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, że problematyka tzw. układów indemnizacyjnych wiąże się z faktem przejęcia na rzecz Skarbu Państwa w okresie po zakończeniu II wojny światowej mienia pozostawionego w Polsce przez obywateli państw, z którymi układy powyższe zawierano. Przejęcie to nastąpiło przede wszystkim na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. Nr 3, poz. 17, z późn. zm.), tzw. ustawy o nacjonalizacji przemysłu, oraz dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (t.j. Dz. U. z 1945 r., Nr 3, poz. 13, z późn. zm.).

Wskazać należy, że Polska w latach 1948–1971 zawarła ogółem 12 wymienionych niżej układów indemnizacyjnych (odszkodowawczych):

1) układ z 19 marca 1948 r. dotyczący udzielenia przez Polskę odszkodowania dla interesów francuskich dotkniętych przez ustawę polską z dnia 3 stycznia 1946 r. o nacjonalizacji;

2) protokół nr 1 z dnia 12 maja 1949 r. w sprawie interesów i mienia duńskiego w Polsce i protokół nr 2 z dnia 26 lutego 1953 r. w sprawie interesów i mienia duńskiego w Polsce;

3) układ z dnia 25 czerwca 1949 r. między Rzeczpospolitą Polską a Konfederacją Szwajcarską dotyczący odszkodowania dla interesów szwajcarskich w Polsce;

4) układ między rządem polskim i rządem szwedzkim zawarty w Sztokholmie w dniu 16 listopada 1949 r. w sprawie odszkodowania dla interesów szwedzkich w Polsce;

5) układ z dnia 11 listopada 1954 r. pomiędzy rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej dotyczący załatwienia spraw finansowych;

6) układ z dnia 29 grudnia 1955 r. między Królewskim Rządem Norweskim a rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej dotyczący likwidacji wzajemnych roszczeń finansowych;

7) układ z dnia 16 lipca 1960 r. między rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki dotyczący roszczeń obywateli Stanów Zjednoczonych;

8) układ z dnia 14 listopada 1963 r. między rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z jednej strony a rządem Królestwa Belgii i rządem Wielkiego Księstwa Luksemburga z drugiej strony dotyczący odszkodowania za niektóre interesy belgijskie i luksemburskie w Polsce;

9) układ z dnia 22 listopada 1963 r. między rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a królewskim rządem Grecji dotyczący odszkodowania za interesy greckie w Polsce;

10) układ z dnia 20 grudnia 1963 r. między rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a rządem Królestwa Holandii dotyczący odszkodowania za niektóre interesy holenderskie w Polsce;

11) układ z dnia 6 października 1970 r. między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Austrii o uregulowaniu określonych zagadnień finansowych;

12) układ z dnia 15 października 1971 r. między rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a rządem Kanady dotyczący uregulowania spraw finansowych.

Na podstawie powyższych umów polski rząd przekazał państwowym – sygnatariuszom układów globalne kwoty pieniężne na uregulowanie roszczeń odszkodowawczych obywateli tychże państw, których mienie pozostawione w Polsce zostało w okresie powojennym przejęte na rzecz Skarbu Państwa albo którzy utracili posiadanie swego mienia na skutek wojny i tego posiadania nie odzyskali. Odszkodowania przyznane na podstawie tych układów były płacone z reguły w gotówce, w ratach np.: Danii wypłacono 5,7 mln koron duńskich w ciągu 15 lat, Szwajcarii – 52,2 mln franków szwajcarskich rozłożonych na 13 rat, Szwecji – 116 mln koron szwedzkich w 17 ratach, USA – 40 mln dolarów amerykańskich w 20 ratach, Austrii – 71,5 mln szylingów austriackich w 12 rocznych ratach, Kanadzie – 1,225 mln dolarów kanadyjskich w 7 ratach rocznych. W umowach tych znalazły się w szczególności postanowienia, że w wyniku przyznanego odszkodowania cudzoziemcy zrzekają się na rzecz Skarbu Państwa Polskiego wszelkich praw i rosz-

czeń z tytułu własności do mienia znajdującego się na terenie Polski.

Z uwagi na fakt, że powyższe umowy indemnizacyjne nie zostały ratyfikowane ani ogłoszone w Dzienniku Ustaw, nie mogły one stanowić samodzielnej podstawy przejścia na własność Skarbu Państwa nieruchomości obywateli państw obcych (zwrócił na to uwagę – na tle postanowień umowy między rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki dotyczącej roszczeń obywateli Stanów Zjednoczonych z dnia 16 lipca 1960 r. – Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku wydanym w składzie 7 sędziów z dnia 17 maja 1999 r., sygn. OSA 2/98). W związku z powyższym w celu zabezpieczenia nabytych przez Skarb Państwa uprawnień właścicielskich uchwalona została ustawa z dnia 9 kwietnia 1968 r. o dokonywaniu w księgach wieczystych wpisów na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o międzynarodowe umowy o uregulowaniu roszczeń finansowych (Dz. U. Nr 12, poz. 65).

Stosownie do art. 1 ww. ustawy jej przepisy mają zastosowanie do dokonywania wpisów na rzecz Skarbu Państwa w księgach wieczystych tytułu własności nieruchomości obywateli państw obcych (a także zagranicznych osób prawnych) oraz uprawnień wynikających z wieczystego użytkowania lub z ustanowionych na rzecz tych obywateli (zagranicznych osób prawnych) ograniczonych praw rzeczowych, które to nieruchomości i prawa przeszły na rzecz Skarbu Państwa na podstawie międzynarodowych umów o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych, zawartych z rządami tych państw przez rząd Polski. Nadmienić należy, że w myśl art. 4 ww. ustawy ma ona zastosowanie również do składania wniosków i dokumentów do zbioru dokumentów w przypadku, gdy nieruchomość nie ma urzędzonej księgi wieczystej albo gdy księga ta zaginęła lub uległa zniszczeniu.

Zgodnie z art. 2 ww. ustawy podstawą dokonywania wpisu do księgi wieczystej Skarbu Państwa jako właściciela nieruchomości lub uprawnionego do korzystania z wieczystego użytkowania albo z ograniczonego prawa rzeczowego jest decyzja ministra finansów stwierdzająca przejście na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości lub prawa na podstawie międzynarodowej umowy o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych. Decyzja ta ma charakter deklaratoryjny, albowiem na skutek jej wydania nie następuje przejście wskazanych nieruchomości lub praw na rzecz Skarbu Państwa, decyzja ta stwierdza jedynie fakt przejścia powyższych praw.

Ze względu na fakt, że większość z wymienionych wyżej układów indemnizacyjnych została zawarta przed dniem 17 kwietnia 1968 r., tj. dniem ogłoszenia i zarazem wejścia w życie powołanej ustawy, szczególnie istotne znaczenie ma zawarta w art. 5 ust. 2 przedmiotowej ustawy regulacja, zgodnie z którą ustawę stosuje się również do nieruchomości oraz praw, które przeszły na rzecz Skarbu Państwa na podstawie międzynarodowych umów o uregulowaniu

wzajemnych roszczeń finansowych, zawartych przed ogłoszeniem ustawy.

Biorąc pod uwagę opisane wyżej regulacje, należy mieć na względzie, że dokonanie wpisu do księgi wieczystej (ewentualnie składanie wniosków i dokumentów do zbioru dokumentów w przypadku, gdy nieruchomości nie ma urządzonej księgi wieczystej albo gdy księga ta zaginęła lub uległa zniszczeniu) następowało i następuje na podstawie międzynarodowych umów o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych, czyli wspomnianych układów indemnizacyjnych. Wprowadzając układy indemnizacyjne nie zostały ratyfikowane ani ogłoszone w Dzienniku Ustaw, nie mogły zatem stanowić samodzielnej podstawy prawnej przeniesienia prawa własności nieruchomości na Skarb Państwa, stąd konieczne było uregulowanie ustawowe kwestii dotyczących nieruchomości, za których przejęcie państwo polskie na mocy wskazanych układów indemnizacyjnych wypłaciło odszkodowanie (por. powołany już wyżej wyrok NSA z dnia 17 maja 1999 r., sygn. akt OSA 2/98), jednakże układy te stanowiły podstawę uregulowania przez państwa – sygnatariuszy trybu występowania obywateli tych państw o odszkodowanie do rządu swych państw.

Przykładowo, w świetle postanowień układu z dnia 16 lipca 1960 r. między rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki dotyczącego roszczeń obywateli Stanów Zjednoczonych (uregulowania układu polsko-amerykańskiego przedstawiane są jako przykład, ponieważ zdecydowana większość zgłaszanych roszczeń odnośnie do mienia przejętego w okresie powojennym na rzecz Skarbu Państwa dotyczy mienia pozostawionego w Polsce przez obywateli Stanów Zjednoczonych) rząd Polski zobowiązał się wypłacić sumę 40 mln dolarów amerykańskich za całkowite uregulowanie i zaspokojenie wszystkich roszczeń obywateli Stanów Zjednoczonych, zarówno osób fizycznych, jak i prawnych, do rządu polskiego z tytułu nacjonalizacji i innego przejęcia przez Polskę mienia oraz praw i interesów, związanych lub odnoszących się do mienia (art. I lit. a ww. układu). Roszczeniami uregulowanymi i zaspokojonymi na mocy ww. układu są roszczenia obywateli Stanów Zjednoczonych z tytułu nacjonalizacji i innego rodzaju przejęcia przez Polskę mienia oraz praw i interesów związanych lub odnoszących się do mienia, przejęcia własności albo utraty używania lub użytkowania mienia na podstawie polskich ustaw, dekretów lub innych zarządzeń ograniczających lub uszczuplających prawa i interesy związane lub odnoszące się do mienia (art. II układu).

W celu zabezpieczenia rządu polskiego przed możliwym dochodzeniem praw za pośrednictwem krajów trzecich lub w inny sposób, roszczeń uregulowanych ww. układem, rząd Stanów Zjednoczonych zobowiązał się dostarczyć rządowi polskiemu kopie oświadczeń odnośnie do roszczeń złożonych przez wnoszących roszczenia (tj. oświadczeń o zrzeczeniu się powyższych roszczeń) (art. V lit. b układu). Rozstrzygające znaczenie dla możliwości wydania przez mi-

nistra finansów decyzji stwierdzającej przejście na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości lub prawa na podstawie międzynarodowej umowy o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych ma bowiem fakt, czy obywatel Stanów Zjednoczonych, powołując się na układ, wystąpił o odszkodowanie do rządu Stanów Zjednoczonych i czy takie odszkodowanie otrzymał na tej podstawie, że jego mienie zostało przejęte przez państwo polskie. Wskazał na to Naczelny Sąd Administracyjny w cytowanym wyroku z dnia 17 maja 1999 r., sygn. akt OSA 2/98, stwierdzając, że „układ był podstawą przejścia na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości lub praw w rozumieniu art. 2 ustawy, jeżeli obywatel Stanów Zjednoczonych wystąpił o przyznanie odszkodowania na podstawie układu i otrzymał takie odszkodowanie, którego wartość była odnoszona do wartości praw przejętych przez państwo polskie”. Nadmienić przy tym należy, że w świetle postanowień wskazanego układu z dnia 16 lipca 1960 r. oraz dołączonego do niego protokołu z dnia 29 listopada 1960 r. warunkiem otrzymania odszkodowania za pozostawione w Polsce nieruchomości było zrzeczenie się na rzecz państwa polskiego praw opartych na przejęciu własności lub utracie używania i korzystania z mienia położonego w Polsce (o zrzeczeniu tym mowa jest w pkt 7 lit. b wskazanego wyżej protokołu).

Jednocześnie rząd Stanów Zjednoczonych zobowiązał się, że nie będzie przedstawiał rządowi polskiemu ani nie będzie popierał wymienionych w art. I układu roszczeń obywateli Stanów Zjednoczonych do rządu polskiego, zaś zgłoszone po wejściu w życie układu roszczenia obywateli Stanów Zjednoczonych rząd Polski przekaze rządowi Stanów Zjednoczonych (art. IV układu).

Wynika stąd, że o ile obywatele Stanów Zjednoczonych, którym przysługiwały roszczenia z tytułu nacjonalizacji i innego przejęcia przez Polskę mienia, w szczególności nieruchomości pozostawionych w Polsce, wystąpili do rządu Stanów Zjednoczonych o zaspokojenie ich roszczeń i roszczenia te uznane zostały za ważne, a następnie w celu otrzymania od rządu Stanów Zjednoczonych odszkodowania złożyli oświadczenie o zrzeczeniu się na rzecz państwa polskiego ich praw opartych na przejęciu własności lub utracie używania i korzystania z mienia położonego w Polsce, to w takim przypadku nie mogą oni występować skutecznie z roszczeniami przeciwko Skarbowi Państwa.

Równocześnie, w kontekście przepisów art. 1 i 2 ustawy o dokonywaniu w księgach wieczystych (...), przejście na rzecz Skarbu Państwa powyższych nieruchomości w połączeniu z dokonaniem na podstawie umowy z dnia 16 lipca 1960 r. zrzeczeniem się przez obywatela Stanów Zjednoczonych roszczeń w stosunku do rządu polskiego stanowi podstawę do wydania przez ministra finansów decyzji stwierdzającej przejście na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości lub prawa na podstawie międzynarodowej umowy o uregu-

lowaniu wzajemnych roszczeń finansowych (vide art. 2 ww. ustawy).

Dodać należy, że rząd Stanów Zjednoczonych zobowiązany był nie tylko do dostarczenia rządowi polskiemu kopii oświadczeń odnośnie do roszczeń złożonych przez wnoszących roszczenia (tj. oświadczeń o zrzeczeniu się powyższych roszczeń), ale również wszelkich oryginalnych dokumentów odnoszących się do mienia znacjonalizowanego oraz przejętego przez Polskę, z których roszczenia te wynikały (art. V lit. b i c układu).

Wskazać należy, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie dysponuje wiedzą na temat ewentualnych roszczeń dochodzonych w stosunku do Skarbu Państwa przez obywateli Stanów Zjednoczonych, a także innych państw, z którymi Polska zawarła wskazane układy indemnizacyjne. MSWiA nie dysponuje także listami osób, które odebrały już odszkodowania na mocy tychże układów, ani materiałami, które pozwalałyby na występowanie do innych państw o pełne listy. Podkreślenia wymaga, że organem właściwym w tym zakresie pozostaje minister finansów jako organ wydający decyzje stwierdzające przejście na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości lub prawa na podstawie międzynarodowej umowy o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych, na podstawie art. 2 ustawy o dokonywaniu w księgach wieczystych wpisów na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o międzynarodowe umowy o uregulowaniu roszczeń finansowych, a także jako podmiot odpowiedzialny za realizację ze strony polskiej omawianych układów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie działań podejmowanych na szkodę
interesów ekonomicznych państwa związanych
ze sprzedażą przez Skarb Państwa akcji spółek
PZU SA oraz banku PKO BP SA (23574)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazaną do Ministerstwa Gospodarki przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23574/11) interpelację pana Zbigniewa Kozaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie sprzedaży przez Skarb Państwa akcji spółek PZU SA oraz PKO BP SA informuję, że minister gospodarki nie posiada

określonych w ustawie o komercjalizacji i prywatyzacji uprawnień w zakresie zbywania akcji i udziałów posiadanych przez Skarb Państwa. Prywatyzacja ww. spółek została przewidziana w „Planie prywatyzacji na lata 2008–2011”, dokumencie przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r., zaktualizowanym uchwałą Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2009 r.

Jednocześnie informuję, że wśród spółek, w których prawa z akcji lub udziałów wykonuje minister gospodarki, została przewidziana możliwość prywatyzacji spółek sektora górnictwa węgla kamiennego. Ewentualna prywatyzacja spółek sektora górnictwa węgla kamiennego będzie prowadzona z uwzględnieniem „Strategii działalności górnictwa węgla kamiennego w Polsce w latach 2007–2015”, która przewiduje, że zasadność prywatyzacji będzie uzgadniana w porozumieniu ze stroną społeczną, odrębnie dla każdej spółki z zachowaniem poniższych warunków:

- sposób i przebieg procesu prywatyzacji powinien gwarantować utrzymanie większościowego pakietu akcji pod kontrolą Skarbu Państwa,
- proces prywatyzacji może być prowadzony poprzez giełdę w celu pozyskania kapitałów na rozwój i modernizację prywatyzowanego przedsiębiorstwa,
- zgodnie z prawem pracownicy otrzymają akcje prywatyzowanej spółki, a w przypadku pracowników nieuprawnionych w zależności od kondycji finansowej danego przedsiębiorstwa należy przygotować rozwiązanie rekompensujące.

Decyzje w sprawie prywatyzacji tych spółek leżą w kompetencji ministra skarbu państwa, jednakże zgodnie z ustawą z dnia 7 września 2007 r. o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego w latach 2008–2015 działa on w porozumieniu z ministrem gospodarki.

W dniu 6 lipca br. doszło do prywatyzacji Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA, której akcje zostały wprowadzone do obrotu na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie. Poza tym uchwałą z dnia 25 lipca br. Walne Zgromadzenie Węglokoks SA, na którym Skarb Państwa jest reprezentowany przez ministra gospodarki, upoważniło zarząd spółki do podjęcia działań związanych z przygotowaniem spółki do ubiegania się o dopuszczenie do wprowadzenia akcji spółki do obrotu giełdowego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie działań podejmowanych na szkodę
interesów ekonomicznych państwa związanych
ze sprzedażą przez Skarb Państwa akcji spółek
PZU SA oraz banku PKO BP SA (23574)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23574/11) przedstawiam poniżej stanowisko wobec zagadnień poruszonych w interpelacji pana posła Zbigniewa Kozaka w sprawie procesów prywatyzacji spółek Powszechny Zakład Ubezpieczeń SA oraz Powszechna Kasa Oszczędności Bank Polski SA.

Działania ministra skarbu państwa związane z przeprowadzanymi w 2011 r. procesami prywatyzacyjnymi dotyczącymi spółek PZU SA oraz PKO BP SA stanowią konsekwencję decyzji podjętych przez Radę Ministrów. Przedmiotowe spółki zgodnie z przyjętym uchwałą Rady Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r. „Planem prywatyzacji na lata 2008–2011” oraz jego aktualizacją przyjętą uchwałą Rady Ministrów z dnia 10 lutego 2009 r. znalazły się na liście spółek przeznaczonych do prywatyzacji. Informacja o sprzedaży części pakietów akcji Skarbu Państwa w przedmiotowych spółkach została również zawarta w prognozie przychodów budżetu państwa przedstawionej w dokumencie Rady Ministrów „Wieloletni plan finansowy państwa 2010–2013”.

Ponadto w dniu 7 kwietnia 2011 r. Rada Ministrów uchwałą nr 43/2011 wyraziła zgodę na kontynuację prywatyzacji PKO BP SA, z zastrzeżeniem, aby docelowy udział Skarbu Państwa w kapitale zakładowym banku nie był niższy niż 25%, a sprzedaż akcji została poprzedzona dokonaniem zmian w statucie spółki, których celem będzie zabezpieczenie kontroli Skarbu Państwa nad PKO BP SA oraz zapewnienie rozproszonego charakteru akcjonariatu. Zmiany uwzględniające powyższe wytyczne zostały wprowadzone do statutu uchwałą nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników z dnia 14 kwietnia 2011 r. Podobne zmiany zapobiegające możliwości utraty przez Skarb Państw kontroli zostały również wprowadzone do statutu spółki PZU SA, w której Skarb Państwa posiada obecnie 45,2% akcji. Zmiany w statucie PZU SA zostały przyjęte uchwałą nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników w dniu 1 czerwca 2011 r.

W związku z powyższym oraz z wcześniejszymi zapowiedziami ministra skarbu państwa sprzedaż pakietu akcji PKO BP SA w ramach wtórnej oferty publicznej (SPO – secondary public offering) jest obecnie przygotowywana i może do niej dojść na przełomie III i IV kwartału 2011 r. Ostateczna decyzja w sprawie terminu sprzedaży jeszcze nie zapadła i będzie ona zależała od zainteresowania akcjami

spółki ze strony inwestorów krajowych i zagranicznych oraz od dalszego rozwoju sytuacji gospodarczej mającej wpływ na notowania akcji spółki. Prospekt emisyjny spółki został złożony w Komisji Nadzoru Finansowego w dniu 17 lipca 2011 r.

Odnosząc się do sprawy procesu prywatyzacji PZU, należy zwrócić uwagę, iż sprzedany w 2011 r. pakiet akcji PZU został wprowadzony na rynek w trybie budowania przyspieszonej księgi popytu (ABB – accelerated book building), który umożliwia szybką sprzedaż akcji w gronie klientów instytucjonalnych. Utrzymywanie terminu transakcji w tajemnicy, będące standardem podczas prowadzenia sprzedaży akcji w tym trybie, pozwoliło uniknąć spadku notowań akcji spółki, a szybkość procesu umożliwiła jego przeprowadzenie w okresie wysokiej wyceny rynkowej akcji spółki. Przeprowadzona w ten sposób oferta pakietu 10% akcji Skarbu Państwa w PZU SA została oceniona jako udana, zainteresowanie inwestorów dwukrotnie przewyższyło liczbę oferowanych akcji, co pozytywnie wpłynęło na wysokość przychodów z transakcji.

Procesy prywatyzacyjne spółek, których akcje są notowane na warszawskiej Giełdzie Papierów Wartościowych, prowadzone są przy zachowaniu najwyższych profesjonalnych standardów, w tym dotyczących zakresu upublicznianych informacji, oraz przy udziale renomowanych doradców – globalnych banków inwestycyjnych i międzynarodowych kancelarii prawnych. Pozwala to na zapewnienie zgodności wszystkich realizowanych czynności z obowiązującym prawem przy zachowaniu wysokiej efektywności prowadzonych procesów.

Odpowiadając na pytanie dotyczące wykazu działań prywatyzacyjnych aktualnie prowadzonych przez ministra skarbu państwa, uprzejmie informuję, iż informacje na temat aktualnie prowadzonych procesów prywatyzacji spółek z udziałem Skarbu Państwa, przyjętego trybu ich prywatyzacji oraz aktualnego etapu są dostępne na stronie internetowej Ministerstwa Skarbu Państwa www.msp.gov.pl w zakładce: Prywatyzacja.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie działań podejmowanych
przez wojskowe i cywilne organy państwa
w związku z procederem reaktywacji przez
osoby fizyczne i prywatne podmioty prawne,
na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych,
przedwojennych polskich przedsiębiorstw
o profilu zbrojeniowo-obronnym (23575)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23575/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Zbigniewa Kozaka w sprawie działań podejmowanych przez wojskowe i cywilne organy państwa w związku z procesem reaktywacji przez osoby fizyczne i prywatne podmioty prawne, na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych, przedwojennych polskich przedsiębiorstw o profilu zbrojeniowo-obronnym, pragnę ponownie poinformować, że w dniu 30 grudnia 2009 r. w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji odbyło się spotkanie poświęcone potencjalnemu zagrożeniu interesów ekonomicznych Skarbu Państwa w kontekście reaktywacji spółki Warszawskie Towarzystwo Fabryk Cukru SA. W spotkaniu uczestniczyli przedstawiciele Komisji Nadzoru Finansowego, Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Skarbu Państwa, Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa, Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego oraz Komendy Głównej Policji.

Celem spotkania było wypracowanie katalogu działań możliwych do podjęcia przez właściwe instytucje państwowe i kontrolne w zakresie weryfikacji postępowań rejestrowych dotyczących reaktywowanych spółek oraz uregulowania statusu papierów wartościowych zdeponowanych w instytucjach rządowych lub innych państwowych jednostkach organizacyjnych i korzystania z uprawnień korporacyjnych z nich wynikających, w szczególności na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy spółek, które są obecnie reaktywowane.

W związku z konkluzjami z ww. spotkania należy podkreślić, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji podjęło działania służące zapobieganiu i zwalczaniu przedmiotowego procederu – przeprowadzono szkolenia skierowane do organów ścigania dotyczące przeciwdziałania nielegalnemu przejmowaniu majątku Skarbu Państwa poprzez „reaktywację” przedwojennych przedsiębiorstw.

Dodatkowo w dniu 29 marca 2010 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w porozumieniu z Agencją Bezpieczeństwa Wewnętrznego wystosowało pismo do wojewodów z prośbą o przekazanie

informacji na temat możliwości wystąpienia wyżej opisanego procederu na terenach poszczególnych województw oraz przedstawienie wykazu spraw związanych z odzyskiwaniem nieruchomości.

Zgodnie z ustaleniami zapadłymi w trakcie spotkania w dniu 30 grudnia 2009 r. poświęconego potencjalnemu zagrożeniu interesów ekonomicznych Skarbu Państwa w kontekście reaktywacji spółki Warszawskie Towarzystwo Fabryk Cukru SA instytucją wiodącą w zakresie ww. spraw wyznaczono Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, do której zadań, zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2b ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154, z późn. zm.), należy rozpoznawanie, zapobieganie i wykrywanie przestępstw godzących w podstawy ekonomiczne państwa.

Korespondencja przekazywana do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, odnosząca się do ww. zagadnienia przesyłana jest również do Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Dodać należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 7, poz. 45) oraz ustawy z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 671) reaktywowanie spółki na podstawie akcji emitowanych przed 1 września 1939 r. może nastąpić poprzez ewentualne ustanowienie kuratora w trybie Kodeksu cywilnego przez sędziego z sądu rejestrowego Krajowego Rejestru Sądowego.

W przypadku wystąpienia powyższej sytuacji sędzia sądu rejestrowego KRS jest zobligowany do badania prawidłowości zwołania zgromadzenia wspólników albo walnego zgromadzenia oraz powołania składów osobowych organów tych spółek, prawidłowości nabycia lub objęcia udziałów lub akcji, a w szczególności spełnienia wymogów dotyczących rejestracji i umarzania niektórych dokumentów na okaziciela, emitowanych przed dniem 1 września 1939 r.

Przepisy przewidują również udział prokuratora w procesie reaktywacji przedwojennych przedsiębiorstw – sąd rejestrowy zawiadamia prokuratora o złożeniu przez podmiot wniosku o wpis do KRS.

Nowelizacja ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 121, poz. 770, z późn. zm.) umożliwia także ponowne zbadanie i wznowienie procedur rejestrowych spółek, co do których nastąpił prawomocny wpis do KRS, na wniosek prokuratora.

Ponadto w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji trwają prace nad projektem „Krajowego programu przeciwdziałania i zwalczania przestępczości zorganizowanej na lata 2012–2016” (dokument znajduje się obecnie na etapie uzgodnień międzyresortowych), którego jeden z punktów dotyczy właśnie problematyki związanej ze zjawiskiem reaktywowania przedwojennych spółek.

Niezależnie jednak od powyższego uprzejmie informuję, iż również w sprawie będącej przedmiotem niniejszego wystąpienia minister spraw wewnętrznych i administracji wystąpi do Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego celem przeprowadzenia szczegółowej analizy i wyjaśnienia poruszonych w wystąpieniu problemów, jak również uzyskania informacji odnośnie do dotychczasowych efektów działań Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Po przedstawieniu informacji przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego stosowne wyjaśnienia zostaną przekazane również panu posłowi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie działań podejmowanych
przez wojskowe i cywilne organy państwa
w związku z procederem reaktywacji przez
osoby fizyczne i prywatne podmioty prawne,
na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych,
przedwojennych polskich przedsiębiorstw
o profilu zbrojeniowo-obronnym (23575)**

Szanowny Panie Pośle! W nawiązaniu do wcześniejszej korespondencji (pismo z dnia 11 sierpnia 2011 r., sygn. BMP-0713-7-44/11/AR), stanowiącej odpowiedź na interpelację pana posła w sprawie działań podejmowanych przez wojskowe i cywilne organy państwa w związku z procesem reaktywacji przez osoby fizyczne i prywatne podmioty prawne, na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych, przedwojennych polskich przedsiębiorstw o profilu zbrojeniowo-obronnym, uprzejmie przedstawiam dodatkowe informacje przekazane przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Świadome posługiwanie się historycznymi papierami wartościowymi w sposób bezpodstawnie sugerujący dysponowanie prawami korporacyjnymi wynikającymi z ich posiadania wypełnia, zdaniem ABW, kodeksową definicję oszustwa. Jednocześnie realne zagrożenie ekonomicznych interesów Skarbu Państwa związane jest z ewentualną realizacją kolejnego etapu działań przestępczych, gdy osoby reprezentujące odtworzony podmiot podejmują aktywność zmierzającą do uzyskania zwrotu majątku lub odszkodowania za utracone mienie. Taka sytuacja wystąpiła w związku z reaktywacją jednej ze spółek. Materiały zgromadzone przez ABW w tej sprawie pozwoliły

Prokuraturze Okręgowej w Tarnobrzegu na skierowanie do sądu aktu oskarżenia wobec 5 osób zaangażowanych w ten proceder.

Obecnie Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego nie posiada wiedzy, aby osoby działające w imieniu spółek wymienionych w interpelacji podejmowały aktywne działania obliczone na odzyskanie majątku znajdującego się w przeszłości w posiadaniu tych podmiotów. Zgromadzone w tej sprawie materiały nie pozwoliły na uzyskanie potwierdzenia formalnej reaktywacji wymienionego w wystąpieniu Towarzystwa Przemysłowego.

Całość zagadnienia związanego z reaktywacją przedwojennych podmiotów gospodarczych na podstawie kolekcjonerskich papierów wartościowych pozostaje przedmiotem rozpoznania Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. W tym kontekście monitorowana jest także ewentualna aktywność spółek wskazanych w interpelacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Roberta Węgrzyna**

**w sprawie projektu kluczowego RPO
Województwa Opolskiego „Przebudowa mostu
w ciągu drogi nr 1404 odcinek Cisek – Bierawa
w zakresie usuwania skutków powodzi z 2010 r.”
(23577)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23577/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Roberta Węgrzyna w sprawie projektu kluczowego RPO Województwa Opolskiego „Przebudowa mostu w ciągu drogi nr 1404 odcinek Cisek – Bierawa w zakresie usuwania skutków powodzi z 2010 r.”, uprzejmie wyjaśniam, że resort infrastruktury dysponuje środkami jedynie na drogi krajowe zarządzane przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) zarządcą dróg powiatowych jest zarząd powiatu. Do obowiązków zarządcy drogi zgodnie z art. 20 powołanej ustawy należy m.in. opracowywanie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz drogowych obiektów inżynierskich, pełnienie funkcji inwestora, utrzymanie nawierzchni

drogi, przeprowadzanie okresowych kontroli stanu dróg i drogowych obiektów inżynierskich oraz prac promowych, ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu na stan bezpieczeństwa ruchu drogowego, oraz wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających oraz przeciwdziałanie niszczeniu dróg przez ich użytkowników.

Jednym z dodatkowych źródeł dofinansowania dla dróg samorządowych jest rezerwa subwencji ogólnej tworzona w budżecie państwa na mocy art. 26 ww. ustawy. Środki z powyższej rezerwy w zakresie dróg powiatowych mogą być przeznaczone jedynie na zadania inwestycyjne.

W latach 2008–2011 preferowane były zadania inwestycyjne obejmujące budowę lub przebudowę obiektów inżynierskich, którym nadane zostały jednolite numery inwentarzowe (JNI), posiadające ważną decyzję o pozwoleniu na budowę. Do resortu nie wpłynął wniosek powiatu kędzierzyńsko-kozielskiego o dofinansowanie w zakresie podnoszonym przez pana posła Roberta Węgrzyna.

Pragnę poinformować, że w bieżącym roku środki z rezerwy subwencji ogólnej przeznaczone na dofinansowanie m.in. inwestycji na drogach powiatowych zostały już w całości rozdysponowane.

Obecnie rozpoczęte zostały działania mające na celu przygotowanie się do prac nad podziałem rezerwy subwencji ogólnej w roku 2012. Wzorem lat ubiegłych, po uzgodnieniu i przyjęciu przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego ostatecznych kryteriów służących do oceny i weryfikacji wniosków o dofinansowanie zadań inwestycyjnych, wszystkie samorządy zostaną poinformowane o możliwości, trybie i terminie składania wniosków o dofinansowanie z rezerwy subwencji ogólnej. Pragnę podkreślić, iż w zakresie powyższej rezerwy subwencji ogólnej obowiązuje zasada dysponowania środkami własnymi zarządcy drogi na poziomie co najmniej równym wysokości dofinansowania.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z art. 51 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) istnieje możliwość uzyskania pomocy z budżetu państwa w formie dotacji celowej na realizację zadań związanych z usuwaniem bezpośrednich zagrożeń dla bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz usuwaniem skutków powodzi i osuwisk ziemnych, oraz usuwaniem skutków innych klęsk żywiołowych. O środki z dotacji celowej występuje do ministra finansów wojewoda. W kompetencji wojewody jest dokonywanie podziału dotacji celowej.

Biorąc powyższe pod uwagę, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że resort infrastruktury nie ma innych możliwości formalnych finansowania zadań na drogach samorządowych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Roberta Węgrzyna**

**w sprawie infrastruktury kolejowej
w Kędzierzynie-Koźlu (23578)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Roberta Węgrzyna skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie SPS-023-23578/11 z dnia 27 lipca 2011 r. w sprawie infrastruktury kolejowej w Kędzierzynie-Koźlu, przedstawiam poniższe informacje.

Plany inwestycyjne PKP PLK SA opierają się na rządowych dokumentach wytyczających kierunki rozwoju transportu kolejowego w Polsce, tj.: „Masterplanie dla transportu kolejowego w Polsce do roku 2030” oraz Programie Operacyjnym „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013.

Projekt „Modernizacja linii kolejowej E30, etap II, odcinek Opole – Gliwice – Zabrze” umieszczony został na liście projektów rezerwowych PO IiŚ 2007–2013. Realizacja projektu w bieżącej perspektywie finansowej nie jest możliwa z uwagi na konieczność przeprowadzenia i zakończenia prac przygotowawczych.

W opracowywanych obecnie planach zamierzeń inwestycyjnych współfinansowanych ze środków Unii Europejskiej dla kolejnej perspektywy finansowej, tj. dla lat 2014–2020, ujęto m.in. modernizację linii kolejowej nr 136 Kędzierzyn-Koźle – Opole-Groszowice.

Zgodnie z przyjętymi założeniami, modernizacja mogłaby rozpocząć się już w roku 2014, zaś jej koszt wstępnie szacuje się na kwotę 1,7 mld zł.

Do czasu rozpoczęcia modernizacji linii nr 136 nie przewiduje się prac modernizacyjnych na wiadukcie kolejowym w Kędzierzynie-Koźlu.

Odnosnie do dworca kolejowego Kędzierzyn-Koźle, planowany jest on do kompleksowej modernizacji w latach 2012–2014 przy współudziale środków z budżetu państwa. Zakres robót obejmować będzie m.in. wykonanie nowej elewacji budynku dworca, całkowitą przebudowę pomieszczeń dworca, wymianę instalacji w budynku oraz sieci wodno-kanalizacyjnej. Obiekt zostanie wyposażony ponadto w nowoczesną instalację monitoringu wizyjnego oraz system informacji pasażerskiej, a także całkowicie dostosowany do potrzeb osób niepełnosprawnych.

Zakres planowanych robót obejmie również modernizację placu przydworcowego w tym wykonanie nowego oświetlenia dla całego terenu, jak i modernizację jego nawierzchni. Szacowany koszt przebudowy wyniesie ok. 10 mln zł. W roku 2010 dokonana została wymiana pokrycia dachowego na wszystkich budynkach wchodzących w skład kompleksu dworcowego, ponadto odświeżone zostały pomieszczenia ogół-

nodostępne dworca. Aktualnie projekt inwestycji w Kędzierzynie-Koźlu jest w fazie analiz technicznych oraz ekonomicznych w celu zakwalifikowania do planu inwestycji finansowanych z udziałem dotacji budżetowej.

Wobec powyższego proszę o przyjęcie niniejszej informacji jako odpowiedzi na pytania zawarte w interpelacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Janiny Okrągły**

**w sprawie przystanku kolejowego
w Głuchołazach i Pokrzywnej (23580)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją poseł Janiny Okrągły (pismo nr SPS-023-23580/11 z dnia 27 lipca 2011 r.) w sprawie przystanku kolejowego w Głuchołazach i Pokrzywnej oraz w odpowiedzi na zadane przez panią poseł pytania, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z postanowieniem art. 32 ust. 2 Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką o uprzywilejowanym tranzyście kolejowym z Czechosłowacji do Czechosłowacji przez Głuchołazy, podpisanej w Warszawie dnia 12 listopada 1948 r., konwencja ta może zostać wypowiedziana przez każdą z jej stron. Stronami konwencji z 1948 r., w myśl postanowień Protokołu między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Czeskiej o sukcesji umów dwustronnych i przeglądzie systemu traktatowego między Rzeczpospolitą Polską i Republiką Czeską, podpisanego w Warszawie dnia 29 marca 1996 r., są obecnie Rzeczpospolita Polska i Republika Czeska. Od strony wyłącznie prawnej nie ma przeszkód, aby to Rzeczpospolita Polska wypowiedziała konwencję.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 w związku z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z późn. zm.), decyzję o wypowiedzeniu podejmuje resort właściwy w sprawach, których wypowiedziana umowa międzynarodowa dotyczy. Procedurę wypowiedzenia konwencji z 1948 r. powinien zatem zainicjować resort infrastruktury, właściwy w sprawach m.in. ruchu kolejowego i przewozu kolejowego osób.

Minister spraw zagranicznych uczestniczy w procedurze wypowiedzenia umowy międzynarodowej w zakresie określonym przepisami ww. ustawy o umowach międzynarodowych, w szczególności pośredniczy w złożeniu wniosku do Rady Ministrów o wypowiedzenie oraz prowadzi niezbędną korespondencję dyplomatyczną z państwem stroną danej umowy. Konwencja z 1948 r. utraci moc obowiązującą po upływie sześciu miesięcy od dnia jej ewentualnego wypowiedzenia.

Postanowienia Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką o uprzywilejowanym tranzyście kolejowym z Czechosłowacji do Czechosłowacji przez Głuchołazy wymagają analizy pod kątem zgodności z prawem Unii Europejskiej, a w szczególności z przepisami dyrektywy 2007/58/WE z dnia 23 października 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/440/EWG w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej. Dyrektywa ta wprowadziła nowe przepisy dotyczące międzynarodowych usług pasażerskich do dyrektywy 91/440/EWG. Zgodnie z obowiązującym art. 10 ust. 3a dyrektywy 91/440/EWG: „Do dnia 1 stycznia 2010 r. przedsiębiorstwom kolejowym objętym zakresem art. 2 przyznane zostaje prawo dostępu do infrastruktury we wszystkich państwach członkowskich do celów świadczenia międzynarodowych usług pasażerskich. Wykonując usługę międzynarodowego transportu pasażerskiego, przedsiębiorstwa kolejowe mają prawo do zapewnienia podróżnym możliwości wsiadania na każdej stacji znajdującej się na trasie międzynarodowej i wysiadania na innej takiej stacji, w tym na stacjach znajdujących się w tym samym państwie członkowskim. Prawo dostępu do infrastruktury państw członkowskich, w których międzynarodowe kolejowe przewozy pasażerskie stanowią ponad połowę obrotu w ruchu pasażerskim przedsiębiorstw kolejowych tego państwa członkowskiego, jest przyznawane do dnia 1 stycznia 2012 r.”

W zakresie, w jakim konwencja miałaby być stosowana do połączeń, które podlegają ww. przepisom dyrektywy 91/440/EWG, jest ona sprzeczna z przepisami tej dyrektywy.

Ponadto stosowanie postanowień konwencji może prowadzić do dyskryminacji przewoźników z innych państw członkowskich w zakresie dostępu do infrastruktury kolejowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W tym zakresie postanowienia konwencji mogą również być uznane za sprzeczne z prawem Unii Europejskiej, w tym z przepisami dyrektywy 2001/14/WE.

Z uwagi na zasygnalizowane powyżej wątpliwości, minister spraw zagranicznych zwróci się do ministra infrastruktury o udzielenie informacji w zakresie:

— rzeczywistego stosowania konwencji z 1948 r. wspólnie oraz zasadności dalszego utrzymywania jej w mocy;

— stosunku jej przepisów do przepisów odpowiednich aktów prawa UE,

— potrzeby i terminu jej wypowiedzenia oraz

— istnienia analogicznych umów, które wiążą Rzeczpospolitą Polską z innymi państwami członkowskimi UE.

Stosowanie do otrzymanych odpowiedzi i w zakresie posiadanych kompetencji MSZ niezwłocznie podejmie w stosunku do konwencji niezbędne działania.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Janiny Okrągły**

**w sprawie przystanku kolejowego
w Głuchołazach i Pokrzywnej (23580)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poseł Janiny Okrągły w sprawie przystanku kolejowego w Głuchołazach i Pokrzywnej przekazuję poniższe informacje.

Opisana przez panią poseł sprawa jest wieloaspektowa, a udostępnienie połączeń uruchamianych przez Koleje Czeskie tranzytem przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla osób z Głuchołaz i Pokrzywnej wymaga wielu działań różnych podmiotów. Podstawową przeszkodą w kwestii uruchomienia dodatkowych postojów dla pociągów kursujących przez Głuchołazy jest likwidacja przystanków kolejowych Głuchołazy Centrum oraz w Pokrzywnej. Zgodnie z informacją przekazaną przez PKP PLK SA pozostałości po przedwojennych przystankach nie nadają się do wykorzystania, tym samym, aby umożliwić postoje pociągów na tych przystankach, w pierwszej kolejności należy je odbudować.

W przypadku stacji Głuchołazy opisany problem nie występuje. Jediną przeszkodą w udostępnieniu pociągów tranzytowych dla pasażerów podróżujących do i z Polski są przepisy, na podstawie których kursują pociągi. Pociągi te kursują jako pociągi uprzywilejowane na podstawie Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką o uprzywilejowanym tranzyście kolejowym z Czechosłowacji do Czechosłowacji przez Głuchołazy z dnia 12 listopada 1948 r. Zgodnie z art. 3 pkt 4 konwencji na obszarze polskim nie wolno z pociągów uprzywilejowanych wysiadać ani do nich wsiadać. Należy

jednak zaznaczyć, że pociągi kursujące tranzytem przez Głuchołazy nie muszą być uruchamiane w oparciu o postanowienia przedmiotowej konwencji jako pociągi uprzywilejowane.

W 2005 r. do rozkładu jazdy zostały wprowadzone pociągi międzynarodowe z Polski do Czech z postojem handlowym w mieście Głuchołazy umożliwiającym wsiadanie i wysiadanie pasażerów, kursujące w oparciu o umowę między rządem Rzeczypospolitej Polskiej a rządem Republiki Czeskiej o komunikacji kolejowej przez granicę państwową z dnia 29 kwietnia 2005 r., analogicznie jak międzynarodowe przewozy kolejowe w relacjach Polska – Czechy prowadzone przez pozostałe punkty styku sieci kolejowych. Warto podkreślić, że celem uruchomienia tych pociągów, w oparciu o porozumienie z dnia 19 czerwca 2006 r. między rządem Rzeczypospolitej Polskiej a rządem Republiki Czeskiej o zmianie załącznika nr 1 do umowy między rządem Rzeczypospolitej Polskiej a rządem Republiki Czeskiej o przejściach granicznych, przejściach na szlakach turystycznych przecinających granicę państwową oraz zasadach przekraczania granicy poza przejściami granicznymi, sporządzonej w Warszawie dnia 22 listopada 1996 r., otwarto dwa kolejowe przejścia graniczne przeznaczone dla ruchu zarówno pasażerskiego, jak i towarowego, tj. Głuchołazy/Mikulovice (linie nr 292 i 343) i Głuchołazy/Jindřichov v Slezsku (linie nr 292 i 333). Rozszerzenie oferty przewozowej o międzynarodowe połączenia obsługujące ruch przygraniczny nastąpiło we wzajemnym uzgodnieniu pomiędzy stronami i miało na celu poprawę obsługi transportowej mieszkańców obszaru przygranicznego oraz usprawnienie dojazdu do atrakcyjnych pod względem turystycznym regionów z korzyścią dla ich rozwoju.

O tym, na jakich zasadach pociągi są uruchamiane, decydują Koleje Czeskie. Niemniej rezygnacja ze stosowania konwencji pociągnięta za sobą konieczność zastosowania w odniesieniu do taboru i przewoźnika postanowień ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.), co może spowodować wstrzymanie ruchu ze względu na brak dopuszczenia do ruchu w Polsce eksploatowanego obecnie taboru na przedmiotowej linii oraz brak certyfikacji bezpieczeństwa przewoźnika. Reasumując, obowiązujące przepisy umożliwiają udostępnienie przedmiotowych pociągów podróżnym w Polsce, lecz decyzja w tym zakresie należy do przewoźnika kolejowego, gdyż pociąg za sobą określone konsekwencje związane z wymogami stacjami przewoźnikowi.

Odnosnie do połączeń kolejowych obsługujących rejon Głuchołaz pragnę podkreślić, że minister infrastruktury przez długi czas wspierał uruchamianie na trasie Opole/Nysa – Głuchołazy – Jeseník/Ostrużna połączenia międzynarodowe. Ograniczanie połączeń kolejowych Głuchołaz rozpoczęła decyzja Urzędu Marszałkowskiego Województwa Opolskiego o zawieszeniu finansowania połączeń regionalnych na trasie Nysa – Głuchołazy. Ograniczenie połączeń międ-

dzynarodowych finansowanych przez ministra infrastruktury nastąpiło na wniosek przewoźnika obsługującego te przewozy – Przewozy Regionalne sp. z o.o. – z uwagi na wyjątkowo niską frekwencję w pociągach. Warto zaznaczyć, że obowiązująca od 1 marca 2011 r. ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13) umożliwiła organizację przewozów transgranicznych samorządom, również na szczeblu powiatowym. Tym samym umożliwiono samorządom podejmowanie działań ukierunkowanych na poprawienie atrakcyjności turystycznej regionu poprzez zwiększenie jego dostępności w zakresie transportu kolejowego.

Jednocześnie informuję, że minister spraw zagranicznych udzielił odpowiedzi na pytania pozostające w zakresie jego właściwości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Lucjana Karasiewicza**

**w sprawie niejasności w interpretowaniu
rozporządzenia ministra infrastruktury
z dnia 27 października 2005 r. dotyczącego
szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania
uprawnień przez kierujących pojazdami,
instruktorów i egzaminatorów (23581)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo nr SPS-023-23581/11 przekazujące interpelację posła Lucjana Karasiewicza w sprawie niejasności w interpretowaniu rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 27 października 2005 r. dotyczącego szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z przepisem art. 87 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym kierującym pojazdem może być osoba, która osiągnęła wymagany wiek i jest sprawna pod względem fizycznym i psychicznym oraz między innymi zdaje egzamin państwowy odpowiednio przystosowanym pojazdem pod nadzorem egzaminatora. Zgodnie z przepisem § 29 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 27 października 2005 r. w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów

jednym z podstawowych warunków przystąpienia do egzaminu państwowego na prawo jazdy jest między innymi posiadanie przez osobę egzaminowaną odpowiedniej sprawności psychicznej i fizycznej. Podstawą do stwierdzenia, że osoba przystępująca do egzaminu spełnia ten warunek, jest przede wszystkim posiadanie przez nią ważnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do kierowania pojazdami. Jednakże w przypadku osób, których stan zdrowia zmienił się w okresie pomiędzy wydaniem ww. orzeczenia, a przystąpieniem do egzaminu, egzaminator ocenia, czy stan osoby egzaminowanej odpowiada przedstawionemu orzeczeniu lekarskiemu. W przypadku jeżeli egzaminator ma uzasadnione zastrzeżenia co do stanu zdrowia osoby egzaminowanej, to zgodnie z przepisem § 2 ust. 9 załącznika nr 5 do ww. rozporządzenia powinien stosowną uwagę zgłosić na piśmie, za pośrednictwem dyrektora ośrodka egzaminowania, właściwemu staroście w celu skierowania tej osoby na kolejne badanie lekarskie przeprowadzane w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdem, czyli podjęcia przez ten organ czynności określonych w art. 122 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Należy wskazać, że do czasu przeprowadzenia stosownego badania lekarskiego i uzyskania odpowiedniego orzeczenia lekarskiego osoba przystępująca do egzaminu nie spełnia warunku wynikającego z ww. przepisów dotyczącego posiadania odpowiedniej sprawności fizycznej i psychicznej, a więc nie może być do tego egzaminu dopuszczona. Od decyzji starosty o skierowaniu na ww. badanie lekarskie osoba, której dotyczy skierowanie, ma prawo wnieść odwołanie do samorządowego kolegium odwoławczego.

Odpowiadając na pytanie dotyczące zwrotu kosztów poniesionych przez osobę egzaminowaną, należy wskazać, że osoba, która nie została dopuszczona do egzaminu ze względu na niespełnienie warunków formalnych, traktowana jest jak osoba, która nie przystąpiła do egzaminu, a zatem zgodnie z przepisem § 4 ust. 5 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 11 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości opłat i stawek wynagrodzenia za sprawdzenie kwalifikacji oraz za wydanie dokumentów w tych sprawach osobie takiej przysługuje 50% zwrot poniesionej opłaty za egzamin.

Podsumowując należy wskazać, że przedstawione wątpliwości interpretacyjne zostały rozwiązane w uchwalonej w dniu 5 stycznia 2011 r. ustawie o kierujących pojazdami, poprzez jednoznaczne wskazanie w przepisie art. 50 ust. 2 pkt 7 lit. b, że osoba, której stan lub zachowanie uzasadnia podejrzenie, że nie posiada ona odpowiedniej sprawności fizycznej lub psychicznej, nie może być egzaminowana. Szczegółowy sposób postępowania przez ośrodki egzaminowania i egzaminatorów zostanie określony w aktach wykonawczych do tej ustawy, a wskazane przez posła Lucjana Karasiewicza wątpliwości zostaną wzięte pod uwagę podczas prac legislacyjnych.

Przepisy przedmiotowej ustawy wchodzi w życie z dniem 11 lutego 2012 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie działalności Ambasady
Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej
w Warszawie (23582)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Anny Sobeckiej (pismo nr SPS-023-23582/11 z dnia 27 lipca 2011 r.) w sprawie działalności Ambasady Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w Warszawie uprzejmie informuję, iż zgodnie z postanowieniami art. 41 ust. 3 konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z dnia 18 kwietnia 1961 r. pomieszczeń misji nie wolno użytkować w sposób niezgodny z funkcjami misji. Z uwagi na powyższe pomieszczenia te nie mogą być wynajmowane przez ambasady państw obcych z przeznaczeniem na działalność gospodarczą. Ministerstwo Spraw Zagranicznych konsekwentnie stoi na stanowisku, iż działalność tego rodzaju jest niezgodna z prawem i tym samym nie wyraża zgody na wynajem pomieszczeń misji dyplomatycznych na cele komercyjne. Takie podejście ministerstwa jest stosowane jednolicie wobec wszystkich misji dyplomatycznych mających siedzibę w Warszawie.

Pomimo negatywnego stanowiska MSZ, ambasada KRL-D od dłuższego czasu wynajmuje część przekazanej jej nieruchomości dyplomatycznej z przeznaczeniem na działalność polskich podmiotów gospodarczych wbrew obowiązującym normom prawa międzynarodowego i przepisom prawa polskiego. Co więcej, ww. przedstawicielstwo dyplomatyczne stara się stale pozyskiwać na tzw. rynku nieruchomości nowych najemców zainteresowanych korzystaniem z przedmiotowej nieruchomości.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych od 2002 r. wielokrotnie podejmowało i konsekwentnie podejmuje działania zmierzające do zaprzestania wynajmu pomieszczeń przedmiotowej nieruchomości dyplomatycznej na cele komercyjne przez Ambasadę KRL-D. Działania te są podejmowane na płaszczyźnie dyplomatycznej w ramach przysługujących MSZ kompetencji. Sprawa ta jest między innymi każdorazowo podnoszona podczas odbywających się dwustronnych konsultacji politycznych. W ostatnim czasie minister-

stwo po raz kolejny przekazało swoje zdecydowane oczekiwanie zaprzestania tego rodzaju działalności w nocy do ww. przedstawicielstwa dyplomatycznego z lipca br.

Równoległe Ministerstwo Spraw Zagranicznych przestrzega i informuje polskie podmioty gospodarcze oraz jednostki administracji państwowej, iż działalność tego rodzaju prowadzona na terenie nieruchomości dyplomatycznych jest niezgodna z obowiązującym prawem. W bieżącym roku Ministerstwo Spraw Zagranicznych wystosowało osiem listów wskazujących na niezgodne z prawem użytkowanie pomieszczeń misji przez polskie podmioty gospodarcze.

Ministerstwo od 2002 r. ściśle współpracuje z kompetentnymi w tym zakresie urzędami polskimi. Zwrócono się z wnioskiem do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy o nierejestrowanie w Krajowym Rejestrze Sądowym nowych przedsiębiorców pod adresem siedziby Ambasady KRL-D w Warszawie oraz o informowanie o próbach rejestracji nowych podmiotów. Do Krajowego Rejestru Sądowego przekazywana jest lista adresów przedstawicielstw dyplomatycznych celem możliwości badania wniosków o wpis do KRS pod kątem rejestracji danego podmiotu pod adresem misji dyplomatycznej.

W celu sprecyzowania zapisów ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz aktów wykonawczych, które *expressis verbis* uniemożliwiłyby rejestrację przedsiębiorców pod adresami siedzib ambasad podjęta została decyzja zmierzająca do nowelizacji ww. aktów prawnych. W najbliższym czasie zostanie skierowany wniosek do Ministerstwa Sprawiedliwości o ich nowelizację w omawianym zakresie.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych nawiązało również współpracę z Biurem Podatków i Egzekucji Urzędu m. st. Warszawy w zakresie uiszczenia podatków i opłat lokalnych przez podmioty gospodarcze prowadzące swoją działalność na terenie przedmiotowej nieruchomości. Celem ustalenia aktualnego stanu prawnego nieruchomości zajmowanej przez powyższe przedstawicielstwo dyplomatyczne Biuro Gospodarki Nieruchomościami Urzędu m. st. Warszawy dokonało analizy stosownej dokumentacji dotyczącej tej działki oraz wzniesionych na niej zabudowań.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych cyklicznie występuje do właściwego miejscowo urzędu skarbowego z prośbą o przekazanie danych o przedsiębiorcach (NIP, REGON), które prowadzą działalność na terenie tej nieruchomości oraz wnioskuje o nierejestrowanie nowych podmiotów pod wskazanym adresem.

Podjęcie bardziej radykalnych kroków w stosunku do misji KRL-D w Warszawie mogłoby pociągnąć za sobą pogorszenie sytuacji naszej misji w Pjongjang.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie pogorszenia relacji polsko-litewskich
(23583)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Anny Sobeckiej (pismo nr SPS-023-23583/11 z dnia 27 lipca br.) w sprawie stanu stosunków polsko-litewskich uprzejmie informuję, iż stosunki Rzeczypospolitej Polskiej z Republiką Litewską mają charakter wielowymiarowy i wielowątkowy. Niewątpliwie w ostatnim czasie notujemy pewne napięcia w naszych relacjach, wynikające głównie z polityki władz litewskich wobec mniejszości narodowych, w tym przede wszystkim mniejszości polskiej. Problematyka ta, żywo komentowana w mediach, stała się najbardziej wyrazistym elementem stosunków polsko-litewskich, wpływającym na ich całościowy odbiór. Należy jednak podkreślić, że Polskę i Litwę łączy rozwijająca się współpraca regionalna oraz bilateralna na forum europejskim, a także w dziedzinie energetyki, infrastruktury i bezpieczeństwa. Przynosi ona obydwu stronom wymierne korzyści, a jej kontynuacja leży w interesie Polski.

Rozumiejąc wielowymiarowy aspekt relacji polsko-litewskich Ministerstwo Spraw Zagranicznych kontynuuje działania zmierzające do poprawy sytuacji Polaków mieszkających na Litwie oraz zachowania przysługujących im praw w duchu traktatu o przyjaznych stosunkach i dobrosąsiedzkiej współpracy z 1994 r. Uważamy, że obecnie inicjatywa leży po stronie Republiki Litewskiej i to od działań jej władz będzie zależała przyszłość naszych stosunków. Chcemy, by były one jak najlepsze, nie zamierzamy jednak rezygnować z egzekwowania zobowiązań traktatowych, tak bilateralnych, jak i wynikających z konwencji Rady Europy. Polska nie pozostaje więc biernym obserwatorem. Aktywnie realizujemy szeroko rozumiane priorytety polskiej polityki we wszystkich obszarach, w tym także w kwestii praw mniejszości polskiej na Litwie. Liczymy, że władzom litewskim, podobnie jak polskim, zależy na dobrych, przyjaznych stosunkach i że znajdzie to odzwierciedlenie w podejmowanych przez nie działaniach.

Odpowiadając na drugie z postawionych w interpelacji pytań, mogę powtórzyć zapewnienie o jak najlepszych intencjach polskiego rządu względem Litwy. Znalazło to wyraz w wywiadzie, jakiego udzielił minister Radosław Sikorski jednej z najpoczytniejszych litewskich gazet „Lietuvos Rytas”. Stwierdził on między innymi, że Polska dążyć będzie do poprawy naszych relacji, choć warunkujemy ją działaniami strony litewskiej, realizującymi wcześniej powzięte zobowiązania w obszarze polityki wobec mniejszości narodowych. Trudno o dobitniejszy sygnał prezentują-

cy polskie stanowisko. W podobnym duchu konsekwentnie wypowiadają się polscy dyplomaci. Mimo nie zawsze pozytywnych sygnałów płynących z Wilna, nie tracimy nadziei, że Litwa przyjmie naszą propozycję przyjaźni i rzeczywistego partnerstwa.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie wstrzymania zakupu sprzętu
dla żołnierzy na misji afgańskiej (23587)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie wstrzymania zakupu sprzętu dla żołnierzy na misji afgańskiej (nr SPS-023-23587/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Jednym z zasadniczych zadań operacji Międzynarodowych Sił Wsparcia Bezpieczeństwa w Afganistanie jest utrzymanie bezpieczeństwa publicznego w rejonie odpowiedzialności. Charakter misji stabilizacyjnej przewiduje możliwość interwencji siłowej w stosunku do terrorystów w celu obrony w przypadku zagrożenia utraty życia lub zdrowia przez żołnierzy pełniących służbę w rejonie operacji. Dlatego też w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej sukcesywnie podejmowane są działania mające na celu poprawę bezpieczeństwa i warunków realizacji zadań operacyjnych przez żołnierzy Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie.

Pragnę poinformować, że, wykorzystując osiągnięcia myśli technicznej, wprowadzono najnowsze rodzaje uzbrojenia zwiększające ochronę naszych żołnierzy i w znacznym stopniu podnoszące ich bezpieczeństwo. W bieżącym roku doposażono Polski Kontyngent Wojskowy w Afganistanie w 10 dodatkowych transporterów KTO Rosomak, a do końca roku planuje się skierowanie kolejnych 12. Jednocześnie wyposażono wspomniane transportery w dodatkowe opancerzenie i system osłon przed pociskami kumulacyjnymi, a także akustyczny system wykrywania strzału. Pozyskano również od strony amerykańskiej dwadzieścia pojazdów opancerzonych MRAP MaxxPro Dash, co zwiększy bezpieczeństwo żołnierzy i możliwości bojowe kontyngentu. Dokonano także zakupu dodatkowych śmigłowców transportowych Mi-17, z których 2 zostały w ostatnim czasie skiero-

wane w rejon misji, natomiast pozostałe 3 zostaną skierowane zgodnie z planem rotacji.

Ponadto na wyposażenie Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie wprowadzono m.in.: 40 mm granatniki automatyczne, granatniki samodzielne i podwieszane, uniwersalne kamizelki kuloodporne, ubiory bojowe żołnierzy piechoty i ubiory bojowe strzelców pokładowych o wysokiej odporności balistycznej, gogle noktowizyjne rodziny MU-3 oraz dualne wskaźniki laserowe. Dodatkowo zmodyfikowano bojowe hełmy kompozytowe oraz wyposażono wszystkich żołnierzy w sprzęt noktowizyjny i celowniki holograficzne HWS.

Jednocześnie w trakcie realizacji jest proces doposażenia śmigłowców w nowoczesne, automatyczne systemy obrony i ochrony przed zagrożeniami ze strony broni przeciwlotniczej. Uruchomiono procedurę umożliwiającą pozyskanie strzeleckich celowników termowizyjnych, jak również aktualnie w końcowej fazie realizacji jest przygotowanie do uruchomienia procedury zakupu 7,62mm wielolufowych pokładowych karabinów maszynowych i przystosowania śmigłowców Mi-17 do ich użytkowania w locie.

Pragnę zapewnić, że problemy bezpieczeństwa żołnierzy Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie znajdują się w kręgu żywotnych zainteresowań resortu obrony narodowej. Opisane powyżej działania pozwolą skutecznie wyeliminować niedociągnięcia i poprawić stan bezpieczeństwa żołnierzy. Wpłyną one również na zwiększenie skuteczności realizacji nałożonych zadań mandatowych.

Natomiast w zakresie realizacji procedur pozyskania nowych silników dla śmigłowców Mi-24 informuję, że o skierowaniu w rejon operacji w 2008 r. komponentu powietrznego wyposażonego w dostępne w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej śmigłowce bojowe i transportowe (Mi-24 i Mi-17) zdecydowały względy operacyjne wynikające z potrzeby zwiększenia możliwości bojowych Polskiego Kontyngentu Wojskowego. Jednocześnie kwestia bezpieczeństwa załóg wymusiła konieczność dostosowania śmigłowców do warunków afgańskich (dopancerzenie i dobrojenie). Wskazane działania zapewniały wymagany poziom bezpieczeństwa załóg i umożliwiły optymalne wykorzystanie śmigłowców w działaniach bojowych.

Należy mieć na uwadze, że analizy misji bojowych na terenie Afganistanu wykazały, że zarówno warunki terenowe, jak i klimatyczne w poważnym stopniu ograniczają moc śmigłowców bojowych. Dlatego też dostrzega się pilną potrzebę wyposażenia śmigłowców Mi-24 w mocniejsze silniki, które umożliwiłyby zwiększenie możliwości bojowych i manewrowych naszych pododdziałów.

Zadanie dotyczące pozyskania wzmocnionych silników do śmigłowców bojowych Mi-24 zostało umieszczone w „Planie modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2010–2011” z realizacją beznakładową w bieżącym roku i planowanym pozyskaniem 32 silników w 2012 r. Takie

ujęcie finansowania wynika z oceny realnych terminów, możliwości ich pozyskania i czasu niezbędnego na ich montaż na śmigłowcach.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie nowelizacji ustawy
Prawo o ustroju sądów powszechnych (23590)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowelizacji ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, przekazanej pismem z dnia 27 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23590/11), uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Ustawa z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw stanowi element działań podejmowanych w celu reformy wymiaru sprawiedliwości w kierunku bardziej elastycznego ukształtowania struktury organizacyjnej sądów rejonowych i okręgowych, racjonalnego wykorzystania kadry orzeczniczej i środków finansowych wydatkowanych na funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, a także modyfikacji zasad sprawowania nadzoru nad działalnością administracyjną sądów powszechnych, jak również usprawnienia zarządzania sądami. Zasadnicze kierunki reformy są nastawione na podniesienie jakości działalności sądów, tak w wymiarze dotyczącym ich podstawowej działalności (orzecznictwa), jak i w wymiarze funkcjonalnym, poprzez optymalne rozlokowanie i zorganizowanie struktury organizacyjnej sądów powszechnych.

Podstawowymi elementami nowelizacji są: wprowadzenie do struktury sądownictwa tzw. menedżera sądowego, wprowadzenie systemu oceny pracy sędziego, nowa organizacja samorządu sędziowskiego oraz wprowadzenie zmian w zakresie struktury organizacyjnej sądów.

Ponadto przedmiotowa nowelizacja dostosowuje przepisy ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych m.in. do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 listopada 2007 r. (sygn. akt SK 43/06), przenosząc na poziom ustawowy regulacje dotyczące kryteriów oceny kandydatów na wolne stanowiska

sędziowskie, a także precyzuje status prawny asystentów sędziów.

Jak wynika z powyższego, zmiany zawarte w ustawie mają charakter istotnej reformy systemu polskiego sądownictwa powszechnego. Niemniej jednak trudno zgodzić się z poglądem, iż zmiana tego rodzaju nie mogła przybrać formy nowelizacji obowiązującej ustawy. Stosownie do utrwalonych reguł tworzenia prawa, ujętych w rozporządzeniu prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz., 908), a także w opinii teoretyków legislacji, za opracowaniem nowej ustawy przemawiają głównie argumenty związane z konstrukcją bądź spójnością dotychczasowej ustawy. Ustawy powinny w sposób spójny i przemyślany regulować daną dziedzinę spraw, a ich konstrukcja powinna ułatwiać wyszukiwanie określonych informacji. Dlatego też w sytuacji, gdy nowelizacja miałaby naruszać konstrukcję lub spójność nowelizowanej ustawy, należy odstąpić od nowelizacji i przygotować nową ustawę. Wydanie nowej ustawy podkreśli jej odmienność od poprzedniczki (por. G. Wierczyński, Komentarz do rozporządzenia w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, Oficyna 2009).

Omawiana nowelizacja nie naruszyła konstrukcji ani spójności ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, a jedynie doprowadziła do merytorycznych modyfikacji w jej ustalonym kształcie systematyzacyjnym.

Ponadto w piśmiennictwie zwraca się uwagę, że uchwalenie nowej ustawy sugeruje, iż ustawodawcy mogło chodzić o nowe (całkowicie odmienne) ukształtowanie określonej sfery stosunków społecznych, co nie pozostawałoby bez wpływu na wykładnię przepisów (J. Warylewski /red./, Komentarz do rozporządzenia w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, ABC 2003). Tymczasem zamiarem ustawodawcy w przypadku nowelizacji ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw była istotna modyfikacja funkcjonującego systemu, a nie ustanowienie systemu nowego (odmiennego).

Przechodząc do kwestii konsultacji społecznych ówczesnego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw, pragnę zwrócić uwagę na następujące okoliczności.

Projekt nowelizacji poddano szerokiej debacie środowiskowej. Działania ministra sprawiedliwości w toku prac nad projektem ustawy o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw w pełni realizowały obowiązek opiniowania i konsultacji projektów aktów normatywnych w procesie tworzenia prawa, a nawet wykroczyły poza jego zwyczajowy zakres. Dotychczasowa praktyka konsultowania projektów zmian ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych nie obejmowała bowiem przekazywania projektu do wszystkich sądów powszechnych, aby umożliwić zapoznanie się z projektem, jak i wyrażenie opinii o projektowanych

zmianach przez wszystkich sędziów. Konsultacje projektu z przedstawicielami Krajowej Rady Sądownictwa i Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia” przeprowadzono zaś wielokrotnie.

Wielomiesięczne konsultacje projektu nowelizacji ze środowiskiem sędziowskim miały charakter rzeczywistej debaty. Wszystkie zebrane uwagi zostały rozważone, a znaczna ich część stała się podstawą dokonania istotnych zmian w projekcie. Szczegółowy przebieg opiniowania i konsultowania projektu przedstawiał się następująco.

Główne założenia projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw minister sprawiedliwości przedstawił w dniu 13 maja 2009 r. na konferencji (z udziałem m.in. prezesów sądów i Krajowej Rady Sądownictwa) „Sądy dla obywateli – nowoczesne standardy zarządzania i organizacji pracy w sądownictwie”, w celu poddania proponowanych zmian szerokiej debacie środowiskowej.

W ramach procesu legislacyjnego w maju 2009 r. projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw został przekazany do zaopiniowania:

- 1) Krajowej Radzie Sądownictwa,
- 2) pierwszemu prezesowi Sądu Najwyższego,
- 3) prezesowi Naczelnego Sądu Administracyjnego,
- 4) prezesowi Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa,
- 5) Radzie Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym,
- 6) Stowarzyszeniu Sędziów Polskich „Iustitia”,
- 7) Stowarzyszeniu Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej,
- 8) Niezależnemu Stowarzyszeniu Prokuratorów „Ad Vocem”,
- 9) Ogólnopolskiemu Stowarzyszeniu Referendarzy Sądowych,
- 10) Ogólnopolskiemu Stowarzyszeniu Asystentów Sędziów,
- 11) Związkowi Zawodowemu Prokuratorów i Pracowników Prokuratury RP,
- 12) NSZZ Pracowników Wymiaru Sprawiedliwości RP w Poznaniu,
- 13) Związkowi Zawodowemu Pracowników Wymiaru Sprawiedliwości RP,
- 14) Naczelnej Radzie Adwokackiej,
- 15) Krajowej Radzie Radców Prawnych,
- 16) Krajowej Radzie Notarialnej.

Dodatkowo projekt został przekazany prezesom sądów wszystkich szczebli w celu przeprowadzenia konsultacji bezpośrednio z całym środowiskiem sędziowskim. W dniach 20–22 maja 2009 r. projekt przesłano prezesom wszystkich sądów powszechnych oraz administratorowi internetowego forum dyskusyjnego dla sędziów z prośbą o wyrażenie opinii i zgłoszenie uwag w terminie do dnia 15 czerwca 2009 r. Opinie, wraz z uwagami, zostały nadesłane z 294 sądów powszechnych wszystkich szczebli. Zbiorcą opinię przedstawił również administrator forum dys-

kusyjnego dla sędziów. Swoją opinię nadesłało także Stowarzyszenie Sędziów Rodziny.

W dniach 1–3 czerwca 2009 r. projektowane rozwiązania były przedmiotem narady przedstawicieli Ministerstwa Sprawiedliwości z prezesami sądów apelacyjnych i okręgowych; program narady obejmował m.in. prace w zespołach problemowych, a ich podsumowanie odbyło się z udziałem wszystkich uczestników narady.

W październiku 2009 r. projekt w wersji uwzględniającej część zgłoszonych uwag został przedstawiony do zaopiniowania:

- 1) Krajowej Radzie Sądownictwa,
- 2) pierwszemu prezesowi Sądu Najwyższego,
- 3) Stowarzyszeniu Sędziów Polskich „Iustitia”,
- 4) Ogólnopolskiemu Stowarzyszeniu Asystentów Sędziów oraz
- 5) Ogólnopolskiemu Stowarzyszeniu Referendarzy Sądowych.

Równoległe projekt został przekazany do uzgodnień międzyresortowych.

Następnie odbyła się kolejna runda konsultacji projektu z przedstawicielami Krajowej Rady Sądownictwa (w dniach 20 listopada i 2 grudnia 2009 r.) oraz z przedstawicielami Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia” (w dniach 24–26 listopada oraz 3 i 17 grudnia 2009 r.).

Ostatnim etapem konsultacji projektu z przedstawicielami Krajowej Rady Sądownictwa oraz Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia” były spotkania z udziałem członków kierownictwa Ministerstwa Sprawiedliwości w dniach: 19 lutego, 9 kwietnia, 28 maja, 8 i 23 czerwca oraz 1 lipca 2010 r., a także kilka spotkań roboczych.

Należy zaznaczyć, że uwzględnione uwagi środowiska sędziowskiego, w tym uwagi Krajowej Rady Sądownictwa, Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia” oraz uwagi zebrane w trakcie narady z prezesami sądów apelacyjnych i okręgowych, jak i te nadesłane bezpośrednio przez poszczególne sądy, obejmowały zagadnienia z zakresu systemu organów samorządu sędziowskiego oraz organów sądów, nadzoru nad działalnością administracyjną sądów, statusu sędziego, w tym w szczególności systemu okresowych ocen pracy sędziów oraz systemu oceny kwalifikacji kandydatów do objęcia urzędu sędziego.

Tym samym powyższe działania w pełni realizowały obowiązek opiniowania i konsultowania projektów aktów normatywnych w procesie tworzenia prawa.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie opóźnień w dostawie do Polski
amerykańskich samolotów transportowych
C-130E Hercules (23592)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie opóźnień w dostawie do Polski amerykańskich samolotów transportowych C-130E Hercules (SPS-023-23592/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z zapisami umowy międzyrządowej FMS PL-D-QAG Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej otrzymały od Sił Powietrznych Stanów Zjednoczonych Ameryki samoloty C-130E Hercules pochodzące z rezerw Sił Zbrojnych USA. Samoloty te, przed przekazaniem polskiej armii, przechodzą tzw. przegląd strukturalny PDM i modernizację oraz doposażenie, zgodnie z określonymi przez stronę polską wymaganiami. W trakcie realizacji tych przeglądów kluczowe systemy samolotu poddawane są kontroli stanu technicznego, a w przypadku stwierdzenia ich niesprawności podejmowane są działania naprawcze.

Obecne opóźnienia w dostawie kolejnych samolotów (nr 1504 i 1505) wynikają głównie z faktu, iż podczas demontażu poszczególnych elementów struktury płatowca napotkano niesprawności, które na etapie ogólnej oceny stanu technicznego nie były możliwe do zidentyfikowania. Ich usunięcie miało znaczący wpływ na harmonogram dostaw określony przez amerykańskiego wykonawcę umowy.

Pragnę podkreślić, iż mając na uwadze wysoki priorytet programu, powołany w pionie uzbrojenia i modernizacji Ministerstwa Obrony Narodowej koordynator programu C-130 na bieżąco monitoruje sytuację w zakresie realizacji dostaw samolotów, jak również możliwości ich operacyjnego wykorzystania. Nadmieniam także, że do dnia dzisiejszego samoloty C-130E Hercules, będące na wyposażeniu polskich Sił Powietrznych, zrealizowały nalot przekraczający 1200 godzin.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie zmniejszenia liczby gospodarstw
(23593)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lipca 2011r., znak: SPS-023-23593/11, dotyczącego interpelacji poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmniejszenia liczby gospodarstw, uprzejmie informuję, co następuje.

Odnosząc się do kwestii wspierania przez rząd tworzenia pozarolniczych miejsc pracy oraz rozbudowy sieci transportowej w celu łatwiejszego dostępu do rynku pracy w miastach, pragnę podkreślić, iż w oparciu o zapisy ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (t.j. Dz. U. Nr 84, poz. 712, art. 9. ustawy) w dniu 24 listopada 2009 r. Rada Ministrów przyjęła dokument „Plan uporządkowania strategii rozwoju”, którego celem jest porządkowanie priorytetowych dokumentów w postaci opracowanych dotychczas strategii i programów rozwoju.

W dokumencie zaproponowano ograniczenie liczby strategii rozwoju i polityk do dziewięciu nowych:

- 1) strategia innowacyjności i efektywności gospodarki,
- 2) strategia rozwoju kapitału ludzkiego,
- 3) strategia rozwoju transportu,
- 4) bezpieczeństwo energetyczne i środowisko,
- 5) sprawne państwo,
- 6) strategia rozwoju kapitału społecznego,
- 7) krajowa strategia rozwoju regionalnego 2010–2020: regiony, miasta, obszary wiejskie,
- 8) strategia bezpieczeństwa narodowego Rzeczypospolitej Polskiej,
- 9) strategia zrównoważonego rozwoju wsi, rolnictwa i rybactwa.

Opracowanie strategii powierzone zostało wyznaczonym koordynatorom, których rolą jest kierowanie pracami nad dokumentem i współpraca z innymi, właściwymi resortami, tak aby przygotowane strategie miały charakter kompleksowy.

Pośród tych dokumentów dla strategii zrównoważonego rozwoju wsi, rolnictwa i rybactwa jako koordynatora wskazano ministra rolnictwa i rozwoju wsi. Opracowywana w resorcie strategia określa podstawowe uwarunkowania, cele i kierunki rozwoju kraju do 2020 r. w zakresie: rolnictwa, rybactwa i rozwoju obszarów wiejskich. W dokumencie tym została narysowana długookresowa wizja obszarów wiejskich oraz cel główny realizacji strategii zdefiniowany jako poprawa jakości życia na obszarach wiejskich oraz efektywne wykorzystanie ich zasobów i potencjałów, w tym rolnictwa i rybactwa, dla zrównoważonego rozwoju kraju.

Ponadto w dokumencie wyróżniono pięć celów szczegółowych:

- 1) wzrost jakości kapitału ludzkiego, zatrudnienia i przedsiębiorczości na obszarach wiejskich,
- 2) poprawa warunków życia na obszarach wiejskich oraz poprawa ich dostępności przestrzennej,
- 3) bezpieczeństwo żywnościowe,
- 4) wzrost konkurencyjności sektora rolno-spożywczego,
- 5) ochrona środowiska i adaptacja do zmian klimatu na obszarach wiejskich.

Celom szczegółowym zostały przypisane priorytety, a priorytetom kierunki interwencji. Przy czym tylko część ze zdefiniowanych priorytetów i kierunków interwencji będzie realizowana przez programy na rzecz rolnictwa, rybactwa i rozwoju wsi, ponieważ niektóre z zaprojektowanych elementów strategii zrównoważonego rozwoju wsi, rolnictwa i rybactwa są częścią integralną innych strategii rozwoju.

W celach, priorytetach i kierunkach interwencji opracowywanej w resorcie rolnictwa strategii zostały poruszone zagadnienia dot. wsparcia tworzenia pozarolniczych miejsc pracy oraz rozbudowy sieci transportowej, W szczególności należy zauważyć, że w strategii został wyodrębniony priorytet 1.2.: Zwiększenie zatrudnienia mieszkańców obszarów wiejskich bez konieczności zmiany ich miejsca zamieszkania oraz priorytet 1.3.: Rozwój przedsiębiorczości i pozarolniczych miejsc pracy z wykorzystaniem potencjału endogenicznego obszarów wiejskich, których realizacja ma służyć stymulowaniu przedsiębiorczości oraz zwiększaniu atrakcyjności inwestycyjnej jako sposobu na różnicowanie form aktywności gospodarczej na wsi oraz pozyskaniu dodatkowych źródeł dochodów gospodarstw rolnych. Mają się również przyczynić do poprawy dostępności pracy, w tym elastycznych form zatrudnienia poprzez zwiększenie dostępności usług internetowych, tworzenie sieci doradztwa dla rolników i przedsiębiorców, wsparcia w zakresie tworzenia i rozwoju mikroprzedsiębiorstw, promocji i rozwoju rynku produktów regionalnych oraz produktów wysokiej jakości oraz rozwoju turystyki.

Z uwagi na bardzo niski poziom rozwoju infrastruktury transportowej na obszarach wiejskich, który jest poważną barierą w rozwoju przedsiębiorczości oraz mobilności pracujących, w strategii wyodrębniony został również priorytet 2.2.: Rozwój infrastruktury transportowej gwarantującej dostępność transportową obszarów wiejskich. Jego realizacja ma przyczynić się do rozwoju i poprawy lokalnej infrastruktury, dostępu do usług publicznych (tj.: edukacyjne, zdrowotne, społeczne, komunikacyjne, na rzecz ochrony środowiska, w zakresie obiektów sportowych i rekreacyjnych) i poprawy standardu w tym zakresie. Ma mieć również duży wpływ na zapobieganie i ograniczanie wykluczenia społecznego oraz zabezpieczenie, ochronę i odnowę, a także udostępnienie zasobów kulturowych i dziedzictwa narodowego.

Pragnę jednocześnie poinformować, iż resort rolnictwa od lat wspiera działania ukierunkowane na dywersyfikację działalności ekonomicznej ludności wiejskiej. Wśród priorytetów działań resortu rolnictwa szczególnie ważne jest rozwijanie przedsiębiorczości, a zwłaszcza wspieranie różnicowania działalności gospodarczej na obszarach wiejskich. Zagadnienie to ma swoje odzwierciedlenie w „Krajowym planie strategicznym Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013” oraz w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW 2007–2013). Podstawę realizacji instrumentów wsparcia rozwoju obszarów wiejskich w ramach PROW 2007–2013 stanowi koncepcja wielofunkcyjności rolnictwa i obszarów wiejskich. Zakłada ona wzmocnienie ekonomiczne gospodarstw rolnych i wzrost konkurencyjności sektora rolno-spożywczego z jednoczesnym zapewnieniem instrumentów na rzecz różnicowania działalności rolniczej w kierunku pozyskania i stworzenia alternatywnych źródeł dochodów mieszkańców wsi.

We wdrażanym obecnie programie wsparcie na rozwój mikroprzedsiębiorstw oraz tworzenie nowych miejsc pracy w sektorze pozarolniczym na obszarach wiejskich udzielane jest bezpośrednio w ramach dwóch działań osi 3.: Jakość życia na obszarach wiejskich i różnicowanie gospodarki wiejskiej. Są to:

1) działanie „Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej”, które ma na celu różnicowanie działalności rolniczej w kierunku podejmowania lub rozwijania przez rolników, domowników i małżonków rolników, działalności nierolniczej lub związanej z rolnictwem, co wpłynie na tworzenie pozarolniczych źródeł dochodów, promocję zatrudnienia poza rolnictwem na obszarach wiejskich.

W ramach działania do dnia 31 grudnia 2010 r. zostały przeprowadzone trzy nabory wniosków o przyznanie pomocy finansowej, w ramach których wpłynęło 16 689 wniosków. Do końca grudnia 2010 r. podpisano 4 853 umowy na kwotę 403 689 812 zł. Prawie 50% podpisanych umów dotyczy rolników, którzy zamierzają zwiększyć dochodowość prowadzonych gospodarstw poprzez świadczenie dodatkowych usług dla innych gospodarstw rolnych lub leśnictwa.

Do końca 2010 r. zrealizowano 2 848 operacji, dla których kwota udzielonej pomocy (wartość wydatków refundowanych) wyniosła 229 053 432,50 zł.

Zrealizowane operacje dotyczyły głównie:

- usług dla gospodarstw rolnych lub leśnictwa – 1 527 operacji (53,6% wszystkich zrealizowanych operacji),
- usług dla ludności – 433 operacje (15,2%),
- realizacji robót i usług budowlanych lub instalacyjnych – 316 operacji (11,1%),
- usług turystycznych oraz usług związanych ze sportem, rekreacją i wypoczynkiem – 253 operacje (8,9%).

Biorąc pod uwagę rodzaj beneficjentów operacje zostały zrealizowane przez osoby będące:

- właścicielami gospodarstwa (rolnikami) – 81%,
- małżonkiem rolnika – 16%,
- domownikiem – 3%;

2) działanie „Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw”, którego celem jest wzrost konkurencyjności gospodarczej obszarów wiejskich, rozwój przedsiębiorczości i rynku pracy, a w konsekwencji wzrost zatrudnienia na obszarach wiejskich, w ramach którego o pomoc może ubiegać się osoba fizyczna lub osoba prawna, lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, która prowadzi (podejmuje) działalność jako mikroprzedsiębiorstwo zatrudniające poniżej 10 osób, i mające obrót nieprzekraczający równowartości w zł 2 mln euro.

W ramach tego działania do dnia 31 grudnia 2010 r. w przeprowadzonych dwóch naborach złożono 15 523 wnioski o przyznanie pomocy finansowej na kwotę 2 873 980 627,22 zł. Do końca 2010 r. zawarto 2408 umów na kwotę 368 615 626,33 zł. Umowy te dotyczą udzielenia pomocy podmiotom z tytułu inwestycji związanych z tworzeniem lub rozwojem mikroprzedsiębiorstw, działających w różnych sektorach, takich jak m.in.:

- usługi dla ludności – 796 umów (33,1%),
 - roboty i usługi budowlane oraz instalacyjne – 512 umów (21,3%),
 - sprzedaż detalicznej – 215 umów (8,9%),
 - usług turystycznych oraz związanych ze sportem, rekreacją i wypoczynkiem – 206 umów (8,5%),
- Ponad 80% umów dotyczy udzielenia pomocy dla już istniejących mikroprzedsiębiorstw.

Z punktu widzenia formy prawnej operacje zatwierdzone do realizacji dotyczyły mikroprzedsiębiorstw będących:

- osobami fizycznymi – 91,8%,
- osobami prawnymi – 5,0%,
- wspólnikami spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej – 1,9% umów,
- jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej – 1,3%.

Do końca grudnia 2010 r. zrealizowano 805 operacji, dla których kwota udzielonej pomocy (wartość wydatków refundowanych) wyniosła 96 809 799 zł.

Ramy pożądanego polityki rozwoju przedsiębiorczości są więc określone przez średnio i długookresowe wyzwania stojące przez polskimi przedsiębiorstwami, jak również przez bieżące ich potrzeby. Patrząc na rozwój gospodarczy Polski do 2013 r., można się spodziewać, że będą się wyczerpywać dotychczasowe źródła wzrostu gospodarczego, takie jak: relatywnie niskie koszty pracy, dostępność tanich surowców czy korzystne położenie geograficzne. Wskazane będzie zatem szukanie nowych źródeł przewagi konkurencyjnej. Trendy rozwojowe krajów wysoko rozwiniętych pokazują, że jedynie budowanie przewagi konkurencyjnej opartej na wiedzy i innowacjach może zagwarantować trwały rozwój w perspektywie krótko i średnioterminowej. Dlatego też należy dążyć do budowania w Polsce gospodarki opartej na wiedzy.

W kwestii podjęcia przez rząd działania w celu powstrzymania malejącej liczby gospodarstw należy zauważyć, że sam spadek liczby gospodarstw jest zjawiskiem, które występuje powszechnie w krajach UE i nie musi się wiązać z obniżeniem jakości środowiska, jakości życia na obszarach wiejskich czy wreszcie zagrożeniem bezpieczeństwa żywnościowego kraju. Kluczowa w tym zakresie jest analiza struktury produkcji i potencjałów gospodarstw, które przestają prowadzić produkcję rolną, a więc jakie powierzchnie i rodzaje UR zostają wyłączone z produkcji rolnej, jaka była kondycja ekonomiczna tych gospodarstw oraz stan ich wyposażenia w sprzęty i maszyny do produkcji rolnej, czy i jaką wielkość produkcji gospodarstwa te przeznaczają na rynek itp.

Warto zatem odnieść się w tym miejscu do wyników powszechnego spisu rolnego przeprowadzonego w 2010 r. W raporcie z wyników opublikowanym przez Główny Urząd Statystyczny czytamy, że w okresie pomiędzy spisami rolnymi, które zostały przeprowadzone w latach 2002 i 2010 r., podstawowe znaczenie dla procesu przemian w rolnictwie polskim miały takie działania, jak:

— przygotowywanie się działu gospodarki do akcesji i dostosowywanie krajowej polityki rolnej do standardów Unii Europejskiej,

— realizacja przedakcesyjnych programów pomocowych (lata 2002–2004), a następnie wprowadzenie od 2004 r. narzędzi wspólnej polityki rolnej.

Działania te przyczyniły się m. in. do zintensyfikowania procesu specjalizacji i modernizacji w rolnictwie. Dzięki temu coraz więcej polskich gospodarstw rolnych jest w stanie efektywnie konkurować na rynku europejskim i światowym, a co więcej niektóre z nich osiągają lepsze rezultaty niż najbardziej nowoczesne podmioty z Zachodniej Europy. Z drugiej jednak strony wielu użytkowników ogranicza produkcję rolniczą czy wręcz rezygnuje z jej prowadzenia. Działalność rolnicza coraz częściej sprowadza się do utrzymywania gruntów w dobrej kulturze rolnej, a grunty rolne wykorzystane są na cele nierolnicze, w tym rekreacyjne, czy też jako lokata kapitału.

Należy również pamiętać, że rolnictwo podlega zmianom związanym z biologicznym charakterem produkcji rolniczej, w tym wpływowi warunków atmosferycznych, często bardzo niekorzystnych i dynamicznych, których doświadczamy w bieżącym roku. Ponadto należy pamiętać, iż na koniunkturę w rolnictwie światowym i krajowym wpłynęły ostatnio rosnące wymogi jakościowe, zmieniające się nawyki żywieniowe ludzi oraz nowoczesne sposoby żywienia i utrzymania zwierząt gospodarskich, jak również poszukiwanie nowych źródeł energii.

Jak słusznie zauważono w interpelacji, wyniki powszechnego spisu rolnego przeprowadzonego w 2010 r., w porównaniu z powszechnym spisem rolnym z 2002, wskazują na zmiany w strukturze gospodarstw rolnych, a mianowicie: „znaczny spadek, o ponad ¼, gospodarstw najmniejszych o powierzchni 0–5 ha użytków rolnych (UR), spadek liczby gospodarstw

o powierzchni 5–20 ha – o 17%, utrzymanie się na zbliżonym poziomie liczby gospodarstw z grupy obszarowej 20–50 ha oraz znaczny wzrost gospodarstw największych o powierzchni 50 ha i więcej – o ponad 34%”. Natomiast powierzchnia gruntów należących do gospodarstw rolnych zmniejszyła się w porównaniu do 2002 r. o ok. 1 mln ha, tj. o 5,5%.

Oznacza to, że znaczna część UR bardzo małych gospodarstw rolnych, które przestały funkcjonować na rynku, została przejęta przez większe gospodarstwa. Potwierdza to również wzrost średniej powierzchni użytków rolnych w gospodarstwach prowadzących działalność rolniczą z 6,98 ha w 2002r. do 7,92 ha w 2010r., tj. o 13,5% (w tym w gospodarstwach o powierzchni powyżej 1 ha UR wzrost ten nastąpił z 9,23 ha do 9,96 ha, tj. o 7,9%).

Podobną tendencję zauważamy w danych uzyskanych z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w zakresie wspierania dochodów rolników w ramach płatności bezpośrednich. Przedmiotowe wsparcie jest realizowane niezależnie od struktury agrarnej i przemian zachodzących w rolnictwie, a w szczególności od liczby gospodarstw rolnych. Niemniej jednak począwszy od roku 2005 liczba gospodarstw objętych płatnościami bezpośrednimi maleje. Dane dotyczące liczby rolników, którym przyznano płatności bezpośrednio w poszczególnych latach kształtowały się następująco: w 2004 r. – ok. 1388 tys., w 2005 r. – ok. 1469 tys., w 2006 r. – ok. 1456 tys., w 2007 r. – ok. 1444 tys., w 2008 r. – ok. 1412 tys., w 2009 r. – ok. 1368 tys., w 2010 r. – ok. 1365 tys. Należy jednak zaznaczyć, że spadkowi temu towarzyszy stopniowy wzrost średniej powierzchni gospodarstwa. W 2010 r. powierzchnia ta wynosiła 10,23 ha, podczas gdy w 2006 r. stanowiła 9,57 ha.

Biorąc powyższe pod uwagę, uprzejmie informuję, że w opracowywanej przez resort rolnictwa strategii zrównoważonego rozwoju wsi, rolnictwa i rybactwa poświęcono dwa odrębne cele służące zachowaniu bazy żywnościowej kraju oraz zwiększeniu konkurencyjności rolnictwa: tj. cel szczegółowy 3.: Bezpieczeństwo żywnościowe i cel szczegółowy 4.: Wzrost produktywności i konkurencyjności sektora rolno-spożywczego.

Ich realizacja ma przyczynić się m.in. do:

— utrzymania i poprawy jakości bazy produkcyjnej rolnictwa i rybactwa,

— modernizacji technicznej infrastruktury produkcyjnej w rolnictwie i rybactwie polegająca głównie na poprawie stanu infrastruktury produkcyjnej i wyposażenia gospodarstw rolnych i rybactwa,

— modernizacji przetwórstwa rolno-spożywczego oraz wdrażania i promocji innowacyjnych rozwiązań w sektorze rolno-spożywczym,

— poprawy warunków pracy, bezpieczeństwa i jakości zarządzania w sektorze rolno-spożywczym, co będzie pozytywnie wpływać również na wydajność pracy w rolnictwie i rybactwie,

— wypracowanie rozwiązań prawnych i organizacyjnych sprzyjających długoterminowemu przekazywaniu w użytkowanie gruntów.

Niemniej jednak należy pamiętać, iż obecnie w ramach PROW 2007–2013 także realizowane są działania, które mają na celu poprawę konkurencyjności sektora rolnego poprzez m.in. ułatwienie przejmowania lub zakładania gospodarstw rolnych przez osoby młode, zapewnienie wparcia w zakresie jakości produkcji, polepszania infrastruktury wsi i tworzenia grup zrzeszających producentów rolnych.

Wsparcie dla gospodarstw rolnych udzielane jest m.in. w ramach następujących działań osi 1. PROW 2007–2013.

1. „Ułatwienie startu młodym rolnikom”, którego celem jest stymulowanie zmian strukturalnych w sektorze rolnym przez ułatwienie przejmowania lub zakładania gospodarstw rolnych przez osoby młode o odpowiednich kwalifikacjach zawodowych. Pomoc, w formie jednorazowej premii w wysokości 75 tys. zł. przeznaczona jest wyłącznie dla osób, które po raz pierwszy rozpoczynają samodzielne prowadzenie gospodarstwa rolnego.

Do dnia 31 grudnia 2010 r. płatności końcowe otrzymało 5926 beneficjentów (co stanowi 24,57% wartości zakładanej na cały okres programowania) na kwotę 302 850 tys. zł. Prawie 11% gospodarstw zostało utworzonych w efekcie przekazania ich młodym rolnikom przez osoby ubiegające się o rentę strukturalną.

Dominującą grupą wśród młodych rolników były osoby z wykształceniem średnim rolniczym (43% beneficjentów działania). w wieku od 18 do 25 lat (67% beneficjentów działania). Ponad 85% beneficjentów działania stanowili mężczyźni.

2. „Modernizacja gospodarstw rolnych”, ma na celu wsparcie modernizacji gospodarstw w celu zwiększenia ich efektywności poprzez lepsze wykorzystanie czynników produkcji, w tym wprowadzenie nowych technologii produkcji, poprawę jakości produkcji, różnicowanie działalności rolniczej, a także zharmonizowanie warunków produkcji rolnej z wymogami dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego, higieny produkcji oraz warunków utrzymania zwierząt. Celem działania jest również zapewnienie producentom rolnym prowadzącym produkcję mleczarską możliwości dostosowania się do zmieniających się warunków, w związku z przewidzianym wygaśnięciem systemu kwot mlecznych w roku 2015.

Do końca 2010 r. w ramach działania zrealizowano w całości 25 012 operacji (ok. 30% planowanej liczby) w 22 862 gospodarstwach (36,17% wartości docelowej wskaźnika). Kwota udzielonej pomocy na operacje już zakończone wyniosła 3 054 370 821,97 zł. Dotyczyły one w większości zakupu wyposażenia i zakupu sprzętu ruchomego – 23 158 operacji (ponad 90%) Budowa, remont połączony z modernizacją budynków służących produkcji rolnej były przedmiotem 614 operacji.

Spśród wszystkich zrealizowanych operacji 8,82% zostało zrealizowanych w gospodarstwach przejętych lub powiększonych w ramach działania 113: Renty strukturalne, zaś 904 operacje zrealizowano w gospodarstwach należących do beneficjentów działania 112: Ułatwianie startu młodym rolnikom.

Do dnia 31 grudnia 2010 r. dzięki zrealizowanym 25 012 operacjom:

- zakupiono sprzęt ruchomy i maszyny;
- wybudowano lub zmodernizowano;
- założono plantacje wieloletnie na 10,4 tys. ha.

3. „Grupy producentów rolnych”, którego celem jest wzmocnienie struktury instytucjonalnej w sektorze pierwotnej produkcji rolnej w celu wsparcia funkcjonowania producentów rolnych poprzez zachęcanie ich do tworzenia grup producentów rolnych i współpracy. W szczególności celem jest dostosowanie produkcji prowadzonej w gospodarstwach członków grup producentów rolnych do wymogów rynkowych, wspólne wprowadzanie towarów do obrotu, w tym przygotowanie do sprzedaży, centralizacja sprzedaży oraz dostarczenie do odbiorców hurtowych. Ponadto działanie sprzyja utworzeniu wspólnych zasad dotyczących informacji o produktach.

Zryczałtowana pomoc jest udzielana grupom producentów rolnych w pierwszych 5 latach ich funkcjonowania w celu ułatwienia tworzenia i działalności administracyjnej. Z pomocy grupa może skorzystać tylko raz w okresie swojej działalności.

Zgodnie z PROW 2007–2013 docelowo wsparciem w ramach działania powinno zostać objętych 350 grup producentów rolnych. Na podstawie wydanych decyzji przyznających pomoc wsparciem objętych zostało 505 grup producentów rolnych, co stanowi 144,28% docelowej wartości wskaźnika określonego w PROW 2007–2013.

Do końca 2010 r. wydano 575 decyzji przyznających płatność na kwotę 104 424 093,25 zł w ramach PROW 2007–2013 oraz wypłacono kwotę 41 786 591,24 zł jako zobowiązania z poprzedniego okresu programowania.

4. „Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej”, którego celem jest poprawa konkurencyjności przedsiębiorstw w sektorze przetwórstwa i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, jak również poprawa warunków produkcji w odniesieniu do obowiązujących lub nowo wprowadzanych standardów. Celem realizacji działania jest również wzmocnienie pozycji grup producentów rolnych w kanale marketingowym zbytu produktów, a także szerszy ich udział w uzyskiwaniu wartości dodanej produkcji rolnej poprzez wsparcie inwestycji w zakresie przetwarzania produktów rolnych. Pomoc udzielana w ramach działania ma przyczynić się do konsolidacji podmiotów w zakresie przetwórstwa i wprowadzania do obrotu produktów rolnych.

Do końca 2010 r. w ramach działania zrealizowano 422 operacji, dla których kwota udzielonej pomocy (wartość wydatków refundowanych) wyniosła 432 552 121,35 zł. Dzięki zakończonym operacjom wspar-

ciem objęto 385 przedsiębiorstw (30,31% zakładanej wartości docelowej wskaźnika).

Liczba zakładów, które otrzymały płatność końcową w ramach działania, biorąc pod uwagę formę prawną prowadzonej działalności przedstawiała się następująco:

- osoby prawne – 176 przedsiębiorstw,
- osoby fizyczne – 130 przedsiębiorstw,
- jednostki organizacyjne nieposiadająca osobowości prawnej – 72 przedsiębiorstwa,
- wspólnicy spółki cywilnej – 7 przedsiębiorstw.

Do dnia 31 grudnia 2010 r. spośród zakończonych 422 operacji 76 związanych było z wprowadzeniem nowych produktów, procesów i technologii produkcji.

Odnosząc się do liczby osób pracujących wyłącznie lub głównie w gospodarstwie rolnym, pragnę podkreślić, że wyniki spisu powszechnego pokazują, że w 2010 r. liczba pracujących w rolnictwie, zdefiniowanych jako pracujący wyłącznie lub głównie w gospodarstwie rolnym, wyniosła 2296 tys. osób, w tym zdecydowana większość – 2216 tys. (96,5%) to pracujący w swoich/rodzinnych gospodarstwach rolnych. Jednak zgodnie z informacją zamieszczoną w „Raportie z wyników Powszechnego Spisu Rolnego 2010” (str. 56–57) danych tych nie można wprost porównywać z wynikami z 2002 r., pochodzącymi z narodowego spisu powszechnego ludności i mieszkań oraz powszechnego spisu rolnego. W 2010 r. przyjęto bowiem nieco inny sposób wyodrębniania populacji pracujących wyłącznie lub głównie w swoim/rodzinnym gospodarstwie rolnym. Wynika to z odmiennego sposobu zadawania pytań spisowych w obu okresach, ale przede wszystkim wiąże się to z faktem wejścia Polski w struktury Unii Europejskiej i objęcia polskiego rolnictwa wspólną polityką rolną (WPR). Wymóg utrzymania ziemi w dobrej kulturze jako jeden z warunków otrzymania dopłat do rolnictwa spowodował, że również osoby pracujące w gospodarstwach rolnych produkujących na własne potrzeby zostały zaliczone do pracujących, o ile spełniały odpowiednie kryteria zaliczenia ich do kategorii pracujących wyłącznie lub głównie w swoim/rodzinnym gospodarstwie rolnym. Nie ma możliwości wyodrębnienia zbiorowości z obu spisów z zachowaniem pełnej porównywalności.

Jak wynika z ostatniego przeprowadzonego spisu rolnego, przeciętnie na 1 gospodarstwo rolne prowadzące działalność rolniczą przypadało 1,2 pracujących przy produkcji rolnej. Podobnie wskaźnik ten kształtował się dla rodzinnej siły roboczej (po uwzględnieniu jako podstawy – tylko gospodarstw indywidualnych). Natomiast w gospodarstwach osób prawnych na 1 gospodarstwo rolne przypadało przeciętnie 10 stałych pracowników najemnych. Omawiany wskaźnik zwiększa się wraz ze wzrostem powierzchni użytków rolnych gospodarstw prowadzących działalność rolniczą (od przeciętnie 0,8 osób pracujących wyłącznie lub głównie przypadających na 1 gospodarstwo o powierzchni do 1 ha powierzchni użytków

rolnych do 2,1, w gospodarstwach o pow. 30–100 ha i 5,5 w gospodarstwach o powierzchni 100 ha i więcej). Oznacza to, że praca w większych obszarowo gospodarstwach rolnych, często specjalistycznych, wymaga większego zaangażowania pracujących tam osób, dla których praca w takim gospodarstwie staje się pracą wyłączną, a dodatkowo wspomaganą jest zatrudnianiem pracowników najemnych.

Należy jednak pamiętać o toczącej się obecnie dyskusji o przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r. W opinii rządu RP wspólna polityka rolna także po 2013 r. będzie odgrywać kluczową rolę w zapewnieniu w UE: bezpieczeństwa żywnościowego, zrównoważonego rozwoju rolnictwa i obszarów wiejskich, równych warunków konkurencji na jednolitym rynku rolnym a także silnej pozycji konkurencyjnej UE na globalnym rynku rolnym. Z uwagi na wielofunkcyjność rolnictwa i obszarów wiejskich WPR po 2013 r. powinna być także efektywnym instrumentem skierowanym na nowe wspólnotowe wyzwania, m.in. związane z ochroną zasobów naturalnych, zmianami klimatycznymi, gospodarką wodną, różnorodnością biologiczną oraz energią odnawialną.

W swoim stanowisku w sprawie przyszłości WPR rząd RP zwrócił również uwagę, iż cechą charakteryzującą europejskie rolnictwo jest dominujący udział małych, rodzinnych gospodarstw rolnych i najprawdopodobniej sytuacja ta nie zmieni się zasadniczo w perspektywie kilkunastu lat, pomimo postępującej restrukturyzacji. Nie można wykluczyć, iż przeważająca część rodzinnych gospodarstw rolnych będzie mieć także w przyszłości trudności z osiągnięciem skali ekonomicznej zapewniającej wystarczający dochód w oparciu o produkcję rolną, nawet w przypadku istotnej poprawy koniunktury na rynkach rolnych. Niemniej jednak gospodarstwa te będą wciąż pełnić istotną rolę w realizacji wielu wspólnotowych funkcji publicznych gospodarki rolnej. Dlatego należy założyć, iż wsparcie dochodów w ramach WPR, tak jak obecnie, będzie determinować żywotność ekonomiczną gospodarstw i korzyści wynikające z wielofunkcyjności europejskiego rolnictwa. Zasadne w tej sytuacji jest dążenie do skutecznego i efektywnego wspierania dochodów gospodarstw najsilniej dotkniętych tym problemem oraz jednocześnie wnoszących duży wkład w realizację celów wspólnotowych związanych z wielofunkcyjnością rolnictwa, co powinno być jednym z zadań płatności bezpośrednich, przy jednoczesnym wsparciu procesu restrukturyzacji małych gospodarstw w ramach działań drugiego filara WPR.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra środowiska
na interpelację poseł Anny Sobeckiej****w sprawie wynajmu ośmiu samochodów
przez Ministerstwo Środowiska (23594)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23594/11, w sprawie interpelacji poselskiej pani poseł Anny Sobeckiej przedstawiam Panu Marszałkowi następujące wyjaśnienia.

1. Czy prawdą jest, że w specyfikacji istotnych warunków zamówienia, w ramach której wybrano ofertę (silnik 1759 cm³ i mocy min. 160 KM), resort nie pozostawił żadnego pola manewru do wyboru ewentualnych, bardziej ekologicznych rozwiązań?

Ministerstwo Środowiska konstruuując opis przedmiotu zamówienia, brało pod uwagę zarówno parametry istotne dla minimalizacji negatywnego oddziaływania pojazdów na środowisko, takie jak spełnianie normy Euro 5, wielkość emisji CO₂ czy zużycie paliwa, jak również konieczność zapewnienia właściwej obsługi transportowej, niezbędnej do prawidłowego funkcjonowania urzędu. Parametry przedstawione w specyfikacji istotnych warunków zamówienia stanowią optymalną wypadkową omówionych wyżej kryteriów.

2. Czy zgadza się Pan z opinią, że specyfikacja przetargu według doniesień prasowych faworyzowała mercedesa?

Nie zgadzam się z opinią przedstawioną w pytaniu, ponieważ warunkiem koniecznym uczestnictwa w postępowaniu było przedstawienie oferty zawierającej propozycję minimum czterech marek samochodów spełniających wymagania zawarte w specyfikacji istotnych warunków zamówienia. W trakcie przygotowywania postępowania na rynku motoryzacyjnym było dostępnych wiele różnych marek samochodów, które spełniały te wymagania oprócz mercedesa, np. BMW serii 5, Skoda Superb, Audi A6, Citroen C5, Saab 95, VW Passat i Honda Legend.

Minister
Andrzej Kraszewski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej****w sprawie podatku od zysków
z lokat bankowych (23596)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej

pani Anny Sobeckiej z dnia 4 lipca 2011 r. w sprawie podatku od zysków z lokat bankowych, przekazaną w dniu 27 lipca 2011 r. przez marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., nr SPS-023-23596/11, pragnę uprzejmie poinformować, co następuje.

Zgodnie z art. 84 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie. Przepis ten statuuje podstawową dla prawa podatkowego zasadę powszechności opodatkowania, zgodnie z którą podatek, jako świadczenie przymusowe, winien być uiszczany przez wszystkie podmioty posiadając te same, ustawowo określone cechy (zgodnie z art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej określanie podmiotów opodatkowania może nastąpić wyłącznie w drodze ustawy). Przykładowo ustawą z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 57, ze zm.), zwanej dalej upodof, podatkiem zostały objęte wszystkie osoby fizyczne.

W zależności od tego, czy podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych ma miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, może na nim ciążyć nieograniczony lub ograniczony obowiązek podatkowy. W przypadku tego pierwszego osoby fizyczne podlegają obowiązkowi podatkowemu od całości swoich dochodów (przychodów) bez względu na miejsce położenia źródeł przychodów. Natomiast w sytuacji, gdy podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych podlega ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu (ze względu na brak miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej), obowiązany jest uiszczyć podatek tylko od dochodów (przychodów) osiąganych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Wyluczając z zakresu rozważań materię związaną z umowami o unikaniu podwójnego opodatkowania, należy stwierdzić, iż każda osoba fizyczna uzyskująca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dochody (przychody) zobowiązana jest do uiszczenia podatku dochodowego od osób fizycznych.

Zgodnie z art. 30a ust. 1 pkt 3 upodof pobiera się 19-procentowy zryczałtowany podatek dochodowy od uzyskanych dochodów (przychodów) z odsetek lub innych przychodów od środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku podatnika lub w innych formach oszczędzania, przechowywania lub inwestowania, prowadzonych przez podmiot uprawniony na podstawie odrębnych przepisów. Ze względu na okoliczność, iż przepisy upodof nie zawierają szczegółowych regulacji dotyczących ustalania podstawy opodatkowania oraz podatku z tytułu dochodów (przychodów) z kapitałów pieniężnych, w tym odsetek, przy rozliczaniu podatku dochodowego od osób fizycznych z tego źródła przychodu znajdują zastosowanie przepisy art. 63 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, ze zm.), zgodnie z którymi podstawy opodatkowania oraz kwoty podatków zaokrąglą się

do pełnych złotych w ten sposób, że końcówki kwot wynoszące mniej niż 50 gr pomija się, a końcówki kwot wynoszące 50 gr i więcej podwyższa się do pełnych złotych.

Obowiązujące przepisy zostały jednak wykorzystane przez sektor bankowy do opracowania produktów finansowych w postaci lokat z jednodniową kapitalizacją odsetek, które mają na celu optymalizację podatkową zobowiązań ich klientów. Podatnicy, wybierając odpowiednie produkty finansowe, nie płacą, w odróżnieniu od podatników, którzy z tych produktów nie skorzystali, podatku dochodowego od osób fizycznych. Stanowi to istotne naruszenie zasady powszechności opodatkowania.

W ocenie ministra finansów opisane działania nie mogą być akceptowane i zasadne jest legislacyjne rozwiązanie problemu. Koncepcja zmiany zasad zaokrąglania podstawy opodatkowania i podatku nie jest zatem próbą wprowadzenia nowego podatku, lecz jest konkretyzacją przepisów, która zmierza do pełnej realizacji konstytucyjnie określonej zasady powszechności opodatkowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie protokołów elektronicznych
ze spraw cywilnych (23597)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację złożoną przez panią poseł Annę Sobecką w sprawie tzw. protokołu elektronicznego, przekazaną dnia 26 lipca 2011 r. na podstawie art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu przez pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, uprzejmie informuję.

Nowa postać protokołu posiedzenia jawnego została wprowadzona ustawą z dnia 29 kwietnia 2010 r. (Dz. U. Nr 108, poz. 684) nowelizującą Kodeks postępowania cywilnego. Nowelizacja ta weszła w życie w dniu 1 lipca 2010 r. W aktualnym stanie prawnym obowiązuje zasada utrwalania przebiegu posiedzenia jawnego za pomocą urządzeń i środków technicznych umożliwiających rejestrację dźwięku albo obrazu i dźwięku. Jednakże w każdym przypadku gdy sporządzenie zapisu fonicznego lub audiowizualnego nie jest możliwe, protokół jest utrwalany wyłącznie w postaci pisemnej. Z uwagi na to, że nowa postać

protokołu będzie wdrażana sukcesywnie w ramach poszczególnych okręgów sądów apelacyjnych, w najbliższych latach będą stosowane obie postacie protokołu.

Aktualnie finalizowane są prace legislacyjne nad projektami aktów wykonawczych koniecznych do wdrożenia protokołu elektronicznego. Ministerstwo Sprawiedliwości przygotowało projekt rozporządzenia w sprawie zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku z przebiegu posiedzenia jawnego. Określa ono rodzaje urządzeń służących do utrwalania dźwięku albo obrazu i dźwięku z rozprawy, sposób sporządzania zapisów, identyfikacji osób sporządzających zapis, udostępniania oraz przechowywania zapisów. Ponadto prowadzone są prace legislacyjne nad nowelizacją rozporządzenia w sprawie archiwizacji akt spraw sądowych oraz regulaminu urzędowania sądów powszechnych w celu dostosowania tych aktów prawnych do nowego systemu protokolowania.

Zakończyły się również procedury przetargowe, których przedmiotem była dostawa, instalacja i wdrożenie systemu do wizyjnej i wielokanałowej fonicznej rejestracji rozpraw sądowych wraz z możliwością przeprowadzania i rejestracji wideokonferencji na salach rozpraw w sądach okręgowych. System ten będzie obejmował urządzenia techniczne, oprogramowanie i lokalne systemy informatyczne (oprogramowanie aplikacyjne oraz lokalną infrastrukturę serwerową) obsługujące proces rejestracji nagrania i zarządzania utworzonymi w jej wyniku protokołami elektronicznymi.

W ciągu najbliższych kilku miesięcy wszystkie sądy apelacyjne i sądy okręgowe w Polsce zostaną wyposażone w sprzęt oraz oprogramowanie niezbędne do sporządzania protokołów w postaci elektronicznej. Liczba jednostek sądowych objętych tymi działaniami wynosi 56, w tym 11 sądów apelacyjnych i 45 sądów okręgowych. W ramach sądów apelacyjnych zostanie wdrożony system do wielokanałowej, fonicznej rejestracji rozpraw sądowych, który obejmie łącznie 56 sal rozpraw. Natomiast w sądach okręgowych będzie wprowadzony system pozwalający nie tylko na wielokanałową, foniczną rejestrację rozpraw sądowych, ale umożliwiający również utrwalenie wizji oraz przeprowadzanie i rejestrowanie wideokonferencji. System ten zostanie wdrożony w 290 salach rozpraw. Zakończenie pierwszego etapu projektu, polegającego na zapewnieniu warunków technicznych, przewiduje się zgodnie z umową na październik 2011 r. Reformą jako pierwsze zostaną objęte sądy apelacji wrocławskiej i gdańskiej.

Odnosząc się do kwestii obaw o to, iż nagrywanie przebiegu posiedzeń wydłuży czas zapoznawania się z aktami przez strony i sędziów, należy wskazać, że prace nad projektami aktów wykonawczych dotyczących procedur związanych z wdrożeniem protokołu elektronicznego nie zostały jeszcze zakończone. Przyjęte w nich rozwiązania będą zmierzały do tego, aby w jak największym stopniu ułatwić zapoznawanie się z zapisem przez osoby uprawnione. W związku z tym

przewiduje się na przykład możliwość automatycznego znalezienia wskazanego fragmentu zapisu dzięki odpowiednim adnotacjom. Natomiast z akt sprawy wydawane będą wyłącznie zapis dźwięku i jego adnotacje na informatycznym nośniku danych.

Wyrażam przekonanie, że powyższa odpowiedź wyjaśnia wątpliwości dotyczące wdrożenia protokołu elektronicznego, wyrażone w interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. małopolskiego (23602)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Józefa Rojka – posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczącej sytuacji bibliotek publicznych na terenie wszystkich województw (sygn.: SPS-023-23602-23617/11), poniżej przedstawiam informacje dotyczące tej kwestii.

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego jest bardzo zainteresowane stanem i sytuacją bibliotek publicznych w Polsce, gdyż jest to najliczniejsza kategoria instytucji kultury. Biblioteki często są również jedynymi ośrodkami kultury zwłaszcza w małych miejscowościach, dlatego też celem działań podejmowanych w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego jest przede wszystkim rozwój bibliotek i wzmocnienie roli, jaką powinny pełnić w środowisku lokalnym. Biblioteki publiczne w Polsce są instytucjami prowadzonymi i finansowanymi przez jednostki samorządu terytorialnego, dlatego też Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego może je wspierać tylko w ramach programów ministra kultury i dziedzictwa narodowego, programów specjalnie stworzonych dla bibliotek oraz poprzez instytucje kultury, dla których organizatorem jest minister, takich jak Biblioteka Narodowa i Instytut Książki.

Przykładem takiego programu jest, realizowany przez Instytut Książki, program „Biblioteka+”. W ramach tego programu prowadzone jest szkolenie kadry bibliotekarskiej, internetyzacja bibliotek oraz stworzenie ogólnopolskiego systemu katalogowego MAK+. Innym przykładem jest prowadzony przez Bibliotekę Narodową program „Zakup nowości wy-

dawniczych dla bibliotek”. W bieżącym roku został uruchomiony również wieloletni program rządowy „Kultura+”, priorytet „Biblioteka+. Infrastruktura bibliotek”, który ma na celu wsparcie modernizacji bibliotek w gminach wiejskich, miejsko-wiejskich oraz małych miastach, w tym stworzenie warunków lokalowych do rozwijania nowych funkcji bibliotek publicznych, a także zwiększenie poziomu atrakcyjności usług bibliotecznych. Łączne nakłady budżetu państwa na realizację projektu w ciągu 5 lat wynosić będą 150 mln zł z budżetu państwa, natomiast przewidywany wkład finansowy jednostek samorządu terytorialnego ma wynieść 225 mln zł.

Biblioteki mogą również otrzymywać dotacje na konkretne projekty kulturalne związane ze swoją działalnością w ramach programów ministra kultury i dziedzictwa narodowego takich jak np. „Wydarzenia artystyczne” (priorytety „Literatura” i „Czasopisma”), czy też „Infrastruktura kultury”.

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego przygotowuje również program rozwoju czytelnictwa do roku 2020, w ramach którego zaplanowane jest zwiększenie środków na finansowanie zakupu nowości wydawniczych dla bibliotek.

Poniżej pozwalam sobie przedstawić dane z ostatnich trzech lat dotyczące dotacji dla bibliotek publicznych przekazywanych w ramach programów Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (tabela str. 191).

Działania, które podejmujemy w zakresie finansowania bibliotek publicznych, służą efektywnym zmianom w funkcjonowaniu bibliotek, polegającym głównie na tworzeniu nowoczesnych placówek sprzyjających aktywności lokalnych środowisk i integracji społecznej. Programy realizowane przez ministerstwo, w tym wspieranie modernizacji bibliotek, szkolenie kadr, internetyzacja bibliotek oraz digitalizacja zasobów dziedzictwa kulturowego, powinny, naszym zdaniem, pozwolić na rozwój sieci bibliotek publicznych, a tym samym wzmocnić rangę tych instytucji oraz ich rolę i znaczenie w Polsce.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej informacje zostaną uznane przez pana posła Józefa Rojka za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Tabela: dotacje dla bibliotek publicznych przekazywane w ramach programów MKiDN

Biblioteki 2008–2010				
Suma kwot dec. ost (zł)				
Województwo	2008	2009	2010	suma
dolnośląskie	1 675 255	1 054 267	1 456 390,67	4 185 913
kujawsko-pomorskie	1 742 445	1 124 957	716 803,87	3 584 206
lubelskie	1 856 637	1 123 649,88	1 337 399,36	4 317 686
lubuskie	899 236	626 590	499 923,88	2 025 750
łódzkie	1 711 754	1 022 844	969 873,42	3 704 471
małopolskie	2 622 487	1 921 408	1 601 357,91	6 145 253
mazowieckie	4 392 544	1 516 400	2 842 429,12	8 751 373
opolskie	675 633	515 882	421 877,4	1 613 392
podkarpackie	1 736 653	1 150 882	1 113 141	4 000 676
podlaskie	808 943	412 245	537 275	1 758 463
pomorskie	1 679 761	844 950	889 359,2	3 414 070
śląskie	3 348 859	1 574 200	1 550 486,28	6 473 545
świętokrzyskie	919 271	463 750	586 582,89	1 969 604
warmińsko-mazurskie	1 403 644	1 261 167	789 324,7	3 454 136
wielkopolskie	2 031 142	1 540 930	13 765 71,23	4 948 643
zachodniopomorskie	957 616	609 575	585 421,2	2 152 612

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. dolnośląskiego (23603)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. kujawsko-pomorskiego (23604)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. lubelskiego (23605)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. lubuskiego (23606)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. łódzkiego (23607)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. mazowieckiego (23608)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. podkarpackiego (23609)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. opolskiego (23610)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. podlaskiego (23611)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. pomorskiego (23612)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. śląskiego (23613)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. świętokrzyskiego (23614)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. warmińsko-mazurskiego (23615)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. wielkopolskiego (23616)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie sytuacji bibliotek publicznych
na terenie woj. zachodniopomorskiego (23617)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23602, str. 190.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej
(23618)**

W nawiązaniu do pisma z dnia 27 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23618/11, przy którym przekazano interpelację poselską pana Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Liczba pracowników zatrudnionych w urzędzie (łącznie z zatrudnionymi na umowę o pracę na zastępstwo za nieobecnych pracowników, osobami przebywającymi na urloпах bezpłatnych i wychowawczych oraz na długotrwałych zwolnieniach lekarskich) wg stanu na dzień:

- 1 sierpnia 2008 r. – wynosiła 815,58 etatu,
- 1 sierpnia 2011 r. – wynosiła 752,30 etatu.

Oznacza to, że w ciągu ostatnich trzech lat Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zmniejszyło zatrudnienie w stosunku do 1 sierpnia 2008 r. o ok. 10%.

Łączne wydatki poniesione przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej – dysponenta środków budżetu państwa trzeciego stopnia w latach 2008–2010 w ramach części 31: Praca, 44: Zabezpieczenie społeczne i 63: Sprawy rodziny, z wyłączeniem wydatków realizowanych ze środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej (w tym Komisji Europejskiej), wydatków stanowiących współfinansowanie projektów z udziałem środków UE i ponoszonych ze środków pożyczki Banku Światowego

na realizację „Poakcesyjnego programu wsparcia obszarów wiejskich”, a także z wyłączeniem składki do Międzynarodowej Organizacji Pracy i wydatków w ramach programu wieloletniego „Poprawa bezpieczeństwa i warunków pracy”, kształtowały się następująco: (patrz tabela poniżej).

Jak wynika z powyższego zestawienia, wydatki Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej z roku na rok są na niższym poziomie, mimo iż średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych ujęty w założeniach do projektu budżetu państwa na 2009 r. został przewidziany na poziomie 102,9%, natomiast w roku 2010 – na poziomie 101%.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Finansów (23620)**

W związku z interpelacją posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Finansów, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka znak: SPS-023-23620/11 z 27 lipca 2011 r., poniżej podaję odpowiedzi na postawione w interpelacji pytania.

Odpowiedź na pytanie 1. W Ministerstwie Finansów zostały podjęte działania dotyczące ograniczenia zatrudnienia, w wyniku których w 2011 r. liczba zatrudnionych znacząco spada. Do chwili obecnej zmniejszyła się o 60, do końca września br. zmniejszy się o kolejnych 50, a w październiku br. planuje się zmniejszenie o dalszych 70, co daje łącznie liczbę 180 zatrudnionych.

Odpowiedź na pytanie 2. W latach 2008–2010 r. we wszystkich grupach wydatków łączne koszty funkcjonowania Ministerstwa Finansów wraz z zadaniami realizowanymi w ramach projektów UE kształtowały się następująco:

Wyszczególnienie	2008	2009	2010	Dynamika (2009/2008)	Dynamika (2010/2009)
Wydatki w złotych	89 648 080	87 578 882	87 242 560	97,6%	99,6%

Wyszczególnienie	2008 r.	2009 r.	2010 r.
Koszty ogółem w tys. zł, z tego:	380 651	305 464	364 336
Koszt zadań realizowanych ze środków przyznanych z rezerw celowych i ogólnych (bez rezerw przeznaczonych na realizację projektów UE, które zostały ujęte w globalnej kwocie kosztów UE)	15 355	1421	20 731
Koszty zadań realizowanych w ramach projektów UE	106 748	53 525	95 233
Koszty funkcjonowania urzędu bez kosztów zadań realizowanych ze środków przyznanych z rezerw celowych oraz kosztów realizacji projektów UE	258 548	250 518	248 372

Powyższe dane wskazują, że koszty funkcjonowania urzędu (bez zadań realizowanych w ramach projektów UE oraz uruchomionych rezerw celowych i rezerwy ogólnej) z roku na rok maleją. Koszty poniesione w 2009 r. były o 3,1% niższe w stosunku do 2008 r., natomiast w 2010 r. były o 0,9% niższe w stosunku do 2009 r., a o 3,9% niższe w stosunku do 2008 r. Finansowanie zadań realizowanych w ramach projektów UE oraz uruchomionych rezerw celowych nie powinno być rozpatrywane w kontekście ograniczeń ze względu na konieczność realizacji zobowiązań wynikających z podpisanych umów międzynarodowych oraz zobowiązań niezależnych od statutowej działalności urzędu.

Odpowiedź na pytanie 3. W celu prowadzenia gospodarki oszczędnościowej minister finansów pismem znak: PF11/0680/22/80/RKZ/11/158 z dnia 24 marca 2011 r. zobligował jednostki resortu finansów do bezwzględnie przestrzegania reguły wydatkowej i wnikliwego analizowania planowanych wydatków, zwracając jednocześnie uwagę, że środki przeznaczone na wydatki prawnie zdeterminowane nie mogą przekraczać poziomu wynikającego ściśle z przepisów prawa. Powyższe wskazanie zostało zastosowane już do wydatków dokonywanych w 2011 r.

Uwzględniając potrzebę racjonalnego i oszczędnego gospodarowania dostępnymi zasobami, pracownicy Ministerstwa Finansów, zgodnie z dyspozycją dyrektora generalnego urzędu zawartą w piśmie z dnia 24 marca 2011 r., sygn. BAD6/068-6/IZS/2011/1192, zobligowani zostali do ograniczenia zużycia papieru i korzystania w szerszym zakresie z komunikacji elektronicznej – m.in. przy przekazywaniu do zaopiniowania wielostronicowych materiałów w ramach wewnętrznych uzgodnień. Ograniczenia dotyczące wydatków miały również wpływ na wysokość obowiązujących limitów dotyczących m.in. zakupu artykułów spożywczych zapewnianych w trakcie oficjalnych spotkań i usług telefonicznych oraz kontynuację rozwiązań stosowanych w tym zakresie.

Ponadto w związku z ograniczaniem wydatków zredukowano do niezbędnego minimum liczbę odpłatnych odpraw VIP na lotnisku im. Fryderyka Chopina w Warszawie oraz wprowadzono zasadę korzystania z klasy ekonomicznej dla niektórych połączeń lotniczych realizowanych w ramach podróży służbowych członków kierownictwa Ministerstwa Finansów.

Jednocześnie należy zauważyć, że ograniczenia limitu wydatków przeznaczonego dla Ministerstwa Finansów na remonty i inwestycje spowodowały, że przeprowadzane są tylko prace w niezbędnym zakresie, umożliwiającym prawidłowe funkcjonowanie

urzędu i zabezpieczenie gmachu przed niszczeniem. W rezultacie konieczne było zrezygnowanie z części planowanych na rok bieżący działań. Przykładowo dotyczy to m.in. remontu kolejnej części elewacji objętej programem konserwatorskim, którego koszt miał wynieść około 5 mln zł. Prace, jakie miały zostać wykonane w przedmiotowym zakresie, ograniczone zostały jedynie do skucia odpadających tynków i zabezpieczenia gzymsów za kwotę około 50 tys. zł.

Na wysokość dokonywanych wydatków ma także wpływ fakt, że stosowane procedury dotyczące wyboru wykonawców usług i dostaw są stosowane nie tylko w przypadku, gdy wartość przedmiotu zamówienia przekracza 14 000 euro i wymusza działania zgodne z ustawą Prawo zamówień publicznych. Również umowy na dostawę towarów i usług o wartości poniżej 14 000 euro zawierane są przez Ministerstwo Finansów po dokładnym rozeznaniu rynku, polegającym na zebraniu ofert od kilku potencjalnych wykonawców w celu uzyskania najbardziej korzystnej ceny przy jednoczesnym zachowaniu określonych wymogów jakościowych. Ponadto Ministerstwo Finansów bierze udział w centralnych postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego dających efekt skali, np. przy wyborze operatora usług telefonii komórkowej, zakupie papieru do ksero. W efekcie zastosowania ww. trybu oraz obniżonych limitów wydatki na usługi telefonii komórkowej poniesione w 2009 r. były o 54,3% niższe w stosunku do 2008 r., natomiast w 2010 r. były o 18,4% niższe w stosunku do 2009 r.

Wymierne efekty przyniosły również działania związane ze zmianą operatora usług telefonii stacjonarnej oraz obniżeniem limitów w tym zakresie. W ich rezultacie odnotowano spadek kosztów, które w 2009 r. były o 30,8% niższe w stosunku do 2008 r., natomiast w 2010 r. były o 25,4% niższe w stosunku do 2009 r.

Oceny realizowanych przez MF działań mających na celu ograniczenie wydatków należy dokonywać również w kontekście zmieniających się cen rynkowych niektórych usług. Uwzględniając te uwarunkowania, zwrócić uwagę należy, że pomimo wzrostu cen np. zakupu energii rozwiązania wprowadzone w gmachu urzędu nie spowodowały wzrostu kosztów w tym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Gospodarki (23621)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Józefa Rojka z dnia 11 lipca 2011 r. (pismo Pana Marszałka znak: SPS-023-23621/11 z 27 lipca 2011 r.) w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Gospodarki uprzejmię proszę o przyjęcie następujących odpowiedzi na zadane pytania.

1. Czy w ciągu ostatnich trzech lat zwiększyła się liczba zatrudnionych w Ministerstwie Gospodarki?

W okresie ostatnich trzech lat Ministerstwu Gospodarki powierzono do realizacji szereg dodatkowych zadań, które dotychczas nie były przez nas wykonywane bądź też znajdowały się w kompetencji innych jednostek. Wymienię tylko kilka spośród długiej listy nowych zagadnień:

— transpozycja postanowień dyrektyw unijnych w sprawach efektywności wykorzystania energii i usług energetycznych,

— wypracowanie założeń nowego prawa energetycznego, opracowań wpływu prawa wspólnotowego na rozwiązania krajowe, przygotowanie stanowisk rządu do poselskich projektów z tego zakresu, jak również na potrzeby postępowań Komisji Europejskiej,

— przygotowanie raportu, programu oraz projektów aktów prawnych dotyczących polskiej energetyki jądrowej,

— obsługa merytoryczna, organizacyjno-prawna i kancelaryjno-biurowa nowo powołanego pełnomocnika rządu do spraw polskiej energetyki jądrowej,

— realizacja nowych zadań związanych z rozwojem gospodarki elektronicznej, w tym dotyczących m.in. Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG),

— organizacja Centralnego Biura Pojedynczego Punktu Kontaktowego w ramach implementacji dyrektywy 2006/123/WE o usługach,

— realizacja „Planu działań na rzecz zwiększenia potencjału administracyjnego jednostek zaangażowanych w realizację programów operacyjnych w Polsce w latach 2007–2013” do obsługi jako instytucja pośrednicząca dla SPO WKP, PO IG i PO IiŚ,

— realizacja zadań związanych z realizacją umów offsetowych; z zakresu funkcjonowania współpracy administracyjnej w ramach rynku wewnętrznego UE; zadań z obszaru odnawialnych źródeł energii i biopaliw.

Wymieniona wyżej część spośród dodatkowych prac realizowanych przez Ministerstwo Gospodarki połączona z przejmowaniem kompetencji i pracowników likwidowanych jednostek (58 etatów w latach 2010–2011) spowodowała tylko nieznaczny, bo kilku-

procentowy wzrost zatrudnienia w okresie ostatnich trzech lat.

2. Jaki był koszt funkcjonowania ministerstwa w latach 2008, 2009 i 2010?

Koszty funkcjonowania Ministerstwa Gospodarki w poszczególnych latach wyniosły odpowiednio:

— 2008 r. – środki krajowe 78 527 065,62 zł, środki unijne 5 593 704,15 zł,

— 2009 r. – środki krajowe 85 416 368,40 zł, środki unijne 9 329 103,73 zł,

— 2010 r. – środki krajowe 84 157 419,76 zł, środki unijne 13 651 984,79 zł.

3. Jakie działania zostały podjęte w Ministerstwie Gospodarki w celu budowy zapowiadanego taniego państwa?

Ministerstwo Gospodarki ma jedynie ograniczone możliwości podejmowania działań budowy taniego państwa. Ograniczają się one do ram w granicach własnego budżetu.

Warto jednak zaznaczyć, że w okresie ostatnich trzech lat nie została zmieniona kwota bazowa stanowiąca o wysokości wynagrodzeń pracowników. Utrzymywanie niezmienionego przez lata wynagrodzenia powoduje trudności w utrzymaniu i zatrudnianiu najbardziej poszukiwanych pracowników o wysokich kwalifikacjach i umiejętnościach.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Infrastruktury (23622)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z 27 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23622/11) przekazującego zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Infrastruktury przedstawiam następujące informacje.

Ad 1. Na wstępie uprzejmię przypominam, że Ministerstwo Infrastruktury zastąpiło trzy ministerstwa, utworzone w 2006 r., tj. Ministerstwo Budownictwa, Ministerstwo Gospodarki Morskiej oraz Ministerstwo Transportu.

W okresie ostatnich trzech lat zatrudnienie, wyliczone wg metodologii sporządzania sprawozdania o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rb-70, od dnia 31 grudnia 2008 r. do dnia 31 lipca 2011 r. wzrosło o 4 etaty, w tym 2 etaty przeznaczone zostały dla Państwowej Komisji Badania Wypadków Lotniczych.

Ad 2. Wydatki bieżące związane z funkcjonowaniem ministerstwa łącznie w czterech częściach budżetowych, którymi dysponuje minister infrastruktury: cz. 18: Budownictwo, gospodarka przestrzenna i mieszkaniowa, cz. 21: Gospodarka morską, cz. 26: Łączność, cz. 39: Transport, wyniosły odpowiednio:

- w 2008 r. – 18 728 898,01 zł,
- w 2009 r. – 17 678 370,93 zł,
- w 2010 r. – 18 101 039,65 zł.

Ad 3. W latach 2009–2011 zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe ograniczono wynagrodzenia ww. grupy pracowników do poziomu wynagrodzeń z miesiąca grudnia 2008 r.

Jednocześnie zgodnie z planem zmniejszono zatrudnienie w gabinecie politycznym z 8 do 4 osób.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

ministra nauki i szkolnictwa wyższego na interpelację posła Józefa Rojka

w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (23624)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 lipca 2011 r., nr SPS-023-23624/11 (wpłynęło 27 lipca br.), przy którym przekazana została interpelacja pana posła Józefa Rojka, przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania.

1. Czy w ciągu ostatnich 3 lat zwiększyła się liczba zatrudnionych w ministerstwie pracowników?

W ostatnich 3 latach liczba zatrudnionych w ministerstwie pracowników kształtowała się następująco.

Lata	Liczba etatów	
	Liczba etatów finansowanych ze środków krajowych	Liczba etatów współfinansowanych ze środków unijnych – wdrażanie programów operacyjnych
2008	341	76
2009	388	113
2010	381	126

Wzrost zatrudnienia w latach 2008–2010 wynikał z uchwał Rady Ministrów zwiększających zatrudnienie finansowane z udziałem środków UE. Jednocześnie z dniem 1 stycznia 2009 r. na podstawie art. 27 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicz-

nych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm.) przeprowadzono likwidację gospodarstwa pomocniczego Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. W związku z powyższym na podstawie zarządzenia nr 54/2008 ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 30 września 2008 r. w sprawie likwidacji gospodarstwa pomocniczego Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dniem 1 stycznia 2009 r. Zakład Obsługi MNiSW został włączony w struktury urzędu.

2. Jaki był koszt funkcjonowania ministerstwa w latach 2008, 2009 i 2010?

Koszty funkcjonowania ministerstwa w latach 2008–2010 przedstawiały się według poniżej przedstawionego zestawienia.

Wydatki na funkcjonowanie ministerstwa w latach 2008–2010 r. rozdział 75001, część 28: Nauka		
Wydatki		
Lata	Ogółem	W tym wydatki realizowane z udziałem środków europejskich i Norweskiego Mechanizmu Finansowego
2008	38 503 390,14	6 730 852,99
2009	42 296 890,04	9 575 481,56
2010	43 410 385,39	10 692 542,16

Wydatki na funkcjonowanie ministerstwa w latach 2008–2010 r. rozdział 75001, część 38: Szkolnictwo wyższe		
Wydatki		
Lata	Ogółem	W tym wydatki realizowane z udziałem środków europejskich i Norweskiego Mechanizmu Finansowego
2008	11 398 584,36	2 864 777,36
2009	14 737 064,18	5 040 374,71
2010	16 362 376,62	6 476 118,39

3. Jakie działania zostały podjęte w ministerstwie w celu budowy zapowiadanego taniego państwa?

MNiSW wdraża usługi elektroniczne, tym samym zmniejszając koszty, czasochłonność, zwiększając bezpieczeństwo i efektywność załatwiania spraw po stronie administracji i interesantów. Do najważniejszych usług można zaliczyć:

- uruchomienie skrzynki podawczej na Elektronicznej Platformie Usług Administracji Publicznej, ePUAP,

- umożliwienie przesyłania do MNiSW: wniosków, skarg, podań (zażalenie, żądanie, wyjaśnienie, odwołania), opinii, informacji i innych pism poprzez platformę ePUAP,

- umożliwienie wydawania przez MNiSW elektronicznych decyzji, postanowień, wezwań, zaświadczeń,

- publikacja na ePUAP elektronicznych formularzy wniosków dotyczących uznawalności kwalifikacji zawodowych,

- udostępnienie i rozbudowa ogólnopolskich systemów statystyki, monitoringu i raportowania w sektorze nauki i szkolnictwa wyższego,

— udostępnienie i rozbudowa systemów do elektronicznego składania i obsługi wniosków o dofinansowanie projektów naukowych.

W wyniku udziału ministerstwa w zamówieniu wspólnym na telefonię mobilną nastąpiło znaczące obniżenie kosztów – efektu skali (rachunek za styczeń 2011 r. wyniósł 13 780,62 zł – umowa na poprzednich warunkach, a od lutego 2011 r. do końca maja 2011 r. wydatkowano 19 021,55 zł – efekt realizacji umowy wspólnej).

Do działań związanych z realizacją obniżania wydatków należy zakwalifikować także działania związane ze wzrostem efektywności gospodarowania środkami finansowymi w ramach budżetu – dział: Nauka. Działania te obejmują wprowadzone na podstawie ustaw reformujących „Budujemy na wiedzy – reforma nauki dla rozwoju Polski” rozwiązania w zakresie efektywnego finansowania. Wdrażana ustawa o zasadach finansowania nauki wprowadza model, w którym pieniądze przeznaczane na badania będą sukcesywnie wzrastać, a sposób ich wydawania będzie uzależniony od osiągnięć badawczych. Nowy sposób finansowania odpowiada standardom światowym, w których badania opłacane są z kilku źródeł, w tym z Narodowego Centrum Nauki, będącego instytucją niezależną merytorycznie i finansującą badania podstawowe, czy Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, prowadzącego konkursy dla nauk aplikacyjnych. Wprowadzone regulacje gwarantują przekazywanie do tych instytucji corocznie coraz większej liczby środków finansowych, tak aby do 2015 r. osiągnąć poziom 50% nakładów z budżetu nauki, przeznaczanych na konkretne projekty realizowane w drodze konkursów.

Ocena jednostek naukowych przez Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych z wykorzystaniem standardów i zasad oceny uznanych na świecie pozwoli na rzeczywiste powiązanie wysokości finansowania z jakością prowadzonych prac badawczych. W wyniku oceny jednostki naukowe będą klasyfikowane do jednej z trzech kategorii: A – poziom wiodący w skali kraju, B – poziom akceptowalny z rekomendacją wzmocnienia działalności naukowej oraz C – poziom niezadowolający. Dotychczasowa dotacja statutowa dla jednostek naukowych została zastąpiona dotacją bazową na utrzymanie potencjału badawczego, a najsłabsze ośrodki (otrzymujące ocenę C) nie otrzymają środków z dotacji po upływie 6 miesięcy. Tak radykalne rozwiązania mają przyczynić się do wzrostu efektywności wydatkowania publicznych środków finansowych i w ten sposób przyczynią się do realizacji idei taniego i sprawnego państwa.

Z poważaniem

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka

w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Obrony Narodowej (23625)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Obrony Narodowej (znak: SPS-023-23625/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zatrudnienie pracowników ogółem w resorcie obrony narodowej w latach 2009–I półrocze br. spadło o 8,03% (3941 pracowników). Zmniejszenie poziomu zatrudnienia generowane było przez zapoczątkowany w 2010 r. proces optymalizacji zatrudnienia wprowadzony decyzją nr 88/MON ministra obrony narodowej z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie zatrudnienia i funduszu wynagrodzeń pracowników resortu obrony narodowej (Dz. Urz. MON Nr 6, poz. 65, ze zm.), który skorelowany jest bezpośrednio z kierunkami zmian organizacyjnych określonych w „Programie rozwoju Sił Zbrojnych RP w latach 2009–2018”.

Natomiast wielkość zatrudnienia w Ministerstwie Obrony Narodowej w latach 2008–2010 kształtowała się następująco:

Rok	żołnierze		pracownicy	
	etat	faktyczne zatrudnienie	etat	faktyczne zatrudnienie
2008	1123	1067	727	676
2009	1120	1095	733	700
2010	1092	1004	762	700

Jednocześnie uprzejmie informuję, że koszty funkcjonowania Ministerstwa Obrony Narodowej kształtowały się następująco: w 2008 r. – 233 483,2 tys. zł, w 2009 r. – 239 024,9 tys. zł i w 2010 r. – 248 069 tys. zł.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Józefa Rojka****w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi (23626)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 27 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23626/11, dotyczące interpelacji posła na Sejm RP pana Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, uprzejmie informuję.

Ad 1. Zmiany w zatrudnieniu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi w ostatnich trzech latach wynikały jedynie z przyznania dodatkowych etatów na realizację Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 – w liczbie 88 oraz Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich na lata 2007–2013” – w liczbie 46, a także przejęcia z dniem 1 stycznia 2011 r. zadań wraz z 73 pracownikami zlikwidowanego gospodarstwa pomocniczego pn. Zakład Obsługi MRiRW.

Uwzględniając powyższe, obecnie w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi zatrudnienie jest zgodne z przyznaną liczbą etatów.

Ad 2. Wydatki związane z funkcjonowaniem Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w czterech częściach budżetowych w dziale 750: Administracja publiczna, w rozdz. 75001: Urzędy naczelnych i centralnych organów administracji rządowej wyniosły:

- w roku 2008 – 112 562 580,01 zł,
- w roku 2009 – 132 457 959,38 zł,
- w roku 2010 – 129 550 613,75 zł.

Ad 3. Naczelną zasadą, jaką kieruje się Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w każdej sytuacji budżetowej, jest prowadzenie racjonalnej, celowej i gospodarnej polityki rozdysponowania środków w ramach przyznaných limitów na wydatki budżetowe. Do maksimum ograniczane są wydatki związane z kosztami organizacyjnymi funkcjonowania urzędu, dla przykładu: zakup wyposażenia i materiałów eksploatacyjnych, takich jak artykuły piśmienne, papier, tonery i inne akcesoria komputerowe, zakup energii, usługi remontowe, opłaty z tytułu zakupu usług telekomunikacyjnych świadczonych w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej oraz w ruchomej publicznej sieci telefonicznej.

W bieżącym roku Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podjęło działania zmierzające do pozyskania dotacji ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w ramach III konkursu programu priorytetowego pn. System zielonych inwestycji (GIS – Green Investment Scheme) „Zarządzanie energią w budynkach wybranych podmiotów sektora finansów publicznych”.

W tym celu zostanie przeprowadzony audyt energetyczny w gmachu ministerstwa, który określi zakres przedsięwzięcia termomodernizacyjnego budyn-

ku. Szacuje się, że po zrealizowaniu przedmiotowej inwestycji uzyskane zostaną wymierne oszczędności związane z wydatkami na utrzymanie obiektu, tj. zmniejszenie rachunków za energię, centralne ogrzewanie oraz ciepłą wodę.

Minister
Marek Sawicki

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka****w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Rozwoju Regionalnego (23627)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 27 sierpnia 2011 r., znak SPS-023-23627/11, dotyczące interpelacji posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ad 1. Ministerstwo Rozwoju Regionalnego obecnie realizuje zadania związane z wdrażaniem Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia 2007–2013, kończąc zarazem realizację zadań związanych z zamknięciem programów funkcjonujących w ramach Narodowego Planu Rozwoju 2004–2006. W perspektywie finansowej 2004–2006 wolumen środków unijnych obsługiwanych przez MRR wynosił około 12 mld euro, a w latach 2007–2013 wynosi 67 mld euro. Zatem z uwagi na konieczność obsługi kilkakrotnie większych środków finansowych nastąpiła potrzeba dostosowania poziomu zatrudnienia w ministerstwie do zakresu realizowanych zadań. Na poziom zatrudnienia wpłynęło także przejęcie przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego z Ministerstwa Finansów zadań (wraz z etatami) związanych z wdrażaniem i obsługą Krajowego Systemu Informatycznego SIMIK. Średnie zatrudnienie w MRR za okres ostatnich trzech lat ukształtowało się na poziomie 961 etatów.

Ponadto informuję, że wynagrodzenia pracowników MRR zaangażowanych we wdrażanie funduszy Unii Europejskiej w Polsce w 85% podlegają refundacji z Programu Operacyjnego „Pomoc techniczna” 2007–2013, finansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, co oznacza, że docelowo tylko w 15% obciążają budżet państwa. W tej sytuacji koszt wynagrodzeń wypłacanych urzędnikom zaangażowanym we wdrażanie funduszy unijnych w Polsce jest niewspółmierny do korzyści osiągniętych przez społeczeństwo jako beneficjenta

projektów finansowanych z tych funduszy i wynikającego z ich realizacji rozwoju infrastruktury, przedsiębiorczości oraz kapitału ludzkiego.

Ad 2. Z uwagi na fakt, iż koszty funkcjonowania ministerstwa (urzędu) nie są zdefiniowane, poniżej przekazuję informację o wydatkach dysponenta III stopnia w ramach paragrafów z czwartą cyfrą 0 w rozdziale 75001: Urzędy naczelnych i centralnych organów administracji rządowej, 75057: Placówki zagraniczne, 75060: Pomoc zagraniczna i 75076: Przygotowanie i sprawowanie przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej. Wydatki te zgodnie ze stosowaną w ministerstwie terminologią określane są jako „koszty funkcjonowania ministerstwa”.

Rok	Plan	Wykonanie	% wykonania
2008	39 188 958	36 776 798,12	93,84%
2009	31 544 758	30 777 139,84	97,57%
2010	34 424 602	32 379 833,04	94,06%

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, iż ministerstwo dokonuje wydatków związanych z wdrażaniem funduszy strukturalnych, w szczególności w ramach projektów pomocy technicznej. W ramach tych wydatków w rozdziale 75001: Urzędy naczelnych i centralnych organów administracji rządowej finansowane są nie tylko wydatki związane z funkcjonowaniem urzędu (np. na wynagrodzenia, wynajem pomieszczeń biurowych i koszty eksploatacyjne), ale także wydatki związane z obsługą projektów (np. na dotacje, ekspertyzy, badania ewaluacyjne, kampanie informacyjne, szkolenia dla beneficjentów).

Szczegółowe informacje dotyczące wydatków budżetowych w części 34: Rozwój regionalny są przedstawiane corocznie Sejmowi RP w ramach prac nad sprawozdaniem Rady Ministrów z wykonania budżetu państwa za dany rok.

Ad 3. Zgodnie z decyzją Rady Ministrów dotyczącą ograniczenia w 2009 r. wydatków ponoszonych z budżetu państwa przez poszczególne resorty kwota ograniczenia przewidziana dla części 34: Rozwój regionalny wyniosła 2 mln zł i dotyczyła kosztów funkcjonowania ministerstwa, w tym w szczególności szkoleń pracowników, wydatków na utrzymanie stanowisk pracy oraz wydatków majątkowych.

Powyższe znalazło odzwierciedlenie w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o zmianie ustawy budżetowej na rok 2009 (Dz. U. Nr 128, poz. 1057), w której zmniejszono wydatki w ramach kosztów funkcjonowania Ministerstwa Rozwoju Regionalnego o wspomnianą kwotę.

Ograniczenie wydatków budżetowych, w szczególności w odniesieniu do wstępnie planowanych wydatków inwestycyjnych (np. związanych z remontem budynku), zostało przeprowadzone na etapie przygotowywania budżetu na rok 2011 i jest utrzymane w planach budżetowych na rok 2012.

Wszystkie wydatki ministerstwa realizowane są zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), tj. w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasady uzyskania najlepszych efektów z danych nakładów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Sprawiedliwości (23628)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 27 lipca 2011 r., nr SPS-023-23628/11, przedstawiam poniżej odpowiedzi na pytania związane z interpelacją pana posła Józefa Rojka.

Ad 1. Stan zatrudnienia w Ministerstwie Sprawiedliwości w latach 2008–2010 nie uległ zwiększeniu. Obsada na dzień 31 grudnia 2008 r. wyniosła 988,775 etatu, na dzień 31 grudnia 2010 r. – 852,05 etatu, a na dzień 31 lipca br. – 820,15 etatu.

Ad 2. Koszty funkcjonowania Ministerstwa Sprawiedliwości w latach 2008–2010 zostały przedstawione w załączniku do niniejszego pisma*).

Ad 3. Efektem prowadzenia polityki taniego państwa w Ministerstwie Sprawiedliwości są działania związane z redukcją kosztów administracyjnych oraz niektórych kosztów pracy. Prowadzona jest racjonalna i oszczędna polityka inwestycyjna, koszty zarządzania obiektami są poddawane bieżącym analizom. Celem zmniejszenia wydatków związanych z ponoszonymi kosztami eksploatacyjnymi budynków wykonano remonty węzła cieplnego wraz z instalacją centralnego ogrzewania oraz wykonano wentylację sanitariatów (wg audytu energetycznego roczne oszczędności wyniosą około 90 000 zł). Działania związane z udzielaniem zamówień na wykonywanie usług lub zakup towarów są prowadzone w oparciu o prawo zamówień publicznych, gdzie jako podstawowe kryterium wyboru przyjmowana jest najniższa cena. Działania te są skuteczne i właściwie nadzorowane, zapewniają optymalizację zakupów. Udział w przetargach prowadzonych przez wspólnego zama-

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

wiającego dla jednostek administracji państwowej (obecnie Centrum Usług Wspólnych) pozwala na użytkowanie konkurencyjnych stawek przy zachowaniu odpowiednich standardów.

Na możliwość wprowadzenia skutecznych mechanizmów dyscyplinowania ekonomicznego niewątpliwie ma wpływ świadomość urzędników konieczności ograniczania wydatkowania środków służbowych. Ograniczono do niezbędnego minimum wydatki związane z zakupem wyposażenia. Coraz częściej w kontaktach służbowych wykorzystywana jest droga elektroniczna, powszechniej stosowane jest korzystanie z aktów prawnych i komentarzy w formie elektronicznej, co umożliwia ograniczenie wydatków związanych z zakupem publikacji przeznaczonych do użytku służbowego. W celu zredukowania kosztów, a także w trosce o środowisko naturalne stosowany jest dwustronny druk i kopiowanie dokumentów. Wyposażenie mebli jest wystandaryzowane i wykorzystywane do utraty własności użytkowych. Wprowadzono nowe regulaminy wpływające na ograniczenie kosztów rozmów telefonicznych. Analiza rozmów telefonicznych za I półrocze 2010 r. oraz I półrocze 2011 r. wykazała obniżenie kosztów w bieżącym roku o około 10%. Zakup nowych tonerów do faksów został zastąpiony regeneracją dotychczasowych. Zoptymalizowano zużycie energii elektrycznej poprzez analizę natężenia oświetlenia i zastosowanie energooszczędnych lamp oświetleniowych.

W ministerstwie wdrożony jest system zarządzania jakością, który ułatwia podejmowanie decyzji w sprawie dalszych kierunków usprawnień w zakresie rozwoju instytucjonalnego, np. tworzenia systemu obsługi obywateli, systemu zarządzania informacją, tworzenia budżetów zadaniowych czy też zarządzania procesami z wykorzystaniem narzędzi zarządzania jakością ISO serii 9000. Rozwiązania spełniające wymagania systemu przeciwdziałania zagrożeniom korupcyjnym mają na celu zwiększenie zaufania do funkcjonowania organizacji w zakresie rzetelności i bezstronności podejmowanych przez nie decyzji zarówno w odniesieniu do ich klientów, jak i do decyzji dotyczących sposobu wykorzystywania środków oddanych do dyspozycji tych organizacji. W chwili obecnej wdrażane jest wprowadzenie budżetu zadaniowego, który ma na celu eliminację z budżetu państwa zbędnych, nierozwojowych wydatków.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Sportu i Turystyki (23629)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Józefa Rojka przekazaną pismem z dnia 27 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23629/11) w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Sportu i Turystyki, uprzejmie informuję co następuje.

1. Czy w ciągu ostatnich trzech lat zwiększyła się liczba zatrudnionych w ministerstwie pracowników?

W ciągu ostatnich trzech lat zatrudnienie w ministerstwie zwiększyło się o ponad 10%. Zwiększenie zatrudnienia wynikało z powierzonych do realizacji nowych zadań, takich jak:

- programu „Moje boisko – Orlik 2012” zakładającego budowę ogólnodostępnych, bezpłatnych kompleksów boisk sportowych wraz z szatniami i zapleczem w każdej gminie na terenie całego kraju;

- inicjowanie, koordynowanie i prowadzenie działań niezbędnych do przygotowania, organizacji oraz promocji Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™;

- realizacja działań w obszarze kultury fizycznej, sportu i turystyki, związanych z członkostwem Polski w Unii Europejskiej oraz działań przygotowujących do sprawowania prezydencji Polski w Radzie UE w 2011 r.;

- obsługa przejętych zadań od Banku Gospodarki Krajowej związanych ze sprawozdawczością w zakresie inwestycji obiektów sportowych dofinansowanych ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej.

2. Jaki był koszt funkcjonowania ministerstwa w latach 2008, 2009 i 2010?

Koszty funkcjonowania Ministerstwa Sportu i Turystyki w ramach działu 750: Administracja publiczna, rozdział 75001: Urzędy naczelnych i centralnych organów administracji rządowej, w poszczególnych latach kształtowały się na podobnym poziomie.

Ministerstwo obsługuje dwie części budżetowe – 25: Kultura fizyczna oraz część 40: Turystyka. W ramach tych części w roku 2008 wydatki wyniosły 23 894 tys. zł, w roku 2009 kształtowały się na wysokości 24 184 tys. zł, natomiast w roku 2010 wyniosły 24 572 tys. zł.

3. Jakie działania zostały podjęte w ministerstwie w celu budowy zapowiadanego taniego państwa?

Uprzejmie informuję, że w trosce o finanse publiczne oraz budżet państwa Ministerstwo Sportu i Turystyki stale podejmuje działania zmierzające do zwiększenia efektywności wydatków. Dzięki przejęciu obsługi wieloletnich umów Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej dotychczas prowadzonych przez

Bank Gospodarki Krajowej resort zminimalizował wydatki związane z kosztami, prowizjami bankowymi oraz zakupem innych usług, które w 2010 r. wyniosły 2 091 272,00 zł.

Wprowadzono także oszczędności w wydatkach na administrację publiczną związaną z funkcjonowaniem urzędu. Redukcją zostały objęte m.in. wydatki z tytułu korzystania z usług telefonii komórkowej. W związku ze zmianą operatora sieci komórkowej i podpisaniem umowy z firmą Polkomtel, w porównaniu do 2009 r., w 2010 r. zmniejszono przedmiotowe wydatki o 44,18%.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
i Administracji (23630)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23630/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zatrudnienie w komórkach organizacyjnych MSWiA w przeliczeniu na osoby według stanu na dzień 31 grudnia wynosiło:

- w 2008 r. – 1165 osób,
- w 2009 r. – 1183 osoby,
- w 2010 r. – 1233 osoby.

Wzrost zatrudnienia w latach 2008–2010 wynikał z bieżącego ruchu kadrowego. Ponadto na wzrost zatrudnienia miały wpływ nowe zadania powierzone do realizacji ministrowi spraw wewnętrznych i administracji dotyczące w szczególności:

1) realizacji V priorytetu Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, na podstawie ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, z późn. zm.);

2) prowadzenia spraw związanych z nadzorem ministra nad systemem powiadamiania ratunkowego, na podstawie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o ochronie przeciwpożarowej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 11, poz. 59);

3) realizacji zadań instytucji pośredniczącej I stopnia dla 7. i 8. osi priorytetowej Programu Operacyj-

nego „Innowacyjna gospodarka”, na podstawie ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, z późn. zm.);

4) poszerzenia obszaru zadań związanych z prowadzeniem polityki migracyjnej, w tym obsługi krajowego punktu kontaktowego Europejskiej Sieci Migracyjnej, na podstawie decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie ustanowienia Europejskiej Sieci Migracyjnej 2008/381/WE (Dz. Urz. UE z 2008 r. Nr L 131/7);

5) prowadzenia spraw związanych z wykonywaniem przez ministra SWiA zadań w zakresie realizacji „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”, na podstawie uchwały nr 233/2008 r. Rady Ministrów z dnia 28 października 2008 r. w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pod nazwą „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”;

6) prowadzenia postępowań administracyjnych dotyczących udzielania ulg w spłacie nieopodatkowanych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym, na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.);

7) przejęcia niektórych zadań ze zlikwidowanego w 2010 r. Zakładu Obsługi MSWiA związanych z prowadzeniem działalności recepcyjnej, gospodarki magazynowo-transportowej, gospodarowaniem i utrzymaniem obiektów oraz obsługą techniczną, w związku z realizacją ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.).

Koszty funkcjonowania ministerstwa w latach 2008–2010 przedstawiają się następująco (uwzględniono jedynie środki krajowe – bez środków pochodzących z funduszy UE):

- 2008 r. – 120 735 tys. zł,
- 2009 r. – 125 603 tys. zł,
- 2010 r. – 138 876 tys. zł.

Zwiększenie wydatków w 2009 r. wynikało z konieczności pokrycia zobowiązań z roku 2008 r. (szczególnie w zakresie zakupów majątkowych – ok. 3200 tys. zł), które nie zostały uiszczone w związku z brakiem zasileń w środki budżetowe w grudniu 2008 r., oraz z waloryzacji wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej wynikającej z ustawy budżetowej na 2009 r.

Zwiększenie wydatków w 2010 r. wynikało z wydatkowania przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji środków na utrzymanie systemów informatycznych zapewniających dostęp obywatelom do usług administracji publicznej (e-PUAP) oraz systemów ewidencji państwowych (PESEL) – ok. 15 000 tys. zł. Dotychczas wydatki te nie były pokrywane z budżetu MSWiA. Część z tych środków pochodziła z rezerwy celowej budżetu państwa przeznaczony na informatyzację kraju.

Jednocześnie informuję, że w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji podjęto działania polegające na ograniczeniu wydatków rzeczowych do

niezbędnego minimum, zapewniającego ciągłość realizacji ustawowych zadań. Największe ograniczenia dotyczą wydatków z zakresu bieżącej działalności ministerstwa:

— wykonywania bieżących remontów oraz utrzymania nieruchomości;

— konserwacji i napraw sprzętu biurowego, informatycznego oraz wyposażenia;

— zakupów materiałów kancelaryjno-biurowych, papieru do drukarek (wprowadzono elektroniczny system obiegu dokumentów), druków resortowych i powszechnego użytku na potrzeby wewnętrznych komórek organizacyjnych;

— utrzymania kolumny transportowej będącej w dyspozycji Ministerstwa SWiA, m.in. poprzez wycofanie z eksploatacji najstarszych i najbardziej zużytych pojazdów oraz ograniczenie wyjazdów służbowych do niezbędnego minimum.

Ponadto, jak już wskazano wyżej, z dniem 21 grudnia 2010 r. dokonano likwidacji gospodarstwa pomocniczego działającego przy ministerstwie – Zakładu Obsługi MSWiA, które realizowało na rzecz MSWiA zadania z zakresu bieżącej obsługi oraz utrzymania mienia. W wyniku likwidacji Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji przejęło całość wykonywanych zadań w gospodarstwie pomocniczym na jego rzecz, przy jednoczesnym przejściu jedynie 1/3 obsady pracowników wykonujących te zadania w gospodarstwie pomocniczym, zapewniając ich pełną realizację poprzez nałożenie dodatkowych zadań na pracowników już zatrudnionych w ministerstwie.

W latach 2008–2010 w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji podjęto również działania zmierzające do ograniczenia liczby komórek organizacyjnych. W efekcie tych działań:

1) zlikwidowano Departament Logistyki i Infrastruktury oraz Departament Rozwoju Rejestrów, których zadania przejęły inne komórki organizacyjne funkcjonujące w strukturze ministerstwa (zarządzenie nr 31 prezesa Rady Ministrów z dnia 25 marca 2008 r. w sprawie nadania statutu Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji – M.P. Nr 25, poz. 247, z późn. zm.);

2) połączono Departament Zarządzania Kryzysowego i Spraw Obronnych z Departamentem Bezpieczeństwa Publicznego i utworzono w ich miejsce Departament Analiz i Nadzoru, a także Departament Centralnych Ewidencji Państwowych z Departamentem Infrastruktury Teleinformatycznej, w wyniku połączenia których utworzono Departament Ewidencji Państwowych i Teleinformatyki (zarządzenie nr 17 prezesa Rady Ministrów z dnia 5 marca 2009 r. zmieniające zarządzenie w sprawie nadania statutu Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji – M.P. Nr 14, poz. 179).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Środowiska (23632)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 11 lipca 2011 r., znak: BPI/200/141/2011, w sprawie interpelacji poselskiej pana posła Józefa Rojka dotyczącej kosztów funkcjonowania ministerstwa w latach 2008–2010 uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Pytanie 1. Jakie było zatrudnienie w Ministerstwie Środowiska w latach 2008–2010?

Zatrudnienie w Ministerstwie Środowiska bez pracowników zatrudnionych do zadań związanych z realizacją projektów unijnych oraz osób przejętych w związku z likwidacją gospodarstwa pomocniczego (31 grudnia 2009 r.) przedstawia się następująco (w etatach):

— zatrudnienie na dzień 31 grudnia 2008 r. – 394,55,

— zatrudnienie na dzień 31 grudnia 2009 r. – 413,00,

— zatrudnienie na dzień 31 grudnia 2010 r. – 423,98,

— zatrudnienie na dzień 1 sierpnia 2011 r. – 407,50.

Podane liczby uwzględniają osoby zatrudnione w niepełnym wymiarze czasu pracy oraz przebywające na urloпах bezpłatnych, urloпах wychowawczych, urloпах macierzyńskich oraz osoby zatrudnione na podstawie umowy w celu zastępstwa nieobecnych pracowników.

Całkowite zatrudnienie w Ministerstwie Środowiska przedstawia się następująco (w etatach):

— zatrudnienie na dzień 31 grudnia 2008 r. – 446,55,

— zatrudnienie na dzień 31 grudnia 2009 r. – 485,00,

— zatrudnienie na dzień 31 grudnia 2010 r. – 524,13,

— zatrudnienie na dzień 1 sierpnia 2011 r. – 502,05.

Wzrost zatrudnienia w okresie od grudnia 2008 r. do grudnia 2010 r. wynikał m.in. z zatrudnienia osób do zadań związanych z realizacją projektów unijnych oraz przejęcia z dniem 1 stycznia 2010 r. przez Ministerstwo Środowiska części pracowników zlikwidowanego gospodarstwa pomocniczego.

Pytanie 2. Jakie były koszty utrzymania Ministerstwa Środowiska w latach 2008–2010?

Realizacja wydatków przez Ministerstwo Środowiska bez uwzględnienia środków finansowych związanych z finansowaniem i dofinansowaniem projektów realizowanych z udziałem środków Unii Europejskiej oraz MF EOG i NMF, kosztów wynagrodzeń pracowników przejętych po zlikwidowanym gospodarstwie pomocniczym i: zobowiązań gospodarstwa

pomocniczego oraz wydatków poniesionych w ramach rozdziału 75076: Przygotowanie i sprawowanie przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej, kształtowała się następująco:

— wydatkowane środki w PLN w 2008 r. – część 22: Gospodarka wodna, część 41: Środowisko – 98 146 499,16, w tym wydatki, które nie wygasły z upływem 2007 r.,

— wydatkowane środki w PLN w 2009 r. – część 22: Gospodarka wodna, część 41: Środowisko – 59 736 506,95,

— wydatkowane środki w PLN w 2010 r. (budżet środków krajowych) – część 22: Gospodarka wodna, część 41: Środowisko – 73 798 764,09.

Ministerstwo Środowiska w ramach realizacji zadań w latach 2008–2010 ogółem wydatkowało środki w następujących kwotach:

— wydatkowane środki w PLN w 2008 r. – część 22: Gospodarka wodna, część 41: Środowisko – 106 893 147,33, w tym wydatki, które nie wygasły z upływem 2007 r.,

— wydatkowane środki w PLN w 2009 r. – część 22: Gospodarka wodna, część 41: Środowisko – 72 375 404,12, w tym wydatki, które nie wygasły z upływem 2008 r.,

— wydatkowane środki w PLN w 2010 r. – część 22: Gospodarka wodna, część 41: Środowisko – 85 356 289,30.

Podane kwoty obejmują wydatki poniesione na realizację zadań statutowych Ministerstwa Środowiska oraz projekty realizowane z udziałem środków Unii Europejskiej, MF EOG i NMF, przygotowanie i sprawowanie przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej oraz wydatki na wynagrodzenia pracowników przejętych po zlikwidowanym gospodarstwie pomocniczym i zobowiązania przejęte po zlikwidowanych gospodarstwach pomocniczych. Dodatkowo pragnę poinformować, iż na kwotę wydatków w roku 2010 znaczący wpływ miała wartość opłaconej przez Ministerstwo Środowiska obowiązkowej składki na rzecz Europejskiej Organizacji ds. Eksploatacji Satelitów Meteorologicznych Eumetsat.

Pytanie 3. Jakie działania zostały podjęte w ministerstwie w celu budowy zapowiadanego taniego państwa?

Podjęte w Ministerstwie Środowiska działania w celu budowy taniego państwa polegały m.in. na prowadzeniu odpowiednio polityki kadrowej, polityki zmierzającej do ograniczania biurokracji wewnątrz administracji oraz stosowaniu oszczędnej polityki gospodarczej urzędu. W szczególności są to:

— polityka szkoleniowa opierająca się na dbałości o poziom kosztów przy wyborze wykonawców, organizacji szkoleń prowadzonych przez pracowników ministerstwa czy kosztów wydruku materiałów szkoleniowych (np. materiały w formie elektronicznej),

— polityka naborów bazująca na rekrutacji wewnętrznej, jak również pozyskiwanie stażystów i praktykantów (bezkosztowo) w celu wsparcia realizacji obowiązków stałych pracowników,

— inne działania podjęte w celu racjonalizacji zatrudnienia (np. likwidacja niektórych stanowisk, w tym stanowisk opuszczanych przez pracowników przechodzących na emeryturę),

— działania skierowane na wdrożenie nowoczesnych rozwiązań teleinformatycznych wspierających działalność ministerstwa i przyczyniających się do efektywniejszej obsługi administracyjnej urzędu; w ramach prowadzonych prac wdrożono elektroniczny system obiegu dokumentów, co przyczynia się do szybszego przepływu informacji oraz usprawnienia obsługi obywateli w zakresie dostępu do informacji,

— wdrożenie centralnego systemu produkcji dokumentów z jednoczesnym sukcesywnym zastępowaniem małych nabiurkowych urzędów dużymi maszynami wielonakładowymi, w rezultacie czego kilkakrotnie zmniejszył się koszt produkcji 1 kopii,

— trwające aktualnie prace nad wdrożeniem zintegrowanego systemu informatycznego, którego celem jest usprawnienie i unowocześnienie procesów zarządzania w Ministerstwie Środowiska poprzez wsparcie realizacji działań w obszarach finansowo-księgowym, kadrowym, płacowym, środków trwałych oraz gospodarki magazynowej przy jednoczesnym umożliwieniu dostarczenia niezbędnych informacji wspomagających kontrolę zarządczą. Wykorzystanie rozwiązania opartego o zintegrowany system pozwoli na znacznie łatwiejszy dostęp do niezbędnych informacji, usprawni procesy raportowania i wspomogę planowanie oraz monitorowanie realizowanych działań,

— zmniejszenie ilości posiadanych samochodów służbowych, w rezultacie czego zmniejszyła się ilość zużycia paliwa oraz koszt obsługi floty,

— stosowanie kryterium energooszczędności przy zakupie nowych urządzeń technicznych, sprzętu AGD o raz żarówek,

— rozpoczęcie procesu termomodernizacji budynku Ministerstwa Środowiska będącego jego siedzibą w celu ograniczenia zużycia gazu, ciepła i energii elektrycznej,

— prowadzenie racjonalnej gospodarki odpadami, polegającej m.in. na selektywnej zbiórce odpadów oraz umożliwieniu odzysku surowców wtórnych,

— prowadzenie wewnątrz urzędu cyklicznych kampanii edukacyjnych wśród pracowników, mających na celu oszczędności: energii, papieru itp.

Ponadto informuję Pana Marszałka, że wszystkie ww. działania związane z oszczędnym gospodarowaniem zasobami zostały sformalizowane poprzez system ekozarządzania i audytu środowiskowego EMAS. System ten pozwala instytucjom w sposób uporządkowany zarządzać własnymi oddziaływaniami na środowisko oraz okresowo oceniać w sposób obiektywny efektywność działań na rzecz środowiska.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Zdrowia (23633)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Józefa Rojka przekazaną przy piśmie Pana Marszałka, znak: SPS-023-23633/11, z dnia 27 lipca 2011 r., uprzejmie informuję.

Ad 1. W latach 2008–2010 średnie roczne zatrudnienie w Ministerstwie Zdrowia w podziale na grupy stanowisk kształtowało się następująco (tabela poniżej):

W roku 2010 miał miejsce wzrost zatrudnienia w związku z nowymi zadaniami wynikającymi z ustawy z dnia 25 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o cenach (Dz. U. Nr 118, poz. 989), którą wprowadzono do ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) prawne mechanizmy tworzenia i weryfikacji wykazów świadczeń gwarantowanych przez ministra właściwego do spraw zdrowia.

W celu realizacji tego zadania Ministerstwu Zdrowia zostały przyznane środki na wynagrodzenia dla 20 etatów kalkulacyjnych w korpusie służby cywilnej. Ponadto w związku z powierzeniem funkcji beneficjenta ministerstwu przyznane zostały 2 etaty kalkulacyjne w celu realizacji projektu systemowego „Nowoczesne zarządzanie w zakładach opieki zdrowotnej – szkolenia z zakresu rachunku kosztów i informacji zarządczej oraz narzędzi restrukturyzacji i konsolidacji ZOZ” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”.

Ad 2. Wydatki urzędu w poszczególnych latach, zgodnie z rocznymi sprawozdaniami Rb-28 z wykonania planu wydatków budżetu państwa, rozdz. 75001: Urzędy naczelných i centralnych organów administracji rządowej, wynosiły odpowiednio:

- 2008 r. – 44 863 191,66 zł,
- 2009 r. – 50 313 568,38 zł,
- 2010 r. – 50 215 577,90 zł.

Ad 3. W celu ograniczenia wydatków bieżących w Ministerstwie Zdrowia wprowadzono:

— ograniczenia w liczbie prenumerowanych tytułów prasy oraz zakupach książek na potrzeby komórek organizacyjnych,

— ograniczenia, do niezbędnego minimum, zakupów wyposażenia oraz liczbę przeprowadzanych remontów przy wykorzystaniu kosztownych materiałów (np. zakupy wykładziny, montaż zabudowy meblowej),

— wprowadzono ograniczenia w wydawaniu materiałów żywnościowych na narady w Ministerstwie Zdrowia – przyjęcie zasady, że narady wewnętrzne oraz z udziałem przedstawicieli krajowych zabezpieczane są jedynie w wodę mineralną, herbatę i kawę (zgoda na rozszerzenie asortymentu jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach),

— bardziej restrykcyjne traktowanie przekroczeń limitów użytkowanych telefonów komórkowych (ograniczenie liczby wydawanych pozwoleń na pokrycie przekroczenia przez MZ),

— ograniczenie wydawania pozwoleń na używanie samochodów prywatnych podczas delegacji służbowych (zgoda tylko w przypadkach uzasadnionych ekonomicznie, np. gdy koszty użycia samochodu prywatnego do celów służbowych są niższe od kosztów podróży innym środkiem komunikacji),

— wstrzymanie zakupów materiałów niebiurowych (np. naczynia, sztuce, kwiaty doniczkowe itp.).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Religi**

**w sprawie prawidłowości postępowania
konkursowego w zakresie świadczeń
ratownictwa medycznego przeprowadzonego
przez Opolski Oddział Wojewódzki NFZ (23635)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jana Religi, przesłaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23635/11, w sprawie postępowania konkursowego na udzielanie świadczeń w rodzaju ratownictwo medyczne przeprowadzonego przez Opolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia, w oparciu o informacje

rok	kierownicze stanowiska państwowe	członkowie korpusu służby cywilnej (łącznie z b. PZK)	członkowie korpusu służby cywilnej finansowani ze środków unijnych	gabinet polityczny	pracownicy obsługi	zatrudnienie ogółem
2008	6	436	22	7	47	518
2009	6	449,5	42	7	48	552,5
2010	6	478,5	46	6	49	585,5

uzyskane z Centrali NFZ, uprzejmie informuje, co następuje.

Ad 1. Zadania zespołów ratownictwa medycznego, jak wskazuje art. 46 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o PRM”, z wyłączeniem lotniczych zespołów ratownictwa medycznego, są finansowane z budżetu państwa z części, których dysponentami są poszczególni wojewodowie.

Zgodnie z art. 49 ustawy o PRM wojewoda powierza przeprowadzenie postępowania o zawarcie umów z dysponentami zespołów ratownictwa medycznego na wykonywanie zadań zespołów ratownictwa medycznego, zawieranie, rozliczenie i kontrolę wykonywania tych umów dyrektorowi właściwego oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, zwanego dalej „funduszem”. Dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu zawiera umowy, o których mowa w zdaniu poprzednim, na rejon operacyjny na podstawie planu działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne oraz w ramach środków przewidzianych w budżecie państwa, w części, której dysponentem jest wojewoda, ujętych w planie finansowym funduszu. Środki na finansowanie umów zawartych z dysponentami zespołów ratownictwa medycznego wojewoda przekazuje funduszowi w formie dotacji celowej w trybie i na zasadach określonych w przepisach o finansach publicznych w celu zapewnienia finansowania zadań zespołów ratownictwa medycznego na terenie właściwego oddziału wojewódzkiego funduszu.

Zgodnie z art. 142 ustawy z dnia 27 sierpnia 2011 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o świadczeniach”, konkurs ofert składa się z części jawnej i niejawnej. W części jawnej konkursu ofert w obecności oferentów komisja stwierdza prawidłowość ogłoszenia konkursu ofert oraz liczbę złożonych ofert, a także otwiera koperty lub paczki z ofertami i ustala, które z ofert spełniają warunki, o których mowa w art. 146 pkt 3 ustawy o świadczeniach. W części jawnej postępowania komisja przyjmuje również do protokołu zgłoszone przez oferentów wyjaśnienia lub oświadczenia.

W części niejawnej konkursu ofert komisja może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają ciągłość udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, ich kompleksowość i dostępność oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w stosunku do przedmiotu zamówienia, a także nie dokonać wyboru żadnej oferty, jeśli nie wynika z nich możliwość właściwego udzielania świadczeń opieki zdrowotnej. Komisja konkursowa w części niejawnej konkursu ofert może przeprowadzić negocjacje z oferentami w celu ustalenia liczby planowanych do udzielenia świadczeń opieki zdrowotnej oraz ceny za udzielane świadczenia opieki zdrowotnej.

Art. 148 ustawy o świadczeniach wskazuje, że porównanie ofert w toku postępowania w sprawie za-

warcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej obejmuje w szczególności:

1) ciągłość, kompleksowość, dostępność, jakość udzielanych świadczeń, kwalifikacje personelu, wyposażenie w sprzęt i aparaturę medyczną, na podstawie wewnętrznej oraz zewnętrznej oceny, która może być potwierdzona certyfikatem jakości lub akredytacją,

2) ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów.

Kompetencje do określenia kryteriów oceny ofert, warunków wymaganych od świadczeniodawców, z mocy art. 146 ustawy o świadczeniach, należą do prezesa funduszu.

Kryteria oceny ofert w postępowaniach w sprawie zawarcia umowy o udzielanie od 1 lipca 2011 r. świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne zostały określone w zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z późn. zm.

Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 września 2005 r. sygn. akt III SA/Wa 1904/2005 „postępowanie konkursowe rządzi się zasadami określonymi ustawą z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, które są odmienne od zasad obowiązujących w ogólnym dwuinstancyjnym postępowaniu administracyjnym. Niniejsze uregulowanie wynika chociażby z celu postępowania konkursowego i jego przedmiotu, którym jest szybki wybór przez fundusz ofert najkorzystniejszych z punktu widzenia świadczeniobiorców usług opieki zdrowotnej, a nie ustalenie z wybraną stroną, że dana oferta jest najkorzystniejsza”.

Wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z danym postępowaniem prowadzonym przez oddział wojewódzki funduszu udostępniane są oferentom na takich samych zasadach. Przystępując do postępowania każdy świadczeniodawca może i powinien zapoznać się z warunkami wymaganymi od świadczeniodawców oraz kryteriami oceny ofert, które są dla wszystkich biorących udział w postępowaniu jednakowe.

Zwrócić należy uwagę również na fakt, że uwagi dotyczące warunków wymaganych od świadczeniodawców oraz kryteriów oceny ofert mogą być zgłaszane na etapie konsultacji projektu takich warunków, natomiast ustalone, na podstawie art. 146 ustawy o świadczeniach, przez prezesa funduszu są wiążące w danym postępowaniu. W tym miejscu należy zauważyć, iż każdy ze świadczeniodawców biorących udział w postępowaniu składa stosowne oświadczenie, iż zapoznał się z warunkami postępowania dotyczącymi zawierania umów i nie zgłasza do nich zastrzeżeń oraz przyjmuje je do stosowania.

Świadczeniodawca przystępujący do postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: ratownictwo medyczne

musi przedstawić odpowiednie zabezpieczenie godzinowe wszystkich zespołów ratownictwa medycznego objętych danym postępowaniem przez personel medyczny posiadający odpowiednie kwalifikacje określone w ustawie o PRM, co jest szczegółowo sprawdzane przez komisję podczas prowadzonego postępowania.

Powyższa ustawa określa model docelowy ratownictwa medycznego oraz elementy przejściowe, które obowiązują tylko przez dany czas. Art. 36 ust. 1 pkt ustawy o PRM wskazuje, że w skład zespołów specjalistycznych wchodzi co najmniej trzy osoby uprawnione do wykonywania medycznych czynności ratunkowych, w tym lekarz systemu oraz pielęgniarka systemu lub ratownik medyczny. Zgodnie z art. 3 pkt 3 ustawy o PRM lekarz systemu to lekarz posiadający tytuł specjalisty w dziedzinie medycyny ratunkowej albo lekarz, który ukończył co najmniej drugi rok specjalizacji w dziedzinie medycyny ratunkowej, z zastrzeżeniem art. 57 ww. ustawy.

Natomiast art. 57 ustawy o PRM wskazuje, że do dnia 31 grudnia 2020 r. lekarzem systemu może być lekarz posiadający specjalizację lub tytuł specjalisty albo który ukończył co najmniej drugi rok specjalizacji w dziedzinie: anestezyjologii i intensywnej terapii, chorób wewnętrznych, chirurgii ogólnej, chirurgii dziecięcej, ortopedii i traumatologii narządu ruchu, ortopedii i traumatologii lub pediatrii.

W związku z powyższym fundusz, oceniając jakość danej oferty, ocenia procentowy udział czasu pracy lekarzy o kwalifikacjach określonych w art. 3 pkt 3 ustawy o PRM oraz procentowy udział czasu pracy lekarzy o kwalifikacjach określonych w art. 57 ustawy o PRM w czasie funkcjonowania specjalistycznych zespołów ratownictwa medycznego. Za wskazanie określonego przedziału procentowego oferent uzyskuje daną punktację swojej oferty.

Jak wykazano powyżej, ustawa o PRM wskazuje, iż docelowo w skład specjalistycznych zespołów ratownictwa medycznego będzie wchodził lekarz systemu o kwalifikacjach określonych w art. 3 pkt 3 ustawy o PRM. Jednak w związku z faktem, iż do dnia 31 grudnia 2020 r. lekarzem systemu mogą być również lekarze o specjalizacjach określonych w art. 57 ustawy o PRM fundusz wyszedł naprzeciw oczekiwaniom środowiska związanego z ratownictwem medycznym i wprowadził, jako element dodatkowo oceniany, procentowy udział czasu pracy lekarzy o kwalifikacjach określonych w art. 57 ustawy o PRM w czasie funkcjonowania specjalistycznych zespołów ratownictwa medycznego.

Powyższe zostało wprowadzone zarządzeniem nr 13/2011/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 14 marca 2011 r. zmieniającym zarządzenie w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie informuję, iż projekt ww. zarządzenia w dniu 2 lutego 2011 r. zamieszczony został na stronie internetowej NFZ do konsultacji społecznych.

Uwagi do przedstawionego projektu można było zgłaszać do dnia 20 lutego 2011 r. W związku z licznymi wnioskami związków pracodawców oraz związków zawodowych reprezentujących pracowników ratownictwa medycznego, do kryteriów oceny ofert wprowadzono, jako element dodatkowo punktowany, ocenę czasu pracy lekarzy o kwalifikacjach określonych w art. 57 ustawy o PRM.

Ad 2. Jak wskazano powyżej, porównanie ofert w toku postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej obejmuje w szczególności wszystkie kryteria określone w art. 148 ustawy o świadczeniach. W związku z powyższym prezes funduszu musiał dostosować opis elementów ocenianych do zapisów ww. przepisu.

Załącznik nr 3 do zarządzenia nr 12/2011/DSM prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 14 marca 2011 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ratownictwo medyczne wskazuje, iż podczas postępowania dotyczącego wyłonienia podmiotów do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne dodatkowo ocenianym jest „posiadanie certyfikatu ISO w zakresie usług medycznych ratownictwa medycznego realizowanych przez jednostkę, ważnego w dniu złożenia oferty”. Do wyjaśnienia pojęcia „jednostki” istotne jest wskazanie, iż zgodnie z art. 3 pkt. 1 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) oraz z § 2 ust. 1 pkt. 10 zarządzenia nr 12/2011/DSM prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 14 marca 2011 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ratownictwo medyczne świadczeniodawcą udzielającym świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne może być wyłącznie zakład opieki zdrowotnej będący dysponentem zespołów ratownictwa medycznego, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.). W tym miejscu należy wskazać, iż z przepisów prawa powszechnie obowiązującego nie wynika, aby certyfikat ISO musiał obejmować miejsca stacjonowania zespołów ratownictwa medycznego.

W tym miejscu należy dodatkowo zauważyć, iż § 13 ust. 1 pkt. 7 lit. c zarządzenia nr 49/2010/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie warunków postępowania dotyczących zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (z późn. zm.) stwierdza, że w przypadku oferentów składających ofertę do postępowania, dotyczącego wyłonienia podmiotów udzielających świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne, oferent przedstawia dodatkowo m.in. kopię certyfikatu ISO w zakresie ratownictwa medycznego w przypadku posiadania przez oferenta takiego certyfikatu.

Odnosząc się natomiast do wątpliwości pana pośła w kwestii zasad certyfikacji danej działalności, należy zauważyć, iż sposób nadania certyfikatu ISO da-

nemu świadczeniodawcy nie jest przedmiotem badania przez fundusz. Fundusz nie ma uprawnień do kwestionowania sposobu nadania certyfikatu ISO przez niezależny podmiot certyfikujący. Podczas prowadzenia postępowania oddział wojewódzki funduszu uprawniony jest do sprawdzenia jego zakresu oraz okresu ważności.

Ad 3. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż w ustawie o PRM wymienione zostały zadania wojewody jako organu sprawującego nadzór nad systemem Państwowego Ratownictwa Medycznego na terenie województwa. Do zadań wojewody, wymienionych w ustawie o Państwowym Ratownictwie Medycznym, należy m. in. sporządzanie planu działania systemu (art. 21 ustawy o PRM), który powinien zawierać m in.:

— informacje o lokalizacji wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego i centrów powiadamiania ratunkowego w rozumieniu ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 178, poz. 1380, z późn. zm.) i terenach przez nie obsługiwanych,

— opis struktury systemu powiadamiania o stanach nagłego zagrożenia zdrowotnego w celu dokonania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych zestawienia koniecznych łączy telekomunikacyjnych, zapewniających możliwość niezbędnych przekierowań połączeń z centrum powiadamiania ratunkowego do właściwych jednostek organizacyjnych Policji, Państwowej Straży Pożarnej i dysponenta zespołów ratownictwa medycznego.

Z obowiązkiem wojewody w zakresie planowania i tworzenia struktury systemu powiadamiania o stanach nagłego zagrożenia zdrowotnego, skorelowany jest obowiązek dostawcy publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, polegający na zapewnieniu kierowania połączeń do numerów alarmowych właściwych terytorialnie jednostek służb ustawowo powołanych do niesienia pomocy, art. 77 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 170, poz. 1800, z późn. zm.). Procedura informowania o zmianach lokalizacji abonentów numerów służb ustawowo powołanych do niesienia pomocy przedstawiona została przez prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej wojewodom. Telekomunikacja Polska SA ma obowiązek zapewnić dostęp każdej jednostce wchodzącej w skład systemu ratownictwa.

Dokonując rekapitulacji powyższych rozważań, należy stwierdzić, że to wojewoda jest obowiązany opisać strukturę systemu powiadamiania o stanach nagłego zagrożenia zdrowotnego w planie działania systemu, a także utworzyć skuteczny system przekierowania zgłoszeń z numeru alarmowego do właściwej jednostki systemu (zespołu ratownictwa medycznego). Za właściwe działanie systemu powiadamiania odpowiedzialne są również inne służby, których zadaniem jest ocena właściwej organizacji systemu powiadamiania oraz jego budowy.

Oddziały wojewódzkie funduszu, prowadząc postępowania konkursowe w sprawie zawarcia umów

o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaj ratownictwo medyczne, badają zagadnienie dotyczące łączności biorąc pod uwagę kilka aspektów, tj. posiadanie łącza radiowego umożliwiającego przyjmowanie powiadomień o zdarzeniach z centrów powiadamiania ratunkowego lub numerów alarmowych, zgodnie z zapisami wojewódzkiego planu działania systemu, o którym mowa w art. 21 ustawy o PRM oraz posiadanie wyposażenia środków transportu w wymagane środki łączności. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż zgodnie z § 7 ust. 7 zarządzenia nr 12/2011/DSM świadczeniodawca zobowiązany jest do posiadania umowy/promesy w sprawie warunków wykorzystywania radiowych kanałów częstotliwości z operatorem sieci radiokomunikacji ruchomej lądowej typu dyspozytorskiego o jednolitej strukturze w skali kraju w zakresie częstotliwości zarezerwowanych przez prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej dla systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego. Każdy świadczeniodawca przystępujący do postępowania, w celu potwierdzenia zabezpieczenia łączności umożliwiającej powiadamianie zespołów ratownictwa medycznego o stanach nagłego zagrożenia zdrowotnego w ramach systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego składa oświadczenie zgodnie ze wzorem określonym w załączniku nr 7 do ww. zarządzenia.

Ad 4. Zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy o PRM zespół ratownictwa medycznego jest wyposażony w specjalistyczny środek transportu sanitarnego, spełniający cechy techniczne i jakościowe określone w Polskich Normach przenoszących europejskie normy zharmonizowane. Zapisy Polskiej Normy PN-EN 1789 określają minimalne wyposażenie zespołów ratownictwa medycznego.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż opolski oddział wojewódzki funduszu uznając w postępowaniu konkursowym w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne, obowiązujących od dnia 1 lipca 2011 r., pompy infuzyjne za niskoobjętościowe pompy wolumetryczne, postąpił zgodnie z opinią konsultanta krajowego ds. medycyny ratunkowej wyrażoną w piśmie z dnia 09 maja 2011 r. (znak: WL/28/21/2011).

Ad 5. Jak wskazał pan poseł, zgodnie z art. 152 ustawy o świadczeniach, postępowanie odwoławcze ma dwuinstancyjny charakter. Stosownie do postanowienia art. 152 ust. 1 ustawy o świadczeniach świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przysługują środki odwoławcze i skarga na zasadach określonych w art. 153 i 154 ustawy o świadczeniach. Zgodnie z art. 154 ustawy o świadczeniach, świadczeniodawca biorący udział w postępowaniu może złożyć, w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia o rozstrzygnięciu postępowania, odwołanie dotyczące rozstrzygnięcia postępowania do dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu. Po rozpatrzeniu odwołania

dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu wydaje decyzję. Od decyzji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu w przedmiocie odwołania od rozstrzygnięcia postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przysługuje odwołanie do prezesa funduszu. Prezes funduszu rozpatruje odwołanie w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania i wydaje decyzję administracyjną w sprawie. Decyzja prezesa funduszu podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Odnosząc się natomiast do zarzutu pana posła dotyczącego nadania decyzji dyrektora opolskiego oddziału wojewódzkiego funduszu rygору natychmiastowej wykonalności, należy stwierdzić, co następuje.

Umowy na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zawierane są po przeprowadzeniu postępowania w trybie określonym w art. 139 ust. 1 ustawy o świadczeniach. Przez pojęcie „przeprowadzenie postępowania” należy rozumieć zakończenie postępowania polegające na wyborze świadczeniodawcy, z którym będzie podpisana umowa z uwzględnieniem czasu na rozpatrzenie środka odwoławczego przysługującego tym świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku. Zgodnie z art. 154 ust. 2 ustawy o świadczeniach wniesienie odwołania wstrzymuje zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej do czasu jego rozpatrzenia. Postępowanie wszczęte wniesieniem odwołania nie ma charakteru cywilnoprawnego, lecz administracyjnoprawny.

W związku z powyższym do postępowania tego zastosowanie mają odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. Nr 98, poz. 1071), chyba że ustawa szczegółowa stanowi inaczej. W zakresie nadania rygору natychmiastowej wykonalności zastosowanie mają przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. W tym miejscu podkreślenia wymaga fakt, iż art. 154 ust. 6 ustawy o świadczeniach nie stoi na przeszkodzie nadania rygору natychmiastowej wykonalności decyzji wydanej w I instancji, jeśli zachodzą wskazane w art. 108 K.p.a. przesłanki uzasadniające jego nadanie. Zgodnie z art. 108 ust. 1 K.p.a. decyzji, której służy odwołanie, może być nadany rygor natychmiastowej wykonywalności, gdy jest to niezbędne m.in. ze względu na ochronę zdrowia lub życia.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż brak wykonania decyzji dyrektora opolskiego oddziału wojewódzkiego funduszu i niezawarcie obowiązujących od 1 lipca 2011 r. umów z oferentami wybranymi podczas przeprowadzonych postępowań doprowadziłoby do niezabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: ratownictwo medyczne. Zwłoka w wykonaniu decyzji, tj. niezawarcie umów z wybranym oferentem do czasu rozpoznania i wydania decyzji administracyjnych w sprawie spowodowałoby sytuację, w której zagrożone zostałyby dobra chronione, określone w art. 108 § 1 K.p.a. W tym miejscu podkreśle-

nia wymaga również fakt, iż świadczenia opieki zdrowotnej w rodzaju: ratownictwo medyczne są świadczeniami szczególnymi, gdyż dotyczą zapewnienia pomocy każdej osobie znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego w rozumieniu ustawy o PRM.

Ad 6. W kwestii ambulansów zakupionych przez świadczeniodawców przy pomocy instrumentów finansowych Unii Europejskiej należy wskazać, iż zgodnie z art. 134 ust. 1 ustawy o świadczeniach fundusz jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji, dlatego też preferowanie zakładów będących beneficjentami POiŚ pozostawałoby w sprzeczności z ww. przepisem. Jednocześnie każdy dysponent przystępujący do procedury konkursowej musi zawsze liczyć się z możliwością złożenia oferty konkurencyjnej także przez inny podmiot.

Ponadto z żadnych przepisów prawa powszechnie obowiązującego, ani z przepisów wydanych na ich podstawie przez prezesa funduszu, nie wynika, że pochodzenie środków, za pomocą których oferent biorący udział w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne, nabył elementy przedstawione w jego ofercie, jest czynnikiem brany pod uwagę w toku postępowania i/lub mającym wpływ na jego wynik.

Ad 7. Zgodnie z art. 49 ustawy o PRM wojewoda powierza przeprowadzenie postępowania o zawarcie umów z dysponentami zespołów ratownictwa medycznego na wykonywanie zadań zespołów ratownictwa medycznego, zawieranie, rozliczenie i kontrolę wykonywania tych umów dyrektorowi właściwego oddziału wojewódzkiego funduszu. Dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu zawiera umowy, o których mowa w zdaniu poprzednim, na rejon operacyjny, na podstawie planu działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne oraz w ramach środków przewidzianych w budżecie państwa, w części, której dysponentem jest wojewoda, ujętych w planie finansowym funduszu.

Opolski oddział wojewódzki funduszu ogłosił postępowania konkursowe w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne obowiązujących od dnia 1 lipca 2011 r. zgodnie z wojewódzkim planem działania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego dla województwa opolskiego.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem pana posła, iż oferta Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Opolski nie odpowiadała wymaganiom postawionym w planie działania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego dla województwa opolskiego, gdyż Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Opolski nie miał zarejestrowanych zespołów wyjazdowych: „P”

i „S” w Kędzierzynie-Koźlu (Koźlu) i Kędzierzynie-Koźlu (Kędzierzynie). W tym miejscu należy zauważyć, iż gmina miejska Kędzierzyn-Koźle ma jeden właściwy kod TERYT – 1603011. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad prowadzenia, stosowania i udostępniania krajowego rejestru urzędowego podziału terytorialnego kraju oraz związanych z tym obowiązków organów administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 157, poz. 1031, z późn. zm.) nie przewiduje się odrębnych kodów TERYT dla w Kędzierzyna-Koźle (Koźle) i Kędzierzyna-Koźle (Kędzierzyn).

Zgodnie z przepisami prawa powszechnie obowiązującego, gminy mogą być podzielone administracyjnie na stosowne jednostki pomocnicze. Art. 5 ust. 1–3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) stwierdza, że gmina może tworzyć jednostki pomocnicze: sołectwa oraz dzielnice, osiedla i inne. Jednostkę pomocniczą tworzy rada gminy, w drodze uchwały, po przeprowadzeniu konsultacji z mieszkańcami lub z ich inicjatywy. Zasady tworzenia, łączenia, podziału oraz znoszenia jednostki pomocniczej określa statut gminy.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż stosowną uchwałą Rady Miejskiej w Kędzierzynie-Koźlu dokonano podziału miasta Kędzierzyn-Koźle na jednostki pomocnicze. Utworzono 16 osiedli (Azoty, Blachownia, Cisowa, Kłodnica, Kuźniczka, Lenartowice, Miejsce Kłodnickie, Piastów, Pogorzelec, Południe, Przyjaźni, Rogi, Sławięcice, Stare Miasto, Śródmieście oraz Zachód). Wśród jednostek pomocniczych miasta Kędzierzyn-Koźle nie wyodrębniono osiedli o nazwie Koźle oraz Kędzierzyn. W związku z powyższym w obecnym podziale administracyjnym gminy miejskiej Kędzierzyn-Koźle na osiedla nie funkcjonuje prawnie określony obszar Koźla oraz Kędzierzyna.

Ad 8. Uprawnienie do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej we wszystkich komórkach zgłoszonych przez świadczeniodawcę w ofercie (miejscach stacjonowania zespołów ratownictwa medycznego) potwierdza aktualny wpis tych komórek do rejestru zakładów opieki zdrowotnej prowadzonego przez wojewodę. Powyższe sprawdzane jest przez oddziały wojewódzkie funduszu podczas prowadzonych postępowań konkursowych. Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Opolski podczas prowadzonych przez opolski oddział wojewódzki funduszu postępowań konkursowych posiadał aktualny wpis do rejestru wojewody (księga rejestrowa nr 16-00572), który zawierał wszystkie komórki organizacyjne tego świadczeniodawcy zgłoszone w ofercie (miejsca stacjonowania zespołów ratownictwa medycznego). Z treści wypisu dokonanego w księdze rejestrowej nr 16-00572 Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Opolski wprost wynikają uprawnienia świadczeniodawcy do udzielania świadczeń będących przedmiotem postępowania konkursowego.

W tym miejscu podkreślenia wymaga fakt, iż dokonanie przez organ rejestrowy, tj. wojewodę, wpisu poprzedzone jest szczegółową weryfikacją formalno-prawną spełnienia warunków przewidzianych prawem. Fundusz, a co za tym idzie komisja konkursowa prowadząca postępowanie konkursowe, nie ma podstawy do kwestionowania dokonanych przez organ rejestrowy wpisów do rejestru zakładów opieki zdrowotnej. Wpisy takie, co wymaga podkreślenia, mają formę decyzji administracyjnych.

Ad 9. Jak już wspomniano powyżej, kompetencje do określenia kryteriów oceny ofert, warunków wymaganych od świadczeniodawców z mocy art. 146 ustawy o świadczeniach należą do prezesa funduszu.

W tym miejscu należy przywołać wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 sierpnia 2006 r., sygn. akt. VII SA/Wa 881/06, zgodnie z którym „1. Wśród kryteriów, o których mowa w art. 148 pkt 1 i 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, ze zm.), nie ma odrębnego kryterium zapewnienia należytego wykonania umowy. Jeśli oferta uzyskuje najwyższą liczbę punktów w zakresie ciągłości udzielania świadczeń, ich kompleksowości i dostępności, to nie można wprowadzić wniosku, iż oferent nie zapewnia właściwego udzielania świadczeń opieki zdrowotnej. 2. Brak możliwości właściwego udzielania świadczeń, a tym samym brak gwarancji należytego wykonywania umowy nie jest odrębnym, samodzielnym kryterium oceny oferty wskazanym w art. 142 ust. 5 ustawy”.

W związku z powyższym „nieprawidłowości i uchybienia dotyczące funkcjonowania NZOZ Falck” we wcześniejszym realizowaniu umowy, w tym przypadku umowy podwykonawstwa zawartej z SP ZOZ w Kędzierzynie-Koźlu, nie mogły zostać wzięte pod uwagę podczas prowadzonych postępowań konkursowych.

Ad 10. Odnosząc się do kwestii dotyczącej zwolnień personelu, należy zauważyć, iż z takimi konsekwencjami niewygrania konkursu ofert o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a co za tym idzie niezawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z funduszem, musi liczyć się każdy ze świadczeniodawców przystępujących do prowadzonych przez fundusz postępowań konkursowych bez względu na rodzaj świadczeń będących ich przedmiotem.

Odnosząc się do wniosków pana posła oraz pytań w nich zawartych należy podkreślić, iż w Narodowym Funduszu Zdrowia trwa obecnie kontrola prawidłowości przeprowadzenia przez opolski oddział wojewódzki funduszu postępowań konkursowych w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne obowiązujących od dnia 1 lipca 2011 r. w związku z odwołaniami wniesionymi do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia od decyzji dyrektora Opolskiego OW NFZ nieuwzględniających odwołań świadczeniodawców od rozstrzygnięcia wskazanych postępowań.

Niezależnie od powyższego informuję, iż minister zdrowia nie posiada kompetencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie zakupu nowej limuzyny
przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej
(23642)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23642/11, interpelację poselską pana posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zakupu przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej samochodu osobowego, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Począwszy od 2009 r. w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej dokonywana jest wymiana przestarzałego i kosztownego w eksploatacji taboru samochodowego. Jest to spowodowane prowadzoną na bieżąco analizą ekonomiczną kosztów utrzymania stanu technicznego pojazdów oraz poruszonymi w trakcie kolejnych kontroli NIK uwagami w zakresie zasadności dokonywania tak dużych wydatków (roczne koszty napraw poszczególnych samochodów bywały wyższe, niż ich aktualna wartość wg Eurotaxu) na

utrzymywanie pojazdów w stanie technicznym pozwalającym na ich bezpieczne użytkowanie.

Koszty napraw i przeglądów pojazdów 10-letnich i starszych w dwóch kolejnych latach 2009 i 2010 obrazuje poniższa tabela:

Nadmienić należy, iż przebiegi wyżej wymienionych pojazdów oscylują w granicach od 145 tys. do ponad 400 tys. kilometrów. W rezultacie wieloletniego użytkowania oraz dużych przebiegów zużyciu ulegają jednostki napędowe i układy jezdne, starzeją się i zużywają pozostałe elementy pojazdów. Ponadto starsze samochody pozbawione są niektórych z obecnie powszechnie stosowanych systemów bezpieczeństwa pasażerów.

Obecny stan posiadania pojazdów służbowych wynosi 11 sztuk, przy czym dwa samochody – Fiat Palio (rok produkcji 2002) i Peugeot Partner (rok produkcji 2005), wykorzystywane są wyłącznie do obsługi logistycznej ministerstwa: zaopatrzenia, poczty, obsługi wymian międzyresortowych oraz przewozu korespondencji między kancelarią główną i poszczególnymi komórkami organizacyjnymi – z uwagi na szczupłość siedziby MPiPS wykorzystuje powierzchnie biurowe aż w 5 innych lokalizacjach na terenie Warszawy.

Z uwagi na zwiększone zapotrzebowanie na jazdy realizowane pojazdami kolumny samochodowej w okresie polskiej prezydencji konieczne jest utrzymywanie stanu liczebnego na dotychczasowym poziomie. Po zrealizowaniu dostawy pojazdu zakupionego w ostatnim przetargu zbyty zostanie Mercedes 240E, nr rejestracyjny WI 30410 (rok produkcji 2001, przebieg ponad 400 tys. km). Zostały podjęte decyzje w sprawie wycofania z eksploatacji (i zbycia) kolejnego pojazdu, Mercedesa E200, nr rejestracyjny WI 1909F. W ten sposób zostanie osiągnięta docelowa redukcja stanu posiadania do poziomu 10 sztuk. Wskazanie tego pojazdu jako kolejnego do zbycia jest spowodowane faktem rosnących kosztów napraw – już w tym roku przekroczyły one kwotę 3,7 tys. zł, a z ocen serwisu wynika, iż przy najbliższych przeglądach konieczne będzie poniesienie dalszych wydatków spowodowanych zużyciem eksploatacyjnym samochodu.

Lp	Marka samochodu	Nr rejestracyjny	Rocznik	Wartość (Eurotax) 2009/2010	Koszty napraw i przeglądów w 2009 r.	Koszty napraw i przeglądów w 2010 r.	
1.	Mercedes 240 E 2,6	WI 30410	2001	14 000 / 11 000	11 530,39	17 447,53	Użytkowany sporadycznie
2.	Mercedes E 200 komp. 2,0	WI 1909F	2001	15 400 / 12 500	3992,89	7530,92	
3.	Volvo S-80 2,9	WI 30988	2001	16 700 / 14 500	7639,48	27 626,57	Zbyte w 2011 r.
4.	Lancia Kappa 2,5	WI 16675	2000	6900 / -	10 652,08		Zbyta w 2010 r.
5.	Mercedes Sprinter 2,8 D	WI 52157	1996	6000 / 4500	1625,61	4780,70	Zbyty w 2011 r.
6.	Mercedes E 230 2,2	WI 84374	1995	8000 / 5600	9572,63	3680,73	Zbyty w 2011 r.

Informuję, że zakup pojazdu został zaplanowany w budżecie 2011 r., jednak decyzja o jego dokonaniu była wstrzymywana z przyczyn oszczędnościowych. Dlatego właśnie prasie podana została informacja o nieprzewidywaniu zakupów w tym zakresie w 2011 r. Jednak kolejne analizy wskazujące na wyżej wspomniany wzrost kosztów utrzymania najstarszych pojazdów będących w eksploatacji MPiPS spowodowały, iż dyrektor generalny MPiPS podjął decyzję o uruchomieniu zakupu nowego samochodu, będącego przedmiotem niniejszej interpelacji. Podejmując ją, brał także pod uwagę konieczność zapewnienia odpowiedniej ilości pojazdów, bezawaryjnych i o wysokim poziomie bezpieczeństwa pasażerów, dla zwiększonych potrzeb transportowych w okresie polskiej prezydencji w Unii Europejskiej. Poza obsługą bieżących zadań ministerstwa samochód ten będzie także wykorzystywany dojazd na długich dystansach. Z tych powodów konieczne było postawienie wyższych wymagań zarówno w zakresie wyposażenia, jak i parametrów technicznych. Zakup został dokonany w rezultacie przeprowadzonego zamówienia publicznego, zgodnie z ustawą Prawo zamówień publicznych. Została wybrana oferta z najniższą ceną.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie wykorzystywania
nowoczesnej aparatury medycznej zakupionej
z funduszy unijnych (23644)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Jolanty Szczypińskiej, z dnia 30 czerwca 2011 r., przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23644/11, w sprawie wykorzystywania nowoczesnej aparatury medycznej zakupionej z funduszy unijnych uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W pierwszej kolejności, ustosunkowując się do kalkulacji cytowanych w interpelacji oraz rodzaju sprzętu zakupionego ze środków unijnych, pragnę poinformować, iż przedmiotowe wydatki na kwotę ok. 3,5 mld PLN nie obejmują jedynie sprzętu, remontów szpitali i budowy specjalistycznych bloków operacyjnych, ale również między innymi zakup am-

bulansów, budowę i remont ładowisk, rozbudowę, remont i wyposażenie centrów urazowych oraz budowę i wyposażenie wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego. Wszystkie te planowane lub zrealizowane zakupy i inwestycje ukierunkowane są na zwiększenie dostępności oraz jakości publicznych świadczeń zdrowotnych na rzecz obecnych i przyszłych pacjentów. Stwierdzenie, iż szpitale niszczeją, a sprzęt jest nieużywany, ponieważ Narodowy Fundusz Zdrowia ich nie zakontraktował, nie znajduje odzwierciedlenia w obserwacjach Ministerstwa Zdrowia jako resortu zarządzającego priorytetem XII Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiS). Dotychczas podpisanych zostało 314 umów na łączną kwotę dofinansowania 1 314 057 010,05 PLN z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Jeśli chodzi o zakupioną w ramach ww. kwoty aparaturę medyczną, nie zidentyfikowano nieprawidłowości w jej wykorzystywaniu. Brak jest także takich doniesień w zakresie środków wydatkowanych w ramach regionalnych programów operacyjnych, odnośnie do których zasady przyznawania ustalane są przez właściwe władze wojewódzkie.

Odpowiadając na pytania dotyczące kontroli i synchronizacji wykorzystywania sprzętu i środków unijnych między regionami w polskim systemie ochrony zdrowia, uprzejmie informuję, że rozwój infrastruktury ustalany jest na podstawie Narodowego Programu Zdrowia, przyjętego uchwałą nr 90/2007 Rady Ministrów z dnia 15 maja 2007 r. w sprawie Narodowego Programu Zdrowia na lata 2007–2015, „Strategii rozwoju kraju na lata 2007–2015” (dokument przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 29 listopada 2006 r.) oraz „Strategii rozwoju ochrony zdrowia w Polsce na lata 2007–2013” (dokument przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 21 czerwca 2005 r.). Z powyższymi strategiami spójne są ponadto dokumenty takie jak Narodowe Strategiczne Ramy Odniesienia 2007–2013 oraz poszczególne programy operacyjne. Rozwój infrastruktury w Polsce ma zatem podstawy w planowaniu strategicznym zarówno na poziomie centralnym, jak i w oparciu o priorytety ustalane regionalnie, jako że ww. dokumenty konsultowane są także m.in. z władzami regionalnymi oraz przedstawicielami Narodowego Funduszu Zdrowia. Podkreślić przy tym należy, że zindywidualizowane potrzeby podmiotów leczniczych nie mogłyby być zaspokajane w sposób racjonalny wyłącznie poprzez centralne zarządzanie prowadzone przez ministra zdrowia. Synchronizacja wykorzystania środków prowadzona na różnych szczeblach, zarówno krajowym jak i regionalnym, z uwzględnieniem poziomu referencyjnego placówki, specyfiki obszaru oraz potrzeb konkretnych grup pacjentów, jest zdecydowanie bardziej efektywnym sposobem planowania kierunków inwestycyjnych dostosowanych do rzeczywistości.

Resort zdrowia w ramach XII priorytetu Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiS): Bezpieczeństwo zdrowotne i poprawa efektyw-

ności systemu ochrony zdrowia, i pełnienia przez ministra zdrowia funkcji instytucji pośredniczącej – zgodnie z obowiązującymi w ramach funduszy europejskich procedurami – monitoruje i kontroluje wszystkie projekty dofinansowywane z ww. środków, a tym samym produkty powstałe w wyniku implementacji tych projektów, co jest istotne dla prawidłowego zarządzania pulą środków przeznaczoną na potrzeby ochrony zdrowia. Dofinansowanie ze środków unijnych zakupu sprzętu medycznego na poziomie zarówno krajowym, jak i regionalnym uzyskują podmioty lecznicze, które przystępują do konkursów ogłaszanych przez instytucje realizujące dany program operacyjny bądź wpisywane są na listy tzw. projektów indywidualnych. Zawsze jednak ostateczną decyzję w sprawie zapotrzebowania na konkretną infrastrukturę czy sprzęt podejmuje jednostka, która ubiega się o dofinansowanie, przygotowując wniosek o dofinansowanie. W tym aspekcie należy podkreślić, że to ubiegający się o dofinansowanie określa swoje zapotrzebowanie – zgodnie z obowiązującymi przepisami i dokumentami, o których mowa wyżej – na sprzęt i możliwości jego wykorzystywania w kolejnych latach, podobnie jak w przypadku zakupu sprzętu ze środków innych niż europejskie. W tym też zakresie ponosi on odpowiedzialność za jego wykorzystywanie, również przed instytucją udzielającą mu wsparcia.

Ustosunkowując się natomiast do kwestii informacji gromadzonych przez Narodowy Fundusz Zdrowia w zakresie wykorzystywania unijnych środków przez szpitale, uprzejmie informuję, że zgodnie z ustawą z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) Narodowy Fundusz Zdrowia odpowiedzialny jest za finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej. Nie pełni on natomiast funkcji instytucji zarządzającej środkami z funduszy europejskich. W związku z powyższym informacje na temat wykorzystywania unijnych środków przez świadczeniodawców mogą znaleźć się w jego posiadaniu adekwatnie do zakresu kompetencji wynikających z ww. ustawy, w szczególności podczas przeprowadzania konkursów ofert, rokowań i zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto należy wskazać, że planowanie organizacji systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego na obszarze województwa jest zadaniem wojewody, który sporządza wojewódzki plan działania systemu. Plan ten podlega opiniowaniu również przez oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia we właściwym dla niego zakresie, a następnie zatwierdzeniu przez ministra zdrowia.

Odnośnie do sygnalizowanych kwestii kontraktowania szpitali pragnę poinformować, że Narodowy Fundusz Zdrowia zawiera umowy ze świadczeniodawcami, którzy zaoferowali w konkursie najkorzystniejsze warunki oraz spełniają określone wymogi. Porównanie ofert w toku postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdro-

wotnej obejmuje w szczególności ciągłość, kompleksowość, dostępność, jakość udzielanych świadczeń, kwalifikacje personelu, wyposażenie w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczbę oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacje kosztów. Mając na uwadze powyższe, pragnę nadmienić, że proces kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej ma na celu jak najszersze otwarcie na potencjalnych świadczeniodawców, po to, by procedura udzielania świadczeń opieki zdrowotnej była jak najbardziej przejrzysta i konkurencyjna. Równocześnie uwzględnia się w tym procesie wcześniej scharakteryzowany sposób identyfikowania potrzeb i ich planowanie na różnych szczeblach organizacyjnych, w tym przede wszystkim z poszanowaniem realnych potrzeb pacjenta. Przyjęty zatem system kontraktowania świadczeń pozwala na zastosowanie przejrzystych i konkurencyjnych reguł rynkowych przy wyborze podmiotów udzielających świadczeń w ramach publicznego systemu opieki zdrowotnej, co optymalizuje rozdział środków przeznaczonych na finansowanie świadczeń zdrowotnych.

Podsumowując, należy stwierdzić że obecny system koordynacji działań w zakresie wydatkowania środków zarówno krajowych, jak i europejskich na poziomie centralnym oraz regionalnym pozwala na zapewnienie zrównoważonego rozwoju infrastruktury sektora zdrowia, który uwzględnia realne możliwości oraz potrzeby zdrowotne społeczeństwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie realizacji przepisów ustawy
o podatku od towarów i usług (23645)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do przesłanej przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23645/11, interpelacji pana posła Stanisława Steca w sprawie realizacji przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) w zakresie opodatkowania wyrobów mleczarskich, uprzejmie informuję.

W związku z docierającymi do Ministerstwa Finansów sygnałami, że w sprawie klasyfikacji wyrobów mleczarskich przeznaczonych do smarowania z udziałem innych tłuszczów wydawane były niejednolite wyjaśnienia organów statystycznych zwróci-

łem się do prezesa Głównego Urzędu Statystycznego o poinformowanie o właściwej klasyfikacji tych wyrobów.

Z otrzymanych wyjaśnień wynika, że do wyrobów sklasyfikowanych (wg PKWiU z 2008 r.) w grupowaniu 10.5: Wyroby mleczarskie, do których co do zasady ma zastosowanie 5-procentowa stawka podatku od towarów i usług, są zaliczone masło i produkty mleczarskie do smarowania, z wyjątkiem jednak sytuacji, kiedy produkty te zawierają tłuszcz inny niż mleczny lub masło o zawartości tłuszczu mlecznego mniej niż 39% masy. Natomiast różnego rodzaju wyroby masłopodobne z dodatkiem oleju roślinnego sklasyfikowane są w grupowaniu 10.89.19.0: Pozostałe różne artykuły spożywcze, gdzie indziej niesklasyfikowane, co oznacza, że opodatkowane są stawką w wysokości 8%.

Z wyjaśnień GUS wynika również, że potoczne rozumienie pojęcia wyrobów mleczarskich różni się od zakresu grupy PKWiU 10.5: Wyroby mleczarskie, określonej poprzez definicje odnoszące się do poszczególnych wyrobów (np. masła, sera) zawarte w nomenklaturze scalonej i notach wyjaśniających do HS, co może prowadzić do trudności z prawidłowym określeniem wysokości opodatkowania dla niektórych wyrobów mleczarskich przeznaczonych do smarowania.

W związku z tym poleciłem szczegółową analizę przedmiotowego problemu i w najbliższych tygodniach zadecyduję, czy zachodzi konieczność doprecyzowania obowiązujących przepisów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Sławomira Woracha
i Roberta Telusa**

**w sprawie konieczności nowelizacji art. 433
Kodeksu cywilnego (23647)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację panów posłów Sławomira Woracha i Roberta Telusa, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r., nr SPS-023-23647/11, dotyczącą nowelizacji art. 433 Kodeksu cywilnego, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z art. 433 Kodeksu cywilnego za szkodę wyrządzoną wyrzuceniem, wylaniem lub spad-

nięciem jakiegokolwiek przedmiotu z pomieszczenia jest odpowiedzialny ten, kto pomieszczenie zajmuje, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą zajmujący pomieszczenie nie ponosi odpowiedzialności i której działaniu nie mógł zapobiec.

Przepis ten określa zaostrzony – w stosunku do ogólnych reguł odpowiedzialności deliktowej – obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej wyrzuceniem, wylaniem lub spadnięciem przedmiotu z pomieszczenia, przypisując w tych przypadkach odpowiedzialność na zasadzie ryzyka osobie, która to pomieszczenie zajmuje. Celem tej szczególnej regulacji, nawiązującej do znanej w prawie rzymskim *actio de effusis et deiectis*, jest ułatwienie poszkodowanemu uzyskania kompensaty.

Omawiany przepis rodzi jednak dwie zasadnicze wątpliwości.

Pierwsza dotyczy podmiotu odpowiedzialnego za szkodę spowodowaną wyrzuceniem, wylaniem lub spadnięciem jakiegoś przedmiotu. Zgodnie bowiem z omawianym przepisem podmiotem odpowiadającym za szkodę jest ten, kto pomieszczenie faktycznie zajmuje. Wątpliwości pojawiają się w przypadku pomieszczeń ogólnodostępnych, a więc tych, z których korzystają wszyscy użytkownicy budynku, i to nie na zasadzie wyłączności, ponieważ mają do nich dostęp osoby postronne (klatki schodowe, korytarze itp.). Pogląd, że w takich sytuacjach przepis art. 433 K.c. nie znajduje zastosowania wobec braku osoby zajmującej pomieszczenie¹⁾, konkuruje ze stanowiskiem, że za szkodę wyrządzoną wyrzuceniem, wylaniem lub spadnięciem przedmiotu z takiego pomieszczenia odpowiadać powinien na zasadzie ryzyka posiadacz budynku²⁾.

Drugim ważkim problemem – na który też wskazują autorzy interpelacji – jest kwestia, czy przewidziane w tym przepisie reguły odpowiedzialności na zasadzie ryzyka mają zastosowanie w sytuacji, gdy dojdzie do powstania szkody spowodowanej przelaniem się wody w budynku z lokalu położonego wyżej do lokalu usytuowanego niżej.

Kwestia ta była przedmiotem orzecznictwa Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 15 września 1959 r. Sąd Najwyższy wyraził pogląd o stosowaniu odpowiedzialności na zasadzie ryzyka do przypadków zalania niższych i sąsiednich kondygnacji (OSP 1961

¹⁾ por. G. Bieniek (w:) G. Bieniek, „Komentarz”, t. I, 2009, s. 482; W. Czachórski (w:) „System prawa cywilnego”, t. III, cz. I, s. 599; M. Nesterowicz (w:) J. Winiarz, „Komentarz”, t.1, 1989, s. 423–424),

²⁾ vide: wyrok SN z 15 września 1959 r., IV CR 1071/58, OSP 1961, z. 6, poz. 159; wyrok SN z 16 maja 1985 r., II CR 136/85, OSNC 1986, nr 4, poz. 55, z głosem A. Szpunara, NP 1987, nr 4, s. 130; a także A. Szpunar, „Odpowiedzialność za szkody wyrządzone przez zwierzęta...”, s. 79; W. Dubis (w:) E. Gniewek, „Komentarz”, 2008, art. 433, nb 2; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, 1.1, 2005, art. 433, nb 6).

z. 6, poz. 159). Jednakże w późniejszych orzeczeniach tego sądu prezentowany jest pogląd odmienny³⁾. Również w doktrynie konkurują oba poglądy⁴⁾.

Problem ten dostrzegła działająca przy ministrze sprawiedliwości Komisja Kodyfikacyjna Prawa Cywilnego, która kwestię tę ma na względzie w prowadzonych pracach nad projektem nowego Kodeksu cywilnego. W toku toczącej się – w ramach Komisji Kodyfikacyjnej – dyskusji wskazuje się, że wyłączenie przypadków wyrządzenia szkody przez zalanie sąsiednich pomieszczeń w budynku praktycznie pozbawia obecny przepis większego znaczenia. W dyskusji pojawił się również postulat, że w celu zapewnienia osobom poszkodowanym możliwości uzyskania naprawienia szkody we wszystkich przypadkach, gdy nie można ustalić osoby odpowiedzialnej za szkodę (na zasadzie ryzyka od osoby zajmującej pomieszczenie), należy dopuścić uznanie przez sąd na zasadach słuszności istnienia obowiązku całkowitego lub częściowego naprawienia szkody przez posiadacza samostanowionego budynku. Sąd przy dokonywaniu oceny zasadności roszczenia powinien uwzględnić wszelkie okoliczności, zwłaszcza korzyści, jakie przynosi posiadanie budynku. Pogląd ten jednak ma też i swoich przeciwników. Obecnie trudno przesądzić, jakie ostatecznie rozwiązanie zostanie w tej kwestii zaproponowane przez Komisję Kodyfikacyjną Prawa Cywilnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację poseł Izabeli Leszczyńskiej**

**w sprawie przypadków pociągnięcia
do odpowiedzialności prawnej członków
komisji dyscyplinarnych za decyzje podjęte
w ramach pracy w komisji (23654)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Izabeli Leszczyńskiej w sprawie przypadków pociągnięcia do odpowiedzialności prawnej członków komisji dyscyplinarnych za decyzje podjęte w ramach pracy w komisji (nr SPS-023-23654/11), pragnę przekazać następujące informacje.

Przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.) regulują prawny status uczelnianych komisji dyscyplinarnych w zakresie trybu wyboru, kadencyjności, trybu pracy. Szczegółowe unormowania w zakresie zasad postępowania dyscyplinarnego określone zostało w rozporządzeniu ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 14 marca 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego wobec nauczycieli akademickich (Dz. U. Nr 58, poz. 391). Powołane akty prawne nie odnoszą się do kwestii odpowiedzialności za działania komisji dyscyplinarnej in gremio, jak też za czynności podejmowane przez jej poszczególnych członków. Nie wydaje się też, aby uregulowanie tej kwestii było możliwe, a to z uwagi na złożoność stanów faktycznych i prawnych, które mogłyby taką odpowiedzialność uzasadniać.

Komisja dyscyplinarna jest wewnętrznym, nieposiadającym osobowości prawnej podmiotem organizacyjnym uczelni, za pośrednictwem którego uczelnia wykonuje zadania publiczne, ale także uprawnienia przysługujące jej jako pracodawcy. Orzeczenia komisji skutkują bowiem bezpośrednio w sferze stosunku pracy nauczyciela akademickiego, włącznie z jego wygaszeniem. Uchylenie prawomocnego orzeczenia komisji – niezależnie od przyczyn, dla których takie uchylenie nastąpiło – stanowi dla nauczyciela podstawę do kierowania wobec uczelni określonych roszczeń pracowniczych, w tym żądania przywrócenia do pracy lub zasądzenia odszkodowania (art. 56–61 Kodeksu pracy). Kwestią odrębną jest możliwość dochodzenia odszkodowania za szkody spowodowane orzeczeniem komisji, następnie uchylonym, oraz wskazanie podmiotu za taką szkodę odpowiedzialnego. Analiza dostępnego orzecznictwa sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego prowadzi do wniosku, że na gruncie roszczeń wywodzonych z prawa cywilnego w zasadzie uzasadniona wydaje się legitymacja procesowa bierna po stronie uczelni. Wyłączona ona zostaje – na niekorzyść członków komisji dyscyplinarnej – wówczas, gdy w trakcie prowadzonego przez nią postępowania doszło do naruszenia dóbr osobistych danego nauczyciela akademickiego

³⁾ por. uchwała SN z 12 lutego 1969 r., III CZP 3/69, OSNC 1969, nr 7–8, poz. 130; wyrok SN z 11 października 1980 r., I CR 295/80, OSNC 1981, nr 8, poz. 151 oraz wyrok SN z 5 marca 2002 r., I CKN 1156/99, OSP 2003, z. 1, poz. 5.

⁴⁾ W. Dubis (w.): E. Gniewek, Komentarz, 2008, art. 433, nb 3; P. Książak, „Odpowiedzialność za szkody spowodowane przelaniem się wody z wyższej kondygnacji”, „Mon. Praw.” 2006, nr 4, s. 193–195; Z. Masłowski (w.) „Komentarz”, t. II, 1972, s. 1057–1058; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania, 2008, nb 577; A. Szpunar, „O zakresie odpowiedzialności z art. 433 K.c.” „Palestra” 1982, z. 9–10, s. 40; tenże, „Odpowiedzialność za szkody wyrządzone przez zwierzęta...”, s. 66 i n.; A. Śmieją (w.) „System prawa prywatnego”, t. 6, s. 517; M. Warciński, glosa krytyczna do wyroku SN z 5 marca 2002 r., I CKN 1156/99, OSP 2005, z. 10, poz. 116). Pogląd przeciwny prezentują: G. Bieniek (w.) G. Bieniek, „Komentarz”, 1.1, 2009, s. 483; W. Czachórski (w.) „System prawa cywilnego”, t. III, cz. 1, s. 598.

(uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2002 r. sygn. akt III PZP 13/02, OSNCP 2003/7/167).

Opisana przez panią poseł sprawa pociągnięcia do odpowiedzialności cywilnej członków Komisji Dyscyplinarnej w Akademii im. Jana Długosza w Częstochowie jest jedynym tego typu przypadkiem znanym ministerstwu. Wyrok Sądu Okręgowego można uznać za dyskusyjny, a nawet kontrowersyjny (z uwagi na okoliczności po stronie powódki), ale to nie przesądza sprawy odpowiedzialności cywilnej pozwanych członków komisji. Według posiadanych informacji od powyższego wyroku wywiedli oni apelację do sądu apelacyjnego. Nadto nadmienić należy, że ewentualne utrzymanie niekorzystnego wyroku dla członków Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich Akademii im. Jana Długosza w Częstochowie przez sąd II instancji będzie wiążące jedynie dla stron tego procesu, natomiast nie powinno wyznaczać linii orzeczniczej.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Izabeli Leszczyń**

**w sprawie problemów samorządów
związanych z bobrami (23655)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Izabeli Leszczyń w sprawie problemów samorządów związanych z bobrami, przekazuję poniższe informacje.

Bóbr europejski (*Castor fiber*) podlega ochronie w większości krajów europejskich na podstawie dwóch aktów prawnych. Pierwszym jest konwencja berneńska (Dz. U. z 1996 r. Nr 58, poz. 263), gdzie bóbr umieszczony jest w załączniku III, obejmującym chronione gatunki fauny. Zgodnie z art. 7 konwencji, strony powinny regulować przepisami wszelką eksploatację dzikiej fauny wymienionej w załączniku III tak, aby populacja nie była zagrożona. Drugim aktem prawa europejskiego jest dyrektywa 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory, tzw. dyrektywa siedliskowa. Bobra umieszczono tam w załączniku II, określającym gatunki roślin i zwierząt będące przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, których ochrona wymaga wyznaczenia specjalnych obszarów ochrony, jak również w załączniku V, gdzie ujęto gatunki zwierząt i roślin, których pozyskiwanie ze sta-

nu dzikiego i eksploatacja jest możliwa pod warunkiem, że populacja tych gatunków zostanie zachowana we właściwym stanie ochrony.

Bóbr europejski objęty jest częściową ochroną gatunkową na mocy rozporządzenia ministra środowiska z dnia 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U. Nr 220, poz. 2237) i obowiązują w stosunku do niego zakazy wymienione w art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) i wprowadzone przez ww. rozporządzenie.

Zgodnie z art. 56 ust. 2 pkt. 1 ustawy o ochronie przyrody regionalny dyrektor ochrony środowiska wobec braku rozwiązań alternatywnych i jeśli nie spowoduje to zagrożenia dla dziko występujących populacji chronionych gatunków roślin, zwierząt lub grzybów oraz gdy zachodzi jedna z przesłanek, o których mowa w art. 56 ust. 4 pkt 1–8 ww. ustawy, może wydawać zezwolenia na chwytnie celem przemieszczenia osobników w inne miejsce lub też zezwolenie na niszczenie jego siedlisk, tam i żeremi lub zabijanie osobników. W przypadku gdy zakres zezwolenia obejmuje kilka województw, zgodę wydaje generalny dyrektor ochrony środowiska.

Pytanie 1: Czy Ministerstwo Środowiska monitoruje odstrzał bobra?

Zgodnie z art. 56 ust. 8 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, ze zm.), regionalni dyrektorzy ochrony środowiska do dnia 31 stycznia każdego roku składają generalnemu dyrektorowi ochrony środowiska raport o wydanych w roku poprzednim zezwoleniach na wykonywanie czynności zakazanych wobec gatunków zwierząt objętych ochroną. Z aktualnych danych wynika, że na terenie całej Polski w 2010 r. wydano 120 decyzji na odstrzał 1802 osobników bobra europejskiego. Zrealizowano odstrzał 399 osobników.

Pytanie 2: Jak wyglądają plany ministerstwa dotyczące monitoringu rozrostu populacji na terenach najbardziej zagrożonych negatywną działalnością bobrów?

Obecnie nie prowadzi się monitoringu rozwoju populacji bobra. W grudniu 2010 r. została odebrana ekspertyza, która ma posłużyć stworzeniu strategii gospodarowania populacją bobra europejskiego. Obecnie trwają prace nad przygotowaniem projektu ww. strategii. Strategia określi m.in. jednolitą dla wszystkich województw metodykę inwentaryzacji stanowisk bobrowych oraz metodykę monitoringu rozwoju populacji bobra europejskiego.

Pytanie 3: Czy istnieje procedura, za pośrednictwem której samorzady mogą przekazywać ministerstwu informacje o wyrządzonych szkodach, a co za tym idzie, czy ministerstwo może, po weryfikacji, wspomóc samorzady w walce z tymi pożytecznymi, ale dość uciążliwymi we współegzystencji zwierzętami?

Nadzorowana przeze mnie Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska prowadzi rejestr zgłoszonych

przez właścicieli gospodarstw szkód wyrządzanych przez zwierzęta objęte ochroną, za których szkody Skarb Państwa wypłaca odszkodowanie w oparciu o art. 126 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) na podstawie informacji przekazywanych przez regionalnych dyrektorów ochrony środowiska oraz dyrektorów parków narodowych.

Planowane jest wykonanie map rozmieszczenia szkód powodowanych przez bobry europejskiego w poszczególnych województwach, co pośrednio będzie odzwierciedlać miejsca występowania tego gatunku i wskazywać miejsca konfliktowe. Należy jednak podkreślić, że dotyczy to tylko szkód powodowanych przez bobry u osób, którym przysługuje odszkodowanie, a więc nie dotyczy m.in. spółek wodnych czy szkód wyrządzonych w mieniu Skarbu Państwa.

Zgodnie z art. 126 ust. 4 ustawy o ochronie przyrody, właściciele lub użytkownicy gospodarstw rolnych i leśnych mogą współdziałać z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, a na obszarze parku narodowego z dyrektorem tego parku, w zakresie sposobów zabezpieczania upraw i płodów rolnych, lasów oraz zwierząt gospodarskich przed szkodami powodowanymi przez bobry w gospodarstwie rolnym, leśnym lub rybackim. Współdziałanie to może obejmować budowę urządzeń lub wykonanie zabiegów zapobiegających szkodom, finansowane z budżetu właściwego miejscowo dyrektora parku narodowego lub regionalnego dyrektora ochrony środowiska, w ramach zawartych umów cywilnoprawnych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Izabeli Leszczyny**

**w sprawie prac prowadzonych nad regulacjami
prawnymi dotyczącymi ekranów typu LED**
(23656)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Izabeli Leszczyny w sprawie reklam świetlnych umieszczanych przy drogach publicznych, którą otrzymałem wraz z pismem Pana Marszałka z dnia 27 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23656/11, spieszę poinformować, że w chwili obecnej Ministerstwo Infrastruktury, pozostając w roboczym kontakcie z pracownikami naukowymi Politechniki

Poznańskiej oraz Instytutu Transportu Samochodowego, nie zamierza biernie czekać na zakończenie badań naukowych i przygotowuje projekt stosownych zmian ustawowych, zmierzający do uregulowania problematyki reklam świetlnych posadawianych w polu widzenia kierujących.

Badania wielu niezależnych instytucji, a także ankiety przeprowadzane wśród samych kierowców wskazują na fakt destrukcyjnego wpływu niektórych reklam na uczestników ruchu drogowego (kierowców) w wypełnianiu przez nich podstawowego zadania, tj. bezpiecznego kierowania pojazdem. Ów destrukcyjny wpływ polega przede wszystkim na upośledzeniu funkcji poprawnego widzenia, tzw. olśnieniu (pojęcie olśnienia jest nieokreślone naukowo, jest nieprecyzyjne, natomiast termin „olśnienie” jest ścisłym określeniem z zakresu techniki świetlnej, zdefiniowanym w Polskiej Normie), co spowodowane jest nieprawidłowo dobranymi parametrami fotometrycznymi eksploatowanej reklamy, oraz zmniejszeniu koncentracji (rozproszeniu uwagi) na podstawowym zadaniu, tj. na kierowaniu pojazdem, co z kolei uwarunkowane jest zwróceniem części uwagi na treściach prezentowanych przez reklamy.

Stan chwilowego zatrzymania wzroku w jednym punkcie nazywany jest fiksacją, a czas fiksacji, jak wskazują badania przeprowadzone w USA, mieści się w granicach 0,2–1,5 sekundy. Kiedy oko kierowcy „spoczywa” na reklamie, pojazd poruszający się z prędkością 50 km/h przejeżdża od 2,8 m do 20,8 m, a do zatrzymania 30,9 m, więc łącznie do 51,7 m. Szacuje się, iż w 10–30% wszystkich wypadków drogowych czynnik rozproszenia uwagi kierowcy jest jednym z powodów zaistnienia tych wypadków, a przyczyną ok. 1/3 tych wypadków były wizualne bodźce zewnętrzne, głównie przydrożne reklamy. Istnieją podstawy, by mówić o wprost proporcjonalnym wzroście liczby wypadków drogowych do liczby reklam przypadających na kilometr drogi. Średni wskaźnik wypadkowości dla odcinków drogi z przydrożnymi billboardami był w USA o 40,9% wyższy niż dla odcinków bez reklam.

Szczegółowe określenie rzetelnych wymagań fotometrycznych jest trudne i wymaga uwzględnienia szeregu czynników, m.in. takich jak pora doby, luminancja reklamy, kontrast z otoczeniem, usytuowanie względem kierunków obserwacji (ruchu pojazdów). Podobnie, określenie wymagań dotyczących czynników rozpraszających uwagę kierowcy wymaga długofalowych badań, które są aktualnie prowadzone. Niemniej jednak, bazując na dostępnych (częściowych) badaniach oraz pomiarach przeprowadzonych przez zespół z Politechniki Poznańskiej, wstępnie już sformułowano zalecenia dotyczące podstawowych parametrów eksploatacyjnych reklam mogących wpływać destrukcyjnie na kierowców. Zaplanowano dwuetapowy sposób wprowadzenia regulacji prawnych dotyczących przydrożnych reklam świetlnych. Prace nad przygotowaniem pierwszego, podstawowego projektu ustawy wraz z przepisami wykonawczymi po-

winy zostać zakończone w bieżącym roku, bez względu na fakt, że badania naukowe nie zostały zakończone. Zważyć bowiem trzeba, że dotychczasowy dorobek naukowy już pozwala na formułowanie podstawowych tez, a gdy chodzi o bezpieczeństwo na drodze, wszelka nieuzasadniona zwłoka pociąga za sobą poważne konsekwencje.

Zalecenia Politechniki Poznańskiej wskazują między innymi, że:

1) maksymalna luminancja powierzchni reklamy nie powinna przekraczać: w nocy – 400 cd/m², zaś w ciągu dnia – 5000 cd/m²;

2) wyświetlanie ruchomych obrazów na tego typu urządzeniach usytuowanych w pobliżu drogi w polu widzenia kierowców powinno być zabronione.

Drugi etap prac legislacyjnych planowany jest wstępnie na lata 2013/2014, po zakończeniu badań naukowych. Miałby on za zadanie dokonanie ewentualnej korekty i doprecyzowania przepisów wprowadzonych w pierwszym etapie.

Odnosząc się do poruszonego w interpelacji wątku, iż wiele podmiotów, w tym przedsiębiorców, zainwestowało w ten typ nośników reklam i pozbawienie ich możliwości prowadzenia dalszej działalności byłoby działaniem przeciw rozwojowi przedsiębiorczości, pragnę zapewnić, że przygotowywane projekty nie będą naruszać podstawowych zasad wywodzonych z art. 2 konstytucji, w tym zasady ochrony praw nabytych oraz zasady ochrony interesów w toku. W tym celu szczególnie analizowane będą przepisy przejściowe i proponowane odpowiednio wydłużone okresy *vacatio legis*. Prawo stanowione w demokratycznym państwie prawnym nie może być bowiem sprzeczne z podstawowymi zasadami wywodzonymi z konstytucji. Trzeba jednak podkreślić, na co wielokrotnie wskazywał Trybunał Konstytucyjny w swoich orzeczeniach, że zasady ochrony praw nabytych oraz zasady ochrony interesów w toku nie mają charakteru absolutnego (orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 11 lutego 1992 r., K. 14/91, 23 listopada 1998 r., SK 7/98, 22 czerwca 1999 r., K. 5/99, 30 marca 2005 r., K19/02, 25 lipca 2006 r., P 24/05 i 18 września 2006 r., SK 15/05).

Zasada ochrony praw nabytych zapewnia ochronę praw podmiotowych zarówno publicznych, jak i prywatnych nabytych czy to *ex lege*, czy w drodze skonkretyzowanych decyzji przyznających świadczenia, jak i praw nabytych *in abstracto* (zgodnie z ustawą przed zgłoszeniem wniosku o ich przyznanie), a także ekspektatyw maksymalnie ukształtowanych, tj. takich, które spełniają wszystkie zasadnicze przesłanki ustawowe nabycia praw pod rządami danej ustawy bez względu na stosunek do nich późniejszej ustawy. Zasada ochrony praw nabytych, podobnie jak zasada *lex retro non agit*, mają charakter zasad przedmiotowych, wyznaczających co do zasady granice ingerencji władzy publicznej w sferę praw podmiotowych. Zasada ochrony praw nabytych – w kontekście posiadania reklamy świetlnej w pobliżu drogi, w czasie i zakresie, w jakim przepisy prawa powszechnego nie

regulowały tej materii – nie wyklucza stanowienia regulacji, które zniosą lub ograniczą te prawa podmiotowe.

Koncepcja istoty praw i wolności opiera się na założeniu, że w ramach każdego konkretnego prawa i wolności można wyodrębnić pewne elementy podstawowe (rdzeń, jadro), bez których takie prawo czy wolność w ogóle nie będą mogły istnieć, oraz pewne elementy dodatkowe, które mogą być przez ustawodawcę zwykłego ujmowane i modyfikowane w różny sposób, bez zniszczenia tożsamości danego prawa czy wolności.

Ciążący na organach państwa z mocy art. 21 konstytucji obowiązek ochrony prawa własności, a więc również możliwości swobodnego korzystania z prywatnej przydrożnej działki, na której stoi reklama świetlna, i pobierania z tego tytułu pożytków, może i powinien być ograniczony w zakresie, w jakim korzystanie z tego prawa narusza inne prawa korzystające z takiej samej lub silniejszej ochrony. Należy zważyć, że bezpieczeństwo ruchu drogowego jest bezpieczeństwem obywateli, zaś w tym przypadku art. 5 konstytucji, stanowiący, że Rzeczpospolita Polska (...) zapewnia (...) bezpieczeństwo obywateli, alokuje wyżej bezpieczeństwo obywateli od ochrony prawa własności. Przy wprowadzeniu w omawianym zakresie ograniczenia praw nabytych konieczne zatem będzie dochowanie zasady proporcjonalności, którą statuuje art. 31 ust. 3 konstytucji.

Niewątpliwie w klauzuli generalnej „ważnego interesu publicznego” mieszczą się wszystkie wartości wymienione w art. 31 ust. 3 konstytucji. Zgodnie z nim, warunkiem ograniczenia korzystania z wolności lub praw jest „konieczność w demokratycznym państwie”, wynikająca z imperatywu zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego w państwie, z potrzeby ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej oraz z niezbędności ochrony wolności i praw innych osób.

Odnosząc się do poruszonego w interpelacji wątku swobody działalności gospodarczej, pragnę podkreślić, że ustawa zasadnicza niezbędną przesłanką legalnego ograniczenia wolności działalności gospodarczej czyni szczególny czy też kwalifikowany rodzaj interesu publicznego, mianowicie interes „ważny”. Ustawodawca musi zatem każdorazowo wykazać, iż ograniczenie wolności działalności gospodarczej służy ochronie szczególnie istotnego interesu publicznego (np. bezpieczeństwa ruchu drogowego, a więc zdrowia, życia – bezpieczeństwa obywateli). Konieczność ograniczenia tej wolności jest uzasadniona, o ile ustanawiane ograniczenia są zgodne z zasadą proporcjonalności, a więc: zastosowane środki prowadzą do zamierzonych celów, są niezbędne dla ochrony interesu, z którym są powiązane, skutki ograniczeń są proporcjonalne do ciężarów nakładanych na obywatela. Z zasady proporcjonalności wynika wymóg doboru takiego środka ograniczenia wolności lub praw, który służyłby osiągnięciu zamierzonego celu, z uwzględnieniem postulatu adekwat-

ności, do czego resort infrastruktury będzie dążył przy tworzeniu nowych regulacji w zakresie przydrożnych reklam świetlnych.

W pojęciu ograniczenia koniecznego zawiera się nie tylko materialnoprawne określenie treści ograniczenia, ale też dopuszczalność stosowania środków niezbędnych dla zapewnienia respektowania owego ograniczenia przez adresatów normy ograniczającej. Każdy wypadek konieczności ochrony dóbr wskazanych w art. 31 ust. 3 konstytucji mieści się w klauzuli ważnego interesu publicznego w rozumieniu art. 22 konstytucji, jednak w zakresie owego ważnego interesu publicznego mieszczą się ponadto wartości niewymienione w art. 31 ust. 3 konstytucji. W konsekwencji zakres dopuszczalnych ograniczeń wolności działalności gospodarczej jest – przynajmniej z punktu widzenia materialnoprawnych przesłanek ograniczeń – szerszy od zakresu ograniczeń tych wolności i praw, do których odnosi się art. 31 ust. 3 konstytucji (wyrok TK z 8 lipca 2008 r., K 46/07).

Odpowiadając na pytanie o etap prac – badań naukowych, jak poinformował nas kierownik projektu prof. dr hab. inż. Konrad Domke z Politechniki Poznańskiej, przeprowadzone dotychczas badania pilotażowe praktycznie już pozwoliły określić warunki fotometryczne, jakim powinny takie reklamy odpowiadać, aby nie powodowały olśnienia u kierowców. Jest mało prawdopodobne, aby te ustalone wartości graniczne uległy w trakcie dalszych badań istotnym zmianom. Niestety, przyspieszenie projektu badawczego (szacowanego na okres 2,5 lat) jest ograniczone z przyczyn obiektywnych (np. czasochłonne procedury przetargowe na zakup specjalistycznej aparatury). Wyniki eksperymentalnych pomiarów spodziewane są na początku roku 2012.

Odpowiadając na ostatnie pytanie, czy ministerstwo przewiduje konsultacje z producentami ekranów i przedsiębiorcami prowadzącymi tego typu działalność, w trakcie których można byłoby uzyskać rozwiązanie korzystne dla wszystkich stron, informuję, iż takich konsultacji nie wykluczam. Na zasadach określonych przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa każdy może zgłosić zainteresowanie pracami nad projektem ustawy lub rozporządzenia i wziąć udział w procesie legislacyjnym. Jednak jeśli chodzi o tzw. wysłuchanie publiczne w procesie stanowienia ustawy, to może zostać ono przeprowadzone po wniesieniu projektu ustawy do Sejmu, na zasadach określonych w regulaminie Sejmu. Podmiot, który zgłosi zainteresowanie pracami nad projektem ustawy, będzie mógł, na zasadach określonych w regulaminie Sejmu, wziąć udział w wysłuchaniu publicznym dotyczącym tego projektu.

Pozostają z szacunkiem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie zmian w ustawie
Prawo o szkolnictwie wyższym
dotyczących płatnych kierunków studiów
i stypendiów naukowych (23657)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji pana posła Romualda K. Ajchlera, przesłanej przy piśmie znak: SPS-023-23657/11 z dnia 27 lipca 2011 r., w sprawie płatnych kierunków studiów i stypendium rektora dla najlepszych studentów, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. W ostatnich latach obserwujemy wzrost liczby studentów studiujących kilka kierunków studiów. Z przeprowadzonych przez MNiSW analiz wynika, że w uczelniach publicznych jednocześnie na dwóch lub więcej kierunkach studiów stacjonarnych w uczelni macierzystej studiuje 6,94% studentów, a biorąc pod uwagę studiowanie również w uczelniach innych niż macierzysta – 9,21% studentów. Studiowanie drugiego kierunku studiów wiąże się często z dokonaniem nieprzemyślanego wyboru kierunku, który różni się z oczekiwaniami studenta. Z tego też powodu studia na takim kierunku są przerywane.

2. Z przeprowadzonych analiz wynika, iż największą liczbę studentów studiuje na kierunkach ekonomicznych oraz administracyjnych – 23%, społecznych – 13,9%, pedagogicznych – 12%, humanistycznych – 8,8%. Wśród studentów tych kierunków są studenci studiujący równolegle dwa kierunki studiów. Studiujący dwa lub więcej kierunków studiów nie są zazwyczaj osobami, które po kilku latach studiów i bardzo dobrych wynikach decydują się podjąć jeszcze jeden kierunek studiów, ale studenci, którzy prawie równolegle rozpoczynają kilka kierunków studiów, ostatecznie kończąc tylko jeden z nich. Takie działania ograniczają dostęp do studiów bezpłatnych osobom z nieco słabszymi wynikami z matury. Mając powyższe na uwadze, należało zaproponować rozwiązanie, które dawałoby szansę na bezpłatne studia większej liczbie młodzieży, nie ograniczając jednocześnie możliwości studiowania drugiego kierunku studiów przez najlepszych studentów.

3. Student studiów stacjonarnych w uczelni publicznej będzie miał prawo do studiowania bez wnoszenia opłat w ramach określonej liczby punktów ECTS, pozwalającej na ukończenie studiów zarówno pierwszego stopnia, jak i drugiego stopnia. Jeżeli student przerwie studia (np. w związku z urlopem dziekańskim), będzie mógł je kontynuować bez wnoszenia opłat w ramach niewykorzystanej puli punktów.

4. Ustawa ani akty wykonawcze do ustawy nie wprowadzają limitu osób, które będą mogły studiować drugi kierunek bez wnoszenia opłat. Nowe przepisy dotyczące możliwości pobierania opłat za niektóre usługi edukacyjne będą dawały wszystkim osobom

prawo do podjęcia studiów na drugim kierunku w uczelni publicznej bez wnoszenia opłat, ale bezpłatne kontynuowanie tych studiów będzie możliwe tylko dla najlepszych studentów, tzn. tych, którzy spełnią kryteria uzyskania stypendium rektora dla najlepszych studentów. Należy podkreślić, iż studenci ci muszą spełnić odpowiednie kryteria, a nie pobierać stypendium rektora.

5. Znowelizowana ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym zapewni nie tylko bardziej sprawiedliwy dostęp do bezpłatnego kształcenia, ale jednocześnie skłoni do bardziej przemyślanego wyboru kierunku studiów i projektowania własnej kariery zawodowej, a także większego zainteresowania ofertą kształcenia na kierunkach, których absolwenci poszukiwani są na rynku pracy. Rozwiązanie to jest spójne ze zmianami dotyczącymi autonomii programowej, która powinna wpłynąć na zmianę oferty kształcenia dostosowanej do potrzeb rozwoju gospodarki i rynku pracy, i w konsekwencji ograniczyć potrzebę studiowania kilku kierunków równocześnie. Oznacza to, że po wdrożeniu nowych przepisów student będzie mógł studiować jeden kierunek, a wybierając dla siebie interesujące go dodatkowe zagadnienia (kursy) w ramach dodatkowych 30 punktów ECTS, będzie podwyższać swoje kwalifikacje zawodowe bez konieczności studiowania drugiego kierunku. Nowelizacja sprzyja także tworzeniu kierunków interdyscyplinarnych i międzyobszarowych, w ramach których student będzie mógł bezpłatnie studiować dzisiejsze dwa lub więcej kierunków.

6. W związku z powyższym nowe rozwiązania, wprowadzone ustawą o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, wpłyną na zwiększenie dostępu do bezpłatnych studiów dla osób rozpoczynających kształcenie na pierwszym kierunku studiów, a także na lepsze dostosowanie kształcenia do potrzeb rynku pracy.

7. Jednym z istotnych celów reformy systemu szkolnictwa wyższego jest zapewnienie bardziej efektywnego systemu identyfikowania najbardziej utalentowanych studentów i doktorantów w celu zapewnienia im specjalnego dofinansowania, a przez to stworzenie im lepszych warunków nauki i pracy naukowej. Najzdolniejsi studenci będą mogli ubiegać się o stypendia rektora dla najlepszych studentów, a także o stypendium ministra za wybitne osiągnięcia. O takie stypendia będą mogli ubiegać się również najzdolniejsi doktoranci.

8. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 181 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym stypendium rektora dla najlepszych studentów jest świadczeniem, które może być przyznawane według różnych kryteriów, tj. wysokiej średniej ocen, osiągnięć naukowych, artystycznych lub wysokich wyników sportowych. Kryteria te – w ramach autonomii uczelni – będą określane w szczegółowych regulaminach przyznawania świadczeń pomocy ma-

terialnej dla studentów zarówno łącznie, jak i selektywnie. Nie ma obowiązku zamieszczania w regulaminie wszystkich wymienionych w ustawie kryteriów. Regulamin ten może zatem przewidywać, iż stypendium rektora dla najlepszych studentów będzie przyznawane wyłącznie według kryterium wysokiej średniej ocen albo wyłącznie według kryterium osiągnięć naukowych, artystycznych lub sportowych, albo według kilku kryteriów łącznie. Działalność charytatywna jest godna uznania, ale nie może stanowić kryterium przyznawania stypendium rektora, które ma charakter stypendium naukowego.

9. Nowe przepisy pozwolą na utworzenie specjalnej ścieżki dla wybitnie uzdolnionych studentów – „Diamentowy grant”, która umożliwi rozpoczęcie zaawansowanych badań naukowych zaraz po ukończeniu studiów licencjackich lub inżynierskich bez konieczności obrony pracy magisterskiej, zapewniając jednocześnie finansowanie badań kończących się obroną pracy doktorskiej. Wybitnie uzdolnieni absolwenci studiów licencjackich i inżynierskich oraz studenci po ukończeniu trzeciego roku jednolitych studiów magisterskich będą mogli w drodze konkursu, realizowanego w ramach programu ministra właściwego do spraw nauki „Diamentowy grant”, otrzymać środki na badania naukowe, finansowane ze środków przewidzianych w budżecie państwa na naukę.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Anny Bańkowskiej
i Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie negatywnych skutków wejścia
w życie nowelizacji ustawy o rehabilitacji
zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu
osób niepełnosprawnych (23658)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłów Anny Bańkowskiej i Tadeusza Tomaszewskiego z dnia 13 lipca 2011 r. (znak: SPS-023023658/11), uprzejmie informuję, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej na bieżąco monitoruje sytuację na rynku pracy osób niepełnosprawnych, w tym stosowania art. 22 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721) w brzmieniu nadanym

ustawą o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475) uchwaloną z inicjatywy poselskiej w dniu 29 października 2010 r.

Resort rozporządzeniem z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie ustalenia wzorów deklaracji składanych Zarządowi Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych przez pracodawców zobowiązanych do wpłat na ten fundusz (Dz. U. Nr 44, poz. 231) przygotował formularze sprawozdawcze umożliwiające dokładniejszą analizę zjawisk związanych z ulgami we wpłatach na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Wspomniane rozporządzenie wyszczególnia kwoty i zasady nabycia ulg przez pracodawców korzystających z obniżenia wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Ponadto opracowano nowe wzory informacji, o których mowa w art. 21 ust. 2e ustawy, składanych przez podmioty zwolnione z wpłat, w tym przez uprawnionych do wystawiania informacji o wysokości ulg. Komplet danych w tym zakresie uzyskanych w lipcu 2011 r. jest analizowany celem oceny skutków wprowadzenia zmian do art. 22 ustawy w zakresie przewidzianym w ustawie z dnia 29 października 2010 r.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie posiada szczegółowych informacji na temat przyczyn wzrostu bezrobocia wśród osób niepełnosprawnych, gdyż pracodawcy nie muszą sprawozdawać się ministrowi z podstaw rozwiązywania umów o pracę z pracownikami. W związku z powyższym wnioski mogą dotyczyć tylko jednostkowych przypadków zgłaszanych do wiadomości Biura Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych przez pracodawców, pracowników niepełnosprawnych oraz przez organy administracji publicznej.

Z informacji otrzymywanych przez Biuro Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych wynika, że część pracodawców utraciło prawo do wystawiania ulg. Pracodawcy ci dzielą się na tych, którzy nie podjęli żadnych działań dotyczących przystosowania struktury zatrudnienia do nowych wymagań określonych w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, oraz na tych, którzy podjęli takie działania (na ogół poprzez zwiększenie zatrudnienia osób o szczególnych schorzeniach lub poprzez zmiany organizacyjno-prawne przedsiębiorstwa skutkujące zachowaniem prawa do udzielania ulg przez wydzielone zakłady). Biuro nie otrzymało żadnych informacji o zwolnieniach osób niepełnosprawnych przez pracodawców dotychczas uprawnionych do udzielania ulg, co jest uzasadnione, ponieważ z reguły na osoby niepełnosprawne zatrudnione u tych pracodawców przysługuje dofinansowanie, o którym mowa w art. 26a wspomnianej ustawy. Należy także wskazać, że w razie ponownego zatrudnienia osób niepełnosprawnych pracodawca ten mógłby mieć poważne problemy z wykazaniem tzw.

efektu zachęty stanowiącego w myśl rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 traktatu (ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz. Urz. WE L 214 z 09.08.2008, str. 3) warunek konieczny do uzyskania tego dofinansowania.

Resort pracy nie otrzymuje również informacji o poziomie ewentualnych strat finansowych ponoszonych przez pracodawców w związku z wprowadzeniem zmian oszczędnościowych wynikających z nowelizacji z dnia 29 października 2010 r., jak również nie docierają od pracodawców z chronionego rynku pracy sygnały o problemach związanych z funkcjonowaniem tego przepisu. Ewentualne prace legislacyjne nad zmianą art. 22 ust. 1 ustawy o rehabilitacji (...) muszą być poprzedzone wnikliwą analizą konsekwencji nowelizacji dla budżetu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, a także dla osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności z tzw. schorzeniami specjalnymi (szczególnymi), które w wyniku zmiany tego przepisu mogą mieć mniejsze szanse na zatrudnienie.

Kwestia dotacji z budżetu państwa dla Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych rozpatrzona będzie dopiero na etapie prac nad przyszłoroczną ustawą budżetową.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Wolak**

w sprawie zmian w ustawie o pomocy społecznej i ustawie Kodeks cywilny (23659)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Ewy Wolak z dnia 8 lipca 2011 r. w sprawie zmian w ustawie o pomocy społecznej i ustawie Kodeks cywilny udzielam następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 101 ust. 1 i ust. 2 ustawy o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) właściwą miejscowo gminą do przyznania świadczenia z systemu pomocy społecznej jest gmina miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o świadczenie, a w przypadku osoby bezdomnej gmina jej ostatniego miejsca zameldowania.

Pojęcie miejsca zamieszkania definiuje Kodeks cywilny. Zgodnie z art. 25 K.c. miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu.

Oznacza to, że co do zasady miejscem zamieszkania osoby fizycznej ubiegającej się o świadczenie z pomocy społecznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. Pojęcie miejsca zamieszkania nawiązuje do miejscowości, w której osoba przebywa, a nie konkretnego lokalu mieszkalnego. Fakt zameldowania może służyć pomocniczo w ustaleniu miejsca przebywania, nie powinien zaś mieć znaczenia rozstrzygającego przy ustalaniu miejsca zamieszkania. Zameldowanie jest aktem administracyjnym, który potwierdza okoliczność stałego zamieszkiwania w danej miejscowości, stanowi ułatwienie w ustaleniu miejsca zamieszkania, ale o nim nie przesądza. Z zameldowaniem nie jest więc związane domniemanie, że określa ono miejsce zamieszkania. Warto wskazać w tym miejscu postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 15 lutego 2006 r., sygn. akt I OW 231/05, w którym podkreślono, iż samo zameldowanie, będące kategorią prawa administracyjnego, nie przesądza o miejscu zamieszkania w rozumieniu prawa cywilnego. Z uwagi na powyższe zasada jakby pierwszeństwa miejsca zamieszkania przed miejscem zameldowania wydaje się być słuszna. Kolejnym postanowieniem potwierdzającym takie stanowisko w sprawie jest postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 marca 2008 r., sygn. akt I OW 121/07, oraz z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt I OW 59/07.

Natomiast stosownie do art. 27 K.c. miejscem zamieszkania osoby pozostającej pod opieką jest miejsce zamieszkania opiekuna. Powyższe potwierdza postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 października 2007 r., sygn. akt I OW 75/07, w którym sąd stwierdza, iż organem właściwym do rozpoznania wniosku o skierowanie osoby ubezwłasnowolnionej całkowicie do domu pomocy społecznej jest wójt gminy właściwej ze względu na miejsce zamieszkania jej opiekuna.

Charakter pobytu w danej gminie ustala samodzielnie ośrodek pomocy społecznej, posiłkując się wyżej wskazanymi przepisami.

Odnosząc się do kolejnej kwestii, dotyczącej zobowiązania kuratora sądowego do współpracy z ośrodkiem pomocy społecznej, w sytuacji, kiedy sprawują kontrolę na osobami po odbytej karze za przestępstwo przemocy w rodzinie, to odpowiednie regulacje istnieją już w obowiązujących przepisach. Na mocy art. 11 pkt 3 ustawy o kuratorach sądowych kurator sądowy jest zobowiązany do współpracy z właściwym samorządem i organizacjami społecznymi, które statutowo zajmują się opieką, wychowaniem, resocjalizacją, leczeniem i świadczeniem pomocy społecznej w środowisku otwartym.

Szczegółowy sposób wykonywania uprawnień i obowiązków kuratorów sądowych, uwzględniając potrzebę szybkiego wykonywania orzeczeń sądu oraz

zagwarantowania praw i interesów podopiecznych, określa rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia z dnia 12 czerwca 2003 r.

Ponadto, zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, kuratorzy sądowi są członkami zespołu interdyscyplinarnego, w którego skład wchodzi także przedstawiciele jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, Policji, oświaty, ochrony zdrowia, organizacji pozarządowych (art. 9a ustawy). Zespół interdyscyplinarny realizuje działania określone w gminnym programie przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz ochrony ofiar przemocy w rodzinie.

Zadaniem zespołu interdyscyplinarnego jest integrowanie i koordynowanie działań, w szczególności przez diagnozowanie problemu przemocy w rodzinie, podejmowanie działań w środowisku zagrożonym przemocą w rodzinie, mających na celu przeciwdziałanie temu zjawisku, inicjowanie interwencji w środowisku dotkniętym przemocą w rodzinie, inicjowanie działań w stosunku do osób stosujących przemoc w rodzinie.

W chwili obecnej nie przewiduje się żadnych prac związanych ze zmianą powyższych przepisów. Zasygnalizowane przez Panią Poseł problemy zostaną jednak przeanalizowane pod kątem zmian w prawie w toku kolejnych prac legislacyjnych.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego**

**w sprawie możliwości drastycznego wzrostu
cen energii elektrycznej będącego skutkiem
irracjonalnej polityki Komisji Europejskiej**
(23661)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23661/11) dotyczące interpelacji pana posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie możliwości drastycznego wzrostu cen energii elektrycznej będącego skutkiem polityki Komisji Europejskiej uprzejmie informuję, co następuje.

Przyjęcie i wdrożenie postanowień pakietu energetyczno-klimatycznego ma na celu przede wszystkim zintensyfikowanie działań związanych z przeciwdziałaniem zmianom klimatu przy jednoczesnym

zwiększeniu bezpieczeństwa energetycznego państw Unii Europejskiej oraz ma spowodować, iż gospodarka UE stanie się wysokowydajna, a jednocześnie niskoemisyjna. Ponadto realizacja postanowień pakietu energetyczno-klimatycznego, w tym 20-procentowej redukcji emisji gazów cieplarnianych, ma stanowić przykład dla państw spoza UE, iż możliwa jest realizacja celów środowiskowych przy jednoczesnym zachowaniu konkurencyjności gospodarki.

Jak pokazuje raport przygotowany przez McKinsey & Company, Polska posiada potencjał redukcji emisji o 236 MtCO₂e do roku 2030, co stanowi 31-procentową obniżkę emisji w stosunku do jej poziomu z roku 2005. Według ww. raportu możliwa jest również redukcja emisji do roku 2020 o 20% w stosunku do poziomu odniesienia. Należy zauważyć, że w chwili obecnej niemożliwa jest ocena efektywności realizacji pakietu energetyczno-klimatycznego, gdyż nowe zasady wprowadzane przez dokumenty wchodzące w skład pakietu energetyczno-klimatycznego zaczną obowiązywać dopiero w roku 2013. W związku z powyższym pierwszym ocen działania zmienionego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych będzie można dokonać najwcześniej po roku jego funkcjonowania.

Rzeczpospolita Polska prezentowała i nadal prezentuje stanowisko, że ewentualna decyzja Unii Europejskiej w sprawie zwiększenia zobowiązań redukcyjnych (z 20% do 30%) będzie miała istotne znaczenie zarówno dla Unii jako całości, jak i dla poszczególnych państw członkowskich, wpływając na unijną gospodarkę i jej konkurencyjność w skali zarówno regionalnej, jak i globalnej. Z tego względu musi być poprzedzona szczegółową analizą propozycji zobowiązań innych stron, jak również analizą skutków gospodarczych i ekonomicznych dla Unii Europejskiej (z uwzględnieniem wpływu na poszczególne kraje członkowskie) takiej decyzji. Emisja z Unii Europejskiej to ok. 14% emisji globalnych. Oznacza to, że przejście Unii na wyższy niż 20% poziom redukcji emisji nie przyniesie wskazanej w raporcie Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC), wymaganej redukcji z krajów rozwiniętych. Nie wpłynie też istotnie na ograniczenie światowej emisji.

Rząd Polski uważa, że aby Unia Europejska mogła podjąć się 30% zobowiązania, muszą być spełnione trzy kluczowe warunki, które zostały uprzednio uzgodnione w ramach dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz konkluzji Rady ds. Środowiska:

— musi dojść do globalnego (w tym największych emitentów, tj. USA, Chin, Indii), wiążącego prawnie porozumienia,

— wiążące zobowiązania poszczególnych krajów w ww. porozumieniu muszą być porównywalne. Porównywalność musi być mierzona nie tylko pod względem ilości, ale także pod względem wpływu na

gospodarkę państw konkurencyjnych z Unii Europejskiej na różnych rynkach światowych. W przypadku państw rozwijających się zobowiązania muszą odzwierciedlać posiadane możliwości do redukcji emisji i zdolność do ponoszenia kosztów,

— analiza wpływu wyższego celu (impact assessment) musi przedstawiać racjonalność decyzji podwyższenia ambicji do 30% – korzyści wynikające z nowych szans i możliwości rozwojowych dla gospodarki europejskiej powinny przewyższać potencjalne koszty wynikające z zagrożenia konkurencyjności gospodarki Unii Europejskiej.

Rząd Polski, w tym przedstawiciele Ministerstwa Środowiska, podczas spotkań na forum Unii Europejskiej wyraźnie podkreśla, że w obecnym momencie nie ma przesłanek, by cel redukcyjny podwyższyć i bardzo krytycznie podchodzi do propozycji bezwarunkowego podwyższania celów redukcyjnych w Unii Europejskiej. Szczególnie wyraźnie przedstawiamy pogląd, iż zwiększenie celu redukcyjnego przez Unię nie wpłynie na stan emisji globalnych, natomiast będzie miało bardzo istotne znaczenie dla warunków funkcjonowania gospodarek państw członkowskich.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Maćkowiak-Pandera

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego**

**w sprawie przyznania przez prezesa NFZ
nagród finansowych dyrektorom
oddziałów wojewódzkich (23662)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 26 lipca 2011r. (SPS-023-23662/11), przy którym przesłano interpelację posła na Sejm RP pana Jana Burego, w sprawie przyznania przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia nagród finansowych dyrektorom oddziałów wojewódzkich, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

W dniach od 8 października 2010r. do 22 października 2010 r. z polecenia i upoważnienia ministra zdrowia przeprowadzona została kontrola w centrali Narodowego Funduszu Zdrowia w Warszawie, której zakresem objęto działalność Narodowego Funduszu Zdrowia w zakresie przyznanych lub wypłaconych w 2010 r. dyrektorom oddziałów wojewódzkich NFZ innych niż wynagrodzenie zasadnicze świadczeń wynikających ze stosunku pracy. Okres objęty kontrolą obejmował działalność Narodowego Funduszu Zdrowia od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 22 października 2010 r.

W wyniku przeprowadzonej kontroli ustalono, co następuje:

a) w Narodowym Funduszu Zdrowia nie obowiązują akty prawa wewnętrznego regulujące zasady przyznawania innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy (takich jak nagrody czy premie) dyrektorom OW NFZ;

b) w okresie objętym kontrolą w NFZ nie wypłacono dyrektorom OW NFZ premii ani odpraw;

c) średnia wysokość przyznanej przez prezesa NFZ nagrody dla dyrektora OW NFZ wyniosła w okresie objętym kontrolą 12 201 zł. Łączna kwota przeznaczona na nagrody dla dyrektorów OW NFZ w okresie objętym kontrolą wyniosła 158 620 zł;

d) w styczniu 2010 r. prezes NFZ przyznał wszystkim dyrektorom OW NFZ z wyjątkiem dyrektorów oddziału: lubelskiego, małopolskiego, opolskiego i podkarpackiego nagrody, którą uzasadnił następująco: „za sprawne przeprowadzenie procesu kontraktowania świadczeń zdrowotnych na rok 2010 na terenie kierowanego przez panią/pana oddziału wojewódzkiego”. Ponadto w marcu 2010 r. prezes NFZ przyznał nagrodę dyrektor Mazowieckiego OW NFZ, którą uzasadnił następująco: „za osiągnięcie dodatniego wyniku finansowego za 2009 r. w kierowanym przez panią oddziale wojewódzkim NFZ”.

W wyniku przeprowadzonej kontroli minister zdrowia wystosował do prezesa NFZ wystąpienie pokontrolne, w którym polecił opracowanie procedury wewnętrznej zapewniającej ustalenie jednolitych i zobiektywizowanych kryteriów przyznawania nagród dyrektorom OW NFZ wraz z ustaleniem ich maksymalnej rocznej wysokości. W wystąpieniu pokontrolnym minister zdrowia wskazał następujące minimalne warunki niezbędne, po spełnieniu których dyrektorowi OW NFZ może zostać przyznana nagroda: przestrzeganie dyscypliny finansów publicznych, przestrzeganie praw pracowniczych oraz wymagania odnośnie do kontroli zarządczej (określone przez ministra finansów) w OW NFZ.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Rygla**

**w sprawie szeroko pojętej profilaktyki
i rozwiązywania problemów alkoholowych**
(23664)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23664/11), uprzejmie przedkładałam odpo-

wiedź na interpelację pana posła Wiesława Rygla, przesłaną również do prezesa Rady Ministrów (znak: SPS-023-23482/11), w sprawie szeroko pojętej profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych.

Odpowiadając na pierwsze pytanie pana posła, uprzejmie informuję, że w opinii Ministerstwa Zdrowia, a także podległej ministrowi zdrowia Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych obowiązujące uregulowania dotyczące cofania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych w należytym stopniu zabezpieczają interes zdrowia publicznego przy jednoczesnym poszanowaniu uprawnień obywateli i przedsiębiorców. Co za tym idzie, podejmowanie działań o charakterze legislacyjnym w przedmiotowym zakresie nie wydaje się celowe. Jednocześnie uprzejmie informuję, że do ustawowych obowiązków Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych należy między innymi udzielanie merytorycznej pomocy samorządom, instytucjom, stowarzyszeniom i osobom fizycznym realizującym zadania związane z profilaktyką i rozwiązywaniem problemów alkoholowych. Z informacji uzyskanej z Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych wynika, że istotną część zadań dotyczących pomocy samorządom stanowi pomoc prawna i merytoryczna w zakresie postępowań o cofanie zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych.

Odnosząc się do drugiego pytania pana posła, poruszającego kwestię skutecznych mechanizmów przeciwdziałających dalszej działalności przedsiębiorców łamiących przepisy ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, pragnę poinformować, że w opracowanym w Ministerstwie Zdrowia projekcie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz niektórych innych ustaw przewidziano rozwiązanie, zgodnie z którym wobec każdej osoby skazanej z art. 43 ww. ustawy (tj. w związku z prowadzeniem sprzedaży napojów alkoholowych bez zezwolenia lub wbrew jego warunkom lub zakazom) przewiduje się obligatoryjne orzekanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu napojami alkoholowymi na okres od 3 lat do 5 lat. Ponadto w projekcie proponuje się również rozwiązanie, zgodnie z którym organ zezwalający zawiesza wszczęte postępowanie o udzielenie zezwolenia, w przypadku gdy wobec osoby odpowiedzialnej za działalność przedsiębiorcy ubiegającego się o zezwolenie wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów o czyn z art. 43 ww. ustawy.

Odnosząc się do ostatniego z poruszonych zagadnień, należy zauważyć, iż w projekcie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz niektórych innych ustaw znalazł się zapis: „Kto odsprzedaje lub dostarcza napój alkoholowy osobie do lat 18, podlega karze grzywny nie niższej niż 2500 zł”.

W opinii Ministerstwa Zdrowia zaproponowane powyżej zmiany w ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi skutecznie ure-

gulują kwestie poruszone przez pana posła w nadesłanej interpelacji.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie krytyki polskich
zakładów karnych przez UE (23665)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., nr SPS-023-23665/11, dotyczące interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie krytyki polskich zakładów karnych przez UE uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W raporcie CPT zostały podjęte dwa problemy dotyczące więziennictwa: przeludnienie i niewystarczająca opieka medyczna w zakładach karnych i aresztach śledczych. Należy zauważyć, że w raporcie CPT nie ma mowy o jakichkolwiek „torturach, biciu, rażeniu prądem wobec osób pozbawionych wolności” ani o „wstrząsającym raporcie dotyczącym polskich więzień”.

Aktualnie, według stanu na dzień 29 lipca 2011 r., zaludnienie oddziałów mieszkalnych jednostek penitencjarnych występuje na poziomie 97,1%. W aresztach śledczych i zakładach karnych przebywa ogółem 82 000 osadzonych, z czego 8462 to tymczasowo aresztowani, 73 056 to skazani, 482 to ukarani. Ogólna pojemność jednostek penitencjarnych wynosi 82 124 miejsca. Ponadto w jednostkach penitencjarnych funkcjonują 2452 dodatkowe miejsca zakwaterowania utworzone na podstawie § 3 ust. 1 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie trybu postępowania właściwych organów w wypadku, gdy liczba osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych przekroczy w skali kraju ogólną pojemność tych zakładów (Dz. U. z 2009 r., Nr 202, poz. 1564). Powyższe miejsca powstały ze świetlic i innych pomieszczeń, które zostały przystosowane do warunków cel mieszkalnych.

W oddziałach mieszkalnych jednostek penitencjarnych jest rozmieszczonych 79 783 osadzonych. Natomiast 2217 osób pozbawionych wolności jest zakwaterowanych w celach mieszkalnych znajdujących się w oddziałach szpitalnych, oddziałach i celach dla „niebezpiecznych”, celach izolacyjnych, izbach chorych, pomieszczeniach usytuowanych w domach dla

matki i dziecka oraz oddziałach tymczasowego zakwaterowania skazanych – wyłączonych z ogólnej pojemności jednostek penitencjarnych na podstawie § 2 ust. 2 pkt 1 cytowanego rozporządzenia.

Według miesięcznej informacji statystycznej sporządzonej na dzień 30 czerwca 2011 r. liczba orzeczeń oczekujących na wykonanie kształtuje się na poziomie 43 020 i dotyczy 35 992 osób. Dla 31 966 osób termin stawienia się do odbycia kary już upłynął, co nie spowodowało ich stawienia się w jednostce penitencjarnej.

W związku z zarzutem zawartym w raporcie CPT, że „polskie więzienia są przepełnione” informuję, że wszelkie działania Służby Więziennej na każdym szczeblu organizacyjnym były i nadal są podporządkowane zapewnieniu wszystkim osadzonym ustawowej powierzchni w celi mieszkalnej, aby nie rodziło to skutków w postaci naruszenia praw osadzonych, a w konsekwencji roszczeń majątkowych wobec Skarbu Państwa.

Wymogi dotyczące minimalnej powierzchni w celi mieszkalnej przypadającej na jednego osadzonego zostały określone w prawie krajowym w art. 110 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 1997 r., Nr 90, poz. 557, z późn. zm.). Norma powierzchni przypadająca na jednego osadzonego została ustalona na poziomie 3 m². Na dzień 29 lipca 2011 r. Służba Więzienna zapewniła 99,95% osadzonym kodeksową normę mieszkalną, natomiast w stosunku do 41 osadzonych w skali kraju dyrektorzy jednostek penitencjarnych wydali decyzję o umieszczeniu w warunkach przeludnienia w trybie art. 110 § 2a–c K.k.w.

Należy jednak podkreślić, że przy tak wysokiej liczbie populacji więziennej w stosunku do możliwości infrastrukturalnych Służby Więziennej na dzień dzisiejszy nie jest możliwe zapewnienie każdemu osadzonemu 4 m² powierzchni celi mieszkalnej, które wymagają od państwa polskiego organizacje międzynarodowe. Więziennictwo będzie dążyć do zapewnienia takiej normy powierzchni każdemu osadzonemu, jednakże zależy to w znacznej mierze od polityki karnej państwa, a także możliwości finansowych, które umożliwiłyby budowę jednostek penitencjarnych.

W zakresie rozwiązania problemu wysokiego zaludnienia jednostek penitencjarnych Służba Więzienna podejmuje działania mające na celu wzrost liczby miejsc zakwaterowania dla osadzonych. W latach 2006–2010 w wyniku prowadzonej działalności inwestycyjnej uzyskano dodatkowo 15 249 miejsc zakwaterowania dla osadzonych. W 2011 r. zostaną zakończone dwa zadania inwestycyjne skutkujące oddaniem 308 nowych miejsc zakwaterowania (258 miejsc w Oddziale Zewnętrznym Aresztu Śledczego w Ostrołęce w Przytułach Starych oraz 50 miejsc w Zakładzie Karnym w Uhercach). W latach następnych planuje się zakończyć zadania inwestycyjne skutkujące odpowiednio: w 2012 r. – 523 miejscami, w 2013 r. – 258 miejscami, zaś w 2014 r. – 446 miejscami zakwaterowania osadzonych. Warto również przy tej okazji

dodać, że na dzień 1 sierpnia 2011 r. wyłączono czasowo z pojemności jednostek penitencjarnych 335 miejsc zakwaterowania, w szczególności z uwagi na remonty. Planowane remonty realizowane są w możliwie jak najkrótszych okresach i w sposób umożliwiający wyłączenie jak najmniejszej liczby miejsc (rotacyjnie), aby nie uszczuplać miejsc przeznaczonych dla osadzonych.

Działania Służby Więziennej koncentrują się na utrzymaniu równomiernego zaludnienia jednostek penitencjarnych, poprzez transportowanie osadzonych z jednostek penitencjarnych bardziej zaludnionych do jednostek o mniejszym stopniu zaludnienia. Ponadto koncentrują się również na racjonalnym wykorzystaniu miejsc zakwaterowania w oddziałach i celach mieszkalnych, poprzez dostosowanie liczby cel przeznaczonych dla poszczególnych kategorii osadzonych do faktycznych potrzeb występujących w danym czasie w jednostce.

Ponadto aby przeciwdziałać wystąpieniu przeludnienia w jednostkach penitencjarnych, Służba Więzienna w oparciu o istniejące instrumenty prawne dokonuje zmian w przeznaczeniu jednostek penitencjarnych w taki sposób, aby umożliwiło to poprzez transporty odpowiedniej kategorii osadzonych jednakowo obciążyć jednostki w zakresie zaludnienia. Przeprowadza się także zmiany w rejonizacji osadzania tymczasowo aresztowanych w celu dostosowania liczby miejsc przeznaczonych w aresztach śledczych dla tymczasowo aresztowanych do rzeczywistych potrzeb sądów i prokuratur.

Służba Więzienna nie ma wpływu na orzekanie w sprawach sądowych, jednakże bierze czynny udział w kreowaniu polityki karnej państwa. Odbywa się to poprzez proponowanie rozwiązań, które mogą przyczynić się do zmniejszenia skali zaludnienia jednostek penitencjarnych.

Poprawa ochrony zdrowia osób pozbawionych wolności jest dla Służby Więziennej działaniem priorytetowym. W Europejskich Regułach Więziennych w części I, w regule 3 określa się, iż celem postępowania z osobami uwięzionymi jest utrzymanie stanu ich zdrowia oraz zachowanie szacunku dla siebie, a także rozwijanie w nich poczucia odpowiedzialności i wspieranie postaw i umiejętności służących umożliwieniu powrotu do społeczeństwa. Realizacja powyższej zasady nie jest możliwa bez zapewnienia godnej i adekwatnej do stanu zdrowia opieki medycznej osobom przebywającym w zakładach karnych i aresztach śledczych.

W związku z powyższym od 2010 r. więziennictwo wdraża reformę więziennej służby zdrowia, która ma na celu wprowadzenie wysokich standardów opieki medycznej nad osadzonymi w zakładach karnych i aresztach śledczych. Jednym z kluczowych elementów reformy jest wzrost zatrudnienia personelu medycznego, przede wszystkim w ramach umów cywilnoprawnych w więziennych zakładach opieki zdrowotnej, ze szczególnym uwzględnieniem zintegrowanego systemu opieki specjalistycznej. W związku z nie-

doborami kadrowymi personelu medycznego więziennych zakładów opieki zdrowotnej od 2010 r. więziennictwo rozpoczęło modernizację więziennej służby zdrowia, polegającą m.in. na zapewnieniu kompleksowej opieki zdrowotnej osobom pozbawionym wolności poprzez kontraktowanie usług medycznych. Na dzień 01.08.2011 r. w więziennych zakładach opieki zdrowotnej pozostaje zatrudnionych w systemie kontraktowym 45 lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej, 22 pielęgniarki oraz 90 konsultantów – lekarzy specjalistów.

Poza pozyskaniem kadry medycznej w bieżącym roku zmodernizowano i powiększono oddział psychiatrii w Areszcie Śledczym w Szczecinie oraz zakupiono wysokospecjalistyczny sprzęt diagnostyczno-leczniczy dla wielu placówek medycznych w jednostkach penitencjarnych, zgodnie ze zgłaszanym w tym zakresie zapotrzebowaniem. W bieżącym roku zakupiono dla 3 oddziałów psychiatrii nowe aparaty EEG, aby ułatwić diagnostykę schorzeń ośrodkowego układu nerwowego.

Podjęto również działania mające na celu modernizację Szpitala dla Osób Przewlekłe Chorych w Zakładzie Karnym w Czarnem oraz szpitala Zakładu Karnego nr 2 w Łodzi.

Reasumując, opiekę zdrowotną nad osobami pozbawionymi wolności w Polsce cechują:

- całkowita bezpłatność opieki zdrowotnej, w tym: bezpłatne porady lekarskie, konsultacje specjalistyczne, badania diagnostyczne, zabiegi, leki, protezy, przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze oraz artykuły sanitarne;

- trudności we wprowadzeniu ograniczeń ilościowych i jakościowych w stosunku do otrzymywanych świadczeń zdrowotnych;

- obowiązkowość niektórych badań (badania wstępne i okresowe).

Opiekę zdrowotną w Polsce zapewnia się osadzonym przy wykorzystaniu infrastruktury medycznej 157 ambulatoriów i 13 szpitali z 37 specjalistycznymi oddziałami szpitalnymi rozlokowanymi w jednostkach penitencjarnych w całym kraju. W skład każdego zakładu opieki zdrowotnej wchodzi ambulatorium z izbą chorych oraz gabinet stomatologiczny. Ambulatoria – przychodnie znajdują się zarówno w jednostkach o pojemności do 100 osób, jak również przekraczających 1000 osób. W 2009 r. w szpitalach więziennych było leczonych łącznie 8254 osadzonych, natomiast w izbach chorych przy ambulatoriach było leczonych 3159 osób. W 2010 r. w szpitalach więziennych było leczonych 10 634 osoby, natomiast w izbach chorych 2910 osób.

W 2009 r. w szpitalach pozawięziennych było hospitalizowanych łącznie 1274 osadzonych na łączną liczbę 3932 osobodni. U 27 osadzonych z częstotliwością średnio 3 razy w tygodniu wykonywano dializoterapię (razem 1112 osobodni) w cywilnych ośrodkach dializ – pod konwojem funkcjonariuszy Służby Więziennej. W szpitalach pozawięziennych w 2010 r. było hospitalizowanych 1257 osadzonych na łączną

liczbę osobodni 3722. U 30 osadzonych wykonywano zabiegi dializoterapii (razem 884 osobodni).

U 310 osadzonych w 2009 r. wykonano zabiegi operacyjne w szpitalach pozawięziennych, natomiast w roku 2010 u 262 więźniów. W więziennych szpitalach lekarze psychiatry sporządzili łącznie 400 opinii sądowo-psychiatrycznych, w tym odnośnie do 63 osadzonych z wnioskiem o internację psychiatryczną.

W jednostkach penitencjarnych wykonano łącznie 4510 badań w kierunku zakażenia wirusem HIV, z czego u 251 osadzonych test był seropozytywny, a w 72 przypadkach były to przypadki nowo wykryte. U 179 osadzonych wdrożono leczenie antyretrowirusowe ARV.

Osadzeni mają zapewnioną możliwość składania skarg, prośb i wniosków do dyrekcji jednostek penitencjarnych, dyrektorów okręgowych Służby Więziennej, dyrektora generalnego Służby Więziennej. Powyższe skargi, prośby i wnioski są rozpatrywane zgodnie z rozporządzeniem ministra sprawiedliwości z dnia 13 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobów załatwiania wniosków, skarg i prośb osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz. U. Nr 151, poz. 1467). Osoby pozbawione wolności mają również zapewnioną możliwość składania skarg do organów dysponujących (sądy, prokuratura), ministra sprawiedliwości, ministra zdrowia, rzecznika praw pacjenta, rzecznika praw obywatelskich, rzecznika odpowiedzialności zawodowej przy naczelnej i okręgowych izbach lekarskich.

W systemie więziennictwa w sposób ciągły prowadzona jest działalność związana z realizacją programów oświatowo-zdrowotnych wynikających z „Narodowego programu zdrowia”, m.in. ograniczania zdrowotnych następstw palenia tytoniu w Polsce, profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych, przeciwdziałania narkomanii, zapobiegania zakażeniom HIV i opieki nad żyjącymi z HIV i chorymi na AIDS. Pacjenci uzależnieni od narkotyków w jednostkach penitencjarnych mają zapewnioną opiekę medyczną lekarsko-pielęgniarską oraz psychologiczną. W celu kontynuowania terapii kierowani są do oddziałów terapeutycznych znajdujących się przy zakładach karnych. W systemie więziennictwa znajduje się 16 oddziałów terapeutycznych dla osób uzależnionych od środków odurzających lub psychotropowych, które dysponują 594 miejscami leczniczymi.

Dodatkowo w ramach Norweskiego Mechanizmu Finansowego na lata 2009–2014 Służba Więzienna pozyskała środki finansowe na przeszkolenie funkcjonariuszy i pracowników w ramach specjalistycznych kursów udzielania pierwszej pomocy przedmedycznej. Szkolenia funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej będą realizowane w sposób ciągły przez najbliższe trzy lata. Docelowo przeszkolonych zostanie 900 osób.

W kwestii dotyczącej braku zajęć i terapii uprzejmie informuję, że w jednostkach penitencjarnych zrealizowano ogółem 994 edycji programów z zakresu przeciwdziałania przemocy, profilaktyki przeciw-

alkoholowej i narkotycznej oraz dla kierujących pojazdem mechanicznym pod wpływem alkoholu. Uczestniczyło w nich ogółem 23 286 skazanych.

Realizowane w jednostkach penitencjarnych programy uwzględniają potrzeby różnych grup osadzonych. Zakres tematyczny programów skierowany do skazanych kobiet przedstawiał się następująco:

1) program dla skazanych dzieciobójczyń – świadome macierzyństwo bez przemocy;

2) program dla kobiet skazanych za przestępstwo przeciwko rodzinie, które same były ofiarami przemocy domowej;

3) program prawny dla matek bezdomnych – ustalenie, zaprzeczenie ojcostwa, uzyskiwanie świadczeń alimentacyjnych od ojca niebędącego mężem matki;

4) „Szantaż emocjonalny to też przemoc” – program dla młodocianych matek, które urodziły dzieci w następstwie gwałtu;

5) program oddziaływań psychologiczno-wychowawczych wobec skazanych matek, realizowany w Zakładzie Karnym w Krzywańcu oraz w Zakładzie Karnym w Grudziądzu, w których są domy dla matki i dziecka;

6) program z zakresu poradnictwa prawnego dla kobiet z udziałem wpływowych organizacji kobiecych o zasięgu krajowym i lokalnym;

7) program „Przeciwdziałanie prostytucji i handlowi kobietami (program w oparciu o pomoc fundacji La Strada);

8) program readaptacji społecznej dla skazanych kobiet, poprzez opiekę nad dziećmi upośledzonymi fizycznie i psychicznie, pensjonariuszami domów pomocy społecznej, chorych terminalnie;

9) program wychodzenia z bezdomności „Nadzieja”;

10) program integracji z rodziną kobiet odbywających kary długoterminowe;

11) trening konstruktywnego radzenia sobie z napięciem i stresem;

12) program edukacyjno-terapeutyczny dla kobiet – ofiar przemocy, odbywających karę za zabicie partnera życiowego, sprawcy przemocy.

Zaznaczyć należy, że podejmowane są zintensyfikowane wysiłki w celu zwiększenia liczby osadzonych objętych oddziaływaniami specjalistycznymi. W szczególności oddziaływanie te stosuje się wobec skazanych, którzy dokonali przestępstwa z użyciem agresji i przemocy, poprzez realizację programu treningu zastępowania agresji (ART) oraz programy edukacyjno-korekcyjne dla sprawców przemocy domowej.

W zakresie organizacji zajęć kulturalno-oświatowych i sportowych podjęto wysiłki w celu zwiększenia częstotliwości organizowanych zajęć umożliwiających uczestnictwo w różnorodnych wydarzeniach kulturalnych i sportowych także w środowisku lokalnym dużym grupom osadzonych. Ponadto, w szerokim zakresie, skazani byli włączani w różne przedsięwzięcia na rzecz środowiska lokalnego. Wszystkie ww. działania ukierunkowane były na zmianę postaw osadzonych i kładziono nacisk na to, aby zapew-

nić dostępność zajęć różnorodnej grupie skazanych. W 2009 r. w jednostkach penitencjarnych zrealizowano ogółem 1941 programów, którymi objęto 81 464 osadzonych.

Spośród 22 oddziałów terapeutycznych dla osób z niepsychotycznymi zaburzeniami psychicznymi lub upośledzonych umysłowo w 7 prowadzi się specjalistyczne oddziaływania terapeutyczne dla sprawców przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, u których stwierdzono zaburzenia preferencji seksualnych.

Czas realizacji programu określono na 10 miesięcy do roku. Termin zakończenia jest ustalany indywidualnie na podstawie oceny postępów skazanego w terapii. Oddziaływania psychokorekcyjne w przeważającej części mają formę zajęć grupowych. Psychoterapia grupowa uzupełniana jest o psychoterapię indywidualną, której celem jest m.in. rozwiązywanie problemów osobistych pacjenta oraz wspieranie przemian zachodzących w toku oddziaływań. Ponadto ważnym elementem oddziaływań terapeutycznych jest prowadzenie grupowych zajęć z zakresu edukacji seksualnej.

Jednocześnie informuję, że w zakładach żywienia zbiorowego typu zamkniętego, które występują w jednostkach penitencjarnych więziennictwa, trudno jest sprostać indywidualnym wymaganiom żywieniowym osób osadzonych, tym bardziej że oczekiwania każdego osadzonego są bardzo różne, szczególnie w odniesieniu do jego gustów kulinarnych wynikających z przyzwyczajzeń. Trudno jest również brać pod uwagę oczekiwania niewielkiej populacji osadzonych co do innego niż wynikałoby to z obowiązujących uregulowań, sposobu przyrządzania posiłków. Niemniej osadzeni przebywający w jednostkach organizacyjnych Służby Więziennej mają zapewnione żywienie zgodne z obowiązującymi przepisami, które w każdej jednostce są przestrzegane, a posiłki na bieżąco kontrolowane. Jak wynika z jadłospisów, posiłki zawierają odpowiednią kaloryczność, właściwy skład chemiczny oraz należną ilość warzyw i przypraw. Warzywa podawane są codziennie, a ich rodzaj, podobnie jak owoców, związany jest z sezonowością występowania tych artykułów na rynku oraz różnicowaniem cen w zależności od pory roku. Owoce (najczęściej jabłka) podawane są kilka razy w tygodniu jako oddzielny składnik posiłku albo jako komponent surówek. Ponadto należy podkreślić, że w skład posiłków wchodzi różne artykuły spożywcze należące do wszystkich grup produktów zawierających węglowodany, białka i tłuszcze, w tym również produkty mleczne.

Długotrwałość tymczasowych aresztowań stosowanych przez polskie sądy jest jednym z najistotniejszych problemów nurtujących polski wymiar sprawiedliwości w świetle standardów wyznaczonych przepisami Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W ostatnich latach wprowadzono do polskiego porządku prawnego szereg zmian przepisów procedury karnej, które mają na

celu z jednej strony usprawnienie postępowania karnego, a jednocześnie przyczynią się do zmniejszenia problemu długotrwałości stosowanych tymczasowych aresztowań. Znowelizowane przepisy art. 263 K.p.k. w istotny sposób przyczyniają się do poprawy sytuacji związanej z nadmiernym korzystaniem z tego środka zapobiegawczego. Problem przewlekłości stosowania tymczasowego aresztowania dotyczy głównie sądów okręgowych. Do tych właśnie sądów wpływają sprawy o największym ciężarze gatunkowym, w których często orzekane są długoterminowe kary pozbawienia wolności.

Dodatkowo podkreślić należy, iż zasadnicza grupa spraw, w których Trybunał stwierdził naruszenie przez Polskę art. 5 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, dotyczy specyficznej kategorii postępowań karnych, tj. toczących się przeciwko członkom zorganizowanych grup przestępczych. Sprawy te dotyczą zazwyczaj całokształtu działalności tych grup i związków przestępczych, obejmują kilkanaście lub kilkadziesiąt czynów zarzucanych wielu sprawcom, w różnych konfiguracjach osobowych. Pociąga to za sobą wyjątkową obszerność gromadzonych materiałów procesowych.

Powyższe okoliczności powodują, że postępowanie w sprawach dotyczących przestępczości zorganizowanej jest postępowaniem bardzo specyficznym, zaś trudności, z jakimi borykają się sądy przy ich rozpoznawaniu, sprawiają, że postępowanie jest długotrwałe, a jedynym środkiem mogącym skutecznie zabezpieczyć jego prawidłowy tok jest stosowanie wobec oskarżonych tymczasowego aresztowania.

Ponieważ niezwykle istotną kwestią w kontekście przedłużającego się tymczasowego aresztowania stosowanego w danej sprawie wobec oskarżonego jest kwestia sprawności postępowania toczącego się przed sądem, pozostaje ona w ciągłym zainteresowaniu kierownictwa resortu i podległych mu służb.

Od 15 stycznia 2008 r. postępowania w sprawach, w których wpłynął akt oskarżenia, a łączny okres trwania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonych przekracza 2 lata, są okresowo monitorowane. Prezesi sądów apelacyjnych zobowiązani zostali do objęcia szczególnym nadzorem tych spraw i nadsyłania kwartalnych sprawozdań zawierających informacje o toku tych postępowań oraz o podejmowanych czynnościach w ramach nadzoru. W wypadku stwierdzenia uchybień w tych sprawach, w zakresie sprawności postępowań lub prawidłowości organizacji pracy sądu, do prezesów sądów kierowane są pisma wzywające do podjęcia stosownych czynności nadzorczych, w tym do usunięcia stwierdzonych uchybień.

Wśród środków podejmowanych na rzecz poprawy sytuacji związanej z długotrwałością stosowania wobec oskarżonych tymczasowego aresztowania, należy wymienić ustalone przez ministra sprawiedliwości (analogicznie do lat ubiegłych) „Kierunki nadzoru nad działalnością sądów powszechnych”. W ramach zadań nadzorczych na 2010 r., zaplanowane były luźne sprawy, w których tymczasowe aresztowanie

jest stosowane wobec oskarżonych powyżej 2 lat, i jak wynika z informacji uzyskanych od prezesów sądów apelacyjnych, zadania w tym zakresie zostały wykonane.

W „Kierunkach nadzoru nad działalnością sądów powszechnych w 2011 r.” minister sprawiedliwości w zakresie postępowania rozpoznawczego w sprawach karnych także polecił uwzględnić lustracje spraw, w których tymczasowe aresztowanie jest stosowane wobec oskarżonych powyżej 2 lat. Zalecenia te zostały uwzględnione w planach pracy wizytatorów wykonujących czynności z zakresu bezpośrednio sprawowanego nadzoru administracyjnego we wszystkich jednostkach organizacyjnych.

Przedstawione działania przynoszą wymierne efekty, albowiem jak wynika z danych statystycznych za 2010 r., w porównaniu z rokiem 2009 nastąpił dalszy spadek liczby osób pozostających w areszcie tymczasowym do dyspozycji sądów, w szczególności wobec których okres tymczasowego aresztowania przekroczył 2 lata.

Do dyspozycji prokuratora w dniu 31 grudnia 2010 r. pozostawało 24 826 osób tymczasowo aresztowanych (31 grudnia 2009 r. – 26 115), z czego w okresie: pow. 9 mies. do 1 roku – 709, pow. 1 roku do 1 roku i 6 mies. – 214, pow. 1 roku i 6 mies. do 2 lat – 64, ponad 2 lata – 11. W porównaniu z danymi na koniec 2009 r. zmniejszeniu uległa zatem liczba osób tymczasowo aresztowanych, które na koniec okresu sprawozdawczego pozostawały do dyspozycji prokuratora.

Przedstawiając powyższe, podnieść należy, że kwestie dotyczące tymczasowego aresztowania, poczynając od decyzji w przedmiocie jego zastosowania, poprzez wydawanie orzeczeń o przedłużaniu, uchyleniu lub zmianie na łagodniejszy środek zapobiegawczy, należą do wyłącznej kompetencji niezawisłego sądu. Podlegają one kontroli instancyjnej i tylko w tym trybie możliwa jest merytoryczna ocena podstaw stosowania tego środka.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Wiesława Andrzeja Szczepańskiego**

**w sprawie skutków dla funkcjonowania
pracodawców osób niepełnosprawnych
ustawy z dnia 8 października 2010 r. o zmianie
ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej
oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych
oraz niektórych innych ustaw (23667)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie skutków dla funkcjonowania pracodawców osób niepełnosprawnych nowelizacji z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475) z dnia 13 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23667/11), uprzejmie wyjaśniam:

Żaden przepis prawa nie uprawnia ministra pracy i polityki społecznej do wydawania powszechnie obowiązującej interpretacji przepisów. W związku z powyższym wykładnia prawa prezentowana przez ministerstwo nie jest wiążąca dla stron stosunku pracy, sądów i organów pracy.

Interpretacja art. 8 ustawy z dnia 29 października 2010 r. powstała w oparciu o literalne brzmienie tego przepisu oraz cele, jakim miało służyć jego uchwalenie, wysłowione w uzasadnieniu do projektu tej ustawy. Bez zmiany tego przepisu nie jest możliwa zmiana jego wykładni.

Podobnie w przypadku art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721) w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 29 października 2010 r. bez zmiany legislacyjnej tego przepisu nie można w drodze wykładni zmienić sposobu jego stosowania.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bronisława Dutki**

**w sprawie problemu, jakim jest lokalizacja
mobilnej wytwórni mas bitumicznych
w miejscowości Podegrodzie, pow. nowosądecki
(23668)**

Odpowiadając na interpelację posła Bronisława Dutki z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23668/11, w sprawie wytwórni mas bitumicznych w miejscowości Podegrodzie, powiat nowosądecki, poniżej przedkładam stosowne wyjaśnienia.

Ustosunkowując się do kwestii poruszanych w pytaniu pierwszym informuję, iż w myśl § 3 ust. 1 pkt 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397), dalej zwanego rozporządzeniem, instalacja do produkcji mas bitumicznych stanowi przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Należy zauważyć, iż zgodnie z art. 3 pkt 6 lit. a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, ze zm.), dalej zwaną ustawą P.o.ś., przez pojęcie „instalacja” należy rozumieć stacjonarne urządzenie techniczne, którego eksploatacja może spowodować emisję. Mając na względzie fakt, iż przepisy ustawy P.o.ś. nie definiują pojęcia „stacjonarny”, należy przyjąć znaczenie tego słowa wskazane w słowniku języka polskiego PWN (<http://sjp.pwn.pl/haslo.php?id=2576108>) jako „znajdujący się gdzieś na stałe, niezmiennający miejsca pobytu lub swojego położenia”. Podkreślenia wymaga fakt, że możliwość przemieszczania instalacji nie może powodować jej wykluczenia z grupy przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Mobilna wytwórnia mas bitumicznych do funkcjonowania nie wymaga zmiany miejsca swojego położenia. Pomimo że jest to urządzenie przewoźne i można zmienić miejsce jego funkcjonowania, w sytuacji gdy zostanie umieszczone na terenie nieruchomości, na której ma być prowadzona produkcja mas bitumicznych, i będzie eksploatowana na tym terenie, powinno być traktowana jako stacjonarne urządzenie techniczne, a tym samym jako instalacja do produkcji mas bitumicznych, o której mowa w rozporządzeniu.

Odpowiadając na pytanie drugie, informuję, że podległy ministrowi środowiska generalny dyrektor ochrony środowiska jako organ centralny administracji rządowej, do zadań którego – w myśl art. 127 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, ze zm.), dalej zwanej ustawą o.o.ś. – należy m.in. współudział w realizacji polityki ochrony środowiska w zakresie kontroli procesu inwestycyjnego, nie jest uprawniony do ingerowania w roz-

strzygnięcia organów samorządu terytorialnego. Warto w tym miejscu podkreślić, iż o możliwości lokalizacji przedsięwzięcia z uwagi na aspekty ochrony środowiska decyduje organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, którym w odniesieniu do wytwórni mas bitumicznych pod warunkiem, że nie będzie ona realizowana na terenie zamkniętym, jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta (art. 75 ust. 1 pkt 4 ustawy o.o.ś.).

Przywołana decyzja będzie wymagana przed uzyskaniem którejkolwiek z decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 ustawy o.o.ś. (np. pozwolenie na budowę), bądź przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (zgodnie z art. 72 ust. 1a ustawy o.o.ś.), bowiem przedmiotowa instalacja, jak wykazano w odpowiedzi na pierwsze pytanie, stanowi przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Aspekty związane z lokalizacją inwestycji analizowane są w trakcie rozstrzygnięcia o konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (tzw. procedura screeningu), jak i w ramach samej oceny oddziaływania na środowisko (o ile jest wymagana). W sytuacji gdy zostanie nałożony obowiązek przeprowadzenia ww. oceny, weryfikowany jest raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, w tym opis wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego, a także wariantu najkorzystniejszego dla środowiska (w myśl art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy o.o.ś.). Wariantowanie przedsięwzięcia powinno odnosić się zarówno do jego lokalizacji, jak i do wszelkich jego cech, w tym również do rozwiązań technicznych, które mogą mieć wpływ na wielkość i zasięg jego oddziaływania. Jeżeli z oceny tej (która dotyczy m. in. wpływu na środowisko oraz zdrowia i warunków życia ludzi) wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, w świetle art. 81 ust. 1 ustawy o.o.ś., organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji wariant dopuszczony do realizacji lub, w razie braku zgody wnioskodawcy, odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia.

Ponadto pragnę podkreślić, iż lokalizacja planowanego przedsięwzięcia, w myśl art. 80 ust. 2 ustawy o.o.ś., musi być zgodna z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, o ile został on uchwalony. Przedmiotowy przepis nie dotyczy jedynie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej o znaczeniu państwowym, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla budowli przeciwpowodziowych realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie bu-

dowli przeciwpowodziowych oraz dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszących. W sytuacji gdy planowane przedsięwzięcie ma być zrealizowane na terenie, który nie jest objęty postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy, zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, ze zm.) nastąpi w drodze decyzji o warunkach zabudowy.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Nowak**

**w sprawie włączenia Wojskowych Zakładów
Mechanicznych z Siemianowic Śląskich
do Grupy Bumar (23670)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Marii Nowak w sprawie włączenia Wojskowych Zakładów Mechanicznych z Siemianowic Śląskich do Grupy Bumar (SPS-023-23670/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Problematyka konsolidacji przedsiębiorców przemysłu obronnego z udziałem Skarbu Państwa została przedstawiona w przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 31 sierpnia 2007 r. dokumencie pn.: „Strategia konsolidacji i wspierania rozwoju polskiego przemysłu obronnego w latach 2007–2012”.

Podstawowym założeniem wzmiankowanej strategii było osiągnięcie następujących celów głównych:
— zapewnienie możliwości realizacji potrzeb sfery bezpieczeństwa państwa w priorytetowych obszarach uzbrojenia i sprzętu wojskowego;

— umożliwienie efektywnego uczestnictwa krajowych przedsiębiorców realizujących prace rozwojowe, dostawy oraz usługi w zakresie uzbrojenia i sprzętu wojskowego, a także wyrobów podwójnego przeznaczenia na rynku światowym, w tym również pozwalającym na liczącą się obecność tych przedsiębiorców na tworzącym się rynku wyrobów obronnych.

Wojskowe przedsiębiorstwa remontowo-produkcyjne, w tym Wojskowe Zakłady Mechaniczne SA z siedzibą w Siemianowicach Śląskich, podlegać będą przekształceniom własnościowym według jednego z trzech następujących wariantów:

— wniesienia do Bumar sp. z o.o. (wariant priorytetowy);

— prywatyzacji z udziałem inwestora strategicznego innego niż Bumar sp. z o.o.;

— wariant mieszany.

Należy mieć na uwadze, że wybór wariantu winien uwzględniać wieloletnie potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w czasie pokoju, zagrożenia bezpieczeństwa i w czasie wojny, interesy rozwojowe spółki oraz ogólny interes systemu obronnego państwa. Z tego punktu widzenia przekształcenia własnościowe Wojskowych Zakładów Mechanicznych SA w Siemianowicach Śląskich – biorąc pod uwagę ich sztandarowy produkt, jakim jest kołowy transporter opancerzony Rosomak – winny uwzględniać rozwój wyrobu (aplikacje specjalistyczne), rozwiniętą kooperację w ramach krajowych podmiotów przemysłu obronnego, uwarunkowania udostępnionych licencji (Patria i OTO Melara), a także obecne i perspektywiczne potrzeby obsługowo-remontowe w całym okresie eksploatacji tego transportera.

Pragnę powiadomić, że w przypadku podjęcia decyzji przez Skarb Państwa, za zgodą Rady Ministrów oraz Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o wniesieniu wzmiankowanych Wojskowych Zakładów Mechanicznych SA do Bumar sp. z o.o. zamiar ten stanowić będzie prywatyzację, a więc zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, ze zm.) wniesieniu podlegać będzie 85% akcji tych zakładów w zamian za objęcie przez Skarb Państwa udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym Bumar sp. z o.o.

Nadmienić należy, że prezes Rady Ministrów wstrzymał realizację „Strategii konsolidacji i wspierania rozwoju polskiego przemysłu obronnego w latach 2007–2012”, polecając dokonanie pogłębionej analizy, której wynikiem będzie opracowanie przez ministra gospodarki nowej strategii konsolidacji przemysłu obronnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Ziętka**

**w sprawie regionalnych centrów krwiodawstwa
i krwiolecznictwa (23671)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jerzego Ziętka, przesłaną przy piśmie z dnia 27 lipca 2011, znak: SPS-023-23671/11, w sprawie propozycji uporządkowania organizacyjnego jednostek zajmujących się krwiodawstwem i krwiolecznictwem oraz zapytania, czy akcje propagujące

pobieranie krwi prowadzone przez jednostki lub organizacje inne niż regionalne centra krwiodawstwa i krwiolecznictwa wpływają, a jeśli tak, to jak, na pozyskiwanie tak ważnego leku, jakim jest krew, przekazując następujące informacje.

Jednostkami organizacyjnymi publicznej służby krwi upoważnionymi do pobierania krwi w Polsce, zgodnie z art. 4 ust. 3 pkt 2–4 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o publicznej służbie krwi (Dz. U. Nr 106, poz. 681, z późn. zm.), są:

1) regionalne centra krwiodawstwa i krwiolecznictwa,

2) Wojskowe Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa,

3) Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa utworzone przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Do głównych zadań jednostek organizacyjnych publicznej służby krwi należy m.in. pobieranie krwi oraz dokonywanie zabiegów z tym związanych, gromadzenie, konserwacja, przechowywanie i wydawanie krwi i jej składników. Regionalne centra krwiodawstwa i krwiolecznictwa, których w Polsce jest 21, mają w swoich strukturach oddziały terenowe. Na dzień 31 grudnia 2010 r. łączna liczba oddziałów terenowych wynosiła 164, jednak z roku na rok liczba ta systematycznie zmniejsza się. Regionalne centra krwiodawstwa i krwiolecznictwa po przeprowadzeniu analiz ekonomiczno-finansowych oraz oceny usytuowania oddziałów terenowych podejmują decyzję o ewentualnej likwidacji lub czasowym zawieszeniu funkcjonowania oddziałów terenowych i przejściu na mobilny system poboru krwi. Dopiero po wprowadzeniu tych zmian będzie możliwe dokonanie szczegółowej analizy w zakresie zasadności funkcjonowania 21 regionalnych centrów krwiodawstwa i krwiolecznictwa w Polsce.

Z doświadczeń rozwiniętych krajów Europy jednoznacznie wynika, że najefektywniejszą formą zwiększenia ilości pobieranej krwi jest tzw. pobieranie ekipowe, bazujące na mobilnych punktach poboru krwi. Aktualna liczba posiadanych przez regionalne centra krwiodawstwa i krwiolecznictwa mobilnych punktów poboru krwi jest niewystarczająca w stosunku do potrzeb. Ministerstwo Zdrowia, w ramach programu polityki zdrowotnej pn. „Zapewnienie samowystarczalności Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie krwi, jej składników i produktów krwio pochodnych”, przekazało już 11 nowych mobilnych punktów poboru krwi. Otrzymały je RCKiK: Radom, Słupsk, Kalisz, Zielona Góra, Lublin, Kraków i Olsztyn, wkrótce mobilne punkty poboru odbiorą Opole, Wałbrzych, Łódź, Rzeszów. Docelowo, do roku 2014, wszystkie regionalne centra krwiodawstwa i krwiolecznictwa zostaną wyposażone w mobilne punkty poboru krwi.

Należy podkreślić, że regionalne centra krwiodawstwa i krwiolecznictwa są niezbędne do zapewnienia pełnego zabezpieczenia zapasów krwi i jej składników. W Polsce dzięki racjonalnej gospodarce krwią

pozyskiwaną na bieżąco oraz sprawnemu funkcjonowaniu RCKiK nie ma globalnych problemów z zabezpieczeniem odpowiedniej ilości krwi do pilnych operacji i transfuzji. W roku 2010 łączna liczba dawców w Polsce wynosiła 624 773, natomiast ogólna liczba donacji kształtowała się na poziomie 1 217 074. W trosce o zapewnienie w Polsce niezbędnej ilości krwi na bieżące potrzeby oraz w odniesieniu do ratowania życia ludzi zasadne jest, aby do momentu przeprowadzenia gruntownych zmian w zakresie organizacji służby krwi w Polsce zostały utrzymane wszystkie – 21 – RCKiK.

W celu zwiększenia ilości pobieranej krwi konieczne jest pozyskanie większej liczby nowych dawców oraz zwiększenie ilości donacji oddanych przez dawców wielokrotnych. Zwiększenie ilości pobieranej krwi i osocza do poziomu średnich wartości europejskich nie jest możliwe bez zmiany metod propagowania honorowego krwiodawstwa. Wszelkie inicjatywy podejmowane na rzecz propagowania idei honorowego krwiodawstwa przekładają się na zwiększanie liczby honorowych dawców krwi w Polsce oraz dawców, którzy systematycznie zgłaszają się do jednostek organizacyjnych publicznej służby krwi. Regionalne centra krwiodawstwa i krwiolecznictwa inicjują szereg akcji na szczeblu regionalnym i lokalnym oraz bardzo chętnie włączają się w akcje organizowane przez inne podmioty. Coraz częściej obserwujemy, że w Polsce wzrasta społeczna odpowiedzialność biznesu, dzięki czemu firmy chętniej i aktywniej angażują się w akcje promujące krwiodawstwo. Organizacje promujące krwiodawstwo oraz kluby honorowych dawców krwi w istotny sposób przyczyniają się do zwiększania liczby honorowych dawców krwi. Mam nadzieję, że powyższe informacje zostaną przyjęte ze zrozumieniem, a podejmowane działania wpłyną na sprawne funkcjonowanie publicznej służby krwi w Polsce.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Kulasa**

**w sprawie finansowania świadczeń
zdrowotnych w Polsce w latach 2003–2010**
(23673)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Jana Kulasa, posła na Sejm RP, z dnia 15 lipca 2011 r., w sprawie finansowania świadczeń zdrowotnych w Polsce w latach 2003–2010, która została przesłana przy piśmie marszałka Sejmu Rze-

czypospolitej Polskiej, z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23673/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W odniesieniu do kwestii dotyczącej źródeł finansowania świadczeń zdrowotnych w publicznym systemie opieki zdrowotnej w Polsce, uprzejmie informuję, że zgodnie z klasyfikacją stosowaną w narodowych rachunkach zdrowia (metodologia stosowana przez Eurostat) publiczne wydatki na ochronę zdrowia, wg kryterium źródeł finansowania, dzieli się na:

- wydatki budżetu państwa,
- wydatki jednostek samorządu terytorialnego,
- wydatki z funduszy ubezpieczeń społecznych (w tym NFZ, ZUS, KRUS).

Największym z nich są wydatki ponoszone przez NFZ w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego. Drugim pod względem wielkości źródłem publicznego zasilania ochrony zdrowia jest budżet państwa.

Odnosząc się do pytania Pana Posła w sprawie planów finansowych Narodowego Funduszu Zdrowia i ich struktury w zakresie wydatków na świadczenia opieki zdrowotnej w latach 2003–2011, przedstawiam dane zawarte w tabeli nr 1 (w załączeniu)*).

Natomiast wydatki Ministerstwa Zdrowia w latach 2003–2010 przedstawione są w tabeli nr 2 (w załączeniu)*).

Odnosząc się do kwestii dotyczącej „szacunków wydatków prywatnych obywateli w latach 2003–2010 na leczenie, a szczególnie zakup leków”, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Zdrowia nie prowadzi statystyk dotyczących wydatków prywatnych obywateli. Prace w tym zakresie prowadzi Główny Urząd Statystyczny. Według kolejnych publikacji GUS „Podstawowe dane z zakresu ochrony zdrowia” w latach 2003–2008 dane te przedstawiają się następująco:

Rok ¹⁾	Wydatki prywatne bieżące (w mln zł)	w tym: leki i materiały nietrwalego użytku (w mln zł)
2003	15 547,9	brak danych
2004	17 663,2	10 779,3
2005	18 015,1	10 630,9
2006	19 089,0	10 980,0
2007	20 872,0	11 566,0
2008	23 224,0	12 447,0

¹⁾ Dane pochodzą z kolejnych publikacji GUS „Podstawowe dane z zakresu ochrony zdrowia” z lat 2003–2008.

Ponadto, zgodnie z przedstawionym przez GUS narodowym rachunkiem zdrowia za 2009 r. (ostatni

opublikowany rok), wydatki prywatne bieżące w tym okresie wyniosły 25 523 mln zł.

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Anny Paluch
i Marka Polaka**

**w sprawie umieszczenia na liście
projektów kluczowych Programu Operacyjnego
„Infrastruktura i środowisko”
łącznicy kolejowej Kraków-Zabłocie
- Kraków-Krzemionki (23675)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Paluch, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23675/11, w sprawie umieszczenia na liście projektów kluczowych PO IiŚ łącznicy kolejowej Kraków-Zabłocie – Kraków-Krzemionki uprzejmie informuję, iż w związku z licznymi wystąpieniami władz samorządowych opowiadających się za realizacją przedmiotowego zadania oraz ze względu na zadowalające zaawansowanie prac związanych z budową łącznicy kolejowej Kraków-Zabłocie – Kraków-Krzemionki, polegające m.in. na przyjęciu studium wykonalności oraz wydaniu pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia, zadanie to zostanie zgłoszone do ujęcia na liście projektów Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013. W tym celu spółka PKP Polskie Linie Kolejowe SA zobligowana została do przygotowania i złożenia odpowiedniej propozycji.

Wobec powyższego proszę o przyjęcie niniejszego stanowiska jako odpowiedzi na pytania zawarte w interpelacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

*) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie opóźnienia w pracach nad
„Narodowym programem dla chorób rzadkich”
(23680)**

Szanowny Panie Marszałku! Uprzejmie przekazuję odpowiedź na interpelację pana posła Wojciecha Szaramy w sprawie prac nad narodowym planem działań na rzecz chorób rzadkich.

Minister zdrowia podjął działania mające na celu zapewnienie jak najwyższego poziomu merytorycznego narodowego planu na rzecz chorób rzadkich, w szczególności celem ministra zdrowia nie jest tworzenie planu, który pomimo swej nazwy nie będzie niósł za sobą żadnej treści, a zatem istotnej zmiany dla pacjentów cierpiących na choroby rzadkie. Wprowadzanie licznych uproszczeń w planach pośpiesznie przyjmowanych przez niektóre państwa członkowskie Unii Europejskiej było konieczne dla ich szybkiego ogłoszenia. Prace nad narodowym planem na rzecz chorób rzadkich dla dobra pacjentów i ich rodzin muszą być prowadzone przez osoby posiadające odpowiednią wiedzę i doświadczenie, w oparciu o szeroką znajomość tematu i zrozumienie problemu chorych. Jest to związane z niedostatecznym rozpoznaniem tej bardzo skomplikowanej sytuacji w przeszłości i koniecznością działania w ramach ograniczonych środków finansowych. Narodowy plan działań na rzecz chorób rzadkich nie stanie się panaceum na wszystkie bolączki i problemy pacjentów, którzy do tej pory czuli się osamotnieni w walce ze swoimi chorobami. Mając to na uwadze, działania prowadzone dotychczas przez ministra zdrowia służą przede wszystkim temu, by program, gdy już zostanie ogłoszony, przyniósł faktyczną zmianę w sytuacji pacjentów. Zmiana składu zespołu na lepiej odpowiadający wymaganiom pracy nad tak skomplikowanym przedsięwzięciem jak utworzenie narodowego planu była krokiem koniecznym dla zapewnienia jego sukcesu. Inne działania podejmowane przez ministra zdrowia, w szczególności w zakresie rozpoznania zagadnienia, przez analizę rozwiązań i współpracę z innymi państwami, służą przygotowaniu rzetelnego planu, który będzie najlepiej dostosowany do polskiej rzeczywistości.

Ze względu na szeroki zakres problemu, którego rozwiązania, w granicach swych ograniczonych możliwości, podjęło się Ministerstwo Zdrowia, prowadzone prace wymagają czasu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Stanisława Kalemby**

**w sprawie tragicznej sytuacji finansowej
stacji sanitarno-epidemiologicznych
i ich pracowników (23681)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23681/11, dotyczące interpelacji pana Stanisława Kalemby, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie sytuacji finansowej stacji sanitarno-epidemiologicznych i ich pracowników, uprzejmie informuję, iż prezes Rady Ministrów upoważnił ministra zdrowia, przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: DSPA-4810-3970-(1)/11, do udzielenia odpowiedzi w porozumieniu z zainteresowanymi członkami Rady Ministrów, na ręce Marszałka Sejmu.

W nawiązaniu do sformułowanych przez pana posła Stanisława Kalembe pytań, uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm., dalej zwaną ustawą) stacje sanitarno-epidemiologiczne są jednostkami budżetowymi będącymi podmiotami leczniczymi finansowanymi z budżetu państwa. Jako państwowe jednostki budżetowe stosują one zasady gospodarki finansowej określone w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, ze zm.).

Wydatki na ich działalność są ustalane zgodnie z założeniami przyjętymi do planowania wydatków w budżecie państwa na dany rok przez dysponentów części budżetowych, w ramach ustalonych dla poszczególnych części limitów wydatków na dany rok.

Uprzejmie informuję, iż w związku ze zmianami, jakie zostały wprowadzone w ustawie przez art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), który wszedł w życie 1 stycznia 2010 r., uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu ds. zdrowia zostały przekazane wojewodom.

Jednocześnie dalsze zmiany w funkcjonowaniu wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych zostały wprowadzone w art. 10 ust. 4a ustawy w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654). Od dnia 1 lipca 2011 r. wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej, w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej. Biorąc pod uwagę powyższe, dysponentami głównymi środków budżetowych dla

stacji sanitarno-epidemiologicznych są odpowiedni wojewodowie.

W odniesieniu do zadań finansowanych do końca 2010 r. ze środków gromadzonych na rachunku dochodów własnych należy wyjaśnić, że wydatki jednostek budżetowych, w tym stacji sanitarno-epidemiologicznych, które przejęły wykonywanie tych zadań, są zwiększone proporcjonalnie do przyrostu uzyskiwanych dochodów zgodnie z art. 94 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.).

Zwiększenia są dokonywane przez ministra finansów z rezerwy celowej zaplanowanej w ustawie budżetowej na rok 2011 r. w części 83: Rezerwy celowe, w pozycji 57: Skutki zmian systemowych wynikających z art. 94 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, w tym sfinansowanie wynagrodzeń wraz z pochodnymi, na wniosek właściwego ministra lub innego dysponenta części budżetowej.

Podstawą weryfikacji przyrostu uzyskiwanych dochodów przez państwowe jednostki budżetowe są kwoty ujęte w miesięcznych sprawozdaniach z wykonania planów dochodów budżetowych (Rb-27).

Zasady wynagradzania pracowników państwowej sfery budżetowej, do której zaliczane są funkcjonujące w formie państwowych jednostek budżetowych stacje sanitarno-epidemiologiczne, regulują przepisy ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.) oraz postanowienia ustawy budżetowej przyjęte na dany rok między innymi odnośnie do średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej.

Zmiany dotyczące wysokości wynagrodzeń w stacjach sanitarno-epidemiologicznych będą zbieżne z decyzjami dotyczącymi płac w innych częściach sfery budżetowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Kwitka
oraz grupy posłów**

**w sprawie rekompensat dla producentów
warzyw, wynikających ze strat spowodowanych
przez bakterię E-coli i wprowadzenia
przez Rosję embarga na import świeżych
warzyw z Unii Europejskiej (23686)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Marka Kwitka oraz grupy po-

słów, załączoną przy piśmie, znak: SPS-023-23686/11, z dnia 26 lipca 2011 r. w sprawie rekompensat dla producentów warzyw, wynikających ze strat spowodowanych przez bakterię E. coli i wprowadzeniem przez Rosję embarga na import świeżych warzyw z Unii Europejskiej niniejszym przekazuję Panu Marszałkowi odpowiedź na zadane w ww. interpelacji pytania.

W związku z drastycznym spadkiem popytu na warzywa, będącym konsekwencją informacji na temat licznych przypadków zatruc pokarmowych w Niemczech i innych krajach UE, Komisja Europejska w trybie pilnym wydała rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 585/2011 z dnia 17 czerwca 2011 r. ustanawiające tymczasowe nadzwyczajne środki wspierania sektora owoców i warzyw (Dz. Urz. UE L 160 z 18.06.2011, str. 71).

Należy podkreślić, że wkrótce po załamaniu się rynku niektórych warzyw spod osłon w Polsce minister rolnictwa i rozwoju wsi złożył wniosek o zwołanie nadzwyczajnej Rady Ministrów w trybie pilnym z udziałem komisarzy ds. zdrowia i rolnictwa, by wyjaśnić sytuację dotyczącą bezpieczeństwa żywności w UE, przyczyny krytycznej sytuacji na rynku warzyw, funkcjonowanie odpowiednich inspekcji i służb oraz aby wprowadzić działania naprawcze. Ministrowie rolnictwa Holandii, Belgii, Polski, Hiszpanii, Danii i Portugalii zobowiązali Komisję do podjęcia niezbędnych działań w celu umożliwienia wypłat rekompensat dla rolników, którzy ponieśli straty w wyniku kryzysu EHEC. Na tej podstawie Komisja Europejska przygotowała projekt odpowiednich przepisów.

Zgodnie z przyjętym rozwiązaniem produkty kwalifikujące się do wsparcia to świeże pomidory, sałata, ogórki, papryka słodka oraz cukinia. Wsparcie udzielane będzie w odniesieniu do okresu od 26 maja br. do 30 czerwca br. Budżet dla pomocy określono na poziomie 210 mln euro. Wsparcie udzielane będzie na zasadach przyjętych przez państwa członkowskie w odniesieniu do wycofań z rynku oraz operacji zbierania zielonych plonów oraz niezbiierania warzyw.

Zgodnie z przepisami ww. rozporządzenia producenci zrzeszeni w organizacjach producentów mogą kwalifikować się do dwóch rodzajów wsparcia:

1. Wsparcie „standardowe” stosowane na zasadach odpowiadających dotychczas stosowanym w państwach członkowskich rozwiązaniom w zakresie wycofywania, niezbiierania oraz zbierania zielonych plonów, dostępnym wyłącznie za pośrednictwem organizacji producentów. Dla tego rodzaju wsparcia w odniesieniu do operacji wycofań, niezbiierania i zbierania zielonych plonów, przeprowadzonych w przedmiotowym okresie, w przepisach rozporządzenia 585/2011 przewidziano derogację od stosowania przez organizacje producentów limitów obowiązujących na podstawie przepisów ogólnych, tj.:

- 5-procentowego limitu wolumenu produkcji danego produktu, która może być wycofana,
- 30-procentowego limitu dla udziału kosztów wycofań w funduszu operacyjnym ogółem,

— 25-procentowego limitu dotyczącego wzrostu wartości funduszu operacyjnego.

2. Wsparcie dodatkowe, które przysługuje również producentom indywidualnym, niezrzeszonym w organizacjach producentów.

Kwoty dodatkowej pomocy w przypadku wycofań wynoszą odpowiednio dla:

- pomidorów: 33,2 €/100 kg,
- sałaty: 38,9 €/100 kg,
- ogórków: 24,0 €/100 kg,
- papryki słodkiej: 44,4 €/100 kg,
- cukinii: 29,6 €/100 kg.

W przypadku operacji niezbiierania oraz zbierania zielonych plonów państwa członkowskie określają kwoty dodatkowego wsparcia UE w przeliczeniu na hektar na poziomie odpowiadającym maksymalnie 90% kwot określonych w odniesieniu do wycofań.

W celu wdrożenia w Polsce rozwiązań określonych ww. przepisami UE przygotowano i przyjęto przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie realizacji przez Agencję Rynku Rolnego zadań związanych z ustanowieniem tymczasowych nadzwyczajnych środków wspierania rynków owoców i warzyw (Dz. U. Nr 130, poz. 750), które weszło w życie w dniu publikacji, tj. 22 czerwca br. W przepisach krajowych, o których mowa, wskazano Agencję Rynku Rolnego jako jednostkę, do której organizacje producentów oraz – bezpośrednio – producenci indywidualni występują z wnioskiem o pomoc dodatkową.

W myśl rozwiązań przewidzianych w rozporządzeniu nr 585/2011 pomoc jest dostępna dla organizacji producentów i producentów indywidualnych, którzy przeprowadzili operacje wycofania, niezbiierania lub zbierania zielonych plonów w dniach od 26 maja br. do dnia 30 czerwca br. Zgodnie z zasadami obowiązującymi na podstawie odpowiednich przepisów krajowych, a w przypadku Polski dotychczasowe przepisy krajowe wdrażały tylko jeden mechanizm zarządzania kryzysowego i zapobiegania kryzysom dostępny dla organizacji producentów, jakim jest wycofanie z rynku, w przepisach ww. rozporządzenia Rady Ministrów wprowadzono specjalnie na potrzeby tego rozwiązania wszystkie dodatkowe działania przewidziane w rozporządzeniu nr 585/2011. Działania te to niezbiieranie oraz zbieranie zielonych plonów. Rekompensaty będą udzielane poszkodowanym producentom w oparciu o decyzję dyrektora oddziału terenowego Agencji Rynku Rolnego, a ich wysokość będzie uzależniona od sposobu produkcji i rodzaju dokonanych operacji.

W ramach przyjętego mechanizmu obowiązują następujące terminy, jednakowe dla wszystkich państw członkowskich:

— do 30 czerwca br. zainteresowani producenci i organizacje producentów mogli przeprowadzić przewidziane w przepisach UE działania, tj. wycofanie z rynku, niezbiieranie bądź zbieranie zielonych plonów,

— do 11 lipca br. można było składać do ARR wnioski o pomoc,

— do 18 lipca br. Komisja Europejska zbierała zgłoszenia o wnioskowaną pomoc od wszystkich państw członkowskich.

Polska, zgodnie ze złożonymi i zweryfikowanymi wnioskami, przekazała Komisji Europejskiej informacje o łącznych ilościach wycofanych z rynku, łącznej powierzchni, której dotyczyło niezbiieranie lub zielone zbiory oraz wnioski o ogólną kwotę wsparcia UE w wysokości 46,4 mln euro.

Komisja Europejska zastrzegła w swoim rozporządzeniu, że jeśli wnioskowana pomoc z krajów członkowskich przekroczy zaplanowaną kwotę budżetu UE, wsparcie będzie proporcjonalnie zmniejszone poprzez zastosowanie współczynnika przydziału. W związku ze zmianą rozporządzenia nr 585/2011, polegającą na zwiększeniu przyznanego budżetu na mechanizm z 210 mln euro do 227 mln euro, Komisja rozporządzeniem nr 769/2011 z dnia 2 sierpnia 2011 r. ustanawiającym współczynnik przydziału dotyczący tymczasowego nadzwyczajnego wsparcia Unii dla sektora warzyw i owoców (Dz. Urz. UE L 200 z 03.08.2011, str. 18) określiła współczynnik przydziału jako 100%, co oznacza, że wsparcie nie będzie redukowane.

Do 15 października br. państwa członkowskie zapewniają dokonanie wszystkich płatności przedmiotowej pomocy dla beneficjentów spełniających warunki do jej otrzymania.

Należy podkreślić, że Agencja Rynku Rolnego w celu usprawnienia procesu weryfikacji wniosków o pomoc, w tym kontroli, została wsparta pracownikami oddziałów regionalnych Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Czas, jaki był przewidziany na składanie wniosków, został ustalony na poziomie UE i wynika bezpośrednio z przepisów rozporządzenia wykonawczego Komisji nr 585/2011. Na dzień dzisiejszy ARR zweryfikowała już wszystkie wnioski złożone przez poszkodowanych producentów, jednakże w przypadku wątpliwości dyrektorzy oddziałów terenowych ARR mogą zlecić przeprowadzenie dodatkowych czynności kontrolnych przed wypłaceniem pomocy. Termin na wypłatę pomocy, tj. 15 października, jest terminem granicznym. Pomoc będzie wypłacana bez zbędnej zwłoki po pozytywnej weryfikacji wniosków złożonych przez beneficjentów.

W odniesieniu do pytań związanych z zablokowaniem eksportu warzyw świeżych do Rosji, pochodzących z UE, w tym z Polski, uprzejmie informuję, że Federacja Rosyjska jest jednym z najważniejszych polskich partnerów w handlu artykułami rolno-spożywczymi. Dane statystyczne za 2010 r. wskazują, że Rosja jest pierwszym, spośród krajów pozaunijnych, odbiorcą polskich produktów spożywczych (26,8% eksportu do krajów trzecich). W 2010 r. Federacja Rosyjska zajęła także 7. miejsce w polskim eksporcie artykułów rolno-spożywczych ogółem (za Niemcami, Wielką Brytanią, Republiką Czeską, Francją, Wło-

chami i Holandią), z 5,7% udziałem. Od wielu lat największym zainteresowaniem rosyjskich odbiorców cieszą się owoce (szczególnie jabłka), a także wyroby czekoladowe, wyroby mleczarskie oraz warzywa.

Z dniem 2 czerwca br., w związku z przypadkami zakażeń bakterią *E. coli* w Unii Europejskiej, rosyjska służba sanitarna (Rospotriebnadzor) wprowadziła zakaz importu do Federacji Rosyjskiej warzyw (kod taryfowy CN 07 – oprócz ziemniaków i roślin strączkowych) ze wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej.

Od momentu wprowadzenia ww. zakazu podejmowane były liczne działania ukierunkowane na przywrócenie możliwości eksportu do Rosji. Sprawa zakazu była omawiana m.in. na forum Komitetu Polityki Handlowej, podczas rozmowy telefonicznej ministra Marka Sawickiego z Jeleną Skrynnik, ministrem rolnictwa Federacji Rosyjskiej, przeprowadzonej w dniu 6 czerwca br., a także podczas nadzwyczajnego posiedzenia Rady Ministrów Rolnictwa i Rybołówstwa UE w Luksemburgu w dniu 7 czerwca br.

W wyniku unijno-rosyjskich rozmów w trakcie szczytu UE – Rosja w Niżnym Nowgorodzie w dniach 9–10 czerwca br. Komisja Europejska i Federacja Rosyjska osiągnęły porozumienie polityczne w sprawie wznowienia możliwości eksportu warzyw do tego państwa. W dniu 22 czerwca br. w Moskwie delegacja Komisji Europejskiej pod przewodnictwem komisarza Johna Dalli (DG SANCO) podpisała protokół z rozmów ze stroną rosyjską i uzgodniła wzór świadectwa potwierdzającego bezpieczeństwo produktów w imporcie do Federacji Rosyjskiej z Unii Europejskiej.

Pomimo wypełnienia wszystkich warunków porozumienia, tj. wyznaczenia jednostki wystawiającej ww. świadectwa (Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa) oraz laboratoriów wykonujących badania na obecność bakterii *E. coli* w świeżych warzywach, Polska nie uzyskała zgody na eksport warzyw. Jednocześnie strona rosyjska nie przekazała żadnej oficjalnej informacji w sprawie przyczyn utrzymania zakazu importu z Polski.

Odnosząc się do zastrzeżeń dotyczących przekazania stronie rosyjskiej listy laboratoriów Państwowej Inspekcji Sanitarnej, pragnę zapewnić, że strona rosyjska nigdy oficjalnie nie informowała, że było to przyczyną utrzymania ograniczeń w imporcie warzyw z Polski. Doniesienia tej treści miały miejsce wyłącznie w wypowiedziach prasowych. Laboratoria te zostały zgłoszone stronie rosyjskiej, ponieważ Państwowa Inspekcja Sanitarna rozpoczęła monitoring pod kątem obecności na warzywach *E. coli* zaraz po pojawieniu się informacji o zachorowaniach na zespół hemolityczno-mocznicowy w Niemczech, a więc przed podpisaniem w dniu 22 czerwca br. porozumienia pomiędzy Komisją Europejską a stroną rosyjską. Pozwalało to na wykorzystanie na potrzeby realizacji postanowień porozumienia wyników uzyskanych wcześniej przez tę inspekcję.

W świetle powyższego, uwzględniając zabiegi realizowane przez Komisję Europejską w relacjach z Federacją Rosyjską, w tym interwencję podjętą 30 czerwca br. na wniosek Polski przez komisarza ds. zdrowia i polityki konsumenckiej u pierwszego wicepremiera Federacji Rosyjskiej, minister rolnictwa i rozwoju wsi przedsięwziął działania ukierunkowane na uzyskanie od strony rosyjskiej informacji nt. powodów dalszego stosowania restrykcji względem towarów z Polski oraz informacji na temat przewidywanego terminu i warunków ich zniesienia. W tym zakresie przeprowadzone zostały:

1. Spotkanie Jarosława Wojtowicza, podsekretarza stanu w ministerstwie rolnictwa i rozwoju wsi z Dmitrijem Polańskim, chargé d'affaires Federacji Rosyjskiej w Polsce, w dniu 30 czerwca br. w Warszawie.

2. Rozmowy delegacji polskiej pod przewodnictwem Jarosława Wojtowicza, podsekretarza stanu w ministerstwie rolnictwa i rozwoju wsi z Giennadijem Oniszczenką, szefem rosyjskiej służby sanitarnej, w dniu 8 lipca br. w Moskwie. Podczas tych rozmów strona rosyjska poinformowała, że przyczyną utrzymywania ograniczeń w imporcie warzyw z Polski są obawy, że z Polski do Rosji będą dostarczane towary pochodzące z innych państw Unii Europejskiej.

W oparciu o informacje oraz wyjaśnienia strony rosyjskiej, m.in. w sprawie rosyjskich wymagań odnośnie do zasad monitoringu w kierunku występowania bakterii *E. coli* na warzywach eksportowanych do Federacji Rosyjskiej, strona polska przekazała do Rospotriebnadzoru dokumenty niezbędne dla wznowienia eksportu do Federacji Rosyjskiej warzyw z Polski, tj. listę laboratoriów prowadzących monitoring w kierunku występowania bakterii *E. coli* na świeżych warzywach oraz listę inspektorów PIORiN upoważnionych do podpisywania tymczasowych świadectw dotyczących warzyw świeżych, wywożonych z Polski do Federacji Rosyjskiej.

O przebiegu i rezultatach rozmów w Moskwie została pisemnie poinformowana Komisja Europejska.

W wyniku podjętych działań Federacja Rosyjska przywróciła z dniem 20 lipca br. możliwość importu warzyw wyprodukowanych w Polsce. Natomiast z dniem 9 sierpnia br. Federacja Rosyjska poinformowała o zniesieniu specjalnego trybu eksportu warzyw z Unii Europejskiej do Federacji Rosyjskiej, który wymagał dołączania do każdej partii warzyw tzw. świadectw tymczasowych potwierdzających brak obecności Shiga toksycznych bakterii *E. coli*.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie refundacji metody
zapłodnienia pozaustrojowego in vitro (23687)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka, przekazaną przy piśmie z dnia 26 lipca br. (znak: SPS-023-23687/11), w sprawie refundacji metody zapłodnienia pozaustrojowego in vitro proszę Pana Marszałka o przyjęcie następujących informacji.

Zajęcie się zagadnieniem dotyczącym procedury in vitro wynika z konieczności dostosowania polskiego prawa do przepisów prawa Unii Europejskiej. Wiele kwestii pojawia się w związku z bardzo szybkim rozwojem biomedycyny i biotechnologii, a określenia wymagają szczegółowe przepisy dotyczące jakości i bezpiecznego oddawania, pobierania, testowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji komórek rozrodczych i zarodków. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż zagadnienie zapłodnienia pozaustrojowego jest tematyką bardzo wrażliwą, a wypracowane regulacje powinny być akceptowalne dla wszystkich zainteresowanych podmiotów.

Przedmiotową kwestią zajmują się liczne grona eksperckie. Sejm podjął pracę nad 5 projektami poselskimi dotyczącymi kwestii zapłodnienia pozaustrojowego, 4 projekty po pierwszym czytaniu zostały skierowane do komisji, a 1 został odrzucony. Obecnie projekty, po zakończeniu prac specjalnej podkomisji ds. in vitro, w pracach której po stronie rządowej brało udział Ministerstwo Zdrowia, oraz zaakceptowaniu ich przez Komisję Zdrowia, zostaną poddane procedurze drugiego czytania w Sejmie.

Odnosząc się do 2. i 3. pytania, pragnę podkreślić, iż do parlamentu należy decyzja, jaki kształt przybierze uchwalona ustawa oraz w jakim czasie ona się ukaże.

W odpowiedzi na pytanie dotyczące kwestii możliwości refundacji zabiegów in vitro uprzejmie informuję, że dopiero po stworzeniu ram prawnych dla zagadnień związanych z leczeniem pozaustrojowym będzie można rozpocząć z Narodowym Funduszem Zdrowia prace dotyczące ewentualnego finansowania zabiegów ujętych w procedurze.

W pracach w Ministerstwie Zdrowia uwzględnia się wszystkie możliwe aspekty profilaktyki i leczenia niepłodności. Niezależnie od metody, techniki czy też trendów wybór optymalnego dla niepłodnej pary sposobu leczenia uwarunkowany jest identyfikacją przyczyny niepłodności. Podjęcie decyzji o wyborze metody terapeutycznej w oparciu o informacje

przekazaną przez lekarza pozostaje uprawnieniem osób, których problem niepłodności dotyczy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie źle funkcjonującej infrastruktury
Polskich Kolei Państwowych (23688)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka (nr SPS-023-23688/11, z dnia 26 lipca 2011 r.) w sprawie źle funkcjonującej infrastruktury Polskich Kolei Państwowych, uprzejmie informuję, co następuje.

Ze szczególnym zainteresowaniem rząd RP stara się stworzyć korzystne warunki zarówno prawne, jak i finansowe, które skierowane są na przygotowanie inwestycji kolejowych. W tym miejscu należy zauważyć, iż nie tylko środki własne zarządcy, ale przede wszystkim budżet państwa i Fundusz Kolejowy utworzony w Banku Gospodarstwa Krajowego na mocy ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o Funduszu Kolejowym (Dz. U. z 2006 r. Nr 12, poz. 61, z późn. zm.) stanowią krajowe źródła finansowania projektów infrastrukturalnych. Zgodnie z art. 38a ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.) zarządca infrastruktury kolejowej otrzymuje z budżetu państwa dofinansowanie kosztów utrzymania i remontów infrastruktury kolejowej w celu zmniejszenia kosztów i opłat za korzystanie z niej przez przewoźników. Kwoty dofinansowania w poszczególnych latach na podstawie zawartej umowy pomiędzy ministrem właściwym ds. transportu a zarządcą infrastruktury kolejowej na dofinansowanie kosztów utrzymania i remontów infrastruktury kolejowej dla zarządy przedstawiają się następująco:

- rok 2006 – 260 000 000 zł,
- rok 2007 – 380 000 000 zł,
- rok 2008 – 124 906 000 zł,
- rok 2009 – 680 000 000 zł,
- rok 2010 – 850 000 000 zł.

Uprzejmie informuję, że w bieżącym roku z budżetu państwa na inwestycje zaplanowano wydatkowanie środków na poziomie 705 850 000 zł, natomiast na remonty i utrzymanie infrastruktury kole-

jowej – 965 000 000 zł. Natomiast projekt ustawy budżetowej na rok 2012 przewiduje wydatki na inwestycje w wysokości 762 820 000 zł, a na utrzymanie i remonty – 1 175 000 000 zł. Jednocześnie przewiduje się coroczne zwiększanie kwoty dotacji, tak by w 2015 r. wynosiła ona 1,5 mld zł. Warto zauważyć, iż z uwagi na to, że ostateczna wysokość środków budżetowych będących w dyspozycji ministra infrastruktury jest uzależniona od limitów budżetowych określanych przez ministra finansów, wskazana kwota może ulec zmianie. Uprzejmie informuję, że w resorcie infrastruktury podejmowane są działania mające na celu zapewnienie finansowania infrastruktury kolejowej ze źródeł publicznych w okresie wieloletnim. Będzie to możliwe na podstawie wieloletniego programu inwestycji kolejowych na lata 2010–2013 z perspektywą do 2015 r. oraz wieloletniego programu utrzymania infrastruktury kolejowej w postaci kontaktu między rządem i PKP PLK SA.

Ponadto ostatnie lata stały się szansą dla znacznego przyspieszenia poprawy stanu infrastruktury kolejowej w Polsce. W związku z przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej najważniejsze linie kolejowe na terenie Polski włączone do międzynarodowego systemu korytarzy transportowych mogły uzyskać środki unijne na wsparcie ich rozwoju oraz modernizację. Fundusze europejskie stały się jednym z głównych źródeł finansowania dla projektów modernizacyjnych oraz tych, które swym zakresem obejmują budowę nowych elementów infrastruktury w Polsce. Do europejskich źródeł finansowania projektów kolejowych należy zaliczyć również kredyty udzielane przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI). Środki te udzielane są między innymi na finansowanie projektów w sektorze infrastruktury kolejowej. Szczególnie ważną przesłanką wprowadzenia tego instrumentu jest dążenie do ułatwienia beneficjentom korzystania z pomocy unijnej poprzez kredytowanie wkładu własnego.

Minister infrastruktury podjął też szereg działań umożliwiających jak najlepsze wykorzystanie środków Unii Europejskiej przeznaczonych na modernizację infrastruktury kolejowej w Polsce. Wszczęte zostały między innymi działania zmierzające do zbilansowania projektów PKP PLK SA realizowanych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” poprzez stworzenie warunków na pozyskanie kredytu z Europejskiego Banku Inwestycyjnego w wysokości ok. 800 mln EUR, który byłby uruchamiany w transzach w latach 2011–2015. Rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o Funduszu Kolejowym oraz ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne został uchwalony przez Sejm RP, a następnie przekazany marszałkowi Senatu RP.

Odnosząc się do kwestii poprawy bezpieczeństwa pasażerów na dworcach i w pociągach, uprzejmie informuję, że na przestrzeni ostatnich kilku lat stan bezpieczeństwa ulegał systematycznej poprawie, co było efektem między innymi prowadzonych działań

prewencyjnych Służby Ochrony Kolei przy współpracy z Policją, Żandarmerią Wojskową i Strażą Graniczną, a także innymi służbami porządkowymi odpowiedzialnymi za zapewnienie bezpieczeństwa na obszarach kolejowych i w pociągach. W roku 2010 Straż Ochrony Kolei zarejestrowała spadek o ponad 15% liczby kradzieży na szkodę podróżnych oraz spadek o ponad 24% liczby wybryków chuligańskich, natomiast funkcjonariusze SOK w roku 2010 ujęli 5233 sprawców, którzy popełnili czyny zabronione prawem na obszarze kolejowym.

Spółka PKP PLK SA podejmuje szereg inicjatyw mających na celu podniesienie poziomu bezpieczeństwa na zarządzanych liniach kolejowych. Do najważniejszych należą:

- działania prewencyjne i ochronne prowadzone przez Straż Ochrony Kolei przy współpracy Policji i innych służb porządkowych,

- prowadzone kampanie społeczne, takie jak np. „Bezpieczny przejazd – zatrzymaj się i żyj”,

- stosowanie zabezpieczeń technicznych uniemożliwiających kradzieże i dewastację urządzeń.

Za stan bezpieczeństwa pasażerów na dworcach i w pociągach odpowiedzialni są także przewoźnicy oraz zarządcy dworców kolejowych, którzy mają szereg możliwości poprawy bezpieczeństwa, między innymi poprzez instalowanie systemów monitoringu wizyjnego na dworcach i w pociągach czy odpowiednie szkolenia pracowników mających bezpośredni kontakt z podróżnymi.

Odnosnie do kwestii prywatyzacji spółek Grupy PKP uprzejmie informuję, iż prywatyzacja tych podmiotów została przewidziana w ustawie z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego Polskie Koleje Państwowe (Dz. U. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.) oraz w „Strategii dla transportu kolejowego do roku 2013”. Stosownie do art. 15 ust. 8a ww. ustawy akcje spółki PKP PLK SA mogą być zbywane jedynie na rzecz Skarbu Państwa. Natomiast zgodnie z art. 20 ust. 4 tej ustawy należące do Skarbu Państwa i państwowych osób prawnych akcje lub udziały spółek zależnych od PKP SA, o których mowa w art. 14 i art. 19 ustawy, zbywa minister właściwy do spraw transportu lub PKP SA na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez ministra właściwego do spraw transportu. W tym roku dokonano zbycia udziałów spółki Bombardier Transportation (ZWUS) Polska sp. z o.o., zawarto umowę zbycia udziałów spółki Przedsiębiorstwo Napraw Infrastruktury sp. z o.o. Zaawansowane są procesy prywatyzacyjne spółek PKP Cargo SA oraz PKP Energetyka SA.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury
na interpelację posła Henryka Milcarza****w sprawie projektu ustawy dotyczącego
zmian w zasadach realizacji preferencyjnych
kredytów mieszkaniowych w ramach programu
„Rodzina na swoim” polegających
na określeniu maksymalnego
wieku kredytobiorcy na 35 lat (23690)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Henryka Milcarza (znak: SPS-023-23690/11) w sprawie zmian w zasadach udzielania preferencyjnych kredytów mieszkaniowych w ramach programu „Rodzina na swoim”, realizowanego na podstawie ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania (Dz. U. Nr 183, poz. 1354, z późn. zm.), polegających na określeniu maksymalnego wieku kredytobiorcy na 35 lat, uprzejmie przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Na wstępie udzielanej odpowiedzi chciałbym uprzejmie poinformować, że ustawa o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania została ostatecznie uchwalona przez Sejm RP w dniu 15 lipca 2011 r., tak więc zawarte w niej rozwiązania budzące wątpliwości pana posła nie stanowią już propozycji zawartych w druku sejmowym, ale są przyjętymi przez ustawodawcę rozwiązaniami, które na obecnym etapie procesu legislacyjnego związanego z pierwotnym przedłożeniem rządowym nie podlegają już dalszym zmianom. W dniu 2 sierpnia br. ustawa została podpisana przez prezydenta i obecnie oczekuje na opublikowanie w Dzienniku Ustaw. Przepisy ustawy wejdą w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia.

Odpowiadając na pytanie pierwsze, należy na wstępie podkreślić, że w toku prac parlamentarnych rozwiązania przewidywane pierwotnie w rządowym projekcie nowelizacji ustawy zostały w istotnym stopniu zmienione przez parlament.

Posłowie nie poparli zawartej w pierwotnym projekcie propozycji ograniczenia możliwości finansowania kredytem preferencyjnym wyłącznie do transakcji realizowanych na rynku pierwotnym. Poparli natomiast propozycję zakończenia programu preferencyjnych kredytów mieszkaniowych z końcem 2012 r. W zakresie zmiany warunków udzielania kredytów preferencyjnych nowelizacja przewiduje obecnie zróżnicowanie limitu cenowo-kosztowego kwalifikującego lokal mieszkalny lub dom jednorodzinny do objęcia finansowym wsparciem w zależności od rodzaju nieruchomości w połączeniu z obniżeniem kształtującego jego poziom współczynnika. W odniesieniu do nieruchomości rynku pierwotnego limit ten będzie kształtowany przez współczynnik 1,0, zaś do nieruchomości rynku wtórnego przez współczynnik 0,8. Nowelizacja wprowadza także rozszerzenie zakresu

podmiotowego beneficjentów finansowego wsparcia o bezdzietne osoby samotne, na odrębnie określonych dla tej grupy warunkach. Osoby te będą mogły finansować kredytem preferencyjnym zakup lub budowę swojego pierwszego lokalu mieszkalnego o powierzchni nie większej niż 50 m², zaś dopłaty będą naliczane w odniesieniu do powierzchni kalkulacyjnej określonej na 30 m².

Zgodnie z uchwaloną ustawą zmiana wprowadzająca kryterium wieku docelowego kredytobiorcy (35 lat) będzie miała ograniczone oddziaływanie, będzie bowiem dotyczyła jedynie bezdzietnych osób samotnych oraz jednego z małżonków. Ograniczeniem tym nie będą zatem objęte osoby samotnie wychowujące dzieci, jak również małżeństwa, w przypadku których wiek jednego z małżonków jest wyższy niż 35 lat.

Odpowiadając w tym kontekście na pytanie o uzasadnienie planowanych, a obecnie już uchwalonych ograniczeń dostępu do kredytu preferencyjnego w ramach programu „Rodzina na swoim”, jeszcze raz pragnę wyjaśnić, że przyjęte rozwiązania są w dużej mierze uzasadnione koniecznością efektywniejszego wydatkowania środków publicznych w sytuacji zagrożeń dla stanu finansów publicznych wynikających ze spowolnienia gospodarczego. W tym kontekście należy w części rozumieć wprowadzenie zróżnicowania i obniżenia limitów cenowo-kosztowych oraz ograniczenia wieku beneficjentów finansowego wsparcia. Ograniczenie maksymalnego wieku beneficjentów programu w oparciu o kryterium 35 lat jest jednocześnie skorelowane z zapewnieniem lepszego oddziaływania programu na zależności łączące politykę mieszkaniową z polityką demograficzną państwa. Po zmianach program będzie w większym stopniu skierowany na wsparcie ludzi młodych, wchodzących w dorosłe życie i podejmujących dopiero decyzje o założeniu rodziny. Takim zmianom sprzyjało będzie znaczące – pomimo trudnych uwarunkowań budżetowych – poszerzenie beneficjentów programu o jednoosobowe gospodarstwa domowe spełniające wskazane kryterium wieku. W kontekście polityki demograficznej państwa nadal bardzo szeroki zakres oddziaływania ustawy zapewni ostatecznie przyjęte w nowelizacji objęcie programem wszystkich tych małżeństw, w których jedynie jeden z małżonków będzie spełniał wprowadzone kryterium ograniczające wiek kredytobiorcy.

Odpowiadając na pytanie drugie, dotyczące tego, jaką inną formę wsparcia zamierza zaoferować rząd zakwalifikowanym potencjalnym beneficjentom tego programu po roku 2013, na początku uprzejmie wyjaśniam, że w przypadku beneficjentów zakwalifikowanych do skorzystania z programu preferencyjnych kredytów mieszkaniowych „Rodzina na swoim” przed dniem zamknięcia tego programu uprawnienie do skorzystania z finansowego wsparcia jest zapewnione. Przepis art. 1 pkt 8 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania przewiduje, że

instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów będą udzielały kredytów preferencyjnych na podstawie wniosków składanych przez zainteresowanych do dnia 31 grudnia 2012 r. Treść przepisu dotyczy tylko czynności składania nowych wniosków i nie narusza w jakimkolwiek stopniu praw kredytobiorców do uzyskiwania dopłat do odsetek w pełnym przewidzianym ustawą wymiarze. Dotychczasowi, jak również przyszli beneficjenci programu zachowają swoje prawa nabyte związane z dopłatami do oprocentowania udzielonego kredytu w okresie 8 lat.

W udzielonej już panu posłowi w marcu br. odpowiedzi na interpelację nr 20772, w sprawie zmian w rządowym programie „Rodzina na swoim”, zamieszczone zostały informacje dotyczące zakładanych przez obecny rząd nowych rozwiązań związanych z polityką wsparcia sektora mieszkaniowego w nadchodzących latach, w tym nowych rozwiązań, których wprowadzenie byłoby skorelowane z okresem zakończenia akcji kredytowej w ramach programu „Rodzina na swoim”. Uzasadnieniu proponowanych modyfikacji obecnych instrumentów oraz nowych rozwiązań w tym zakresie poświęcona została również obszerna część rządowego dokumentu „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 roku”, będącego w I połowie br. przedmiotem przyjętej przez Sejm RP informacji rządu w tym zakresie. Wnioski z diagnozy opierającej się na analizie struktury wydatków budżetowych w okresie ostatnich 10 lat wskazywały na konieczność takiego przeformułowania obecnego instrumentarium polityki mieszkaniowej państwa, w efekcie którego znacznie większy niż obecnie udział wydatków budżetowych na wsparcie mieszkalnictwa kierowany byłby do niższych segmentów dochodowych ludności. Tej właśnie tendencji sprzyjać ma skorelowany ze stopniowym wygaszaniem programu „Rodzina na swoim” kierunek działań wzmacniających realizację programu wsparcia gmin w tworzeniu zasobu socjalnego, komunalnego oraz działań wspierających rozwój segmentu społecznego najmu, połączonego dodatkowo z wprowadzeniem nowego modelu stopniowego dochodzenia do własności mieszkaniowej poprzez najem (koncepcja tzw. społecznych grup mieszkaniowych). W tym pierwszym przypadku (wsparcie gmin w tworzeniu zasobu komunalnego), w mojej ocenie, nie jest uprawniony zawarty w interpelacji zarzut kolejnego przykładu „zrzucania odpowiedzialności za problemy społeczne na barki samorządów”. Konkretnie zobowiązania ciążące na gminach w zakresie wspierania społeczności lokalnych w zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych określają bowiem przepisy Konstytucji RP, zaś działanie państwa ma w tym przypadku już obecnie charakter istotnego, bo sięgającego ok. 30–50% kosztów inwestycji, wsparcia gmin w realizacji przedsięwzięć budownictwa mieszkaniowego.

Uwzględniając powyższe, należy na zakończenie oczywiście zastrzec, iż z racji przyjętego w nowelizacji

ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania okresu udzielania kredytów do końca 2012 r. oraz kończącej się kadencji obecnego parlamentu decyzje dotyczące szczegółowych rozwiązań i instrumentów wsparcia wprowadzanych w perspektywie 2013 r. będzie podejmował kolejny rząd oraz wyłonieni w nadchodzących wyborach parlamentarnych posłowie.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie podjęcia przez rząd RP
natychmiastowych działań systemowych
zmiernych do trwałej poprawy sytuacji
bytowej osób o najniższych świadczeniach
(23691)**

W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23691/11, dotyczące interpelacji poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie waloryzacji kwotowej świadczeń emerytalno-rentowych oraz działań osłonowych dla najuboższych emerytów i rencistów, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Ekonomiczna i społeczna funkcja waloryzacji świadczeń emerytalno-rentowych polega na przeciwdziałaniu deprecjacji świadczeń i tym samym przeciwdziałaniu wpadaniu emerytów i rencistów w sferę ubóstwa. Waloryzacja świadczeń emerytalno-rentowych stanowi więc bardzo ważny element konstrukcji systemu ubezpieczeń społecznych. Zasady indeksacji określają zakres ochrony realnej wartości emerytur i rent oraz decydują o udziale populacji osób już nieaktywnych zawodowo we wzroście gospodarczym i wzroście poziomu życia całego społeczeństwa.

Zgodnie z orzeczeniami Trybunału Konstytucyjnego, w konstytucyjnym prawie do zabezpieczenia społecznego mieści się prawo do zachowania realnej wartości emerytur i rent, zaś formuła i częstotliwość przeprowadzenia waloryzacji mogą być modyfikowane pod warunkiem, że nie stanowi to naruszenia prawa emerytów i rencistów do zachowania realnej wartości przysługujących im świadczeń.

Oznacza to, że można dokonywać modyfikacji, ale muszą one mieścić się w określonych ramach. I tak np. można przeprowadzić zmianę częstotliwości waloryzacji, trudniej jest zaś dokonać zmiany w zakresie

wskaźnika waloryzacji, co proponuje w swojej interpelacji pani poseł Bożena Kotkowska. Skoro bowiem waloryzacja ma za zadanie utrzymanie realnej wartości świadczeń to musi spełniać co najmniej kryterium wyrównania wzrostu wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych. Stąd też waloryzacja kwotowa, która oznacza podnoszenie świadczeń o tę samą kwotę, tylko wobec wybranej grupy osób spełnia wyżej przytoczony wymóg. W przypadku pozostałych świadczeniobiorców, przy ograniczonych możliwościach budżetowych, nie ma możliwości wyrównania utraconej wartości siły nabywczej świadczenia. Stąd też rząd nie proponuje tego rozwiązania, oceniając je jako nacechowane mocnym elementem potencjalnej niekonstytucyjności.

Jednocześnie jednak przypominam, że obecny rząd prowadzi w tym zakresie spójną politykę corocznego waloryzowania wszystkich świadczeń emerytalno-rentowych. Stosowana od 4 lat formuła waloryzacji sprzyja nie tylko utrzymaniu realnej ich wartości (wzrost o wskaźnik inflacji), lecz także powiększa ten wskaźnik każdorazowo o 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym. Pozwala to podnieść siłę nabywczą świadczeń, co przekłada się na wzmocnienie partycypacji świadczeniobiorców we wzroście gospodarczym.

Niezależnie od tego zawsze pozostanie grupa osób, które znajdują się w trudnej sytuacji materialnej. Dotyczy to zarówno emerytów i rencistów, jak również pozostałych obywateli RP. Do nich skierowane są instrumenty pomocy społecznej, które pozwalają właściwie ukierunkować oferowaną pomoc. Osoby, których warunki bytowo-materialne są trudne, w tej sytuacji powinny kierować się do ośrodków pomocy społecznej.

Z poważaniem

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Piotra Tomańskiego
i Renaty Butryn**

**w sprawie potrzeby nowelizacji ustawy
o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu
alkoholizmowi w celu prowadzenia bardziej
efektywnej walki z problemem spożywania
alkoholu przez nieletnich (23695)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23695/11), uprzejmie

przedkładałam odpowiedź na interpelację Pana Posła Piotra Tomańskiego oraz Pani Poseł Renaty Butryn „w sprawie potrzeby nowelizacji ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w celu prowadzenia efektywnej walki z problemem spożywania alkoholu przez nieletnich”.

Odpowiadając na problem dostępu nieletnich do alkoholu poruszony przez Panią Poseł i Pana Posła, uprzejmie informuję, że w opinii Ministerstwa Zdrowia, a także podległej Ministrowi Zdrowia Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych obowiązujące uregulowania dotyczące cofania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych w należytym stopniu zabezpieczają interes zdrowia publicznego przy jednoczesnym poszanowaniu uprawnień obywateli i przedsiębiorców. Co za tym idzie podejmowanie działań o charakterze legislacyjnym w przedmiotowym zakresie nie wydaje się być celowe. Jednocześnie uprzejmie informuję, że do ustawowych obowiązków Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, należy między innymi udzielanie merytorycznej pomocy samorządom, instytucjom, stowarzyszeniom i osobom fizycznym, realizującym zadania związane z profilaktyką i rozwiązywaniem problemów alkoholowych. Z informacji uzyskanej z Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych wynika, że istotną część zadań dotyczących pomocy samorządom, stanowi pomoc prawna i merytoryczna w zakresie postępowania o cofanie zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych w związku z łamaniem przepisów ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Jednakże obecnie w Ministerstwie Zdrowia procedowany jest projekt nowelizacji w/w ustawy uwzględniający kwestię skutecznych mechanizmów przeciwdziałających dalszej działalności przedsiębiorców łamiących przepisy ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Pragnę poinformować, że w opracowanym w Ministerstwie Zdrowia projekcie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz niektórych innych ustaw przewidziano rozwiązanie, zgodnie z którym wobec każdej osoby skazanej z art. 43 w/w ustawy (tj. prowadzenia sprzedaży napojów alkoholowych bez zezwolenia lub wbrew jego warunkom lub zakazom) przewiduje się obowiązkowe orzekanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu napojami alkoholowymi na okres od 3 do 5 lat.

Ponadto w projekcie proponuje się również rozwiązanie, zgodnie z którym organ zezwalający, zawiesza wszczęte postępowanie o udzielenie zezwolenia, w przypadku gdy wobec osoby odpowiedzialnej za działalność przedsiębiorcy ubiegającego się o zezwolenie, wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów o czyn z art. 43 w/w ustawy (sprzedawanie lub podawanie napojów alkoholowych kiedy jest to zabronione).

Dodanie w projekcie art. 43³ ustawy penalizuje zachowanie polegające na sprzedaży napojów alkoholo-

lowych w przypadku niedopełnienia obowiązku żądania okazania dokumentu potwierdzającego wiek nabywcy przez osobę sprzedającą lub podającą napoje alkoholowe oraz zachowanie polegające na zakupie napoju alkoholowego celem odsprzedania go osobie małoletniej.

W projekcie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz niektórych innych ustaw znalazła się propozycja następującego zapisu:

„1. Kto odsprzedaje lub dostarcza napój alkoholowy osobie do lat 18,

podlega karze grzywny nie niższej niż 2 500 zł.;

2. Kto wbrew obowiązkowi określonymu w art. 15 ust. 3 podaje lub sprzedaje napój alkoholowy,

podlega karze grzywny nie niższej niż 2 500 zł”.

W opinii Ministerstwa Zdrowia zaproponowane powyżej zmiany w ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi skutecznie uregulują kwestie poruszone przez Państwa w nadesłanej interpelacji.

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Krzakały
oraz grupy posłów**

**w sprawie projektu budowy Kanału Śląskiego
(23696)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Krzakały oraz grupy posłów, z dnia 11 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23696/11, w sprawie budowy Kanału Śląskiego łączącego Wisłę i Odrę oraz umieszczenia tej inwestycji w projekcie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana na podstawie informacji przedstawionych przez ministra rozwoju regionalnego, prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, dyrektora Wydziału Terenów Wiejskich Śląskiego Urzędu Marszałkowskiego.

1. Czy ministerstwo spotkało się z propozycją budowy Kanału Śląskiego?

Koncepcja budowy Kanału Śląskiego znana jest jako jedno z zamierzeń inwestycyjnych „Kompleksowego programu zagospodarowania i wykorzystania Wisły oraz zasobów wodnych kraju”, zwanego programem „Wisła”, opracowanego w 1980 r. i zaleconego do realizacji w latach 1981–2000 przez KC PZPR. Kanał ten miał przede wszystkim służyć do wywozu

(eksportu) węgla ze Śląska drogą wodną Odry oraz górną skanalizowaną Wisłą (przy planowanej zabudowie Wisły stopniami wodnymi) z projektowanego w tym celu portu węglowego CPW Tychy. Planowanie tych inwestycji wynikało z przyjmowanego wówczas założenia wywozu ze Śląska ok. 38 mln t węgla Wisłą w kierunku Gdańska oraz równoległego eksportu ok. 20 mln t węgla Kanałem Śląskim i dalej drogą wodną Odry. Kanał Śląski miał być istotnym elementem w systemie transportowym na Śląsku i zakładanym wzroście roli żeglugi śródlądowej na kierunku przewozowym północ-południe, a w szczególności dla odciążenia transportu kolejowego od planowanego wówczas wywozu węgla ze Śląska.

Projekt budowy Kanału Śląskiego ponowiła w ubiegłym roku wąska grupa miłośników i zwolenników rozwoju transportu wodnego z aglomeracji krakowskiej, powracając do koncepcji z lat 70. ubiegłego wieku budowy kaskady stopni wodnych na Wiśle od Krakowa do Sandomierza oraz budowy przedmiotowego kanału, stanowiącego południowe połączenie Wisły z Odrą, dla zapewnienia rozwoju transportu wodnego pomiędzy Śląskiem a Krakowem. Zasadność budowy tego kanału ogólnie motywowana jest koncepcją zmniejszenia przewozów realizowanych transportem drogowym na rzecz innych gałęzi transportu, poprzez ich rozwój, a także dla stworzenia warunków do podjęcia i aktywizacji przewozów transportem wodnym po górnej Wiśle, przez jej połączenie z Odrą Kanałem Śląskim. W propagowaniu idei budowy Kanału Śląskiego wiodącą rolę odgrywa Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie. Na zlecenie RZGW wykonano m.in. opracowanie „Analiza możliwości wykorzystania na potrzeby transportu planowanego Kanału Śląskiego łączącego drogą wodną Górnej Wisły z przewidywanym połączeniem Odra – Dunaj – Łaba” (wykonawca pracy: Instytut Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 2010 r.), a także pracę „Kanał Śląski (Wisła – Odra). Strategiczne czynniki pozytywne i negatywne budowy Kanału Śląskiego” (materiał roboczy RZGW w Krakowie z czerwca 2011 r.)

Projekt budowy Kanału Śląskiego zgłosił Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie w trybie konsultacji społecznych do dokumentów planistycznych o charakterze strategicznym, jak „Strategia rozwoju transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.)”, do „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”, włączenia do idei Środkowoeuropejskiego Korytarza Transportowego CETC-ROUTE65 w układzie Północ-Południe Europy, a także zawnioskowano w trybie konsultacji społecznych o włączenie budowy Kanału Śląskiego do opracowania przygotowywanej „Strategii rozwoju systemu transportu województwa śląskiego”. Przedmiotowe zamierzenie inwestycyjne powinno wynikać z konkretnych potrzeb przewozowych, określonych kierunkami uprawiania transportu wodnego, miejscami nadania i odbioru ładunków ciężących do tego transportu oraz zainteresowaniem samych nadaw-

ców i odbiorców tych ładunków. Aktualnie w sferze śródlądowych dróg wodnych za priorytetowe przedsięwzięcia i zadania do realizacji w najbliższej perspektywie czasowej uznaje się jednak programowe działania dotyczące modernizacji zabudowy i regulacji drogi wodnej Odry. Są one ujęte między innymi w „Programie dla Odry – 2006”.

2. Jakie są szanse na uwzględnienie Kanału Śląskiego w projekcie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” i czy istnieją przesłanki zrealizowania tej inwestycji?

Projekt „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (zwany dalej: KPZK 2030, koncepcją) został zaakceptowany przez Komitet do Spraw Europejskich Rady Ministrów (24 maja 2011 r.), komitet stały Rady Ministrów (1 czerwca 2011 r.) i Komitet Rady Ministrów ds. Informatyzacji i Łączności (2 czerwca 2011 r.). Projekt koncepcji uzgodniony przez te komitety został następnie przedłożony Radzie Ministrów. Według aktualnych informacji KPZK 2030 będzie przedmiotem obrad Rady Ministrów w końcu sierpnia br. W związku z tym obecnie nie jest możliwe dokonywanie zmian w projekcie koncepcji.

W koncepcji zauważono brak ciągłości dróg wodnych w Polsce, m.in. brak połączenia Odra – Wisła – Dunaj. Uwagę podobnej treści dotyczącą Kanału Śląskiego zgłoszono podczas konsultacji społecznych projektu KPZK 2030 z 25 stycznia br. W wyniku konsultacji w projekcie dokumentu dodano rys. 9: Śródlądowe drogi wodne w Polsce 2010, który przedstawia stan oraz brakujące połączenia dróg wodnych – Kanał Śląski. Jednakże na podstawie przeprowadzonej analizy potrzeb realizacji takiego przedsięwzięcia zdecydowano się nie umieszczać w KPZK 2030 zapisów przesądających o budowie Kanału Śląskiego. Decyzja ta wynika z braku przesłanek ekonomicznych, jak również środowiskowych, a przede wszystkim z niewystarczających zasobów wodnych Polski do rozwoju transportu wodnego śródlądowego z punktu widzenia gospodarki krajowej. Obecnie droga wodna górnej Wisły kończy się na stopniu wodnym Przewóz i nie ma połączenia (w wystarczającej klasie) ze środkową Wisłą, dlatego wybudowanie Kanału Śląskiego nie doprowadzi do powstania krajowej sieci dróg wodnych. Natomiast województwa małopolskie i śląskie mogą wykorzystywać potencjał turystyczny dróg wodnych bez inwestycji tej skali. Budowa Kanału Śląskiego z punktu widzenia polityki przestrzennej mogłaby być opłacalna przy jednoczesnej zmianie uwarunkowań ekonomicznych i przyrodniczych (wzrostu zasobów wodnych Polski).

3. Czy przewiduje się w najbliższych latach inne inwestycje hydrotechniczne na terenie miasta Bieruń, które zostało dotknięte powodzią?

Przez teren gminy Bieruń przepływają rzeki: Wisła, Przemsza i Gostynka, będące w zarządzie Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach, oraz rzeką Mleczna i potok Goławiecki, utrzymywane przez Śląski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wod-

nych w Katowicach. Według informacji przekazanej przez dyrektora Wydziału Terenów Wiejskich Śląskiego Urzędu Marszałkowskiego obecnie na etapie realizacji są następujące zadania:

— zadanie pn. „Rozbudowa wałów przeciwpowodziowych rzeki Gostynki w km 1+200 – 3+000 w m. Bijasowce, gm. Bieruń i w m. Jedlina gm. Bojszowy – wał lewy: 1+137 – 1+942 i wał prawy: 1+217 – 1+595 (km wału)”. Przekazanie placu budowy nastąpiło w styczniu 2011 r., a zakończenie prac zaplanowane jest na rok 2012,

— zadanie pn. „Rozbudowa prawego wału rzeki Przemszy w km 0+000 – 0+800 w Bieruniu Czarnuchowicach – etap II – km 0+000 – 0+270”. Zakończenie robót jest planowane w roku 2011. Zadanie jest realizowane w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich 2007–2013,

— zadanie pn. „Rozbudowa prawego wału rzeki Przemszy w km 0+800 – 1+450 w Bieruniu Czarnuchowicach”. Realizacja robót budowlanych: 2011–2012. Zadanie jest realizowane w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich 2007–2013.

Ponadto ŚZMiUW w Katowicach przygotowuje wprowadzenie do realizacji zadania „Przebudowa wałów przeciwpowodziowych rzeki Gostynki w km 1+200 – 3+000 w m. Bijasowce gm. Bieruń i w m. Jedlina gm. Bojszowy – wał lewy: 1+942 – 2+957, wał prawy: 1+595 – 2+838”. Wykonanie prac budowlanych planuje się na lata 2012–2013. Na zlecenie ŚZMiUW w Katowicach opracowano dokumentację techniczną dla zadania „Budowa, nadbudowa i przebudowa obustronnych obwałowań przeciwpowodziowych wraz z odbudową cieku Goławieckiego, od ujścia (do rzeki Wisły) do ul. Wawelskiej w m. Bieruń Nowy, gm. Bieruń”. Obecnie toczy się postępowanie w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę. Zadanie planowane jest do realizacji w latach 2012–2014 w ramach „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”.

Ponadto w ramach „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” Śląski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Katowicach zlecił opracowanie dokumentacji technicznej dla zadań:

— „Przebudowa obwałowań przeciwpowodziowych rzeki Mleczna na terenie m. Bieruń Stary w km 0+900 – 4+350 (od mostu kolejowego przy ul. Chemików do mostu w ul. Turyńskiej) gm. Bieruń”,

— „Nadbudowa lewostronnego obwałowania rzeki Wisły w Bieruniu-Czarnuchowicach od ujścia rzeki Przemszy (przejazd wałowy na wysokości posesji przy ul. Mieleckiego 82) do mostu w ul. Warszawskiej (droga nr 44) wraz z odwodnieniem terenów zawała rzeki Przemszy, gm. Bieruń”.

Zakończenie robót budowlanych dla powyższych inwestycji planowane jest na 2016 r.

W celu zabezpieczenia przeciwpowodziowego dla miasta Bierunia niezwykle istotne również będą poniższe opracowania, realizowane na zlecenie ŚZMiUW w Katowicach:

— „Ocena stanu technicznego i stopnia bezpieczeństwa wałów przeciwpowodziowych, budowy wałowych i towarzyszących na długości 73,25 km”. Zakres opracowania obejmuje m.in. obwałowania rzeki Gostynki na terenie gm. Bieruń. Wyniki tego opracowania, którego zakończenie planuje się na październik 2011 r., posłużą do sformułowania wytycznych do podejmowania działań inwestycyjnych,

— „Studium ochrony przed powodzią ze względu na ochronę ludzi i mienia woj. śląskiego na obszarze zlewni górnej Wisły”,

— „Program inwestycji dla zadań planowanych do realizacji przez ŚZMiUW w Katowicach wraz z prognozą oddziaływania na środowisko”,

— „Aktualizacja programu małej retencji dla woj. śląskiego”.

Powyższe dokumenty posłużą do wyznaczenia kierunku niezbędnych działań oraz określenia zasadności i kolejności zadań inwestycyjnych po roku 2012.

4. Dlaczego w tabeli rang – etapów pomięto drogi wodne, a także inne obiekty hydrotechniczne?

W „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” nie zawarto tabeli rang – etapów dla dróg wodnych oraz obiektów hydrotechnicznych ze względu na specyficzne uwarunkowania wiążące się z takimi inwestycjami. Wynikają one z bardzo wysokich kosztów finansowych oraz znaczącego wpływu, najczęściej nieodwracalnego, jaki obiekty hydrotechniczne wywierają na środowisko przyrodnicze. W związku z powyższym rozwiązywanie problemów wodnych zlewni powinno zaczynać się od oceny i wyboru możliwych do zastosowania środków nietechnicznych, które mogą przyczynić się do rozwiązania problemów. Dlatego zapisy w KPZK 2030 koncentrują się głównie na zasadach zagospodarowania przestrzennego możliwych do implementacji w dokumentach planowania przestrzennego.

Ponadto każdorazowo ważne z punktu widzenia krajowej polityki przestrzennej przedsięwzięcie musi zostać poprzedzone oceną oddziaływania na środowisko, która odpowie na pytanie, czy i w jaki sposób może zostać zrealizowana poszczególna inwestycja, szczególnie jaki jest niezbędny zakres kompensacji przyrodniczych i rekompensat środowiskowych, oraz wskaże aprobowany poziom kosztów społecznych. Z tych względów w koncepcji wskazano jedynie najważniejsze z punktu widzenia polityki przestrzennej poziomu krajowego obiekty hydrotechniczne, które będą zakończone do 2030 r. (bez podziału na etapy) oraz plany dotyczące modernizacji dróg wodnych. Wskazane zbiorniki są zgodne z programami gospodarowania wodami w dorzeczach, przede wszystkim Odry i Wisły. Bardziej szczegółowe zapisy dotyczące inwestycji w infrastrukturę przeciwpowodziową znajdują się w powołanych w przyszłości zintegrowanych programach przeciwpowodziowych dla całych dorzeczy bądź ich istotnych części, np. dla górnej Wisły, proponowanych przez KPZK 2030.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji pana posła Marka Krząkały.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Krząkały**

**w sprawie barier z zakresu ochrony środowiska
(23698)**

Odpowiadając na interpelację posła Marka Krząkały w sprawie barier z zakresu ochrony środowiska, przekazaną przez Pana Marszałka pismem z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23698/11, poniżej udzielam odpowiedzi na zadane pytania.

1. Czy ministerstwo planuje stworzenie jednolitego systemu sprawozdawczego w zakresie ochrony środowiska?

Ministerstwo Środowiska od grudnia 2010 r. prowadzi prace nad zintegrowaniem systemu emisyjno-opłatowego w zakresie korzystania przez przedsiębiorców ze środowiska. Oprócz jego integracji w skali kraju (system ogólnopolski) zapewni również elektroniczny kanał przesyłania informacji z wykorzystaniem profilu zaufanego poprzez ePUAP – Elektronicznej Platformie Usług Administracji Publicznej.

Realizacja projektu pozwoli na poprawę jakości i spójności gromadzonych danych o zakresie korzystania ze środowiska i należnych za to opłatach w skali całego kraju. Pozwoli to na ułatwienia dla podmiotów raportujących poprzez optymalizację procesów obowiązkowego raportowania przez podmioty korzystające ze środowiska i zmniejszenie liczby obowiązków raportowych (szczególnie w zakresie powietrza) oraz dla podmiotów publicznych poprzez stworzenie centralnego systemu informatycznego służącego do gromadzenia i przetwarzania informacji o zakresie korzystania ze środowiska i należnych opłatach, a także wykorzystanie nowoczesnych, elektronicznych środków komunikacji wspomagających administrację publiczną w obsłudze procesów związanych ze zbieraniem danych o emisjach, opłatach oraz w ich redystrybucji (elektroniczna ewidencja zamiast formy papierowej, wczytywanie danych z kodów paskowych wygenerowanych przez dokumenty PDF).

Realizacja projektu pozwoli na uszczelnienie systemu zbierania opłat, co będzie równe wzrostowi

wpływów z tytułu opłat za gospodarce korzystanie ze środowiska (jakość danych, proces weryfikacji).

Kluczowe założenia projektu mają na celu oparcie systemu o centralną aplikację Ministerstwa Środowiska – system SEO (system ewidencyjno-opłatowy) poprzez budowę centralnego rejestru danych o zakresie korzystania ze środowiska i wniesionych przez podmioty opłatach oraz budowę centralnego rejestru podmiotów korzystających ze środowiska

Kolejnym założeniem projektu jest wykorzystanie nowoczesnych form komunikacji pomiędzy przedsiębiorcami a urzędami poprzez wykorzystanie elektronicznej platformy ePUAP do rejestracji podmiotów korzystających ze środowiska oraz do składania i dystrybucji raportów, a także wykorzystanie formularzy PDF z kodem kreskowym dla podmiotów nieposiadających konta w systemie ePUAP.

System ePUAP będzie oferował przedsiębiorcom dwie podstawowe funkcje:

- elektroniczną skrzynkę podawczą z urzędowym poświadczeniem odbioru,
- centralne repozytorium dokumentów.

Przewiduje się, że w pierwszym roku po wdrożeniu systemu z elektronicznej formy składania raportów będzie korzystało od 5 tys. do 10 tys. podmiotów gospodarczych, zaś cały system będzie gromadził dane o co najmniej 200 tys. podmiotach. Instytucjami korzystającymi z systemu SEO będą m.in.: Ministerstwo Środowiska, urzędy marszałkowskie, Główny Inspektorat Ochrony Środowiska, wojewódzkie inspektoraty ochrony środowiska, Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, Centrum Informacji o Środowisku oraz Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami.

Ponadto pragnę poinformować, że z zakresu gospodarki odpadami sprawozdawczość wynika zarówno z przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243, z późn. zm.), jak i poszczególnych ustaw sektorowych.

Obowiązek składania sprawozdań wynika z potrzeby pozyskania informacji dotyczących stanu gospodarki odpadami w kraju. Dane te są niezbędne przede wszystkim do planowania gospodarki odpadami zarówno w skali regionalnej, jak i całego kraju. Warto zaznaczyć, że przepisy ustawy o odpadach zobowiązują posiadacza odpadów do prowadzenia ilościowej i jakościowej ewidencji odpadów zgodnie z przyjętym katalogiem odpadów i listą odpadów niebezpiecznych oraz do sporządzania na formularzu zbiorczego zestawienia danych o rodzajach i ilości odpadów, o sposobach gospodarowania nimi oraz o instalacjach i urządzeniach służących do odzysku i unieszkodliwiania tych odpadów. Należy jednocześnie podkreślić, że w przypadku małych i średnich przedsiębiorstw, zgodnie z ustawą o odpadach, a w szczególności rozporządzeniem ministra środowiska z dnia 11 grudnia 2001 r. w sprawie rodzajów odpadów lub ich ilości, dla których nie ma obowiązku prowadzenia ewidencji odpadów, oraz kategorii małych i średnich przedsiębiorstw, które mogą prowadzić uproszczoną

ewidencję odpadów (Dz. U. Nr 152, poz. 1735) funkcjonują liczne zwolnienia w zakresie konieczności prowadzenia ewidencji odpadów.

Przepisy ww. rozporządzenia wymieniają zarówno rodzaje odpadów, jak i ich ilości, które najczęściej powstają w omawianej kategorii przedsiębiorstw w niewielkiej ilości, dla których nie ma konieczności prowadzenia ewidencji odpadów (np. zużyte tonery do drukarek, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, oleje silnikowe). Zwolnienie w zakresie prowadzenia ewidencji odpadów dotyczy również wytwórców odpadów komunalnych.

Warto jednocześnie dodać, że planowane są zmiany w ramach projektu nowej ustawy o odpadach, która stanowi transpozycję dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz. Urz. z 22.11.2008 r., L 312, str. 3). W przedmiotowym projekcie ustawy określono podmioty zobowiązane do sporządzania sprawozdań, rodzaje sprawozdań oraz terminy ich przedkładania do właściwych organów. Celem wprowadzenia zmian w systemie sprawozdawczości jest chęć umieszczenia w jednej ustawie wszystkich przepisów z zakresu sprawozdawczości oraz ułatwienie podmiotom wywiązywanie się z obowiązków sprawozdawczych.

W projekcie ustawy określono dwa rodzaje sprawozdań:

- 1) o produktach, opakowaniach i gospodarowaniu odpadami z nich powstających,
- 2) o wytwarzanych odpadach i o gospodarowaniu odpadami.

W projekcie ustawy zamieszczono również przepisy mające na celu regulację wykonywania obowiązku sprawozdawczego przez organizację odzysku, w przypadku gdy obowiązek określony w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej wykonuje organizacja odzysku, zaś obowiązek określony w art. 30 ust. 1 z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym – organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Ponadto w projekcie ustawy przewidziano, że sprawozdania będą wprowadzane do bazy danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami (BDO), poprzez wypełnienie elektronicznego formularza zamieszczonego na stronie internetowej, za pośrednictwem elektronicznego konta. Należy zaznaczyć, że obecna baza danych (zintegrowany system odpadowy) zawiera dane dotyczące wytwarzania i gospodarowania odpadami.

Natomiast w omawianym projekcie ustawy proponuje się rozszerzenie zakresu bazy danych o produkty i opakowania wprowadzane na rynek i powstające z nich odpady. Zabieg ten ma na celu gromadzenie danych w jednej kompleksowej bazie danych. Jednocześnie baza danych ma ułatwić pracę użytkownikom systemu oraz podmiotom zobowiązanym do sporządzania i przekazywania sprawozdań.

Reasumując, w zakresie sprawozdawczości dotyczącej gospodarki odpadami minister środowiska planuje wprowadzenie istotnych zmian w celu ułatwienia podmiotom wywiązywania się z obowiązków sprawozdawczych.

2. Jakie jest stanowisko ministerstwa w sprawie przeniesienia do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska kompetencji związanych z rekultywacją środowiska wodnego?

Ustawa z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. z 2007 r. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.), zwana dalej „ustawą szkodową”, określa zasady odpowiedzialności za zapobieganie i naprawę szkód w środowisku w trzech elementach przyrodniczych (gatunki chronione i chronione siedliska przyrodnicze, woda oraz powierzchnia ziemi). Jednocześnie należy wskazać, iż ustawa szkodowa ma zastosowanie do bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub do szkody w środowisku spowodowanych przez emisję, zdarzenie lub wypadek, które zaistniały od dnia 30 kwietnia 2007 r., tj. od dnia wejścia w życie ustawy szkodowej (transpozycja art. 19 dyrektywy 2004/35/WE w sprawie odpowiedzialności za zapobieganie i naprawę szkód w środowisku). Należy przy tym zwrócić uwagę, że organem ochrony środowiska właściwym w sprawach odpowiedzialności za zapobieganie i naprawę szkód w środowisku jest regionalny dyrektor ochrony środowiska.

Zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy szkodowej, do bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub do szkody w środowisku, które zostały spowodowane przed dniem 30 kwietnia 2007 r. lub wynikały z działalności, która została zakończona przed dniem 30 kwietnia 2007 r., stosuje się przepisy dotychczasowe. Jedynie w odniesieniu do szkód w środowisku dotyczących powierzchni ziemi wyrządzonych przed dniem 30 kwietnia 2007 r. stosuje się przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.), zwanej dalej „P.o.ś.”, w brzmieniu dotychczasowym, z tym, że organem właściwym jest regionalny dyrektor ochrony środowiska (art. 35 ust. 2 ustawy szkodowej).

Należy wyjaśnić, iż przepis art. 35 ust. 2 ustawy szkodowej jest przepisem przejściowym. Wprowadzenie takiego zapisu do niniejszej ustawy wynikało z potrzeby zachowania przepisów dotyczących ochrony powierzchni ziemi w odniesieniu do wcześniej powstałych szkód w środowisku powierzchni ziemi, które nie zostały objęte nowymi regulacjami, tj. ustawą szkodową. Ustawa szkodowa uchyliła niektóre przepisy ustawy P.o.ś. dotyczące ochrony powierzchni ziemi, gdyż obowiązujący przed wejściem w życie tej ustawy obowiązek rekultywacji zanieczyszczonej gleby lub ziemi był przejawem dochodzenia odpowiedzialności z tytułu szkód w środowisku. Aby zachować jednolitość przepisów w określeniu organu odpowiedzialnego za wcześniej powstałe sprawy dotyczące szkód w powierzchni ziemi, organem właściwym

w tych sprawach został wojewoda, zamiast starosty. Z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), tj. od dnia 15 listopada 2008 r. – regionalny dyrektor ochrony środowiska.

Odnosząc się do kwestii podniesionej w pytaniu 2., przeniesienie do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska kompetencji w zakresie szkód w środowisku w wodach podziemnych, powstałych przed dniem 30 kwietnia 2007 r., nie znajduje uzasadnienia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że w ostatnim czasie obserwuje się tendencję spadkową w zakresie spraw dotyczących szkód w powierzchni ziemi powstałych przed dniem 30 kwietnia 2007 r. Świadczy to o tym, że wcześniej powstałe szkody zanieczyszczenia w powierzchni ziemi w większości zostały już rozpatrzone. W związku z powyższym nie powinno być już problemów z kompetencjami organów w zakresie uzgadniania dokumentacji dotyczącej środowiska gruntowo-wodnego.

3. Jakie ministerstwo planuje podjąć kroki, by zmienić sytuację, w której polski rynek biopaliw jest najdroższy w Unii Europejskiej?

4. Dlaczego obniżono stawkę podatku akcyzowego, która dotyczy jedynie benzyn i olejów napędowych z dodatkiem co najmniej 80% biokomponentów?

Przedstawiam informację, uzyskaną z Ministerstwa Gospodarki, jako że zagadnienia podniesione w obu pytaniach należą do właściwości tego urzędu.

Odnosząc się do kwestii wprowadzenia możliwości stosowania paliw B7 i E10, uprzejmie informuję, że przepisy ustawy z dnia 27 maja 2011 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz niektórych innych ustaw umożliwiły wprowadzenie do obrotu oleju napędowego z zawartością do 7% estrów metylowych kwasów tłuszczowych (tzw. B7).

Jednocześnie podkreślenia wymaga fakt, że w pierwotnej wersji ustawy znalazł się przepis wprowadzający możliwość zwiększenia z 5% do 10% bioetanolu w benzynach silnikowych (tzw. E10). Jednakże w trakcie prac nad ostatecznym kształtem projektu ustawy odstąpiono od tego przepisu m.in. ze względu na brak obowiązującej europejskiej normy w tym zakresie oraz brak szczegółowych informacji na temat możliwości stosowania tego paliwa przez pojazdy (starsze pojazdy powinny zostać specjalnie dostosowane do stosowania tej benzyny).

W Niemczech, Francji oraz w Finlandii, w których E10 została wprowadzona do obrotu, od 70% do 90% pojazdów przystosowanych jest do stosowania tego rodzaju benzyny. Dodatkowym elementem wspomagającym wprowadzenie na rynek E10 w tych krajach była kampania informacyjna polegająca m.in. na udostępnieniu na stronach internetowych katalogu pojazdów przystosowanych do E10 oraz informacji na temat właściwości samego paliwa. Przykład Finlan-

dii pokazuje, że kampania informacyjna prowadzona przez kilka miesięcy przed wprowadzeniem E10 na rynek była skutecznym instrumentem zapobiegającym powstaniu niepokoju i niechęci kierowców do nowego rodzaju paliwa. Z kolei przyczyną niepokoju kierowców niemieckich była niewystarczająca akcja informacyjna poprzedzająca wprowadzenie E10 do obrotu, co wywołało duże zamieszanie rynkowe oraz zniechęcenie kierowców, którzy, również na skutek niepoehlebnych i nierzetelnych informacji prasowych, zdecydowanie zdystansowali się wobec tego rodzaju paliwa.

Odnosząc się do kwestii ograniczenia ulg akcyzowych jedynie do biopaliw ciekłych z zawartością powyżej 80% biokomponentów oraz biokomponentów stanowiących samoistne paliwo, należy stwierdzić, że w decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 września 2009 r. ws. pomocy państwa N57/2008 – Polska „Pomoc operacyjna w zakresie biopaliw” stwierdzono, że stosowanie obniżek podatkowych, w sytuacji funkcjonowania obowiązku realizacji narodowych celów wskaźnikowych nie wydaje się być zasadne.

Jednocześnie Komisja wyraziła wątpliwość, czy stosowanie ulg przynosi bezpośrednią korzyść konsumentom, w postaci obniżonych cen paliw transportowych. Należy przy tym podkreślić, że znacząca różnica w kosztach wytworzenia, w porównaniu z paliwami tradycyjnymi występuje jedynie w przypadku biopaliw ciekłych z dużą zawartością biokomponentów.

Mając na uwadze powyższe, jak również fakt, że z przyjętej w dniu 26 stycznia 2010 r. przez Radę Ministrów kompleksowej informacji na temat realizacji wieloletniego programu promocji biopaliw lub innych paliw odnawialnych na lata 2008–2014, wynika, iż obowiązujące do dnia 30 kwietnia br. mechanizmy nie są efektywne, z punktu widzenia realizacji celów ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 169, poz. 1199, z późn. zm.). Opracowano nowy mechanizm wsparcia tego rynku.

Przepisy ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578) wprowadziły do ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych art. 37a, który wejdzie w życie od dnia 1 stycznia 2012 r. Zgodnie z tym przepisem minister właściwy do spraw gospodarki 1,5% planowanych w poprzednim roku wpływów z podatku akcyzowego od paliw ciekłych może przekazywać na dofinansowanie różnego rodzaju działań wymienionych w nowym art. 37a ust. 1 ustawy.

Ponieważ działania zapisane w ramach nowego mechanizmu wsparcia będą miały zastosowanie dopiero od dnia 1 stycznia 2012 r., a intencją rządu jest zapewnienie ciągłości wsparcia rynku biopaliw i biokomponentów, do momentu wejścia w życie nowych rozwiązań konieczne jest przede wszystkim przedłużenie do dnia 31 grudnia 2011 r. okresu funkcjonowania ulg w podatku akcyzowym dla biopaliw ciekłych z dużą zawartością biokomponentów. Stosowny

program pomocowy, zapewniający ulgi akcyzowe dla biopaliw zawierających 80% biokomponentów oraz biokomponentów stanowiących samoistne paliwa, został notyfikowany Komisji Europejskiej w dniu 8 lipca 2011 r.

Należy przy tym podkreślić, że biopaliwa ciekłe z dużą zawartością biokomponentów charakteryzują się największymi efektami środowiskowymi ze względu na niewielką (lub żadną w przypadku biokomponentów stanowiących samoistne paliwo) zawartość paliw kopalnych. Wynikiem stosowania przedmiotowych ulg będzie obniżenie kosztów wykorzystywania w transporcie biopaliw ciekłych z wysoką zawartością biokomponentów. Przyczyni się to do ograniczenia emisji szkodliwych substancji (w szczególności gazów cieplarnianych) do atmosfery.

Przedmiotowe zmiany pozytywnie wpłyną zatem na rozwój wykorzystania odnawialnych źródeł energii oraz będą elementem promowania bardziej ekologicznego wzrostu gospodarczego. Ponadto zmiany te są skorelowane z wykorzystaniem możliwości rolnictwa przyjaznego środowisku na obszarach Natura 2000 w zakresie rozwoju wykorzystania odnawialnych źródeł energii oraz sprzyjają zagospodarowaniu i energetycznemu wykorzystaniu pozostałości i odpadów organicznych, które także emitują do środowiska gazy cieplarniane.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Krzakały**

**w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy
o organizowaniu i prowadzeniu działalności
kulturalnej (23699)**

Szanowny Panie Marszałku! Odnosząc się do złożonej przez pana posła Marka Krzakałę interpelacji SPS-023-23699/11 z 26 lipca 2011 r. dotyczącej projektu zmian ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zapis dotyczący kwestii zarządzania instytucjami kultury przez osoby prawne w proponowanej nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw nie jest zapisem nowym, pragnę poinformować, że możliwość taka istnieje od wielu lat, a wynika z art. 15 ust. 4a obowiązującej ustawy.

Odpowiadając na poruszoną przez pana posła kwestię systemu wynagrodzeń, informuję, że określone w projekcie ustawy zmieniającej warunki wynagradzania pracowników instytucji kultury, nie precyzują wszystkich warunków wynagrodzenia. Istotnym w tym zakresie dopełnieniem będzie przyszłe rozporządzenie ministra kultury i dziedzictwa narodowego w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w instytucjach kultury, prowadzących w szczególności działalność w zakresie upowszechniania kultury (obecnie obowiązującym jest rozporządzenie z dnia 23 kwietnia 1999 r., Dz. U. z dnia 20 maja 1999 r.), w którym zostaną określone m.in. stawki miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego – a należy zauważyć, że w skład wspomnianej przez pana posła płacy minimalnej wchodzi zarówno składniki wynagradzania wymienione w przepisach ustawy zmieniającej, jak i wynagrodzenie zasadnicze. Wprawdzie z rozporządzenia płacowego ministra kultury i sztuki z dnia 23 kwietnia 1999 r. została przeniesiona do ustawy większość ustaleń, ale przyszłe rozporządzenie, które będzie należało wydać po dacie wejścia w życie ustawy zmieniającej, nadal będzie określało ten element płac, który pracowników zawsze najbardziej interesował, to jest stawki wynagrodzenia zasadniczego dla poszczególnych stanowisk pracy. To właśnie przede wszystkim stawki wynagrodzenia były w przeszłości w rozporządzeniu zmieniane, natomiast w zakresie pozostałych składników wynagradzania elastyczność przepisów ustawy zmieniającej będzie umożliwiała instytucjom zastosowanie rozwiązań na miarę ich potrzeb – uwarunkowanych jedynie możliwością sfinansowania ich kosztów. Należy także zważyć, że w nie mniej szerokim zakresie warunki wynagradzania zostały określone m.in. w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223, poz. 1458, ze zm.), która w omawianym zakresie była zresztą do pewnego stopnia wzorem konstrukcyjnym dla wyżej wspomnianej ustawy zmieniającej. Konstrukcja tej ustawy jest ponadto zgodna z zasadami określonymi w rozporządzeniu prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908).

Odpowiadając wprost na pytanie dotyczące tabel płac pracowników bibliotek, informuję, że znajdują się one w rozporządzeniu ministra kultury i dziedzictwa narodowego w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w instytucjach kultury prowadzących w szczególności działalność w zakresie upowszechniania kultury.

Odnosząc się do uwagi pana posła dotyczącej form kształcenia oferowanych bibliotekarzom przez Bibliotekę Narodową, pragnę zwrócić uwagę, że w związku z likwidacją Centrum Edukacji Bibliotekarskiej im. Heleny Radlińskiej w Warszawie Biblioteka Narodowa przejęła część jego zadań oraz otrzymała upoważnienie do uznawania kwalifikacji do wykonywania zawodów bibliotekarskich na podstawie rozporządze-

nia ministra kultury i dziedzictwa narodowego z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie upoważnienia Biblioteki Narodowej do uznawania kwalifikacji do wykonywania zawodów bibliotekarskich (Dz. U. Nr 225, poz. 1494). Jedną z form kształcenia oferowanych przez BN bibliotekarzom będzie kwalifikacyjny kurs bibliotekarski Biblioteki Narodowej. Program zawodowego kursu bibliotekarskiego jest w trakcie przygotowania. Opracowana została koncepcja kursu oparta na podstawie krajowego standardu kwalifikacji zawodowych dla zawodu bibliotekarz oraz rozporządzenia ministra kultury z dnia 19 sierpnia 2002 r. w sprawie podstaw programowych kształcenia w zawodach szkolnictwa artystycznego. Metodologia kursu oparta została na programie MPiPS, rozwijającym modułową formę kształcenia zawodowego. Kurs przewidziany jest do rocznego kształcenia w wymiarze 240 godzin.

Odnosząc się do kwestii wymagań kwalifikacyjnych na stanowiskach w instytucjach kultury, informuję, że obecnie w Bibliotece Narodowej trwają prace nad projektem zmian rozporządzenia ministra kultury i dziedzictwa narodowego w sprawie wymagań kwalifikacyjnych uprawniających do zajmowania określonych stanowisk w bibliotekach oraz trybu stwierdzania tych kwalifikacji. W przygotowywanym projekcie zostanie zmieniony między innymi zapis w § 5, o który pyta pan poseł. W zaproponowanym przez BN projekcie otrzyma on następujące brzmienie: „Pracownik, który w dniu wejścia w życie rozporządzenia nie posiada kwalifikacji przewidzianych niniejszym rozporządzeniem do zajmowania dotychczasowego stanowiska, jest zwolniony z obowiązku uzupełniania kwalifikacji wymaganych na tym stanowisku”. Pragnę również zwrócić uwagę na fakt, że ustawa z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach ma powszechne zastosowanie (z nielicznymi wyłączeniami, którymi nie są jednak objęte m.in. biblioteki funkcjonujące w wewnętrznych strukturach organizacyjnych innych instytucji kultury) w związku z tym po wejściu w życie przedmiotowej ustawy wymagania kwalifikacyjne w stosunku do pracowników bibliotek przyłączonych powinny być określone tak, jak powinny być określone dzisiaj, czyli na podstawie ww. rozporządzenia dotyczącego kwalifikacji bibliotekarskich.

Jednocześnie pragnę poinformować, że Zarząd Główny Stowarzyszenia Bibliotekarzy Polskich pracuje nad nowym projektem ustawy o bibliotekach, który ma być zaprezentowany we wrześniu br. w trakcie VII Forum SBP w Kiekrzu k. Poznań.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Zuchowski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Krzaka**

**w sprawie perspektywy konkurencyjności
polskiego rynku kapitałowego (23700)**

Odpowiadając na interpelację pana Marka Krzaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 8 czerwca 2011 r., znak: SPS-023-23700/11, w sprawie perspektywy konkurencyjności polskiego rynku kapitałowego, przedstawiam poniżej stanowisko ministra skarbu państwa wobec kwestii poruszonych w przedmiotowej interpelacji.

1. Zawarcie w lipcu 2010 r. przez Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie SA (dalej: GPW) umowy z NYSE Euronext, której celem jest dostarczenie GPW nowoczesnej platformy obrotu UTP (Universal Trading Platform), na obecnym etapie oceniane jest pozytywnie. Ponadto GPW zawarła z NYSE Euronext umowę ramową w celu określenia ram strategicznej współpracy. Umowa ramowa w szczególności przewiduje nawiązanie strategicznego partnerstwa między stronami na zasadach wyłączności w zakresie określonych inicjatyw biznesowych. W ocenie Ministerstwa Skarbu Państwa powyższa współpraca może przynieść wiele korzyści dla warszawskiego parkietu, w szczególności umożliwi:

- wzmocnienie pozycji GPW jako regionalnego centrum dla rynków Europy Środkowo-Wschodniej,
- lepszy dostęp do produktów GPW dla podmiotów współpracujących w ramach platformy SFTI (Secure Financial Transaction Infrastructure) NYSE Euronext,

- uruchomienie połączenia operacyjnego z wiodącym rynkiem giełdowym w regionie Europy Środkowo-Wschodniej,

- udostępnienie w ramach wieloletniej umowy handlowej przez NYSE Euronext platformy UTP rynkom kasowym i instrumentów pochodnych GPW.

Jeśli chodzi natomiast o zbliżenie się do rosyjskiego rynku kapitałowego, należy wskazać, iż GPW jest zainteresowana rozwijaniem współpracy z Federacją Rosyjską w obszarze notowania akcji spółek rosyjskich, szczególnie tych prowadzących działalność operacyjną w Polsce lub krajach Unii Europejskiej, zainteresowanych pozyskaniem kapitału z polskiego rynku kapitałowego oraz uwiarygodnieniem i ekspozycją swojej spółki w gronie spółek notowanych na GPW. Partnerem GPW w Rosji zajmującym się pozyskiwaniem rosyjskich spółek dla ich ewentualnego notowania na GPW jest firma Glenic. Posiada ona status WSE IPO Partnera od 2009 r. W roku 2011 przewidywany jest debiut pierwszej rosyjskiej spółki rolnej, która działa głównie na rosyjskim rynku oraz na rynku ukraińskim. Ponadto biuro makler-

skie Renaissance Capital z siedzibą w Moskwie jest bezpośrednim członkiem GPW zawierającym bezpośrednio transakcje instrumentami notowanymi na GPW na rachunek własny i rachunki swoich klientów. Prowadzona dotychczas współpraca powinna sprzyjać rozwojowi obu rynków oraz zwiększyć ich konkurencyjność na arenie międzynarodowej.

2. Misją GPW jest umacnianie polskiego rynku kapitałowego i zapewnienie stabilnych podstaw dla kontynuacji wzrostu gospodarczego w Polsce, z jednoczesnym dążeniem do zwiększenia rentowności GPW i wartości dla akcjonariuszy. Jednoczesnym celem jest wzmocnienie międzynarodowej pozycji GPW poprzez następujące działania:

- poszerzanie bazy zagranicznych uczestników rynku,

- dalszą integrację z rynkami Unii Europejskiej,

- realizację strategii budowy centrum finansowego Europy Środkowo-Wschodniej,

- umacnianie pozycji wiodącej giełdy instrumentów finansowych w regionie Europy Środkowo-Wschodniej i utrzymanie statusu centrum finansowego tego regionu,

- podniesienie jakości debiutujących podmiotów i wzrost płynności debiutujących spółek,

- stworzenie strategii zwiększenia średniej wartości spółek notowanych na GPW (dotyczy to zwłaszcza okresu po roku 2012),

- zwiększenie ilości emisji publicznych na rynku NewConnect, co będzie związane z rosnącymi potrzebami kapitałowymi nowych podmiotów,

- utworzenie, które jest możliwe, nowego indeksu giełdowego WIG30, który powiększyłby grono blue chipów.

3. Działania mające na celu promocję polskiego rynku kapitałowego są stale podejmowane. Jednym z przykładów może być kampania w telewizji CNN promująca nasz rynek na arenie międzynarodowej. Emisja zaplanowana jest w regionie EMEA (Europa, Bliski Wschód, Afryka). Jest to wspólna inicjatywa Ministerstwa Skarbu Państwa oraz Ministerstwa Spraw Zagranicznych we współpracy z czołowymi polskimi spółkami – Giełdą Papierów Wartościowych w Warszawie SA, PKO Bankiem Polskim SA, PZU SA i Grupą Lotos SA. Druga kampania zaplanowana jest na wrzesień bieżącego roku. Łącznie spot reklamowy zostanie wyemitowany 380 razy, a banner internetowy wyświetlony 2 mln razy.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację posła Marka Krzakały****w sprawie zasad finansowania think tanków
(23701)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posła Marka Krzakały w sprawie zasad finansowania think tanków, przesłaną przy piśmie nr SPS-023-23701/11 z dnia 27 lipca 2011 r., pragnę przedstawić poniższe informacje.

Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego nie podejmowało dotychczas prac związanych z tworzeniem ram prawnych i finansowych dla funkcjonowania instytucji pełniących rolę zaplecza eksperckiego służącego przedstawianiu analiz i formułowaniu propozycji dotyczących polityki państwa. Działania takie nie są planowane także obecnie.

Trudno jednak przecenić wagę opierania przygotowywanych rozwiązań systemowych na rzetelnych podstawach analitycznych. Obserwowany w wysoko rozwiniętych krajach coraz silniejszy nacisk na prowadzenie polityki wyrastającej z takich podstaw (evidence-based policy) stał się inspiracją dla działań resortu, którym kieruję. Przygotowywana obecnie w MNiSzW długofalowa strategia rozwoju szkolnictwa wyższego, uwzględniająca analizę tego sektora opracowaną przez ekspertów na zlecenie resortu, jest jednym z przykładów takiego podejścia do kreowania polityki państwa.

MNiSzW z zainteresowaniem odbiera inicjatywę stworzenia ram prawnych nowego typu dla działalności think tanków, zawartą w poselskim projekcie ustawy o fundacjach politycznych. Wdrożenie proponowanych w niej rozwiązań mogłoby podnieść poziom debaty politycznej w naszym kraju, zwiększyć zainteresowanie obywateli udziałem w życiu publicznym oraz – co nie mniej ważne – doprowadzić do istotnej poprawy jakości stanowionego w Polsce prawa.

Jednym z warunków urzeczywistnienia tych efektów jest jednak zapewnienie całkowitej przejrzystości funkcjonowania think tanków, zwłaszcza w zakresie – wspomnianej w interpelacji – gospodarki finansowej. Jestem zdania, że podczas ewentualnych dalszych prac nad omawianymi uregulowaniami ten aspekt winien być uwzględniony.

Nie są mi znane inne projekty zmierzające do ustanowienia ram prawnych funkcjonowania instytucji eksperckich ani też plany dotyczące podporządkowania istniejących think tanków, działających obecnie zgodnie z ustawą z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach lub ustawą z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach, innemu aktowi prawnemu.

W przypadku zaistnienia takiej potrzeby, z uwagi na charakter i zakres regulacji, wydaje się natomiast, że rolę ewentualnego koordynatora prac nad nowymi

przepisami mogłaby pełnić Kancelaria Prezesa Rady Ministrów.

Z wyrazami szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Pięty
oraz grupy posłów****w sprawie budżetu Państwowej
Inspekcji Sanitarnej (23702)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23702/11, dotyczące interpelacji złożonej przez pana Jarosława Pięty, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, oraz grupy posłów w sprawie budżetu Państwowej Inspekcji Sanitarnej, uprzejmie informuję, co następuje.

W nawiązaniu do pytań sformułowanych przez pana posła Jarosława Pięty, uprzejmie informuję, iż w związku ze zmianami, jakie zostały wprowadzone w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm., dalej zwana „ustawą”) przez art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), który wszedł w życie 1 stycznia 2010 r., uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu ds. zdrowia zostały przekazane wojewodom.

Jednocześnie dalsze zmiany w funkcjonowaniu wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych zostały wprowadzone w art. 10 ust. 4a ustawy w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej Dz.U. Nr 112, poz.654). Od dnia 1 lipca 2011 r. wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej.

Zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy, stacja sanitarno-epidemiologiczna jest jednostką budżetową będącą podmiotem leczniczym finansowanym z budżetu państwa.

Biorąc pod uwagę powyższe, zarówno minister zdrowia, jak i główny inspektor sanitarny nie biorą udziału w procesie ustalania środków budżetowych dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych. Odpowiedni wojewodowie są dysponentami głównymi środków budżetowych, biorąc

udział w planowaniu środków budżetowych, w oparciu o założenia określone przez Ministerstwo Finansów, które przekazuje wstępne kwoty wydatków oraz zasady i wytyczne do opracowania projektu budżetu.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż na zabezpieczenie realizacji zadań związanych z sytuacjami kryzysowymi, takimi jak kwestie nowych narkotyków czy zagrożenia bezpieczeństwa żywności, w miarę potrzeb uruchamiano środki budżetu państwa, w tym w ramach rezerwy celowej oraz wprowadzono stosowne nowe przepisy prawne. Osiągnięcie wysokiej efektywności działań w zakresie zdrowia publicznego było i jest możliwe dzięki sprawnie funkcjonującej Państwowej Inspekcji Sanitarnej podległej ministrowi zdrowia, a kierowanej przez głównego inspektora sanitarnego.

Uprzejmie informuję, iż zgodnie z obowiązującym art. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 157, poz. 1241) stacje sanitarno-epidemiologiczne z dniem 1 stycznia 2011 r. mogą pozyskiwać środki finansowe z tytułu sprzedaży usług zleconych, w szczególności w zakresie:

— badań laboratoryjnych, badań i pomiarów środowiskowych i innych czynności dotyczących oceny jakości zdrowotnej i bezpieczeństwa zdrowotnego;

— prowadzenia szkoleń i egzaminów oraz wykonywania ocen zdrowotnych.

Środki pochodzące z wykonanych powyżej zadań stanowią dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 93 i art. 94 cytowanej wyżej ustawy utworzone przez jednostki budżetowe wydzielone rachunki dochodów własnych mogły funkcjonować zgodnie z dotychczasowymi przepisami, z jednoczesnym regulowaniem zobowiązań i ściąganiem należności, do dnia 31 grudnia 2010 r. Środki pieniężne przekazane na rachunek pomocniczy mogły być wykorzystane na dotychczasowe cele do dnia 30 czerwca 2011 r., po tym terminie należało przekazać środki na dochody budżetu państwa.

W 2011 r. utworzono w budżecie państwa rezerwę celową w wysokości odpowiadającej planowanemu przyrostowi omawianych dochodów. Równowartość środków dochodów budżetu państwa z tytułu sprzedaży usług zleconych została ujęta w rezerwie celowej budżetu państwa poz. 57: Skutki zmian systemowych wynikających ze wskazanego wyżej art. 94 ustawy.

W roku 2011 r. w ramach rezerwy zwiększane są wydatki stacji sanitarno-epidemiologicznych do wysokości dochodów budżetu państwa uzyskanych z tytułu sprzedaży usług.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami o finansach publicznych utworzenie przedmiotowej rezerwy w budżecie państwa będzie jeszcze możliwe w 2012 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Cezarego Tomczyka
oraz grupy posłów**

**w sprawie funduszu socjalnego
funkcjonującego w służbach mundurowych
(23703)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie funduszu socjalnego funkcjonującego w służbach mundurowych (SPS-023-23703/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W resorcie obrony narodowej termin „fundusz socjalny” w odniesieniu do żołnierzy zawodowych nie funkcjonuje. Natomiast zasady korzystania ze świadczeń systemu zabezpieczenia socjalnego żołnierzy zawodowych oraz członków ich rodzin reguluje m.in.:

1) ustawa z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593, ze zm.);

2) rozporządzenie ministra obrony narodowej z dnia 30 kwietnia 2010 r. w sprawie świadczeń socjalno-bytowych dla żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 87, poz. 565, ze zm.);

3) rozporządzenie ministra obrony narodowej z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie warunków i trybu przyznawania nagród uznaniowych i zapomóg żołnierzom zawodowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 9, poz. 46);

4) rozporządzenie ministra obrony narodowej z dnia 9 czerwca 2010 r. w sprawie wypłaty świadczenia mieszkaniowego (Dz. U. Nr 116, poz. 776).

Zgodnie z postanowieniami rozdziału 5 przywołanej ustawy żołnierze zawodowi otrzymują uposażenie i inne należności pieniężne, do których należy zaliczyć:

1) zasiłki na zagospodarowanie;
2) dodatkowe uposażenie roczne;
3) nagrody uznaniowe i zapomogi;
4) nagrody jubileuszowe;
5) należności za podróże i przeniesienia służbowe;

6) gratyfikacje urlopowe;
7) dodatkowe wynagrodzenie za dodatkowo powierzone czasowe pełnienie obowiązków służbowych i za wykonywanie czynności powierzonych wykraczających poza zadania wynikające z zajmowanego stanowiska służbowego;

8) należności związane z pełnieniem zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa;

9) należności związane ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej.

W razie śmierci żołnierza zawodowego lub członka jego rodziny przysługują:

1) zasiłek pogrzebowy;

2) odprawa pośmiertna;

3) pokrycie kosztów pogrzebu z części budżetu państwa, której dysponentem jest minister obrony narodowej.

Zasiłek na zagospodarowanie przyznaje się żołnierzowi służby stałej po objęciu stanowiska służbowego, a żołnierzowi służby kontraktowej po zawarciu drugiego kontraktu, w wysokości jednomiesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym.

Zapomogi pieniężne przyznaje się żołnierzowi zawodowemu w związku z koniecznością poniesienia wydatków pieniężnych spowodowanych m.in.: zdarzeniem losowym, klęską żywiołową, długotrwałą chorobą lub śmiercią członka rodziny oraz z innych przyczyn powodujących istotne pogorszenie warunków materialnych. Przy przyznawaniu zapomogi uwzględnia się okoliczności mające wpływ na sytuację materialną żołnierza zawodowego i jego rodziny. Świadczenie to przyznaje dowódca jednostki wojskowej zajmujący stanowisko służbowe dowódcy batalionu lub równorzędne albo wyższe – w stosunku do wszystkich podległych żołnierzy zawodowych, z wyjątkiem swojego zastępcy. Zapomogę przyznaje się z inicjatywy dowódcy lub na wniosek przełożonego, a także na uzasadniony wniosek żołnierza lub organu przedstawicielskiego.

W razie zaginięcia żołnierza zawodowego w związku z wykonywaniem zadań służbowych lub śmierci żołnierza zawodowego minister obrony narodowej może przyznać jednorazowo zapomogę małżonkowi, a w razie braku małżonka – dzieciom pozostającym na utrzymaniu żołnierza. W przypadku braku małżonka i dzieci zapomoga może zostać przyznana rodzicom żołnierza. Może być ona przyznana na wniosek uprawnionego członka rodziny lub na wniosek przełożonego żołnierza. Przepisy te stosuje się odpowiednio do małżonka, dzieci lub rodziców żołnierza, który zmarł w ciągu 3 lat po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, w następstwie wypadku lub choroby pozostających w związku z wykonywaniem zadań służbowych.

W obu wspomnianych przypadkach do wniosków dołącza się dokumenty potwierdzające zaistnienie jednego ze zdarzeń, o których mowa powyżej. Przy przyznawaniu zapomogi uwzględnia się sytuację materialną rodziny żołnierza zawodowego.

Dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy pełnił ostatnio służbę wojskową, informuje jego małżonka, dzieci lub rodziców o możliwości wystąpienia do ministra obrony narodowej z wnioskiem o przyznanie zapomogi.

Żołnierzowi zawodowemu przysługuje raz w roku prawo do gratyfikacji urlopowej. Przy ustalaniu jej wysokości uwzględnia się również małżonka, a także dzieci pozostające na utrzymaniu żołnierza zawodowego. Wysokość gratyfikacji urlopowej na jedną osobę wynosi 35% najniższego uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego (obecnie 875 zł).

Zgodnie natomiast z art. 68 ust. 1–5 wspomnianej wyżej ustawy żołnierzowi zawodowemu pozostającemu w związku małżeńskim lub posiadającemu dzieci pozostające na jego utrzymaniu, który w miejscu pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2010 r. Nr 206, poz. 1367, ze zm.) korzysta z zakwaterowania zbiorowego, przydzielono mu miejsce w internacie lub w kwaterze internatowej, bez prawa zamieszkiwania z członkami rodziny, przysługuje dodatek za rozłąkę i zwrot kosztów przejazdów, odbywanych nie częściej niż raz w miesiącu, do miejscowości zamieszkania członka rodziny oraz z powrotem. Natomiast żołnierzowi zawodowemu zamieszkującemu poza miejscem pełnienia służby w miejscowości, która nie jest miejscowością pobliską w rozumieniu ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, przysługuje prawo do zwrotu kosztów codziennych dojazdów z miejsca zamieszkania do miejsca pełnienia służby i z powrotem.

Zarówno dodatek za rozłąkę, jak i zwrot kosztów codziennych dojazdów ustala się w formie ryczałtów miesięcznych. Zwrot kosztów przejazdów raz w miesiącu ustala się w wysokości równowartości ceny biletu za przejazd środkami komunikacji publicznej, z uwzględnieniem przysługującej żołnierzowi zawodowemu ulgi.

Powyższe należności nie przysługują żołnierzowi zawodowemu pełniącemu służbę poza granicami państwa, a także żołnierzowi, któremu przyznano świadczenie mieszkaniowe (tj. jedną z trzech form realizacji prawa do zakwaterowania, którego wysokość jest uzależniona od garnizonu i wynosi maksymalnie 900 zł).

Ponadto żołnierzowi zawodowemu posiadającemu członków rodziny mogą być przyznane także inne świadczenia socjalno-bytowe w postaci pomocy finansowej i rzeczowej:

1) dofinansowanie zorganizowanego wypoczynku dzieci w formie kolonii, obozów i zimowisk, w tym również wypoczynku połączonego z leczeniem albo pobytem na leczeniu sanatoryjnym – wysokość dofinansowania uzależniona jest od uzyskiwanego średniego miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie żołnierza i wynosi 40–90% ceny skierowania (w 2010 r. skorzystało 1558 dzieci; wydatki na ten cel wyniosły 883 654 zł);

2) dopłata do turnusów rehabilitacyjnych dzieci – wynosi 80% poniesionych kosztów i przyznawana jest na dziecko, które posiada aktualne orzeczenie o niepełnosprawności, stopniu niepełnosprawności lub grupie inwalidzkiej albo pobiera zasiłek pielęgnacyjny, przysługuje nie częściej niż dwa razy w roku (w 2010 r. dofinansowano turnusy rehabilitacyjne dla 104 dzieci, na co wydatkowano 196 405 zł);

3) dopłata do wypoczynku w ramach programu „Tanie wczasy” – program realizowany jest w formie 14-dniowego wypoczynku rodzinnego poza sezonem,

na bazie resortowych całorocznych ośrodków wypoczynkowych, i adresowany jest do rodzin żołnierzy, w których przeciętny miesięczny dochód na osobę w rodzinie nie przekracza 45% kwoty najniższego uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego (obecnie 1125 zł), i do żołnierzy poszkodowanych w czasie pełnienia służby poza granicami państwa (którzy zostali ranni lub zachorowali w związku z pełnieniem tej służby) oraz członków ich rodzin, bez względu na wysokość dochodów uzyskiwanych w rodzinie żołnierza. Z tego programu corocznie korzysta kilkanaście tysięcy osób (w 2010 r. skorzystało 13 108 osób; wydatkowano na ten cel z budżetu resortu obrony narodowej 14 682 669 zł);

4) pełne pokrycie kosztów wypoczynku dzieci – świadczenie to realizowane jest na bazie wojskowych ośrodków wypoczynkowych. Mogą z niego korzystać raz w roku dzieci z rodzin żołnierzy, w których dochód na osobę w rodzinie nie przekracza 40% najniższego uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego (obecnie 1000 zł). W 2010 r. z pełnego pokrycia kosztów wypoczynku skorzystało 213 dzieci, a wydatkowano na ten cel 267 805 zł.

Warto dodać, że żołnierze zawodowi ubiegający się o świadczenia socjalne w formie dofinansowania lub pełnego pokrycia kosztów wypoczynku składają wnioski o przyznanie tych świadczeń bezpośrednio w jednostkach wojskowych, na których zaopatrzeniu finansowym pozostają.

Ponadto żołnierzowi zawodowemu przyznaje się, na jego wniosek, uprawnienie do przejazdów z 50% ulgą środkami publicznego transportu zbiorowego kolejowego, w przypadku jego wykupu od przewoźnika. W br. z ulgowych przejazdów środkami Polskich Kolei Państwowych korzysta ponad 12,5 tys. żołnierzy, a resort obrony narodowej na wykup uprawnień wydał ok. 6 mln zł.

Jednocześnie pragnę wskazać, że w polskim ustawodawstwie nie funkcjonuje jednolity fundusz socjalny, wspólny dla wszystkich służb mundurowych. Każda służba mundurowa ma swój niezależny system świadczeń socjalnych, stąd różnice w zakresie przedmiotowym przysługujących uprawnień i procedurach korzystania z nich.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ludwika Dorna**

**w sprawie afery związanej
ze zbyciem nieruchomości należącej
do Przemysłowego Centrum Optyki SA (23704)**

W nawiązaniu do przekazanej interpelacji posła Ludwika Dorna w sprawie sprzedaży przez spółkę Przemysłowe Centrum Optyki SA w Warszawie nieruchomości przy ul. Ostrobramskiej 75 w Warszawie uprzejmie informuję, co następuje.

Przemysłowe Centrum Optyki SA (PCO SA) jest producentem przyrządów optoelektronicznych głównie dla Ministerstwa Obrony Narodowej. W 2004 r. PCO SA stanęło przed koniecznością rozwiązania problemu wysokiego zadłużenia spowodowanego jednostronnym zerwaniem przez Indie kontraktu na dostawy sprzętu. Powstał problem szybkiego zwrotu kilkudziesięciomilionowej przedpłaty oraz rozliczenia kosztów poniesionych na zaawansowanie produkcji objętej kontraktem, a także spłaty kredytu obrotowego zaciągniętego w Banku BPH SA na finansowanie kas fiskalnych. Istniejące zobowiązania rosły z powodu narastających odsetek liczonych od dużych kwot zobowiązań i generowały dodatkowe zadłużenie spółki. Spłata zadłużenia z bieżącej działalności była niemożliwa. Brak środków na wypłatę wynagrodzeń zmusił Zarząd PCO SA do zwolnienia 20% załogi (100 pracowników) w ramach zwolnień grupowych. Ponadto PCO SA stanęło również przed koniecznością odnowienia asortymentu produkcji ze względu na radykalny spadek zapotrzebowania na dotychczasowe wyroby.

W związku z powyższym zarząd spółki wspólnie z większościowym udziałowcem Bumar sp. z o.o. podjął decyzję, iż jedynym możliwym sposobem spłaty zadłużenia i oddalenia ryzyka ogłoszenia upadłości będzie sprzedaż będących w wieczystym użytkowaniu PCO SA nieruchomości i przeniesienie działalności produkcyjnej do nowego zakładu. Powyższa decyzja spowodowała, iż sukcesywnie od 2006 r. następował dynamiczny wzrost przychodów ze sprzedaży, jak również wyniku finansowego. Sprzedaż wzrosła z 50 mln zł w 2004 r. do 176 mln zł w 2010 r. W ciągu ostatnich 6 lat zysk wzrósł ośmiokrotnie, z 3 mln zł w 2004 r. do 25 mln zł w 2010 r. Nastąpiło oddłużenie spółki. Wskaźnik zadłużenia spadł z 73% w 2004 r. do 39% w 2010 r. Wszystkie te zjawiska miały wpływ na uzyskanie stabilności finansowej przez PCO SA. Środki uzyskane ze sprzedaży nieruchomości pozwoliły na spłatę długów, uruchomienie nowej generacji wyrobów oraz sfinansowanie budowy nowego zakładu. Wybudowany zakład został wyposażony w nowoczesne maszyny i urządzenia, co pozwoliło na uruchomienie nowoczesnych, konkurencyjnych wyrobów

optoelektronicznych, a także utrzymanie 500 stanowisk pracy. Przed przystąpieniem do sprzedaży nieruchomości w Warszawie przy ul. Ostrobramskiej 75 Zarząd PCO SA zlecił rzeczoznawcy majątkowemu jej wycenę. Walne zgromadzenie PCO SA wyraziło zgodę na sprzedaż wszystkich nieruchomości (uchwała nr 3 nadzwyczajnego walnego zgromadzenia z dnia 30 września 2004 r., uchwała nr 4 nadzwyczajnego walnego zgromadzenia z dnia 4 marca 2005 r., uchwała nr 1 nadzwyczajnego walnego zgromadzenia z dnia 30 maja 2005 r.)

Procedura sprzedaży nieruchomości rozpoczęła się w dniu 4 października 2004 r. umieszczeniem ogłoszenia o przetargu w dzienniku „Rzeczpospolita”. Jednakże spółka PCO SA napotykała poważne trudności ze znalezieniem nabywcy gotowego zaofiarować cenę odpowiadającą rynkowej wartości nieruchomości. Spowodowane to było złą kondycją finansową firmy i jej przymusową sytuacją, o czym wiedzieli potencjalni nabywcy, jak również faktem, że nieruchomość obciążona była kilkunastoma umowami najmu i dzierżawy, za których zerwanie groziły wysokie kary finansowe, a najemcy żądali wysokich rekompensat pieniężnych. W związku z brakiem jakiegokolwiek zainteresowania przetargiem (żadna oferta nabycia nie została złożona) zarząd postanowił kilkakrotnie ogłaszać przetarg na sprzedaż nieruchomości. W sumie zorganizowanych zostało 7 przetargów, a ostatnie ogłoszenie ukazało się w dniu 30 maja 2005 r. Ze względu na brak jakichkolwiek ofert w postępowaniu przetargowym zarząd na podstawie podjętych przez walne zgromadzenie uchwał podjął decyzję o zakończeniu postępowania przetargowego i rozpoczęciu negocjacji w trybie bezprzetargowym, przy udziale biur pośrednictwa obrotu nieruchomościami.

W wyniku prowadzonych negocjacji z potencjalnymi nabywcami złożone zostały oferty m.in. następujących firm:

- Budimex Nieruchomości Inwestycje sp. z o.o. (cena 82 mln zł),
- Helical Poland sp. z o.o. (cena 102 mln zł),
- EBD sp. z o.o. (cena początkowo wynosiła 50 mln zł, oferta z dnia 28 marca 2005 r. opiewała na kwotę 100 mln zł),
- Pekao Development sp. z o.o. (cena 108 mln zł),
- Europlan Development sp. z o.o.

Spośród wyżej wymienionych najkorzystniejszą ofertę złożyło Pekao Development sp. z o.o., z którą rozpoczęte zostały dalsze negocjacje. Rozmowy i negocjacje trwające od września 2005 r. do marca 2006 r. doprowadziły do uzgodnienia treści warunkowej umowy sprzedaży oraz określiły termin jej podpisania najpóźniej do 30 marca 2006 r. Zgodnie z przedstawioną przez zarząd spółki informacją została podpisana warunkowa umowa sprzedaży w dniu 30 marca 2006 r. z Pekao Development sp. z o.o., a następnie w dniu 15 maja 2006 r. ostateczna umowa sprzedaży nieruchomości została podpisana z firmą, która przedstawiła najkorzystniejsze warunki, zaś umowa stwo-

rzyła warunki do dalszego rozwoju polskiej optoelektroniki oraz zabezpieczyła utrzymanie dla około 500 rodzin pracowników. W związku z trudnościami w znalezieniu nabywcy w drodze przetargu publicznego Zarząd PCO SA podjął decyzję o rozpoczęciu poszukiwań nabywcy poprzez biura pośrednictwa w obrocie nieruchomościami. Zawarto wówczas umowy z kilkoma pośrednikami:

- WOJTEX Biuro Pośrednictwa i Obrotu Nieruchomościami,
- Wójcik Dom Nieruchomości,
- Continental Nieruchomości Komercyjne,
- Babilon Biuro Nieruchomości.

W dniu 8 września 2005 r. została podpisana umowa pośrednictwa pomiędzy PCO SA i WOJTEX Biuro Pośrednictwa i Obrotu Nieruchomościami, przewidująca 3% wartości netto transakcji jako wynagrodzenie pośrednika za doprowadzenie do umowy notarialnej przyrzeczonej przenoszącej własność nieruchomości. Firma WOJTEX (wspólnie z firmą Wójcik) dokonała pisemnego zgłoszenia Pekao Development sp. z o.o. jako firmy zainteresowanej nabyciem nieruchomości. W dniu 22 września 2005 r. Pekao Development sp. z o.o. złożyło PCO SA wstępną ofertę nabycia nieruchomości, w następstwie której Pekao Development sp. z o.o. złożyło zmodyfikowaną ofertę wstępną z korzystniejszymi warunkami finansowymi. W dniu 7 października 2005 r. Zarząd PCO SA rozwiązał umowę pośrednictwa z firmą Wójcik Dom Nieruchomości, która zrzekła się wszelkich roszczeń do wynagrodzenia z tytułu znalezienia nabywcy nieruchomości. Sprzedaż nieruchomości przez PCO SA nastąpiła na podstawie umowy pośrednictwa z firmą WOJTEX, która wskazała jako nabywcę Pekao Development sp. z o.o. Wobec powyższego zapłata wynagrodzenia firmie WOJTEX za wykonaną usługę pośrednictwa była uzasadniona. Należy nadmienić, że firma WOJTEX wykonała także wiele innych czynności pozostających w związku z transakcją, jak również skutecznie wynegocjowała rozwiązanie na korzystnych warunkach umów najmu obciążających nieruchomości.

Jednocześnie informuję, iż Skarb Państwa posiada 5,96% w kapitale zakładowym spółki i w chwili obecnej nie dysponuje wiedzą dotyczącą planowanych przez większościowego akcjonariusza – Bumar sp. z o.o. zmian w składzie Zarządu Przemysłowego Centrum Optyki SA.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wysokich cen paliw grzewczych
zakupionych przez Ministerstwo
Obrony Narodowej w 2010 r. (23706)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Ludwika Dorna w sprawie wysokich cen paliw grzewczych zakupionych przez Ministerstwo Obrony Narodowej w 2010 r. (SPS-023-23706/11), w załączeniu^{*)} uprzejmie przedkładam dane dotyczące zamawiających, przedmiotu dostaw, asortymentu, ilości, cen i wartości paliw stosowanych do celów grzewczych, zakupionych w 2010 r. przez resort obrony narodowej. Przedstawione dane obejmują ceny oleju opałowego, węgla i koksu. Są to ceny brutto, powiększone o koszty transportu, załadunku i rozładunku opału, które skalkulowali i zaoferowali dostawcy. Z przedmiotowego zestawienia wynika, iż ceny tego samego asortymentu paliwa są zróżnicowane i zależą od miejsca jego dostawy.

Ponadto pragnę wyjaśnić, że wybór dostawców paliwa do celów grzewczych następuje na zasadach określonych w ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, ze zm.), w zakresie zamówień nieobjętych ochroną informacji niejawnych, wynikających z istotnego interesu publicznego lub państwowego.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia i załączone dane, pozostaję w przekonaniu, iż uzna je Pan Marszałek za wyczerpujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie kompleksowego remontu dworca
kolejowego w miejscowości Kędzierzyn-Koźle
(23708)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Adama Krupy, posła na Sejm RP,

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

przekazaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 27 lipca 2011 r., nr SPS-023-23708/11, w sprawie kompleksowego remontu dworca kolejowego w miejscowości Kędzierzyn-Koźle, uprzejmie przedkładam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Zarząd PKP SA prace remontowe wykonane w ciągu ostatnich lat, tj. w roku 2010, obejmowały wymianę pokrycia dachowego na wszystkich budynkach wchodzących w skład kompleksu dworcowego. Ponadto odświeżone zostały pomieszczenia ogólnodostępne budynku dworca.

Kompleksowa modernizacja dworca planowana jest w latach 2012–2014.

Zakres robót obejmować będzie m.in. wykonanie nowej elewacji budynku, całkowitą przebudowę pomieszczeń dworca, wymianę instalacji sieci wodno-kanalizacyjnej oraz budowę systemu SAP (System Alarmu Pożarowego) i DSO (Dźwiękowy System Ostrzegawczy). Obiekt zostanie wyposażony w nowoczesną instalację monitoringu wizyjnego, system informacji pasażerskiej oraz całkowicie dostosowany do potrzeb osób niepełnosprawnych.

Zakres planowanych prac obejmuje również modernizację placu przydworcowego, w tym przebudowę nawierzchni oraz wykonanie nowego oświetlenia dla całego terenu.

Szacowany koszt remontu obiektu dworcowego wyniesie ok. 10 mln zł.

Aktualnie projekt modernizacji dworca w Kędzierzynie-Koźlu jest w fazie analiz technicznych oraz ekonomicznych w celu włączenia przedsięwzięcia do planu inwestycji finansowanych z udziałem dotacji budżetowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie bezpłatnych i ulgowych przejazdów
komunikacją miejską (23712)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo nr SPS-023-23712/11 przekazujące interpelację posła na Sejm RP pana Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie bezpłatnych i ulgowych przejazdów komunikacją miejską, przedstawiam poniżej odpowiedź odnoszącą się do zagadnień poruszonych w tej interpelacji.

Zgodnie z zapisem art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) zaspakajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty w sprawach obejmujących lokalny transport zbiorowy należy do zadań własnych gminy.

Ustawa z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 175, poz. 1440, z późn. zm.) nie ma zastosowania do komunikacji miejskiej (art. 1 ust. 2 tej ustawy). W tej sytuacji sprawa stosowania na terenie danej gminy ulg przejazdowych znajduje się w gestii samorządu terytorialnego, który w drodze uchwały może określić zasady bezpłatnych i ulgowych przejazdów komunikacją miejską, gdyż taka możliwość przewidziana została w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, z późn. zm.), gdzie przewidziano, że rada gminy może ustalać ceny urzędowe za usługi przewozowe transportu zbiorowego na terenie gminy – co oznacza, że może określić wysokość cen i zakres stosowanych ulg.

Zdaniem resortu, jeżeli obszar przewozów komunikacji miejskiej wykracza poza teren danej gminy, możliwe jest objęcie uchwałą rady gminy regulacji dotyczących ulg przewozowych w odniesieniu do tych fragmentów linii komunikacyjnych, których uchwała dotychczas nie dotyczyła. Tym niemniej należy mieć na uwadze, że w świetle obowiązujących obecnie przepisów uchwała taka nie będzie nakładała obowiązków finansowania ulgowych przejazdów przez sąsiednie gminy, a koszty wynikające z ich stosowania powinien wziąć na siebie samorząd, który wprowadził daną ulgę. W opinii Ministerstwa Infrastruktury aktualne przepisy regulujące zasady stosowania ulg przy przejazdach komunikacją miejską stwarzają szerokie możliwości rozwiązania kwestii ich finansowania przez samorządy. Często zależy to od woli i dobrej współpracy między samorządami sąsiadującymi ze sobą gmin, np. poprzez tworzenie porozumień lub związków międzygminnych. W innym przypadku pasażerowie komunikacji miejskiej nie będą mogli w pełni korzystać z możliwości, jakie stwarzają przepisy dotyczące ulg przewozowych. W obowiązujących przepisach prawa ustawodawca umożliwia jednostkom samorządu terytorialnego tworzenie związków międzygminnych i zawieranie porozumień w sprawach dotyczących realizacji zadań własnych tych jednostek, między innymi publicznego transportu zbiorowego.

W chwili obecnej Ministerstwo Infrastruktury nie prowadzi prac legislacyjnych związanych z doprecyzowaniem lub zmianą przepisów w powyższym zakresie, bowiem, w ocenie resortu, aktualne unormowania prawne regulują to zagadnienie w sposób wystarczający.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie doprecyzowania przepisów
rozporządzenia ministra infrastruktury
z dnia 15 marca 2011 r. dotyczącego
badań niezbędnych do otrzymania
świadectwa maszynisty oraz zachowania
jego ważności (23714)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów, przysłaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23714/11, w sprawie doprecyzowania przepisów rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 15 marca 2011 r. w sprawie badań niezbędnych do otrzymania świadectwa maszynisty oraz zachowania jego ważności, uprzejmie informuję, co następuje.

Ww. rozporządzenie wdraża do prawa polskiego przepisy dyrektywy 2007/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie przyznawania uprawnień maszynistom prowadzącym lokomotywy i pociągi w obrębie systemu kolejowego Wspólnoty. Zgodnie z art. 9 ww. dyrektywy państwa członkowskie Unii Europejskiej mogą zastosować wyższe wymagania dotyczące bezpieczeństwa niż przyjęte w dyrektywie. Dotyczy to także wyższych wymagań zdrowotnych dla uzyskania licencji maszynisty, które przyjęto w ww. rozporządzeniu.

W interpelacji stwierdza się, że z treści dyrektywy wynika pełna akceptacja wszystkich możliwych do pełnego skorygowania wad refrakcji. Maszynista mógłby mieć znaczną wadę wzroku, o ile w okularach ma pełną ostrość 1,0. Powyższe stwierdzenie nie odpowiada stanowi faktycznemu, ponieważ zgodnie z ust. 1.2 załącznika II do dyrektywy 2007/59/WE określono ostrość wzroku z korekcją lub bez 1,0, nie mniej niż 0,5 dla oka gorzej widzącego. Według informacji uzyskanych z PKP SA Oddziału Kolejowej Medycyny Pracy ostrość 1,0 podana w dyrektywie nie jest pełną ostrością, gdyż oznacza ona sumę ostrości obu oczu, na co wskazuje wymaganie 0,5 dla oka gorzej widzącego, jako składowej ostrości 1,0 dla obu oczu.

Wymagania określone w ust. 2.1 pkt 1 załącznika nr 1 do ww. rozporządzenia ministra infrastruktury to 0,8/0,8 bez korekcji w przypadku osób, które ubiegają się o świadectwo maszynisty, bądź 0,5/0,5 lub 0,7/0,3 bez korekcji czy 1,0/0,5 lub 0,8/0,8 z korekcją w przypadku osób z udokumentowanymi uprawnieniami do wykonywania czynności maszynisty stanowią wyższe wymagania co do ostrości wzroku, a więc przyjmują podwyższone kryterium bezpieczeństwa

prowadzenia pojazdu kolejowego. W związku z powyższym nie występuje dopuszczenie do pracy maszynistów z obniżoną ostrością wzroku, o czym mowa w interpelacji.

Druga uwaga interpelacji dotyczy nieuwzględnienia w ww. rozporządzeniu ministra infrastruktury określonych w załączniku II do dyrektywy 2007/59/WE wymagań dotyczących braku postępujących chorób oczu. W ust. 2.1 pkt 9 załącznika nr 1 do ww. rozporządzenia ministra infrastruktury zawarte jest wymaganie dotyczące braku upośledzenia widzenia mimo stwierdzenia postępującej choroby narządu wzroku.

W ocenie PKP SA Oddziału Kolejowej Medycyny Pracy w tym przypadku zastosowano racjonalną wykładnię przepisu dyrektywy, który stosowany literalnie mógłby wykluczyć z prowadzenia pojazdu kolejowego znaczną liczbę osób, biorąc pod uwagę dużą częstość występowania takich przewlekłych chorób narządu wzroku w populacji jak jaskra czy zaćma, w sytuacji gdy nie występuje w ogóle jakiegokolwiek upośledzenie widzenia. Choroby te mają przebieg wieloletni i w początkowych okresach zwykle nie wpływają na sprawność narządu wzroku, a przy właściwym leczeniu okres ten przebiega przez szereg lat, w czasie których maszynista może bezpiecznie prowadzić pojazd kolejowy.

Kolejna zawarta w interpelacji uwaga dotyczy określonego w załączniku II do dyrektywy 2007/59/WE obowiązku kontrolowania przez specjalistę pomocy wzrokowych (okularów, soczewek kontaktowych). W ust. 2.2 załącznika nr 1 do ww. rozporządzenia ministra infrastruktury określono obowiązek przeprowadzania okresowych badań osób stosujących okulary lub soczewki kontaktowe przez lekarza okulistę w ustalonych przez niego terminach. Wprowadzone przez nas w ww. rozporządzeniu ministra infrastruktury bardziej rygorystyczne niż ustanowione w dyrektywie 2007/59/WE wymagania dotyczące narządów wzroku i słuchu spowodowane są względami bezpieczeństwa z uwagi na stan eksploatowanej infrastruktury i pojazdów kolejowych w Polsce.

Jednocześnie informuję, że wymagania dotyczące maszynistów określają przepisy ww. rozporządzenia ministra infrastruktury z 2011 r. (jeśli będą występować o licencję i świadectwo maszynisty) oraz – do 2017 r. zgodnie z ustawą – dotychczasowe przepisy rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie wykazu stanowisk bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego i warunków, jakie powinni spełniać osoby zatrudnione na tych stanowiskach oraz prowadzący pojazdy kolejowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie wysokości wynagrodzeń
pracowników powiatowych stacji
sanitarно-epidemiologicznych (23715)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23715/11, przekazujące interpelację poselską pana posła Dariusza Lipińskiego w sprawie wynagrodzeń pracowników powiatowych stacji sanitarно-epidemiologicznych, uprzejmie informuję, co następuje.

Podczas realizacji porozumienia ze związkami zawodowymi, płace pracowników stacji sanitarно-epidemiologicznych wzrosły średnio w roku 2007 o około 20%, a w 2008 r. o dalsze 10%. W rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 29 lipca 2011 r. w sprawie warunków wynagradzania za pracę pracowników niektórych podmiotów leczniczych (Dz. U. z 2011 r. Nr 159, poz. 954), ustalono tabelę miesięcznych stawek wynagrodzenia zasadniczego oraz tabelę zaszerogowania pracowników stacji sanitarно-epidemiologicznych, które określają odpowiednie progi w poszczególnych kategoriach zaszerogowania.

Średnie wynagrodzenie pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej w latach 2009–2010 w wojewódzkich i powiatowych stacjach sanitarно-epidemiologicznych wyniosło:

- na stanowiskach kierowniczych w 2009 r. – 5002 zł brutto, w 2010 r. – 5112 zł brutto;
- na pozostałych stanowiskach w 2009 r. – 2479 zł brutto, w 2010 r. – 2497 zł brutto.

W związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie od 1 stycznia 2010 r. uprawnienia organu założycielskiego (obecnie podmiotu tworzącego) w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarно-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu do spraw zdrowia zostały przekazane wojewodom.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy zaznaczyć, że z dniem 1 stycznia 2010 r. dysponentem głównym środków budżetowych dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarно-epidemiologicznych jest wojewoda, zatem ani minister zdrowia, ani główny inspektor sanitarny nie są właściwi w zakresie ustalenia budżetu tych jednostek.

Należy również podkreślić, że obecna sytuacja w zakresie funkcjonowania finansów publicznych oraz wprowadzona w ustawie budżetowej na 2011 r. reguła wydatkowa ograniczają wzrost wydatków o charakterze uznaniowym oraz nowych wydatków prawnie zdeterminowanych do tempa inflacji + 1%. Sytuacja taka powoduje brak możliwości zwiększania wydatków budżetowych w zakresie wynagrodzeń i wydatków rzeczowych nie tylko w jednostkach Pań-

stwowej Inspekcji Sanitarnej, ale również w innych jednostkach sfery budżetowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie skutków wprowadzenia
obszarów ograniczonego użytkowania
wokół portów lotniczych (23716)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Dariusza Lipińskiego dotyczącą tworzenia obszarów ograniczonego użytkowania w portach lotniczych (pismo znak: SPS-023-23716/11) uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z informacjami otrzymanymi od zarządzających portami lotniczymi na obecną chwilę obszar ograniczonego użytkowania funkcjonuje w:

— porcie lotniczym w Warszawie – Sejmik Województwa Mazowieckiego przyjął uchwałę nr 76/11 w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla Portu Lotniczego im. Fryderyka Chopina w Warszawie w dniu 20 czerwca 2011 r. Uchwała wraz z kompletną dokumentacją opublikowana została w dniu 20 lipca 2011 r. (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 128, poz. 4086). Weszła zaś w życie w dniu 4 sierpnia 2011 r. Wprowadzenie OOU wokół lotniska Chopina w Warszawie skutkować będzie dla PP „Porty Lotnicze” wydatkowaniem środków pieniężnych związanych z wypłatą odszkodowań na rzecz mieszkańców obszaru. Mając to na uwadze, w latach 2008–2009 PP „Porty Lotnicze” utworzyło rezerwę na OOU w łącznej kwocie 23,9 mln PLN, z czego 22,5 mln PLN w roku 2008 i 1,4 mln PLN w roku 2009. Łączna wartość rezerwy, o której mowa powyżej, została określona w oparciu o wyniki niezależnej wyceny przygotowanej na początku 2010 r. na zlecenie PP „Porty Lotnicze” przez wyspecjalizowanego doradcę, Biuro Planowania Rozwoju Warszawy SA. Przedmiotowa wycena dotyczyła poprzedniego OOU, obowiązującego od 25 sierpnia 2007 r. Z uwagi na fakt, iż nowy OOU funkcjonuje od 4 sierpnia br., PP „Porty Lotnicze” zamierza dokonać aktualizacji wyceny skutków finansowych w odniesieniu do nowego funkcjonującego obszaru. W sytuacji gdyby okazało się, iż wstępne szacunki dotyczące skutków finansowych dla PPL związanych z obszarem są zbyt niskie i zasadne będzie wypłacenie wyższych od przewidywanych kwot odszkodowań, wówczas PP „Porty Lot-

nicze”, zgodnie z przewidzianym przez prawo mechanizmem, sfinansuje dodatkowe wydatki z pobieranej opłaty hałasowej.

— porcie lotniczym w Krakowie – ustanowiony uchwałą Sejmiku Województwa Małopolskiego z dnia 25 maja 2009 r. W roku 2009 na zlecenie spółki zostało wykonane opracowanie, którego celem było oszacowanie potencjalnych kosztów, które w okresach przyszłych będą stanowiły obciążenia finansowe dla Międzynarodowego Portu Lotniczego im. Jana Pawła II Kraków-Balice sp. z o.o., a które mogą powstać w związku z realizacją zapisów uchwały Sejmiku Województwa Małopolskiego (działania mające na celu zmniejszenie uciążliwości lotniska, np. wygłuszenie mieszkań czy wykup nieruchomości). Do chwili obecnej suma roszczeń, które wpłynęły do sądu z tytułu OOU przeciwko MPL, wynosi: 19 746 155,00 zł. Jednocześnie na podstawie dokonanych analiz ustalono, iż szacunkowa wysokość potencjalnych kosztów, które w okresach przyszłych będą stanowiły obciążenia finansowe dla spółki Międzynarodowy Port Lotniczy im. Jana Pawła II Kraków-Balice sp. z o.o., a które mogą powstać w wyniku realizacji zapisów uchwały Sejmiku Województwa Małopolskiego, zdyskontowana na dzień 31 grudnia 2009 r. wynosi w zaokrągleniu: 12 042 000, 00 zł.

— porcie lotniczym we Wrocławiu – ustanowiony rozporządzeniem wojewody dolnośląskiego z dnia 17 listopada 2006 r. Po wejściu w życie ww. rozporządzenia przez okres przewidziany w powyższym akcie prawnym do portu lotniczego wpłynęło 21 wniosków. Wszystkie zostały rozpatrzone, a w uzasadnionych przypadkach zostały wypłacone odszkodowania ze środków własnych. W chwili obecnej trzy wnioski pozostają na etapie uzupełnienia i ewentualnego dalszego rozpatrzenia. Aktualnie do zarządu portu lotniczego nie wpływają nowe wnioski.

Jednocześnie w przypadku portów lotniczych w Katowicach, Poznaniu oraz Gdańsku na obecną chwilę trwają prace związane z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania.

— W przypadku portu lotniczego w Katowicach w wyniku decyzji regionalnej dyrekcji ochrony środowiska z dnia 18 kwietnia 2011 r. o numerze WOOŚ.4230.1.2011.JB określono obowiązek utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla Międzynarodowego Portu Lotniczego Katowice w Pyrzowicach. Zgodnie z informacją zarządzającego lotniskiem zlecono opracowanie projektu nowej strefy obszaru ograniczonego użytkowania. Według informacji GTL SA w IV kwartale 2011 r. planowane jest złożenie do urzędu marszałkowskiego wniosku z przedmiotową dokumentacją celem przeprowadzenia postępowania administracyjnego, którego efektem będzie wydanie nowej uchwały powołującej obszar ograniczonego użytkowania dla portu lotniczego w Katowicach.

— W przypadku portu lotniczego w Poznaniu obowiązek utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania wynika z nałożonej przez RDOŚ w Poznaniu dnia 28 lutego 2011 r. decyzji o środowiskowych uwa-

runkowaniach dla rozbudowy i modernizacji Portu Lotniczego Poznań-Ławica sp. z o.o. Dnia 16 maja 2011 r. zarządzający złożył dokumentację w sprawie założeń przyjętych do wyznaczenia OOU w Departamencie Środowiska urzędu marszałkowskiego w Poznaniu. Do dnia dzisiejszego dokumentacja jest rozpatrywana przez urząd. Zakłada się, że uchwała dotycząca OOU zostanie zatwierdzona przez Sejmik Województwa Wielkopolskiego do końca 2011 r. Port Lotniczy Poznań-Ławica sp. z o.o. prowadzi intensywne działania przygotowawcze w związku z obowiązkiem utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania, które na obecnym etapie polegają na:

- sporządzeniu dokumentacji oraz udzielaniu wyjaśnień na etapie wyznaczania obszaru ograniczonego użytkowania przez samorząd województwa wielkopolskiego;
- przygotowaniu kampanii informacyjnej dot. obszaru ograniczonego użytkowania skierowanej do właścicieli nieruchomości położonych w obszarze;
- przygotowaniu procedury koncyliacyjnej do obsługi roszczeń odszkodowawczych wnoszonych przez właścicieli nieruchomości położonych w obszarze;
- szacowaniu kosztów odszkodowań z tytułu roszczeń wnoszonych przez właścicieli nieruchomości położonych w obszarze.

— W przypadku portu lotniczego w Gdańsku spółka posiada zatwierdzony obszar ograniczonego użytkowania opublikowany w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego Nr 49 z dnia 29 lipca 2002 r. – rozporządzenie nr 8/2002 wojewody pomorskiego z dnia 26 lipca 2002 r. Z informacji uzyskanych od zarządzającego przedmiotowym lotniskiem wynika, że Port Lotniczy Gdańsk sp. z o.o. nie ponosi skutków finansowych z tytułu zatwierdzonego obszaru ograniczonego użytkowania.

Jednocześnie pragnę poinformować, że w pozostałych portach lotniczych dotychczas przeprowadzane pomiary emisji hałasu z operacji lotniczych nie wskazywały na konieczność utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania. Jednakże w związku z prowadzonymi lub planowanymi inwestycjami zarządzający będą przeprowadzali, zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, oceny oddziaływania na środowisko planowanych inwestycji, które wykażą podstawę do ewentualnego utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania.

Ponadto uprzejmie informuję, iż w związku z faktem, iż zarządzający funkcjonują jako spółki prawa handlowego, koszty związane z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania będą pokryte z własnych środków zarządzających.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie skutków wprowadzenia
systemu elektronicznego poboru opłat
dla pojazdów ciężarowych (23717)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego przesłaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23717/11, w sprawie skutków wprowadzenia elektronicznego systemu poboru opłat (ETC) dla pojazdów ciężarowych, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Resort infrastruktury obserwuje i analizuje problem odpływu ruchu ciężkiego z dróg płatnych na drogi alternatywne. Podkreślenia wymaga fakt, że system funkcjonuje w Polsce niewiele ponad miesiąc. Tymczasem z doświadczeń innych państw, które wprowadziły ETC, wynika, że największy odpływ ruchu z sieci dróg płatnych następuje w ciągu kilku tygodni od daty uruchomienia systemu. Następnie ma miejsce powrót na drogi zapewniające możliwość szybkiego przemieszczenia w ruchu międzyregionalnym i pozwalające na dostarczenie towarów na czas. Szczegółowe i weryfikowalne dane odnośnie do skali przeniesienia ruchu pojazdów ciężarowych na drogi bezpłatne będą dostępne dopiero po określonym czasie funkcjonowania systemu opłaty elektronicznej. System może być bowiem wykorzystywany do zbierania danych o ruchu na poszczególnych odcinkach dróg w kraju. Po zebraniu tych danych mogą zostać zaproponowane określone rozwiązania, w szczególności objęcie opłatą dróg krajowych, na których zanotowano największy wzrost natężenia ruchu ciężkiego. Zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe państwa członkowskie są uprawnione do stosowania opłat za przejazd na drogach nienależących do sieci TEN-T, w tym na drogach równoległych, na które może zostać skierowany ruch z transeuropejskiej sieci drogowej w wyniku wprowadzenia systemu opłat lub które stanowią bezpośrednią konkurencję dla niektórych części tej sieci.

Podkreślić przy tym należy, że każdy przypadek faktycznego zwiększenia ruchu na drodze alternatywnej powodującego nieprzewidziane problemy powinien być analizowany indywidualnie. Działania zaproponowane mogą obejmować środki z zakresu organizacji ruchu, inżynierii lądowej, kontroli i egzekucji.

Pragnę przy tym nadmienić, że zarządcy właściwych dróg (w tym dróg samorządowych) zagrożonych przyrostem ruchu pojazdów ciężkich w związku z wprowadzeniem elektronicznego systemu poboru opłat są

uprawnieni do dokonania stosownej zmiany organizacji ruchu, w szczególności wprowadzenia ograniczeń prędkości dla pojazdów ciężarowych czy też umieszczenia w pasie drogowym elementów spowalniających ruch (np. wysepek). Jako przykład można wskazać miasto Kraków, gdzie w związku z uruchomieniem elektronicznego systemu poboru opłat Zarząd Infrastruktury Komunalnej i Transportu wprowadził, jako organ zarządzający drogami w granicach miasta Krakowa, nowe ograniczenia tonażowe (do 7 albo 16 ton) dla pojazdów poruszających się na newralgicznych odcinkach sieci miejskiej. Drugim przykładem jest wprowadzenie decyzją Wielkopolskiego Zarządu Dróg Wojewódzkich w Poznaniu zakazu poruszania się pojazdów powyżej 18 ton na drogach wojewódzkich nr 467 oraz 263 powiązanych z drogą krajową nr 92.

Jednocześnie na drogach, na których wprowadzone są ograniczenia tonażu, dokonywane są wzmożone kontrole przez Główną Inspekcję Transportu Drogowego. Na przewoźników, którzy omijają płatne odcinki tras drogami, które nie są przystosowane do ruchu ciężkiego, nakładane są wysokie kary administracyjne.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuzewicz

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Cezarego Tomczyka
oraz grupy posłów**

**w sprawie przepisów regulujących
zwolnienie zagranicznych instytucji
wspólnego inwestowania z podatku
dochodowego od osób prawnych w Polsce
(23720)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak SPS-023-23720/11, przy którym przekazano interpelację posła na Sejm pana Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie przepisów regulujących zwolnienie zagranicznych instytucji wspólnego inwestowania z podatku dochodowego od osób prawnych w Polsce, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 10a ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397, ze zm.) zwolnione z podatku dochodowego są instytucje wspólnego inwestowania posiadające siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie człon-

kowskim Unii Europejskiej lub w innym państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, które spełniają łącznie następujące warunki:

a) podlegają w państwie, w którym mają siedzibę, opodatkowaniu podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów, bez względu na miejsce ich osiągnięcia,

b) wyłącznym przedmiotem ich działalności jest zbiorowe lokowanie środków pieniężnych zebranych w drodze publicznego oraz niepublicznego proponowania nabycia ich tytułów uczestnictwa w papiery wartościowe, instrumenty rynku pieniężnego i inne prawa majątkowe,

c) prowadzą swoją działalność na podstawie zezwolenia właściwych władz państwa, w którym mają siedzibę,

d) ich działalność podlega nadzorowi właściwych władz państwa, w którym mają siedzibę,

e) posiadają depozytariusza przechowującego aktywa tej instytucji.

Ponadto zgodnie z art. 26 ust. 1g ww. ustawy osoby prawne i jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz będące przedsiębiorcami osoby fizyczne, które dokonują wypłat należności z tytułów wymienionych w art. 21 ust. 1 lub art. 22 ust. 1 na rzecz podmiotów wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 10a, stosują zwolnienia wynikające z tych przepisów wyłącznie pod warunkiem:

1) udokumentowania przez podmiot, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 10a, jego miejsca siedziby dla celów podatkowych, uzyskanym od tego podmiotu certyfikatem rezydencji, oraz

2) złożenia przez podmiot, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 10a, pisemnego oświadczenia, że jest rzeczywistym właścicielem wypłaconych przez płatnika należności oraz spełnia on warunki, o których mowa w tych przepisach.

Wprowadzając zwolnienie podmiotowe dla zagranicznych instytucji wspólnego inwestowania, zamiarem ustawodawcy było wyeliminowanie nierównego traktowania zagranicznych funduszy inwestycyjnych, na które uwagę zwróciła Komisja Europejska w wezwaniu do usunięcia naruszenia nr 2006/4093. W związku z tym wprowadzając powyższe zwolnienie, określono warunki materialne i formalne jego stosowania w taki sposób, aby objęło ono swym zakresem tylko takie podmioty zagraniczne, które działają na analogicznych zasadach jak krajowe fundusze inwestycyjne.

Odnosząc się do pytania przedstawionego w interpelacji, pragnę wyjaśnić, iż warunek podlegania opodatkowaniu od całości dochodów bez względu na miejsce ich osiągnięcia (art. 6 ust. 1 pkt 10a lit. a ww. ustawy) należy rozumieć jako warunek posiadania rezydencji podatkowej, niemający bezpośredniego związku z kwestią faktycznego ponoszenia ciężaru podatku przez podatnika, a także przyznawania przez państwo rezydencji ulg i zwolnień podatkowych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż brak spełnienia obowiązków, o których mowa w art. 26 ust. 1g

ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych przez zagraniczne instytucje wspólnego inwestowania, uniemożliwia stosowanie zwolnienia z opodatkowania wypłat należności tym podmiotom z tytułów wymienionych w art. 21 ust. 1 lub art. 22 ust. 1 ww. ustawy. Korzystanie ze zwolnień podatkowych będących odstępstwem od zasady powszechności opodatkowania może się bowiem odbywać jedynie po spełnieniu warunków określonych przepisami prawa.

Wyrażam nadzieję, iż przedstawione wyjaśnienia zostaną uznane za wystarczające.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Cezarego Tomczyka
oraz grupy posłów**

**w sprawie przepisów regulujących zwolnienie
zagranicznych podmiotów prowadzących
programy emerytalne z podatku dochodowego
od osób prawnych w Polsce (23721)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23721/11, przy którym przekazano interpelację posła na Sejm pana Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie przepisów regulujących zwolnienie zagranicznych podmiotów prowadzących programy emerytalne z podatku dochodowego od osób prawnych w Polsce, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 11a ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397, ze zm.) zwolnieni z podatku dochodowego są podatnicy posiadający siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w innym państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego prowadzący program emerytalny w zakresie dochodów związanych z gromadzeniem oszczędności na cele emerytalne, którzy spełniają łącznie następujące warunki:

a) podlegają w państwie, w którym mają siedzibę, opodatkowaniu podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów, bez względu na miejsce ich osiągnięcia,

b) prowadzą swoją działalność na podstawie zezwolenia właściwych władz państwa, w którym mają siedzibę,

c) ich działalność podlega nadzorowi właściwych władz państwa, w którym mają siedzibę,

d) posiadają depozytariusza prowadzącego rejestr aktywów tych podatników,

e) przedmiotem ich działalności jest wyłącznie gromadzenie środków pieniężnych i ich lokowanie, z przeznaczeniem na wypłatę uczestnikom programu emerytalnego po osiągnięciu przez nich wieku emerytalnego.

Ponadto zgodnie z art. 26 ust. 1g ww. ustawy osoby prawne i jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz będące przedsiębiorcami osoby fizyczne, które dokonują wypłat należności z tytułów wymienionych w art. 21 ust. 1 lub art. 22 ust. 1 na rzecz podmiotów wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 11a, stosują zwolnienia wynikające z tych przepisów wyłącznie pod warunkiem:

1) udokumentowania przez podmiot, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 11a, jego miejsca siedziby dla celów podatkowych uzyskaniem od tego podmiotu certyfikatem rezydencji oraz

2) złożenia przez podmiot, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 11a, pisemnego oświadczenia, że jest rzeczywistym właścicielem wypłaconych przez płatnika należności oraz spełnia on warunki, o których mowa w tych przepisach

Wprowadzając zwolnienie podmiotowe dla zagranicznych podmiotów zajmujących się gromadzeniem oszczędności na cele emerytalne – określając w ustawie warunki materialne i formalne tego zwolnienia – zamiarem ustawodawcy było wyeliminowanie nierównego traktowania tego typu podatników, na które zwróciła uwagę Komisja Europejska w wezwaniu do usunięcia uchybienia nr 2006/4093.

Ww. warunki, określające zakres podmiotowy zwolnienia, zostały ustalone tak, aby zwolnieniem objęte zostały podmioty równoważne polskimi funduszom emerytalnym.

W odniesieniu do warunku podlegania opodatkowaniu od całości dochodów bez względu na miejsce ich osiągnięcia (art. 6 ust. 1 pkt 11a lit. a) ww. ustawy) wyjaśniam, że warunek ten należy rozumieć jako warunek posiadania rezydencji podatkowej, niemający bezpośredniego związku z kwestią faktycznego ponoszenia ciężaru podatku przez podatnika, a także przyznawania przez państwo rezydencji ulg i zwolnień podatkowych.

Odnosząc się do terminologii użytej w art. 6 ust. 1 pkt 11a ww. ustawy, tj. „podatników prowadzących program emerytalny”, pragnę wyjaśnić, iż celem ustawodawcy było objęcie zwolnieniem podmiotowym tych zagranicznych podatników, którzy funkcjonują na analogicznych zasadach, jak polskie fundusze emerytalne, działające zgodnie z ustawą z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. z 2010, Nr 34, poz. 189, ze zm.). Bezpośrednie odwołanie się w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych do zagranicznych funduszy emerytalnych mogłoby prowadzić do nieuzasadnionego rozszerzenia katalogu podmiotów zwolnionych z opodatkowania, tj. włączenie do tego katalogu podmiotów nieporównywalnych z polskimi funduszami emerytalnymi.

Odnosząc się z kolei do poruszanej w wystąpieniu kwestii podmiotów prowadzących pracownicze programy emerytalne zgodnie z ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o pracowniczych programach emerytalnych (Dz. U. Nr 116, poz. 1207, ze zm.), pragnę wyjaśnić, że podmioty prowadzące takie programy nie korzystają ze zwolnienia w podatku dochodowym od osób prawnych na zasadach przyznanych krajowym funduszom emerytalnym. Okoliczność ta znalazła odzwierciedlenie w treści warunku określonego w lit. e w art. 6 ust. 1 pkt 11a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Zgodnie z tym przepisem zwolnienie określone w art. 6 ust. 1 pkt 11a przysługuje podmiotom, których wyłącznym przedmiotem działalności jest gromadzenie środków pieniężnych i ich lokowanie z przeznaczeniem na wypłatę uczestnikom programu emerytalnego. Nie będzie ono zatem przysługiwało tym podmiotom, które oprócz działalności wskazanej powyżej prowadzą także inną działalność. Objęcie powyższym zwolnieniem podmiotów z siedzibą w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w innym państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, dla których działalność polegająca na gromadzeniu środków pieniężnych i ich lokowaniu z przeznaczeniem na wypłatę uczestnikom programu emerytalnego ma charakter uboczny (niewyłączny), prowadziłoby do dyskryminacji polskich podmiotów znajdujących się w analogicznej sytuacji.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż brak spełnienia obowiązków, o których mowa w art. 26 ust. 1g ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, uniemożliwia stosowanie zwolnienia z opodatkowania wypłat należności z tytułów wymienionych w art. 21 ust. 1 lub art. 22 ust. 1 ww. ustawy. Korzystanie ze zwolnień podatkowych będących odstępstwem od zasady powszechności opodatkowania może się bowiem odbywać jedynie po ścisłym spełnieniu warunków określonych przepisami prawa.

Wyrażam nadzieję, iż przedstawione wyjaśnienia zostaną uznane za wystarczające.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**prezesa Urzędu Zamówień Publicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie nowelizacji przepisów
o zamówieniach publicznych (23722)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej

pana Dariusza Lipińskiego z dnia 15 lipca 2011 r., przekazaną przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów pismem z dnia 29 lipca 2011 r. (znak: DSPA-4810-3979-(1)/11), w sprawie nowelizacji przepisów o zamówieniach publicznych chciałbym przedstawić następujące stanowisko.

I. Przepisy ustawy Prawo zamówień publicznych, w tym przepisy dotyczące rażąco niskiej ceny oraz stosowania pozacenowych kryteriów oceny ofert, są wynikiem implementacji prawa unijnego dotyczącego zamówień publicznych, przewidzianego w postanowieniach Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i dyrektywach oraz interpretowanego zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W związku z powyższym wszystkie kraje członkowskie Unii Europejskiej, w tym Rzeczpospolita Polska, dokonały zasadniczo w jednakowy sposób wdrożenia uregulowań dotyczących eliminowania ofert zawierających rażąco niską cenę z postępowań o udzielenie zamówienia publicznego oraz oceny ofert w oparciu o pozacenowe kryteria ich oceny. Wprowadzenie odmiennych regulacji od przyjętych w prawie unijnym narażałoby Rzeczpospolitą Polską na odpowiedzialność z tytułu nieprawidłowego wdrożenia postanowień prawa unijnego do przepisów prawa krajowego.

Ewentualna zmiana przepisów Prawa zamówień publicznych odnoszących się do rażąco niskiej ceny, w szczególności w zakresie zdefiniowania tego pojęcia albo wskazania kryteriów identyfikacji i odrzucania z postępowań ofert z cenami nieadekwatnymi do przedmiotu zamówienia publicznego, wymagałaby uprzedniej zmiany dyrektywy klasycznej i sektorowej w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych w państwach członkowskich Unii Europejskiej. Mając powyższe na uwadze, Urząd Zamówień Publicznych wystąpił do Komisji Europejskiej, w ramach konsultacji dotyczących Zielonej Księgi w sprawie modernizacji dyrektyw unijnych z zakresu zamówień publicznych, z postulatem doprecyzowania w dyrektywach dotyczących zamówień publicznych pojęcia rażąco niskiej ceny oraz określenia sytuacji, w których zamawiający ma do czynienia z ofertą zawierającą rażąco niską cenę.

II. Należy podkreślić, iż obecnie obowiązująca ustawa Prawo zamówień publicznych przewiduje przepisy służące przeciwdziałaniu wyborowi oferty zawierającej rażąco niską cenę oraz dające zamawiającemu możliwość ustalenia wystąpienia tego rodzaju ceny w ofercie złożonej przez wykonawcę. W myśl przepisu art. 90 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych zamawiający może zwrócić się do wykonawcy o udzielenie wyjaśnień odnośnie do elementów cenowych ofert, a następnie je kontynuować do momentu usunięcia wszelkich wątpliwości albo potwierdzenia istnienia rażąco niskiej ceny w złożonej ofercie. Przy interpretacji ww. przepisu należy bowiem uwzględnić fakt, iż celem wyjaśnień wykonawcy dotyczących rażąco niskiej ceny jest ustalenie i udokumentowanie przez zamawiającego, czy oferta zawiera

prawnidłowo skalkulowaną cenę zapewniającą należyte wykonanie przedmiotu zamówienia. Zaprezentowany pogląd znajduje również potwierdzenie w orzecznictwie Krajowej Izby Odwoławczej, np. wyroku z dnia 27 lipca 2011 r., sygn. akt KIO 1510/11.

III. Aktualne brzmienie ustawy Prawo zamówień publicznych przewiduje również konieczność uwzględnienia przez zamawiającego, w ramach wyjaśnień dotyczących rażąco niskiej ceny, kosztów osobowych związanych z realizacją zamówienia publicznego, w tym również wartości płacy minimalnej, gdy zamówienie jest wykonywane w oparciu o pracę zatrudnionych pracowników. Zbędny jest więc postulat uzupełnienia przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych o uregulowanie, które przewidywałoby konieczność wykazania przez oferenta, iż koszty pracy skalkulowano co najmniej na podstawie minimalnego wynagrodzenia. Ponadto przepis taki nie uwzględniałby możliwości realizacji zamówień publicznych w oparciu o osoby zaangażowane na podstawie cywilnoprawnych umów: zlecenia, o dzieło, o współpracę itp. oraz sytuacji określonych grup osób, do wynagrodzenia których nie mają w pełni zastosowania przepisy dotyczące minimalnego wynagrodzenia za pracę, np. absolwentów, osób otrzymujących dofinansowanie do swoich miejsc pracy itp.

IV. Przy stosowaniu pozacenowych kryteriów oceny ofert należy mieć również na uwadze, iż w sytuacji, gdy zamawiający opisze w specyfikacji istotnych warunków zamówienia m.in. termin wykonania zamówienia, warunki gwarancji, parametry techniczne i jakościowe, stosowanie kryteriów innych niż cena może okazać się zbędne. Stosowanie pozacenowych kryteriów znajduje bowiem zastosowanie przede wszystkim w przypadkach, gdy zamawiający dąży do zwiększenia konkurencji w prowadzonym postępowaniu, jest zainteresowany uzyskaniem innowacyjnych rozwiązań oraz godzi się za osiągnięcie tych celów zapłacić wykonawcy wyższe wynagrodzenie. Jednocześnie należy podkreślić, iż konieczność odrzucenia oferty z uwagi na rażąco niską cenę może zachodzić również w postępowaniu, w którym zamawiający posłużył się pozacenowymi kryteriami oceny ofert.

V. Mając na uwadze powyższe, Urząd Zamówień Publicznych podejmuje działania służące wyjaśnieniu wagi eliminowania ofert zawierających rażąco niską cenę z postępowań o udzielenie zamówienia publicznego oraz okoliczności i korzyści związanych ze stosowaniem pozacenowych kryteriów oceny ofert. Zaliczyć do nich należy m.in. współpracę urzędu z zamawiającymi oraz organizacjami zrzeszającymi wykonawców zamówień publicznych na rzecz stosowania w uzasadnionych okolicznościach także innych niż cena kryteriów oceny ofert oraz publikowanie analiz, opinii i wyjaśnień obowiązujących przepisów regulujących kwestię rażąco niskiej ceny oraz pozacenowych kryteriów oceny ofert.

Realizując powyższe zadania, Urząd Zamówień Publicznych we współpracy z organizacjami branżo-

wymi wykonawców przygotowuje opracowanie dotyczące stosowania pozacenowych kryteriów oceny w postępowaniach o udzielenie zamówienia. Publikacja ta ma służyć wyjaśnieniu zasad prawidłowego stosowania pozacenowych kryteriów oceny ofert oraz wyeliminowaniu obaw zamawiających przed nieprawidłowym posłużeniem się tymi kryteriami.

Jednocześnie należy wskazać na inicjatywę Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w zakresie zainicjowania współpracy zamawiających i wykonawców w celu wypracowania dobrych praktyk w zamówieniach publicznych. Pierwsze spotkanie w celu usprawnienia zamówień publicznych odbyło się w dniu 18 lipca 2011 r. w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z udziałem prezesa Rady Ministrów.

VI. Zmiany przepisów w zakresie rażąco niskiej ceny oraz stosowania ceny jako jedyne kryterium wyboru oferty najkorzystniejszej zostały przewidziane w projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo zamówień publicznych (druk nr 4451) przygotowanym przez Komisję Nadzwyczajną „Przyjazne Państwo”. Projekt ten został negatywnie zaopiniowany w projekcie stanowiska rządu, który został przyjęty w dniu 17 sierpnia 2011 r. na posiedzeniu komitetu stałego Rady Ministrów, jako niezapewniający osiągnięcia celów stawianych sobie przez projektodawcę. Jednocześnie w projektowanym stanowisku rządu przewidziano realizację postulatów eliminowania ofert z rażąco niską ceną oraz wyjaśniania i popularyzowania wśród zamawiających pozacenowych kryteriów oceny ofert za pośrednictwem stosownych działań pozalegisacyjnych.

Z wyrazami szacunku

Prezes Urzędu Zamówień Publicznych
Jacek Sadowy

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Piotra Polaka**

**w sprawie ograniczenia
wysokich kosztów polskiej prezydencji w UE
(23725)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lipca br. (znak: SPS-023-23725/11), skierowanego do prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska, przesyłam odpowiedź na interpelację pana posła Piotra Polaka w sprawie ograniczenia wysokich kosztów polskiej prezydencji w UE.

Nakłady na program wieloletni pn. „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski

w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.” (ok. 430 mln zł) zostały skalkulowane w wyniku kilkietapowego procesu szacowania kosztów, prowadzonego przez Urząd Komitetu Integracji Europejskiej we współpracy z ministerstwami i urzędami centralnymi zaangażowanymi w ww. program. Szacowanie kosztów zadań związanych z prezydencją odbywało się w oparciu o analizy rynku prowadzone w UKIE, jak również na podstawie danych dostarczonych przez część zaangażowanych instytucji. Punktem odniesienia dla określenia budżetu polskiego przewodnictwa były również informacje o wydatkach innych prezydencji.

Pragnę podkreślić, iż źródło finansowania ww. programu wieloletniego stanowią nie tylko środki budżetu państwa, ale również środki pozabudżetowe, tj. środki Counterpart Funds (CPF), środki pochodzące z projektu Phare PL9903.01 Inicjatywa II, środki z Międzynarodowej Organizacji Frankofonii (z przeznaczeniem na organizację szkoleń z języka francuskiego dla korpusu prezydencji). Ponadto projekt szkoleniowy „Specjalistyczne szkolenie z zakresu praktycznych aspektów uczestnictwa polskiej administracji rządowej w procesie decyzyjnym Unii Europejskiej” w dużej części finansowany jest ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego.

W sumie wielkość finansowania programu ze środków pozabudżetowych wynosi ponad 52 mln zł, co pozwala na zmniejszenie nakładów na prezydencję z budżetu państwa. Jednocześnie należy zauważyć, iż w ramach przygotowań do przewodnictwa Polski w Radzie UE nawiązano współpracę z szeregiem podmiotów biznesowych nieodpłatnie wspierających organizację i promocję polskiej prezydencji.

W ramach otwartej procedury wyłoniono następujące firmy, które uzyskały status tzw. partnerów prezydencji:

1) Peugeot Polska sp. z o.o., która użyczyła 117 pojazdów osobowych tworzących flotę prezydencji do obsługi najważniejszych spotkań organizowanych w Polsce;

2) Scania Polska SA, która użyczyła 6 autokarów turystycznych Scania Touring HD;

3) Coca-Cola Poland Services sp. z o.o., która przekazała ponad 100 000 l wody „Kropla Beskidu” i innych napojów na najważniejsze spotkania prezydencji w Polsce oraz pojemniki promujące segregację odpadów opakowaniowych w obiektach konferencyjnych; dodatkowo firma zapewniła ponad 40 000 l wody „Kropla Beskidu” na spotkania w Brukseli wraz z transportem;

4) PKN Orlen SA, który przekazała 150 przedpłaconych kart paliwowych typu TankBank o łącznej wartości 1 mln PLN; karty umożliwią bezpłatne tankowanie pojazdów wchodzących w skład floty prezydencji podczas obsługi najważniejszych spotkań w Polsce w II połowie 2011 r.;

5) Microsoft sp. z o.o. Poland, która dostarczyła 400 licencji na system operacyjny Windows 7 w wer-

sji Ultimate oraz 400 licencji na pakiet biurowy MS Office Professional 2010;

6) należąca do Grupy TP firma Contact Center sp. z o.o., która użyczyła ponad 100 telefonów komórkowych z aktywnymi kartami SIM w sieci Orange, 40 zestawów składających się z notebooka, modemu i aktywnej karty SIM pozwalających na korzystanie z mobilnego Internetu w sieci Orange przez zespół organizujący spotkania prezydencji. Dodatkowo firma zapewniła zagranicznym delegatom dostęp do Orange Hotspot na 5 polskich lotniskach w Gdańsku, Wrocławiu, Krakowie, Poznaniu i Warszawie.

Wszystkie ww. firmy podpisały umowy jednostronnie zobowiązujące i ich wkład jest całkowicie bezpłatny. Dodatkowo szereg firm zadeklarowało nieodpłatne wsparcie w ramach tzw. klubu przyjaciół prezydencji (m.in. DHL Express, PLL LOT, Polskie Radio SA – Sekcja dla Zagranicy, nk.pl, Onet.pl). Pozwoliło to na uzyskanie nieodpłatnych świadczeń m.in. w zakresie: transportu przesyłek kurierskich w Polsce i za granicą, promocji prezydencji w Internecie, prowadzenia działań informacyjnych, korzystania z pomieszczeń). Co więcej, w ramach porozumienia zawartego przez MSZ z Telewizją Polską SA i Polskim Radiem SA pozyskano podmioty pełniące funkcję oficjalnego nadawcy narodowego polskiej prezydencji (tzw. Host Broadcaster). Zakres działań Host Broadcastera obejmuje: zrealizowanie, produkcję oraz udostępnienie innym nadawcom radiowym, telewizyjnym i operatorom internetowym sygnału audio i wideo z przebiegu kluczowych wydarzeń polskiej prezydencji, a także świadczenie pomocy produkcyjno-technicznej zainteresowanym podmiotom.

Pozyskanie partnerów biznesowych nieodpłatnie dostarczających określone dobra/świadczących istotne dla organizacji polskiej prezydencji usługi pozwoliło na znaczne odciążenie budżetu państwa od ponoszenia wszystkich kosztów związanych z organizacją i prowadzeniem polskiego przewodnictwa w Radzie UE. Łączna wartość świadczeń dostarczanych w ramach umów podpisanych z podmiotami prywatnymi szacowana jest na kilkanaście milionów złotych.

Ponadto uprzejmie informuję, iż w MSZ na bieżąco prowadzone są działania mające na celu efektywne wykorzystanie środków przewidzianych w programie na realizację zadań. W szczególności na bieżąco prowadzony jest monitoring wydatkowania środków, a wprowadzony system sprawozdawczości pozwala na bieżącą identyfikację oszczędności. Dzięki temu możliwe są na przykład odpowiednia realokacja środków pomiędzy poszczególnymi zadaniami i efektywne gospodarowanie powstającymi oszczędnościami w celu finansowania zadań, które zostały zidentyfikowane na późniejszych etapach (po ustanowieniu programu wieloletniego), bez konieczności dodatkowego obciążania budżetu państwa.

Pragnę podkreślić, iż środki w ramach programu wieloletniego wydatkowane są w sposób celowy i oszczęd-

ny, z zachowaniem zasady uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mikołaj Dowgielewicz

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie przychodów do budżetu państwa
z tytułu realizacji programu
„Moje boisko – Orlik 2012” (23726)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną pismem z dnia 26 lipca 2011 r., nr SPS-023-23726/11, interpelacją posła Tadeusza Woźniaka w sprawie przychodów do budżetu państwa z tytułu realizacji programu „Moje boisko – Orlik 2012” uprzejmie informuję, iż w zakresie zagadnień poruszonych w pkt 1–5 i 9 kompetentnym do udzielenia wyjaśnień jest minister sportu i turystyki, który sprawuje funkcję koordynatora przedmiotowego programu. Minister finansów wystąpił do ministra sportu i turystyki z prośbą o ustosunkowanie się do poruszonych w interpelacji kwestii – odpowiedź resortu w załączeniu.

Odpowiadając na pozostałe zagadnienia, pragnę poinformować, że Ministerstwo Finansów nie dysponuje danymi na temat wielkości wpływów z podatku od towarów i usług w podziale na usługi (roboty budowlane). Ze względu na specyfikę tego podatku taka statystyka nie jest możliwa. Podatek od towarów i usług jest podatkiem wielofazowym, który pobierany jest na wszystkich szczeblach obrotu, przy czym podatek VAT zapłacony u jednego podatnika jest co do zasady odliczany lub zwracany podatnikowi w następnej fazie obrotu. Rozliczenia deklaracyjne w tym podatku zawierają zagregowane kwoty podatku naliczonego i należnego bez możliwości ich przypisania do zakupu/sprzedaży poszczególnych towarów lub usług.

W odniesieniu do kwestii rozliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku dochodowego od osób prawnych wyjaśniam, iż Ministerstwo Finansów prowadzi statystyki na podstawie zeznań podatkowych. Dane te pozwalają na dokonanie zestawień w podziale na poszczególne kategorie Polskiej Klasyfikacji Działalności, np. budownictwo.

Powyższe oznacza brak możliwości przedstawienia informacji, o których mowa w pkt 6–8 interpelacji.

Załącznik

Szanowny Panie Ministrze! W odpowiedzi na pismo z dnia 2 sierpnia 2011 r. BP9/602/6/MGIY683/11/11283 dotyczące interpelacji posła na Sejm RP pana Tadeusza Woźniaka z dnia 26 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23726/11) w sprawie przychodów do budżetu państwa z tytułu realizacji programu „Moje boisko – Orlik 2012” uprzejmie informuję, co następuje.

1. Jakie środki finansowe ogółem zostały przekazane z budżetu państwa na budowę boisk „Orlik” 2012?

2. Jakie środki finansowe ogółem zaangażowały samorządy gminne, powiatowe i wojewódzkie w ramach inwestycji budowy boisk typu „Orlik” 2012?

3. Ile średnio kosztowało wybudowanie jednego boiska?

4. Jakie środki ogółem przeznaczają gminy rocznie na bieżące utrzymanie boisk wybudowanych w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012”?

5. Czy państwo w jakikolwiek sposób pomaga gminom w utrzymaniu tych boisk w odpowiednim stanie technicznym?

9. Czy według Pana Ministra budżet państwa dofinansował, czy też zarobił na realizacji programu „Moje boisko – Orlik 2012”?

Ad 1. Jednym z podstawowych warunków uruchomienia programu „Moje boisko – Orlik 2012” było przyznanie dodatkowych nakładów finansowych na ten cel ze środków budżetu państwa. Kwoty przeznaczone z rezerwy celowej w wysokości 200 mln zł w 2008 r. – w ramach kontraktów wojewódzkich i po 250 mln zł w latach 2009 i 2010 r. – do dyspozycji Ministerstwa Sportu i Turystyki pozwoliły wygenerować z budżetów jednostek samorządu terytorialnego dodatkowe środki finansowe na realizację tak ważnych dla środowisk lokalnych kompleksów sportowych.

Na realizację 1803 kompleksów boisk „Moje boisko – Orlik 2012” wydatkowano z budżetu państwa w latach 2008–2010 kwotę 607 542 916 zł. Dodatkowo w 2010 r. minister sportu i turystyki dofinansował kwotą 9 321 816 zł budowę 38 obiektów w ramach pilotażowego programu budowy składanych lodowisk sezonowych oraz lodowisk stałych „Biały Orlik” oraz kwotą 735 286 zł remonty 10 kompleksów „Orlik” uszkodzonych wskutek powodzi. Zatem łączne zaangażowanie środków budżetowych na realizację programu „Moje boisko – Orlik 2012” w latach 2008–2010 wyniosło 617 600 018 zł.

Ad 2. Na realizację 1803 kompleksów boisk „Moje boisko – Orlik 2012” wydatkowano z budżetów j.s.t. w latach 2008–2010 kwotę 1 616 416 420 zł. Dodatkowo na realizację pilotażowego programu budowy składanych lodowisk sezonowych oraz lodowisk stałych „Biały Orlik” j.s.t. przeznaczyły 12 282 312 zł, a wydatki samorządów remontujących kompleksy „Orlik” uszkodzone w czasie powodzi wyniosły 455 598 zł. Zatem łączna kwota, jaka została przeznaczona przez samorządy na realizację programu

„Moje boisko – Orlik 2012” w latach 2008–2010, wyniosła 1 629 154 330 zł.

Ad 3. Według danych posiadanych przez Ministerstwo Sportu i Turystyki średni koszt realizacji inwestycji we wszystkich latach programu przedstawia się następująco:

- 2008 r. – 1 336 589 zł brutto,
- 2009 r. – 1 203 490 zł brutto,
- 2010 r. – 1 159 620 zł brutto,
- 2011 r. – ok. 1 130 000 zł brutto (szacunkowe dane Departamentu Infrastruktury Sportowej MSiT na podstawie danych pochodzących z rozstrzygniętych przetargów).

Średni koszt budowy jednego kompleksu „Orlik” w latach 2008–2010 wyniósł 1 233 477 zł brutto.

Ad 4. Ministerstwo Sportu i Turystyki stawia uczestnikom programu „Moje boisko – Orlik 2012” szereg wymogów, które wprowadzono do umów o przyznaniu pomocy finansowej z budżetu państwa na budowę kompleksów boisk. Zgodnie z założeniami programowymi za zarządzanie „Orlikiem” i bieżącą administracją odpowiedzialna jest jednostka samorządu terytorialnego, która, przystępując do programu, podpisuje oświadczenie o zabezpieczeniu środków na utrzymanie obiektów w należyłym stanie technicznym. Do kluczowych zobowiązań beneficjenta należy odpowiedzialność za: stan techniczny kompleksu, ustalenie regulaminu korzystania i rezerwację boisk. Mając na uwadze powyższe, Ministerstwo Sportu i Turystyki nie ewidencjonuje rocznych wydatków ponoszonych przez j.s.t., a związanych z funkcjonowaniem kompleksów „Orlik”. Warto nadmienić, że koszty związane z funkcjonowaniem poszczególnych kompleksów boisk są bardzo zróżnicowane, choćby ze względu na zakres rzeczowy przedsięwzięcia (np. ilość masztów oświetleniowych) czy godziny dostępności kompleksu oraz liczbę osób korzystających.

Ad 5. Zgodnie ze wskazanymi powyżej założeniami programu „Moje boisko – Orlik 2012” minister sportu i turystyki nie dofinansowuje bieżących kosztów związanych z utrzymaniem kompleksów „Orlik”. Należy jednak podkreślić, że w sytuacjach wyjątkowych, takich jak klęski żywiołowe, minister sportu i turystyki może udzielić dofinansowania na remont uszkodzonych „Orlików” (10 dotacji w 2010 r.), tak by boiska i zaplecze szatniowo-sanitarne odzyskały swoją funkcjonalność i zapewniały obywatelom możliwości uprawiania sportu, niezależnie od statusu majątkowego czy pozycji społecznej. W 2011 r. zabezpieczono środki na dofinansowanie 2 remontów uszkodzonych kompleksów. W tym kontekście należy wskazać, że liczba inwestycji polegających na remoncie uszkodzonych kompleksów może ulec zwiększeniu wskutek huraganów, jakie nawiedziły centralną Polskę w miesiącu lipcu br. Na prośbę ministra sportu i turystyki j.s.t. szacują obecnie poniesione straty.

Ad 9. Minister sportu i turystyki zgodnie z exposé premiera rządu Rzeczypospolitej Polskiej pana Donalda Tuska z dnia 23 listopada 2007 r. oraz mając na uwadze udostępnienie społeczeństwu możliwości

aktywnego uprawiania sportu niezależnie od statusu majątkowego czy pozycji społecznej, realizuje program „Moje boisko – Orlik 2012”. Należy zaznaczyć, że jest to jeden z największych projektów infrastrukturalno-społecznych realizowanych w Polsce po 1989 r. Obok znaczenia infrastrukturalnego, finansowego oraz sportowego ma olbrzymie znaczenie społeczne i jako taki powinien zmniejszać dysproporcje rozwojowe pomiędzy poszczególnymi regionami kraju i przeciwdziałać utrwaleniu podziału na Polskę A i B. Dla uchwycenia wagi programu trudno rozpatrywać wyłącznie aspekt finansowy przedsięwzięcia bez zwrócenia uwagi na pozostałe efekty programu.

Analizując aspekt finansowy, należy wskazać, że inwestycje w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012” finansowane są z następujących źródeł:

— środki budżetowe: kwota środków budżetowych przeznaczona na realizację tych zadań wynosi 33% wartości kosztorysowej, nie więcej jednak niż 333 tys. zł brutto, jednak od 2011 r. Ministerstwo Sportu i Turystyki, mając na uwadze harmonijny rozwój programu na całym obszarze Polski oraz chcąc przeciwdziałać wykluczeniu obszarów najbardziej potrzebujących, wprowadziło zmiany w założeniach do programu „Moje boisko – Orlik 2012”, które polegają na możliwości uzyskania dofinansowania ze środków Ministerstwa Sportu i Turystyki do 47% kosztów kwalifikowanych inwestycji, nie więcej jednak niż 500 000 zł, w przypadku inwestycji zlokalizowanych na terenie gmin, których wskaźnik G jest niższy od 1000 zł; środki uruchamiane są na podstawie umów z Ministerstwem Sportu i Turystyki;

— środki samorządów województw przeznaczone na realizację tych zadań wynoszą do 33% wartości kosztorysowej, nie więcej jednak niż 333 tys. zł brutto; wykorzystane na podstawie umów zawartych z marszałkami;

— środki własne wnioskodawcy – udział własny beneficjenta, w wysokości zamykającej finansowo zadanie.

Zwiększenie dofinansowania dla najbardziej potrzebujących gmin, które najprawdopodobniej będzie kontynuowane w kolejnej, planowanej na 2012 r., V edycji programu, dobitnie świadczy, że celem realizacji kompleksów „Orlik” nie jest zwiększanie wpływów do budżetu państwa, a realizacja długofalowej polityki państwa wobec sportu. Jak wskazano powyżej, program ma znaczenie infrastrukturalne, sportowe i społeczne.

Głównym celem programu jest nadrobienie zaległości w rozwoju ogólnodostępnej, nowoczesnej i bezpiecznej infrastruktury sportowej, jakie cechują Polskę w stosunku do innych członków Unii Europejskiej. Zapewnienie społeczeństwu dostępu do obiektów sportowych jest warunkiem koniecznym do promowania zdrowego, sportowego trybu życia, co wydaje się być konieczną odpowiedzią na zmieniający się styl życia nowoczesnych społeczeństw i potwierdzone badaniami naukowymi zwiększanie się ryzyka występowania chorób cywilizacyjnych, a tym samym wpisuje się w realizację jednego z celów działania Mi-

nisterstwa Sportu i Turystyki określonych w „Strategii rozwoju sportu w Polsce do roku 2015”.

Wyniki badań jednoznacznie wskazują pozytywne efekty oddziaływania „Orlików” na aktywność społeczności lokalnych. Wybudowane i dostępne dla wszystkich „Orliki” są powodem do dumy, symbolem sukcesu i nowoczesności. Spełniają rolę „trzeciego miejsca” (obok domu i pracy) jako miejsce lokalnego spotkania i świętowania, punkt orientacyjny i kontaktowy. Efektem dodanym jest lepsze wykorzystanie przestrzeni, rozbudowa i rewitalizacja otoczenia.

Niewątpliwie realizacja programu „Moje boisko – Orlik 2012” przyczynia się w znaczący sposób do:

— eliminacji dysproporcji rozwojowych poszczególnych regionów,

— wzmocnienia więzów międzyludzkich w lokalnych społecznościach i integrację ludności,

— ograniczenia zjawisk przestępczości nieletnich i niedostosowania społecznego młodzieży,

— przeciwdziałania negatywnym skutkom rozwoju cywilizacyjnego,

— kształtowania postawy prozdrowotnej.

Mając na uwadze możliwie najefektywniejsze wykorzystanie kompleksów „Orlik”, Ministerstwo Sportu i Turystyki w ramach zadań programu „Sport wszystkich dzieci”, finansowanych ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej przeznaczonych na rozwijanie sportu dzieci i młodzieży, realizuje kilka projektów wspierających program inwestycyjny „Moje boisko – Orlik 2012”. Są to:

— Zakup sprzętu sportowego dla obiektów. W 2010 r. ze środków MSiT zakupiono i przekazano na obiekty „Orlik” 340 kompletów sprzętu sportowego; kwota realizacji zadania to 950 tys. zł. Łącznie od 2008 r. zakupiono podstawowy sprzęt dla 1124 obiektów za kwotę prawie 3,2 mln zł. Bezpośrednim realizatorem zadania była Krajowa Federacja Sportu dla Wszystkich.

— Projekt „Akademia Orlika – szukamy talentów”. Główny cel projektu, który adresowany jest do dzieci w wieku od 6 do 8 lat, to zachęcenie do regularnego uprawiania sportu oraz identyfikacja utalentowanych ruchowo dziewcząt i chłopców. Zajęcia prowadzone są według autorskiego programu szkoleniowego „Akademii Orlika” przez profesjonalnych trenerów piłkarskich, którzy posiadają także niezbędne przygotowanie pedagogiczne, szczególnie istotne w pracy z tak młodymi adeptami futbolu. W ten sposób wspierane są również samorzady w organizacji profesjonalnych zajęć dla dzieci. Projekt „Akademia Orlika” realizowany jest na podstawie porozumienia MSiT z Bankiem Zachodnim WBK, przy ścisłej współpracy ze Stowarzyszeniem Byłych Piłkarzy. Najlepsi i najbardziej wytrwali uczestnicy wzięli udział w 10-miesięcznym szkoleniu piłkarskim w trakcie roku szkolnego 2010/2011. Adepti „Akademii Orlika” będą zapraszani do kontynuowania treningów w lokalnych klubach piłkarskich. W edycji 2010 uczestniczyło ok. 3 tys. dzieci.

Na potrzeby projektu „Akademia Orlika”, przy współpracy z Polskim Związkiem Piłki Nożnej, zakupiono ze środków MSiT w 2010 r. 100 kompletów specjalistycznego sprzętu sportowego za kwotę 700 tys. zł.

— Projekt „Animator – moje boisko – Orlik 2012”. Zadanie skierowane jest do trenerów, instruktorów, nauczycieli wychowania fizycznego, organizujących i prowadzących systematyczne zajęcia na obiektach sportowych wybudowanych w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012”. Projekt jest realizowany od 2009 r. na wszystkich oddanych do użytku obiektach „Orlik” i stopniowo rozszerzany, w miarę uruchamiania kolejnych obiektów. Ministerstwo Sportu i Turystyki przekazuje dofinansowanie w wysokości do 1000 zł na osobę/miesiąc maksymalnie przez 9 miesięcy w roku. Jednostki samorządowe zobowiązane są do przekazywania kwoty co najmniej równej dotacji MSiT przez okres co najmniej 9 miesięcy. Dofinansowanie dotyczy 1 osoby na każdym obiekcie, w przypadku zgłoszenia 2 osób, kwota ta dzielona jest na 2 osoby. W 2010 r. MSiT dofinansowało działalność 1449 animatorów na 1102 obiektach sportowych „Orlik”. Kwota realizacji zadania to ponad 10 mln zł. Efektem jest stworzenie miejsc pracy dla około 1500 wykwalifikowanych trenerów, instruktorów i nauczycieli wychowania fizycznego. Bezpośrednim realizatorem zadania jest Zarząd Główny Szkolnego Związku Sportowego.

Podsumowując, należy podkreślić, że realizacja programu „Moje boisko – Orlik 2012” i programów wspierających ma znaczenie dużo szersze od wymiaru finansowego. Oczywisty jest fakt, że pobudzenie działalności inwestycyjnej w tym obszarze wiąże się z pośrednimi dochodami budżetu państwa, ma to jednak znaczenie poboczne i drugorzędne wobec realizacji polityki inwestycyjnej państwa w sferze sportu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sportu i Turystyki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie realizacji programu
„Moje boisko – Orlik 2012” (23727)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Tadeusza Woźniaka, przekazaną pismem z dnia 26 lipca 2011 r. (znak:

SPS-023-23727/11), w sprawie realizacji programu „Moje boisko – Orlik 2012” uprzejmie informuje, co następuje.

1. Ile gmin złożyło wnioski o dofinansowanie budowy boiska „Orlik 2012”?

Zgodnie z założeniami programu „Moje boisko – Orlik 2012” inwestorami mogą być jednostki samorządu terytorialnego, zatem gminy i powiaty. W 2008 r. program „Moje boisko – Orlik 2012” był realizowany w ramach tzw. kontraktów wojewódzkich – zrealizowano 566 inwestycji. Liczba wniosków wpływających do Ministerstwa Sportu i Turystyki kształtowała się następująco:

— 2009 r. – 750 wniosków,

— 2010 r. – 613 wniosków (oraz dodatkowo 51 wniosków o dofinansowanie budowy „Białego Orlika” i 15 wniosków o dofinansowanie remontów kompleksów „Orlik” uszkodzonych w wyniku powodzi),

— 2011 r. – 505 wniosków – stan na 2 sierpnia 2011 r. (oraz dodatkowo 2 wnioski o dofinansowanie remontów uszkodzonych kompleksów „Orlik”).

Ministerstwo Sportu i Turystyki szacuje, że do końca sierpnia bieżącego roku powinno wpłynąć ponadto ok. 100 wniosków o dofinansowanie budowy „Białego Orlika”.

2. Ile wniosków zostało zakwalifikowanych do realizacji?

W latach 2008–2010 zakwalifikowano do realizacji 1803 wnioski o budowę kompleksów „Orlik”. W 2011 r. w ramach IV edycji programu do realizacji skierowano kolejne 490 wniosków od j.s.t. Warto nadmienić, że dodatkowo w 2010 r. skierowano do realizacji 38 wniosków od j.s.t. w ramach pilotażowego programu budowy składanych lodowisk sezonowych oraz lodowisk stałych „Biały Orlik” oraz dofinansowano 10 inwestycji remontowych w odpowiedzi na wnioski j.s.t. dotkniętych klęską powodzi.

3. Jakie środki finansowe ogółem zostały przekazane z budżetu państwa na budowę boisk „Orlik 2012”?

Na realizację 1803 kompleksów boisk w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012” wydatkowano z budżetu państwa w latach 2008–2010 kwotę 607 542 916 zł. Dodatkowo w 2010 r. minister sportu i turystyki dofinansował kwotą 9 321 816 zł budowę 38 obiektów w ramach pilotażowego programu budowy składanych lodowisk sezonowych oraz lodowisk stałych „Biały Orlik” oraz kwotą 735 286 zł remonty 10 kompleksów „Orlik” uszkodzonych wskutek powodzi. Zatem łączne zaangażowanie środków budżetowych w związku z realizacją programu „Moje boisko – Orlik 2012” w latach 2008–2010 wyniosło 617 600 018 zł.

4. Jakie środki finansowe ogółem zaangażowały samorządy gminne, powiatowe i wojewódzkie w ramach inwestycji budowy boisk typu „Orlik 2012”?

Na realizację 1803 kompleksów boisk w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012” wydatkowano z budżetów j.s.t. w latach 2008–2010 kwotę 1 616 416 420 zł. Dodatkowo na realizację pilotażo-

wego programu budowy składanych lodowisk sezonowych oraz lodowisk stałych „Biały Orlik” j.s.t. przeznaczyły 12 282 312 zł, a wydatki samorządów remontujących kompleksy „Orlik” uszkodzone w czasie powodzi wyniosły 455 598 zł. Zatem łączna kwota, jaka została przeznaczona przez samorządy na realizację programu „Moje boisko – Orlik 2012” w latach 2008–2010 wyniosła 1 629 154 330 zł.

5. Ile średnio kosztowało wybudowanie jednego boiska?

Według danych posiadanych przez Ministerstwo Sportu i Turystyki średni koszt realizacji inwestycji we wszystkich latach programu przedstawia się następująco:

— 2008 r. – 1 336 589 zł brutto,

— 2009 r. – 1 203 490 zł brutto,

— 2010 r. – 1 159 620 zł brutto,

— 2011 r. – ok. 1 130 000 zł brutto (szacunkowe dane Departamentu Infrastruktury Sportowej MSiT na podstawie danych pochodzących z rozstrzygniętych przetargów).

Średni koszt budowy jednego kompleksu „Orlik” w latach 2008–2010 wyniósł 1 233 477 zł brutto.

6. Jakie środki ogółem przeznaczają gminy rocznie na bieżące utrzymanie boisk wybudowanych w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012”?

Ministerstwo Sportu i Turystyki stawia uczestnikom programu „Moje boisko – Orlik 2012” szereg wymogów, które wprowadzono do umów o przyznaniu pomocy finansowej z budżetu państwa na budowę kompleksów boisk. Zgodnie z założeniami programowymi za zarządzanie „Orlikiem” i bieżącą administrację odpowiedzialna jest jednostka samorządu terytorialnego, która, przystępując do programu, podpisuje oświadczenie o zabezpieczeniu środków na utrzymanie obiektów w należyтым stanie technicznym. Do kluczowych zobowiązań beneficjenta należy odpowiedzialność za: stan techniczny kompleksu, ustalenie regulaminu korzystania i rezerwację boisk. Mając na uwadze powyższe, Ministerstwo Sportu i Turystyki nie ewidencjonuje rocznych wydatków ponoszonych przez j.s.t., a związanych z funkcjonowaniem kompleksów „Orlik”. Warto nadmienić, że koszty związane z funkcjonowaniem poszczególnych kompleksów boisk są bardzo zróżnicowane, choćby ze względu na zakres rzeczowy przedsięwzięcia (np. ilość masztów oświetleniowych) czy godziny dostępności kompleksu oraz liczbę osób korzystających.

7. Czy państwo w jakikolwiek sposób pomaga gminom w utrzymaniu tych boisk w odpowiednim stanie technicznym?

Zgodnie ze wskazanymi powyżej założeniami programu „Moje boisko – Orlik 2012” minister sportu i turystyki nie dofinansowuje bieżących kosztów związanych z utrzymaniem kompleksów „Orlik”. Należy jednak podkreślić, że w sytuacjach wyjątkowych, takich jak klęski żywiołowe, minister sportu i turystyki może udzielić dofinansowania na remont uszkodzonych „Orlików” (10 dotacji w 2010 r.), tak by boiska i zaplecze szatniowo-sanitarne odzyskały swoją

funkcjonalność i zapewniały obywatelom możliwości uprawiania sportu niezależnie od statusu majątkowego czy pozycji społecznej. W 2011 r. zabezpieczono środki na dofinansowanie 2 remontów uszkodzonych kompleksów. W tym kontekście należy wskazać, że liczba inwestycji polegających na remoncie uszkodzonych kompleksów może ulec zwiększeniu wskutek huraganów, jakie nawiedziły centralną Polskę w lipcu br. Na prośbę ministra sportu i turystyki j.s.t. szacują obecnie potencjalne straty.

8. Czy minister sportu i turystyki monitoruje sposób wykorzystywania boisk i rzeczywiście dostępność dla mieszkańców poszczególnych gmin?

Ministerstwo Sportu i Turystyki dokłada wszelkich starań, aby wybudowane obiekty mogły jak najszybciej służyć lokalnym społecznościom. Chcąc w pełni wykorzystać potencjał nowo powstałych obiektów sportowych, Ministerstwo Sportu i Turystyki uruchomiło szereg programów wspierających ich działalność (dofinansowanie zakupu sprzętu, wprowadzenie cyklicznego programu „Akademia Orlika”, wdrożenie pilotażowego programu „Animator – moje boisko – Orlik 2012”). Ponadto należy podkreślić, iż Ministerstwo Sportu i Turystyki w ramach przygotowań Polski do sprawowania prezydencji w Radzie UE, podczas której było organizatorem europejskiej konferencji eksperckiej nt. „Wyrównywanie szans poprzez sport jako element polityki społecznej”, zainicjowało wykonanie badania jakościowego dotyczącego społecznego potencjału programu „Moje boisko – Orlik 2012” w połączeniu z programem „Animator – moje boisko – Orlik 2012”.

Badanie pn. „Moje boisko – Orlik 2012 szansą na rozwój aktywności społecznej” przeprowadzono w wybranych obiektach „Orlik”, zlokalizowanych w 10 województwach, w miastach o zróżnicowanej liczbie mieszkańców. Celem badań była wstępna analiza oddziaływania społecznego nowych obiektów sportowych budowanych od zaledwie 3 lat. Określono najsilniejsze strony projektu, a także zdiagnozowano istniejące bariery rozwoju. Ponadto zidentyfikowano wzorce funkcjonowania boisk ze względu na ich lokalizację. Drugą część opracowania stanowi lista rekomendacji odnoszących się do możliwości dalszego rozwoju aktywności społecznej na „Orlikach”. Wyniki badań jednoznacznie wskazują na pozytywne efekty oddziaływania „Orlików” na aktywność społeczności lokalnych. Treść raportu dostępna jest na poświęconej programowi stronie internetowej www.orlik2012.pl.

Ponadto pracownicy Ministerstwa Sportu i Turystyki będą kontrolować prawidłowość wywiązywania się z założeń programu przez jednostki samorządu terytorialnego podczas zaplanowanych wizyt monitorująco-kontrolnych. W ramach programu „Animator – moje boisko – Orlik 2012” przedstawiciele jednostek samorządu terytorialnego i przedstawiciele Szkolnego Związku Sportowego wizytowali zajęcia i imprezy prowadzone na boiskach „Orlik”. W okresie od marca do końca listopada 2010 r. przeprowadzono

7496 wizytacji i kontroli. Istnieje także możliwość zgłaszania wszelkich uwag i nieprawidłowości dotyczących funkcjonowania obiektów, w tym ich wykorzystania, za pośrednictwem uruchomionej skrzynki kontaktowej pn. „Kontakt”, poprzez stronę www.orlik2012.pl. Wszelkie docierające do Ministerstwa Sportu i Turystyki sygnały o niewłaściwym wykorzystaniu „Orlików” podlegają wyjaśnieniu. Na podstawie obecnej praktyki można stwierdzić, że są to jednak sprawy incydentalne.

9. Ile gmin w Polsce ma jeszcze ogólnodostępnego boiska typu „Orlik 2012”?

Według danych Ministerstwa Sportu i Turystyki spośród 2478 gmin w III edycjach programu „Moje boisko – Orlik 2012” do końca 2010 r. wzięły udział 1234 gminy, co stanowi 50% gmin w Polsce. Spośród 314 powiatów w programie wzięło udział 114 powiatów. Na koniec 2010 r. bez wybudowanego „Orlika” pozostawały 1244 gminy, z czego 82% (1024 gminy) to gminy, w których wskaźnik dochodów podatkowych na jednego mieszkańca (tzw. wskaźnik G) jest niższy od 1000 zł. Ministerstwo Sportu i Turystyki, mając na uwadze harmonijny rozwój programu na całym obszarze Polski oraz chcąc przeciwdziałać wykluczeniu obszarów najbiedniejszych, w 2011 r. wprowadziło zmiany w założeniach do programu „Moje boisko – Orlik 2012”, które polegają na możliwości uzyskania dofinansowania ze środków Ministerstwa Sportu i Turystyki do 47% kosztów kwalifikowanych inwestycji, nie więcej jednak niż 500 000 zł, w przypadku inwestycji zlokalizowanych na terenie gmin, w których wskaźnik G jest niższy od 1000 zł. Warto zaznaczyć, że ogółem takich gmin na terenie kraju znajduje się 1819, co stanowi 73% ilości gmin w Polsce. Jest to szczególnie istotne dla województw tzw. ściany wschodniej. Na 592 gminy leżące w granicach województwa lubelskiego, podlaskiego, podkarpackiego i świętokrzyskiego 525 to gminy ze wskaźnikiem G poniżej 1000 zł. W tych województwach jedynie 233 gminy posiadają kompleksy „Orlik”, zaś odsetek gmin ze wskaźnikiem G poniżej 1000 zł nieposiadających kompleksów „Orlik” wynosi 64%. Wedle szacunkowych danych Ministerstwo Sportu i Turystyki zakłada, że po zakończeniu IV edycji programu „Moje boisko – Orlik 2012” liczba wybudowanych „Orlików” przekroczy 2200, natomiast liczba gmin bez „Orlika” spadnie do ok. 950, z czego ok. 80% będą stanowić gminy ze wskaźnikiem G poniżej 1000 zł.

10. Ile boisk wybudowano pod rządami pana ministra Drzewieckiego, a ile pod rządami pana ministra Giersza?

Pan Mirosław Drzewiecki sprawował funkcję ministra sportu i turystyki w okresie od 16 listopada 2007 r. do 13 października 2009 r. W tym czasie odbyła się jedna pełna edycja programu – I edycja w roku 2008, zakończona wybudowaniem 566 kompleksów „Moje boisko – Orlik 2012” oraz trwała II edycja programu w 2009 r. Według danych Departamentu Infrastruktury Sportowej MSiT do dnia odejścia pana Mirosława Drzewieckiego z funkcji mini-

stra sportu i turystyki otwartych zostało 96 kompleksów „Orlik” z całkowitej puli 718 kompleksów, które powstały w tejże edycji. Zatem 622 kompleksy boisk zostały otwarte po objęciu urzędu ministra sportu i turystyki przez pana Adama Giersza. Minister Adam Giersz kierował ministerstwem w trakcie trwania III edycji programu, podczas której dofinansowano 519 inwestycji. Ponadto w 2010 r., mając na względzie popularyzację sportów zimowych, wdrożono w życie pilotażowy program „Biały Orlik” (zrealizowano 38 inwestycji) oraz udzielono wsparcia finansowego na remont 10 kompleksów boisk uszkodzonych podczas powodzi. W 2011 r. Ministerstwo Sportu i Turystyki planuje zrealizować kolejne 490 inwestycji w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012”, dofinansować 2 remonty uszkodzonych „Orlików” oraz w związku z wielkim zainteresowaniem j.s.t. kontynuować realizację programu „Biały Orlik” (planowana liczba inwestycji ok. 100). Podsumowując, w okresie sprawowania urzędu ministra sportu i turystyki przez pana Mirosława Drzewieckiego zbudowane zostały 662 kompleksy „Moje boisko – Orlik 2012”, natomiast w czasie sprawowania urzędu przez pana Adama Giersza do dnia 8 sierpnia 2011 r. zbudowano 1127 kompleksów boisk (dodatkowo ostatnie 14 „Orlików” z edycji 2010 r. znajduje się w końcowej fazie realizacji, kolejne 490 powstanie po zakończeniu IV edycji programu) oraz dofinansowano budowę 38 lodowisk w ramach projektu „Biały Orlik” (w 2011 r. planowane jest dofinansowanie ok. 100 kolejnych inwestycji).

11. Jaki jest plan wybudowania ogólnodostępnych boisk w tych gminach, które dotychczas nie złożyły odpowiednich wniosków lub których wnioski nie zostały zaakceptowane do realizacji w ramach programu?

Minister sportu i turystyki, zgodnie z exposé premiera rządu Rzeczypospolitej Polskiej pana Donalda Tuska z dnia 23 listopada 2007 r. oraz mając na uwadze udostępnienie społeczeństwu możliwości aktywnego uprawiania sportu niezależnie od statusu majątkowego czy pozycji społecznej, realizuje program „Moje boisko – Orlik 2012”. Należy zaznaczyć, że jest to jeden z największych projektów infrastrukturalno-społecznych realizowanych w Polsce po 1989 r. Program „Moje boisko – Orlik 2012” jest programem rządowo-samorządowym. Jego realizacja zależy w dużej mierze od możliwości finansowych jednostek samorządu terytorialnego. Bez wątplenia możliwość uzyskania dotacji na realizację inwestycji stała się dla jednostek samorządu terytorialnego silnie motywującym bodźcem w podejmowaniu decyzji o przystąpieniu do wspólnej realizacji programu. Należy zdecydowanie podkreślić, że udział w programie jest całkowicie dobrowolny. Założenia do V edycji programu „Moje boisko – Orlik 2012” będą opracowywane w IV kwartale 2011 r. Wskazane powyżej rozwiązanie polegające na zwiększeniu dofinansowania dla najbiedniejszych gmin jest próbą zainteresowania j.s.t. budową kompleksów „Orlik”. Realizacja IV edycji

w 2011 r. da materiał poglądowy do analizy, czy ww. rozwiązanie spełni swoje zadanie i będzie animować rozwój sieci „Orlików” w najbiedniejszych gminach. Na podstawie tych danych Ministerstwo Sportu i Turystyki zmodyfikuje lub utrzyma w mocy rozwiązanie wprowadzone w 2011 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Ryszard Stachurski

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka
w sprawie zanikania zawodu pielęgniarki
w woj. łódzkim (23730)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23730/11, skierowane do ministra zdrowia, dotyczące interpelacji pana posła Tadeusza Woźniaka w sprawie zanikania zawodu pielęgniarek w województwie łódzkim uprzejmie informuję Pana Marszałka.

1. Liczba pielęgniarek i położnych pracujących w placówkach ochrony zdrowia w Polsce, według danych statystycznych Centrum Systemów Informacyjnych Ochrony Zdrowia, w ostatnich latach wskazywała na niewielką tendencję wzrostową, mianowicie z 180 787 w grudniu 2004 r. wzrosła do 186 255 w grudniu 2009 r., z tego w województwie łódzkim odpowiednio: liczba pielęgniarek z 12 034 (9 miejsce w kraju) w 2004 r. do 12 656 (7 miejsce w kraju) w 2009 r. oraz liczba położnych z 1509 (7 miejsce w kraju) w 2004 r. do 1588 (4 miejsce w kraju) w 2009 r. Powyższe dane wykazują liczby osób według podstawowego miejsca zatrudnienia, lecz nie obejmują osób zatrudnionych w zakładach podległych ministrom, tj. ministrowi obrony narodowej, ministrowi spraw wewnętrznych i administracji oraz ministrowi sprawiedliwości.

2. Przed jednoznaczną oceną skali niedoboru pielęgniarek w Polsce należałoby sprecyzować kryteria niedoboru. Statystycznie w skali całego kraju średnia liczba pracujących w placówkach ochrony zdrowia pielęgniarek/położnych, poza ww. 3 resortami, liczona względem liczby mieszkańców, wynosi 48 pielęgniarek/10 tys. ludności, natomiast położnych wynosi 5,7/10 tys. ludności. Odpowiednio dla województwa łódzkiego liczby te przedstawiają się następująco: wskaźnik pielęgniarek 49,8/10 tys. ludności oraz wskaźnik położnych 6,2/10 tys. ludności.

Należy wspomnieć, iż według ww. danych statystycznych w Polsce na zakończenie 2009 r. zarejestrowanych było 278 218 pielęgniarek i 33 900 położnych, tj. razem 312 118 osób, wobec wspomnianych wyżej pracujących w placówkach ochrony zdrowia. W systemie ochrony zdrowia w Polsce wśród osób pracujących w zawodach pielęgniarki/położnej najliczniejszą grupę wiekową stanowią osoby z około 20-letnim i wyższym stażem pracy. Obecnie na kierunkach pielęgniarskich/położniczych w Polsce kształcenie prowadzi 70 uczelni, przy stale rosnącej liczbie absolwentów pielęgniarstwa i położnictwa na studiach I i II stopnia.

Dla porównania w roku akademickim 2007/2008 liczba absolwentów kierunku pielęgniarstwo wynosiła 4558 osób, na kierunku położnictwo – 718 osób, w roku 2008/2009 na kierunku pielęgniarstwo odnotowano 6865 absolwentów, a na położnictwie – 1326 absolwentów. Natomiast w roku akademickim 2009/2010 jest to już 7452 absolwentów kierunku pielęgniarstwo oraz 1559 absolwentów kierunku położnictwo. Porównanie ogólnej liczby absolwentów roku akademickiego 2009/2010 z liczbą pielęgniarek i położnych, które w 2010 r. nabyły prawa emerytalne – 4389 osób, wskazuje, iż nie wystąpiło zjawisko tzw. luki pokoleniowej.

3. Problem powstrzymywania migracji pielęgniarek z Polski przez ministra zdrowia jest kwestią dościsłą złożoną. Od 2004 r. Polska jest w strukturach Unii Europejskiej, umożliwiającą swobodny przepływ osób w ramach UE. Pielęgniarki i położne na równi z przedstawicielami innych zawodów mogą podejmować pracę w coraz większej liczbie krajów europejskich. Naturalną rzeczą jest poszukiwanie przez niektórych fachowców, w tym pielęgniarki i położne, możliwości pracy w innych krajach europejskich. W tym miejscu należałoby wskazać, że z takiej możliwości korzystają pielęgniarki i położne, które posiadają znajomość języka kraju przyjmującego.

Według informacji uzyskanych z Centralnego Rejestru Pielęgniarek i Położnych w okresie od 1 maja 2004 r. do 31 grudnia 2010 r. na potrzeby uznawania kwalifikacji zawodowych okręgowe izby pielęgniarek i położnych wydały ogółem 13 474 zaświadczenia potwierdzające kwalifikacje dla następujących grup zawodowych: magister pielęgniarstwa, magister położnictwa, licencjat pielęgniarstwa, licencjat położnictwa, absolwenci medycznych szkół zawodowych (pielęgniarki i położne) oraz absolwenci liceów medycznych.

Należałoby zaznaczyć, iż najwięcej zaświadczeń wydano w pierwszych 4 latach po wejściu Polski do Unii Europejskiej, tj. w okresie od 1 maja 2004 r. do 31 grudnia 2007 r. – dla 9901 osób, co stanowi 73,48% ogółu wydanych zaświadczeń dla pielęgniarek i położnych w latach 2004–2010. Wyraźny i systematyczny spadek liczby wydawanych zaświadczeń odnotowano od 2008 r., tj. z 1449 zaświadczeń w 2008 r. do 806 w 2010 r. Powyższe informacje o wydanych zaświadczeniach nie są tożsame z liczbą pielęgniarek

i położnych, które wyjechały z kraju w celu podjęcia pracy poza granicami. Liczbę tę należy traktować jako wskaźnik zainteresowania personelu pielęgniarsko/położniczego podjęciem pracy za granicą.

4. Dostrzegając problem dotyczący możliwości braku personelu pielęgniarskiego w dłuższej perspektywie czasu, przy stale rosnącym zapotrzebowaniu społecznym na świadczenia pielęgnacyjne oraz opiekuńcze, Ministerstwo Zdrowia podjęło działania zmierzające do zwiększenia dopływu absolwentów uczelni do wykonywania zawodu. Przedsięwzięcia te obejmują m.in. coroczne zwiększanie limitów przyjęć na studia licencjackie na kierunkach pielęgniarstwo i położnictwo oraz wprowadzenie nowego zawodu – opiekuna medycznego, który ma zapewnić pacjentom podstawowe zabiegi pielęgnacyjne. Zasadne wydaje się również podjęcie i kontynuowanie akcji szerokiego promowania zawodów pielęgniarki/położnej, mającej niebagatelny wpływ na pobudzenie zainteresowań osób w kierunku wykonywania ww. zawodów w Polsce.

Obecnie w Ministerstwie Zdrowia trwają prace dotyczące ustalania średniookresowych celów do 2020 r. z zakresu ochrony zdrowia w ramach „Strategii rozwoju kapitału ludzkiego”, której cel strategiczny został sformułowany w następujący sposób: „Zapewnienie opieki zdrowotnej dostosowanej do potrzeb społecznych oraz wyzwań demograficznych”. Realizacji powyższego celu służyć będą działania podejmowane w ramach trzech celów operacyjnych, takich jak: 1) dostosowanie opieki zdrowotnej do wyzwań demograficznych, 2) poprawa stanu zdrowia społeczeństwa oraz 3) poprawa efektywności funkcjonowania ochrony zdrowia poprzez m.in. dostosowanie modelu kształcenia kadr medycznych do potrzeb systemu ochrony zdrowia. W ramach realizacji tego celu zaplanowano podjęcie m.in. następujących działań:

- umieszczenie kierunków pielęgniarstwo i położnictwo na liście kierunków zamawianych oraz zwiększenie atrakcyjności kształcenia na tych kierunkach,

- utworzenie systemu monitorowania liczby przyjęć na kierunki pielęgniarstwo i położnictwo oraz zapotrzebowania na absolwentów tych kierunków studiów,

- promocję zawodów pielęgniarki/położnej wśród uczniów szkół średnich oraz kształtowanie pozytywnego wizerunku pracy w tych zawodach.

W realizacji założonych celów Ministerstwo Zdrowia współpracuje z Ministerstwem Gospodarki, Ministerstwem Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Ministerstwem Rozwoju Regionalnego. Przyjęto, iż efektem prowadzonych działań będzie wzrost liczby studentów kształcących się na kierunkach pielęgniarstwo/położnictwo oraz wzrost wskaźnika zatrudnienia pielęgniarek i położnych w województwach, w których obserwuje się niedobór personelu pielęgniarskiego/położniczego.

5. Odnosząc się do zagadnienia: opieka pacjentów lżej chorych nad pacjentami ciężiej chorymi, należałoby podkreślić, iż pacjent lub osoba przebywająca w placówce leczniczej powinni być objęci opieką przez fachowych pracowników ochrony zdrowia, którzy mają obowiązek realizowania świadczeń zdrowotnych zgodnie z najlepszą wiedzą i ponoszą odpowiedzialność za profesjonalne wykonywanie zadań: diagnostycznych, leczniczych, pielęgnacyjnych i innych. Za skuteczne zarządzanie podmiotem leczniczym odpowiada kierownik i na nim spoczywa obowiązek m.in. organizowania i zapewniania fachowej opieki nad pacjentami, osobami przebywającymi w placówce. Ponadto należy wskazać, iż w pomocniczą rolę opieki pielęgniarskiej doskonale wpisuje się wspomniany wyżej zawód opiekuna medycznego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie zatrudniania na podstawie
przepisów Kodeksu pracy (23732)**

W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Woźniaka w sprawie zatrudniania na podstawie przepisów Kodeksu pracy, przesłaną przy piśmie z dnia 26 lipca br., znak: SPS-023-23732/11, uprzejmie informuję, iż w obecnym stanie prawnym wykonywanie pracy zarobkowej nie zawsze musi mieć charakter zatrudnienia pracowniczego. O wyborze rodzaju podstawy prawnej zatrudnienia decydują zainteresowane strony (art. 353¹ Kodeksu cywilnego w związku z art. 300 Kodeksu pracy), kierując się nie tyle przesłanką przedmiotu zobowiązania, ile sposobu jego realizacji.

Dostrzegając natomiast podniesiony przez pana posła problem praktyczny wskazujący, iż coraz częściej w miejsce tradycyjnie zawieranego w danych warunkach umownego stosunku pracy nawiązuje się określoną umową cywilnoprawną, której przedmiotem jest świadczenie pracy, uprzejmie informuję, że w obecnym stanie prawnym istnieją regulacje umożliwiające zapobieganie naruszeniu prawa przez pracodawców przy powierzaniu takiej pracy. W tym celu wprowadzono do Kodeksu pracy przepis zawierający przesłanki wskazujące na nawiązanie stosunku pracy, stanowiąc jednocześnie, że każde zatrudnienie spełniające te kryteria, niezależnie od nazwy umowy, na podstawie której jest świadczone, jest zatrudnieniem

pracowniczym. Zgodnie bowiem z art. 22 § 1 Kodeksu pracy przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Zatrudnienie w warunkach określonych wyżej jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartą przez strony umowy (art. 22 § 1 i 1¹ Kodeksu pracy), i nie jest dopuszczalne zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną przy zachowaniu warunków wykonywania pracy charakterystycznych dla stosunku pracy (art. 22 § 1² Kodeksu pracy). Praca wykonywana w warunkach określonych w art. 22 § 1 Kodeksu pracy jest więc pracą świadczoną w ramach stosunku pracy, niezależnie od tego, jaką nazwę nadano umowie zawartej przez strony. Regulacja ta ma zapobiegać obchodzeniu przepisów ochronnych prawa pracy przez zatrudnianie osób fizycznych na podstawie umów prawa cywilnego, zwłaszcza umów zlecenia. Kwalifikacja prawna umowy zawartej przez strony polega zatem na porównaniu cech właściwych umowie o pracę z cechami umowy zawartej przez strony zgodnie z ich wolą.

Pragnę także zauważyć, że zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną (np. zlecenia lub o dzieło) przy zachowaniu warunków wykonywania pracy określonych w art. 22 § 1 Kodeksu pracy nie jest wprawdzie dopuszczalne, ale decyzja w sprawie wyboru podstawy wykonywania pracy należy ostatecznie do woli stron. Potwierdził to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 marca 2008 r. (I UK 282/07, LEX nr 411051), stwierdzając, że o rodzaju zawartej umowy decyduje nie tylko i nie tyle jej nazwa, ile cel i zgodny zamiar stron. O wyborze podstawy zatrudnienia decyduje bowiem przede wszystkim zgodna, autonomiczna wola stron. Kwalifikacja umowy o świadczenie usług jako umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej budzi w praktyce istotne trudności i należy jej dokonywać metodą typologiczną, tj. poprzez rozpoznanie i wskazanie jej cech przeważających (dominujących).

Niezależnie od powyższego uprzejmie wyjaśniam, że w przypadku gdyby doszło, bez zgodnej woli stron, do zawarcia umowy cywilnoprawnej w warunkach, w których powinna być zawarta umowa o pracę, może mieć zastosowanie przepis art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego, zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przed sądem istnienia stosunku prawnego, gdy ma w tym interes prawny. Skorzystanie przez pracownika z cywilistycznej konstrukcji powództwa o ustalenie istnienia stosunku prawnego jest możliwe, bowiem przepis art. 300 Kodeksu pracy stanowi, że w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy. W mojej ocenie zatem osoba wykonująca pracę na podstawie umowy cywilnoprawnej, np. umowy zlecenia, może mieć in-

interes prawny w uzyskaniu orzeczenia sądowego stwierdzającego, iż stosunek prawny łączący konkretne strony spełnia przesłanki określone w przepisie art. 22 § 1 Kodeksu pracy i faktycznie oznacza istnienie stosunku pracy. Powództwo w sprawie o ustalenie istnienia stosunku pracy może wytoczyć na rzecz pracownika także inspektor pracy.

Ponadto informuję, iż w myśl art. 281 Kodeksu pracy zawarcie umowy cywilnoprawnej w warunkach, w których zgodnie z art. 22 Kodeksu pracy powinna być zawarta umowa o pracę, stanowi wykroczenie przeciwko prawom pracownika, zagrożone karą grzywny od 1000 zł do 30 000 zł. Tej zmianie przepisów kodeksowych towarzyszyły także odpowiednie zmiany przepisów o Państwowej Inspekcji Pracy przyznające inspektorom pracy prawo występowania z powództwem o ustalenie istnienia stosunku pracy w przypadkach fikcyjnie zawieranych umów cywilnych.

Odpowiadając na pytanie pana posła dotyczące skali zjawiska zawierania fikcyjnych umów cywilnoprawnych (np. umów zlecenia) w miejsce umów o pracę, uprzejmie wyjaśniam, iż minister pracy i polityki społecznej nie dysponuje instrumentami prawnymi umożliwiającymi prowadzenie nadzoru przestrzegania przepisów prawa pracy, w tym także przepisów dotyczących umów o pracę, i tym samym nie ma możliwości stałego monitorowania skali zjawiska omijania przepisów art. 22 Kodeksu pracy. Instytucją ustawowo powołaną do nadzoru i kontroli przestrzegania przez pracodawców prawa pracy jest Państwowa Inspekcja Pracy, podlegająca bezpośrednio Sejmowi RP.

Odnosząc się do podniesionej przez pana posła kwestii dotyczącej odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne za osoby wykonujące pracę na podstawie umów cywilnoprawnych, uprzejmie wyjaśniam, że w myśl art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.) osoby wykonujące wyłącznie pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, podlegają obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu oraz ubezpieczeniu wypadkowemu.

Natomiast do ubezpieczenia chorobowego osoby te mogą przystąpić dobrowolnie, na wniosek. Objęcie dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku o objęcie tym ubezpieczeniem, o ile zgłoszenie do obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych zostanie złożone w terminie określonym w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych, tj. w terminie 7 dni od dnia rozpoczęcia wykonywania umowy zlecenia. W pozostałych sytuacjach objęcie dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został złożony. Ubezpieczenie chorobowe ustaje natomiast od dnia wskazanego we wniosku

o wyłączenie z tego ubezpieczenia, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został złożony. Osobom świadczącym pracę wyłącznie na podstawie umowy zlecenia, które przystąpiły dobrowolnie do ubezpieczenia chorobowego, przysługują świadczenia z tego ubezpieczenia, w tym zasiłek chorobowy, opiekuńczy i zasiłek macierzyński.

Dla celów emerytalnych nie ma znaczenia rodzaj umowy, która stanowi podstawę do objęcia ubezpieczeniami społecznymi. Oznacza to, że osoby objęte ubezpieczeniem emerytalnym z tytułu wykonywania umowy zlecenia nabywają prawo do emerytury na tych samych zasadach, co pracownicy. Natomiast osoby wykonujące pracę na podstawie umowy o dzieło z tego tytułu nie podlegają ubezpieczeniom społecznym i w konsekwencji nie mają możliwości nabyć prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Samoistna umowa o dzieło nie rodzi ani obowiązku, ani możliwości ubezpieczenia społecznego i w konsekwencji ubezpieczenia zdrowotnego. Należy jednak pamiętać, że niektóre grupy społeczne jak np. prowadzący pozarolniczą działalność, w tym w szczególności twórcy i artyści, są objęci ubezpieczeniem społecznym z tytułu prowadzenia działalności i opłacają składki od deklarowanych dochodów, które często pochodzą z zawartych umów o dzieło.

Informując o powyższym, wyrażam ponadto nadzieję, że poprawa sytuacji na rynku pracy wymusi na pracodawcach większą dbałość o pracowników, czego wyrazem będzie także unikanie zatrudniania na podstawie umów cywilnoprawnych w sytuacjach, gdy warunki i charakter świadczonej pracy wymagają zawarcia umowy o pracę.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

w sprawie fikcyjnej pracy za granicą (23735)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS/023-23735/11) przesyłające interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy w sprawie problemu fikcyjnej pracy za granicą pozwalałabym sobie przedstawić następujące wyjaśnienia.

1. Analiza przekazanej przez Pana Marszałka interpelacji prowadzi do wniosku, że przedmiotem zainteresowania pana posła Krzysztofa Brejzy nie jest sam problem podejmowania fikcyjnej pracy za granicą, lecz raczej – ściśle z nim związane – zjawisko unikania opłacania przez polskich przedsiębiorców szeroko rozumianych danin publicznych w Polsce, w tym

m.in. składek do ZUS, poprzez dokonywanie wyboru podlegania systemom ubezpieczeń społecznych innych państw członkowskich.

Z uwagi na fakt, iż wątpliwości i obawy pana posła Brejzy w przedmiotowej kwestii zostały sformułowane w sposób ogólny, tj. bez odniesienia do konkretnych stanów faktycznych czy przykładów niejasnych sytuacji, odpowiedź na zgłaszane problemy – z oczywistych względów – również może mieć jedynie generalny charakter.

2. Od dnia 1 maja 2010 r. zasady ustalania ustawodawstwa właściwego w zakresie zabezpieczenia społecznego dla obywateli UE przemieszczających się w obrębie Unii Europejskiej regulują postanowienia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Zgodnie z przepisami tego rozporządzenia pracownicy migrujący, obywatele UE, podlegają w zakresie zabezpieczenia społecznego ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego, przy czym czynnikiem decydującym dla ustalenia tzw. ustawodawstwa właściwego jest miejsce wykonywania zatrudnienia/działalności na własny rachunek. Osoba zainteresowana podlega zatem systemowi zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego, na terytorium którego pracuje lub prowadzi działalność, nawet jeżeli zamieszkuje na terytorium innego państwa lub jeżeli jej pracodawca (w przypadku pracowników) ma swoją siedzibę w innym państwie członkowskim. Od zasady tej rozporządzenie 883/2004 przewiduje pewne wyjątki, gdyż specyfika niektórych zawodów czy rodzajów zatrudnienia uniemożliwia rygorystyczne stosowanie reguły miejsca faktycznego wykonywania pracy w każdym przypadku migracji zarobkowej. Rozwiązania szczególne dotyczą m.in. pracowników delegowanych oraz osób równocześnie wykonujących pracę lub prowadzących działalność na własny rachunek na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich (w przypadku tej drugiej grupy reguła miejsca wykonywania pracy prowadziłyby do sytuacji, w której obowiązek ubezpieczenia powstawałby w każdym z państw, na terytorium których praca/działalność faktycznie jest wykonywana). W odniesieniu do powyższych grup rozporządzenie 883/2004 przewiduje odmienne zasady określania ustawodawstwa właściwego w obszarze ubezpieczeń społecznych – przy użyciu innych łączników, takich jak: miejsce zamieszkania zainteresowanego, siedziba pracodawcy lub miejsce wykonywania przez niego działalności czy też centrum zainteresowania dla danej działalności. Szczegółowe informacje na temat zasad ustalania ustawodawstwa właściwego dla szeroko rozumianych pracowników migrujących w obrębie UE dostępne są na stronie internetowej Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej: <http://www.mpips.gov.pl/koordynacja-systemow-zabezpieczenia-spoolecznego/unia-europejska/ustawodawstwo>.

3. Na tle zgłaszanych przez pana posła Krzysztofa Brejzę wątpliwości należy w pierwszym rzędzie

zwrócić uwagę, że ocena każdego przypadku wyłączenia pracownika/osoby prowadzącej działalność na własny rachunek z polskiego systemu ubezpieczeń społecznych powinna być dokonywana indywidualnie, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności istotnych dla danej sprawy.

W sytuacjach, w których ponad wszelką wątpliwość ustalono, że konkretny pracownik/osoba prowadząca działalność na własny rachunek zgodnie z postanowieniami rozporządzenia 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego powinna zostać zgłoszona do systemu ubezpieczeń innego niż Polska państwa członkowskiego, polskie władze czy instytucje nie mają prawnych możliwości podejmowania działań interwencyjnych. Należy bowiem pamiętać, że Unia Europejska opiera się na czterech podstawowych swobodach: swobodzie przepływu osób, usług, towarów i kapitału, a obywatelom UE przysługuje gwarantowane traktatowo prawo do przemieszczania się w celu podejmowania pracy, zakładania przedsiębiorstw czy świadczenia usług. Rozporządzenie 883/2004 i przewidziane nim przepisy w zakresie ustalania ustawodawstwa właściwego służą jedynie skutecznej realizacji tych praw, m.in. poprzez zapobieganie ewentualnym kolizjom ustawodawstw państw członkowskich w zakresie obowiązku ubezpieczenia. Kolizje te mogłyby bowiem wywoływać szereg niepożądanych skutków dla grupy szeroko rozumianych pracowników migrujących, polegających albo na zobowiązaniu ich do opłacania składek w dwóch/wielu państwach (kolizja pozytywna), albo na całkowitym pozbawieniu ich ochrony ubezpieczeniowej (kolizja negatywna).

Zupełnie odmiennie należy jednak traktować sytuacje, w których przepisy rozporządzenia 883/2004 zostają przez osoby zainteresowane świadomie wykorzystane w celu bezprawnego obejścia obowiązku ubezpieczenia w Polsce. Z sytuacją taką mamy niewątpliwie do czynienia, gdy zainteresowany deklaruje fikcyjnie podjęcie działalności/wykonywanie pracy na terytorium innego państwa członkowskiego, podczas gdy w rzeczywistości praca/działalność wykonywana jest wyłącznie w Polsce. W takich sytuacjach zawsze konieczne jest podjęcie działań kontrolnych i Zakład Ubezpieczeń Społecznych dysponuje narzędziami, które może w tym celu wykorzystywać.

Należy bowiem wyjaśnić, że wyłączenie z polskiego systemu ubezpieczeń społecznych osoby, która powołuje się na fakt podlegania systemowi ubezpieczeń innego państwa członkowskiego na podstawie rozporządzenia 883/2004, możliwe jest - co do zasady - wyłącznie po okazaniu przez zainteresowanego formularza unijnego A1 (uprzednio E 101). Formularz A1/E 101 to – w największym uproszczeniu – dokument, za pomocą którego instytucja ubezpieczeniowa jednego państwa członkowskiego komunikuje instytucjom innych państw fakt uznania danego pracownika migrującego/osoby prowadzącej działalność na własny rachunek za swojego ubezpieczonego. Zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą Europejskiego Trybunału

Sprawiedliwości formularz A1/E 101 ma charakter wiążący, a decyzję o jego wycofaniu lub stwierdzeniu nieważności może podjąć wyłącznie instytucja państwa członkowskiego, która go wydała. W przypadku podjęcia przez jakąkolwiek inną zainteresowaną instytucję wątpliwości co do prawidłowości danych, na jakich oparto decyzję o wystawieniu formularza A1/E 101, instytucja ta ma prawo zwrócić się do instytucji wystawiającej z wnioskiem o dokonanie weryfikacji treści formularza. W przypadkach, w których zainteresowane państwa członkowskie nie mogą uzgodnić w ramach stosunków dwustronnych wspólnego stanowiska w sprawie określenia ustawodawstwa właściwego, każde z państw może przedłożyć sprawę Komisji Administracyjnej do Spraw Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego, wyspecjalizowanemu organowi Komisji Europejskiej, a gdy także ten szczebel współpracy zawiedzie – wnieść ją przed Trybunał Sprawiedliwości UE.

Z informacji przekazywanych ministerstwu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wynika, że zakład regularnie dokonuje kontroli pracodawców pod kątem prawidłowości zgłoszenia pracowników do systemu zabezpieczenia społecznego Polski lub innego kraju członkowskiego oraz podejmuje działania interwencyjne w przypadkach powzięcia wątpliwości co do prawidłowości wystawionych przez zagraniczne instytucje formularzy A1/E 101. Zakład reaguje także na sygnały o możliwych nieprawidłowościach w zakresie zgłoszenia do ubezpieczenia polskich pracowników lub przedsiębiorców ze strony swoich zagranicznych odpowiedników. Jako przykład w tym zakresie służyć mogą interwencje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w szeroko opisywanych w prasie sprawach osób prowadzących działalność na własny rachunek w Polsce oraz podejmujących fikcyjną pracę najemną na terytorium Litwy czy Wielkiej Brytanii (w przypadkach tych mieliśmy do czynienia z celowym wykorzystaniem reguły kolizyjnej, przewidującej w przypadku zbiegu pracy na terytorium jednego państwa członkowskiego z działalnością na własny rachunek na terytorium drugiego państwa członkowskiego pierwszeństwo systemu zabezpieczenia społecznego państwa, w którym wykonywana jest praca). Analogiczna współpraca prowadzona jest obecnie z instytucjami słowackimi i niemieckimi.

5. Odnosząc się bezpośrednio do pytań zawartych w interpelacji, chciałabym zauważyć – Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie dysponuje pełnymi informacjami, o które zwraca się pan poseł Krzysztof Brejza, gdyż pojęcie obciążeń fiskalnych jest szerokie i obejmuje także inne niż składki na ubezpieczenia społeczne daniny publiczne (np. podatki). Zawężając przedstawione pytanie tylko obszarowi pozostającego w kompetencji ministra pracy i polityki społecznej, pragnę poinformować, iż:

— w zakresie pytania nr 1: Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej oraz Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie dysponują precyzyjnymi danymi obrazującymi skalę zjawiska świadomego wykorzystywa-

nia przepisów unijnych w celu bezprawnego obejścia obowiązku ubezpieczenia w Polsce; opierając się na informacjach pozyskanych w związku z prowadzonymi przez zakład postępowaniami wyjaśniającymi można przyjąć, że problem podnoszony przez pana posła Brejzę wciąż dotyczy niewielkiej grupy osób; należy jednak zgodzić się z opinią pana posła Brejzy, iż opisywany proceder ma charakter naganny i powinien być przedmiotem stałej kontroli polskich instytucji i władz;

— w zakresie pytania nr 2: jak wspomniałam już wyżej, podmiotami dysponującymi prawnymi środkami walki z nadużyciami unijnych przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego są w Polsce instytucje ubezpieczeniowe (Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Zakład Emerytalno-Rentowy MSWiA); udział Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w walce ze zjawiskami niepokojącymi pana posła Brejzę – z oczywistych względów – koncentruje się w obszarze legislacji i polega głównie na zaangażowaniu ekspertów resortu w proces tworzenia dobrego, jasnego i pozbawionego luk prawa na szczeblu europejskim; ministerstwo, realizując uprawnienia tzw. władzy właściwej, angażuje się także w wyjaśnianie przypadków szczególnie skomplikowanych z punktu widzenia prawa wspólnotowego lub przypadków, w których polskie instytucje ubezpieczeniowe nie zdołały uzgodnić wspólnego stanowiska ze swoimi zagranicznymi odpowiednikami w sprawach z zakresu koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Z poważaniem

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Wolak**

**w sprawie osób oszukanych
przez deweloperów, reprezentowanych
przez stowarzyszenie „Wierzbowa” (23737)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Ewy Wolak z dnia 8 lipca 2011 r. w sprawie osób poszkodowanych działaniami Firmy Inwestycyjnej Leopard SA w Krakowie, przesłaną w trybie art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 26 lipca 2011 r., uprzejmie informuję.

Poruszona w interpelacji pani poseł problematyka była wielokrotnie analizowana przez Departament Sądów Powszechnych na skutek licznych skarg wniesionych przez Stowarzyszenie Poszkodowanych przez Deweloperów „Wierzbowa” w związku z działaniami podjętymi przez Manchester Securities Corporation w Nowym Jorku, w celu zaspokojenia swoich wierzytelności na drodze sądowej. W toku badania wymienionych przez skarżących postępowań sądowych, w tym postępowania w sprawie I C 1842/08 z powodztwa M. B. i innych przeciwko syndykowi masy upadłości Firmy Inwestycyjnej Leopard SA w Krakowie w upadłości likwidacyjnej oraz Manchester Securities Corporation w Nowym Jorku, o stwierdzenie nieważności czynności prawnych polegających na obciążeniu spornej nieruchomości hipoteką na rzecz Manchester Securities Corporation w Nowym Jorku, do którego nawiązuje pani poseł w swojej interpelacji, Departament Sądów Powszechnych nie stwierdził nieprawidłowości w działaniach sądów podejmujących czynności w oparciu o obowiązujące przepisy prawa. Ocena trafności orzeczeń sądów, w tym dotyczących rozstrzygnięć o kosztach procesu, wykracza zaś poza ramy nadzoru administracyjnego sprawowanego przez ministra sprawiedliwości w oparciu o przepisy art. 9 i 39 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.).

Wskazać jedynie należy, iż zasady obciążenia strony kosztami procesu regulują przepisy art. 98 i nast. Kodeksu postępowania cywilnego. Przesłanki zastosowania art. 102 K.p.c., dopuszczającego zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów albo nieobciążanie jej w ogóle kosztami, w przypadkach szczególnie uzasadnionych, ocenia każdorazowo sąd rozstrzygający sprawę, a jego niezastosowanie nie może być rozpatrywane w kategorii naruszenia art. 32 pkt 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Nadmienić także należy, iż trudna sytuacja prawna nabywców mieszkań, będących stroną umowy deweloperskiej, wynika z istnienia zasygnalizowanej przez Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 2 sierpnia 2010 r. (sygn. akt S 3/10) luki w prawie, polegającej na niezabezpieczeniu interesów nabywców lokali przed działaniem nieuczciwych deweloperów w okresie pomiędzy zawarciem umowy deweloperskiej i umowy przenoszącej własność.

W celu jej usunięcia oraz realizacji przez państwo obowiązków, jakie nakładają przepisy art. 75 i 76 konstytucji, w Rządowym Centrum Legislacji przy udziale Ministerstwa Infrastruktury, Ministerstwa Sprawiedliwości i Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów prowadzone są wstępne prace legislacyjne zmierzające do uregulowania problemu stosunków prawnych między stronami umowy deweloperskiej.

Tematyki tej dotyczy również poselski projekt ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (druk nr 4349), który aktualnie jest przedmiotem procedowania w Sejmie.

Przedstawiając powyższe, wyrażam przekonanie, iż kwestia poruszona w interpelacji pani poseł Ewy Wolak została wyjaśniona w sposób wyczerpujący.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Wolak**

**w sprawie podjęcia działań w celu
zagwarantowania w budżecie państwa
środków finansowych w wysokości 72,5 mln zł,
które zostaną przeznaczone na modernizację
i naprawę wałów przeciwpowodziowych
na terenie Dolnego Śląska (23739)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do przekazanej przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r. nr SPS-023-23739/11 interpelacji pani poseł Ewy Wolak w sprawie środków finansowych z budżetu państwa na modernizację i przebudowę obecnych zabezpieczeń przeciwpowodziowych województwa dolnośląskiego, uprzejmie informuję, co następuje.

W projekcie ustawy budżetowej na rok 2012 przekazanym Komisji Trójstronnej ds. Społeczno-Gospodarczych w części budżetowej 85/02: Województwo dolnośląskie na zadania z zakresu melioracji wodnych zaplanowano dotacje celowe w łącznej wysokości 34 503 tys. zł, z tego na zadania o charakterze bieżącym – 10 970 tys. zł oraz na inwestycje – 23 533 tys. zł (w tym 10 382 tys. zł na współfinansowanie projektów z udziałem środków Unii Europejskiej).

Niezależnie od wymienionych kwot w powołanym powyżej projekcie w części 83: Rezerwy celowe zaplanowana została kwota w wysokości 1 422 627 tys. zł z przeznaczeniem na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych (poz. 4) oraz kwota w wysokości 85 977 tys. zł z przeznaczeniem na realizację „Programu dla Odry – 2006” (poz. 18).

Dysponentem rezerwy celowej poz. 4 jest minister spraw wewnętrznych i administracji, natomiast do koordynowania realizacji zadań w ramach środków zaplanowanych w rezerwie celowej poz. 18 upoważniony został pełnomocnik rządu do spraw „Programu dla Odry – 2006” wojewoda dolnośląski.

Podziału rezerw celowych dokonuje minister finansów na wnioski dysponentów tych rezerw oraz właściwych dysponentów części budżetowych, których budżety są zwiększane w wyniku przedmiotowego podziału.

Powyższe oznacza, iż zakwalifikowanie do dofinansowania środkami budżetu państwa określonego zadania leży poza kompetencjami ministra finansów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Wołak**

**w sprawie likwidacji wydziałów pracy
w sądach rejonowych w Oleśnicy, Oławie,
Strzelinie, Środzie Śląskiej, Trzebnicy
i Wołowie oraz przeniesienia ich kompetencji
do Sądu Rejonowego
dla Wrocławia-Śródmieścia (23740)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Ewy Wołak w sprawie likwidacji wydziałów pracy w sądach rejonowych w Oleśnicy, Oławie, Strzelinie, Środzie Śląskiej, Trzebnicy i Wołowie oraz przeniesienia ich kompetencji do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, przesłaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., nr SPS-023-23740/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę podnieść, że w Ministerstwie Sprawiedliwości prowadzone są systemowe prace racjonalizujące strukturę organizacyjną sądownictwa powszechnego, podjęte przede wszystkim w celu zapewnienia właściwego wykorzystania wysokospecjalizowanej kadry orzeczniczej. W ramach wskazanych działań znoszone są niewielkie wydziały, w przypadku których poziom etatyżacji oraz wpływ spraw nie stanowią uzasadnienia dla potrzeby ich dalszego funkcjonowania.

Na podstawie przepisów rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 10 marca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 60, poz. 303) z dniem 1 kwietnia 2011 r. zlikwidowane zostały 74 wydziały pracy w sądach rejonowych.

Uzasadniając przedmiotową reorganizację, informuję, że w ostatnich latach odnotowany został znaczący spadek wpływu spraw z zakresu prawa pracy do sądów rejonowych (z 324 382 spraw w 2001 r. do 95 062 w 2010 r.). W przypadku natomiast podstawowych kategorii spraw rozstrzyganych w sądach powszechnych, tj. cywilnych i karnych, odnotowany

został wzrost wpływu spraw w 2010 r. w odniesieniu do roku 2000. Liczba wpływających spraw do sądów rejonowych wzrosła – w sprawach cywilnych z 3 621 225 w roku 2000 do 7 277 033 w roku 2010, a w sprawach karnych z 819 800 w roku 2000 do 2 324 613 w roku 2010.

Przedstawione powyżej dane statystyczne dobitnie wskazują, iż konieczne było podjęcie działań w zakresie zmiany struktury organizacyjnej sądownictwa powszechnego w celu zapewnienia racjonalnego wykorzystania kadry orzeczniczej. Oczywiście jest, iż z punktu widzenia etatyżacji i obciążenia sędziów utrzymywanie niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie znajdowało uzasadnienia. Zakłada się, że wpływ spraw pracowniczych powinien być na tyle duży, aby stanowił obciążenie dla co najmniej 2 etatów sędziowskich i dopiero w takiej sytuacji w pełni zasadne jest utworzenie wydziału pracy. Dlatego też podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów pracy w niektórych sądach rejonowych i przekazaniu spraw pracowniczych do właściwości miejscowej sąsiednich jednostek.

W kontekście omawianej reorganizacji podnieść również należy, że w 2009 r. na 165 sądów rejonowych, w których działały wydziały pracy, w 128 jednostkach etatyżacja pionu pracy nie przekracza 1 etatu. Tak drastyczne rozproszenie kadry orzeczniczej w pionie pracy było zjawiskiem wysoce niekorzystnym nie tylko ze względu na konieczność właściwego zarządzania kadrami, ale również zapewnienia odpowiedniego poziomu orzecznictwa.

Analizą w zakresie zasadności funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy objęte zostały dwie kategorie sądów rejonowych. W pierwszej wpływ spraw pracowniczych z repertoriów „P” i „P-upr” w 2009 r. nie przekroczył 120, a więc średnio jedynie 10 spraw w miesiącu. W drugiej zaś wpływ spraw był wyższy, lecz etatyżacja pionu pracy nie przekraczała 0,5 etatu sędziowskiego. Podkreślić przy tym należy, że tak niewielki poziom etatyżacji jest pochodną niskiej liczby spraw pracowniczych wpływających do wydziałów pracy. W okręgu wrocławskim pierwsze wskazane powyżej kryterium spełniały sądy rejonowe w Strzelinie i Wołowie, drugie zaś – sądy rejonowe w Oleśnicy, Oławie i Trzebnicy.

Ponadto w wyniku konsultacji przeprowadzonych z zainteresowanymi prezesami sądów okręgowych, dotyczących m.in. odległości pomiędzy poszczególnymi sądami, uwarunkowań komunikacyjnych oraz sytuacji lokalowej i kadrowej konkretnych jednostek, podjęta została decyzja o zniesieniu dodatkowych wydziałów pracy, poza komórkami organizacyjnymi spełniającymi wskazane powyżej kryteria. W okręgu wrocławskim sytuacja taka dotyczyła Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej.

Uprzejmie informuję, że w wyniku szczegółowej analizy funkcjonowania wydziałów pracy w sądach rejonowych okręgu wrocławskiego, w tym konsultacji przeprowadzonych z prezesem Sądu Okręgowego we Wrocławiu, podjęta została decyzja o przekazaniu

spraw rozpoznawanych przez znoszone wydziały do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu.

W celu zapewnienia sprawnego i terminowego rozpoznawania spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych należących do właściwości sądu rejonowego z okręgu wrocławskiego w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu powołany został X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Od dnia 1 kwietnia 2011 r. w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu działają zatem dwa wydziały pracy i ubezpieczeń społecznych.

Pragnę przy tym podkreślić, że w związku ze wskazaną powyżej reorganizacją pion pracy i ubezpieczeń społecznych Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu wzmocniony został dodatkowymi etatami orzecznicy.

Z uwagi na niewielką liczbę spraw z zakresu prawa pracy wpływających do sądów rejonowych w Oleśnicy, Oławie, Strzelinie, Środzie Śląskiej, Trzebnicy i Wołowie negatywne skutki społeczne omawianej reorganizacji będą miały znacznie ograniczony zakres. Istotne jest również, iż konstytucyjna zasada dostępu do sądu realizowana winna być przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy przez właściwy merytorycznie sąd, co nie musi oznaczać jego fizycznej bliskości.

Jednocześnie informuję, że stanowisko Ministerstwa Sprawiedliwości dotyczące zniesienia wydziałów pracy w sądach rejonowych okręgu wrocławskiego zostało przedstawione zastępcy przewodniczącego Zarządu Regionu Dolny Śląsk NSZZ „Solidarność” w piśmie z dnia 28 czerwca 2011 r., nr DO-I-011-27/10.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Dawida Jackiewicza**

**w sprawie efektów działań
pełnomocnika prezesa Rady Ministrów
do spraw ograniczenia biurokracji (23741)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo, nr SPS-023-23741/11, z dnia 26 lipca 2011 r. dotyczące interpelacji posła Dawida Jackiewicza w sprawie efektów działań pełnomocnika prezesa Rady Mi-

nistrów do spraw ograniczenia biurokracji przekazuję poniższe informacje:

1. Pełnomocnik podjął skutecznie interwencje w kilkudziesięciu sprawach. W części przypadków interweniował samodzielnie, z czego kilkanaście spraw monitorował przez dłuższy okres. W pozostałych przypadkach interwencje wynikały z udziału pełnomocnika w pracach Zespołu ds. Programowania Prac Rządu, gdzie jako jego członek rekomendował zespołowi zmianę lub odrzucenie projektów aktów prawnych zwiększających biurokrację. Dotyczyło to zarówno projektów kompleksowych, jak ustawy „deregulacyjne” I i II o ograniczaniu barier administracyjnych i redukcji obowiązków informacyjnych, Prawo zamówień publicznych czy ustawa o lobbingu, jak też licznych projektów specjalistycznych i branżowych, m.in. ustawy o gospodarce odpadami, ustawy o bezpieczeństwie morskim, ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach, ustawy refundacyjnej, ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, ustawy o zawodzie psychologa, ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, ustawy o dopuszczeniu pojazdów do ruchu drogowego, ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych i in. Jednocześnie w ramach prac zespołu pełnomocnik czuwał nad przyspieszonym procedowaniem ustaw zawierających rozwiązania ograniczające biurokrację, np. w obszarze usprawnienia sądownictwa.

2. Pełnomocnik na bieżąco monitoruje rządowe prace nad projektami ograniczającymi biurokrację, usprawniając i przyspieszając konsultacje międzyresortowe oraz inicjując współpracę. W celu wsparcia prac pełnomocnika został powołany Zespół ds. Priorytetowych Rozwiązań Ograniczania Biurokracji (Zespół Deregulacyjny) złożony z przedstawicieli resortów prowadzących projekty ze sfery deregulacji i ekspertów zewnętrznych. Zespół spotkał się do tej pory 8 razy (6 września, 28 września, 26 października, 15 listopada, 29 listopada i 13 grudnia 2010 r., 10 stycznia, 26 stycznia, 14 kwietnia i 11 maja 2011 r.). W ramach prac zespołu prowadzone były dyskusje, analizy i konsultacje międzyresortowe i eksperckie dotyczące m.in. następujących obszarów:

- uproszczenie dostępu do niektórych zawodów regulowanych (zawody prawnicze, zawody związane z rynkiem finansowym),
- budowlany proces inwestycyjny: Prawo budowlane i zagospodarowanie przestrzenne,
- e-government, integracja rejestrów NIP/PESEL, KRS, e-podatki i podpis elektroniczny,
- s-24 i zakładanie spółki przez Internet, jedno okienko/zero okienka, CEIDG,
- usprawnienie procesu tworzenia prawa i tworzenie Oceny Skutków Regulacji,
- ustawa „deregulacyjna”.

3. Skuteczność interwencji oznacza w większości przypadków zaniechanie lub odroczenie prac nad projektem aktu prawnego lub też uzupełnienie i pogłębienie Oceny Skutków Regulacji. Pełnomocnik na bieżąco opiniuje i monitoruje projekty ustaw rozpa-

trywane przez komitet stały Rady Ministrów. W szeregu przypadków interwencja polega na przekazaniu sprawy do właściwego ministra. Pełnomocnik prowadzi analizy i monitoring ustaw związanych z obszarami wymienionymi w pkt 1 i 2.

4. Pełnomocnik nie przygotowuje samodzielnie projektów aktów prawnych, ale opiniuje projekty resortowe i inicjuje działania zmierzające do ograniczenia biurokracji. W większości przypadków interwencje polegają na odrzuceniu projektu lub odroczeniu prac nad projektem, którego efektem może być zwiększenie obciążeń administracyjnych, a korzyści z jego wprowadzenia nie przewyższają kosztów.

5. Zgodnie z zaleceniem Rady Ministrów pełnomocnik koordynuje np. prace rozszerzające dostęp do niektórych zawodów regulowanych. Dotyczy to zawodów prawniczych i zawodów związanych z rynkiem finansowym. Prace związane z zawodami prawniczymi prowadzone są we współpracy z Ministerstwem Sprawiedliwości, w ramach prac dotyczących deregulacji zawodów finansowych pełnomocnik współpracuje z Ministerstwem Finansów i UKNF. Pełnomocnik przedstawił także propozycję wprowadzenia do procesu tworzenia prawa nowego narzędzia – testu regulacyjnego (wzór formularza do oceny założeń aktów prawnych). Korzyści wynikające z nowego podejścia to podejmowanie decyzji o konieczności regulacji na możliwie wczesnym etapie, umożliwiające oszczędności czasu i kosztów po stronie administracji przez ograniczenie prac nad ustawami, które następnie nie wejdą w życie, ograniczenie ilości zbędnych przepisów, lepszy monitoring prac legislacyjnych w ministerstwach i wsparcie przy ustalaniu priorytetów rządu dzięki ocenie wpływu regulacji na gospodarkę i grupy społeczne.

6. Prace pełnomocnika, także w ramach prac analitycznych Zespołu Deregulacyjnego, są prowadzone we współpracy z wieloma organizacjami eksperckimi, m.in. PKPP Lewiatan, KIG, Pracodawcy RP, Związek Pracodawców i Przedsiębiorców, Bank Światowy, OECD, EBRD i in.

7. W 2011 r. koszty wynagrodzeń podsekretarza stanu, pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw ograniczenia biurokracji oraz pracowników sekretariatu pełnomocnika wyniosą 224 424,84 zł, w tym wynagrodzenie pełnomocnika 128 656,44 zł brutto oraz wynagrodzenia osób zatrudnionych w sekretariacie pełnomocnika 95 768,40 zł brutto. Sekretariat pełnomocnika, jak wszystkie komórki organizacyjne w Kancelarii, nie ma wydzielonego budżetu. Wszystkie koszty pokrywane są w ramach ogólnego budżetu Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Adam Jasser

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Kruk**

**w sprawie planowanej likwidacji Wydziału
Pracy Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim
(23747)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Elżbiety Kruk w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim, przesłaną przy piśmie z dnia 27 lipca 2011 r., nr SPS-023-23747/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę stwierdzić, że w Ministerstwie Sprawiedliwości prowadzone są systemowe prace racjonalizujące strukturę organizacyjną sądownictwa powszechnego, podjęte przede wszystkim w celu zapewnienia właściwego wykorzystania wysokospecjalizowanej kadry orzeczniczej. W ramach wskazanych prac z dniem 1 kwietnia 2011 r. zlikwidowane zostały 74 wydziały pracy w sądach rejonowych, w tym Wydział Pracy w Sądzie Rejonowym w Janowie Lubelskim.

Uzasadniając reorganizację polegającą na zniesieniu niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych, informuję, że w ostatnich latach odnotowany został znaczący spadek wpływu spraw z zakresu prawa pracy do sądów rejonowych (z 324 382 spraw w 2001 r. do 95 062 w 2010 r.). W przypadku natomiast podstawowych kategorii spraw rozstrzyganych w sądach powszechnych, tj. cywilnych i karnych, odnotowany został wzrost wpływu spraw w 2010 r. w odniesieniu do roku 2000. Liczba wpływających spraw do sądów rejonowych wzrosła w sprawach cywilnych z 3 621 225 w roku 2000 do 7 277 033 w roku 2010, a w sprawach karnych z 819 800 w roku 2000 do 2 324 613 w roku 2010.

Przedstawione powyżej dane statystyczne dobitnie wskazują, iż konieczne było podjęcie działań w zakresie zmiany struktury organizacyjnej sądownictwa powszechnego w celu zapewnienia racjonalnego wykorzystania kadry orzeczniczej. Oczywiście jest, iż z punktu widzenia etatyzacji i obciążenia sędziów utrzymywanie niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie znajduje uzasadnienia. Zakłada się, że wpływ spraw pracowniczych powinien być na tyle duży, aby stanowił obciążenie dla co najmniej 2 etatów sędziowskich i dopiero w takiej sytuacji w pełni zasadne jest utworzenie wydziału pracy. Dlatego też podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów pracy w niektórych sądach rejonowych i przekazaniu spraw pracowniczych do właściwości miejscowej sąsiednich jednostek.

Podkreślić trzeba, że przedmiotowa zmiana organizacyjna uwarunkowana była potrzebą racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wy-

działów o odpowiednim potencjale kadrowym, jak też koniecznością zapewnienia właściwego wykorzystania wysokospecjalizowanej kadry orzeczniczej. W przypadku tej reorganizacji kwestie związane z poszukiwaniem oszczędności w wydatkach resortu sprawiedliwości nie miały decydującego znaczenia.

Oceną dotyczącą zasadności funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy objęte zostały dwie kategorie sądów rejonowych. W pierwszej wpływ spraw z repertoriów P i P-upr w 2009 r. nie przekroczył 120, a więc średnio jedynie 10 spraw w miesiącu. W drugiej zaś wpływ spraw był większy, lecz etatyżacja pionu pracy nie przekraczała 0,5 etatu sędziowskiego. Sąd Rejonowy w Janowie Lubelskim spełnia obydwie kryteria, gdyż w 2009 r. do wskazanej jednostki wpłynęły zaledwie 34 sprawy pracownicze, a etatyżacja w pionie pracy wynosiła 0,19 etatu sędziowskiego.

Z uwagi na niewielką liczbę spraw z zakresu prawa pracy wpływających do Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim negatywne skutki społeczne omawianej reorganizacji będą miały ograniczony zakres. Ponadto zagwarantowane w konstytucji prawo do sądu powinno być realizowane przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy, co nie musi oznaczać niewielkiej odległości od siedziby sądu.

Zwracam jednocześnie uwagę, że reorganizacja polegająca na zniesieniu niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych poprzedzona została szczegółową analizą obejmującą liczbę wpływających spraw i obsadę orzecniczą wydziałów pracy przeznaczonych do likwidacji oraz komórek mających przejąć wpływ z tych wydziałów, jak też odległości pomiędzy miejscowościami stanowiącymi siedziby sądów pracy. Kwestie te były konsultowane z zainteresowanymi prezesami sądów okręgowych. W ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości przeprowadzone analizy pozwalają na stwierdzenie, że wskazana zmiana organizacyjna nie spowoduje wydłużenia czasu oczekiwania na rozpoznanie spraw pracowniczych. Należy bowiem mieć na uwadze, że co do zasady zniesione zostały wydziały pracy o niewielkim wpływie spraw, a odpowiednia do wpływu obsada orzecnicza komórek organizacyjnych przejmujących sprawy ze zlikwidowanych struktur daje gwarancję ich sprawnego rozstrzygnięcia.

Reasumując, uprzejmie informuję panią poseł, że ponowna analiza argumentów i przesłanek, jakie legły u podstaw omawianej reorganizacji, prowadzi do wniosku, iż brak jest podstaw do zmiany decyzji dotyczącej likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim i tym samym reaktywacji tej komórki organizacyjnej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Kruk**

**w sprawie planowanej likwidacji 81
spośród 356 prokuratur rejonowych
i ośrodków zamiejscowych w Polsce,
w tym w Janowie Lubelskim (23748)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Elżbiety Kruk, z dnia 14 lipca 2011 r., w sprawie planowanej likwidacji 81 spośród 356 prokuratur rejonowych i ośrodków zamiejscowych w Polsce, w tym w Janowie Lubelskim, przesłaną przy piśmie z dnia 27 lipca 2011 r., nr SPS-023-23748/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Naczelnym organem prokuratury, zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), jest prokurator generalny. Z uwagi na dokonane z dniem 31 marca 2010 r. rozdzielenie urzędów ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego, wprowadzone ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze (Dz. U. Nr 178, poz. 1375, z późn. zm.), należy wskazać, iż problematyka objęta interpelacją w sensie koncepcyjnym pozostaje w gestii prokuratora generalnego, natomiast ostateczną decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, określenia ich siedzib i obszarów właściwości, jak również utworzenia lub zniesienia ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych lub rejonowych poza siedzibą prokuratury podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił, na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 17 ust. 13 i 15 ustawy o prokuraturze, do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę.

Z informacji przekazanych przez prokuratora generalnego wynika, że w Prokuraturze Generalnej trwają prace powołanego zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2010 r. zespołu do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obsadzie od 3 do 5 etatów orzeczniczych oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego. Zgodnie z zakresem zadań zespołu jego prace obejmują m.in. prokuratury rejonowe wskazane w interpelacji, tj. w Białej Podlaskiej, Chełmie, Krasnymstawie, Parczewie, Włodawie oraz Janowie Lubelskim. Dalsze funkcjonowanie tych jednostek stanowi przedmiot szczegółowej analizy. Obejmie ona m.in. ocenę obecnych warunków pracy i związanych z tym kosztów, możliwości przejęcia spraw oraz kadry orzeczniczej, urzędników i innych pracowników prokuratury przez najbliższe prokuratury rejonowe, a także zapewnienia w przyszłości takim jednostkom prawidłowej realizacji ich ustawowych zadań. Uwzględni także specyfikę przestępczości na danym terenie oraz obciążenie pracą prokuratorów.

Zgodnie z przyjętymi założeniami ustawowe zadania znoszonej jednostki prokuratury mają zostać przejęte przez inną jednostkę organizacyjną, wobec czego ewentualna decyzja o likwidacji nie powinna wpłynąć w sposób negatywny na przestępczość na danym terenie i związane z tym poczucie bezpieczeństwa lokalnej społeczności. Potrzeba przeprowadzenia analizy funkcjonowania małych jednostek organizacyjnych prokuratury wynika w szczególności z konieczności oceny efektywności procesu kierowania takimi jednostkami, zbadania możliwości rozwoju zawodowego kadry orzeczniczej oraz racjonalności ich funkcjonowania w aspekcie finansowym.

Stanowisko prokuratora generalnego w zakresie ewentualnej likwidacji powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury zostanie określone po zakończeniu prac zespołu na podstawie ustaleń zawartych w jego sprawozdaniu i rekomendacji. Ocena zasadności ich dalszego funkcjonowania będzie uwzględniać argumenty przemawiające za ich utrzymaniem wskazane w interpelacji, w tym kwestię dostępu obywateli do prokuratury, stanowiąc podstawę do podejmowania dalszych działań w tym zakresie. Prokurator generalny dotychczas nie przedstawił ministrowi sprawiedliwości stanowiska w sprawie dalszego funkcjonowania prokuratur wskazanych w interpelacji.

W wypadku wysunięcia postulatu likwidacji jednostek organizacyjnych prokuratury ostateczną decyzję podejmie minister sprawiedliwości jako organ uprawniony do podejmowania – po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego – czynności władczych w tym zakresie na podstawie wspomnianych upoważnień ustawowych zawartych w art. 17 ust. 13 i 15 ustawy o prokuraturze, uwzględniając całokształt okoliczności dotyczących funkcjonowania tych jednostek, obejmujący zarówno argumenty przedstawione przez prokuratora generalnego, jak i racje o charakterze społecznym przytoczone w interpelacji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Materny**

**w sprawie planów przebudowy odcinków drogi
krajowej nr 12 wraz ze zmianą na rondo
skrzyżowania z drogą wojewódzką nr 287
(23750)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23750/11,

przy którym przekazano interpelację pana posła Jerzego Materny w sprawie zmiany planów przebudowy drogi nr 12 na odcinku od km 2+500 do 17+331 i od km 17+685 do km 34+950 wraz z przebudową skrzyżowania drogi krajowej nr 12 z drogą wojewódzką nr 384 na rondo w km 37+455, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

Przebudowa drogi krajowej nr 12 obejmuje dwa zadania, które są ujęte w planie robót na sieci drogowej na lata 2011–2013, tj:

1) Łęknica – Trzebiel w km 2+500 – 12+800,

2) Królów Żarów w km 17+685 – 34+950 wraz z rondem w km 37+455.

Dla zadania „Wzmocnienie DK 12 na odc. Łęknica – Trzebiel od km 2+500 do km 12+800” został wykonany projekt budowlany, brak jest natomiast decyzji ZRID. Uwzględnienie zatem dodatkowego ciągu pieszego w zatwierdzonym projekcie budowlanym na obecnym etapie zaawansowania prac nie jest możliwe.

Informuję również, że zadanie: „Budowa chodnika przy DK 12 w miejscowości Bronowice, od km 3+392 do km 4+004”, znajduje się w planie budowy ciągów pieszo-rowerowych na lata 2011–2013.

Odnosząc się do kwestii wydzielenia pasa przeznaczanego dla ruchu pieszego w terenie zabudowanym, należy podnieść, iż przepisy prawa powszechnie obowiązującego regulują to zagadnienie między innymi w § 10 ust. 1 rozporządzenia ministra transportu i gospodarki morskiej w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 430, z późn. zm.), które stanowi, iż droga powinna mieć w szczególności: 1) jednię, jeżeli jest przeznaczona do ruchu pojazdów, 2) pobocza lub chodnik, jeśli jest przeznaczona do ruchu pieszych, 3) torowisko tramwajowe, jeżeli jest przeznaczona do ruchu pojazdów szynowych.

Jednocześnie informuję, że przygotowanie inwestycji drogowych i remontów oraz ich realizacja odbywa się zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, warunkami technicznymi, normami, procedurami, a także przyjętą sztuką budowlaną pod nadzorem osób posiadających stosowne uprawnienia.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Aleksandra Chłopka**

**w sprawie złożonego przez śp. prezydenta RP
Lecha Kaczyńskiego projektu ustawy
o świadczeniu substytucyjnym przysługującym
osobom represjonowanym w latach 1939–1956
przez Związek Socjalistycznych
Republik Radzieckich (23752)**

W odpowiedzi na przyslaną przy piśmie z dnia 27 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23752/11) interpelację posła Aleksandra Chłopka dotyczącą prezydenckiego projektu ustawy o świadczeniu substytucyjnym przysługującym osobom represjonowanym w latach 1939–1956 przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Wniesiony przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, projekt ustawy zakłada przyznanie osobom represjonowanym w latach 1939–1956 przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich świadczenia substytucyjnego w kwocie 400 zł za każdy pełny miesiąc trwania represji, łącznie nie więcej niż 30 000 zł. Do projektu rząd przy piśmie z dnia 24 czerwca 2009 r. przedstawił negatywne stanowisko, wskazując, że osobom, o których w nim mowa, przysługują uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371, z późn. zm.).

W ramach tych uprawnień zainteresowani otrzymują dodatek kombatancki, ryczałt energetyczny, dodatek kompensacyjny oraz 37% ulgi w komunikacji krajowej przy przejazdach środkami publicznego transportu zbiorowego.

Ponadto osobom tym przysługuje:

— 50% ulgi przy przejazdach miejskimi środkami komunikacji,

— pierwszeństwo w skorzystaniu ze środowiskowej opieki socjalnej czy uzyskaniu miejsca w domu pomocy społecznej,

— zaliczenie okresu podlegania represjom do okresów zatrudnienia, od których zależy przyznanie lub wysokość świadczeń przysługujących pracownikom od pracodawcy,

— prawo do zwiększenia urlopu wypoczynkowego o 10 dni roboczych, o ile korzystają z urlopu w wymiarze nieprzekraczającym 26 dni roboczych w roku,

— prawo do wcześniejszego przejścia na emeryturę dla ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 r., tj. po osiągnięciu 55 lat przez kobietę i 60 lat przez mężczyznę, jeżeli posiadają okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury,

— rozwiązanie z tymi osobami stosunku pracy w okresie 2 lat przed osiągnięciem wieku uprawnia-

jącego do wcześniejszego przejścia na emeryturę wymaga zgody starosty.

Dodatkowo w przypadku osób, które wskutek represji stały się niezdolne do pracy, przysługują świadczenia pieniężne oraz uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87, z późn. zm.), jak przykładowo: renta inwalidy wojennego, zniżki komunikacyjne, zwolnienia z opłat abonamentowych za odbiorniki radiowe i telewizyjne.

Ostatnio Sejm przepisami ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego rozszerzył uprawnienia środowiska kombatanckiego poprzez rezygnację z uciążliwego dla kombatantów starających się o pomoc pieniężną obowiązku przedstawienia stanowiska kierownika ośrodka pomocy społecznej. Ponadto tym samym aktem prawnym umożliwiono pośmiertne mianowanie na wyższy stopień wojskowy w uznaniu zasług z tytułu udziału w walkach o niepodległość państwa polskiego lub w uznaniu szczególnych zasług z tytułu działalności na rzecz suwerennej i demokratycznej Polski.

Niezależnie od tego należy mieć na względzie, że istnieje wiele grup społecznych, jak na przykład cywilne ofiary wojny, małoletnie ofiary wojny czy też represjonowani przez PRL i stan wojenny, którym nie przyznano zadośćuczynienia w żadnej formie. Z tego względu przyznawanie dalszych przywilejów tym, którzy już posiadają liczne uprawnienia, godzi w zasadę sprawiedliwości społecznej oraz zasadę równości wobec prawa.

Uważam, że stanowisko rządu z dnia 24 czerwca 2009 r. w sprawie omawianego projektu – zwłaszcza wobec przyjętej z mojej inicjatywy ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego – jest w pełni zasadne i nadal aktualne.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie udzielania pożyczek za
pośrednictwem stron internetowych (23758)**

W związku z interpelacją pana Krzysztofa Brejzy, posła na Sejm RP, z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie

udzielania pożyczek za pośrednictwem stron internetowych, przekazaną do Ministerstwa Finansów przy piśmie z dnia 2 sierpnia 2011 r. (sygn. DGE-I-073-19/1/11), przedstawiam następującą odpowiedź.

Odnosząc się do pytań pana posła, należy wskazać, że działalność polegająca na prowadzeniu serwisu internetowego „kojarzącego” oferty pożyczkodawców i pożyczkobiorców podlega ogólnym zasadom dotyczącym kontroli działalności gospodarczej. Podmioty prowadzące tego typu serwisy internetowe, mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, mogą więc być kontrolowane – tak jak i inni przedsiębiorcy – między innymi przez naczelnika urzędu skarbowego, urzędy kontroli skarbowej, Państwową Inspekcję Pracy, prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Zasadniczą podstawę prawną do przeprowadzania kontroli wykonywanej działalności gospodarczej zawierają ustawy normujące dany rodzaj kontroli – przykładowo dla kontroli podatkowej jest to ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), a dla kontroli skarbowej ustawa z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 214, z późn. zm.). Natomiast ogólne zasady przeprowadzania kontroli gospodarczej przedsiębiorców, które znajdują zastosowanie, gdy przepisy szczególne nie stanowią inaczej, normuje ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.).

Zgodnie z obecnym stanem prawnym zarówno działalność polegająca na udzielaniu pożyczek ze środków własnych przez osoby fizyczne, jak też pośrednictwo przy zawieraniu tego typu umów nie podlega nadzorowi ze strony Komisji Nadzoru Finansowego. Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119, z późn. zm.) stanowi bowiem, że sprawowany przez Komisję Nadzoru Finansowego nadzór obejmuje nadzór bankowy, nadzór emerytalny, nadzór ubezpieczeniowy, nadzór nad rynkiem kapitałowym, nadzór nad instytucjami pieniądza elektronicznego, nadzór nad agencjami ratingowymi oraz nadzór uzupełniający. W ramach wymienionych rodzajów nadzoru nie mieści się prowadzenie czynności kontrolnych – w tym również w zakresie udzielania pożyczek – wobec podmiotów niebędących instytucjami finansowymi, a także wobec niektórych instytucji finansowych (takich jak na przykład spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe).

Odnosząc się do pożyczki, jako kontraktu zawieranego za pośrednictwem serwisu internetowego wskazać należy, że zamieszczona w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.) regulacja umowy pożyczki nie określa, kto powinien być stroną tego typu czynności prawnej. Zgodnie zatem z fundamentalną dla prawa zobowiązań zasadą swobody umów (art. 353¹ K.c.), jako pożyczkodawca lub pożyczkobiorca może wystę-

pować każdy podmiot prawa cywilnego, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Odmiennie więc niż ma to miejsce w przypadku umowy kredytu stroną umowy pożyczki (a dokładnie pożyczkodawcą) nie musi być bank. Jednocześnie nie zmienia to jednak faktu, że także banki mogą udzielać pożyczek pieniężnych, a zgodnie z art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.) takie ich działania będą traktowane jako czynność bankowa (w tym też przypadku działalność polegająca na udzielaniu pożyczek pieniężnych objęta będzie nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego).

Brak nadzoru ze strony Komisji Nadzoru Finansowego nie oznacza, że udzielanie pożyczek przez osoby fizyczne oraz przedsiębiorców za pośrednictwem serwisów internetowych jest działalnością pozostawioną poza regulacją prawną. Przede wszystkim treść umowy pożyczki, jak też i jej forma zdeterminowana została przez regulacje z art. 720–724 Kodeksu cywilnego. Ponadto, jeżeli pożyczkodawcą jest przedsiębiorca, a pożyczkobiorcą konsument, natomiast kwota pożyczki nie przekracza 80 000 zł albo równowartości tej kwoty w innej walucie niż waluta polska, zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081, z późn. zm.).

Specjalnym regulacjom podlega także podmiot prowadzący serwis internetowy, za pośrednictwem którego zawierane są umowy pożyczki. Tego typu działalność realizowana jest w drodze zawierania z klientami (użytkownikami serwisu) nienazwanych umów o świadczenie usług, które posiadają pewne cechy właściwe dla tzw. agencji pośredniczej (z zastrzeżeniem braku dwustronnego profesjonalizmu). Ze względu na wykonanie usługi bez jednoczesnej obecności stron (na odległość), poprzez przekaz danych na indywidualne żądanie usługobiorcy, przesyłanej i otrzymywanej za pomocą urządzeń do elektronicznego przetwarzania, włącznie z kompresją cyfrową, i przechowywania danych, która jest w całości nadawana, odbierana lub transmitowana za pomocą sieci telekomunikacyjnej, do przedmiotowej działalności mogą znaleźć zastosowanie przepisy ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204, z późn. zm.).

Podmioty zajmujące się wskazaną przez pana posła aktywnością gospodarczą, polegającą na udzielaniu pożyczek za pośrednictwem stron internetowych, powinny mieć także na uwadze art. 171 ust. 1 Prawa bankowego, zgodnie z którym niedozwolona jest prowadzona bez zezwolenia działalność polegająca na gromadzeniu środków pieniężnych innych osób fizycznych, prawnych lub jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, w celu udzielania kredytów, pożyczek pieniężnych lub obciążania ryzykiem tych środków w inny sposób. Działalność taka jest penalizowana; zagrożona karą w postaci grzywny do 5 000 000 złotych i pozbawienia wolności do lat 3. Dodatkowo z art. 10 ustawy z dnia 3 sierpnia 2007 r.

o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206, z późn. zm.) wynika bezwzględny zakaz organizowania i prowadzenia działalności w ramach systemu konsorcyjnego (tzw. systemu argentyńskiego), jako wiążącego się ze szczególnie dużym stopniem ryzyka dla konsumentów.

Mając na uwadze przywołane wyżej akty prawne, wskazana przez pana posła działalność polegająca na udzielaniu pożyczek za pośrednictwem stron internetowych, jak się wydaje, została uregulowana w sposób wystarczający. Obecnie nie są prowadzone w Ministerstwie Finansów prace legislacyjne dotyczące przedmiotowej działalności. Ministerstwo zamierza jednak uważnie monitorować rozwój tej działalności i w przypadku uznania, że może ona stanowić zagrożenie dla stabilności rynku usług finansowych, rozważy możliwość i potrzebę podjęcia działań o charakterze regulacyjnym.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Wiesław Szczuka

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie dostępu do zawodu
zarządcy nieruchomości (23760)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r., nr SPS-023-23760/11, przekazujące zapytanie pana posła Krzysztofa Brejzy w sprawie dostępu do zawodu zarządcy nieruchomości, uprzejmie udzielam wyjaśnień w tym zakresie.

Przedstawiona w interpelacji kwestia dotyczy możliwości podjęcia zmian legislacyjnych przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami w zakresie warunków uzyskania licencji zawodowej zarządcy nieruchomości. Po ostatniej zmianie systemu nadawania uprawnień i licencji zawodowych, która miała miejsce w 2007 r., resort infrastruktury kilkakrotnie dokonywał analizy obowiązującego systemu pod kątem jego usprawnienia oraz w kontekście regulacji obowiązujących w innych krajach europejskich.

Biorąc powyższe pod uwagę, dostrzegam możliwość ewentualnej nowelizacji przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami regulujących system nadawania uprawnień i licencji zawodowych w dziedzinie gospodarowania nieruchomościami. Jednak równocześnie chciałbym podkreślić, że po przepro-

wadzeniu ww. analiz obecnie obowiązującego systemu nie wydaje się racjonalne i uzasadnione przywrócenie egzaminów dla kandydatów na zarządców nieruchomości oraz pośredników w obrocie nieruchomościami.

Przekazując powyższe stanowisko Panu Marszałkowi, uprzejmie dziękuję za zasygnalizowanie problemu przedstawionego w interpelacji pana posła Krzysztofa Brejzy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Dziędziczaka**

**w sprawie krzywdzącej decyzji NFZ dotyczącej
rozstrzygnięcia konkursu na świadczenie
usług ratownictwa medycznego przez SPZOZ
w Gostyniu (23764)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jana Dziędziczaka, przesłane przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23764/11, w sprawie błędów dotyczących kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne w powiecie gostyńskim, uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, iż w myśl art. 19 ust 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach nadzoru, o którym mowa powyżej, wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który jest następnie zatwierdzany przez ministra zdrowia, zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ww. ustawy. Ponadto informuję, iż pracownicy Wielkopolskiego Urzędu Wojewódzkiego przeprowadzili kontrolę doraźną w NZOZ Falck Medycyna Region Wielkopolska w zakresie funkcjonowania zespołów ratownictwa medycznego oraz dyspozytorni medycznej w powiecie gostyńskim, która nie wykazała uchybień.

Jednocześnie informuję, iż przesłanką wprowadzenia zmian ujętych w ustawie z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 219, poz. 1443) było stworzenie możliwości

dla wojewodów do wytyczenia w wojewódzkich planach działania systemu takich rejonów operacyjnych, w których możliwe byłoby przeprowadzenie sprawnej akcji ratunkowej zarówno w przypadku pojedynczych zdarzeń, jak i zdarzeń masowych, skutkujących większą liczbą poszkodowanych i wymagających zaangażowania sił i środków wykraczających niejednokrotnie poza możliwości jednego dysponenta zespołów ratownictwa medycznego. W przedmiotowej kwestii prezes Narodowego Funduszu Zdrowia przesłał wyjaśnienia. W piśmie prezes NFZ wskazał, iż Wielkopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia w dniu 30 marca 2011 r. ogłosił postępowanie nr 15-11-000344/RTM/16/1/30/04/1 prowadzone w trybie konkursu ofert w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: ratownictwo medyczne, w zakresie: świadczenia udzielane przez podstawowe zespoły ratownictwa medycznego, świadczenia udzielane przez specjalistyczne zespoły ratownictwa medycznego na obszarze rejonu operacyjnego nr 30/04, powiat gostyński, wraz z dyspozytornią, na okres obowiązywania umowy od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. W dniu 30 maja 2011 r. nastąpiło rozstrzygnięcie wskazanego powyżej postępowania, w wyniku którego wybrana została oferta Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Wielkopolski.

W dniu 3 czerwca 2011 r. Samodzielny Publiczny Zespół Opieki Zdrowotnej w Gostyniu złożył do Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia odwołanie od rozstrzygnięcia postępowania nr 15-11-000344/RTM/16/1/30/04/1. Dyrektor Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia w dniu 20 czerwca 2011 r. wydał decyzję nr 16/2011 z dnia 17 czerwca 2011 r., w której uwzględnił ww. odwołanie Samodzielnego Publicznego Zespołu Opieki Zdrowotnej w Gostyniu oraz zmienił rozstrzygnięcie komisji konkursowej prowadzącej postępowanie nr 15-11-000344/RTM/16/1/30/04/1, stwierdzając w swojej decyzji, że „w wyniku prowadzonego postępowania wybrana została oferta złożona przez Samodzielny Publiczny Zespół Opieki Zdrowotnej w Gostyniu z siedzibą w Gostyniu” w sytuacji, kiedy komisja konkursowa prowadząca postępowanie nr 15-11-000344/RTM/16/1/30/04/1 wyłoniła w tym postępowaniu Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Wielkopolski.

W tym miejscu należy zauważyć, iż art. 154 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o świadczeniach, wyraźnie wskazuje, że po rozpatrzeniu odwołania od rozstrzygnięcia postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dyrektor oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia wydaje decyzję administracyjną uwzględniającą lub oddalającą odwołanie. Nie przewiduje się w art. 154 ust.

3 ustawy o świadczeniach dokonywania decyzją dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia zmiany rozstrzygnięcia komisji konkursowej prowadzącej postępowanie w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Nawiązując do powyższego, należy stwierdzić, iż dokonując, w decyzji nr 16/2011 z dnia 17 czerwca 2011 r., zmiany treści rozstrzygnięcia komisji konkursowej prowadzącej postępowanie nr 15-11-000344/RTM/16/1/30/04/1 dyrektor Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia przekroczył delegację ustawową wskazaną w art. 154 ust. 3 ustawy o świadczeniach.

Należy również wskazać, iż prezes Narodowego Funduszu Zdrowia nie może jednoosobowo rozstrzygać postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, tak samo jak nie może tego czynić dyrektor oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia.

Zgodnie z art. 132 ust. 2 ustawy o świadczeniach umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej może być zawarta wyłącznie ze świadczeniodawcą, który został wybrany do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach określonych w dziale VI: Postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami ustawy o świadczeniach, natomiast art. 139 powyższej ustawy stanowi, że zawieranie przez Narodowy Fundusz Zdrowia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej odbywa się po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert albo rokowań.

Należy podkreślić, że nie jest prawdą, iż prezes Narodowego Funduszu Zdrowia jednoosobowo rozstrzygnął postępowanie w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne na obszarze rejonu operacyjnego nr 30/04, powiat gostyński, co sugeruje pan poseł Jan Dziędziczak w swojej interpelacji z dnia 19 lipca 2011 r.

Należy stwierdzić, iż zgodnie z przedstawionymi powyżej wyjaśnieniami, to dyrektor Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia decyzją nr 16/2011 z dnia 17 czerwca 2011 r. zmienił rozstrzygnięcie komisji konkursowej prowadzącej postępowanie nr 15-11-000344/RTM/16/1/30/04/1, stwierdzając, że „w wyniku prowadzonego postępowania wybrana została oferta złożona przez Samodzielny Publiczny Zespół Opieki Zdrowotnej w Gostyniu z siedzibą w Gostyniu” w sytuacji, gdy komisja konkursowa prowadząca postępowanie nr 15-11-000344/RTM/16/1/30/04/1 wyłoniła w tym postępowaniu Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Wielkopolski.

Należy ponownie podkreślić, iż powyższym dyrektorem Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia przekroczył delegację ustawową wskazaną w art. 154 ust. 3 ustawy o świadczeniach, w związku z czym decyzją nr DEC/2011/924/DSM z dnia 29 czerwca 2011 r. prezes Narodowy

wego Funduszu Zdrowia uchylił decyzję nr 16/2011 dyrektora Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 17 czerwca 2011 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.).

Jednocześnie należy wskazać, iż pismem z dnia 20 czerwca 2011 r. Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Wielkopolski wystąpił do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z prośbą o podjęcie wszelkich działań zmierzających do usunięcia z obrotu prawnego decyzji nr 16/2011 dyrektora Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 17 czerwca 2011 r., ponieważ jest ona sprzeczna z treścią obowiązującego prawa. Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Wielkopolski zarzucił wskazanej powyżej decyzji, iż jest ona dotknięta wadą prawną oraz stanowi przekroczenie zakresu kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, ponieważ w swojej decyzji dyrektor Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia uwzględnił odwołanie Samodzielnego Publicznego Zespołu Opieki Zdrowotnej w Gostyniu, dokonując jednocześnie wyboru oferty tego świadczeniodawcy, tym samym zmieniając rozstrzygnięcie komisji konkursowej, która wskazała, iż podmiotem wybranym w postępowaniu nr 15-11-000344/RTM/16/1/30/04/1 jest Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Wielkopolski.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż zgodnie z art. 102 ust. 5 pkt 21 ustawy o świadczeniach do zakresu działania prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia należy w szczególności nadzór nad realizacją zadań oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia. Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia, jako organ administracji publicznej, w myśl art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego, stoi na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmuje wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na uwadze interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Należy w tym miejscu ponownie podkreślić, iż dyrektor Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, wydając decyzję nr 16/2011 z dnia 17 czerwca 2011 r., w której zmienił rozstrzygnięcie komisji konkursowej prowadzącej postępowanie nr 15-11-000344/RTM/16/1/30/04/1, dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa powszechnie obowiązującego, co wykazano powyżej.

Pismo z dnia 20 czerwca 2011 r. Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Wielkopolski wskazywało na przekroczenie zakresu kompetencji przez dyrektora Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia oraz zawierało prośbę o podjęcie przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia działań zmierzają-

cych do usunięcia z obrotu prawnego wskazanej powyżej decyzji. Zostało to dokonane zgodnie z art. 35 ust. 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, który mówi, że niezwłocznie powinny być załatwiane sprawy, które mogą być rozpatrzone w oparciu o dowody przedstawione przez stronę łącznie z żądaniem wszczęcia postępowania lub w oparciu o fakty i dowody powszechnie znane albo znane z urzędu organowi, przed którym toczy się postępowanie bądź możliwe do ustalenia na podstawie danych, którymi rozporządza ten organ.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż pismo Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Wielkopolski z dnia 20 czerwca 2011 r. zawierało żądanie wszczęcia postępowania, a wszelkie dowody pozwalające na rozpatrzenie sprawy były znane prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia z urzędu, co pozwoliło na niezwłoczne załatwienie sprawy poprzez uchylenie w całości decyzji nr 16/2011 dyrektora Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 17 czerwca 2011 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 134 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych nakłada na fundusz obowiązek równego traktowania wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzenia postępowania w sprawie zawarcia umów w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji, niezależnie od statusu świadczeniodawców (publiczne lub niepubliczne) oraz od faktu, czy dany oferent był dotychczas związany umową z NFZ. Ocenie podlegają warunki realizacji świadczeń przedstawione przez poszczególnych oferentów oraz proponowana cena.

Jakkolwiek minister zdrowia na bieżąco monitoruje postępowania konkursowe prowadzone przez fundusz, zwłaszcza pod kątem zapewnienia należytego dostępu do świadczeń, to jednak art. 163 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych nie daje ministrowi zdrowia uprawnień do stwierdzenia nieważności decyzji wydanych przez NFZ w wyniku wniesienia odwołania w trakcie postępowania o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Oferenci, których interes prawny został naruszony mają możliwość skorzystania z drogi odwoławczej przewidzianej ustawą.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie działań mających na celu
zapobieżenie upadłości Przedsiębiorstwa
Hydrobudowa Gdańsk oraz Przedsiębiorstwa
Robót Czerpalnych i Podwodnych (23766)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23766/11, przy którym została przekazana, skierowana do ministra gospodarki, interpelacja poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie działań mających na celu zapobieżenie upadłości przedsiębiorstw Hydrobudowa Gdańsk oraz Przedsiębiorstwa Robót Czerpalnych i Podwodnych, uprzejmie informuję.

Przepisy ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) nie zawierają regulacji umożliwiających opodatkowanie wykonywanych czynności stawką VAT 0% jedynie ze względu na to, że mieszczą się one w pracach hydrologicznych lub hydrotechnicznych. Należy jednak zaznaczyć, że w przypadku niektórych takich usług ustawa o podatku od towarów i usług przewiduje rozwiązania umożliwiające zastosowanie stawki VAT w wysokości 0%. Zgodnie z art. 83 ust. 1 pkt 11 ww. ustawy opodatkowaniu stawką podatku w wysokości 0% podlegają usługi związane z utrzymaniem akwenów portowych i torów podejściowych. Stawka podatku 0% ma zastosowanie w przypadku prowadzenia przez podatnika dokumentacji, z której jednoznacznie wynika, że czynności te zostały wykonane przy zachowaniu warunków określonych w tym przepisie (art. 83 ust. 2 ww. ustawy). Obecne rozwiązania w zakresie opodatkowania usług związanych z utrzymaniem akwenów portowych i torów podejściowych obowiązują od dnia wejścia w życie ustawy o podatku od towarów i usług, tj. od dnia 1 maja 2004 r. Wyżej wymienione reguły stosowane były również przed przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej, na mocy przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, z późn. zm.) oraz wydanych na jej podstawie rozporządzeń wykonawczych.

Nawiązując do poruszonej kwestii stosowania przez Ministerstwo Infrastruktury oraz urzędy morskie stawki VAT 0% w odniesieniu do zleczanych robót hydrotechnicznych, informuję, że ww. przepisy dotyczące zastosowania stawki podatku 0% mają zastosowanie w każdym przypadku, gdy spełnione są warunki określone w tych przepisach. Nie ma zatem znaczenia, czy usługi wykonywane na obiektach hydrotechnicznych dokonywane są na zlecenie urzędów morskich, podległych Ministerstwu Infrastruktury. Stawka VAT 0% ma zastosowanie w każdym przypadku, gdy spełnione są określone przepisami warunki. Ponadto wyjaśniam, że ww. organy, na mocy

art. 13 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), nie są organami podatkowymi. Oznacza to, że Ministerstwo Infrastruktury oraz urzędy morskie nie były podmiotami właściwymi do określania stawki podatku stosowanej nawet w odniesieniu do realizowanych inwestycji hydrotechnicznych. Zgodnie z ogólnymi zasadami podatku od towarów i usług obowiązek zastosowania stawki podatku od towarów i usług w prawidłowej wysokości ciąży na podatniku. Jeżeli podatnik ma wątpliwości co do zastosowania prawidłowej stawki podatku od towarów i usług lub w zakresie interpretacji przepisów, to zgodnie z przepisami ww. ustawy Ordynacja podatkowa może zwrócić się o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego. Interpretacje indywidualne wydawane są przez upoważnionych dyrektorów izb skarbowych, na pisemny wniosek zainteresowanego w jego indywidualnej sprawie. Szczegółowe zasady dotyczące wydawania indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego zawarte zostały w przepisach art. 14b–14p ww. ustawy Ordynacja podatkowa.

Jednocześnie informuję, że w kwestii opodatkowania usług związanych z utrzymaniem akwenów portowych i torów podejściowych upoważnione przez ministra finansów organy podatkowe wydawały interpretacje indywidualne przepisów prawa podatkowego. Jedną z wydanych interpretacji indywidualnych, dotycząca opodatkowania usług wykonywanych przez podmiot z branży hydrotechnicznej, spowodowała niezadowolone i zdecydowaną reakcję wśród środowisk związanych z branżą hydrotechniczną. Należy jednak podkreślić, że interpretacja indywidualna wydawana jest na pisemny wniosek zainteresowanego w odniesieniu do przedstawionego konkretnego stanu faktycznego i nie można się nią kierować w innych stanach faktycznych. Uwzględniając przy tym złożony charakter robót wykonywanych w ramach poszczególnych projektów, związanych z infrastrukturą portową i usługami dotyczącymi akwenów portowych i torów podejściowych, każdy stan faktyczny wymaga odrębnej analizy w celu zastosowania właściwej stawki podatku.

Odnosząc się do kwestii podjęcia działań mających na celu prawidłowe uregulowanie kwestii podatkowej przedsiębiorstw z branży hydrotechnicznej, uprzejmie informuję, że minister finansów sprawuje nadzór nad jednolitym stosowaniem przepisów prawa podatkowego, wydając interpretacje ogólne. Biorąc pod uwagę zasadę pewności i bezpieczeństwa prawnego, w celu zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego na podstawie art. 14a ustawy Ordynacja podatkowa w dniu 22 czerwca 2011 r. minister finansów wydał interpretację ogólną w odniesieniu do zastosowania preferencyjnej stawki podatku od towarów i usług przy usługach związanych z utrzymaniem akwenów portowych i torów podejściowych (pismo ministra finansów z dnia 22 czerwca 2011 r., znak: PT2/033/1/442/TXW/2011/

763). Wyżej wymieniona interpretacja ogólna powinna przyczynić się do wyeliminowania dotychczasowych wątpliwości związanych z interpretacją przepisu art. 83 ust. 1 pkt 11 ustawy o podatku od towarów i usług.

Odpowiadając natomiast na pytanie dotyczące ostateczności interpretacji z dnia 25 sierpnia 2010 r., wydanej dla jednego z podmiotów z branży hydrotechnicznej, dotyczącej stawki VAT na usługi wykonywane w ramach realizowanego projektu, uprzejmie informuję, że ww. interpretacja jest przedmiotem postępowania sądowo-administracyjnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseła Daniela Chrapkiewicza**

w sprawie działalności straży miejskiej (23767)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23767/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pani Danieli Chrapkiewicz w sprawie działalności straży miejskiej uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. Nr 123, poz. 779, z późn. zm.), rada gminy do ochrony porządku publicznego na terenie gminy może utworzyć straż gminną wykonującą zadania w zakresie ochrony porządku publicznego wynikające z ustaw i aktów prawa miejscowego.

Obowiązujące przepisy prawa dają straży gminnej podstawę do działania w wielu sferach związanych z ochroną porządku publicznego na terenie gminy. Zgodnie z art. 11 ustawy o strażach gminnych, do zadań straży należy w szczególności:

— ochrona spokoju i porządku w miejscach publicznych,

— czuwanie nad porządkiem i kontrola ruchu drogowego – w zakresie określonym w przepisach o ruchu drogowym,

— kontrola publicznego transportu zbiorowego – w zakresie określonym w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13),

— współdziałanie z właściwymi podmiotami w zakresie ratowania życia i zdrowia obywateli, po-

mocy w usuwaniu awarii technicznych i skutków klęsk żywiołowych oraz innych miejscowych zagrożeń,

— zabezpieczenie miejsca przestępstwa, katastrofy lub innego podobnego zdarzenia albo miejsc zagrożonych takim zdarzeniem przed dostępem osób postronnych lub zniszczeniem śladów i dowodów, do momentu przybycia właściwych służb, a także ustalenie, w miarę możliwości, świadków zdarzenia,

— ochrona obiektów komunalnych i urządzeń użyteczności publicznej,

— współdziałanie z organizatorami i innymi służbami w ochronie porządku podczas zgromadzeń i imprez publicznych,

— doprowadzanie osób nietrzeźwych do izby wytrzeźwień lub miejsca ich zamieszkania, jeżeli osoby te zachowaniem swoim dają powód do zgorzenia w miejscu publicznym, znajdują się w okolicznościach zagrażających ich życiu lub zdrowiu albo zagrażają życiu i zdrowiu innych osób,

— informowanie społeczności lokalnej o stanie i rodzajach zagrożeń, a także inicjowanie i uczestniczenie w działaniach mających na celu zapobieganie popełnianiu przestępstw i wykroczeń oraz zjawiskom kryminogennym i współdziałanie w tym zakresie z organami państwowymi, samorządowymi i organizacjami społecznymi,

— konwojowanie dokumentów, przedmiotów wartościowych lub wartości pieniężnych dla potrzeb gminy.

W rozporządzeniu ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie wykroczeń, za które strażnicy straży gminnych są uprawnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego (Dz. U. Nr 208, poz. 2026 z późn. zm.), określony został wykaz wykroczeń, za które strażnicy mogą nałożyć grzywnę w drodze mandatu karnego. Poza wykroczeniami przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji straże uprawnione są do ukarania, w drodze mandatu karnego, m.in. sprawców wykroczeń popełnionych przeciwko porządkowi i spokojowi publicznemu, instytucjom państwowym, samorządowym i społecznym, bezpieczeństwu osób i mienia, przeciwko osobie, przeciwko zdrowiu, przeciwko mieniu, przeciwko interesom konsumentów, przeciwko obyczajności publicznej, przeciwko urządzeniom użytku publicznego, jak również sprawców wykroczeń określonych m.in. w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. Przepisy wprowadzające Kodeks pracy (Dz. U. Nr 24, poz. 142 z późn. zm.), ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.), ustawie z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 10, poz. 55, z późn. zm.), ustawie z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 236 poz. 2008, z późn. zm.), ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.), ustawie z dnia 27 kwiet-

nia 2001 r. o odpadach (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243, z późn. zm.) ustawie z dnia 11 maja 2001 r. Prawo o miarach (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 243, poz. 2441, z późn. zm.), ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 213, poz. 1342, z późn. zm.), ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.), ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (t.j. Dz. U. Nr 25, poz. 202, z późn. zm.), ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. Nr 180, poz. 1495, z późn. zm.).

Z danych statystycznych (zawartych w „Informacji o działalności straży gminnych (miejskich) oraz ocenie współpracy straży z Policją w 2010 r., aktualnie opracowywanej w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji) wynika, że w 2010 r. strażnicy gminni (miejscy) w ramach przysługujących ustawowych kompetencji podjęli 2 933 389 (w 2009 r. – 3 000 788) interwencji mających związek z ujawnionymi wykroczeniami.

Najwięcej wykroczeń ujawnionych przez straże gminne (miejskie) dotyczyło:

- bezpieczeństwa i porządku w komunikacji – 1 873 126 (63% ogółu wykroczeń);
- czynów określonych w przepisach ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi – 261 108 (8,9%);
- zachowań:
 - przeciwko urządzeniom użytku publicznego – 178 313 (6%);
 - przeciwko porządkowi i spokojowi publicznemu – 166 841 (5,68%);
 - przeciwko bezpieczeństwu osób i mienia – 61 506 (2%);
 - przeciwko obyczajności publicznej – 50 706 (1,7%).

W zakresie innych działań podejmowanych przez straże gminne (miejskie) na podstawie art. 12 w zw. z art. 11 ustawy o strażach gminnych dane przedstawiają się następująco:

- pojazdy unieruchomione przez zastosowanie urządzenia do blokowania kół – 133 690;
- pojazdy usunięte z drogi – 19 420;
- pojazdy odnalezione – 302;
- osoby doprowadzone do izby wytrzeźwień lub miejsca zamieszkania – 67 017 osoby;
- ujawnione przestępstwa – 4790;
- osoby ujęte i przekazane Policji – 9134 (w tym ujętych sprawców przestępstw – 4637);
- zabezpieczone miejsca przestępstwa, katastrofy lub innego podobnego zdarzenia albo miejsca zagrożone takim zdarzeniem (zdarzenia, awarie) – 17 126;
- chronione obiekty komunalne i urządzenia użyteczności publicznej – 11 963;
- konwojowanie dokumentów, przedmiotów wartościowych lub wartości pieniężnych na potrzeby gminy – 68 632.

Na podstawie powyższych danych należy stwierdzić, że strażnicy gminni (miejscy) podejmują szereg działań mających wpływ na zwiększenie porządku publicznego w gminach, nie tylko w sferze wykroczeń związanych z ruchem drogowym.

Przedstawiając powyższe, jednocześnie należy wskazać, że straż gminna (miejska) jest jednostką organizacyjną gminy, której szczegółową strukturę organizacyjną określa regulamin nadawany przez radę gminy. Strażą kieruje komendant, zatrudniony na podstawie umowy o pracę przez wójta, burmistrza (prezydenta miasta). Zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy o strażach gminnych, przełożonym komendanta straży jest wójt, burmistrz (prezydent miasta). Również koszty związane z funkcjonowaniem straży są pokrywane z budżetu gminy. Wobec powyższego, mając na względzie zagwarantowaną konstytucyjnie samodzielność samorządu terytorialnego w wykonywaniu zadań, należy zwrócić uwagę na ograniczone możliwości oddziaływania w obszarach pozostających we właściwości samorządu. Niemniej pragnę zapewnić, że zagadnienie poruszone w wystąpieniu zostanie poddane analizie w ramach prac nad ww. informacją o działalności straży gminnych (miejskich) oraz oceną współpracy straży z Policją w 2010 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
poseł Małgorzaty Kidawy-Błońskiej**

**w sprawie działań podjętych przez spółkę PKP
wobec Muzeum Kolejnictwa w Warszawie
w latach 2009–2011 (23768)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację (SPS-023-23768/11) pani Małgorzaty Kidawy-Błońskiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie działań podjętych przez spółkę PKP wobec Muzeum Kolejnictwa w Warszawie w latach 2009–2011, uprzejmie proszę o zapoznanie się z poniższymi informacjami.

W dniu 19 czerwca 2009 r. Polskie Towarzystwo Historii Techniki w Warszawie (PTHT) złożyło wniosek do mazowieckiego wojewódzkiego konserwatora zabytków o dokonanie wpisania do rejestru zabytków układu komunikacyjnego dworca głównego w Warszawie przy ul. Towarowej 1 wraz z budynkami. W skład

zespołu wchodzi: hala odjazdowa, układ torowy dworca wraz z zachowaną grupą torów przyjazdowo-odjazdowych, perony, żuraw wodny do wodowania parowozów, a także grupa torów dawnego dworca pocztowego), jako nielicznych, zachowanych w Warszawie pozostałości dawnej drogi żelaznej warszawsko-wiedeńskiej oraz ze względu na wartość architektury, konstrukcji i dekoracji budynku dawnego dworca głównego.

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2011 r. mazowiecki wojewódzki konserwator zabytków odmówił wszczęcia postępowania w sprawie wpisania do rejestru ww. opisanego zespołu dawnego Dworca Głównego w Warszawie. Podstawą odmowy były wskazane w postanowieniu fakty ujawnione w trakcie postępowania wszczętego po wpłynięciu wniosku PTH.T. Przedmiotowy zespół, zarówno w odniesieniu do układu torowego, jak i budowli oraz budynków uległ znacznemu przekształceniu i modernizacji, zapoczątkowanym w okresie międzywojennym, a kontynuowanym po 1945 r. Gmach Dworca Głównego wzniesiony w latach 40. XX wieku jako tymczasowy i mający w zamierzeniu funkcjonować wyłącznie przez krótki okres czasu, w opinii organu ochrony zabytków nie prezentuje wskazanych przez wnioskodawców istotnych wartości artystycznych, historycznych i naukowych.

Mazowiecki wojewódzki konserwator zabytków przychylił się tym samym do wniosków i konkluzji zawartych w „Opinii o wartościach historyczno-technicznych dawnej stacji kolejowej Warszawa Główna Towarowa (Warszawa Główna Osobowa), infrastruktury kolejowej, budowli i budynków”, sporządzonej w 2009 r. przez dr hab. Stanisława Januszewskiego, znajdującej się w posiadaniu PKP SA. W stanowisku przyjętym przez organ ochrony zabytków zespół dawnego dworca Warszawa Główna nie kwalifikuje się do objęcia go ochroną poprzez wpisanie do rejestru zabytków.

Jednocześnie należy wskazać, że zespół ten jest ujęty w wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków, co oznacza, iż w odniesieniu do działań przy tym zabytku mają zastosowanie przepisy art. 1 pkt. 1, art. 7 i art. 8 ust. 1–3 ustawy z dnia 18 marca 2010 r. o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 75, poz. 474) oraz art. 53 ust. 4 pkt. 2 w powiązaniu z art. 51 ust. 1. ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717, ze zm.).

W dniu 22 lipca 2011 r. do mazowieckiego wojewódzkiego konserwatora zabytków wpłynęło zażalenie Polskiego Towarzystwa Historii Techniki w Warszawie na ww. postanowienie organu ochrony zabytków, przekazane następnie ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego. W dniu 4 sierpnia 2011 r. zażalenie na postanowienie mazowieckiego wojewódzkiego konserwatora zabytków wpłynęło do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Obecnie w De-

partamencie Ochrony Zabytków trwa analiza materiału dowodowego.

Pragnę zapewnić panią poseł, że Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego monitoruje wszystkie doniesienia związane z aktualną sytuacją Muzeum Kolejnictwa w Warszawie. Przypominam jednak, że organizatorem Muzeum Kolejnictwa w Warszawie jest marszałek województwa mazowieckiego, który zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.) jest zobowiązany:

- 1) zapewnić środki potrzebne do utrzymania i rozwoju muzeum,
- 2) zapewnić bezpieczeństwo zgromadzonym zbiorom,
- 3) sprawować nadzór nad muzeum.

Mam nadzieję, że pani poseł uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację
poseł Małgorzaty Kidawy-Błońskiej**

**w sprawie działań podjętych przez spółkę PKP
wobec Muzeum Kolejnictwa w Warszawie
w latach 2009–2011 (23768)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Małgorzaty Kidawy-Błońskiej, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r., w sprawie zasadności działań podjętych przez Polskie Koleje Państwowe SA w Warszawie wobec Muzeum Kolejnictwa w Warszawie uprzejmie przedstawiam następującą odpowiedź.

W interpelacji przytoczono niektóre elementy stanu faktycznego, m.in. okoliczność, że Polskie Koleje Państwowe SA w Warszawie (użytkownik wieczysty) wypowiedziały umowę użyczenia nieruchomości zawartą z samorządową instytucją kultury – Muzeum Kolejnictwa w Warszawie, a następnie wystąpiły do sądu o eksmisję muzeum z tej nieruchomości. Muzeum Kolejnictwa w Warszawie zajmuje nieruchomość (posadowiony na gruncie budynek) na potrzeby prowadzonej działalności kulturalnej. Interpelacja zmierza do uzyskania odpowiedzi na pytanie, jakie kroki powinno poczynić Muzeum Kolejnictwa w Warszawie w celu przywrócenia stanu prawnego sprzed wypowiedzenia umowy użyczenia. Tymczasem zgod-

nie z art. 192 ust. 1 uchwały Sejmu RP z dnia 30 lipca 1992 r. Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2009 r. Nr 5, poz. 47, z późn. zm.) interpelację składa się w sprawach o zasadniczym charakterze, odnoszących się do problemów związanych z polityką państwa. Nie może ona służyć uzyskaniu od organu administracji rządowej opinii prawnej (czy też pomocy prawnej) w konkretnej, zindywidualizowanej sprawie.

Odnosząc się zatem do kwestii poruszonych w interpelacji, można jedynie ogólnie wskazać, że zgodnie z art. 710 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.), zwanej dalej „K.c.”, przez umowę użyczenia użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu, przez czas oznaczony lub nieoznaczony, na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy. W tych przypadkach, w których umowa użyczenia została zawarta na czas oznaczony, użyczenie kończy się z upływem wskazanego w niej czasu. Jeżeli umowa użyczenia została zawarta na czas nieoznaczony, użyczenie kończy się, jeżeli biorący uczynił z rzeczy użytek odpowiadający umowie bądź też upłynął czas, w którym mógł taki użytek uczynić. Brak wskazania w umowie terminu, na jaki umowa została zawarta, przy jednoznacznym określeniu celu, dla którego rzecz została oddana do korzystania, rodzi domniemanie o oznaczonym czasie trwania stosunku prawnego poprzez zdarzenie, jakim jest przeznaczenie jego przedmiotu. W braku oznaczenia w sposób wyraźny lub dorozumiany czasu trwania umowy użyczenia należy przyjąć, że umowa ta, z uwagi na ciągły charakter zobowiązania, wygasa, ilekroć stosunek ten zostanie wypowiedziany przez użyczającego. Strony mogą ponadto zastrzec, że umowa użyczenia wygasa w każdym przypadku, o ile z takim żądaniem wystąpi użyczający (zob. Z. Gawlik w: A. Kidyba (red.), Z. Gawlik, A. Janiak, K. Kopaczyńska-Pieczniak, G. Kozielec, E. Niezbecka, T. Sokołowski „Kodeks cywilny. Komentarz”, tom III: Zobowiązania – część szczegółowa, LEX 2010 r.).

Oprócz możliwości wypowiedzenia umowy użyczenia użyczającemu przysługuje uprawnienie do żądania zwrotu rzeczy w przypadku, gdy stanie się mu potrzebna z powodów, których nie przewidywał przy zawarciu umowy (art. 716 K.c.). Uprawnienie to użyczający realizuje przez złożenie jednostronnego oświadczenia woli skierowanego do biorącego do używania. Okolicznościami nieprzewidywanymi przy zawarciu umowy są te, które pojawiły się z uwagi na subiektywne nastawienie użyczającego do rzeczy, lub te, które wynikły z okoliczności obiektywnych, np. pojawienia się nowych, dotąd niewystępujących możliwości wykorzystania rzeczy przez użyczającego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 8 lipca 1992 r., III CZP 81/92, OSNC 1993, Nr 3, poz. 30). Ciężar udowodnienia, że rzecz jest potrzebna użyczającemu, spoczywa na użyczającym. W przypadku zaistnienia sporu pomiędzy stronami umowy użyczenia (stosunku o charakterze cywilnoprawnym) rozstrzygnięcie

wątpliwości dotyczących skuteczności wypowiedzenia umowy użyczenia bądź zaistnienia okoliczności uzasadniających żądanie zwrotu rzeczy z uwagi na potrzeby użyczającego należy do sądu.

Odnosząc się natomiast do kwestii podjęcia ewentualnych kroków prawnych zmierzających do ukarania winnych naruszenia prawa przy wypowiedzaniu umowy użyczenia, należy wskazać, że reakcja karnoprawna mogłaby być konsekwencją ustalenia, że w konkretnym przypadku doszło do popełnienia czynu zabronionego przez ustawę jako przestępstwo lub wykroczenie. Ustalenie, czy przy wypowiedzaniu umowy użyczenia doszło bądź nie do popełnienia przestępstwa lub wykroczenia, należy do organów ścigania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Smolińskiego

w sprawie prywatyzacji PKP Cargo SA
i Przedsiębiorstwa Napraw Infrastruktury
sp. z o.o. (23770)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Kazimierza Smolińskiego (SPS-023-23770/11, z dnia 26 lipca 2011 r.) w sprawie prywatyzacji PKP Cargo SA i Przedsiębiorstwa Napraw Infrastruktury sp. z o.o., uprzejmie informuję, co następuje.

Prywatyzacja spółek Grupy PKP przewidziana została w ustawie z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” oraz w kolejnych programach rządowych dotyczących sektora kolejowego, w tym obowiązującej „Strategii dla transportu kolejowego do roku 2013”. Zgodnie z art. 20 ust. 4 ww. ustawy należące do Skarbu Państwa i państwowych osób prawnych akcje lub udziały spółek, o których mowa w art. 14 i art. 19 ustawy (spółki zależnych od PKP SA), zbywa minister właściwy do spraw transportu lub PKP SA na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez ministra właściwego do spraw transportu. Jednocześnie przepisy ww. ustawy wykluczają możliwość prywatyzacji zarządcy infrastruktury, tj. spółki PKP PLK SA. Zgodnie z art. 15 ust. 8 ustawy akcje PKP PLK SA będące własnością PKP SA i Skarbu Państwa nie mogą być zbywane.

Uprzejmie informuję, że nie podzielam stanowiska, iż procesy prywatyzacyjne odbywają się w przyspieszonym tempie tuż przed wyborami parlamentarnymi.

Odnośnie do kwestii prywatyzacji spółki Przedsiębiorstwo Napraw Infrastruktury sp. z o.o. uprzejmie informuję, że po uzyskaniu w dniu 18 czerwca 2009 r., na podstawie art. 20 ust 4 ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, pełnomocnictwa ministra infrastruktury Polskie Koleje Państwowe SA w dniu 16 lutego 2010 r. podpisały umowę z doradcą prywatyzacyjnym, który opracował między innymi strategię prywatyzacji spółki PNI sp. z o.o. Po przeprowadzonym przez potencjalnych inwestorów procesie due diligence PKP SA otrzymało dwie oferty wiążące. W wyniku przeprowadzonej oceny ofert i rekomendacji doradcy w dniu 20 maja 2011 r. Zarząd PKP SA podjął decyzję o udzieleniu wyłączności negocjacyjnej spółce Budimex SA. W okresie wyłączności negocjacyjnej uzgodnione zostały szczegółowe zapisy umowy sprzedaży udziałów PNI sp. z o.o. Umowa ma charakter warunkowy, a Budimex SA stanie się właścicielem udziałów po zatwierdzeniu umowy sprzedaży przez organy korporacyjne spółek i wyrażeniu zgody na koncentrację przez prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. PNI sp. z o.o., jak słusznie zauważa pan poseł, jest jedną z wiodących firm budowlanych specjalizujących się w projektowaniu, budowie i modernizacji infrastruktury kolejowej, lecz nie jedyną. Pragnę podkreślić, iż rynek budownictwa kolejowego w Polsce od wielu lat podlega mechanizmom rynkowym, a zamówienia na roboty budowlane udzielane są w trybie przetargowym. Spółka PNI sp. z o.o. na tym rynku konkuruje o udzielenie zamówień publicznych zarówno z podmiotami należącymi do szeroko rozumianej Grupy PKP, jak też z podmiotami prywatnymi spoza tej grupy. Duża konkurencja na rynku budownictwa kolejowego w Polsce nie uzasadnia twierdzenia, że prywatyzacja PNI sp. z o.o. pogorszy w sposób nieodwracalny sytuację polskiego kolejnictwa. Sektor budownictwa kolejowego w długiej perspektywie podlega i będzie podlegał mechanizmom rynkowym, a modernizację głównych szlaków kolejowych oraz planowana koncepcja utrzymywania linii kolejowych w formie kontraktów wieloletnich będą odbywały się na zasadach przetargowych. Procedura prywatyzacyjna od momentu publikacji ogłoszenia prasowego zapraszającego potencjalnych inwestorów do negocjacji do momentu podpisania umowy sprzedaży udziałów trwała 9 miesięcy i odbywała się przy poszanowaniu praw wszystkich grup interesariuszy zainteresowanych procesem prywatyzacji PNI sp. z o.o., w tym pracowników, którzy zawarli z Budimex SA pakiet gwarancji pracowniczych.

Powyższe fakty jednoznacznie świadczą, że proces prywatyzacji PNI sp. z o.o. był prowadzony wedle założonego scenariusza, który zakładał zakończenie

procesu prywatyzacji PNI sp. z o.o. na początku III kwartału 2011 r.

W przypadku spółki PKP Cargo SA proces prywatyzacyjny został zainicjowany w dniu 20 listopada 2008 r. poprzez udzielenie przez ministra właściwego do spraw transportu, na podstawie art. 20 ust 4 ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, pełnomocnictwa spółce PKP SA do dokonania czynności prawnych związanych ze zbyciem akcji PKP Cargo SA. Następnie w roku 2009 został wybrany doradca prywatyzacyjny, który przeprowadził analizę spółki i zarekomendował strategię jej prywatyzacji. Przedmiotowa strategia została przedstawiona Radzie Ministrów i zaakceptowana przez ministra infrastruktury w dniu 7 marca 2011 r.

Uprzejmie wyjaśniam, że w zakresie sprzedaży pakietu spółki PKP Cargo SA PKP SA zagwarantuje sobie w umowie prywatyzacyjnej istotne uprawnienia w zakresie wpływu na zarządzanie spółką, które zostaną ujęte w nowym Statucie PKP Cargo SA. Zabieg ten spowoduje, iż PKP SA nie utraci kontroli nad podmiotem o największym udziale rynkowym w Polsce. Ponadto decyzje związane z zawarciem umowy prywatyzacyjnej są każdorazowo podejmowane na podstawie wnikliwej analizy określonej oferty. Podczas przeprowadzania analiz bierze się pod uwagę wszelkie możliwe ryzyka związane między innymi z możliwością ograniczenia konkurencji na danym rynku właściwym.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że, oceniając warunki cenowe ofert nabycia akcji spółki, pod uwagę zostanie wzięty także potencjał rozwojowy PKP Cargo SA. Ocena ta dokonana będzie na podstawie oszacowania wartości spółki przy użyciu m.in. metody dochodowej uwzględniającej projekcje wyników finansowych spółki na lata następne. Zaznaczyć należy także, że prywatyzacja PKP Cargo SA ma nie tylko przyczynić się do pozyskania przychodów z prywatyzacji, ale również pozyskania przez spółkę środków na inwestycje, co przyspieszy dalszy jej rozwój.

Ponadto pozyskane przez PKP SA środki ze zbycia akcji/udziałów spółek zależnych zostaną przeznaczone między innymi na spłatę zobowiązań gwarantowanych przez Skarb Państwa. Zaniechanie procesu prywatyzacji spółek Grupy PKP mogłoby skutkować brakiem środków dla PKP SA na spłatę zobowiązań przejętych po byłym przedsiębiorstwie państwowym Polskie Koleje Państwowe. Nieterminowa spłata przez PKP SA mogłaby skutkować uruchomieniem tych gwarancji, co stanowiłoby znaczące obciążenie dla budżetu państwa.

Odnosząc się do współpracy międzynarodowej w kontekście prywatyzacji PKP Cargo SA, uprzejmie wyjaśniam, że tranzytowe korytarze kolejowe biegnące przez nasz kraj zarządzane są przez spółkę PKP PLK SA. Spółka ta zgodnie z ustawą o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” nie może być prywatyzowana. Oprócz umów między-

narodowych wielostronnych i bilateralnych, których część wciąż obowiązuje, współpraca międzynarodowa pomiędzy Polską a jej wschodnimi sąsiadami odbywa się też na szczeblu dyrekcji generalnych kolei. W szczególności nadal obowiązuje umowa o międzynarodowej kolejowej komunikacji towarowej (SMGS) z dnia 1 listopada 1951 r. Jednakże już teraz przewoźnicy z Grupy PKP, w tym PKP Cargo SA, współpracują ze wschodnimi partnerami na poziomie biznesowym. Ponadto PKP SA (a nie przewoźnicy) uczestniczy w organizacjach takich, jak Międzynarodowy Związek Kolei (UIC), skupiający głównie kraje europejskie, oraz Organizacja Współpracy Kolei (OSZD).

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Lipca**

**w sprawie nieuzasadnionych opóźnień
w restrukturyzacji i prywatyzacji
Zakładów Armatury Chemar sp. z o.o.
i Odlewni Chemar sp. z o.o. (23771)**

W odpowiedzi na interpelację z dnia 18 lipca 2011 r. pana posła Krzysztofa Lipca (nr SPS-023-23771/11) w sprawie restrukturyzacji spółki Zakłady Urządzeń Chemicznych i Armatury Przemysłowej Chemar SA z siedzibą w Kielcach uprzejmie informuję, co następuje.

Proces zbycia przez ZUChiAP Chemar SA 100% udziałów w spółkach Zakład Armatury Chemar sp. z o.o. i Odlewni Chemar sp. z o.o., mający na celu pozyskanie dla tych podmiotów inwestora strategicznego gotowego przejąć odpowiedzialność za ich dalsze funkcjonowanie i rozwój, został rozpoczęty jeszcze w 2009 r. Jednak pomimo wyrazów zainteresowania ze strony potencjalnych inwestorów, złożonych ofert i długotrwałych negocjacji dotychczas nie doszło do podpisania stosownych umów.

W tej sytuacji Zarząd ZUChiAP Chemar SA, wychodząc naprzeciw oczekiwaniom, mając jednocześnie na względzie konieczność uproszczenia procedury i skrócenia okresu pozyskania inwestorów dla spółek zależnych, ponownie podjął proces zbycia 100% udziałów Zakładu Armatury Chemar sp. z o.o. oraz Odlewni Chemar sp. z o.o. z zastosowaniem przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 lutego 2007 r. w sprawie określenia sposobu i trybu

organizowania przetargu na sprzedaż składników aktywów trwałych przez spółkę powstałą w trybie komercjalizacji, tj. w trybie przetargu ustnego. Zastosowanie niniejszego trybu pozwala na jednoznaczne zweryfikowanie rzeczywistego zainteresowania potencjalnych inwestorów nabyciem udziałów w tych podmiotach na warunkach sprzedaży zdefiniowanych przez ZUChiAP Chemar SA.

W odpowiedzi na ogłoszenie z dnia 14 czerwca 2011 r. o przetargu ustnym na sprzedaż udziałów spółki Odlewnia Chemar sp. z o.o., w terminie wyznaczonym w ogłoszeniu, wadium wpłacił jeden podmiot, tj. spółka Armaturing SRO z siedzibą w Karłowicach Warach (Czechy). W ocenie zarządu na podstawie dokumentacji przedstawionej przez potencjalnego inwestora nie można było jednoznacznie stwierdzić, że jego sytuacja ekonomiczno-finansowa pozwoli na przystąpienie do transakcji, tj. zapłatę ceny za udziały.

Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na względzie przede wszystkim interes ZUChiAP Chemar SA, Skarbu Państwa, jak również samej Odlewni Chemar sp. z o.o., Zarząd ZUChiAP Chemar SA skorzystał z zapisów § 10 „Procedury sprzedaży udziałów w spółce Odlewnia Chemar sp. z o.o. w Kielcach w trybie przetargu ustnego” i podjął decyzję o odwołaniu przetargu. Decyzja ta podyktowana była dbałością o dalsze losy spółki Odlewnia Chemar sp. z o.o., uzyskanie najkorzystniejszych warunków cenowych i zapewnienie rozwoju tej spółki. W tym miejscu nadmieniam, że zarząd, zgodnie z dyspozycją uchwały walnego zgromadzenia dotyczącej wyrażenia zgody na zbycie udziałów spółki Odlewnia Chemar sp. z o.o., przedstawił MSP sprawozdanie z wykonania tej uchwały niezwłocznie po odwołaniu przetargu.

Zbycie udziałów w spółkach zależnych jest elementem programu restrukturyzacji ZUChiAP Chemar SA, zatem kierując się potrzebą zrealizowania programu restrukturyzacji, mając przede wszystkim na względzie uzyskanie najlepszych warunków, Zarząd ZUChiAP Chemar SA planuje ponowienie ogłoszenia o zbywaniu udziałów spółki Odlewnia Chemar sp. z o.o. jeszcze w III kwartale tego roku wraz z ogłoszeniem o przetargu na zbycie 100% udziałów w spółce Zakład Armatury Chemar sp. z o.o. Dodatkowo informuję, że, jak wynika z posiadanych przez MSP informacji, sytuacja ekonomiczno-finansowa w spółkach zależnych jest dość trudna, jednakże uporządkowana i stabilna, niezagrażająca upadłością.

Przekazując powyższe wyjaśnienia, ponownie pragnę zapewnić, że Ministerstwo Skarbu Państwa na bieżąco monitoruje zarówno działalność spółki ZUChiAP Chemar SA i prowadzony w niej proces restrukturyzacji, jak i pośrednio funkcjonowanie spółek zależnych.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Żalka**

**w sprawie naruszania przepisów ustawy
o spółdzielniach mieszkaniowych (23773)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Żalka, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r., w sprawie przyjmowanej przez sądy interpretacji przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116, z późn. zm.) dotyczących zaskarżania uchwał spółdzielni mieszkaniowych oraz w uzupełnieniu odpowiedzi udzielonej przez ministra sprawiedliwości na interpelację pana posła z dnia 19 maja 2009 r. uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zasady zaskarżalności uchwał organów spółdzielni mieszkaniowej są zróżnicowane. Do zaskarżania uchwał walnego zgromadzenia mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, z późn. zm.). Jeżeli zaś chodzi o zaskarżalność uchwał zarządu spółdzielni mieszkaniowej, o których mowa w art. 42 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, tj. określających przedmiot odrębnej własności lokali w danej nieruchomości, dopuszczalność, przesłanki i termin zaskarżania takich uchwał reguluje w sposób szczególny przepis art. 43 ust. 5 tej ustawy. W myśl art. 42 § 3 ustawy Prawo spółdzielcze uchwała walnego zgromadzenia sprzeczna z postanowieniami statutu spółdzielni, dobrymi obyczajami albo krzywdząca członka spółdzielni może być zaskarżona do sądu. W powyższych sytuacjach zainteresowanym podmiotom przysługuje powództwo o uchylenie uchwały, które powinno być wniesione w ciągu 6 tygodni od dnia odbycia walnego zgromadzenia – art. 42 § 6 tej ustawy. Termin ten nie dotyczy jednak uchwał sprzecznych z prawem. Zgodnie bowiem z art. 42 § 2 ustawy Prawo spółdzielcze uchwała sprzeczna z ustawą jest nieważna. Uchwała taka jest więc nieważna od chwili jej podjęcia i każdy, kto ma w tym interes prawny, może wytoczyć na podstawie art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego powództwo o ustalenie nieważności uchwały.

Odnosząc się natomiast do kwestii zaskarżania uchwał zarządu spółdzielni mieszkaniowej, o których mowa w art. 42 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, należy zwrócić uwagę na unormowanie zawarte w art. 43 ust. 5 tej ustawy. W myśl tej regulacji osoby, których uchwała ta dotyczy i którym przysługuje prawo żądania przeniesienia na nie własności poszczególnych lokali, mogą, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia, zaskarżyć uchwałę do sądu z powodu jej niezgodności z prawem lub jeśli uchwała ta narusza ich interes prawny lub uprawnienia.

Należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok SN z dnia 11 czerwca 2008 r., V CSK 33/08, wyrok SN z dnia 16 czerwca 2010 r., CSK 476/09) utrwalony jest pogląd, iż unormowanie zawarte w art. 43 ust. 5 powołanej ustawy stanowi *lex specialis* w stosunku do ogólnych zasad zaskarżania uchwał uregulowanych w ustawie Prawo spółdzielcze, chociażby z tego względu, że przewiduje zaskarżenie uchwały zarządu oraz ustanawia 30-dniowy termin prawa materialnego (zawity) do zaskarżania uchwał zarządu spółdzielni także wtedy, gdy podstawą powództwa jest jej sprzeczność z prawem. Oznacza to, że na gruncie powyższego uregulowania nie występuje typowa sankcja bezwzględnej nieważności, czyli nieważność z mocy prawa. Stwierdzenie nieważności uchwały zarządu spółdzielni mieszkaniowej może nastąpić w drodze orzeczenia sądu i tylko na skutek powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały zarządu wytoczonego w terminie określonym w art. 43 ust. 5 powołanej ustawy. W powyższym przypadku osobie zainteresowanej nie przysługuje roszczenie o uchylenie uchwały sprzecznej z prawem. W judykaturze przyjmuje się, że inna wykładnia unormowania zawartego w art. 43 ust. 5 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych naruszałaby nie tylko brzmienie tego przepisu, ale pozostawałaby w sprzeczności z regulacjami zawartymi w art. 42 § 2 i 3 ustawy Prawo spółdzielcze.

Odnosząc się do poruszonej w interpelacji kwestii orzeczeń sądowych zapadłych w sprawie opisanej w interpelacji, trzeba wskazać, że minister sprawiedliwości nie jest uprawniony do oceny zasadności orzeczeń sądowych. Sąd bowiem w zakresie orzekania jest niezawisły, a jego rozstrzygnięcia podlegają kontroli instancyjnej. Minister sprawiedliwości sprawuje zwierzchni nadzór jedynie nad działalnością administracyjną sądów, a czynności z zakresu tego nadzoru nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli (zob. art. 9 i 39 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.). W kontekście zawartego w interpelacji pytania o ewentualne planowane zmiany przepisu art. 43 ust. 5 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych należy zauważyć, że powyższa ustawa nie pozostaje we właściwości ministra sprawiedliwości. Zgodnie z ustawą z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) sprawy budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, w tym spółdzielni mieszkaniowych, należą do właściwości ministra infrastruktury.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie zagospodarowania nadwyżek
prywatnej produkcji zielonej energii (23774)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23774/11, przedstawiam poniżej stanowisko w zakresie zagadnień podniesionych w interpelacji pana posła Tadeusza Arkita w sprawie możliwości wprowadzania nadwyżek zielonej energii do sieci energetycznych.

Ad 1. Jakie przepisy regulują kwestie zagospodarowania i wykorzystania nadwyżek prywatnej produkcji zielonej energii wprowadzania tych nadwyżek do sieci?

Ad 2. Jakie organy lub instytucje państwowe zainteresowane są współpracą w tym zakresie z indywidualnymi wytwórcami energii?

W odpowiedzi na powyższe kwestie należy wyjaśnić, że przyłączanie nowych źródeł wykorzystujących odnawialne źródła energii (OZE) do sieci kompleksowo regulują przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 89, z późn. zm.) wraz z aktami wykonawczymi. W przypadku kiedy planuje się przekazywać do sieci elektroenergetycznej nadwyżkę generowanej energii elektrycznej, jej wytwórca powinien uzyskać od operatora systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego niezbędne informacje na temat kosztów przyłączenia i adaptacji technicznych oraz orientacyjnego harmonogramu przyłączenia instalacji do sieci. W tym celu należy złożyć wniosek o wydanie tzw. warunków przyłączenia. Wniosek zawiera niezbędne dane, określa cechy charakterystyczne instalacji wytwórczej oraz potrzeby dotyczące charakterystycznych cech przyłącza. Opłata za przyłączenie ustalana jest zgodnie z obowiązującymi dotychczas zasadami zawartymi w ustawie Prawo energetyczne, to jest na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na realizację przyłączenia. Warunki przyłączenia są przekazywane wnioskodawcy wraz z projektem umowy o przyłączenie do sieci. Warunki przyłączenia są ważne 2 lata od daty ich wydania i w tym okresie operator, wydając kolejne warunki techniczne następnym podmiotom, jest zobowiązany uwzględniać je przy określaniu niezbędnych zmian sieci związanych z nowym przyłączeniem, w tym stopień wykorzystania linii wchodzących w skład wspólnej sieci i mocy stacji transformatorowo-rozdzielczych łączących sieci poszczególnych napięć.

Syntetyzując, obowiązujące przepisy wskazują, że:

— wnioskodawca składa wniosek o przyłączenie do sieci do właściwego operatora systemu elektroenergetycznego,

— wniosek powinien zawierać dane podmiotu, cechy charakterystyczne planowanej instalacji, tytuł prawny do terenu, na którym ma ona powstać oraz potrzeby dotyczące przyłącza tej instalacji do sieci,

— w przypadku przyłączania do sieci o napięciu znamionowym powyżej 1 kV, z wyjątkiem przyłączanych jednostek o mocy zainstalowanej do 2 MW, przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej (operator) zobowiązane jest do sporządzenia dodatkowo tzw. ekspertyzy wpływu przyłączanego źródła na pracę systemu elektroenergetycznego,

— podmioty zainteresowane przyłączeniem źródła do sieci o napięciu znamionowym powyżej 1 kV, razem z wnioskiem są zobowiązane dodatkowo do wniesienia zaliczki za przyłączenie w wysokości 30 PLN za każdy 1 kW mocy określonej we wniosku o przyłączenie, lecz nie więcej niż 3 mln PLN,

— właściwy operator systemu elektroenergetycznego, na podstawie złożonego wniosku o przyłączenie nowego źródła do sieci i po spełnieniu przez podmiot wszystkich ww. warunków, w przeciągu 30 dni (dla źródeł przyłączanych do sieci do 1 kV) lub 150 dni (dla źródeł przyłączanych do sieci powyżej 1 kV) jest zobowiązany do wydania warunków przyłączenia do sieci (wraz z warunkami przekazywany jest projekt umowy o warunkach przyłączenia),

— warunki przyłączenia uwzględniają potrzeby, zobowiązania i preferencje obydwu stron, tj. przedsiębiorcy zainteresowanego przyłączeniem źródła do sieci, jak i operatora systemu elektroenergetycznego,

— wydane warunki przyłączenia stanowią zobowiązanie operatora systemu elektroenergetycznego do zawarcia z podmiotem zainteresowanym przyłączeniem danego źródła do sieci, na zasadach określonych w warunkach przyłączenia, umowy o przyłączenie do sieci,

— operator jest zobowiązany do zawarcia ww. umowy o przyłączenie w przeciągu 2 lat, co umożliwi wykonanie fizycznego przyłączenia źródła do sieci,

— elementem warunków przyłączenia do sieci oraz późniejszej umowy jest opłata za przyłączenie danego źródła, która jest różna i zależy m.in. od długości przyłącza, stanu infrastruktury elektroenergetycznej czy innych warunków technicznych,

— opłata jest ustalana przez właściwego operatora na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na realizację całego przyłączenia,

— OZE o mocy do 5 MW oraz źródła kogeneracyjne o mocy do 1 MW ponoszą połowę opłaty skalkulowanej przez właściwego operatora.

Obowiązujące zasady dotyczące trybu składania i rozpatrywania wniosków o określenie warunków przyłączenia zostały opisane w „Przewodniku przyłączenia do sieci przesyłowej” publikowanym na stronie internetowej Polskie Sieci Energetyczne Operator SA (<http://www.pse-operator.pl>, zakładka dokumenty, wzory wniosków i umów: wnioski o określenie warunków przyłączenia do krajowej sieci przesyłowej

wej). Wyżej wymieniony poradnik w sposób szczegółowy opisuje tryb postępowania w celu realizacji przyłączenia do sieci przesyłowej.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wystarczającą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji pana posła Tadeusza Arkita.

Z wyrazami najwyższego szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Kaliski

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Barbary Marianowskiej**

w sprawie polskiego wkładu do równego traktowania przez kraje członkowskie Unii Europejskiej wszystkich obywateli i poszanowania odmienności kulturowej, etnicznej i językowej, na przykładzie sankcjonowania przez sądy Republiki Federalnej Niemiec procesu germanizacji prowadzonego wobec osób posiadających obywatelstwo polskie (23778)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Barbary Marianowskiej (nr SPS-023-23778/11, pismo z dnia 28 lipca 2011 r.) w sprawie równego traktowania przez kraje członkowskie Unii Europejskiej wszystkich obywateli i poszanowania odmienności kulturowej, etnicznej i językowej, na przykładzie sankcjonowania przez sądy Republiki Federalnej Niemiec procesu germanizacji prowadzonego wobec osób posiadających obywatelstwo polskie, uprzejmie informuje, co następuje.

Sprawa poruszona w interpelacji dotycząca pana W. P. znana jest Ministerstwu Spraw Zagranicznych (MSZ) od 2004 r., kiedy to zainteresowany po raz pierwszy zwrócił się o pomoc do polskiego urzędu dyplomatycznego. Od tego czasu właściwy terytorialnie Konsulat Generalny RP w Hamburgu zaangażował się w udzielenie panu W. P. pomocy konsularnej, pomimo faktu, że jest on także obywatelem niemieckim zamieszkującym na stałe w Niemczech, co znacząco ogranicza możliwości działania polskiego urzędu konsularnego w tej sprawie. Ponadto w ramach swoich uprawnień dotyczących udzielania pomocy konsularnej obywatelom polskim Wydział Konsularny Ambasady RP w Wiedniu wspierał wielokrotnie zarówno pana W. P., jak i jego rodziców w ich staraniach o uzyskanie możliwości kontaktu z wnuczkami. Konsulowie uczestniczyli jako obserwatorzy w roz-

prawach dotyczących sporu o prawo do opieki nad dziećmi, toczących się przed sądem w Wiedniu-Śródmieściu. Na podstawie obserwacji konsulów na żadnym etapie postępowania nie było zastrzeżeń co do bezstronności bądź sposobu procedowania sądu austriackiego. Sędzia wnikliwie dążył do zbadania okoliczności sprawy, nie odnosząc się przy tym do przedstawianych przez obie strony argumentów pozamerytorycznych.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Wydział Konsularny Ambasady RP w Wiedniu nie odnotował przypadków ograniczania przez władze austriackie dostępu obywateli polskich do rodzimego języka i dobroku kulturowego ani innych szerzej zakrojonych form dyskryminacji obywateli polskich przez prawo lub społeczeństwo austriackie. Republika Austrii wiązuje się z zobowiązaniami wynikającymi z przepisów Unii Europejskiej dotyczących umożliwienia nauki języka ojczystego w szkołach austriackich. W Austrii istnieje możliwość nauki języka polskiego jako program fakultatywny w szkołach austriackich w ramach szkolnictwa obowiązkowego. Program prowadzony jest w około 30 punktach (austriackich szkołach podstawowych, gimnazjach i szkołach średnich). Nauka odbywa się na zasadzie dobrowolności i jest bezpłatna. Wynagrodzenie nauczycieli oraz zakup podręczników finansowane są przez austriackie ministerstwo edukacji.

Podobnie jest w okręgu konsularnym Konsulatu Generalnego RP w Hamburgu, w którym nie zauważono ograniczeń dla obywateli polskich lub polskiego pochodzenia w używaniu i nauce rodzimego języka. Jedynie w szkołach landu Szlezwik-Holsztyn nie ma oferty nauki języka polskiego. W Dolnej Saksonii istnieje możliwość nauki języka polskiego jako języka pochodzenia w 6 szkołach podstawowych, 3 szkołach ponadpodstawowych oraz w 3 gimnazjach. W szkole im. Goethego w Hanowerze uczniowie, także spoza tej placówki, mają możliwość udziału w zajęciach z języka polskiego jako przedmiotu objętego egzaminem maturalnym, dodatkowo w 2 innych gimnazjach język polski jest wykładany w ramach warsztatów. Ponadto Centrum Języków Obcych Uniwersytetu w Hanowerze oferuje naukę polskiego jako obcego. W Bremie język polski wykładany jest na trzy sposoby: jako język ojczysty w szkole podstawowej, jako drugi/trzeci język obcy lub w formie udziału w warsztatach językowych oraz w najwyższych klasach gimnazjum. W sumie nauka taka jest obecna w 10 szkołach. W Hamburgu, który podobnie jak Brema jest miastem i landem jednocześnie, polski wykładany jest w 9 szkołach podstawowych i w 1 gimnazjum. Podobnie jak w Austrii nauka jest nieodpłatna i dobrowolna. Reasumując, w tym okręgu konsularnym wypełniane są zasady zawarte w art. 25 Traktatu o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy z dnia 17 czerwca 1991 r. Strona polska przywiązuje natomiast wielką wagę do możliwości kultywowania kultury, tradycji i języka polskiego przez członków tzw. polskiej grupy w RFN.

Polska służba zagraniczna podejmuje działania zmierzające i zachęcające do czynnej polityki informacyjnej niemieckiego rządu federalnego skierowanej do krajów związkowych wobec ich braku zainteresowania i aktywności w tej kwestii. Nawet gdy w danym kraju związkowym oferta nauczania polskiego istnieje, nie zawsze jest ona wspierana przez odpowiednią kampanię informacyjną (broшуry, informacje na stronach internetowych ministerstw etc.), w efekcie czego zapotrzebowanie na naukę języka polskiego, które istnieje bądź mogłoby zostać pobudzone, pozostaje niezaspokojone. Wpływ na ten stan ma też brak bezpośredniej aktywności osób zainteresowanych podejmowaniem nauki języka polskiego jako obcego lub ojczystego przez obywateli polskich i osoby polskiego pochodzenia. Polskiej służbie konsularnej i zagranicznej zależy zarówno na obecności języka polskiego w systemie niemieckiej edukacji publicznej, jak i na wsparciu działań organizacji polonijnych pielęgnujących polski język, kulturę i tradycję, a kwestie te są od wielu lat monitorowane, poruszane i aktywnie wspierane przez MSZ.

Wobec wyroku wyższego sądu krajowego (Oberlandesgericht) w Hamburgu w sprawie cywilnej z powództwa W. P. przeciwko Wolnemu i Hanzeatycznemu Miastu Hamburg o zadośćuczynienie w związku z naruszeniem obowiązków służbowych przez urzędników urzędu ds. młodzieży w Hamburgu – Bergedorf należy wskazać, co następuje: wyższy sąd krajowy oddalił apelację skarżącego, wskazując, że była ona dopuszczalna, ale nieuzasadniona. Ponadto postanowił, że rewizja w tej sprawie jest niedopuszczalna, co oznacza, że skarżący nie może odwołać się w tej sprawie do wyższej instancji, czyli do niemieckiego sądu najwyższego (Bundesgerichtshof).

Przytaczając w skrócie najważniejsze motywy rozstrzygnięcia, wyższy sąd krajowy wskazał, że wziął pod rozwagę całokształt okoliczności sprawy. Sąd nie dopatrzył się naruszenia praw podmiotowych w takim stopniu, aby uzasadniało to przyznanie zadośćuczynienia w formie pieniężnej. Nie zostały spełnione przesłanki, o których mowa w art. 253 ust. 2 niemieckiego kodeksu cywilnego. Sąd podał m.in., że nadzorowane kontakty w urzędzie ds. młodzieży były przedmiotem ugody sądowej zawartej przez skarżącego. Sąd nie wypowiedział się też ostatecznie co do klasyfikacji prawnej zdarzenia dotyczącego zakazu używania języka polskiego w trakcie spotkania nadzorowanego. Nie wypowiedział się, czy było to bezprawne działanie ze strony niemieckiego urzędu, czy był to błąd organizacyjny, i pozostawił tę kwestię jako otwartą. Po ogłoszeniu wyroku w rozmowie z urzędnikiem konsularnym pan W. P. informował, że będzie się od niego odwoływał. Wprawdzie nie ma on możliwości zaskarżenia rozstrzygnięcia do wyższej instancji, może jednak wnieść skargę do niemieckiego trybunału konstytucyjnego, a w ostateczności do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu. Należy wziąć pod uwagę, że zainteresowany deklarował chęć wniesienia skargi tylko raz, bezpośrednio

po ogłoszeniu wyroku wyższego sądu krajowego w Hamburgu w dniu 1 lipca 2011 r., i nie zwracał się później w tej sprawie do polskiego urzędu konsularnego w Hamburgu lub Departamentu Konsularnego MSZ.

Sprawa złożenia przez pana W. P. skargi konstytucyjnej do trybunału w Karlsruhe uwarunkowana jest następującymi okolicznościami: skarga do trybunału na postanowienie sądu musi być złożona w ciągu jednego miesiąca od dnia doręczenia lub ogłoszenia wyroku, jeżeli treść ogłoszonego wyroku nie odbiega od treści wyroku doręzonego (art. 93 ust. 1 zdanie pierwsze niemieckiej ustawy o trybunale konstytucyjnym). Skarżący może złożyć skargę samodzielnie lub przez adwokata. Zgodnie z § 22 ust. 1 niemieckiej ustawy o trybunale konstytucyjnym wnioskodawca może być reprezentowany przez niemieckiego adwokata, nauczyciela akademickiego wykładającego prawo w niemieckiej szkole wyższej. W wyjątkowych sytuacjach trybunał pozwoli na reprezentowanie wnioskodawcy przez inną osobę, jeżeli uzna to za szczególnie uzasadnione w sprawie, a reprezentujący wykaże się szczególnie dobrą znajomością niemieckiego prawa konstytucyjnego. W każdej sytuacji wymagane jest przedstawienie szczegółowego pełnomocnictwa procesowego do reprezentowania wnioskodawcy przed trybunałem. W przypadku złożenia skargi konstytucyjnej na orzeczenie sądu musi ona być złożona pisemnie wraz z uzasadnieniem, w którym oznacza się zaskarżany wyrok, jego datę, sąd orzekający oraz datę doręczenia wyroku, a także prawo podstawowe, które tym wyrokiem zostało naruszone oraz powody naruszenia tego prawa. Skargi konstytucyjne wnoszone na postanowienia sądów nie prowadzą do merytorycznego rozpoznania sprawy rozstrzygniętej przez sąd, który wydał zaskarżony wyrok, lecz jedynie prowadzą do sprawdzenia, czy w ramach postępowania nie naruszono podstawowych praw konstytucyjnych wnioskodawcy, uregulowanych w art. 1–19 niemieckiej ustawy zasadniczej. Oznacza to, że nawet jeżeli w ramach postępowania zostaną ujawnione nieprawidłowości w zastosowaniu prawa procesowego, przedstawieniu stanu faktycznego czy dotyczące nieprawidłowego interpretowania prawa, nie dojdzie do automatycznego stwierdzenia naruszenia praw podstawowych.

Jeżeli chodzi o kwestię ewentualnego skierowania przez pana W. P. sprawy do rozpatrzenia przez Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu i przy udzieleniu skarżącemu pomocy prawnej, należy mieć na uwadze procedury przyjęte w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w protokołach dodatkowych do konwencji. Zgodnie z nimi przedstawicielem skarżącego musi być adwokat, który ma prawo prowadzić praktykę w jednym z państw będących stroną konwencji i jest mieszkańcem takiego państwa. Natomiast oprócz adwokata reprezentantem skarżącego może być każda inna osoba, którą trybunał dopuści do udziału w postępowaniu. W sprawach mających charakter precedenso-

wy oraz cechujących się dużą wagą społeczną dla państwa polskiego przedstawiciel rządu może przyłączyć się do postępowania w charakterze interwenienta i tym samym wspierać skarżącego. Oczywiście wpływ na decyzję o wsparciu mają nie tylko względy merytoryczne, ale i formalne skargi. Należy podkreślić, że trybunał może rozpatrywać skargę dopiero po wyczerpaniu wszystkich środków odwoławczych przewidzianych prawem wewnętrznym, zgodnie z powszechnie uznanymi zasadami prawa międzynarodowego i pod warunkiem wniesienia sprawy w ciągu 6 miesięcy od daty podjęcia ostatecznej decyzji. W przeciwnym wypadku trybunał odrzuci skargę.

W opisywanym przypadku należy uwzględnić fakt, że p. W. P. jest także obywatelem niemieckim zamieszkującym na stałe w Niemczech, co znacząco ogranicza możliwości działania polskiego urzędu konsularnego w tej sprawie. Odrębnym i faktycznym obszarem konfliktów są relacje pomiędzy rodzicami, z których jedno jest obywatelem RP, a drugie cudzoziemcem. Takie przypadki nie są cechą specyficzną dla Niemiec czy Austrii. Dla zachowania obiektywnej oceny sytuacji należy wspomnieć, że w kwestiach konfliktów rodzinnych emocje uzyskują górę nad racjonalną argumentacją szczególnie łatwo. W obszarze Republiki Federalnej Niemiec sytuacja komplikuje się dodatkowo w związku z funkcjonującymi tam urzędami ds. dzieci i młodzieży, tzw. Jugendamt. Podłożem zaistniałych i znanych konfliktów były sporadycznie wprowadzane przez Jugendamty ograniczenia w używaniu języka polskiego w kontaktach rodzica polskiego z dzieckiem podczas tzw. spotkań nadzorowanych. Po różnorodnych interwencjach ze strony polskiej i innych państw, których obywatele napotykali podobne problemy, rząd niemiecki zajął ostatecznie na forum Parlamentu Europejskiego stanowisko wskazujące, że wybór języka, w którym odbywać się powinno nadzorowane spotkanie, należy do decyzji rodzica. Powyższe znajduje od tego czasu swoje pozytywne odzwierciedlenie w postępowaniu Jugendamtów, choć w kilku indywidualnych przypadkach wymagało jeszcze podejmowania interwencji ze strony polskich służb konsularnych. Zdając sobie sprawę z powyższego, polska służba konsularna stara się informować naszych rodaków o przepisach i zwyczajach panujących w ich nowych krajach osiedlenia, a w razie konieczności udzielać jak największego wsparcia w kontaktach z organami tych krajów. Musi to się jednak odbywać w ramach i z pełnym poszanowaniem miejscowych przepisów oraz nie może wykraczać poza kompetencje przyznane konsulowi. Należy przy tym podkreślić, że sprawa kontrowersji wokół działalności niemieckich urzędów ds. dzieci i młodzieży wykracza poza sferę stosunków dwustronnych, w związku z czym strona polska przeniosła tę tematykę również na forum międzynarodowe: Parlamentu Europejskiego oraz Rady Praw Człowieka ONZ.

Mogę zapewnić panią poseł, że resort spraw zagranicznych zawsze wnikliwie i z rozważą podej-

muje decyzje o wspieraniu skarżących i taka sytuacja będzie miała również miejsce w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie abolicji dla przedsiębiorców
korzystających przed 2009 r. ze zbiegu tytułów
do ubezpieczenia społecznego (23780)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 28 lipca br., nr SPS-023-23780/11, interpelacją posła Tadeusza Arkita w sprawie abolicji dla przedsiębiorców korzystających przed 2009 r. ze zbiegu tytułów do ubezpieczenia społecznego, uprzejmie informuję, że minister finansów nie podejmuje działań legislacyjnych w tym obszarze, bowiem problematyka ta należy do zakresu działania ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego.

Jednocześnie po skonsultowaniu sprawy z ministrem pracy i polityki społecznej wyjaśniam, co następuje. Od 1 listopada 2005 r. w art. 9 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.) został rozstrzygnięty obowiązek ubezpieczeń społecznych w stosunku do osób, które prowadzą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych i jednocześnie wykonują pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia. W takim przypadku dana osoba podlega ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu tej działalności, jeżeli z tytułu wykonywania umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe jest niższa od obowiązującej tę osobę najniższej podstawy wymiaru składek dla osób prowadzących pozarolniczą działalność. Przy czym może ona dobrowolnie, na swój wniosek, być objęta ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi również z tytułu wykonywania pracy w ramach wyżej wymienionych umów.

Zgodnie z przepisami powołanej wyżej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych każda osoba prowadząca pozarolniczą działalność i podlegająca z tego tytułu obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym, jako płatnik składek na własne ubezpieczenia ma obowiązek przekazać do ZUS zgłoszenie do ubezpieczeń z prawidłowym wskazaniem rodzajów ubezpieczeń, którymi jest objęta.

Jednocześnie zgodnie z art. 68 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych do zakresu działania Zakładu Ubezpieczeń Społecznych należy m.in. realizacja przepisów o ubezpieczeniach społecznych, w tym stwierdzanie i ustalanie obowiązku ubezpieczeń społecznych. W każdym przypadku, w którym nie nastąpiło prawidłowe zgłoszenie do ubezpieczeń, zakład ma obowiązek wszcząć postępowanie wyjaśniające, nawet jeśli dotyczy to okresu ubiegłego. Działania w tym zakresie są prowadzone przez oddziały zakładu w sposób ciągły.

Jeśli w konkretnym przypadku ustalenia dokonane w toku postępowania wyjaśniającego lub kontroli wskazują, że płatnik składek błędnie rozstrzygnął zbieg tytułów do ubezpieczeń społecznych albo dana umowa (np. o pracę, zlecenia) została zawarta dla pozorów lub w celu obejścia prawa, konsekwencją jest rozstrzygnięcie sporu w drodze decyzji dotyczącej obowiązku ubezpieczeń. Podstawą wydania w takich przypadkach decyzji jest materiał dowodowy zebrany w trakcie uprzednio przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego lub kontrolnego. Od decyzji wydanej przez oddział ZUS przysługuje odwołanie do właściwego okręgowego sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Wówczas prawidłowość tej decyzji jest oceniana w postępowaniu sądowym.

Zdaniem ministra pracy i polityki społecznej rozwiązania wprowadzone w roku 2005, a więc blisko 6 lat temu, adresowane do osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą oraz wykonujących równoległe prace na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, w pełni spełniły swą rolę. Nie ma żadnych przesłanek, aby obecnie wprowadzać abolicję w stosunku do osób, które nie stosowały przejrzystych i jednoznacznych przepisów ustawowych regulujących te kwestie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie miasta Tarnowa w woj. małopolskim
(23781)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji posła Józefa Rojka przekazanej przy piśmie, znak: SPS-023-23781/11, z dnia 28 lipca 2011 r. w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej na terenie miast: Tarnowa, Bochni w woj. małopolskim, Łańcuta, Dębicy, Rzeszowa w woj. podkarpackim, a także gmin: Kłaj, Borzęcin, Dębno, Brzesko, Rzezawa, Bochnia, Wojnicz, Wierzchosławice, Żabno, Lisia Góra, woj. małopolskim, Czarna (powiat dębicki), Dębica, Świlcza, Sędziszów Małopolski, Ostrów, Żyraków, Białobrzegi, Czarna (powiat łańcucki), Krasne, Trzebowisko, Łańcut, Przeworsk w woj. podkarpackim przedstawiam następujące wyjaśnienia dotyczące postawionych pytań.

Ministerstwo Infrastruktury w zakresie swojej kompetencyjnej działalności poprzez określanie kierunków rozwoju sieci drogowej oraz wydawania przepisów techniczno-budowlanych i eksploatacyjnych dotyczących dróg i drogowych obiektów inżynierskich stwarza odpowiednie warunki do przygotowania realizacji projektów infrastrukturalnych.

Wykazuje przy tym należyta dbałość o ich realizację, zgodną z obowiązującymi przepisami prawa, tj. ustawą z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194), ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227), rozporządzeniem ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430, z późn. zm.). prowadzone są działania we wszystkich fazach projektowania, które powinny zapewnić odpowiedni poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego, ograniczenie negatywnego wpływu inwestycji na środowisko oraz możliwość czynnego udziału społeczeństwa w podejmowaniu decyzji także związanych z zapewnieniem usunięcia skutków negatywnego oddziaływania przyszłej budowy na otoczenie (np. zniszczenia dróg w otoczeniu budowy). Uwzględnienie ich jest warunkiem koniecznym w projektowaniu i realizacji budowy dróg.

Stosowne przepisy określają również zasady poruszania się po drogach publicznych środków transpor-

towych, w tym z ładunkami tzw. nienormatywnymi. W istocie warunkują możliwości poruszania się tych pojazdów w sposób, który jak najlepiej chroni drogę i jej obiekty przed jej zniszczeniem czy też uszkodzeniem.

Zgodnie z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) zabrania się dokonywania w pasie drogowym czynności, które mogłyby powodować niszczenie lub uszkodzenie drogi i jej urządzeń albo zmniejszenie jej trwałości oraz zagrażać bezpieczeństwu ruchu drogowego.

Ustawodawca wskazał między innymi, iż zabrania się używania pojazdów niszczących nawierzchnię drogi, poruszania się po drogach pojazdów nienormatywnych, niszczenia rowów, skarp, nasypów i wykopów oraz samowolnego rozkopywania drogi.

Zatem wszyscy użytkownicy są obowiązani korzystać z drogi w sposób, który nie spowoduje jej zniszczenia. Dotyczy to również przewoźników realizujących zadania związane z budową dróg. W myśl art. 13c ustawy o drogach publicznych oraz art. 64 ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciele pojazdów, których naciski osi wraz z ładunkiem lub bez niego są większe od dopuszczalnych, przewidzianych dla danej drogi w przepisach, mogą je wykorzystywać po uzyskaniu zezwolenia w drodze decyzji administracyjnej na ich przejazd oraz uiszczeniu odpowiedniej opłaty. Ponadto wyjaśniam, iż zgodnie z zawartą w art. 41 ust. 5 ustawy o drogach publicznych delegacją ustawową rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 14 lipca 2010 r. w sprawie wykazu dróg krajowych oraz dróg wojewódzkich, po których mogą poruszać się pojazdy o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi do 10 t, w załączniku II wskazuje wykaz dróg wojewódzkich obejmujący odcinki dróg wojewódzkich, po których mogą poruszać się pojazdy o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi do 10 t. W myśl art. 41 ust. 6 ww. ustawy drogi inne niż wyżej określone stanowią sieć dróg, po których mogą poruszać się pojazdy o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi do 8 t.

Odnosząc się do pytań posła związanych z zabezpieczeniem dróg dojazdowych w trakcie prowadzenia robót przy budowie autostrad, informuję, iż w zapisach kontraktowych inwestor zobowiązał wykonawcę do likwidacji ewentualnych zniszczeń dróg związanych z realizacją budowy. Wykonawca zgodnie z zawartym kontraktem zobowiązany jest do podpisania odpowiednich umów lub porozumień z władzami samorządowymi warunkujących wykorzystanie dróg lokalnych do transportu ładunków, które mogą spowodować jej uszkodzenie lub zniszczenie. Środki na ich realizację są zatem przedmiotem kalkulacji wykonawcy na etapie przygotowania kontraktu. Zazwyczaj używane przez wykonawców drogi powiatowe i gminne, w założeniu nie są przeznaczone pod ruch ciężki o dużej częstotliwości, jaki jest generowany przez budowę, i dlatego też zarządcy tych dróg powinni w treści zawartych porozumień lub umów

w szczególności zadbać o należyte zapewnienie warunków ich naprawy lub odbudowy.

Oddzielną kwestią są przypadki niestosowania się przewoźników do zawartych ustaleń porozumień lub umów i korzystanie z innych tras niż określono w ustaleniach. W takich przypadkach samorządy powinny zobligować odpowiednie służby (Policję, straż gminną, Inspekcję Transportu Drogowego) do szczególnego nadzoru w tym zakresie i wykorzystywać posiadane środki przymusu do wyegzekwowania zawartych ustaleń.

Reasumując, szeroko rozumiana ochrona dróg publicznych mieści się w zadaniach różnych podmiotów administrujących, przede wszystkim organów administracji drogowej, a także Policji, straży gminnej i Inspekcji Transportu Drogowego. Warto dodać, że zadania państwa i samorządu terytorialnego w omawianej sferze dotyczą przede wszystkim jakości dróg i często jest to podstawowe kryterium oceny administracji publicznej przez obywatela – użytkownika drogi publicznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie miasta Bochni w woj. małopolskim
(23782)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie miasta Łańcuta
w woj. podkarpackim (23783)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie miasta Dębicy w woj. podkarpackim
(23784)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie Rzeszowa w woj. podkarpackim
(23785)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Kłaj w woj. małopolskim (23786)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Borzęcin w woj. małopolskim
(23787)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Dębno w woj. małopolskim
(23788)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Brzesko w woj. małopolskim
(23789)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Rzezawa w woj. małopolskim
(23790)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Bochnia w woj. małopolskim
(23791)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Wojnicz w woj. małopolskim
(23792)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Wierzchosławice
w woj. małopolskim (23793)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Żabno w woj. małopolskim
(23794)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Lisia Góra w woj. małopolskim
(23795)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Czarna (pow. dębicki)
w woj. podkarpackim (23796)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Dębica w woj. podkarpackim
(23797)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Świlcza w woj. podkarpackim
(23798)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Sędziszów Małopolski
w woj. podkarpackim (23799)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Ostrów w woj. podkarpackim
(23800)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Żyraków w woj. podkarpackim
(23801)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Białobrzegi
w woj. podkarpackim (23802)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Czarna (pow. łańcucki)
w woj. podkarpackim (23803)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Krasne w woj. podkarpackim
(23804)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Trzebownisko
w woj. podkarpackim (23805)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Łańcut w woj. podkarpackim
(23806)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie uszkodzeń infrastruktury drogowej
na terenie gm. Przeworsk w woj. podkarpackim
(23807)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23781, str. 299.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Czesława Hoca**

**w sprawie okrutnej niesprawiedliwości
wobec stowarzyszenia „Wierzbowa”,
180-osobowej grupy poszkodowanych
przez krakowskiego dewelopera (23808)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Czesława Hoca w sprawie osób poszkodowanych działaniami Firmy Inwestycyjnej Leopard SA w Krakowie, przesłaną w trybie art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 28 lipca 2011 r., uprzejmie informuję.

Poruszona w interpelacji pana posła problematyka była wielokrotnie analizowana przez Departament Sądów Powszechnych na skutek licznych skarg wniesionych przez Stowarzyszenie Poszkodowanych przez Deweloperów Wierzbowa w związku z działaniami podjętymi przez Manchester Securities Corporation w Nowym Jorku w celu zaspokojenia swoich wierzytelności na drodze sądowej. W toku badania wymienionych przez skarżących postępowań sądowych, w tym postępowania w sprawie I C 1842/08 z powództwa M. B. i innych przeciwko syndykowi masy upadłości Firmy Inwestycyjnej Leopard SA w Krakowie w upadłości likwidacyjnej oraz Manchester Securities Corporation w Nowym Jorku o stwierdzenie nieważności czynności prawnych polegających na obciążeniu spornej nieruchomości hipoteką na rzecz Manchester Securities Corporation w Nowym Jorku, do którego nawiązuje pan poseł w swojej interpelacji, Departament Sądów Powszechnych nie stwierdził nieprawidłowości w działaniach sądów podejmujących czynności w oparciu o obowiązujące przepisy prawa. Ocena trafności orzeczeń sądów oraz wiarygodności przeprowadzonych w sprawie dowodów wykracza zaś poza ramy nadzoru administracyjnego sprawowanego przez ministra sprawiedliwości w oparciu o przepisy art. 9 i 39 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.). Jednocześnie uprzejmie informuję, iż od orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 lutego 2011 r. w sprawie I ACa 1128/10, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 czerwca 2010 r. w sprawie I C 1842/08 i oddalającego żądanie pozwu, została już złożona skarga kasacyjna. Po doręczeniu stronie przeciwnej odpisu odpowiedzi na skargę sprawa zostanie przedstawiona Sądowi Najwyższemu, który, zgodnie z art. 7 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, sprawuje nadzór nad działalnością sądów w zakresie orzekania.

Przedstawiając powyższe, wyrażam przekonanie, iż kwestia poruszona w interpelacji pana posła Czesława Hoca została wyjaśniona w sposób wyczerpujący.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Jana Warzechy
i Kazimierza Smolińskiego**

**w sprawie braku przepisów regulujących
eksmisję w stosunku do osób, które nie mają
prawa do lokalu socjalnego (23809)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Jana Warzechy i pana posła Kazimierza Smolińskiego, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r. znak SPS-023-23809/11, w sprawie działań legislacyjnych mających na celu wprowadzenie regulacji zapobiegającej tzw. eksmisji na bruk osób, którym nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego lub zamiennego, uprzejmie przedstawiam następującą odpowiedź.

W wyroku z dnia 4 listopada 2010 r., sygn. akt K 19/06, Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność art. 1046 § 4 K.p.c. z art. 2 i wynikającą z niego zasadą prawidłowej legislacji z art. 45 ust. 1 oraz z art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a ponadto w zakresie, w jakim dotyczy wykonania obowiązku opróżnienia lokalu mieszkalnego orzeczonego wyrokiem sądowym z powodu znechania się nad rodziną, także z art. 71 ust. 1 konstytucji. Rozstrzygnięcie trybunału przewiduje utratę mocy obowiązującej art. 1046 § 4 k.p.c. z upływem 12 (dwunastu) miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (wyrok ogłoszono w Dz. U. Nr 215, poz. 1418 z dnia 16 listopada 2010 r.).

W uzasadnieniu powołanego wyroku trybunał wskazał, że niezbędne jest precyzyjne, jasne uregulowanie praw i obowiązków związanych z zapewnieniem osobie eksmitowanej, niemającej przyznanego prawa do lokalu socjalnego lub zamiennego, pomieszczenia, do którego ma nastąpić przekwaterowanie, rozważenie celowości zróżnicowania standardu pomieszczeń przeznaczonych dla osób, wobec których został orzeczony nakaz eksmisji z lokalu mieszkalnego, i określenie kryteriów tego zróżnicowania, roz-

ważenie dopuszczalności wskazywania pomieszczeń zlokalizowanych w schroniskach czy noclegowniach (zwłaszcza w razie orzeczenia nakazu opróżnienia lokalu mieszkalnego z powodu znęcania się nad rodziną), ustawowe unormowanie wynikających obecnie z konstytucji i art. 1046 § 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.), zwanej dalej „K.p.c.”, obowiązków gmin związanych z zapewnieniem warunków do wykonania eksmisji orzeczonej z powodu znęcania się nad rodziną z równą szczegółowością, jak obowiązków dostarczania przez gminy lokali socjalnych na podstawie ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.), zwanej dalej „u.o.p.l.”. Zdaniem trybunału nowe rozwiązania prawne powinny zostać wprowadzone do art. 1046 K.p.c. lub do u.o.p.l.

Należy wskazać, że w Sejmie toczą się prace nad senackim projektem ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (druk nr 3278). Projekt ten ma na celu realizację postanowienia sygnalizacyjnego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 marca 2008 r., sygn. akt S 2/08, w którym trybunał wskazał na potrzebę podjęcia inicjatywy ustawodawczej w przedmiocie jasnego określenia w u.o.p.l. obowiązków gminy związanych ze wskazaniem tymczasowego pomieszczenia, o którym mowa w art. 1046 § 4 K.p.c. W toku prac nad projektem w sejmowej podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (druk nr 3278) posłowie podjęli decyzję o rozszerzeniu zakresu przedmiotowego projektowanej regulacji i zamieszczeniu w senackim projekcie ustawy propozycji zmiany art. 1046 k.p.c. Przyjęte w dniu 28 lipca 2011 r. sprawozdanie podkomisji nadzwyczajnej o senackim projekcie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (druk nr 3278) zawiera m.in. propozycję nowelizacji art. 1046 K.p.c., mającą na celu realizację wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 listopada 2010 r., sygn. akt K 19/06. Proponowane rozwiązanie nie dopuszcza możliwości prowadzenia tzw. eksmisji na bruk osób, którym nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego lub zamiennego.

Posiedzenie wspólne Komisji Infrastruktury oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej w celu rozpatrzenia sprawozdania podkomisji nadzwyczajnej o senackim projekcie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (druk nr 3278) jest planowane na dzień 17 sierpnia 2011 r.

Przedstawiając powyższe, pragnę wskazać, że do reprezentowania rządu w toku prac parlamentarnych nad senackim projektem ustawy o zmianie usta-

wy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (druk nr 3278) został upoważniony minister infrastruktury. W sejmowych pracach nad tym projektem aktywnie uczestniczą również przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Jana Warzechy**

**w sprawie zwiększających się szkód
w uprawach rolnych wyrządzanych
przez ślimaki nagie (23810)**

Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 28 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23810/11, interpelację posła Jana Warzechy w sprawie zwiększających się szkód w uprawach rolnych wyrządzanych przez ślimaki nagie, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi znany jest problem dotyczący inwazyjnego gatunku ślimaka ślinika luzytańskiego, który od kilkunastu lat rozprzestrzenia się na terenie woj. podkarpackiego, a w ostatnich latach także w innych regionach kraju.

Ślimaki stwarzają poważne problemy w produkcji roślinnej. Dotyczy to prawie wszystkich rodzajów upraw i kilku gatunków ślimaków. Należą do nich: pomrowik plamisty (*D. reticulatum*) i ślinik zmienny (*A. distinctus*), które niszczą głównie plantacje rzepaku ozimego i pszenicy ozimej, oraz ślinik luzytański (*A. lusitanicus*), ślinik wielki (*A. rufus*) i ślinik rdzawy (*A. subfuscus*), które obok uszkodzeń roślin rolniczych wyrządzają poważne szkody w warzywach, roślinach ozdobnych, sadowniczych i zielarskich. Uszkodzenia roślin mogą powodować także inne pomrowiki, śliniki i pomrowy oraz niektóre ślimaki skorupkowe, które występują niekiedy w dużym nasileniu.

Z informacji przekazanych przez Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa wynika, że w bieżącym roku ślimaki nagie nie stanowiły istotnego zagrożenia dla ważnych gospodarczo upraw w kraju – nie były obserwowane wcale lub też uszkodzenia powodowane przez te organizmy nie przekraczały ekonomicznej szkodliwości.

Uchwałą nr 260/2005 Rady Ministrów z dnia 5 października 2005 r. w sprawie ustanowienia programu wieloletniego „Ochrona roślin uprawnych z uwzględnieniem bezpieczeństwa żywności oraz

ograniczenia strat w plonach i zagrożeń dla zdrowia ludzi, zwierząt domowych i środowiska” temat dotyczący zapobiegania rozprzestrzeniania się gatunków inwazyjnych, w tym ślimaka luzytańskiego, włączony został do prac naukowych Instytutu Ochrony Roślin – Państwowego Instytutu Badawczego (IOR – PIB) w Poznaniu.

Prowadzone w IOR – PIB wieloletnie badania nad tą grupą szkodników są podstawą opracowania metod ich zwalczania, które na bieżąco są upowszechniane w licznych publikacjach naukowych i popularnonaukowych oraz w formie elektronicznej na stronie internetowej instytutu. W związku z często masowym występowaniem ślimaków w agrocenozach konieczne jest ich zwalczanie za pomocą wszelkich dostępnych metod: profilaktycznych, agrotechnicznych, biologicznych i chemicznych, które ograniczają nadmierny ich rozwój i chronią uprawy roślin przed szkodami.

Jak wynika z przeprowadzonych przez IOR – PIB badań, tylko łączne stosowanie wypracowanych metod profilaktycznych, uprawowych, agrotechnicznych i chemicznych na całym obszarze, we wszystkich miejscach występowania tego szkodnika, pozwala na ograniczenie liczebności jego populacji. Ze względu na ekspansywność ślimaka luzytańskiego jednostkowe stosowanie zalecanych metod jest nieskuteczne. Aby nie dopuścić do rozrodu i nadmiernego rozwoju ślimaków, zabiegi zwalczania ślimaków należy podejmować na początku sezonu wegetacyjnego, po przekroczeniu progów szkodliwości. Ocenia się, że proste zabiegi polegające na usuwaniu ślimaków i likwidacji miejsc ich bytowania poprzez ich zbieranie i niszczenie, wykaszanie miedz i rowów, osuszanie pól, podorywkę, bronowanie, wałowanie gleby, usuwanie chwastów z upraw, itp., mogą ograniczyć liczebność ślimaków o ponad połowę.

Bardzo przydatny w ograniczaniu uszkodzeń roślin na małych powierzchniach jest biopestycyd Nemaslug (Becker Underwood, Anglia). Zawiera on wyselekcjonowaną rasę nicienia *Phasmarhabditis hermaphrodita*, który może powodować śmierć ślimaków w ciągu 7–10 dni po jego aplikacji. Nemaslug jest bezpieczny dla ludzi i zwierząt i może być stosowany w uprawach roślin ogrodniczych i rolniczych. Ocena skuteczności w zwalczaniu polskich populacji różnych gatunków ślimaków jest celem aktualnie prowadzonych w IOR – PIB badań.

Zabiegi chemicznego zwalczania ślimaków w uprawach roślin, zarówno na dużych, jak i na małych powierzchniach, prowadzi się za pomocą granulowanych moluskocydów. Zawierają one substancje aktywne – metaldehyd lub metiokarb, które działają na ślimaki żołądkowo i kontaktowo. W chwili obecnej zarejestrowane są trzy granulowane moluskocydy z metaldehydem (Glanzit 06 GB, Snacol 05 GB, Ślimax 04 GB), jeden z metiokarbem (Mesurol Alimax 02 RB). Granulowane moluskocydy są bardzo skuteczne w zwalczaniu ślimaków, pod warunkiem właściwego ich stosowania. Warunkiem wysokiej sku-

teczności ich działania jest dobranie, na podstawie prowadzonego w uprawach roślin monitoringu nasilenia występowania ślimaków oraz warunków uprawowych, pogodowych i glebowych, odpowiedniego terminu ich stosowania oraz właściwej techniki wykonania zabiegu.

Od kilku lat w IOR – PIB prowadzone są badania nad różnymi substancjami aktywnymi i technikami ich stosowania w ograniczaniu szkód powodowanych przez ślimaki w uprawach roślin. Są to substancje pochodzenia naturalnego, substancje aktywne różnych zarejestrowanych środków ochrony roślin, jak i związki chemiczne pochodzenia roślinnego i zwierzęcego. Wyniki tych badań są sukcesywnie przedstawiane przez pracowników IOR – PIB w różnych publikacjach naukowych. W roku bieżącym podjęto nowatorskie w świecie badania nad nową generacją związków chemicznych – cieczami jonowymi – w celu oceny ich aktywności działania na ślimaki. Uzyskane wyniki testów z różnymi substancjami są zachęcające, jednak badania te wymagają znacznego rozszerzenia.

Szczegółowe informacje dotyczące aktualnych metod ograniczania liczebności populacji ślimaków i wyrządzanych przez nie szkód w uprawach roślin zamieszczone są w podanych poniżej publikacjach:

— Kozłowski J., 2008 r., „Obcy inwazyjny ślimak nagi ślimak luzytański – *Arion lusitanicus*. Charakterystyka, metody zwalczania i rejestracji stanowisk występowania w Polsce”, *Rozpr. Nauk. Inst. Ochr. Roślin – PIB* 17, 48 ss., ISSN 1730038X,

— Kozłowski J., 2008 r., „Ślimak luzytański – *Arion lusitanicus mabille*”, s. 112–117. W: „Poradnik sygnalizatora ochrony rzepaku”, Walczak F. (red.), Instytut Ochrony Roślin – PIB Poznań, 153 ss., ISBN 978-83-89867-29-2,

— Kozłowski J., 2008 r., „Pomrowik plamisty – *Deroceras reticulatum*” (O.F. Müller), s. 118–124. W: „Poradnik sygnalizatora ochrony rzepaku”, Walczak F. (red.), Instytut Ochrony Roślin – PIB Poznań, 153 ss., ISBN 978-83-89867-29-2,

— Kozłowski J., 2009 r., „Pomrowiki, ślimaki i inne groźne ślimaki”, *Rolnik Dzierżawca* 10 (151), s. 56–58,

— Kozłowski J., 2010 r., „Ślimaki nagie w uprawach. Klucz do identyfikacji. Metody zwalczania.”, *Inst. Ochr. Roślin – PIB Poznań*, 63 ss.,

— Walczak F., Kozłowski J., Jakubowska M., Roik K., Złotkowski J., 2010 r., „Modernizacja i aktualizacja metodyk do prowadzenia monitoringu dla celów krótko i długoterminowego prognozowania agrofagów”, s. 219–243,

— Kozłowski J., 2010 r., „Coraz groźniejsze ślimaki”, *Top Agrar Polska* 8, s. 96–98,

— Kozłowski J., 2011 r., „Zwalczanie ślimaków w uprawach roślin”, *Nowa Wieś Europejska* 101, s. 28–30.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi informuje, że działania zmierzające do zminimalizowania strat powodowanych przez ślimaki w uprawach polowych

roślin rolniczych i ogrodniczych podjęła również Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa. W celu zminimalizowania ewentualnych strat podejmowane były działania mające na celu ograniczenie zagrożenia ze strony ślimaków nagich, głównie w województwach południowych, gdzie obserwowana była większa presja ze strony tych szkodników. Wojewódzcy inspektorzy ochrony roślin i nasiennictwa przekazywali zainteresowanym podmiotom informacje na temat szkodliwości ślimaków nagich i metod ich zwalczania. Informacje te zawarte były m.in. w komunikatach, które zamieszczano na stronach internetowych wojewódzkich inspektoratów ochrony roślin i nasiennictwa, wywieszano na tablicach informacyjnych oraz przekazywano do instytucji i podmiotów działających w obszarze rolnictwa (województwa: dolnośląskie, małopolskie, opolskie, podkarpackie, łódzkie), ogłoszeniach zamieszczanych w lokalnych środkach przekazu (województwa: małopolskie, opolskie), ulotkach dystrybuowanych wśród zainteresowanych podmiotów (woj. małopolskie) oraz w formie indywidualnych porad udzielanych w trakcie prowadzonych czynności kontrolnych. W 2010 r. przeprowadzono również przez pracowników Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Roślin i Nasiennictwa w Krakowie szkolenie dla rolników w zakresie biologii, szkodliwości oraz metod walki ze ślimakami.

Minister
Marek Sawicki

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Barbary Bartuś
i Roberta Telusa**

**w sprawie obcokrajowców zajmujących się
nielegalnym handlem na targowiskach (23811)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23811/11), przekazującego interpelację posłów na Sejm RP pani Barbary Bartuś oraz pana Roberta Telusa w sprawie obcokrajowców zajmujących się nielegalnym handlem na targowiskach, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 85 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 234, poz. 1694, z późn. zm.) organy Straży Granicznej i Policji sprawują kontrolę legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto szef Urzędu do Spraw

Cudzoziemców i wojewoda mogą sprawować kontrolę legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie niezbędnym do prowadzenia przez te organy postępowań w sprawach cudzoziemców. Kontrolę legalności pobytu mogą sprawować również organy Służby Celnej.

Przeprowadzając kontrolę, funkcjonariusze lub pracownicy ww. organów mogą żądać okazania przez cudzoziemca dokumentów i zezwoleń uprawniających do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, środków utrzymania na czas trwania planowanego pobytu oraz na powrót do państwa pochodzenia lub na tranzyt albo dokumentu potwierdzającego możliwość uzyskania takich środków zgodnie z prawem, dokumentów uprawniających cudzoziemca do wykonywania pracy, prowadzenia działalności gospodarczej oraz powierzenia wykonywania pracy cudzoziemcowi.

Szczegółowy sposób przeprowadzania kontroli legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z uwzględnieniem okoliczności jej przeprowadzania, rodzaju kontrolowanych dokumentów oraz sposobu i zakresu dokumentowania czynności związanych z przeprowadzaną kontrolą, określa rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie sposobu przeprowadzania kontroli legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 207, poz. 1600).

Podczas kontroli cudzoziemiec wzywany jest do okazania dokumentów, które zostały ujęte w art. 85 ust. 2 ww. ustawy w katalogu o charakterze otwartym, pozwalających zweryfikować charakter jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Wskazane powyżej przepisy nakładają ponadto na kontrolującego obowiązek sporządzenia protokołu z czynności kontrolnych w przypadku stwierdzenia nielegalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W myśl art. 101 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach cudzoziemiec, wobec którego zachodzą okoliczności uzasadniające wydanie decyzji o wydaleniu albo który uchyla się od wykonania obowiązków określonych w decyzji o wydaleniu, może być zatrzymany na okres nie dłuższy niż 48 godzin (okoliczności uzasadniające wydanie decyzji o wydaleniu zostały określone w art. 88 ust. 1 ww. ustawy). Następnie organy Straży Granicznej na podstawie art. 92 ust. 1 ww. ustawy o cudzoziemcach zwracają się do wojewody o wydanie decyzji o wydaleniu cudzoziemca z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na podstawie art. 98 ust. 1 ww. ustawy zobowiązują cudzoziemca do opuszczenia tego terytorium (w przypadkach określonych w art. 97 ust. 1 ww. ustawy o cudzoziemcach).

Jeżeli jest to niezbędne dla właściwego przebiegu postępowania o wydalenie z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, organy Straży Granicznej wnioskujeją do sądu o umieszczenie cudzoziemca w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców lub areszcie w celu wydalenia – do czasu realizacji decyzji o wydaleniu.

W ramach przeciwdziałania nielegalnej migracji Straż Graniczna prowadzi również kontrole, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 13a ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 116, poz. 675, z późn. zm.), tj. kontrole legalności wykonywania pracy przez cudzoziemców, prowadzenia działalności gospodarczej przez cudzoziemców, powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom. Oprócz Straży Granicznej również Państwowa Inspekcja Pracy posiada kompetencję – zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. Nr 89, poz. 589, z późn. zm.) – do sprawowania kontroli w zakresie legalności zatrudnienia, innej pracy zarobkowej oraz wykonywania pracy przez cudzoziemców.

Szczegółowy tryb przeprowadzania tego rodzaju kontroli przez funkcjonariuszy Straży Granicznej został określony w rozdziale 3 ustawy o Straży Granicznej, a także w rozporządzeniu ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 20 lutego 2009 r. w sprawie przeprowadzania przez funkcjonariuszy Straży Granicznej kontroli legalności wykonywania pracy przez cudzoziemców, prowadzenia działalności gospodarczej przez cudzoziemców oraz powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom (Dz. U. Nr 36, poz. 284).

Kontrolą mogą być objęci pracodawcy, przedsiębiorcy niezatrudniający pracownika i inne instytucje, a także, w przypadku uzasadnionego podejrzenia naruszenia przepisów prawa, osoby fizyczne. Nielegalne wykonywanie pracy przez cudzoziemca albo podjęcie działalności gospodarczej niezgodnie z przepisami prawa obowiązującymi w tym zakresie w Rzeczypospolitej Polskiej jest jedną z okoliczności (wskazaną w art. 88 ust. 1 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach), których wystąpienie skutkuje wszczęciem procedury zmierzającej do jego wydalenia lub zobowiązania do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) nielegalne wykonywanie pracy przez cudzoziemca oznacza wykonywanie pracy przez cudzoziemca, który nie posiada ważnej wizy lub innego dokumentu uprawniającego go do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub którego podstawa pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie uprawnia do wykonywania pracy, lub który wykonuje pracę bez zezwolenia, w przypadkach gdy jest ono wymagane, lub na innych warunkach lub na innym stanowisku niż określone w zezwoleniu na pracę, z zastrzeżeniem art. 88i tej ustawy, lub bez zawarcia wymaganych umów o pracę albo umów cywilnoprawnych.

W art. 120 ww. ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy zostały określone sankcje w postaci kary grzywny grożące zarówno pracodawcy, jak też pracownikowi cudzoziemcowi w przypadku stwierdzenia przez organy właściwe do przepro-

wadzenia kontroli naruszeń przepisów dotyczących powierzania i wykonywania cudzoziemcom pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z art. 10d ust. 21 ustawy o Straży Granicznej w przypadku stwierdzenia w toku kontroli naruszenia przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy organ Straży Granicznej dokonujący kontroli występuje z wnioskiem do właściwego sądu rejonowego o ukaranie osób odpowiedzialnych za stwierdzone nieprawidłowości.

Odnosząc się do kwestii kontroli prowadzenia działalności gospodarczej przez cudzoziemców, należy podkreślić, iż organy Straży Granicznej są uprawnione do jej przeprowadzania w zakresie spełnienia warunków niezbędnych do jej wykonywania (takich jak: wymagane zgłoszenie do ewidencji działalności gospodarczej, wpis do rejestru działalności regulowanej lub wymagana koncesja albo zezwolenie). Za niespełnienie ww. wymogów grozi, zgodnie z art. 60¹ § 1 i 2 Kodeksu wykroczeń, kara ograniczenia wolności albo grzywny.

Jednocześnie, zgodnie z art. 10d ust. 23 ustawy o Straży Granicznej, organ dokonujący kontroli zawiadamia o podejrzeniu naruszenia przepisów prawa właściwe organy, w szczególności:

- Zakład Ubezpieczeń Społecznych – w przypadku naruszenia przepisów w zakresie ubezpieczeń społecznych oraz składek na Fundusz Pracy,
- Państwową Inspekcję Pracy – w przypadku naruszenia przepisów prawa pracy,
- urząd kontroli skarbowej – w przypadku naruszenia przepisów prawa podatkowego,
- Służbę Celną – w przypadku naruszenia przepisów prawa celnego,
- Policję lub Prokuraturę – w przypadku podejrzenia popełnienia czynu zabronionego.

Ponadto, w myśl art. 128 ust. 2 i 3 ww. ustawy o cudzoziemcach, dane cudzoziemca, wobec którego została wydana ostateczna decyzja o zobowiązaniu do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub ostateczna decyzja o wydaleniu, przechowywane są w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany przez okres 1 roku (decyzja o zobowiązaniu) lub 3 i 5 lat (decyzja o wydaleniu). Zgodnie z art. 134a ustawy o cudzoziemcach dane cudzoziemca przechowywane w wykazie w związku z wydaniem decyzji o wydaleniu są przekazywane do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu na okres przechowywania ich w wykazie.

Kontrole Straży Granicznej w zakresie legalności pobytu i/lub zatrudnienia cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podejmowane są zarówno w formie działań planowych, jak również doraźnych, na podstawie informacji uzyskiwanych z innych instytucji lub urzędów, a także napływających sygnałów świadczących o nieprzestrzeganiu przepisów dotyczących legalności pobytu i/lub wykonywania pracy przez cudzoziemców oraz prowadzenia działalności gospodarczej przez cudzoziemców.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej handlu przez cudzoziemców na targowisku w miejscowości Gorlice, uprzejmie informuję, że rejon powiatu gorlickiego stanowi rejon służbowej odpowiedzialności placówki Straży Granicznej w Piwnicznej-Zdroju. Z informacji przekazanych przez Komendę Główną Straży Granicznej wynika, iż funkcjonariusze tej placówki na bieżąco realizują działania monitorujące sytuację, a także prowadzą rozpoznanie migracyjne, przeprowadzają kontrolę legalności wykonywania pracy, powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom, prowadzenia działalności gospodarczej przez cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przeprowadzają kontrole legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Z rozpoznania prowadzonego przez funkcjonariuszy placówki Straży Granicznej w Piwnicznej-Zdroju wynika, że w rejonie targowiska w Gorlicach oprócz obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, cudzoziemców pochodzących z Ukrainy, Armenii, Chin i Nigerii handel prowadzą również obywatele Bułgarii i Rumunii, którzy są obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej mogącymi podejmować i wykonywać działalność gospodarczą na takich samych zasadach, jak obywatele Rzeczypospolitej Polskiej. W trakcie przeprowadzonych kontroli nie stwierdzono naruszeń obowiązujących przepisów prawa, w tym również w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej.

Komenda Główna Straży Granicznej poinformowała ponadto, iż w dniu 15 października 2010 r. Zrzeszenie Handlowców Ziemi Gorlickiej zorganizowało spotkanie – debatę na temat „Prowadzenie handlu przez obywateli Bułgarii na terenie bazaru w Gorlicach”. Podczas spotkania zostały wskazane różne możliwości działań kontrolnych w odniesieniu do cudzoziemców prowadzących handel na placu targowym w Gorlicach. Przedstawiciele organów kontrolnych podkreślali, że z posiadanych danych wynika, iż obywatele Bułgarii prowadzą działalność gospodarczą legalnie i w związku z tym nie ma podstaw do ich karania. Przedstawiciel Karpackiego Oddziału Straży Granicznej poinformował, iż obywatele Bułgarii od dnia 1 stycznia 2007 r. należą do grupy obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, których zasady wjazdu, pobytu i wyjazdu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej regulują przepisy ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 144, poz. 1043, z późn. zm.), a także przywołał treść art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.), zgodnie z którym osoby zagraniczne z państw członkowskich UE mogą podejmować i wykonywać działalność gospodarczą na takich samych zasadach, jak obywatele polscy.

W tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z art. 66 ust. 1 ww. ustawy o wjeździe na terytorium Rzeczy-

pospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin obywatelowi UE lub członkowi rodziny niebędącemu obywatelem UE, którzy nie posiadają prawa stałego pobytu, może być wydana decyzja o wydaleniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku gdy ich pobyt na tym terytorium stanowi zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub zdrowia publicznego. Natomiast zgodnie z art. 67 ww. ustawy obywatelowi UE lub członkowi rodziny niebędącemu obywatelem UE, którzy posiadają prawo stałego pobytu, decyzja o wydaleniu może być wydana, w przypadku gdy ich pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanowi poważne zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. W myśl art. 68a ww. ustawy decyzja o wydaleniu powinna uwzględniać zasadę proporcjonalności i opierać się wyłącznie na zachowaniu danej osoby, które stanowi rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla interesu społecznego. Zasady proporcjonalności nie stosuje się, w przypadku gdy pobyt obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE stanowi zagrożenie dla zdrowia publicznego. Wcześniejsza karalność nie może stanowić samoistnej podstawy do podjęcia decyzji o wydaleniu. Na zagrożenia, o których mowa powyżej, nie można powoływać się dla celów gospodarczych. Organy Straży Granicznej w przypadku stwierdzenia okoliczności uzasadniających wydanie wobec cudzoziemca decyzji o wydaleniu zobowiązane są – na podstawie zgromadzonych dowodów – do prawnego i faktycznego uzasadnienia wniosku kierowanego w tym zakresie do wojewody.

Przedstawiając powyższe, należy stwierdzić, iż Straż Graniczna w związku z posiadanymi uprawnieniami oprócz kontroli legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej również w coraz szerszym zakresie dokonuje kontroli legalności wykonywania pracy przez cudzoziemców, prowadzenia działalności gospodarczej przez cudzoziemców, powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż przepisy regulujące kwestie wjazdu, pobytu i wyjazdu cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa członkowskiego UE znajdującego się w obszarze Schengen w znacznej mierze są uregulowaniami, których kształt wynika z dorobku prawnego Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Barbary Bartuś
i Roberta Telusa

w sprawie negatywnych skutków wejścia
w życie nowelizacji ustawy o rehabilitacji
zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu
osób niepełnosprawnych (23812)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłów Barbary Bartuś i Roberta Telusa (znak: SPS-023-23812/11) z dnia 18 lipca 2011 r., uprzejmie wyjaśniam.

Stosownie do art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475) wpłaty, o których mowa w art. 21 ustawy, ulegają obniżeniu z tytułu zakupu usługi, z wyłączeniem handlu, lub produkcji pracodawcy zatrudniającego co najmniej 25 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy, który osiąga wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych będących:

1) osobami niepełnosprawnymi zaliczonymi do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności lub

2) osobami niewidomymi, psychicznie chorymi lub upośledzonymi umysłowo lub osobami z całościowymi zaburzeniami rozwojowymi lub epilepsją zaliczonymi do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności

– w wysokości co najmniej 30%.

Jak wynika z uzasadnienia do ustawy z dnia 29 października 2010 r., ustawodawca, uchwalając zmianę art. 22 ust. 1, przyjął zasadę ochrony najsłabszych grup niepełnosprawnych (zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności, jak również osób niewidomych, psychicznie chorych lub upośledzonych umysłowo lub osób z całościowymi zaburzeniami rozwojowymi lub epilepsją zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności) poprzez premiowanie pracodawców zatrudniających osoby, które mają największe trudności w funkcjonowaniu na rynku pracy (uatrakcyjnianie kooperacji z tymi pracodawcami).

Wzrost zatrudnienia osób niepełnosprawnych na otwartym rynku pracy, na co zwrócili państwo posłowie w interpelacji uwagę, należy potraktować jako niewątpliwy prozatrudnieniowy i integracyjny skutek wprowadzonej nowelizacji. Nie można przy tym zgodzić się, że na skutek zmiany brzmienia art. 22 ust. 1 ustawy o rehabilitacji (...) zakłady pracy chronionej utraciły uprawnienia do wystawiania informacji o zmniejszeniu wpłat na Państwowy Fundusz Re-

habilitacji Osób Niepełnosprawnych. Dotyczy to jedynie tych zakładów, które nie spełniają warunków określonych w art. 22 ust. 1 ww. ustawy.

W przypadku takich zakładów nic nie stoi na przeszkodzie w ukształtowaniu ich polityki kadrowej w sposób zapewniający docelowe spełnienie tych warunków. Na marginesie powyższego należy zauważyć, że zawieranie z osobami niepełnosprawnymi umów cywilnoprawnych nie uprawnia pracodawców do wystawiania informacji o zmniejszeniu wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Art. 22 ust. 1 ustawy o rehabilitacji (...) posługuje się pojęciem pracownika, które na mocy odesłania zawartego w art. 62 tej ustawy w związku z art. 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (t.j. Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, ze zm.) oznacza osobę zatrudnioną na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę.

Ewentualne prace legislacyjne nad zmianą art. 22 ust. 1 ustawy o rehabilitacji (...) muszą być poprzedzone wnikliwą analizą konsekwencji nowelizacji dla budżetu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, a także dla osób niepełnosprawnych zaliczonych do osób o umiarkowanym lub znacznym stopniu niepełnosprawności z tzw. schorzeniami specjalnymi (szczególnymi), które w wyniku zmiany tego przepisu mogą mieć mniejsze szanse na zatrudnienie.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

ministra pracy i polityki społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Andrzeja Ćwierza

w sprawie projektu ustawy o świadczeniu
substytucyjnym, które przysługuje osobom
represjonowanym przez ZSRR
w latach 1939–1956 (23815)

W odpowiedzi na przysłaną przy piśmie z dnia 28 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23815/11) interpelację posła Andrzeja Ćwierza dotyczącą projektu ustawy o świadczeniu substytucyjnym przysługującym osobom represjonowanym przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich w latach 1939–1956 – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Wniesiony przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy zakłada przyznanie osobom represjonowanym w latach 1939–1956 przez Związek

Socjalistycznych Republik Radzieckich świadczenia substytucyjnego w kwocie 400 zł za każdy pełny miesiąc trwania represji, łącznie nie więcej niż 30 000 zł. Do projektu rząd przy piśmie z dnia 24 czerwca 2009 r. przedstawił negatywne stanowisko, wskazując, że osobom, o których w nim mowa, przysługują uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371, z późn. zm.).

W ramach tych uprawnień zainteresowani otrzymują dodatek kombatancki, ryczałt energetyczny, dodatek kompensacyjny oraz 37% ulgi w komunikacji krajowej przy przejazdach środkami publicznego transportu zbiorowego.

Ponadto osobom tym przysługuje:

— 50% ulgi przy przejazdach miejskimi środkami komunikacji,

— pierwszeństwo w skorzystaniu ze środowiskowej opieki socjalnej czy uzyskaniu miejsca w domu pomocy społecznej,

— zaliczenie okresu podlegania represjom do okresów zatrudnienia, od których zależy przyznanie lub wysokość świadczeń przysługujących pracownikom od pracodawcy,

— prawo do zwiększenia urlopu wypoczynkowego o 10 dni roboczych, o ile korzystają z urlopu w wymiarze nieprzekraczającym 26 dni roboczych w roku,

— prawo do wcześniejszego przejścia na emeryturę dla ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 r., tj. po osiągnięciu 55 lat przez kobiety i 60 lat przez mężczyznę, jeżeli posiadają okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury,

— rozwiązanie z tymi osobami stosunku pracy w okresie 2 lat przed osiągnięciem wieku uprawniającego do wcześniejszego przejścia na emeryturę wymaga zgody starosty.

Dodatkowo w przypadku osób, które wskutek represji stały się niezdolne do pracy, przysługują świadczenia pieniężne oraz uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87, z późn. zm.), jak przykładowo: renta inwalidy wojennego, niżki komunikacyjne, zwolnienia z opłat abonamentowych za odbiorniki radiowe i telewizyjne.

Ostatnio Sejm przepisami ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego rozszerzył uprawnienia środowiska kombatanckiego poprzez rezygnację z uciążliwego dla kombatantów, starających się o pomoc pieniężną, obowiązku przedstawienia stanowiska kierownika ośrodka pomocy społecznej. Ponadto tym samym aktem prawnym umożliwiono pośmiertne mianowanie na wyższy stopień wojskowy w uznaniu zasług z tytułu udziału w walkach o niepodległość państwa polskiego lub

w uznaniu szczególnych zasług z tytułu działalności na rzecz suwerennej i demokratycznej Polski.

Niezależnie od tego należy mieć na względzie, że istnieje wiele grup społecznych, jak na przykład cywilne ofiary wojny, małoletnie ofiary wojny czy też represjonowani przez PRL i stan wojenny, którym nie przyznano zadośćuczynienia w żadnej formie. Z tego względu przyznawanie dalszych przywilejów tym, którzy już posiadają liczne uprawnienia, godzi w zasadę sprawiedliwości społecznej oraz zasadę równości wobec prawa.

Uważam, że stanowisko rządu z dnia 24 czerwca 2009 r. w sprawie omawianego projektu – zwłaszcza wobec przyjętej z mojej inicjatywy ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego – jest w pełni zasadne i nadal aktualne.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie obowiązku zdawania legitymacji
studenckich w dniu obrony prac dyplomowych
(23818)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy w sprawie obowiązku zdawania legitymacji studenckich w dniu obrony prac dyplomowych (nr SPS-023-23818/11), pragnę przekazać, że z dniem 1 października br. wejdzie w życie art. 167 ust. 2a ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.), zgodnie z którym „osoba, która ukończyła studia pierwszego stopnia, zachowuje prawa studenta do dnia 31 października roku, w którym ukończyła te studia”. W związku z powyższym w projekcie nowego rozporządzenia w sprawie dokumentacji przebiegu studiów odstąpiono od obowiązku zwrotu legitymacji studenckich przez studentów.

Przewiduję, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 października br.

Łączę wyrazy szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Marciniak

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie ułatwienia dostępu do kursów
pedagogicznych podczas studiów (23819)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy w sprawie ułatwienia dostępu do kursów pedagogicznych podczas studiów (nr SPS-023-23819/11), pragnę wyjaśnić, co następuje.

Wymogi dotyczące kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela w szkołach wyższych określa rozporządzenie ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 7 września 2004 r. w sprawie standardów kształcenia nauczycieli (Dz. U. Nr 207, poz. 2110). Standardy, uwzględniające m.in. wymagania w zakresie liczby godzin zajęć z przedmiotów kształcenia nauczycielskiego (psychologia, pedagogika, dydaktyka przedmiotowa, przedmioty uzupełniające), stanowią w części ogólnej, że szkoły wyższe prowadzą kształcenie nauczycieli w ramach specjalizacji nauczycielskiej na studiach wyższych oraz na studiach podyplomowych. W przypadku specjalizacji nauczycielskiej ww. przedmioty mają więc charakter obowiązkowy.

Pragnę również wyjaśnić, że jeżeli specjalizacja nauczycielska ma charakter dodatkowy – w stosunku do specjalności głównej – w przypadku uczelni publicznych zastosowanie ma art. 99 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.), zgodnie z którym uczelnie publiczne mogą pobierać opłaty za świadczone usługi edukacyjne związane z prowadzeniem zajęć nieobjętych planem studiów. Ich wysokość uczelnia publiczna określa samodzielnie – przepisy nie przewidują kompetencji ministra nauki i szkolnictwa wyższego w tym zakresie. Zgodnie zaś z art. 99 ust. 4 ustawy wysokość opłat w uczelniach niepublicznych określa organ wskazany w jej statucie.

Nadto uprzejmie wyjaśniam, iż od dnia 1 października 2011 r. sprawami ograniczania barier w dostępie do wykonywania zawodu zgodnego z kierunkiem studiów absolwenta będzie zajmował się specjalnie do tego powołany rzecznik praw absolwenta, który będzie dokonywał analizy sytuacji absolwentów na rynku pracy i stopnia ich dostępu do określonych zawodów. Wynikające z powyższych analiz wnioski będą przedstawiane Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz ministrowi właściwemu do spraw szkolnictwa wyższego.

Pozwolę sobie jednocześnie nadmienić, że minister nauki i szkolnictwa wyższego nie ma kompeten-

cji w sprawie kursów organizowanych poza uczelniami przez podmioty zewnętrzne.

Łączę wyrazy szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Marciniak

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie zapewnienia skutecznego
dochodzenia wierzytelności po likwidacji
obowiązku meldunkowego (23824)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23824/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Krzysztofa Brejzy w sprawie zapewnienia skutecznego dochodzenia wierzytelności po likwidacji obowiązku meldunkowego, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż kwestie związane z realizacją przez obywatela obowiązku meldunkowego reguluje rozdział 4 pt. „Obowiązek meldunkowy obywateli polskich” ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. Nr 217, poz. 1427, z późn. zm.).

Istotą przewidzianego w ww. ustawie zniesienia z dniem 1 stycznia 2014 r. obowiązku meldunkowego oraz usunięcia danych obywateli dotyczących miejsca zameldowania z rejestru PESEL jest likwidacja obowiązku informowania przez obywateli organów administracji publicznej o każdorazowej zmianie miejsca zamieszkania, jako odrębnej instytucji prawnej. Zniesienie obowiązku meldunkowego stanowi z jednej strony wykonanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2002 r. (sygn. akt K20/01) stwierdzającego, że: „ewidencja ludności służy zbieraniu informacji w zakresie danych o miejscu zamieszkania i pobytu osób, a więc rejestracji stanu faktycznego, a nie stanu prawnego. Nie jest ona formą kontroli nad legalnością zamieszkania i pobytu”, z drugiej strony jest wynikiem oczekiwań kierowanych przez społeczeństwo wobec państwa. Jak wynika z uzasadnienia do ustawy o ewidencji ludności: „Projektodawca niniejszej ustawy uznał takie rozwiązanie za zdecydowanie nadmiernie biurokratyczne i charakterystyczne dla ustroju Polski sprzed 1990 r. i nieodpowiadające współczesnym realiom demokratycznego państwa prawa”. Zgodnie bowiem z art. 52 ust. 1 Konstytucji RP każdemu zapewnia się wolność

poruszania się po terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz wyboru miejsca zamieszkania i pobytu.

Wydaje się wątpliwym, aby zniesienie z dniem 1 stycznia 2014 r. obowiązku meldunkowego miało negatywny wpływ na kwestie prawne związane z relacjami pomiędzy podmiotami uczestniczącymi w obrocie gospodarczym. W przypadku ewentualnego wejścia na drogę postępowania sądowego źródłem wskazania, w odniesieniu do osoby fizycznej – miejsca zamieszkania, a w przypadku przedsiębiorcy – siedziby, co do zasady pozostaje bowiem treść komparacji umowy, w oparciu o postanowienia której rozszczenie jest formułowane.

Zaznaczyć przy tym należy, że w odniesieniu do podmiotów, na które nałożony został obowiązek wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego, tj. m.in. przedsiębiorców, stowarzyszeń, organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, istnieje możliwość ustalenia siedziby danego podmiotu poprzez pozyskanie informacji z Krajowego Rejestru Sądowego. Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (t.j.: Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186, z późn. zm.) rejestr jest jawny i każdy ma prawo dostępu do danych zawartych w nim za pośrednictwem centralnej informacji. Każdy ma prawo otrzymać, również drogą elektroniczną, poświadczone odpisy, wyciągi, zaświadczenia i informacje z rejestru. Przedsiębiorcy będący osobami fizycznymi podlegają zaś – zgodnie z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j.: Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.) – wpisowi do ewidencji działalności gospodarczej. Jedną z informacji podlegających ujawnieniu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) jest oznaczenie miejsca zamieszkania i adresu, wskazanie adresu do doręczeń przedsiębiorcy oraz adresu, pod którym jest wykonywana działalność gospodarcza, a jeżeli przedsiębiorca wykonuje działalność poza miejscem zamieszkania – adresu głównego miejsca wykonywania działalności i oddziału, jeżeli został utworzony; dane te są zgodne z oznaczeniami kodowymi przyjętymi w krajowym rejestrze urzędowym podziału terytorialnego kraju (art. 25 ust. 1 pkt 5 ww. ustawy). W świetle art. 38 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej dane i informacje udostępniane przez CEIDG są jawne. Każdy ma prawo dostępu do danych i informacji udostępnianych przez CEIDG.

Należy wskazać, że zgodnie z art. 133 § 2a Kodeksu postępowania cywilnego pisma procesowe dla przedsiębiorców i wspólników spółek handlowych, wpisanych do rejestru sądowego na podstawie odrębnych przepisów, doręcza się na adres podany w rejestrze, chyba że strona wskazała inny adres dla doręczeń. Jeżeli ostatni wpisany adres został wykreślony jako niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy i nie zgłoszono wniosku o wpis nowego adresu, adres wykreślony jest uważany za adres podany w rejestrze. Pisma dla osób prawnych, organizacji, osób fizycz-

nych podlegających wpisowi do rejestru albo ewidencji na podstawie odrębnych przepisów – w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających z uwagi na nieujawnienie w rejestrze albo w ewidencji zmiany adresu, a w przypadku osób fizycznych miejsca zamieszkania i adresu – pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowe miejsce zamieszkania i adres są sądowi znane (art. 139 § 3 K.p.c.).

W tym miejscu podkreślić należy, iż istnienie obowiązku meldunkowego nie dawało i nie daje pewności prawdziwości danych, co do miejsca stałego pobytu danej osoby. Należy pamiętać, że na gruncie przepisów obowiązującej do dnia 24 września 2010 r. ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (t.j.: Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 993, z późn. zm.) obowiązek meldunkowy był raczej rejestracją stanu prawnego, nie zaś stanu faktycznego. Istniało zjawisko fikcji meldunkowej i tzw. pozornej bezdomności, dlatego też trudno przyznać, że zbieranie danych w zakresie miejsca stałego lub czasowego pobytu obywatela gwarantuje obecnie skuteczność ustalenia rzeczywistego miejsca stałego pobytu osoby poszukiwanej. Jak wynika z uzasadnienia do ustawy: „Jednym z głównych założeń prezentowanego projektu ustawy o ewidencji ludności była budowa na poziomie centralnym pierwszego, w pełni referencyjnego rejestru danych, zawierającego wiarygodne dane. Przyjęcie rozwiązań prawnych zawartych w przedstawionym projekcie pozwoli na zapewnienie dostępu do aktualnych i wiarygodnych danych szerokiemu kręgowi odbiorców, jak również zapewni wiarygodność pobieranych danych”.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż przed powstaniem projektu nowej ustawy o ewidencji ludności pismem z dnia 22 stycznia 2008 r. zwrócono się do wszystkich resortów z prośbą o przeanalizowanie i wskazanie, jaki zakres zmian (szeroko rozumianych, tj. prawnych, organizacyjnych, infrastrukturalnych i finansowych) wywołałoby zniesienie obowiązku meldunkowego w obszarze właściwości danego resortu. Przedstawiona w ww. piśmie idea zniesienia obowiązku meldunkowego spotkała się z pozytywnym odzewem, także ze strony Ministerstwa Sprawiedliwości oraz Ministerstwa Gospodarki, resortów najbardziej kompetentnych w zakresie zapewniania bezpieczeństwa obrotu gospodarczego.

W piśmie z dnia 21 lutego 2008 r. minister sprawiedliwości wskazał, że dla potrzeb postępowania cywilnego nie mają znaczenia kryteria administracyjne związane z obowiązkiem meldunkowym, ale fakt przebywania strony w danej miejscowości połączony z jej wolą – zamiarem stałego pobytu. W postępowaniu cywilnym wywodzić można jedynie domniemanie, że pod adresem zameldowania strona przebywa z zamiarem stałego pobytu, przy czym domniemanie to może być obalone przez osobę wywodzącą z tego skutki prawne. W związku z powyższym, wykazanie miejsca zameldowania nie ma bezpośrednio wpływu na sprawność postępowania, bowiem

strona mająca miejsce zamieszkania inne niż miejsce zameldowania zawsze ma prawo udowodnić tę okoliczność w celu wywołania korzystnych dla siebie skutków procesowych, takich jak np. przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej. Minister sprawiedliwości wskazał również, iż zniesienie obowiązku meldunkowego nie będzie miało wpływu na wynikającą ze skuteczności doręczeń sprawność postępowania w sprawach gospodarczych. Minister sprawiedliwości podkreślił przy tym, iż obowiązek meldunkowy jest instytucją stosowaną jedynie na gruncie przepisów administracyjnych i karnych, a treść oraz skutki tego obowiązku są indyferentne zarówno w obszarze polskiego prawa cywilnego procesowego i materialnego, jak i przepisów europejskiego prawa procesowego.

Należy dodać, iż projekt ustawy był zamieszczony, stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach internetowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji; w tym trybie do projektu nie zostały zgłoszone żadne uwagi. W ramach konsultacji społecznych projekt skierowano do wojewodów oraz do prezesa Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji, prezesa Polskiego Towarzystwa Informatycznego oraz Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, rzecznika praw obywatelskich, generalnego inspektora ochrony danych osobowych, prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Państwowej Komisji Wyborczej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Żalka**

**w sprawie prac nad zmianą regulacji prawnych
dotyczących spółdzielni mieszkaniowych**
(23825)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jacka Żalka z dnia 21 lipca 2011 r., nr SPS-023-23825/11, w sprawie prac nad zmianą regulacji prawnych dotyczących spółdzielni mieszkaniowych, uprzejmie informuję co następuje.

Regulacje zawarte w projektach ustaw wprowadzających zmiany w obecnie obowiązującej ustawie

o spółdzielniach mieszkaniowych były przedmiotem prac sejmowej podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia senackiego i poselskich projektów ustaw o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (druki nr 2544, 2487 i 2573), poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo spółdzielcze, ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz ustawy o biegłych rewidentach i ich samorządzie (druk nr 2510) oraz poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (druk nr 3494).

W dniu 25 maja br. podkomisja przedłożyła pod obrady sejmowej Komisji Infrastruktury sprawozdanie o wskazanych wyżej projektach zawierające tekst projektu ustawy.

W dniu 15 czerwca br. Komisja Infrastruktury przyjęła sprawozdanie o odrzuceniu powyższego projektu ustawy.

Jednocześnie informuję, że na posiedzeniu Komisji Infrastruktury dnia 26 lipca br. podjęto decyzję o powołaniu nowej sejmowej podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia projektów ustaw zawartych w drukach sejmowych nr 2487, 2510, 2544, 2573 i 3494.

W dniu 17 bm. odbyło się pierwsze posiedzenie nowo powołanej podkomisji, na której jako projekt bazowy wybrano poselski projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo spółdzielcze, ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz ustawy o biegłych rewidentach i ich samorządzie (druk nr 2510).

W projekcie zawartym w druku 2510 projektodawcy przewidują m.in. zmianę zasad wyboru członków rady nadzorczej.

Niemniej jednak informuję, że dalszy los zmian ww. ustawy zależeć będzie od woli parlamentarzystów.

Natomiast zmiana ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, z późn. zm.), która zawiera przepisy organizacyjno-ustrojowe, wspólne dla wszystkich typów spółdzielni, zawarta została w poselskim projekcie ustawy o spółdzielniach (druk nr 3493). W dniu 31 marca br. ww. projekt skierowany został do podkomisji nadzwyczajnej.

W dniu 28 lipca br. Komisja Gospodarki przyjęła sprawozdanie podkomisji nadzwyczajnej o projekcie w brzmieniu przedłożenia (druki nr 3493 i 4505). Projekt ten w dniu 18 bm. był przedmiotem drugiego czytania. W dniu 19 bm. Komisja Gospodarki rozpatrzyła poprawki do ww. sprawozdania zgłoszone podczas drugiego czytania.

W nawiązaniu do zagadnienia poruszanego w interpelacji pana posła pragnę podnieść, że spółdzielnie mieszkaniowe nie są państwowymi jednostkami organizacyjnymi, ale osobami prawnymi prawa prywatnego charakteryzującymi się samorządnością. Korzystając z szerokiej autonomii, członkowie swobodnie kształtują swoje prawa i obowiązki oraz mają dużą samodzielność w podejmowaniu wszelkich decyzji w sprawach spółdzielni (w granicach przewidzianych prawem dla spółdzielni), stosownie do przyjętych postanowień zarejestrowanego statutu.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia oraz trwające prace w komisjach sejmowych, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że podejmowanie prac legislacyjnych przez stronę rządową uznać należałoby za nieuzasadnione.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie niedostatecznej liczby
anestezjologów dziecięcych (23826)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, przy którym została przesłana interpelacja pani poseł Krystyny Łybackiej w sprawie niedostatecznej liczby anestezjologów dziecięcych (pismo znak: SPS-023-23826/11 z dnia 28.07.2011 r.), uprzejmie informuję, że sprawy związane z uzyskiwaniem przez jednostki organizacyjne uprawnień do prowadzenia szkolenia specjalizacyjnego, a także nabór lekarzy do odbywania poszczególnych specjalizacji oraz sposób i tryb realizacji szkolenia specjalizacyjnego regulują przepisy ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. Nr 136 z 2008 r., poz. 857, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 20 października 2005 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentystów (Dz. U. Nr 213, poz. 1779, z późn. zm.).

Należy na wstępie zaznaczyć, że zgodnie z wyżej przytoczonymi przepisami w obecnym systemie specjalizacji lekarskich nie została wyodrębniona specjalizacja w dziedzinie anestezjologii dziecięcej. Funkcjonująca aktualnie specjalizacja w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii daje lekarzom, po odbyciu szkolenia i uzyskaniu tytułu specjalisty w ww. dziedzinie, kompetencje odnoszące się nie tylko do osób dorosłych, ale również do dzieci.

Uprzejmie informuję, że dbałość o zaspokojenie potrzeb kadrowych w poszczególnych dziedzinach medycyny należy do zadań stawianych zarówno przed powoływanymi przez ministra zdrowia konsultantami krajowymi, jak również przed konsultantami wojewódzkimi powoływanymi przez właściwych wojewodów. Zgodnie z ustawą z dnia 6 listopada 2008 r. o konsultantach w ochronie zdrowia (Dz. U. Nr 52, poz. 419, z późn. zm.) konsultant wojewódzki prowadzi politykę kadrową w zakresie danej specjalności na terenie województwa, natomiast do zabezpiecze-

nia potrzeb kadrowych w skali kraju zobowiązany jest konsultant krajowy w reprezentowanej przez siebie dziedzinie medycyny.

Należy przyjąć, że na zwiększenie liczby lekarzy specjalistów w danej dziedzinie medycyny można wpłynąć poprzez stymulowanie wzrostu zainteresowania młodych lekarzy daną dziedziną, czego skutkiem powinien być wzrost liczby lekarzy przystępujących do odbywania danej specjalizacji. Umożliwienie lekarzom odbywania specjalizacji wiąże się z koniecznością wcześniejszego przygotowania określonej liczby miejsc szkoleniowych w jednostkach uprawnionych do jej prowadzenia w poszczególnych dziedzinach medycyny.

Pragnę zaznaczyć, że liczba jednostek uprawnionych do prowadzenia szkolenia specjalizacyjnego oraz liczba dostępnych miejsc szkoleniowych dla lekarzy odbywających specjalizację systematycznie rośnie, co w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii przedstawiają następujące dane odnoszące się do roku 2005 (stan na dzień 13.01.2005 r.), 2008 (stan na dzień 29.08.2008 r.) oraz obecnego (stan na dzień 28.06.2011 r.):

- stan na dzień 13.01.2005 r. – 63 jednostki szkolące, 1290 miejsc szkoleniowych,
- stan na dzień 29.08.2008 r. – 138 jednostek szkolących, 1594 miejsca szkoleniowe,
- stan na dzień 28.06.2011 r. – 164 jednostki szkolące, 1831 miejsc szkoleniowych.

Podsumowując, w okresie od 2005 r. do chwili obecnej liczba jednostek szkolących w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii zwiększyła się o 101 jednostek, a liczba miejsc szkoleniowych dostępnych w tych jednostkach – o 541 miejsc.

Z zadowoleniem należy stwierdzić, że opisanemu wyżej wzrostowi liczby jednostek szkolących i miejsc specjalizacyjnych odpowiada wzrost liczby lekarzy odbywających specjalizację w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii: liczba ta uległa zwiększeniu ze 1304 (stan na dzień 30.06.2009 r.) do 1414 lekarzy (stan na dzień 1.01.2011 r.). Jednak porównując liczbę dostępnych miejsc szkoleniowych oraz liczbę lekarzy w trakcie specjalizacji, należy stwierdzić, że nadal ok. 22–23% dostępnych miejsc szkoleniowych w ww. dziedzinie pozostaje niewykorzystana.

Pragnę zapewnić, że Ministerstwo Zdrowia podejmuje również inne działania zmierzające do poprawy sytuacji kadrowej między innymi w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii. Corocznie staramy się o zwiększanie środków finansowych przeznaczanych na rezydentury, co ma stanowić dla lekarzy zachętę do rozpoczynania specjalizacji w dziedzinach deficytowych, w których etaty rezydenturki przyznawane są w liczbach odpowiadających zgłaszanym przez wojewodów potrzebom.

Uprzejmie informuję, że w pięciu postępowaniach kwalifikacyjnych do rozpoczęcia specjalizacji przeprowadzonych w latach 2009–2011 w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii przyznano łącznie 523 rezydentury na ogólną liczbę 6842 etatów rezy-

denckich we wszystkich dziedzinach objętych postępowaniem kwalifikacyjnym. Znaczna część, bo blisko 30% rezydentur w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii, została jednak zwrócona do ministerstwa, ponieważ nie było chętnych na ich podjęcie.

Kolejnym działaniem mającym na celu poprawę omawianej sytuacji jest wydanie rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie uznania dziedzin medycyny za priorytetowe (Dz. U. Nr 84, poz.709). Uprzejmie informuję, że na podstawie ww. rozporządzenia uznano 21 dziedzin medycyny za priorytetowe. Są to następujące dziedziny medycyny: anestezjologia i intensywna terapia, chirurgia onkologiczna, epidemiologia, geriatria, ginekologia onkologiczna, kardiologia, kardiologia dziecięca, medycyna pracy, medycyna ratunkowa, medycyna rodzinna, neonatologia, neurologia dziecięca, onkologia kliniczna, onkologia i hematologia dziecięca, ortopedia i traumatologia narządu ruchu, patomorfologia, pediatria, radiologia i diagnostyka obrazowa, radioterapia onkologiczna, rehabilitacja medyczna, stomatologia dziecięca.

Uznanie danej dziedziny za priorytetową pozwała między innymi na zwiększenie wynagrodzenia dla lekarzy odbywających tę specjalizację w ramach rezydentur, zgodnie z nowelizacją ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty z dnia 20 lutego 2009 r. (Dz. U. Nr 40, poz. 323) w zakresie wynagrodzenia lekarzy rezydentów. W rozporządzeniu tym wprowadzono regulację dotyczącą możliwości zróżnicowania zasadniczego wynagrodzenia miesięcznego rezydenta ze względu na:

1) dziedzinę medycyny, w której lekarz odbywa specjalizację w ramach rezydentury, ze szczególnym uwzględnieniem dziedzin uznanych za priorytetowe;

2) etap odbywanego szkolenia specjalizacyjnego – z podziałem na pierwsze 2 lata rezydentury i po odbyciu 2 lat rezydentury.

Został również wydany akt wykonawczy do ww. ustawy – rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia miesięcznego lekarzy i lekarzy dentystów odbywających specjalizację w ramach rezydentury (Dz. U. Nr 66, poz. 560). Na podstawie przedmiotowego rozporządzenia wysokość zasadniczego wynagrodzenia miesięcznego lekarza i lekarza dentysty odbywającego specjalizację w ramach rezydentury w dziedzinach priorytetowych wynosi w pierwszych dwóch latach rezydentury – 3602 zł, a po dwóch latach rezydentury – 3890 zł. Dla porównania w pozostałych dziedzinach wynagrodzenie lekarza rezydenta wynosi w pierwszych dwóch latach rezydentury – 3170 zł, natomiast po dwóch latach rezydentury – 3458 zł.

Wejście w życie ww. regulacji spowodowało, że liczba lekarzy odbywających specjalizację w trybie rezydentury uległa zwiększeniu w następujących dziedzinach: anestezjologia i intensywna terapia, chirurgia onkologiczna, kardiologia, medycyna pracy, neonatologia, neurologia dziecięca, onkologia kliniczna, ortopedia i traumatologia narządu ruchu,

patomorfologia, pediatria, radiologia diagnostyka obrazowa, radioterapia onkologiczna i stomatologia dziecięca. W pozostałych dziedzinach priorytetowych liczba lekarzy odbywających specjalizację w trybie rezydentury pozostaje na tym samym poziomie.

Ponadto dokonana w bieżącym roku nowelizacja ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. Nr 136 z 2008 r., poz. 857, z późn. zm.) oraz przygotowywane akty wykonawcze do tej ustawy wprowadzają istotne zmiany w systemie specjalizacji lekarskich mające na celu doprowadzenie do udrożnienia i uelastycznienia tego systemu, a w przyszłości do znacznego zwiększenia liczby lekarzy specjalistów.

Odnosząc się do możliwości uzyskania przez Szpital Kliniczny im. Karola Jonschera Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu uprawnień do prowadzenia szkolenia specjalizacyjnego w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii, uprzejmie informuję, że w maju br. wpłynęło do Ministerstwa Zdrowia wystąpienie kierownika Kliniki Kardiochirurgii Dziecięcej w ww. szpitalu, dotyczące możliwości prowadzenia ww. specjalizacji przez ośrodki w szpitalach dziecięcych.

Uprzejmie informuję, że nie ma formalnych przeszkód w ubieganiu się przez poszczególne jednostki o uzyskanie uprawnień do prowadzenia szkolenia specjalizacyjnego, pod warunkiem spełnienia przez nie wymogów określonych w stosownych przepisach, tj. w ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty oraz rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 20 października 2005 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentystów.

Należy podkreślić, że zespoły ekspertów opiniujące składane przez placówki wnioski o przyznanie uprawnień do prowadzenia szkolenia specjalizacyjnego lekarzy w swoich opiniach kierują się przede wszystkim oceną zdolności jednostki do realizacji programu specjalizacji na wysokim poziomie przez określoną liczbę specjalizujących się osób. Stosowane są również kryteria opracowane przez zespoły ekspertów opiniujące wnioski o wpisanie na listę ministra zdrowia jednostek organizacyjnych prowadzących specjalizację, uwzględniające specyfikę poszczególnych dziedzin oraz szczegółowe wymogi niezawarte w stosownych przepisach dotyczące warunków akredytacji.

W skład powoływanego przez ministra zdrowia ww. zespołu ekspertów wchodzi pięciu lekarzy specjalistów w danej dziedzinie medycyny lub w dziedzinie pokrewnej. Są to osoby zaproponowane przez konsultanta krajowego w danej dziedzinie medycyny, a także przez właściwe towarzystwo naukowe oraz Naczelną Radę Lekarską.

Uprzejmie informuję, że wraz z udzieloną panu prof. M. W. odpowiedzią zostało przekazane stanowisko konsultanta krajowego w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii, do którego zwróciliśmy się z prośbą o przedstawienie opinii w przedmiotowej sprawie. Stanowisko to zawiera szczegółowe mini-

malne wymogi uzyskiwania uprawnień do prowadzenia szkolenia specjalizacyjnego w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii opracowane przez powołany przez ww. zespół ekspertów oraz zespół konsultanta krajowego. W przypadku gdy jednostka reprezentowana przez pana prof. M. W. spełni wyżej opisane wymogi akredytacyjne, może przystąpić do procedury ubiegania się o uzyskanie wpisu na listę ministra zdrowia jednostek prowadzących specjalizację w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie dostosowania prawa dotyczącego
ochrony środowiska do specyfiki
branży akwakultury w Polsce (23827)**

Na podstawie art. 193 ust. 2 Regulaminu Sejmu RP przedkładam Panu Marszałkowi stanowisko odnoszące się do kwestii poruszonych w interpelacji pana posła Romualda Kazimierza Ajchlera w sprawie dostosowania prawa z zakresu ochrony środowiska do specyfiki branży akwakultury.

Przedmiotowa interpelacja została przekazana do ministra środowiska przy piśmie z dnia 28 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23827/11, jednak minister środowiska uznał, że poruszana w interpelacji problematyka nie należy do jego kompetencji i pismem z dnia 2 sierpnia 2011 r., znak: BMzp-070-738/34875/11/MK, skierował ją do rozpatrzenia do ministra rolnictwa i rozwoju wsi.

Odnosząc się do pierwszego z wyodrębnionych w interpelacji pytań, pragnę podkreślić, iż Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi dokłada wszelkich starań, aby akty prawne mające wpływ na sposób prowadzenia rybactwa uwzględniały specyfikę tej gałęzi gospodarstwa. Uwaga ta odnosi się również do sektora akwakultury, a więc chowu i hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych. Resort stale doskonali akty prawne znajdujące się w jego kompetencji oraz uczestniczy w pracach prowadzonych przez inne resorty. Mając na uwadze potrzebę dostosowania obowiązującego prawodawstwa do zmieniających się uwarunkowań międzynarodowych oraz wewnętrznych, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przygo-

towało rządowy projekt ustawy, który pod koniec ubiegłego roku został przyjęty przez parlament RP, regulujący szereg istotnych kwestii dotyczących rybactwa śródlądowego, w tym akwakultury. Nowelizacja ustawy o rybactwie śródlądowym dokonana ustawą z 24 września 2010 r. o zmianie ustawy o rybactwie śródlądowym (Dz. U. Nr 200, poz. 1322) ma charakter fundamentalny. Spośród 35 artykułów tekstu jednolitego nowela zmieniła 15, tj. art. 1, 1a, 3, 4, 6, 6a, 7, 8, 9, 10, 20, 23, 27, 27a i 27b, niekiedy dopisując nowe rozbudowane ustępy, oraz dodała 18 nowych artykułów, tj. art. 2a, 2b, 2c, 2d, 3a, 3b, 3c, 3d, 3e, 3f, 3g, 3h, 3i, 4a, 4b, 6b, 6c i 27c. Po zmianach ustawa liczy 53 artykuły i jest znacznie obszerniejsza niż tekst sprzed nowelizacji. Za prof. W. Radeckim, specjalistą w zakresie prawa rybackiego, można zarzykować twierdzenie, że od 26 listopada 2010 r., a więc daty wejścia w życie nowelizacji, mamy do czynienia z formalnie tą samą ustawą rybacką, ale faktycznie całkiem nową podstawą prawną rybactwa śródlądowego. Wydaje się zatem, że zarzuty dotyczące braku zmian przepisów prawnych, zwłaszcza tych, za które odpowiada administracja rybacka, są chybione.

Odpowiadając na drugie z pytań zamieszczonych w interpelacji, chciałbym poinformować, iż Program Operacyjny „Ryby” 2007–2013 jest obecnie podstawowym instrumentem wsparcia akwakultury.

W ramach PO „Ryby” 2007–2013 podmioty akwakultury korzystały z licznych działań uwzględnionych w osi priorytetowej 2: Akwakultura, rybołówstwo śródlądowe, przetwórstwo i obrót produktami rybołówstwa i akwakultury, na którą przewidziano kwotę w wysokości ok. 196 mln euro. Niemal połowa tej wielkości przewidziana była na operacje wprost dedykowane branży akwakultury w ramach środków 2.1: Inwestycje w chów i hodowlę ryb (ponad 50 mln euro) oraz 2.2: Działania wodno-środowiskowe (ok. 37 mln euro).

Środek 2.1: Inwestycje w chów i hodowlę ryb ma na celu rozwój i modernizację obiektów chowu lub hodowli ryb, produkcję ryb z dobrymi perspektywami rynkowymi poprzez dywersyfikację w kierunku perspektywicznych lub nowych gatunków i wprowadzanie nowych technologii oraz rozwój zrównoważonego chowu lub hodowli ryb. W zakresie Środka 2.1 podpisano 270 umów o dofinansowanie, a wykorzystanie [kontraktacja środków finansowych (podpisane umowy o dofinansowanie)] limitu środków finansowych dla tego środka wynosi 98,80%. Niemniej możliwości absorpcji środków są znacznie większe, ponieważ wartość złożonych wniosków o dofinansowanie przekroczyła wielkość tego limitu i wynosi 206,66% (złożono 478 wniosków; dane na dzień 5 sierpnia 2011 r.).

Środek 2.2: Działania wodno-środowiskowe ma na celu zrekomensowanie producentom ograniczeń wynikających ze stosowania metod produkcji wspomagających ochronę i poprawę stanu środowiska, zachowanie bioróżnorodności oraz promocję ekologicznych praktyk produkcyjnych w sektorze chowu

lub hodowli ryb. W zakresie środka 2.2 podpisano 210 umów o dofinansowanie, a wykorzystanie limitu środków finansowych dla tego środka wynosi 94,79%, z kolei wartość złożonych wniosków o dofinansowanie znacząco przekroczyła wielkość tego limitu i wynosi 292,62% (złożono 697 wniosków; dane na dzień 5 sierpnia 2011 r.). Z uwagi na wyczerpanie środków finansowych w ramach tego środka i znaczące zainteresowanie potencjalnych beneficjentów uzyskaniem pomocy obecnie prowadzone są prace związane ze zmianą PO „Ryby” 2007–2013, m.in. w zakresie przesunięcia środków finansowych (między osiami priorytetowymi) na rzecz środka 2.2. Zmiana PO „Ryby” 2007–2013 w tym zakresie pozwolić ma na objęcie pomocą finansową większej liczby podmiotów prowadzących chów i hodowlę ryb.

Nowe możliwości wsparcia finansowego gospodarstw akwakultury otwiera natomiast oś priorytetowa 4: Zrównoważony rozwój obszarów zależnych od rybactwa, na którą przeznaczono ok. 313 mln euro. W latach 2010 i 2011 w ramach wdrażania osi 4 PO „Ryby” 2007–2013 wyłoniono łącznie 48 lokalnych grup rybackich (LGR), które będą odpowiedzialne za wdrażanie lokalnych strategii rozwoju obszarów rybackich (LSROR). Cała oś 4 oraz poszczególne strategie mają na celu wsparcie neuralgicznych procesów i działań związanych z wdrażaniem wspólnej polityki rybackiej, w tym rozwiązywanie problemów hodowców ryb, takich jak bezpieczeństwo epizootyczne, czy też rentowność przedsiębiorstw ze względu na rynek zbytu.

Odnosząc się do trzeciego z pytań umieszczonych w interpelacji, stosownie do wyżej zamieszczonych informacji pragnę zwrócić uwagę na to, że de facto jednorodny akt prawny rangi ustawowej uwzględniający specyfikę polskiego sektora chowu i hodowli ryb, a więc akwakultury (prowadzonej jedynie z wykorzystaniem wód śródlądowych i opartej niemal wyłącznie na produkcji ryb), funkcjonuje w Polsce od wielu lat. Aktem tym jest ustawa z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 189, poz. 1471, z późn. zm.), która określa zasady i warunki chowu, hodowli i połowu ryb w powierzchniowych wodach śródlądowych, w wodach znajdujących się w urządzeniach wodnych oraz w obiektach przeznaczonych do chowu lub hodowli ryb i wraz z aktami wykonawczymi reguluje najistotniejsze kwestie w tej materii. Niemniej w ustawie tej nie jest możliwe uregulowanie wszystkich zagadnień mających wpływ na sposób prowadzenia gospodarstw rybackich (akwakultury), gdyż znaczna część otoczenia prawnego, w którym gospodarstwa te funkcjonują, powiązana jest choćby z prawem z zakresu ochrony środowiska, ochrony przyrody, gospodarki wodnej i weterynarii.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

ministra pracy i polityki społecznej na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego

w sprawie ograniczenia liczby dzieci mogących przebywać w placówce opiekuńczo-wychowawczej wsparcia dziennego (23828)

Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 28 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23828/11, dotyczące interpelacji posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie ograniczenia liczby dzieci mogących przebywać w placówkach wsparcia dziennego, przedstawiam następujące stanowisko.

Intencją wprowadzenia w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. Nr 149, poz. 887) dodatkowych wymagań dla placówek wsparcia dziennego było zapewnienie dzieciom, które do nich uczęszczają, lepszych warunków rozwoju, nauki i zabawy, a także bezpieczeństwa.

Zgodnie z art. 28 ustawy, w placówce wsparcia dziennego, w tym samym czasie, może przebywać nie więcej niż 30 dzieci. Przepis ten nie oznacza, że każda placówka wsparcia dziennego będzie miała tylko 30 miejsc i nie będzie mogła obejmować swoją opieką więcej dzieci. Z przepisów art. 28 wynika jedynie, że o konkretnej porze (w tym samym czasie) będą mogły być prowadzone zajęcia dla grupy liczącej nie więcej niż 30 dzieci. Natomiast przepis ten nie określa, czy w placówce wsparcia dziennego jako jednostce organizacyjnej gminy może być zapisanych 30 czy 120 dzieci. Z istoty działania placówek wsparcia dziennego wynika bowiem znaczna jej elastyczność. Dotyczy to także liczby dzieci objętych jej opieką. Intencją ustawodawcy było zapewnienie, aby w tym samym czasie, w tej samej grupie, nie przebywało więcej niż 30 dzieci.

Wydaje się, że przepis ten w niczym nie zagraża dotychczasowej działalności placówek wsparcia dziennego, szczególnie w świetle rozwiązań przyjętych w ustawie o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, stanowiących, że nadzór nad placówkami wsparcia dziennego sprawuje wójt (burmistrz, prezydent miasta). Daje to samorządowi gminy pełną autonomię w organizacji opieki środowiskowej w gminie. Przedstawione w interpelacji problemy, zgłoszone przez miasta Toruń i Chełmżę, zostały odczytane niejako wbrew intencji ustawodawcy, choć należy zauważyć, że brzmienie art. 28 może stwarzać podstawy do takiej interpretacji. Przyjęte rozwiązania podyktowane były koniecznością zapewnienia dzieciom bezpiecznych i komfortowych warunków, a nie chęcią tworzenia dodatkowych stanowisk administracyjnych w gminie. W tej sytuacji działania, jakie podejmie gmina w sprawie placówek wsparcia dziennego, powinny skupić się na polepszeniu warunków pobytu w nich dzieci.

W związku z powyższym, wobec faktu, że ww. przepisy budzą wątpliwości, zostaną one zmienione przy najbliższej nowelizacji ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Wójcika
w sprawie funkcjonowania instytucji
tzw. kredytu podatkowego (23829)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r. nr SPS-023-23829/11 interpelację posła Marka Wójcika w sprawie funkcjonowania instytucji tzw. kredytu podatkowego, uprzejmie wyjaśniam.

Regulacje prawne normujące tzw. kredyt podatkowy wprowadzone zostały nowelizacją ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 30 sierpnia 2002 r. (Dz. U. Nr 169, poz.1384) i zaczęły obowiązywać od dnia 26 października 2002 r.

Celem ich wprowadzenia było wykorzystanie instrumentów podatkowych do stymulacji wzrostu gospodarczego oraz dla aktywizacji zawodowej ludności. Regulacja ta jest jednym z elementów działań państwa w zakresie pobudzania przedsiębiorczości i ograniczenia bezrobocia. Instytucja kredytu podatkowego przewidziana została dla podatników rozpoczynających działalność gospodarczą. Rozwiązania te służą stworzeniu dodatkowego instrumentu stanowiącego zachętę dla przedsiębiorców do zakładania nowych firm tworzących nowe miejsca pracy. Istotne jest, iż jednym z warunków uprawniających do skorzystania z kredytu podatkowego jest utrzymanie zatrudnienia na względnie stałym poziomie (w którymkolwiek z miesięcy w roku lub za rok korzystania ze zwolnienia albo w pięciu następnych latach podatkowych zmniejszenie zatrudnienia nie może przekroczyć 10% w stosunku do najwyższego przeciętnego miesięcznego zatrudnienia w roku poprzedzającym rok podatkowy).

Z tych też względów unormowania statuuje instytucję kredytu podatkowego są korzystne nie tylko dla przedsiębiorców, ale również są pewną gwarancją dla osób zatrudnionych w tych firmach.

Jednakże chcąc wyeliminować możliwość wykorzystywania instytucji kredytu podatkowego w celach odmiennych od zakładanych zostały wprowadzone odpowiednie regulacje mające zapobiegać takim sytuacjom. Tracą prawo do kredytu podatkowe-

go podatnicy, którzy w okresie pięciu lat po roku, za który skorzystali ze zwolnienia:

1) zlikwidowali działalność gospodarczą albo została ogłoszona ich upadłość obejmująca likwidację majątku lub upadłość obejmująca likwidację majątku spółki, której są współnikami, lub

2) osiągnęli przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej średniomiesięcznie w wysokości stanowiącej równowartość w złotych kwoty niższej niż 1000 euro, przeliczonej według średniego kursu euro, ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, z ostatniego dnia roku poprzedniego, lub

3) w którymkolwiek z miesięcy w tych latach zmniejszą przeciętne miesięczne zatrudnienie na podstawie umowy o pracę o więcej niż 10%, w stosunku do najwyższego przeciętnego miesięcznego zatrudnienia w roku poprzedzającym rok podatkowy, lub

4) mają zaległości z tytułu podatków stanowiących dochód budżetu państwa, ceł oraz składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, o którym mowa w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych; określenie lub wymierzenie w innej formie – w wyniku postępowania prowadzonego przez właściwy organ (z wyjątkiem, gdy zaległość z wymienionych tytułów wraz z odsetkami za zwłokę zostanie uregulowana w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji ostatecznej).

W takiej sytuacji podatnicy zobowiązani są do zapłaty odroczonego zobowiązania podatkowego wraz z odsetkami liczonymi jak od zaległości podatkowych.

Wynik finansowy z działalności gospodarczej (dochód lub strata) nie stanowi zatem przesłanki uprawniającej do skorzystania z instytucji kredytu podatkowego.

Zaproponowana przez pana posła liberalizacja warunków korzystania z kredytu podatkowego mogłaby spowodować wypaczenie celu wprowadzenia tej instytucji. Mogłyby wystąpić sytuacje, w których przedsiębiorcy rozpoczynaliby prowadzenie działalności tylko po to, aby w początkowym okresie nie płacić podatku. W praktyce kredyt podatkowy mógłby przerodzić się w instytucję prawną udzielenia nieodpłatnych kredytów przez budżet państwa, co stoi w sprzeczności z celem jego wprowadzenia, jak i z zasadą powszechności opodatkowania.

Biorąc pod uwagę powyższe, uważam, że pozostawienie w ustawach podatkowych regulacji dotyczącej instytucji kredytu podatkowego w obecnym kształcie jest zasadne. Stąd też nie planuje się zmian w tym zakresie.

Odnosząc się do kwestii instytucji prawa podatkowego zachęcających do rozpoczęcia własnej działalności gospodarczej, pragnę zwrócić uwagę, iż obowiązujące przepisy prawa podatkowego zawierają wiele korzystnych rozwiązań, z których mogą skorzystać podatnicy rozpoczynający prowadzenie działalności.

Przykładem może być możliwość wpłacania przez takich podatników, w pierwszym roku podatkowym,

zaliczek kwartalnych w wysokości różnicy pomiędzy podatkiem należnym od dochodu osiągniętego od początku roku podatkowego a sumą zaliczek należnych za poprzednie kwartały (art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych – Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397, z późn. zm., lub art. 44 ust. 3g ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych – Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.).

Dodatkowo podatnicy w roku rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej mogą dokonywać jednorazowo odpisów amortyzacyjnych od wartości początkowej środków trwałych zaliczonych do grupy 3–8 Klasyfikacji Środków Trwałych, z wyłączeniem samochodów osobowych, w roku podatkowym, w którym środki te zostały wprowadzone do ewidencji środków trwałych, oraz wartości niematerialnych i prawnych, do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym równowartości kwoty 50 000 euro łącznej wartości tych odpisów amortyzacyjnych (art. 16k ust. 7 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych lub art. 22k ust. 7 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych). Przy czym podatnicy mogą dokonywać odpisów amortyzacyjnych, o których mowa powyżej, nie wcześniej niż w miesiącu, w którym środki trwałe zostały wprowadzone do ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Izabelli Sierakowskiej**

**w sprawie tzw. koszyka gwarantowanych
świadczeń w szkolnych gabinetach
stomatologicznych (23832)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani posłanki Izabelli Sierakowskiej, przesłaną przy piśmie pana marszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23832/11, w sprawie gwarantowanych świadczeń w szkolnych gabinetach stomatologicznych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Profilaktyczna opieka zdrowotna nad uczniami realizowana jest na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139, poz. 1133). Jak wyni-

ka z art. 3 ust. 1 rozporządzenia, profilaktyczna opieka zdrowotna sprawowana jest przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, lekarza dentystę oraz pielęgniarkę środowiska nauczania i wychowania albo higienistkę szkolną. Lekarz podstawowej opieki zdrowotnej oraz lekarz dentysta sprawują opiekę nad uczniami w miejscu określonym w umowie o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, pielęgniarka albo higienistka szkolna zaś – w znajdującym się na terenie szkoły gabinecie profilaktyki zdrowotnej i pomocy przedlekarskiej.

Miejsce sprawowania opieki przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej oraz przez lekarza dentystę może mieć zatem dowolną lokalizację zapisaną w umowie z Narodowym Funduszem Zdrowia o udzielaniu świadczeń profilaktycznych opieki zdrowotnej. Zapis ten nie wyklucza możliwości udzielania świadczeń stomatologicznych uczniom w gabinecie dzierżawionym od szkoły przez lekarza dentystę.

Niemniej świadczeniodawca (lekarz dentysta), przystępując do postępowań konkursowych w celu zawarcia umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia na świadczenia stomatologiczne, musi wypełnić warunki dotyczące sprzętu i wyposażenia określone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.). Wymagania te służą temu, aby świadczenia, w tym stomatologiczne, udzielane były w warunkach bezpiecznych, niezagrażających życiu i zdrowiu każdego pacjenta. Z tego względu brak jest uzasadnienia dla określania innych (mniej rygorystycznych pod względem bezpieczeństwa) warunków udzielania świadczeń stomatologicznych dzieciom i młodzieży w gabinetach zlokalizowanych na terenie szkół.

Na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.) dzieciom i młodzieży do lat 18 przysługują świadczenia stomatologiczne które zostały określone w następujących załącznikach do rozporządzenia:

— załącznik nr 2: Wykaz świadczeń ogólnostomatologicznych dla dzieci i młodzieży do ukończenia 18. roku życia oraz warunki ich realizacji,

— załącznik nr 6: Wykaz świadczeń ortodoncji dla dzieci i młodzieży do ukończenia 18. roku życia oraz warunki ich realizacji,

— załącznik nr 11: Wykaz profilaktycznych świadczeń stomatologicznych dla dzieci i młodzieży do ukończenia 19. roku życia.

Profilaktyczna opieka zdrowotna sprawowana nad uczniami przez lekarza dentystę obejmuje, między innymi, prowadzenie edukacji zdrowotnej i promocji zdrowia jamy ustnej, profilaktyczne badania stomatologiczne, profilaktykę próchnicy zębów i profilaktykę ortodontyczną. Z uwagi na specyficzne potrzeby zdrowotne gwarantowane świadczenia stomatologiczne dla dzieci i młodzieży obejmują: indywidual-

alnie ukierunkowane profesjonalne zabiegi profilaktyczne (lakierowanie i lakowanie zębów stałych), świadczenia niezbędne w okresie wieku rozwojowego, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb leczniczych związanych z leczeniem próchnicy i jej powikłań (chorób miazgi, zęba i ozębnej), całkowite opracowanie i odbudowa zniszczonego, złamanego kąta w zębach siecznych oraz kosmetyczne pokrycie niedorozwoju szkliwa w zębach stałych.

Profilaktyczna opieka zdrowotna sprawowana przez pielęgniarkę albo higienistkę szkolną w zakresie stomatologii obejmuje edukację w zakresie zdrowia jamy ustnej oraz prowadzenie grupowej profilaktyki fluorkowej. Zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 208, poz. 1376, z późn. zm.) grupowa profilaktyka fluorkowa metodą nadzorowanego szczotkowania zębów prowadzona jest u uczniów w klasach I–VI przy pomocy preparatów fluorkowych na terenach, gdzie poziom fluoru w wodzie pitnej nie przekracza wartości 1 mg/l. Zgodnie z wykonanym na zlecenie ministra zdrowia przez Instytutu Matki i Dziecka raportem „Profilaktyczna opieka zdrowotna nad uczniami w roku szkolnym 2009/2010 i zmiany w jej realizacji w latach 2005–2010” w roku szkolnym 2009/2010 objętych grupową profilaktyką próchnicy zębów było w miastach 87% uczniów szkół podstawowych, na wsiach odsetek ten był nieco mniejszy i wyniósł 83%.

Zestawienie porównawcze wyników prowadzonych w latach 1995–2010 w Polsce badań epidemiologicznych dzieci w wieku 12 lat (wskaźnikowa grupa wiekowa według wytycznych WHO) wskazuje na obniżanie się zapadalności i nasilenia próchnicy zębów. Odsetek dzieci ze zdrowym uzębieniem wzrastał stopniowo od 9,5% w 1995 r. do 17,3% populacji w roku 2010. Jednocześnie następuje stopniowe obniżanie średniej liczby zębów zaatakowanych przez próchnicę. Średnia wartość wskaźnika próchnicy obniżyła się z wartości 4,3 w roku 1995 do wartości 3,1 w 2010 r. Nastąpił wzrost składowej wskaźnika obrazującej średnią liczbę zębów wyleczonych zachowawczo (1995 r. – 0,36, 2010 – 0,53).

W zakresie podejmowanych systematyczne przez resort zdrowia działań zmierzających do poprawy stanu zdrowia jamy ustnej ludności kraju istotnym elementem pozostaje edukacja zdrowotna, której celem jest podniesienie świadomości zdrowotnej społeczeństwa. Edukacja zdrowotna kierowana przede wszystkim do kobiet ciężarnych i matek małych dzieci i kontynuowana poprzez rozwój programów edukacyjnych dla dzieci przedszkolnych i szkolnych (realizowanych przez nauczycieli przy wsparciu personelu medycznego).

Działania edukacyjne w zakresie zdrowia jamy ustnej skierowane do matek małych dzieci uwzględnione zostały w wykazie świadczeń gwarantowanych położnej, pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej oraz pielęgniarki środowiska nauczania i wychowa-

nia określonych w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. 139, poz. 1139, z późn. zm.).

Sprawą ogromnej wagi jest położenie nacisku na rozwój opieki stomatologicznej nad dziećmi i młodzieżą, ze szczególnym zwróceniem uwagi na małe dzieci. Objęcie profilaktyką i leczeniem próchnicy dzieci, które są populacją najbardziej obciążoną ryzykiem zachorowalności na próchnicę o ciężkim przebiegu, a większość jej stanowią dzieci pochodzące ze środowisk wiejskich i małych miast oraz rodzin wielodzietnych, pozwala na obniżenie występowania próchnicy i potrzeb leczenia stomatologicznego w Polsce (wielkość tych potrzeb w skali populacji kraju wynika bowiem z zaniedbań stanu zdrowotnego osób o najwyższym ryzyku próchnicy). Dotychczasowe programy zapobiegania próchnicy zębów stosowane w kraju koncentrowały się na dzieciach w wieku szkolnym. Pilnie należy więc wprowadzić program edukacyjny ukierunkowany na wdrożenie i utrwalenie nawyku szczotkowania zębów pastą z fluorem u dzieci w wieku przedszkolnym.

Ministerstwo Zdrowia podejmuje szereg działań mających na celu wdrożenie programu poprawy zdrowia jamy ustnej dzieci w wieku przedszkolnym. W ramach Szwajcarsko-Polskiego Programu Współpracy w najbliższej przyszłości będzie wdrożony program „Edukacja, promocja i profilaktyka w kierunku zdrowia jamy ustnej skierowana do dzieci przedszkolnych, ich rodziców, opiekunów i wychowawców”. Realizację projektu będzie koordynował Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu we współpracy w 10 uniwersytetami medycznymi. Stomatologiczną opieką profilaktyczną w ramach programu objęte zostaną dzieci w wieku 4–6 lat uczęszczające do przedszkoli na terenie całego kraju. Jednocześnie należy wskazać, że finansowany z budżetu ministra zdrowia program „Monitorowanie stanu zdrowia jamy ustnej populacji polskiej w latach 2010–2012”, dotyczący badań epidemiologicznych z zakresu zdrowia jamy ustnej, został uzupełniony o działalność promocyjną zdrowia, w tym edukację zdrowotną. W każdej z losowo wybranych do badań miejscowości, w porozumieniu z władzami samorządowymi, w dniu ich zakończenia organizowane są dla całej społeczności lokalnej spotkania z lekarzem dentystą, higienistką stomatologiczną, pielęgniarką lub ekspertem z dziedziny zdrowia publicznego. Podczas spotkań przekazywane są informacje dotyczące zdrowego stylu życia i indywidualnych, dostosowanych do wieku metod zapobiegania próchnicy i zapaleniom dziąseł.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie poważnie pogarszającej się
sytuacji polskich producentów chmielu (23838)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją złożoną przez pana posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie poważnie pogarszającej się sytuacji polskich producentów chmielu, przekazaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23838, wyjaśniam, co następuje.

Resort rolnictwa stale promuje wykorzystywanie polskich surowców w produktach wytwarzanych przez przemysł przetwórczy zlokalizowany w naszym kraju – np. podczas wielokrotnych spotkań z producentami piwa. Ostatnie z takich spotkań odbyło się kilka dni temu (w dniu 9 sierpnia br.) i właśnie było poświęcone promocji polskiego chmielu. W spotkaniu udział wzięli przedstawiciele organizacji społeczno-zawodowych producentów chmielu oraz przedstawiciele branży piwowarskiej.

Również w minionym roku wsparłem szereg inicjatyw w celu ożywienia i stabilizacji tego rynku. Należy m.in. wspomnieć, że przy udziale Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi wypracowany został standardowy wzór wieloletniej umowy kontraktacji chmielu, która zabezpiecza interesy zarówno plantatora, jak i przetwórcy. Na wszystkich spotkaniach z producentami tego surowca zachęcam ponadto do tworzenia silnych organizacji reprezentujących ich interesy oraz do zabezpieczania produkcji umowami.

Jednakże Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie ma możliwości narzucenia dostawców chmielu niezależnym podmiotom gospodarczym, jakimi są producenci piwa. Z wyjaśnień przekazanych przez przedstawicieli największych producentów wynika, że są związani długoletnimi umowami kontraktacji w celu dywersyfikacji oraz zabezpieczenia odpowiedniej wielkości dostaw surowca. Ponadto przedsiębiorstwa piwowarskie mające największy udział w rynku piwa w Polsce są częścią międzynarodowych koncernów, w których decyzje o zakupach surowcowych do produkcji piwa podejmowane są w ramach globalnych korporacji, w ich centrach logistycznych poza granicami kraju.

Należy wskazać także na fakt, że na rynku globalnym jest nadprodukcja chmielu i że zużycie chmielu na 1 hl piwa jest bardzo niewielkie. Obecnie stosuje się zwykle poniżej 5 g/hl piwa. W celu udzielenia doraźnego wsparcia gospodarstwu chmielarskim w resorcie rolnictwa w 2010 r. została podjęta decyzja o uruchomieniu pomocy de minimis.

Pomoc przysługiwała gospodarstwu, które w 2008 r. lub 2009 r. otrzymały płatność uzupełniającą do powierzchni uprawy chmielu. Stawka pomocy finansowanej ze środków krajowych wynosiła 14 tys. zł na 1 ha powierzchni uprawy. Jednocześnie łączna

wysokość pomocy dla jednego producenta chmielu nie mogła przekroczyć równowartości 7,5 tys. euro dla jednego rolnika w okresie kolejnych trzech lat obrotowych. Pomoc była udzielana na podstawie wniosków składanych w biurze powiatowym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w terminie do dnia 31 lipca 2010 r. Wsparcie to zostało wypłacone 1083 plantatorom na łączną kwotę 22 239 tys. zł. Zatem w roku bieżącym pomoc taka nie może zostać wypłacona, ponieważ potraktowana została przez Komisję Europejską jako niedozwolona pomoc publiczna.

Ponadto plantatorom chmielu przysługuje wsparcie bezpośrednie w postaci jednolitej płatności obszarowej oraz krajowych płatności uzupełniających w formie niezwiązanej z produkcją. W ramach swoich kompetencji corocznie występuję do Rady Ministrów o zatwierdzenie środków finansowych przeznaczonych na płatności uzupełniające dla producentów chmielu w maksymalnej wysokości.

Począwszy od 2010 r., płatności w sektorze chmielu zostały całkowicie odłączone od produkcji, a ich poziom osiągnął 100% wsparcia stosowanego w krajach UE-15, czyli ok. 480 euro/ha. Łączna wysokość wsparcia uzupełniającego skierowanego do tego sektora w 2010 r. wyniosła 770 tys. euro, tj. ok. 3 mln zł. Utrzymanie wsparcia w sektorze chmielu na aktualnie obowiązujących zasadach możliwe jest również w roku bieżącym i roku 2012. Całkowita wysokość przedmiotowej pomocy (razem z jednolitą płatnością obszarową) dla sektora chmielu może osiągnąć poziom ok. 1 mln euro rocznie. Dodam również, że jako reakcja na sytuację na krajowym rynku chmielu rozważane jest podjęcie działań mających na celu „docenienie” firm stosujących krajowe produkty.

Wystąpiłem także z ofertą pomocy w akcjach promocyjnych podejmowanych przez producentów piwa stosujących polski chmiel do swoich wyrobów. Pomoc ta może być na przykład udzielona w związku z uczestnictwem tych firm w targach krajowych i międzynarodowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie charakteru testu wiedzy
i sprawnościowego do Policji (23839)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23839/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP

pana Łukasza Zbonikowskiego w sprawie charakteru testu wiedzy i sprawnościowego do Policji, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Szczegółowe zasady prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego w stosunku do osób ubiegających się o przyjęcie do służby w Policji określa rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 30 sierpnia 2007 r. w sprawie postępowania kwalifikacyjnego w stosunku do osób ubiegających się o przyjęcie do służby w Policji (Dz. U. Nr 170, poz. 1202, z późn. zm.).

Jednym z etapów postępowania kwalifikacyjnego jest test wiedzy, który zgodnie z § 11 pkt 4 ww. rozporządzenia obejmuje zagadnienia z zakresu funkcjonowania władzy ustawodawczej, wykonawczej i sądowniczej oraz z zakresu bezpieczeństwa publicznego. Bardziej szczegółowy zakres testu umieszczony został na stronie www.policja.gov.pl. Zakres ten stanowi trzon pytań, które służą tworzeniu poszczególnych pakietów egzaminacyjnych przeznaczonych dla kandydatów do służby w Policji. Celem podjęcia takich działań było wskazanie potencjalnym kandydatom do służby uszczegółowionych obszarów tematycznych objętych testem wiedzy.

Funkcjonująca baza pytań testowych, w szczególności jej zakres, utworzona została przez kadrę dydaktyczną poszczególnych jednostek szkoleniowych Policji – funkcjonariuszy, którzy cechują się wysokim profesjonalizmem i doświadczeniem.

Materiał stworzony przez ekspertów z poszczególnych zakresów tematycznych oraz funkcjonowania szkolnictwa policyjnego i samej Policji uznać należy za przemyślany i opracowany z dużą starannością i zaangażowaniem.

Należy jednocześnie zaznaczyć, że proces rekrutacji kandydatów do służby w Policji powinien ulegać ciągłemu doskonaleniu. Opinie i doświadczenia dydaktyków i praktyków policyjnych dotyczące konieczności włączenia zagadnień z zakresu funkcjonowania władzy ustawodawczej, wykonawczej i sądowniczej do obszarów tematycznych, których znajomością winien charakteryzować się każdy funkcjonariusz Policji, skutkowały zmianą treści § 11 pkt 4 [vide: § 1 pkt 5 rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 8 lutego 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie postępowania kwalifikacyjnego w stosunku do osób ubiegających się o przyjęcie do służby w Policji (Dz. U. Nr 40, poz. 207)].

Zgodnie z § 11 pkt 5 rozporządzenia w sprawie postępowania kwalifikacyjnego w stosunku do osób ubiegających się o przyjęcie do służby w Policji jednym z etapów postępowania kwalifikacyjnego jest również ocena sprawności fizycznej kandydata do służby w Policji. Etap ten przeprowadza się w szkołach Policji, przy wykorzystaniu sprawnościowego toru przeszkód, który umożliwia ocenę predyspozycji danego kandydata do służby. Tor we wszystkich szkołach Policji skonstruowany jest według tych samych zasad, a jego pokonanie podlega określonej formie, co sprawia,

że każdy kandydat podchodzący do tego etapu pokonuje tor w jednakowych warunkach.

Mając na uwadze specyfikę służby policjanta oraz sprawne wykonywanie zadań nałożonych na Policję, można określić wymagane, niezbędne w pełnieniu służby predyspozycje motoryczne policjanta, tak aby wykonywane przez niego czynności służbowe były jak najbardziej efektywne i zarazem zapewniały bezpieczeństwo innych osób i samego funkcjonariusza. Sprawnościowy tor przeszkód ma na celu dokonanie selekcji tych kandydatów, którzy ww. predyspozycje posiadają.

Wprowadzając w ramach procedury doboru do służby w Policji sprawnościowy tor przeszkód, wybór jego elementów oparto na związku występujących w nim zadań z możliwością osiągnięcia dobrych i bardzo dobrych rezultatów w nabywaniu sprawności specjalnej policjanta (np. samoobrony, posługiwania się środkami przymusu bezpośredniego itp.). Zależność ta została potwierdzona w badaniach przeprowadzonych w Szkole Policji w Katowicach i Wyższej Szkole Policji w Szczytnie.

Dodać również należy, iż na etapie przygotowywania zestawów testów, w celu sprawdzenia trafności, rzetelności, standaryzacji i ustalania norm czasowych dla populacji odpowiadającej potrzebom naboru do służby w Policji, przeprowadzono badanie reprezentatywnej grupy osób, wśród 938 kobiet i mężczyzn w wieku od 19 do 35 lat, aktualnie pracujących policjantów oraz potencjalnych kandydatów do służby w Policji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie jednego z gadżetów
mających promować polską prezydencję
w Unii Europejskiej (23840)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 lipca br. (sygn. SPS-023-23840/11) przesyłam w załączeniu odpowiedź na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie jednego z gadżetów polskiej prezydencji w UE.

Ad 1. Dlaczego spośród tylu gadżetów mogących promować polską prezydencję w Unii Europejskiej wybrany został tego typu przedmiot?

Konieczność zapewnienia toreb jest podyktowana przesłankami praktycznymi i została poprzedzona dogłębną analizą materiałów zamawianych przez inne kraje sprawujące prezydencję w Radzie UE. Torba to przedmiot użytkowy, do którego pakowane są materiały konferencyjne i promocyjne i każda prezydencja taki przedmiot zamawiała. Nie należy porównywać upominków prezydencji, takich jak zestaw Mleko i Miód, drewniane, ręcznie malowane bączki, spinki z krzemieniem pasiastym czy skórzane aktówki, które niosą ze sobą przekaz promocyjny, do toreb pełniących przede wszystkim funkcję praktyczną.

Wybierając odpowiednią torbę, sugerowaliśmy się następującymi przesłankami:

1. Promocja polskich projektantów – twórcą projektu torby jest Anna Kuczyńska, jedna z najbardziej rozpoznawalnych polskich projektantek młodego pokolenia.

2. Nowoczesna estetyka – dziś minimalizm i prosta forma to najbardziej poszukiwane i cenione cechy w projektowaniu przedmiotów.

3. Praktyczność – długie uszy torby są praktyczne nawet zimą; przy obszernych okryciach wierzchnich torbę łatwo zakłada się na ramię. Czarny kolor – od zawsze uważany za najbardziej elegancki – dodatkowo sprawia, że torba nie brudzi się i jest uniwersalna.

4. Wytrzymałość – flizelina techniczna, z której wykonana jest torba, to nowoczesny materiał o szerokim zastosowaniu i unikalnych właściwościach. Dzięki niemu torba jest lekka, miękka, a zarazem wytrzymała, odporna na wodę i działanie światła oraz wszelkie procesy chemiczne.

Ad 2. Kto jest autorem tej osobliwej inicjatywy?

Torba została zaprojektowana przez Annę Kuczyńską, jedną z bardziej rozpoznawalnych projektantek mody polskiego młodego pokolenia. Jej prace docenione zostały na świecie oraz w Polsce. Wykorzystywany przez nią materiał – flizelina techniczna – został zaadoptowany przez wielu innych kreatorów mody.

Ad 3. Dlaczego cena towaru była tak wysoka?

Torba, podobnie jak i inne materiały promocyjne prezydencji wykorzystywane w lipcu, została zakupiona w postępowaniu zgodnie z ustawą Prawo zamówień publicznych. Jedynym kryterium w wyborze wykonawcy była cena, która obejmowała całkowity przedmiot zamówienia. Wykonawca nie miał obowiązku przedstawiania cen jednostkowych na poszczególne przedmioty, które objęte były zamówieniem. Wykonawca dobrze zrealizował powierzone mu zadanie – zaproponował produkt, który jest zgodny z przekazanymi wytycznymi.

Estetyka wręczanych upominków ma bardzo istotne znaczenie. Obserwacje po spotkaniach podczas pierwszych tygodni prezydencji pokazują, że rozdawane upominki cieszyły się popularnością i nie odnotowano przypadków ich pozostawienia w hotelach czy centrum konferencyjnym, jak to często się dzieje w przypadku obdarowywania gości masowy-

mi, zwykłymi, niczym nie wyróżniającymi się przedmiotami.

Poniżej zdjęcie przykładowego podstawowego zestawu, który był wręczany delegatom spotkań prezydencji w Sopocie*).

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mikołaj Dowgiałewicz

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie likwidacji NIP i wprowadzenia ZAP
(23841)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z 29 lipca 2011 r. (sygn.: SPS-023-23841/11) interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie likwidacji NIP i wprowadzenia ZAP-3, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ad 1. i 2.

Zmiany wprowadzane ustawą z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 171, poz. 1016) wynikają z prac prowadzonych wspólnie przez Ministerstwo Finansów i Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w ramach tzw. integracji rejestrów PESEL – NIP. Szczególnie istotnym aspektem udziału Ministerstwa Finansów w tych pracach były odniesienia do systemu podatkowego oraz zobowiązań akcesyjnych wobec Unii Europejskiej. Prace podjęte przez resorty koncentrowały się nad kształtem referencyjnych rejestrów państwowych i sposobem dojścia do docelowego rozwiązania, uwzględniającego wszystkie urzędowe systemy teleinformatyczne i ich interoperacyjność oraz procedury, w tym te pozostające w relacji z NIP bądź innymi stosowanymi identyfikatorami.

Wypracowane rozwiązania w zakresie ewidencji i identyfikacji podatkowej znalazły swój wyraz m.in. w ww. ustawie, uchwalonej jednogłośnie przez Sejm. W przepisach dostosowujących i przejściowych ustawy starano się uwzględnić potrzeby otoczenia pozostającego w relacji z nowelizowanym obszarem, m.in. poprzez określenie dogodnych terminów zmian.

Prace nad systemem związanym z nowymi regulacjami wymienionej ustawy prowadzone są w ramach projektu e-rejestracja wchodzącego w skład

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

„Programu e-Podatki” realizowanego przez Ministerstwo Finansów w ramach 7 osi priorytetowej Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”. Prace te są już bardzo zaawansowane, tak aby w ustawowych terminach możliwe było wdrożenie wszystkich zaplanowanych rozwiązań i podjęcie zadań przez organy podatkowe.

Celem „Programu e-Podatki” jest transformacja działania polskiej administracji podatkowej mająca podnieść efektywność jej działania do poziomu średniej krajów OECD. W wyniku wprowadzonych zmian administracja podatkowa uzyska również potencjał umożliwiający świadczenie spodziewanych usług publicznych z użyciem innowacyjnych technologii.

Cele programu zostaną osiągnięte między innymi w wyniku usprawnienia procesów rejestracji i ewidencjonowania podatników i płatników przez:

- uproszczenie obowiązku rejestracyjnego,
- zwiększenie efektywności przetwarzania danych identyfikacyjnych,
- zapewnienie możliwości ciągłej poprawy jakości danych identyfikacyjnych.

Do najważniejszych zmian w tym zakresie należy:

- centralizacja rejestrów podatników i płatników poprzez przekształcenie lokalnych rejestrów podatników organów podatkowych w Centralny Rejestr Podmiotów – Krajową Ewidencję Podatników (CRP KEP);

- wykorzystanie danych innych rejestrów państwowych (obecnie PESEL) do zasilania CRP KEP;

- istotne ograniczenie obowiązku ewidencyjnego wobec osób objętych rejestrem PESEL nieprowadzących działalności gospodarczej i niebędących zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług, w tym stosowanie wobec tej grupy numeru PESEL jako identyfikatora podatkowego;

- nadawanie NIP w drodze czynności materialno-technicznej, a nie jak dotąd w drodze decyzji administracyjnej wydanej w wyniku postępowania prowadzonego na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa.

Ad 3.

Modernizacje i modyfikacje systemów informatycznych niezbędne do realizacji koncepcji ww. ustawy realizowane w resorcie finansów w ramach projektu e-rejestracja finansowane są ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” na lata 2007–2013, dla którego umowę o dofinansowanie podpisano 30 lipca 2010 r. Wartość projektu – 40 197 600 zł.

Ad 4.

CRP KEP od 1 stycznia 2012 r. zasilany będzie danymi identyfikacyjnymi z rejestru PESEL. W zakresie osób objętych tym rejestrem będzie to źródło ich danych identyfikacyjnych dla CRP KEP. Zgodnie z art. 6 ust. 1a oraz art. 9 ust. 1 i 1d ustawy osoby fizyczne objęte rejestrem PESEL nieprowadzące działalności gospodarczej lub niebędące zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług od 1 stycznia 2012 r., nie będą składały organom podat-

kowym zgłoszeń identyfikacyjnych/aktualizacyjnych, a tym samym podawały danych identyfikacyjnych i ewidencyjnych znajdujących się obecnie na ww. zgłoszeniach. Dane objęte zgłoszeniem przekazane zostaną do CRP KEP z rejestru PESEL. Oznacza to, że osoby, o których mowa powyżej, będą musiały dokonywać jedynie aktualizacji w związku ze zmianą adresu miejsca zamieszkania. Aktualizacja tego adresu będzie dokonywana przez podatnika w składanej deklaracji lub każdym innym dokumencie związanym z obowiązkiem podatkowym. Równocześnie, jeżeli podatnik będzie chciał dokonać aktualizacji adresu miejsca zamieszkania w trakcie roku podatkowego, pomimo braku obowiązku do złożenia deklaracji lub innego dokumentu, będzie mógł zgłosić taki adres na formularzu, którego wzór określony zostanie rozporządzeniem ministra finansów. Jednocześnie jeżeli adres miejsca zamieszkania podatnika będzie taki sam, jak adres miejsca zameldowania, który znajduje się w rejestrze PESEL, podatnik, o którym mowa wyżej, nie będzie musiał zgłaszać tego adresu urzędowi skarbowemu. Na wzorze formularza, o którym mowa powyżej, będzie można również zgłosić numeru rachunku bankowego, jeżeli np. podatnik będzie chciał uzyskać zwrot nadpłaty podatku na rachunek, a nie za pośrednictwem przekazu pocztowego. Formularz przeznaczony do zgłaszania przedmiotowego adresu i ewentualnej – dobrowolnie podawanej – informacji o osobistym rachunku do zwrotu nadpłaty podatku będzie zawierał niezbędne dane identyfikacyjne (numer PESEL, imię i nazwisko), konieczne do uwiarygodnienia składającego oraz eliminowania ewentualnych błędów i pomyłek, a nie w celu aktualizacji tych danych.

Wprowadzenie powyższych zmian spowoduje zatem radykalne ograniczenie obowiązków ewidencyjnych podmiotów oraz poprawi jakość danych ewidencyjnych, którymi dysponuje administracja podatkowa.

Zgodnie z art. 81 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, z późn. zm.) podatnik lub płatnik, który wbrew obowiązkowi nie dokonuje w terminie zgłoszenia identyfikacyjnego albo aktualizacji objętych nim danych albo też podaje w nim dane niezgodne ze stanem rzeczywistym lub niepełne, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

W świetle art. 47 § 1 K.k.s. karą za wykroczenie skarbowe jest kara grzywny określona kwotowo. Kara grzywny może być wymierzona w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia, chyba że kodeks stanowi inaczej (art. 48 § 1 K.k.s.).

Minimalne wynagrodzenie jest to wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314) – art. 53 § 4 K.k.s.

Zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 października 2010 r. w sprawie wysokości

minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2011 r. (Dz. U. Nr 194, poz. 1288), od dnia 1 stycznia 2011 r. ustala się minimalne wynagrodzenie za pracę w wysokości 1386 zł.

Stąd też od 1 stycznia 2011 r. najniższy wymiar grzywny za przedmiotowe wykroczenie wynosi 138,60 zł (1386 zł / 10), zaś najwyższy wymiar grzywny może wynieść 27 720 zł (1386 × 20).

Wymierzając karę grzywny lub nakładając ją mandatem karnym, uwzględnia się także stosunki majątkowe i rodzinne sprawcy oraz jego dochody i możliwości zarobkowe (art. 48 § 4 K.k.s.).

Pragnę zapewnić, iż przesłanki wymiaru kary za podlegające grzywnie ww. wykroczenia skarbowe są uwzględniane indywidualnie w odniesieniu do każdego sprawcy, a w uzasadnionych przypadkach istnieje możliwość odstąpienia od wymiaru kary. Przedmiotowa odpowiedzialność karna za niedopełnienie formalności nałożonych przez ustawę z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników ma być czynnikiem mobilizującym do aktualizowania danych, bowiem intencją organów podatkowych nie jest karanie podatników za niedopełnienie obowiązków, lecz dbałość o jakość danych, z których korzystają – oprócz organów podatkowych – liczne instytucje i rejestry. NIP jest identyfikatorem w obrocie prawnym i gospodarczym, zatem również w interesie prawnym jest wiarygodna identyfikacja udziałowców obrotu gospodarczego.

Ad 5.

Rezygnacja z możliwości podawania numeru rachunku bankowego w zeznaniu podatkowym składanym przez podatników podatku dochodowego od osób fizycznych związana była z monitami wyspecjalizowanych służb, z których wynikało, iż umieszczenie na zeznaniu podatkowym trzech danych: numeru rachunku bankowego, kwoty zwrotu nadpłaty w podatku oraz podpisu podatnika, może prowadzić do wyłudzenia zwrotów przez nieuprawnione osoby. Stąd, począwszy od rozliczenia za rok 1997 numer osobistego rachunku bankowego, na który urząd skarbowy dokonuje podatnikom podatku dochodowego od osób fizycznych zwrotu nadpłat w tym podatku, podawany jest wyłącznie w formularzu zgłoszenia identyfikacyjnego/zgłoszenia aktualizacyjnego osoby fizycznej (NIP-1, NIP-3, a wkrótce ZAP-3).

Wprowadzenie możliwości zmiany numeru rachunku bankowego na druku zeznania rocznego zwiększyłoby w znaczący sposób ryzyko nadużyć podatkowych dla najczęściej stosowanych sposobów składania zeznań rocznych, tj. w wersji papierowej (brak wzorów podpisów) oraz drogą elektroniczną bez kwalifikowanego podpisu elektronicznego.

Wprowadzenie takiego rozwiązania możliwe będzie po uruchomieniu usług elektronicznych pozwalających weryfikować właściciela rachunku bankowego.

Podsumowując, uprzejmie informuję, iż uruchomienie centralnej rejestracji (w CRP KEP) jest po-

czątkiem zmian mających na celu usprawnienie procesów wymiany informacji między administracją podatkową a jej interesariuszami i uproszczenie systemu poboru podatków m.in. poprzez usprawnienie wewnętrznych procesów biznesowych administracji podatkowej, w tym budowę i wdrożenie centralnych systemów informacyjnych i upowszechnienie dokumentu elektronicznego. Po przygotowaniu niezbędnej infrastruktury technicznej uruchamiane będą kolejne ułatwienia dla podatników. Dalsza integracja rejestrów państwowych w zakresie adresu zamieszkania, uruchomienie elektronicznych usług informowania o właścicielu rachunku pozwoli na kontynuację wprowadzania usprawnień.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 20 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie wznowienia eksportu polskich
warzyw na rynek wschodni (23842)**

Odpowiadając na interpelację posła na Sejm RP pana Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wznowienia eksportu polskich warzyw na rynek wschodni, przekazaną przy piśmie z dnia 29 lipca br., znak: SPS-023-23842/11, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Z dniem 9 sierpnia br. Federacja Rosyjska poinformowała o zniesieniu specjalnego trybu eksportu warzyw z Unii Europejskiej do Federacji Rosyjskiej, który wymagał dołączania do każdej partii warzyw tzw. świadectw tymczasowych, potwierdzających brak obecności Shiga toksycznych bakterii E. coli. W uzasadnieniu podjętej decyzji strona rosyjska powołuje się na pkt 4 protokołu z dnia 22 czerwca br. zawartego pomiędzy Dyrekcją Generalną ds. Zdrowia i Konsumentów Komisji Europejskiej a Federalną Służbą Nadzoru w sferze Ochrony Praw Konsumenta i Zdrowia Człowieka Federacji Rosyjskiej w sprawie wywozu warzyw z Unii Europejskiej do Federacji Rosyjskiej, oraz fakt braku w UE nowych przypadków zachorowań wywołanych przez bakterie E. coli od dnia 27 lipca br.

A zatem od 9 sierpnia br. przy eksporcie warzyw na terytorium Federacji Rosyjskiej obowiązują zasady sprzed wprowadzonego w dniu 2 czerwca br. zakazu.

Podstawą prawną do obsługi fitosanitarnej owoców i warzyw eksportowanych do Federacji Rosyjskiej jest ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie

roślin (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 849, z późn. zm.), memorandum z dnia 18 stycznia 2008 r. między Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi Rzeczypospolitej Polskiej i Ministerstwem Rolnictwa Federacji Rosyjskiej w zakresie kwarantanny roślin przy eksporcie roślin i produktów roślinnych z Rzeczypospolitej Polskiej do Federacji Rosyjskiej oraz memorandum z dnia 15 marca 2005 r. między Federalną Służbą ds. Nadzoru Weterynaryjnego i Fitosanitarne Federacji Rosyjskiej a Komisją Europejską dotyczące zasad zaopatrywania w świadectwa fitosanitarne roślin i produktów roślinnych przeznaczonych na eksport do Federacji Rosyjskiej z terytorium Wspólnoty Europejskiej.

W zakresie bezpieczeństwa żywności zostało dodatkowo podpisane przez Komisję Europejską oraz Federalną Służbę ds. Nadzoru Weterynaryjnego i Fitosanitarne Federacji Rosyjskiej memorandum z dnia 26 marca 2008 r. dotyczące bezpieczeństwa produktów roślinnych przeznaczonych do spożycia przez ludzi i wywożonych ze Wspólnoty Europejskiej (WE) do Federacji Rosyjskiej, w odniesieniu do pozostałości pestycydów, azotanów i azotynów.

Postanowieniami memorandum z dnia 26 marca 2008 r. zostały uregulowane zasady eksportu do Federacji Rosyjskiej produktów żywnościowych pochodzenia roślinnego pod kątem bezpieczeństwa konsumenta. Przedmiotowe memorandum zobowiązuje eksporterów świeżych owoców i warzyw do:

- spełnienia wymagań wynikających z prawodawstwa rosyjskiego w zakresie wartości najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów, azotanów i azotynów w produktach pochodzenia roślinnego, przeznaczonych do spożycia przez ludzi,

- dołączania informacji o zastosowanych środkach ochrony roślin oraz o dacie wykonania ostatniego zabiegu do każdej partii przesyłanych produktów,

- dołączania certyfikatów bezpieczeństwa do każdej partii wysyłanych produktów, jeśli taki wymóg został wprowadzony przez stronę rosyjską.

W odniesieniu do przesyłek pochodzących z Polski strona rosyjska wymaga załączenia certyfikatu bezpieczeństwa dla przesyłek: jabłek, wiśni, truskawek, gruszek, kapusty pekińskiej i pomidorów. Należy także podkreślić, że obowiązek dołączenia certyfikatów bezpieczeństwa został przez Federację Rosyjską wprowadzony nie tylko dla produktów roślinnych pochodzących z Polski, ale również w stosunku do produktów eksportowanych do Federacji Rosyjskiej z innych państw członkowskich, m.in. Holandii, Włoch, Hiszpanii oraz Republiki Czeskiej.

Odnosząc się do kwestii odszkodowań dla producentów warzyw, uprzejmie informuję, że Komisja Europejska nie przewidziała zastosowania specjalnej, dodatkowej pomocy w celu złagodzenia skutków nałożenia przez Federację Rosyjską na kraje UE zakazu eksportu do tego kraju warzyw świeżych. Jednakże, w związku z drastycznym spadkiem popytu na warzywa spod osłon, będącym konsekwencją infor-

macji na temat licznych przypadków zatruc pokarmowych w Niemczech i innych krajach UE, Komisja Europejska w trybie pilnym wydała rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 585/2011 z dnia 17 czerwca 2011 r. ustanawiające tymczasowe nadzwyczajne środki wspierania sektora owoców i warzyw (Dz. Urz. UE L 160 z 18.06.2011, str. 71).

Zgodnie z przyjętym rozwiązaniem produkty kwalifikujące się do wsparcia to świeże pomidory, sałata, ogórki, papryka słodka oraz cukinia. Wsparcie udzielane będzie w odniesieniu do okresu od 26 maja br. do 30 czerwca br. Budżet dla pomocy określono na poziomie 210 mln EUR. Wsparcie udzielane będzie na zasadach przyjętych przez państwa członkowskie w odniesieniu do wycofań z rynku oraz operacji zbierania zielonych plonów oraz niezbiania warzyw.

Zgodnie z przepisami ww. rozporządzenia producenci zrzeszeni w organizacjach producentów mogą kwalifikować się do dwóch rodzajów wsparcia:

- wsparcie „standardowe” stosowane na zasadach odpowiadających dotychczas stosowanym w państwach członkowskich rozwiązaniom w zakresie wycofywania, niezbiania oraz zbierania zielonych plonów dostępnym wyłącznie za pośrednictwem organizacji producentów; dla tego rodzaju wsparcia w odniesieniu do operacji wycofań, niezbiania i zbierania zielonych plonów przeprowadzonych w przedmiotowym okresie, w przepisach rozporządzenia 585/2011 przewidziano derogację od stosowania przez organizacje producentów limitów obowiązujących na podstawie przepisów ogólnych, tj.:

- 1) 5-procentowego limitu wolumenu produkcji danego produktu, która może być wycofana;

- 2) 30-procentowego limitu dla udziału kosztów wycofań w funduszu operacyjnym ogółem;

- 3) 25-procentowego limitu dotyczącego wzrostu wartości funduszu operacyjnego,

- wsparcie dodatkowe, które przysługuje również producentom indywidualnym, niezrzeszonym w organizacjach producentów.

Kwoty dodatkowej pomocy w przypadku wycofań wynoszą odpowiednio dla:

- pomidorów: 33,2 euro/100 kg;

- sałaty: 38,9 euro/100 kg;

- ogórków: 24 euro/100 kg;

- papryki słodkiej: 44,4 euro/100 kg;

- cukinii: 29,6 euro/100 kg.

W przypadku operacji niezbiania oraz zbierania zielonych plonów państwa członkowskie określają kwoty dodatkowego wsparcia UE w przeliczeniu na hektar na poziomie odpowiadającym maksymalnie 90% kwot określonych w odniesieniu do wycofań.

W celu wdrożenia w Polsce rozwiązań określonych ww. przepisami UE przygotowano i przyjęto przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie realizacji przez Agencję Rynku Rolnego zadań związanych z ustanowieniem tymczasowych nadzwyczajnych środków wspierania rynków owoców i warzyw (Dz. U. z 2011 r. Nr 130,

poz. 750), które weszło w życie w dniu publikacji, tj. 22 czerwca br. W przepisach krajowych, o których mowa, wskazano Agencję Rynku Rolnego jako jednostkę, do której organizacje producentów oraz bezpośrednio producenci indywidualni występują z wnioskiem o pomoc dodatkową.

W myśl rozwiązań przewidzianych w rozporządzeniu nr 585/2011 pomoc jest dostępna dla organizacji producentów i producentów indywidualnych, którzy przeprowadzili operację wycofania, niezbiernia lub zbierania zielonych plonów w dniach od 26 maja br. do dnia 30 czerwca br. Zgodnie z zasadami obowiązującymi na podstawie odpowiednich przepisów krajowych, a w przypadku Polski dotychczasowe przepisy krajowe wdrażały tylko jeden mechanizm zarządzania kryzysowego i zapobiegania kryzysom dostępny dla organizacji producentów, jakim jest wycofanie z rynku, w przepisach ww. rozporządzenia Rady Ministrów wprowadzono specjalnie na potrzeby tego rozwiązania dodatkowe działania przewidziane w rozporządzeniu nr 585/2011. Działania te to niezbiernie oraz zbieranie zielonych plonów.

W ramach przyjętego mechanizmu obowiązują następujące terminy, jednakowe dla wszystkich państw członkowskich:

— do 30 czerwca br. zainteresowani producenci i organizacje producentów mogli przeprowadzić przewidziane w przepisach UE działania, tj. wycofanie z rynku, niezbiernie bądź zbieranie zielonych plonów,

— do 11 lipca br. można było składać do ARR wnioski o pomoc,

— do 18 lipca br. Komisja Europejska zbierała zgłoszenia o wnioskowaną pomoc od wszystkich państw członkowskich.

Polska zgodnie ze złożonymi i zweryfikowanymi wnioskami przekazała Komisji Europejskiej informacje o łącznych ilościach wycofanych z rynku, łącznej powierzchni, której dotyczyło niezbiernie lub zielone zbiory oraz wnioski o ogólną kwotę wsparcia UE w wysokości 46,4 mln EUR.

Komisja Europejska zastrzegła w swoim rozporządzeniu, że jeśli wnioskowana pomoc z krajów członkowskich przekroczy zaplanowaną kwotę budżetu UE, wsparcie będzie proporcjonalnie zmniejszone poprzez zastosowanie współczynnika przydziału. W związku ze zmianą rozporządzenia nr 585/2011 polegającą na zwiększeniu przyznanego budżetu na mechanizm z 210 mln EUR do 227 mln EUR, Komisja rozporządzeniem nr 769/2011 z dnia 2 sierpnia 2011 r. określiła współczynnik przydziału jako 100%, co oznacza, że wsparcie nie będzie redukowane,

— do 15 października br. państwa członkowskie zapewniają dokonanie wszystkich płatności przedmiotowej pomocy dla beneficjentów spełniających warunki do jej otrzymania.

Minister
Marek Sawicki

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Jadwigi Wiśniewskiej
i Łukasza Zbonikowskiego

w sprawie problemu niedożywionych dzieci
(23843)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani poseł Jadwigi Wiśniewskiej i pana posła Łukasza Zbonikowskiego (znak SPS-023-23843/11) w sprawie problemu niedożywienia dzieci, przesłanej przy piśmie KPRM z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak DSPA-4810-4274-(1)/11 (dot. SPS-023-23843/11 z dnia 29 lipca 2011 r.), uprzejmie informuję Pana Marszałka, że:

Problem niedożywienia dzieci i młodzieży jest jednym z poważniejszych problemów społecznych wymagających konieczności podjęcia działań mających na celu ograniczenie i likwidację tego zjawiska. Bardzo trudno jest określić dokładną liczbę niedożywionych dzieci, przede wszystkim z uwagi na ukrywanie przez część rodzin problemów związanych z ubóstwem. Sygnały napływające od pracowników socjalnych, nauczycieli, pedagogów szkolnych czy też pracowników służb medycznych, wskazują, że z uwagi na czas przebywania w szkole, czas dotarcia do szkoły i powrotu do domu, w zasadzie każde dziecko (bez względu na status materialny) powinno zjeść w tym czasie przynajmniej jeden posiłek, najlepiej gorący.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 3 i pkt 14 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1363, z późn. zm.) do zadań własnych gminy o charakterze obowiązkowym należy m.in. dożywianie dzieci oraz zapewnienie posiłku osobom, które nie są w stanie go sobie zapewnić.

Od roku 1996 zadanie dożywiania uczniów wspierane było ze środków rezerwy celowej budżetu państwa w ramach dotacji do zadania własnego lub też w ramach programów rządowych. Zadanie realizowane było do roku 2001 w ramach przyjmowanych uchwałą Rady Ministrów jednorocznych programów realizowanych ze środków przewidzianych w budżecie państwa i środków własnych gmin.

W latach 2002–2003 i w roku 2005 wsparcie to realizowane było w ramach rządowych programów przy podwyższonym kryterium dochodowym (do 150% kryterium określonego ustawą o pomocy społecznej).

Pomimo rosnących z roku na rok środków na realizację tego zadania (zarówno środków własnych gmin, jak i środków budżetu państwa) pomoc w tym zakresie nie była wystarczająca. Zawsze pewna liczba uczniów kwalifikujących się do tej formy pomocy nie była nią objęta z uwagi na brak środków finansowych lub brak warunków technicznych do przygotowania lub wydawania posiłków. Do 2005 r. w ra-

mach rządowych programów nie były objęte pomocą w zakresie dożywiania dzieci do 7. roku życia i młodzież szkół ponadgimnazjalnych. Dopiero w ramach rządowego programu „Posiłek dla potrzebujących” realizowanego w 2005 r. rozszerzono zakres podmiotowy w stosunku do poprzednich programów (realizowanych w 2002 i 2003 r.) i objęto pomocą dzieci do 7. roku życia, młodzież szkół gimnazjalnych, a także osoby starsze, chore i niepełnosprawne.

Dodatkowym ograniczeniem, oprócz niedostatecznych środków finansowych na ten cel, był fakt, że środki przyznawane na realizację programów rządowych czy też w ramach dotacji do zadania własnego były zawsze pomocą jednoroczną, bez gwarancji jej kontynuacji ani też możliwości zaplanowania takiej pomocy, w tym także jej wysokości, na kolejne lata.

Dlatego też rząd w roku 2005, uznając za sprawę najwyższej wagi konieczność kontynuacji pomocy państwa dla gmin w zakresie dożywiania, szczególnie w odniesieniu do dzieci i młodzieży, przyjął także zasadę gwarancji stałego dofinansowania tego zadania z budżetu państwa w określonym przedziale czasowym. Stało się to możliwe dzięki nowelizacji ustawy o finansach publicznych w zakresie możliwości realizowania programów wieloletnich w obszarze pomocy społecznej.

W dniu 29 grudnia 2005 r. przyjęta została przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ustawa o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. Nr 267, poz. 2259, ze zm.). Zgodnie z art. 13 planowane środki budżetu państwa na realizację programu nie mogły być niższe niż 500 mln zł rocznie. Środki te planowane były w budżetach wojewodów oraz w rezerwie celowej budżetu państwa. Jednocześnie środki, jakie gminy powinny przeznaczać na realizację programu, nie mogą być niższe niż 250 mln zł rocznie w trakcie realizacji programu wieloletniego, tj. w latach 2006–2009. Tak więc zaplanowana w ustawie o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” łączna wielkość środków w latach 2006–2009 nie mogła być niższa niż 2 900 000 000 zł.

W trakcie realizacji programu w kolejnych latach wielkość środków wydatkowanych na realizację programu przedstawiała się następująco:

— rok 2006: środki budżetu państwa – 484 164 329 zł, środki własne gmin – 265 559 388 zł, łączne wydatki na realizację programu – 749 723 717 zł,

— rok 2007: środki budżetu państwa – 527 107 262 zł, środki własne gmin – 283 972 501 zł, łączne wydatki na realizację programu – 811 079 763 zł,

— rok 2008: środki budżetu państwa – 527 185 875 zł, środki własne gmin – 281 202 864 zł, łączne wydatki na realizację programu – 808 388 739 zł,

— rok 2009: środki budżetu państwa – 518 454 304 zł, środki własne gmin – 297 842 703 zł, łączne wydatki na realizację programu – 816 297 007 zł,

— rok 2010: środki budżetu państwa – 533 288 874 zł, środki własne gmin – 297 019 100 zł, łączne wydatki na realizację programu – 830 307 974 zł.

Jak wynika z powyższego zestawienia, w latach 2007–2008 tak wydatki budżetu państwa, jak i wydatki środków własnych gmin były wyższe niż przewidziane w ustawie o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”. Wszystkie wnioski wojewodów, także w latach późniejszych, na środki finansowe przewidziane w budżecie państwa były realizowane w 100% i w żadnym województwie nie zostały zmniejszone wnioskowane przez wojewodów kwoty. Wnioski wojewodów odzwierciedlały potrzeby na środki finansowe budżetu państwa uzgodnione z gminami na realizację programu w poszczególnych województwach.

Dodać należy, że wojewodowie w latach 2007–2008 przenieśli na realizację programu wieloletniego w ramach posiadanych uprawnień dodatkowe środki, dlatego środki budżetu państwa są wyższe niż zaplanowane w ustawach budżetowych na te lata.

Więcej też niż planowano w ustawie wydatkowały gminy ze środków własnych.

Jednocześnie pragnę poinformować Pana Marszałka, że od roku 2008 nie było dzieci, uczniów lub osób dorosłych, tj. beneficjentów programu, którzy spełniali określone ustawą podwyższone kryterium dochodowe uprawniające do bezpłatnej pomocy, a którzy nie byli objęci programem ze względu na brak środków. Sytuacja taka ma miejsce po raz pierwszy od roku 1996, tj. od czasu wspierania przez kolejne rządy zadania własnego gminy.

W ustawie budżetowej na rok 2009 została zwiększona o 50 mln zł, z 500 mln zł do 550 mln zł, wielkość środków rezerwy celowej budżetu państwa, które zostały przeznaczone na realizację programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”.

Przeprowadzona w roku 2008 nowelizacja ustawy z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” pozwoliła na udzielanie pomocy w formie posiłku głodnym dzieciom i uczniom, bez konieczności ustalania sytuacji materialnej rodziny w drodze rodzinnego wywiadu środowiskowego. Zmiana ta weszła w życie w dniu 1 stycznia 2009 r. Obecnie liczba dzieci i młodzieży, które mogą zostać objęte pomocą w formie posiłku bez konieczności przeprowadzania rodzinnego wywiadu środowiskowego, i wydawanie decyzji administracyjnej wynosi 20% ogólnej liczby uczniów dożywianych w danej gminie na podstawie wydanych decyzji administracyjnych.

W roku 2009 Sejm RP uchwalił ustawę z dnia 19 listopada 2009 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją wydatków budżetowych (Dz. U. Nr 219, poz. 1706) nowelizując art. 17 ustawę o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”. Przyjęte rozwiązanie przedłuża okres działania programu wieloletniego do roku 2013. Wprowadza też niezbędne korekty wynikające z konieczności realizacji programu w dalszych latach, jak również dokonuje zmian wynikających z monitoringu realizacji programu w latach 2006–2009. Nowelizacja ustawy nie wprowadziła dodat-

kowych kosztów realizacji programu, które obciążałyby budżety gmin. Przewiduje się, że wielkość minimalnych środków niezbędnych po stronie jednostek gminnego samorządu terytorialnego będzie analogiczna jak w latach 2006–2009. Jak wynika z dotychczasowej realizacji programu, samorzady gminne przeznaczają zdecydowanie więcej środków własnych na realizację programu, niż wynikałoby to z przepisów ustawowych. Natomiast po stronie budżetu państwa przyjęto, że w latach 2010–2013 środki będą zapisywane w ustawach budżetowych na kolejne lata w wysokości roku 2009, tj. 550 mln zł rocznie w okresie realizacji programu, tj. w latach 2010–2013 – 2,2 mld zł. Łączny przewidywany koszt realizacji programu wyniesie w kolejnym etapie jego realizacji 3,1 mld zł.

Łączny koszt realizacji programu wieloletniego w latach 2006–2013 wyniesie 6 mld zł.

W roku 2011 wielkość środków budżetu państwa przewidzianych na realizację programu wynosi 550 mln zł i została podzielona na dwie części:

1) 350 mln zł zostało zapisanych w części budżetu państwa, której dysponentami są wojewodowie – środki te, od momentu podpisania przez prezydenta RP ustawy budżetowej na dany rok, są możliwe do przekazania do poszczególnych gmin, jeżeli zostały podpisane z gminami stosowne porozumienia;

2) 200 mln zł to rezerwa celowa budżetu państwa, której podziału dokonuje minister pracy i polityki społecznej w oparciu o 3 wskaźniki:

— liczbę osób korzystających z pomocy w ramach programu (dane z wydziałów polityki społecznej urzędów wojewódzkich),

— średni poziom dochodów na mieszkańca (dane z Ministerstwa Finansów),

— średnią stopę bezrobocia w województwie (dane z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej).

Podstawa prawna: § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 2006 r. w sprawie realizacji programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. Nr 25, poz. 186, ze zm.).

Środki te uruchamiane są przez ministra finansów na wniosek ministra pracy i polityki społecznej w oparciu o wnioski wojewodów. Terminy uruchomienia poszczególnych transz określa harmonogram zadań wykonywanych w ramach programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” na rok 2011 będący załącznikiem do uchwały nr 123 Rady Ministrów dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie harmonogramu zadań wykonywanych w ramach programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” na rok 2011 (M.P. z 2010 Nr 57, poz. 772):

— I transza w wysokości 50 mln zł – do dnia 15 kwietnia 2011 r. – środki zostały uruchomione,

— II transza (po korekcie zapotrzebowania) w wysokości ponad 121 mln zł – do dnia 15 lipca 2011 r. – środki zostały uruchomione,

— III transza – po korekcie zapotrzebowania – do dnia 30 września 2011 r.

Obecnie, na wniosek resortu pracy i polityki społecznej, zbierane są przez poszczególne wydziały polityki społecznej urzędów wojewódzkich dane dot. prognozy wielkości środków budżetu państwa dla III transzy (termin zbierania danych do 15 września 2011 r.).

Po 5 latach realizacji programu do resortu pracy i polityki społecznej jedynie sporadycznie napływają zapytania kierowane przez jednostki samorządu terytorialnego w sprawie realizacji programu, do którego przystępuje rokrocznie prawie 100% gmin w kraju. Sporadycznie też zgłaszane są problemy dotyczące nieprawidłowości w realizacji programu tak przez koordynatorów wojewódzkich (wojewodów), jak i koordynatorów gminnych (wójtów, burmistrzów i prezydentów miast).

W moim przekonaniu realizowane działania pozwalają na skuteczne udzielanie pomocy uczniom i dzieciom wymagającym wsparcia w zakresie bezpłatnego dożywiania.

Pragnę także poinformować Pana Marszałka, że przedłożone sprawozdania z realizacji programu za lata 2006–2009 zostały przyjęte przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej. Wszystkie te sprawozdania znajdują się na stronie internetowej Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

Jednocześnie pragnę zapewnić Pana Marszałka, że w sytuacji ewentualnego zagrożenia prawidłowej realizacji programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” rząd podejmie stosowne działania przeciwdziałające takiej sytuacji.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wykrytych przez NIK braków
w zakresie ochrony przeciwpożarowej
obiektów budowlanych (23844)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Kazimierza Moskala, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23844/11, w sprawie wykrytych przez NIK braków w zakresie ochrony przeciwpożarowej obiektów budowlanych, uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Wiceprezes Najwyższej Izby Kontroli pismem z dnia 6 maja br., znak: KRS-4101-02-00/2010 P/10/1109, przekazał mi informację o wynikach kontroli prawi-

dłowości utrzymania obiektów budowlanych. Stanowisko do powyższej informacji przedstawiłem w piśmie z dnia 13 maja br., znak: BR3J-0731-7-2/11, o którym również poinformowałem pana posła w odpowiedzi na interpelację z dnia 10 sierpnia 2011 r., znak: BR3J-0701-16/11.

Przepisy z zakresu budowy oraz użytkowania obiektów budowlanych: ustawa Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623) oraz rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 16 sierpnia 1999 r. w sprawie warunków technicznych użytkowania budynków mieszkalnych (Dz. U. Nr 74, poz. 836 oraz z 2009 r. Nr 205, poz. 1584) wprowadzają określone wymagania w zakresie okresowych kontroli stanu technicznego budynków. Również przepisy rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.), nakładają obowiązek zastosowania przepisów rozporządzenia dotyczących bezpieczeństwa pożarowego, wymiarów schodów i oświetlenia awaryjnego, jeśli na podstawie przepisów odrębnych uznaje się za zagrażające życiu ludzi.

Biorąc pod uwagę powyższe, pragnę zauważyć, iż przepisy prawa obowiązujące w tym zakresie wprowadzają wymagania oraz obowiązki mające na celu zapewnienie bezpieczeństwa użytkownikom. Powodem powstawania w tym obszarze wykroczeń, jak wykazały kontrolne przeprowadzone przez organy nadzoru budowlanego oraz kontrola NIK, jest przede wszystkim niski poziom wiedzy o ustawie Prawo budowlane zarówno uczestników procesu inwestycyjnego, jak i podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie obiektów budowlanych.

Organy nadzoru budowlanego w ostatnich latach podjęły działania prewencyjne ukierunkowane na podniesienie świadomości uczestników procesu budowlanego oraz właścicieli i zarządców obiektów w zakresie ciążyących na nich obowiązków ustawowych. Informacja o wynikach kontroli NIK jest obecnie szczegółowo analizowana i omawiana na spotkaniach organów nadzoru budowlanego.

Biorąc pod uwagę powyższe, pragnę zaznaczyć, iż działania kontrolne zarówno prewencyjne, jak i doradne w celu skutecznego zapobiegania przypadkom pojawiających się wykroczeń nierespektowania przepisów będą kontynuowane. Ponadto szkolenia z zakresu wymagań obowiązujących przepisów z pewnością mają szansę wpłynąć na dbałość i właściwe wypełnianie obowiązków przez zarządców i właścicieli obiektów w zakresie ich utrzymania i użytkowania.

Pragnę ponadto uprzejmie poinformować pana posła, że egzekwowanie istotnych wymagań wpływających na bezpieczeństwo ludzi i mienia z zakresu ochrony przeciwpożarowej, zgodnie z przepisami rozporządzenia z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. z 2010 r. Nr 109, poz. 719) należy do kompetencji organów Państwowej Straży Pożarnej.

Udzielanie wyjaśnień dotyczących stosowania przepisów powyższego rozporządzenia zgodnie z art. 19 Kodeksu postępowania administracyjnego należy do właściwości ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Żbik

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie opóźnienia wprowadzenia
elektronicznych dowodów osobistych (23846)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23846/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Kazimierza Moskala w sprawie opóźnienia wprowadzenia elektronicznych dowodów osobistych, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż konieczność ustalenia nowego terminu wejścia w życie ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (Dz. U. Nr 167, poz. 1131, z późn. zm.) przewidzianego w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o zmianie ustawy o dowodach osobistych i ustawy o ewidencji ludności (Dz. U. Nr 133, poz. 768), wynika z przesłanek natury funkcjonalnej, prawnej i technicznej, które wskazują na ryzyko niezakończenia przygotowań organizacyjnych i technicznych do wydawania dowodów osobistych nowego wzoru przed datą wejścia w życie nowych przepisów, tj. przed dniem 1 lipca 2011 r.

Pierwszą przesłanką jest konieczność zapewnienia pełnej transparentności wyboru podmiotu, który będzie dostarczał niespersonalizowane blankiety dowodów osobistych nowego wzoru, a co za tym idzie, spowodowania, aby procedura wyłonienia producenta blankietów, która w ramach udzielenia zamówienia publicznego odbywa się w formie dialogu konkurencyjnego, była przeprowadzona z najwyższą starannością.

Kolejną przyczyną niedotrzymania pierwotnie zakładanego terminu wprowadzenia nowych dowodów osobistych jest fakt, iż postępowanie przetargowe mające na celu wyłonienie producenta blankietów dowodów osobistych nie zostało zakończone. Ze względu na skomplikowany charakter przedmiotu zamówienia, w toku prowadzonego dialogu wykonawcy przekazują informacje, które będą wykorzystane do stworzenia optymalnego opisu przedmiotu zamówienia. Analiza informacji jest procesem trudnym i długotrwałym, ma bowiem na celu uzyskanie produktu,

który spełni oczekiwania społeczne i będzie wykorzystywał najwłaściwsze rozwiązania technologiczne.

Następną przesłankę stanowi konieczność notyfikacji przewidzianych w ustawie aktów wykonawczych. Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. U. UE. L Nr 204, poz. 37, z późn. zm), dotyczy usług świadczonych za wynagrodzeniem i zawiera zastrzeżenie, że: „charakterystyka ta nie istnieje w przypadku działań podejmowanych z wyłączeniem względów ekonomicznych przez państwo w ramach jego obowiązków, w szczególności w dziedzinach: społecznej, kulturalnej, edukacyjnej i sądowej; przepisy prawa krajowego dotyczące tego rodzaju działalności nie są objęte definicją określoną w art. 60 traktatu i nie wchodzą w zakres stosowania niniejszej dyrektywy” i na tej podstawie zakładano, że nie zajdzie konieczność notyfikacji rozporządzeń wydawanych na podstawie ustawy o dowodach osobistych. Niemniej jednak, w ustawie znalazły się przepisy zakładające możliwość umieszczania w warstwie elektronicznej dowodu osobistego bezpiecznego podpisu elektronicznego weryfikowanego przy użyciu certyfikatu kwalifikowanego oraz możliwość korzystania z podpisu osobistego w dowodzie osobistym (za obopólną zgodą) także poza sektorem publicznym. Obydwie opcje wywierają wpływ na funkcjonowanie wspólnego rynku Unii Europejskiej, a w konsekwencji rozporządzenia ich dotyczące podlegają obligatoryjnej notyfikacji. Na konieczność zapewnienia odpowiedniego czasu na notyfikowanie aktów wykonawczych wskazał (podczas prac parlamentarnych nad projektem ustawy o dowodach osobistych) Senat RP, który zaproponował dzień 1 lipca 2011 r. jako termin wejścia życie nowej ustawy, zamiast pierwotnie przewidzianego w projekcie rządowym – dnia 1 stycznia 2011 r. Biorąc jednakże pod uwagę poziom technicznego skomplikowania zagadnień będących materialem notyfikowanych rozporządzeń należy założyć, że dokonane na podstawie poprawki senackiej sześciomiesięczne przedłużenie pierwotnego *vacatio legis* może okazać się niewystarczające.

Ponadto, data przypadająca na dzień 1 lipca 2013 r. została ustalona na podstawie przewidywanego scenariusza wdrażania nowego dokumentu tożsamości. Po dokonaniu wyboru producenta blankietów nastąpi wykonanie pełnego projektu technicznego dowodu osobistego, wraz z przygotowaniem wzoru graficznego, oraz przetestowanie nowych dokumentów i przygotowanie technologicznego parku maszynowego służącego do produkcji dowodów osobistych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie funkcjonowania systemu
zaufany profil w e-urzędzie (23847)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23847/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania systemu zaufany profil w e-urzędzie, uprzejmie przedstawiam poniższe informacje.

Profil zaufany jest jedną z funkcjonalności systemu elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej (ePUAP). Dla podmiotów publicznych ePUAP to jedno miejsce, w którym mogą one udostępniać swoje usługi drogą elektroniczną bez budowania własnych systemów. Dla obywateli ePUAP to jeden punkt w Internecie (strona www.epuap.gov.pl), w którym mogą oni znaleźć i zrealizować usługi publiczne. Profil zaufany stanowi alternatywę dla płatnego podpisu elektronicznego, dzięki któremu obywatele mogą potwierdzać swoją tożsamość w systemach elektronicznych administracji.

Funkcje punktów potwierdzających pełnią: urzędy skarbowe, urzędy wojewódzkie, oddziały Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a za granicą konsulaty. Są to instytucje, z których usług obywatele korzystają stosunkowo często. Należy wskazać, że potwierdzenie tożsamości może odbyć się w dowolnej z ww. instytucji. Adres zameldowania nie ma w tym przypadku znaczenia. Ponadto możliwe jest nadanie statusu punktu potwierdzającego urzędowi spoza wymienionej listy, jeżeli o takie uprawnienia wystąpią. Aktualnie status punktu potwierdzającego uzyskał Urząd Miasta Tychy. Kolejnych 50 podmiotów zainteresowanych jest pełnieniem takiej funkcji.

Warto podkreślić, że założenie profilu zaufanego wymaga tylko jednej wizyty w urzędzie, zaś w przypadku osób, które posiadają podpis elektroniczny weryfikowany kwalifikowanym certyfikatem, wizyta w urzędzie nie jest wymagana, gdyż osoby te mogą potwierdzić profil zaufany samodzielnie w systemie ePUAP. Przedłużenie ważności profilu zaufanego również nie wiąże się z wizytą w urzędzie. Obywatel może przedłużyć ważność swojego profilu samodzielnie poprzez stronę www.epuap.gov.pl.

Zaletą i sensem istnienia profilu zaufanego jest możliwość potwierdzenia tożsamości obywatela. Możliwość taka istnieje, gdy tożsamość zostanie zweryfikowana i potwierdzona przez wiarygodne instytucje. Procedura potwierdzania tożsamości obywatela stanowi podstawę funkcjonowania profilu zaufanego i nie może zostać pominięta. Należy przy tym podkreślić, że profil zaufany stanowi darmowe narzędzie będące alternatywą dla płatnego rozwiąza-

nia, jakim jest bezpieczny podpis elektroniczny weryfikowany kwalifikowanym certyfikatem.

Posiadanie profilu zaufanego umożliwi obywatelom inicjowanie spraw urzędowych drogą elektroniczną. Dotychczas z takiej możliwości mogli korzystać jedynie posiadacze płatnego podpisu elektronicznego.

Należy również dodać, że dane wprowadzane przez obywatela w celu założenia profilu zaufanego nie wymagają ponownego wprowadzenia. Dane te przepisywane są z profilu użytkownika ePUAP. Ich weryfikacja i potwierdzenie wymagane są ze względu na fakt, że profil zaufany służy potwierdzeniu tożsamości obywatela.

Formularze pism udostępniane przez portal ePUAP w celu realizacji spraw urzędowych stanowią elektroniczne odpowiedniki pism urzędowych, posiadają strukturę i zakres danych wymaganych prawem. Ich wypełnienie, a następnie potwierdzenie za pomocą bezpiecznego podpisu elektronicznego lub profilu zaufanego inicjuje rozpoczęcie sprawy urzędowej.

Dostarczanie obywatelom elektronicznych formularzy nie ma więc wpływu na postać udostępnianych formularzy.

Warto zauważyć, że zainteresowanie systemem ePUAP stale rośnie, czego najlepszym dowodem jest zwiększająca się liczba potwierdzonych profili zaufanych – 14 439 (stan na dzień 8 sierpnia 2011 r.). Sukcesywnie zwiększa się również liczba urzędów zainteresowanych świadczeniem usług za pośrednictwem platformy ePUAP, np. Urząd Miejski w Aleksandrowie Kujawskim udostępnia za pośrednictwem ePUAP 163 usługi (<http://bip.aleksandrowkujawski.pl/691,dostepne-uslugi-epuap.html>).

Pragnę również dodać, że w dniu 31 maja 2011 roku liczba podmiotów na ePUAP wyniosła 37 852, a do dnia 31 lipca 2011 roku wzrosła do 62 555, co oznacza podwojenie liczby użytkowników w ciągu dwóch miesięcy. Wzrasta również liczba przesyłanych miesięcznie dokumentów, w lipcu 2011 r. było to 9155 dokumentów.

Popularność ePUAP w dużej mierze zależy od zaangażowania samych podmiotów publicznych. Zgodnie z przyjętymi założeniami, system ePUAP jest bezpłatną alternatywą dla systemów komercyjnych wykorzystywanych przez podmioty realizujące zadania publiczne do spełnienia obowiązku prowadzenia elektronicznych skrzynek podawczych. Wystawianie przez podmiot publiczny swoich usług w systemie ePUAP jest dobrowolne i minister SWiA nie ma możliwości zmuszenia do korzystania z platformy.

Pragnę nadmienić, że portal ePUAP jest stale modyfikowany i dostosowywany do potrzeb użytkowników, co obejmuje również poprawę ergonomii platformy. Na początku 2011 r. przebudowano interfejs użytkownika oraz zmieniono zasady funkcjonowania katalogu usług, zwiększając poziom czytelności i dostępności zamieszczanych informacji. W czerwcu 2011 r. udostępniono funkcjonalność profilu zaufanego stanowiącego bezpłatną alternatywę dla bezpiecznego podpisu elektronicznego weryfikowanego kwalifikowanym certyfikatem w kontaktach obywatela z administracją publiczną. Sukcesywnie zwiększa się

liczba systemów zintegrowanych z platformą ePUAP lub wykorzystujących oferowane przez ePUAP usługi. Przykładem może być system Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej oraz portal elektronicznego punktu kontaktowego Ministerstwa Gospodarki.

Wszystkie wymienione zmiany i modyfikacje zostały dostrzeżone przez media, obywateli i urzędy oraz otrzymały korzystne recenzje. Stale zwiększa się liczba usług oferowanych przez portal, np. wprowadzono dostęp on-line do rejestru CEPiK. W najbliższych tygodniach zostanie udostępniona zaktualizowana wersja usług wyborczych umożliwiających np. dopisanie do spisu wyborców. Trwają również prace nad zwiększeniem intuicyjności procedury zakładania konta w systemie ePUAP.

Poza wymienionymi pracami bieżącymi realizowane są prace nad nową wersją systemu ePUAP. Kluczowe funkcjonalności, które zostaną wprowadzone lub znacząco rozbudowane w nowej wersji systemu obejmują m. in.:

a) repozytorium procesów administracji publicznej, zawierające referencyjne opisy procesów biznesowych administracji publicznej. W repozytorium zamieszczone będą opisy procesów wspólnych dla różnych jednostek administracji publicznej, będących podstawą powtarzalnych zadań realizowanych przez te podmioty. Istotą rozwiązania jest udostępnienie wzorcowych modeli procesów administracyjnych;

b) procesowy model dostępu do rejestrów publicznych, który obejmować będzie zagadnienia dostępu do zasobów informacyjnych państwa i ich ponownego wykorzystania, z określeniem zasad dostępu, a także podmiotów uprawnionych do realizacji określonych działań w obrębie rejestrów. Zakłada się budowę komponentów ePUAP składających się łącznie na rolę centralnego brokera informacji, wykorzystywanego w dostępie do rejestrów, zarówno przez podmioty publiczne, jak i podmioty spoza administracji: komercyjne i niekomercyjne. Broker informacyjny będzie ustalać i dostarczać zestandaryzowane schematy oraz protokoły komunikacyjne. Zmiany w rejestrach, np. w wyniku nowelizacji ustaw, będą skutkowały jedynie koniecznością dokonania zmian w komunikacji ePUAP ze modyfikowanym rejestrem;

c) repozytorium dobrych praktyk administracji zawierające wzorce metodologiczne, organizacyjne, projektowe, ergonomiczne, techniczne, promocyjno-edukacyjne rozwiązań wspierających realizację procesów biznesowych w administracji publicznej. Dzięki repozytorium możliwa będzie prezentacja, zadań administracji realizowanych w oparciu o wybrane, nowatorskie rozwiązania procesowe, np. tworzenie podprocesów właściwych dla wybranej jednostki, organizacyjne, techniczne i prawne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie zmiany systemu oceniania
dotyczącego lekcji wychowania fizycznego
(23848)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Kazimierza Moskala, posła na Sejm RP, (SPS-023-23848/11) w sprawie zmiany systemu oceniania dotyczącego lekcji wychowania fizycznego, uprzejmie informuję.

Jednym z priorytetów rządu jest doskonalenie jakości kształcenia oraz wyrównywanie różnic w poziomie edukacji. Prowadzone w Ministerstwie Edukacji Narodowej zmiany dotyczące prawa oświatowego zmierzają w kierunku poprawy jakości kształcenia. Nowa podstawa programowa określona rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17) kładzie szczególny nacisk na dbałość o sprawność fizyczną oraz zrozumienie związku aktywności fizycznej ze zdrowiem.

Należy zaznaczyć, że dokument uwzględnia postanowienia rezolucji Parlamentu Europejskiego z 13 listopada 2007 r. w sprawie roli sportu w edukacji (2007/2086 (INI), w tym:

— podkreśla w szkolnych programach nauczania znaczenie rozwoju zdrowotnego, a także gwarantuje wychowaniu fizycznemu taki sam status, jak innym przedmiotom,

— dostarcza informacji na temat zdrowego trybu życia, aktywności fizycznej i diety skierowanych do dzieci w wieku szkolnym oraz do ich rodziców,

— wspiera interdyscyplinarne badania w dziedzinie sportu i wychowania fizycznego do rozpowszechnienia najlepszych praktyk,

— skutecznie wykorzystuje społeczne, kulturowe, zdrowotne oraz edukacyjne funkcje sportu.

Jak stanowi rozporządzenie w sprawie podstawy programowej kształcenia ogólnego, zadaniem szkoły jest zapewnienie warunków realizacji określonych w podstawie programowej wymagań szczegółowych niezbędnych do:

1) uczestniczenia w kulturze fizycznej w okresie nauki szkolnej, a także po jej zakończeniu;

2) inicjowania i współorganizowania aktywności fizycznej;

3) dokonywania wyboru form aktywności fizycznej przez całe życie;

4) kształtowania prozdrowotnego stylu życia oraz dbałości o zdrowie.

Oznacza to, że wychowanie fizyczne powinno wytwarzać nawyk aktywności fizycznej, rozwijając za-

interesowania i postawy uczniów oraz przyczyniając się do budowania pozytywnego obrazu własnej osoby jako uczestnika aktywności fizycznej o charakterze rekreacyjnym, sportowym, turystycznym bądź tanecznym. Z tego względu szczególnie ważne jest, aby szkolna oferta wychowania fizycznego zaspokajała w możliwie najpełniejszy sposób potrzeby, zainteresowania oraz różnicowane możliwości uczniów.

Nowa podstawa programowa jako dokument sformułowany w języku wymagań, nie pozbawiając nauczycieli możliwości autorskiego różnicowania osiągnięć uczniów, definiuje wspólny dla wychowania fizycznego standard odwołujący się do wartości i czynności z zakresu kultury fizycznej, który musi być uwzględniony w każdym programie wychowania fizycznego.

Nauczyciel wychowania fizycznego, wybierając program nauczania, ma prawo poszerzania treści kształcenia, uwzględniając możliwości, potrzeby i zainteresowania uczniów, a także lokalne tradycje w dziedzinie wychowania fizycznego. Oprócz uczestnictwa w aktywności fizycznej uczeń powinien w czasie zajęć również pełnić rolę inicjatora i organizatora ćwiczeń, zabaw i gier ruchowych. Każdy uczeń powinien co najmniej raz w roku samodzielnie poprowadzić rozgrzewkę według ustalonego toku i po konsultacjach z nauczycielem. Uczeń powinien nauczyć się również dokonywania samooceny sprawności fizycznej, dlatego w czasie zajęć należy stwarzać atmosferę sprzyjającą rzetelności samooceny sprawności.

Rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562, z późn. zm.) stanowi, że ocenianiu podlegają osiągnięcia edukacyjne ucznia oraz zachowanie ucznia.

Ocenianie osiągnięć edukacyjnych ucznia polega na rozpoznawaniu przez nauczycieli poziomu i postępów w opanowaniu przez ucznia wiadomości i umiejętności w stosunku do wymagań edukacyjnych wynikających z podstawy programowej, określonej w odrębnych przepisach, i realizowanych w szkole programów nauczania uwzględniających tę podstawę.

Ocenianie osiągnięć edukacyjnych i zachowania ucznia odbywa się w ramach oceniania wewnątrzszkolnego, które ma na celu:

1) informowanie ucznia o poziomie jego osiągnięć edukacyjnych i jego zachowaniu oraz o postępach w tym zakresie;

2) udzielanie uczniowi pomocy w samodzielnym planowaniu swojego rozwoju;

3) motywowanie ucznia do dalszych postępów w nauce i zachowaniu;

4) dostarczenie rodzicom i nauczycielom informacji o postępach, trudnościach w nauce, zachowaniu oraz specjalnych uzdolnieniach ucznia;

5) umożliwienie nauczycielom doskonalenia organizacji i metod pracy dydaktyczno-wychowawczej.

Ponadto ocenianie wewnątrzszkolne obejmuje formułowanie przez nauczycieli wymagań edukacyjnych niezbędnych do uzyskania poszczególnych śródrocznych i rocznych ocen klasyfikacyjnych z obowiązkowych i dodatkowych zajęć edukacyjnych, ocenianie bieżące i ustalanie śródrocznych ocen klasyfikacyjnych z obowiązkowych i dodatkowych zajęć edukacyjnych oraz śródrocznej oceny klasyfikacyjnej zachowania według skali i w formach przyjętych w danej szkole. Szczegółowe warunki i sposób oceniania wewnątrzszkolnego określa statut szkoły, z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia.

Nauczyciele na początku każdego roku szkolnego informują uczniów oraz ich rodziców o wymaganiach edukacyjnych niezbędnych do uzyskania poszczególnych śródrocznych i rocznych ocen klasyfikacyjnych, sposobach sprawdzania osiągnięć edukacyjnych uczniów, warunkach i trybie uzyskania wyższej niż przewidywana rocznej (semestralnej) oceny klasyfikacyjnej. Oceny są jawne dla ucznia i jego rodziców, a ponadto na wniosek ucznia lub jego rodziców nauczyciel uzasadnia ustaloną ocenę w sposób określony w statucie szkoły.

Nauczyciel jest obowiązany na podstawie opinii publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej, w tym publicznej poradni specjalistycznej, dostosować wymagania edukacyjne do indywidualnych potrzeb psychofizycznych i edukacyjnych ucznia. Nauczyciel jest obowiązany indywidualizować pracę z uczniem na obowiązkowych i dodatkowych zajęciach edukacyjnych, odpowiednio do potrzeb rozwojowych i edukacyjnych oraz możliwości psychofizycznych ucznia.

Zgodnie z § 7 rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562, z późn. zm.) przy ustalaniu oceny z wychowania fizycznego należy w szczególności brać pod uwagę wysiłek wkładany przez ucznia w wywiązywanie się z obowiązków wynikających ze specyfiki tych zajęć.

Dyrektor szkoły zwalnia ucznia z zajęć wychowania fizycznego na podstawie opinii o ograniczonych możliwościach uczestniczenia ucznia w tych zajęciach, wydanej przez lekarza, na czas określony w tej opinii. Jeżeli okres zwolnienia ucznia z zajęć wychowania fizycznego uniemożliwia ustalenie śródrocznej lub rocznej oceny klasyfikacyjnej, w dokumentacji przebiegu nauczania zamiast oceny klasyfikacyjnej wpisuje się „zwolniony” albo „zwolniona”. Ministerstwo Edukacji Narodowej nie przewiduje zmian w systemie oceniania osiągnięć edukacyjnych uczniów z wychowania fizycznego.

Od 2001 r. szkoły podstawowe i gimnazja, a od 1 września 2009 r. także szkoły ponadgimnazjalne, mają możliwość organizowania części zajęć wychowania fizycznego w tzw. alternatywnych formach, dostosowanych do potrzeb i zainteresowań uczniów. Dotychczas podstawą organizacji zajęć wychowania

fizycznego w formach alternatywnych było rozporządzenie ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 9 grudnia 2003 r. w sprawie dopuszczalnych form realizacji czwartej godziny obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego (Dz. U. Nr 217, poz. 2128), poprzedzone rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 5 lipca 2001 r. w sprawie dopuszczalnych form realizacji czwartej i piątej godziny obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego (Dz. U. Nr 79, poz. 843).

Z dniem 1 września 2009 r. weszło w życie obowiązujące obecnie rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 19 sierpnia 2009 r. w sprawie dopuszczalnych form realizacji dwóch godzin obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego (Dz. U. Nr 136, poz. 1116). Przepisy tego rozporządzenia umożliwiają realizację dwóch spośród obowiązkowych godzin zajęć wychowania fizycznego dla uczniów klas IV–VI szkoły podstawowej, gimnazjum i szkół ponadgimnazjalnych, w ramach tygodniowego wymiaru godzin, w formie:

- zajęć sportowych;
- zajęć rekreacyjno-zdrowotnych;
- zajęć tanecznych;
- aktywnych form turystyki.

Zajęcia wychowania fizycznego realizowane w tych formach mogą być organizowane przez szkołę jako zajęcia lekcyjne, pozalekcyjne lub pozaszkolne.

Upieramnie informuję, że dnia 9 sierpnia br. minister edukacji narodowej w porozumieniu z ministrem sportu i turystyki podpisała rozporządzenie w sprawie dopuszczalnych form realizacji obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego. W obowiązującym stanie prawnym minister właściwy do spraw oświaty i wychowania został upoważniony do uregulowania form realizacji wszystkich obowiązkowych godzin zajęć wychowania fizycznego w wymiarze określonym w art. 13a ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, a nie jak dotychczas – form realizacji dwóch godzin obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego. Zgodnie z rozporządzeniem zajęcia wychowania fizycznego będą realizowane jako zajęcia klasowo-lekcyjne i zajęcia do wyboru przez uczniów. Ponadto regulacja określa warunki i sposób realizowania zajęć wychowania fizycznego.

Pojęcie „zajęcia klasowo-lekcyjne” oznacza, że uczniowie szkoły podzieleni są na grupy zwane klasami i odbywają zajęcia w formie lekcji zgodnie z tygodniowym planem nauczania. Podkreślić należy, że pojęcie „zajęcia klasowo-lekcyjne” oznacza formę prowadzenia zajęć (grupa uczniów zwana klasą uczestniczy w lekcji), nie zaś miejsce prowadzenia tych zajęć. Zgodnie z zalecanymi warunkami i sposobem realizacji podstawy programowej kształcenia ogólnego z przedmiotu: wychowanie fizyczne zajęcia wychowania fizycznego nie mogą być prowadzone w sali lekcyjnej. Mogą być one realizowane jedynie w sali sportowej, gymnastycznej, na boisku szkolnym lub innym obiekcie sportowym, do którego szkoła ma dostęp.

Zajęcia do wyboru przez uczniów są tzw. alternatywnymi formami wychowania fizycznego i mogą być organizowane np. w grupie międzyklasowej jako kilkugodzinne zajęcia odbywające się poza szkołą. Należy zauważyć, że rozporządzenie, w porównaniu z dotychczasowymi regulacjami, nie wprowadza zmian w dotychczasowym sposobie realizacji lekcji wychowania fizycznego. Cechą charakteryzującą zajęcia do wyboru przez uczniów jest możliwość selekcji przez uczniów określonych zajęć, zgodnie z między innymi ich potrzebami zdrowotnymi i specyfiką ich zainteresowań sportowych, spośród oferty zaprezentowanej uczniom przez dyrektora szkoły. Ofertę takich zajęć przygotowuje dyrektor szkoły w porozumieniu z rodzicami i nauczycielami, biorąc pod uwagę między innymi potrzeby i zainteresowania uczniów.

W celu umożliwienia szkołom dogodnej organizacji zajęć sportowych, sprawnościowo-zdrowotnych, tanecznych i aktywnej turystyki dopuszczono możliwość łączenia tych form zajęć w okresie nie dłuższym niż 4 tygodnie. Rozwiązanie to pozwoli w większym niż dotychczas stopniu sprostać oczekiwaniom uczniów i zapewnić różnorodność zajęć.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie barier architektonicznych
utrudniających niepełnosprawnym dostęp
do urzędów (23849)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przez pana Marszałka Sejmu RP przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23849/11, interpelację poselską pana posła Kazimierza Moskala w sprawie barier architektonicznych utrudniających niepełnosprawnym dostęp do urzędów, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Z opublikowanej w dniu 18 marca 2011 r. przez Najwyższą Izbę Kontroli „Informacji o wynikach kontroli realizacji programów wspierających wzrost zatrudnienia osób niepełnosprawnych” wynika, iż celem przedmiotowej kontroli była ocena działań podejmowanych w ramach realizacji programów finansowanych ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, ukierunkowanych na rehabilitację zawodową osób niepełnosprawnych.

Realizacji tego celu służyć miało zbadanie, czy wspomniane programy wspierały aktywizację osób niepełnosprawnych, środki publiczne wydatkowane były gospodarnie, zgodnie z ich przeznaczeniem oraz obowiązującymi przepisami i procedurami realizacji programów, a osoby niepełnosprawne poszukujące pracy miały możliwość podnoszenia kwalifikacji zawodowych, korzystając ze szkoleń organizowanych przez powiatowe urzędy pracy.

Uprzejmie informuję, iż zaden spośród kontrolowanych przez NIK programów wspierających wzrost zatrudnienia osób niepełnosprawnych nie przewiduje likwidacji barier architektonicznych w urzędach. Niemniej jednak zgodnie z treścią „Informacji o wynikach kontroli realizacji programów wspierających wzrost zatrudnienia osób niepełnosprawnych” istnieją bariery funkcjonalne m.in. w dostępie osób niepełnosprawnych do urzędów, które są siedzibą jednostek organizacyjnych samorządu terytorialnego (urząd miasta, urząd gminy, powiatowe urzędy pracy).

Jednocześnie wyjaśniam, iż jedynym tytułem ustawowym umożliwiającym likwidację ze środków funduszu barier architektonicznych w obiektach użyteczności publicznej jest art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721) – dofinansowanie robót budowlanych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.), dotyczących obiektów służących rehabilitacji, w związku z potrzebami osób niepełnosprawnych, z wyjątkiem rozbiórki tych obiektów. Przytoczony wyżej zapis jednoznacznie wskazuje na obiekty, w których mogą zostać zlikwidowane bariery, oraz zakres robót objętych wsparciem ze środków PFRON. Oznacza to, że środki funduszu, jako instytucji działającej wyłącznie w granicach kompetencji wynikających z przepisów prawa, nie mogą zostać przekazywane na działania niemieszczące się w katalogu zadań przewidzianych przez ustawodawcę.

Ponadto informuję, że na mocy rozporządzenia ministra polityki społecznej z dnia 6 sierpnia 2004 r. w sprawie określenia zadań samorządu województwa, które mogą być dofinansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (Dz. U. z 2004 Nr 187, poz. 1940), to samorząd województwa jako realizator zadania może dofinansowywać roboty budowlane dotyczące ww. obiektów. Jak wynika ze sprawozdań z wykonania zadań samorządów województw na rzecz osób niepełnosprawnych przekazywanych do Biura Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych, brak jest zastrzeżeń co do realizacji ww. zadania.

Pragnę nadmienić, iż w 2008 r. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej opracowało raport dotyczący dostępności budynków administracji rządowej i urzędów centralnych dla osób niepełnosprawnych. Wyniki badań ujętych w raporcie wskazują na konieczność pilnego podjęcia działań związanych z wprowadzeniem ułatwień dla osób niepełnosprawnych i dalszego dostosowywania budynków zajmowanych przez admi-

nistrację publiczną do potrzeb osób niepełnosprawnych poprzez likwidowanie barier w 3 głównych obszarach (prawnym, mentalnym i finansowym).

W związku z powyższym oraz z licznymi uwagami środowisk działających na rzecz osób niepełnosprawnych uprzejmie informuję, że w ciągu ostatnich kilku lat Biuro Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych podjęło szereg działań, w toku prac legislacyjnych nad projektami ustaw prawa budowlanego, zmierzających do realizacji tego celu. Główne propozycje dotyczyły ochrony praw osób niepełnosprawnych oraz zwiększania dostępności obiektów budowlanych m.in. poprzez dostosowanie obiektów przebudowywanych i remontowanych do potrzeb osób niepełnosprawnych (likwidacja barier architektonicznych i funkcjonalnych) oraz wprowadzenia sankcji za niewypełnienie tego obowiązku. W toku prac legislacyjnych propozycje te zostały uwzględnione przez Ministerstwo Infrastruktury, niemniej jednak nowelizacja ustawy została wstrzymana. W związku z tym że obecne przepisy ustawy Prawo budowlane nie gwarantują dostosowania remontowanych obiektów do potrzeb osób niepełnosprawnych, w sytuacji wznowienia ewentualnych prac nad przedmiotową ustawą oraz w kontekście przygotowywania się Polski do ratyfikacji konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, której art. 9 reguluje m.in. kwestie dostępności budynków, powyższe propozycje zostaną ponownie zgłoszone przez biuro.

Ponadto pragnę zauważyć, iż fundusze europejskie dostępne w ramach Narodowej Strategii Spójności 2007–2013 pomagają likwidować ograniczenia związane z udziałem osób niepełnosprawnych w życiu społecznym. Wspierają zarówno inwestycje przystosowujące infrastrukturę, jak również przedsięwzięcia służące poprawie jakości wykształcenia i kompetencji osób niepełnosprawnych oraz ułatwiające im start i rozwój zawodowy. Przedsięwzięcia służące osobom niepełnosprawnym mogą być realizowane w ramach 16 programów regionalnych, programów krajowych takich, jak: „Infrastruktura i środowisko”, „Rozwój Polski Wschodniej” i „Kapitał ludzki”, a także z programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej.

Nadmieniam, że Sejm corocznie przyjmuje informację rządu Rzeczypospolitej Polskiej o działaniach podejmowanych (w danym roku) na rzecz realizacji postanowień uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z 1 sierpnia 1997 r. Karta Praw Osób Niepełnosprawnych. Dokument ten zawiera m.in. informacje dotyczące realizacji prawa osób niepełnosprawnych do życia w środowisku wolnym od barier funkcjonalnych, w tym likwidacji barier architektonicznych i działań podjętych przez instytucje i organizacje w ww. zakresie.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie zastrzeżeń Najwyższej Izby Kontroli
co do efektywności programów wspierających
zatrudnianie osób niepełnosprawnych (23850)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przez Pana Marszałka Sejmu RP przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23850/11, interpelację poselską pana posła Kazimierza Moskala w sprawie zastrzeżeń Najwyższej Izby Kontroli co do efektywności programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Z opublikowanej w dniu 18 marca 2011 r. przez Najwyższą Izbę Kontroli „Informacji o wynikach kontroli realizacji programów wspierających wzrost zatrudnienia osób niepełnosprawnych” wynika, iż celem przedmiotowej kontroli była ocena działań podejmowanych w ramach realizacji programów finansowanych ze środków Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych, ukierunkowanych na rehabilitację zawodową osób niepełnosprawnych. Realizacji tego celu służyć miało zbadanie, czy wspomniane programy wspierały aktywizację osób niepełnosprawnych, środki publiczne wydatkowane były gospodarnie, zgodnie z ich przeznaczeniem oraz obowiązującymi przepisami i procedurami realizacji programów, a osoby niepełnosprawne poszukujące pracy miały możliwość podnoszenia kwalifikacji zawodowych, korzystając ze szkoleń organizowanych przez powiatowe urzędy pracy.

Należy podkreślić, iż Najwyższa Izba Kontroli pozytywnie ocenia realizację programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych. Na ocenę pozytywną zasługuje przede wszystkim fakt, że na podstawie umów, zawartych w ramach poszczególnych programów, zrealizowano liczne przedsięwzięcia zmierzające do zwiększenia aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych, a środki przeznaczone na ten cel wykorzystano zgodnie z przeznaczeniem.

Ponadto uprzejmie informuję, że NIK podczas corocznych kontroli przeprowadzanych w latach 2003–2010 nie podważał zasadności realizowanych przez PFRON programów. Potwierdziła to również ostatnia kontrola Izby dotycząca wykonania planu finansowego za 2010 r., która jest dla funduszu pozytywna.

Z pięciu programów kontrolowanych przez NIK trzy dotyczyły aktywizacji zawodowej osób niepełnosprawnych („Trener pracy”, „Junior”, „Osoby niepełnosprawne w służbie publicznej”). Natomiast dwa („Partner 2006”, „Partner III”) odnosiły się do rehabilitacji społecznej prowadzonej przez organizacje pozarządowe, które od lat specjalizują się w działaniach na rzecz osób niepełnosprawnych (m.in. Fun-

dacja Aktywnej Rehabilitacji, Polskie Stowarzyszenie na Rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym, Polski Związek Niewidomych, Caritas itd.).

Z kwoty 300 mln zł, którą podaje NIK, na wspieranie zatrudnienia wydatkowano 55 mln zł w następujących programach:

- „Junior” – 8,7 mln zł,
- „Trener pracy” – 23,3 mln zł,
- „Osoby niepełnosprawne w służbie publicznej” – 23 mln zł.

Pozostała kwota, w wysokości 245 mln zł, została wydatkowana w ramach programu „Partner” na kompleksową i ciągłą rehabilitację społeczną osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym i znacznym, w tym również dzieci i młodzieży – prowadzoną przez ponad 300 organizacji pozarządowych. Innymi słowy, z kwoty wskazanej przez NIK tylko 18,5% wydatkowano na rehabilitację zawodową. Pozostałe 81,5% środków przeznaczone zostało na rehabilitację społeczną osób z najcięższymi niepełnosprawnościami.

Aktywizacja zawodowa osób niepełnosprawnych jest realizowana przez PFRON poprzez ściśle określone tytuły ustawowe, obejmujące przede wszystkim wypłaty dofinansowań do wynagrodzeń zatrudnionych osób niepełnosprawnych. W latach 2007–2010 odnotowano wzrost zatrudnienia osób niepełnosprawnych na rynku pracy o ponad 50 tys.

Jednakże należy zauważyć, że działania w sferze zawodowej i społecznej są realizowane przez fundusz kompleksowo i nie mogą być traktowane wybiórczo. Obrazują to dane z Systemu Obsługi Dofinansowań i Refundacji (SODiR), zgodnie z którymi na koniec 2010 r. PFRON dofinansował kwotą ponad 2,8 mld zł wynagrodzenia dla ok. 260 tys. osób niepełnosprawnych.

Spadek liczby zatrudnionych uczestników programu „Junior” w roku 2010, wskazany przez NIK jako oznaka nieefektywności programu, jest w istocie efektem czynników makroekonomicznych, których pominięcie przy ocenie rezultatów programu jest niedopuszczalne. Jednocześnie nieuwzględniony został fakt, że „Junior”, podobnie jak pozostałe programy funduszu, jest jedynie programem uzupełniającym w stosunku do ustawowych zadań samorządu powiatowego i nie może być traktowany jako samodzielne narzędzie rehabilitacji zawodowej.

Pragnę nadmienić, iż w obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki PFRON, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje w formie uchwały rada powiatu – art. 35a ust. 3 usta-

wy o rehabilitacji (...) – która dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak i aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Odnosząc się do uwagi Izby dotyczącej opóźnień w rozliczaniu przekazanych przez PFRON dofinansowań, podkreślić należy, iż wynikały one w dużej mierze ze złej jakości dokumentów rozliczeniowych przedstawianych przez beneficjentów korzystających ze środków funduszu.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wykrytych przez Najwyższą
Izbę Kontroli nieprawidłowości podczas realizacji
i rozliczania programów wspierających
zatrudnianie osób niepełnosprawnych (23851)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka Sejmu RP przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23851/11 oraz SPS-023-23852/11, interpelacje poselskie pana posła Kazimierza Moskala w sprawie wykrytych przez Najwyższą Izbę Kontroli nieprawidłowości podczas realizacji i rozliczania programów wspierających zatrudnienie osób niepełnosprawnych, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień:

Z opublikowanej w dniu 18 marca 2011 r. przez Najwyższą Izbę Kontroli Informacji o wynikach kontroli realizacji programów wspierających wzrost zatrudnienia osób niepełnosprawnych wynika, iż celem przedmiotowej kontroli była ocena działań podejmowanych w ramach realizacji programów finansowanych ze środków Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych, ukierunkowanych na rehabilitację zawodową osób niepełnosprawnych. Realizacji tego celu służyć miało zbadanie, czy wspomniane programy wspierały aktywizację osób niepełnosprawnych, środki publiczne wydatkowane były gospodarnie, zgodnie z ich przeznaczeniem oraz obowiązującymi przepisami i procedurami realizacji programów, a osoby niepełnosprawne poszukujące pracy miały możliwość podnoszenia kwalifikacji zawodowych, korzystając ze szkoleń organizowanych przez powiatowe urzędy pracy.

Należy podkreślić, iż Najwyższa Izba Kontroli pozytywnie ocenia realizację programów wspierających zatrudnianie osób niepełnosprawnych. Na ocenę pozytywną zasługuje przede wszystkim fakt, że na podstawie umów zawartych w ramach poszczególnych programów zrealizowano liczne przedsięwzięcia zmierzające do zwiększenia aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych, a środki przeznaczone na ten cel wykorzystano zgodnie z przeznaczeniem.

Ponadto uprzejmie informuję, że NIK podczas corocznych kontroli przeprowadzanych w latach 2003–2010 nie podważał zasadności realizowanych przez PFRON programów. Potwierdziła to również ostatnia kontrola izby dotycząca wykonania planu finansowego za 2010 r., która jest dla funduszu pozytywna.

Z pięciu programów kontrolowanych przez NIK, trzy dotyczyły aktywizacji zawodowej osób niepełnosprawnych (Trener Pracy, Junior, Osoby Niepełnosprawne w Służbie Publicznej). Natomiast dwa (Partner 2006, Partner III) odnosiły się do rehabilitacji społecznej prowadzonej przez organizacje pozarządowe, które od lat specjalizują się w działaniach na rzecz osób niepełnosprawnych (m.in. Fundacja Aktywnej Rehabilitacji, Polskie Stowarzyszenie na rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym, Polski Związek Niewidomych, Caritas itd.). Z kwoty 300 mln zł, którą podaje NIK, na wspieranie zatrudnienia wydatkowano 55 mln zł w następujących programach:

- „Junior” – 8,7 mln zł,
- „Trener pracy” – 23,3 mln zł,
- „Osoby niepełnosprawne w służbie publicznej” – 23 mln zł.

Pozostała kwota, w wysokości 245 mln zł, została wydatkowana w ramach programu „Partner” na kompleksową i ciągłą rehabilitację społeczną osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym i znacznym, w tym również dzieci i młodzieży – prowadzoną przez ponad 300 organizacji pozarządowych. Innymi słowy, z kwoty wskazanej przez NIK tylko 18,5% wydatkowano na rehabilitację zawodową. Pozostałe 81,5% środków przeznaczone zostało na rehabilitację społeczną osób z najcięższymi niepełnosprawnościami.

Aktywizacja zawodowa osób niepełnosprawnych jest realizowana przez PFRON poprzez ściśle określone tytuły ustawowe, obejmujące przede wszystkim wypłaty dofinansowań do wynagrodzeń zatrudnionych osób niepełnosprawnych. W latach 2007–2010 odnotowano wzrost zatrudnienia osób niepełnosprawnych na rynku pracy o ponad 50 tys.

Jednakże należy zauważyć, że działania w sferze zawodowej i społecznej są realizowane przez fundusz kompleksowo i nie mogą być traktowane wybiórczo. Obrazują to dane z Systemu Obsługi Dofinansowań i Refundacji (SODiR), zgodnie z którymi na koniec 2010 r. PFRON dofinansował kwotą ponad 2,8 mld zł wynagrodzenia dla około 260 tys. osób niepełnosprawnych.

Spadek liczby zatrudnionych uczestników programu „Junior” w roku 2010, wskazany przez NIK jako oznaka nieefektywności programu, jest w istocie efek-

tem czynników makroekonomicznych, których pominięcie przy ocenie rezultatów programu jest niedopuszczalne. Jednocześnie nieuwzględniony został fakt, że Junior, podobnie jak pozostałe programy funduszu, jest jedynie programem uzupełniającym w stosunku do ustawowych zadań samorządu powiatowego i nie może być traktowany jako samodzielne narzędzie rehabilitacji zawodowej.

Pragnę nadmienić, iż w obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki PFRON, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje w formie uchwały rada powiatu (art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji...), która, dokonując określonych rozstrzygnięć powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak i aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Odnosząc się do uwagi izby dotyczącej opóźnień w rozliczaniu przekazanych przez PFRON dofinansowań podkreślić należy, iż wynikały one w dużej mierze ze złej jakości dokumentów rozliczeniowych przedstawianych przez beneficjentów korzystających ze środków funduszu.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wykrytych przez Najwyższą
Izbę Kontroli nieprawidłowości podczas
przygotowania programów wspierających
zatrudnianie osób niepełnosprawnych (23852)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23851, str. 338.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie refundacji operacji wykonywanych
przy zastosowaniu robota da Vinci (23855)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Kazimierza Moskala, Posła na Sejm RP, z dnia 26 lipca 2011 r., przesłaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 29 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23855/11), w sprawie refundacji operacji wykonywanych przy zastosowaniu robota da Vinci, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Ponadto zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do kwestii i pytań zawartych w treści interpelacji, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 31 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.) określa wykaz oraz warunki realizacji świadczeń gwarantowanych w zakresie leczenia szpitalnego, nie nakładając obowiązku co do sposobu ich udzielania, jak również technologii medycznej, jaka zostanie wykorzystana przy ich realizacji.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje, w systemie jednorodnych grup pacjentów, procedury medyczne, bez wskazywania aparatury medycznej i narzędzi, za pomocą których są one wykonywane. W związku z powyższym wszystkie zabiegi wykonywane za pomocą systemu da Vinci, o ile są świadczeniami gwarantowa-

nymi, podlegają finansowaniu ze środków publicznych zgodnie z przyjętymi zasadami finansowania.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie objęcia osób
z rodzinnymi skłonnościami do raka
częstszymi badaniami profilaktycznymi (23856)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Kazimierza Moskala przesłaną przy piśmie pana wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej Marka Kuchcińskiego z dnia 29 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23856/11) w sprawie objęcia osób z rodzinnymi skłonnościami do raka częstszymi badaniami profilaktycznymi, uprzejmie informuję.

Ministerstwo Zdrowia w najwyższym stopniu przykłada wagę do działalności prewencyjnej w zakresie chorób nowotworowych, czego wymiernym przejawem jest to, iż w ramach „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” realizowany jest „Program opieki nad rodzinami wysokiego, genetycznie uwarunkowanego ryzyka zachorowania na nowotwory złośliwe”, moduł I: Wczesne wykrywanie nowotworów złośliwych w rodzinach wysokiego, dziedzicznie uwarunkowanego ryzyka zachorowania na raka piersi i raka jajnika oraz moduł II: Wczesne wykrywanie i prewencja nowotworów złośliwych w rodzinach wysokiego ryzyka zachorowania na raka jelita grubego i błony śluzowej trzonu macicy.

W modułach nie ma wyraźnego odniesienia do grup wiekowych. Sam program zawiera jednak pewne czynniki wieku, jak np. w zakresie programu opieki nad członkami rodzin, w których stwierdzono polipy w jelicie grubym lub mutację genu typu APC, gdzie jednym z elementów profilaktyki jest wykonywanie badań kolonoskopowych w odstępach 18 miesięcznych, począwszy od ukończenia 18. roku życia. Wydaje się, że obecne standardy są jak najbardziej adekwatne w odniesieniu do sytuacji chorób nowotworowych, a badaniami profilaktycznymi objęty jest szeroki zakres osób potencjalnie zagrożonych nowotworami.

W zakresie modułu I celem programu jest zidentyfikowanie możliwie największej liczby rodzin wysokiego ryzyka zachorowania na raka piersi i raka jajnika i objęcie ich opieką ukierunkowaną na moż-

liwie najwcześniejsze rozpoznanie, a w szczególnych przypadkach także na aktywną prewencję zachorowań na te nowotwory.

Zidentyfikowanie odbywa się na podstawie ankiet i/lub dokładnych wywiadów rodzinnych wśród osób chorych – kobiet, u których prawdopodobieństwo zachorowania w ciągu życia na raka piersi i/lub jajnika wynosi ponad 30%. Prowadzone są badania nosicielstwa mutacji genu BRCA1, którego wystąpienie wiąże się z sięgającym 80% ryzykiem raka piersi/jajnika. Badania nosicielstwa mutacji genu BRCA1 umożliwiają ustalenie lub wykluczenie wysokiego indywidualnego ryzyka wśród zdrowych krewnych nosicieli mutacji.

Kobiety z grupy wysokiego ryzyka obejmowane są programem corocznych badań ukierunkowanych na wczesne rozpoznanie raka piersi (samobadanie piersi, mammografia i USG oraz – u nosicieli mutacji genu BRCA1 – badanie piersi metodą rezonansu magnetycznego) oraz raka jajnika i błony śluzowej trzonu macicy (badanie ginekologiczne, USG ginekologiczne, oznaczanie CA-125).

W zakresie modułu II celem programu jest przede wszystkim zidentyfikowanie i zapewnienie opieki odpowiadającej obecnym standardom – rodzinom z zespołem FAP i zespołem Lyncha. Opieka nad tymi rodzinami umożliwi w dłuższej perspektywie wydłużenia przeżyć nosicieli mutacji genu APC o 10–12 lat oraz zapewnienie długich przeżyć nosicielom mutacji genów MLH1, MSH2 i MSH6. W innych grupach wysokiego ryzyka rodzinnego (rodzinny rak jelita grubego i rodzinny rak błony śluzowej trzonu macicy) wdrożenie programu opieki powinno umożliwić znaczne zwiększenie odsetka wczesnych rozpoznań nowotworów i wyleczeń.

Zidentyfikowanie odbywa się na podstawie ankiet i/lub dokładnych wywiadów rodzinnych rodzin, w których występuje wysokie ryzyko zachorowania na raka jelita grubego, błony śluzowej trzonu macicy i inne towarzyszące nowotwory. Wśród tych rodzin rozpoznawane jest występowanie nosicielstwa mutacji genów najsilniejszych predyspozycji, tj. genów APC, MLH1, MSH2 i MSH6.

Pacjenci obejmowani są programami opieki obejmującymi okresowe badania kolonoskopowe, gastrokopowe, USG jamy brzusznej oraz badania ginekologiczne i USG ginekologiczne i oznaczanie stężeń CA125 w surowicy krwi, członków rodzin, w których występuje wysokie ryzyko zachorowania.

Pacjentów do programu kwalifikuje lekarz poradni genetycznej na podstawie dokładnego wywiadu rodzinnego (dane o wszystkich krewnych I^o – w tym tych, którzy nie zachorowali na nowotwory, wiek zachorowań i typ/umiejscowienie nowotworów wśród tych krewnych; wiek zachorowań i typ/umiejscowienie nowotworów u wszystkich krewnych II° i ewentualnie dalszych stopni).

Na zakończenie wypada wspomnieć, że programy zaproponowane przez konsultanta krajowego w dzie-

dzinie genetyki są zgodne z profilaktyką obowiązującą w krajach wysokorozwiniętych.

Reasumując, zakres badań w ramach ww. zadań programu jest tak dobrany, by uzyskać jak najlepszy efekt, co jest efektywnie wdrażane w praktyce.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra – członka Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Lecha Kołakowskiego**

**w sprawie obrony Kasy Rolniczego
Ubezpieczenia Społecznego
oraz bezpieczeństwa zdrowotnego
mieszkańców polskiej wsi w związku
z konieczną nowelizacją art. 86 ustawy
o świadczeniach opieki zdrowotnej
finansowanych ze środków publicznych (23858)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Lecha Kołakowskiego w sprawie obrony Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego oraz bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców polskiej wsi w związku z konieczną nowelizacją art. 86 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w załączeniu przekazuję notatkę z odpowiedzią.

1. Jaki resort lub resorty ministerialne są odpowiedzialne za przygotowanie nowelizacji art. 86 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych?

Projekt nowelizacji przepisów wynikający z wyroku TK ma zostać przygotowany w Zespole ds. Reformy Systemu Ubezpieczenia Społecznego Rolników. Odpowiedzialnymi w tym zakresie są ministrowie: M. Boni i M. Sawicki oraz E. Kopacz.

2. Jakie kryteria będą brane pod uwagę przy ustalaniu kręgu osób, których składki zdrowotne zostaną sfinansowane z budżetu państwa? Ile osób (szacunkowo) zostanie wyłączonych z niniejszego kręgu w stosunku do obecnych regulacji?

Jak wynika z wyroku TK, podstawą do różnicowania obowiązków w zakresie ponoszenia ciężarów publicznych powinna być „sytuacja ekonomiczna decydująca o zdolności podatkowej (opłatowej) lub braku takiej zdolności”. Szacuje się, że ok. połowa gospodarstw rolnych to gospodarstwa niewykazujące prawie żadnego dochodu, co w przypadku wprowadzenia możliwości rozpoczęcia opłacania składki zdrowotnej na zasadach ogólnych oznaczałoby dalszy brak obo-

wiązku opłacania składki zdrowotnej. W rezultacie przy takim rozwiązaniu można by oszacować, że ok. 0,5 mln ubezpieczonych w KRUS zostałoby objętych obowiązkiem samodzielnego finansowania składki zdrowotnej. Należy jednak podkreślić, że ze względu na obecny brak obowiązku ewidencjonowania dochodu przez gospodarstwa rolne przytoczone powyżej dane mogą być obarczone znacznym błędem.

3. Na jakim etapie znajdują się prace nad nowelizacją art. 86 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych? Czy gotowy jest już projekt zmian powyższej ustawy? Kiedy niniejszy projekt zmian zostanie przedstawiony opinii publicznej i Sejmowi?

Trwają prace nad przygotowaniem odpowiednich rozwiązań. Powinny one zostać przedstawione Sejmowi kolejnej kadencji na przełomie października i listopada 2011 r.

Z poważaniem

Minister – członek Rady Ministrów
Michał Boni

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Rygla**

**w sprawie tzw. ustawy deregulacyjnej
oraz dalszego rozwinięcia listy usprawnień
znoszących bariery administracyjne
dla przedsiębiorców (23859)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posła Wiesława Rygla, przekazaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23859/11, w sprawie drugiego pakietu deregulacyjnego oraz dalszych prac nad znoszeniem barier administracyjnych uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Projekt ustawy o redukcji niektórych obowiązków dla obywateli i przedsiębiorców, przygotowany na podstawie założeń opracowanych w Ministerstwie Gospodarki, został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 14 lipca 2011 r. i skierowany pod obrady Sejmu RP. Ustawa powinna zostać przyjęta jeszcze w tej kadencji Sejmu.

Uprzejmie informuję, że projekt założeń podlegał konsultacjom międzyresortowym i społecznym. W toku ww. konsultacji część przepisów uległa modyfikacji lub wykreśleniu. Projekt skrócenia terminu zwrotu różnicy podatku VAT z 60 do 30 dni w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług został

decyzją Rady Ministrów, na wniosek ministra finansów, wykreślony z projektu ustawy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w Ministerstwie Gospodarki trwają prace przygotowawcze (analityczne) nad opracowaniem założeń następnego projektu ustawy, którego celem będzie dalsze znoszenie barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Rygla**

**w sprawie rozporządzenia
ministra edukacji narodowej
z dnia 17 grudnia 2010 r. dotyczącego
podstawowych warunków niezbędnych
do realizacji przez szkoły i nauczycieli
zadań dydaktycznych, wychowawczych
i opiekuńczych oraz programów nauczania
(23860)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Wiesława Rygla, posła na Sejm RP, (SPS-023-23860/11) w sprawie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 17 grudnia 2010 r. dotyczącego podstawowych warunków niezbędnych do realizacji przez szkoły i nauczycieli zadań dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych oraz programów nauczania, uprzejmie informuję.

Jednym z priorytetów rządu jest doskonalenie jakości kształcenia oraz wyrównywanie różnic w poziomie edukacji. Prowadzone w Ministerstwie Edukacji Narodowej zmiany dotyczące prawa oświatowego zmierzają w kierunku poprawy jakości kształcenia.

Rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie podstawowych warunków niezbędnych do realizacji przez szkoły i nauczycieli zadań dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych oraz programów nauczania stanowi wykonanie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, zawartego w art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.).

Szkoły w rozumieniu ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) realizują zadania dydaktyczne, wychowawcze i opiekuńcze. Podstawowymi for-

mami działalności dydaktyczno-wychowawczej szkoły są: obowiązkowe zajęcia edukacyjne, dodatkowe zajęcia edukacyjne, zajęcia dydaktyczno-wyrównawcze i specjalistyczne organizowane dla uczniów mających trudności w nauce oraz inne zajęcia wspomagające rozwój dzieci i młodzieży z zaburzeniami rozwojowymi, a także nadobowiązkowe zajęcia pozalekcyjne. Ponadto szkoły realizują inne zadania określone w statucie, w tym m.in. w zakresie związanym z:

- programem wychowawczym szkoły,
- programem profilaktyki dostosowanym do potrzeb rozwojowych uczniów oraz potrzeb danego środowiska.

Przepis art. 5 ust. 7 pkt 1 i 4 ustawy o systemie oświaty zobowiązuje organ prowadzący szkołę do zapewnienia warunków działania szkoły, w tym bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki oraz wyposażenia szkoły w pomoce dydaktyczne i sprzęt niezbędny do pełnej realizacji programów nauczania, programów wychowawczych, przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów oraz wykonywania innych zadań statutowych. Ponadto, zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy Karta Nauczyciela, nauczycielowi przysługuje wyposażenie jego stanowiska pracy umożliwiające realizację dydaktyczno-wychowawczego programu nauczania.

Normą określoną w rozporządzeniu jest wyposażenie szkoły w pomoce dydaktyczne i sprzęt, które umożliwią realizację zadań dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych, w tym w szczególności realizację szkolnego zestawu programów nauczania, a w przedszkolu – przyjętego programu wychowania przedszkolnego.

Uprzejmie wyjaśniam, że Ministerstwo Edukacji Narodowej analizuje wszystkie zgłaszane uwagi i postulaty. W toku prac w zakresie przedmiotowego rozporządzenia żaden z podmiotów nie zgłosił uwagi dotyczącej propozycji zgłoszonej przez pana posła. W sensie semantycznym zastosowane w rozporządzeniu określenie jest tożsame z propozycją pana posła.

Realizowanie podstawy programowej w poszczególnych typach szkół zobowiązuje nauczycieli do indywidualizacji w zakresie metod i form kształcenia. Każdy nauczyciel ma prawo wyboru podręczników i środków dydaktycznych, które zastosuje w pracy z uczniami. Trudno zatem stworzyć zamknięty katalog dydaktyczny, gdyż jest to autonomiczna decyzja nauczyciela.

Monitorowanie realizowania podstawy programowej jest badaniem etapu wdrażanych zmian. Instrumentem – na gruncie przepisów prawa oświatowego – umożliwiającym sprawdzenie, czy określony organ prowadzący właściwie realizuje zadania oświatowe, są zapisy w art. 5a ust 4 ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458).

Ponadto uprzejmie informuję, że o zakresie, sposobie i źródle finansowania zadań oświatowych przesądzają przepisy art. 5a ust. 3 ustawy o systemie oświaty, w myśl których środki niezbędne na reali-

zacje zadań oświatowych zagwarantowane są w dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Dochodami jednostek samorządu terytorialnego – zgodnie z art. 167 ust. 2 Konstytucji RP – są: dochody własne, subwencje ogólne (w tym część oświatowa tej subwencji) oraz dotacje celowe z budżetu państwa. Stosownie do art. 27 i art. 28 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) sposób ustalania subwencji oświatowej jest przesądzony ustawą i nie ma związku z ponoszonymi wydatkami w jednostkach samorządu terytorialnego, a kwota subwencji określana jest corocznie w ustawie budżetowej. Podziału subwencji oświatowej – po odliczeniu rezerwy ustawowej – między gminy, powiaty i województwa samorządowe dokonuje się według kryteriów ustalonych przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, zgodnie z zasadami przyjmowanymi w rozporządzeniu w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w danym roku. W celu doprecyzowania sposobu mierzenia skali zadań oświatowych i dostosowania do nich wysokości subwencji rozporządzenie uzależnia tę wysokość od liczby uczniów przeliczeniowych otrzymanej przez zastosowanie zróżnicowanych wag dla wybranych kategorii uczniów (wychowanków) i określonych typów i rodzajów szkół oraz wskaźnika korygującego, uwzględniającego stopnie awansu zawodowego nauczycieli. Ponadto w algorytmie uwzględnia się również specyfikę szkół i placówek ze względu na koszty kształcenia, np. szkolnictwo zawodowe, sportowe, medyczne, artystyczne, młodzieżowe ośrodki wychowawcze, szkolnictwo specjalne itp., czego wyrazem są dodatkowe wagi stosowane w odniesieniu do uczniów ww. szkół i placówek, które podwyższają kwotę subwencji przypadającą na ucznia.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Krystyny Kłosin

w sprawie regionalnych
obszarów metropolitalnych (23862)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Wicemarszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 29 lipca br. (znak: SPS-023-23862/11), dotyczącym

interpelacji pani poseł Krystyny Kłosin w sprawie regionalnych obszarów metropolitalnych uprzejmie odpowiadam na przesłane pytania.

Ad 1. Jaki jest stosunek rządu do inicjatyw tworzenia Regionalnych Obszarów Metropolitalnych i czy rząd zamierza wspierać tworzenie nowych obszarów metropolitalnych?

Rząd wspiera inicjatywy wdrażające zintegrowane podejście do rozwoju, które ułatwia bieżące reagowanie na współczesne wyzwania w oparciu o potencjał intelektualny, społeczny, gospodarczy przestrzenny i techniczny regionów.

Współpraca prezydentów, burmistrzów, samorządów miast, powiatów i gmin jest w tym kontekście nieodzownym elementem funkcjonowania danego obszaru. Służy ona m.in. najlepszemu wykorzystaniu i rozwijaniu walorów regionu w kontekście potrzeb mieszkańców.

Współpraca ta może się również przyczyniać do uzyskiwania wsparcia dla projektów realizujących kompleksowe strategie rozwoju, by sprostać konkurencji w skali makroregionalnej i europejskiej.

Ad 2. Jakie są obowiązujące regulacje prawne i czy rząd przewiduje w sprawie tworzenia nowych i działania już istniejących metropolii w Polsce?

Uprzejmie informuję, iż obecnie obowiązuje ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z 2003 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.).

Jednocześnie w ustawach o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591, z późn. zm.) i powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) przewidziano możliwość tworzenia przez te jednostki samorządu terytorialnego związków, porozumień i stowarzyszeń. Takie uprawnienie jednostek samorządu terytorialnego (j.s.t.) wynika wprost z Konstytucji RP, której art. 171 stanowi w swym ust. 1, iż „Jednostki samorządu terytorialnego mają prawo zrzeszania się”. Zgodnie z zasadami tworzenia i działania takich związków, określonych w ustawach o samorządzie gminnym i samorządzie powiatowym, związki gmin i/lub miast na prawach powiatu tworzone są zawsze w celu wspólnego wykonywania zadań publicznych, należących z mocy prawa do kompetencji władz gminnych (i miast na prawach powiatu) lub powiatowych. Zgodnie z prawem poszczególne j.s.t. tworzą związki i przystępują do nich wyłącznie na zasadzie dobrowolności.

Ponadto, w ramach realizacji planu działań Krajowej Strategii Rozwoju Regionalnego 2010–2020: regiony, miasta, obszary wiejskie (przyjętego 2 listopada 2010 r.) Ministerstwo Rozwoju Regionalnego opracowuje założenia krajowej polityki miejskiej. Jest ona rozpatrywana w szerszym kontekście uwzględniania wymiaru terytorialnego w politykach Unii Europejskiej, w tym w polityce spójności, a także Strategii Europa 2020.

Funkcjonalne obszary miejskie obejmują swoim zasięgiem kilka lub nawet kilkanaście j.s.t., zarówno gmin miejskich, wiejskich, miejsko-wiejskich, jak

i całych powiatów. Są to zarówno miasta, jak i małe gminy stanowiące obszar ich oddziaływania. Potrzebne jest wzmocnienie współpracy jednostek wchodzących w skład jednego funkcjonalnego obszaru w celu koordynacji rozwoju i prowadzonych polityk, co można osiągnąć np. poprzez zapewnienie odpowiednich ram organizacyjnych i prawnych czy instrumentów zachęcających do współpracy. W ramach wypracowywanych propozycji instrumentów sprzyjających rozwojowi uregulowana zostanie także kwestia zarządzania w obszarach funkcjonalnych. Pozwoli to na wprowadzenie m.in. zintegrowanego transportu, efektywniejszych systemów infrastruktury technicznej i gospodarki komunalnej, możliwości działania uczelni wyższych na całym obszarze, przy jednoczesnym ograniczeniu ekspansji na tereny ważne z przyrodniczego punktu widzenia.

Ad 3. Ile takich obszarów w Polsce już istnieje i w jakiej formie organizacyjno-prawnej działają (czy jako stowarzyszenia, czy są to innego typu organizacje)?

Plany przestrzennego zagospodarowania województw powstały w różnych okresach i w odmienny sposób odnoszą się do problemu obszarów metropolitalnych. Na przykład w planie zagospodarowania województwa podkarpackiego, który przyjęto w 2002 r., w ogóle nie podjęto problematyki obszarów metropolitalnych. W innych województwach, np. w wielkopolskim (plan zaakceptowano w 2010 r.), zdelimitowano funkcjonalny obszar miejski Poznania, nazywając go centralnym obszarem problemowym, wskazując go jako „potencjalny poznański obszar metropolitalny”. W województwie łódzkim wyznaczono „strefę koncentracji związków metropolitalnych” dla Łodzi (plan zaakceptowany w 2010 r.), a w planie zagospodarowania województwa małopolskiego (plan zaakceptowany w 2003 r.) wyznaczono granice krakowskiego obszaru metropolitalnego. Należy zaznaczyć, że poza różnymi nazwami obszary metropolitalne w poszczególnych województwach różnią się również szczeblem, którym objęto wyznaczenie ich granic – np. krakowski obszar metropolitalny zdelimitowano na poziomie gmin, a łódzką strefę koncentracji związków metropolitalnych na poziomie powiatów.

Ad 4. Czy w ocenie rządu obawa o utratę tożsamości i niezależności małych gmin i miast są uzasadnione i czy rzeczywiście nie grozi im dominacja lidera metropolii?

Uprzejmie informuję, iż minister rozwoju regionalnego nie widzi zagrożenia utratą tożsamości i niezależności małych miast i gmin w związku z funkcjonowaniem w ramach obszaru metropolitalnego. Wręcz przeciwnie, współpraca z innymi miastami i gminami, w ramach obszaru metropolitalnego, ułatwi funkcjonowanie mniejszych jednostek, w tym od strony organizacyjnej i finansowej – dzięki wspólnemu finansowaniu niektórych przedsięwzięć – nie wpływając jednocześnie na tożsamość jednostek. Zgodnie z zapisami projektu KPZK 2030, ze względu

na stopień złożoności zagadnień społeczno-gospodarczych i przestrzennych dla obszarów metropolitalnych stosowane będą specjalne rozwiązania planistyczne pozwalające na zwiększenie koordynacji i efektywności działań publicznych na tych obszarach, przy uwzględnieniu aspektów społecznych i gospodarczych poszczególnych jednostek, zgodnie ze zintegrowanym podejściem do rozwoju.

Wyrażam nadzieję, iż powyższe wyjaśnienia będą głosem w toczącej się w województwie pomorskim debacie oraz przyczynią się do rozwiania wątpliwości przeciwników gdańskiego obszaru metropolitalnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie skutków wprowadzenia
systemu viaTOLL (23863)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona, przesłaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23863/11, w sprawie skutków wprowadzenia systemu viaTOLL uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Resort infrastruktury obserwuje i analizuje problem odpływu ruchu ciężkiego z dróg płatnych na drogi alternatywne. Podkreślenia wymaga fakt, że system funkcjonuje w Polsce niewiele ponad miesiąc. Tymczasem z doświadczeń innych państw, które wprowadziły ETC, wynika, że największy odpływ ruchu z sieci dróg płatnych następuje w ciągu kilku tygodni od daty uruchomienia systemu. Następnie ma miejsce powrót na drogi zapewniające możliwość szybkiego przemieszczenia w ruchu międzyregionalnym i pozwalające na dostarczenie towarów na czas.

Szczegółowe i weryfikowalne dane odnośnie do skali przeniesienia ruchu pojazdów ciężarowych na drogi bezpłatne będą dostępne dopiero po określonym czasie funkcjonowania systemu opłaty elektronicznej. System może być bowiem wykorzystywany do zbierania danych o ruchu na poszczególnych odcinkach dróg w kraju. Po zebraniu tych danych mogą zostać zaproponowane określone rozwiązania. Tam

gdzie będzie to uzasadnione, drogi zostaną objęte opłatą. Podkreślić przy tym należy, że każdy przypadek faktycznego zwiększenia ruchu na drodze alternatywnej powodującego nieprzewidziane problemy powinien być analizowany indywidualnie. Działania zaproponowane mogą obejmować środki z zakresu organizacji ruchu, inżynierii lądowej, kontroli i egzekucji.

Pragnę przy tym nadmienić, że zarządcy właściwych dróg (w tym dróg samorządowych) zagrożonych przyrostem ruchu pojazdów ciężkich w związku z wprowadzeniem elektronicznego systemu poboru opłat są uprawnieni do dokonania stosownej zmiany organizacji ruchu, w szczególności wprowadzenia ograniczeń prędkości dla pojazdów ciężarowych czy też umieszczenia w pasie drogowym elementów spowalniających ruch (np. wysepek). Jako przykład można wskazać miasto Kraków, gdzie w związku z uruchomieniem elektronicznego systemu poboru opłat Zarząd Infrastruktury Komunalnej i Transportu wprowadził, jako organ zarządzający drogami w granicach miasta Krakowa, nowe ograniczenia tonażowe (do 7 t albo 16 t) dla pojazdów poruszających się na newralgicznych odcinkach sieci miejskiej. Drugim przykładem jest wprowadzenie decyzją Wielkopolskiego Zarządu Dróg Wojewódzkich w Poznaniu zakazu poruszania się pojazdów powyżej 18 t na drogach wojewódzkich nr 467 oraz 263, powiązanych z drogą krajową nr 92.

W systemie opłaty elektronicznej, który rozpoczął funkcjonowanie w dniu 1 lipca br., pobierającym opłatę jest, na podstawie art. 13hb ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad. Dlatego też system wdrożony został na odcinkach autostrad, dróg ekspresowych i innych dróg krajowych zarządzanych przez GDDKiA. Opłatą elektroniczną nie zostały więc objęte odcinki dróg krajowych znajdujące się na obszarze miast na prawach powiatu, gdyż, zgodnie z art. 19 ust. 5 ustawy o drogach publicznych, w granicach ww. miast zarządcą wszystkich dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, jest prezydent miasta.

Należy podkreślić, że obowiązujące przepisy prawa nie wykluczają możliwości objęcia systemem viaTOLL dróg krajowych zarządzanych przez inne podmioty niż GDDKiA. W szczególności system może być sukcesywnie rozszerzany na drogi krajowe alternatywne (w tym zarządzane przez prezydentów miast na prawach powiatu), tak aby nie dopuścić do ucieczki ruchu na drogi pozostające poza systemem viaTOLL. Resort nie rozważa aktualnie objęcia systemem opłat dróg samorządowych. Na drogach szczególnie narażonych na tranzytowy ruch pojazdów ciężarowych zarządcy dróg mogą podejmować działania, o których wspomniano powyżej.

Do resortu infrastruktury wpłynęły zgłoszenia dotyczące objęcia przedmiotowym systemem drogi krajowej nr 79 w granicach miasta Jaworzna oraz

drogi krajowej nr 78 w granicach miasta Gliwice. Obecnie trwają konsultacje z prezydentami ww. miast.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie wysokości opłat rocznych
wnoszonych przez aplikantów za szkolenie**
(23865)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Johna Abrahama Godsona w sprawie wysokości opłat rocznych wnoszonych przez aplikantów za szkolenie uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z art. 76b ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 46, poz. 1188, ze zm.), art. 32¹ ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65 i Nr 47, poz. 278) oraz art. 72a § 1 i 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1158, ze zm.) aplikacja adwokacka, radcowska i notarialna jest odpłatna, a szkolenie aplikantów pokrywane jest z opłat wnoszonych przez aplikantów odpowiednio do właściwej okręgowej rady adwokackiej, rady okręgowej izby radców prawnych lub izby komorniczej.

Wysokość opłaty rocznej za aplikację określa, zgodnie z art. 76b ust. 3 ustawy Prawo o adwokaturze i art. 32¹ ust. 3 ustawy o radcach prawnych oraz art. 72a § 3 ustawy Prawo o notariacie, minister sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii odpowiednio Naczelnej Rady Adwokackiej, Krajowej Rady Radców Prawnych lub Krajowej Rady Notarialnej, kierując się koniecznością zapewnienia właściwego poziomu wykształcenia, przy czym wysokość tej opłaty nie może być większa niż sześciokrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę. Aktualnie, na podstawie rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 16 grudnia 2008 r. (Dz. U. Nr 228, poz. 1519), opłata roczna za aplikację adwokacką stanowi trzykrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę, za aplikację radcowską, na podstawie rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 5 sierpnia 2009 r. (Dz. U. Nr 130, poz. 1072) – trzyipółkrotność minimalnego

wynagrodzenia za pracę, natomiast za aplikację notarialną, na podstawie rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 9 grudnia 2005 r. (Dz. U. Nr 244, poz. 2077) – czterokrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Przepisy zacytowanych na wstępie ustaw samorządowych zawierają gwarancję właściwego wydatkowania środków pochodzących z opłat za aplikację. Z treści art. 76b ust. 2 ustawy Prawo o adwokaturze, art. 32¹ ust. 2 ustawy o radcach prawnych oraz art. 72a § 2 ustawy Prawo o notariacie wynika bowiem jednoznacznie, że środki z opłat wnoszonych przez aplikantów mogą być wydatkowane wyłącznie na szkolenie aplikantów. Minister sprawiedliwości dokonuje corocznej oceny kosztów aplikacji i na tej podstawie ocenia, czy wysokość opłaty jest adekwatna do rzeczywistych wydatków związanych z organizacją aplikacji. Analiza ta przeprowadzana jest na podstawie danych finansowych przesyłanych przez poszczególne samorzady.

Przedstawiane przez ww. samorzady informacje obejmują całościowe zestawienie wydatków przeznaczonych na szkolenia aplikantów, w tym m.in. koszty wynagrodzenia wykładowców, wynajmu sal, organizacji kolokwium, szkoleń wyjazdowych, praktyk, zakupu prawniczych baz danych oraz czasopism, m.in. „Lex” oraz „Palestra”.

Z nadesłanych przez Naczelną Radę Adwokacką, Krajową Radę Radców Prawnych oraz Krajową Radę Notarialną informacji wynika, że poziom wydatków na szkolenia aplikantów zależy od konkretnych, specyficznych warunków dla danej izby (niektóre izby posiadają własne sale szkoleniowe, inne muszą je wynajmować, w izbach, które mają siedzibę w ośrodkach akademickich, z reguły wyższe są stawki wynagrodzenia za godzinę szkolenia etc.).

Koszty szkolenia aplikantów w poszczególnych izbach zależne są w bardzo dużym stopniu od liczby aplikantów odbywających aplikację w danej izbie. Koszty te obniżają się proporcjonalnie do wzrostu liczby aplikantów w izbie. W związku z powyższym w izbach, w których liczba aplikantów nie jest duża, poziom wydatków na szkolenie aplikantów przewyższa wpływy z opłat. Należy jednocześnie podkreślić, że obowiązujące przepisy nie pozwalają na różnicowanie wysokości opłaty między poszczególnymi izbami lub radami.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z art. 76b ust. 4 i 5 ustawy Prawo o adwokaturze, art. 32¹ ust. 4 i 5 ustawy o radcach prawnych oraz art. 72a § 4 ustawy Prawo o notariacie odpowiednio okręgowa rada adwokacka lub okręgowa rada radców prawnych oraz rada izby notarialnej może zwolnić aplikanta adwokackiego, radcowskiego lub notarialnego od ponoszenia opłaty w całości lub w części, a także odroczyć jej płatność lub rozłożyć ją na raty. W wypadku podjęcia uchwały o zwolnieniu aplikanta od ponoszenia opłaty w całości lub w części koszty szkolenia tego aplikanta pokrywane są proporcjonalnie do wysokości zwolnienia ze środków własnych właściwej okręgowej

radę adwokackiej lub rady okręgowej izby radców prawnych.

Z analizy uchwał, które wpływają do ministra sprawiedliwości w tej sprawie, wynika, że przepisy pozwalające właściwym radom na zwolnienie aplikantów z opłaty, odroczenie jej płatności lub rozłożenie na raty są stosowane często i w sposób korzystny dla aplikantów.

Co do kwestii rozważenia możliwości obniżenia opłat za powyższe aplikacje w kolejnym roku szkoleniowym informuję, że podstawą do podjęcia ewentualnej decyzji będą informacje o kosztach szkolenia aplikantów, przedstawione przez samorzady za rok szkoleniowy 2011.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że aplikantów nie można utożsamiać ze studentami prawa. Wiele osób rozpoczyna aplikacje prawnicze, będąc już zatrudnionym, przy czym w ustawach samorządowych zawarte są regulacje, które pracownikom odbywającym aplikacje dają szereg szczególnych uprawnień, np. zwolnienie od pracy (z zachowaniem prawa do wynagrodzenia) w celu uczestniczenia w zajęciach, miesięczny płatny urlop na przygotowanie się do egzaminu radcowskiego oraz zwolnienie od pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia w celu uczestniczenia w egzaminach wstępnych i zawodowych. Ponadto zgodnie z obowiązującymi przepisami po 6 miesiącach aplikacji aplikanci adwokacy i radcowscy mogą zastępować adwokata i radcę prawnego przed sądem rejonowym, organami ścigania, organami państwowymi, samorządowymi i innymi instytucjami, co niewątpliwie stanowi źródło ich wynagrodzenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie programu 50+ (23866)

W nawiązaniu do wystąpienia z dnia 29 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23866/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Johna Abrahama Godsona w sprawie programu 50+ uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Program „Solidarność pokoleń. Działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+” został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 17 października 2008 r. Uszczegółowieniem zapisów pro-

gramu jest dokument implementacyjny (DI), przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 5 stycznia 2010 r. Zawiera on pakiet działań obejmujący szerokie spektrum inicjatyw, które kładą nacisk na poprawę aktywności zawodowej osób w wieku 50+ (w części także 45+). W styczniu 2011 r. zostało przedstawione Radzie Ministrów pierwsze sprawozdanie z realizacji programu solidarność pokoleń (...).

Od rozpoczęcia programu zrealizowano 10 zadań pozostających w kompetencjach ministra pracy i polityki społecznej oraz 1 zadanie o charakterze informacyjnym. Dzięki temu stworzono lepsze, bardziej przyjazne dla aktywności osób po 50. roku życia otoczenie instytucjonalne. Wprowadzone działania obejmowały:

— zwolnienia pracodawców z obowiązku opłacania składek na FGŚP (0,1%) oraz FP (2,45%) za pracowników w wieku okołoemerytalnym oraz okresowe zwolnienie pracodawcy zatrudniającego osobę w wieku 50+, która przed podjęciem pracy była zarejestrowana jako bezrobotna,

— zmniejszenia liczby dni choroby, za które pracodawca wypłaca wynagrodzenie, z 33 do 14, obniżając tym samym koszty pracy związane z finansowaniem choroby pracowników; z dniem 1 stycznia 2011 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa polegająca na zwiększeniu wymiaru zasiłków chorobowych przysługujących pracownikom powyżej 50. roku życia z 70% do 80% w okresie od 15. do 33. dnia niezdolności do pracy w roku kalendarzowym,

— ułatwienia w podnoszeniu kwalifikacji zawodowych przez pracowników, w tym także w wieku 50+,

W dniu 20 maja 2010 r. Sejm przyjął ustawą o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Ustawa obowiązuje od 16 lipca 2010 r. Ustawa przewiduje możliwość udzielania pracownikom podnoszącym kwalifikacje zawodowe z inicjatywy pracodawcy albo za jego zgodą płatnego urlopu szkoleniowego, a także płatnego zwolnienia z całości lub części dnia pracy na czas niezbędny, by punktualnie przybyć na obowiązkowe zajęcia, oraz na czas ich trwania. Ponadto ustawa umożliwi przyznanie przez pracodawcę pracownikowi podnoszącemu kwalifikacje zawodowe dodatkowych świadczeń, np. pokrycie opłat za kształcenie, przejazd, podręczniki i zakwaterowanie. Wartość takich świadczeń jest zwolniona z podatku dochodowego od osób fizycznych.

— wprowadzenie w życie znowelizowanych przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 67, poz. 411) oraz ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1656), ograniczając tym samym liczbę uprawnionych do wcześniejszego przejścia na emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze z ok. 1,2 mln osób do ok. 270 tys. osób; tym samym w 2009 r. efektywny

wiek przechodzenia na emeryturę wyniósł 59,3 lata, wzrost o 0,3 roku w stosunku do 2008 r.,

— wejście w życie z dniem 1 stycznia 2009 r. ustawy o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1654) umożliwiło finansowanie przedszkoli przyzakładowych z zakładowych funduszy świadczeń społecznych.

Od 2008 r. liczba przedszkoli (publicznych i niepublicznych) powiększyła się o 403 placówki. W 2009 r. funkcjonowało w Polsce 8441 przedszkoli (w tym na wsi 2832). Zwiększyła się także o 772 liczba placówek przedszkolnych w szkołach podstawowych. W 2009 r. było ich 11 933 (w tym na wsi 8214).

— upowszechnienie kształcenia ustawicznego osób bezrobotnych i poszukujących pracy w wieku 50 i więcej lat; znowelizowano ustawę o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2009 r. Nr 6, poz. 33). Dodatkowo sporządzono i wdrożono rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 7 kwietnia 2009 r. w sprawie przygotowania zawodowego dorosłych (Dz. U. z 2009 r. Nr 61, poz. 502); zmiany dotyczyły zwiększenia dostępu do usług i instrumentów rynku pracy służących podnoszeniu kwalifikacji osób bezrobotnych i poszukujących pracy, w tym osób w wieku 50+, oraz wprowadzenia nowego programu aktywizacji zawodowej pn. przygotowanie zawodowe dorosłych,

— upowszechnienie programów rynku pracy dla osób w wieku 45 i więcej lat,

Wprowadzono zmiany w przepisach ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2009 r. Nr 6, poz. 33) oraz utworzono rezerwę FP na dodatkowe programy aktywizacji osób w wieku 45 i więcej lat w kwocie 60 mln zł (w późniejszym okresie podwyższono kwotę do 124, 2 mln zł), wydatkowano 105, 4 mln zł.

Liczba osób objętych programem: 22 629, w tym m.in.:

- staże – 6328 osób,
- szkolenia – 6291 osób,
- roboty publiczne – 6122 osoby,
- prace interwencyjne – 1510 osób,
- jednorazowe środki na podjęcie działalności gospodarczej – 1118 osób,
- zatrudniono 9656 osób, efektywność – 42,7%,

— uproszczenie procedur udzielania wsparcia ze środków publicznych pracodawcom zatrudniającym osoby niepełnosprawne [ustawa z 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1652) i rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 30 czerwca 2009 r. w sprawie zwrotu dodatkowych kosztów związanych z zatrudnianiem pracowników niepełnosprawnych (Dz. U. z 2009 r. Nr 109, poz. 913)] oraz wprowadzenie przepisów dotyczących równego traktowania pracodawców na otwartym i chronionym rynku pracy w zakresie dofinansowania wynagrodzeń zatrudnionych osób niepełnosprawnych (ustawa o zmianie

ustawy o rehabilitacji zawodowej (...) oraz ustawa z 19 listopada 2009 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją wydatków budżetowych (Dz.U. z 2009 r. Nr 219, poz. 1706),

— upowszechnianie kształcenia ustawicznego dla osób pracujących w wieku 45 lat i więcej; znowelizowano ustawę o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2009 r. Nr 6, poz. 33), która zaczęła obowiązywać od 1 lutego 2009 r.,

Wprowadzono następujące zmiany: umożliwiono osobom pracującym w wieku 45+ korzystanie z pomocy urzędu pracy w podnoszeniu kwalifikacji (w postaci: skierowania na szkolenie, sfinansowania kosztów egzaminów, sfinansowania studiów podyplomowych, możliwości korzystania z pożyczki szkoleniowej) na podobnych zasadach, jakie wcześniej przysługiwały osobom bezrobotnym i poszukującym pracy. Przewidziano wsparcie pracodawców inwestujących w szkolenia pracowników poprzez wprowadzenie ułatwień w zakładaniu i wykorzystywaniu funduszu szkoleniowego, wprowadzono ułatwienia w dostępie do środków Funduszu Pracy na dofinansowanie szkoleń osób pracujących, ze szczególnym uwzględnieniem grupy osób w wieku 45+, wprowadzono wyższe limity finansowe mające zachęcić pracodawców do inwestowania w szkolenia starszych pracowników.

— zrealizowany został w pierwszym kwartale 2010 r. sondaż w powiatowych i wojewódzkich urzędach pracy mający na celu zbadanie sposobu realizacji IPD przez urzędy pracy oraz związanych z ich realizacją trudności.

W oparciu o przeprowadzony sondaż przygotowany został raport (25 marca 2010 r.) oraz opracowano uniwersalny model przygotowania i realizacji IPD (15 czerwca 2010 r.). W drugiej połowie października 2010 r. odbyło się seminarium szkoleniowe, podczas którego została zaprezentowana metodologia przygotowania i realizacji IPD w urzędach pracy, w oparciu o przygotowany model, ze szczególnym uwzględnieniem działań adresowanych wobec grupy w wieku 50+. W seminarium uczestniczyło 32 pracowników powiatowych urzędów pracy. Wypracowany model umożliwi pełniejsze dostosowanie do możliwości realizacyjnych powiatowe urzędy pracy. Ostateczna wersja przygotowanej w ramach zadania publikacji pt. „Indywidualny plan działania. Podręcznik metodyczny” została wydrukowana oraz rozesłana do urzędów pracy.

W dalszym ciągu realizowane są 34 zadania zapisane w dokumencie implementacyjnym, jak również zadania realizowane przez regiony w ramach PO KL. Szczegółowe informacje na temat podejmowanych działań zawarte są w dokumencie implementacyjnym oraz sprawozdaniu z realizacji programu zamieszczonych na podmiotowej stronie BIP <http://www.mpips.gov.pl/bip/akty-prawne/programy/>.

Upzejmie informuję, iż od lutego 2009 r. powiatowy urząd pracy może udzielić pomocy finansowej nie tylko osobom bezrobotnym, jak miało to miejsce

do tego czasu, ale także pracującym, chcącym podnosić swoje kwalifikacje zawodowe. Osoba pracująca w wieku 45 i więcej zyskuje status osoby uprawnionej, której oferowane są te same usługi szkoleniowe co wobec osób bezrobotnych i poszukujących pracy (na podstawie art. 43 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy). Osoby pracujące w wieku 45 lat i więcej, które zarejestrują się w urzędzie pracy:

— mogą skorzystać z darmowego dla nich szkolenia tzw. grupowego, które na zlecenie urzędu pracy realizuje instytucja szkoleniowa (zgodnie z planem szkoleń urzędu), lub mogą wskazać na wolnym rynku usług szkoleniowych ofertę, którą są zainteresowani i – po złożeniu wniosku (wraz z określeniem celu uczestnictwa) – mogą liczyć na sfinansowanie kosztów tego szkolenia do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia (w 2010 r. 295 pracowników w wieku 45 lat i powyżej ukończyło szkolenie finansowane ze środków Funduszu Pracy),

— mogą otrzymać sfinansowanie kosztów egzaminów umożliwiających uzyskanie świadectw, dyplomów, zaświadczeń, uprawnień zawodowych i koszty uzyskania licencji zawodowych – do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia; ponadto ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw wprowadza także możliwość sfinansowania kosztów dojazdu na tego typu egzaminy (w 2010 r. 132 pracownikom w wieku 45 lat i powyżej sfinansowano koszty egzaminów ze środków Funduszu Pracy),

— mogą wskazać studia podyplomowe, w których chcą uczestniczyć i – po złożeniu wniosku (wraz z określeniem celu uczestnictwa) – mogą liczyć na sfinansowanie kosztów tych studiów do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia (w 2010 r. 173 pracownikom w wieku 45 lat przyznano dofinansowanie kosztów studiów podyplomowych),

— mogą starać się o pożyczkę na sfinansowanie kosztów szkolenia do wysokości 400% przeciętnego wynagrodzenia; pożyczka jest nieoprocentowana, do spłacenia w ciągu 18 miesięcy.

Osoby bezrobotne w wieku 50 lat i więcej mogą także skorzystać z usług, instrumentów i programów rynku pracy dostępnych dla wszystkich bezrobotnych, ale także z pewnych rozwiązań szczególnie do tej grupy adresowanych lub użytecznych:

— bezrobotnym z grupy wiekowej 50 lat i więcej powiatowy urząd pracy w okresie do 6 miesięcy od dnia rejestracji powinien przedstawić propozycję zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, szkolenia, stażu, odbycia przygotowania zawodowego dorosłych lub zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych,

— bezrobotni w wieku 50 lat i więcej mogą skorzystać – jako jedna z grup w trudnej sytuacji na rynku pracy – ze stażu u pracodawcy; program stażu trwa do 6 miesięcy, a uczestnicy otrzymują stypen-

dium w wysokości 120% zasiłku (w 2010 r. 24 775 osób w wieku 45+ ukończyło staż),

— szczególnie dla grupy starszych bezrobotnych atrakcyjna powinna być możliwość udziału w programie aktywizacji pn. przygotowanie zawodowe dorosłych; organizowane ono jest u pracodawcy, nauka ma charakter praktyczny, ale obejmuje też elementy teorii; w formie krótszej, tj. w formie przyuczenia do pracy dorosłych, trwa 3–6 miesięcy i wówczas kończy się egzaminem w instytucji szkoleniowej/organizacji rzemieślniczej, poświadczającym zdobyte umiejętności; w formie dłuższej – jako praktyczna nauka zawodu, realizowana jest w okresie 12–18 miesięcy i kończy się egzaminem na tytuł zawodowy przed komisją powoływaną przez kuratora oświaty lub izby rzemieślnicze; generalnie należy podkreślić, że formuła „nauki poprzez pracę” spełnia warunek lepszego dostosowania metod nauczania do możliwości uczenia się osób starszych,

— bezrobotni powyżej 50. roku życia, jak pracownicy w wieku 45 lat i powyżej mają możliwość uczestnictwa w programach specjalnych, inicjowanych i realizowanych przez starostę w porozumieniu z pracodawcami; istotą programu specjalnego jest podjęcie działań interwencyjnych w oparciu o zestaw wyodrębnionych usług i narzędzi rynku pracy wobec wybranej grupy beneficjentów znajdującej się w trudnej sytuacji na rynku pracy; interwencja ma charakter czasowy, a koszty realizacji tych programów mogą być dofinansowane ze środków Funduszu Pracy, które pozostają w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy,

— bezrobotny w wieku powyżej 50. roku życia może być skierowany do prac interwencyjnych na okres do 24 miesięcy, podczas gdy w stosunku do młodszych bezrobotnych okres ten wynosi do 12 miesięcy; w tym czasie starosta dokonuje refundacji poniesionych przez pracodawcę kosztów na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne; w przypadku gdy refundacja kosztów wynagrodzeń i składek będzie dokonywana co drugi miesiąc, okres wykonywania pracy dla bezrobotnego w wieku powyżej 50. roku życia może być wydłużony do 4 lat.

O zwiększonej dostępności instrumentów aktywizacyjnych i lepszym wsparciu starszych bezrobotnych i poszukujących pracy mogą świadczyć dane statystyczne (Na podstawie sprawozdań statystycznych MPiPS „O rynku pracy”). W okresie ostatnich pięciu lat o prawie 17 tys. osób wzrosła liczba przeszkolonych przez urzędy pracy bezrobotnych powyżej 45. roku życia, co stanowi wzrost o ponad 74%. Ponad dwa razy więcej osób z tej grupy wiekowej zostało przeszkolonych w roku 2010 w porównaniu z 2006 r.

Jednocześnie informuję, iż każdy wniosek o refundację kosztów nauki dla osób starszych jest rozpatrywany indywidualnie, a decyzja o przyznaniu bądź odrzuceniu leży w kompetencjach starosty właściwego dla danego regionu. Tym samym nie ma

gwarancji refundacji kosztów dla osób, które przekroczyły 50. rok życia*).

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie wysokości opłat
za usługi radców prawnych (23868)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., nr SPS-023-23868/11 interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona z dnia 26 lipca 2011 r., dotyczącą wysokości stawek opłat za czynności radcy prawnego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Poruszone w interpelacji pana posła zagadnienie dotyczy w istocie szerszej problematyki, tj. określenia wynagrodzeń adwokatów i radców prawnych za świadczenie pomocy prawnej. W przypadku obu zawodów zarówno zbliżony jest zakres świadczenia usług prawniczych, jak i analogicznie przedstawiają się zasady określania opłaty za czynności adwokata lub radcy prawnego.

Obecnie zasady wynagradzania adwokatów za czynności związane ze świadczeniem pomocy prawnej regulują: ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r., Nr 146, poz. 1188, z późn. zm.) oraz rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.). Tożsame kwestie w stosunku do radców prawnych uregulowane zostały w ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 10, poz. 65, z późn. zm.) oraz w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.).

Wskazane regulacje ustawowe poddają określenie wysokości opłaty za czynności adwokackie i radcowskie umowie z klientem. Stosownie bowiem do art. 16 ust. 1 Prawa o adwokaturze wysokość opłaty za czynności adwokackie ustala umowa z klientem. Analo-

giczne rozwiązanie przewiduje art. 22⁵ ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Natomiast wymienione rozporządzenia określają jedynie wysokość opłat za czynności adwokackie i radcowskie wykonywane przed organami wymiaru sprawiedliwości, stawki minimalne opłat za czynności adwokackie i radcowskie oraz szczegółowe zasady ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata lub radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Należy podkreślić, iż zasądzając opłatę za czynności adwokata lub radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy, a także charakter sprawy i wkład jego pracy w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Podstawę zasądzenia tej opłaty stanowią stawki minimalne określone w treści rozporządzeń. Opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sporu, które to ograniczenia nie obowiązują w zakresie opłat ustalanych w umowie z klientem. Nie można zatem wykluczyć, iż opłaty za czynności adwokackie i radcowskie zasądzone przez sąd z tytułu zastępstwa prawnego mogą być niższe od wynagrodzenia uzgodnionego w umowie z klientem.

Odmianą natomiast kwestią jest wynagrodzenie adwokata za prowadzenie sprawy z urzędu. W takim przypadku zgodnie z § 19 pkt 1 rozporządzenia koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują m.in. opłatę w wysokości nie wyższej niż 150% stawki minimalnej. Jak wynika zaś z art. 29 ust. 2 Prawa o adwokaturze, stanowiącego podstawę wydania omawianego rozporządzenia, w tym zakresie jego przepisy stanowią podstawę określenia przez sąd wysokości opłaty za udzieloną pomoc prawną. Ponadto zgodnie z § 2 ust. 3 omawianego rozporządzenia w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, opłaty za czynności adwokackie podwyższa się o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach. Tożsame regulacje odnoszące się do radców prawnych zawarte są w art. 22³ ustawy o radcach prawnych i § 15 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Odnosząc się do poruszonego przez pana posła problemu, podkreślić należy, iż co do zasady wynagrodzenie za udzielenie pomocy prawnej jest ustalane w drodze umowy adwokata (radcy prawnego) z klientem. Powoduje to, iż rzeczywiste wynagrodzenia kształtowane są przez reguły obowiązujące w gospodarce wolnorynkowej. Przez to odpowiadają one zgodnej woli stron umowy o świadczenie usług prawnych. Zasady określone w cytowanych rozporządzeniach ministra sprawiedliwości odnoszą się nato-

*) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

miast do zasądzenia kosztów procesu oraz ustalenia wynagrodzenia pełnomocnika (obrońcy) z urzędu. Osoby niemogące ponieść kosztów pełnomocnika (obrońcy) mogą bowiem ubiegać się o ustanowienie go z urzędu. Zasady przyznawania pomocy prawnej z urzędu regulują ustawy procesowe, m.in. ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.) oraz ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.). Okoliczności stanowiące podstawę tego rodzaju wniosku powinny zostać jedynie uprawdopodobnione przez zainteresowanego. Stanowi to wyraz uproszczenia i ułatwienia uzyskiwania pomocy prawnej z urzędu.

Nie można zatem podzielić stanowiska, iż obowiązujące zasady ustalania wynagrodzeń za czynności adwokatów i radców prawnych skutkują ograniczeniem możliwości korzystania z profesjonalnego pełnomocnika procesowego, a tym samym redukują zakres ochrony prawnej społeczeństwa. Na adwokacie (radcy prawnym) ciąży przy tym obowiązek udzielenia pomocy prawnej, której może odmówić tylko z ważnych powodów, o których informuje zainteresowanego. Bezpodstawną odmową udzielenia pomocy prawnej może zaś stanowić delikt ścigany w postępowaniu dyscyplinarnym. Wobec powyższego aktualnie brak jest uzasadnionych przesłanek przemawiających za kompleksową zmianą stawek minimalnych, o których mowa w interpelacji.

Pragnę jednocześnie uprzejmie poinformować pana posła, iż w chwili obecnej prowadzone są prace legislacyjne nad zmianami rozporządzeń ministra sprawiedliwości: w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w zakresie dotyczącym uregulowania kwestii wysokości stawek minimalnych w sprawach cywilnych, których przedmiotem są odszkodowania lub zadośćuczynienia z tytułu naruszenia warunków wykonywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania. Wskazane prace aktualnie pozostają na etapie konsultacji i uzgodnień. W przypadku wypracowania projektu zmiany wymienionych rozporządzeń zostanie on przedstawiony do publicznej wiadomości poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie zleżo stanu mieszkań komunalnych
(23870)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona z dnia 29 lipca br., znak: SPS-023-23870/11 w sprawie zleżo stanu mieszkań komunalnych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na wstępie uprzejmie informuję, że zasoby komunalne stały się od dnia 27 maja 1990 r. własnością gmin na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191, z późn. zm.).

Podzielam opinię, że problemem nadal pozostaje niski stan techniczny zasobów mieszkaniowych spowodowany zarówno niskim standardem wykonawstwa i użytych materiałów w momencie powstawania budynków, jak i następującymi po budowie wieloletnimi zaległościami remontowymi. Badanie Instytutu Rozwoju Miast z 2006 r. wykazało, że szczególnie niski stopień pokrycia potrzeb konserwacyjno-remontowych występuje w zasobach komunalnych i zasobach prywatnych czynszowych (ok. 30%). Zaległości remontowe w budynkach mieszkalnych należących do gmin są również wynikiem niewłaściwej polityki czynszowej, bowiem tylko niektóre gminy korzystają z możliwości, jakie stwarzają obecnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.). W przypadku tych gmin znajduje to wyraz w zwiększeniu nakładów na remonty oraz bieżącą eksploatację budynków komunalnych. Środki na tego typu działania pozyskiwane są z wyższych stawek czynszu (np. w Warszawie, Szczecinie, Białymstoku), co pozwala na utrzymanie zasobu w stanie co najmniej nie pogorszonym.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że mając na uwadze aktualny stan polskiego sektora mieszkaniowego, w tym zwłaszcza umożliwienie gminom poprawy gospodarowania posiadanym zasobem mieszkaniowym w Ministerstwie Infrastruktury został opracowany projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.

W projekcie tym m.in. wprowadza się zasadę, że podstawowa stawka czynszu w publicznym zasobie mieszkaniowym powinna pokrywać co najmniej wydatki związane z utrzymaniem nieruchomości.

Aktualnie gmina (lub inna jednostka samorządu terytorialnego) nie tylko musi zdobyć środki finan-

sowe na powiększenie zasobu mieszkaniowego, ale także ponosić koszty utrzymania bieżącego zasobu. Taka sytuacja zazwyczaj przekracza jej możliwości finansowe, co znajduje odzwierciedlenie w niskim standardzie zasobów i niewystarczającym przyroście liczby nowych lokali.

Ponadto utrzymywanie w dalszym ciągu ogromnych dysproporcji w wysokości czynszu najmu pomiędzy lokalami należącymi do publicznego zasobu mieszkaniowego a pozostałymi lokalami nie znajduje uzasadnienia, gdyż od 2005 r. istnieje możliwość stosowania obniżek czynszu w publicznym zasobie mieszkaniowym dla gospodarstw domowych o niskich dochodach, a ponadto takie osoby mogą skorzystać z systemu dodatków mieszkaniowych.

Zgodnie z prezentowaną propozycją zmian przepisów podstawowa stawka czynszu dla danego lokalu powinna pokrywać co najmniej wysokość przypadających na ten lokal wydatków związanych z utrzymaniem budynku. Wysokość stawek czynszu najmu właściciel zasobu będzie mógł ustalać na dwa sposoby:

— podstawowa stawka czynszu dla danej jednostki terytorialnej (np. dzielnicy lub całej gminy) nieuwzględniająca prognozowanych obniżek czynszu przysługujących najemcom pozwala na pokrycie co najmniej wydatków związanych z utrzymaniem wszystkich lokali znajdujących się w tej jednostce,

— podstawowa stawka czynszu dla nieruchomości zabudowanej budynkiem wielolokalowym nieuwzględniająca prognozowanych obniżek czynszu przysługujących najemcom pozwala na pokrycie co najmniej wydatków związanych z utrzymaniem lokali znajdujących się w tej nieruchomości.

Niezależnie wyjaśniam, że za właściwy stan techniczny obiektu budowlanego, zgodnie z art. 61 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.) odpowiedzialny jest właściciel lub zarządca. To właściciel lub zarządca obiektu budowlanego jest obowiązany użytkować go w sposób zgodny z jego przeznaczeniem i wymaganiami ochrony środowiska oraz utrzymywać w należyтым stanie technicznym i estetycznym, nie dopuszczając do nadmiernego pogorszenia jego właściwości użytkowych i sprawności technicznej.

Organy nadzoru budowlanego mogą nałożyć karę grzywny w postaci mandatu na właściciela lub zarządcę obiektu budowlanego, który nie spełnia obowiązku poddawania obiektów kontrolom okresowym lub nie przechowuje dokumentów związanych z obiektem albo nie prowadzi książki obiektu budowlanego.

Jeśli właściciel lub zarządca obiektu budowlanego nie dopełnia obowiązku utrzymania obiektu budowlanego w należyтым stanie technicznym, użytkuje obiekt w sposób niezgodny z przepisami lub nie zapewnia bezpieczeństwa użytkowania obiektu budowlanego, podlega grzywnie nie mniejszej niż 100 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Jeśli nie zapewnia

poddania obiektu okresowym kontrolom stanu technicznego, podlega karze grzywny.

Ponadto jeśli właściciel lub zarządca obiektu budowlanego nie spełnia obowiązku usunięcia stwierdzonych uszkodzeń lub uzupełnienia braków mogących spowodować niebezpieczeństwo dla ludzi lub mienia bądź zagrożenie środowiska, podlega karze grzywny, karze aresztu albo karze ograniczenia wolności.

Przedstawiając powyższe, na pytania pana posła Johna Abrahama Godsona udzielam następujących odpowiedzi:

1. Dlaczego stan mieszkań komunalnych w Polsce jest tak fatalny, niejednokrotnie zagrażający zdrowiu lub życiu lokatorów?

Organem uprawnionym i zobowiązanym jednocześnie do podjęcia działań w sytuacji stwierdzenia, że obiekt budowlany może zagrażać życiu lub zdrowiu ludzi, bezpieczeństwu mienia bądź środowiska albo jest użytkowany w sposób zagrażający życiu lub zdrowiu ludzi, bezpieczeństwu mienia lub środowisku albo jest w nieodpowiednim stanie technicznym, albo powoduje swym wyglądem oszpecenie otoczenia, jest organ nadzoru budowlanego. Przepisy art. 66–69 ustawy Prawo budowlane określają sytuacje, w których niezbędne jest podjęcie działań przez właściwy organ oraz uprawnienia, jakie przysługują organowi. Interwencje w określonej sprawie organ nadzoru budowlanego może podjąć z urzędu lub na wniosek. Równocześnie wyrażam opinię, że proponowane zmiany, o których mowa wyżej, przewidziane w projekcie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego stworzą warunki do poprawy stanu technicznego mieszkań komunalnych.

Projekt ten jest aktualnie po uzgodnieniach międzyresortowych i w dniu 17 czerwca br. został skierowany do rozpatrzenia przez Radę Ministrów.

2. W jaki sposób władza centralna egzekwuje od gmin odpowiednie zarządzanie mieszkaniem komunalnymi?

Gminy działają samodzielnie, ponieważ ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) nie uprawnia organów administracji rządowej, w tym ministra infrastruktury, do podejmowania działań w sprawach należących do zadań i kompetencji organów samorządowych.

Niemniej należy zauważyć, że warunki do racjonalnego zarządzania nieruchomościami, w których znajdują się mieszkania komunalne, stworzy nowelizacja ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, o której mowa w odpowiedzi na pytanie poprzednie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie możliwości zakwestionowania
egzaminu maturalnego (23872)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona (nr SPS-023-23872/11) w sprawie możliwości zakwestionowania wyników egzaminu maturalnego, uprzejmie wyjaśniam.

Zasady oceniania prac egzaminacyjnych reguluje rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562, z późn. zm.). Prace egzaminacyjne sprawdzają i oceniają egzaminatorzy wpisani do ewidencji egzaminatorów, powołani przez dyrektora okręgowej komisji egzaminacyjnej (OKE). Egzaminatorzy sprawdzający i oceniający arkusze egzaminacyjne stosują szczegółowe kryteria oceniania arkuszy egzaminacyjnych, opracowane przez Centralną Komisję Egzaminacyjną (CKE). Wyniki części pisemnej egzaminu maturalnego z poszczególnych przedmiotów egzaminu ustala komisja okręgowa na podstawie arkuszy egzaminacyjnych ocenionych przez egzaminatorów. W myśl § 98 ust. 5 ww. rozporządzenia wynik egzaminu ustalony przez komisję okręgową jest ostateczny i nie przysługuje od niego skarga do sądu administracyjnego. Uczniowie mają jednak zapewnioną możliwość weryfikacji wyniku egzaminu.

Komisje okręgowe w celu zapewnienia obiektywizmu i rzetelności sprawdzania i oceniania arkuszy egzaminacyjnych powołują spośród egzaminatorów grupę tzw. weryfikatorów. Ich główne zadanie polega na sprawdzeniu poprawności stosowania kryteriów oceniania ustalonych przez CKE. Zasady tzw. weryfikacji prac nie są regulowane przepisami prawa, a jedynie regulowane są wewnętrznymi procedurami komisji egzaminacyjnych. Egzaminatorzy „weryfikatorzy” dokonują weryfikacji poprawności stosowania kryteriów punktowania odpowiedzi oraz przeniesienia punktacji egzaminatorów na kartę odpowiedzi w losowo wybranych pracach. Zadania te wykonują egzaminatorzy o dużym doświadczeniu, dobrych ocenach swojej pracy w poprzednich sesjach egzaminacyjnych, specjalnie przygotowani do wykonywania tego zadania poprzez udział w cyklicznych szkoleniach. Liczne szkolenia organizowane są także dla wszystkich egzaminatorów prac maturalnych.

Po egzaminie maturalnym arkusze egzaminacyjne wraz z kryteriami oceniania zamieszczone są na stronie internetowej CKE i komisji okręgowych, za-

tem każdy zdający może przeanalizować swój egzamin. Ponadto każdy zdający ma prawo zapoznać się z własną pracą egzaminacyjną. Zgodnie z § 107 ww. rozporządzenia na wniosek zdającego sprawdzony i oceniony arkusz egzaminacyjny, a także karta odpowiedzi są udostępniane zdającemu do wglądu w miejscu i czasie wskazanym przez dyrektora komisji okręgowej. Zainteresowani mają prawo zapoznać się dokładnie z pracą egzaminacyjną oraz sprawdzić liczbę punktów na pierwszej stronie karty odpowiedzi. W wyniku wglądu może nastąpić zmiana liczby przyznanych punktów. W takiej sytuacji dyrektor OKE wydaje nowe świadectwo dojrzałości, przy czym powszechnie stosowaną zasadą jest ocenianie na korzyść zdającego – zmiana punktacji następuje tylko w przypadku zmiany na korzyść zdającego, nie dokonuje się natomiast zmniejszenia liczby punktów. Zmiany w systemie egzaminów zewnętrznych planowane są od roku szkolnego 2014/2015 w związku ze zmianą podstawy programowej. Od roku szkolnego 2012/2013 nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego będzie sukcesywnie wdrażana w szkołach ponadgimnazjalnych. Szczegóły planowanych zmian w zasadach przeprowadzania egzaminu maturalnego zostaną przedstawione w przyszłym roku.

Odnosząc się do wstępnych wyników tegorocznej matury, uprzejmie wyjaśniam, że do egzaminu maturalnego w maju 2011 r. przystąpiło 355 116 osób ubiegających się o świadectwo dojrzałości. Tegoroczni absolwenci stanowili 97% wszystkich zdających. Pozostali to absolwenci z lat ubiegłych. Do egzaminu przystąpili również absolwenci, którzy uzyskali świadectwo dojrzałości we wcześniejszych latach, w celu podwyższenia wyniku egzaminacyjnego. Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę na fakt, iż egzaminu maturalnego w bieżącym roku szkolnym nie zdało około 7% zdających i jest to odsetek porównywalny z rokiem ubiegłym. Natomiast 17,5% tegorocznych absolwentów nie zdało egzaminu maturalnego tylko z jednego przedmiotu i ma prawo przystąpić do egzaminu poprawkowego w sierpniu bieżącego roku. Ostateczne wyniki egzaminu maturalnego przeprowadzonego w roku szkolnym 2010/2011 będą znane po przeprowadzeniu tych egzaminów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie niżu demograficznego powodującego
redukcję etatów nauczycieli (23875)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Johna Abrahama Godsona, posła na Sejm RP, SPS-023-23875/11, w sprawie niżu demograficznego powodującego redukcję etatów nauczycieli, uprzejmie informuję.

Nauczyciele dotknięci bezrobociem mają takie same prawa i obowiązki oraz podlegają tej samej aktywizacji zawodowej, jak inni pracownicy. Odwołując się wprost do interpelacji, należy podkreślić, że spadku liczby uczniów nie można wiązać ze spadkiem liczby nauczycieli, z uwagi na brak formalnego przyporządkowania zatrudnionych nauczycieli do liczby uczniów. Liczba nauczycieli jest zdeterminowana liczbą oddziałów w szkole. W praktyce zaobserwowano sytuacje, w których z różnych przyczyn, głównie społecznych, nawet znaczący spadek liczby uczniów nie oznacza zmniejszenia liczby oddziałów, a tym samym zmniejszenia liczby zatrudnionych nauczycieli. Decyzja w tym względzie zależy wyłącznie od jednostki samorządu terytorialnego, która prowadzi samodzielną politykę w zakresie organizacji pracy szkół.

Istotne znaczenie dla nauczycieli, w przypadku całkowitej lub częściowej likwidacji szkoły, w tym zmian organizacyjnych, ma ochrona prawna, z jakiej korzystają, a która wynika wprost z przepisów ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.). Stosownie do art. 20 tej ustawy rozwiązanie stosunku pracy może nastąpić wyłącznie z końcem roku szkolnego po uprzednim 3-miesięcznym wypowiedzeniu lub jeśli nauczyciel wystąpi z takim wnioskiem, pracodawca przenosi nauczyciela w 6-miesięczny stan nieczynny bez obligatoryjnego obowiązku świadczenia pracy w tym okresie, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia zasadniczego. Nauczycielowi, z którym rozwiązano umowę o pracę w wyżej wskazanym trybie, przysługuje wysoka 6-miesięczna odprawa.

Przepisy ustawy Karta Nauczyciela pozwalają również zapewnić nauczycielom ciągłość zatrudnienia nawet w sytuacji, gdy w konkretnej szkole nie jest możliwe ich zatrudnienie zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami w pełnym wymiarze czasu pracy. I tak:

1) nauczyciel może być z urzędu przeniesiony do innej szkoły w tej samej lub innej miejscowości na takie samo lub inne stanowisko nawet bez jego zgody;

2) organ prowadzący może na nauczyciela nałożyć obowiązek podjęcia pracy w innej szkole, celem uzupełnienia pensum (nawet w wymiarze do 1/2 etatu)

w sytuacji, gdy nie ma godzin do zrealizowania w szkole macierzystej;

3) w sytuacjach, gdy nie ma możliwości zatrudnienia nauczyciela w pełnym wymiarze oraz przeniesienia nauczyciela do innej szkoły, można nauczycielowi obniżyć tygodniowy obowiązkowy wymiar czasu pracy.

Analiza zmian demograficznych i ich wpływ na liczbę dzieci w wieku szkolnym, a w konsekwencji również na wiele innych czynników warunkujących funkcjonowanie systemu oświaty w Polsce jest jednym z najbardziej priorytetowych zadań realizowanych przez resort edukacji i stanowią podstawę projektowania zmian kierunkowych systemu oświaty.

Z informacji dotyczących zachodzących zmian wynika, że spadek liczby uczniów wynikający z niżu demograficznego praktycznie się już dokonał. Od roku 2012, m.in. w związku z obniżeniem wieku spełniania obowiązku szkolnego, nastąpi wzrost liczby uczniów w wieku szkolnym i wyniesie według prognoz 5 026 936, następnie przez kolejne lata liczba dzieci w wieku szkolnym będzie nieznacznie rosła i w roku 2023 wyniesie 5 173 402. Kolejny spadek liczby uczniów rozpocznie się od roku 2024.

Ustawą z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458 i Nr 219, poz.1705), wprowadzono przepisy dotyczące prawa, a następnie obowiązku uczestniczenia w rocznym wychowaniu przedszkolnym dzieci 5-letnich oraz obniżenie wieku szkolnego. Takie rozwiązania pozwalają na częściowe zapobieżenie negatywnym skutkom niżu demograficznego. Obniżenie rozpoczynania obowiązku szkolnego do 6. roku życia wiąże się w ciągu najbliższych lat z utworzeniem nowych oddziałów, co z pewnością jest ważnym elementem złagodzenia skutków niżu demograficznego, w tym ochrony miejsc pracy dla rzeszy nauczycieli. Trudno zatem jednoznacznie stwierdzić, że w najbliższych latach nastąpi masowa reedukacja etatów nauczycieli.

Ponadto przepisami ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 137, poz. 1304) wprowadzone zostały zmiany w realizowanym przez uczelnie sposobie i zakresie kształcenia nauczycieli. Na podstawie przepisów ww. ustawy uczelnie zostały zobowiązane do zapewnienia - od roku akademickiego 2004/2005 - każdemu studentowi przygotowawanemu w trakcie studiów wyższych zawodowych do pracy w przedszkolu, szkole podstawowej i gimnazjum uzyskania kwalifikacji do nauczania dwóch przedmiotów (rodzajów zajęć), z których jeden stanowi przedmiot główny, a drugi dodatkowy.

W projekcie nowego rozporządzenia w sprawie standardów kształcenia nauczycieli, przygotowawanego obecnie w związku z pracami nad zmianą ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, które zostanie wydane po wejściu w życie ww. zmiany ustawy, zrezygnowano z obowiązku kształcenia nauczycieli na

studiach licencjackich w zakresie dwóch przedmiotów, ale utrzymano taką możliwość i określono warunki w jakich kształcenie to jest realizowane.

Ponadto w latach 2004–2008, w ramach działania 2.2, schemat c: Doskonalenie nauczycieli, osób prowadzących szkolenia i pracowników administracji oświatowej oraz rozwój innowacyjnych programów nauczania - Sektorowego Programu Operacyjnego „Rozwój zasobów ludzkich” (SPO RZL) 2004–2006, współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, zrealizowano następujące projekty, których celem było uzyskanie dodatkowych kwalifikacji przez czynnych nauczycieli zatrudnionych w systemie oświaty:

1) studia podyplomowe przygotowujące do nauczania drugiego przedmiotu lub prowadzenia dodatkowych zajęć (z komponentem w zakresie ICT i języka obcego) dla 23 656 nauczycieli,

2) studia podyplomowe przygotowujące nauczycieli w zakresie doradztwa zawodowego (z komponentem w zakresie ICT i języka obcego) dla 4460 nauczycieli,

3) kursy doskonalące z zakresu języka obcego dla 29 128 nauczycieli, umożliwiające – po zdaniu egzaminów z zakresu języka obcego, uznawanych za potwierdzenie kwalifikacji wymaganych od nauczycieli języków obcych – uzyskanie kwalifikacji do nauczania języka obcego,

4) kursy doskonalące w zakresie metodyki przedmiotów zawodowych i ogólnozawodowych (z komponentem w zakresie ICT i języka obcego) dla 1569 nauczycieli,

5) kursy doskonalące w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych dla 16 943 nauczycieli,

6) studia podyplomowe przygotowujące do prowadzenia kształcenia ustawicznego na odległość (z komponentem w zakresie ICT i języka obcego) dla 1200 nauczycieli.

Zrealizowane projekty pozwoliły na dostosowanie kwalifikacji czynnych nauczycieli do potrzeb szkół i placówek, w których byli zatrudnieni lub umożliwiły podjęcie nowego zatrudnienia zgodnie z uzyskanymi kwalifikacjami.

Obecnie działania w obszarze kształcenia czynnych zawodowo nauczycieli, w tym studia podyplomowe i inne formy kształcenia, mające na celu nabycie nowych kwalifikacji przez nauczycieli, są realizowane przez urzędy marszałkowskie w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Powierzenie realizacji tych zadań jednostkom samorządu terytorialnego miało na celu lepsze dostosowanie oferty edukacyjnej skierowanej do nauczycieli do potrzeb regionów.

Ponadto rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z 9 marca 2009 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia (Dz. U. Nr 50, poz. 400), uelastyczniono wymagania kwalifikacyjne w stosunku do niektórych grup na-

uczycieli. Umożliwiono zatrudnienie w przedszkolach nauczycieli posiadających przygotowanie w zakresie edukacji wczesnoszkolnej oraz nauczycieli posiadających przygotowanie w zakresie wychowania przedszkolnego w klasach I–III szkół podstawowych. Ponadto w świetlicach szkolnych umożliwiono zatrudnianie nauczycieli różnych specjalności, pod warunkiem że posiadają kwalifikacje do nauczania w tym typie szkoły, w której prowadzona jest świetlica.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie alternatywnego pozyskiwania
energii za pomocą morskich farm wiatrowych
(23877)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23877/11) przedstawiam poniżej stanowisko w zakresie zagadnień podniesionych w interpelacji pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie możliwości pozyskiwania energii za pomocą morskich farm wiatrowych (MFW).

1. Czy Ministerstwo Gospodarki ma w planach wytwarzanie energii za pomocą MFW? Jakie są plany na najbliższe lata z tym związane?

W odpowiedzi na powyższe kwestie należy wyjaśnić, że najważniejszym dokumentem w zakresie kształtowania, perspektyw i kierunków rozwoju polityki energetycznej państwa jest strategia pn. „Polityka energetyczna Polski do roku 2030”. Realizacja tego dokumentu umożliwi osiągnięcie zmian, które przygotowują naszą gospodarkę i społeczeństwo do wyzwań nowej ery, w której energetyka w znaczącej mierze opierać się będzie na rozproszonych generacji wykorzystującej m.in. odnawialne źródła energii (OZE). Takie podejście umożliwi efektywne gospodarowanie złożami paliw kopalnych, które ulegają wyczerpaniu.

Powyższy dokument wskazuje, że tak jak obecnie podstawą bezpieczeństwa energetycznego Polski jest wykorzystanie krajowych zasobów węgla, tak w kolejnych dziesięcioleciach podstawą bezpieczeństwa energetycznego państwa będą inne krajowe zasoby, w tym odnawialne źródła energii. Najważniejszymi

rodzajami OZE w Polsce są bez wątpienia: biomasa, biogaz, energia słoneczna i energia wiatrowa na lądzie i morzu.

Energetyka jest branżą niezwykle mocno oddziaływującą na stan gospodarki oraz bezpieczeństwo i komfort życia każdego z nas. Dlatego też wszelkie zmiany w tej branży należy przygotowywać z odpowiednią starannością i wyprzedzeniem. Nie da się przestawić Polskiej energetyki z roku na rok. Przejście z energetyki węglowej w kierunku energetyki nieemisyjnej, opartej na wykorzystaniu OZE, jądrowej czy jakiegokolwiek innej, to długotrwały proces, który wymaga dobrej strategii politycznej, gospodarczej, zapewnienia odpowiednich podstaw prawnych, a także źródeł finansowania oraz zaplecza wykonawczego.

„Polityka energetyczna Polski do roku 2030” wskazuje zatem najważniejsze kierunki modernizacji polskiej energetyki zgodne z wymaganiami europejskiej polityki klimatyczno-energetycznej. Obecnie Ministerstwo Gospodarki kończy prace nad nowym Prawem energetycznym, prawem gazowym, a także projektem ustawy o OZE, które będą stanowić fundament prawny dla realizacji polityki energetycznej.

Zarówno polityka energetyczna, jak i „Krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych” (KPD) wskazują zasadność rozwoju energetyki wiatrowej na morzu. KPD zakłada, że już w roku 2020 zostanie oddanych do użytku 500 MW mocy w morskiej energetyce wiatrowej.

Jednocześnie należy podkreślić, że morska energetyka wiatrowa to branża stosunkowo nowa na świecie i zupełnie nowa w Polsce. Jest to jednak branża, która w szybkim tempie stała się jednym z najbardziej dynamicznie rozwijających się sektorów energetycznych w UE, dlatego też Polska będzie aktywnie uczestniczyć w tak ogromnym rynku morskiej energetyki wiatrowej. Tym bardziej, że stanowi on ogromną szansę dla polskich stoczni, portów oraz całego przemysłu morskiego, który w ostatnich czasach przechodzi trudne chwile. Już dziś w gdańskiej stoczni budowane są statki do obsługi budowy morskich farm wiatrowych oraz wieże do morskich elektrowni. Coraz więcej polskich przedsiębiorstw produkuje podzespoły i urządzenia na ten rynek. Należy przy tym podkreślić, że możliwości i korzyści dla polskiego Pomorza i polskiej gospodarki będą dużo większe wraz z rozwojem dostępnych technologii. Eksperti szacują nasz krajowy rynek na 0,5–1,5 GW w roku 2020 i odpowiednio 5–6 GW w 2030 r. Oznaczałoby to inwestycje rzędu od 2,25 mld euro do roku 2020 i do 7,5 mld euro do roku 2030. Zatrudnienie w Polsce przy obsłudze bałtyckiego sektora MFV wyniosłoby nawet do 8 tys. etatów.

Mając na uwadze powyższe, rząd zrobi wszystko, co konieczne, aby Polska mogła wykorzystać ten potencjał. Sejm RP uchwalił w maju tego roku nowelizację ustawy o obszarach morskich i administracji morskiej RP, przygotowaną przez rząd wspólnie z przedstawicielami organizacji branżowych oraz parlamentarzystami, która wprowadza nowe, ko-

rzystne dla inwestorów, zasady lokalizowania MFV na polskich obszarach morskich. Jestem przekonany, że wejście w życie tej ustawy zapoczątkuje proces przygotowania pierwszych projektów MFV. Do realizacji planów rozwoju inwestycji w MFV przyczyni się także fakt, że w Ministerstwie Gospodarki kończą się prace nad projektem ustawy o OZE, która wprowadzi stabilny i korzystny system wsparcia dla morskich farm wiatrowych.

2. Jakie jest stanowisko ministra w sprawie konkurencyjności energii pozyskiwanej za pomocą MFV w stosunku do elektrowni jądrowych?

W ocenie ministra gospodarki, dalszy rozwój gospodarczy Polski będzie związany ze wzrostem zużycia energii. Zapewnienie takiej wielkości produkcji energii elektrycznej po racjonalnych kosztach i przy zachowaniu wymagań ochrony środowiska będzie wymagało budowy nowych źródeł w różnych technologiach o niskiej emisji CO₂, w tym wysokosprawnych źródeł węglowych, jądrowych, gazowych i odnawialnych, takich jak np. energetyka wiatrowa. W tym zakresie warto zwrócić uwagę, że przyłączanie do sieci coraz to większej liczby farm wiatrowych wymaga zwiększenia w krajowym systemie elektroenergetycznym (KSE) rezerw mocy, które charakteryzują się możliwością szybkiego uruchomienia. Do takich rezerw można zaliczyć przykładowo elektrownie wodne, w tym szczytowo-pompowe, a także elektrownie gazowe. Powyższe ma związek z koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa pracy KSE. Jednocześnie z planów inwestycyjnych przekazywanych przez przedsiębiorstwa energetyczne wynika, że planują one budowę wielu źródeł gazowych.

Ponadto należy wyjaśnić, że na zlecenie Ministerstwa Gospodarki wykonana została przez ARE w grudniu 2009 r. analiza porównawcza kosztów wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach jądrowych, węglowych i gazowych oraz odnawialnych źródłach energii elektrycznej. Wyniki tej analizy wskazują na wyraźną i wzrastającą w czasie konkurencyjność technologii jądrowej wytwarzania energii elektrycznej, także w stosunku do energii elektrycznej produkowanej w MFV.

Także na zlecenie Ministerstwa Gospodarki w 2011 r. wykonana została przez ARE aktualizacja prognozy zapotrzebowania na energię i paliwa do roku 2030. Zgodnie z jej wynikami w perspektywie 2030 r. nastąpi wzrost zapotrzebowania finalnego na energię elektryczną, w stosunku do roku 2008, o około 43%. Wzrośnie także produkcja energii elektrycznej o około 38%. Wystąpią istotne zmiany w strukturze paliwowej wytwarzania energii elektrycznej, wymuszone przede wszystkim prowadzoną polityką klimatyczną i środowiskową:

— nastąpi spadek wykorzystania węgla do produkcji energii elektrycznej,

— energetyka jądrowa zacznie odgrywać istotną rolę w sektorze producentów energii, wytwarzając w 2030 r. ok. 17% krajowej produkcji energii elektrycznej,

— źródła odnawialne w 2020 r. łącznie będą miały ok. 17% udział w strukturze wytwarzania energii elektrycznej, z czego większość przypada na źródła biomasowe oraz w nieco mniejszym stopniu wiatrowe. Zapewnia to spełnienie celu 15% udziału energii OZE w energii finalnej brutto w 2020 r., zgodnie z wymogami dyrektywy 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych,

— wzrośnie rola gazu ziemnego, którego udział w strukturze wytwarzania energii elektrycznej wyniesie w 2030 r. ok. 10%.

Pomimo powyższych zmian w sektorze energetycznym wciąż będą dominować paliwa węglowe. Prognozowane ceny energii elektrycznej na rynku hurtowym znacząco wzrosną. Zasadniczy wzrost cen nastąpi w latach 2013–2022 głównie ze względu na rosnący udział kosztu uprawnień do emisji CO₂ w kosztach wytwarzania. Po roku 2022 ceny energii się ustabilizują, na co główny wpływ będą miały nowe źródła niskoemisyjne – elektrownie jądrowe.

Korzystny wpływ tej energetyki na ceny energii w miarę oddawania do eksploatacji kolejnych bloków będzie się zwiększał, bowiem energetyka jądrowa może odegrać rolę stabilizatora łagodzącego wpływ wzrostu cen paliw kopalnych na ceny energii elektrycznej zarówno dla przemysłu, jak i gospodarstw domowych. Energetyka jądrowa zapewnia bowiem długoletnie dostawy energii elektrycznej mało wrażliwej na zmiany cen surowców. Wynika to z tego, że udział kosztów paliwa w kosztach produkcji energii elektrycznej jest znacznie niższy niż w przypadku innych rodzajów energetyki.

Wyniki ww. analiz są zbieżne z wynikami analiz wykonanych przez zagraniczne instytucje, np. Massachusetts Institute of Technology czy Międzynarodową Agencję Energii.

3. Czy pan minister zapoznał się z raportem Instytutu Energii Odnawialnej pt. „Morski wiatr kontra atom? Analiza porównawcza kosztów morskiej energetyki wiatrowej i energetyki jądrowej oraz potencjału tworzenia miejsc pracy” oraz jaka jest opinia ministra w tej sprawie.

Należy wyjaśnić, że wymieniony dokument wpłynął do Ministerstwa Gospodarki i jest analizowany przez pracowników ministerstwa odpowiedzialnych za zadania dotyczące rozwoju energetyki. Zgodnie z posiadanymi informacjami jest on także w chwili obecnej analizowany przez niezależnych ekspertów i specjalistów z dziedziny energetyki. Dopiero po zakończeniu tych prac możliwa będzie jednoznaczna ocena merytoryczna dokumentu. Jednakże już w chwili obecnej można zgłosić do niego kilka uwag:

— przyjęte parametry eksploatacyjne dla elektrowni wiatrowych budzą poważne zastrzeżenia, np. zawyżony wydaje się 45% współczynnik wykorzystania mocy czy też okres eksploatacji (2x25 lat),

— raport pomija kwestie wsparcia państwa dla rozwoju i funkcjonowania MFW, tak jak jest to w przypadku lądowych farm wiatrowych, koszty dotacji na

budowę czy do produkcji energii oraz ich wpływ na koszty produkcji energii elektrycznej w kraju,

— w opracowaniu nie ujęto konieczności poniesienia znacznych nakładów na podłączenie MFW do KSE, a także kosztów zapewnienia budowy rezerw mocy niezbędnych do zbilansowania niestabilnej generacji z MFW.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wystarczającą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji pana posła Johna Abrahama Godsona.

Z wyrazami najwyższego szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Kaliski

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie orzekania o niepełnosprawności
osób, które nie ukończyły 16. roku życia
(23878)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka przy pismach z dnia 29 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23878/11 i SPS-023-23879/11) interpelacje pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie orzekania o niepełnosprawności osób, które nie ukończyły 16. roku życia i w sprawie orzekania o niepełnosprawności jedynie osób, które ukończyły 16. rok życia, uprzejmie informuję, iż w mojej ocenie obydwie interpelacje dotyczą orzekania o niepełnosprawności osób, które nie ukończyły 16. roku życia. W związku z powyższym pozwolę sobie udzielić odpowiedzi jednym pismem.

W latach dziewięćdziesiątych XX w. przeprowadzona została reforma funkcjonującego systemu ubezpieczeń społecznych, która sprowadziła proces oceny naruszenia sprawności organizmu do oceny zdolności do pracy i ustalania związanych z nią uprawnień do świadczeń rentowych. Ponieważ system orzecznicy w takim kształcie nie obejmował wszystkich osób, które miały naruszoną sprawność organizmu, zaistniała potrzeba zbudowania równoległego systemu, który łączyłby stan zdrowia osoby orzekanej z potrzebą jej rehabilitacji w wymiarze społecznym i zawodowym. W ten sposób został powołany do życia system orzekania o niepełnosprawności, którego podstawowym zadaniem stało się ustalanie, na podstawie oceny ograniczenia zdolności do samo-

dzielnego funkcjonowania w różnorodnych sferach życia, prawa do korzystania z ulg i uprawnień przysługujących osobom niepełnosprawnym na podstawie przepisów prawa. Ponieważ orzekanie o niepełnosprawności nie łączy się w żaden sposób z uzyskaniem prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, system ten określony został mianem systemu pozarentowego.

Orzekanie o niepełnosprawności rozpoczęło swoje funkcjonowanie z dniem 1 września 1997 r., w oparciu o znowelizowane przepisy ustawy z dnia 9 maja 1991 r. o zatrudnianiu i rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych (art. 8 ustawy z dnia 28 czerwca 1996 r. o zmianie niektórych ustaw o zaopatrzeniu emerytalnym i o ubezpieczeniu społecznym, Dz. U. Nr 100, poz. 461). Od 1 stycznia 1998 r. realizowane jest w oparciu o postanowienia ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (art. 3–6c ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721). Szczegółowe zasady orzekania o niepełnosprawności regulują przepisy rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia (Dz. U. Nr 17, poz. 162, ze zm.) oraz rozporządzenia ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139, poz. 1328, ze zm.). W oparciu o przepisy ustawy o rehabilitacji prowadzone jest zatem postępowanie orzecznicze mające na celu ustalenie:

- niepełnosprawności osób w wieku do 16. roku życia (od 1 stycznia 2002 r.),
- stopnia niepełnosprawności w stosunku do osób, które ukończyły 16. rok życia,
- wskazań do korzystania z ulg i uprawnień przysługujących osobom niepełnosprawnym na podstawie odrębnych przepisów, stosownie do naruszenia sprawności organizmu i wynikających z tego ograniczeń funkcjonalnych.

Mając na uwadze powyższe, pragnę zauważyć, że osoby, które nie ukończyły 16. roku życia są zaliczane do osób niepełnosprawnych od dnia 1 stycznia 2002 r. Nie ma zatem żadnych przesłanek do podejmowania działań legislacyjnych służących uregulowaniu procesu orzekania o niepełnosprawności dzieci.

Zgodnie z ustawą z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, niepełnosprawność oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy.

Pojęcie niepełnosprawność/stopień niepełnosprawności obejmuje więc kategorię zdolności do pełnienia przez człowieka ról społecznych. Zachodzi bowiem zależność pomiędzy ograniczeniem zdolności do realizacji oczekiwań, funkcji, zachowań i postaw

wynikających z zajmowanej pozycji społecznej w różnych grupach społecznych a niepełnosprawnością. Niepełnosprawność, zgodnie z kryterium ustawowym, to niemożność efektywnego pełnienia ról społecznych, tj. wypełniania zobowiązania wynikającego z zajmowanej pozycji społecznej przy korzystaniu przez osobę z przysługujących jej przywilejów i praw według bardziej lub mniej określonego wzoru, a więc niemożność bądź trudności w codziennej aktywności i uczestnictwie.

Oznacza to, że ocena stanu zdrowia nie jest jedynym wyznacznikiem niepełnosprawności, bowiem orzecznictwo o niepełnosprawności uwzględnia zarówno fizyczne, psychiczne, jak i społeczne aspekty funkcjonowania człowieka. Przyjęte zasady orzekania oznaczają, iż orzekanie o niepełnosprawności ma charakter kompleksowy. Wystąpienie tylko jednego z elementów, np. naruszenia sprawności organizmu (potocznie utożsamianego z chorobą), nie musi zatem oznaczać, że mamy do czynienia z niepełnosprawnością. Natomiast intensywność tego czynnika nie wpływa bezpośrednio na ustaloną niepełnosprawność lub jej stopień, jeżeli w następstwie jego występowania nie dochodzi do istotnych ograniczeń w sferze aktywności dziecka.

Prawnym potwierdzeniem niepełnosprawności, pozwalającym na zaliczenie do osób niepełnosprawnych, jest orzeczenie o stopniu niepełnosprawności oraz orzeczenie o niepełnosprawności. W przypadku orzeczenia o stopniu niepełnosprawności przepisy ww. ustawy przewidują gradację niepełnosprawności poprzez określenie jej stopni.

Natomiast w stosunku do osób, które nie ukończyły 16 roku życia, niepełnosprawność nie podlega gradacji. Osoby te mogą więc uzyskać orzeczenie o niepełnosprawności. Dzieci do 16. roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku. Niepełnosprawność dziecka orzeka się na czas określony, jednak na okres nie dłuższy niż do ukończenia przez dziecko 16. roku życia. Decyduje ocena możliwości poprawy funkcjonowania dziecka. Z chwilą ukończenia 16. roku życia dzieci, o ile dalej spełniają przesłanki zaliczenia do osób niepełnosprawnych, uzyskują orzeczenie o odpowiednim stopniu niepełnosprawności. Orzekanie o niepełnosprawności dziecka zostało wprowadzone 1 stycznia 2002 r. w wyniku nowelizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 2001 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej, ustawy o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerwania ciąży, ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób

niepełnosprawnych, ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1792). Bezpośrednią przesłanką wprowadzenia orzekania o niepełnosprawności w stosunku do dzieci była potrzeba zmiany podstawy wypłaty zasiłku pielęgnacyjnego. Do chwili wprowadzenia przedmiotowej nowelizacji, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 1 grudnia 1994 r. o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych, o stanach zdrowia dzieci uprawniających do zasiłku pielęgnacyjnego orzekali lekarze z zakładów opieki zdrowotnej.

Ponieważ ten system przyznawania zasiłku pielęgnacyjnego budził kontrowersje ze względu na nieprecyzyjne kryteria orzekania, zdecydowano się na zmianę podstawy przyznawania zasiłku pielęgnacyjnego i oparcie jej na orzeczeniu o niepełnosprawności, które pozwala na kompleksową ocenę codziennego funkcjonowania dziecka z uwzględnieniem konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji.

Natomiast ustalenie granicy wieku dzieci na lat 16 związane jest z realizacją podstawowego celu ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, który stanowi aktywizacja zawodowa osób niepełnosprawnych. Najistotniejszym elementem procesu aktywizacji osób niepełnosprawnych jest możliwość podjęcia lub kontynuowania przez nich zatrudnienia.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z przepisami art. 190 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.) zabronione jest zatrudnianie osób, które nie ukończyły 16 lat. Mając na uwadze powyższe, ustalanie granicy wieku orzekania o niepełnosprawności na lat 16 pozwala na skuteczne realizowanie procesu aktywizacji zawodowej osób niepełnosprawnych.

Odnosząc się do poszczególnych pytań zawartych w interpelacjach, pragnę na wstępie zauważyć, iż w każdym przypadku, gdy przepisy prawa powszechnie obowiązującego określają szczególne uprawnienia dla osób niepełnosprawnych bez zdefiniowania, że odnoszą się one tylko do osób niepełnosprawnych do 16. roku życia lub tylko do osób z określonym stopniem niepełnosprawności, ulgi i uprawnienia przysługują zarówno niepełnosprawnym dzieciom posiadającym orzeczenie o niepełnosprawności, jak też osobom powyżej 16. roku życia posiadającym orzeczenie o stopniu niepełnosprawności lub orzeczenia równoważne (o których mowa w art. 5 i 62 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych). Mając na uwadze powyższe, należy zatem zauważyć, iż teza o dyskryminacji rodzin posiadających niepełnosprawne dzieci w związku z niemożliwością ustalenia ich statusu prawnego jako osób niepełnospraw-

nych nie znajduje potwierdzenia. Jednocześnie tytułem przykładu należy wskazać, iż niepełnosprawne dzieci posiadające orzeczenie o niepełnosprawności mogą korzystać z szeregu świadczeń określonych przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (uczestnictwo w turnusach rehabilitacyjnych, likwidacja barier architektonicznych, w komunikowaniu się i technicznych, zaopatrzenie w sprzęt rehabilitacyjny, przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze) dofinansowywanych ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Niepełnosprawne dzieci posiadają uprawnienia do ulgowych przejazdów w komunikacji publicznej, określone przepisami ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 175, poz. 1440, z późn. zm.), z kolei rodzice dzieci niepełnosprawnych korzystają ze świadczeń określonych przepisami ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) czy ulg podatkowych wskazanych w przepisach ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.). Odnosząc się do kwestii mieszkań socjalnych, to problematyka ta jest regulowana przepisami ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.). W świetle przepisów przedmiotowej ustawy niepełnosprawność nie jest kryterium ustawowym uwzględnianym w związku z przyznawaniem lokali socjalnych. Natomiast art. 21 ust. 1 pkt 2 przedmiotowej ustawy pozostawia gminie prawo do określenia (w formie uchwały) zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, a więc również lokali socjalnych. Tym niemniej pragnę podkreślić, iż jeżeli niepełnosprawność jest w następstwie uchwały danej rady gminy kryterium wpływającym na zasady przyznania lokalu socjalnego, to biorąc pod uwagę zapisy samej ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, nie ma podstaw do pomijania osób legitymujących się orzeczeniem o niepełnosprawności (dzieci do 16. roku życia) w ramach tego kryterium.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie orzekania o niepełnosprawności
jedynie w wypadku osób, które ukończyły
16. rok życia (23879)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 23878, str. 357.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie powszechnej praktyki zawyżania
kursów przez kantory (23880)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem wicemarszałka Sejmu RP z dnia 29 lipca br., znak: SPS-023-23880/11, przesyłającym interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona z dnia 26 lipca br. w sprawie praktyki zawyżania kursów walut przez kantory, pragnę przekazać na ręce Pana Marszałka następującą odpowiedź.

Ceny (kursy) walut obcych, tak jak zdecydowana większość cen towarów i usług w Polsce, nie są regulowane administracyjnie, lecz są kształtowane przez rynek. Brak ograniczeń w swobodzie ustalania cen walut obcych wynika z faktu, że ustalanie tych cen odbywa się w warunkach silnej konkurencji. W Polsce działa bowiem kilka tysięcy podmiotów prowadzących kantory wymiany walut oraz kilkadziesiąt banków świadczących usługi w tym zakresie.

W tych warunkach ochrona interesów klientów (konsumentów) polega na stosowaniu innych środków niż administracyjne regulowanie cen walut obcych. W przypadku usług kantorów wymiany walut ochrona ta, zgodnie z ustawą z dnia 27 lipca 2002 r. Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178, z późn. zm.), polega na stosowaniu:

— obowiązku rejestracji działalności kantorowej jako działalności regulowanej w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (art. 11 ust. 1),

— obowiązku prowadzenia działalności kantorowej w lokalach wpisanych do rejestru, wyposażonych w sposób określony przepisami Prawa dewizowego (art. 14 ust. 1 oraz art. 17 ust. 1 pkt 4 i art. 17a ust. 1),

— obowiązku wykonywania czynności bezpośrednio związanych z działalnością kantorową (zawieranie umów, przyjmowanie i wydawanie walut) przez osoby posiadające fachowe przygotowanie do ich wykonywania (art. 13 ust. 1),

— obowiązku prowadzenia ewidencji wszystkich operacji powodujących zmianę stanu walut obcych i waluty polskiej (art. 14 ust. 1 pkt 1),

— obowiązku wydawania, po zawarciu każdej umowy, dowodów kupna lub sprzedaży walut obcych, imiennych lub na okaziciela (art. 14 ust. 1 pkt 3).

Powyższe obowiązki przewidziane w ustawie Prawo dewizowe stanowią o warunkach wykonywania działalności kantorowej. Przestrzeganie tych warunków, zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 2 Prawa dewizowego, jest przedmiotem kontroli wykonywanej przez prezesa Narodowego Banku Polskiego będącego organem rejestrowym (art. 16 ust. 1 Prawa dewizowego).

Kontrola ta w szczególności obejmuje sprawdzenie, czy lokal, w którym prowadzona jest działalność kantorowa, jest wyposażony w tablicę informacyjną przedstawiającą wykaz skupowanych i sprzedawanych walut obcych oraz aktualne ceny (kursy) ich kupna i sprzedaży, stanowiącą, zgodnie z § 2 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia ministra finansów z dnia 24 września 2004 r. w sprawie wyposażenia lokalu przeznaczonego do wykonywania działalności kantorowej oraz sposobu prowadzenia ewidencji i wydawania dowodów kupna i sprzedaży wartości dewizowych (Dz. U. Nr 219, poz. 2220), niezbędne wyposażenie lokalu (kantoru).

Nieprzestrzeganie przez przedsiębiorcę obowiązków przewidzianych w Prawie dewizowym, w tym obowiązku zapewnienia wyposażenia lokalu spełniającego warunki techniczne i organizacyjne niezbędne do bezpiecznego i prawidłowego zawierania i wykonywania umów kupna i sprzedaży walut obcych (art. 14 ust. 1 pkt 4), stanowi, w razie rażącego naruszenia tych obowiązków, podstawę do wydania przez prezesa Narodowego Banku Polskiego decyzji o zakazie wykonywania działalności kantorowej i wykreślenia z urzędu wpisu przedsiębiorcy w rejestrze tej działalności (art. 71 ust. 1 pkt 3 i ust. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej).

Powyższe przepisy stanowią gwarancję, że w każdym kantorze znajduje się tablica informacyjna przedstawiająca wykaz skupowanych i sprzedawanych walut obcych oraz aktualne ceny (kursy) ich kupna i sprzedaży, a tym samym każdy klient (konsument) ma możliwość przed zawarciem transakcji zapoznania się z oferowanymi przez kantor cenami walut obcych oraz podjęcia świadomej decyzji o ich kupnie lub sprzedaży.

Tym samym powodem skarg do Narodowego Banku Polskiego, a także Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów czy rzeczników konsumentów nie jest brak w wyposażeniu kantoru tablicy z kursami walut obcych, lecz różne praktyki stosowane przez przedsiębiorców mogące zniekształcać świadome zachowania klientów. Problem stosowania takich praktyk nie jest jednak wyłącznie problemem występującym w zakresie działalności kantorowej, lecz dotyczy także innych rodzajów działalności gospodarczej związanych ze sprzedażą towarów lub świadczeniem usług na rzecz konsumentów.

Każdy konsument, który uważa, że przy zawieraniu umowy z przedsiębiorcą celowo został wprowadzony w błąd (padł ofiarą nieuczciwej praktyki rynkowej), ma możliwość dochodzenia swoich praw polubownie lub na drodze sądowej, korzystając z pomocy udzielanej przez powiatowych (miejskich) rzeczników konsumentów, polegającej m.in. na prowadzeniu bezpłatnego poradnictwa konsumenckiego, udzieleniu informacji prawnej w zakresie ochrony interesów konsumentów, podejmowaniu w imieniu i na rzecz konsumentów interwencji, udzielaniu pomocy konsumentom w kierowaniu spraw na drogę sądową oraz w ich prowadzeniu (art. 42 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów – Dz. U. Nr 50, poz. 331, z późn. zm.).

Zasady przeciwdziałania nieuczciwym praktykom rynkowym, w tym także w zakresie działalności kantorowej, określa ustawa z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206).

Swobodzie w ustalaniu cen przez przedsiębiorców towarzyszą zatem rozbudowane środki prawne i instytucjonalne mające na celu ochronę interesów konsumentów, a w przypadku usług finansowych, takich jak usługi wymiany walut, dodatkowe regulacje określające szczególne warunki świadczenia tych usług.

Taki system jest w ocenie Ministerstwa Finansów zgodny z zasadami gospodarki rynkowej i tym samym Ministerstwo Finansów nie widzi potrzeby wprowadzania do ustawy Prawo dewizowe przepisów, które określałyby maksymalne granice odchyżeń od kursów średnich walut obcych ogłaszanych przez Narodowy Bank Polski obowiązujące przy ustalaniu cen walut obcych w kantorach. Takie rozwiązanie było krótkotrwale stosowane w początkowym okresie funkcjonowania kantorów wymiany walut. Powrót do tego rozwiązania w obecnych warunkach rynkowych oraz instytucjonalnych i prawnych nie tylko nie znajduje uzasadnienia, ale zdaniem Ministerstwa Finansów nie jest możliwy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie zjawiska rozwoju
tzw. turystyki aborcyjnej (23882)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona,

przekazaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23882/11, w sprawie zjawiska tzw. turystyki aborcyjnej uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie następujących informacji.

Zgodnie z art. 4a ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz. U. Nr 17, poz. 78, z późn. zm.) przerwanie ciąży może być dokonane wyłącznie przez lekarza w przypadku, gdy:

1) ciąża stanowi zagrożenie dla życia lub zdrowia kobiety ciężarnej,

2) badania prenatalne lub inne przesłanki medyczne wskazują na duże prawdopodobieństwo ciężkiego i nieodwracalnego upośledzenia płodu albo nieuleczalnej choroby zagrażającej jego życiu,

3) zachodzi uzasadnione podejrzenie, że ciąża powstała w wyniku czynu zabronionego.

Należy zaznaczyć, że niektóre obywatelki naszego kraju korzystają z zabiegów przerywania ciąży poza granicami kraju, przede wszystkim w innych krajach Unii Europejskiej, korzystając ze swobody przepływu osób. Zabiegi te przeprowadzane są również w sytuacjach, w których przerwanie ciąży nie jest możliwe zgodnie z polskim prawem, a jest dopuszczalne w świetle prawa kraju, w którym do zabiegu dochodzi. Liczba przeprowadzanych w ten sposób aborcji nie jest znana. Rząd nie posiada środków, którymi można byłoby ograniczyć zjawisko tzw. turystyki aborcyjnej.

Odpowiadając na pytanie dotyczące planowanych kampanii informacyjnych mających na celu zapobieganie niepożądanemu zachodzeniu w ciążę, należy stwierdzić, iż zgodnie z art. 4 ustawy o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży do programów nauczania szkolnego wprowadzono wiedzę o życiu seksualnym człowieka, o zasadach świadomego i odpowiedzialnego rodzicielstwa, o wartości rodziny, życia w fazie prenatalnej oraz metodach i środkach świadomej prokreacji.

W podstawie programowej kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół wprowadzono treści dotyczące wiedzy o życiu seksualnym człowieka, o zasadach świadomego i odpowiedzialnego rodzicielstwa, o wartości rodziny, życia w fazie prenatalnej oraz o metodach i środkach świadomej prokreacji. W Ministerstwie Zdrowia nie są prowadzone żadne prace mające na celu nowelizację ustawy o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka**

**w sprawie ustawy o zwrocie
podatku akcyzowego zawartego w cenie
oleju napędowego wykorzystywanego
do produkcji rolnej (23883)**

W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r. znak: SPS-023-23883/11, interpelacją posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie ustawy o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej – uprzejmie informuję Pana Marszałka, że podstawę zwrotu na rzecz producentów rolnych części podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego stanowią przepisy ustawy z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (Dz. U. Nr 52, poz. 379, z późn. zm.) wdrażające przepisy dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz. Urz. WE L 283 z 31.10.2003).

Zgodnie z ww. dyrektywą państwa członkowskie mogą stosować minimalną stawkę akcyzy do produktów energetycznych i elektryczności używanych w rolnictwie, ogrodnictwie, hodowli ryb i leśnictwie, w tym do olejów napędowych oznaczonych kodem CN 2710 19 41 do 2710 19 49, w wysokości 21 euro/ 000 l. Do ustalenia minimalnej stawki akcyzy stosuje się kurs euro ogłaszany na dzień 1 października każdego roku zgodnie z zawiadomieniem Komisji Europejskiej (tj. dla stawki zwrotu na 2012 r. w dniu 01.10.2011 r.). Przyjmując, że w dniu 1 października br. utrzymany zostanie kurs euro na obecnym poziomie, tj. 4,1830 zł (22.08.2011 r.), wprowadzenie stawki podatku akcyzowego w minimalnej wysokości 21 euro/1000 l dla oleju napędowego obecnie opodatkowanego według stawki w wysokości 1048 zł/1000 l oznaczałoby zmniejszenie tej stawki maksymalnie o ok. 960,15 zł/1000 l (tj. 0,96 zł /litr).

Stosownie do art. 4 ust. 4 ww. ustawy z dnia 10 marca 2006 r. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, corocznie, w terminie do dnia 30 listopada, stawkę zwrotu podatku akcyzowego na 1 litr oleju napędowego na rok następny, mając na względzie projekt ustawy budżetowej na następny rok i obowiązującą stawkę podatku akcyzowego od oleju napędowego.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że podwyższenie stawki zwrotu podatku akcyzowego zostanie rozważone przy przygotowywaniu projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie stawki zwrotu podatku akcyzowego za-

wartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej na 1 litr oleju w 2012 r., uwzględniając kwotę wydatków na ten cel określoną w projekcie ustawy budżetowej na 2012 r., obowiązującą stawkę podatku akcyzowego od oleju napędowego oraz kurs walutowy euro/PL na dzień 1 października 2011 r.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka**

**w sprawie zwiększenia nakładów
na modernizację urządzeń melioracyjnych
(23884)**

Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo, znak: SPS-023-23884/11, z dnia 29 lipca 2011 r. dotyczące interpelacji posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie zwiększenia nakładów na modernizację urządzeń melioracyjnych, przekazuję następującą informację w powyższej sprawie.

Zadania związane z utrzymaniem urządzeń melioracji wodnych podstawowych oraz wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa realizują marszałkowie województw jako zadania z zakresu administracji rządowej. Środki finansowe na ten cel planują natomiast wojewodowie w swoich budżetach, kierując się ustaloną przez siebie hierarchią potrzeb oraz limitami wydatków budżetowych dla poszczególnych województw, określanymi corocznie przez ministra finansów. Budżety wojewodów są więc podstawowym źródłem finansowania powyższych zadań. Wobec szczupłości środków budżetowych wysokość nakładów planowanych w ostatnich latach przez wojewodów pokrywa w skali kraju zaledwie kilkanaście procent potrzeb w tym zakresie.

W ustawie budżetowej na 2011 r. w budżetach wojewodów zaplanowano na ten cel środki w łącznej wysokości 126 063 tys. zł, co stanowi niewielki wzrost w stosunku do roku ubiegłego (125 384 tys. zł). Jednocześnie w rezerwach celowych budżetu państwa na 2011 r. przewidziano dodatkowe środki w wysokości 210 000 tys. zł przeznaczone na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych i wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, w tym 6000 tys. zł dla spółek wodnych na realizację zadań z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych. Rezerwy na ten cel nie było w budżecie państwa w 2010 r.

Łączne środki budżetowe na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych i wód istot-

nych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa w 2011 r. wynoszą 330 063 tys. zł, co stanowi wzrost o 263% w stosunku do roku ubiegłego. W tej sytuacji możliwe będzie w 2011 r. realne zwiększenie ilości wykonywanych prac związanych z utrzymaniem ww. wód i urządzeń melioracji wodnych.

W czasie prac nad projektem budżetu państwa na 2012 r. oraz nad Wieloletnim Planem Finansowym Państwa na lata 2011–2014 minister rolnictwa i rozwoju wsi zgłosił potrzebę utworzenia corocznej rezerwy celowej na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych i wód istotnych dla rolnictwa w wysokości 250 mln zł oraz na dotacje podmiotowe dla spółek wodnych w celu wykonania najpilniejszych zadań melioracyjnych z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych w wysokości 30 mln zł.

Ostatecznie w przyjętym w dniu 5 maja 2011 r. przez Radę Ministrów projekcie budżetu na 2012 r. zaplanowano na ten cel środki w budżetach wojewodów w wysokości 128 955 tys. zł oraz w rezerwach celowych w wysokości 210 000 tys. zł. Zapewni to kontynuację ustalonego w bieżącym roku, znacznie podwyższonego w stosunku do lat poprzednich poziomu finansowania zadań z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych podstawowych i wód istotnych dla rolnictwa.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka**

**w sprawie pomocy dla rolników
dotkniętych skutkami klęski żywiołowej (23885)**

W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak SPS-023-23885/11, interpelacją posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie pomocy dla rolników dotkniętych klęskami żywiołowymi uprzejmie Pana Marszałka informuję, że pomoc udzielana producentom rolnym, w tym również pomoc na wzniesienie produkcji rolnej w związku z wystąpieniem szkód w gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej spowodowanych niekorzystnymi zjawiskami atmosferycznymi, od dnia akcesji musi być zgodna z przepisami dotyczącymi pomocy publicznej, w tym „Wytycznymi Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013” oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1857/2006 w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu w odniesieniu do pomocy państwa dla małych

i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z wytwarzaniem produktów rolnych oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 70/2001.

Stosownie do przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1857/2006 rolnikom może być udzielana pomoc na zrekompensowanie strat w roślinach lub zwierzętach spowodowanych niekorzystnymi zjawiskami klimatycznymi, które mogą być porównane do klęski żywiołowej, tj. które niszczą ponad 30% średniej rocznej produkcji danego rolnika z ubiegłych 3 lat lub średniej z 3 lat opartej na okresie 5 ubiegłych lat, z wyłączeniem wartości najwyższej i najniższej.

Powyższe szkody są szacowane przez komisje powołane przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce wystąpienia szkód zgodnie z § 6 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.) w ciągu 2 miesięcy od dnia stwierdzenia skutków niekorzystnych zjawisk atmosferycznych.

Odnosząc się do warunku niezbędnego do otrzymania zasiłku socjalnego, jakim jest podleganie ubezpieczeniu społecznemu rolników, uprzejmie informuję, że spełnienie tego warunku uznaje się, jeżeli jedna osoba w rodzinie jest rolnikiem objętym ubezpieczeniem społecznym rolników, niezależnie od tego, czy jest ubezpieczona z mocy ustawy czy na wniosek, a także czy ubezpieczona jest w pełnym zakresie, czy tylko podlega ubezpieczeniu wypadkowemu, chorobowemu i macierzyńskiemu.

W projekcie założeń zmiany w systemie ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich zaproponowano:

1) podwyższenie stawki taryfowej (z obecnych 3,5% i 5% sumy ubezpieczenia), do której będą stosowane dopłaty do składki;

2) zaangażowanie od 2012 r. środków Unii Europejskiej (w ramach 10% pułapu krajowego jednolitej płatności obszarowej) w formie dopłat do składek z tytułu ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (art. 68 ust. 1 lit. d i ust. 4 lit. a oraz art. 131 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009);

3) podwyższenie wysokości przysługującej zakładom ubezpieczeń dotacji celowej na pokrycie części odszkodowań wypłaconych producentom rolnym z tytułu szkód spowodowanych przez suszę.

Wprowadzenie ww. zmian w ustawie o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich umożliwi upowszechnienie ubezpieczeń rolnych i wyeliminuje konieczność angażowania środków budżetowych w pomoc dla poszkodowanych przez niekorzystne zjawiska atmosferyczne gospodarstw rolnych.

Obecnie projekt ww. założeń jest przedmiotem uzgodnień z Ministerstwem Finansów.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Rygla**

**w sprawie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu
w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków
(23887)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Wiesława Rygla przekazaną przy piśmie z dnia 29 lipca br., znak: SPS-023-23887/11, w sprawie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, uprzejmie informuję, co następuje.

Przepisy ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, ze zm.) przewidują, że sieć wodociągowa i kanalizacyjna znajduje się w posiadaniu przedsiębiorstwa wod.-kan. Zasada powyższa zawarta jest w definicji sieci (art. 2 pkt 7), którą są przewody wodociągowe lub kanalizacyjne wraz z uzbrojeniem i urządzeniami, którymi dostarczana jest woda lub którymi odprowadzane są ścieki, będące w posiadaniu przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego.

Posiadanie zaś jest stanem faktycznym polegającym na władaniu rzeczą własną lub cudzą. Zgodnie z art. 336 Kodeksu cywilnego posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada, jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada, jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny).

Nie ma więc przeszkód prawnych, by przedsiębiorstwo wod.-kan. było w posiadaniu sieci wod.-kan. wybudowanych przez inwestorów i stanowiących ich własność, jak również nieuzasadnione byłoby, gdyby wybudowana sieć pozostawała we władaniu tychże inwestorów.

Zgodnie z art. 31 ustawy osoby, które wybudowały z własnych środków urządzenie wod.-kan., mogą je przekazać odpłatnie gminie lub przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu na warunkach uzgodnionych w umowie. Pojęcie „przekazania” odnosić się może do różnych form prawnych. Oznacza to, że inwestor może przekazać własność urządzeń, może je wdzierżawić, użyczyć itp. Przepis ten jednak nie daje inwestorowi bezwzględnego prawa żądania nabycia prawa własności urządzeń przez przedsiębiorstwo.

Roszczenie takie może być oparte wyłącznie na podstawie art. 49 § 2 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym osoba, która poniosła koszty budowy urządzeń i jest ich właścicielem, może żądać, aby przedsiębiorca, który przyłączył urządzenia do swojej sieci, nabył ich własność.

W związku z powyższym wydaje się, iż obie normy prawne mogą funkcjonować jednocześnie, przy czym art. 31 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków stanowi podstawę do przekazania przedsiębiorstwu (gminie) urządzeń także w innej formie prawnej niż własność.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie umożliwienia korzystania rolnikom
dzierżawiącym ziemię od Fundacji Kórnickiej
z dopłat do paliwa rolniczego (23888)**

W związku z interpelacją posła Stanisława Steca, przesłaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23888/11, w sprawie umożliwienia rolnikom dzierżawiącym ziemię od Fundacji Kórnickiej korzystania z dopłat do paliwa rolniczego uprzejmie informuję Pana Marszałka, że zgodnie z ustawą z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (Dz. U. Nr 52, poz. 379, z późn. zm.) zwrot podatku akcyzowego przysługuje producentom rolnym – osobom fizycznym, osobom prawnym lub jednostkom organizacyjnym nieposiadającym osobowości prawnej, będącym posiadaczami gospodarstw rolnych w rozumieniu przepisów o podatku rolnym.

Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.) stanowi, że posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). W przypadku gdy grunty gospodarstwa rolnego stanowią przedmiot posiadania samoistnego i posiadania zależnego zwrot podatku przysługuje posiadaczowi zależnemu, tj. dzierżawcy, również w przypadku, jeżeli dzierżawi on grunty na podstawie ustnej umowy, czy też wtedy, gdy dzierżawa nie jest wykazana w ewidencji gruntów i budynków.

Składający wniosek o zwrot podatku akcyzowego wykorzystywanego do produkcji rolnej musi m.in. być posiadaczem gospodarstwa rolnego w momencie

składania wniosku i powierzchni użytków rolnych, które wykazał we wniosku, a które w ewidencji gruntów i budynków na dzień 1 kwietnia są wykazane jako użytki rolne. W przypadku gdy grunty gospodarstwa rolnego stanowią przedmiot współposiadania, zwrot podatku przysługuje temu współposiadaczowi, w stosunku do którego pozostali współposiadacze wyrazili pisemną zgodę, przy czym pisemna zgoda nie dotyczy współmałżonków. Pisemna zgoda składana jest we wniosku.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie wykorzystywania przez rolników
dopłat bezpośrednich (23889)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Steca, przekazaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23889/11, w sprawie wykorzystywania przez rolników dopłat bezpośrednich, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 2007 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1051, z późn. zm.) jednolita płatność obszarowa przysługuje rolnikowi do będącej w jego posiadaniu w dniu 31 maja roku, w którym został złożony wniosek o przyznanie tej płatności, powierzchni gruntów rolnych wchodzących w skład gospodarstwa rolnego kwalifikujących się do objęcia tą płatnością zgodnie z art. 124 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 73/2009, jeżeli:

- 1) posiada w tym dniu działki rolne o łącznej powierzchni nie mniejszej niż 1ha;
- 2) wszystkie grunty rolne są utrzymywane zgodnie z normami przez cały rok kalendarzowy, w którym został złożony wniosek o przyznanie tej płatności;
- 3) przestrzega wymogów zasady wzajemnej zgodności przez cały rok kalendarzowy, w którym został złożony wniosek o przyznanie tej płatności;
- 4) został mu nadany numer identyfikacyjny w trybie przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności.

Ponadto należy zaznaczyć, że w art. 2 pkt 1 ww. ustawy została określona minimalna powierzchnia działki, która może zostać objęta wsparciem. Po-

wierzchnia ta wynosi 0,1 ha, co oznacza, że w Polsce ustalono ją na poziomie niższym niż poziom maksymalny wyznaczony w art. 13 ust. 9 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009. Zgodnie z tym artykułem minimalną powierzchnię działek rolnych, odnośnie do których można składać wnioski o przyznanie płatności bezpośrednich, określa państwo członkowskie, jednak nie może ona przekraczać 0,3 ha.

Z informacji przekazanych przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wynika, że do biur powiatowych ARiMR wpłynęło ponad 1,37 mln wniosków o przyznanie płatności za rok 2010. Natomiast w opracowanym przez Główny Urząd Statystyczny (GUS) raporcie z wyników powszechnego spisu rolnego stwierdzono, że 30 czerwca 2010 r. działalność rolniczą prowadziło 1 891 tys. gospodarstw, w tym 1484 tys. jednostek o powierzchni powyżej 1 ha użytków rolnych.

Porównując przytoczone powyżej dane, należy mieć na uwadze, że do płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego kwalifikują się gospodarstwa rolne, w skład których wchodzi grunty rolne o łącznej powierzchni działek rolnych nie mniejszej niż 1 ha, przy czym pojedyncze działki rolne zgłoszone do płatności i stanowiące podstawę do ustalenia, czy gospodarstwo spełnia ww. warunek, muszą spełniać kryterium określone w art. 2 pkt 1 ustawy, tj. mieć powierzchnię co najmniej 0,1 ha.

Jednocześnie należy mieć na uwadze, że zgodnie z art. 124 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 powierzchnię objętą systemem jednolitej płatności obszarowej stanowi wykorzystywana powierzchnia użytków rolnych, która w dniu 30 czerwca 2003 r. była utrzymywana w dobrej kulturze rolnej. Działki niespełniające tego kryterium zostały zamieszczone w odpowiednim wykazie opublikowanym przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Niezależnie od powyższego pragnę podkreślić, że wnioskowanie o płatności bezpośrednie jest dobrowolne, co oznacza, że rolnik nie jest zobowiązany ubiegać się o płatności, nawet wtedy gdy spełnia warunki ich przyznania.

Odnosząc się natomiast do kwestii poziomu wykorzystania środków unijnych przeznaczonych na płatności bezpośrednie dla polskich rolników, pragnę zauważyć, że rozbieżność między liczbą rolników wnioskujących o płatności a liczbą gospodarstw prowadzących działalność rolniczą według GUS nie ma wpływu na stopień wykorzystania koperty finansowej. Na potrzeby systemu wsparcia bezpośredniego w przepisach wspólnotowych przyjęto określone definicje rolnika, gospodarstwa, działalności rolniczej itd., jak również ustalono warunki kwalifikowalności do płatności. Pomoc dystrybuowana jest więc zgodnie z przyjętymi zasadami, niezależnie od danych urzędów statystycznych, które mogą posługiwać się inną terminologią.

Podsumowując, należy podkreślić, że analiza warunków kwalifikowalności do pomocy oraz uwag metodycznych zawartych w raporcie GUS z wyników

powszechnego spisu rolnego jednoznacznie wskazuje, że uwzględnienie gospodarstwa rolnego w statystykach GUS nie jest równoznaczne z uznaniem tego gospodarstwa za kwalifikujące się do przyznania płatności w ramach systemu wsparcia bezpośredniego. Dlatego też dane GUS o liczbie gospodarstw prowadzących działalność rolniczą nie są tożsame z liczbą gospodarstw kwalifikujących się do przyznania płatności, podobnie jak wskazany w raporcie areal użytków rolnych nie odpowiada powierzchni użytków objętych płatnością.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie użytkowania gruntów
położonych między korytem rzeki Warty
a wałem przeciwpowodziowym (23891)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Steca z dnia 18 lipca 2011 r. w sprawie gospodarowania nieruchomościami Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa położonymi pomiędzy korytem rzeki Warty a wałem przeciwpowodziowym, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700, z późn. zm.) umowę dzierżawy zawiera się po przeprowadzeniu przetargu ofert pisemnych lub publicznego przetargu ustnego. Stosownie zaś do postanowień rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 14 stycznia 2009 r. w sprawie szczegółowego trybu przeprowadzania przetargów na dzierżawę nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa (Dz. U. z 2009 r. Nr 17, poz. 93) dzierżawcą zostaje uczestnik przetargu, który zaproponuje najwyższy czynsz dzierżawny (wyższy od wywoławczego) albo złoży najkorzystniejszą ofertę, w której zaproponuje czynsz w wysokości nie niższej niż wywoławcza.

Czynsz dzierżawny ustalony w drodze przetargu nie może być w późniejszym terminie obniżony bez zmniejszenia przedmiotu dzierżawy.

Nadmieniam, że co do zasady obowiązujące przepisy prawa nie przewidują możliwości szczególnego traktowania dzierżawców gruntów Zasobu Własności

Rolnej Skarbu Państwa położonych pomiędzy korytami rzek a wałami przeciwpowodziowymi. Jednakże w przypadku wystąpienia niekorzystnych zjawisk przyrodniczych dzierżawca, na podstawie art. 700 Kodeksu cywilnego, może ubiegać się o obniżenie czynszu dzierżawnego.

Ponadto w przypadku wystąpienia innych nadzwyczajnych zjawisk gospodarczych lub wystąpienia zdarzeń losowych, m.in. powodzi, istnieje możliwość ubiegania się o odroczenie terminu zapłaty należności względem Agencji Nieruchomości Rolnych, rozłożenia jej na raty lub umorzenia na podstawie rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie szczegółowych przesłanek odroczenia, rozłożenia na raty lub umorzenia należności Agencji Nieruchomości Rolnych oraz trybu postępowania w tych sprawach (Dz. U. z 2009 r. Nr 210, poz. 1619, z późn. zm).

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie zabezpieczeń
przeciw klęskom żywiołowym (23893)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Mieczysława Marcina Łuczaka, posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie marszałka Sejmu RP z dnia 29 lipca 2011 r., nr SPS-023-23893/11, w sprawie zabezpieczeń przeciw klęskom żywiołowym pragnę przedstawić Panu Marszałkowi poniższe wyjaśnienia dotyczące zagadnień poruszonych w przedmiotowej interpelacji.

Na wstępie pragnę poinformować Pana Marszałka, iż organy właściwe w sprawach zarządzania kryzysowego (odpowiedzialne m.in. za zapobieganie klęskom żywiołowym) oraz ich zadania i zasady działania, a także zasady finansowania zadań zarządzania kryzysowego określa ustawa z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 89, poz. 590, z późn. zm.), zwana dalej ustawą.

Zgodnie z art. 2 tej ustawy zarządzanie kryzysowe to działalność organów administracji publicznej będąca elementem kierowania bezpieczeństwem narodowym, która polega na zapobieganiu sytuacjom kryzysowym, przygotowaniu do przejmowania nad nimi kontroli w drodze zaplanowanych działań, reagowaniu w przypadku wystąpienia sytuacji kryzy-

sowych, usuwaniu ich skutków oraz odtwarzaniu zasobów i infrastruktury krytycznej.

Zarządzanie kryzysowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w myśl art. 7 ust. 1 ustawy sprawuje Rada Ministrów na czele z prezesem Rady Ministrów, a w przypadkach niecierpiących zwłoki zarządzanie kryzysowe sprawuje minister właściwy do spraw wewnętrznych, zawiadamiając niezwłocznie o swoich działaniach prezesa Rady Ministrów (art. 7 ust. 2 ustawy).

Art. 11 ust. 1 ww. ustawy stanowi, iż obsługę Rady Ministrów, prezesa Rady Ministrów, Rządowego Zespołu Zarządzania Kryzysowego będącego organem opiniodawczo-doradczym właściwym w sprawach inicjowania i koordynowania działań podejmowanych w zakresie zarządzania kryzysowego, a także obsługę ministra właściwego do spraw wewnętrznych w sprawach zarządzania kryzysowego zapewnia Rządowe Centrum Bezpieczeństwa. Centrum to pełni jednocześnie funkcję krajowego centrum zarządzania kryzysowego.

Do zadań Rządowego Centrum Bezpieczeństwa należy:

1) planowanie cywilne, w tym:

a) przedstawianie szczegółowych sposobów i środków reagowania na zagrożenia oraz ograniczania ich skutków,

b) opracowywanie i aktualizowanie „Krajowego planu zarządzania kryzysowego” we współpracy z właściwymi komórkami organizacyjnymi urzędów obsługujących ministrów oraz kierowników urzędów centralnych,

c) analiza i ocena możliwości wystąpienia zagrożeń lub ich rozwoju,

d) gromadzenie informacji o zagrożeniach i analiza zebranych materiałów,

e) wypracowywanie wniosków i propozycji zapobiegania i przeciwdziałania zagrożeniom,

f) planowanie wykorzystania Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej do wykonywania zadań, o których mowa w art. 25 ust. 3,

g) planowanie wsparcia przez organy administracji publicznej realizacji zadań Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej;

2) monitorowanie potencjalnych zagrożeń;

2a) uzgadnianie planów zarządzania kryzysowego sporządzanych przez ministrów kierujących działami administracji rządowej i kierowników urzędów centralnych;

3) przygotowanie uruchamiania, w przypadku zaistnienia zagrożeń, procedur związanych z zarządzaniem kryzysowym;

4) przygotowywanie projektów opinii i stanowisk zespołu;

5) przygotowywanie i obsługa techniczno-organizacyjna prac zespołu;

5a) zapewnienie koordynacji polityki informacyjnej organów administracji publicznej w czasie sytuacji kryzysowej;

6) współdziałanie z podmiotami, komórkami i jednostkami organizacyjnymi Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego i Unii Europejskiej oraz innych organizacji międzynarodowych odpowiedzialnymi za zarządzanie kryzysowe i ochronę infrastruktury krytycznej;

7) organizowanie, prowadzenie i koordynacja szkoleń i ćwiczeń z zakresu zarządzania kryzysowego oraz udział w ćwiczeniach krajowych i międzynarodowych;

8) zapewnienie obiegu informacji między krajowymi i zagranicznymi organami i strukturami zarządzania kryzysowego;

9) realizacja zadań stałego dyżuru w ramach gotowości obronnej państwa;

10) realizacja zadań z zakresu zapobiegania, przeciwdziałania i usuwania skutków zdarzeń o charakterze terrorystycznym;

10a) współdziałanie z szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w zakresie zapobiegania, przeciwdziałania i usuwania skutków zdarzeń o charakterze terrorystycznym;

11) realizacja zadań planistycznych i programowych z zakresu ochrony infrastruktury krytycznej oraz europejskiej infrastruktury krytycznej, w tym opracowywanie i aktualizacja załącznika funkcjonalnego do „Krajowego planu zarządzania kryzysowego” dotyczącego ochrony infrastruktury krytycznej, a także współpraca, jako krajowy punkt kontaktowy, z instytucjami Unii Europejskiej i Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego oraz ich krajami członkowskimi w zakresie ochrony infrastruktury krytycznej;

12) przygotowanie projektu zarządzenia prezesa Rady Ministrów, o którym mowa w art. 7 ust. 4;

13) informowanie, zgodnie z właściwością, podmiotów, o których mowa w art. 8 ust. 2 i 3, o potencjalnych zagrożeniach oraz działaniach podjętych przez właściwe organy;

14) współdziałanie z centrami zarządzania kryzysowego organów administracji publicznej.

Centrum Zarządzania Kryzysowego pełni jednocześnie funkcję punktu koordynacyjnego i ośrodka łączności scalającego w codziennej działalności służby ratownicze i komunalne, które biorą bezpośredni i pośredni udział w akcjach ratowniczych.

Ponadto do zadań Centrum Zarządzania Kryzysowego należy:

— pełnienie całodobowego dyżuru w celu zapewnienia przepływu informacji na potrzeby zarządzania kryzysowego;

— organizowanie przetwarzania, sprawdzania i przekazywania informacji dotyczących sytuacji nadzwyczajnych;

— podejmowanie przedsięwzięć związanych z przygotowaniem centrum do koordynacji działań w razie zdarzeń kryzysowych;

— współdziałanie z centrami zarządzania kryzysowego organów administracji publicznej;

— nadzór nad funkcjonowaniem systemu wykrywania i alarmowania oraz systemu wczesnego ostrzegania ludności;

— gromadzenie, aktualizowanie baz danych i innych narzędzi dla potrzeb centrum oraz współdziałanie w tym zakresie z innymi wydziałami urzędu, administracją samorządową, administracją zespoloną i niezespoloną oraz innymi służbami, inspekcjami i organizacjami pozarządowymi;

— pozyskiwanie informacji i opracowywanie dobowych meldunków o sytuacji w województwie, a także opracowywanie zbiorczych raportów tygodniowych, miesięcznych i kwartalnych o sytuacji i prognozowanych zagrożeniach;

— współpraca z podmiotami realizującymi monitoring środowiska;

— współdziałanie z podmiotami prowadzącymi akcje ratownicze, poszukiwawcze i humanitarne;

— stała wymiana informacji ze służbami dyżurnymi administracji zespolonej i niezespolonej oraz innymi służbami i inspekcjami;

— dokumentowanie działań podejmowanych przez centrum – w przypadku zagrożenia i zaistnienia stanu kryzysowego niezwłocznie i ciągle informowanie o rozwoju sytuacji Centrum Zarządzania Kryzysowego szczebla centralnego;

— realizacja zadań stałego dyżuru na potrzeby podwyższenia gotowości obronnej państwa.

W zarządzaniu kryzysowym w Polsce udział biorą następujące resorty i urzędy centralne (oprócz jednostek i organów niższego szczebla):

- 1) Rządowe Centrum Bezpieczeństwa,
- 2) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, Krajowe Centrum Zarządzania Kryzysowego w RCB,
- 3) Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Centrum Operacyjne,
- 4) Ministerstwo Obrony Narodowej, Departament Polityki Bezpieczeństwa Międzynarodowego,
- 5) Ministerstwo Sprawiedliwości, Biuro Ochrony Informacji Niejawnych, Zarządzania Kryzysowego i Spraw Obronnych,
- 6) Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Departament Spraw Obronnych i Ochrony Informacji Niejawnych,
- 7) Ministerstwo Zdrowia, Departament Spraw Obronnych, Zarządzania Kryzysowego i Ratownictwa Medycznego,
- 8) Komenda Główna Państwowej Straży Pożarnej,
- 9) Komenda Główna Policji,
- 10) Komenda Główna Straży Granicznej,
- 11) Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- 12) Agencja Wywiadu,
- 13) Służba Kontrwywiadu Wojskowego,
- 14) Służba Wywiadu Wojskowego.

W przypadku potrzeby uzyskania szczegółowych informacji dotyczących podjętych działań w zakresie zarządzania kryzysowego (w tym koordynacji działań w celu zapobiegania klęskom żywiołowym), a także w kwestii istniejących systemów organizacyjnych

w zarządzaniu kryzysowym oraz planów zabezpieczeń przeciw klęskom żywiołowym, w mojej ocenie należałoby zwrócić się do ustawowo odpowiedzialnych urzędów bądź organów.

Zgodnie z przywołaną ustawą o zarządzaniu kryzysowym zarządzanie kryzysowe w Polsce odbywa się na czterech poziomach, tj. krajowym, wojewódzkim, powiatowym oraz gminnym, natomiast system planowania zagospodarowania przestrzennego wynikający z ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.) jest systemem trójszczeblowym: planowanie na szczeblu krajowym, wojewódzkim oraz lokalnym (gminnym).

Art. 3 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stanowi, iż kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, należy do zadań własnych gminy. Również ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym w art. 7 ust. 1 pkt 1 (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) wśród zadań własnych gminy wymienia sprawę ładu przestrzennego.

Uwzględnianie potrzeb bezpieczeństwa państwa w zagospodarowaniu przestrzennym mające na celu przygotowanie i przeciwdziałanie zagrożeniom wewnętrznym, w szczególności przez zapewnienie warunków do reagowania na m.in. zagrożenia zdrowia i życia ludzi, katastrofy i klęski żywiołowe, uregulowane zostało w przepisach rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 7 maja 2004 r. w sprawie sposobu uwzględniania w zagospodarowaniu przestrzennym potrzeb obronności i bezpieczeństwa państwa (Dz. U. Nr 125, poz. 1309).

Ochrona przed powodzią natomiast, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.), jest zadaniem organów administracji rządowej i samorządowej.

Ponadto uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż cele oraz długookresowe kierunki zrównoważonego rozwoju kraju oraz działania niezbędne do jego osiągnięcia określa polityka państwa zawarta w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju” (KPZK). W KPZK zdefiniowane zostały m.in. obszary problemowe o znaczeniu krajowym, w tym obszary zagrożeń wymagających szczegółowych studiów i planów.

Rada Ministrów, przyjmując KPZK, określa, jakie jej elementy będą stanowić podstawę do sporządzenia programów zawierających zadania rządowe.

Ustalenia zawarte w KPZK muszą być uwzględnione w planach zagospodarowania przestrzennego województwa, które, analogicznie jak przy ww. koncepcji, stanowią podstawę do określania programów zadań wojewódzkich, które to muszą być uwzględnione na szczeblu lokalnym i w procesie lokalizacji inwestycji.

Ustalenia planu zagospodarowania przestrzennego województwa wprowadza się do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, po uprzednim uzgodnieniu terminu realizacji inwestycji celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym i warunków wprowadzenia ich do planu miejscowego.

Planowanie przestrzenne na poziomie lokalnym (gminnym) kształtowane jest przez dwa rodzaje aktów planistycznych, tj. studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, stanowiący akt prawa miejscowego.

W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy uwzględnia się uwarunkowania wynikające m.in. z:

- zagrożenia bezpieczeństwa ludności i jej mienia;
- występowania obszarów naturalnych zagrożeń geologicznych;
- wymagań dotyczących ochrony przeciwpowodziowej.

W studium określa się także obszary narażone na niebezpieczeństwo osuwania się mas ziemnych oraz inne obszary problemowe, w zależności od uwarunkowań i potrzeb zagospodarowania występujących w gminie.

W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego natomiast określa się obowiązkowo m.in.: granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, w tym terenów górniczych, a także narażonych na niebezpieczeństwo powodzi oraz zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że obecnie prowadzone są działania mające na celu porządkowanie dokumentów strategicznych. Głównym celem tych działań jest stworzenie spójnej ich hierarchii.

Zgodnie z ustawą z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, z późn. zm.) występują 3 kategorie strategii rozwoju, na podstawie których prowadzona jest polityka rozwoju:

- długookresowa strategia rozwoju kraju o co najmniej 15-letniej perspektywie realizacji – dokument horyzontalny, kompleksowy;
- średniookresowa strategia rozwoju kraju o 4–10-letniej perspektywie realizacji (obecnie ŚSRK stanowi Strategia Rozwoju Kraju 2007–2015) – dokument horyzontalny, kompleksowy, uwzględnia ustalenia zawarte w długookresowej strategii rozwoju kraju;

— inne strategii rozwoju – dokumenty odnoszące się do obszarów wskazanych w ŚSRK: w przypadku strategii opracowywanych przez administrację rządową szczebla centralnego z zasady są to dokumenty o 4–10-letniej perspektywie realizacji, ale nie dłuższej niż perspektywa realizacji aktualnie obowiązującej średniookresowej strategii rozwoju kraju. Dokumenty te podlegają ocenie zgodności z średniookresową strategią rozwoju kraju.

Zgodnie z reasumpcją w dniu 10 marca 2010 r. przez Radę Ministrów decyzji w sprawie „Planu uporządkowania strategii rozwoju” przewidziano opracowanie 9 takich strategii:

- 1) „Strategia innowacyjności i efektywności gospodarki” (koordynator – minister gospodarki),
- 2) „Bezpieczeństwo energetyczne i środowisko” (koordynator – minister gospodarki),
- 3) „Strategia rozwoju transportu” (koordynator – minister infrastruktury),
- 4) „Sprawne państwo” (koordynator – minister spraw wewnętrznych i administracji),
- 5) „Strategia rozwoju kapitału społecznego” (koordynator – minister kultury i dziedzictwa narodowego),
- 6) „Strategia rozwoju kapitału ludzkiego” (koordynator – minister – członek Rady Ministrów, przewodniczący stałego komitetu Rady Ministrów),
- 7) „Krajowa strategia rozwoju regionalnego” (koordynator – minister rozwoju regionalnego); 13 lipca 2010 r. przyjęta przez Radę Ministrów,
- 8) „Strategia zrównoważonego rozwoju wsi, rolnictwa i rybactwa” (koordynator – minister rolnictwa i rozwoju wsi),
- 9) „Strategia bezpieczeństwa narodowego RP” (koordynator – prezes Rady Ministrów).

Z wyżej wymienionych innych strategii rozwoju jedynie „Krajowa strategia rozwoju regionalnego” została przyjęta przez Radę Ministrów. Pozostałe dokumenty są w trakcie opracowywania albo znajdują się na etapie szeroko rozumianych konsultacji.

Z treści niektórych z ww. strategii można stwierdzić, że dokumenty te uwzględniają ryzyka naturalne i technologiczne oraz ich prewencję.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym „Koncepcję przestrzennego zagospodarowania kraju” sporządza minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego.

W kwestii odbudowy zniszczonych lub uszkodzonych obiektów w wyniku działania żywiołu uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Ustawa z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu wprowadza specjalny tryb dla odbudowy zniszczonych obiektów w tym samym miejscu i o tych samych gabarytach. Tymczasem, jak wskazują doświadczenia, często odbudowa zniszczonych budynków i siedlisk w tym samym miejscu powoduje kolejne ich zniszczenia i kolejne straty. W tej sytuacji celowe było wprowadzenie takich regulacji, które umożliwiłyby odbudowę w trybie przedmiotowej ustawy również w innych miejscach, niezagrożonych ponownym zniszczeniem zrealizowanych obiektów, a także określenie zasad i warunków, na których odbudowa budynków w miejscu dotychczasowym zapewniałaby bezpieczeństwo ich użytkownikom.

W tym celu w 2010 r. w Ministerstwie Infrastruktury został przygotowany projekt zmiany ww. usta-

wy, który po uchwaleniu w dniu 13 sierpnia 2010 r. przez Sejm RP został podpisany w dniu 16 sierpnia 2010 r. przez prezydenta RP (Dz. U. Nr 149, poz. 996).

Zmiana ta miała na celu w szczególności:

— umożliwienie odbudowy w trybie określonym tą ustawą zniszczonych obiektów budowlanych w innym niż dotychczas miejscu ze względu na występujące zagrożenia,

— stworzenie możliwości relokacji mieszkańców z terenów zagrożonych ponownym działaniem żywiołu poprzez sporządzenie i uchwalenie miejscowych planów odbudowy,

— przyznanie organom gminy kompetencji do uchwalenia aktów prawa miejscowego w celu zapewnienia bezpieczeństwa ludzi i mienia,

— wprowadzenie zasad obowiązujących przy odbudowie obiektów w dotychczasowym miejscu w celu zapewnienia bezpieczeństwa ich użytkownika.

Realizacji powyższych celów służą następujące zmiany wprowadzone w ww. ustawie:

1. W celu umożliwienia odbudowy na obszarach, na których nie występują zagrożenia osunięcia ziemi, rada gminy może uchwalić miejscowy plan odbudowy, który jest aktem prawa miejscowego. Do nabycia w trybie bezprzetargowym nieruchomości objętych miejscowym planem odbudowy uprawnione są osoby, których nieruchomości zostały objęte aktami prawa miejscowego ograniczającymi sposób realizacji odbudowy w dotychczasowym miejscu lub wykluczającymi budowę nowych budynków. Osobom tym nieruchomości położone w obszarze miejscowego planu odbudowy mogą być również oddane w użytkowanie wieczyste, dzierżawę lub użyczenie.

2. W celu zapewnienia bezpieczeństwa ludzi i mienia rada gminy w drodze aktu prawa miejscowego wyznacza obszary, na których nastąpiło zniszczenie lub uszkodzenie obiektów budowlanych w wyniku osunięcia ziemi. Na tych terenach odbudowa obiektów budowlanych może nastąpić wyłącznie na warunkach określonych w tej ustawie.

3. Na obszarach osuwiskowych wpisanych do rejestru prowadzonego przez starostę rada gminy na wniosek wójta, burmistrza albo prezydenta miasta może w drodze aktu prawa miejscowego wyznaczyć obszar, na którym obowiązuje zakaz budowy nowych budynków oraz rozbudowy, przebudowy i nadbudowy istniejących budynków, kierując się potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa ludzi i mienia. Właściciele albo użytkownicy rzeczy nieruchomości, dla których korzystanie z nieruchomości stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, będą uprawnieni do otrzymania odszkodowania za poniesioną szkodę, mogą też żądać od gminy wykupu nieruchomości lub jej części.

4. W celu przyspieszenia pozyskiwania gruntów na realizację planu odbudowy w ustawie zostały wprowadzone odrębne regulacje dotyczące wydawania decyzji wywłaszczeniowej i zatwierdzania podziału nieruchomości.

5. Decyzja o wywłaszczeniu będzie zatwierdzać podział nieruchomości. Ustalenie odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości będzie następować w drodze uzgodnienia pomiędzy wójtem, burmistrzem albo prezydentem miasta. O ile do uzgodnienia tego nie dojdzie w terminie 30 dni, odszkodowanie będzie ustalane według zasad i trybu obowiązujących przy wywłaszczaniu nieruchomości. Tym samym będzie zapewnione przyspieszenie procedury administracyjno-prawnej przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony praw jednostki, a także uwzględnieniu celu nadrzędnego, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa poszkodowanym.

6. Uprawnionym do określania nieruchomości koniecznych do realizacji miejscowego planu odbudowy jest właściwy wójt, burmistrz, prezydent miasta. Ponadto ustawa gwarantuje właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu, że w przypadku gdy część jego nieruchomości nieobjęta miejscowym planem odbudowy, powstała w wyniku podziałów geodezyjnych związanych z realizacją tego planu nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, gmina na wniosek zainteresowanego będzie zobowiązana ją odkupić.

7. W nowelizacji ustawy wprowadzono również szereg instrumentów finansowych mających na celu ułatwienie finansowania odbudowy zniszczonych obiektów. Są nimi m.in. zwolnienia z podatku od osób fizycznych, podatku dochodowego od osób prawnych, dopłaty do oprocentowania kredytów bankowych na zakup gruntów przeznaczonych do odbudowy budynków zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku osunięcia ziemi w innym niż dotychczasowe miejscu.

Ponadto uprzejmie informuję, iż przy projektowaniu, budowie, przebudowie oraz zmianie sposobu użytkowania budynków należy stosować przepisy rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.), dotyczące bezpieczeństwa pożarowego, które zapewniają właściwy poziom ochrony przeciwpożarowej.

Jednocześnie, zgodnie z art. 56 ust. 1 ustawy Prawo budowlane z dnia 7 lipca 1994 r. (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.), inwestor, w stosunku do którego nałożono obowiązek uzyskania pozwolenia na użytkowanie obiektu budowlanego, jest obowiązany zawiadomić, zgodnie z właściwością wynikającą z przepisów szczególnych, organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej, Państwowej Inspekcji Pracy i Państwowej Straży Pożarnej o zakończeniu budowy obiektu budowlanego i zamiarze przystąpienia do jego użytkowania. Organy zajmują stanowisko w sprawie zgodności wykonania obiektu budowlanego z projektem budowlanym. Należy stwierdzić, że przepisy dotyczące bezpieczeństwa pożarowego stanowią odpowiednią podstawę prawną dla zapewnienia właściwego poziomu ochrony przeciwpożarowej budynków i budowl.

Pragnę również poinformować Pana Marszałka, że zgodnie z procedurą planistyczną w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określonej w art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wójt, burmistrz lub prezydent miasta występuje o opinie do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego do właściwego organu Państwowej Straży Pożarnej i wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska w zakresie lokalizacji nowych zakładów o zwiększonym lub dużym ryzyku wystąpienia poważnych awarii, zmian, o których mowa w art. 250 ust. 5 i 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, w istniejących zakładach o zwiększonym lub dużym ryzyku wystąpienia poważnych awarii i nowych inwestycji oraz rozmieszczenia obszarów przestrzeni publicznej i terenów zabudowy mieszkaniowej w sąsiedztwie zakładów o zwiększonym lub dużym ryzyku wystąpienia poważnych awarii w przypadku, gdy te inwestycje, obszary lub tereny zwiększają ryzyko lub skutki poważnych awarii.

Zgodnie z wcześniej podaną informacją ochrona przed powodzią oraz suszą w myśl ustawy Prawo wodne jest zadaniem organów administracji rządowej i samorządowej. Zgodnie z art. 79 ust. 1 tej ustawy ochronę przed powodzią oraz suszą prowadzi się zgodnie z planami ochrony przeciwpowodziowej oraz przeciwdziałania skutkom suszy na obszarze kraju, a także planami ochrony przeciwpowodziowej regionu wodnego. Dla potrzeb planowania ochrony przed powodzią dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej sporządza studium ochrony przeciwpowodziowej ustalające granice zasięgu wód powodziowych o określonym prawdopodobieństwie występowania oraz kierunki ochrony przed powodzią, w którym, w zależności od sposobu zagospodarowania terenu oraz ukształtowania tarasów zalewowych, terenów depresyjnych i bezodpływowych, dokonuje podziału obszarów na:

1) obszary wymagające ochrony przed zalaniem z uwagi na ich zagospodarowanie, wartość gospodarczą lub kulturową;

2) obszary służące przepuszczeniu wód powodziowych, zwane „obszarami bezpośredniego zagrożenia powodzią”;

3) obszary potencjalnego zagrożenia powodzią.

Ochrona przeciwpowodziowa w Polsce regulowana jest przez przepisy ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.). Ustawa ta wprowadza obowiązek sporządzenia przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej szeregu dokumentów dotyczących ochrony przeciwpowodziowej, takich jak mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego. Na mapach zagrożenia powodziowego przedstawia się w szczególności obszary zagrożenia powodzią, na których stosuje się zakazy, o których mowa w art. 881 ust. 1 ustawy Prawo wodne, m.in. budowy obiektów budowlanych.

Zgodnie z art. 88f ust. 5 ustawy Prawo wodne przedstawione na ww. mapach granice obszarów zagrożenia powodzią uwzględnia się w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju”, planie zagospodarowania przestrzennego województwa, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego lub decyzji o warunkach zabudowy.

Biorąc pod uwagę fakt, że obecny system ochrony przeciwpowodziowej funkcjonuje od dnia 18 marca 2011 r., tj. od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 32, poz. 159), należy zauważyć, iż w ww. ustawie zostały zamieszczone przepisy umożliwiające wykorzystanie istniejących dokumentów do czasu sporządzenia zaktualizowanych map zagrożenia i ryzyka powodziowego.

Na podstawie art. 17 ww. nowelizacji zawarte w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju”, planie zagospodarowania przestrzennego województwa, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy obszary bezpośredniego zagrożenia powodzią uznaje się za obszary szczególnego zagrożenia powodzią w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 6c ustawy Prawo wodne do dnia uwzględnienia, odpowiednio, w tych dokumentach obszarów, o których mowa w art. 88d ust. 2 ustawy Prawo wodne.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że zagadnienia z ww. zakresu należą do kompetencji ministra środowiska, natomiast sprawy zarządzania kryzysowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak wspomniano powyżej, sprawuje Rada Ministrów na czele z prezesem Rady Ministrów, a w przypadkach niecierpiących zwłoki zarządzanie kryzysowe sprawuje minister właściwy do spraw wewnętrznych. Sprawy środków finansowych dla poszkodowanych wskutek klęsk żywiołowych leżą w gestii ministra finansów.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, iż zostaną one uznane przez Pana Marszałka za wystarczające (z zakresu właściwości ministra infrastruktury) w obszarze będącym przedmiotem interpelacji pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Żbik

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie barier związanych
z wykorzystaniem funduszy strukturalnych
przez przedsiębiorstwa (23895)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma Pana Marszałka (znak: SPS-023-23895/11) przesyłam odpowiedź na interpelację pana posła Mieczysława Łuczaka. Dziękując panu posłowi za zainteresowanie kwestią wdrażania środków unijnych i troskę o jak najlepszą obsługę przedsiębiorców ubiegających się o dofinansowanie oraz realizujących projekty wspierane środkami funduszy UE, pragnę zapewnić, że pracownicy Ministerstwa Rozwoju Regionalnego oraz innych instytucji zajmujących się realizacją programów operacyjnych podejmują wszelkie starania na rzecz efektywnego wykorzystania funduszy europejskich oraz identyfikowania i eliminowania barier związanych z ich dostępnością.

W odpowiedzi na pytanie dotyczące możliwych sposobów usprawnienia działań administracji zajmującej się realizacją programów operacyjnych pragnę zwrócić uwagę pana posła na akcję Proste Fundusze. Inicjatywa zapoczątkowana w 2008 r. służy permanentnemu przeglądowi systemu wdrażania, pozyskiwaniu informacji o utrudnieniach w dostępie do środków funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności oraz bieżącemu wypracowywaniu uproszczeń. W jej ramach powołano Zespół do spraw uproszczeń systemu wykorzystania środków funduszy Unii Europejskiej, którego głównym zadaniem jest badanie nadmiernych utrudnień w procesie korzystania z funduszy strukturalnych, a także formułowanie sugestii zmian wytycznych ministra rozwoju regionalnego lub instrukcji wykonawczych poszczególnych instytucji. Ponadto w ramach akcji uruchomiono adres poczty elektronicznej: prostefundusze@mrr.gov.pl, na który beneficjenci funduszy europejskich mogą przekazywać informacje o wszelkich rozwiązaniach systemowych lub proceduralnych, postrzeganych przez nich jako przeszkody w efektywnym i skutecznym aplikowaniu o środki UE. Dodatkowo w tym samym trybie istnieje możliwość przedstawiania pomysłów dotyczących ewentualnych działań naprawczych w stosunku do zauważonych słabości systemów wdrażania poszczególnych programów operacyjnych.

W interesującym pana posła obszarze przedsiębiorczości w ramach wspomnianego zespołu działa Grupa ds. Przedsiębiorców, która obok analizy konkretnych postulatów dotyczących ułatwień, upowszechnia wyniki działalności zespołu w środowiskach przedsiębiorców, a także zachęca do przenoszenia dobrych praktyk do systemów wdrażania regio-

nalnych programów operacyjnych. W kontekście usprawnień działalności administracji odpowiedzialnej za obsługę funduszy UE należy wskazać, że zwłaszcza w początkowym okresie działalności grupy prace koncentrowały się na analizie przyczyn niepowodzeń beneficjentów w spełnianiu kryteriów formalnych. Jednocześnie podkreślano, że dla poprawy sytuacji w tym zakresie duże znaczenie ma dostępność i precyzja informacji na temat zasad wsparcia. Dotychczas wdrożone rekomendacje dotyczą między innymi uproszczenia dokumentacji projektowej, w tym zmniejszenia liczby załączników wymaganych na etapie składania wniosku, uporządkowania i doprecyzowania kryteriów wyboru projektów oraz wprowadzenia korzystnych dla beneficjentów zmian we wzorach umów o dofinansowanie. Efektem pracy grupy jest także zmiana definicji kryterium eksportowego w Programie Operacyjnym „Innowacyjna gospodarka”, dzięki czemu objęto nią przedsiębiorców, którzy rozpoczynają działalność eksportową. W wyniku działań grupy możliwe stało się uzyskanie dodatkowych punktów przez przedsiębiorców, którzy planują rozwój własnego działu B+R lub nawiązali współpracę z jednostką badawczo-rozwojową, która będzie wykorzystywana w projekcie. Istotną zmianą dla przedsiębiorców ubiegających się o wsparcie jest rozszerzenie definicji eksportu usług w Programie Operacyjnym „Innowacyjna gospodarka” o firmy, które posługując się najnowszymi technologiami, świadczą usługi online lub realizują w Polsce zlecenia podmiotów zagranicznych. Ostatnie spotkanie grupy, które odbyło się w dniu 26 lipca 2011 r., poświęcono omówieniu wymogów związanych ze stosowaniem zaświadczeń oraz oświadczeń wnioskodawcy w procesie wyboru i realizacji projektów współfinansowanych ze środków funduszy strukturalnych Unii Europejskiej. Ponadto przedstawiono interpretacje Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów dotyczące zmiany lokalizacji projektu objętego regionalną pomocą inwestycyjną oraz warunków zwiększania intensywności wsparcia w przypadku projektu obejmującego badania przemysłowe i prace rozwojowe.

Opisana inicjatywa jest podstawowym narzędziem służącym systemowemu wzmocnieniu potencjału administracji obsługującej dystrybucję środków unijnych. Przyczynia się ona do poprawy działania administracji we wszystkich tych obszarach, w których nie będzie to naruszało obowiązujących regulacji prawnych ani tworzyło zagrożenia dla realizacji założonych celów programów operacyjnych. Należy uznać ją również za uzupełnienie powszechnych działań podejmowanych na bieżąco przez poszczególne instytucje, które siłą rzeczy koncentrują się na rozpatrywaniu i rozwiązywaniu pojawiających się problemów poszczególnych beneficjentów.

Jednocześnie wyjściem naprzeciw postulatowi przedsiębiorców, a także systemową poprawą standardów funkcjonowania administracji funduszowej jest dalsza informatyzacja poszczególnych procesów związanych z ubieganiem się o dofinansowanie, a na-

stępnie realizacją projektów współfinansowanych środkami UE. Wykorzystanie narzędzi informatycznych i komunikacji elektronicznej przyczynia się do obniżania kosztów po stronie przedsiębiorców, pozwala zaoszczędzić czas, a także usprawnia proces komunikacji między instytucjami a beneficjentami. Podstawę tych działań stanowi zarówno rozwijanie funkcjonalności Krajowego Systemu Informatycznego (KSI SIMIK 07-13), jak i działania poszczególnych instytucji w zakresie tworzenia aplikacji umożliwiających coraz powszechniejszą informatyzację procesu ubiegania się o dofinansowanie. Niemniej wdrożenie nowych rozwiązań i udoskonalenie już istniejących, ze względu na obecny bardzo zaawansowany stan wdrażania programów operacyjnych, będzie następować przede wszystkim w odniesieniu do przyszłej perspektywy finansowej.

Odnosząc się do pytania dotyczącego systemów informacji o funduszach UE, pragnę zauważyć, że system ten został rozwinięty, dysponuje znaczącym potencjałem i wciąż ewoluuje. Następuje to dwutorowo. Z jednej strony liczba podejmowanych inicjatyw promocyjno-informacyjnych jest coraz większa, zmieniają się i różnicują również środki docierania z informacją do zainteresowanych grup społecznych. Z drugiej strony podejmowane są działania dedykowane wybranym adresatom, także przedsiębiorcom, i pod tym kątem są one dostosowywane pod względem zakresu i formy. Przykładem tych działań jest koordynowana przez MRR sieć Punktów Informacyjnych Funduszy Europejskich (PIFE), rozwijana przy współpracy z samorządem terytorialnym. Obecnie we wszystkich województwach działa 109 punktów sieci PIFE. W bieżącym roku zmianie uległ ich profil. O ile w pierwszych latach obecnej perspektywy finansowej rolą punktów było promowanie i informowanie o możliwościach pozyskania wsparcia finansowego (w 2010 r. udzielono ponad 200 tys. konsultacji – ok. 50% skierowanych do przedsiębiorców), o tyle obecnie zatrudnieni w nich konsultanci koncentrują się na pomocy w rozliczaniu projektów. Takie podejście odpowiada dynamice realizacji programów operacyjnych i jednocześnie pozwala w optymalny sposób odpowiadać na potrzeby beneficjentów, jak i wspomagać te procesy, które w danym okresie najsilniej warunkują tempo realizacji programów operacyjnych. Poza tym wyłącznie do przedsiębiorców skierowane są usługi sieci Punktów Kontaktowych Krajowej Sieci Usług dla Małych i Średnich Przedsiębiorstw (PK KSU) koordynowanej przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości. PK KSU, poza udzielaniem informacji o dostępnych dla przedsiębiorców funduszach europejskich, zajmują się doradztwem w zakresie prowadzenia i rozwoju przedsiębiorstw. Funkcjonowanie PK KSU finansowane są z działania systemowego w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”.

Warto zwrócić uwagę, że wiele działań informacyjnych jest dedykowanych właśnie przedsiębiorcom. Jako przykład mogą posłużyć publikacje adresowane

do tej grupy np.: „Podręcznik dla inwestorów przedsięwzięć infrastrukturalnych”, „Fundusze europejskie dla przedsiębiorców. Przewodnik po programach operacyjnych 2007–2013”, „Mapa przedsiębiorcy 2007–2013”. „Przewodnik po funduszach europejskich dla przedsiębiorców”, „Przewodnik po zasadach rozliczania dotacji z Funduszy Europejskich” i wiele innych, które przygotowywane są chociażby na potrzeby wdrażania poszczególnych działań programów operacyjnych. Oczywiście za niezastąpione trzeba także uznać informacje pozyskiwane osobiście przez beneficjentów w instytucjach odpowiedzialnych za organizację naborów wniosków lub rozliczanie projektów. Pozwalają one uszczegóławiać wiadomości pozyskane wcześniej, a także odnosić je do sytuacji poszczególnych zainteresowanych. Dzięki temu wiedza o funduszach, także w zakresie najbardziej interesującym przedsiębiorców, upowszechnia się, o czym świadczy nieustające zainteresowanie pozyskiwaniem przez nich dofinansowania oraz niemal pełna kontrakcja środków im przeznaczonych.

Powyższe przykłady są jedynie wycinkiem działalności ukierunkowanej na wzmocnienie potencjału administracji obsługującej fundusze europejskie, a tym samym na zwiększanie jej skuteczności i efektywności. Instrumentem, który pozwala podnosić standardy w tym zakresie, są przede wszystkim środki pomocy technicznej. Finansowane nimi inicjatywy obejmują całe spektrum aspektów funkcjonowania instytucji zajmujących się funduszami UE. Dzięki tego rodzaju interwencjom m.in. poprawia się stabilność kadr, wzmacniane są kompetencje urzędników, tworzone i rozwijane są narzędzia informatyczne dla obsługi funduszu europejskich, finansowana jest bieżąca realizacja zadań instytucji, wspierani są beneficjenci w zakresie przygotowywania dużych projektów inwestycyjnych, podejmowane są kampanie informacyjne i promocyjne dotyczące polityki spójności. Jednocześnie wszystkie te działania zmierzają do postulowanego przez pana posła usprawnienia działań administracji obsługującej fundusze UE.

Ustosunkowując się do spostrzeżeń pana posła odnośnie do zróżnicowania w funkcjonowaniu poszczególnych instytucji, informuję, że jest ono bezpośrednią konsekwencją decentralizacji procesu wdrażania programów operacyjnych (skutkuje to m.in. wysokim stopniem złożoności polskiego systemu wdrażania, w którym funkcjonuje wiele instytucji o zróżnicowanych kompetencjach) oraz zróżnicowania zakresu interwencji (w ramach programów operacyjnych wdrażanych jest ponad 500 działań dla których, ze względu na ich odmienną specyfikę, przewidziano np. różne zasady wyboru projektów do dofinansowania). Dodatkowym czynnikiem trafnie wskazanym przez pana posła, różnicującym ocenę poszczególnych urzędów, jest potencjał administracyjny. Niemniej w mojej opinii przyznanie instytucjom niezależności w ustalaniu reguł i określaniu sposobów działania należy ocenić pozytywnie. Takie podejście pozwoliło instytucjom uwzględniać przy re-

alizacji swoich zadań warunki, w jakich podejmują interwencję, oraz dostosować standardy swego działania do posiadanego potencjału, dotyczy to m.in. procedur oceny wniosków. Instytucje organizujące nabory w danej dziedzinie autonomicznie ustalają standardy dotyczące konkursów oraz terminy zakończenia oceny. Biorą przy tym pod uwagę m.in. spodziewane zainteresowanie beneficjentów oraz własny potencjał kadrowy, który może być zaangażowany do ich obsługi. Błędne przewidywania w tym zakresie zawsze będą powodować modyfikację wcześniejszych założeń, co może skutkować odnotowywanym przez pana posła przesuwaniem terminów. Niemniej kontrole przestrzegania wewnętrznych procedur dowodzą, że instytucje zachowują narzucone sobie standardy, a występujące uchybienia są incydentalne.

Ocena sposobu rozliczania projektów jako procesu zbiurokratyzowanego i rozciągniętego w czasie wynika często z niedoceniań znaczenia natury i silnego ukierunkowania środków funduszy europejskich. Dysponowanie i rozliczanie funduszy europejskich jako środków publicznych będzie zawsze obwarowane większymi wymogami i rygorami, a ich przeznaczenie na konkretne cele będzie zawsze wymuszać wzmożone kontrole gwarantujące, że zostaną one wydane w sposób celowy, rzetelny, gospodarny i oszczędny na wcześniej przewidziane inwestycje. Sposób organizacji procesu rozliczania funduszy UE wynika przede wszystkim z konieczności potwierdzenia prawidłowości poniesienia wydatków. Warto zauważyć, że nastąpił w tym obszarze znaczący postęp na rzecz odbiurokratyzowania i odciążenia beneficjentów, choćby w zakresie ograniczenia zakresu dokumentacji obowiązkowo załączanej do wniosku o płatność. Warto podkreślić, że sprawne rozliczanie projektów jest uzależnione nie tylko od potencjału instytucji, ale również od kompetencji beneficjenta. Niedbalstwo i konieczność wielokrotnego korygowania wniosków nie będzie służyć sprawnemu przebiegowi procesu, mimo najlepszych chęci urzędników.

Pozostaję w przekonaniu, że powyższe informacje w pełni odpowiadają na przedstawione przez pana posła pytania. Dziękując za zainteresowanie kwestią wykorzystania przez Polskę środków w ramach polityki spójności UE, służę wszelkimi innymi informacjami i wyjaśnieniami dotyczącymi działalności kierowanego przeze mnie ministerstwa.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

w sprawie opłaty recyklingowej (23896)

Odpowiadając na pismo z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23896/11, przekazujące interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie przepisów ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Trwają prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji. Obecnie projekt ustawy jest przed rozpatrzeniem przez stały komitet Rady Ministrów. Projektowana ustawa zakłada m.in. likwidację opłaty recyklingowej pobieranej przy przywozie do kraju pojazdów.

Należy jednak podkreślić, że w świetle art. 90 TWE państwa członkowskie mają pełną swobodę we wprowadzaniu nowych podatków oraz stosowaniu starych. Jedynym ograniczeniem w tym zakresie jest wprowadzanie podatków wewnętrznych o charakterze dyskryminacyjnym w stosunku do towarów pochodzących z zagranicy. Nie można więc podzielić stanowiska mówiącego, iż wprowadzenie jakiegokolwiek opłaty (bez względu na jej wysokość) powoduje powstanie bariery w swobodzie przepływu towarów i podważa jedną z fundamentalnych zasad, na których opiera się rynek wewnętrzny. Z orzeczenia w sprawie C-138/04 ETS bowiem wynika dalej, że wniesienie opłaty rejestracyjnej za pojazd w jednym państwie członkowskim nie zwalnia z obowiązku wniesienia takiej opłaty w innym państwie członkowskim. Europejski Trybunał Sprawiedliwości nie uznał więc, że opłata wniesiona w jednym państwie członkowskim zwalnia z zapłaty opłaty w innym państwie członkowskim, a więc pobranie takiej opłaty w powyższych okolicznościach nie ma charakteru dyskryminującego.

Zgodnie z art. 90 traktatu żadne państwo członkowskie nie nakłada bezpośrednio lub pośrednio na produkty innych państw członkowskich podatków wewnętrznych jakiegokolwiek rodzaju wyższych od tych, które nakłada bezpośrednio lub pośrednio na podobne produkty krajowe. Ponadto żadne państwo członkowskie nie nakłada na produkty innych państw członkowskich podatków wewnętrznych, które pośrednio chronią inne produkty. W związku z faktem, że żaden z elementów konstrukcji opłaty recyklingowej pobieranej na podstawie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji nie wskazuje, aby opodatkowanie pojazdów nabytych w państwie innym niż Rzeczpospolita Polska wprowadzało pośrednią ochronę produktów innych niż pojazdy, do roz-

ważenia jest jedynie, czy opłata nakładana na pojazdy sprowadzane z zagranicy jest nakładana w wysokości wyższej niż ta, która jest nakładana bezpośrednio lub pośrednio na pojazdy krajowe. Stwierdzić należy, iż ustawa o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji nie nakłada na pojazdy sprowadzane z zagranicy wyższych podatków, niż nakłada na pojazdy wyprodukowane w Polsce. Zgodnie z ustawą do wniesienia opłaty obowiązani są zarówno wprowadzający pojazdy niewydający karty pojazdu, którzy produkują je w kraju, jak i wprowadzający pojazdy, którzy sprowadzają je z zagranicy.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem naruszenie art. 90 akapit pierwszy traktatu ma miejsce, gdy podatek nakładany na produkty przywożone z zagranicy i podatek nakładany na podobne produkty krajowe są obliczane w różny sposób i często na innych zasadach, co prowadzi – choćby tylko w niektórych przypadkach – do wyższego opodatkowania towaru przywiezionego z zagranicy (zob. ww. wyrok w sprawie Weigel, pkt 67 i cytowane tam orzecznictwo). Jednakże nawet jeśli przesłanki tego rodzaju dyskryminacji bezpośredniej nie są spełnione, opłata ta może być pośrednio dyskryminująca ze względu na jej skutki. Opłata recyklingowa jest nakładana na każdy podmiot, który przyczyni się do wprowadzenia na terytorium kraju pojazdu, który w późniejszym okresie będzie mógł skorzystać z systemu recyklingu pojazdów ustanowionego na podstawie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji. Danina ta nie ma więc charakteru typowego podatku, lecz raczej charakter opłaty za skorzystanie z określonych usług (systemu recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji). Jej wysokość jest uzależniona od kosztów systemu gospodarki odpadami powstającymi z pojazdów wycofanych z eksploatacji, a co za tym idzie, koszty te są uzależnione wyłącznie od tego, ile takie uśrednione koszty wynoszą na pojazd, a nie od jego wartości. Na takiej samej zasadzie pobiera się opłaty za czynności związane z rejestracją pojazdu. Koszty te są również niezależne od wartości pojazdu. Mogą one być jedynie uzależnione od zdolności podania tego pojazdu recyklingowi. Dlatego też należy stwierdzić, że orzeczenie wydane w sprawie połączonej C-290/05 oraz C-333/05 ETS nie może mieć zastosowania w sprawie opłaty recyklingowej w zakresie konieczności zmniejszenia obciążeń podatkowych wraz z utratą wartości pojazdu.

Reasumując, opłata recyklingowa jest nakładana na każdy podmiot wprowadzający na terytorium kraju pojazdy, a niewydający karty pojazdu i przekazywana jest m.in. na finansowanie systemu recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji. Danina ta nie ma więc charakteru typowego podatku, lecz raczej charakter opłaty za skorzystanie z określonych usług (systemu recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji). Jej wysokość została przyjęta na podstawie oszacowania kosztów systemu gospodarki odpadami z pojazdów wycofanych z eksploatacji i nie jest uzależniona od wartości pojazdu. Na podobnej zasadzie

pobiera się opłaty za czynności związane z rejestracją pojazdu.

W nawiązaniu do pytania odnoszącego się do sposobów wydatkowania środków uzyskiwanych przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej z tytułu opłaty recyklingowej uprzejmie informuję, że w okresie 01.01.–31.07.2011 r. Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wydatkował kwotę w wysokości 68 527 470,82 zł na zadania związane z pojazdami wycofanymi z eksploatacji w następujący sposób:

— dopłaty do stacji demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji – 67 276 856,60 zł;

— dofinansowanie działań inwestycyjnych w zakresie demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji – 1 250 614,2 zł.

Ponadto w III kwartale 2011 r. zostanie wypłaconą kwota 5 052 000,00 zł na dopłaty dla gmin w zakresie zbierania porzuconych pojazdów wycofanych z eksploatacji.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie barier wynikających
ze stosunków pracy (23897)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie barier wynikających ze stosunków pracy, przekazaną przy piśmie z dnia 29 lipca br., znak: SPS-023-23897/11, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Odnosnie do przepisów Kodeksu pracy o podnoszeniu kwalifikacji zawodowych przez pracowników pragnę wyjaśnić, iż przepisy ustawy z dnia 20 maja 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 105, poz. 655) stanowią wykonanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 marca 2009 r. (sygn. akt K 28/08), uznającego art. 103 Kodeksu pracy za niezgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP. W wyniku powyższego wyroku z dniem 10 kwietnia 2010 r. utraciło także moc rozporządzenie ministra edukacji narodowej oraz ministra pracy i polityki społecznej z dnia 12 października 1993 r. w sprawie zasad i warunków podnoszenia kwalifikacji zawodowych i wykształcenia ogólnego dorosłych (Dz. U. Nr 103,

poz. 472, z późn. zm.). Uchwalenie ustawy nowelizującej Kodeks pracy w zakresie podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez pracowników nastąpiło w wyniku inicjatywy senackiej; nie był to zatem projekt rządowy.

Należy stwierdzić, że w rozumieniu art. 103¹ § 1 Kodeksu pracy przez podnoszenie kwalifikacji zawodowych rozumie się zdobywanie lub uzupełnianie wiedzy i umiejętności przez pracownika, z inicjatywy pracodawcy albo za jego zgodą. Tylko pracownikowi podnoszącemu kwalifikacje zawodowe w rozumieniu tego przepisu przysługuje płatny urlop szkoleniowy oraz płatne zwolnienia od pracy z całości lub części dnia pracy – na zasadach określonych szczegółowo w przepisach art. 103¹ § 2–3 oraz art. 103² Kodeksu pracy.

Urlop szkoleniowy przysługuje w wymiarze:

- 1) 6 dni – dla pracownika przystępującego do egzaminów eksternistycznych,
- 2) 6 dni – dla pracownika przystępującego do egzaminu maturalnego,
- 3) 6 dni – dla pracownika przystępującego do egzaminu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe,
- 4) 21 dni w ostatnim roku studiów – na przygotowanie pracy dyplomowej oraz przygotowanie się i przystąpienie do egzaminu dyplomowego.

Ponadto pracodawca może (ale nie ma takiego obowiązku) przyznać pracownikowi podnoszącemu kwalifikacje zawodowe dodatkowe świadczenia, w szczególności pokryć opłaty za kształcenie, przejazd, podręczniki i zakwaterowanie (art. 103³ Kodeksu pracy).

Podjęcie decyzji, czy celowe jest, by pracownik podnosił swoje kwalifikacje zawodowe czy nie – także z uwzględnieniem obowiązków i kosztów pracodawcy z tym związanych – należy do swobodnej decyzji pracodawcy. Jedynym szkoleniem, na które pracodawca musi skierować pracownika (na swój koszt i w czasie pracy pracownika), jest szkolenie z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy (art. 237³ § 2 Kodeksu pracy).

Odpowiadając na pytanie, czy dane osobowe w szczególnych przypadkach powinny być udostępniane szerzej pracodawcom, przede wszystkim w zakresie danych dotyczących niekaralności, pragnę zauważyć, że wprawdzie Kodeks pracy określa prawa i obowiązki pracowników i pracodawców, ale nie jest to całościowa regulacja dotycząca stosunku pracy. Ze względu na złożoność tej problematyki szereg kwestii zostało uregulowanych przepisami ustaw szczególnych oraz aktów wykonawczych do Kodeksu pracy. Kodeks pracy zawiera natomiast przepisy o charakterze ogólnym, powszechnym, które co do zasady mają zastosowanie do wszystkich pracowników. Specyficzne prawa i obowiązki pracownicze wynikające m.in. z charakteru pracy i jej rodzaju z zasady są regulowane w innych ustawach, tj. ustawach normujących określoną sferę działalności (np. ustawa o ochronie osób i mienia) albo w pragmatykach służbowych (np. ustawa o służbie cywilnej). Regulacje w Kodek-

sie pracy mogą być zatem postrzegane jedynie jako określenie podstawowych standardów w dziedzinie zatrudnienia. Nie jest bowiem możliwe objęcie przepisami Kodeksu pracy praw i obowiązków wynikających ze specyficznego charakteru każdego rodzaju pracy, która może być świadczona w ramach stosunku pracy. Przesądza to m.in. o zakresie danych osobowych, których pracodawca może żądać od osoby ubiegającej się o zatrudnienie i od pracownika. W tym stanie rzeczy można uznać za zasadne, aby niektóre osoby ubiegające się o pracę były obowiązane do ujawniania szerszego zakresu danych osobowych, o ile jest to uzasadnione szczególnym charakterem pracy, o którą się ubiegają. Z tego też względu art. 22¹ § 4 Kodeksu pracy stanowi, iż pracodawca może żądać od osoby ubiegającej się o zatrudnienie, a także od pracownika podania innych danych osobowych niż określone w § 1 i 2 tego artykułu, jeżeli obowiązek ten wynika z odrębnych przepisów.

W mojej opinii zasadne byłoby uwzględnienie powyższych kwestii przy rozważaniu, czy i jakie przepisy wymagają nowelizacji, ewentualnie czy i w odniesieniu do jakich kwestii uzasadnione byłoby stworzenie zupełnie nowych rozwiązań prawnych dotyczących przetwarzania danych osobowych w związku ze stosunkiem pracy. Należy przy tym zauważyć, iż do właściwości ministra pracy i polityki społecznej należy przede wszystkim regulowanie praw i obowiązków pracowniczych w Kodeksie pracy, natomiast szereg ustaw „branżowych” (regulujących kompleksowo określone sfery działalności) należy do właściwości innych ministrów, zgodnie z ustawą z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.).

Mając powyższe na względzie, uważam, że zakres danych osobowych, których pracodawca ma prawo żądać od osoby ubiegającej się o zatrudnienie i od pracownika zawarty w katalogu w art. 22¹ § 1 i 2 Kodeksu pracy należy uznać za wystarczający, aby pracodawca mógł podjąć racjonalną decyzję o zatrudnieniu danej osoby, a następnie wywiązywać się wobec niej z ustawowych obowiązków. Wśród tych danych osobowych nie ma wymienionych informacji dotyczących karalności pracownika. Natomiast w świetle przepisu art. 22¹ § 4 Kodeksu pracy podstawą żądania od osoby ubiegającej się o zatrudnienie informacji o niekaralności może być odrębny przepis rangi ustawowej nakładający obowiązek podania takich danych. Należy zatem przyjąć, że tylko w przypadku wyraźnego przepisu rangi ustawowej zobowiązującego osobę ubiegającą się o zatrudnienie do wykazania swojej niekaralności i dostarczenia w związku z tym stosownego dokumentu pracodawca ma prawo żądać od kandydata do pracy takiego dokumentu. Taka regulacja prawna występuje m.in. w:

— ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.); zgodnie z art. 11 ust. 2 tej ustawy kandydat na stanowisko prokuratorskie przedstawia informację z Krajowego Rejestru Karnego dotyczącą jego osoby,

— ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.); zgodnie z art. 57 § 1 tej ustawy zgłaszający swoją kandydaturę do objęcia stanowiska sędziego sądu powszechnego przedstawia informację z Krajowego Rejestru Karnego dotyczącą jego osoby.

W pozostałych przypadkach, gdy przepis rangi ustawowej wśród przesłanek koniecznych do spełnienia od kandydata do pracy wymienia niekaralność, właściwą drogą do uzyskania takiej informacji, jak się wydaje, jest wystąpienie pracodawcy do Krajowego Rejestru Karnego. Nie ma bowiem podstawy prawnej do tego, aby od kandydata do pracy żądać takiej informacji. Można tu wskazać takie regulacje prawne, jak np.:

— ustawę z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.),

— ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.),

— ustawę z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505, z późn. zm.).

W związku z powyższym warto zauważyć, że obowiązujące przepisy nie zawierają jednego wzorca w zakresie informacji o niekaralności; wymagania te są formułowane w poszczególnych ustawach w różny sposób, zależnie od charakteru zatrudnienia. Zatem formułując zapytanie o karalność kandydata do pracy, pracodawca powinien wyraźnie wskazać brzmienie konkretnego przepisu określającego wymóg niekaralności od kandydata do pracy. Nie w każdym bowiem przypadku informacja uzyskana z rejestru powinna dotyczyć każdego popełnionego przez kandydata przestępstwa, za które został skazany prawomocnym wyrokiem.

Zasady uzyskiwania informacji z Krajowego Rejestru Karnego reguluje szczegółowo ustawa z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 292, z późn. zm.). Z ustawy tej wynika, iż prawo do uzyskania informacji o osobach, których dane osobowe zgromadzone zostały w rejestrze, przysługuje pracodawcom, ale tylko w zakresie niezbędnym dla zatrudnienia pracownika, co do którego z przepisów ustawy wynika wymóg niekaralności, korzystania z pełni praw publicznych, a także ustalenia uprawnienia do zajmowania określonego stanowiska, wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej (art. 6 ust. 1 pkt 10 ustawy). Ponadto każdemu przysługuje prawo do uzyskania informacji, czy jego dane osobowe zgromadzone są w rejestrze. Osobie, której dane osobowe znajdują się w zbiorach danych zgromadzonych w rejestrze, na jej wniosek, udostępnia się informację o treści wszystkich zapisów dotyczących tej osoby (art. 7 ust. 1 ustawy). Informacje dotyczące niekaralności osoba ubiegająca się o zatrudnienie może zatem przedstawić pracodawcy z własnej inicjatywy, po uzyskaniu ich z rejestru, np. jeżeli jej zdaniem mogą przyczynić się one do pozytywnej oce-

ny przez pracodawcę i wyboru na dane stanowisko spośród wielu innych kandydatów.

W celu poszerzenia możliwości uzyskiwania informacji dotyczących karalności pracowników przez pracodawców – co można byłoby ewentualnie uznać za zasadne w przypadku określonych rodzajów prac (w szczególności związanych z obszarem finansów pracodawcy, odpowiedzialnością materialną pracowników) – zasadne byłoby zatem rozważenie wprowadzenia stosownych zmian w ustawie o Krajowym Rejestrze Karnym.

Odnośnie do celowości skrócenia okresu ochronnego pracowników w wieku przedemerytalnym należy stwierdzić, że Kodeks pracy od początku obowiązywania przewidywał 2-letnią ochronę stosunku pracy takich pracowników. Natomiast 4-letni okres ochronny został wprowadzony ustawą z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252) i obowiązuje od dnia 1 czerwca 2004 r. Celem wprowadzenia dłuższego okresu ochronnego było przyczynienie się do pozostawiania w zatrudnieniu osób w wieku utrudniającym znalezienie miejsca pracy. Co istotne, z tą regulacją skorelowane są warunki nabywania prawa do świadczenia przedemerytalnego. W mojej opinii postulat skrócenia tego okresu ochronnego, np. ponownie do 2 lat, jest możliwy do rozważenia, jednak z udziałem partnerów społecznych na forum zespołu prawa pracy i układów zbiorowych Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych.

W związku z postulatem wprowadzenia do Kodeksu pracy porzucenia pracy jako konkretnej przyczyny uzasadnionej rozwiązania umowy o pracę, co byłoby w opinii pana posła podstawą do rozszereżenia pracodawcy o odszkodowanie, uprzejmie informuję, że instytucja porzucenia pracy była już w przeszłości regulowana przepisami Kodeksu pracy. Mianowicie w obowiązującym od dnia 1 stycznia 1975 r. Kodeksie pracy przyjęto, że porzucenie pracy jest samowolnym uchycieniem się pracownika od wykonywania pracy. Porzuceniem pracy było także niestawienie się do pracy bez zawiadomienia zakładu pracy we właściwym terminie o przyczynie nieobecności. Porzucenie pracy powodowało wygaśnięcie umowy o pracę z mocy prawa. Pracownik ponosił także negatywne konsekwencje takiego sposobu zakończenia zatrudnienia, zarówno finansowe jak i związane z uprawnieniami zależnymi od stażu pracy (np. wymiar urlopu wypoczynkowego). Stosowanie tej instytucji w latach 70. miało wyeliminować z życia społecznego zjawisko porzucania przez pracowników pracy z zamiarem zakończenia zatrudnienia. W tamtym okresie blisko 20% ogółu pracowników zmieniających miejsce pracy czyniło to bowiem w drodze porzucenia pracy. Jednakże wprowadzenie i stosowanie tej instytucji nie przyczyniło się do znacznej zmiany stanu faktycznego, ponieważ w praktyce napotykało trudności, wywoływało wiele sporów interpretacyjnych i spraw sądowych. Elementem ocennym, a więc i kontrowersyjnym, było ustalenie, czy pracownik, porzucając

pracę, miał zamiar trwałego zaprzestania jej wykonywania. Trzeba także dodać, że instytucja ta była nadużywana przez pracodawców, którzy często kwalifikowali stany faktyczne dające podstawę do rozwiązania umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym jako porzucenie pracy. Z punktu widzenia pracodawcy wygaśnięcie stosunku pracy wskutek jej porzucenia przez pracownika było bowiem wygodnym sposobem zakończenia zatrudnienia (stosunek pracy wygasł sam, z mocy prawa, bez konieczności składania dodatkowych oświadczeń woli przez pracodawcę).

W związku z powyższym od dnia 1 stycznia 1997 r. przepisy dotyczące porzucenia pracy zostały usunięte; uznano, iż nie jest to właściwa forma ustania zatrudnienia. Skoro bowiem do nawiązania stosunku pracy dochodzi na skutek dobrowolnego oświadczenia woli dwóch stron, tj. pracownika i pracodawcy, to także rozwiązanie stosunku pracy powinno następować bądź na mocy porozumienia stron, bądź w drodze złożenia odpowiedniego oświadczenia woli przez jedną ze stron umowy. Ustanie zatrudnienia z mocy prawa (wygaśnięcie stosunku pracy) powinno być ograniczone do sytuacji ekstremalnych (np. śmierć pracownika) lub faktów niepodlegających ocenie (np. upływ trzymiesięcznego tymczasowego aresztowania).

Sytuacje, które obecnie można oceniać jako porzucenie pracy, mogą być zakwalifikowane jako ciężkie naruszenie przez pracownika jego obowiązków pracowniczych wynikających ze stosunku pracy. Umożliwia to rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia, a więc w tzw. trybie dyscyplinarnym.

Niezależnie od powyższego moim zdaniem nie ma potrzeby wprowadzania nowych regulacji prawnych w przypadku faktycznego porzucenia pracy przez pracownika i wynikłej z tego tytułu szkody dla pracodawcy. Pracodawca w oparciu o obecnie obowiązujące przepisy Kodeksu pracy może bowiem w takim przypadku rozwiązać z pracownikiem umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika (art. 52 Kodeksu pracy). Jeżeli wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania przez pracownika jego obowiązków pracodawca poniósł szkodę, to może dochodzić jej naprawienia przed sądem pracy. Wysokość odszkodowania, co do zasady, wynosi trzymiesięczne wynagrodzenie pracownika, zaś w przypadku umyślnego wyrządzenia szkody lub wyrządzenia szkody w mieniu powierzonym pracownikowi z obowiązkiem zwrotu lub do wyliczenia się szkoda jest naprawiana w pełnej wysokości.

Odpowiadając na pytanie pana posła w sprawie ewentualnych zmian w przepisach dotyczących archiwizacji dokumentów pracowniczych, pragnę wyjaśnić, że kwestie związane z okresem przechowywania dokumentów związanych ze stosunkiem pracy uregulowane są w przepisach ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2011 r. Nr 123, poz. 698) oraz ustawy

z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.).

Zgodnie z przepisem art. 51u ust. 1 ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach dokumentacja pracownicza powinna być przechowywana przez 50 lat, licząc od dnia zakończenia stosunku pracy u danego pracodawcy, a dokumentacja płacowa – także 50 lat, z tym że licząc od daty jej wytworzenia. Jednocześnie w świetle przepisu art. 125a ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych płatnik składek jest zobowiązany przechowywać listy płac, karty wynagrodzeń albo inne dowody, na podstawie których następuje ustalenie podstawy wymiaru emerytury lub renty, przez okres 50 lat od dnia zakończenia przez ubezpieczonego pracy u danego płatnika.

W mojej ocenie regulacje dotyczące 50-letniego minimalnego okresu przechowywania dokumentacji osobowej i płacowej są w obecnej chwili prawidłowe i gwarantują pracownikom prawo do informacji o ich okresach zatrudnienia oraz o okresach składkowych w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Pragnę podkreślić, że zagwarantowanie pracownikom możliwości dostępu do dokumentacji osobowej pochodzącej z odległych lat jest istotne z punktu widzenia pracownika, bowiem organ rentowy, ustalając prawo do świadczenia oraz jego wysokość, uwzględnia wyłącznie niepodważalnie udokumentowane okresy zatrudnienia i wysokość zarobków.

Pragnę dodać, że nałożenie na pracodawcę obowiązku przechowywania dokumentacji płacowej przez 50 lat jest konsekwencją wydłużenia okresu, z którego zarobki mogą stanowić podstawę wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych, w szczególności wprowadzenia przepisu umożliwiającego przyjęcie do podstawy wymiaru świadczenia zarobków z 20 lat wybranych z całego okresu pracy. Rozwiązanie to zabezpiecza także interesy osób urodzonych po 1948 r. objętych nowym systemem emerytalnym, które będą występować o ustalenie kapitału początkowego za staż pracy sprzed 1999 r. nawet za kilkadziesiąt lat. Ponadto organ rentowy, ustalając prawo do emerytury, może stwierdzić konieczność dokonania korekty danych zawartych na indywidualnym koncie prowadzonym przez ZUS, dotyczącym ubezpieczenia po 1998 r., zatem brak dokumentacji płacowej i osobowej uniemożliwiłby postępowanie wyjaśniające.

W odniesieniu do podniesionej przez pana posła kwestii umożliwienia prowadzenia dokumentacji pracowniczej w formie elektronicznej uprzejmie wyjaśniam, że problem ten jest mi znany. Jednocześnie pragnę poinformować, że przygotowany w Ministerstwie Gospodarki rządowy projekt założeń do projektu ustawy o redukcji obowiązków informacyjnych oraz o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców zawierał propozycję dopuszczenia, jako alternatywnej do papierowej, elektronicznej formy przechowywania dokumentacji pracowniczej. Propozycja ta miała dotyczyć nie tylko

dokumentacji pracowniczej, ale także innej dokumentacji gromadzonej przez różne podmioty. Kilku-miesięczne prace nad tym projektem i ocena zagrożeń, które mogłyby powstać w związku z dopuszczeniem elektronicznej formy przechowywania różnej dokumentacji (brak regulacji prawnych zapewniających ochronę danych osobowych, gwarancje w procedurach sądowych, koszty i uciążliwości związane z przejściem z papierowej na elektroniczną formę), skutkowa-ły rezygnacją z tych propozycji. W związku z tym projekt ustawy (druk sejmowy nr 4461, obecnie pro-cedowany) nie przewiduje możliwości przechowywa-nia dokumentacji pracowniczej w formie elektro-nicznej.

Pragnę także wyjaśnić, że w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej prowadzone są obecnie prace analityczne w powyższym zakresie, jednakże umożliwienie prowadzenia jako alternatywnej dla papie-rowej elektronicznej formy przechowywania doku-mentacji pracowniczej wymagałoby zmian systemo-wych w przepisach prawa pozostających w zakresie działania nie tylko ministra pracy i polityki społecznej, ale także w przepisach pozostających w kompe-tencji innych ministrów.

Ponadto pragnę uprzejmie wyjaśnić, że zgodnie z art. 151³ Kodeksu pracy pracownikowi, który ze względu na okoliczności przewidziane w art. 151 § 1 wykonywał pracę w dniu wolnym od pracy wynika-jącym z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięcio-dniowym tygodniu pracy, przysługuje w zamian inny dzień wolny od pracy udzielony pracownikowi do koń-ca okresu rozliczeniowego, w terminie z nim uzgod-nionym.

Celem tego przepisu jest zagwarantowanie pra-cownikowi stosownej liczby dni wolnych od pracy w trakcie roku kalendarzowego oraz jak najszerze realizowanie zasady przeciętnie pięciodniowego ty-godnia pracy. Zasada ta została wprowadzona do Ko-deksu pracy z dniem 1 maja 2001 r. – przede wszyst-kim wskutek zgłaszanych przez wiele lat postulatów strony związkowej w tym zakresie.

Umożliwienie pracodawcom rekompensowania dodatkowej pracy w takim dniu dodatkiem do wynagrodzenia wymagałoby porozumienia partnerów spo-łecznych na forum zespołu prawa pracy i układów zbiorowych Trójstronnej Komisji do Spraw Społecz-no-Gospodarczych. Z tego względu obecnie nie są prowadzone prace legislacyjne nad zmianą sposobu rekompensowania pracy w dni wolne od pracy wyni-kające z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięcio-dniowym tygodniu pracy.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Łukasza Borowiaka
i Klaudiusza Balcerzaka**

**w sprawie nałożenia na województwa
zadania polegającego na organizowaniu
publicznego transportu zbiorowego
w strefie transgranicznej, bez zabezpieczenia
środków na jego realizację (23900)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na in-terpelację posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie nałożenia na województwa za-dania polegającego na organizowaniu publicznego transportu zbiorowego w strefie transgranicznej, bez zabezpieczenia środków na jego realizację przedsta-wiam następujące wyjaśnienia.

W dniu 1 marca 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13), która za-sadniczo zmieniła dotychczasowe zasady funkcjono-wania i organizowania przewozów w publicznym transporcie zbiorowym. Zmiany te objęły także pa-sażerski transport kolejowy i m.in. dotyczyły organi-zowania publicznego transportu zbiorowego w strefie transgranicznej. Zgodnie z przepisami art. 7 organi-zowanie i dofinansowywanie tych przewozów jest za-daniem własnym samorządów właściwych ze wzglę-du na obszar działania lub zasięg przewozów. Jednakże w budżecie państwa na 2011 r. w części 83: Rezerwy celowe, nie została utworzona rezerwa celowa na fi-nansowanie lub dofinansowanie zadań wynikających z ustawy o publicznym transporcie zbiorowym.

Do dnia 1 marca br. zgodnie z przepisami ustawy o transporcie kolejowym przewozy realizowane w stre-fie transgranicznej mogły być dofinansowywane z budżetu państwa przez ministra infrastruktury w ramach umów o świadczenie usług publicznych. Takie dofinansowanie otrzymywała spółka Przewozy Regionalne sp. z o.o. na podstawie umowy ramowej oraz umów rocznych zawieranych z przewoźnikiem przez ministra. Na rok 2011 także została zawarta z tą spółką umowa roczna na dofinansowanie prze-wozów, o których mowa. W związku z wejściem w ży-cie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym mi-nister infrastruktury postanowił o utrzymaniu dofi-nansowania dla połączeń przygranicznych urucha-mianych przez Przewozy Regionalne sp. z o.o. Tym samym bieżący rok został potraktowany jako okres przejściowy i kursowanie większości z tych połączeń zostało zapewnione do końca okresu obowiązywania rozkładu jazdy 2010/2011, tj. do dnia 10 grudnia 2011 r.

Ze względu na brak podstawy prawnej (minister infrastruktury nie jest organizatorem przewozów transgranicznych od dnia 1 marca 2011 r.) minister infrastruktury nie mógł wnioskować o utworzenie

rezerwy celowej budżetu państwa na rok 2012 na dofinansowanie połączeń kolejowych w strefie transgranicznej. Z wnioskiem w tej sprawie może zwrócić się do ministra finansów właściwy wojewoda. Zasady tworzenia rezerw celowych określa art. 140 ust. 2, a tryb dysponowania środkami z rezerw celowych budżetu państwa reguluje art. 154 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.). Zgodnie z przepisem art. 154 ust. 1 tej ustawy podziału rezerw celowych dokonuje minister finansów w porozumieniu z właściwymi ministrami lub innymi dysponentami części budżetowych. Uruchamianie środków z rezerw celowych następuje zatem przez ministra finansów na wniosek właściwego dysponenta, którym w przypadku województwa jest właściwy wojewoda.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z treścią art. 3a ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o Funduszu Kolejowym (Dz. U. z 2006 r. Nr 12, poz. 61, z późn. zm.) w 2012 r. środki z funduszu w kwocie 150 mln zł będą przeznaczone na współfinansowanie zadań własnych województw w zakresie organizowania regionalnych kolejowych przewozów pasażerskich wykonywanych na podstawie umów o świadczenie usług publicznych. Środki te zostaną podzielone pomiędzy województwa proporcjonalnie do liczby udziałów w spółce Przewozy Regionalne sp. z o.o. W związku z tym województwa przygraniczne będą mogły wygospodarować z własnych budżetów środki na dofinansowanie kolejowych przewozów transgranicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Łukasza Borowiaka
i Klaudiusza Balcerzaka**

**w sprawie ułatwienia pozyskiwania ziemi
przez rolników indywidualnych zamierzających
powiększyć lub utworzyć
gospodarstwa rodzinne (23901)**

Odpowiadając na interpelację panów posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka z dnia 25 lipca 2011 r. w sprawie pozyskiwania ziemi przez rolników indywidualnych zamierzających powiększyć lub utworzyć gospodarstwa rodzinne, uprzejmie informuję, co następuje.

Odpowiadając na pytanie 1. oraz 3., wyjaśniam, że w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi na bieżąco prowadzone są prace analityczne dotyczące przepisów regulujących kwestie gospodarowania mieniem Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz funkcjonowania Agencji Nieruchomości Rolnych. W celu przyspieszenia sprzedaży gruntów w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi został przygotowany projekt ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 2849), który obecnie jest przedmiotem prac parlamentarnych. Projekt ten przewiduje możliwość wyłączenia z przedmiotu dzierżawy do 30% powierzchni użytków rolnych objętych umową dzierżawy w celu sprzedaży pomiędzy okolicznych rolników chcących powiększyć lub utworzyć gospodarstwa rodzinne. Zmiana umowy dzierżawy w zakresie wyłączenia 30% użytków rolnych będzie możliwa jedynie za zgodą dzierżawcy. Osoby, które wyrażą zgodę na wyłączenie 30% użytków rolnych, będą mogły nabyć pozostałe dzierżawione grunty na preferencyjnych warunkach w okresie obowiązywania umowy dzierżawy. W przypadku niewyrażenia zgody przez dzierżawcę dzierżawiona nieruchomość zostanie przeznaczona do sprzedaży po upływie okresu, na jaki umowa dzierżawy została zawarta.

Projekt przewiduje również, że rolnik, który jednorazowo wpłaci 10% ceny kupionej od agencji nieruchomości, będzie mógł skorzystać z rozłożenia pozostałej części ceny na roczne lub półroczne raty na okres do 15 lat.

Zagadnienia gospodarowania nieruchomościami zasobu interesują dużą liczbę podmiotów, w szczególności organizacje społeczno-zawodowych rolników. Niektóre z tych organizacji (np. Stowarzyszenie Dzierżawców i Właścicieli Rolnych RP) zgłaszają żądania ustawowego zagwarantowania trwałości dzierżaw i odstąpienia od przyspieszenia sprzedaży nieruchomości rolnych przez agencję. Z kolei inne organizacje, jak wymienione w wystąpieniu panów posłów niektóre regionalne izby rolnicze, postulują zintensyfikowanie sprzedaży nieruchomości rolnych. Jak widać, pogodzenie tak różnych oczekiwań wymagać będzie od ustawodawcy szczególnej uwagi przy stanowieniu prawa w tym zakresie.

Odpowiadając na pytanie 2., wyjaśniam, że powierzone zadania agencja realizuje głównie w drodze sprzedaży nieruchomości zasobu. Ponieważ nieruchomości tworzące zasób stanowią mienie publiczne, jego rozdysponowanie odbywa się w sposób jawny i na równych zasadach, co zapewnia przede wszystkim instytucja publicznego przetargu. Jest to zasadniczy tryb służący sprzedaży nieruchomości zasobu przez agencję. Wyjątkiem jest m.in. ustawowa możliwość sprzedaży nieruchomości zasobu w trybie bezprzetargowym, tj. w związku z prawem pierwszeństwa w nabyciu, przysługującego określonym podmiotom, wymienionym w art. 29 ust. 1 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu

Państwa. Zgodnie z tym przepisem uprzywilejowani w formie możliwości bezprzetargowego nabycia nieruchomości zostali: byli właściciele zbywanej nieruchomości lub ich spadkobiercy, spółdzielnie produkcji rolnej władające faktycznie zbywaną nieruchomością, dzierżawcy zbywanej nieruchomości oraz zarządzający specjalną strefą ekonomiczną w odniesieniu do nieruchomości położonych w granicach specjalnych stref ekonomicznych.

Wyjaśnienia wymaga, że nie każda nieruchomość może zostać w danym momencie przeznaczona do sprzedaży, co nie wynika jedynie ze względów możliwości organizacyjnych, finansowych i kadrowych samej agencji. Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i regulacjami wewnętrznymi agencji do sprzedaży nie przeznaczają się w szczególności nieruchomości zasobu:

1) co do których toczy się postępowanie w związku z zarzutem o sprzeczne z prawem przejęcie na rzecz Skarbu Państwa (art. 56 ust. 2 ww. ustawy),

2) stanowiących grunty pod wodami powierzchniowymi płynącymi,

3) przeznaczonych na cele publiczne, o których przekazanie w trwałą zarząd lub nieodpłatne przekazanie na własność wnioskują uprawnione podmioty, a oddział terenowy agencji (filia) uzna, że istnieje prawna możliwość i merytoryczne uzasadnienie pozytywnego rozpatrzenia przedmiotowej sprawy,

4) co do których właściwy organ (tj. odpowiednio: wojewoda, starosta, wójt, burmistrz albo prezydent miasta) zawiadomił o wszczęciu postępowania o wydanie decyzji dotyczących lokalizacji albo realizacji inwestycji celu publicznego, a w szczególności decyzji:

a) o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, na podstawie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.),

b) o ustaleniu lokalizacji autostrady, na podstawie ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych i Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.),

c) o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, na podstawie ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.),

d) o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej o znaczeniu państwowym, na podstawie ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.),

e) o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego, na podstawie ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (Dz. U. Nr 42, poz. 340, z późn. zm.),

f) o ustaleniu lokalizacji przedsięwzięć Euro 2012, na podstawie ustawy z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Eu-

ropy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 (Dz. U. z 2010 r. Nr 26, poz. 133, z późn. zm.),

g) o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu i inwestycji towarzyszących, na podstawie ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. Nr 84, poz. 700, z późn. zm.) – dotyczy m.in. województw: dolnośląskiego, kujawsko-pomorskiego, lubuskiego, mazowieckiego, pomorskiego, wielkopolskiego i zachodniopomorskiego,

h) o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, na podstawie ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675),

i) o pozwoleniu na realizację inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych, na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych (Dz. U. Nr 143, poz. 963),

5) przewidzianych pod drogi publiczne albo linie kolejowe o znaczeniu państwowym, chyba że oddział terenowy (filia) uzyskał od potencjalnego wnioskodawcy (tj. odpowiednio: generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad, zarządcy drogi albo Polskich Linii Kolejowych SA) informację o niewystąpieniu oraz o braku zamiaru wystąpienia w okresie najbliższych sześciu miesięcy do właściwego wojewody lub starosty z wnioskiem o wszczęcie postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w pkt. 4 lit. b, c albo d,

6) w skład których wchodzi budynki mieszkalne, gdzie chociażby jedno mieszkanie zajmowane jest na podstawie administracyjnej decyzji o przydziale albo przez osoby, z którymi zawarto umowy najmu na czas nieokreślony; pod pojęciem „budynek mieszkalny” należy tu rozumieć obiekt budowlany, w którym co najmniej połowa całkowitej powierzchni użytkowej jest wykorzystywana do celów mieszkalnych,

7) znajdujących się w bezumownym użytkowaniu, jeżeli bezumowny użytkownik wystąpił o uznanie jego prawa do dzierżawy bądź nabycia tej nieruchomości lub jej części, albo wystąpił o uznanie jego prawa do władania tą nieruchomością lub jej częścią,

8) położonych na terenie gminy, w której trwają prace nad zmianą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, za cenę uwzględniającą rolniczy sposób użytkowania, chyba że z udzielonego oddziałowi pisemnego wyjaśnienia gminy wynikać będzie, iż dotychczasowa funkcja rolnicza nieruchomości zostanie utrzymana,

9) w odniesieniu do których toczy się postępowanie regulacyjne przed Komisją Regulacyjną do spraw Gmin Wyznaniowych Żydowskich.

Ponadto nieruchomości zasobu uznane za szczególnie atrakcyjne pod względem możliwości lokalizacji inwestycji o zakresie mogącym mieć istotne znaczenie dla aktywizacji gospodarczej i tworzenia nowych miejsc pracy lub dla realizacji innych przedsięwzięć inwestycyjnych (np. w zakresie skoncentrowa-

nego budownictwa mieszkaniowego, urządzenia terenów pod potrzeby turystyki, rekreacji i sportu, wydobywania kopalin na skalę przemysłową, budowy farm elektrowni wiatrowych) – jeżeli są przedmiotem dzierżawy – powinny być przeznaczane do sprzedaży dopiero po wyłączeniu z umowy dzierżawy lub po wygaśnięciu umowy dzierżawy. W ramach oceny atrakcyjności nieruchomości dokonuje się analizy przeznaczenia w miejscowym planie, zapisów w studium, wydanych decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu lub ustalenia celu publicznego, zamierzeń gmin dotyczących uchwalenia albo zmiany miejscowego planu bądź studium, złożonych wniosków w tym zakresie oraz wniosków o wydanie ww. decyzji, cech nieruchomości (lokalizacja, sąsiedztwo, dostęp do infrastruktury), występujących utrudnień i ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości, jak również ujawnionego zainteresowania inwestorów określonymi gruntami.

Pozostałe nieruchomości zasobu, poza przypadkami wyżej opisanymi, mogą być sukcesywnie przygotowywane i przeznaczane do sprzedaży.

Należy wyjaśnić również, że w odniesieniu do dzierżawców możliwość bezprzetargowego nabycia nieruchomości zasobu w ramach pierwszeństwa w nabyciu wiąże się z koniecznością faktycznego wykonywania dzierżawy przez okres co najmniej trzech lat. Ponadto możliwość skorzystania przez dzierżawcę z prawa pierwszeństwa w nabyciu nieruchomości wiąże się dodatkowo z brakiem przysługiwania tego uprawnienia innym podmiotom. Zgodnie bowiem z art. 29 ust. 1f ww. ustawy w razie zbiegu uprawnień do pierwszeństwa w nabyciu nieruchomości zasobu stosuje się kolejność wymienioną w ust. 1 przedmiotowego artykułu. Oznacza to, że dzierżawca będzie mógł nabyć w ramach pierwszeństwa nieruchomość zasobu dopiero w przypadku, gdy prawo to nie będzie przysługiwało byłym właścicielom nieruchomości lub ich spadkobiercom, jak też spółdzielni produkcji rolnej, lub też podmioty te mimo posiadanego uprawnienia nie skorzystają z tego prawa. Tak więc możliwość nabycia danej nieruchomości zasobu w powyższym trybie przez dzierżawcę wiązać się może z szeregiem ograniczeń wyżej przytoczonych.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że może również wystąpić kolejne ograniczenie, tym razem związane z samym dzierżawcą. Zgodnie bowiem z art. 28a ww. ustawy agencja może sprzedać nieruchomość zasobu, jeżeli w wyniku tej sprzedaży łączna powierzchnia użytków rolnych będących własnością nabywcy nie przekroczy 500 ha.

Powyższe oznacza, że prawo pierwszeństwa przysługujące dzierżawcy nie ma charakteru prawa bezwzględnego, którego realizacja miałaby dla Agencji charakter obligatoryjny, co wynika m.in. z wyżej wskazanych uwarunkowań prawnych.

Odpowiadając na pytanie 4., wyjaśniam, że Oddział Terenowy Agencji Nieruchomości Rolnych w Poznaniu w bieżącym roku do końca lipca sprzedał: w powiecie kościańskim – 4,45 ha, w powiecie lesz-

czyńskim – 345,64 ha, w powiecie rawickim – 1,73 ha oraz w powiecie gostyńskim – 6,93 ha. Ponadto oddział ten rozpatruje możliwość sprzedaży w rejonie leszczyńskim kolejnych gruntów o powierzchni ponad 4 tys. ha. Według przyjętego rzeczowego planu sprzedaży nieruchomości zasobu na rok 2011 Oddział Terenowy Agencji Nieruchomości Rolnych w Poznaniu powinien sprzedać 21 tys. ha gruntów.

Natomiast Oddział Terenowy Agencji Nieruchomości Rolnych w Gorzowie Wielkopolskim sprzedał w bieżącym roku do końca lipca 6578 ha gruntów. Ponadto w przygotowaniu do sprzedaży są kolejne nieruchomości zasobu. Według przyjętego rzeczowego planu sprzedaży nieruchomości zasobu na rok 2011 Oddział Terenowy Agencji Nieruchomości Rolnych w Gorzowie Wielkopolskim powinien sprzedać 11 tys. ha gruntów.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Łukasza Borowiaka
i Klaudiusza Balcerzaka**

**w sprawie przyspieszenia procedur
przejęcia przez najemców nieruchomości
należących do zasobów PKP SA (23903)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., nr SPS-023-23903/11, interpelacją posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka dotyczącą przyspieszenia procedur przejęcia przez najemców nieruchomości należących do zasobów PKP SA przedstawiam następujące informacje w rzeczowej sprawie.

Wszystkie nieruchomości będące w gestii Polskich Kolei Państwowych SA zostały skatalogowane i opisane w stworzonym dla tych potrzeb programie informatycznym SEDIS.

W chwili obecnej w PKP SA trwają końcowe prace nad wdrożeniem zintegrowanego systemu informatycznego SAP, który pozwoli na natychmiastowe zaprezentowanie pełnej informacji o każdej nieruchomości, w tym o jej aktualnym wykorzystaniu.

Na terenie województwa wielkopolskiego spółka posiada w swoim zasobie 11 083 działki gruntu o łącznej powierzchni ponad 9256 ha. W stosunku do 77,1% tych działek PKP SA posiada tytuł prawny. Natomiast na terenie województwa lubuskiego PKP SA włada 2413 działkami gruntu o łącznej powierzchni ponad 4986 ha, gdzie wobec 91,5% działek posiada

tytuł prawny. W przypadku pozostałych nieruchomości w województwie wielkopolskim i lubuskim toczą się przed właściwymi terytorialnie wojewodami postępowania uwłaszczeniowe.

Zgodnie z ustawą z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” i wydanym na jej podstawie rozporządzeniem ministra infrastruktury z dnia 11 września 2009 r. w sprawie określenia sposobu i trybu organizowana przez Polskie Koleje Państwowe Spółkę Akcyjną przetargów oraz rokowań na zbycie aktywów trwałych nieruchomości, których wartość rynkowa nie przekracza 5000 euro, mogą być zbywane przez PKP SA w trybie bezprzetargowym. W przypadku nieruchomości, których wartość rynkowa przekracza 5000 euro, ich sprzedaż dokonuje się w drodze przetargu ustnego nieograniczonego lub pisemnego nieograniczonego. O ile przetarg zakończy się wynikiem negatywnym, może zostać wdrożona procedura sprzedaży nieruchomości w trybie rokowań, z obniżoną ceną wywoławczą, jednak nie więcej niż o 1/3 wartości rynkowej zbywanej nieruchomości.

PKP SA opracowała dla każdej gminy położonej zarówno w województwie wielkopolskim, jak i lubuskim szczegółowy plan przygotowania nieruchomości do obrotu w latach 2011–2015. Z uwagi na obszerną formę tego opracowania, a tym samym trudność w przedstawieniu go w odpowiedzi na interpelację poselską, Zarząd PKP SA zaproponował, iż najkorzystniejszym sposobem zapoznania z nim panów posłów będzie prezentacja, która może zostać przedstawiona w PKP SA Oddziale Gospodarowania Nieruchomościami w Poznaniu, w każdym dogodnym dla panów posłów terminie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie projektu ustawy
o szczególnych rozwiązaniach związanych
z usuwaniem skutków powodzi (23904)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23904/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Moniki Wielichowskiej w sprawie projektu usta-

wy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi, uprzejmie informuję, iż sejmowa Komisja Nadzwyczajna do rozpatrzenia ww. projektu ustawy (druk sejmowy nr 4184) w dniu 26 lipca 2011 r. przyjęła projekt ustawy w części dotyczącej instrumentów pomocowych przewidzianych dla poszkodowanych na skutek powodzi, a odrzuciła projekt ustawy w części odnoszącej się do reformy administracji gospodarki wodnej. Do projektu ustawy w trakcie II czytania zgłoszono poprawki, które dotyczą wyłącznie kwestii pomocowych.

Z należnym szacunkiem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posłów Łukasza Borowiaka
i Klaudiusza Balcerzaka**

**w sprawie włączenia dyscypliny żużla
i kartingów do współzawodnictwa sportowego
dzieci i młodzieży (23906)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów na Sejm RP pana Łukasza Borowiaka oraz pana Klaudiusza Balcerzaka przekazaną pismem z dnia 29 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23906/11), w sprawie włączenia dyscypliny żużla i kartingów do współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży, uprzejmie informuję, co następuje.

Sport żużlowy oraz kartingowy są objęte działalnością Polskiego Związku Motorowego, który na swojej stronie internetowej www.pzm.pl przedstawia m.in. strategię ich rozwoju w latach 2008–2015.

Realizując swoje założenia Polski Związek Motorowy, zwrócił się w październiku 2008 r. do Ministerstwa Sportu i Turystyki z wnioskiem o włączenie do systemu sportu młodzieżowego rywalizacji w kartingu i motocrossie. W wyniku przeprowadzonych konsultacji z udziałem przedstawicieli PZMot, Komisji Sportu Polskiej Federacji Sportu Młodzieżowego i Departamentu Sportu Wyczynowego MSiT – związek wycofał wniosek z uwagi na niespełnianie założeń regulaminowych systemu współzawodnictwa (rozbieżności w interpretacji przepisów, zbyt mała liczba klubów).

Wniosek został ponowiony w roku 2010 – wnioskowano o włączenie kartingu w kategorii wiekowej młodzik. Przedstawiono odpowiedni regulamin oraz kalendarz zawodów, które uzyskały pozytywne oceny Polskiej Federacji Sportu Młodzieżowego i Departamentu Sportu Wyczynowego MSiT. Zgodnie z prze-

pisami regulaminu systemu współzawodnictwa sportowego młodzieży uzdolnionej sportowo przygotowawanie wnioskodawcy do organizacji rywalizacji w nowych sportach w systemie współzawodnictwa oceniana jest podczas zawodów obserwowanych. Terminy takich zawodów Polski Związek Motorowy zaproponował pismem z dnia 22.06.2011 r. Obserwacją objęto zawody rozgrywane w ramach VII Rundy Pucharu PZMot (Stary Kisielin k. Zielonej Góry, 30–31.07.2011 r.). Sprawozdanie obserwatora pozytywnie ocenia organizację – oficjalna opinia Komisji Sportu PFSM zostanie przedstawiona MSiT w terminie późniejszym. Można jednak przyjąć, że – zgodnie z wnioskiem PZMot – zawody tej rangi wejdą w skład systemu współzawodnictwa młodzieżowego od roku 2012.

Polski Związek Motorowy nie wnioskował o włączenie żużla do systemu współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży. Jeśli taki wniosek wpłynie – zostanie rozpatrzony zgodnie z regulaminem systemu współzawodnictwa sportowego młodzieży uzdolnionej sportowo.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie nieodpłatnego przekazania
nieruchomości położonej w Ząbkowicach
Śląskich przy ul. Legnickiej na wykonywanie
zadań statutowych lub do zasobu
Skarbu Państwa administrowanego
przez starostę ząbkowickiego (23907)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Moniki Wielichowskiej przekazaną przy piśmie nr SPS-023-23907/11 z dnia 29 lipca 2011 r. w sprawie nieodpłatnego przekazania nieruchomości położonej w Ząbkowicach Śląskich przy ul. Legnickiej uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje:

W odniesieniu do wniosku Zarządu Powiatu Ząbkowickiego z dnia 18 lipca 2011 r. dotyczącego nieodpłatnego przekazania przez ministra skarbu państwa nieruchomości będącej we władaniu spółki PKS w Dzierżonowie SA, położonej w Ząbkowicach Śląskich przy ul. Legnickiej, Ministerstwo Skarbu Państwa zajęło w dniu 4 sierpnia 2011 r. następujące stanowisko.

Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Dzierżonowie SA jest spółką prawa handlowego, która działa na zasadach i w granicach prawa. Jest ona samodzielnym podmiotem prawnym, który zachowuje odrębną od Skarbu Państwa osobowość prawną. Spółka jest właścicielem posiadanego mienia w znaczeniu prawa cywilnego, korzysta zatem z pełnych uprawnień właściciela w stosunkach cywilnoprawnych w zakresie przewidzianym dla ogółu właścicieli, zgodnie z art. 140 Kodeksu cywilnego. Minister skarbu państwa, który jest akcjonariuszem w przedmiotowej spółce, nie posiada delegacji prawnych do samodzielnego dysponowania mieniem, w rozumieniu art. 44 Kodeksu cywilnego, spółki PKS w Dzierżonowie SA.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej wyjaśnienia oraz informacje zostaną uznane przez Pana Marszałka za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Czesława Czechyry**

**w sprawie możliwości przejęcia
przez pracowników PKS Kozienice sp. z o.o.
udziałów należących obecnie
do Skarbu Państwa (23908)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana posła Czesława Czechyry, przekazaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23908/11, w sprawie możliwości przejęcia przez pracowników spółki PKS sp. z o.o. z siedzibą w Kozienicach udziałów należących do Skarbu Państwa uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Obowiązujące przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) określają zarówno zasady i tryb zbywania udziałów Skarbu Państwa w spółkach prawa handlowego, jak i uprawnienia pracowników do nieodpłatnego nabycia udziałów w tych spółkach. Pracownicy posiadają uprawnienie do nieodpłatnego nabycia udziałów Skarbu Państwa ograniczone do wysokości 15% kapitału zakładowego objętego przez Skarb Państwa w dniu wpisania spółki do rejestru. Prawo do nieodpłatnego nabycia udziałów przez uprawnionych pracowników powstaje po upływie 3 miesięcy od dnia zbycia udziałów Skarbu Państwa na zasadach ogólnych. Minister skarbu państwa planuje ponowić proces zbycia udziałów

Skarbu Państwa w spółce PKS sp. z o.o. w Koziencach. W tym przypadku pracownicy spółki będą mieli możliwość złożenia oferty nabycia udziałów spółki na zasadach ogólnych.

Przedstawiając powyższe, pragnę podkreślić, że minister skarbu państwa nie ma podstaw prawnych do nieodpłatnego przekazania na rzecz pracowników wszystkich posiadanych udziałów w spółce prawa handlowego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Leszka Cieślika**

**w sprawie likwidacji etatów w komendach
Policji na terenie woj. podlaskiego (23909)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 4 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-023-23909/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Leszka Cieślika w sprawie likwidacji etatów w komendach Policji na terenie województwa podlaskiego uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż ogólna liczba etatów Policji określana jest corocznie w ustawie budżetowej, zaś obowiązek zapewniania właściwej dyslokacji etatów Policji na terenie kraju w sposób optymalnie wykorzystujący posiadane siły i środki należy do komendanta głównego Policji. Powyższe wynika z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.), zgodnie z którym komendant główny Policji określa zasady naliczeń etatowych w Policji.

W dniu 1 lutego 2011 roku komendant główny Policji podpisał zarządzenie nr 88 w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji (Dz. Urz. KGP Nr 2, poz. 7). Nowe zarządzenie przyznało komendantowi głównemu Policji, a także komendantom wojewódzkim i powiatowym Policji, szersze uprawnienia w zakresie samodzielnego dysponowania etatami policyjnymi. O faktycznym stanie etatowym w województwach i powiatach w większym stopniu ma decydować doświadczenie komendantów Policji oraz troska o stan bezpieczeństwa publicznego, zaś w mniejszym stopniu wyliczenia matematyczne. Realny wpływ na naliczenie etatów miały np. planowane przedsięwzięcia wymagające wzmoczonych działań Policji, takie

jak: wydarzenia sportowe, artystyczne, polityczne, społeczne, gospodarce itd.

Ponadto, na podstawie § 4 ww. zarządzenia, komendant główny Policji przeznaczona ustalona liczbę etatów do dyspozycji komendantów wojewódzkich Policji, wyliczywszy komendanta stołecznego Policji, według następujących kryteriów:

- ludność – 60% liczby etatów;
- przestępczość – 30% liczby etatów;
- ludność w miastach liczących co najmniej 50 tys. mieszkańców – 5% liczby etatów;
- obszar – 5% liczby etatów.

Natomiast zgodnie z § 6 ust. 1 powołanego zarządzenia komendant wojewódzki Policji, z przyznanej do dyspozycji liczby etatów, ustala liczbę etatów Policji dla:

- komendy wojewódzkiej Policji;
- komisariatów specjalistycznych Policji;
- powiatów.

Pragnę uprzejmie poinformować, że komendant główny Policji na podstawie zarządzenia w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji wydał zarządzenie organizacyjne nr 18/11 z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie ustalenia liczby etatów Policji i pracowników Policji w województwie podlaskim, w którym ustalił liczbę 2979 etatów Policji w województwie podlaskim, w tym liczbę 2217 etatów do dyspozycji komendantów miejskich i powiatowych Policji w województwie podlaskim. W celu realizacji dyspozycji ww. zarządzenia z komend miejskich i powiatowych Policji województwa podlaskiego konieczne było wyłączenie 131 etatów Policji. Wyłączenie to dotyczyło w szczególności wolnych stanowisk występujących w jednostkach organizacyjnych Policji na terenie województwa podlaskiego.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że podlaski komendant wojewódzki Policji, stosownie do przysługujących uprawnień wynikających z § 12 zarządzenia w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji, po dokonanych naliczeniach etatów Policji na powiaty według stanu na dzień 1 lipca 2011 r. podjął decyzję o nieprzemieszczaniu etatów Policji pomiędzy powiatami. Braki etatowe w jednostkach organizacyjnych Policji województwa podlaskiego wynikające z naliczeń etatów Policji na powiaty są na bieżąco uzupełniane w miarę wygospodarowywania etatów Policji ze struktury Komendy Wojewódzkiej Policji w Białymstoku.

Uprzejmie informuję, że redukcja etatów w jednostkach szczebla powiatowego województwa podlaskiego odbyła się wyłącznie na wakujących stanowiskach służbowych. W konsekwencji nie wpłynęła ona w istotny sposób na bezpośrednie działania Policji. Niezależnie jednak od powyższego polecono podległym komendantom miejskim i powiatowym Policji, aby, dokonując ewentualnej redukcji etatów w podległych jednostkach, kierowali się sprawiedliwym rozłożeniem ciężaru tego przedsięwzięcia, przy uwzględnieniu występujących na danych obszarach zagrożeń.

Równocześnie warto nadmienić, iż na podstawie art. 13 ust. 4 ustawy o Policji istnieje możliwość zwiększenia stanów osobowych jednostek Policji w poszczególnych gminach czy powiatach. Niemniej wiąże się to z koniecznością pokrywania kosztów utrzymania dodatkowych etatów, funkcjonujących w obrębie danej jednostki Policji, przez radę gminy lub powiatu. Warunkiem ustawowym pozostaje zapewnienie utrzymania finansowania przez 5-letni okres na zasadach ustalonych w porozumieniu zawartym pomiędzy właściwym organem powiatu lub gminy a komendantem wojewódzkim Policji oraz zatwierdzonym przez komendanta głównego Policji.

Ponadto w świetle art. 13 ust. 4a ustawy o Policji rada powiatu lub rada gminy może przekazać, na warunkach określonych w porozumieniu zawartym między zarządem powiatu lub wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta) a właściwym komendantem powiatowym (miejskim) Policji, środki finansowe stanowiące dochody własne powiatu lub gminy dla Policji z przeznaczeniem na: rekompensatę pieniężną za czas służby przekraczający normę określoną w art. 33 ust. 2 ustawy o Policji lub nagrodę za osiągnięcia w służbie, dla policjantów właściwych miejscowo komend powiatowych (miejskich) i komisariatów, którzy realizują zadania z zakresu służby prewencyjnej. Skorzystanie z tej możliwości mogłoby wpłynąć bezpośrednio na liczbę policjantów pełniących służbę patrolowo-interwencyjną w rejonie gminy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Wiesława Andrzeja Szczepańskiego**

**w sprawie oddania przez PKP SA
nieruchomości do zamkniętych
funduszy inwestycyjnych (23910)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r., nr SPS-023-23910/11, interpelacją posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie oddania przez PKP SA nieruchomości do zamkniętych funduszy inwestycyjnych przedstawiam następujące informacje w rzeczowej sprawie.

W 2010 r. ogłoszono 658 przetargów na sprzedaż nieruchomości o łącznej wartości 507,7 mln zł, z których rozstrzygnięto 144 na kwotę 127,7 mln zł. Tak

duża aktywność spółki na rynku sprzedaży nieruchomości będzie kontynuowana w kolejnych latach. Zarząd spółki założył, że w bieżącym roku PKP SA ogłosi co najmniej 650 przetargów na sprzedaż nieruchomości o wartości co najmniej 600 mln zł. Prognozuje się, że wobec poprawiającej się sytuacji na rynku nieruchomości działania takie pozwolą PKP SA osiągnąć przychody ze sprzedaży komercyjnej nieruchomości na poziomie 192 mln zł.

Do dnia 31 lipca 2011 r. ogłoszono 350 przetargów na sprzedaż nieruchomości o łącznej wartości 249,98 mln zł, z tego 98 przetargów zakończyło się wyłonieniem nabywcy (skuteczność 28%), zaś dotychczasowy przychód ze sprzedaży komercyjnej nieruchomości wyniósł 54,38 mln zł (co stanowi nieco ponad 21% wartości przeznaczonej do sprzedaży). Przychody te stanowią jedno ze źródeł finansowania spłaty historycznego zadłużenia przedsiębiorstwa państwowego PKP o wartości 7,2 mld zł, którego sukcesorem jest PKP SA.

Odnosząc się do poruszanej w interpelacji kwestii przedłożenia Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, który w swej treści zawierałby przepisy umożliwiające wnoszenie do funduszy inwestycyjnych zamkniętych nieruchomości PKP SA, uprzejmie informuję, iż projekt założeń do ww. projektu ustawy został w 2010 r. przygotowany przez resort infrastruktury. Następnie na przełomie roku 2010 i 2011 poddano go uzgodnieniom wewnątrzresortowym oraz międzyresortowym.

Z początkiem 2011 r., zgodnie z wytycznymi Rady Ministrów, procedowanie nad projektami aktów prawnych ujętych w wykazie „Programu prac rządu na rok 2011” jako tzw. projekty bezterminowe, w którym to wykazie został ujęty ww. projekt, wymagało w odniesieniu do każdego z nich zgody prezesa Rady Ministrów.

Mając powyższe na względzie, w dniu 10 marca 2011 r. minister infrastruktury wystąpił do prezesa Rady Ministrów o wyrażenie zgody na dalsze procedowanie projektu założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, ale zgody nie otrzymał.

Przygotowany projekt będzie mógł być skierowany do prac Sejmu nowej kadencji.

Jak wynika z dotychczas stosowanej praktyki, przedmiotem organizowanych przetargów i sprzedaży są nieruchomości zbędne, nieprzynoszące przychodów (z uwagi na brak najemców lub dzierżawców) lub przynoszące przychody niepokrywające kosztów związanych z daną nieruchomością, w tym z tytułu podatków lokalnych i opłat. Sprzedaż takich nieruchomości odbywa się po cenie nie niższej niż wynikająca ze sporządzonej przez rzeczoznawcę majątkowego wyceny według wartości rynkowej. Kryzys na rynku nieruchomości spowodował, że kierowana przez PKP SA publiczna oferta sprzedaży nieruchomości (zgodna z ustawą o PKP, która nie daje innych możliwości

niż przetarg ofertowy lub licytacja) znajduje bardzo ograniczony odzew na rynku, o czym świadczy wskazany niski procent przetargów zakończonych pozytywnym rozstrzygnięciem. Duża liczba przetargów, mimo ogłoszeń, nie dochodzi w ogóle do skutku z uwagi na brak zainteresowanych. Obecnie, by pobudzić zainteresowanie potencjalnych nabywców nieruchomością, należy np. podjąć czynności związane z opracowaniem koncepcji jej zagospodarowania, przygotować do objęcia miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, co wymaga czasu i środków. Wnioski płynące z powyższych analiz i obserwacji rynku wymusiły poszukiwanie alternatywnego, wobec dotychczas stosowanego trybu sprzedaży, sposobu zwiększenia efektywności wykorzystania i zagospodarowania zbędnych aktywów nieruchomościowych, które nie znajdują nabywców, w kierunku wykorzystania dla realizacji tego celu struktury funduszu utworzonego, zgodnie z ustawą z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, przez wybrane towarzystwa funduszy inwestycyjnych. Działania te tym bardziej uzasadnia brak odpowiedniej ilości specjalistycznie przygotowanych do tego typu czynności, zasobów ludzkich w PKP SA.

W aspekcie obowiązujących przepisów oraz konieczności opłacenia certyfikatów inwestycyjnych należy podkreślić, że zgodnie z ustawą o funduszach inwestycyjnych certyfikaty inwestycyjne emitowane przez fundusz inwestycyjny zamknięty mogą być obejmowane w zamian za wpłaty:

- a) pieniężne, w walucie polskiej,
- b) w formie akcji spółek komandytowo-akcyjnych, akcyjnych lub udziałów spółek z ograniczoną odpowiedzialnością wskazanych w warunkach emisji certyfikatów inwestycyjnych i spełniających kryteria doboru lokat funduszu inwestycyjnego, określonych w statucie funduszu,
- c) w formie prawa własności lub współwłasności nieruchomości gruntowych w rozumieniu ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz własności lub współwłasności budynków i lokali stanowiących odrębne nieruchomości, spełniających kryteria doboru lokat funduszu inwestycyjnego, określonych w statucie funduszu,
- d) w formie prawa wieczystego użytkowania nieruchomości gruntowych, a w przypadku zabudowanych nieruchomości gruntowych łącznie z prawem własności posadowionych na takim gruncie nieruchomości budynkowych spełniających kryteria doboru lokat funduszu określonych w statucie funduszu.

W związku z obowiązującymi w tym zakresie przepisami wynikającymi z ustawy o komercjalizacji (...) PKP dokonanie wpłat w formach określonych w pkt c i d jest uniemożliwione.

Należy przy tym podkreślić, iż na chwilę obecną dedykowane PKP SA fundusze nie zostały utworzone, natomiast towarzystwa funduszy inwestycyjnych prowadzą czynności mające na celu uzyskanie zgody Komisji Nadzoru Finansowego na utworzenie FIZ.

W ocenie resortu infrastruktury wnoszenie nieruchomości przez PKP SA do funduszy inwestycyj-

nych zamkniętych powinno zostać poprzedzone dokonaniem stosownych zmian w przepisach ustawowych zgodnie z obowiązującym w RP systemem stanowienia prawa. Wprowadzone zmiany w ustawie o komercjalizacji (...) PKP zgodnie z zaproponowanym w 2010 r. przez ministra infrastruktury projektem spowodują, iż proces zagospodarowania nieruchomości PKP SA poprzez wnoszenie ich do FIZ będzie podlegał reżimowi ww. ustawy oraz prewencyjnemu nadzorowi ministra właściwego do spraw transportu nad tym procesem.

Odpowiadając na kolejne z zadanych pytań, w związku z przedstawionymi danymi na wstępie niniejszego pisma, nie można zgodzić się z tezą, iż PKP SA sama nie sprzedaje nieruchomości, lecz szuka form zastępczych. Sprzedaż majątku spółki odbywa się sukcesywnie i jest organizowana przez spółkę praktycznie od momentu wejścia w życie przepisów umożliwiających tę czynność, a także uregulowania praw do majątku będącego przedmiotem sprzedaży. Nieruchomości przewidziane do zagospodarowania w ramach funduszu inwestycyjnego zamkniętego były już wielokrotnie oferowane do sprzedaży w przetargu publicznym, lecz oferta ta nie spotkała się z zainteresowaniem rynku. Należy podkreślić, że znaczna część nieruchomości nie znajduje nabywcy od kilku lat, generując wyłącznie koszty z tytułu samego posiadania. Zbycie nieruchomości zbędnych jest podstawowym zadaniem realizowanym w ramach restrukturyzacji majątkowej byłego przedsiębiorstwa państwowego PKP.

W spółce PKP SA zatrudnienie na 31 grudnia 2010 r. wynosiło 2946 pracowników. Liczba wyselekcjonowanych wstępnie nieruchomości zlokalizowanych w różnych rejonach kraju, planowanych do zagospodarowania w ramach funduszy inwestycyjnych, nie może przełożyć się na zmniejszenie zatrudnienia, gdyż stanowią one tylko 0,25% ogólnej powierzchni nieruchomości PKP SA.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie wysokiej liczby odejść żołnierzy
do cywila (23912)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie wy-

sokiej liczby odejść żołnierzy do cywila (SPS-023-23912/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę poinformować, że liczba zwolnień w 2010 r. wyniosła 5478 żołnierzy zawodowych. W br. przewiduje się, że liczba zwolnień może być większa od planowanej na poziomie 3 tys., ale nie powinna przekroczyć 5,5 tys.

Nie są to jednak największe liczby zwolnień w historii Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, bowiem w przeszłości liczba zwolnień żołnierzy zawodowych była znacznie wyższa i osiągała ponad 14 tys. w 1990 r., ponad 6,5 tys. w 1996 i 1997 r. oraz ponad 8 tys. w 1998 i 2003 r.

Zwiększona liczba wypowiedzeń stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej dokonywana przez żołnierzy w 2010 i 2011 r. jest w głównej mierze reakcją na rozpowszechniane w mediach nieprawdziwe informacje dotyczące przewidywanych niekorzystnych zmian w przepisach emerytalnych.

W związku z taką sytuacją prezes Rady Ministrów już w dniu 25 czerwca 2010 r. zapewnił, w liście przekazanym do wiadomości każdego z pełniących wówczas służbę żołnierzy zawodowych, że warunki przechodzenia na emeryturę i związane z tym odprawy oraz wysokość świadczeń dla pełniących już służbę żołnierzy zawodowych nie ulegną zmianie.

Uwzględniając przytoczone wyżej stanowisko prezesa Rady Ministrów oraz wobec zwiększenia liczby wypowiedzeń składanych przez żołnierzy zawodowych w maju i czerwcu br. – w kontekście trwających prac nad wypracowaniem założeń nowego systemu emerytalnego służb mundurowych – w czerwcu br. przypominano żołnierzom zawodowym, że nowe zasady emerytalne będą dotyczyć osób wstępujących do służby po dniu wejścia w życie przepisów stosownej ustawy (ustaw). W tym zakresie należy m.in. wskazać wystąpienia ministra obrony narodowej w mediach oraz oświadczenia rzecznika prasowego ministra obrony narodowej, a także komunikat szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego z dnia 7 czerwca br.

Należy mieć na uwadze, że zwiększona liczba zwolnień żołnierzy zawodowych nie stanowi zagrożenia dla funkcjonowania armii, ponieważ z zawodowej służby wojskowej odchodzą głównie oficerowie i podoficerowie zawodowi, których stany na koniec maja br. są większe od docelowych, odpowiednio o 2900 oficerów i 1400 podoficerów. Sukcesywne zmniejszanie liczebności korpusów oficerów i podoficerów wpisuje się w realizowany proces przebudowy struktury wewnętrznej kadry zawodowej, tj. planowe zmniejszanie liczebności w tych korpusach kadry i zwiększanie w to miejsce liczebności w korpusie szeregowych zawodowych, przy jednoczesnym utrzymaniu stanu osobowego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na poziomie 100 tys.

Sytuacja ta stwarza również możliwość przyspieszenia procesu przebudowy struktury wewnętrznej oraz zmiany wzajemnych relacji korpusów kadry za-

wodowej i wcześniejsze osiągnięcie docelowej liczby żołnierzy zawodowych w poszczególnych korpusach kadry zawodowej.

Niezależnie od powyższego resort obrony narodowej podejmuje określone działania zmierzające do zatrzymania w służbie najbardziej doświadczonych specjalistów wojskowych. Należy do nich zaliczyć m.in. doskonalenie systemu finansowego motywowania żołnierzy zawodowych. W tym zakresie zmieniono zasady wypłacania dodatków do uposażenia zasadniczego przez:

- wprowadzenie niestalego dodatku specjalnego dla żołnierzy zawodowych będących członkami załóg statków powietrznych, wykonujących zadania o statusie HEAD;

- podwyższenie dodatku specjalnego dla żołnierzy dokonujących obsługi tych statków powietrznych;

- podwyższenia dodatku służbowego dla lekarzy pełniących służbę w wojskowych komisjach lekarskich;

- wprowadzenie dodatku służbowego dla kontrolerów ruchu lotniczego.

Ponadto, na mocy rozporządzenia ministra obrony narodowej z dnia 20 maja 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie należności pieniężnych żołnierzy zawodowych za przeniesienia, przesiedlenia i podróże służbowe (Dz. U. Nr 115, poz. 668) oraz rozporządzenia ministra obrony narodowej z dnia 18 maja 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie należności pieniężnych żołnierzy zawodowych pełniących służbę poza granicami państwa (Dz. U. Nr 110, poz. 647), regulujących zasady wypłacania innych należności pieniężnych dla żołnierzy, wprowadzono:

- podwyższenie kwoty „diety poligonowej” do wysokości 100% stawki diety, tj. 23 zł za każdą dobę ćwiczeń na poligonie (poprzednia stawka wynosiła 5,75 zł);

- przyznanie prawa do należności zagranicznej i dodatku wojennego żołnierzom zawodowym skierowanym do Polskiego Kontyngentu Wojskowego na tzw. krótkotrwałe pobyty; dotyczyć to będzie np. pilotów wykonujących loty do Afganistanu;

- przyznanie prawa do należności zagranicznej dla załóg okrętów Marynarki Wojennej skierowanych do wykonywania zadań w stałych zespołach morskich Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego;

- przyznanie należności zagranicznej w wysokości 25% stawki diety zagranicznej za każdy dzień pobytu poza granicami państwa; dotyczyć to będzie żołnierzy kierowanych i powracających z polskiego kontyngentu wojskowego, w tym zwłaszcza rannych i leczonych poza granicami kraju.

Wymienione wyżej działania mają zachęcać najbardziej doświadczonych specjalistów wojskowych do pozostawania w służbie, jednak wskazać należy, że zawodowa służba wojskowa ma charakter dobrowolny, zarówno jeżeli chodzi o wstąpienie do niej, jak i opuszczenie szeregow armii. Zatem decyzja o opusz-

czeniu szeregów armii jest suwerenną decyzją każdego żołnierza, a organy wojskowe nie mają instrumentów prawnych, by w nią ingerować.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**szefa Służby Cywilnej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie zatrudniania pracowników
w urzędach (23913)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej, znak: AS/I/223/11, odnośnie do zatrudniania pracowników w urzędach w kontekście uchwalonej w dniu 15 lipca 2011 r. na 96. posiedzeniu Sejmu RP ustawy o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Wspomniana powyżej ustawa stanowi inicjatywę Komisji Polityki Społecznej i Rodziny Sejmu RP.

Od początku prac nad tą ustawą nie przewidywano zmian, których celem byłoby ujednoczenie zasad naboru we wszystkich urzędach administracji publicznej.

Pierwotnym założeniem było zwiększenie zatrudnienia osób niepełnosprawnych zarówno w służbie cywilnej, jak i wśród pracowników samorządowych. Cel ten miał być osiągnięty w urzędach, w których wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych jest niższy niż 6%, poprzez stworzenie narzędzi umożliwiających przeprowadzanie naborów uwzględniających pierwszeństwo tych osób w zatrudnianiu.

W swoim stanowisku do wówczas jeszcze projektu ustawy (druk sejmowy nr 2772) rząd wyraził poparcie dla inicjatywy zwiększenia zatrudnienia osób niepełnosprawnych zarówno w służbie cywilnej, jak i wśród pracowników samorządowych, zauważając m.in., że cel projektodawców może nie zostać w pełni osiągnięty ze względu na pominięcie w projekcie pracowników urzędów państwowych. Dlatego rząd stwierdził, że zwiększenie zatrudnienia osób niepełnosprawnych powinno również nastąpić wśród pracowników urzędów państwowych, właśnie poprzez stworzenie narzędzi uwzględniających pierwszeństwo osób niepełnosprawnych w zatrudnianiu na stanowiskach pracy w urzędach podlegających przepisom ustawy o pracownikach urzędów państwowych.

Odpowiedzią na stanowisko rządu była autopoprawka do projektu ustawy (druk sejmowy nr 2772-A),

która zgodnie z sugestiami rządu rozszerzyła zakres przedmiotowy projektu ustawy o pracownikach urzędów państwowych, wprowadzając jednocześnie, wbrew intencjom rządu wyrażonym w stanowisku do projektu ustawy, otwarty i konkurencyjny nabór w urzędach podlegających przepisom ustawy o pracownikach urzędów państwowych. Kwestia rzeczywistych intencji rządu w tym zakresie została doprecyzowana w kolejnym jego stanowisku, tym razem do autopoprawki do projektu ustawy. W stanowisku tym wyraźnie podkreślono, że: wskazując na konieczność rozszerzenia proponowanych w komisyjnym projekcie zasad pierwszeństwa w naborze dla osób niepełnosprawnych na inne grupy zawodowe, w tym na pracowników urzędów państwowych, intencją było wyłącznie rozszerzenie stosowania tej zasady właśnie na pracowników urzędów państwowych. Jednocześnie w tym samym stanowisku zaproponowano aby: rozważyć wprowadzenie do ustawy o pracownikach urzędów państwowych regulacji, iż przy zatrudnianiu uwzględnia się pierwszeństwo osób niepełnosprawnych, które spełniają wymagania na dane stanowisko.

Wobec powyższego nie można się zgodzić z twierdzeniem, jakoby rząd wydał jednoznacznie negatywne stanowisko w zakresie wprowadzenia otwartego i konkurencyjnego naboru w urzędach podlegających przepisom ustawy o pracownikach urzędów państwowych, a tym samym nie chciał powstania ustawy, która określałaby jednolite zasady naboru dla każdego działu administracji publicznej. Przedmiotowa nowelizacja bowiem tej kwestii w ogóle nie dotyczyła.

W odniesieniu do pytania drugiego należy podkreślić, że w toku prac legislacyjnych nad projektem ustawy nie były również podnoszone kwestie zgodności z Konstytucją RP uregulowań, o których mowa w tym pytaniu.

Z poważaniem

Szef Służby Cywilnej
Sławomir Marek Brodziński

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie korzystania przez rząd
z Funduszu Rezerwy Demograficznej (23914)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23914/11, dotyczące interpelacji poseł Anny Sobeckiej w sprawie korzystania przez rząd

z Funduszu Rezerwy Demograficznej uprzejmie prosię o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W dniu 20 stycznia 2011 r. Sejm RP uchwalił ustawę budżetową na rok 2011 (Dz. U. Nr 29, poz. 150). Ustawa ta została podpisana przez prezydenta RP pana Bronisława Komorowskiego w dniu 1 lutego br. Po jej opublikowaniu ustawa weszła w życie i stała się źródłem powszechnie obowiązującego prawa. Z powyższego wynika, że adresaci tej ustawy, w szczególności rząd RP, są zobowiązani do jej stosowania.

Pozwalam sobie zwrócić uwagę pani poseł Anny Sobeckiej na fakt, że w załączniku nr 6 do ustawy „Plany finansowe państwowych funduszy celowych” w „Planie Funduszu Ubezpieczeń Społecznych” w ramach przychodów FUS ustawa zakłada m. in. wykorzystanie środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Rezerwy Demograficznej (FRD) – w kwocie 4,0 mld zł.

Bez wątplenia budżet roku 2011 jest budżetem trudnym. Jest to budżet, który kosztem wielu wyrzeczeń chroni polskie społeczeństwo, w tym emerytów i rencistów, przed skutkiem groźby ewentualnego przekroczenia kolejnych progów ostrożnościowych (relacji państwowego długu publicznego do PKB), co stanowiłoby poważne zagrożenie dla realizacji zobowiązań społecznych względem obywateli.

Odpowiadając na drugie pytanie pani poseł, należy zwrócić uwagę, że niekorzystne tendencje demograficzne kształtujące sytuację finansów ubezpieczeń społecznych były jedną z głównych przyczyn wprowadzenia reformy emerytalnej. Powodowane spadkiem liczby urodzeń i rosnącą oczekiwaną długością życia zjawisko starzenia się społeczeństw było i jest obserwowane tak w Polsce, jak i w większości krajów rozwiniętych. Zmiany w proporcjach pomiędzy osobami w wieku produkcyjnym i poprodukcyjnym dramatycznie zwiększały odsetek osób w wieku emerytalnym, co oznaczało przede wszystkim rosnące obciążenie osób pracujących kosztami utrzymania istniejących systemów socjalnych, w tym zwłaszcza systemów emerytalnych. Problem ten dodatkowo pogłębiało przechodzenie do wieku emerytalnego tzw. wyży demograficznych. Dla finansowanych metodą repartycyjną systemów ubezpieczeń emerytalnych fakty te stanowiły poważne wyzwanie.

Zagrożenie to dostrzeżono w Polsce w latach 90. ubiegłego stulecia, a jedną z zaproponowanych form przeciwdziałania negatywnym skutkom opisywanych zjawisk była rozpoczęta w 1999 r. reforma systemu ubezpieczenia emerytalnego. Jednym z jej celów było zmniejszenie, wynikającej ze zmiany struktury demograficznej, spodziewanej nierównowagi finansowej systemu emerytalnego.

Integralnym elementem reformy, który miał na celu zwiększenie poziomu bezpieczeństwa systemu ubezpieczeń społecznych, było powołanie w 1998 r., a następnie uruchomienie w 2002 r. Funduszu Rezerwy Demograficznej.

Głównym celem utworzenia funduszu, zgodnie z ustawą z dnia 13 października 1998 r. o systemie

ubezpieczeń społecznych, było zwiększenie bezpieczeństwa wypłacalności świadczeń z ubezpieczenia emerytalnego. Prognozy demograficzne przewidywały bowiem relatywny spadek liczby osób w wieku produkcyjnym w stosunku do liczby osób uprawnionych do świadczeń emerytalnych w następnych latach.

Przejawem systematycznego starzenia się społeczeństwa jest wzrastający udział ludności w wieku poprodukcyjnym (60+/65+) w populacji ogółem. Według danych Głównego Urzędu Statystycznego udział ludności w wieku poprodukcyjnym wzrósł z 15,4% w 2005 r. do 16,8% w 2010 r. Przyrost liczby osób w wieku poprodukcyjnym w latach 2010–2015 szacuje się na ponad 950 tys., co spowoduje wzrost udziału tej kategorii osób do 19,4% ogółem. W tym samym okresie liczba osób w wieku 18–59/64 zmniejszy się o ok. 850 tys. Według długookresowych prognoz demograficznych zjawisko to będzie narastać w latach następnych.

Rok 2010 był pierwszym rokiem, kiedy środki Funduszu Rezerwy Demograficznej zostały przekazane do Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Również w bieżącym roku nastąpi zasilenie FUS środkami FRD, zgodnie z przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 16 sierpnia 2011 r. rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie wykorzystania w 2011 r. środków Funduszu Rezerwy Demograficznej na uzupełnienie niedoboru funduszu emerytalnego wynikającego z przyczyn demograficznych. Należy przy tym zauważyć, że ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych od początku swojego obowiązywania przewidywała możliwość uruchomienia od 2009 r. środków FRD w celu zasilenia funduszu emerytalnego. Tym samym już w 2009 r. zakładano wystąpienie deficytu Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynikającego z przyczyn demograficznych.

W obecnej sytuacji finansowej Funduszu Ubezpieczeń Społecznych operacja przesunięcia części środków z FRD do FUS wydaje się korzystna również z punktu widzenia finansów publicznych. Spowoduje bowiem zmniejszenie potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, co pozytywnie wpływa na sytuację na rynku długu (obniżenie podaży skarbowych papierów wartościowych i możliwy niewielki wpływ na poziom rentowności).

Przekazane środki pozwolą sfinansować ujemny wynik FUS w 2011 r. oraz ewentualną spłatę zobowiązań FUS wobec banków komercyjnych i zmniejszyć saldo pożyczek z budżetu państwa do FUS, co przyczyni się do zmniejszenia państwowego długu publicznego w stosunku do wariantu nieprzekazania środków z FRD łącznie o ok. 4 mld zł poprzez zmniejszenie długu FUS i równocześnie zmniejszenie potrzeb pożyczkowych budżetu państwa i długu Skarbu Państwa.

Jednocześnie zmniejszeniu o 4 mld zł ulegną aktywa FRD. Niemniej jednak należy wskazać, że na koniec 2010 r. FRD dysponował środkami w wysokości 10,2 mld zł. Zgodnie z bieżącymi szacunkami stan FRD na koniec 2011 r. powinien wynieść 14,25 mld

zł, co oznacza, iż pomimo wykorzystania części środków FRD do zasilenia funduszu emerytalnego jego stan w ciągu 2011 r. wzrośnie o ok. 4 mld zł.

FRD lokuje swoje środki w celu osiągnięcia ich maksymalnego bezpieczeństwa i rentowności. W dużej mierze wielkość funduszu zależy od dwóch czynników: od sytuacji gospodarczej kraju oraz od kierunków polityki inwestycyjnej.

W 2010 r. zarządzanie portfelem FRD odbywało się aktywnie w części dłuższej portfela oraz w oparciu o model pasywnego inwestowania w części aktywnej portfela. Przyjęta strategia inwestowania środków FRD okazała się skuteczna, czego potwierdzeniem jest osiągnięcie w 2010 r.:

— stopy zwrotu z całości aktywów funduszu na poziomie 6,64%;

— stopy zwrotu z części akcyjnej wynoszącej 20,35%;

— stopy zwrotu z pozostałych aktywów wynoszącej 5,27%.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie z prognozami planu finansowego Funduszu Rezerwy Demograficznej, stan funduszu na koniec roku, przy założeniu, że od roku 2013 nie będą dokonywane przesunięcia środków z FRD do funduszu emerytalnego, przedstawia się następująco:

— w 2012 r. – 17,7 mld zł,

— w 2013 r. – 22,5 mld zł,

— w 2014 r. – 27,7 mld zł,

— w 2015 r. – 32 mld zł.

Pragnę dodatkowo zwrócić uwagę, że pierwotnie regulacje prawne pozwalały na bieżące zasilanie FRD z odpisu FUS jedynie do końca 2008 r. Z dniem 1 stycznia 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 14, poz. 75), która m.in. wprowadziła przedłużenie okresu odprowadzania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych składek na FRD po 2008 r. Wysokość części składki emerytalnej od 2009 r. zasilającej FRD utrzymana została na poziomie z 2008 r. i wynosi 0,35% podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne. Ponadto ustawą tą umożliwiono przekazywanie FRD 40% przychodów z prywatyzacji mienia Skarbu Państwa pomniejszych o kwoty odpisów na Fundusz Reprywatyzacji. Wprowadzone zmiany spowodowały stałe zasilanie FRD częścią składki emerytalnej oraz zagwarantowały funduszowi udział w przychodach z prywatyzacji mienia Skarbu Państwa, co pozwoliło na stworzenie lepszych gwarancji wypłaty przyszłych emerytur.

Jednocześnie nadmieniam, że gwarantem wypłaty emerytur jest budżet państwa, zgodnie bowiem z art. 2 ust. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wypłacalność świadczeń z ubezpieczeń społecznych gwarantowana jest przez państwo. Zapewnienie ciągłości wypłat świadczeń emerytalnych z FUS uwzględnia corocznie ustawa budżetowa, a działania te wynikają wprost z przepisu art. 62 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, iż bu-

dżet państwa jest gwarantem wypłaty świadczeń emerytalnych z FUS, a FRD nie może zaciągać kredytów i pożyczek.

Wykorzystanie środków FRD w celu zapewnienia pewności wypłaty świadczeń emerytalnych w 2011 r. jest wyrazem przeświadczenia, że interes dzisiejszych emerytów jest równie ważny, co świadczeniobiorców w roku 2035. Idąc bowiem tokiem rozumowania przedstawionym przez panią poseł, można by odnieść wrażenie, że pewne, zabezpieczone środkami z FRD mają być wypłaty emerytur za dwadzieścia lat, ale nie te wypłacane w dniu dzisiejszym. Na takie postawienie sprawy zgody ze strony rządu PO-PSL być nie może.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie ryzyka przeniesienia
kryzysu eurostrefy do Polski (23915)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-23915/11) przekazujące interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie ryzyka przeniesienia kryzysu eurostrefy do Polski uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Doświadczenia ostatniego kryzysu finansowego pokazały, że Polska gospodarka jest relatywnie odporna na skutki zewnętrznych wstrząsów. Jako jedyne państwo w UE i jedno z nielicznych w OECD, Polska odnotowała wzrost gospodarczy w 2009 r. (w wysokości 1,6%). W 2010 r. wzrost PKB w Polsce przyspieszył do 3,8%, a głównym czynnikiem wzrostu był popyt krajowy, w tym konsumpcja gospodarstw domowych i przyrost rzeczowych środków obrotowych. Przewiduje się, że w roku bieżącym realne tempo wzrostu gospodarczego w Polsce będzie jeszcze wyższe i wyniesie 4,0%.

Najlepszym sposobem zapewnienia trwałego i zrównoważonego wzrostu gospodarczego, a w konsekwencji ochrony gospodarki przed szokami zewnętrznymi, jest optymalna kombinacja prowadzonej polityki pieniężnej i fiskalnej (tzw. policy mix). Powinna ona w największym stopniu sprzyjać osiągnięciu równowagi wewnętrznej i zewnętrznej gospodarki.

W zakresie polityki fiskalnej obecnie najważniejszym wyzwaniem jest redukcja nadmiernego deficytu w sposób wiarygodny i trwały. Powyższy cel jest wpisany w szereg działań naprawczych i stabilizacyj-

nych związanych z prowadzoną w Polsce konsolidacją finansów publicznych. Wprowadzona w 2011 r. nowelizacja ustawy o finansach publicznych zawiera mechanizmy, które ograniczają wzrost wydatków sektora rządowego i samorządowego. Zmniejszenie relacji wydatków publicznych w stosunku do PKB oraz zmiana struktury tych wydatków będzie efektem m.in. działania wydatkowej reguły dyscyplinującej, odnoszącej się do wydatków dyskrecjonalnych i nowych wydatków prawnie zdeterminowanych (tzw. nowych sztywnych).

Realizacja zaplanowanej konsolidacji fiskalnej wzmocni wiarygodność i fundamenty polskiej gospodarki. Pozwoli również na uniknięcie ryzyka związanego z przekroczeniem przez dług publiczny drugiego progu ostrożnościowego (55% PKB).

Z kolei celem polityki pieniężnej jest utrzymanie stabilnego poziomu cen, przy jednoczesnym wspieraniu polityki gospodarczej rządu, o ile nie ogranicza to celu podstawowego.

Wiarygodny i konsekwentnie realizowany plan redukcji deficytu budżetowego pozwoli ograniczyć potrzeby pożyczkowe budżetu, będzie sprzyjać ograniczeniu rynkowej premii za ryzyko i stabilnemu finansowaniu zagranicznemu polskiej gospodarki. Z kolei realizowane obecnie zacieśnienie monetarne będzie służyć zakotwiczeniu oczekiwań inflacyjnych i powrotowi inflacji do celu w miarę wygasania wpływu szoków podaźowych.

Instrumentem wspierającym stabilizację polskiej gospodarki jest elastyczna linia kredytowa (FCL) udostępniona Polsce przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW). W 2009 r. odegrała ona istotną rolę z punktu widzenia zewnętrznej stabilności polskiej gospodarki, ochrony wartości polskiej waluty oraz wsparcia wiarygodności Polski na międzynarodowych rynkach finansowych. Instrument ten jest pomocny w szczególności w okresie kryzysu na światowych rynkach finansowych i zagrożenia stabilności finansów publicznych niektórych krajów Unii Europejskiej, w tym krajów ze strefy euro.

W okresie kryzysu możliwość skorzystania ze środków FCL pomogła Polsce utrzymać dostęp do finansowania rynkowego, sprzyjając obniżaniu premii za ryzyko na rynkach finansowych, co pozwoliło zmniejszyć koszty obsługi zadłużenia zagranicznego. Jednocześnie odegrała ważną rolę jako instrument sprzyjający stabilizowaniu wartości polskiej waluty, pełniąc rolę pozytywnego sygnalizatora dobrej kondycji naszej gospodarki. W rezultacie inwestorzy zagraniczni utrzymali swoje zainteresowanie lokowaniem funduszy w Polsce.

W grudniu 2010 r. elastyczna linia kredytowa udostępniona Polsce została przedłużona na okres kolejnych dwóch lat, a jednocześnie została zwiększona jej kwota do 30 mld USD.

Należy podkreślić, iż od początku roku do połowy sierpnia br. sfinansowane zostało już około 90% przewidzianych na 2011 r. potrzeb pożyczkowych budże-

tu państwa. W tym okresie popyt na obligacje skarbowe ponad 2-krotnie przekraczał sprzedaż.

Odnosząc się do wyników testu warunków skrajnych (tzw. stress-tests) uprzejmie informuję, że w dniu 15 lipca 2011 r. został opublikowany wynik europejskiego testu warunków skrajnych obejmującego 91 największych banków i grup bankowych, dysponujących 65% aktywów europejskiego sektora bankowego, którego celem była ocena odporności banków europejskich na niekorzystne warunki makroekonomiczne, w oparciu o możliwy, lecz mało prawdopodobny do spełnienia scenariusz szokowy.

Należy zwrócić uwagę na fakt, iż zastosowana w tym roku metodologia jest bardziej restrykcyjna niż w roku ubiegłym (obejmująca dynamikę PKB, stopę bezrobocia, inflację, stopy procentowe, kursy walutowe, zmianę cen nieruchomości). W szczególności bardziej restrykcyjna jest definicja kapitałów oraz kryterium przejścia stress testu w wysokości 5% Core Tier 1 (w 2010 r. kryterium stanowiło współczynnik Core Tier 1 na poziomie 6%). W scenariuszu testu uwzględniono również znaczną redukcję obligacji skarbowych niektórych państw członkowskich, w szczególności Grecji.

Wyniki europejskich stress testów wskazały, że spośród wszystkich badanych banków 8 banków posiadałoby w warunkach stresu współczynnik Core Tier 1 na poziomie niższym niż 5%, natomiast współczynnik wypłacalności 16 banków kształtował się na poziomie 5–6%. Należy jednak podkreślić, że z punktu widzenia postawionych kryteriów ta ostatnia grupa banków przeszła test warunków skrajnych.

Pośród polskich banków w teście warunków skrajnych uczestniczył w sposób bezpośredni bank Powszechna Kasa Oszczędności Bank Polski SA (PKO BP), którego siła kapitałowa oraz odporność na szoki makroekonomiczne została oceniona bardzo wysoko. Poziom współczynnika Core Tier 1 dla PKO Bank Polski wyniósł 12,2% wobec wymaganego przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EBA) minimalnego poziomu w wysokości Core Tier 1 równego 5%.

Krajowe banki komercyjne, będące częścią europejskich grup bankowych objętych testem, oraz oddziały instytucji kredytowych, zostały w sposób pośredni uwzględnione w teście, który został przeprowadzony na bazie skonsolidowanej. Z tego względu Urząd Komisji Nadzoru Finansowego wykonał testy warunków skrajnych krajowych spółek zależnych, będących częścią europejskich grup bankowych, oparte na założeniach makroekonomiczno-finansowych przyjętych przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EBA) w ramach testu europejskiego. Wyniki testów warunków skrajnych, przeprowadzonych przez UKNF potwierdzają wysoką odporność sektora bankowego w Polsce na niekorzystne zjawiska gospodarcze i finansowe.

Wysoką odporność krajowego systemu bankowego na niekorzystne wydarzenia makroekonomiczne potwierdzają również wyniki stress testu opublikowane przez NBP w „Raportie o stabilności systemu finan-

sowego. Lipiec 2011 r.”. Test warunków skrajnych NBP opiera się na bardzo mało prawdopodobnym scenariuszu, który zakłada m.in. spadek PKB w 2012 r. o 0,8% i wzrost rentowności polskich obligacji skarbowych o 3 punkty procentowe. Raport NBP pokazał, iż nawet w warunkach tak skrajnego szoku większość banków utrzymałaby współczynniki wypłacalności powyżej minimum regulacyjnego.

Należy zaznaczyć, że Polski sektor bankowy systematycznie poprawia wyniki finansowe, wzmacnia bazę kapitałową przez wzrost funduszy własnych oraz zmniejsza ekspozycję na ryzyko kredytowe. Współczynnik wypłacalności dla funduszy typu Core Tier 1 polskiego sektora bankowego sięga 12,5% wobec 10% na koniec 2008 r., tj. powyżej 5% przyjętych na potrzeby europejskich stress testów.

Ponadto należy wskazać, że sytuacja banków krajowych w zakresie finansowania jest stabilna – większość banków finansuje się środkami pozyskanymi na rynku krajowym, od gospodarstw domowych i przedsiębiorstw (średnia w sektorze bankowym relacja udzielonych kredytów do depozytów wynosi 113%). Należy jednocześnie podkreślić, że część banków, przede wszystkim oddziały instytucji kredytowych z UE oraz niektóre mniejsze instytucje, finansuje swoją działalność przy dużym wykorzystaniu środków pozyskanych od zagranicznych podmiotów dominujących. Udział tych banków w aktywach całego sektora bankowego wynosi około 15%.

Odporność krajowego sektora bankowego na zaburzenia występujące obecnie na światowych rynkach finansowych jest wysoka ze względu na minimalne zaangażowanie polskiego sektora w aktywa finansowe strefy euro, umiarkowany poziom zadłużenia publicznego oraz konserwatywny model bankowości uniwersalnej dominujący w polskim sektorze bankowym.

Ponadto należy wskazać, że przyspieszenie tempa wzrostu gospodarczego w Polsce wpłynęło również na poprawę sytuacji banków. W I kwartale 2011 r. sektor bankowy osiągnął 3,8 mld zł zysku netto, co oznaczało wzrost o około 52% w porównaniu z analogicznym okresem poprzedniego roku. Zdolność banków krajowych do absorbowania strat jest wysoka i zwiększyła się w ostatnim roku dzięki podniesieniu kapitałów przez banki (o ponad 9 mld zł w okresie od maja 2010 r. do maja 2011 r.). Kapitały banków krajowych są bardzo dobrej jakości – ponad 90% stanowią kapitały podstawowe, jednocześnie od wybuchu kryzysu na globalnych rynkach finansowych żaden bank w Polsce nie znalazł się w sytuacji, która wymagałaby dokapitalizowania ze środków publicznych.

Rynkowa ocena polskich banków i ich spółek matek z raportu o stabilności systemu finansowego Narodowego Banku Polskiego (lipiec 2011) wskazuje, że agencje ratingowe nie zmieniły ocen większości polskich banków, a inwestorzy pozytywnie oceniają bieżącą sytuację polskich banków oraz ich przyszłe wyniki. Należy wskazać, że w przypadku części polskich

banków ich wysokie ratingi depozytowe długoterminowe są wspierane przez duże prawdopodobieństwo pomocy ze strony spółek matek lub Skarbu Państwa, w przypadku wystąpienia ewentualnych problemów z wypełnieniem zobowiązań finansowych. Wysoki poziom ratingów depozytowych niektórych spółek matek wynika z wysokiego prawdopodobieństwa pomocy ze strony Skarbu Państwa krajów pochodzenia tych spółek matek, w sytuacji ewentualnego zagrożenia niewypłacalnością spółek matek. Ryzyko dla sytuacji płynnościowej krajowych banków wynikające z wycofania finansowania ze strony podmiotów dominujących dotknęłoby jedynie te polskie banki, które nie utrzymują adekwatnych portfeli płynnych aktywów. Należy jednak wskazać, że średni współczynnik wypłacalności w krajowym sektorze bankowym wyniósł na koniec maja 2011 r. 13,8%, znacznie przewyższając regulacyjne minimum wynoszące 8%. Ponadto należy zauważyć, że skłonność banków zagranicznych do finansowania podmiotów zależnych zależy nie tylko od ich własnej pozycji płynnościowej, ale także od poziomu zysków generowanych przez spółki córki. Wysoka dochodowość polskich filii i potencjał rozwoju krajowego rynku bankowego obniżyły ryzyko wycofania się zagranicznych banków dominujących z Polski.

Hipotetyczny upadek zagranicznych podmiotów dominujących nie spowoduje upadku wtórnego żadnego banku krajowego. Należy zaznaczyć, że łączne należności polskich banków od zagranicznych banków matek wynoszą około 7 mld zł, a zobowiązania około 105 mld zł, co oznacza, że polskie banki są biorcami netto płynności od swoich podmiotów dominujących. Należy też podkreślić, że nawet przy zniesieniu założenia o netowaniu należności i zobowiązań pomiędzy kontrahentami brak spłaty należności od zagranicznych podmiotów dominujących nie skutkowałaby upadkiem polskich spółek córek.

Należy jednocześnie wskazać, że zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynku finansowego w Polsce, jego stabilności, bezpieczeństwa oraz przejrzystości, zaufania do rynku finansowego, a także zapewnienie ochrony interesów uczestników rynku jest celem Komisji Nadzoru Finansowego, która sprawuje nadzór nad rynkiem finansowym oraz podejmuje działania służące jego prawidłowemu funkcjonowaniu, biorąc pod uwagę zarówno uwarunkowania mikro- jak i makroekonomiczne.

Warunki bezpiecznego funkcjonowania sektora bankowego określają przepisy ustawy z dnia 29 września 1997 r. Prawo bankowe. Banki zobowiązane są do przestrzegania określonych w tej ustawie norm ostrożnościowych. Szczegółowe zasady wyliczania przez banki określonych wskaźników regulują uchwały Komisji Nadzoru Finansowego. W kontekście pytania pani poseł jednym z ważniejszych obszarów pozostających w sferze zainteresowań Komisji Nadzoru Finansowego jest ryzyko płynności banków. Uchwała z dnia 17 grudnia 2008 r. Komisji Nadzoru Finansowego w sprawie ustalenia wiążących banki

norm płynności (Dz. Urz. KNF Nr 8, poz. 40) określa zasady i sposoby zarządzania płynnością płatniczą. Przepisy uchwały stosuje się do banków krajowych oraz oddziałów instytucji kredytowych. Zgodnie z przepisami uchwały bank i oddział instytucji kredytowej zobowiązany jest do zarządzania ryzykiem płynności w sposób zapewniający utrzymanie płynności zgodnie z art. 8 ustawy Prawo bankowe. Dla umożliwienia przeprowadzenia przez Komisję Nadzoru Finansowego oceny skuteczności zarządzania ryzykiem płynności, w uchwale ustalono nadzorcze miary płynności krótkoterminowej oraz płynności długoterminowej.

Nadzór finansowy monitoruje przestrzeganie norm bankowych szczególnie w zakresie zarządzania ryzykiem płynności oraz podejmuje adekwatne działania nadzorcze wobec podmiotów, w przypadku których stwierdza się niewłaściwe zarządzanie ryzykiem.

Należy ponadto wskazać na przepis art. 129 ust. 3 ustawy Prawo bankowe, zgodnie z którym przeznaczenie do podziału między akcjonariuszy kwoty przekraczającej zysk za ostatni rok obrotowy, pomniejszony o niepokryte straty, akcje własne oraz o kwoty, które nie mogą być przeznaczone na wypłatę dywidendy, wymaga zgody Komisji Nadzoru Finansowego. Przepis ten umożliwia Komisji Nadzoru Finansowego monitorowanie i nadzór nad wypływem z banku środków, które naruszałyby jego stabilność kapitałową i płynnościową.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie nagród pieniężnych dla dyrektorów
oddziałów wojewódzkich NFZ (23921)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 4 sierpnia 2011 r. (SPS-023-23921/11), przy którym przesłano interpelację poseł na Sejm RP pani Anny Sobeckiej, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

1. Nie jest prawdą twierdzenie, że prezes Narodowego Funduszu Zdrowia ogranicza środki na leczenie w celu wygenerowania zysków do podziału w koleżeńskim gronie. Od 1 września 2011 r. NFZ zwiększy współczynniki korygujące stawkę kapitałową w podstawowej opiece zdrowotnej dla grup pacjentów najczęściej korzystających ze świadczeń opieki zdrowotnej, tj. dzieci do 6. roku życia oraz osób powyżej 65. roku życia. Skutki finansowe tej decyzji oznaczające

zwiększenie nakładów na świadczenia zdrowotne wyniosą w okresie 1 września 2011 r. – 31 grudnia 2011 r. ok. 62 mln zł, w roku 2012 natomiast ok. 186 mln zł.

2. W dniach 8 października 2010 r. – 22 października 2010 r. z polecenia i upoważnienia ministra zdrowia przeprowadzona została kontrola w Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia w Warszawie, której zakresem objęto działalność Narodowego Funduszu Zdrowia w zakresie przyznanych lub wypłaconych w 2010 r. dyrektorom oddziałów wojewódzkich NFZ innych niż wynagrodzenie zasadnicze świadczeń wynikających ze stosunku pracy. Okres objęty kontrolą obejmował działalność Narodowego Funduszu Zdrowia od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 22 października 2010 r.

W wyniku przeprowadzonej kontroli ustalono, co następuje:

a) w Narodowym Funduszu Zdrowia nie obowiązują akty prawa wewnętrznego regulujące zasady przyznawania innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy (takich jak nagrody czy premie) dyrektorom OW NFZ;

b) w okresie objętym kontrolą w NFZ nie wypłacono dyrektorom OW NFZ premii ani odpraw;

c) średnia wysokość przyznanej przez prezesa NFZ nagrody dla dyrektora OW NFZ wyniosła w okresie objętym kontrolą 12 201,00 zł; łączna kwota przeznaczona na nagrody dla dyrektorów OW NFZ w okresie objętym kontrolą wyniosła 158 620,00 zł;

d) w styczniu 2010 r. prezes NFZ przyznał wszystkim dyrektorom OW NFZ z wyjątkiem dyrektorów oddziałów: lubelskiego, małopolskiego, opolskiego i podkarpackiego nagrody, które uzasadnił następująco: „za sprawne przeprowadzenie procesu kontraktowania świadczeń zdrowotnych na rok 2010 na terenie kierowanego przez panią/pana oddziału wojewódzkiego”; ponadto w marcu 2010 r. prezes NFZ przyznał nagrodę dyrektor Mazowieckiego OW NFZ, którą uzasadnił następująco: „za osiągnięcie dodatniego wyniku finansowego za 2009 r. w kierowanym przez panią oddziale wojewódzkim NFZ”.

W wyniku przeprowadzonej kontroli minister zdrowia wystosował do prezesa NFZ wystąpienie pokontrolne, w którym polecił opracowanie procedury wewnętrznej zapewniającej ustalenie jednolitych i zbiektywizowanych kryteriów przyznawania nagród dyrektorom OW NFZ wraz z ustaleniem ich maksymalnej rocznej wysokości. W wystąpieniu pokontrolnym minister zdrowia wskazał następujące minimalne warunki niezbędne, po spełnieniu których dyrektorowi OW NFZ może zostać przyznana nagroda: przestrzeganie dyscypliny finansów publicznych, przestrzeganie praw pracowniczych oraz wymagania odnośnie do kontroli zarządczej (określone przez ministra finansów) w OW NFZ.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie nieobecności
ministra obrony narodowej
na pogrzebie podporucznika
Aleksiego Kowalika (23922)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie nieobecności ministra obrony narodowej na pogrzebie ppor. Aleksiego Kowalika (SPS-023-23922/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Resort obrony narodowej przywiązuje wielką wagę do upowszechniania wiedzy i upamiętniania osiągnięć polskiego oręża, w tym indywidualnych dokonań polskich żołnierzy. Dochowywanie o nich pamięci traktowane jest jako jeden z najważniejszych przejawów oddawania szacunku bohaterom walk o wolną Polskę i tym samym wychowywania społeczeństwa w duchu poczucia honoru oraz miłości do ojczyzny.

Obrona Westerplatte i jej uczestnicy zajmują szczególne miejsce w historii naszego kraju oraz polskiej armii, dlatego w resorcie obrony narodowej z głębokim smutkiem przyjmowane są wiadomości o odchodzeniu od nas kolejnych bohaterów tamtych wydarzeń, w tym śp. ppor. Aleksiego Kowalika.

Wojsko Polskie uczestniczyło w ostatniej ziemskiej drodze Westerplatczyka. Został on pożegnany w honorowej asyście kompanii reprezentacyjnej z poczem sztandarowym i żołnierzami niosącymi odznaczenia, z 1. Pułku Specjalnego Komandosów w Lublińcu.

Ponadto pragnę poinformować, że równolegle do odbywających się uroczystości pogrzebowych śp. ppor. Aleksiego Kowalika obradowała Rada Ministrów, co uniemożliwiło osobisty udział ministra obrony narodowej w ostatnim pożegnaniu zmarłego.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie incydentu
z udziałem samolotu Jak-40 (23923)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie incydentu z udziałem samolotu Jak-40 (SPS-023-23923/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Aktualnie na stanie 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego znajdują się cztery samoloty typu Jak-40. Zgodnie z decyzją nr Z-78 Org./P1 ministra obrony narodowej z dnia 5 sierpnia br. w sprawie zmian organizacyjnych w Siłach Powietrznych 36. Specjalny Pułk Lotnictwa Transportowego zostanie rozformowany, a samoloty Jak-40 zostaną przekazane do Agencji Mienia Wojskowego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Obrony Narodowej nie planuje eksploatacji samolotów Jak-40 w Siłach Powietrznych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie skarg firm realizujących
inwestycje drogowe (23924)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej przekazaną przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r. (sygnatura: SPS-023-23924/11), dotyczącą skarg firm realizujących inwestycje drogowe na Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad, uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że zadaniem resortu infrastruktury jest realizacja zatwierdzonego przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, na którego realizację zostały przeznaczone środki finansowe w wysokości 82,8 mld zł.

Realizacja tak ogromnego zakresu rzeczowego programu wymaga od zamawiającego i wykonawców realizacji robót zgodnie z warunkami podpisanych kontraktów. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, jako inwestor, reprezentuje w tych umowach interes strony publicznej i dlatego prowadzi stały monitoring nad realizacją wszystkich umów związanych z budową lub przebudową dróg krajowych, w tym priorytetowych autostrad i dróg ekspresowych. Uczestnicy procesu inwestycyjnego, zarówno po stronie inwestora, jak i wykonawców doskonale zdają sobie sprawę z celu, jaki został nałożony na realizację zadań drogowych.

Strona publiczna rozumie występowanie sytuacji, w których, z przyczyn niezależnych od inwestora lub wykonawców, m.in. ubiegłorocznej powodzi czy wystąpienia bardzo licznych i długotrwałych badań archeologicznych, może dochodzić do wydłużenia terminu realizacji poszczególnych umów. W takich uzasadnionych przypadkach wykonawcy składają do Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad roszczenia o wydłużenie czasu trwania kontraktu i ewentualnie dodatkową zapłatę z tego tytułu. Zasadność takich roszczeń jest każdorazowo analizowana przez firmę sprawującą nadzór nad budową danego odcinka drogi, jak również przez inwestora, zgodnie z przyjętymi warunkami oraz obowiązującymi międzynarodowymi procedurami FIDIC (skrót fr. od Międzynarodowej Federacji Inżynierów i Konsultantów).

W kwestii egzekucji kar umownych, to przede wszystkim należy podkreślić, że ich realizacja odbywa się na podstawie podpisanych umów i zgodnie z obowiązującym wszystkie strony umów prawem. Kary są naliczane przez Inwestora w przypadkach, gdy z winy Wykonawcy kontrakt nie jest realizowany zgodnie z zawartą umową, w szczególności gdy budowa nie zostanie ukończona zgodnie z obowiązującymi warunkami.

Informuję również, że w dniu 25 lutego 2011 r. (Dz. U. Nr 87, poz. 484) wprowadzono do ustawy Prawo zamówień publicznych przepis pozwalający Inwestorowi wykluczyć na 3 lata z postępowań przetargowych realizowanych na podstawie Prawa zamówień publicznych firmy, które nierzetelnie wykonywały swoje obowiązki. Pozwoli to w przyszłości w jeszcze lepszy sposób chronić interes strony publicznej.

Podsumowując, chciałbym również zaznaczyć, że inwestycje na drogach krajowych są przeprowadzane zgodnie z zawartymi umowami, obowiązującym prawem oraz powszechnie obowiązującymi w tym zakresie technologiami i procedurami. Minister infrastruktury nie ma tym samym możliwości ingerowania w sposób kooperacji stron biorących udział w realizacji poszczególnych kontraktów, a zwłaszcza w ich prawa i obowiązki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie otwarcia zakładu dla pedofilów
w Szpitalu Psychiatrycznym w Choroszczy
(23926)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 4 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-023-23926/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie otwarcia zakładu dla pedofilów w Szpitalu Psychiatrycznym w Choroszczy, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W Komendzie Głównej Policji działa od 2007 r. centralny zespół do walki z handlem ludźmi, do którego głównych zadań należy m.in.:

- koordynacja i nadzór nad działalnością zespołów do walki z handlem ludźmi powołanych w komendach wojewódzkich Policji i Komendzie Stołecznej Policji w zakresie zwalczania przestępczości wykorzystywania seksualnego dzieci i pornografii dziecięcej oraz handlu ludźmi i narządami ludzkimi,

- prowadzenie działań prewencyjnych zmierzających do ograniczenia zjawisk handlu ludźmi i narządami ludzkimi, wykorzystywania seksualnego dzieci i pornografii dziecięcej (w tym udział w kampaniach medialnych, konferencjach i spotkaniach mających na celu przybliżenie przedmiotowej problematyki oraz uświadomienie skali zagrożeń),

- koordynacja oraz inicjowanie procesu szkolenia i doskonalenia zawodowego policjantów w zakresie zwalczania zjawiska handlu ludźmi oraz przestępczości wykorzystywania seksualnego dzieci i pornografii dziecięcej,

- udział w organizowaniu międzynarodowych operacji mających na celu zwalczanie przestępczości związanej z handlem ludźmi i narządami ludzkimi, wykorzystywaniem seksualnym i pornografią dziecięcą,

- organizacja współdziałania z podmiotami pozapolicyjnymi.

Analogiczne struktury, tj. wojewódzkie zespoły do walki z handlem ludźmi, pedofilią i pornografią dziecięcą, funkcjonują także w wydziałach kryminalnych komend wojewódzkich Policji i Komendy Stołecznej Policji. Do ich najważniejszych zadań należy:

- prowadzenie rozpoznania w zakresie zjawisk i zdarzeń dotyczących zagadnienia pedofilii i pornografii dziecięcej,

- prowadzenie postępowań przygotowawczych i spraw operacyjnych w przedmiotowym zakresie z wykorzystaniem funduszy operacyjnych,

- prowadzenie rozpoznania w środowisku internetowym – komunikatory, czaty, forum i listy dyskusyjne – oraz udział w krajowych i międzynarodowych operacjach związanych z pedofilią i pornografią dziecięcą.

Powołanie powyższych zespołów oraz przeszkolenie funkcjonariuszy jednostek niższego szczebla (komendy miejskie i powiatowe) pozwoliło na skoordynowanie i usystematyzowanie działań policyjnych na poziomie zarówno krajowym, jak i międzynarodowym, czego wymiernym efektem są np. ogólnokrajowe operacje wymierzone w proceder posiadania pornografii dziecięcej i jej rozpowszechniania w Internecie.

Należy przy tym zauważyć, iż do skutecznego zwalczania przestępczości pedofilskiej, zwłaszcza w jej internetowym wymiarze, niezbędne jest posiadanie stosownych narzędzi teleinformatycznych. Powszechny dostęp do Internetu, zarówno dorosłych, jak również dzieci i młodzieży, stwarza zagrożenie na dużą skalę w postaci możliwości prezentowania treści pornograficznych z udziałem osób małoletnich oraz działalności pedofilskiej. W związku z tym komórki Policji zajmujące się zwalczaniem przedmiotowego procederu są sukcesywnie wyposażane w sprzęt komputerowy potrzebny do efektywnej realizacji zadań w tym obszarze. Powyższe dotyczy w pierwszej kolejności przestępstw, w których sprawcy wykorzystują Internet lub inne technologie informatyczne służące do przekazywania informacji i kontaktu. Takie narzędzia, jak specjalistyczne oprogramowania komputerowe, anonimowe łącza internetowe, coraz pojemniejsze nośniki danych, jak również prowadzone na bieżąco szkolenia w zakresie nowych technologii wykorzystywanych w cyberprzestrzeni, pozwalają przeszkolonym funkcjonariuszom Policji na coraz skuteczniejsze zwalczanie zjawiska pedofilii.

Jednocześnie należy wskazać, że Policja nie dysponuje środkami finansowymi przeznaczonymi wyłącznie na prowadzenie działań zapobiegawczych ukierunkowanych na zapobieganie pedofilii. Wszelkie zadania profilaktyczne dotyczące zapobiegania przemocy seksualnej i wykorzystywania małoletnich w celach seksualnych realizowane są w ramach środków budżetowych przekazywanych na działalność ustawową Policji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie degradacji infrastruktury kolejowej
(23928)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie degrada-

cji infrastruktury kolejowej przekazuję poniższe informacje.

Przewóz osób w ramach kolejowego publicznego transportu zbiorowego wykonywany na trasie Gorlice – Kraków ma charakter przewozu wojewódzkiego. Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13) organizatorem publicznego transportu zbiorowego w wojewódzkich przewozach pasażerskich jest marszałek województwa. Zapewnienie prawidłowego funkcjonowania przewozów wojewódzkich na trasie Gorlice – Kraków należy do kompetencji marszałka województwa małopolskiego. Ministerstwo Infrastruktury nie ma wpływu na decyzje podejmowane przez samorządy województw w tym zakresie. Warto również wskazać, iż przewozy realizowane na zlecenie samorządu województwa małopolskiego są wykonywane przez spółkę Przewozy Regionalne, która nie należy do Grupy PKP, lecz jest własnością samorządów województw.

Ustawa o publicznym transporcie zbiorowym obowiązuje od 1 marca 2011 r. i umożliwia podejmowanie działań w zakresie organizacji publicznego transportu kolejowego również samorządom powiatowym i gminnym. Tym samym wprowadzone zmiany w obowiązującym prawie pozwalają na podejmowanie działań na rzecz poprawy dostępności transportowej Gorlic na różnym szczeblu, w zależności od oczekiwań danej społeczności.

Należy zaznaczyć, że stan infrastruktury kolejowej nie jest przeszkodą dla przywrócenia połączeń kolejowych Gorlic. Prowadzone obecnie remonty przyczynią się do skrócenia czasu przejazdu pociągów na trasie Stróże – Tarnów – Kraków. Poprawa konkurencyjności transportu kolejowego w stosunku do transportu drogowego może skłonić zainteresowane samorządy do ponownego rozważenia kwestii przywrócenia bezpośredniego połączenia kolejowego Gorlic z Krakowem.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Babinetza**

**w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 28
na odcinku Sanok – Krosno – Jasło
oraz budowy obwodnic: Sanoka, Rymanowa,
Krosna i Jasła (23930)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Babinetza przekazaną

przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r. (sygnatura SPS-023-23930/11) dotyczącą modernizacji drogi krajowej nr 28 na odcinku Sanok – Krosno – Jasło oraz budowy obwodnic Sanoka, Rymanowa, Krosna i Jasła, uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

Ministerstwo Infrastruktury dostrzega konieczność poprawy stanu wielu dróg krajowych, w tym także fragmentów przedmiotowych odcinków drogi krajowej nr 28. Z tego względu Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad opracowała plan działań dla sieci drogowej na lata 2011–2013. W planie tym ujęto zadania z zakresu remontów, rozbudów i przebudów dróg w oparciu o kryteria uwzględniające wyniki badań stanu nawierzchni, panujący na drodze ruch z uwzględnieniem udziału samochodów ciężarowych, wskaźnik wypadkowości, a także ocenę efektywności ekonomicznej. Powstały w ten sposób plan działań uwzględnia ponad 500 odcinków dróg krajowych. Przyjęte do analizy kryteria pozwalają na efektywne wykorzystanie ograniczonych środków finansowych i umożliwiają podejmowanie działań w pierwszej kolejności na tych odcinkach dróg, które wymagają najbardziej pilnej ingerencji.

Na drodze krajowej nr 28 na odcinku Sanok – Krosno – Jasło zostały ujęte następujące działania remontowe:

- rozbudowa DK 28 Zimna Woda – Szebnie na odc. 4,32 km,
- rozbudowa DK 28 w Jaśle na odc. 2,7 km,
- rozbudowa DK 28 Sanok – Bykowie na odc. 1,9 km,
- rozbudowa DK 28 Miejsce Piastowe – Iwonicz na odc. 5,01 km,
- rozbudowa DK 28 Zarszyn – Nowosielce na odc. 1,9 km,
- rozbudowa DK 28 Szebnie – Moderówka na odc. 3,1 km,
- rozbudowa DK 28 Tuchorz – Sanok na odc. 2,55 km,
- przebudowa DK 28 w Sanoku, ul. Krakowska/Rymanowska, odc. 2,43 km.

Powyższe zadania będą kierowane do realizacji niezwłocznie po zapewnieniu finansowania.

W ramach wspomnianego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” ujęto priorytetowe zadania drogowe w kraju. Zakres rzeczowy zawarty w programie został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa. Stąd zadania ujęte w programie zostały podzielone na trzy grupy i umieszczone w trzech załącznikach – 1, 1a i 2. W załączniku nr 1 umieszczono inwestycje, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Tworząc listę zadań do załącznika nr 1, w pierwszej kolejności uwzględniono zadania autostradowe, zadania współfinansowane ze środków UE w ramach perspektywy finansowej 2007–2013 oraz zadania będące w budowie. W załączniku nr 1a umieszczono zadania, których stan przygotowania pozwala na ich rozpoczęcie do 2013 r., a dokładna data rozpoczęcia prac jest uzależniona od zapewnienia dodatkowych środków finansowych. W załączniku nr 2 znalazły się zadania,

dla których w przeważającej części rozpoczęto prace przygotowawcze w ramach realizacji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, których zaawansowanie nie pozwoli jednak na rozpoczęcie robót budowlanych do 2013 r.

Zadania polegające na budowie obwodnic miast Sanok, Rymanów, Krosno i Jasło w ciągu drogi krajowej nr 28 nie zostały wpisane do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, ani nie były ujęte w poprzednim „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, nastąpi aktualizacja programu, m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w wieloletnich ramach finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015. Wysokość środków dostępnych na realizację programu będzie nie bez znaczenia dla terminu rozpoczęcia zadań inwestycyjnych na sieci dróg krajowych.

Podczas rozważania zakresu rzeczowego mogącego być przedmiotem aktualizacji programu kryteriami wyboru do realizacji nowych zadań obwodnicowych będą m.in. następujące czynniki wymienione w załączniku nr 3 do programu:

1. Średniobowy ruch pojazdów w ciągu drogi krajowej przewyższa średnią dla sieci dróg krajowych – zgodnie ze stanem obecnym i przewidywanym do 2020 r.
2. Lokalizacja w ciągu drogi krajowej klasy GP.
3. Zakres współfinansowania prac przygotowawczych oraz realizacji przez jednostkę samorządu terytorialnego.
4. Stan prac przygotowawczych.
5. Zapewnienie płynności ruchu w całym ciągu drogowym – stopień realizacji celu.
6. Zapewnienie obsługi specjalnych stref ekonomicznych.
7. Zadanie realizowane w ramach kontraktów terytorialnych zawieranych przez MRR.
8. Przygotowanie przez właściwy samorząd lokalny programu ochrony przed zabudową terenów przyległych do obwodnicy.

W przypadku uzyskania przez kilka zadań takiej samej oceny decydującym kryterium przesądającym o wyborze do realizacji danego zadania będzie zakres współfinansowania danego zadania przez odpowiednią jednostkę samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jacka Osucha**

**w sprawie nieprawidłowości przy
wprowadzaniu przez firmę Kapsch
elektronicznego systemu poboru opłat
drogowych, tj. montowania hałaśliwych
i niedostatecznie zabezpieczonych agregatów
prądowórczych zasilających bramownice
do poboru opłat w pobliżu zabudowań
mieszkalnych, oraz braku działań w tej sprawie
Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych
i Autostrad oraz inspektoratów środowiska,
na przykładzie DK nr 94
Sławków – Olkusz – Kraków (23933)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Osucha, przesłaną przy piśmie z dnia 9 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23933/11, dotyczącą elektronicznego systemu poboru opłat uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Ad 1., 2., 3. i 7. Zgodnie ze specyfikacją istotnych warunków zamówienia na krajowy system poboru opłat, obejmującą również wykonanie elektronicznego systemu poboru opłat (ETC), technicznym warunkowaniem zasilania bramownic systemu jest zasilanie poprzez przyłącze energetyczne. Dopuszczalne jest jednak, za zgodą Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA), użycie agregatów prądowórczych. Zamontowane agregaty powinny spełniać wymagania zawarte w przepisach rozporządzenia ministra środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. Nr 120, poz. 826). Podkreślam, że użycie agregatów prądowórczych do zasilania bramownic instalowanych w ramach ETC jest jedynie rozwiązaniem tymczasowym. Wykonawca systemu, konsorcjum Kapsch, zawiera z zakładami energetycznymi stosowne umowy w imieniu GDDKiA na podłączenie zasilania elektrycznego do bramownic i zobowiązany jest do podłączenia zasilania elektrycznego w terminie możliwie najkrótszym. Agregaty obsługują bramownice tylko w miejscach, gdzie wykonawca nie zapewnił dotychczas przyłącza energetycznego. Docelowo wszystkie bramownice zostaną podłączone do zasilania elektrycznego. Wszystkie koszty utrzymania pracy agregatów prądowórczych zasilających bramownice ponosi wykonawca systemu – konsorcjum Kapsch.

Uprzejmie przy tym informuję, że wykonawca systemu został wezwany do usunięcia nieprawidłowości w usytuowaniu i pracy agregatów prądowórczych, między innymi w rejonie drogi krajowej nr 94 – w rejonie miasta Krza i Olkusza. Aktualnie trwa wymiana agregatów prądowórczych na cichsze, które

nie powinny powodować dolegliwości dla okolicznych mieszkańców.

Ad 4. Resort infrastruktury nie posiada informacji odnośnie do nałożenia na wykonawcę systemu kar z tytułu nadmiernej emisji hałasu albo zainstalowania urządzeń w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Natomiast w dniu 12 lipca br. pismo do firmy Kapsch Telematic Services sp. z o.o. skierował małopolski wojewódzki inspektor ochrony środowiska z prośbą o podjęcie natychmiastowych działań mających na celu zmniejszenie emisji hałasu z agregatów prądowórczych, a tym samym dostosowanie pracy systemu poboru opłat do obowiązujących przepisów ochrony środowiska w zakresie ochrony przed hałasem.

Ad 5. Konsorcjum Kapsch wpłaciło dotychczas 2 mln zł z tytułu kar umownych za opóźnienie we wdrożeniu elektronicznego systemu poboru opłat.

Ad 6. ETC funkcjonuje w Polsce od dnia 3 lipca 2011 r. i działa prawidłowo. Jak już wyżej wspomniałem, wykonawca systemu zapłacił karę umowną za opóźnienia we wdrażaniu systemu.

Rozstawione do dnia dzisiejszego bramownice zapewniają funkcjonowanie systemu na wszystkich drogach wskazanych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433). Fakt, że część bramownic nie została jeszcze zainstalowana, nie wpływa na możliwość uruchomienia ETC na ww. odcinkach.

Należy pamiętać, że szczelność systemu i zabezpieczenie przychodów do Krajowego Funduszu Drogowego jest zapewniane nie tylko przez urządzenia stacjonarne (bramownice), ale również przez przeprowadzaną przez inspektorów transportu drogowego kontrolę mobilną przy użyciu specjalnie do tego przystosowanych pojazdów (jest ich 100). Funkcjonujący system kontroli prawidłowości uiszczania opłaty elektronicznej (kontrola stacjonarna i kontrola mobilna) oraz zapisy umowy o wykonanie systemu ETC w pełni zabezpieczają interes strony publicznej i poziom przychodów z opłat do KFD.

Ad 8. Uprzejmie informuję, że maksymalna kwota wynagrodzenia za wykonanie ETC, jaka może zostać przeznaczona dla konsorcjum Kapsch, wynosi 3 865 294 836 PLN brutto. Kwota ta dotyczy całego okresu trwania umowy, tj. do połowy roku 2018, i pochodzi z Krajowego Funduszu Drogowego. Należy podkreślić, że faktycznie wypłacana kwota wynagrodzenia będzie uzależniona od wielkości sieci objętej opłatą elektroniczną.

Ad 9. Za wdrożenie ETC odpowiada resort infrastruktury oraz podległy mu generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Waldemara Andzela
i Stanisława Szweda**

**w sprawie przyznania dodatkowych środków
finansowych z przeznaczeniem na podwyżki
wynagrodzeń dla pracowników administracji
i obsługi szkół artystycznych (23935)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej przy piśmie z dnia 4 sierpnia br. (znak: SPS-023-23935/11) interpelacji pana posła Waldemara Andzela oraz pana posła Stanisława Szweda w sprawie przyznania dodatkowych środków finansowych z przeznaczeniem na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, pragnę uprzejmie przekazać, co następuje.

W związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu jesteśmy zobowiązani do podjęcia działań, w wyniku których deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zostanie w sposób wiarygodny i trwały zmniejszony do poziomu nieprzekraczającego wartości referencyjnej 3% PKB do roku 2012. W związku z podejmowanymi przez rząd działaniami w tym zakresie przyjęto, że wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej pozostaną na tym samym poziomie.

W ustawie budżetowej na rok 2011 uchwalono średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w wysokości 100%. Oznacza to, że w roku obecnym nie przewiduje się co do zasady wzrostu funduszu wynagrodzeń dla tej grupy pracowniczej. Jakikolwiek odstępstwa są wynikiem przyjętych o wiele wcześniej deklaracji i zobowiązań.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, 1255, z późn. zm.) pracownicy zatrudnieni w administracji i obsłudze szkół artystycznych zaliczani są do grupy pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania. Dlatego też przyjmowane do ustawy budżetowej założenia w zakresie wynagrodzeń w sferze budżetowej, określają co do zasady podejście do kształtowania wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, stanowiących jak wyżej wskazano, element tej sfery. Limity kwot na wynagrodzenia dla poszczególnych części państwowej sfery budżetowej określone zostały w załączniku do ustawy budżetowej na 2011 r.

Dysponenci części budżetowych zgodnie z art. 171 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych mogą dokonywać przeniesień środków pomiędzy działami i paragrafami w ramach części i działu z zastrzeżeniem, że nie mogą zostać zwiększone planowane wydatki na uposażenia i wynagrodzenia.

Przedstawiając powyższe, pomimo zrozumienia dla postulatu podnoszonego przez panów posłów, pragnę uprzejmie poinformować, że nie jest możliwe przyznanie przez ministra finansów dodatkowych środków finansowych na podwyżki płac dla pracowników administracji i obsługi w szkołach artystycznych.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż prace nad projektem przyszłorocznego budżetu nie zostały zakończone i ostateczne decyzje co do jego kształtu nie zostały jeszcze podjęte.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Artura Górskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie wsparcia przez polski rząd
Szkoły Średniej im. św. Urszuli Ledóchowskiej
w Czarnym Borze na Wileńszczyźnie (23936)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi z upoważnienia prezesa Rady Ministrów dla ministra spraw zagranicznych na interpelację pana posła Artura Górskiego (pismo nr SPS-023-23936/11 z dnia 4 sierpnia br.) w sprawie wsparcia przez polski rząd Szkoły Średniej im. Św. Urszuli Ledóchowskiej w Czarnym Borze uprzejmie informuję.

Rząd RP, a w szczególności Ministerstwo Spraw Zagranicznych, ze szczególną uwagą odnosi się do problemów szkolnictwa polskiego na Litwie, jako jednego z najważniejszych elementów, wpływających na sytuację polskiej mniejszości narodowej w tym kraju. Zapewnienie realizacji praw polskiej mniejszości stanowi zaś jeden z najważniejszych składników polityki polskich władz w polsko-litewskich stosunkach dwustronnych.

Szkoła Średnia im. Św. Urszuli Ledóchowskiej w Czarnym Borze, tak jak wszystkie placówki edukacyjne w rejonie wileńskim z polskim językiem nauczania, funkcjonuje w litewskim państwowym systemie oświatowym. Organem założycielskim i nadzorującym funkcjonowanie szkoły jest administracja samorządu rejonu wileńskiego. Warto w tym miejscu przypomnieć, że od kilkunastu lat we władzach tego samorządu zasiadają przedstawiciele Akcji Wyborczej Polaków na Litwie, którzy w kolejnych wyborach samorządowych uzyskiwali zdecydowaną większość mandatów w radzie samorządu (aktualnie posiadają

19 miejsc w 27-osobowej radzie). Według informacji Lilii Andruszkiewicz, kierownik wydziału oświaty samorządu, w maju bieżącego roku, decyzją dyrektora administracji, szkole zostały przyznane środki finansowe w wysokości 12 000 LTL, zgodnie z kosztorysem przedłożonym przez dyrektora szkoły, na przystosowanie pomieszczeń placówki do założenia dodatkowych grup przedszkolnych (dla dzieci w wieku od 3 do 6 lat). Powyższa kwota miała zostać przeznaczona m.in. na zakup łóżeczek z materacami, szafek, regałów i innego niezbędnego wyposażenia.

Polskie szkoły na Wileńszczyźnie od wielu lat korzystają z wszechstronnej pomocy finansowej z budżetu państwa polskiego. Senat RP, jako opiekun Polonii i Polaków za granicą, corocznie za pośrednictwem polskich organizacji pozarządowych przekazuje wielomilionowe kwoty dotacji m.in. na remonty i doposażenie polskich szkół za granicą. Znaczna część tych środków systematycznie trafia do kolejnych placówek edukacyjnych w rejonie wileńskim. W 2011 r. ze środków senackich remontowane będą szkoły w Mejszagole i Rudominie oraz dokończony remont w szkole w Niemenczynie. O wyborze konkretnych placówek decyduje samorząd rejonu, współfinansujący inwestycję ze strony litewskiej.

Polskie szkoły na Wileńszczyźnie korzystają również ze środków Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP, które są przekazywane do dyspozycji urzędowi konsularnym w ramach funduszy polonijnych. Znaczna ich część przeznaczona jest na dofinansowanie potrzeb szkolnictwa polskiego za granicą m.in. na zakup podręczników, pomocy naukowych i dydaktycznych, niezbędnego wyposażenia.

Kierownik wydziału oświaty samorządu rejonu wileńskiego jest zaskoczona, że pomimo przyznanych przez samorząd środków na wnioskowany cel i powszechnej wiedzy w polskim środowisku edukacyjnym na Litwie o istniejących możliwościach ubiegania się o dofinansowanie, przedstawiciele szkoły zwrócili się o pomoc bezpośrednio do grupy posłów Sejmu RP. Tym bardziej, że szkoła nie sygnalizowała, iż przyznane środki nie będą wystarczające.

Rząd RP w dalszym ciągu konsekwentnie zamierza wspierać polskie szkolnictwo na Litwie, w tym również w wymiarze finansowym na dotychczas ugruntowanych zasadach. Inicjatywa Szkoły Średniej im. Św. Urszuli Ledóchowskiej w Czarnym Borze rozszerzenia swojej działalności o utworzenie dodatkowych grup przedszkolnych jak najbardziej zasługuje na wsparcie, gdyż daje możliwość rozpoczęcia nauki w języku polskim szerszemu gronu polskich dzieci. Ze względu na udzielone już dofinansowanie z puli samorządu rejonu wileńskiego sprawa dotacji dla tej placówki stała się bezprzedmiotowa.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej

w sprawie utraty przez Polskę
milionu obywateli (23937)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 25 lipca 2011 r. w sprawie utraty przez Polskę miliona obywateli oraz zachęcania młodych osób do pozostania w kraju, uprzejmie informuję, że osoby młode stanowią jedną z grup, która szczególnie odczuwa skutki kryzysu finansowego i gospodarczego na rynku pracy. Wysoki poziom bezrobocia ludzi młodych stanowi niewątpliwie jeden z najważniejszych problemów polskiego rynku pracy. Rząd intensyfikuje zatem działania, których celem jest ułatwienie młodym ludziom zaistnienia na dynamicznie zmieniającym się rynku pracy.

W końcu I kwartału 2011 r. zarejestrowanych było 469,3 tys. bezrobotnych do 25. roku życia, co stanowiło nieco ponad 1/5 (22,0%) ogólnej liczby bezrobotnych w kraju. W porównaniu do stanu z końca I kwartału 2010 r. w omawianej subpopulacji odnotowano wzrost o 17,5 tys. osób, tj. o 3,9%. Istotny wpływ na strukturę bezrobocia młodych mają zachodzące zmiany demograficzne oraz wzrost możliwości i zainteresowania podejmowaniem dalszej nauki. Alternatywą dla bezrobotnej młodzieży jest podnoszenie swoich kwalifikacji zawodowych. Sprzyja temu dynamiczny rozwój szkolnictwa. W roku akademickim 2009/2010 w 461 szkołach wyższych kształciło się 1900 tys. osób. Współczynnik skolaryzacji brutto¹⁾ wzrósł z 12,9 w roku akademickim 1990/1991 do 53,7 w roku akademickim 2009/2010²⁾. Wysoka liczba młodych ludzi podejmuje studia wyższe i tym samym zarówno wśród ludności ogółem, jak i w poszczególnych grupach ze względu na aktywność ekonomiczną wzrasta odsetek osób legitymujących się dyplomami wyższych uczelni. Tym samym również w strukturze bezrobotnych odsetek osób z wyższym wykształceniem, z roku na rok, wzrasta. W końcu 1999 r. wyższe wykształcenie posiadało ok. 2% bezrobotnych, w końcu 2009 r. – 9,4%, a w końcu 2010 r. – 10,5%.

Stale zmieniający się rynek pracy wymaga podejmowania działań w celu zmniejszania bezrobocia oraz przywracania na rynek pracy licznej grupy osób pozostających biernymi zawodowo. Szczególnie istotnego znaczenia nabiera to w sytuacji widocznego starzenia

¹⁾ Współczynnik skolaryzacji brutto jest to wyrażony procentowo stosunek wszystkich osób uczących się na danym poziomie do całej populacji (według stanu w dniu 31 grudnia) osób będących w wieku nominalnie przypisanym temu poziomowi kształcenia (19–24 lata).

²⁾ Szkoły wyższe i ich finanse w 2009 r., GUS, Warszawa 2010.

się społeczeństwa, które już dziś jest obserwowane w wielu krajach Unii Europejskiej, a w niedalekiej przyszłości zaobserwujemy także i w Polsce zmniejszanie się populacji w wieku produkcyjnym oraz wzrost wskaźnika obciążenia demograficznego.

Należy podkreślić, że młodzież cechuje szczególnie niska aktywność zawodowa. Tylko co trzeci młody człowiek jest aktywny zawodowo; przy czym należy pamiętać, że pozostała część młodzieży jest bierna zawodowo głównie z powodu nauki i uzupełniania kwalifikacji. Podnoszenie kwalifikacji zawodowych zwiększa szanse na rynku pracy, ale przy założeniu, że kształcenie to odbywa się w kierunkach odpowiadających zapotrzebowaniu. Tymczasem istotnym problemem jest utrzymujące się niedopasowanie struktury istniejących kierunków studiów do potrzeb rynku pracy.

Z uwagi na wagę problemu bezrobocia młodzieży osoby do 25. roku życia, zgodnie z art. 49 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), mają status osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy, a w związku z tym są uprawnione do dodatkowej pomocy. W związku z powyższym w okresie do 6 miesięcy od dnia rejestracji powiatowe urzędy pracy powinny przedstawić im propozycję zatrudnienia lub innej formy aktywizacji zawodowej. Poza usługami rynku pracy, czyli pośrednictwem pracy, poradnictwem zawodowym i informacją zawodową, organizacją szkoleń, pomocą w aktywnym poszukiwaniu pracy, urzędy pracy oferują młodym bezrobotnym również inne działania wspierające aktywizację zawodową, takie m.in. jak: prace interwencyjne, staże, dotacje na rozpoczęcie własnej działalności gospodarczej, prace społecznie użyteczne.

W przypadku absolwentów, w tym absolwentów szkół wyższych, szczególnie istotne są te usługi i instrumenty rynku pracy, które umożliwią im zdobycie doświadczenia zawodowego oraz pogłębienie kwalifikacji zawodowych, tj. staże u pracodawców i usługi szkoleniowe obejmujące możliwość odbycia bezpłatnego szkolenia, sfinansowanie kosztów studiów podyplomowych lub kosztów egzaminów i licencji oraz możliwość uzyskania nieoprocentowanej pożyczki szkoleniowej.

Ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy stwarza możliwość organizacji dwukrotnie dłuższych staży dla młodzieży w porównaniu z osobami dorosłymi. Starosta może skierować do odbycia stażu na okres 12 miesięcy osoby bezrobotne do 25. roku życia oraz osoby bezrobotne, które w okresie 12 miesięcy od dnia określonego w dyplomie, świadectwie lub innym dokumencie poświadczającym ukończenie szkoły wyższej nie ukończyły 27. roku życia. Pozostałym osobom będącym w szczególnej sytuacji na rynku pracy starosta może zaoferować staż nieprzekraczający 6 miesięcy. Celem stażu jest aktywizacja zawodowa tych osób, poprzez wykonywanie zadań na stanowisku pracy bez nawiązywania

stosunku pracy z pracodawcą. Staż u pracodawcy umożliwi absolwentom wchodzącym na rynek pracy zdobycie doświadczenia zawodowego, co stanowi ważny atut w kontaktach z pracodawcami. Bezrobotnym w okresie odbywania stażu przysługuje stypendium w wysokości 120% kwoty zasiłku dla bezrobotnych, wypłacane przez starostę.

Wprowadzona w 2009 r. nowelizacja ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy umożliwiła realizację nowej polityki rynku pracy ukierunkowanej na stymulowanie rozwoju zasobów ludzkich, w tym rozwoju zawodowego młodych ludzi. Rozszerzono dostępność usług szkoleniowych dla nowych grup klientów urzędów pracy, a także znacząco zwiększono pomoc finansową na podnoszenie kwalifikacji. Obecnie oferta urzędów pracy w zakresie usług szkoleniowych, z których najczęściej korzystają młodzi ludzie, obejmuje:

- skierowanie do instytucji szkoleniowej, opłacenie kosztów szkolenia i wypłacanie stypendiów uczestnikom szkoleń; w przypadku skierowania na szkolenie w tzw. trybie indywidualnym (ze wskazania bezrobotnego) możliwe jest sfinansowanie kosztów szkolenia do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia;

- sfinansowanie kosztów studiów podyplomowych do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia oraz – po nowelizacji – wypłacanie stypendiów uczestnikom tych studiów;

- sfinansowanie kosztów egzaminów oraz kosztów uzyskania licencji, do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia;

- udzielenie pożyczki na sfinansowanie kosztów szkolenia, do wysokości 400% przeciętnego wynagrodzenia.

Uczestnikowi szkolenia skierowanemu przez urząd pracy przysługuje stypendium szkoleniowe, które wynosi 120% kwoty zasiłku dla bezrobotnych miesięcznie, pod warunkiem że liczba godzin szkolenia wynosi nie mniej niż 150 godzin miesięcznie. W przypadku niższego wymiaru godzin szkolenia wysokość stypendium ustalana jest proporcjonalnie. W przypadku podjęcia zatrudnienia przez uczestnika szkolenia do końca programu szkolenia przysługuje stypendium w wysokości 20% zasiłku.

Bezrobotnemu, któremu urząd pracy sfinansuje studia podyplomowe, przysługuje stypendium w wysokości 20% zasiłku, które przysługuje do końca realizacji programu studiów, nawet gdy uczestnik podejmie zatrudnienie w trakcie ich trwania. Instrument ten daje szansę uzyskania poszukiwanych na rynku pracy kwalifikacji tym osobom, które ukończyły mało popularne wśród pracodawców kierunki studiów.

Młodzi bezrobotni chętniej niż osoby w pozostałych grupach wiekowych decydują się na podjęcie szkolenia. W 2010 r. udział w aktywnych programach rynku pracy wzięło 294,6 tys. młodych osób do 25. roku życia, czyli 36,6% ogółu zaktywizowanych bezrobotnych. Największym zainteresowaniem młodych

cieszyły się staże, które rozpoczęło niemal 188 tys. bezrobotnych do 25. roku życia. Zgodnie z ww. ustawą to starosta powiatu decyduje o wyborze formy aktywizacji zawodowej kierowanej do osób bezrobotnych, biorąc pod uwagę sytuację na lokalnym rynku pracy.

Pragnę również pokreślić, że minister pracy i polityki społecznej jest aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak również reaguje w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, poprzez uruchomienie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra lub wnioskowanie w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Przykładem takich działań jest uruchomienie przez ministra pracy i polityki społecznej w roku 2010 dodatkowych środków rezerwy Funduszu Pracy, na realizację Programu aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia, w celu zwiększenia wsparcia finansowego dla urzędów pracy w zakresie pomocy dla młodzieży. Na realizację programu minister pracy i polityki społecznej przyznał 216 urzędów pracy kwotę 323,4 mln zł.

Natomiast priorytetem wydatkowania w roku 2011 rezerwy Funduszu Pracy są programy specjalne kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w tym młodzieży, na finansowanie których w roku bieżącym minister pracy i polityki społecznej przyznał 41 urzędów pracy kwotę 72,2 mln zł.

Podjęmowane przez rząd działania ukierunkowane na poprawę sytuacji ludzi młodych mają także charakter zmian systemowych. Szereg zmian, wprowadzonych ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, zmierza w kierunku ściślejszego powiązania kształcenia na poziomie wyższym z potrzebami gospodarki i tym samym obniżenia odsetka absolwentów uczelni pozostających bez pracy.

Realizując ten cel, wprowadzono do wspomnianej ustawy możliwość kształcenia przy udziale pracodawcy, a także kształcenia na jego zamówienie. Przewiduje się włączenie praktyków reprezentujących organizacje gospodarcze, publiczne i społeczne do procesu dydaktycznego na kierunkach o profilu praktycznym, przy tworzeniu programów studiów, realizacji procesu kształcenia oraz ocenie jego efektów.

Systemy oceny jakości kształcenia w uczelniach, zwłaszcza na kierunkach o profilu praktycznym – po wprowadzeniu Krajowych Ram Kwalifikacji, kładących nacisk na kwalifikacje i umiejętności absolwenta a nie sam proces kształcenia – będą uwzględniać kryteria mierzące stopień powiązania kształcenia z potrzebami otoczenia społeczno-gospodarczego i wykorzystania wyników wprowadzanego reformą obowiązkowego monitorowania losów absolwentów. W publicznych wyższych szkołach zawodowych obowiąz-

kowe stanie się tworzenie konwentu – gremium w strukturze zarządzania uczelnią, które będzie skupiało m.in. przedstawicieli lokalnych władz i przedsiębiorstw. Ustawa wprowadza ponadto instytucję rzecznika praw absolwenta, którego zadaniem będzie praca na rzecz ograniczenia barier w dostępie absolwentów danego kierunku studiów do wykonywania zawodu zgodnego z tym kierunkiem studiów.

Troska o zwiększenie liczby absolwentów o kwalifikacjach potrzebnych na krajowym rynku pracy była też motywacją dla podjęcia przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego realizacji w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (POKL), poddziałania 4.1.2: Zwiększenie liczby absolwentów kierunków o kluczowym znaczeniu dla gospodarki opartej na wiedzy. Poddziałanie to przebiega dwutorowo. Od roku 2008 w jego ramach realizowany jest pilotażowy projekt systemowy: Zamawianie kształcenia na kierunkach technicznych, matematycznych i przyrodniczych oraz na specjalnościach na tych kierunkach. Zakończenie projektu przewidziane zostało na marzec 2012 r. Przedmiotem projektu jest uatrakcyjnienie studiowania na wyznaczonych przez ministra nauki i szkolnictwa wyższego specjalnościach na kierunkach: inżynieria biomedyczna, mechatronika, budownictwo, inżynieria środowiska, energetyka, elektrotechnika, mechanika i budowa maszyn, automatyka i robotyka, matematyka oraz biotechnologia. Uatrakcyjnienie kształcenia opiera się na:

- tworzeniu systemów stypendiów dla wszystkich studentów kształcących się na specjalności zamawianej;

- prowadzeniu zajęć wyrównawczych z matematyki i/lub fizyki dla studentów I roku kształcących się na danej specjalności zamawianej;

- wprowadzaniu innych form działalności dydaktycznej, które zdaniem władz uczelni mogą podnieść atrakcyjność kształcenia na wymienionych kierunkach.

Zgodnie ze zmianami wprowadzonymi do Szczegółowego opisu priorytetów POKL poddziałanie 4.1.2 od roku 2009 realizowane jest w trybie konkursowym. Pierwszy konkurs został ogłoszony w 2009 r., następne w latach 2010 i 2011. Przedmiotem konkursów są projekty obejmujące realizację nauczania na następujących kierunkach wskazanych przez ministra właściwego ds. szkolnictwa wyższego: automatyka i robotyka, biotechnologia, budownictwo, chemia, energetyka, fizyka/fizyka techniczna, informatyka, inżynieria materiałowa, inżynieria środowiska, matematyka, mechanika i budowa maszyn, mechatronika, ochrona środowisk oraz wzornictwo.

Wsparcie w ramach projektów obejmuje podobne komponenty jak te realizowane w pilotażu, czyli tworzenie programów stypendialnych dla studentów podejmujących kształcenie na zamawianych kierunkach, tworzenie i wdrażanie programów wyrównawczych adresowanych do studentów I roku kierunków zamawianych, obejmujących podnoszenie kompetencji niezbędnych do kontynuowania nauki na tych kie-

runkach, wdrażanie nowych lub zmienionych programów nauczania oraz inne formy działalności dydaktycznej określane przez uczelnię, podnoszące atrakcyjność kształcenia.

Odnosząc się do poruszanej w interpelacji kwestii „utraty na skutek migracji miliona obywateli polskich”, pragnę podkreślić, że migracje międzynarodowe są naturalnym elementem współczesnego globalnego rynku pracy, a prawo podejmowania pracy w wybranym państwie członkowskim UE jest jedną z fundamentalnych zasad rynku wewnętrznego Unii. Nie ingerując w tę zasadę, rząd podejmuje działania mające na celu zachęcenie do wykorzystywania doświadczeń migracyjnych w kraju. Należy mieć także na względzie, że poprawa sytuacji gospodarczej Polski i zwiększenie perspektyw rozwoju zawodowego w kraju będzie najlepszym czynnikiem zachęcającym migrantów zarobkowych do powrotu do kraju. Powrót migrantów zarobkowych jest jednym z priorytetowych zagadnień uwzględnianych w procesie kształtowania założeń polskiej polityki migracyjnej.

Prawo UE gwarantuje każdemu obywatelowi Unii – a zatem także obywatelowi polskiemu – prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich (art. 20 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Traktat ustanawia także swobodę przepływu pracowników (art. 45 i nast.) jako jedną z fundamentalnych wartości wspólnotowych. Polacy, od czasu przystąpienia Polski do UE korzystają z tej możliwości. Obserwuje się jednak zmniejszenie dynamiki odpływu, co niewątpliwie wynika także z sytuacji gospodarczej innych państw UE.

Począwszy od 2008 r., podejmowane są działania, wypracowane przez grupę roboczą ds. migracji powrotnych działającą w ramach Międzyresortowego Zespołu ds. Migracji. Celem tych działań jest wsparcie osób, które podejmują decyzję o powrocie do Polski. W październiku 2008 r. wydany został „Powrotnik. Nawigacja dla powracających”, który w przystępnej formie odpowiada na pytania omawia, w jaki sposób pokonać trudności formalne i administracyjne związane z powrotem. Utworzony został również portal internetowy www.powroty.gov.pl, którego użytkownicy mogą znaleźć aktualizowane informacje z „Powrotnika”. Istotną funkcjonalnością portalu jest też możliwość kontaktu z ekspertami. Szersze informacje z zakresu funkcjonalności portalu otrzymała pani poseł w odpowiedzi na interpelację z dnia 9 grudnia 2010 r.

Obecnie portal www.powroty.gov.pl jest komponentem projektu: Zielona Linia, Centrum Informacyjno-Konsultacyjne Służb Zatrudnienia. Projekt będzie realizowany do końca 2011 r. Projekt zakłada poprawę dostępu do informacji obejmującej zagadnienia rynku pracy, w tym: regulacje prawne, informacje o zawodach, informacje nt. różnorodnych możliwości rozwoju zawodowego, sytuacji na rynku pracy. Celem głównym projektu jest stworzenie możliwości uzyskania kompleksowej informacji w jednym miej-

scu, związanej z problematyką rynku pracy, przez podmioty oraz osoby bezrobotne i poszukujące pracy, w tym także przez Polaków przebywających za granicą, planujących wyjazdy, powracających z zagranicy oraz cudzoziemców. Cel projektu zostanie zrealizowany poprzez stworzenie ogólnopolskiego systemu informacyjnego funkcjonującego na zasadzie contact center: „7/24 – Zielona Linia”.

Reasumując, polityka Rządu ma na celu rozwój gospodarczy, poprawę stanu gospodarki i poprawę warunków życia. Niektóre działania przynoszą pożądane skutki dopiero w dłuższej perspektywie, zwłaszcza że decydują o tym różne uwarunkowania społeczne i gospodarcze, krajowe i międzynarodowe. Działania rządu koncentrują się na poprawie sytuacji w Polsce, sprzyjaniu tworzeniu miejsc pracy i rozwijaniu aktywności gospodarczej Polaków, także z wykorzystaniem funduszy europejskich. W konsekwencji zatem stworzeniu warunków, w których obywatele będą woleli zostać w kraju niż wyjechać. Rząd, dostrzegając wagę problemu bezrobocia wśród osób młodych, podejmuje szereg działań zarówno o charakterze wsparcia finansowego, jak i zmian prawnych, których celem jest poprawa sytuacji młodzieży na polskim rynku pracy.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie 29. Łemkowskiej Watry (23938)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 4 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-023-23938/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie 29. Łemkowskiej Watry, uprzejmie informuję, że organizacja przedmiotowego wydarzenia została dofinansowana z budżetu ministra spraw wewnętrznych i administracji jako jedno z zadań mających na celu ochronę, zachowanie i rozwój tożsamości kulturowej mniejszości narodowych i etnicznych oraz zachowanie i rozwój języka regionalnego. Wspieranie wymienionych zadań wynika z obowiązków nałożonych na ministra spraw wewnętrznych i administracji w ramach realizacji przepisów ustawy z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym (Dz. U. Nr 17, poz. 141, z późn. zm.).

W tym miejscu należy zauważyć, że zgodnie z art. 27 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej językiem urzędowym w Rzeczypospolitej Polskiej jest język polski. W ustawie zasadniczej wskazano jednak, iż przepis ten nie narusza praw mniejszości narodowych wynikających z ratyfikowanych umów międzynarodowych. Powyższy przepis ma zastosowanie do osób posługujących się językami mniejszościowymi, w tym językiem ukraińskim.

Zasady zawarte w Konstytucji RP znajdują rozwiniecie w ustawie z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 224, z późn. zm.), której postanowienia nie naruszają praw mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym (art. 2 pkt 2 ustawy).

Dodatkowo należy podkreślić, że art. 35 Konstytucji RP zapewnia obywatelom polskim należącym do mniejszości narodowych i etnicznych wolność zachowania i rozwoju własnego języka.

Z kolei, stosownie do art. 8 pkt 1 i 2 w związku z art. 19 ust. 2 ustawy o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym osoby należące do mniejszości oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym mają prawo do swobodnego posługiwania się własnym językiem w życiu prywatnym i publicznie oraz do rozpowszechniania i wymiany informacji w języku mniejszości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie elektronicznych
wersji podręczników (23939)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej (SPS-023-23939/11) w sprawie elektronicznych wersji podręczników szkolnych uprzejmie wyjaśniam:

W dniu 21 lipca br. Ministerstwo Edukacji Narodowej skierowało do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji z partnerami społecznymi projekt nowelizacji rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie dopuszczania do użytku w szkole programów wychowania przedszkolnego i programów nauczania oraz dopuszczania do użytku szkolnego podręczników (Dz. U. Nr 89, poz. 730).

Projekt przewiduje m.in. zmiany w zasadach dopuszczania do użytku szkolnego podręczników polegające na wprowadzeniu obowiązku opracowywania podręcznika w dwóch formach – tradycyjnej (papierowej) oraz elektronicznej lub tylko elektronicznej. Propozycja ta oznaczałaby dla wydawców obowiązek przygotowywania, oprócz podręcznika tradycyjnego, również jego elektronicznego odpowiednika. Celem tej zmiany jest umożliwienie uczniom nabycia podręcznika w odpowiadającej im formie tradycyjnej bądź elektronicznej, w zależności od własnych preferencji oraz posiadanych urządzeń umożliwiających korzystanie z określonej elektronicznej wersji podręcznika. W chwili obecnej czekamy na uwagi partnerów społecznych, w tym również uwagi dotyczące oceny skutków tej regulacji.

Odnosząc się natomiast do kwestii ewentualnych zmian cen podręczników w związku z ww. projektem, pragnę zwrócić uwagę pani poseł, że w warunkach gospodarki wolnorynkowej Ministerstwo Edukacji Narodowej nie dysponuje narzędziami zdolnymi regulować ceny podręczników szkolnych. Minister edukacji narodowej nie ma wpływu na funkcjonowanie mechanizmów rynkowych, nie może wpływać na wysokość poszczególnych kosztów składających się na ostateczną cenę podręcznika ani również decydować np. o wysokości rabatu udzielanego przy zakupie podręczników przez wydawców, księgarnie, hurtownie i inne podmioty prawne i fizyczne, działające na rynku zgodnie z przepisami prawa handlowego.

Niemniej jednak wydaje się, iż podręczniki w formie elektronicznej powinny być tańsze od swoich papierowych odpowiedników. Zazwyczaj ceny e-booków są niższe niż książek drukowanych, choć VAT na e-booki jest wyższy niż na książki papierowe i wynosi 23%^{*)}. Koszty ich produkcji i dystrybucji nie uwzględniają bowiem kosztów papieru, drukarni, magazynowania, transportu czy prowizji dla pośredników (hurtownia książek, księgarnia).

Z punktu widzenia wydawcy przy obliczaniu kosztów wydania książek elektronicznych (e-booków) najważniejsze są dwa czynniki: koszty nabycia praw autorskich oraz przygotowanie redakcyjne i techniczne książki. Kwestia nabycia autorskich praw majątkowych do podręcznika na określonych polach eksploatacji jest kwestią umowną pomiędzy wydawcą a autorem/autorami, którzy na zlecenie wydawcy opracowują podręcznik. Kwestia ta nie powinna stanowić problemu w sytuacji, kiedy rynek e-booków, także w Polsce, zaczyna powoli konkurować z tradycyjnymi książkami i sami autorzy powinni być zainteresowani taką formą rozpowszechniania książek. W przypadku podręczników szkolnych kilka wydawnictw zdecydowało się już na takie rozwiązanie i oferują elektroniczne wersje papierowych podręczników

^{*)} 23-procentowa stawka VAT dotyczy wyłącznie usług świadczonych drogą elektroniczną (dystrybucji elektronicznej). E-book zakupiony na płycie CD objęty jest 5-procentową stawką VAT, analogicznie jak zwykłe książki.

(obecnie dopuszczonych jest łącznie do użytku szkolnego 31 podręczników w formie elektronicznej – 18 e-booków i 13 multimedialnych, przy czym 21 spośród nich ma obie formy, tradycyjną i elektroniczną).

Jeżeli chodzi o techniczne przygotowanie elektronicznej wersji podręcznika, wydawcy mają różne możliwości. Książkę do otwartych formatów, takich jak np. PDF czy EPUB, można przygotować tym samym oprogramowaniem, którym składa się wersję papierową. Podręczniki mogą być wydawane na płytach lub w sieci (większość wydawnictw edukacyjnych już od lat prowadzi sprzedaż tradycyjnych podręczników również w sieci, poprzez stronę internetową wydawnictwa). Wprowadzenie takiej możliwości również w przypadku elektronicznych podręczników nie powinno być problemem.

Możliwe są również różne rozwiązania, jeżeli chodzi o sposoby zabezpieczenia książki elektronicznej przez nielegalną dystrybucją lub kopiowaniem. Należy przy tym zauważyć, że kwestia nielegalnego kopiowania istnieje również w przypadku podręczników tradycyjnych.

Ostateczna cena podręcznika zależy i zależeć będzie głównie od polityki cenowej wydawców.

Rozważając kwestię kosztów związanych z obowiązkiem udostępniania podręczników także w formie elektronicznej, należy mieć jednak na uwadze istotne zalety wprowadzenia takiego rozwiązania, wśród których należy wymienić w szczególności: odciążenie uczniowskich tornistrów; możliwość odczytania takiego podręcznika na różnych urządzeniach, takich jak komputer, laptop, palmtop, czytniki książek elektronicznych (e-czytniki); możliwość wydrukowania, łatwość nawigacji i wyszukiwania informacji; interaktywność; możliwość zakupu na stronie www.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Gawędy**

**w sprawie interpretacji przepisów prawa
podatkowego dotyczącej podatku dochodowego
od osób fizycznych w zakresie możliwości
zwolnienia z opodatkowania dofinansowania
wypłaconego przez gminę ze środków
pożyczonych z WFOŚiGW, przeznaczonego
na zakup urządzeń ekologicznych (23941)**

Odpowiadając na interpelację posła Adama Gawędy, przesłaną przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r.,

znak: SPS-023-23941/11, w sprawie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie możliwości zwolnienia z opodatkowania dofinansowania wypłaconego przez gminę ze środków pożyczonych z wojewódzkiego funduszu ochrony środowiska i gospodarki wodnej (WFOŚiGW), przeznaczonego na zakup urządzeń ekologicznych, przedstawiam Panu Marszałkowi następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 129 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, wolne od podatku dochodowego są dotacje, w rozumieniu przepisów o finansach publicznych, otrzymane z budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Stosownie do art. 126 ustawy o finansach publicznych dotacjami są podlegające szczególnym zasadom rozliczania środki z budżetu państwa, budżetu jednostek samorządu terytorialnego oraz z państwowych funduszy celowych przeznaczone na podstawie niniejszej ustawy, odrębnych ustaw lub umów międzynarodowych na finansowanie lub dofinansowanie realizacji zadań publicznych.

Z przedstawionego stanu faktycznego wynika, że środki przekazane w ramach „Programu ograniczenia niskiej emisji dla gminy Radlin” przekazywane były z budżetu gminy, który był w tym zakresie zasilany pożyczkami z WFOŚiGW.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy przyjąć, że wnioskodawcy korzystający z ww. programu otrzymywali z budżetu gminy dotację w rozumieniu przepisów o finansach publicznych. Stanu tego nie zmienia fakt, iż kwoty przeznaczone na dotacje udzielane przez gminę pochodziły z pożyczek WFOŚiGW, gdyż środki przekazane w ramach pożyczki gminie stają się po ich przekazaniu dochodem danej gminy. Do kwot przekazywanym wnioskodawcom w ramach ww. programu ma więc zastosowanie zwolnienie od podatku, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 129 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, niezależnie od tego, że gmina finansowała te dotacje z pożyczki z WFOŚiGW. W takiej też sytuacji urząd gminy Radlin nie miał obowiązku wystawiania informacji PIT-8C, gdyż w informacji tej nie wykazuje się przychodów (dochodów) wolnych od podatku dochodowego na podstawie przepisów ustawy oraz dochodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku.

Ponadto w przypadku gdyby gmina Radlin jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych odprowadziła ten podatek nienależnie, wnioskodawcy jako podatnicy tego podatku mogą na podstawie art. 75 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa złożyć wniosek do właściwego organu podatkowego o stwierdzenie nadpłaty tego podatku, a następnie uzyskać jego zwrot.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Wenderlicha**

**w sprawie sytuacji mieszkańców gm. Lubicz
w związku z inwestycjami drogowymi (23942)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jerzego Wenderlicha przekazaną przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-023-23942/11) w sprawie sytuacji mieszkańców gm. Lubicz w związku z inwestycjami drogowymi uprzejmie przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Odnosząc się do zapytania dotyczącego ekranów akustycznych w rejonie skrzyżowania w Lubiczu Dolnym, uprzejmie informuję, że na etapie postępowań administracyjnych dla wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie autostrady A1 Nowe Marzy – Toruń oraz decyzji zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę autostrady płatnej A1 Nowe Marzy – Toruń strony były zawiadamiane o toczącym się postępowaniu w przedmiotowej sprawie i miały możliwość zapoznania się z dokumentacją oraz składania wniosków i uwag. Wiele stron skorzystało z tej możliwości. Zatem istniała możliwość zapoznania się z dokumentacją na etapie jej opracowywania i zatwierdzania. Na wniosek pani E. N. dotyczący budowy ekranów akustycznych przy nieruchomości nr 127 położonej w Lubiczu Dolnym, z uwagi na bezpośrednie sąsiedztwo budynku przy linii rozgraniczającej autostrady, wykonano ekran akustyczny ze wstawkami z przezroczystych paneli. Pozostałe ekrany w rejonie skrzyżowania drogi krajowej nr 10/80 i drogi wojewódzkiej nr 552 w Lubiczu Dolnym przewidziano jako ekrany nieprzezroczyste (pochłaniające). Przy wyborze materiału kluczowe znaczenie mają względy ochrony środowiska. Zgodnie z art. 174 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) emisja hałasu powstającego w wyniku eksploatacji drogi nie może powodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza terenem, do którego zarządzający obiektem ma tytuł prawny. W związku powyższym na etapie oceny oddziaływania na środowisko przeprowadzono analizę akustyczną, na podstawie której wskazano potrzebę zainstalowania we wskazanych miejscach ekranów akustycznych. Lokalizacja, typ i parametry ekranów akustycznych są określane przez projektanta na podstawie przeprowadzonych szczegółowych analiz akustycznych. Lokalizacja ekranów akustycznych została zatwierdzona przez właściwe organy administracyjne.

Odnosnie do chodników i poboczy w ciągu drogi krajowej nr 10 w Lubiczu Dolnym wyjaśniam, że roz-

wiązania związane z ruchem pieszym w przedmiotowym rejonie zostaną zrealizowane według zatwierdzonego projektu budowlanego przez koncesjonariusza w terminie do dnia 31.08.2011 r. Obecnie jest to teren budowy, której zakończenie jest planowane na koniec 2011 r.

Brakujący odcinek chodnika wzdłuż drogi krajowej nr 10 od km 2+510 (według projektu autostrady) do przystanku autobusowego, będący poza zakresem koncesyjnym, zostanie zrealizowany przez Oddział GDDKiA w Bydgoszczy. W chwili obecnej opracowywana jest niezbędna dokumentacja celem uzyskania stosownych zezwoleń. Wykonanie chodnika planowane jest do końca 2011 r. Ponadto informuję, że pas drogi krajowej na odcinku niekoncesyjnym, w tym również pobocze, zostanie uporządkowany.

Zgodnie z projektem stałej organizacji ruchu realizowanej autostrady A1 na skrzyżowaniu drogi krajowej i drogi wojewódzkiej przewidziano na drodze krajowej od strony Warszawy jedno przejście dla pieszych. Przed rozpoczęciem robót związanych z budową autostrady płatnej A1 Nowe Marzy – Toruń na tym skrzyżowaniu (przed jego przebudową) na wlocie ul. Grębockiej (od Łysomic) nie było przejścia dla pieszych. Natomiast istniało i istnieje przejście dla pieszych na ul. Grębockiej, zlokalizowane około 200 m od przebudowanego skrzyżowania. Jedno przejście w rejonie skrzyżowania i jedno przejście oddalone o ok. 200 m zapewnia funkcjonalność oraz skomunikowanie nowo wykonanych ciągów pieszych z istniejącymi.

Dodatkowo nadmieniam, że dokumentacja projektowa podlegała opiniowaniu przez poszczególne strony, w tym również przez jednostkę organizacyjną Urzędu Gminy Lubicz, Zarząd Dróg Wojewódzkich w Bydgoszczy oraz Kujawsko-Pomorski Urząd Marszałkowski w Toruniu. Na etapie opracowania dokumentacji i jej zatwierdzania nie wniesiono zastrzeżeń w tym zakresie.

Ponadto uprzejmie informuję, iż z uwagi na zastrzeżenia co do widoczności na wyjazdach zrealizowane rozwiązania projektowe po ostatecznym odbiorze robót zostaną również poddane audytowi bezpieczeństwa ruchu drogowego. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości zostaną wydane zalecenia audytorskie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Piotra Klima**

**w sprawie realizacji inwestycji
pn. Biogazownia Łapy (23944)**

Odpowiadając na interpelację posła Józefa Piotra Klima z dnia 14 lipca 2011 r., przekazaną przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23944/11, dotyczącą realizacji inwestycji pn. Biogazownia Łapy, przedstawiam następujące informacje.

Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA podejmował i nadal podejmuje działania zmierzające do zagospodarowania aktywów oddziałów spółki wyłączonych z produkcji cukru, w tym oddziału Cukrownia Łapy, m.in. poprzez wykorzystanie tych aktywów do działalności alternatywnej w obszarze bioenergetyki. W roku obrotowym 2008/2009 Krajowa Spółka Cukrowa SA rozpoczęła współpracę z PGE Energia Odnawialna SA z siedzibą w Warszawie. Na mocy porozumienia zawartego pomiędzy KSC SA a PGE Energia Odnawialna spółka wydzierżawiła część nieruchomości oddziału Cukrownia Łapy w celu realizacji projektu bioenergetycznego w tej lokalizacji. Natomiast PGE Energia Odnawialna SA utworzyła odrębny podmiot prawa handlowego pod firmą Biogazownia Łapy sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie. Wobec powyższego dalsze działania w powyższym zakresie uzależnione będą od decyzji organów korporacyjnych spółki Biogazownia Łapy sp. z o.o., zależnej od PGE EO SA.

Uwzględniając fakt, iż szczegółowych informacji w zakresie stanu realizacji przedmiotowej inwestycji, harmonogramu działań, jak również przewidywanego terminu uruchomienia biogazowni może udzielić spółka powołana do realizacji tej inwestycji, tj. Biogazownia Łapy sp. z o.o., zarząd KSC SA zwrócił się do zarządu tej spółki z prośbą o przesłanie informacji w powyższym zakresie. Z uzyskanych informacji wynika, że projekt znajduje się w fazie kompletowania dokumentacji dla ogłoszenia przetargu na opracowanie projektu budowlanego wraz z uzyskaniem pozwolenia na budowę dla tej inwestycji. Dalsze decyzje w sprawie przystąpienia do fazy wykonawczej tego projektu uzależnione są od możliwości pozyskania pomocy na finansowanie tej inwestycji z zewnętrznych źródeł finansowania. Z uwagi na powyższe w chwili obecnej nie można określić planowanego terminu uruchomienia instalacji.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Kempy**

**w sprawie zagrożenia sanatoriów i uzdrowisk
dla dzieci i młodzieży, na przykładzie szpitala
„Górka” w Busku-Zdroju (23945)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Beaty Kempy, posłanki na Sejm RP, z dnia 24 lipca 2011 r., w sprawie zagrożenia sanatoriów i uzdrowisk dla dzieci i młodzieży na przykładzie szpitala Górka w Busku-Zdroju, przesłaną przy piśmie marszałka Sejmu RP z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23945/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Świadczenia gwarantowane z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego dzieci, zgodnie z zapisem § 3 ust. 1 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego (Dz. U. Nr 139, poz. 1136, z późn. zm.), obejmują:

- uzdrowiskowe leczenie szpitalne dzieci w wieku 3–18 lat,
- uzdrowiskowe leczenie sanatoryjne dzieci w wieku 7–18 lat,
- uzdrowiskowe leczenie sanatoryjne dzieci w wieku 3–6 lat pod opieką dorosłych,
- uzdrowiskowe leczenie ambulatoryjne dorosłych i dzieci.

Zgodnie z danymi przekazanymi przez NFZ w chwili obecnej leczenie uzdrowiskowe dzieci prowadzi 13 podmiotów, zapewniając 4201 miejsc, na które składa się 2000 łóżek w szpitalach uzdrowiskowych i 2201 łóżek w sanatoriach. Z danych opracowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia wynika, iż liczba skierowań na leczenie uzdrowiskowe wpływających do oddziałów wojewódzkich NFZ w latach 2005–2011 ma tendencję malejącą. Zjawisko to, powtarzające się systematycznie w ostatnich latach, pozostaje przedmiotem szczegółowych analiz Narodowego Funduszu Zdrowia. Rokrocznie przed zaplanowaniem środków finansowych przeznaczonych na leczenie uzdrowiskowe dzieci NFZ dokonuje analizy stopnia realizacji i oceny dostępności ww. leczenia.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zmniejszanie ilości podpisywanych umów na leczenie uzdrowiskowe dzieci nie jest wynikiem ograniczania tych świadczeń przez NFZ, lecz jest jedynie konsekwencją zmniejszania się liczby skierowań wystawianych dzieciom na ww. leczenie. Przyczyny tych niekorzystnych tendencji są następujące:

- 1) występujący obecnie niż demograficzny,
- 2) zainteresowanie rodziców (lub opiekunów) leczeniem dzieci w uzdrowisku głównie w miesiącach wolnych od nauki, w szczególności podczas wakacji, preferowanie miejscowości nadmorskich,

3) wzrost oczekiwań rodziców (lub opiekunów) dzieci odnoszących się do stanu technicznego obiektów, jakości wyżywienia, żądania możliwości całodobowego przebywania z dzieckiem (również w wieku powyżej 6 roku życia) lub zapewnienia indywidualnej opieki dla dziecka podczas turnusu leczniczego,

4) zgłaszane przez świadczeniobiorców trudności w uzyskiwaniu skierowań na leczenie uzdrowskowe od lekarzy ubezpieczenia zdrowotnego,

5) względy ekonomiczne wynikające z faktu konieczności ponoszenia opłaty za pobyt opiekuna podczas leczenia uzdrowskowego dzieci w wieku 3–6 lat pod opieką dorosłych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż problem dotyczący niedoszacowania kosztów leczenia uzdrowskowego dzieci został przedstawiony przez podmioty lecznicze prowadzące ww. leczenie przesowi NFZ. W chwili obecnej trwają prace nad opracowaniem przez Departament Ekonomiczno-Finansowy NFZ kosztów osobodnia leczenia uzdrowskowego dzieci celem wypracowania stanowiska w sprawie zasadności poruszanej kwestii.

Odnosząc się do poruszonego problemu Specjalistycznego Szpitala Ortopedyczno-Rehabilitacyjnego Górka w Busku-Zdroju, uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Zdrowia zwracało się do Zarządu Uzdrowska Busko-Zdrój SA pismem z dnia 24 marca 2011 r. z prośbą o wyjaśnienia w sprawie dotyczącej zmniejszenia liczby miejsc dla chorych dzieci. Zgodnie z otrzymanymi informacjami uprzejmie informuję, iż w 2007 r. poprzedni zarząd (urzędujący do dnia 30 czerwca 2010 r.) zlikwidował oddział dziecięcy (ok. 50 łóżek), wprowadzając w to miejsce oddział ortopedii dla dorosłych, niezwiązany pod względem medycznym z profilem podstawowym szpitala dziecięcego.

Obecnie urzędujący zarząd w piśmie przesłanym do ministra zdrowia informuje, iż „(...) nie zmniejszył i nie ma zamiaru zmniejszać liczby miejsc dla chorych dzieci. Wręcz przeciwnie, za wszelką cenę chce umożliwić skuteczną rehabilitację pacjentom Górki, którzy osiągnęli pełnoletność”. Zasady przyjmowania pacjentów do Specjalistycznego Szpitala Ortopedyczno-Rehabilitacyjnego Górka są zgodne z obowiązującymi przepisami prawa i dostępne do publicznej wiadomości na stronie internetowej szpitala: www.szpitalgorka.pl.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie podjęcia działań mających na celu
zaliczenie następujących stanowisk pracy:
tokarz, frezer, wytaczarz do zawodów
wykonywanych w szczególnych warunkach,
zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów
z dnia 7 lutego 1983 r. (23947)**

W odpowiedzi na interpelację posła Jarosława Rusieckiego, przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23947/11, pragnę uprzejmie przedstawić, co następuje.

Przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1656 z późn. zm.) - w przeciwieństwie do uregulowań ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, z późn. zm.) - określają jedynie rodzaje prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, a nie stanowiska pracy.

W związku z powyższym o tym, czy dana praca wykonywana przez określonego pracownika powinna być uznana za pracę w szczególnych warunkach, czy też o szczególnym charakterze, w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, nie powinna decydować nazwa stanowiska pracy, na którym praca ta jest wykonywana, lecz jej charakterystyka, zgodna z kryteriami zawartymi zarówno w art. 3 ust. 1–3 ustawy o emeryturach pomostowych, jak i załącznikach nr 1 i 2 do tej ustawy.

Powyższa dyrektywa w całej pełni odnosi się również do kwalifikowania prac w szczególnych warunkach, w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, wymienionych w interpelacji pana posła Rusieckiego.

Zgodnie z unormowaniami ustawy o emeryturach pomostowych podmiotem uprawnionym do kwalifikowania danego rodzaju pracy jako pracy w szczególnych warunkach jest zakład pracy (płatnik składek), u którego praca ta jest wykonywana.

W interpelacji pana posła Rusieckiego znalazło się również pytanie dotyczące możliwości dopisania prac wykonywanych przy kuciu ręcznym w kuźniach przemysłowych oraz obsłudze młotów mechanicznych do wykazu prac w szczególnych warunkach, stanowiącego załącznik nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, które to prace zostały już umieszczone w powyższym wykazie w pkt 39.

Należałoby domniemywać jednak, że pytanie tam zawarte dotyczy zakwalifikowania prac wymienionych w pkt 39 załącznika nr 1 do ustawy o emerytu-

rach pomostowych do prac wykonywanych w hutnictwie i wymienionych w pkt 4–12 załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, od którego to zależy przejście na emeryturę pomostową w obniżonym wieku nie o 5, lecz o 10 lat wcześniej.

Ustosunkowując się do powyższego, nie widzę podstaw do ustanowienia niższego wieku emerytalnego dla prac wykonywanych przy kuciu ręcznym w kuźniach przemysłowych oraz obsłudze młotów mechanicznych, gdyż jest wiele innych prac w szczególnych warunkach wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy, w których czynnikiem ryzyka jest również bardzo ciężka praca fizyczna.

Pragnę podkreślić, że nowe wykazy rodzajów prac zastąpiły opracowane ponad 25 lat temu wykazy stanowisk pracy, które w związku z postępem technologicznym i zmianami w gospodarce stały się nieaktualne.

Przedstawiając powyższe, pragnę poinformować, że nie widzę możliwości spełnienia wskazanego w piśmie postulatu, sprowadzającego się do rozszerzenia wykazu prac w szczególnych warunkach, stanowiącego załącznik nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, jak również rozszerzenia wykazów prac w szczególnych warunkach, stanowiących załącznik 1–2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W obowiązujących wykazach znalazły się wszystkie rodzaje prac, które wypełniają kryteria zawarte w powyżej wspomnianych aktach prawnych.

Uważam więc, że opracowany przez wybitnych specjalistów medycyny i ochrony pracy wykaz prac w szczególnych warunkach jest w świetle aktualnego stanu wiedzy kompletny i nie wymaga zmian, jak również uzupełnienia.

Pragnę również podkreślić, że dla części osób, które przed dniem 1 stycznia 2009 r. wykonywały pracę w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, ustawa o emeryturach pomostowych wprowadziła nowy rodzaj świadczeń, jakimi są rekompensaty.

Zgodnie z art. 21 i 23 tej ustawy rekompensata w formie dodatku do kapitału początkowego będzie przysługiwać ubezpieczonemu, który:

— ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat (okres ten musi przypadać przed dniem wejścia w życie przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, tj. przed 1 stycznia 2009 r.);

— nie nabył prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Od p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie podjęcia koniecznych działań
zmierzających do ułatwienia realizacji inwestycji
z zakresu ochrony przeciwpowodziowej
na terenach międzywała
objętych siecią Natura 2000 (23948)**

Odpowiadając na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zagrożenia powodziowego na obszarach Natura 2000, przekazaną przez Pana Marszałka pismem z dnia 4 sierpnia 2011 r., nr SPS-023-23948/11, poniżej przedstawiam, w zakresie swoich kompetencji, stosowne informacje.

Sieć Natura 2000 wdrażana jest w oparciu o te same podstawy prawne: dyrektywę Rady 92/43/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (tzw. dyrektywę siedliskową) oraz dyrektywę 2009/147/WE z 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (tzw. dyrektywę ptasią, wcześniej: dyrektywę 79/409/EWG), we wszystkich krajach członkowskich UE. Zapisy dyrektyw zostały przetransponowane do polskiego prawa, głównie do ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.). Obszary Natura 2000 wyznaczane są w oparciu o występowanie gatunków lub siedlisk z załączników do dyrektyw siedliskowej i ptasiej. Niedopuszczalna jest zmiana granic obszarów Natura 2000 na podstawie przesłanek społeczno-ekonomicznych, co wielokrotnie potwierdzały orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Wart podkreślenia jest też fakt, iż doliny rzeczne należą do najlepiej zachowanych ekosystemów i obejmują wiele cennych siedlisk, w tym priorytetowych.

Art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody zabrania podejmowania działań mogących osobno lub w połączeniu z innymi działaniami znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000. Art. 34 te same ustawy wskazuje na wyjątki od tego zakazu: w sytuacji nadzwyczajnego interesu publicznego, w tym wymogów o charakterze społecznym lub gospodarczym, i wobec braku rozwiązań alternatywnych można takie działania przeprowadzać pod warunkiem wykonania kompensacji przyrodniczej. Ostrzejsze rygory obowiązują w wypadku ochrony siedlisk lub gatunków priorytetowych. Wobec powyższego w każdym indywidualnym przypadku należy przeanalizować, czy działanie może wyrzucić znaczący negatywny wpływ na cele ochrony obszaru Natura 2000. Jeśli analiza wskazuje na możliwość znaczącego wpływu, winna

zostać przeprowadzona pełna ocena oddziaływania na obszar Natura 2000. W sytuacji gdy podczas jej przeprowadzenia zostanie wykazane, iż jest wysoce prawdopodobne, że taki wpływ będzie miał miejsce, działanie może zostać zrealizowane tylko w okolicznościach, o których mowa w art. 34. Wobec powyższego na obszarach Natura 2000 możliwe jest dokonywanie prac przeciwpowodziowych z uwzględnieniem wymogów ochrony gatunków i ich siedlisk oraz istniejących uwarunkowań prawnych. Takie prace są wykonywane, w tym również na obszarach Natura 2000 w woj. świętokrzyskim. Należy natomiast mieć na uwadze, iż potrzeba wykonania takich prac musi być ściśle uzasadniona i oceniona pod kątem nie tylko ochrony przyrody, ale również nakładów i skutków społeczno-ekonomicznych, w tym faktu, iż przyspieszanie spływu na jednym odcinku rzeki może powodować zwiększenie zagrożenia powodziowego poniżej.

W lipcu br. podczas oblotu (m.in. woj. świętokrzyskiego) terenów objętych zagrożeniem powodziowym sprawdzono, jak kształtuje się sytuacja hydrologiczna zlewni górnej Wisły. Oceniono m.in. wynik działań związanych z oczyszczaniem międzywala rzek, od zeszłego roku m.in. przez regionalne zarządy gospodarki wodnej. Z obszarów szczególnego zagrożenia powodziowego na rzekach administrowanych przez RZGW w kraju zostało usuniętych blisko 54 tys. drzew oraz 565 ha zakrzaczeń. Przelot nad terenami wrażliwymi na wzrosty stanów wód wiązał się również z działaniami związanymi z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym w kontekście prac prowadzonych nad implementacją dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/60/WE z 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim i związanej z tym nowelizacji Prawa wodnego. Zgodnie z tą dyrektywą oraz nowelizacją ustawy Prawo wodne sporządzone zostaną dokumenty planistyczne, które wpłyną długofalowo na zwiększenie ochrony przeciwpowodziowej: wstępna ocena ryzyka powodziowego (do końca 2011 r.), mapy zagrożenia powodziowego, mapy ryzyka powodziowego (do 2013 r.) i plany zarządzania ryzykiem powodziowym – do 2015 r. Celem tych działań ma być zdecydowane ograniczenie strat powodziowych oraz zniwelowanie zagrożenia powodziowego. Jednocześnie uprzejmie informuję, iż resort środowiska przygotował specjalne opracowanie „Natura 2000 a gospodarka wodna” do pobrania ze strony www.gdos.gov.pl (zakładka: Biblioteka, dalej: Publikacje) w pliku PDF. Podręcznik ten przedstawia możliwości gospodarowania wodą, w tym ryzykiem powodziowym, na obszarach włączonych do sieci Natura 2000 i został przygotowany przez interdyscyplinarny zespół (w tym przedstawiciele KZGW, RZGW i ZMiUW), co gwarantuje, iż jego zalecenia uwzględniają interesy wszystkich zainteresowanych, w tym służb, w których gestii pozostaje utrzymywanie urządzeń przeciwpowodziowych.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Barbary Bartuś
i Roberta Telusa**

**w sprawie umożliwienia wychowankom MOW,
którzy ukończyli 18. rok życia, ukończenia
rozpoczętej nauki w szkole na danym
etapie edukacyjnym (23949)**

Panie Marszałku! Odnosząc się do interpelacji złożonej przez panią posłankę na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Barbarę Bartuś oraz pana posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Roberta Telusa (SPS-023-23949/11) w sprawie umożliwienia wychowankom MOW, którzy ukończyli 18. rok życia, ukończenia rozpoczętej nauki w szkole na danym etapie edukacyjnym, uprzejmie wyjaśniam.

Młodzieżowe ośrodki wychowawcze (MOW) prowadzone są dla nieletnich niedostosowanych społecznie, wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy, wychowania i resocjalizacji, jako placówki resocjalizacyjno-wychowawcze. Wychowankami tych placówek mogą być także dzieci i młodzież niedostosowane społecznie z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim, dla których MOW prowadzone są jako placówki resocjalizacyjno-rewalidacyjne.

Podstawą umieszczenia wychowanka w takiej placówce jest postanowienie sądu rodzinnego o zastosowaniu wobec nieletniego środka wychowawczego w postaci umieszczenia w MOW w oparciu o art. 6 pkt 9 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.).

Przywołana powyżej ustawa reguluje także wykonywanie wobec nieletnich środków wychowawczych, do których należy umieszczenie w młodzieżowym ośrodku wychowawczym.

Na podstawie delegacji art. 81 powyższej ustawy specyfikę funkcjonowania ośrodków przeznaczonych dla nieletnich niedostosowanych społecznie określa rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 26 lipca 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad kierowania, przyjmowania, przenoszenia, zwalniania i pobytu nieletnich w młodzieżowym ośrodku wychowawczym oraz młodzieżowym ośrodku socjoterapii (Dz. U. Nr 178, poz. 1833, z późn. zm.). Natomiast ogólne zasady funkcjonowania placówek publicznych systemu oświaty, w tym także MOW, reguluje rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt ich dzieci w tych placówkach (Dz. U. Nr 109, poz. 631), które wchodzi w życie 1 września 2011 r.

Art. 73 ust. 1 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich stanowi, że wykonywanie środka wychowawczego ustaje z mocy prawa z chwilą ukończenia przez nieletniego lat 18. Zgodnie z ust. 2, jeżeli nieletni ukończy 18 lat przed zakończeniem roku szkolnego, sąd rodzinny może przedłużyć na okres do zakończenia roku szkolnego przebywanie w MOW. Nie oznacza to jednak braku możliwości kontynuowania nauki w szkole znajdującej się w MOW. Zgodnie z § 18 ust 2 rozporządzenia w sprawie rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt ich dzieci w tych placówkach, liczba wychowanków w grupie wychowawczej w MOW wynosi 12. Równocześnie rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624, z późn. zm.) reguluje, że liczba uczniów w oddziale szkoły specjalnej dla niedostosowanych społecznie i zagrożonych niedostosowaniem społecznym wynosi 16. Oznacza to, że z nauki w szkole specjalnej wchodzącej w skład MOW mogą korzystać uczniowie niebędący wychowankami MOW, także uczniowie dorośli.

Każdy wychowanek MOW, który ukończył 18. rok życia i chciałby kontynuować naukę w szkole wchodzącej w skład ośrodka, może nadal być uczniem tej szkoły. Natomiast jako osoba pełnoletnia nie podlega przepisom ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich i nie jest wychowankiem młodzieżowego ośrodka wychowawczego.

Wobec powyższego można powiedzieć, że pełnoletni wychowanek MOW pragnący kontynuować naukę i dokończyć etap edukacyjny w szkole wchodzącej w skład ośrodka mają już obecnie – na mocy obowiązujących przepisów – taką możliwość. Osiągający pełnoletniość wychowanek może zatem samodzielnie podjąć decyzję o opuszczeniu ośrodka, ukończeniu szkoły, przedłużeniu pobytu w ośrodku – za zgodą sądu rodzinnego – do czasu ukończenia roku szkolnego albo o kontynuowaniu nauki w szkole specjalnej wchodzącej w skład ośrodka.

Nawiązując do kwestii podniesionej w interpelacji pragnę zwrócić uwagę, że przepisy dotyczące górnej granicy wieku, do której uczniowie zagrożeni niedostosowaniem społecznym i niedostosowani społecznie mogą być objęci kształceniem specjalnym na poszczególnych etapach edukacyjnych, dotyczą również wychowanków młodzieżowych ośrodków wychowawczych.

Przywołane przez państwa posłów rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w przedszkolach, szkołach i oddziałach ogólnodostępnych lub integracyjnych (Dz. U. Nr 228, poz. 1490) nie odnosi się do tych wychowanków MOW, gdyż ono nie dotyczy szkół specjalnych wchodzących w skład

młodzieżowych ośrodków wychowawczych. Kwestie te są regulowane odrębnym aktem prawnym.

Rozporządzenie ministra edukacji narodowej z 17 listopada 2010 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w specjalnych przedszkolach, szkołach i oddziałach oraz w ośrodkach (Dz. U. Nr 228, poz. 1489) określa górną granicę wieku, do której uczniowie niedostosowani społecznie i zagrożeni niedostosowaniem społecznym mogą być objęci kształceniem. Pozwala ono na prowadzenie kształcenia tych uczniów do końca roku, w którym uczeń kończy:

- 18. rok życia – w przypadku szkoły podstawowej,
- 21. rok życia – w przypadku gimnazjum,
- 23. rok życia – w przypadku szkoły ponadgimnazjalnej.

Dzieci i młodzież niedostosowani społecznie oraz zagrożeni niedostosowaniem społecznym będący uczniami szkół specjalnych i wychowankami MOW posiadają zatem taką samą możliwość korzystania z tych przepisów jak uczniowie szkół ogólnodostępnych.

Ponadto należy podkreślić, że żaden przepis nie ogranicza pobytu nieletniego wychowanka w młodzieżowym ośrodku wychowawczym do trzech lat.

Należy także zauważyć, że nie można mówić o przywróceniu przepisu, którego dotychczas w rozporządzeniu w sprawie rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt ich dzieci w tych placówkach nie było. Propozycja takiego zapisu znalazła się w wersji projektu nowelizacji rozporządzenia z dnia 23 czerwca 2010 r. W toku prac merytorycznych i legislacyjnych nad projektem przedmiotowego aktu podnoszona przez państwa posłów kwestia została szczegółowo przeanalizowana w gronie roboczej grupy ekspertów, składającej się z dyrektorów młodzieżowych ośrodków wychowawczych, gdzie omówiono aktualny stan prawny oraz zakres problemowy regulowany przepisami ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich. W rezultacie tej analizy wskazano, że w istocie problem nie dotyczy kontynuowania nauki w szkole wchodzącej w skład MOW, co jest możliwe na gruncie obowiązującego prawa, jak wyjaśniono powyżej. Dyskutowana kwestia dotyczy finansowania z części oświatowej subwencji ogólnej kosztów pobytu i utrzymania osób pełnoletnich w ośrodku o charakterze wychowawczo-resocjalizacyjnym przeznaczonym dla nieletnich oraz kwestii merytorycznej – zasad i możliwości objęcia osób pełnoletnich oddziaływaniami wychowawczo-resocjalizacyjnymi, stosowanymi w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych wobec dzieci i młodzieży.

Tego rodzaju rozwiązania nie znajdują precedensu w innych krajach europejskich, zarówno w obszarze edukacji, jak i opieki zastępczej. Ich wprowadze-

nie wymagałoby zmian na poziomie ustawowym – dotyczących ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich oraz odpowiednich delegacji ustawowych albo stworzenia odrębnej podstawy prawnej w innej regulacji ustawowej.

Szanowny Panie Marszałku, odnośnie do zapewnienia wychowankom młodzieżowych ośrodków wychowawczych jak najlepszych warunków kształcenia, wychowania, terapii i resocjalizacji pragnę podkreślić, że kwestia ta, jak również optymalizacja funkcjonowania tych ośrodków stanowi przedmiot szczególnej uwagi i wsparcia ze strony ministra edukacji narodowej, który systematycznie monitoruje i szczególnie analizuje te kwestie, współpracując w tym zakresie z ministrem sprawiedliwości, rzecznikiem praw obywatelskich i rzecznikiem praw dziecka.

Od trzech lat prowadzone są działania międzyresortowe, mające na celu optymalizację rozwiązań systemowych związanych z ponadresortowym problemem oddziaływań resocjalizacyjnych. Jest to jednym z celów Międzyresortowego Zespołu do Spraw Poprawy Skuteczności Wykonania Orzeczeń Sądowych koordynowanego przez ministra sprawiedliwości. W ramach tego zespołu powołana została Grupa Robocza do Spraw Poprawy Skuteczności Wykonania Orzeczeń Sądowych w Przedmiocie Umieszczania Nieletnich w Placówkach Podległych Ministerstwu Edukacji Narodowej oraz Ministerstwu Pracy i Polityki Społecznej. Zadaniem grupy jest optymalizacja orzecznictwa dla nieletnich i funkcjonowania młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii oraz placówek rodzinnej opieki zastępczej.

W 2010 r. została powołana grupa robocza, w skład której wchodził dyrektorzy wybranych młodzieżowych ośrodków wychowawczych, która pracowała nad rozwiązaniami w zakresie optymalizacji funkcjonowania tych placówek. Część rekomendacji wynikających z prac ww. grupy została wykorzystana w prowadzonych równolegle pracach legislacyjnych. W 2010 r. została przygotowana we współpracy z ministrem sprawiedliwości nowelizacja rozporządzenia ministra edukacji narodowej w sprawie szczególnych zasad kierowania, przyjmowania, przenoszenia, zwalniania i pobytu nieletnich w młodzieżowym ośrodku wychowawczym oraz młodzieżowym ośrodku socjoterapii (Dz. U. z 2011r. Nr 9, poz. 41), zawierająca regulacje niezbędne dla usprawnienia funkcjonowania m.in. młodzieżowych ośrodków wychowawczych.

Celem dalszego doskonalenia ponadresortowego systemu resocjalizacji w skali kraju ministerstwo edukacji narodowej zaplanowało w 2011 r. zorganizowanie cyklu konferencji regionalnych pn. „Stosowanie i wykonywanie środków wychowawczych, w tym środka tymczasowego, w kontekście specyfiki młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii”. Pierwsza z tych konferencji odbyła się w Warszawie, dwie kolejne planowane są we wrześniu 2011 r. Celem konferencji bę-

dzie usystematyzowanie i upowszechnienie wiedzy na temat stosowania i wykonywania środków wychowawczych, ze szczególnym uwzględnieniem środków wychowawczych polegających na umieszczeniu nieletnich w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych. Merytoryczną wartością konferencji regionalnych będzie wywołanie dyskusji środowiskowej w celu poznania różnych stanowisk, oczekiwań i uwarunkowań oraz wypracowanie konsensusu w zakresie optymalizacji systemu profilaktyki społecznej i resocjalizacji dzieci i młodzieży w Polsce.

Przedstawiając powyższe działania, pragnę zapewnić Pana Marszałka oraz państwa posłów, że opisane problemy są i nadal będą stanowiły przedmiot szczególnej uwagi i troski ministra edukacji narodowej oraz obszar intensywnych działań podejmowanych celem zapewnienia niedostosowanym społecznie wychowankom młodzieżowych ośrodków wychowawczych optymalnych możliwości i warunków edukacji i resocjalizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Janusza Dzieciola**

**w sprawie nowelizacji ustawy
o ochronie gruntów rolnych (23952)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23952/11, przy którym została nadesłana interpelacja posła Janusza Dzieciola w sprawie nowelizacji ustawy o ochronie gruntów rolnych leśnych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Głównym celem funkcjonowania ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych jest szczególna ochrona przed zainwestowywaniem gruntów rolnych o wysokim potencjale produkcyjnym, tj. gruntów klas I–III położonych na obszarach wiejskich, o powierzchni ok. 4 mln ha, stanowiących zaplecze żywnościowe kraju. Ochrona ta polega na ograniczeniu przeznaczenia takich gruntów na cele nierolnicze, a jeżeli już nie można tego uniknąć, to obciążeniem inwestorów obowiązkiem wnoszenia stosownych opłat. Od obowiązku tego nie ma żadnych zwolnień i ulg, z wyjątkiem należności i opłat za grunty zajmowane pod budownictwo mieszkaniowe. Stosownie bowiem do przepisu art. 12a omawianej ustawy z obowiązku

uiszczania należności i opłat rocznych z tytułu wyłączenia gruntów rolnych z produkcji zwolnieni są obecnie i nadal pozostaną inwestorzy budownictwa mieszkaniowego, zarówno jednorodzinne, jak i wielorodzinne.

W strukturze użytkowania gruntów w Polsce gleby o najwyższej jakości, a więc podlegające ochronie zaliczane do I, II i III klasy bonitacyjnej, stanowią zaledwie 25% ogółu użytków rolnych, a na 1 mieszkańca kraju przypada ich zaledwie około 0,12 ha. Grunty te są bezcennym, naturalnym dobrem, którego – w przypadku trwałego zainwestowania – nie można ponownie odtworzyć w innym miejscu. Dlatego też szczególną ochroną objęte zostały właśnie te grunty o najwyższej jakości położone na obszarach wiejskich.

Wprawdzie w dniu 1 stycznia 2009 r. weszła w życie opracowana przez sejmową Komisję Nadzwyczajną „Przyjazne Państwo” ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1657). Ustawa ta spowodowała zdjęcie z gruntów rolnych stanowiących użytki rolne położonych w granicach administracyjnych miast oraz gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas IV–VI położonych na obszarach wiejskich ochrony przewidzianej dla gruntów rolnych i uwolnienie tych gruntów dla celów inwestycyjnych. Wprowadzona zmiana nie oznacza, że wszystkie grunty rolne położone w granicach administracyjnych miast automatycznie z mocy prawa stały się gruntami budowlanymi. Grunty te pozostały nadal w ewidencji gruntów oznaczone jako użytki rolne i mogą być nadal użytkowane rolniczo do czasu ewentualnego ich faktycznego zainwestowania.

O tym, czy na użytkach rolnych położonych w granicach administracyjnych miast bądź na obszarach wiejskich mogą być realizowane inwestycje, nadal decyduje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, który opracowuje gmina, a w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania – decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, którą wydaje wójt (burmistrz, prezydent miasta).

Wynika to z przepisów obowiązującej ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), zgodnie z którymi ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabu-

dowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (art. 4 ust. 1), a w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (art. 4 ust. 2).

Dopiero miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest z mocy przepisu art. 14 ust. 8 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym aktem prawa miejscowego i jako taki zawiera ustalenia powszechnie wiążące na obszarze, na którym obowiązuje. Wiąże właścicieli (użytkowników wieczystych) nieruchomości gruntowych położonych na jego obszarze. Do czasu, kiedy nie zostanie zmieniony lub uchylony, wiąże także gminy oraz organy państwa we właściwości, których pozostaje wypowiedanie się w kwestii praw i obowiązków właściciela (użytkownika wieczystego) nieruchomości na podstawie przepisów odrębnych, w szczególności organy opiniujące, uzgadniające i zezwalające na budowę obiektu budowlanego.

Plan miejscowy jest więc podstawowym narzędziem regulacji zagospodarowania przestrzennego. Zawiera przepisy powszechnie obowiązujące w zakresie przeznaczenia terenu, zagospodarowania i warunków zabudowy, stanowiące bezpośrednią podstawę do wydawania decyzji budowlanych oraz wyłączenia gruntów na cele publiczne.

Nie podzielam zatem stanowiska pana posła oraz Konwentu Wójtów Gmin Wiejskich, zgodnie z którym ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych znacznie utrudnia rozwój gospodarczy polskiej wsi, co z kolei ma wpływ na wzrost bezrobocia na terenach wiejskich, jak również że przepisy tej ustawy powodują negatywne skutki społeczne, gospodarcze i finansowe.

W mojej ocenie bariery dla rozwoju budownictwa nie tkwią w przepisach ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, która rzekomo ogranicza powierzchnię terenów przeznaczonych pod zainwestowanie, lecz w braku polityki przestrzennej zagospodarowywania obszarów, które zostały już przeznaczone na cele nierolnicze.

Najlepszym odzwierciedleniem są poniżej przedstawione zestawienia obrazujące ilość faktycznie wyłączonych gruntów rolnych z produkcji rolniczej w odniesieniu do powierzchni gruntów rolnych klas I–III przeznaczonych przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi na cele nierolnicze.

Zestawienie dla Polski

	Suma [ha]	Rok								
		2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
Przeznaczenie	85 716	8426	15265	12794	15618	11242	5722	6074	5802	4772
Wyłączenie (faktycznie zabudowane)	11 890	908	894	1111	1783	1369	2091	1830	982	922

Zestawienie dla województwa kujawsko-pomorskiego

do gruntów rolnych na terenach wiejskich oraz na wypłatę odszkodowań przewidzianych ustawą.

	Suma [ha]	Rok								
		2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
Przeznaczenie	3001	484	373	167	306	438	426	388	180	238
Wyłączenie (faktycznie zabudowane)	433	24	27	33	41	99	42	64	57	46

Natomiast wspomniane wyżej należności i opłaty roczne wnoszone przez inwestorów za wyłączenie z produkcji gruntów rolnych klas I–III, które do 31 grudnia 2010 r. stanowiły dochody Funduszu Ochrony Gruntów Rolnych, a od 1 stycznia 2011 r. stanowią dochody budżetu województwa, są rekompensatą za straty, jakie ponosi rolnictwo z tytułu trwałej utraty gruntów najlepszej jakości. Środki te, z których korzystają przede wszystkim gminy, przeznaczają się na ochronę, rekultywację i poprawę jakości gruntów rolnych oraz budowę i modernizację dróg dojazdowych

Wprowadzone z dniem 1 stycznia 2009 r. regulacje w ustawie o ochronie gruntów spowodowały natomiast spadek o ok. 50% dochodów z tytułu wyłączenia gruntów z produkcji.

Ponadto jeżeli przepisy ustawy uległyby jeszcze większej liberalizacji, to zmiana ta spowodowałaby likwidację opłat z tytułu wyłączenia gruntów rolnych z produkcji. Wykorzystywanie środków pieniężnych Funduszu Ochrony Gruntów Rolnych za 2010 r. przedstawia poniższa tabela (Polska, w tym woj. kujawsko-pomorskie)

Wyszczególnienie	Rozmiar robót finansowanych ze środków FOGR (w ha oraz w km w poz. 5)					
	Polska			woj. kujawsko-pomorskie		
	Wykorzystanie [zł]	ogółem	w tym zakończono w roku sprawozdawczym	Wykorzystanie [zł]	ogółem	w tym zakończono w roku sprawozdawczym
Rekultywacja na cele rolnicze gruntów, które utraciły lub zmniejszyły wartość użytkową wskutek działalności nieustalonych osób	130 996	241	241	3600	1	1
Rolnicze zagospodarowanie gruntów zrehabilitowanych	61 077	79	0	0	0	0
Użyźnianie gleb o niskiej wartości produkcyjnej, ulepszanie rzeźby terenu i struktury przestrzennej gleb, usuwanie kamieni i odkrzaczanie	733 019	2274	2274	13 282	76	76
Budowa i renowacja zbiorników wodnych służących małej retencji	6 969 810	590	590	322 712	13	13
Budowa i modernizacja dróg dojazdowych do gruntów rolnych	101 092 640	1531	1529	5 020 487	64	64
Wdrażanie i upowszechnianie wyników prac naukowo-badawczych związanych z ochroną gruntów rolnych	576 000	xxx	xxx	xx	xxx	xxx
Wykonywanie badań plodów rolnych uzyskiwanych w strefach ochronnych oraz niezbędnych dokumentacji i ekspertyz z zakresu ochrony gruntów rolnych	3 227 496	0	0	0	0	0
Zakup sprzętu pomiarowego i informatycznego oraz oprogramowania do zakładania i aktualizowania ewidencji gruntów oraz prowadzenia spraw ochrony gruntów rolnych	2 002 951	xxx	xxx	15 044	xxx	xxx
Inne wydatki	3 374 766	0	0	1 951 216	0	0
Ogółem	118 148 755	1531 km/ 3184 ha	1 529 km/ 3105 ha	7 326 341	90 ha/ 64 km	90 ha/64 km

Z danych zamieszczonych w powyższej tabeli jednoznacznie wynika, że w 2010 r. przy dofinansowaniu środkami Funduszu Ochrony Gruntów Rolnych wybudowano w kraju 1529 km, w tym w woj. kujawsko-pomorskim 64 km dróg dojazdowych do gruntów rolnych, ok. 2515 ha w kraju, w tym w woj. kujawsko-pomorskim 77 ha gruntów rolnych użyźniono i zrehabilitowano. Zaś na badania płodów rolnych uzyskiwanych w strefach ograniczonego użytkowania istniejących wokół zakładów przemysłowych wydatковано kwotę 3 227 496 zł. Należy w tym miejscu podkreślić, że ww. środki są obecnie głównym źródłem finansowania i dofinansowania budowy i modernizacji dróg dojazdowych do gruntów rolnych na obszarach wiejskich.

Jednak wprowadzony ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1657) art. 5b zaproponowany przez sejmową Komisję Nadzwyczajną „Przyjazne Państwo” regulujący, że przepisów ustawy nie stosuje się do gruntów rolnych stanowiących użytki rolne położone w granicach administracyjnych miast, nie może być teraz argumentem do kolejnych zmian przedmiotowej ustawy, wyłączając spod działania ustawy teraz także grunty położone na terenach wiejskich. Jeżeli okazałoby się, że wprowadzony zapis art. 5b jest niezgodny z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa, należałoby ten artykuł uchylić, a nie wprowadzać kolejne zmiany, które w konsekwencji burzą całą prawną ochronę gruntów rolnych.

W związku z powyższym należy także podkreślić, że grunty rolne właśnie dlatego, że są specyficznym środkiem produkcji, charakteryzującym się niepomnażalnością, podlegają szczególnej ochronie. Wobec tego niejednokrotnie staje się niezrozumiałe, że szczytne cele gmin polegające na zapewnieniu wzrostu gospodarczego, zapobieganiu nadmiernemu bezrobociu oraz dążeniu do rozwiązywania problemów dotyczących poszczególnych dziedzin życia społecznego i ekonomicznego mają być realizowane poprzez przeznaczanie szczególnie chronionych gruntów rolnych na cele nierolnicze.

Warto także podkreślić, że minister rolnictwa i rozwoju wsi ma również obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego kraju, co nie byłoby jednak możliwe bez znaczącego udziału najżyźniejszych gleb. Potrzeba ochrony gleb o wysokiej bonitacji jest również uwzględniana w założeniach do „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju” (KPZK), według której istnieje konieczność określenia przestrzeni niezbędnej dla zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego kraju, zwiększenia konkurencyjności sektora rolno-spożywczego oraz zachowania i rozwoju funkcji nierynkowych, bezpośrednio związanych z produkcją rolną. W planach zagospodarowania przestrzennego województw oraz w gminnych studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, na podstawie kryteriów ministra rolnictwa i rozwoju wsi, mają być wyznaczone strategiczne strefy żywicielskie chroniące

przed zmianą użytkowania gleby o najwyższej przydatności dla produkcji żywności oraz obszary szczególnie przydatne dla rozwoju rolnictwa towarowego.

Gleba jest bowiem jednym z najcenniejszych zasobów Ziemi, gdyż od niej zależy rozwój roślin stanowiących bazę pokarmową wszystkich zwierząt i człowieka. Według wszelkich przewidywań ceny nieskażonej i zdrowej żywności będą na rynkach światowych stale wzrastać wraz ze wzrostem liczby ludności i stopniem skażenia środowiska. Człowiek pozbawiony ziemi ornej staje się niewolnikiem techniki i jest zupełnie zależny od tych, którzy dysponują żywnością.

Ponadto gleba jest wytworem złożonego procesu, zwanego procesem glebotwórczym, na który składają się: oddziaływanie klimatu, rodzaj skały macierzystej, rzeźba terenu i przede wszystkim rola organizmów roślinnych i zwierzęcych. Proces ten jest niezwykle powolny, bowiem przebiega z prędkością ok. 1 cm wytworzonej gleby na 100–400 lat. Z tego względu glebę uważa się za zasób w praktyce nieodnawialny, który powinien podlegać szczególnej ochronie.

Rola gleb i ich wartość jest doceniana również przez Unię Europejską, czego dowodem są m.in. trwające od kilku lat intensywne prace nad projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy dla ochrony gleb oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE, która ma za zadanie zobowiązać wszystkie państwa członkowskie do podjęcia działań w celu ochrony gleb, ich zrównoważonego użytkowania oraz zachowania i tam, gdzie jest to możliwe, przywracania im zdolności do pełnienia podstawowych funkcji.

Dodatkowo w bieżącym roku przez Komisję Europejską została powołana nowa grupa robocza ds. soil sealing (zasklepienia gleb). Jej celem jest wypracowanie dokumentu technicznego zawierającego wykaz najlepszych praktyk stosowanych w krajach członkowskich mających za zadanie chronić szczególnie urodzajne gleby przed naporem urbanizacji. W przypadkach zaś, gdy zaistnieje konieczność zajęcia pod zabudowę najlepszych gleb (np. realizując inwestycje celu publicznego, takie jak: drogi, linie kolejowe, parkingi), wspomniany dokument techniczny będzie niejako drogowskazem do zastosowania specjalnych technik i materiałów budowlanych, ograniczających stopień zasklepienia gleby bądź minimalizujący skutki takiego zasklepienia.

Na rolę gleby jako najważniejszego przyrodniczego bogactwa ludzkości, bez którego nie jest możliwa egzystencja człowieka, wskazuje także Europejska Karta Gleby (European Soil Charter), przyjęta przez Radę Europy (Council of Europe) w 1972 r. Definiuje ona w 12 punktach rolę gleby w życiu człowieka i jego środowiska:

- 1) gleba stanowi jedną z najcenniejszych wartości dla człowieka; umożliwia życie na Ziemi roślinom, zwierzętom i człowiekowi;
- 2) gleba jest źródłem materii organicznej, która łatwo ulega niszczeniu;

3) gleby są wykorzystywane dla celów rolniczych, przemysłowych i innych; polityka planowania regionalnego musi uwzględniać właściwości przyrodnicze gleb oraz aktualne i przyszłe potrzeby społeczności;

4) rolnicy i leśnicy muszą stosować metody, które chronią wartość gleby;

5) gleby muszą być chronione przed erozją;

6) gleby muszą być chronione przed zanieczyszczeniami;

7) rozwój urbanizacji musi być planowany tak, aby minimalizować niszczenie gleby;

8) przy budowie sieci infrastruktury musi się chronić gleby już na etapie jej projektowania;

9) zasoby gleb są nie do zastąpienia;

10) dla zapewnienia racjonalnego użytkowania i ochrony gleb muszą być prowadzone interdyscyplinarne badania naukowe;

11) ochronie gleby należy poświęcać wiele uwagi i troski na wszystkich istniejących poziomach edukacji;

12) władze i organy rządowe muszą właściwie planować, użytkować i chronić zasoby gleb.

Biorąc zatem pod uwagę fakt, iż gleby zaliczane są do nieodnawialnych zasobów przyrody, istnieje konieczność objęcia ich szczególną ochroną oraz troską o zachowanie w dobrym i nienaruszonym stanie. W tym właśnie celu została przyjęta ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych z dnia 3 lutego 1995 r., której podstawowym zadaniem jest ochrona gruntów rolnych najwyższej jakości (głównie klas I–III) m.in. przed zainwestowaniem.

Natomiast kolejne nowelizacje przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie przyniosą oczekiwanych rezultatów, lecz spowodują, że nie będzie podstaw prawnych do ochrony gruntów rolnych o najwyższym potencjale produkcyjnym położonych na obszarach wiejskich, efektem czego może być zanik podstawowej funkcji wsi, jaką jest funkcja rolnicza.

Reasumując, należy ponownie podkreślić, iż ok. 25% powierzchni gruntów rolnych w Polsce to grunty klas I–III, które podlegają ochronie wynikającej z ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, natomiast aż 75% powierzchni stanowią grunty rolne klas IV–VI, które w myśl przepisów ww. ustawy nie wymagają zgody na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze i decyzji zezwalających na ich wyłączenie. Oznacza to, iż stanowią one bardzo dużą rezerwę terenów, które mogą być wykorzystywane na cele nierolnicze. Z tego wniossek, iż ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie blokuje procesów inwestycyjnych na obszarach wiejskich, a jej celem jest ochrona gruntów rolnych przed niekontrolowaną zmianą ich przeznaczenia.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów - z upoważnienia ministra - na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej

w sprawie odblokowania funduszu wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych (23953)

Szanowny Pani Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej przy piśmie z dnia 4 sierpnia br. (znak: SPS-023-23953/11) interpelacji pani poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie odblokowania funduszu wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, pragnę uprzejmie przekazać, co następuje.

W związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu, jesteśmy zobowiązani do podjęcia działań, w wyniku których deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zostanie w sposób wiarygodny i trwały zmniejszony do poziomu nieprzekraczającego wartości referencyjnej 3% PKB do roku 2012. W związku z podejmowanymi przez rząd działaniami w tym zakresie przyjęto, że wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej pozostaną na tym samym poziomie.

W ustawie budżetowej na rok 2011 uchwalono średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w wysokości 100%. Oznacza to, że w roku obecnym nie przewiduje się wzrostu funduszu wynagrodzeń dla tej grupy pracowniczej. Jakikolwiek odstępstwa są wynikiem przyjętych o wiele wcześniej deklaracji i zobowiązań.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, 1255, z późn. zm.) pracownicy zatrudnieni w administracji i obsłudze szkół artystycznych zaliczani są do grupy pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania. Dlatego też przyjmowane do ustawy budżetowej założenia w zakresie wynagrodzeń w sferze budżetowej określają co do zasady podejście do kształtowania wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, stanowiących jak wyżej wskazano element tej sfery. Limity kwot na wynagrodzenia dla poszczególnych części państwowej sfery budżetowej określone zostały w załączniku do ustawy budżetowej na 2011 r.

Dysponenci części budżetowych zgodnie z art. 171 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych mogą dokonywać przeniesień środków pomiędzy rozdziałami i paragrafami w ramach części i działu z zastrzeżeniem, że nie mogą zostać zwiększone planowane wydatki na uposażenia i wynagrodzenia.

Przedstawiając powyższe, pomimo zrozumienia dla postulatu podnoszonego przez panią poseł, pragnę uprzejmie poinformować, że nie jest możliwe

przyznanie przez ministra finansów dodatkowych środków finansowych na podwyżki płac dla pracowników administracji i obsługi w szkołach artystycznych.

Jednocześnie pragnę poinformować panią poseł, iż prace nad projektem przyszłorocznego budżetu nie zostały zakończone i ostateczne decyzje co do jego kształtu nie zostały jeszcze podjęte.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej**

w sprawie klasyfikacji tytułów dłużnych (23954)

Odpowiadając na interpelację pani Bożeny Szydłowskiej, poseł na Sejm RP, przekazaną pismem z dnia 4 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-23954/11), dotyczącą sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, uprzejmie wyjaśniam.

1. Rozporządzenie ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym do długu Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 252, poz. 1692), jest zgodne z prezentowanym od 2001 r. (tj. od momentu wejścia w życie pierwszego rozporządzenia dotyczącego sprawozdawczości z zakresu długu publicznego) przez ministra finansów stanowiskiem, że klasyfikacja danego zobowiązania do tytułów dłużnych nie zależy od jego nazwy, ale od sensu ekonomicznego (wynika to z ujednoczenia statystyki z zakresu długu publicznego z obowiązującymi w tym zakresie standardami międzynarodowymi, ESA 95, która definiuje zobowiązania w sposób funkcjonalny). Obecna klasyfikacja kategorii kredytów i pożyczek zawarta w rozporządzeniu ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. stanowi doprecyzowanie w regulacjach prawnych (rozporządzeniu) dotychczasowego stanowiska ministra finansów, a nie rozszerzenie kategorii kredytów i pożyczek. Celem dookreślenia tytułu, jakim są kredyty i pożyczki, jest dążenie do otrzymania pełnej i rzetelnej informacji o rzeczywistym zadłużeniu jednostek sektora finansów publicznych.

Podkreślić należy, że rozporządzenie zostało przyjęte z zachowaniem wszelkich wymogów formalnych dla aktów prawnych, w tym procedur konsultacyjnych ze stroną samorządową. Minister finansów pi-

smem z dnia 4 listopada 2010 r. przekazał do konsultacji projekt rozporządzenia Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, do którego strona samorządowa na posiedzeniu komisji w dniu 15 grudnia 2010 r. nie zgłosiła zastrzeżeń. Biorąc powyższe pod uwagę, należy uznać, iż faktyczny okres, w ciągu którego strona samorządowa mogła zapoznać się z regulacjami przewidzianymi w rozporządzeniu, był dużo dłuższy niż formalny okres *vacatio legis* wynikający z treści rozporządzenia. Nie jest zatem zasadne stwierdzenie, iż rozporządzenie zostało wprowadzone w sposób nagły.

2. Delegacja ustawowa stanowiąca podstawę wydania rozporządzenia określającego sposób klasyfikacji tytułów dłużnych nie obejmuje swym zakresem problematyki „reguły wydatkowej”. W związku z powyższym podkreślić należy, że rozporządzenie nie może zawierać takiej reguły. Zgodnie z art. 72 ust. 2 ustawy o finansach publicznych minister finansów został upoważniony natomiast do określenia szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym rodzajów zobowiązań zaliczanych do tytułów dłużnych, uwzględniając podstawowe kategorie przedmiotowe i podmiotowe zadłużenia oraz okresy zapadalności.

3. W kwestii dotyczącej umów o partnerstwie publiczno-prywatnym (umów PPP) uprzejmie informuję, że zdaniem Ministerstwa Finansów uzasadnione jest ich zaliczanie do tytułów dłużnych. Umowy tego rodzaju są uwzględniane jako tytuły dłużne od 2006 r., tj. od chwili wydania rozporządzenia ministra finansów z dnia 26 czerwca 2006 r. w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych (Dz. U. Nr 113, poz. 770) oraz z dnia 27 czerwca 2006 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej (Dz. U. Nr 115, poz. 781, z późn. zm.).

Podkreślić jednak trzeba, że do tytułów dłużnych zaliczane są tylko te umowy PPP, które mają wpływ na poziom długu publicznego. Tym samym umowa PPP, która nie ma wpływu na poziom długu publicznego, nie powinna być zaliczana do zadłużenia danej jednostki. Poszczególne jednostki samorządu terytorialnego poprzez podejmowane decyzje o kształcie zawieranych umów o partnerstwie publiczno-prywatnym oraz podziale ryzyka pomiędzy partnerem publicznym i prywatnym będą zatem decydowały o tym, czy powstanie zobowiązanie zaliczane do długu publicznego, czy też nie.

4. W kwestii związanej z opracowywaniem wieloletniej prognozy finansowej przez jednostki samorządu terytorialnego uprzejmie informuję, że stosownie do art. 226 ust. 1 pkt 6 ustawy o finansach publicznych powinna ona być realistyczna i określać dla każdego roku objętego prognozą m.in. kwotę długu jednostki. Zgodnie z art. 227 ust. 2 ustawy prognozę kwoty długu, stanowiącą część wieloletniej prognozy finansowej, sporządza się na okres, na który zaciągnięto oraz planuje się zaciągnąć zobowiązania. Zakres przedmiotowy państwowego długu, w tym dłu-

gu jednostek samorządu terytorialnego, tj. poszczególne tytuły dłużne, reguluje art. 72 ustawy o finansach publicznych i wymienione w interpelacji rozporządzenie ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r.

Należy jednak zaznaczyć, że między wieloletnią prognozą finansową jednostki samorządu terytorialnego w zakresie dotyczącym zadłużenia a obowiązującym od 1 stycznia 2011 r. rozporządzeniem określającym sposób klasyfikacji tytułów dłużnych zachodzi spójność.

Kwoty zobowiązań wpływające na poziom długu powinny być ujęte w wieloletniej prognozie finansowej, w pozycji „kwota długu”, według stanu na koniec 2011 r., oraz w kolejnych latach, aż do całkowitej spłaty.

Szczegółowy sposób opracowania wieloletniej prognozy finansowej jednostki samorządu terytorialnego, w tym także w zakresie kwoty zadłużenia, opisuje zawarta na stronie internetowej Ministerstwa Finansów „Metodyka opracowania wieloletniej prognozy finansowej jednostki samorządu terytorialnego” będąca wspólną propozycją Ministerstwa Finansów, regionalnych izb obrachunkowych i przedstawicieli jednostek samorządu terytorialnego, która stanowi użyteczne narzędzie dla wieloletniego prognozowania finansowego w jednostkach samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie sposobu udokumentowania
sprzedaży oleju opałowego (23955)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23955/11, przy którym przesłana została interpelacja pana posła Stanisława Steca z dnia 27 lipca 2011 r. w sprawie sposobu dokumentowania sprzedaży oleju opałowego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Uregulowania dotyczące zasad opodatkowania podatkiem akcyzowym paliw przeznaczonych na cele opałowe mają szczególny charakter, co wynika z dużego ryzyka nadużyć podatkowych. W celu przeciwdziałania zjawiskom związanym z nieuprawnionym wykorzystywaniem do celów napędowych niżej opodatkowanego oleju przeznaczonego na cele opałowe służby podległe ministrowi finansów od wielu lat po-

dejmują działania eliminujące tego typu patologie z życia gospodarczego. Jednym z elementów systemu kontroli prawidłowości obrotu olejami opałowymi jest instytucja oświadczeń o przeznaczeniu tych wyrobów na cele opałowe.

Regulacje prawne obowiązujące we wskazanym w interpelacji okresie, podobnie jak ma to miejsce obecnie, zobowiązywały podatnika sprzedającego wyroby z przeznaczeniem do celów opałowych, przy spełnieniu określonych warunków, do uzyskania od nabywców oświadczeń o przeznaczeniu nabywanych wyrobów na cele opałowe. Oświadczenia te, by mogły być podstawą uprawniającą do zastosowania stawek akcyzy właściwych dla olejów opałowych, powinny zawierać dane, których zakres do dnia 28 lutego 2009 r. wynikał z rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 87, poz. 825, z późn. zm.) wydanego na podstawie ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257, z późn. zm.).

W rozporządzeniu określony został zakres danych, jakie powinny zawierać oświadczenia, a od 15 września 2005 r. również miesięczne zestawienia tych oświadczeń, tryb ich uzyskiwania od nabywców oraz tryb i terminy przekazywania organom podatkowym. Niezachowanie warunków sprzedaży tych wyrobów prawodawca połączył z powstaniem obowiązku podatkowego.

Na sprzedawcę nałożono zatem szczególnie obowiązek związany z pozyskaniem kompletnego, określonego przepisami akcyzowymi oświadczenia nabywcy oleju opałowego o przeznaczeniu tego oleju na cele opałowe. Oświadczenia, by mogły być podstawą stosowania preferencyjnej stawki podatku akcyzowego, muszą zawierać wszystkie elementy wymagane przepisami prawa, a zarazem muszą być rzetelne, tj. zawierać dane zgodne z rzeczywistością. Prawidłowo złożone oświadczenie o przeznaczeniu oleju na cele opałowe, zgodnie z wolą prawodawcy, jest warunkiem stosowania obniżonej stawki podatku akcyzowego. W sytuacji gdy oświadczenia są nieprawidłowe, nie jest możliwe skorzystanie ze stawki preferencyjnej.

Należy podkreślić, iż wprowadzenie do porządku prawnego instytucji oświadczeń z założenia winno opierać się na zgodności zawartych w nich treści ze stanem faktycznym. A zatem złożenie przez nabywcę fałszywych oświadczeń uprawniało sprzedawcę do odmowy sprzedaży ww. wyrobów z uwzględnieniem obniżonej stawki podatkowej, oczywiście o ile taką wiedzę sprzedający posiadał. Natomiast niezłożenie przez nabywcę oświadczenia lub podanie w oświadczeniu niepełnych informacji, tj. niespełnienie wymogów formalnych określonych ww. przepisami, stanowiło dla sprzedawcy podstawę do odmowy sprzedaży ww. wyrobów po cenie zawierającej stawkę akcyzy właściwą dla olejów przeznaczonych na cele opałowe.

Jakkolwiek z przywołanych powyżej regulacji nie wynikał obowiązek sprawdzania dowodu osobistego osoby składającej oświadczenie o przeznaczeniu nabytego oleju opałowego na cele opałowe, to należy

podkreślić, iż to podmiot prowadzący działalność gospodarczą ponosi ryzyko doboru kontrahentów. Sprzedawca, zdając sobie sprawę z obowiązujących regulacji opodatkowania akcyzą sprzedaży oleju opałowego, powinien dochować należytej ostrożności, jakiej wymagać trzeba w prowadzeniu każdej działalności gospodarczej, zwłaszcza kiedy możliwość zastosowania preferencyjnej stawki akcyzy uzależniona jest od spełnienia określonych wymagań. We wszystkich wątpliwych przypadkach sprzedawca miał możliwość, a biorąc pod uwagę swój dobrze pojęty interes, wręcz obowiązek, odmówić sprzedaży oleju ze stawką preferencyjną.

Sprzedawcy, który nie skorzystał ze swoich uprawnień, choć okoliczności przeprowadzanej transakcji wyraźnie wskazywały na nierzetelność klienta, wadliwość czy też fikcyjność oświadczeń, jeżeli w postępowaniu organów podatkowych zostało to wykazane, mógł być postawiony zarzut niedopełnienia obowiązków i to on ponosił konsekwencje nierzetelności odebranych od nabywców oświadczeń.

Ponadto wskazać należy, iż w zasadzie przy każdej transakcji sprzedaży zachodzącej w obrocie cywilnoprawnym sprzedawca, jak i kupujący mają pełne prawo do uzyskania danych osobowych kontrahenta, chociażby ze względu na roszczenia wynikające z zawartej umowy. Legitymowanie się dowodem tożsamości w celu potwierdzenia prawdziwości danych osobowych jest dozwolonym przez prawo sposobem wykazania danych osobowych.

Podnoszoną w interpelacji kwestię sprzedaży olejów opałowych lub napędowych, przeznaczonych na cele opałowe, za pomocą odmierzaczy paliw ciekłych ustawodawca połączył z powstaniem obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym (art. 4 ust. 1 pkt 3 i art. 65 ust. 1a ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym) skutkującego utratą możliwości stosowania preferencyjnej stawki podatku akcyzowego właściwej dla olejów przeznaczonych na cele opałowe. Każda sprzedaż ww. paliw za pomocą odmierzaczy paliw ciekłych skutkować będzie w świetle tej regulacji zastosowaniem wyższej stawki podatku akcyzowego (2 tys. zł od 1 tys. litrów gotowego wyrobu) i to niezależnie od tego, że spełnione są warunki określone w odrębnych przepisach, w szczególności wymogi w zakresie prawidłowego znakowania i barwienia, a także użycia ich zgodnie z przeznaczeniem. W takim przypadku bez znaczenia pozostaje więc fakt, że sprzedawany olej przeznaczony jest na cele opałowe.

Nałożenie na sprzedawcę dodatkowych obowiązków w zakresie ewidencjonowania i dokumentowania sprzedaży oleju opałowego zapewnić miało efektywne sprawowanie kontroli.

Należy podkreślić, iż prowadzenie działalności gospodarczej niesie ze sobą określone obowiązki wobec Skarbu Państwa, w szczególności obowiązek rzetelnego i terminowego regulowania należnych podatków wynikających z przepisów ustawowych i jednocześnie obowiązek organów podatkowych do ich egzekwowania.

Odnosząc się zatem do kolejnej kwestii poruszonej w interpelacji, należy wskazać, iż obawa organów co do wykonania w przyszłości zobowiązania podatkowego decyduje o wydaniu decyzji dotyczących zabezpieczenia zobowiązania. Zgodnie z art. 33 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r., Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) zobowiązanie podatkowe przed terminem płatności może być zabezpieczone na majątku podatnika, a w przypadku osób pozostających w związku małżeńskim także na majątku wspólnym, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że nie zostanie ono wykonane, a w szczególności gdy podatnik trwale nie uiszcza wymagalnych zobowiązań o charakterze publicznym lub dokonuje czynności polegających na zbywaniu majątku, które mogą utrudnić lub udaremnić egzekucję. Decyzja nieostateczna nie podlega wykonaniu, chyba że nadano jej rygor natychmiastowej wykonalności. Rygor natychmiastowej wykonalności stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego i wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Przesłanki oraz tryb nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności określa art. 239b Ordynacji podatkowej.

Należy podkreślić, iż czynność ta ma charakter uznaniowy i może mieć miejsce wyłącznie po zaistnieniu przesłanek określonych w ww. artykule, tj. gdy:

1) organ podatkowy posiada informacje, z których wynika, że wobec strony toczy się postępowanie egzekucyjne w zakresie innych należności pieniężnych; 2) strona nie posiada majątku o wartości odpowiadającej wysokości zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę, na którym można ustanowić hipotekę przymusową lub zastaw skarbowy, które korzyściłyby z pierwszeństwa zaspokojenia;

3) strona dokonuje czynności polegających na zbywaniu majątku znacznej wartości;

4) okres do upływu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego jest krótszy niż 3 miesiące.

Decyzji nieostatecznej może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli organ podatkowy uprawdopodobni, że zobowiązanie wynikające z decyzji nie zostanie wykonane.

Organ podatkowy pierwszej instancji może nadać rygor natychmiastowej wykonalności decyzji nieostatecznej od chwili wydania tego rozstrzygnięcia, najpóźniej zaś do chwili wydania decyzji przez podatkowy organ odwoławczy. Na postanowienie w sprawie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności służy zażalenie wnoszone do organu wyższego stopnia za pośrednictwem organu pierwszej instancji. Wnieście zażalenie nie wstrzymuje wykonania decyzji.

Postępowanie podatkowe, zgodnie z Ordynacją podatkową, jest dwuinstancyjne, stronie przysługuje więc prawo do odwołania się do właściwego organu odwoławczego. Dodatkowo nad prawidłowością wydanych w postępowaniu podatkowym decyzji, w przypadku ich zaskarżenia przez podatników, czuwają sądy administracyjne.

Organy podatkowe prowadzą postępowania w sposób samodzielny i w ramach obowiązującego prawa.

Odmienność stanów faktycznych i konieczność indywidualnego rozpoznania każdej sprawy, jak również waga stwierdzonych uchybień determinują zatem sposób postępowania organów podatkowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca**

**w sprawie trudnej sytuacji
pracowników pomocy społecznej (23958)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca, przesłaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23958/11, w sprawie trudnej sytuacji pracowników pomocy społecznej, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Pracownikami instytucji pomocy społecznej lub jednostek organizacyjnych pomocy społecznej mogą być osoby wykonujące różne zawody, takie jak: pedagodzy, psychologowie, asystenci osób niepełnosprawnych, opiekunowie w domu pomocy społecznej, opiekunki środowiskowe oraz opiekunowie osób starszych i inne. Kwestie dotyczące ich zatrudniania oraz wynagradzania uregulowane są w dwóch rozporządzeniach:

— rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. Nr 50, poz. 398, z późn. zm.),

— rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 26 czerwca 2007 r. w sprawie klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego (Dz. U. Nr 124, poz. 860, z późn. zm.), w którym wpisano jako grupę zawodów (symbol 346) pracowników pomocy społecznej i pracy socjalnej.

Zgodnie z art. 123 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz. U. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) prawa i obowiązki pracowników zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej, w tym w domach pomocy społecznej (z wyjątkiem pracowników zatrudnionych na podstawie ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta nauczyciela – t.j. Dz. U. Nr 97 z 2006 r., poz. 674, z późn. zm.) regulują przepisy o pracownikach samorządowych, a więc ustawa z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1593, z późn. zm.) oraz wydane na jej podstawie przywołane powyżej rozporządzenie w sprawie wynagradza-

nia pracowników samorządowych. Określanie poziomu wynagrodzeń w poszczególnych jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej leży po stronie samorządu i kierowników tych jednostek. Rada Ministrów, określając zasady wynagradzania pracowników zatrudnionych w wymienionych jednostkach, przyjęła, iż pracodawcy będą samodzielnie ustalać miesięczne stawki wynagrodzenia zasadniczego na podstawie tabeli punktowych rozpiętości kategorii zaszeregowania (określonej w załączniku nr 1 do ww. rozporządzenia), a także najniższego wynagrodzenia zasadniczego ustalonego przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego i wartości jednego punktu w złotych ustalonego przez pracodawcę w porozumieniu z wymienionym organem (§ 3 ww. rozporządzenia). Finansowanie wydatków na wynagrodzenia pracowników samorządowych następuje w ramach środków przewidzianych na ten cel w budżetach własnych jednostek samorządu terytorialnego. Z powyższych względów w rozporządzeniu określono jedynie podstawowe wysokości dodatków do wynagrodzenia zasadniczego, w tym dodatku za pracę w porze nocnej, którego wysokość uwzględnia powszechną gwarancję określoną w Kodeksie pracy. Widelkowe zaszeregowanie ustalone dla poszczególnych stanowisk pracy, możliwość tworzenia przez pracodawcę funduszu premiowego i funduszu nagród pozwalają, zdaniem Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, na prowadzenie właściwej zakładowej polityki płac.

Odnosząc się wprost do zadanych pytań, wyjaśniam.

Ad 1. W świetle przepisu art. 17 pkt 18 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej „utworzenie i utrzymywanie ośrodka pomocy społecznej, w tym zapewnienie środków na wynagrodzenia pracowników” należy do zadań własnych gminy o charakterze obowiązkowym. Z literalnego brzmienia tego przepisu wynika jednoznacznie, iż obciążenie finansowe w tym zakresie dotyczy budżetu własnego samorządu terytorialnego i w planowanych prognozach wydatków gminy winno znajdować odzwierciedlenie w pełnej wysokości potrzeb.

Jak wynika z informacji przekazanej przez wojewodę podkarpackiego, mając na uwadze efektywność działań pomocowych realizowanych przez ośrodki pomocy społecznej, wojewoda podkarpacki, wychodząc naprzeciw częstokroć trudnej sytuacji finansowej samorządów w regionie, podejmuje decyzje o zastosowaniu w tym zakresie mechanizmu, o którym mowa w przepisie art. 115 ustawy o pomocy społecznej. Podkreślić należy, że przekazywana dotacja stanowi tylko i wyłącznie dofinansowanie przedmiotowego zadania. Ustawodawca, formułując taką możliwość, wskazał w tym zakresie jedynie maksymalne wartości przekazywanej dotacji, pozostawiając tym samym decyzję ostateczną co do samego faktu uruchomienia wsparcia, jak i jego wysokości wyłącznie w gestii wojewody. Ustalany corocznie limit wydatków dla ośrodków pomocy społecznej uwarunkowany jest możliwościami wynikającymi z przydzielonego dla

województwa budżetu. W obowiązujących regulacjach prawnych nie sformułowano żadnych zasad mających zastosowanie przy planowaniu kwot w budżetach poszczególnych wojewodów na dofinansowanie kosztów utrzymania ośrodków pomocy społecznej.

W wyłącznej gestii wojewody jest zatem kształtowanie wysokości dotacji na dofinansowanie tego zadania. Środki przeznaczane rokrocznie na ten cel mają charakter uznaniowy i uzależnione są od możliwości finansowych wynikających z przydzielanego przez ministra finansów limitu wydatków na realizację nadzorowanych zadań.

Wojewoda podkarpacki informuje jednocześnie, że dystrybucja środków na realizację zadań z obszaru pomocy społecznej dokonywana jest w oparciu o zobiektywizowane i ujednolicone kryteria. Priorytet stanowi zabezpieczenie zadań o charakterze obligatoryjnym, w szczególności takich, których finansowanie bądź dofinansowanie w określonej części wynika wprost z przepisów prawa. W ramach ogólnej kwoty dofinansowania kosztów utrzymania ośrodków pomocy społecznej uruchamiane są również środki dotacji na obsługę zadań własnych samorządu, dotowanych z budżetu państwa, polegających na bezpośrednim wsparciu osób i rodzin w formie pieniężnych i niepieniężnych świadczeń. Zaznacza ponadto, iż obniżenie dotacji w roku 2010 w stosunku do roku 2009 nastąpiło w konsekwencji mającej miejsce w lipcu 2009 r. nowelizacji ustawy budżetowej. Dotacja na dofinansowanie kosztów utrzymania ośrodków pomocy społecznej w 2011 r. ustalona została na poziomie roku 2010. Zatem nie ma mowy o obniżeniu w 2011 r. dotacji dla ośrodków pomocy społecznej.

Wojewoda podkarpacki wyraża pogląd, że decydującą rolę w zakresie poprawy sytuacji finansowej pracowników jednostek organizacyjnych pomocy społecznej przypisać należy władzom samorządowym, których kompetencje istotnie kształtują rozwój i funkcjonowanie podmiotów działających w ramach samorządów. Jednocześnie w miarę posiadanych kompetencji oraz możliwości finansowych wojewoda podkarpacki podejmuje działania zmierzające do wsparcia samorządów lokalnych w jak najbardziej efektywnej realizacji zadań pomocy społecznej na terenie województwa podkarpackiego.

Ad 2. Zgodnie z przepisami art. 18 ust. 2 oraz art. 20 ust. 2 ustawy o pomocy społecznej środki na obsługę zadań zleconych z zakresu administracji rządowej realizowanych odpowiednio przez gminę i powiat zapewnia budżet państwa, zatem wydatki na określone zadania w żaden sposób nie obciążają budżetów tych samorządów terytorialnych.

Do zadań zleconych z zakresu administracji rządowej realizowanych przez gminę należy:

1) organizowanie i świadczenie specjalistycznych usług opiekuńczych w miejscu zamieszkania dla osób z zaburzeniami psychicznymi,

2) przyznawanie i wypłacanie zasiłków celowych na pokrycie wydatków związanych z kłeską żywiołową lub ekologiczną,

3) prowadzenie i rozwój infrastruktury środowiskowych domów samopomocy dla osób z zaburzeniami psychicznymi,

4) realizacja zadań wynikających z rządowych programów pomocy społecznej, mających na celu ochronę poziomu życia osób, rodzin i grup społecznych oraz rozwój specjalistycznego wsparcia,

5) przyznawanie i wypłacanie zasiłków celowych, a także udzielanie schronienia, posiłku oraz niezbędnego ubrania cudzoziemcom, o których mowa w art. 5a ustawy o pomocy społecznej,

6) przyznawanie i wypłacanie zasiłków celowych, a także udzielanie schronienia, posiłku oraz niezbędnego ubrania cudzoziemcom, którzy uzyskali zgodę na pobyt tolerowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

7) wypłacanie wynagrodzenia za sprawowanie opieki, przyznanego przez sąd.

Natomiast do zadań z zakresu administracji rządowej realizowanych przez powiat należy:

1) pomoc cudzoziemcom, którzy uzyskali w Rzeczypospolitej Polskiej status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą, w zakresie indywidualnego programu integracji oraz opłacanie za te osoby składek na ubezpieczenie zdrowotne określonych w przepisach o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia,

2) prowadzenie i rozwój infrastruktury ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi,

3) realizacja zadań wynikających z rządowych programów pomocy społecznej, mających na celu ochronę poziomu życia osób, rodzin i grup społecznych oraz rozwój specjalistycznego wsparcia,

4) udzielanie cudzoziemcom, o których mowa w art. 5a ustawy o pomocy społecznej, pomocy w zakresie interwencji kryzysowej,

5) finansowanie pobytu w całodobowych placówkach opiekuńczo-wychowawczych oraz w rodzinach zastępczych dzieciom cudzoziemców niewymienionych w art. 5 ustawy o pomocy społecznej,

6) realizacja zadań z dziedziny przysposobienia międzynarodowego dzieci, w tym zlecenie realizacji tych zadań podmiotom prowadzącym niepubliczne ośrodki adopcyjno-opiekuńcze wyznaczone przez ministra pracy i polityki społecznej.

Ad 3., 4., 5. Zgadzam się z posłem Zbigniewem Chmielowcem, że praca pracowników pomocy społecznej jest bardzo odpowiedzialna i wymaga pełnego poświęcenia zaangażowania. Nie zgadzam się natomiast z twierdzeniem, że następuje ekonomiczna degradacja zawodów i osób zatrudnionych w pomocy społecznej.

Mam świadomość ogromnego zróżnicowania płac w pomocy społecznej oraz niezadowolenia wielu grup zawodowych z wysokości wynagrodzeń. Poprzez współpracę przy tworzeniu i opiniowaniu rozporządzeń „płacowych” Ministerstwo Pracy i Polityki Społecz-

nej miało wpływ na ustalenie minimalnych wymagań kwalifikacyjnych i zaszeregowania dla stanowisk mających zastosowanie do realizacji zadań w jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej. Jednak resort nie ma żadnego wpływu na planowanie środków na realizację zadań pomocy społecznej w budżetach wojewodów.

Jednocześnie zwracam uwagę, że w dobie kryzysu gospodarczego, gdy stopa bezrobocia rejestrowanego w Polsce według Głównego Urzędu Statystycznego w czerwcu br. wynosiła 11,8%, a wielu pracodawców ma trudności z utrzymaniem dotychczasowego stanu zatrudnienia pracowników i terminowym wypłaceniem wynagrodzeń, nie można oczekiwać ani od rządu, ani od samorządów terytorialnych radykalnych zmian (m.in. przepisów prawa), które mogłyby mieć już wpływ na podniesienie wysokości wynagrodzeń pracowników pomocy społecznej.

Informuję, że w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej trwają prace nad przygotowaniem projektu założeń do nowej ustawy o pomocy społecznej, w tym w zakresie dotyczącym m.in. pracowników socjalnych pomocy społecznej. Przy powyższych pracach uwzględniana jest wiedza o sytuacji pracowników pomocy społecznej oraz dotychczasowe doświadczenia w tym zakresie.

Ponownie podkreślam, że ustalanie poziomu wynagrodzeń w poszczególnych jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej leży po stronie samorządu i kierowników tych jednostek. Rada Ministrów, określając zasady wynagradzania pracowników zatrudnionych w wymienionych jednostkach, przyjęła, że pracodawcy będą samodzielnie ustalać miesięczne stawki wynagrodzenia zasadniczego pracowników, a także najniższego wynagrodzenia zasadniczego ustalonego przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego. Finansowanie wydatków na wynagrodzenia pracowników samorządowych następuje w ramach środków przewidzianych na ten cel w budżetach własnych jednostek samorządu terytorialnego.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Warzechy**

**w sprawie finansowania składek
na ubezpieczenie zdrowotne rolników (23959)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Jana Warzechy, posła na Sejm RP,

z dnia 27 lipca 2011 r., w sprawie finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne rolników, przekazaną przy piśmie marszałka Sejmu z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23959/11, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższej informacji.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej planowanych działań w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 października 2010 r. (sygn. akt K 58/07), który uznał, że rozwiązanie określone w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) w zakresie, w jakim określa zobowiązanie budżetu państwa do finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne rolników i ich domowników, podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy, prowadzących działalność rolniczą bez względu na wysokość osiąganych przez nich przychodów jest niezgodne z przepisami Konstytucji RP i straci moc obowiązującą z upływem 15 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, tj. z dniem 3 lutego 2012 r., uprzejmie informuję, iż na podstawie decyzji prezesa Rady Ministrów, przekazanej pismem Rządowego Centrum Legislacji z dnia 10 lutego 2011 r. (znak: RCL.DPio-5602-32/11), organem właściwym do podjęcia prac legislacyjnych mających na celu wykonanie ww. wyroku Trybunału Konstytucyjnego w przedmiotowej sprawie jest Międzyresortowy Zespół ds. Reformy Systemu Ubezpieczenia Społecznego Rolników. Przewodniczącym tego zespołu jest Michał Boni, minister – członek Rady Ministrów, przewodniczący komitetu Rady Ministrów, szef Zespołu Doradców Strategicznych Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Tadeusza
Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka**

**w sprawie prawnego uregulowania
sytuacji prawnej dzieci umieszczanych
w placówkach opiekuńczo-wychowawczych
i rodzinach zastępczych (23963)**

Panie Marszałku! Odnosząc się do interpelacji złożonej przez pana posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Tadeusza Tomaszewskiego (SPS-023-23963/

11) w sprawie sprawnego regulowania sytuacji prawnej dzieci umieszczanych w placówkach opiekuńczo-wychowawczych i rodzinach zastępczych, uprzejmie wyjaśniam.

Dane Centrum Metodycznego Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej, do których odwołuje się pan poseł, nie są aktualne. Wymieniona placówka zakończyła swoją działalność w 2009 r., zaś od 1 stycznia 2010 r. jej zadania w zakresie wskazywania miejsc dla nieletnich w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych i młodzieżowych ośrodkach socjoterapii realizuje Ośrodek Rozwoju Edukacji w Warszawie.

W kwestii liczby miejsc w tych placówkach pragnę poinformować, że młodzieżowe ośrodki wychowawcze (MOW) i młodzieżowe ośrodki socjoterapii (MOS) znajdują się w kompetencjach resortu edukacji od 2004 r. Jednym z problemów po przejęciu tych placówek z resortu polityki społecznej była niewystarczająca liczba miejsc w tych placówkach, utrudniająca bieżącą realizację postanowień sądów rodzinnych o zastosowaniu wobec nieletniego środka wychowawczego w postaci umieszczenia w MOW lub MOS. Od 2004 r. resort edukacji podjął, wspólnie z jednostkami samorządu terytorialnego, działania zmierzające do rozwiązania problemu braku miejsc i skrócenia czasu oczekiwania na miejsce w tych placówkach.

Udział samorządów terytorialnych w tych działaniach jest bardzo istotny, ponieważ zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) zakładanie i prowadzenie ośrodków jest zadaniem własnym powiatu, przy czym środki na ich funkcjonowanie są uwzględniane w części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego. Mogą one także być zakładane i prowadzone przez osoby prawne i fizyczne.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie jest organem prowadzącym dla MOW i MOS. Obecnie młodzieżowe ośrodki wychowawcze i młodzieżowe ośrodki socjoterapii są prowadzone przez jednostki samorządu terytorialnego wszystkich stopni – przede wszystkim powiatowego (99 ośrodków), ale także wojewódzkiego (12), oraz osoby prawne (stowarzyszenia, fundacje, podmioty kościelne – 20 ośrodków), a nawet przez osoby fizyczne (4).

Ośrodki są finansowane odpowiednio poprzez subwencjonowanie lub dotowanie ze środków finanso-

wych ujętych w części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego. Od momentu włączenia MOW i MOS do jednostek systemu oświaty nastąpiło znaczące zwiększenie liczby miejsc w tych placówkach. Jak wynika z danych dostępnych dzięki prowadzonemu przez ministra edukacji narodowej centralnemu systemowi wskazywania miejsc dla nieletnich w MOW i MOS, na przestrzeni lat 2004–2011 liczba miejsc w MOW i MOS, w których możliwe jest umieszczenie nieletniego na mocy postanowienia sądu, zwiększyła się ponad dwukrotnie.

Poniższa tabela obrazuje wzrost liczby miejsc w MOW i MOS w latach 2004–2011:

Ponieważ, jak wspomniano powyżej, powoływanie i tworzenie młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii znajduje się w gestii jednostek samorządu terytorialnego, osiągnięcie takiego stanu jest rezultatem intensywnej systematycznej aktywności resortu edukacji na rzecz wspierania rozwoju tych placówek oraz inspirowania i stymulowania działań samorządowych.

Wśród szczególnie znaczących inicjatyw w tym zakresie warto podkreślić zapewnienie korzystnych wag dla MOW i MOS w algorytmie naliczania części oświatowej subwencji ogólnej (najwyższe spośród wszystkich placówek oświatowych) oraz organizację w latach 2007–2011 konkursów dla podmiotów będących organami prowadzącymi MOW i MOS.

Konkursy te miały na celu wspieranie rozwoju młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii. Zwraçały uwagę szczególnie na doskonalenie jakości pracy tych placówek i zwiększenie w nich liczby miejsc dla nieletnich. Osiągnięty rezultat wskazuje na wysoką skuteczność podjętych oddziaływań.

Należy zauważyć, że w tym samym czasie dane demograficzne dotyczące nieletnich mówią o zmniejszającej się populacji dzieci i młodzieży w tej grupie wiekowej, zaś dane z policyjnego systemu informacyjnego wskazują na zmniejszającą się liczbę nieletnich przestępców.

Z tymi informacjami korespondują wyniki regularnych międzynarodowych badań porównawczych prowadzonych w Polsce, dotyczących częstotliwości występowania zachowań problemowych (alkohol, narkotyki, przemoc) w środowisku dziecięco-młodzieżowym, które wskazują na zmniejszenie się skali

Rok	Młodzieżowy ośrodek wychowawczy	Młodzieżowy ośrodek socjoterapii	Razem MOW i MOS – miejsca w opiece całodobowej
2004	45 placówek – 2873 miejsc	9 placówek – 1337 miejsc, w tym 1189 miejsc ambulatoryjnych i tylko 148 miejsc w formie opieki całodobowej	3021
2006	52 placówki – 3300 miejsc	10 placówek – 1370 miejsc, w tym 190 miejsc w opiece całodobowej	3490
2008	62 placówki – 3691 miejsc	49 placówek – 2430 miejsc, w tym 2080 miejsc w opiece całodobowej oraz 350 miejsc ambulatoryjnych	5771
2011 (dane z systemu informatycznego w ORE)	74 placówki – 4575 miejsc	61 placówek – 2871 miejsc	7446 miejsc w 135 ośrodkach

tych zachowań oraz zjawisk patologii społecznej wśród dzieci i młodzieży.

Ministerstwo Edukacji Narodowej podjęło równoległe także działania na rzecz rozwiązania problemu tymczasowego umieszczenia nieletnich, czyli zapewnienia realizacji funkcji interwencyjnej przez system resocjalizacji w skali kraju.

W 2010 r. została przeprowadzona nowelizacja przepisów w sprawie szczegółowych zasad kierowania, przyjmowania, przenoszenia, zwalniania i pobytu nieletnich w młodzieżowym ośrodku wychowawczym oraz młodzieżowym ośrodku socjoterapii. Znowelizowane rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 10 grudnia 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad kierowania, przyjmowania, przenoszenia, zwalniania i pobytu nieletnich w młodzieżowym ośrodku wychowawczym oraz młodzieżowym ośrodku socjoterapii (Dz. U. z 2011 r. Nr 9, poz. 41) reguluje kwestię tymczasowego umieszczenia nieletnich, niwelując tym samym wcześniejszą lukę prawną skutkującą uprzednio problemami sygnalizowanymi przez pana posła. W dotychczasowym stanie prawnym procedura umieszczenia w MOW i MOS nieletnich, wobec których sąd zastosował środek wychowawczy w postaci umieszczenia w tych ośrodkach, nie obejmowała sytuacji wynikającej z art. 26 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.), czyli możliwości tymczasowego umieszczenia nieletniego.

Na mocy przedmiotowej nowelizacji ośrodki są aktualnie zobowiązane do realizacji zadania polegającego na przyjęciu nieletniego, wobec którego sąd rodzinny tymczasowo zastosował środek wychowawczy.

Celem przedmiotowej nowelizacji jest także poprawa sprawności postępowania w sprawach kierowania i przyjmowania nieletnich do młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii oraz przenoszenia i zwalniania nieletnich z tych ośrodków, w szczególności przez:

— zapewnienie optymalnego wykorzystywania miejsc w tych ośrodkach; zmianą mającą na celu zapewnienie optymalnego wykorzystywania miejsc jest propozycja skrócenia terminów, w ramach których ośrodek jest obowiązany zachować dla danego nieletniego miejsce w sytuacji niedoprowadzenia nieletniego do ośrodka lub w sytuacji stwierdzenia samowolnego oddalenia się nieletniego,

— wykorzystanie systemu teleinformatycznego służącego współpracy w realizacji procedur między organami odpowiedzialnymi za kierowanie nieletnich do odpowiednich placówek (właściwi starostowie), instytucją odpowiedzialną za wskazywanie miejsc w odpowiednich dla nieletnich placówkach na terenie kraju (Ośrodek Rozwoju Edukacji w Warszawie), MOW i MOS oraz organami prowadzącymi ośrodki.

Ponadto celem wsparcia działalności interwencyjnej w wymiarze systemowym w 2011 r. przygotowano nowelizację ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich, umożliwiając wykorzystanie policyjnych izb

dziecka do umieszczenia nieletnich uciekinierów z MOW.

Jest to realizacja postulatu zgłaszanego od kilku lat zarówno przez Policję, jak i placówki interwencyjne systemu pomocy społecznej.

Odnosnie do prac w zakresie optymalizacji systemu resocjalizacji w skali kraju należy podkreślić, że obszar ten stanowi przedmiot szczególnej uwagi i wsparcia ze strony ministra edukacji narodowej, który systematycznie monitoruje i szczegółowo analizuje te kwestie, współpracując w tym zakresie z ministrem sprawiedliwości, ministrem pracy i polityki społecznej, rzecznikiem praw obywatelskich i rzecznikiem praw dziecka.

Od trzech lat prowadzone są działania międzyresortowe, mające na celu optymalizację rozwiązań systemowych związanych z ponadresortowym problemem oddziaływań resocjalizacyjnych. Jest to jednym z celów Międzyresortowego Zespołu do Spraw Poprawy Skuteczności Wykonania Orzeczeń Sądowych, koordynowanego przez ministra sprawiedliwości. W ramach tego Zespołu powołana została Grupa Robocza do Spraw Poprawy Skuteczności Wykonania Orzeczeń Sądowych w Przedmiocie Umieszczenia Nieletnich w Placówkach Podległych Ministerstwu Edukacji Narodowej oraz Ministerstwu Pracy i Polityki Społecznej. Zadaniem grupy jest optymalizacja orzecznictwa dla nieletnich i funkcjonowania młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii oraz placówek opiekuńczo wychowawczych, w tym rodzinnej opieki zastępczej.

W 2010 r. została powołana grupa robocza, w skład której wchodził dyrektorzy wiodących młodzieżowych ośrodków wychowawczych, która pracowała nad rozwiązaniami w zakresie optymalizacji funkcjonowania tych placówek. Wiele rekomendacji wynikających z tych prac zostało wykorzystanych w wymienionych powyżej pracach legislacyjnych.

Celem dalszego doskonalenia ponadresortowego systemu resocjalizacji w skali kraju Ministerstwo Edukacji Narodowej zaplanowało w 2011 r. zorganizowanie cyklu 7 konferencji regionalnych pn. „Stosowanie i wykonywanie środków wychowawczych, w tym środka tymczasowego, w kontekście specyfiki młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii”. Pierwsza z tych konferencji odbyła się już w Warszawie, dwie kolejne planowane są we wrześniu br.

Adresatami każdej konferencji są sędziowie wydziałów rodzinnych i nieletnich sądów rejonowych, dyrektorzy rodzinnych ośrodków diagnostyczno-konsultacyjnych, przedstawiciele rzecznika praw obywatelskich, rzecznika praw dziecka, jednostek samorządu terytorialnego, kuratoriów oświaty, służb Policji, instytucji i organizacji pozarządowych realizujących zadania z zakresu profilaktyki, socjoterapii i wsparcia rodziny oraz pracownicy poradni psychologiczno-pedagogicznych, młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii.

Celem konferencji będzie usystematyzowanie i upowszechnienie wiedzy na temat stosowania i wykonywania środków wychowawczych, ze szczególnym uwzględnieniem środków wychowawczych polegających na umieszczeniu nieletnich w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych i młodzieżowych ośrodkach socjoterapii, a także stosowania środka tymczasowego na podstawie art. 26 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich. Merytoryczną wartością konferencji regionalnych będzie wywołanie dyskusji środowiskowej w celu poznania różnych stanowisk, oczekiwań i uwarunkowań oraz wypracowanie konsensu w zakresie optymalizacji systemu profilaktyki społecznej i resocjalizacji dzieci i młodzieży w Polsce.

Ponadto Ministerstwo Edukacji Narodowej w 2011 r. realizuje działania mające na celu optymalizację funkcjonowania młodzieżowych ośrodków wychowawczych, w tym szczególnie utworzenia dodatkowych miejsc przeznaczonych na tymczasowe przyjmowanie nieletnich. Działanie to jest realizowane w formie otwartego konkursu ofert dla organów prowadzących MOW, tworzących w placówkach nowe miejsca dla tymczasowego umieszczenia dla nieletnich. Ministerstwo Edukacji Narodowej wyasygnowało na ten cel kwotę 3 mln zł. Konkurs jest realizowany pn. „Bezpieczna i przyjazna szkoła. Wsparcie działalności młodzieżowych ośrodków wychowawczych w zakresie tworzenia warunków umożliwiających terminową realizację postanowień sądów dla tymczasowego umieszczenia nieletnich w MOW – poprawa skuteczności wykonywania orzeczeń sądowych”.

Uprzejmie dziękuję panu posłowi za zainteresowanie ważną i trudną problematyką działań na rzecz dzieci niedostosowanych społecznie i zagrożonych demoralizacją. Jest to obszar wymagający zintegrowania działań w skali kraju celem uniknięcia rozproszenia sił i środków oraz podniesienia efektywności stosowanych rozwiązań.

Przedstawiając powyższe działania, pragnę jednocześnie zapewnić Pana Marszałka oraz pana posła, że opisane problemy są przedmiotem szczególnej uwagi ministra edukacji narodowej, stąd podejmowane opisane powyżej działania diagnostyczne, legislacyjne i wspierające.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posłów Tadeusza
Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka**

**w sprawie ograniczonego dostępu do usług
opieki nad dzieckiem w wieku do lat 3 (23964)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23964/11, skierowane do ministra edukacji narodowej i przekazane – zgodnie z właściwością – do ministra pracy i polityki społecznej, dotyczące interpelacji posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka w sprawie ograniczonego dostępu do usług opieki nad dzieckiem w wieku do lat 3, uprzejmie wyjaśniam.

Do dnia 4 kwietnia 2011 r. świadczące opiekę nad małymi dziećmi żłobki funkcjonowały jako zakłady opieki zdrowotnej. Działały one w oparciu o przepisy - obowiązujące do dnia 30 czerwca 2011 r. ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.). Zatem musiały one spełniać szereg wymagań właściwych dla zakładu opieki zdrowotnej, w tym m.in. dotyczących warunków lokalowych, sanitarnych czy kadrowych. Konieczność spełniania tych wygórowanych wymagań, a co za tym idzie, wysokie koszty funkcjonowania żłobków były główną barierą przy powstawaniu nowych miejsc żłobkowych i tworzeniu nowych żłobków, a w konsekwencji barierą w dostępie rodziców małych dzieci do tej formy opieki. Z drugiej zaś strony na rynku istniało wiele podmiotów prowadzących działalność gospodarczą polegającą na sprawowaniu opieki nad małymi dziećmi, które pozostawały poza wszelką kontrolą. Zadanie zreformowania problematyki opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 zostało powierzone ministrowi pracy i polityki społecznej. Na podstawie przyjętych w dniu 30 marca 2010 r. przez Radę Ministrów założeń projektu ustawy o formach opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało projekt ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, którego istotą jest przeciwdziałanie powyższemu negatywnym zjawiskom w obszarze opieki nad małymi dziećmi. W dniu 4 lutego 2011 r. została uchwalona ustawa o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235). Weszła ona w życie w dniu 4 kwietnia 2011 r. Jej celem jest przede wszystkim rozwój zróżnicowanych form opieki nad małymi dziećmi, a także poprawa standardów funkcjonowania placówek zajmujących się świadczeniem tego rodzaju usług. Istotnym celem powyższej ustawy jest wsparcie rodziców w procesie wychowania dzieci, umożliwienie rodzicom i opiekunom dzieci podjęcia aktywności zawodowej (co w konsekwencji może się przełożyć na poprawę sytuacji materialnej rodzin poprzez uzyskiwanie dochodów z pracy zawodowej), a także promocja równości rodzinnej i zawodowej między kobietą i mężczyzną. Oprócz dotychczas istniejących form opieki nad małymi dziećmi, takich jak: żłobek czy niania, wprowadzono dwie nowe for-

my, tj.: klub dziecięcy i dzienny opiekun. Ponadto żłobki przestały funkcjonować jako zakłady opieki zdrowotnej, zaś w przypadku nian wprowadzono możliwość opłacania ze środków budżetu państwa składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe oraz na ubezpieczenie zdrowotne od podstawy stanowiącej kwotę nie wyższą niż wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę. Szczegółowe warunki dotyczące funkcjonowania instytucji opieki nad małymi dziećmi określa wspomniana powyżej ustawa o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 oraz rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie wymagań lokalowych i sanitarnych dotyczących żłobków i klubów dziecięcych (Dz. U. Nr 69, poz. 367).

W przypadku żłobka lub klubu dziecięcego zasady ustalania opłaty za pobyt w nich dzieci i za ich wyżywienie określa podmiot, który utworzył daną formę opieki. Jeśli jest to gmina, zasady ustalania opłat i ich wysokości określa rada gminy, w drodze uchwały, jeśli to jest inny podmiot, zasady ustalania opłat i ich wysokości określa ten podmiot. W przypadku dziennego opiekuna, maksymalną wysokość wynagrodzenia dziennego opiekuna oraz zasady ustalania tego wynagrodzenia określa rada gminy, w drodze uchwały. Do ponoszenia opłat za pobyt i wyżywienie dzieci przebywających w powyższych instytucjach opieki zobowiązani są rodzice, a ich wysokość, jak wynika z powyższego, uzależniona jest od stosownej uchwały rady gminy albo ustaleń innego podmiotu, który utworzył daną formę opieki nad dzieckiem w wieku do lat 3. Natomiast w przypadku niani, wysokość wynagrodzenia za opiekę nad dzieckiem lub dziećmi uzależniona jest od indywidualnych postanowień zawartych w umowie między nianią a rodzicami.

Jak wynika z danych Głównego Urzędu Statystycznego, w 2010 r., w Polsce istniały 392 żłobki i 119 oddziałów żłobkowych przy przedszkolach, w których było 32 514 miejsc. Żłobki te funkcjonowały w 147 gminach, a oddziały żłobkowe w 108 gminach. Dane te dotyczą również żłobków i oddziałów przedszkolnych prowadzonych przez podmioty niepubliczne.

W ustawie budżetowej na 2011 r. na realizację zadań wynikających z ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 zaplanowano środki finansowe w wysokości 51 mln zł, z tego 40 mln zł na realizację resortowego programu rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 „Maluch”, który przewiduje dofinansowanie ze środków budżetu państwa – w drodze otwartego konkursu ofert – inicjatyw dotyczących tworzenia przez gminy różnych instytucji opieki nad małymi dziećmi oraz 11 mln zł na opłacanie składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne za nianie. Środki finansowe w takiej samej wysokości na realizację powyższych zadań zaplanowano również w projekcie ustawy budżetowej na 2012 r.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Gawędy**

w sprawie szeroko rozumianej problematyki telefonii komórkowej w zakresie oddziaływania na środowisko, zmian legislacyjnych w ustawie o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz zachorowalności ludności zamieszkałej w pobliżu stacji bazowych telefonii komórkowej (23966)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Adama Gawędy, nr SPS-023-23966/11, z dnia 4 sierpnia br. (data wpływu 5 sierpnia br.), w sprawie zmian legislacyjnych w ustawie z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675), zwanej dalej „ustawą szerokopasmową”, oddziaływania telefonii komórkowej na środowisko oraz zachorowalności ludności zamieszkałej w pobliżu stacji bazowych telefonii komórkowej, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Odnosząc się do wątpliwości co do zapewnienia należytego stopnia ochrony ludności przed narażeniem na oddziaływanie pól elektromagnetycznych na mocy przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397), zwanego dalej „rozporządzeniem RM”, należy wskazać, iż rozporządzenie to ma służyć jedynie wstępnej klasyfikacji obiektów radiokomunikacyjnych w celu stwierdzenia, które z nich należy zaliczyć do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, a tym samym wymagających uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w myśl art. 72 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Podkreślenia wymaga więc fakt, iż pełna ochrona w tym zakresie wynika z zapisów innego rozporządzenia, a mianowicie rozporządzenia ministra środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. Nr 192, poz. 1883), zwanego dalej „rozporządzeniem MS”.

Ponadto należy zauważyć, iż ze względu na złożoność zagadnienia modelowania rozkładu pól elektromagnetycznych obiektu promieniującego w rzeczywistym środowisku nie ma możliwości dostatecznie

dokładnego stwierdzenia natężenia składowych pola elektromagnetycznego w jego otoczeniu bez przeprowadzenia praktycznych pomiarów po jego uruchomieniu. Zgodnie z zapisami rozporządzenia MŚ, pomiary poziomów pól elektromagnetycznych wykonuje się bezpośrednio po pierwszym uruchomieniu instalacji oraz każdorazowo w razie zmiany warunków pracy instalacji, o ile zmiany te mogą mieć wpływ na zmianę poziomów pól elektromagnetycznych, których źródłem jest ta instalacja.

Ze wskazanych wyżej przyczyn mechanizm klasyfikacji określony w rozporządzeniu RM ma charakter uproszczony, umożliwiający szybką weryfikację, czy dana inwestycja powinna zostać zaliczona do ww. szczególnych rodzajów przedsięwzięć znacząco oddziaływających na środowisko. Należy więc podkreślić, że ma on charakter wstępnej oceny, pamiętając jednak, że pełna ochrona przed narażeniem na działania ze strony pól elektromagnetycznych została ustanowiona na mocy wspomnianego rozporządzenia MŚ.

Podkreślenia wymaga również fakt, że określone w rozporządzeniu MŚ maksymalne poziomy pole elektromagnetycznych dla miejsc dostępnych dla ludności należy zaliczyć do stosunkowo restrykcyjnych; są one zdecydowanie niższe niż dopuszczalne w wielu innych krajach. W załączonej tabeli dokonano ich porównania z wartościami zalecanymi przez Międzynarodową Komisję ds. Ochrony przed Promieniowaniem Niejonizującym (International Commission on Non-Ionizing Radiation Protection – ICNIRP) dla wybranych pasm częstotliwości. Należy podkreślić, że maksymalne poziomy ustanowione na mocy przepisów krajowych są w każdym z wypadków istotnie niższe niż zalecane przez ICNIRP.

Pasma	Parametr fizyczny ^{*)}			
	natężenie pola elektrycznego [V/m]		gęstość mocy [W/m ²]	
	Przepisy krajowe	Zalecenia ICNIRP	Przepisy krajowe	Zalecenia ICNIRP
100 MHz (radiofonia UKF)	7	28	-	-
450 MHz (GSM-450, UMTS)	7	~29,2	0,1	2,25
900 MHz (GSM-900, UMTS)	7	~41,3	0,1	4,5

^{*)} Gęstość mocy S oraz natężenie składowej elektrycznej E wiążą zależności (w przypadku fali TEM w próżni lub powietrzu):

$$S = \frac{E^2}{120\pi[\Omega]} \quad \text{lub odwrotna } E = \sqrt{120\pi[\Omega] \times S}$$

Pasma	Parametr fizyczny ^{*)}			
	natężenie pola elektrycznego [V/m]		gęstość mocy [W/m ²]	
	Przepisy krajowe	Zalecenia ICNIRP	Przepisy krajowe	Zalecenia ICNIRP
1800 MHz (GSM-1800, UMTS)	7	~58,3	0,1	9
2100 MHz (UMTS, LTE)	7	61	0,1	10
2400 MHz (WiFi)	7	61	0,1	10
2600 MHz (UMTS, LTE)	7	61	0,1	10

^{*)} Gęstość mocy S oraz natężenie składowej elektrycznej E wiążą zależności (w przypadku fali TEM w próżni lub powietrzu):

$$S = \frac{E^2}{120\pi[\Omega]} \quad \text{lub odwrotna } E = \sqrt{120\pi[\Omega] \times S}$$

W dalszej kolejności należy zauważyć, że oddziaływanie pól elektromagnetycznych na organizmy żywe, a w szczególności na człowieka, jest przedmiotem licznych badań. W opublikowanym w czerwcu tego roku komunikacie

(<http://www.who.int/mediacentre/factsheets/fs193/en/>), podsumowującym wyniki prawie 20-letnich badań w tym zakresie, Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) poinformowała, że nie stwierdzono w sposób jednoznaczny występowania szkodliwych efektów zdrowotnych oddziaływania na ludzi pól elektromagnetycznych emitowanych przez sieci telefonii komórkowej.

Pragnę również podkreślić, że przedmiotowe kwestie stanowią obszar szczególnego zainteresowania ze strony Ministerstwa Infrastruktury, czego wyrazem jest m.in. opracowany w ramach programu wieloletniego raport „Rozwój telekomunikacji i poczty w dobie społeczeństwa informacyjnego”, dotyczący ochrony przed narażeniami elektromagnetycznymi emitowanymi przez instalacje radiokomunikacyjne, dostępny pod adresami: <http://www.mi.gov.pl/files/0/1790133/SPIV6Sprawozdanie2008.pdf> – raport oraz <http://www.mi.gov.pl/files/0/1790133/SPIV6Poradnik2008.pdf> – załącznik zawierający „Poradnik z zakresu ochrony przed narażeniami elektromagnetycznymi od systemów radiokomunikacyjnych”.

Z kolei w kontekście zawartego w piśmie stwierdzenia, że konsekwencją wejścia w życie ustawy szerokopasmowej jest pozbawienie władz samorządowych jakiegokolwiek wpływu na ograniczenie miejsc lokalizacji stacji bazowych, należy zauważyć, iż lokalizacja inwestycji polegającej na budowie stacji bazowych telefonii komórkowej mieści się w ramach celu publicznego, o którym mowa w art. 6 ustawy z dnia

21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 46, poz. 543, z późn. zm.), gdzie za cel publiczny uznaje się m.in. wydzielanie gruntów pod obiekty i urządzenia łączności publicznej i sygnalizacji. Stanowisko powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych (wyrok NSA z dnia 4 października 2005 r., sygn. akt II OSK 495/05, wyrok NSA z dnia 19 lutego 2008 r., sygn. akt II OSK 38/07, wyrok WSA w Gdańsku z dnia 22 czerwca 2006 r. II SA/Gd 536/2005, wyrok WSA w Szczecinie z dnia 9 lutego 2006 r. II SA/Sz 1189/04, wyrok NSA z dnia 2 czerwca 2009 r., sygn. akt II OSK 878/08, wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 14 września 2010 r., sygn. akt: II SA/Bd 718/10, wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 21 lutego 2011 r., sygn. akt: II SA/Bd 1406/10).

Ponadto należy wskazać, iż zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), zwaną dalej „u.p.z.p.”, o lokalizacji inwestycji celu publicznego decyduje rada gminy poprzez postanowienie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo wójt (burmistrz albo prezydent miasta) w drodze decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Zgodnie z art. 4 u.p.z.p. ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W przypadku braku planu miejscowego określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przy czym: 1) lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego; 2) sposób zagospodarowania terenu i warunki zabudowy dla innych inwestycji ustala się w drodze decyzji o warunkach zabudowy.

W przedmiotowej kwestii należy wziąć również pod uwagę rozwiązanie art. 56 u.p.z.p., który stanowi, iż nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Decyzja o lokalizacji inwestycji celu publicznego jest decyzją związaną. Zatem jeśli wniosek o ustalenie dotyczy inwestycji, której lokalizacja pozostaje w zgodzie z przepisami u.p.z.p. i z unormowaniami przewidzianymi w przepisach szczególnych oraz czyni zadość warunkom formalnym, organ właściwy w sprawie winien wydać decyzję pozytywną. Z kolei wydając decyzję o odmowie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, organ powinien w sposób niebudzący wątpliwości wykazać niezgodność zamierzeń wnioskodawcy z przepisami odrębnymi bądź też wyjaśnić okoliczności przewidziane u.p.z.p. uniemożliwiające pozytywne załatwienie sprawy (por. wyrok NSA z dnia 10 listopada 1998 r., II SA/Gd 375/97, LEX nr 44227).

Władze samorządowe przy kształtowaniu prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy powinny uwzględniać również rozwiązania art. 46 ustawy szerokopasmowej. Przepis ten stanowi, że żaden

plan miejscowy nie może na jakimkolwiek obszarze zakazywać ani uniemożliwiać świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, w szczególności poprzez zakazy lub ograniczenia w lokalizowaniu infrastruktury telekomunikacyjnej, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi. Regulacja ta nie doprowadziła zatem do zniesienia ograniczeń obowiązujących w przedmiotowym zakresie, stanowi bowiem jedynie odpowiedź na istniejące prawne bariery inwestycyjne w zakresie inwestycji telekomunikacyjnych związane z faktem, iż część planów zawierała liczne zakazy i ograniczenia, często nieuzasadnione merytorycznie, tworząc przez to obszary niedostępne dla inwestycji telekomunikacyjnych.

Wobec powyższego należy uznać, iż takie ukształtowanie kompetencji władz samorządowych w tym zakresie nie pozbawia ich wpływu na ograniczenie miejsc lokalizacji inwestycji celu publicznego, w tym lokalizacji stacji bazowych, a oznacza jedynie, że szereg wymogów wynikających z innych aktów prawnych jest wystarczający dla zapewnienia ochrony praw mieszkańców i zabezpieczenia interesów społeczności lokalnych.

Odnosząc się z kolei do zarzutu sprzeczności obowiązujących regulacji z art. 32 Konstytucji RP i braku obowiązku dostosowania się przez operatorów telefonii komórkowej do ładu przestrzennego na danym terenie oraz do istniejącej tam zabudowy, należy podkreślić raz jeszcze, iż rozwiązania ustawy szerokopasmowej nie zniosły obowiązków istniejących dla tych podmiotów przed jej wejściem w życie. Ustawa wskazuje bowiem jedynie, że zakazów lub ograniczeń w lokalizowaniu infrastruktury telekomunikacyjnej nie można ustanawiać jedynie wówczas, gdy taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi. Zatem tak jak to miało miejsce przed wejściem w życie ustawy szerokopasmowej, lokalizowanie infrastruktury telekomunikacyjnej, zgodnie z obowiązującymi przepisami, możliwe jest wyłącznie po spełnieniu przewidzianych prawem wymogów w tym zakresie.

Podsumowując, w świetle powyższego należy stwierdzić, iż aktualnie obowiązujące przepisy prawa stanowią gwarancję uprawnień dla gmin i ich przedstawicieli w zakresie dotyczącym władztwa planistycznego. Ponadto w kontekście wymogu z art. 68 Konstytucji RP podkreślenia wymaga fakt, iż szereg obowiązków wynikających z istniejących regulacji zapewnia skuteczną ochronę przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w Ministerstwie Infrastruktury nie są obecnie prowadzone prace zmierzające do zmiany przepisów regulujących sprawę dotyczące zasad lokalizowania inwestycji.

Wyrażam nadzieję, że udzielone wyjaśnienia będą dla pana posła satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Gaj

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie nowych przepisów
dotyczących ruchu pojazdów ciężarowych
(23969)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Michała Stuligrosza, przesłaną przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23969/11, dotyczącą elektronicznego systemu poboru opłat, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

W uzasadnieniu ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391), wprowadzającej w Polsce elektroniczny system opłat za przejazd, ustalono, że system ten w pierwszej kolejności obejmie zarządzane przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad drogi krajowe o najwyższych standardach technicznych (autostrady i drogi ekspresowe). W uzasadnieniu wskazano również, że system opłat będzie stosownie rozszerzany na pozostałe drogi krajowe, w odniesieniu do których spodziewany jest duży odpływ ruchu z autostrad i dróg ekspresowych. Zgodnie natomiast z art. 7 ust. 1 dyrektywy 1999/62/WE sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe państwa członkowskie są uprawnione do stosowania opłat za przejazd na drogach nienależących do transeuropejskiej sieci drogowej, w tym na drogach równoległych, na które może zostać skierowany ruch z transeuropejskiej sieci drogowej w wyniku wprowadzenia systemu opłat lub które stanowią bezpośrednią konkurencję dla niektórych części tej sieci.

Realizując powyższe założenia, resort infrastruktury uwzględnił w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433) drogi krajowe o najwyższych standardach technicznych zagrożone największą ucieczką ruchu ciężkiego w wyniku wprowadzenie opłaty elektronicznej, w tym drogi krajowe stanowiące alternatywę dla odcinków autostrad zarządzanych przez spółki koncesyjne (odcinki dróg krajowych nr 92 i 94). Rozwiązanie takie nie wyklucza jednak w przyszłości objęcia opłatą elektroniczną innych dróg krajowych alternatywnych dla odcinków obecnie objętych opłatami.

Uprzejmie informuję, że resort infrastruktury obserwuje i analizuje problem odpływu ruchu ciężkiego z dróg płatnych na drogi alternatywne. Podkreślenia wymaga fakt, że system funkcjonuje w Polsce dopiero ok. 6 tygodni. Tymczasem z doświadczeń innych

państw, które wprowadziły podobne systemy, wynika, że największy odpływ ruchu z sieci dróg płatnych następuje w ciągu kilku tygodni od daty uruchomienia systemu. Następnie ma miejsce powrót ruchu na drogi zapewniające możliwość szybkiego przemieszczenia w ruchu międzyregionalnym i pozwalające na dostarczenie towarów na czas. Szczegółowe i weryfikowalne dane odnośnie do skali przeniesienia ruchu pojazdów ciężarowych na drogi bezpłatne będą więc dostępne dopiero po określonym okresie funkcjonowania systemu opłaty elektronicznej. System może być bowiem wykorzystywany do zbierania danych o ruchu na poszczególnych odcinkach dróg w kraju. Po zebraniu tych danych mogą zostać zaproponowane określone rozwiązania, w szczególności objęcie opłatą dróg krajowych, na których zanotowano największy wzrost natężenia ruchu ciężkiego (przykładem mogą być tu bezpłatne odcinki dróg krajowych nr 91 i 92). Rozszerzenie systemu o ww. drogi może nastąpić najwcześniej w styczniu 2012 r.

Podkreślić jednak należy, że każdy przypadek faktycznego zwiększenia ruchu na drodze alternatywnej powodującego nieprzewidziane problemy powinien być analizowany indywidualnie. Działania zaproponowane mogą obejmować środki z zakresu organizacji ruchu, inżynierii lądowej, kontroli i egzekucji. Zarządcy właściwych dróg (w tym dróg samorządowych), zagrożonych przyrostem ruchu pojazdów ciężkich w związku z wprowadzeniem elektronicznego systemu poboru opłat, są uprawnieni do dokonania stosownej zmiany organizacji ruchu, w szczególności wprowadzenia ograniczeń prędkości dla pojazdów ciężarowych czy też umieszczenia w pasie drogowym elementów spowalniających ruch (np. wysepki).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk**

**w sprawie nauczania historii współczesnej
w edukacji ponadgimnazjalnej (23970)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pani Poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie nauczania historii współczesnej w edukacji ponadgimnazjalnej (nr SPS-023-23970/11) uprzejmie wyjaśniam:

Polski system edukacji w roku 2009 objęła reforma programowa, która ma na celu poprawę jakości oraz efektywności kształcenia poprzez osiągnięcie spójnego programowo procesu nauczania, dostosowanego do możliwości i indywidualnych potrzeb uczniów i uwzględniającego zwiększone aspiracje edukacyjne uczniów.

Nowa podstawa programowa określona w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17) w szkołach ponadgimnazjalnych zacznie obowiązywać, począwszy od 1 września 2012 r. Dokument jest sformułowany w języku wymagań, precyzyjnie określając wiedzę i umiejętności, jakie powinien opanować uczeń na koniec danego etapu edukacyjnego.

Wymagania dotyczące wiedzy i umiejętności zdefiniowane w podstawie programowej kształcenia ogólnego muszą zostać uwzględnione odpowiednio w programach nauczania.

Zgodnie z preambułą nowej podstawy programowej kształcenia ogólnego zadaniem szkoły jest kształtowanie u uczniów postaw istotnych dla prawidłowego pojmowania związków pomiędzy współczesnością a przeszłością, postaw m.in. takich, jak odpowiedzialności, poczucia własnej wartości, ciekawości poznawczej, postawy obywatelskiej, poszanowania tradycji i kultury własnego narodu.

W nowej podstawie programowej przedmiotu historia na plan pierwszy wysunięto historię ojczyzną obejmującą okres od założenia państwa polskiego do czasów współczesnych.

Najważniejsza zmiana w nowej podstawie programowej polega na zespoleniu programowym gimnazjum i I klasy szkoły ponadgimnazjalnej w czteroletni cykl kształcenia, który nauczyciele mają obowiązek wykorzystać na zbudowanie solidnego fundamentu wiedzy ogólnej ucznia. Zmiana ta jest szczególnie ważna dla edukacji historycznej, ponieważ dzięki niej proces kształcenia jest komplementarny, efektywny i zapewnia pełną realizację treści nauczania określonych w podstawie programowej.

Na etapie gimnazjalnym podstawa programowa historii obejmuje okres od początków dziejów do I wojny światowej włącznie, akcentując potrzebę dogłębnego zaprezentowania historii państwa i narodu polskiego. W podstawie programowej historii dla klasy pierwszej szkoły ponadgimnazjalnej została umieszczona historia najnowsza po krytycznej analizie dotychczasowych sposobów oraz efektów realizacji kursu historii najnowszej, zarówno w gimnazjum, jak i w szkole ponadgimnazjalnej.

W podstawie programowej dla I klasy szkoły ponadgimnazjalnej w zakresie podstawowym uwzględniono najważniejsze problemy XX wieku, w tym zagadnienia historii najnowszej dotyczące Polski w systemie komunistycznym (przejęcie władzy przez komunistów, system represji stalinowskich i jego skut-

ki, realia życia gospodarczego i społecznego PRL, przyczyny i skutki kryzysów 1956 r., 1968 r., 1970 r., i 1976 r., polityczna i społeczna rola Kościoła katolickiego w PRL) oraz rozkładu systemu komunistycznego w Polsce – polskiej drogi do suwerenności (znaczenie pontyfikatu Jana Pawła II dla przemian politycznych, przyczyny i skutki wydarzeń sierpniowych 1980 r., rola „Solidarności” w przemianach politycznych i ustrojowych, okoliczności wprowadzenia i następstwa stanu wojennego, postanowienia okrągłego stołu, przemiany polityczne, społeczno-gospodarcze i kulturowe po 1989 r., znaczenie przystąpienia Polski do NATO i Unii Europejskiej).

Wymagania ogólne kształcenia w zakresie rozszerzonym z historii stanowią rozwinięcie wymagań z III etapu edukacyjnego (gimnazjum) i z zakresu podstawowego IV etapu edukacyjnego. Zakładają one uzyskiwanie wyższych umiejętności oraz znacznie większego zakresu wiadomości z historii, są rozszerzeniem poznanych wcześniej zagadnień i stanowią ich kontynuację. Oczekuje się, że realizacja treści nauczania w zakresie rozszerzonym odpowiednio przygotowuje uczniów do egzaminu maturalnego w zakresie rozszerzonym, do podjęcia studiów humanistycznych lub wymagających zdania egzaminu maturalnego z historii w zakresie rozszerzonym.

Uczniowie, którzy nie wybiorą kształcenia historycznego w zakresie rozszerzonym, będą zobowiązani do realizacji przedmiotu uzupełniającego historia i społeczeństwo, którego celem będzie utrwalenie wiedzy historycznej zdobytej na wcześniejszych etapach kształcenia oraz inicjowanie dialogu o współczesności po to, aby wzmocnić postawę gotowości uczniów do podjęcia dziedzictwa.

Uprzejmie informuję, że w związku ze zmianami programowymi w szkołach ponadgimnazjalnych od roku szkolnego 2012/2013 wydawcy będą składać wnioski o dopuszczenie podręczników do nauczania historii na IV etapie edukacyjnym, które będą musiały być zgodne z nową podstawą programową historii.

Zatem przyjęć należy, że nacisk położony w nowej podstawie programowej na wnikliwe, obiektywne i pełne zapoznanie uczniów z historią najnowszą znajdzie swoje przełożenie na treści zawarte w tych podręcznikach.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Łukasza Borowiaka
i Klaudiusza Balcerzaka**

**w sprawie reformy edukacji
w zakresie wprowadzenia obowiązku szkolnego
dla 6-latków (23972)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Klaudiusza Balcerzaka i pana Łukasza Borowiaka, posłów na Sejm RP (SPS-023-23972/11), w zakresie wprowadzenia obowiązku szkolnego dla sześciolatków od 1 września 2012 r., uprzejmie informuję.

Ustawa z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458) wprowadza od 1 września 2012 r. obowiązek szkolny dla dzieci sześciolatków. W okresie trzyletnim, tj. w latach szkolnych 2009/2010, 2010/2011 i 2011/2012, poprzedzającym wprowadzenie tego obowiązku, decyzje o rozpoczęciu edukacji dziecka w wieku lat sześciu podejmuje rodzice i dyrektor szkoły. Warunkiem przyjęcia dziecka do szkoły w tym okresie będzie posiadanie przez szkołę odpowiednich warunków organizacyjnych, a także wcześniejsze objęcie dziecka wychowaniem przedszkolnym w roku poprzedzającym rozpoczęcie nauki w szkole. Jeśli dziecko nie chodziło do przedszkola, wymagana będzie opinia poradni psychologiczno-pedagogicznej dotycząca możliwości rozpoczęcia spełniania obowiązku szkolnego przez dziecko sześciolatków.

Od 1 września 2009 r. dzieci podejmujące naukę w klasie I szkoły podstawowej są nauczane według nowej podstawy programowej kształcenia ogólnego określonej w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17). W nowej podstawie wymagania zostały sprecyzowane tak, by uczeń przeszedł przez I etap edukacyjny – klasy I–III – w sposób jak najbardziej przyjazny i zachęcający do podejmowania indywidualnej aktywności oraz współpracy z innymi uczniami. Zakres wiadomości i umiejętności, jakimi ma dysponować uczeń kończący klasę I, a później klasę III, ustalono tak, by nauczyciel mógł je zrealizować z uczniami o przeciętnych możliwościach. Jest to ważne założenie, gdyż wiadomości i umiejętności ukształtowane w klasach I–III szkoły podstawowej stanowią bazę i punkt wyjścia do nauki w klasach IV–VI szkoły podstawowej. W sprzyjających warunkach edukacyjnych można kształcenie zorganizować tak, by uczniowie w ciągu I etapu edukacyjnego nauczyli się znacznie więcej. Z drugiej strony niektórym uczniom trzeba udzielić pomocy psychologiczno-pedagogicznej, żeby mogli sprostać wymaganiom określonym w podstawie programowej edukacji wcze-

snoszkolnej. Dzięki indywidualizacji nauczania zostaną więc uwzględnione różnice dojrzałości, które obserwuje się pomiędzy dziećmi. Wybór konkretnego programu nauczania, według którego będzie realizowana podstawa programowa edukacji wczesnoszkolnej, należy do nauczyciela, który powinien tak dobrać program nauczania, aby był on odpowiedni do realizacji z daną grupą uczniów.

Podstawa programowa edukacji wczesnoszkolnej określa, jakie treści nauczania należy realizować w klasie I szkoły podstawowej oraz jakie wiadomości i umiejętności powinien posiadać uczeń na koniec klasy III szkoły podstawowej. To rozróżnienie wymagań w stosunku do ucznia klasy I i ucznia klasy III wynika z konieczności łagodnego wprowadzenia dziecka w świat szkoły i dopasowania procesu nauczania – uczenia się do możliwości psychofizycznych i umysłowych ucznia klasy I. Dodatkowo, zgodnie z zaleceniami określonymi w podstawie programowej edukacji wczesnoszkolnej, obowiązkiem nauczyciela jest zadbanie o adaptację dzieci do warunków szkolnych, a w szczególności o ich poczucie bezpieczeństwa. Czas trwania okresu adaptacyjnego określa nauczyciel, biorąc pod uwagę potrzeby uczniów. W okresie adaptacyjnym dzieci, przez różnego rodzaju zabawy, gry i sytuacje zadaniowe, wspomagane są w rozwoju czynności umysłowych ważnych dla ich dalszego rozwoju, w szczególności w zakresie przygotowania do nauki czytania i pisanie oraz uczenia się matematyki.

Obowiązkiem nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej jest indywidualizacja nauczania, w szczególności poprzez dobór lub skonstruowanie odpowiedniego programu nauczania oraz dostosowanie metod pracy i wymagań do możliwości i potrzeb poszczególnych uczniów.

Przygotowaniu szkół i udzieleniu im pomocy w realizacji statutowych zadań służy realizowany obecnie na poziomie regionów, skierowany do organów prowadzących publiczne i niepubliczne szkoły podstawowe projekt systemowy „Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III szkół podstawowych”. Projekt jest kluczowym elementem realizowanej obecnie polityki oświatowej. Jego celem jest wsparcie wszystkich szkół podstawowych w procesie indywidualizacji nauczania i wychowania uczniów klas I–III. Wsparcie to dotyczy m.in. przygotowania szkół i placówek na przyjęcie dzieci 6-letnich. Projekt jest współfinansowany z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013, działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty, poddziałania 9.1.2: Wyrównywanie szans edukacyjnych uczniów z grup o utrudnionym dostępie do edukacji oraz zmniejszanie różnic w jakości usług edukacyjnych.

Na realizację niniejszego projektu systemowego na wniosek ministra edukacji narodowej została przesunięta kwota 150 mln € (ok. 624 mln zł) z prio-

rytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” do priorytetu IX, za którego wdrażanie odpowiadają samorządy województw. Ponadto ze środków pomocy technicznej przeznaczonych dla Ministerstwa Edukacji Narodowej przesunięto kwotę 5,5 mln zł na sfinansowanie dodatkowych zadań instytucji pośredniczących związanych z obsługą projektu. Otrzymane w ramach projektu środki finansowe mogą być przeznaczone na doposażenie bazy dydaktycznej oraz na organizację dodatkowych zajęć rozwijających i usprawniających, w tym np. zajęć logopedycznych, socjoterapeutycznych i psychoedukacyjnych.

W okresie od dnia 1 marca 2010 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. realizowany jest projekt systemowy „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi”. Projekt współfinansowany jest z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013, działania 3.3: Poprawa jakości kształcenia.

Celem projektu jest przygotowanie kadry pedagogicznej i zarządzającej przedszkoli, szkół i placówek do organizowania i udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej jak najbliższej ucznia, w środowisku jego nauczania i wychowania, tj. w przedszkolu, szkole i placówce, oraz poprawa jakości systemu kształcenia i wychowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Do końca października 2010 r. przygotowanych zostało prawie 500 liderów zmian w zakresie nowego modelu pracy z dzieckiem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w tym realizacji przez szkoły nowych zadań, w szczególności w zakresie organizacji i udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej, w tym rozpoznawania przez nauczycieli ryzyka specyficznych trudności w uczeniu się. Liderzy zmian przeprowadzili spotkania szkoleniowo-informacyjne dla ponad 50 000 nauczycieli i dyrektorów przedszkoli, szkół i placówek przygotowujące ich do realizacji zadań z obszaru kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

W roku 2010/2011 w ramach części oświatowej subwencji ogólnej na edukację uczniów sześciolatków przeznaczono 519 000 000 zł. Z rezerwy 0,6% części oświatowej subwencji ogólnej w roku 2009/2010 do szkół podstawowych przekazano 161 300 000 zł.

Zapewnienie warunków działania szkoły, w tym bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki, jest zadaniem organu prowadzącego. W uzasadnionych warunkach państwo może realizację tego zadania wspierać.

Program rządowy „Radosna szkoła” jest jednym z działań wspierających organy prowadzące szkoły w realizacji działań związanych z obniżeniem wieku obowiązku szkolnego. Realizacja programu rządowego zaplanowana została na lata 2009–2014. Przewidziane w ramach programu środki budżetu państwa są przeznaczone na budowę lub modernizację szkolnych placów zabaw oraz zakup pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw w szkole.

Koszt całego programu wynosi 2 438 000 tys. zł, z czego 1 278 000 tys. zł pochodzić będzie z budżetu państwa.

W latach 2009–2010 ze wsparcia finansowego na zakup pomocy dydaktycznych skorzystały 10 603 szkoły, co stanowi 77% wszystkich uprawnionych szkół.

Szkolne place zabaw przeznaczone dla uczniów w młodszym wieku szkolnym posiada 2039 szkół podstawowych. W ramach programu „Radosna szkoła” zostało utworzonych lub zmodernizowanych 997 placów, z czego 517 na wsi.

W roku 2009 i 2010 w związku z realizacją programu rządowego „Radosna szkoła” z budżetu państwa wydatkowano 155 596 257 zł.

Obecnie trwa realizacja III edycji programu „Radosna szkoła”. W 2011 r. na zakup pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw oraz na modernizację lub budowę szkolnych placów zabaw przeznaczono prawie 150 mln zł.

W 2010 r. realizowany był także program „Wyprawka szkolna”. W ramach programu wydatkowano ponad 52 575 tys. zł, z tego ok. 35 000 tys. zł wykorzystano na dofinansowanie podręczników dla uczniów klas I–III szkoły podstawowej.

Z analiz demograficznych wynika, że proces wdrażania obniżenia wieku spełniania obowiązku szkolnego rozpoczęto w najbardziej korzystnym okresie. Z danych statystycznych wynika, że liczba 6-latków w kolejnych latach zmalała z 427 tys. w 2002 r. do 354 tys. w 2010 r. Dane z systemu informacji oświatowej pokazują wzrost liczby dzieci sześciolatków w klasach I szkół podstawowych. W roku szkolnym 2010/2011 z możliwości wcześniejszego pójścia do szkoły skorzystało 12,56% sześciolatków spośród tych dzieci, które rok wcześniej chodziły do przedszkola.

Ministerstwo Edukacji Narodowej systematycznie udziela odpowiedzi na pytania dotyczące edukacji dzieci sześciolatków wszystkim zainteresowanym podmiotom. Ponadto planowane są kolejne działania promocyjne.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Krzakały**

**w sprawie 5-procentowej stawki podatku VAT
na podręczniki szkolne (23973)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Krzakały (znak: SPS-

-023-23973/11) w sprawie 5-procentowej stawki podatku VAT na podręczniki szkolne, uprzejmie wyjaśniam.

Z uwagi na wygaśnięcie derogacji zapisanej w traktacie akcesyjnym z 2004 r. (przedłużonej w grudniu 2007 r. na dalsze trzy lata, tj. do 31 grudnia 2010 r.) od stycznia 2011 r. stawki podatku VAT, m.in. na książki i czasopisma specjalistyczne, muszą wynieść co najmniej 5%, co wynika z przepisów Unii Europejskiej. Taka właśnie, najniższa, preferencyjna stawka podatku VAT została zastosowana od dnia 1 stycznia 2011 r. m.in. do książek, w tym do podręczników szkolnych.

Pragnę zwrócić uwagę pana posła, że w warunkach gospodarki wolnorynkowej Ministerstwo Edukacji Narodowej nie dysponuje narzędziami zdolnymi regulować ceny podręczników szkolnych. Minister edukacji narodowej tak jak nie ma wpływu na funkcjonowanie mechanizmów rynkowych, tak samo nie może decydować np. o wysokości rabatu udzielanego przy zakupie podręczników przez wydawców, księgarnie, hurtownie i inne podmioty prawne i fizyczne działające na rynku zgodnie z przepisami prawa handlowego.

Uprzejmie informuję pana posła, iż ze względu na potrzebę ograniczenia ciągłych zmian w podręcznikach trwają prace nad nowelizacją rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie dopuszczania do użytku w szkole programów wychowania przedszkolnego i programów nauczania oraz dopuszczania do użytku szkolnego podręczników (Dz. U. Nr 89, poz. 730). Projekt, który został przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz konsultacji z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi, przewiduje m.in. wprowadzenie ograniczenia możliwości składania wniosku o dopuszczenie do użytku szkolnego kolejnych wydań podręcznika, zmienionych w części stanowiącej nie więcej niż 20% objętości (nie wcześniej niż po upływie trzech lat od dnia dopuszczenia podręcznika do użytku szkolnego). Nie ulega wątpliwości, iż podręcznik powinien zawierać treści adekwatne do aktualnego stanu wiedzy naukowej. W związku z tym powinna być zachowana możliwość jego aktualizacji, jeżeli zmianie ulega stan wiedzy. Jednakże ograniczenie częstotliwości zmiany wydań podręcznika wydaje się być konieczne z uwagi na czynnik ekonomiczny. Ułatwi nauczycielom i rodzicom wykorzystanie i zakup podręczników używanych, co obecnie jest utrudnione w sytuacji, gdy wydawca wprowadza na rynek nową wersję podręcznika, w której wprowadzone zostały często niewielkie, kosmetyczne zmiany.

Jednocześnie należy podkreślić, że zgodnie z art. 22a ust. 1 ustawy o systemie oświaty to nauczyciel ma prawo wyboru podręcznika spośród podręczników dopuszczonych do użytku szkolnego, a zatem decyzja, czy i z jakich podręczników korzystać na zajęciach, należy do nauczyciela i nie ma formalnych przeszkód, aby nauczyciele wybierali w kolejnych latach te same podręczniki.

Jednym ze sposobów obniżenia kosztów związanych z zakupem podręczników jest obrót używanymi podręcznikami. Dyrektor szkoły, zgodnie z art. 22b ustawy o systemie oświaty, może podejmować działania organizacyjne umożliwiające obrót używanymi podręcznikami na terenie szkoły.

Począwszy od roku szkolnego 2009/2010 w I klasach szkół podstawowych i I klasach gimnazjum zaczęła obowiązywać nowa podstawa programowa określona rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. Nr 4, poz. 17). Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego, oprócz regulacji treści kształcenia w języku efektów kształcenia, zmienia zakres i treści kształcenia na poszczególnych etapach edukacyjnych. Zakres tych zmian jest różny w zależności od specyfiki przedmiotu bądź rodzaju zajęć. Spowodowało to konieczność przygotowania podręczników dla klas objętych reformą programową, tak aby uwzględniały zakres treści nauczania i wymagania określone w nowej podstawie programowej.

W klasach, w których obowiązuje nowa podstawa programowa, mogą być stosowane podręczniki zgodne z nową podstawą programową i wpisane do odrębnego wykazu podręczników zgodnych z tą podstawą.

Wymiana podręczników w związku z nową podstawą programową odbywa się sukcesywnie.

Należy zwrócić uwagę, że w roku szkolnym 2011/2012 uczniowie klas I i II szkół podstawowych i klas I i II gimnazjum mają już możliwość odkupienia używanych podręczników od swoich starszych kolegów, bowiem nauczyciele mają prawo stosować w kolejnych latach te same podręczniki.

W roku szkolnym 2011/2012 konieczność zakupu nowych podręczników dotyczy tylko dwóch spośród dwunastu roczników uczniów, czyli tych, którzy uczą się w klasach III szkół podstawowych i klasach III gimnazjum. Ponadto jeżeli nauczyciel oceni, że poprzednia wersja podręcznika nie różni się istotnie od tej wpisanej na listę podręczników zgodnych z nową podstawą programową i uczniowie bez przeszkód mogliby z niej korzystać, może poinformować uczniów o możliwości korzystania również z tej wersji. Uczniowie pozostałych klas wszystkich typów szkół uczą się według dotychczasowej podstawy programowej i również mogą korzystać z używanych podręczników.

Ministerstwo Edukacji Narodowej od 2002 r. realizuje program pomocy uczniom w zakresie dofinansowania podręczników szkolnych. W pierwszych latach realizacji program był skierowany wyłącznie do uczniów rozpoczynających naukę, tj. uczniów klas I szkoły podstawowej. Na realizację programu uruchamiano wówczas środki w wysokości ok. 11 000 tys. zł. W latach 2007–2008 program rozszerzono o uczniów klas II i III szkoły podstawowej, uruchamiając na realizację programu kwoty w wysokości odpowiednio 70 000 tys. zł i 50 300 tys. zł.

Wprowadzając w 2009 r. nową podstawę programową kształcenia ogólnego, Ministerstwo Edukacji Narodowej wprowadziło również do programu „Wyprawka szkolna” kolejną grupę uczniów, którzy nie mogli korzystać z używanych podręczników ze względu na zmianę programów nauczania. W kolejnych latach byli to uczniowie klas I oraz II gimnazjum. Aby zapewnić odpowiedni poziom finansowania podręczników dla uczniów, zwiększono również kwotę przewidzianą na program. W 2009 r. do kwoty 104 000 tys. zł, zaś w 2010 r. do 103 350 tys. zł.

Jednocześnie od 2010 r. obok uczniów pozostających w trudnej sytuacji materialnej do programu włączono również grupę uczniów, których rodziny ze względów ekonomicznych, rodzinnych lub społecznych mają trudności z nabyciem podręczników szkolnych.

Pomimo ułatwienia dostępu do dofinansowania do podręczników w 2010 r., z pomocy skorzystało ok. 13% uprawnionych uczniów (z planowanych 16% spełniających kryterium dochodowe) oraz ok. 3% spoza kryterium dochodowego (z planowanych w programie 10%).

Od 2010 r. w ramach „Wyprawki szkolnej” dofinansowanie do podręczników otrzymują również uczniowie:

- słabo widzący,
- niesłyszący,
- z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim,
- z niepełnosprawnościami sprzężonymi w przypadku, gdy jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność wymieniona wyżej, posiadający orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego, o którym mowa w art. 71b ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty.

Z dofinansowania skorzystało ok. 33% uprawnionych uczniów.

W 2011 r. z programu korzystają uczniowie klas I–III szkoły podstawowej oraz III klasy gimnazjum, na zasadach określonych powyżej, oraz uczniowie z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego. Na realizację programu wyodrębniono środki w wysokości 115 000 tys. zł, z których w maju br. uruchomiono 50% jako pierwszą transzę.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozwalam sobie zwrócić uwagę, że działania Ministerstwa Edukacji Narodowej od wielu lat nakierowane są na zwiększenie grupy odbiorców pomocy, zarówno poprzez rozszerzanie grupy uczniów, którym przyznaje się pomoc, jak i poprzez zmniejszanie wymogów formalnych niezbędnych do otrzymania wsparcia. W ocenie MEN za niezwykle cenne należy uznać włączenie do programu uczniów niepełnosprawnych, którzy otrzymują pomoc bez względu na sytuację materialną rodziny.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Krzakały**

**w sprawie ulepszenia rządowego programu
polityki mieszkaniowej przedstawionej
w dokumencie „Główne problemy,
cele i kierunki programu wspierania rozwoju
budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.”**

(23975)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Marka Krzakały (znak: SPS-023-23975/11) w sprawie ulepszenia rządowego programu polityki mieszkaniowej przedstawionej w dokumencie „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.”, uprzejmie przekazuję poniższe wyjaśnienia dotyczące postawionych pytań.

1. Możliwość przywrócenia krajowego funduszu mieszkaniowego oraz planowane nowe zasady finansowania rozwoju zasobu mieszkań czynszowych (pytanie 1. i 2.)

Decyzja parlamentu związana z likwidacją krajowego funduszu mieszkaniowego, podjęta w 2009 r. w oparciu o skierowany z inicjatywy rządowej stosowny projekt ustawy, była spowodowana koniecznością podjęcia działań będących reakcją na zagrożenia spowodowaniem gospodarczym wynikającym z ogólnej sytuacji na światowych rynkach finansowych. Rząd, prowadząc odpowiedzialną politykę anty kryzysową, przyjął pakiet rozwiązań znacznie ograniczających ewentualne skutki kryzysu. Częścią tego pakietu były regulacje zaproponowane w ustawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 65, po. 545). Jednym z celów tej ustawy było wzmocnienie roli Banku Gospodarstwa Krajowego, który odgrywa ważną rolę w anty kryzysowych działaniach rządu. Likwidację krajowego funduszu mieszkaniowego i włączenie jego aktywów bezpośrednio do BGK należy właśnie rozpatrywać w powyżej zarysowanym kontekście. W chwili obecnej nie ma planów zakładających utworzenie w Banku Gospodarstwa Krajowego nowego funduszu, który pełniłby analogiczną rolę do KFM.

Mając na względzie powyższe wyjaśnienia, należy jednak dodać, iż podjęcie decyzji o zasadniczej zmianie zasad realizacji programu społecznego budownictwa czynszowego, jaką spowodowała likwidacja KFM, nastąpiło w okresie niezależnie prowadzonych prac zakładających konieczność reformy tego programu. Program budownictwa społecznego na wynajem, realizowany na podstawie ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.), funkcjonował w nieomal niezmie-

nionej formie przez kilkanaście lat. Tymczasem zmieniło się jego otoczenie społeczne, ekonomiczne i regulacyjne. Zmianie uległ także system instrumentów państwa i samorządów gminnych ukierunkowanych na wsparcie budownictwa mieszkaniowego. W tej sytuacji zmiany w zasadach funkcjonowania programu były konieczne i wielokrotnie środowiska zaangażowane w program sygnalizowały niezbędność takich zmian.

Po likwidacji KFM Ministerstwo Infrastruktury podjęło próbę stworzenia nowego systemu wsparcia budownictwa społecznego, czego wynikiem były założenia projektu ustawy o społecznym zasobie mieszkań czynszowych, społecznych grupach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Projekt ten został wpisany w dyskusję nad dokumentem programowym pt. „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.”, który ostatecznie został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 30 listopada 2010 r. Dokument ten deklaruje kontynuację wspierania społecznego budownictwa na wynajem realizowanego przez towarzystwa budownictwa społecznego i spółdzielnie mieszkaniowe, nie przesądzając jednak ostatecznego modelu takiego wsparcia. Propozycję takiego modelu przedstawiło Ministerstwo Infrastruktury. W dniu 21 czerwca br. resort skierował do konsultacji społecznych dwa uzupełniające się dokumenty:

— projekt założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego,

— projekt założeń projektu ustawy o społecznych grupach mieszkaniowych.

Pierwszy z powyższych projektów określa zmodyfikowane zasady funkcjonowania i wspierania przez władze publiczne społecznego budownictwa na wynajem. Wskazywane w projekcie założeń kierunki zmian w zasadach realizacji programu zakładają m.in. zmiany w zakresie finansowania programu, wprowadzenie możliwości wykupu mieszkań wybudowanych przy udziale środków krajowego funduszu popierania budownictwa mieszkaniowego, a także weryfikację zasad adresowania programu społecznego budownictwa czynszowego.

Drugi projekt zakłada stworzenie nowego systemu realizacji budownictwa mieszkaniowego, w ramach którego poprzez długoletni najem osoby zainteresowane uzyskiwałyby stopniowo prawo do pełnej własności mieszkaniowej (tzw. społeczne grupy mieszkaniowe). Może to być atrakcyjna alternatywa dla osób niedysponujących zdolnością kredytową pozwalającą na uzyskanie kredytu hipotecznego. Projekt zakłada, że inwestorami w ramach nowego systemu mogą być wszystkie podmioty prowadzące działalność w zakresie budownictwa mieszkaniowego. Wydaje się, że proponowane rozwiązania szczególnie dobrze odpowiadają specyfice działania towarzystw budownictwa społecznego i spółdzielni mieszkaniowych.

2. Problematyka wsparcia finansowego na rzecz remontów i modernizacji zabudowy miejskiej (pytanie 2.)

Wsparcie ze środków publicznych, mające na celu poprawę warunków mieszkaniowych w istniejących zasobach, jest udzielane na zasadach subsydiarności, kompatybilności i komplementarności. Podstawę prawną udzielania tego wsparcia z poziomu krajowego stanowi ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów (Dz. U. Nr 223, poz. 1459, z późn. zm.), zaś z poziomu regionalnego – szesnaście regionalnych programów operacyjnych.

Program termomodernizacji i remontów integruje dobrze rozwijający się od przeszło 11 lat program termomodernizacji, z nowymi elementami wsparcia przedsięwzięć mających na celu poprawę stanu technicznego istniejących zasobów mieszkaniowych. Obejmuje on dwa główne moduły – wsparcie przedsięwzięć termomodernizacyjnych i wsparcie przedsięwzięć remontowych. Wprowadza on także dodatkowe wsparcie dla właścicieli budynków mieszkalnych objętych w przeszłości czynszem regulowanym.

Wsparcie jest generalnie udzielane w postaci tzw. premii, czyli spłaty części kredytu wykorzystanego na realizację przedsięwzięcia, dokonywanej ze środków Funduszu Termomodernizacji i Remontów, obsługiwanego przez Bank Gospodarstwa Krajowego i zasilanego ze środków budżetu państwa. Wyjątek stanowi premia kompensacyjna, która może mieć również formę bezpośredniej refundacji części lub całości wydatków poniesionych na poprawę stanu technicznego budynku mieszkalnego.

W rozumieniu ustawy przedsięwzięciem termomodernizacyjnym jest przedsięwzięcie, którego przedmiotem jest:

a) ulepszenie, w wyniku którego następuje zmniejszenie zapotrzebowania na energię dostarczaną na potrzeby ogrzewania i podgrzewania wody użytkowej oraz ogrzewania do budynków mieszkalnych, budynków zbiorowego zamieszkania oraz budynków stanowiących własność jednostek samorządu terytorialnego służących do wykonywania przez nie zadań publicznych,

b) ulepszenie, w wyniku którego następuje zmniejszenie strat energii pierwotnej w lokalnych sieciach ciepłowniczych oraz zasilających je lokalnych źródłach ciepła, jeżeli budynki wymienione w lit. a, do których dostarczana jest z tych sieci energia, spełniają wymagania w zakresie oszczędności energii, określone w przepisach prawa budowlanego, lub zostały podjęte działania mające na celu zmniejszenie zużycia energii dostarczanej do tych budynków,

c) wykonanie przyłącza technicznego do scentralizowanego źródła ciepła, w związku z likwidacją lokalnego źródła ciepła, w wyniku czego następuje zmniejszenie kosztów pozyskania ciepła dostarczanego do budynków wymienionych w lit. a,

d) całkowita lub częściowa zamiana źródeł energii na źródła odnawialne lub zastosowanie wysoko-efektywnej kogeneracji.

Z kolei przedsięwzięciami remontowymi są przedsięwzięcia związane z termomodernizacją, których przedmiotem jest:

- a) remont budynków wielorodzinnych,
- b) wymiana w budynkach wielorodzinnych okien lub remont balkonów, nawet jeśli służą one do wyłącznego użytku właścicieli lokali,
- c) przebudowa budynków wielorodzinnych, w wyniku której następuje ich ulepszenie,
- d) wyposażenie budynków wielorodzinnych w instalacje i urządzenia wymagane dla oddawanych do użytkowania budynków mieszkalnych, zgodnie z przepisami techniczno-budowlanymi.

Z poziomu regionalnego działania z zakresu mieszkalnictwa są wspierane w perspektywie finansowej 2007–2013 ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Środki na ten cel zostały przewidziane w regionalnych programach operacyjnych (RPO).

Ogólne zasady dotyczące wdrażania interwencji z tego zakresu w ramach RPO zostały określone przez ministra rozwoju regionalnego w wytycznych w zakresie programowania działań dotyczących mieszkalnictwa. Zgodnie z nimi kwalifikowalność wydatków na infrastrukturę mieszkaniową jest możliwa w dwóch aspektach:

- renowacja wielorodzinnych budynków mieszkalnych,
- adaptacja i renowacja budynków na cele mieszkaniowe dla osób o szczególnych potrzebach.

Podstawowe typy projektów dotyczących renowacji części wspólnych wielorodzinnych budynków mieszkalnych obejmują:

- renowację takich elementów budynku jak dach, elewacja zewnętrzna, stolarka okienna i drzwiowa, klatki schodowe, korytarze wewnętrzne/zewnętrzne, wejścia i elementy konstrukcji zewnętrznej budynku, windy,
- usprawnienie (wymianę/remont) instalacji technicznych budynku,
- działania w zakresie oszczędności energii.

Z kolei typy projektów odnoszących się do adaptacji i renowacji budynków na cele mieszkaniowe obejmują projekty dotyczące przygotowania do użytkowania nowoczesnych, socjalnych budynków mieszkalnych dobrego standardu, poprzez renowację i adaptację budynków istniejących, stanowiących własność władz publicznych lub własność podmiotów działających w celach niezarobkowych.

Działania związane z mieszkalnictwem mogą być zaprogramowane jako element operacji dotyczącej zintegrowanego rozwoju obszarów miejskich albo w ramach osi priorytetowej dedykowanej obszarom dotkniętym lub zagrożonym degradacją fizyczną i wykluczeniem społecznym. Ponadto inwestycje dotyczące mieszkalnictwa powinny być ujęte w lokalnych programach rewitalizacyjnych i mogą być realizowane wyłącznie na wyznaczonych obszarach spełniających łącznie co najmniej trzy z pięciu kryteriów (wskaź-

ników i wartości referencyjnych) wskazanych w wytycznych.

3. Inne planowane działania mające na celu poprawę warunków mieszkaniowych Polaków (pytanie 3.)

Pełnej odpowiedzi na tak postawione pytanie udzieliła Sejmowi RP Rada Ministrów, kierując do Sejmu dokument pn. „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.”, przyjęty przez Sejm RP jako forma odpowiedzi na rezolucję w tej sprawie w dniu 4 marca 2011 r. Wnioski z opierającej się na analizie struktury wydatków budżetowych w okresie ostatnich 10 lat diagnozy, zawartej w ww. dokumencie, wskazywały na konieczność takiego przeformułowania obecnego instrumentarium polityki mieszkaniowej państwa, w efekcie którego znacznie większy niż obecnie udział wydatków budżetowych na wsparcie mieszkalnictwa kierowany byłby do niższych segmentów dochodowych ludności.

Tej właśnie tendencji sprzyjać ma skorelowany ze stopniowym wygaszaniem programu „Rodzina na swoim” kierunek działań wzmacniających realizację programu wsparcia gmin w tworzeniu zasobu socjalnego, komunalnego oraz działań wspierających rozwój segmentu społecznego najmu, połączonego dodatkowo z wprowadzeniem nowego modelu stopniowego dochodzenia do własności mieszkaniowej poprzez najem (koncepcja społecznych grup mieszkaniowych). Adresowanym segmentowo działaniom towarzyszyły będą m.in. zmiany poprawiające zasady funkcjonowania rynku najmu (projekt nowelizacji ustawy o ochronie praw lokatorów został przez resort infrastruktury skierowany do Rady Ministrów), jak również szeroko adresowane instrumenty wsparcia w formie kontynuowanego – wskazanego już szerzej w odpowiedzi na pytanie 2. – programu wsparcia termomodernizacji i remontów, preferencyjnej stawki VAT na budownictwo społeczne, czy wymagających jeszcze przez pewien okres czasu ponoszenia znaczących wydatków z budżetu państwa instrumentów wsparcia o genezie historycznej (premie gwarancyjne, pomoc w wpłacie tzw. starych kredytów spółdzielczych).

Na zakończenie należy oczywiście zaznaczyć, iż z racji kończącej się kadencji obecnego parlamentu decyzje dotyczące szczegółowych rozwiązań i instrumentów wsparcia wprowadzanych w perspektywie po 2011 r. będzie podejmował kolejny rząd oraz wyłonieni w nadchodzących wyborach parlamentarnych posłowie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Krzakały**

**w sprawie opóźnień we wdrażaniu działań
w ramach osi Leader Programu Rozwoju
Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (23977)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Marka Krzakały w sprawie opóźnień we wdrażaniu działań w ramach osi 4 Leader Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, przekazaną przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-23977/11), stosownie do art. 193 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przekazuję następujące informacje.

Na czas weryfikacji wniosków o przyznanie pomocy w ramach osi Leader mają wpływ różne czynniki. Wśród nich należy wymienić: jakość i liczbę składanych wniosków, aktywność i jakość pracy lokalnych grup działania (LGD), znajomość przez wnioskodawców oraz pracowników LGD przepisów prawa krajowego i wspólnotowego, rotację pracowników LGD i podmiotów wdrażających oraz zasoby kadrowe, jakimi dysponują wspomniane instytucje, jak również nakładanie się terminów naborów wniosków ogłaszanych przez poszczególne LGD w ramach działania 413: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju oraz terminów naborów wniosków w ramach pozostałych działań PROW, za których wdrażanie odpowiada samorządy województw. Nie bez znaczenia jest także duże zainteresowanie ze strony wnioskodawców, które samo w sobie jest niezmiernie korzystną tendencją, ale pośrednio przyczynia się także do długiego terminu rozpatrywania wniosków. Niemniej jednak w większości województw czas weryfikacji wniosków ulega stopniowemu skróceniu.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podejmuje kroki mające na celu usprawnienie procesu obsługi wniosków o przyznanie pomocy poprzez kolejne nowelizacje przepisów krajowych oraz zmiany procedur ich obsługi. W procesie tym uwzględniane są sugestie zarówno podmiotów wdrażających, jak i przedstawicieli LGD. Należy mieć jednak na uwadze, że pomoc udzielana w ramach osi 4 Leader, a więc w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, współfinansowana jest ze środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich. Przepisy wspólnotowe regulujące wsparcie z tego funduszu są bardziej restrykcyjne niż te regulujące wsparcie z innych wspólnotowych funduszy.

Wszelkie działania na rzecz uproszczenia procedur muszą brać pod uwagę konieczność zapewnienia, iż środki w ramach osi 4 Leader wydatkowane będą poprawnie i nie dojdzie do narażenia Polski na

sankcje finansowe z tytułu popełnionych nieprawidłowości.

Po analizie obowiązujących procedur zrezygnowano z niektórych załączników do wniosku o przyznanie pomocy albo przesunięto ich weryfikację na etap wniosku o płatność. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa udostępniła aktywny formularz wniosku o przyznanie pomocy w ramach małych projektów, co powinno wpłynąć na eliminację najczęściej popełnianych błędów we wnioskach oraz poprawę jakości składanych wniosków. To z kolei powinno przyczynić się z jednej strony do eliminacji „błędnych” wniosków, a z drugiej strony do skrócenia okresu rozpatrywania pozostałych wniosków zarówno dzięki temu, że będą one lepiej przygotowane niż dotychczas, ale także dzięki temu, że pracownicy nie będą tracić czasu na obsługę wniosków „błędnych”.

Chcę jednocześnie podkreślić otwartość instytucji zarządzającej na propozycje podniesienia efektywności wdrażania osi 4 Leader. Każda propozycja zmian zgłoszona przez podmiot zaangażowany we wdrażanie podejścia Leader jest analizowana pod względem możliwości wprowadzenia oraz wpływu na podniesienie efektywności wdrażania programu, w tym wydatkowania środków.

Odnosząc się bezpośrednio do stanu wdrożenia lokalnych strategii rozwoju (LSR), pragnę stwierdzić, iż na dzień 5 sierpnia 2011 r. liczba złożonych wniosków w ramach działania 413 wynosiła ponad 21 tys., w tym na:

- małe projekty – ponad 15 tys.,
- „Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej” – ponad 1,1 tys.,
- „Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw” – ponad 1,4 tys.,
- „Odnowę i rozwój wsi” – ponad 3 tys.

Wnioski o przyznanie pomocy złożone w ramach wszystkich działań osi 4 Leader pokrywają dostępne w ramach tej osi środki w ponad 70%, zaś wykorzystanie tych środków, biorąc pod uwagę zawarte umowy przyznania pomocy, wynosi ponad 38%. Dotychczasowe płatności na rzecz beneficjentów działań osi 4 Leader wprawdzie wykorzystują dostępne środki w 8%, jednak należy zauważyć, że płatność jest naturalną konsekwencją zawartych umów, a różnice pomiędzy ww. wskaźnikami wynikają z oczywistych przesunięć czasowych pomiędzy etapami składania wniosku o przyznanie pomocy, zawierania umowy przyznania pomocy i wypłaty pomocy z tytułu tej umowy.

Należy zwrócić uwagę, że działania osi 4 zostały wdrożone później niż pozostałe osie PROW 2007–2013. Choć formalnie program dotyczy lat 2007–2013, to zaakceptowany przez Komisję Europejską został we wrześniu 2007 r. W przypadku działań osi Leader, aby poszczególne działania mogły zostać uruchomione, konieczne było dokonanie wyboru LGD do realizacji LSR. Wybór natomiast był poprzedzony tworzeniem nowych grup działania oraz dostosowaniem już istniejących grup do odmiennych zasad

funkcjonowania w obecnym okresie programowania, a także przygotowaniem nowych LSR.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Kulasa**

**w sprawie sytuacji i perspektyw
rozwoju banków spółdzielczych (23981)**

W związku z interpelacją pana Jana Kulasa, posła na Sejm RP, z dnia 29 lipca 2011 r. w sprawie sytuacji i perspektyw rozwoju banków spółdzielczych w Polsce, przekazaną do Ministerstwa Finansów przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-023-23981/11), przedstawiam następującą odpowiedź, przygotowaną po zasięgnięciu opinii Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego.

1. Odnosząc się do pierwszego z postawionych przez pana posła pytań, wskazać należy, że banki spółdzielcze działają na podstawie ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. Nr 119, poz. 1252, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r., Nr 72, poz. 665, z późn. zm.). Ponadto w zakresie nieuregulowanym w ww. ustawach do banków tych mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, z późn. zm.), co wynika z faktu działania tych instytucji finansowych w organizacyjno-prawnej formie spółdzielni.

2. W odpowiedzi na drugie pytanie uprzejmie informuję, że zgodnie z danymi miesięcznymi publikowanymi na stronie internetowej Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego w czerwcu 2011 r. działało w Polsce 575 banków spółdzielczych (na koniec roku 2010 banków spółdzielczych było 576; do czerwca 2011 r. liczba ta zmniejszyła się, gdyż dwa banki spółdzielcze zostały połączone). Przepisy ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających nakładają na tę kategorię podmiotów prowadzących działalność bankową obowiązek przynależności do zrzeszenia banków spółdzielczych. Z obowiązku tego zostały zwolnione jedynie te banki spółdzielcze, których fundusze własne są nie mniejsze niż równowartość 5 000 000 euro (w tym przypadku zrzeszenie jest dobrowolne). W grudniu 2010 r. fundusze własne większe lub rów-

ne 5 000 000 euro posiadało 69 banków spółdzielczych, a w czerwcu 2011 r. – 79 banków spółdzielczych. Jednocześnie tylko jeden bank spółdzielczy, tj. Krakowski Bank Spółdzielczy, działał poza zrzeszeniem.

Według danych na koniec grudnia 2010 r., w oparciu o przepis art. 2 pkt 2 ww. ustawy, działały w Polsce trzy banki zrzeszające:

1) Gospodarczy Bank Wielkopolski SA z siedzibą w Poznaniu – zrzesza 150 banków spółdzielczych i tworzy wraz z nimi Spółdzielczą Grupę Bankową; banki należące do tego zrzeszenia posiadają sieć ponad 1300 placówek;

2) Bank Polskiej Spółdzielczości SA z siedzibą w Warszawie – zrzesza 359 banków spółdzielczych, tworząc wraz z nimi Grupę BPS; banki należące do zrzeszenia dysponują siecią blisko 4000 placówek bankowych na terenie całego kraju;

3) Mazowiecki Bank Regionalny SA z siedzibą w Warszawie – zrzesza 66 banków spółdzielczych, tworząc wraz z nimi Zrzeszenie Mazowieckiego Banku Regionalnego; banki zrzeszenia dysponują siecią około 500 placówek bankowych zlokalizowanych na terenie województw: mazowieckiego, łódzkiego, pomorskiego, warmińsko-mazurskiego, podlaskiego, lubelskiego i kujawsko-pomorskiego.

Zasady zrzeszania się banków spółdzielczych w bankach zrzeszających oraz ich wzajemne prawa i obowiązki określone są w wymienionej wcześniej ustawie o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, a także w umowach zrzeszenia, których projekty, zgodnie z dyspozycją art. 16 ust. 3 ww. ustawy, podlegają zatwierdzeniu przez Komisję Nadzoru Finansowego.

3. Odnosząc się do trzeciego z pytań pana posła, informuję, że Ministerstwo Finansów pozytywnie ocenia działalność banków spółdzielczych w Polsce, zwłaszcza mając na uwadze ich liczbę oraz bliskie związki ze społecznościami lokalnymi. Z aprobatą należy przyjąć m.in. realizowaną przez banki spółdzielcze strategię działania w bezpośredniej bliskości klienta, w małych miejscowościach i na wsiach, w których częstokroć nie ma oddziałów banków komercyjnych. Tym samym zaspokajają one potrzebę dostępu do usług bankowych mieszkańców z mniejszych ośrodków. W tym kontekście warto zauważyć, że spośród 575 działających obecnie banków spółdzielczych tylko 37 ma swoje siedziby w miastach o statusie powiatu, czyli w byłych lub obecnych siedzibach województw.

Jednocześnie wspomniana strategia bliskich związków ze społecznością lokalną, jak się wydaje, przynosi bankom spółdzielczym istotne korzyści. Przede wszystkim ma ona wpływ na jakość należności tych instytucji finansowych, która jest tradycyjnie lepsza niż jakość należności banków komercyjnych. Blisko 73% należności banków spółdzielczych od sektora niefinansowego to należności od małych i średnich przedsiębiorców, przedsiębiorców indywidualnych i rolników indywidualnych, czyli klientów na

ogół dobrze znanych pracownikom i decydom w tych bankach.

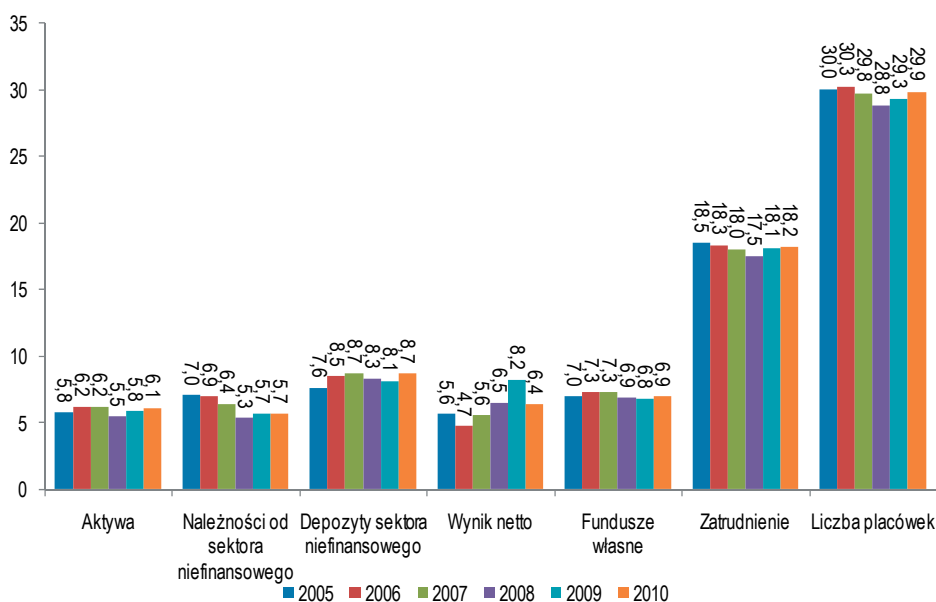
Należy także zauważyć, że charakterystyczna dla tych banków forma organizacyjno-prawna spółdzielni umożliwia klientom jako członkom spółdzielni, w tym zwłaszcza przedsiębiorcom, uczestnictwo w zebraniach organów statutowych, dzięki czemu mogą oni wpływać na strategię działania i wachlarz oferowanych przez bank usług. Ma to istotne znaczenie z punktu widzenia roli, jaką banki spółdzielcze odgrywają w finansowaniu działalności produkcyjnej, w tym głównie małych i średnich przedsiębiorców oraz przedsiębiorców indywidualnych.

4. Odpowiadając na czwarte z postawionych pytań, wskazać należy, że podstawowe wielkości cha-

rakteryzujące banki spółdzielcze, tj. aktywa, fundusze własne, należności od sektora niefinansowego, depozyty sektora niefinansowego, systematycznie zwiększają się, a tempo wzrostu w tym zakresie pozwala na utrzymanie udziału banków spółdzielczych w całym sektorze bankowym (vide Wykres 1).

W oparciu o wyliczenia wykonane z wykorzystaniem danych miesięcznych publikowanych przez Urząd Komisji Nadzoru Finansowego (dostępne pod adresem: http://www.knf.gov.pl/Images/dane_06_2011_tcm75-25551.xls) wskazać należy, że udział banków spółdzielczych w sektorze bankowym, liczony według wielkości aktywów, pozostaje stabilny i wynosi około 6% (na koniec roku 2009 udział ten wynosił 5,84%, natomiast w czerwcu 2011 r. – 6,03%).

Wykres 1. Udział banków spółdzielczych w sektorze bankowym w% (źródło UKNF)

Tab. 1. Udziały poszczególnych kategorii instytucji finansowych w sektorze bankowym liczone według wielkości aktywów (wyliczenia własne na podstawie danych miesięcznych UKNF)

Grupy podmiotów	Aktywa (grudzień 2009 r.)	Udział aktywów w aktywach sektora (grudzień 2009 r.)	Aktywa (czerwiec 2011 r.)	Udział aktywów w aktywach sektora (czerwiec 2011 r.)
Sektor bankowy z oddziałami zagranicznymi	1 057 375 593 608 zł	100,00%	1 224 389 867 909 zł	100,00%
Krajowe banki komercyjne z oddziałami zagranicznymi	939 918 878 538 zł	88,89%	1 090 459 483 138 zł	89,06%
Oddziały instytucji kredytowych	55 741 297 166 zł	5,27%	60 114 372 440 zł	4,91%
Banki spółdzielcze	61 715 417 904 zł	5,84%	73 816 012 331 zł	6,03%

Aktywa banków spółdzielczych od 2005 r. systematycznie zwiększały się w tempie zbliżonym do tego, w jakim rosły w tym czasie aktywa banków komercyjnych. (tabela nr 2)

Fundusze własne banków spółdzielczych systematycznie rosną, podobnie jak w przypadku aktywów (tabela nr 3). Niemniej, pomimo systematycznego przekazywania dużej części zysku na ich zwiększenie (zysk za 2009 r. został w 94,5% przeznaczony na wzrost kapitałów), rosną nieco wolniej niż w przypadku banków komercyjnych. W rezultacie udział banków spółdzielczych w funduszach sektora bankowego nieznacznie się zmniejszył z 7,0% w 2005 r. do 6,9% w grudniu 2010 r. (vide Wykres 1).

Blisko połowa banków spółdzielczych posiada fundusze własne w granicach między 1,5 a 3 mln euro. Rozkład liczby banków spółdzielczych według wielkości ich funduszy własnych przedstawia zamieszczony poniżej wykres 2.

Należy jednocześnie podkreślić, że na koniec 2010 r. wszystkie banki spółdzielcze posiadały fundusze własne na wymaganym poziomie, tj. równowartość w PLN minimum 1 mln euro, a tylko jeden nie spełniał normy wypłacalności w wysokości przynajmniej 8% (bank ten wykonuje program postępowania naprawczego). Wykres 3 (str.) przedstawia wielkość współczynnika wypłacalności dla poszczególnych kategorii podmiotów z sektora bankowego za okres od 2005 do 2010 r.

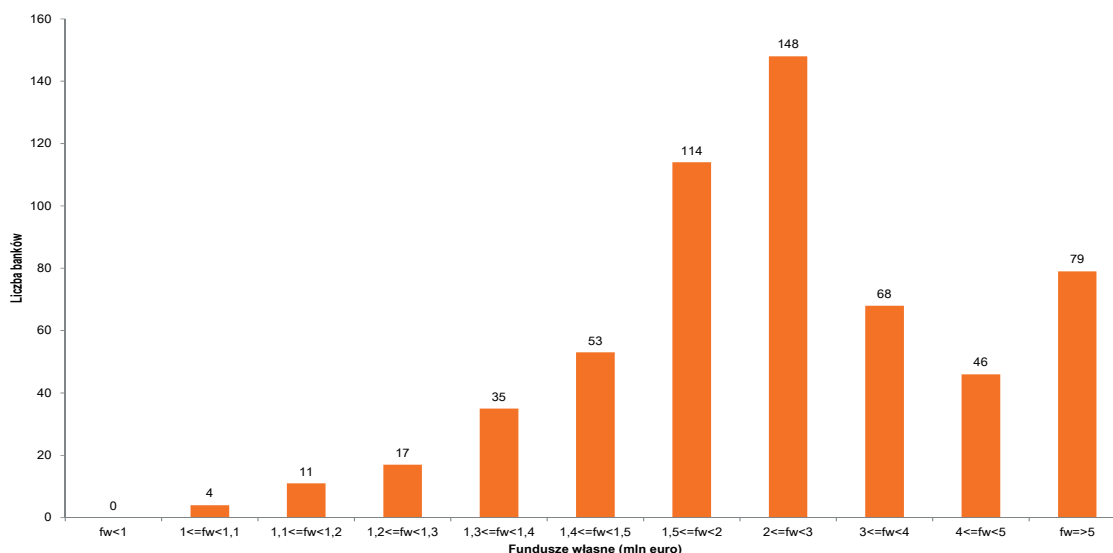
Tab. 2. Dynamika aktywów (źródło UKNF)

Wyszczególnienie	2006	2007	2008	2009	2010	2010
	Koniec roku poprzedniego = 100					2005 = 100
Krajowe banki komercyjne	113,0	115,2	129,7	102,0	109,5	188,6
— 10 największych banków	111,9	111,1	126,6	105,4	107,3	178,1
— pozostałe	116,0	126,5	137,4	94,3	115,2	218,9
Banki spółdzielcze	124,2	116,1	115,6	109,2	114,2	207,8
— banki spółdzielcze o aktywach => 100 mln zł	124,9	117,1	116,5	109,9	115,3	215,9
— banki spółdzielcze o aktywach < 100 mln zł	122,9	114,1	113,7	107,6	111,6	191,5

Tab. 3. Dynamika funduszy własnych (źródło UKNF)

Wyszczególnienie	2006	2007	2008	2009	2010	2010
	Koniec roku poprzedniego = 100					2005 = 100
Krajowe banki komercyjne	111,7	120,2	122,6	119,7	111,5	197,1
— 10 największych banków	109,2	116,8	123,1	125,1	111,9	196,4
— pozostałe	118,1	128,2	121,3	108,2	110,5	198,6
Banki spółdzielcze	117,1	119,6	115,7	117,9	114,5	191,1
— banki spółdzielcze o aktywach => 100 mln zł	117,6	119,0	119,2	118,4	117,8	197,5
— banki spółdzielcze o aktywach < 100 mln zł	116,3	120,6	110,7	117,1	109,4	181,9

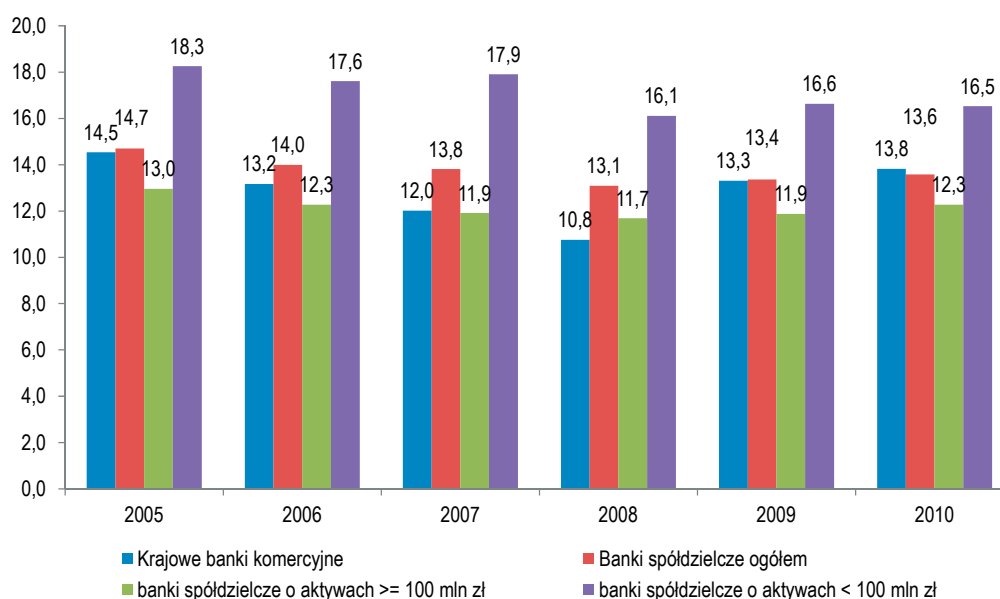
Wykres 2. Rozkład liczby banków spółdzielczych według wielkości funduszy własnych (źródło: UKNF).

Depozyty sektora niefinansowego w bankach spółdzielczych wzrosły, w stosunku do 2005 r., ponad dwukrotnie, przy czym zauważalne jest obniżenie dynamiki ich wzrostu w latach 2008 i 2009, co można wiązać z agresywną konkurencją o depozyty, jaką dało się odnotować na rynku na przełomie 2008 r. i 2009 r., mającą związek z obserwowanymi w tym czasie skutkami zaburzeń na rynkach finansowych (tabela 4).

Dane o udziałach i dynamice kredytów dla sektora niefinansowego (tabela 5) wskazują na to, że banki spółdzielcze (zwłaszcza małe) tracą swoją pozycję rynkową. Ich udział w sektorze bankowym pod tym względem zmniejszył się z 7,0% w grudniu 2005 r. do 5,7% w grudniu 2010 r., przy czym najniższy był w grudniu 2008 r. (5,3%)

Wykres 3. Współczynnik wypłacalności w% (źródło UKNF).

Tab. 4. Dynamika depozytów sektora niefinansowego (źródło UKNF)

Wyszczególnienie	2006	2007	2008	2009	2010	2010
	Koniec roku poprzedniego = 100					2005 = 100
Krajowe banki komercyjne	111,4	111,2	117,3	113,2	107,6	176,9
— 10 największych banków	111,1	108,9	115,4	109,6	106,3	162,8
— pozostałe	112,5	120,6	124,2	125,6	111,6	236,3
Banki spółdzielcze	127,2	114,1	113,1	110,4	116,6	211,4
— banki spółdzielcze o aktywach => 100 mln zł	127,2	114,9	114,0	111,3	117,4	217,6
— banki spółdzielcze o aktywach < 100 mln zł	127,2	112,7	111,2	108,4	114,8	198,3

Tab. 5. Dynamika kredytów dla sektora niefinansowego (źródło UKNF)

Wyszczególnienie	2006	2007	2008	2009	2010	2010
	Koniec roku poprzedniego = 100					2005 = 100
Krajowe banki komercyjne	122,0	131,7	138,3	105,1	109,5	255,7
— 10 największych banków	120,3	126,7	136,0	109,6	107,4	243,9
— pozostałe	125,9	142,2	142,7	96,9	113,8	281,9
Banki spółdzielcze	122,2	122,7	115,2	112,6	109,5	212,7
— banki spółdzielcze o aktywach => 100 mln zł	123,2	123,7	116,5	113,0	110,9	222,6
— banki spółdzielcze o aktywach < 100 mln zł	119,9	120,5	112,1	111,5	106,1	191,5

Zatrudnienie w bankach spółdzielczych (tabela 6) rośnie nieco szybciej niż w krajowych bankach komercyjnych, niemniej jego udział w sektorze bankowym zmniejszył się z 18,5% w grudniu 2005 r. do 18,2% w grudniu 2010 r., co było spowodowane bardzo dużym przyrostem zatrudnienia w oddziałach zagranicznych instytucji kredytowych (ponad dziesięciokrotnym w stosunku do grudnia 2005 r.).

Analiza w zakresie źródeł tworzenia wyniku działalności bankowej wskazuje, że w bankach spółdzielczych stosunek wyniku działalności bankowej do

aktywów jest znacznie wyższy niż w bankach komercyjnych. (wykres 4)

Wskazana wyżej przewaga banków spółdzielczych jest jednak całkowicie niwelowana przez dwa czynniki:

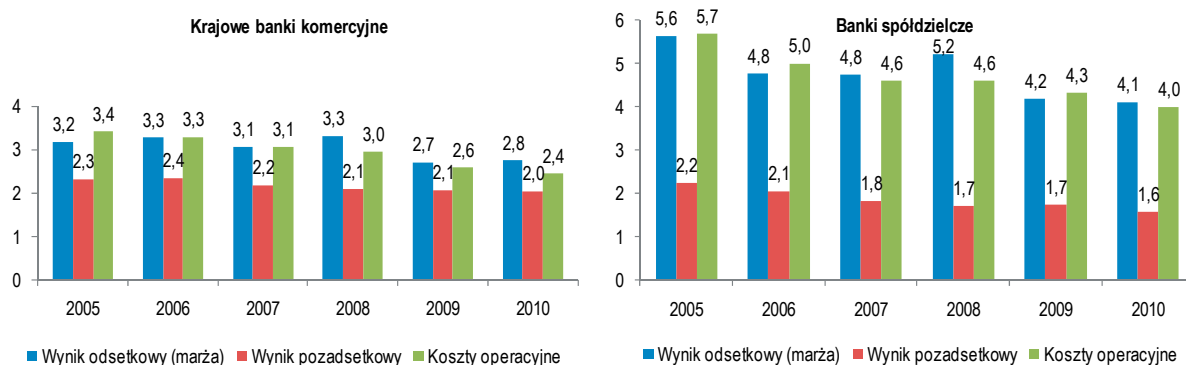
- 1) wysokie koszty operacyjne;
- 2) zmniejszający się udział wyniku pozaodsetkowego w aktywach, który w bankach spółdzielczych składa się w ponad 95% z wyniku z tytułu prowizji (wykres 5).

Przedstawione dane wskazują, że banki komercyjne finansują swoje koszty w dużo większym (i ro-

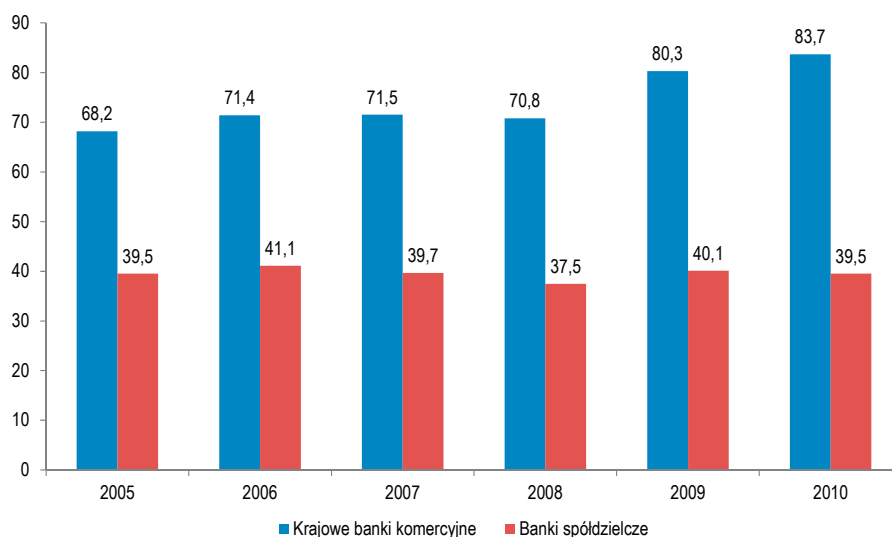
Tab. 6. Dynamika zatrudnienia (źródło UKNF)

Wyszczególnienie	2006	2007	2008	2009	2010	2010
	Koniec roku poprzedniego = 100					2005 = 100
Krajowe banki komercyjne	102,5	105,1	107,0	96,4	101,0	112,2
— 10 największych banków	99,3	101,6	102,4	98,0	99,8	101,0
— pozostałe	112,1	114,4	117,7	93,1	103,6	145,5
Banki spółdzielcze	102,3	104,1	103,9	101,4	101,0	113,2
— banki spółdzielcze o aktywach => 100 mln zł	103,1	104,9	104,3	101,6	101,0	115,6
— banki spółdzielcze o aktywach < 100 mln zł	100,9	102,9	103,1	101,0	101,0	109,3

Wykres 4. Marża, wynik pozaodsetkowy, koszty operacyjne w stosunku do aktywów w% (źródło UKNF).

Wykres 5. Wynik pozaodsetkowy w stosunku do kosztów operacyjnych w% (źródło UKNF)

snącym) stopniu z wyniku pozaodsetkowego, natomiast w bankach spółdzielczych relacja ta jest mniejsza i praktycznie nie zmienia się, co sprawia, że są one dużo bardziej wrażliwe na zmiany stóp procentowych niż banki komercyjne.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że aktywa przypadające na jednego pracownika są w bankach spółdzielczych ok. czterokrotnie niższe, zaś wyniki finansowe brutto i netto ok. trzykrotnie niższe niż w bankach komercyjnych (wykres 6).

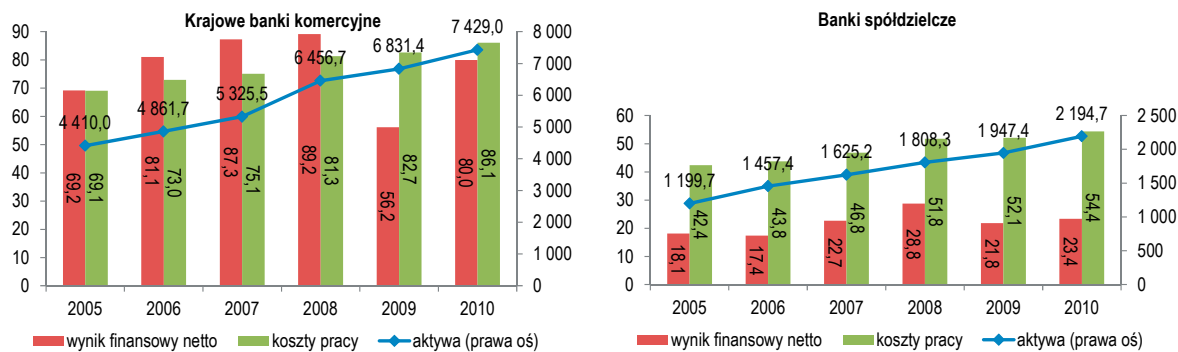
Udział kosztów pracy w wyniku działalności bankowej jest w bankach spółdzielczych większy o ok. 20 pkt. proc. niż w komercyjnych. Różnica – na korzyść banków komercyjnych – we wskaźniku C/I (udział kosztów operacyjnych w sumie wyniku działalności bankowej i salda pozostałych przychodów i kosztów operacyjnych) zmienia się od prawie 12 pkt. proc. w 2005 r. do blisko 19 pkt. proc. w grudniu 2010 r. (wykres 7).

5. W odpowiedzi na piąte pytanie należy wskazać, że Bank Gospodarki Żywnościowej SA z siedzibą w Warszawie jest bankiem komercyjnym powstałym z przekształcenia Banku Gospodarki Żywnościowej,

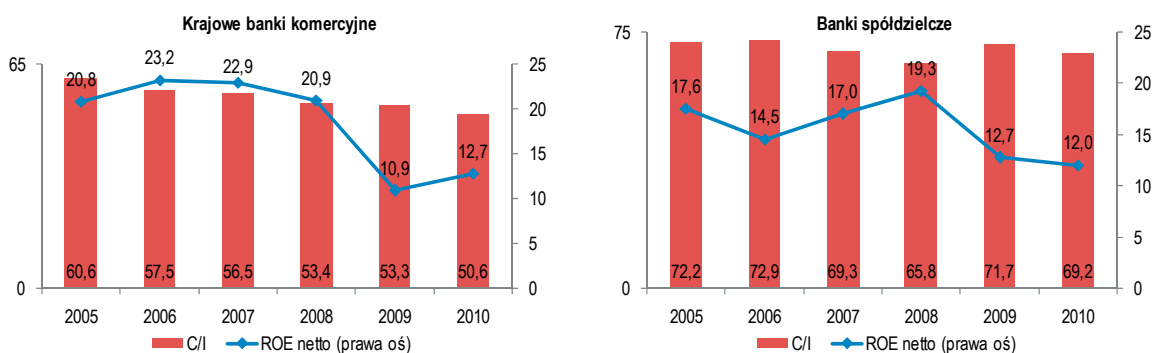
dokonanego na podstawie art. 29 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o restrukturyzacji banków spółdzielczych i Banku Gospodarki Żywnościowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 80, poz. 369). Bank ten prowadzi uniwersalną działalność bankową, ze szczególnym uwzględnieniem finansowania rolnictwa, gospodarki żywnościowej i infrastruktury regionalnej oraz zgodnie z § 3 swojego statutu może współdziałać na rynku usług bankowych z bankami spółdzielczymi oraz bankami zrzeszającymi banki spółdzielcze.

6. Odnosząc się do szóstego pytania, uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Finansów nie są obecnie prowadzone prace legislacyjne nad projektami aktów prawnych dedykowanych wyłącznie dla bankowości spółdzielczej. Należy jednak mieć na uwadze, że na działalność banków spółdzielczych mają wpływ także projekty skierowane do całego sektora bankowego – wśród tych ostatnio procedowanych chciałbym wskazać przykładowo nowelizację ustawy Prawo bankowe w zakresie tzw. outsourcingu bankowego czy nowelizację ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym.

Wykres 6. Aktywa, wynik netto oraz koszty pracy przypadające na jednego pracownika w tys. zł (źródło UKNF)

Wykres 7. ROE netto oraz C/I w% (źródło UKNF)

7. W odpowiedzi na siódme pytanie należy podnieść, że w ocenie Ministerstwa Finansów sytuacja sektora banków spółdzielczych w Polsce nie wymaga obecnie szczególnej interwencji ustawodawcy. Niemniej jednak resort finansów na bieżąco analizuje zmiany sytuacji banków spółdzielczych i w przypadku wystąpienia takiej potrzeby podejmie inicjatywę, jakie niezbędne będą dla wzmocnienia tego ważnego segmentu polskiego sektora bankowego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Wiesław Szczuka

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Stawiarskiego**

**w sprawie płynności wypłat
należności lekarzom weterynarii
wolnej praktyki za prace zlecone (23982)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak SPS-023-23982/11, interpelacją posła pana Jarosława Stawiarskiego, uprzejmie informuję.

Do dnia 31 grudnia 2010 r. powiatowe inspektoraty weterynarii mogły gromadzić dochody uzyskiwane z opłat za wykonywanie czynności, o których mowa w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 744, z późn. zm.) na wydzielonym rachunku dochodów własnych i przeznaczać je (wraz z odsetkami) na sfinansowanie wydatków bieżących i inwestycyjnych związanych z ich uzyskiwaniem. Po upływie tego terminu, zgodnie z art. 93 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.), nieściągnięte należności i nieuregulowane zobowiązania przejęły jednostki budżetowe, przy których funkcjonowały rachunki dochodów własnych. Środki pieniężne zgromadzone na wydzielonych rachunkach dochodów własnych podlegały odprowadzeniu na rachunki pomocnicze jednostek budżetowych i mogły być wykorzystane na dotychczasowe cele do dnia 30 czerwca 2011 r.

Ponadto stosownie do art. 94 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych w przypadku państwowych jednostek budżetowych wykonujących zadania realizowane dotychczas przez gospodarstwo pomocnicze państwowej jednostki budżetowej lub finansowane ze środków gromadzonych na rachunku dochodów własnych, mogą zostać zwiększone

wydatki budżetowe proporcjonalnie do przyrostu uzyskiwanych dochodów. W związku z powyższym w latach 2011–2012 w budżecie państwa tworzona będzie rezerwa celowa przeznaczona na powyższe wydatki, w wysokości odpowiadającej planowanemu przyrostowi dochodów. W ustawie budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. rezerwa „Skutki zmian systemowych wynikających z art. 94 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, w tym sfinansowanie wynagrodzeń wraz z pochodnymi” zaplanowana została w kwocie 1 004 788 tys. zł, w tym na wydatki z tytułu przejętych przez powiatowe inspektoraty weterynarii zadań, które w 2010 r. były finansowane z rachunku dochodów własnych – 213 718 tys. zł.

Do dnia 22 sierpnia 2011 r. minister finansów (zgodnie z wnioskami wojewodów) zwiększył decyzjami z ww. rezerwy wydatki w części 85/00: Województwa, dziale 010: Rolnictwo i łowiectwo, rozdziale 01034: Powiatowe inspektoraty weterynarii o 114 175 tys. zł. Przy dokonywaniu zwiększeń brana jest pod uwagę specyfika zadań wykonywanych przez inspektoraty na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej i konieczność zapewnienia odpowiednich środków na ich wykonanie.

Wobec powyższego uważam, że nie ma żadnych przeszkód, aby wynagrodzenia należne lekarzom weterynarii niebędącym pracownikami inspekcji za prace zlecone przez powiatowych lekarzy weterynarii były wypłacane terminowo.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Lipca**

**w sprawie nieuzasadnionych działań
samorządu woj. świętokrzyskiego
w zakresie wydatkowania publicznych
środków finansowych na osobistą promocję
działacza partyjnego PSL (23983)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Lipca dotyczącą działań samorządu woj. świętokrzyskiego w zakresie wydatkowania publicznych środków finansowych na osobistą promocję działacza Polskiego Stronnictwa Ludowego, poniżej przedstawiam wyjaśnienia.

1. Zarówno regulacje wspólnotowe (rozporządzenie Komisji WE nr 1828/2006) jak i krajowe (wytyczne ministra rozwoju regionalnego w zakresie informacji i promocji z 10 czerwca 2010 r. oraz Strategia komunikacji funduszy europejskich w Polsce w ramach Narodowej Strategii Spójności na lata 2007–2013) nakładają, tak na beneficjentów pomocy unijnej, jak i na instytucje systemu wdrażania NSRO, obowiązki związane z informacją i promocją, która dotyczyć może poszczególnych programów, jak i pojedynczych działań współfinansowanych z funduszy europejskich. I tak, jeśli chodzi o beneficjentów pomocy unijnej, zgodnie z art. 8 rozporządzenia 1828/2006, mają oni obowiązek poinformować opinię publiczną o pomocy otrzymanej z funduszy m.in. poprzez wykorzystanie tablic informacyjnych, pamiątkowych, oznaczanie dokumentacji projektowej lub w inny wyraźny sposób. Natomiast jeśli chodzi o instytucje zarządzające, zgodnie z art. 7 rozporządzenia, zapewniają one działania informacyjne i promocyjne realizowane zgodnie ze Strategią komunikacji funduszy europejskich, mające na celu możliwe największe nagłośnienie w środkach masowego przekazu poprzez wykorzystanie różnych form i metod komunikacji na właściwym poziomie terytorialnym. Ten sam artykuł wskazuje cztery konkretne działania będące obowiązkiem każdej instytucji, w tym m.in. obowiązek przeprowadzenia raz w roku kampanii informacyjnej o szerokim zasięgu. Zgodnie ze Strategią komunikacji FE i wytycznymi ministra rozwoju regionalnego instytucje zarządzające regionalnymi programami operacyjnymi (RPO) prowadzą działania komunikacyjne dotyczące właściwych programów, skierowane do ogółu społeczeństwa, społeczności regionalnych oraz beneficjentów i potencjalnych beneficjentów. Instytucje te mają obowiązek zapewnić szeroki dostęp do aktualnych informacji na temat programu i postępów w jego wdrażaniu, wypełniania przez beneficjentów i wykonawców obowiązków informacyjnych oraz promowania efektów wykorzystania funduszy europejskich w regionie.

Nadzór nad właściwym wypełnianiem obowiązków informacyjnych przez beneficjentów spoczywa, zgodnie z wytycznymi, na instytucjach pośredniczących i pośredniczących II stopnia, które o wynikach informują właściwą instytucję zarządzającą. Rolą IK NSRO w zakresie informacji i promocji (MRR) jest natomiast koordynacja działań informacyjno-promocyjnych, prowadzonych przez poszczególne IZ. Jedynym narzędziem takiej koordynacji jest opiniowanie i akceptacja przez IK NSRO rocznych planów działań informacyjno-promocyjnych (RPD), które zgodnie z wytycznymi w zakresie informacji i promocji każda instytucja zarządzająca regionalnym programem operacyjnym ma obowiązek przedłożyć do 15 listopada w roku poprzedzającym rok, w którym RPD ma być realizowany. Tak też ma miejsce w przypadku RPO woj. świętokrzyskiego.

2. Kampania o szerokim zasięgu, promująca regionalny program operacyjny, jest działaniem obo-

wiązkowym każdej instytucji zarządzającej RPO, wskazanym w rozporządzeniu nr 1828/2006 w art. 7 pkt. 2 lit. b. oraz zgodnym ze Strategią komunikacji FE i wytycznymi ministra rozwoju regionalnego w zakresie informacji i promocji. Zgodnie z zaakceptowanym 3.02.2011 r. przez IK NSRO rocznym planem działań IZ RPO woj. świętokrzyskiego na 2011 r. (pierwsza wersja projektu dokumentu przekazana została 4.11.2010 r.) kampania o szerokim zasięgu ma zostać przeprowadzona w okresie od 1 do 30 września br. Z informacji przekazanych na roboczo przez pracowników Urzędu Marszałkowskiego Województwa Świętokrzyskiego wynika, że kampania zostanie przeprowadzona w zakładanym terminie z tygodniową przerwą. Jednocześnie informuję, że przeprowadzenie zeszłorocznej kampanii zaplanowane zostało również na okres jesienny (wrzesień–listopad 2010 r.).

3. Na etapie realizacji działań podejmowanych przez regionalne instytucje zarządzające IK NSRO nie ma możliwości ingerowania w ostateczny kształt podejmowanych inicjatyw informacyjno-promocyjnych, dotyczących funduszy europejskich. Zgodnie z prawem wspólnotowym każda instytucja zarządzająca programem operacyjnym ma obowiązek prowadzenia działań informacyjnych i promocyjnych poświęconych swojemu programowi. Wypełniając te obowiązki, samorzady województw, pełniące funkcje IZ poszczególnymi programami, samodzielnie ustalają zakres, charakter, kierunek i budżet planowanych przedsięwzięć. IK NSRO, zapoznając się z planami poszczególnych działań, opiniując tego typu plany, powołuje się na zapisy Strategii komunikacji FE. Dokument ten stanowi, że „(...) adresując komunikat do odbiorców należy pamiętać o fundamentalnej zasadzie, że informacje o Funduszach muszą cechować przede wszystkim: wiarygodność, obiektywizm, praktyczność, przystępność, łatwość identyfikacji oraz dostępność (...)”. Stąd też IK NSRO stoi na stanowisku, że pojawienie się wypowiedzi polityka lub samorządowca w konkretnym materiale powinno mieć zawsze na celu podniesienie wartości przekazu, uwiarygodnienie go albo wyjaśnienie skomplikowanych kwestii. Dopuszczane są takie wypowiedzi, gdyż niejednokrotnie osoby te posiadają dużą wiedzę i doświadczenie we wdrażaniu funduszy europejskich i ich obecność w materiałach informacyjno-promocyjnych na temat unijnego wsparcia, jako osób odpowiedzialnych za zarządzanie środkami UE w danym obszarze, jest uzasadniona. Nadrzędnym celem działań komunikacyjnych musi być jednak zawsze informowanie społeczeństwa o Funduszach Europejskich i ich promowanie.

Regulacje wspólnotowe oraz polskie (w tym instytucji koordynującej NSRO w zakresie informacji i promocji) nie określają zasad dotyczących wykorzystywania wizerunku osób zajmujących kierownicze stanowiska w jednostkach samorządu terytorialnego w materiałach informacyjno-promocyjnych poświęconych funduszom europejskim. Dlatego też niemożliwe jest całkowite uregulowanie tego procesu. Re-

gulacje w tym zakresie mogłyby też nie przynieść oczekiwanego efektu, ponieważ każdy przypadek może być inny i nie można określić ogólnej zasady, w których informacjach osoby polityków lub samorządowców mogą się pojawiać, a w których nie. Absolutne ograniczenie także jest niemożliwe, gdyż należy pamiętać, iż w ogromnej liczbie przypadków to właśnie samorządy realizują projekty unijne i to m.in. one odpowiadają za tempo i efektywność wykorzystywania środków unijnych na poziomie regionów.

4. Jak wcześniej wspomniano, jedynym instrumentem służącym koordynacji działań informacyjno-promocyjnych podejmowanych przez poszczególne instytucje jest opiniowanie i akceptowanie rocznych planów działań informacyjnych i promocyjnych przez IK NSRO. W zależności od proponowanych przez IZ przedsięwzięć, a także stopnia szczegółowości ich przedstawienia, rekomendowane są zawsze takie rozwiązania, które wynikają ze Strategii komunikacji FE w Polsce. W związku z tym zwracana jest uwaga na szczególnie racjonalne i efektywne gospodarowanie środkami przeznaczanymi na te działania, maksymalnie efektywny i zrozumiały sposób komunikacji, najważniejsze kanały dotarcia i terminy planowanych działań, tak aby nie pokrywały się z innymi działaniami planowanymi przez pozostałe instytucje (np. w mediach ogólnopolskich). Przy planowaniu działań bardzo ważną rolę powinno odgrywać wychwycenie na emocje społeczne, szczególnie wrażliwe w kontekście obecności w mediach osób publicznie rozpoznawalnych, które wypowiedają się na temat konkretnych projektów zrealizowanych na danym obszarze.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Jacka Brzezinki
i Wojciecha Saługi**

**w sprawie zasad opodatkowania węgla
i koksów podatkiem akcyzowym oraz wpływu
proponowanych regulacji na konkurencyjność
polskiej gospodarki (23984)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo nr SPS-023-23984/11 z dnia 4 sierpnia 2011 r. dotyczące interpelacji posłów pana Jacka Brzezinki i pana Wojciecha Saługi w sprawie zasad opodatkowania węgla i koksów podatkiem akcyzowym oraz

wpływu proponowanych regulacji na konkurencyjność polskiej gospodarki, odnosząc się do zadanych pytań, uprzejmie wyjaśniam co następuje.

Ad 1. W Ministerstwie Finansów został zakończony etap analiz i konsultacji wewnętrznych projektu ustawy zmieniającej ustawę o podatku akcyzowym regulującej kwestie opodatkowania podatkiem akcyzowym węgla i koksów. W dniu 17 sierpnia 2011 r. ww. projekt skierowano do uzgodnień międzyresortowych. Termin zgłaszania uwag resortowych do ww. projektu upływa z dniem 31 sierpnia 2011 r., a w przypadku związków zawodowych – w dniu 7 września 2011 r. Uwzględniając ww. terminy i dalsze niezbędne czynności wymagane w ramach procesu legislacyjnego, przewiduje się skierowanie ww. projektu ustawy do Sejmu na przełomie października i listopada bieżącego roku.

Projekty aktów normatywnych zawierających przepisy wykonawcze dotyczące opodatkowania węgla i koksów będą przygotowywane w oparciu o delegację dla ministra do spraw finansów publicznych przewidzianą w ww. projekcie ustawy. Przewiduje się wejście w życie przepisów wykonawczych jednocześnie z przedmiotową ustawą.

Ad 2. Projekt ustawy zmieniającej ustawę o podatku akcyzowym przewiduje maksymalne zwolnienia od podatku akcyzowego dla węgla i koksów dopuszczalne w prawie unijnym.

W wyniku stosowania systemu zwolnień od akcyzy opodatkowanie węgla i koksów będzie w praktyce następowało na ostatnim etapie obrotu, tzn. na etapie dostawy do ostatecznego konsumenta.

Ad 3. Zastosowane zwolnienia od podatku akcyzowego dla węgla i koksów uchronią podmioty przed wzrostem cen tych wyrobów, gdyż zdecydowana większość podmiotów zużywających będzie korzystała ze zwolnienia.

Projekt ustawy zmieniającej ustawę o podatku akcyzowym przewiduje m.in. zwolnienie od akcyzy węgla i koksów zużywanych przez gospodarstwa domowe, organy administracji publicznej, jednostki Sił Zbrojnych RP, podmioty systemu oświaty, szpitale, żłobki itp. Ponadto zwolnione będą węgiel i koks zużywane w procesie produkcji energii elektrycznej, do łącznego wytwarzania ciepła i energii elektrycznej, w procesie produkcji wyrobów energetycznych, w procesach mineralogicznych, elektrolitycznych i metalurgicznych oraz do redukcji chemicznej, jak również zużywane do przewozu towarów i pasażerów koleją oraz w pracach rolniczych, ogrodniczych, w hodowli ryb i w leśnictwie.

W związku z czym opodatkowanie węgla i koksów nie spowoduje wzrostu cen tych wyrobów dla ww. podmiotów, a tym samym nie spowoduje wzrostu cen energii i ciepła.

Ad 4. Projekt ustawy zmieniającej ustawę o podatku akcyzowym przewiduje dla węgla i koksów bardzo szeroki zakres zwolnień od podatku akcyzowego, tzn. maksymalny zakres zwolnień przewidziany w prawie unijnym, co powoduje, że będzie on porów-

nywalny z zakresem zwolnień od akcyzy dla węgla i koksu przyjętym przez inne kraje Unii Europejskiej.

Biorąc ponadto pod uwagę zwolnienie od podatku akcyzowego węgla i koksu zużywanego w procesie produkcji energii elektrycznej i produkcji wyrobów energetycznych, przewiduje się, iż proponowane rozwiązania nie będą miały negatywnego wpływu na konkurencyjność polskiej gospodarki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację poseł Iwony Arent**

**w sprawie przywrócenia instytucji kultury:
Dom Pracy Twórczej w Wigrach (23985)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację SPS-023-23985/11 pani posłanki Iwony Arent w sprawie przywrócenia państwowej instytucji kultury Domu Pracy Twórczej w Wigrach proszę przyjąć następujące wyjaśnienia.

Obiekt, który był siedzibą DPT w Wigrach, państwowej instytucji kultury, jest własnością kościelną użytkowaną na podstawie umowy zawartej na okres 50 lat w dniu 10 lipca 1973 r. wraz z aneksami z 1976 r. i 1994 r.

W okresie użytkowania MKiDN łożyło środki na działalność statutową instytucji oraz bieżące utrzymanie, remonty i modernizację zabytkowego obiektu. Jednakże przekazywanie dalszych państwowych funduszy na kompleksową konserwację wigerskiego zespołu mogłoby odbywać się tylko w sytuacji ponownego zawarcia wieloletniej umowy dzierżawy, która oznaczałoby stabilne warunki funkcjonowania dla mieszczącej się w nim instytucji kultury.

W trakcie prowadzonych rozmów dotyczących losów obiektu J.E. biskup ełcki Jerzy Mazur poinformował o zamiarze powołania w tym miejscu nowej instytucji kościelnej. W dniu 8 grudnia 2010 r. powstał „Wigerski Areopag Nowej Ewangelizacji”, który 1 maja br. oficjalnie rozpoczął swoją działalność po protokolarnym przekazaniu parafii wigerskiej obiektów użytkowanych przez DPT.

W związku z wolą strony kościelnej nieprzedłużania umowy dzierżawy w dniu 9 grudnia 2010 r. minister wypowiedział umowę dzierżawy, a następnie wydał zarządzenie ministra kultury i dziedzictwa narodowego nr 31 z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie likwidacji Domu Pracy Twórczej w Wigrach z dniem 1 stycznia 2011 r.

W tych warunkach kontynuowanie działalności DPT w Wigrach stało się niemożliwe. Biorąc pod uwagę różne rozwiązania oraz koszty ich wdrożenia uznałem, że odtworzenie tak specyficznej instytucji kultury w innym obiekcie jest nieefektywne merytorycznie i ekonomicznie.

Jednakże, mimo różnic w ocenie sytuacji, mogę stwierdzić, że kwestią nadrzędną zarówno dla MKiDN, jak i strony kościelnej stało się zachowanie wigerskiego wzgórze jako dobra ogólnonarodowego. Biskup Jerzy Mazur w swoim wystąpieniu zadeklarował, że WANE będzie prowadził działalność, m.in. na rzecz podtrzymywania tradycji i ochrony dziedzictwa narodowego, będzie również kontynuował część przedsięwzięć kulturalnych DPT.

Doceniając wagę tej deklaracji, pragnę poinformować, że skorzystałem z ustawowych uprawnień i przekazałem nieodpłatnie na rzecz miejscowej parafii zbiór pamiątek papieskich, który stał się podstawą do utworzenia w nowej instytucji muzeum im. Jana Pawła II.

Dawne funkcje DPT związane z obsługą ruchu turystycznego (zwiedzanie obiektu, baza hotelowa i gastronomiczna, infrastruktura rekreacyjna itd.) również są zachowane.

Szczególnie cieszy mnie fakt kontynuacji jednego z czołowych wigerskich projektów artystycznych, jakim jest wspomniana przez panią poseł letnia filharmonia Aukso. Tegoroczna edycja odbyła się już we współpracy z nową instytucją. Dodam, że ta wyjątkowa impreza tradycyjnie została objęta przeze mnie honorowym patronatem oraz dofinansowana kwotą 90 tys. zł ze środków MKiDN w ramach programu „Wydarzenia artystyczne”.

Przejmuję informację, że programy ministra kultury i dziedzictwa narodowego pozwalają nie tylko na dofinansowanie bieżących wydarzeń i projektów artystycznych. Stwarzają także możliwości, m.in. budowy i modernizacji obiektów kulturalnych, również z udziałem środków europejskich. Pozwolę sobie wymienić tylko kilka takich przedsięwzięć, realizowanych w regionie północno-wschodniej Polski z udziałem znacznych ministerialnych nakładów (projekty uwzględniają różne poziomy potrzeb).

Pierwsze to utworzenie na terenie gminy Supraśl 6 gminnych pracowni edukacji kulturalnej, rodzajów mini domów kultury skupiających życie społeczne, artystyczne i towarzyskie lokalnych społeczności. Projekt ten noszący nazwę „Gmina Supraśl: mała ojczyzna – wielki świat” zwyciężył w konkursie na koncepcję wielofunkcyjnego centrum kultury lokalnej w województwie podlaskim w ramach ministerialnego programu „Kultura+”. W ciągu trzech lat realizacji (2010–2012) przekazane zostaną środki MKiDN w łącznej wysokości 3 mln zł. Cele przedsięwzięcia to edukacja ze szczególnym uwzględnieniem wielokulturowości, integracji społeczności lokalnej, przeciwdziałanie wykluczeniu społecznemu, modernizacja struktury i doskonalenie kompetencji zawodowych.

Drugim projektem, tym razem o zasięgu międzynarodowym, jest Międzynarodowe Centrum Dialogu w Krasnogrudzie (w ramach instytucji współprowadzonej Ośrodka Pogranicze Sztuk Kultur i Narodów w Sejnach). Centrum powstało na bazie zrewitalizowanego ze środków tzw. funduszy norweskich oraz MKiDN (łącznie ponad 1,6 mln euro) kompleksu dworskiego rodziny Miłoszów. Programowo nawiązuje do wielokulturowości i dziedzictwa Rzeczypospolitej Obojga Narodów. W tym duchu będzie tam prowadzona działalność badawcza, wydawnicza i warsztatowa. Powstaną także pracownie artystyczne oraz będą przyznawane stypendia. Częścią projektu jest również muzeum Czesława Miłosza. Otwarcie nastąpiło 30 czerwca br. z udziałem m.in. prezydenta Bronisława Komorowskiego oraz przedstawicieli rządów Polski i Litwy. Znamienne jest, że uroczystość zainaugurowała cykl wydarzeń kulturalnych polskiej prezydencji.

Trzeci projekt, będący już na ukończeniu, to Opera i Filharmonia Podlaska – Europejskie Centrum Sztuki w Białymstoku. W przyszłym sezonie planowane jest otwarcie nowego gmachu instytucji, największej i pierwszej w pełni profesjonalnej sali operowo-scenicznej w całej wschodniej części Polski. W 2009 r. minister kultury podpisał umowę ze stroną samorządową na dofinansowanie tego projektu kwotą 100 620 mln zł z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, priorytet XI: Kultura i dziedzictwo kulturowe.

Także w ramach tego programu zostanie zrealizowana rozbudowa i przebudowa siedziby Zespołu Szkół Muzycznych w Białymstoku, bardzo ważnego w regionie ośrodka kształcenia artystycznego. Łączna kwota dofinansowania tego przedsięwzięcia to ponad 15 mln zł.

Konkludując, pragnę podkreślić, iż podjąłem decyzję o likwidacji Domu Pracy Twórczej w Wigrach z istotnych i racjonalnych powodów. Ponadto celem moich innych działań jest poprawa i rozwój infrastruktury kultury w tym regionie Polski. Zdaję sobie sprawę z ogromu zadań, które są jeszcze do wypełnienia, ale wierzę, że te godne naśladowania inicjatywy są dobrym prognostykiem na przyszłość.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Iwony Arent**

w sprawie gazyfikacji Ełku i okolic (23986)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-23986/11), przy którym przesłana została interpelacja pani poseł Iwony Arent, uprzejmie przedstawiam poniższe informacje.

Na wstępie pragnę podkreślić, że Ministerstwo Gospodarki wspiera działania związane z pozyskaniem funduszy europejskich na realizację projektów umożliwiających realizację ważnych z punktu widzenia bezpieczeństwa energetycznego inwestycji w sektorze gazu ziemnego. Środki na realizację projektów związanych z rozbudową polskiego systemu gazowego, w tym połączeń z systemami gazowymi innych krajów, zostały zagwarantowane w ramach priorytetu X: Bezpieczeństwo energetyczne, w tym dywersyfikacja źródeł energii, Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013 (PO-IiŚ). W ramach priorytetu X ujęto działanie 10.2: Budowa systemów dystrybucji gazu ziemnego na terenach niezgazyfikowanych, którego celem jest wspieranie równomiernego rozwoju sieci dystrybucyjnych na terenie kraju.

W ramach działania 10.2 wsparcie mogą uzyskać projekty polegające na:

- budowie sieci dystrybucji gazu ziemnego na terenach niezgazyfikowanych oraz modernizacji (przebudowie) istniejących sieci dystrybucji;
- zakupie i budowie urządzeń oraz obiektów technicznych zapewniających prawidłową pracę systemów dystrybucyjnych gazu ziemnego.

Kwota środków ogółem przeznaczona na konkursy w ramach działania 10.2 wynosi 181 mln euro.

Jednocześnie ze swej strony pragnę panią poseł zapewnić, że Ministerstwo Gospodarki podejmuje działania zmierzające do rozwiązania problemu gazyfikacji północno-wschodniej części kraju. W dniu 14 stycznia 2010 r. w Mińsku odbyło się II posiedzenie Polsko-Białoruskiej Komisji Międzyrządowej ds. Współpracy Gospodarczej. Jednym z tematów poruszanych podczas posiedzenia komisji było przeanalizowanie technicznych i ekonomicznych możliwości wzajemnych dostaw gazu w regionach przygranicznych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Białoruś. Dla tego celu powołana została grupa robocza ds. współpracy w sektorze gazowniczym. Priorytetowymi tematami podejmowanymi na kolejnych posiedzeniach tej grupy jest analiza możliwości dodatkowych dostaw gazu przez terytorium Białorusi do północno-wschodniej części Polski.

Uprzejmie informuję, że podmiotem odpowiedzialnym za świadczenie usług dystrybucji gazu

ziemnego oraz rozwój systemu dystrybucyjnego na terenie północno-wschodniej Polski jest Mazowiecka Spółka Gazownictwa sp. z o.o. W chwili obecnej na przedmiotowym obszarze Mazowiecka Spółka Gazownictwa sp. z o.o. świadczy usługi dystrybucji trzech rodzajów paliwa gazowego, tj.: gazu ziemnego oraz gazu propan-butan-powietrze oraz rozprężonego gazu propan-butan.

W miejscowościach Giżycko, Węgorzewo, Ryn, Miłkołajki, Monetki realizowana jest dystrybucja gazu ziemnego przewodowego w oparciu o system gazociągów wysokiego ciśnienia Pomorskiej Spółki Gazownictwa sp. z o.o. Od 2007 r. Mazowiecka Spółka Gazownictwa sp. z o.o. wspólnie z Pomorską Spółką Gazownictwa sp. z o.o. realizuje projekt budowy gazociągu wysokiego ciśnienia DN 300mm L=105 km relacji Nidzica – Mragowo, który poprawi bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego oraz umożliwi rozwój gazyfikacji tego obszaru. Zakończenie budowy przedmiotowego gazociągu przewidziane jest na grudzień 2013 r. Należy podkreślić, iż rozwój gazyfikacji ww. miast i okolic przebiega obecnie bez ograniczeń i do sieci dystrybucyjnej są przyłączani wszyscy odbiorcy spełniający wymagane przepisami prawa kryteria.

W miejscowościach Pisz, Ełk i Olecko rozprządzany jest gaz propan-butan-powietrze, a w Suwałkach gaz propan-butan rozprężony. Gazy te są relatywnie drogim nośnikiem energii, co powoduje systematyczny spadek liczby odbiorców tych paliw. Konkurencja cenowa alternatywnych nośników energii sprawiła, że sprzedaż gazu propan-butan w wymienionych wyżej miejscowościach znacząco spadła, powodując tym samym wzrost jednostkowych cen usług dystrybucyjnych, a co za tym idzie, kolejne wzrosty ceny końcowej tego paliwa dla odbiorcy. Niska konkurencyjność ceny oferowanego nośnika energii powoduje, że praktycznie nie jest on wykorzystywany do celów grzewczych i technologicznych.

Mazowiecka Spółka Gazownictwa sp. z o.o. w swojej strategii przyjęła założenia rozwoju systemu dystrybucyjnego spółki, ze szczególnym uwzględnieniem obszarów Polski północno-wschodniej. Konsekwencją realizacji założeń ww. strategii było opracowanie „Koncepcji modernizacji i rozbudowy systemu dystrybucyjnego wysokiego ciśnienia Mazowieckiej Spółki Gazownictwa sp. z o.o. w perspektywie do 2020 r.”. Jednym z celów przedmiotowej koncepcji jest przedstawianie aktualnie zgazyfikowanych rejonów z mieszanki propan-butan-powietrze lub rozprężony propan-butan na gaz ziemny wysokometanowy pochodzący z regazyfikacji LNG w instalacjach satelitarnych. Uprzejmie informuję, że PGNiG SA i Mazowiecka Spółka Gazownictwa sp. z o.o. prowadzą wspólne działania dla realizacji tych zamierzeń inwestycyjnych.

Mazowiecka Spółka Gazownictwa sp. z o.o. zaplanowała w pierwszym etapie w latach 2010–2011 r. realizację stacji LNG w Pisz, której budowa, zgodnie z planem, obecnie jest w fazie końcowej. Najpóźniej do połowy 2012 r. przewidziane jest przedstawie-

nie odbiorców w rejonie miasta Pisz na gaz ziemny. Realizacja pozostałych projektów w zakresie przestawienia na gaz ziemny następnych miejscowości, tj. Ełk, Suwałki, Olecko, będzie realizowana w kolejnych latach, z wykorzystaniem środków Unii Europejskiej. Z uwagi na ograniczone obecnie możliwości dostaw skroplonego gazu ziemnego (LNG) w Polsce realizacja tych inwestycji została skoordynowana z terminem uruchomienia terminalu LNG w Świnoujściu, a zatem realny termin przestawienia tych miejscowości na gaz ziemny został określony na rok 2014.

Pragnę poinformować, że w chwili obecnej trwają intensywne prace projektowe nad pregazyfikacją trzech miast, tj: Ełku, Suwałk i Olecka. We wszystkich wymienionych miejscowościach Mazowiecka Spółka Gazownictwa sp. z o.o. posiada rozwinięty system gazociągów dystrybucyjnych i po przeprowadzeniu stosownych czynności modernizacyjnych będzie on przygotowany do zamiany rodzaju transportowanego nim paliwa gazowego i tym samym zwiększenia wolumenu dostarczanego gazu ziemnego. Należy przy tym podkreślić szczególną rolę miasta Ełk w planowanym systemie dystrybucji skroplonego gazu ziemnego. Mieszalnia gazu propan-butan-powietrze w Ełku jest zlokalizowana na terenach przemysłowych i posiada rozwiniętą infrastrukturę komunikacyjną wraz z bocznica kolejową. Taka lokalizacja pozwoli na wykorzystania tego obiektu dla budowy satelitarnego terminalu LNG i stanowić będzie bazę logistyczną LNG na terenie północno-wschodniej Polski, która będzie zabezpieczać bieżące i perspektywiczne potrzeby Mazowieckiej Spółki Gazownictwa sp. z o.o. w tym regionie. W przyszłości, po uruchomieniu nowych punktów wytwarzania i magazynowania LNG – przede wszystkim terminalu LNG w Świnoujściu – na wzór krajów szeroko wykorzystujących tę postać gazu skroplonego, zakłada się, iż dostawy będą mogły odbywać się w ramach projektów LNG zwanych łańcuchami LNG.

Ponadto pragnę poinformować, że także operator systemu przesyłowego OGP Gaz-System SA planuje rozbudowę systemu przesyłowego w północno-wschodniej Polsce. W chwili obecnej trwają prace koncepcyjne i analizy biznesowe dotyczące budowy interkonektora Polska – Litwa. Realizacja tego gazociągu, który miałby przebiegać bezpośrednio przez tereny północno-wschodniej Polski, w znacznym stopniu rozwiązałaby problemy energetyczne tego regionu poprzez stworzenie warunków dla rozwoju gazyfikacji przewodowej.

Zaznaczyć należy, że gazyfikację regionu północno-wschodniej Polski realizuje także Energia Mazury sp. z o.o., poprzez budowę systemu dystrybucyjnego w okolicach Grajewa i Augustowa.

Pragnę zapewnić panią poseł, że Ministerstwo Gospodarki aktywnie wspiera przedstawione powyżej inicjatywy zmierzające do gazyfikacji północno-wschodniej Polski.

Przedkładając powyższe informacje, wyrażam przekonanie, że będą one stanowiły wyczerpującą odpowiedź na poruszone przez panią poseł kwestie.

Z wyrazami najwyższego szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Kaliski

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Iwony Arent**

**w sprawie urlopów zdrowotnych nauczycieli
(23987)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani Iwony Arent poseł na Sejm RP SPS-023-23987/11 w sprawie urlopów zdrowotnych nauczycieli, uprzejmie informuję.

Urlop dla poratowania zdrowia jest uprawnieniem nauczycieli wynikającym z przepisu art. 73 ust. 1-10 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.), na podstawie którego nauczycielowi zatrudnionemu w pełnym wymiarze zajęć na czas nieokreślony, po przepracowaniu co najmniej 7 lat w szkole, dyrektor szkoły udziela urlopu dla poratowania zdrowia, w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, w wymiarze nieprzekraczającym jednorazowo roku. Nauczycielowi, któremu do nabycia prawa do emerytury brakuje mniej niż rok, urlop dla poratowania zdrowia nie może być udzielony na okres dłuższy niż do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym nauczyciel nabywa uprawnienia emerytalne. Do ww. okresu siedmioletniej pracy w szkole wlicza się okresy czasowej niezdolności do pracy wskutek choroby oraz urlopu innego niż wypoczynkowy, trwające łącznie nie dłużej niż 6 miesięcy. W przypadku okresu niezdolności do pracy i urlopu trwających dłużej niż 6 miesięcy wymagany okres pracy przedłuża się o ten okres. Okres siedmioletniej pracy w szkole, uzasadniający prawo do urlopu, powinien przypadać bezpośrednio przed datą rozpoczęcia urlopu dla poratowania zdrowia. Wymóg siedmioletniego okresu pracy w szkole dotyczy udzielenia pierwszego urlopu dla poratowania zdrowia. Nauczyciel w okresie przebywania na urlopie dla poratowania zdrowia zachowuje prawo do comiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wysługę lat oraz prawo do innych świadczeń pracowniczych, w tym dodatków socjalnych, o których mowa w art. 54 ww. ustawy. Dyrektor szkoły, nie później niż w terminie 2 tygodni przed

zakończeniem urlopu dla poratowania zdrowia, wydaje nauczycielowi skierowanie na badanie kontrolne w celu stwierdzenia braku przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku. W okresie przebywania na urlopie dla poratowania zdrowia nauczyciel nie może nawiązać stosunku pracy lub podjąć innej działalności zarobkowej. W przypadku stwierdzenia, że w okresie urlopu dla poratowania zdrowia nauczyciel podejmuje inny stosunek pracy lub inną działalność zarobkową dyrektor szkoły odwołuje nauczyciela z urlopu, określając termin, w którym nauczyciel obowiązany jest do powrotu do pracy. Nauczycielowi można udzielić kolejnego urlopu dla poratowania zdrowia nie wcześniej niż po upływie roku od dnia zakończenia poprzedniego urlopu dla poratowania zdrowia. Łączny wymiar urlopu dla poratowania zdrowia nauczyciela w okresie całego zatrudnienia nie może przekraczać 3 lat. Nauczyciel nie ponosi kosztów związanych z orzekaniem o stanie jego zdrowia w związku z potrzebą udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia. O potrzebie udzielenia nauczycielowi urlopu dla poratowania zdrowia, w celu przeprowadzenia zalecanego leczenia, orzeka lekarz ubezpieczenia zdrowotnego leczący nauczyciela. Od orzeczenia, o którym mowa w zdaniu poprzednim, przysługuje odwołanie do organu wojewódzkiego ośrodka medycyny pracy właściwego ze względu na miejsce wydania orzeczenia.

Na podstawie § 2 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 27 października 2005 r. w sprawie orzekania o potrzebie udzielania nauczycielowi urlopu dla poratowania zdrowia (Dz. U. Nr 223, poz. 1991) lekarz ubezpieczenia zdrowotnego leczący nauczyciela orzeka o potrzebie udzielenia nauczycielowi urlopu dla poratowania zdrowia, na podstawie:

- 1) wyników przeprowadzonego przez siebie badania lekarskiego;
- 2) wyników badań pomocniczych lub konsultacji specjalistycznych, których wykonanie uzna za niezbędne;
- 3) dokumentacji medycznej z przebiegu dotychczasowego leczenia.

Zgodnie z powyższym urlop dla poratowania zdrowia dotyczy grupy nauczycieli, którzy muszą spełniać warunki określone w art. 73 ustawy Karta Nauczyciela związane z wymiarem zatrudnienia, stażem pracy w szkole przed pierwszym dla nauczyciela urlopem dla poratowania zdrowia, okresem przepracowania między kolejnymi urloпами dla poratowania zdrowia oraz czasem trwania tegoż urlopu. Ponadto urlop, którego głównym celem jest przeprowadzenie zaleconego leczenia, udzielany jest przez dyrektora szkoły na podstawie orzeczenia lekarza. Urlop taki wynika ze złego stanu zdrowia nauczyciela.

Analizując dane z Systemu Informacji Oświatowej, należy stwierdzić, iż następuje tendencja wzrostu liczby nauczycieli korzystających z urlopów dla poratowania zdrowia.

Wzrost liczby nauczycieli przebywających na urlopach dla poratowania zdrowia może wynikać z kilku

przyczyn. Jedną z nich jest średnia wieku nauczycieli, która wynosi 40,9 lat i w porównaniu z latami poprzednimi nieznacznie ale systematycznie rośnie. Najwięcej nauczycieli sytuuje się w przedziale wiekowym 40–44 lata. Średnia wieku nauczycieli może wpływać na ich stan zdrowia. Im starsi nauczyciele, tym większe ryzyko chorób wymagających dłuższego okresu leczenia.

Ważnym czynnikiem wpływającym na korzystanie przez nauczycieli z urlopów dla poratowania zdrowia są przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 Nr 77 poz. 512, z późn. zm.). W myśl art. 4 ust. 1–2 oraz art. 6 ww. ustawy ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego:

1) po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego, jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu;

2) po upływie 90 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego, jeżeli jest ubezpieczony dobrowolnie.

Do ww. okresów ubezpieczenia chorobowego wlicza się poprzednie okresy ubezpieczenia chorobowego, jeżeli przerwa między nimi nie przekroczyła 30 dni lub była spowodowana urlopem wychowawczym, urlopem bezpłatnym albo odbywaniem czynnej służby wojskowej przez żołnierza niezawodowego.

Zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Na równi z niezdolnością do pracy z powodu choroby traktuje się niemożność wykonywania pracy:

1) w wyniku decyzji wydanej przez właściwy organ albo uprawniony podmiot na podstawie przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi;

2) z powodu przebywania w:

a) stacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego w celu leczenia uzależnienia alkoholowego,

b) stacjonarnym zakładzie opieki zdrowotnej w celu leczenia uzależnienia od środków odurzających lub substancji psychotropowych;

3) wskutek poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów.

Na podstawie art. 8 ww. ustawy, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 – nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni. Na podstawie art. 18 ust. 1 i 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do eme-

rytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia, udzielonego na podstawie odrębnych przepisów.

Zgodnie z powyższym, nauczyciel, który z powodu niezdolności do pracy spowodowanej chorobą lub inną przyczyną określoną w przepisach ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, musi leczyć się powyżej 182 dni i któremu przysługuje prawo do urlopu dla poratowania zdrowia musi skorzystać z urlopu dla poratowania zdrowia, gdyż pozbawiony jest prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Ustawą z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458 i Nr 219, poz. 1705), wprowadzono przepisy dotyczące prawa, a następnie obowiązku uczestniczenia w rocznym wychowaniu przedszkolnym dzieci 5-letnich oraz obniżenie wieku szkolnego. Takie rozwiązania pozwalają na częściowe zapobieżenie negatywnym skutkom niżu demograficznego. Obniżenie rozpoczynania obowiązku szkolnego do szóstego roku życia wiąże się w ciągu najbliższych lat z utworzeniem nowych oddziałów, co z pewnością jest ważnym elementem złagodzenia skutków niżu demograficznego, w tym ochronę miejsc pracy dla rzeszy nauczycieli.

Proces obniżenia wieku rozpoczynania spełniania obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego pięcioletków oraz włączenia sześciolatek do edukacji szkolnej rozpoczął się w 2009 r., ponieważ był to najkorzystniejszy czas na rozpoczęcie planowanych zmian. Z danych statystycznych wynika, że od kilkunastu lat spada liczba uczniów w szkołach podstawowych, a w roku 2009 rocznik sześciolatek był najmniej liczny. Liczba 6-latków w kolejnych latach zmalała z 427 tys. w 2002 r. do 354 tys. w 2010 r.

Prowadzone przez ministra edukacji narodowej działania w zakresie stanowienia prawa, wsparcia szkół z projektów unijnych i programów rządowych sprzyja tworzeniu bezpiecznego środowiska szkolnego dla najmłodszych uczniów.

Obniżenie wieku rozpoczynania spełniania obowiązku szkolnego jest rozłożone na 3 lata szkolne (2009/2010, 2010/2011, 2011/2012). W tym okresie rodzice dzieci spełniających warunki określone w ustawie o systemie oświaty decydują o tym, czy ich dziecko rozpocznie naukę szkolną w wieku 6 czy 7 lat. Proces włączania sześciolatek w edukację szkolną już się rozpoczął. Z początkiem roku szkolnego 2009/2010 w przedszkolach i pierwszych klasach szkół podstawowych zaczęła obowiązywać nowa podstawa programowa wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego, uwzględniająca możliwości rozwojowe dzieci sześciolatków, która następnie rok po roku obejmować będzie stopniowo kolejne etapy edukacji.

Odnosząc się do jakości kształcenia w grupach 30-osobowych, uprzejmie informuję, że badania nie

dowodzą bezpośredniego wpływu liczebności uczniów w zespole klasowym na jakość edukacji.

Ponadto, z danych Systemu Informacji Oświatowej wynika, że średnia liczba uczniów w oddziale szkoły podstawowej w roku 2005/2006 wynosiła 20 uczniów, a obecnie wynosi 18 uczniów (22 w miastach; 15 – na wsi).

Od 2006/07 o połowę spadła liczba oddziałów szkół podstawowych, których liczebność wynosi średnio 30 uczniów i więcej. W roku szkolnym 2010/11 wśród klas I–III szkoły podstawowej było około 0,5% takich oddziałów (w 2006/2007 – około 1%). Zwiększa się liczba oddziałów w szkołach podstawowych, których średnia liczebność wynosi 10 uczniów i mniej (w 2006/07 – 12,09%, w 2010/11 – 16,1%). W roku szkolnym 2010/11 wśród klas I–III szkoły podstawowej było ponad 18% takich oddziałów (w 2006/2007 – około 15%).

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Młynarczyka**

**w sprawie braku środków na aktywne formy
przeciwdziałania bezrobociu, co spowoduje,
że kolejnych kilkadziesiąt tysięcy absolwentów
szkół zasili szeregi bezrobotnych (23989)**

W związku z przekazaną przy piśmie SPS-023-23989/11 z dnia 4 sierpnia 2011 r. interpelacją posła Henryka Młynarczyka w sprawie braku środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. w odniesieniu do absolwentów szkół uprzejmie informuję.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011, zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł (projekt planu na rok 2012 przewiduje kwotę o 200 mln zł wyższą).

Minister pracy i polityki społecznej, uznając za zasadne wsparcie działań urzędów pracy dodatkowymi środkami na aktywizację bezrobotnych, wystąpił w dniu 25 lutego 2011 r. do ministra finansów o zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją

wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r. Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11 kwietnia 2011 r. ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych w celu dokonania zwiększenia wydatków na powyższy cel, tym razem o kwotę 1500 mln zł. Do resortu nadal nie wpłynęła zgoda ministra finansów na zwiększenie wnioskowanych wydatków. Na kolejny, z dnia 29 lipca 2011 r., wniosek ministra pracy i polityki społecznej w tej sprawie opiewający na 173,1 mln zł minister finansów w dniu 10 sierpnia 2011 r. odpowiedział negatywnie.

W końcu I kwartału 2011 r. w urzędach pracy zarejestrowanych było 469,3 tys. bezrobotnych do 24. roku życia, co stanowiło nieco ponad 1/5 (22,0%) ogólnej liczby bezrobotnych w kraju. W porównaniu do stanu z końca I kwartału 2010 r. w omawianej subpopulacji odnotowano wzrost o 17,5 tys. osób, tj. o 3,9%. Istotny wpływ na strukturę bezrobocia młodych mają zachodzące zmiany demograficzne oraz wzrost możliwości i zainteresowania podejmowaniem dalszej nauki. Alternatywą dla bezrobotnej młodzieży jest podnoszenie swoich kwalifikacji zawodowych. Sprzyja temu dynamiczny rozwój szkolnictwa. W roku akademickim 2009/2010 w 461 szkołach wyższych kształciło się 1900 tys. osób. Współczynnik skolaryzacji brutto wzrósł z 12,9 w roku akademickim 1990/1991 do 53,7 w roku akademickim 2009/2010. Wysoka liczba młodych ludzi podejmuje studia wyższe i tym samym zarówno wśród ludności ogółem, jak i w poszczególnych grupach ze względu na aktywność ekonomiczną wzrasta odsetek osób legitymujących się dyplomami wyższych uczelni. Tym samym również w strukturze bezrobotnych odsetek osób z wyższym wykształceniem, z roku na rok, wzrasta. W końcu 1999 r. wyższe wykształcenie posiadało ok. 2% bezrobotnych, w końcu 2009 r. – 9,4%, a w końcu 2010 r. – 10,5%.

Stale zmieniający się rynek pracy wymaga podejmowania działań w celu zmniejszania bezrobocia oraz przywracania na rynek pracy licznej grupy osób pozostających biernymi zawodowo. Szczególnie istotnego znaczenia nabiera to w sytuacji widocznego starzenia się społeczeństwa, które już dziś jest obserwowane w wielu krajach Unii Europejskiej, a w niedalekiej przyszłości zaobserwujemy także i w Polsce zmniejszanie się populacji w wieku produkcyjnym oraz wzrost wskaźnika obciążenia demograficznego. Należy podkreślić, że młodzież cechuje szczególnie niska aktywność zawodowa. Tylko co trzeci młody człowiek jest aktywny zawodowo. Pozostała część młodzieży jest bierna zawodowo głównie z powodu nauki i uzupełniania kwalifikacji. Podnoszenie kwalifikacji zawodowych zwiększa szanse na rynku pracy, ale przy założeniu, że kształcenie to odbywa się w kierunkach odpowiadających zapotrzebowaniu. Tymczasem istotnym problemem jest utrzymujące

się niedopasowanie struktury istniejących kierunków studiów do potrzeb rynku pracy.

Na mocy przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) m.in. osoby bezrobotne do 25. roku życia mają status osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy, w związku z czym powiatowe urzędy pracy powinny przedstawić im propozycję zatrudnienia lub innej formy aktywizacji zawodowej w okresie do 6 miesięcy od dnia rejestracji. Poza usługami rynku pracy, czyli pośrednictwem pracy, poradnictwem zawodowym i informacją zawodową, organizacją szkoleń, pomocą w aktywnym poszukiwaniu pracy, urzędy pracy oferują młodym bezrobotnym również inne działania wspierające aktywizację zawodową, takie m.in. jak: prace interwencyjne, staże, dotacje na rozpoczęcie własnej działalności gospodarczej, prace społecznie użyteczne. Środki Funduszu Pracy przekazywane starostom powiatów kierowane są do wszystkich uprawnionych, wskazanych w powyższej ustawie.

W 2010 r. zaktywizowano 294,6 tys. młodych osób, czyli 36,6% ogółu zaktywizowanych bezrobotnych. Największym zainteresowaniem młodych cieszyły się staże, które rozpoczęło niemal 188 tys. bezrobotnych do 25. roku życia. Pragnę pokreślić, że minister pracy i polityki społecznej jest aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak również reaguje w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, poprzez uruchomienie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra lub wnioskowanie w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Przykładem takich działań jest uruchomienie przez ministra pracy i polityki społecznej w roku 2010 dodatkowych środków rezerwy Funduszu Pracy na realizację programu aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia w celu zwiększenia wsparcia finansowego dla urzędów pracy w zakresie pomocy dla młodzieży. Na realizację programu minister pracy i polityki społecznej przyznał 216 urzędom pracy kwotę 323,4 mln zł. Z kolei priorytetem wydatkowania w roku 2011 rezerwy Funduszu Pracy są programy specjalne, kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w tym młodzieży, na finansowanie których w roku bieżącym minister pracy i polityki społecznej przyznał 41 urzędom pracy kwotę 72,2 mln zł.

Odnosząc się do pytania, czy lepiej płacić zasiłek dla bezrobotnych, czy wypłacać stypendium stażowe, uprzejmie informuję, że minister pracy i polityki społecznej od lat prezentuje pogląd o wyższości finansowania form aktywnych nad pasywnymi. Jednakże mimo obecnie dobrej kondycji finansowej Funduszu Pracy w 2011 r. zostały wyraźnie zmniejszone środki przeznaczone na finansowanie aktywnych form prze-

ciwdziałaniu bezrobocia (nadal jednak wydatki te w roku bieżącym są co najmniej na poziomie roku 2008).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Młynarczyka**

**w sprawie przekazania gminom
kompleksowego zarządzania odpadami,
co może stać się przyczynkiem
do podnoszenia cen za wywóz śmieci
oraz powodem zniknięcia prywatnych firm
z rynku gospodarowania odpadami (23993)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 4 sierpnia 2011 r. przekazujące interpelację pana posła Henryka Młynarczyka, w sprawie przekazania gminom kompleksowego zarządzania odpadami, co może stać się przyczynkiem do podnoszenia cen za wywóz śmieci oraz powodem zniknięcia prywatnych firm z rynku zagospodarowania odpadami, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Mając na celu poprawę obecnego stanu gospodarki odpadami komunalnymi, w tym osiągnięcie określonych przepisami Unii Europejskiej poziomów odzysku i recyklingu oraz redukcję masy odpadów ulegających biodegradacji deponowanych na składowiskach odpadów, a także zmniejszenie zaśmiecenia kraju w dniu 25 listopada 2010 r. do parlamentu RP został przekazany projekt ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Ustawa ostatecznie została uchwalona w dniu 1 lipca 2011 r. i opublikowana w Dzienniku Ustaw Nr 152, poz. 897.

Obecny system gospodarowania odpadami komunalnymi opiera się na umowach zawartych pomiędzy właścicielem nieruchomości a podmiotem odbierającym odpady komunalne. Właściciel nieruchomości na podstawie umowy przekazuje zebrane odpady komunalne. Za realizację tej usługi właściciel nieruchomości płaci na rzecz przedsiębiorcy posiadającego zezwolenie na odbieranie odpadów komunalnych stosowną opłatę. Podmiot odbierający odpady komunalne przekazuje odebrane od właścicieli nieruchomości odpady komunalne do odpowiedniej instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych, na podstawie umowy z prowadzącym instalację.

Ustawa zakłada przejęcie przez gminy z mocy ustawy obowiązków związanych z gospodarowaniem odpadami komunalnymi. Oznacza to, że właściciel nieruchomości, na której zamieszkują mieszkańcy, będzie wnosił na rzecz gminy opłatę za gospodarowanie odpadami uzależnioną od liczby zamieszkujących daną nieruchomość osób lub od wielkości lokalu mieszkalnego lub od ilości zużytej wody.

Nowy system gospodarowania odpadami komunalnymi będzie w pełni zarządzany przez gminę. Zebrane przez właściciela nieruchomości odpady będą odbierane przez podmiot wyłoniony w drodze przetargu, a następnie kierowane do instalacji wskazanej w wojewódzkim planie gospodarki odpadami, z którą gmina lub podmiot odbierający odpady komunalne (w zależności od przyjętego przez samorząd systemu) zawrze stosowną umowę. Z całą pewnością uzasadnione będzie budowanie nowych instalacji, ponieważ nowy system zapewni im strumień odpadów.

Wprowadzane zmiany mają na celu m. in. zapewnienie powstawania instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych, zmniejszenie zaśmiecenia kraju, a także upowszechnienie selektywnego zbierania odpadów „u źródła”. Nowy system jest wzorowany na rozwiązaniach stosowanych w większości państw Unii Europejskiej, w tym w Szwecji.

Realizując obowiązek polegający na odbieraniu odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości wójt, burmistrz lub prezydent miasta będzie zobowiązany w drodze przetargu wyłonić podmiot, który odbierze te odpady oraz przekaże je do regionalnej instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych. Rada gminy będzie mogła podzielić obszar gminy na sektory i dla każdego z sektorów ogłosić osobny przetarg. Do przetargu będą mogły stanąć podmioty, które uzyskają wpis do rejestru działalności regulowanej w zakresie odbierania odpadów komunalnych. Jednocześnie w ustawie znalazły się zapisy, które zapobiegają zleceniu wykonywania obowiązku odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości jednostkom własnym gminy. Spółki z udziałem gminy będą mogły odbierać odpady komunalne od właścicieli nieruchomości na zlecenie gminy, jedynie w przypadku gdy zostaną wybrane w ramach przetargu. W związku z powyższym nie istnieje ryzyko zniknięcia prywatnych firm z rynku gospodarowania odpadami komunalnymi. Są one niezbędnym elementem wprowadzanego systemu. Ponadto nowe przepisy nakazują spełnienie określonych standardów firmom odbierającym odpady komunalne bez względu na fakt, czy są to firmy prywatne, czy gminne.

W odniesieniu do opłat pobieranych od właścicieli nieruchomości za gospodarowanie odpadami komunalnymi uprzejmie informuję, że w ustawie z dnia 1 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw, w art. 1 pkt 11, dotyczącym art. 6r ust. 2 ustawodawca jednoznacznie określił, na co będą mogły zostać przeznaczone wpływy z opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi:

1) odbierania, transportu, zbierania, odzysku i unieszkodliwiania odpadów komunalnych,

2) tworzenia i utrzymania punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych,

3) obsługi administracyjnej tego systemu.

W związku z powyższym pragnę zaznaczyć, że opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi nie obejmuje kosztów budowy nowych instalacji czy innych gminnych inwestycji. Źródło finansowania tych inwestycji gmina będzie zobowiązana znaleźć we własnym zakresie. W pierwszej kolejności ustawodawca zobowiązuje gminy do przeprowadzenia przetargu na budowę, utrzymanie i eksploatację regionalnej instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych lub znalezienia partnera prywatnego w ramach określonych w ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2009 r. Nr 19, poz. 100 oraz z 2010 r. Nr 106, poz. 675) lub dokonania wyboru koncesjonariusza na zasadach określonych w ustawie z dnia 9 stycznia 2009 r. o koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. Nr 19, poz. 101, z późn. zm.). Jeżeli przetarg zakończy się wynikiem negatywnym albo gdy nie zostanie dokonany wybór partnera prywatnego ani koncesjonariusza, gmina będzie mogła we własnym zakresie realizować zadanie polegające na budowie, utrzymaniu i eksploatacji regionalnej instalacji, jednakże nie będzie mogła finansować tych inwestycji z wpływów z opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi pobieranymi od właścicieli nieruchomości.

Z doświadczenia gmin, które przejęły w drodze referendum obowiązki właścicieli nieruchomości w zakresie gospodarowania odpadami komunalnymi, wynika, że opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi nie uległa wzrostowi, w niektórych gminach nawet została obniżona. Opłata ma odzwierciedlać realny koszt zagospodarowania odpadów komunalnych na danym terenie.

Należy również zaznaczyć, że nowy system gospodarowania odpadami komunalnymi ma promować selektywne zbieranie odpadów komunalnych „u źródła”, zatem ustawodawca zobowiązał gminy do ustalenia niższej stawki opłaty za tak zebrane odpady komunalne. Tak więc opłata pobierana od właścicieli nieruchomości ma pokryć faktyczne koszty zagospodarowania odpadów, a one są uzależnione od cen na rynku, np. kosztów paliwa przy transporcie odpadów czy koszty tzw. surowców wtórnych.

Reasumując, wprowadzenie nowego systemu gospodarki odpadami komunalnymi pozwala mieć nadzieję na znaczną poprawę sytuacji w tej dziedzinie. Nie należy się spodziewać, że opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi znacząco wzrośnie, gdyż powinna ona odzwierciedlać te koszty, które obecnie takie opłaty (odprowadzane do firm odbierających odpady komunalne) zawierają.

Należy ponownie zaznaczyć, że z wpływów z tej opłaty nie będą mogły być pokrywane koszty budowy, utrzymania i eksploatacji regionalnych instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych. Natomiast

zapewniony został stały strumień odpadów do regionalnych instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych, co do tej pory było największym problemem przy planowaniu budowy instalacji.

Zagwarantowana została w systemie obecność prywatnych przedsiębiorców, w oparciu o mechanizmy wolnego rynku promujące zgodne z prawem najlepsze technologicznie, a zarazem niestwarzające niepotrzebnych kosztów rozwiązania w gospodarce odpadami komunalnymi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczak

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie ułatwień w nabyciu mieszkania
po zakończeniu programu „Rodzina na swoim”
(23994)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów (znak: SPS-023-23994/11) w sprawie ułatwień w nabyciu mieszkania po zakończeniu programu „Rodzina na swoim”, funkcjonującego na podstawie ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania (Dz. U. Nr 183, poz. 1354, z późn. zm.), uprzejmie przekazuję poniższe wyjaśnienia.

W dniu 15 lipca 2011 r. została uchwalona przez Sejm RP ustawa o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania oraz niektórych innych ustaw. W dniu 2 sierpnia br. ustawa została podpisana przez prezydenta i obecnie oczekuje na opublikowanie w Dzienniku Ustaw. Przepisy ustawy wejdą w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia. Zgodnie z tą nowelizacją program preferencyjnych kredytów mieszkaniowych, realizowany na podstawie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania, będzie funkcjonował do końca 2012 r. – wnioski o kredyty preferencyjne będą przyjmowane przez banki do dnia 31 grudnia 2012 r. Wszyscy potencjalni beneficjenci finansowego wsparcia, którzy zostaną na podstawie złożonych wniosków zakwalifikowani do skorzystania z programu preferencyjnych kredytów mieszkaniowych „Rodzina na swoim” przed dniem zamknięcia tego programu, uzyskają uprawnienie do skorzystania z oferowanego wsparcia. Także dotychczasowi beneficjenci programu zachowają swoje prawa naby-

te związane z dopłatami do oprocentowania udzielonego kredytu w okresie 8 lat od dnia pierwszej spłaty odsetek.

Zmiany ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania, skierowane w przedłożeniu rządowym do Sejmu w lutym 2011 r., stanowiły jeden z elementów szerszej koncepcji redefinicji grup docelowych i instrumentów wsparcia polityki mieszkaniowej państwa opracowanej w przyjętym w dniu 30 listopada 2010 r. przez Radę Ministrów dokumencie „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.” określającym podstawowe instrumenty polityki mieszkaniowej państwa w najbliższych latach.

Planowane w tym dokumencie rozwiązania programowe, które miałyby wejść w życie po roku 2012 w miejsce zamkniętego już programu preferencyjnych kredytów „Rodzina na swoim”, skupiają działania rządu na jednym z podstawowych celów polityki mieszkaniowej państwa, jakim w najbliższych latach będzie wspieranie budownictwa socjalnego i społecznego oraz stopniowe wycofywanie się z nadmiernego wspierania rynkowego budownictwa własnościowego. W tym kontekście rząd proponuje w najbliższych latach:

1. Kontynuację wsparcia budownictwa dla najuboższych, realizowanego przez samorządy gminne i organizacje pożytku publicznego. W ramach tego wsparcia rząd, za pośrednictwem ulokowanego w Banku Gospodarstwa Krajowego Funduszu Dopłat, udziela bezzwrotnych grantów w wysokości 30–50% kosztów inwestycji polegających na tworzeniu lokali socjalnych, mieszkań komunalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych¹⁾. Co szczególnie ważne, system wsparcia tego rodzaju budownictwa preferuje przedsięwzięcia realizowane na terenie gmin, które doświadczyły skutków powodzi.

2. Przygotowanie na zmodyfikowanych zasadach nowego instrumentu wsparcia społecznego budownictwa czynszowego realizowanego we współpracy z samorządami gminnymi przez towarzystwa budownictwa społecznego²⁾.

3. Wprowadzenie nowej formuły realizacji inwestycji mieszkaniowych, zakładającej dochodzenie do własności mieszkania poprzez najem (tzw. społeczne grupy mieszkaniowe). Zgodnie z obecną konstrukcją tego instrumentu osoba zainteresowana własnością mieszkaniową, nieposiadająca zdolności kredytowej, mogłaby po wpłacie pewnego udziału wynajmować mieszkanie od inwestora i spłacać w czynszu pozostałe koszty budowy aż do uzyskania pełnego prawa własności³⁾.

¹⁾ Ustawa z dnia 8 grudnia 2006 r. o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych (Dz. U. Nr 251, poz. 1844, z późn. zm.).

²⁾ Ustawa z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.).

³⁾ Planowana nowa ustawa o społecznych grupach mieszkaniowych.

Wsparcie przewidziane w ramach przedstawionych powyżej instrumentów, a w szczególności w ramach budownictwa społecznego oraz społecznych grup mieszkaniowych, jest kierowane głównie do osób młodych, które nie posiadają obecnie zdolności kredytowej, a chciałyby uzyskać mieszkanie i założyć rodzinę. Poprawa sytuacji finansowej takich osób, związana np. ze stopniowym zdobywaniem doświadczenia zawodowego, powodowałaby zwiększenie możliwości podejmowania alternatywnych działań związanych z sytuacją mieszkaniową. Najemcy zamieszkujący w towarzystwach budownictwa społecznego mogliby szukać możliwości nabycia nowego mieszkania na rynku własnościowym. Natomiast najemcy społecznych grup mieszkaniowych mogliby wykupować wynajmowane mieszkania.

W dniu 4 marca 2011 r. dokument „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.” został przyjęty przez Sejm RP, co pozwoliło na rozpoczęcie przygotowywania podstaw rozwiązań systemowych, które wynikają z tego dokumentu posiadającego cechy programu budownictwa mieszkaniowego, wyznaczającego kierunki i sposoby myślenia o wybranych przez rząd i zaprezentowanych w nim obszarach. W Ministerstwie Infrastruktury przygotowano zostały projekty założeń ustaw wynikających z rządowego dokumentu. Zakończyły się konsultacje społeczne, jak również uzgodnienia międzyresortowe projektu założeń ustawy o społecznych grupach mieszkaniowych, która będzie określać zasady realizacji przedsięwzięć społecznego budownictwa mieszkaniowego w nowej formule dochodzenia gospodarstw domowych do prawa własności lokalu mieszkalnego poprzez umowę najmu. Następnym krokiem w realizacji tego zamierzenia będzie opracowanie projektu stosownej ustawy. Także w przypadku projektu założeń nowelizacji ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego, reformującej system towarzystw budownictwa społecznego, jest już na zaawansowanym etapie procesu legislacyjnego. Zakończyły się szeroko zakrojone konsultacje społeczne założeń tejże nowelizacji, co pozwoli w następnej kolejności skierować projekt do uzgodnień międzyresortowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie profilaktyki wad wzroku uczniów
(23995)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów, przesłaną przy piśmie pana marszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23995/11, w sprawie profilaktyki wad wzroku uczniów, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

Profilaktyczna opieka zdrowotna nad dziećmi i młodzieżą zagwarantowana jest przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.). Szczegółowe regulacje o organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą oraz zakres i warunki realizacji świadczeń gwarantowanych określają:

1) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139, poz. 1133),

2) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 139, poz. 1139, z późn. zm.).

Profilaktyczną opiekę zdrowotną nad dziećmi i młodzieżą objętymi obowiązkiem szkolnym i obowiązkiem nauki sprawują: lekarz podstawowej opieki zdrowotnej na podstawie deklaracji wyboru złożonej przez rodziców / prawnych opiekunów, lekarz dentysta oraz pielęgniarka środowiska nauczania i wychowania albo higienistka szkolna. Zakres profilaktycznych świadczeń zdrowotnych udzielanych dzieciom i młodzieży określają załączniki nr 1 i 4 do rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 139, poz. 1139, z późn. zm.). Profilaktyczne świadczenia zdrowotne udzielane dzieciom obejmują m.in. profilaktykę i wczesne wykrywanie wad wzroku. Świadczenia profilaktyczne w tym zakresie obejmują:

1) wykonywanie przez pielęgniarkę albo higienistkę szkolną testów przesiewowych:

a) w kierunku wykrywania zezów (badanie ustawienia gałek ocznych oraz badanie symetrii odbicia światła na rogówkach, tzw. test Hirschberga) i skłonności do zezowania (badanie za pomocą testu naprzemiennego zasłaniania oczu, tzw. cover test),

b) w kierunku wykrywania nieprawidłowej ostrości wzroku za pomocą tablic z optotypami w postaci widełek w kształcie litery E (u dzieci nieczytających

cyfr) lub cyfr; dzieci, które noszą okulary, badane są wyłącznie w okularach,

c) w kierunku wykrywania zaburzeń widzenia barw za pomocą tablic pseudochromatycznych Ishihary – test wykonuje się u dziecka w wieku 10 lat.

2) wykonywanie przez lekarza badań:

a) podmiotowych – wywiad od rodziców, z uwzględnieniem czynników ryzyka dla zdrowia i zachowań zdrowotnych, analiza informacji zawartej w karcie badania profilaktycznego od pielęgniarki albo higienistki szkolnej, ze szczególnym uwzględnieniem wyników testów przesiewowych, oraz od wychowawcy klasy;

b) przedmiotowych, z uwzględnieniem rozwoju fizycznego i psychospołecznego ucznia (w tym: badanie w kierunku wykrywania zezów, wykrywanie zaburzeń ostrości wzroku oraz zaburzeń widzenia barw) w celu identyfikowania problemów zdrowotnych ucznia oraz skierowania go w razie potrzeby na badania specjalistyczne lekarskie i diagnostyczne.

Testy przesiewowe w kierunku wykrywania zezów i skłonności do zezowania wykonywane są u dziecka w klasie 0 (6 lub 7 lat). Testy przesiewowe w kierunku wykrywania nieprawidłowej ostrości wzroku wykonywane są u dziecka w klasie 0 (6 lub 7 lat), III (10 lat) i V (12 lat) szkoły podstawowej, w klasie I gimnazjum (13 lat), w klasie I (16 lat) oraz ostatniej szkoły ponadgimnazjalnej (do ukończenia 19. roku życia). Testy przesiewowe w kierunku wykrywania zaburzeń widzenia barw wykonywane są u dziecka w klasie III (10 lat) i V (12 lat) szkoły podstawowej.

Wskazane w rozporządzeniu terminy oraz zakres profilaktycznych badań lekarskich i testów przesiewowych zostały uzgodnione w toku prac legislacyjnych przez zespół ekspertów z udziałem m.in. lekarzy specjalistów w dziedzinie okulistyki i pediatrii. W tym kontekście nie można podzielić zawartej w interpelacji opinii, że zły stan systemu profilaktyki wzroku dzieci wynika z braku zmian, niewprowadzania nowych testów oraz nowych metod badania. Należy wyjaśnić, że zgodnie z przyjętą definicją Światowej Organizacji Zdrowia test przesiewowy jest wstępną identyfikacją nierozpoznanych dotychczas chorób, zaburzeń lub wad przez zastosowanie testów i innych szybkich metod badania. Testy te wyodrębniają w populacji osoby, które prawdopodobnie mają daną chorobę lub zaburzenie (dodatni wynik testu), i osoby, które prawdopodobnie jej nie mają (ujemny wynik testu). Głównym celem testu przesiewowego jest wczesne wykrywanie zaburzeń w okresie, gdy można jeszcze odwrócić proces chorobowy lub zahamować tempo jego rozwoju (progresji). Celem testu nie jest zatem ustalenie rozpoznania, które pozostaje uprawnieniem lekarza specjalisty w dziedzinie okulistyki. W postępowaniu poprzemieszowym lekarz podstawowej opieki zdrowotnej właściwy dla dziecka kieruje każdego ucznia z dodatnim wynikiem testu przesiewowego, czyli z podejrzeniem zaburzenia lub choroby, do lekarza okulisty w celu przeprowadzenia szczegółowej diagnostyki okulistycznej i podjęcia spe-

cialistycznego leczenia lub korekcji wad wzroku. W przypadku ambulatoryjnych świadczeń w zakresie okulistyki, jak wynika z art. 57 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), nie jest wymagane skierowanie lekarza ubezpieczenia zdrowotnego (lekarza podstawowej opieki zdrowotnej).

W odpowiedzi na zapytanie dotyczące wprowadzenia narodowego programu profilaktyki wzroku uczniów, uprzejmie informuję, że działania podejmowane przez Ministerstwo Zdrowia w zakresie optymalizacji opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą, w tym identyfikacji problemów w zakresie wad wzroku, ukierunkowane będą na doskonalenie istniejącego już systemu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad uczniami, którego podstawy prawne wskazano we wstępie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek**

**w sprawie wykorzystywania uprawnień
dotyczących wytoczenia powództwa wobec
innych osób zobowiązanych do alimentacji
(23997)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie wicemarszałka Sejmu z dnia 4 sierpnia 2011 r. interpelację pani poseł Magdaleny Gąsior-Marek dotyczącą wykorzystywania uprawnień do wytoczenia powództwa przeciwko osobom zobowiązanym do alimentacji w dalszej kolejności, uprzejmie informuję, co następuje.

Ogólna zasada dotycząca obowiązku alimentacyjnego została wyrażona w art. 128 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego i stanowi, że wynikający z pokrewieństwa obowiązek alimentacyjny obciąża krewnych w linii prostej i rodzeństwo. Zasada ta jednak doznaje szeregu ograniczeń i powstanie konkretnego roszczenia uzależnia od wystąpienia przesłanek, które wymienione zostały w kolejnych przepisach powołanej ustawy.

Okoliczności powstania obowiązku alimentacyjnego osób zobowiązanych w dalszej kolejności wskazuje art. 132 K.r.o. Dochodzi do tego, gdy osoby zobowiązanej w kolejności bliższej nie ma (np. nie żyje, zaginęła), kiedy co prawda istnieje, jednakże nie jest

w stanie świadczyć alimentów (np. z powodu złego stanu zdrowia nie pracuje, nie osiąga żadnych dochodów ani nie ma majątku), lub gdy uzyskanie od niej na czas potrzebnych uprawnionemu środków utrzymania jest niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami.

Obowiązek dostarczania środków utrzymania przez osoby zobowiązane w dalszej kolejności powstaje również wówczas, gdy zobowiązany w pierwszej kolejności nie jest w stanie zaspokoić w pełni usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego. Dotyczy on wówczas jedynie tej niezaspokojonej części.

Konieczne jest również zwrócenie uwagi na ograniczenie wynikające z treści § 2 art. 133 K.r.o., a mianowicie że do powstania obowiązku alimentacyjnego innych krewnych poza rodzicami niezbędne jest pozostawanie przez uprawnionego w niedostatku. Tak więc wobec tych osób nie ma zastosowania zasada równej stopy życiowej, która obowiązuje w relacjach między rodzicami i dziećmi.

Podkreślić także należy, że w każdym wypadku zakres obowiązku alimentacyjnego zależy od dwóch czynników: rozmiarów usprawiedliwionych niezaspokojonych potrzeb uprawnionego oraz zarobkowych i majątkowych możliwości ich zaspokojenia przez osobę zobowiązaną. Potrzeby usprawiedliwione to takie, których zaspokojenie pozwala uprawnionemu żyć w warunkach odpowiadających jego wiekowi, stanowi zdrowia, wykształceniu itp. Katalog owych potrzeb jest sprawą indywidualną. Natomiast możliwości zarobkowe i majątkowe to zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie tylko zarobki i dochody rzeczywiście uzyskiwane ze swojego majątku, lecz te zarobki i dochody, które osoba zobowiązana może i powinna uzyskać przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Sprawiedliwości nie posiada danych dotyczących liczby prowadzonych przez sądy postępowań o alimenty przeciwko dalszym krewnym.

Zakres zaś działalności ośrodków pomocy społecznej i wykorzystywanie przez nie przysługujących uprawnień pozostaje w kompetencjach ministra pracy i polityki społecznej.

Przedstawiając powyższe, pozostaję w przekonaniu, że udzielona odpowiedź wyczerpuje oczekiwania pani poseł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek**

**w sprawie wykorzystywania uprawnień
dotyczących wytoczenia powództwa wobec
innych osób zobowiązanych do alimentacji
(23997)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Magdaleny Gąsior-Marek z dnia 26 lipca 2011 r. w sprawie wykorzystywania uprawnień dotyczących wytoczenia powództwa wobec osób zobowiązanych do alimentacji uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.) obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania (obowiązek alimentacyjny) obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo. Obowiązek alimentacyjny obciąża zstępnych przed wstępnymi, a wstępnych przed rodzeństwem; jeżeli jest kilku zstępnych lub wstępnych – obciąża bliższych stopniem przed dalszymi. Rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Natomiast obowiązek alimentacyjny zobowiązanego w dalszej kolejności powstaje dopiero wtedy, gdy nie ma osoby zobowiązanej w bliższej kolejności albo gdy osoba ta nie jest w stanie uczynić zadość swemu obowiązkowi lub gdy uzyskanie od niej na czas potrzebnych uprawnionemu środków utrzymania jest niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami. O zaspokojeniu alimentów od osób zobowiązanych do alimentacji rozstrzyga sąd.

Możliwość wystąpienia z powództwem alimentacyjnym przez kierownika ośrodka pomocy społecznej występuje zarówno na gruncie ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.), jak i ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 7, z późn. zm.).

W oparciu o ustawę z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) przyznawane są świadczenia z pomocy społecznej. Zgodnie z wyrażoną w tej ustawie zasadą subsydiarności pomoc społeczna umożliwia osobom i rodzinom przezwyciężanie trudnych sytuacji życiowych, dopiero kiedy nie są one w stanie ich pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości. Osoby wnioskujące o przyznanie pomocy zobligowane są więc w pierwszej kolejności do przezwyciężania we własnym zakresie swych problemów.

Jeżeli istnieją osoby, które zgodnie z obowiązkiem alimentacji mogą dostarczyć osobie potrzebującej nie-

zbędnych środków utrzymania, to ich powinności wyprzedzają świadczenia z pomocy społecznej. Prawo do świadczeń z systemu pomocy społecznej należy zatem traktować jako wtórne i uzupełniające wobec alimentów. Potwierdza to orzecznictwo sądów administracyjnych, np. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 25 czerwca 2008 r. o sygn. IV SA/Po 768/07.

Kierownik ośrodka pomocy społecznej ma możliwość zawarcia umowy z osobą zobowiązaną do alimentacji na podstawie art. 103 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, po przeprowadzonym wywiadzie alimentacyjnym. Odmowa zawarcia umowy może skutkować wytoczeniem powództwa o roszczenie alimentacyjne na podstawie art. 110 ust. 5 i art. 112 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej.

Prawo wytoczenia powództwa alimentacyjnego na rzecz obywateli przysługuje kierownikowi ośrodka pomocy społecznej (art. 110 ust. 5 ustawy) i kierownikowi powiatowego centrum pomocy rodzinie (art. 112 ust. 3 ustawy). W postępowaniu przed sądem stosuje się odpowiednio przepisy o udziale prokuratora w postępowaniu cywilnym.

Właściwy do rozpatrzenia powództwa jest sąd powszechny. Zgoda osoby uprawnionej do alimentów w przypadku wytoczenia powództwa przez kierownika ośrodka nie jest potrzebna, warto jednak przeprowadzić rozmowę z tą osobą, zdarza się bowiem, że osoby, na rzecz których wytaczane jest powództwo, wycofują pozew z obawy przed reakcją rodziny. Osobę, na rzecz której wytoczono powództwo, sąd zawiadamia o tym, doręczając jej odpis pozwu. Osoba ta może wstąpić do sprawy w każdym jej stanie w charakterze powoda; w tym wypadku do udziału kierownika ośrodka w sprawie stosuje się odpowiednio przepisy o współuczestnictwie jednolitym.

Świadczenia z funduszu alimentacyjnego przyznawane są na zasadach określonych w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 7, z późn. zm.), w przypadku bezskuteczności egzekucji alimentów należnych dziecku od jego rodzica. Ustawa ta reguluje także działania podejmowane wobec dłużników alimentacyjnych w celu uzyskania informacji mających wpływ na skuteczność egzekucji oraz służące ich aktywizacji zawodowej.

Na podstawie art. 7 ust. 1 ww. ustawy w sprawach o roszczenia alimentacyjne organ właściwy wierzyciela albo organ właściwy dłużnika mogą wytaczać powództwa na rzecz obywateli. Przepis ten dotyczy zarówno sytuacji, w których organ właściwy wierzyciela lub dłużnika, tj. wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania odpowiednio osoby uprawnionej do alimentów lub dłużnika alimentacyjnego, uzna za uzasadnione wystąpienie z powództwem na rzecz osoby uprawnionej do alimentów, jak i na rzecz dłużnika alimentacyjnego (np. w sprawie zmniejszenia wysokości zasądzonych alimentów lub uchylenia obowiązku alimentacyjnego).

Celem wprowadzenia możliwości wytaczania powództwa na rzecz obywateli jest ochrona ich praw w przypadku, gdy osoby te znajdują się w trudnej sytuacji rodzinnej, zdrowotnej czy dochodowej, o czym organ właściwy posiada informacje w związku z prowadzonym przez siebie postępowaniem, ale z różnych powodów nie są w stanie same dochodzić swoich słuszych interesów (np. nieporadność, choroba, brak należytego prowadzenia spraw przez przedstawiciela osoby małoletniej, presja społeczna). W pierwszej kolejności organ właściwy powinien pouczyć osobę zainteresowaną o możliwości zwrócenia się przez nią do sądu o uchylenie lub zmianę dotychczasowego orzeczenia w sprawie alimentów albo o zasądzenie alimentów od osób zobowiązanych do alimentacji w dalszej kolejności.

Należy podkreślić, że w przypadku wytoczenia powództwa na rzecz obywatela przez organ właściwy wierzyciela lub dłużnika rozstrzygnięcie sprawy przez sąd odbywa się za zgodą osoby, na rzecz której zostało wytoczone powództwo.

W opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej organ właściwy wierzyciela lub organ właściwy dłużnika powinien korzystać z uprawnień przewidzianych w art. 7 ust. 1 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów w szczególnie uzasadnionych przypadkach. W szczególności przy podejmowaniu decyzji o wytoczeniu powództwa przeciw dziadkom osoby uprawnionej do alimentów powinny zostać wzięte pod uwagę sytuacja rodzinna, dochodowa i zdrowotna zarówno osoby uprawnionej do alimentów, jak i jej dziadków, a także to, czy dziadkowie dobrowolnie wywiązują się ze swojego obowiązku alimentacyjnego (np. pomoc finansowa lub rzeczowa, sprawowanie opieki).

Z informacji zawartych w sprawozdaniach rzeczowo-finansowych z realizacji ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów wynika, że w okresie od wejścia w życie ww. ustawy, tj. od 1 października 2008 r., do końca pierwszego półrocza 2011 r. organy właściwe wierzyciela i dłużnika wystąpiły z powództwem o ustalenie alimentów od osób zobowiązanych do alimentacji w dalszej kolejności łącznie w 51 sprawach. Dla porównania w pierwszym półroczu 2011 r. z pomocy państwa w formie świadczeń z funduszu alimentacyjnego przeciętnie miesięcznie korzystało 328,4 tys. osób uprawnionych do alimentów.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Sprawiedliwości
na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek**

**w sprawie egzekwowania świadczeń
od dłużników alimentacyjnych (23999)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Magdaleny Gąsior-Marek z dnia 26 lipca 2011 r., w sprawie egzekwowania świadczeń od dłużników alimentacyjnych, nadesłaną wraz z pismem pana wicemarszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r., uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Egzekucja świadczeń alimentacyjnych została przez ustawodawcę potraktowana w sposób szczególny i uregulowana w przepisach art. 1081–1088 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 298, ze zm.), zwanej dalej K.p.c., które wprowadzają szereg odmienności sprowadzających się do złagodzenia obowiązków nałożonych na wierzycieli i rygorów ich niewykonania. Z uwagi na cel świadczeń alimentacyjnych ustawodawca zminimalizował również ograniczenia egzekucji, rozszerzając tym samym wykaz i rozmiar przedmiotów oraz praw majątkowych, z których egzekucja w celu zaspokojenia świadczeń alimentacyjnych jest możliwa. Wszystkie te rozwiązania prawne mają służyć przeprowadzeniu sprawnej i skutecznej egzekucji. Jednakże na problem skuteczności egzekucji należy spojrzeć szerzej, nie tylko przez pryzmat instrumentów przewidzianych w przepisach prawa oraz ich stosowania w praktyce. Skuteczność egzekucji, i to nie tylko należności alimentacyjnych, zależy w głównej mierze od sytuacji materialnej i dochodów dłużnika.

W przypadku świadczeń alimentacyjnych postępowania egzekucyjne są ze swej natury czasochłonne. Długotrwałość takiego postępowania, jak również postawa – często niepracujących i niemających – dłużników powodują, iż niezależnie od funkcjonujących instrumentów prawnych i szybkości ich stosowania egzekucja w efekcie okazuje się nieskuteczna.

Stwierdzenie przez komornika nieskuteczności egzekucji jest jedną z przesłanek przyznania uprawnionemu świadczenia z funduszu alimentacyjnego w trybie przepisów ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (t.j. z 2009 r. Dz. U. Nr 1 poz. 7, z późn.zm). Celem wprowadzenia powyższej ustawy było przede wszystkim zapewnienie uprawnionemu bieżących środków utrzymania, ale również umożliwienie określonym organom przyznającym te świadczenia samodzielne zbadanie przyczyn niepłacenia alimentów oraz podjęcia działań zmierzających do ich wyeliminowania. Przykładowo wskazać należy, iż w przypadku gdy dłużnik alimentacyjny nie może wywiązać się ze swych zobowiązań z powodu braku zatrudnienia, organ właściwy dłużnika zobowiązuje go do zarejestro-

wania się jako bezrobotny albo jako poszukujący pracy, zwraca się do starosty o podjęcie działań zmierzających do aktywizacji zawodowej dłużnika alimentacyjnego. Wskazane instrumenty prawne mają na celu ułatwienie dłużnikom alimentacyjnym pozyskanie majątku, który będzie stanowił przedmiot egzekucji i umożliwi zaspokajanie roszczeń alimentacyjnych w przyszłości. Jednocześnie ustawodawca nałożył na organ właściwy dłużnika obowiązek informowania komornika sądowego o działaniach podjętych wobec dłużnika oraz o ich efektach, bowiem przyznanie i bieżąca wypłata świadczeń z funduszu alimentacyjnego nie wstrzymuje toczącego się postępowania egzekucyjnego.

W tym miejscu, dla pełnej oceny skuteczności egzekucji należności wypłaconych z funduszu alimentacyjnego, należy zwrócić uwagę na fakt, iż podlegają one ściągnięciu nie tylko przez komornika, ale również – w warunkach określonych w art. 27 powołanej ustawy – w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.). Zatem odzyskiwaniem świadczeń alimentacyjnych wypłaconych z funduszu zajmują się również administracyjne organy egzekucyjne, które pozostają poza kompetencjami nadzorczymi ministra sprawiedliwości.

Przechodząc do odpowiedzi na postawione w interpelacji pytania, podnieść należy, iż minister sprawiedliwości podejmuje działania zmierzające do zwiększenia sprawności i efektywności egzekucji roszczeń alimentacyjnych nie tylko od dłużników zamieszkujących w kraju, ale również za granicą. W tym celu podejmowane są wielopłaszczyznowe działania zmierzające do wypracowania najbardziej racjonalnych instrumentów prawnych gwarantujących możliwie najwyższą sprawność i skuteczność egzekucji.

Minister Sprawiedliwości na bieżąco dokonuje analizy całokształtu uregulowań prawnych pod kątem potrzeby podjęcia inicjatywy ustawodawczej. Wnioski z powyższej analizy zgłaszane są działającej przy ministrze sprawiedliwości Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego, która opracowała projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw. Zawarte w projekcie rozwiązania przewidują szereg zmian w przepisach prawa egzekucyjnego, które mają przyczynić się do usprawnienia i poprawy skuteczności egzekucji, w tym również należności alimentacyjnych.

Powyższy projekt, po uchwaleniu przez Sejm w dniu 19 sierpnia 2011 r., został przekazany do Senatu (druk nr 4332) i przewiduje m.in. wprowadzenie nowych przepisów regulujących egzekucję z rachunków bankowych prowadzonych w walutach obcych, co umożliwi egzekucję świadczeń alimentacyjnych od dłużników zarabiających w innych walutach.

Nadto kolejne wypracowane przez Departament Wykonania Orzeczeń i Probacji w Ministerstwie Sprawiedliwości propozycje zmian zostały przedstawione komisji kodyfikacyjnej w piśmie z dnia 13 lip-

ca 2011 r. Zmierzają one m.in. do określenia zasad ustalania kwoty wolnej od egzekucji w wypadku skierowania jej do wynagrodzeń za pracę dłużnika pobieranych na podstawie więcej niż jednej umowy, możliwość odpowiedniego stosowania art. 890 § 2 i 2¹ K.p.c., w przypadku gdy na rachunek bankowy dłużnika wpływają środki pieniężne należne osobie uprawnionej z tytułu alimentów.

Ministerstwo Sprawiedliwości zainicjowało również prace komisji zmierzające do wprowadzenia regulacji umożliwiających prowadzenie przez komorników sądowych licytacji elektronicznej. Wykorzystanie istniejącej infrastruktury teleinformatycznej winno zapewnić w przyszłości poszerzenie kanałów informujących o licytacjach na terenie całego kraju oraz poprawić dostępność do takich licytacji, a co za tym idzie, ich skuteczność.

Inicjatywy ustawodawcze oraz działania wspierające taką działalność podejmowane są również w celu poprawy międzynarodowej współpracy w zakresie dochodzenia i egzekucji alimentów.

Odpowiadając na drugie pytanie pani poseł, wskazać należy, iż Rzeczpospolita Polska jest od wielu lat uczestnikiem szeregu uregulowań międzynarodowych stanowiących podstawę uznawania i wykonywania orzeczeń alimentacyjnych sądów polskich za granicą. Wśród nich wymienić należy umowy międzynarodowe wielostronne, takie jak: konwencja dotycząca uznawania i wykonalności orzeczeń odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych, sporządzona w Hadze 2 października 1973 r. (Dz. U. z 2000 r. Nr 2, poz. 13 i 14), Konwencja o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, sporządzona w Lugano 30 października 2007 r. (Dz. Urz. UE 2009 L 147/5), która weszła w życie dnia 1 stycznia 2010 r., zastępując konwencję o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, sporządzoną w Lugano 16 września 1988 r. (Dz. U. z 2000 r. Nr 10, poz. 132 i 133).

Polska jest również stroną umów dwustronnych zawartych z: Algierią (Dz. U. z 1982 r. Nr 10, poz. 73 i 74), Białorusią (Dz. U. z 1995 r. Nr 128, poz. 619 i 620), Chinami (Dz. U. z 1988 r. Nr 9, poz. 65 i 66), Irakiem (Dz. U. z 1989 r. Nr 70, poz. 418 i 419), Bośnią i Hercegowiną, Chorwacją, Czarnogorą, Macedonią i Serbią (Dz. U. z 1963 r. Nr 27, poz. 162 i 163), Koreańską Republiką Ludowo-Demokratyczną (Dz. U. z 1987 r. Nr 24, poz. 135 i 136), Kubą (Dz. U. z 1984 r. Nr 47, poz. 247 i 248), Marokiem (Dz. U. z 1983 r. Nr 14, poz. 69 i 70), Mongolią (Dz. U. z 2003 r. Nr 43, poz. 370 i 371), Rosją (Dz. U. z 2002 r. Nr 83, poz. 750 i 751), Syrią (Dz. U. z 1986 r. Nr 37, poz. 181 i 182), Tunezją (Dz. U. z 1987 r. Nr 11, poz. 71 i 72), Turcją (Dz. U. z 1992 r. Nr 3, poz. 13 i 14), Ukrainą (Dz. U. z 1994 r. Nr 96, poz. 465 i 466) i Wietnamem (Dz. U. z 1995 r. Nr 55, poz. 289 i 290).

W państwach Unii Europejskiej obowiązują również akty prawa wspólnotowego, takie jak rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r.

o jurysdykcji oraz uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych, tzw. Bruksela I (Dz. U. UE. L. 01.12.1).

W celu dalszego ułatwienia dochodzenia i egzekwowania za granicą należności alimentacyjnych w ostatnim czasie przyjęte zostały dwa niezwykle istotne instrumenty międzynarodowe.

Od dnia 18 czerwca 2011 r. stosuje się rozporządzenie Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (Dz. U. UE L. 09.7.1). Rozporządzenie to zastąpiło w państwach członkowskich Unii Europejskiej w zakresie stwierdzania wykonalności zagranicznych orzeczeń alimentacyjnych powołane rozporządzeniem Bruksela I. Przepisy nowego rozporządzenia upraszczają i przyspieszają dochodzenie i egzekwowanie przez wierzycieli roszczeń alimentacyjnych z zagranicy. W szczególności organy centralne, wyznaczone przez każde z państw członkowskich Unii Europejskiej, ułatwiają wierzycielom alimentacyjnym dochodzenie roszczeń, poprzez uzyskiwanie informacji o miejscu zamieszkania, dochodach, sytuacji finansowej dłużników. Nadto wierzyciele dochodzący za granicą roszczeń alimentacyjnych na rzecz dzieci w wieku do 21 lat korzystają tam z prawa do bezpłatnej pomocy prawnej w związku z egzekwowanymi alimentami. A co najistotniejsze, orzeczenia alimentacyjne wydane w jednym państwie członkowskim są uznawane w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej niemal automatycznie, bez potrzeby wdrażania odrębnej procedury.

Ministerstwo Sprawiedliwości aktywnie uczestniczyło w pracach nad tym instrumentem prawa wspólnotowego, a następnie w celu jego pełnego stosowania opracowało projekt ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o prawie pomocy w postępowaniu w sprawach cywilnych prowadzonym w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz o prawie pomocy w celu ugodowego załatwienia sporu przed wszczęciem takiego postępowania oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2011 r. Nr 129, poz. 735). Ustawa weszła w życie w dniu 18 czerwca 2011 r.

W ramach Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego w dniu 23 listopada 2007 r. przyjęto treść konwencji o dochodzeniu w stosunkach międzynarodowych roszczeń alimentacyjnych na rzecz dzieci innych członków rodziny. Ministerstwo Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej także aktywnie uczestniczyło w pracach nad tą konwencją. Konwencja została podpisana przez Unię Europejską w dniu 6 kwietnia 2011 r. (w imieniu państw członkowskich Unii Europejskiej), a dnia 9 czerwca 2011 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła decyzję nr 2011/432/UE w sprawie zatwierdzenia tej konwencji w imieniu Unii Europejskiej. Powyższy akt ustanawia ogólnoświatowy system dochodzenia i egzekwowania świad-

czeń na rzecz dzieci oraz innych form alimentów rodzinnych.

Analogicznie jak rozporządzenie Rady (WE) nr 4/2009, konwencja haska przewiduje szeroki system współpracy administracyjnej pomiędzy jednostkami centralnymi wyznaczonymi przez poszczególne państwa. Uproszczone zostanie także postępowanie o uznanie i wykonanie wyroku oraz uregulowane zostaną niektóre aspekty postępowania egzekucyjnego.

Konwencję oprócz państw Unii Europejskiej podpisały już Stany Zjednoczone, Norwegia i Ukraina. W szczególności przyszłe ratyfikowanie tej konwencji przez Stany Zjednoczone będzie miało istotne znaczenie dla licznej grupy polskich wierzycieli. Aktualnie bowiem w stosunkach z tym państwem istnieje tylko tzw. faktyczna wzajemność w zakresie wykonywania orzeczeń uwzględniających roszczenia o alimenty w sprawach ze stosunków rodzinnych. Poza tym możliwość wykonania w Stanach Zjednoczonych wyroku sądu polskiego zasądzającego alimenty w sprawach ze stosunków rodzinnych ograniczona jest wyłącznie do alimentów na rzecz dzieci i alimentów na rzecz małżonków lub byłych małżonków, którzy zamieszkują wspólnie z małoletnimi dziećmi znajdującymi się pod ich opieką.

Zauważyć jednak należy, że zgodnie z powszechnie obowiązującą zasadą przyjętą zarówno w instrumentach prawa wspólnotowego dotyczących uznawania i wykonywania orzeczeń, jak i w regulujących te kwestie umowach łączących nasz kraj z innymi państwami oraz w stosunkach z państwami na zasadzie wzajemności faktycznej, postępowanie egzekucyjne w sprawie orzeczenia wydanego w jednym państwie regulowane jest prawem państwa wykonania. Oznacza to, że wykonanie za granicą wyroku sądu polskiego w sprawie o alimenty podlega przepisom prawa państwa, w którym przebywa dłużnik. Przepisy te mogą odmiennie niż prawo polskie regulować kwestie prowadzenia egzekucji.

Reasumując, minister sprawiedliwości podejmuje rozliczne działania zmierzające do poprawy skuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych, jednakże efektywność tych działań zależy także w dużej mierze od postawy dłużników alimentacyjnych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie wyników kontroli Najwyższej
Izby Kontroli w Elewarze sp. z o.o. (24001)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24001/11, przesyłającym interpelację pana posła Stanisława Steca w sprawie wyników kontroli Najwyższej Izby Kontroli w Elewarze sp. z o.o., przedkładałam odpowiedź na powyższą interpelację.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o Agencji Rynku Rolnego i organizacji niektórych rynków rolnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1702, z późn. zm.) minister właściwy do spraw rynków rolnych sprawuje nad Agencją Rynku Rolnego nadzór merytoryczny.

Agencja Rynku Rolnego posiada 100% udziałów w Elewarze sp. z o.o. Zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy o Agencji Rynku Rolnego i organizacji niektórych rynków rolnych prawa i obowiązki udziałowca w imieniu agencji wykonuje prezes agencji. Jako spółka prawa handlowego Elewarze sp. z o.o. posiada właściwe organy (zarząd, rada nadzorcza), które winny realizować kompetencje wynikające z kodeksu spółek handlowych i umowy spółki.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi nie sprawuje bezpośrednio nadzoru nad Elewarze sp. z o.o., a sprawowanie nadzoru nad ARR w zakresie „nadzoru właścicielskiego” dotyczy zgodności z prawem działań ARR w tym zakresie. Trzeba stwierdzić, że minister rolnictwa i rozwoju wsi może badać i bada legalność działań ARR, natomiast do kompetencji ministra nie należy podejmowanie czynności związanych bezpośrednio z działalnością spółki. Tego rodzaju działania należą do obowiązków właściwych organów spółki, a minister nie posiada żadnych instrumentów prawnych w tym zakresie.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem, że w funkcjonowaniu Elewarze sp. z o.o. wystąpiły nieprawidłowości dotyczące łamania ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. 26, poz. 306, z późn. zm.), ponieważ spółka ta nie jest państwową jednostką organizacyjną posiadającą osobowość prawną. Aby dany podmiot mógł być uznany za taką jednostkę, o jej statusie musi wprost przesądzać przepis prawa. Przepisy nie określają, że Elewarze jest państwową jednostką organizacyjną. Elewarze jest spółką kapitałową, której osobowość prawna wynika z przepisów kodeksu spółek handlowych.

Wobec tego Elewarze nie może być zaliczona do żadnej kategorii podmiotów wymienionych w ustawie o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi pod-

miotami prawnymi, co oznacza, że ustawa ta nie ma do niej zastosowania.

Wymienione stanowisko zostało potwierdzone licznymi opiniami prawnymi w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze, nie jest zasadny zarzut NIK, że członkom zarządu spółki oraz głównemu księgowemu przyznano wynagrodzenia w kwotach przekraczających limity dozwolone w ustawie z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi.

Uprzejmie informuję, że jednolite zasady ustalania wysokości wynagrodzeń były stosowane od 2000 r. Należy podkreślić, że również w 2008 r. i latach następnych, tj. w okresie objętym kontrolą NIK, nie dokonywano zmian w zasadach wynagradzania członków zarządu spółki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marzenny Drab**

w sprawie ochrony gruntów rolnych (24004)

Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24005/11 oraz znak: SPS-023-24004, przy których zostały nadesłane interpelacje poseł Marzanny Drab w sprawie nowelizacji ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych oraz zwiększenia konkurencyjności inwestycji terenów wiejskich, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Głównym celem funkcjonowania ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych jest szczególna ochrona przed zainwestowywaniem gruntów rolnych o wysokim potencjale produkcyjnym, tj. gruntów klas I–III położonych na obszarach wiejskich o pow. ok. 4 mln ha, stanowiących zaplecze żywnościowe kraju. Ochrona ta polega na ograniczeniu przeznaczenia takich gruntów na cele nierolnicze, a jeżeli już nie można tego uniknąć, to obciążeniem inwestorów obowiązkiem wnoszenia stosownych opłat. Od obowiązku tego nie ma żadnych zwolnień i ulg, z wyjątkiem należności i opłat za grunty zajmowane pod budownictwo mieszkaniowe. Stosownie bowiem do przepisu art. 12a omawianej ustawy z obowiązku uiszczania należności i opłat rocznych z tytułu wyłączenia grun-

tów rolnych z produkcji zwolnieni są obecnie i nadal pozostaną inwestorzy budownictwa mieszkaniowego zarówno jednorodzinne, jak i wielorodzinne.

W strukturze użytkowania gruntów w Polsce gleby o najwyższej jakości, a więc podlegające ochronie, zaliczane do I, II i III klasy bonitacyjnej, stanowią zaledwie 25% ogółu użytków rolnych, a na 1 mieszkańca kraju przypada ich zaledwie ok. 0,12 ha. Grunty te są bezcennym, naturalnym dobrem, którego – w przypadku trwałego zainwestowania – nie można ponownie odtworzyć w innym miejscu. Dlatego też szczególną ochroną objęte zostały właśnie te grunty, o najwyższej jakości, położone na obszarach wiejskich.

Wprawdzie w dniu 1 stycznia 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1657), która spowodowała zdjęcie z gruntów rolnych stanowiących użytki rolne, położonych w granicach administracyjnych miast oraz gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas IV–VI położonych na obszarach wiejskich ochrony przewidzianej dla gruntów rolnych i uwolnienie tych gruntów dla celów inwestycyjnych, to wprowadzona zmiana nie oznacza, że wszystkie grunty rolne położone w granicach administracyjnych miast automatycznie z mocy prawa stały się gruntami budowlanymi. Grunty te pozostały nadal w ewidencji gruntów oznaczone jako użytki rolne i mogą być nadal użytkowane rolniczo do czasu ewentualnego ich faktycznego zainwestowania.

O tym, czy na użytkach rolnych położonych w granicach administracyjnych miast bądź na obszarach wiejskich mogą być realizowane inwestycje, nadal decyduje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, który opracowuje gmina, a w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania – decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, którą wydaje wójt (burmistrz, prezydent miasta).

Wynika to z przepisów obowiązującej ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), zgodnie z którymi ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (art. 4 ust. 1), a w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (art. 4 ust. 2).

Dopiero miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest, z mocy przepisu art. 14 ust. 8 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, aktem prawa miejscowego i jako taki zawiera ustalenia powszechnie wiążące na obszarze, na którym obowiązuje. Wiąże właścicieli (użytkowników wieczystych) nieruchomości gruntowych położonych na jego obszarze. Do czasu, kiedy nie zostanie zmieniony lub uchylony, wiąże także gminy oraz organy

państwa we właściwości, których pozostaje wypowiedanie się w kwestii praw i obowiązków właściciela (użytkownika wieczystego) nieruchomości na podstawie przepisów odrębnych, w szczególności organy opiniujące, uzgadniające i zezwalające na budowę obiektu budowlanego.

Plan miejscowy jest więc podstawowym narzędziem regulacji zagospodarowania przestrzennego. Zawiera przepisy powszechnie obowiązujące w zakresie przeznaczenia terenu, zagospodarowania i warunków zabudowy, stanowiące bezpośrednią podstawę do wydawania decyzji budowlanych oraz wywłaszczenia gruntów na cele publiczne.

Nie podzielam zatem stanowiska pani poseł, zgodnie z którym zakłada się, że ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych znacznie utrudnia rozwój gospodarczy polskiej wsi, co z kolei ma wpływ na wzrost bezrobocia na terenach wiejskich, jak również że przepisy tej ustawy powodują negatywne skutki społeczne, gospodarcze i finansowe.

W mojej ocenie bariery dla rozwoju budownictwa nie tkwią w przepisach ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, która rzekomo ogranicza powierzchnię terenów przeznaczonych pod zainwestowanie, lecz w braku polityki przestrzennej zagospodarowywania obszarów, które zostały już przeznaczone na cele nierolnicze.

Najlepszym odzwierciedleniem są poniżej przedstawione zestawienia obrazujące ilość faktycznie wyłączonych gruntów rolnych z produkcji rolniczej

w odniesieniu do powierzchni gruntów rolnych klas I–III przeznaczonych przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi na cele nierolnicze.

Natomiast należności i opłaty roczne wnoszone przez inwestorów za wyłączenie z produkcji gruntów rolnych klas I–III, które do 31 grudnia 2010 r. stanowiły dochody Funduszu Ochrony Gruntów Rolnych, a od 1 stycznia 2011 roku stanowią dochody budżetu województwa są rekompensatą za straty, jakie ponosi rolnictwo z tytułu trwałej utraty gruntów najlepszej jakości. Środki te, z których korzystają przede wszystkim gminy przeznacza się w szczególności na ochronę, rekultywację i poprawę jakości gruntów rolnych oraz budowę i modernizację dróg dojazdowych do gruntów rolnych na terenach wiejskich oraz na wypłatę odszkodowań przewidzianych ustawą.

Wprowadzone z dniem 1 stycznia 2009 r. regulacje w ustawie o ochronie gruntów spowodowały natomiast spadek o ok. 50% dochodów z tytułu wyłączenia gruntów z produkcji, a zarazem spadek nakładów na m.in. ww. cele.

Ponadto jeżeli przepisy ustawy uległyby jeszcze większej liberalizacji, to zmiana ta spowodowałaby likwidację opłat z tytułu wyłączenia gruntów rolnych z produkcji.

Wykorzystywanie środków pieniężnych Funduszu Ochrony Gruntów Rolnych za 2010 r. przedstawia tabela na str. 466 (Polska, w tym woj. kujawsko-pomorskie).

Zestawienie dla Polski

	SUMA [ha]	ROK								
		2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
PRZEZNACZENIE	85 716	8426	15265	12794	15618	11242	5722	6074	5802	4772
WYŁĄCZENIE (faktycznie zabudowane)	11 890	908	894	1111	1783	1369	2091	1830	982	922

Zestawienie dla województwa kujawsko-pomorskiego

	SUMA [ha]	ROK								
		2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
PRZEZNACZENIE	3 001	484	373	167	306	438	426	388	180	238
WYŁĄCZENIE (faktycznie zabudowane)	433	24	27	33	41	99	42	64	57	46

Wyszczególnienie	Rozmiar robót finansowanych ze środków FOGR w ha oraz w km w poz. 5					
	Polska			woj. kujawsko-pomorskie		
	wykorzystanie [zł]	ogółem	w tym zakończono w roku sprawozdawczym	wykorzystanie [zł]	ogółem	w tym zakończono w roku sprawozdawczym
Rekultywacja na cele rolnicze gruntów, które utraciły lub zmniejszyły wartość użytkową wskutek działalności nieustalonych osób	130 996	241	241	3 600	1	1
Rolnicze zagospodarowanie gruntów zrekultywowanych	61 077	79	0	0	0	0
Użyźnianie gleb o niskiej wartości produkcyjnej, ulepszanie rzeźby terenu i struktury przestrzennej gleb, usuwanie kamieni i odkrzaczanie	733 019	2274	2 274	13 282	76	76
Budowa i renowacja zbiorników wodnych służących małej retencji	6 969 810	590	590	322 712	13	13
Budowa i modernizacja dróg dojazdowych do gruntów rolnych	101 092 640	1531	1529	5 020 487	64	64
Wdrażanie i upowszechnianie wyników prac naukowo-badawczych związanych z ochroną gruntów rolnych	576 000	xxx	xxx	xx	xxx	xxx
Wykonywanie badań pól rolnych uzyskiwanych w strefach ochronnych oraz niezbędnych dokumentacji i ekspertyz z zakresu ochrony gruntów rolnych	3 227 496	0	0	0	0	0
Zakup sprzętu pomiarowego i informatycznego oraz oprogramowania do zakładania i aktualizowania ewidencji gruntów oraz prowadzenia spraw ochrony gruntów rolnych	2 002 951	xxx	xxx	15 044	xxx	xxx
Inne wydatki	3 374 766	0	0	1 951 216	0	0
O g ó ł e m	118 148 755	1531 km/ 3184 ha	1 529 km/ 3105 ha	7 326 341	90 ha / 64 km	90 ha / 64 km

Z danych zamieszczonych w powyższej tabeli jednoznacznie wynika, że w 2010 r. przy dofinansowaniu środkami Funduszu Ochrony Gruntów Rolnych wybudowano w kraju 1529 km, w tym w woj. kujawsko-pomorskim 64 km dróg dojazdowych do gruntów rolnych, ok. 2515 ha w kraju, w tym w woj. kujawsko-pomorskim 77 ha gruntów rolnych użyźniono i zrekultywowano. Zaś na badania pól rolnych uzyskiwanych w strefach ograniczonego użytkowania, istniejących wokół zakładów przemysłowych, wydatkowano kwotę 3 227 496 zł. Należy w tym miejscu podkreślić, że ww. środki są obecnie głównym źródłem finansowania i dofinansowania budowy i modernizacji dróg dojazdowych do gruntów rolnych na obszarach wiejskich.

Jednak wprowadzony ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1657) art. 5b, zaproponowany przez sejmową Komisję Nadzwyczajną „Przyjazne Państwo”, regulujący, że przepisów ustawy nie stosuje się do gruntów rolnych stanowiących użytki rolne położone w granicach administracyjnych miast, nie może być teraz argumentem do kolejnych zmian przedmiotowej ustawy, wyłączając spod działania

ustawy teraz także grunty położone na terenach wiejskich. Jeżeli okazałoby się, że wprowadzony zapis art. 5b jest niezgodny z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa, należałoby ten artykuł uchylić, a nie wprowadzać kolejne zmiany, które w konsekwencji burzą całą prawną ochronę gruntów rolnych.

W związku z powyższym należy także podkreślić, że grunty rolne właśnie dlatego, że są specyficznym środkiem produkcji charakteryzującym się niepomnażalnością, podlegają szczególnej ochronie. Wobec tego niejednokrotnie staje się niezrozumiałe, że szczytne cele gmin polegające na zapewnieniu wzrostu gospodarczego, zapobieganiu nadmiernemu bezrobociu oraz dążeniu do rozwiązywania problemów dotyczących poszczególnych dziedzin życia społecznego i ekonomicznego, mają być realizowane poprzez przeznaczanie szczególnie chronionych gruntów rolnych na cele nierolnicze.

Warto także podkreślić, że minister rolnictwa i rozwoju wsi ma również obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego kraju, co nie byłoby jednak możliwe bez znaczącego udziału najżyźniejszych gleb. Potrzeba ochrony gleb o wysokiej bonitacji jest również uwzględniana w założeniach do kon-

cepcji przestrzennego zagospodarowania kraju (KPZK), według której istnieje konieczność określenia przestrzeni niezbędnej dla zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego kraju, zwiększenia konkurencyjności sektora rolno-spożywczego oraz zachowania i rozwoju funkcji nierynkowych, bezpośrednio związanych z produkcją rolną. W planach zagospodarowania przestrzennego województw oraz w gminnych studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, na podstawie kryteriów ministra rolnictwa i rozwoju wsi, mają być wyznaczane strategiczne strefy żywicielskie chroniące przed zmianą użytkowania gleby o najwyższej przydatności dla produkcji żywności oraz obszary szczególnie przydatne dla rozwoju rolnictwa towarowego.

Gleba jest bowiem jednym z najcenniejszych zasobów Ziemi, gdyż od niej zależy rozwój roślin stanowiących bazę pokarmową wszystkich zwierząt i człowieka. Według wszelkich przewidywań ceny nieskażonej i zdrowej żywności będą na rynkach światowych stale wzrastać wraz ze wzrostem liczby ludności i stopniem skażenia środowiska. Człowiek pozbawiony ziemi ornej staje się niewolnikiem techniki i jest zupełnie zależny od tych, którzy dysponują żywnością.

Ponadto gleba jest wytworem złożonego procesu, zwanego procesem glebotwórczym, na który składają się: oddziaływanie klimatu, rodzaj skały macierzystej, rzeźba terenu i przede wszystkim rola organizmów roślinnych i zwierzęcych. Proces ten jest niezwykle powolny, bowiem przebiega z prędkością ok. 1 cm wytworzonej gleby na 100–400 lat. Z tego względu glebę uważa się za zasób w praktyce nieodnawialny, który powinien podlegać szczególnej ochronie.

Rola gleb i ich wartość jest doceniana również przez Unię Europejską, czego dowodem są min. trwające od kilku lat intensywne prace nad projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy dla ochrony gleb oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE, która ma za zadanie zobowiązać wszystkie państwa członkowskie do podjęcia działań w celu ochrony gleb, ich zrównoważonego użytkowania oraz gdzie jest to możliwe, przywracania im zdolności do pełnienia podstawowych funkcji.

Dodatkowo w bieżącym roku przez Komisję Europejską została powołana nowa grupa robocza ds. soil sealing (zasklepiania gleb). Jej celem jest wypracowanie dokumentu technicznego zawierającego wykaz najlepszych praktyk stosowanych w krajach członkowskich mających za zadanie chronić szczególnie urodzajne gleby przed naporem urbanizacji. W przypadkach zaś, gdy zaistnieje konieczność zajęcia pod zabudowę najlepszych gleb (np. realizując inwestycje celu publicznego, takie jak: drogi, linie kolejowe, parkingi), wspomniany dokument techniczny będzie niejako drogowskazem do zastosowania specjalnych technik i materiałów budowlanych ograniczających stopień zasklepiania gleby bądź minimalizujący skutki takiego zasklepiania.

Na rolę gleby jako najważniejszego przyrodniczego bogactwa ludzkości, bez którego nie jest możliwa egzystencja człowieka, wskazuje także Europejska Karta Gleby (European soil charter), przyjęta przez Radę Europy (Council of Europe) w 1972 r. Definiuje ona w 12 punktach rolę gleby w życiu człowieka i jego środowiska:

1) gleba stanowi jedną z najcenniejszych wartości dla człowieka; umożliwia życie na Ziemi roślinom, zwierzętom i człowiekowi;

2) gleba jest źródłem materii organicznej, która łatwo ulega niszczeniu;

3) gleby są wykorzystywane dla celów rolniczych, przemysłowych i innych; polityka planowania regionalnego musi uwzględniać właściwości przyrodnicze gleb oraz aktualne i przyszłe potrzeby społeczności;

4) rolnicy i leśnicy muszą stosować metody, które chronią wartość gleby;

5) gleby muszą być chronione przed erozją;

6) gleby muszą być chronione przed zanieczyszczeniami;

7) rozwój urbanizacji musi być planowany tak, aby minimalizować niszczenie gleby;

8) przy budowie sieci infrastruktury musi się chronić gleby już na etapie jej projektowania;

9) zasoby gleb są nie do zastąpienia;

10) dla zapewnienia racjonalnego użytkowania i ochrony gleb muszą być prowadzone interdyscyplinarne badania naukowe;

11) ochronie gleby należy poświęcać wiele uwagi i troski na wszystkich istniejących poziomach edukacji;

12) władze i organy urzędowe muszą właściwie planować, użytkować i ochraniać zasoby gleb.

Biorąc zatem pod uwagę fakt, iż gleby zaliczane są do nieodnawialnych zasobów przyrody, istnieje konieczność objęcia ich szczególną ochroną oraz troską o zachowanie w dobrym i nienaruszonym stanie. W tym właśnie celu została przyjęta ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych z dnia 3 lutego 1995 r., której podstawowym zadaniem jest ochrona gruntów rolnych najwyższej jakości (głównie klas I–III) m.in. przed zainwestowaniem.

Natomiast kolejne nowelizacje przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie przyniosą oczekiwanych rezultatów lecz spowodują, że nie będzie podstaw prawnych do ochrony gruntów rolnych o najwyższym potencjale produkcyjnym położonych na obszarach wiejskich, efektem czego może być zanik podstawowej funkcji wsi, jaką jest funkcja rolnicza.

Ponadto w celu zwiększenia konkurencyjności inwestycyjnej obszarów wiejskich w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW 2007–2013) realizowanych jest szereg działań. Należy odnotować, że w roku 2009 w wyniku dokonanego na poziomie unijnym przeglądu wspólnej polityki rolnej budżet polskiego PROW w roku 2009 został zwiększony o ok. 169 mln euro. Środki te zostały przeznaczone przede wszystkim na zwiększenie konkurencyjności sektora mleczarskiego oraz popra-

wę infrastruktury technicznej związanej na obszarach wiejskich, w tym m.in. na rozwój Internetu szerokopasmowego. Budżet programu to obecnie 17 417 472 995 euro, w tym wkład UE to 13 398 928 156 euro. Środki te mogą być wydatkowane do końca roku 2015.

Program realizowany jest poprzez 23 działania zgrupowane w 4 osiach tematycznych:

- 1) oś 1: Poprawa konkurencyjności sektora rolnego i leśnego;
- 2) oś 2: Poprawa środowiska naturalnego i obszarów wiejskich;
- 3) oś 3: Jakość życia na obszarach wiejskich i różnicowanie gospodarki wiejskiej;
- 4) oś 4: Leader.

W ramach osi 1 wdrażane działania realizują następujące cele:

- wsparcie procesu restrukturyzacji gospodarstw rolnych,
- poprawa konkurencyjności sektora rolnego i leśnego,
- poprawa jakości produkcji poprzez unowocześnianie infrastruktury gospodarstw rolnych, tworzenie grup zrzeszających producentów rolnych oraz doskonalenie przetwórstwa i marketingu podstawowej produkcji rolnej i leśnej.

W ramach osi 1 realizowane jest m.in. działanie 125: Poprawianie i rozwijanie infrastruktury związanej z rozwojem i dostosowaniem rolnictwa i leśnictwa, które ma na celu unowocześnienie infrastruktury poprzez schematy:

Schemat I

1. Poprawa struktury obszarowej gospodarstw rolnych poprzez wykonanie prac scaleniowych.
2. Wytyczenie i urządzenie funkcjonalnej sieci dróg dojazdowych do gruntów rolnych i leśnych oraz dojazdów do zabudowań gospodarczych.
3. Wydzielenie, bez procedury wywłaszczeniowej, niezbędnych gruntów na cele infrastruktury technicznej i społecznej w ramach postępowania scaleniowego.

Schemat II

1. Poprawa jakości gleb poprzez regulację stosunków wodnych.
2. Zwiększenie retencji wodnej.
3. Poprawa ochrony użytków rolnych przed powodzią.

W ramach osi 2 realizacja działań ma na celu zrównoważone użytkowanie gruntów rolnych, w tym wsparcie obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania (tzw. ONW), wsparcie z tytułu inwestycji niedochodowych (tam, gdzie takie inwestycje są konieczne do wywiązania się ze zobowiązań w ramach programu rolnośrodowiskowego) oraz mających na celu zrekompensowanie rolnikom poniesionych kosztów ze względu na położenie gospodarstwa na obszarze sieci Natura 2000. Ponadto celem osi 2 jest zachęcanie rolników do stosowania metod produkcji rolnej zgodnych z zasadami ochrony środowiska. W ramach osi 2 poprzez udzielanie wsparcia w za-

kresie ochrony i zachowania naturalnego krajobrazu obszarów wiejskich zwiększa się konkurencyjność tych obszarów.

Działania dostępne w ramach osi 3 uzupełniają realizację celów zdefiniowanych w ramach dwóch pierwszych osi i w sposób synergiczny mogą pozytywnie oddziaływać na warunki pracy i życia mieszkańców obszarów wiejskich. Pierwsza grupa działań dotyczy wsparcia dla tworzenia i rozwoju działalności pozarolniczej. Drugą grupę stanowią instrumenty mające na celu poprawę jakości życia. Dotyczą one odnowy wsi, poprawy stanu dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego oraz poprawę dostępu do usług komunalnych, takich jak zaopatrzenie w wodę, energię ze źródeł odnawialnych, odbiór ścieków i zagospodarowanie odpadów.

PROW 2007–2013 wspiera rozwój przedsiębiorczości na obszarach wiejskich poprzez dofinansowanie inwestycji podejmowanych przez rolników rozpoczynających lub rozwijających działalność gospodarczą (działanie: Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej) oraz przedsiębiorców (działanie: Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw). Warunkiem wsparcia w ramach drugiego z wymienionych działań jest utworzenie nowych miejsc pracy. W ramach obu wymienionych działań dopuszcza się bardzo szerokie spektrum wspieranej działalności gospodarczej w zakresie produkcji i usług obejmujące ponad 400 kodów PKD.

W działaniu: Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej rolnicy i domownicy mogą ubiegać się o refundację kosztów poniesionych na przedsięwzięcia związane z tworzeniem lub rozwojem działalności pozarolniczej służącej pozyskiwaniu dodatkowego dochodu w gospodarstwie. Maksymalny poziom refundacji wynosi 50%, a dla projektów realizowanych przez osoby dotknięte klęską powodzi – 80% kosztów kwalifikowanych. Wysokość pomocy to 100 tys. zł. A w przypadku operacji z zakresu budowy biogazowni o małej mocy – 500 tys. zł. Najwięcej operacji w ramach tego działania zrealizowano z zakresu usług dla gospodarstw rolnych lub leśnictwa – ponad 1527 oraz usług dla ludności – 433. W ramach działania złożono 16 704 wniosków na kwotę 1,43 mld zł na 103,30% limitu środków. Płatności zostały zrealizowane dla 4775 beneficjentów na kwotę 396,95 mln zł, co stanowi 28,37% limitu środków z EFRROW.

Działanie: Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw stanowi pewne nowum w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich i było uruchomione jako jedno z ostatnich. Pomoc przyznawana jest na realizację projektów z zakresu uruchamiania i rozwoju mikroprzedsiębiorstw na obszarach wiejskich (miejscowości do 5 tys. mieszkańców). W zależności od liczby utworzonych nowych miejsc pracy można otrzymać od 100 tys. do 300 tys. Największym powodzeniem w ramach tego działania cieszy się działalność z zakresu robót i usług budowlanych oraz instalacyjnych. Zrealizowano już 244 operacje z tego zakresu. Ponadto zrealizowano już 244 operacji z zakresu usług dla

ludności oraz udzielono wsparcie finansowe na realizację projektów z zakresu usług turystycznych oraz związanych ze sportem, rekreacją i wypoczynkiem. Łącznie zrealizowano 34 projekty z tego zakresu. W ramach działania zawarto ok. 4610 umów na kwotę 769,91 mln zł, przy czym zrealizowano płatności na kwotę 230,61 mln zł dla 1785 beneficjentów. Na jesieni br. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa ogłosi kolejne nabory w ramach ww. działań.

Celem działania: Odnowa i rozwój wsi jest poprawa jakości życia na obszarach wiejskich przez zaspokojenie potrzeb społecznych i kulturalnych mieszkańców wsi oraz promowanie obszarów wiejskich. W ramach działania beneficjenci – jednostki samorządu terytorialnego, kościoły i związki wyznaniowe oraz instytucje kultury – mogą ubiegać się o współfinansowanie inwestycji związanych np. z budową, przebudową, remontem lub wyposażeniem świetlic i domów kultury, remontem lub wyposażeniem obiektów małej architektury, budową, przebudową lub remontem obiektów sportowych, ścieżek rowerowych, placów zabaw, odnawianiem lub konserwacją lokalnych pomników historycznych i miejsc pamięci. Dotychczas w ramach infrastruktury publicznej wybudowano lub wyposażono 656 budynków pełniących funkcje rekreacyjne, społeczne i kulturalne, w tym świetlice i domy kultury. Ponadto wybudowano prawie 37 km ścieżek rowerowych, szlaków turystycznych. W ramach działania podpisano 4397 umów na kwotę 2 mld zł (84,99% limitu środków), przy czym płatności zostały zrealizowane na kwotę 835,25 mln zł dla 2088 beneficjentów (w tym środki EFRROW 563,15 mln zł – 31,98% limitu środków EFRROW). Urzędy marszałkowskie ogłaszają kolejne nabory w ramach tego działania.

Celem działania: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej jest wsparcie realizacji inwestycji z zakresu gospodarki wodno-ściekowej, tworzenia systemu zbioru, segregacji, wywozu odpadów komunalnych oraz wytwarzania lub dystrybucji energii ze źródeł odnawialnych, co wpłynie na poprawę warunków życia i prowadzenia działalności gospodarczej na wsi. Dotychczas wybudowano prawie 7 tys. km wodociągów i kanalizacji sieciowych. Zrealizowano ponad 92 tys. inwestycji związanych z segregacją i wywozem odpadów komunalnych (w tonach). Budżet działania wynosi obecnie 1 166 469 740 euro (w tym ok. 70 mln euro przekazanych Polsce po przeglądzie WPR w roku 2009). Działanie cieszy się dużym zainteresowaniem wśród beneficjentów. W ramach działania zrealizowano płatności na kwotę 991,47 mln zł dla 839 beneficjentów (w tym środki EFRROW 664,11 mln zł – 13,67% limitu środków EFRROW). Obecnie dodano kolejny zakres wsparcia, tj. budowę i modernizację targowisk w małych miejscowościach wiejskich. Gminy mogą składać wnioski do urzędów marszałkowskich na realizację projektów związanych z budową, przebudową lub remontami małych targowisk wiejskich w miejscowościach do 50 tys. mieszkańców. Maksymalna wysokość refun-

dacji kosztów poniesionych w ramach realizacji projektu wynosi 1 mln zł. Przewiduje się, że w całej Polsce zostanie zmodernizowanych lub wybudowanych ok. 300 targowisk wiejskich.

Celem osi 4 Leader jest przede wszystkim budowanie kapitału społecznego poprzez aktywizację mieszkańców oraz przyczynianie się do powstawania nowych miejsc pracy na obszarach wiejskich, a także polepszenie zarządzania lokalnymi zasobami i ich waloryzacja, w skutek pośredniego włączenia lokalnych grup działania w system zarządzania danym obszarem. Na etapie programowania zakładano powstanie 200 lokalnych grup działania, tymczasem obecnie funkcjonuje ich aż 336 – pokrywają one ponad 90% obszaru i ludności uprawnionej do objęcia podejściem Leader. W ramach wyboru lokalnych grup działania do realizacji lokalnych strategii rozwoju w IV kwartale 2008 r. rozdysponowano ok. 90% dostępnych środków. W celu zapewnienia możliwie najefektywniejszego wdrażania osi 4 Leader planowane jest przeprowadzenie konkursu na nowe zadania dla LGD, który pozwoli zagospodarować pozostałe środki. Os 4 Leader oferuje pomoc dla lokalnych grup działania (LGD) w ramach działań: Funkcjonowanie lokalnej grupy działania, nabywanie umiejętności i aktywizacja oraz Wdrażanie projektów współpracy. W ramach działania: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju pomoc mogą otrzymać m.in. osoby fizyczne czy osoby prawne, na przykład stowarzyszenia. W celu ułatwienia realizacji małych projektów w ramach działania: Wdrażanie lokalnej strategii rozwoju zwiększono z 10% do 30% limit wkładu własnego w formie m.in. pracy własnej czy udostępnienia nieruchomości. W celu dalszych ułatwień dla wnioskodawców resort zlecił opracowanie elektronicznego formularza wniosku o przyznanie pomocy w ramach małych projektów.

Podstawą efektywnego wdrażania podejścia Leader jest współpraca z wszystkimi podmiotami zaangażowanymi w jego wdrażanie. Dla usprawnienia współpracy powołana została grupa tematyczna ds. podejścia Leader przy GR KSOW. Skupia ona zarówno przedstawicieli LGD, podmiotów wdrażających, agencji płatniczej, jak i zaangażowanych w podejście Leader niezależnych ekspertów.

Odnosząc się do danych monitoringowych, należy wziąć pod uwagę, iż etap ogłaszania naborów i oceny wniosków rozpoczął się w pierwszym kwartale 2010 r., tak więc w przypadku osi 4 Leader trwa dopiero rok. Podkreślenia wymaga także dynamika wzrostu zagospodarowania środków finansowych przeznaczonych na wdrażanie osi 4 Leader.

Reasumując, należy ponownie podkreślić, iż ok. 25% powierzchni gruntów rolnych w Polsce to grunty klas I–III, które podlegają ochronie wynikającej z ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, natomiast aż 75% powierzchni stanowią grunty rolne klas IV–VI, które w myśl przepisów ww. ustawy nie wymagają zgody na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze i decyzji zezwalających na ich wyłączenie. Oznacza

to, iż stanowią one bardzo dużą rezerwę terenów, które mogą być wykorzystywane na cele nierolnicze. Z tego wniosek, iż ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie blokuje procesów inwestycyjnych na obszarach wiejskich, a jej celem jest ochrona gruntów rolnych przed niekontrolowaną zmianą ich przeznaczenia.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marzenny Drab**

**w sprawie ochrony gruntów rolnych
i zwiększenia konkurencyjności inwestycyjnej
terenów wiejskich (24005)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 24004, str. 464.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Dolaty**

**w sprawie konieczności przyspieszenia
prac Komisji Prawa Autorskiego (24006)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Zbigniewa Dolaty w sprawie konieczności przyspieszenia prac Komisji Prawa Autorskiego (znak pisma przewodniego SPS-023-24006/11), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga poruszona w interpelacji kwestia pobierania wynagrodzeń przez organizacje zbiorowego zarządzania w przypadku publicznego odtwarzania utworów. Zgodnie z art. 107¹ ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych organizacje zbiorowego zarządzania mogą zawierać porozumienia dotyczące udzielania licencji na korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych oraz poboru wynagrodzeń z tytułu tego korzystania na zasadach określonych w tych porozumieniach. Natomiast zgodnie z ust. 2 tego artykułu organizacje zbiorowego zarządzania zawierają porozumienia dotyczące wspólnego poboru wynagrodzeń za korzystanie z przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji odtwarzania, na zasadach określonych w tych porozumieniach i zatwier-

dzonych tabelach wynagrodzeń. Jak wynika z powyższego, obowiązkiem zawarcia porozumienia objęte są tylko te organizacje, które pobierają wynagrodzenia za korzystanie z przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji odtwarzania. Nie są tym obowiązkiem objęte zatem organizacje pobierające wynagrodzenie za korzystanie z praw autorskich. Zgodnie z ust. 3 tego artykułu organizacje zbiorowego zarządzania muszą zawrzeć obowiązkowe porozumienie dotyczące wspólnego poboru wynagrodzeń za korzystanie z przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji odtwarzania w ciągu sześciu miesięcy od daty prawomocnego zatwierdzenia tabel wynagrodzeń. Dopiero po upływie tego terminu minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego ma obowiązek wyznaczyć jedną organizację zbiorowego zarządzania do wykonywania wspólnego poboru wynagrodzeń za korzystanie z przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji odtwarzania. Wskazany wyżej sześciomiesięczny termin jest terminem ustawowym i nie może być modyfikowany. Powyższej procedury nie należy mylić z przytoczoną w interpelacji procedurą wskazywania organizacji właściwej przez Komisję Prawa Autorskiego, która jest zupełnie odrębną procedurą. Postępowanie to jest wszczynane tylko na wniosek podmiotów określonych w art. 110¹⁷ ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (nie może zatem zostać wszczęte z urzędu) w przypadku, gdy na danym polu eksploatacji działa więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania, a twórca lub uprawniony z tytułu prawa pokrewnego nie należy do żadnej organizacji albo nie ujawnił swojego autorstwa. Krąg podmiotów uprawnionych do złożenia wniosku o wskazanie organizacji właściwej nie obejmuje ministra kultury i dziedzictwa narodowego.

Jak wskazano wyżej, bieg terminu do zawarcia obowiązkowego porozumienia dotyczącego wspólnego poboru wynagrodzeń za korzystanie z przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji odtwarzania zaczyna biec od daty prawomocnego zatwierdzenia tabel wynagrodzeń. W związku z powyższym celowe wydaje się krótkie przedstawienie przebiegu procesu prowadzącego do prawomocnego zatwierdzenia tabel wynagrodzeń.

Zgodnie z art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – Dz. U. z 2010 r. Nr 152, poz. 1016 (zwanej dalej ustawą nowelizującą), organizacje zbiorowego zarządzania zostały zobowiązane do złożenia wniosku o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń, o którym mowa w art. 110¹² ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w terminie sześciu miesięcy od dnia powołania Komisji Prawa Autorskiego. Należy podkreślić, że jest to termin ustawowy i w związku z tym nie może podlegać jakiegokolwiek modyfikacji. We wskazanym wyżej terminie do Komisji Prawa Autorskiego wpłynęło dwanaście wniosków o zatwierdzenie tabel wynagrodzeń. Zgodnie z dyspozycją art. 3

ust. 6 ustawy nowelizującej przewodniczący Komisji Prawa Autorskiego wezwał do złożenia tabel wynagrodzeń organizacje zbiorowego zarządzania, które nie przedłożyły do zatwierdzenia tabel wynagrodzeń, a zgodnie z treścią udzielonych im zezwoleń takie tabele powinny przedłożyć. Na skutek powyższego wezwania do komisji wpłynęło kolejnych pięć wniosków o zatwierdzenie tabel. We wszystkich powyższych sprawach postępowania są w toku, w dużej części spraw odbyły się już pierwsze posiedzenia i zgodnie z dyspozycją art. 110¹² ust. 8 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych opublikowano ogłoszenia o wszczęciu postępowań i wezwaniu uprawnionych podmiotów do wstępowania do postępowań.

Zgodnie z art. 110¹³ ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych postępowanie w sprawie o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń przed zespołem orzekającym komisji nie może trwać dłużej niż 6 miesięcy, chyba że wszyscy uczestnicy postępowania wyrażą zgodę na określone przedłużenie tego terminu. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu w szczególnie uzasadnionych przypadkach, za zgodą uczestników postępowania, zespół orzekający komisji może przedłużyć termin, o którym mowa w ust. 1, na dalszy czas oznaczony niezbędny do wydania orzeczenia w sprawie. Zgodnie z ust. 3 tego artykułu w przypadku niezaoczenia postępowania w terminach, o których mowa w ust. 1 i 2, zespół orzekający komisji umarza postępowanie.

Jednakże zgodnie z art. 110¹⁴ ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych uczestnik niezadowolony z orzeczenia komisji może złożyć, w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu orzeczenia z uzasadnieniem, wniosek o zatwierdzenie albo odmowę zatwierdzenia tabeli wynagrodzeń, w całości albo w części, przez sąd. W przypadku gdy postępowanie przed komisją zostanie umorzony z przyczyn, o których mowa w art. 110¹³ ust. 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wnioskodawca może, w terminie 14 dni od dnia otrzymania orzeczenia o umorzeniu postępowania przed zespołem orzekającym komisji, złożyć wniosek o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń przez sąd (art. 110¹⁴ ust. 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych).

Jak wspomniano wyżej, obowiązek zawarcia przez organizacje zbiorowego zarządzania obowiązkowego porozumienia dotyczącego wspólnego poboru wynagrodzeń za korzystanie z przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji odtwarzanie albo wyznaczenia przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego jednej organizacji zbiorowego zarządzania do wykonywania wspólnego poboru takich wynagrodzeń uaktualni się dopiero po prawomocnym zatwierdzeniu tabel wynagrodzeń, a zatem po zakończeniu postępowania przed Komisją Prawa Autorskiego albo ewentualnie przed sądem (w przypadku złożenia odpowiedniego wniosku) i wydaniu w ich wyniku orzeczenia zatwierdzającego tabele (zespół orzekający komisji albo sąd mogą bowiem po przeprowadzeniu postępowania również odmówić zatwierdzenia tabel).

Odnosząc się do pytania dotyczącego działań mających na celu przyspieszenie prac komisji, uprzejmie wyjaśniam, iż zgodnie z art. 110¹ ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.) do zadań Komisji Prawa Autorskiego należy:

— rozpatrywanie spraw o zatwierdzenie i zmianę zatwierdzonych tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych;

— rozstrzyganie sporów dotyczących stosowania tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych;

— rozstrzyganie sporów związanych z zawarciem umowy pomiędzy operatorem sieci kablowej a właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi o reemisję w sieciach kablowych utworów nadawanych w programach organizacji radiowych i telewizyjnych;

— wskazywanie organizacji właściwej w rozumieniu ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w przypadku gdy na danym polu eksploatacji działa więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania, a twórca lub uprawniony z tytułu prawa pokrewnego nie należy do żadnej organizacji albo nie ujawnił swojego autorstwa;

— rozpatrywanie spraw o odtworzenie akt oraz uzupełnienie lub sprostowanie orzeczenia komisji;

— rozpatrywanie spraw o wykładnię orzeczenia komisji.

Postępowania we wskazanych wyżej sprawach są wszczynane tylko na wniosek (z wyjątkiem postępowania o odtworzenie akt, o wykładnię albo sprostowanie orzeczenia). Uprawnione do złożenia takiego wniosku są podmioty określone w odpowiednich przepisach rozdziału 12¹ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych zatytułowanego „Komisja Prawa Autorskiego”. Krąg podmiotów uprawnionych do składania wniosków o wszczęcie postępowania nie obejmuje ministra kultury i dziedzictwa narodowego.

Minister kultury i dziedzictwa narodowego nie ma zatem prawnych środków do przyspieszenia prac komisji poprzez inicjowanie postępowań. Sama Komisja Prawa Autorskiego nie ma również kompetencji, aby wszczynać postępowania z urzędu. Należy również zwrócić uwagę, iż zgodnie z art. 110⁵ ust. 9 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych to przewodniczący komisji bada wniosek pod względem formalnym i przekazuje sprawy do rozpoznania przez właściwy zespół orzekający. Osobą odpowiedzialną za postępowania prowadzone przed komisją jest zatem przewodniczący komisji (do czasu ukonstytuowania się zespołu orzekającego), a następnie zespół orzekający komisji z jego przewodniczącym na czele. Zgodnie z art. 110¹⁰ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych rola urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego sprowadza się do obsługi techniczno-organizacyjnej komisji. Należy jednak podkreślić, że obsługa ta sprawowana jest w sposób należyty.

W związku z powyższym należy zaznaczyć, iż wnioski od uprawnionych podmiotów o wszczęcie postępowania o zatwierdzenie tabel zaczęły wpływać do komisji dopiero po upływie niemal sześciu miesięcy od jej powołania, tzn. pod koniec czerwca br. (jednakże z zachowaniem terminów ustawowych). Na dzień sporządzenia niniejszego pisma wszystkie postępowania toczą się zgodnie z przewidzianą w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych procedurą, w szczególności zgodnie z terminami przewidzianymi w tej ustawie.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Latosa
oraz grupy posłów**

**w sprawie dworku generała
Władysława Sikorskiego w Parchaniu (24007)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Tomasza Latosa oraz grupy posłów z dnia 21 lipca 2011 r. w sprawie przekazania zabytkowego dworku w Parchaniu gminie Dąbrowa Biskupia celem utworzenia muzeum generała Władysława Sikorskiego, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 24 ust. 5 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2007 r. nr 231, poz. 1700, z późn. zm.) Agencja Nieruchomości Rolnych może, w drodze umowy, nieodpłatnie przekazać na własność jednostce samorządu terytorialnego nieruchomości wchodzące w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa, przeznaczone w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy na cele związane z realizacją inwestycji infrastrukturalnych służących wykonywaniu zadań własnych w zakresie wodociągów i zaopatrzenia w wodę, kanalizacji, usuwania i oczyszczania ścieków komunalnych, utrzymania czystości i porządku oraz urządzeń sanitarnych, wysypisk i unieszkodliwiania odpadów komunalnych, ochrony zdrowia, pomocy społecznej, edukacji publicznej, kultury i kultury fizycznej.

Natomiast jak wynika z zaświadczenia wójta gminy Dąbrowa Biskupia z dnia 27 maja 2011 r., ww. nieruchomość nie jest objęta miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, a studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzenne-

go gminy nie przewiduje na tym terenie inwestycji infrastrukturalnych w zakresie kultury.

Należy zatem stwierdzić, iż w przypadku zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub objęcia ww. nieruchomości miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego gmina Dąbrowa Biskupia będzie mogła zwrócić się do Oddziału Terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych w Bydgoszczy z odpowiednim wnioskiem.

Należy jednakże podkreślić, iż o przekazaniu nieruchomości na własność jednostce samorządu terytorialnego decyduje samodzielnie Agencja Nieruchomości Rolnych, mając na uwadze interes Skarbu Państwa oraz powierzone jej obowiązki.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Latosa
oraz grupy posłów**

**w sprawie odpłatności za szkolenia
z zakresu bezpieczeństwa drogowego
osób uczestniczących w pielgrzymkach (24009)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 4 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-023-24009/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Tomasza Latosa oraz grupy posłów w sprawie odpłatności za szkolenia z zakresu bezpieczeństwa drogowego osób uczestniczących w pielgrzymkach uprzejmie informuję, że z wyjaśnień przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, iż kwestie poruszone w wystąpieniu były przedmiotem rozważań w toku prowadzonych prac nad rozporządzeniem ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie kierowania ruchem drogowym (Dz. U. Nr 123, poz. 840).

W toku rozważań uznano – mając na uwadze, iż wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego (WORD) są jednostkami samofinansującymi się – że nieuprawnione byłoby wprowadzenie przepisu, obligującego dyrektora WORD do nieodpłatnego prowadzenia szkoleń dla wybranej grupy osób.

Niezależnie jednak od powyższego uprzejmie informuję, iż w ww. rozporządzeniu z inicjatywy Biura Ruchu Drogowego KGP wprowadzono zmiany mające znaczenie dla obniżenia kosztów związanych z realizacją obowiązku odbycia szkolenia, o którym mowa w art. 6 ust. 3a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo

o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.). W znowelizowanych przepisach skrócono czas trwania szkolenia z 18 do 8 godzin oraz wydłużono okres ważności zaświadczenia o odbyciu szkolenia z 2 do 5 lat.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Jadwigi Wiśniewskiej**

**w sprawie konieczności zabezpieczenia
w budżecie państwa środków finansowych
na odbudowę szkoły w Kazimierzu Dolnym
(24010)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do przekazanej przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r. nr SPS-023-24010 interpelacji pani poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie konieczności zabezpieczenia w budżecie państwa środków finansowych na odbudowę szkoły w Kazimierzu Dolnym, uprzejmie informuję, co następuje.

W projektach ustaw budżetowych na lata 2012 i 2013 w części budżetowej 83: Rezerwy celowe przewiduje się uwzględnienie środków na dofinansowanie zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego. Ze środków tych możliwe byłoby udzielenie pewnego wsparcia finansowego na odbudowę gminnego zespołu szkół, na podstawie art. 51 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.), w myśl którego z budżetu państwa mogą być udzielane właściwym jednostkom samorządu terytorialnego dotacje celowe na realizację zadań związanych z usuwaniem bezpośrednich zagrożeń dla bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz z usuwaniem skutków powodzi i osuwisk ziemnych oraz usuwaniem skutków innych klęsk żywiołowych.

Jednakże jak wynika z informacji zawartych w korespondencji przesłanej przez burmistrza Kazimierza Dolnego, na obecnym etapie realizowane będą prace polegające na odgruzowaniu i zabezpieczeniu budynku zniszczonej szkoły. Należy sądzić, że dopiero po ich wykonaniu możliwe będzie dokonanie realnej oceny kosztów odbudowy tej placówki. W konsekwencji kwoty wskazane przez pana burmistrza na dofinansowanie tego zadania mogą ulec znaczącej zmianie. Dlatego też udzielenie dotacji, a także określenie jej wysokości, na przedmiotowe zadanie uza-

leżnione jest od przedłożenia poprzez wojewodę lubelskiego stosownych dokumentów, z których wynikać będzie urealniona wartość kosztorysowa tego zadania, ze wskazaniem wysokości wkładu własnego jednostki samorządu terytorialnego oraz wnioskowanego udziału środków z budżetu państwa.

Należy mieć przy tym na uwadze przepis art. 128 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), zgodnie z którym kwota dotacji na dofinansowanie zadań własnych bieżących i inwestycyjnych nie może stanowić więcej niż 80% kosztów realizacji zadania, chyba że odrębne ustawy stanowią inaczej.

Dodatkowo pragnę wyjaśnić, że z posiadanych przez Ministerstwo Finansów informacji wynika, iż wniosek wojewody lubelskiego o przyznanie w 2011 r. kwoty w wysokości 550 tys. zł ze środków rezerwy celowej poz. 4 z przeznaczeniem dla gminy Kazimierz Dolny na usunięcie skutków wybuchu i zabezpieczenie terenu gminnego zespołu szkół, przeprowadzenie niezbędnych prac odgruzowujących, rozbiórkowych i zabezpieczających pozostałą część budynku, został skierowany do ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Powyższa informacja została udzielona burmistrzowi Kazimierza Dolnego w dniu 29 lipca 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie ustawy o wspieraniu rodziny
i systemie pieczy zastępczej (24012)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24012/11, dotyczące interpelacji poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, uprzejmie wyjaśniam.

Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz.U. Nr 149, poz. 887) wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2012 r. Istotą ujętych w ustawie rozwiązań jest stworzenie spójnego systemu opieki nad dzieckiem i rodziną je wychowującą, jeżeli ma ona trudności w prawidłowym wypełnianiu swoich funkcji, głównie natury opiekuńczo-wychowawczej. Działania podejmowane w ramach tego systemu mają zapewnić rodzinie taką pomoc (m.in. powołanie asystentów rodzinnych), aby w jej efekcie wyeliminowane zostało zagrożenie za-

brania dziecka z rodziny, lub zapewnić szybki do niej powrót dziecka, które z uwagi na jego dobro okresowo musiało zostać umieszczone poza rodziną. Działaniom profilaktycznym, mającym na celu stworzenie dziecku odpowiednich warunków życia w jego środowisku rodzinnym, będą towarzyszyć działania na rzecz doskonalenia i rozwoju różnych form pieczy zastępczej nad dzieckiem. Należy przy tym podkreślić, że powinny mieć one charakter okresowy i wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, zmierzać do integracji dziecka z jego rodziną. Wśród instytucji sprawujących pieczę zastępczą nad dzieckiem szczególne miejsce będą zajmować rodzinne formy. Istotne miejsce przypisane też będzie koordynatorom rodzinnej pieczy zastępczej. Przewiduje się ponadto znaczne ograniczenie roli placówek opiekuńczo-wychowawczych w opiece nad dzieckiem.

Na realizację ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej w projekcie ustawy budżetowej na 2012 r. zaplanowano stosowne środki finansowe w kwocie 40 mln zł, ujęte w części 83: Rezerwy celowe, poz. 57: Środki na dofinansowanie i finansowanie zadań wynikających z ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. Z kwoty tej 35 mln zł przeznaczone zostanie na dofinansowanie niektórych zadań własnych gmin i powiatów wynikających z ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, tj. tworzenie w gminach stanowisk asystenta rodziny, a w powiatach stanowisk koordynatora rodzinnej pieczy zastępczej, zaś 5 mln zł na finansowanie – realizowanego przez samorządy województw – zadania zleconego z zakresu administracji rządowej dotyczącego organizowania i prowadzenia ośrodków adopcyjnych. Ponadto w budżecie ministra pracy i polityki społecznej na 2012 r. (część 63: Sprawy rodziny) zaplanowano kwotę 7,8 mln zł na realizację – skierowanego do jednostek samorządu terytorialnego – resortowego programu z obszaru wspierania rodziny i pieczy zastępczej. Dofinansowanie dotacją celową z budżetu państwa zadań własnych gmin i powiatów z zakresu realizacji zadań wspierania rodziny oraz systemu pieczy zastępczej, w szczególności dotyczących stworzenia stanowisk asystenta rodzin i koordynatora rodzinnej pieczy zastępczej, będzie miało miejsce również w dwóch następnych latach (w 2013 r. jej wysokość ma wynieść 54 mln zł, zaś w 2014 r. – 76 mln zł). W kolejnych latach realizowany będzie również resortowy program z obszaru wspierania rodziny i pieczy zastępczej, a środki przewidziane na ten cel w budżecie ministra pracy i polityki społecznej wynosić będą 7,8 mln zł rocznie. Ze środków budżetu państwa finansowane także będą – realizowane przez jednostki samorządu terytorialnego – zadania zlecone z zakresu administracji rządowej, tj. wspomniane już wyżej organizowanie i prowadzenie ośrodków adopcyjnych oraz pobyt w pieczy zastępczej dzieci cudzoziemskich.

Mając zatem powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że przewidziane są mechanizmy wsparcia finan-

sowego jednostek samorządu terytorialnego środkami budżetu państwa w realizacji zadań wynikających z ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. Jednocześnie pozostałe zadania wynikające z powyższej ustawy jednostki samorządu terytorialnego będą musiały sfinansować ze środków własnych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Mikołaja Dery**

**w sprawie podwyżek wynagrodzeń
dla pracowników administracji i obsługi
szkół artystycznych (24013)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej przy piśmie z dnia 4 sierpnia br. (znak: SPS-023-24013/11) interpelacji pana posła Andrzeja Mikołaja Dery w sprawie podwyżek wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych pragnę uprzejmie przekazać, co następuje.

W związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu jesteśmy zobowiązani do podjęcia działań, w wyniku których deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zostanie w sposób wiarygodny i trwały zmniejszony do poziomu nieprzekraczającego wartości referencyjnej 3% PKB do roku 2012. W związku z podejmowanymi przez rząd działaniami w tym zakresie przyjęto, że wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej pozostaną na tym samym poziomie.

W ustawie budżetowej na rok 2011 uchwalono średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w wysokości 100%. Oznacza to, że w roku obecnym nie przewiduje się co do zasady wzrostu funduszu wynagrodzeń dla tej grupy pracowniczej. Jakiegokolwiek odstępstwa są wynikiem przyjętych o wiele wcześniej deklaracji i zobowiązań.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, 1255, z późn. zm.) pracownicy zatrudnieni w administracji i obsłudze szkół artystycznych zaliczani są do grupy pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania. Dlatego też przyjmowane do ustawy budżetowej założenia w zakresie wynagrodzeń w sferze budżetowej określają co do zasady podejście do kształtowania wynagrodzeń dla pracowników admi-

nistracji i obsługi szkół artystycznych stanowiących, jak wyżej wskazano, element tej sfery.

Przedstawiając powyższe, pomimo zrozumienia dla postulatu podnoszonego przez pana posła, pragnę uprzejmie poinformować, że nie jest możliwe przyznanie przez ministra finansów dodatkowych środków finansowych na podwyżki płac dla pracowników administracji i obsługi w szkołach artystycznych.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż prace nad projektem przyszłorocznego budżetu nie zostały zakończone i ostateczne decyzje co do jego kształtu nie zostały jeszcze podjęte.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Polaka**

**w sprawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego
z dnia 26 października 2010 r.
dotyczącego finansowania z budżetu
składek zdrowotnych rolników (24016)**

Odpowiadając na pismo z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24016/11, przy którym przedłożona została interpelacja posła Piotra Polaka w sprawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 października 2010 r. dotyczącego finansowania z budżetu składek zdrowotnych rolników, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W wyroku z dnia 26 października 2010 r., sygn. akt K 58/07, Trybunał Konstytucyjny uznał za niekonstytucyjny art. 86 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w zakresie, w jakim określone jest w tym przepisie zobowiązanie budżetu państwa do finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne za wszystkich wskazanych w nim rolników i ich domowników podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy, bez względu na wysokość osiągniętych przez nich dochodów. Zatem rozwiązanie uznane przez TK za niekonstytucyjne dotyczy powszechnego systemu ubezpieczenia zdrowotnego. Związek powszechnego systemu ubezpieczenia zdrowotnego z systemem ubezpieczenia społecznego rolników, który pozostaje w gestii ministra rolnictwa i rozwoju wsi, ogranicza się zasadniczo do tego, że dotacja z budżetu państwa na sfinansowanie składek na ubezpieczenie zdrowotne za rolników

i domowników jest przekazywana do Narodowego Funduszu Zdrowia za pośrednictwem Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

W związku z tym oraz ze względu na szeroki zakres zagadnień związanych z kwestią wykonania tego wyroku, od ubezpieczenia zdrowotnego po kwestie finansów publicznych, prezes Rady Ministrów powierzył to zadanie Międzyresortowemu Zespołowi ds. Reformy Systemu Ubezpieczenia Społecznego Rolników pod kierownictwem ministra szefa zespołu doradców strategicznych Michała Boniego. Zadanie to ujęte jest w „Programie prac legislacyjnych Rady Ministrów na 2011 r.”, który jest dostępny w Biuletynie Informacji Publicznej Rady Ministrów. Zatem minister rolnictwa i rozwoju wsi nie jest właściwy, aby przedstawić sprawozdanie z realizacji przedmiotowego zadania.

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie kryterium wyboru wniosków
oraz terminu komunalizacji PPIUR Szkuner
sp. z o.o. z siedzibą we Władysławowie (24017)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Stanke, przesłaną przy piśmie znak: SPS-023-24017/11, w kwestii ewentualnej komunalizacji spółki Przedsiębiorstwo Połowów i Usług Rybackich Szkuner sp. z o.o. z siedzibą we Władysławowie udzielam następujących wyjaśnień.

W dniu 1 lipca 2010 r. wpłynął wniosek Zarządu Powiatu Puckiego o nieodpłatne zbycie w trybie art. 4b ustawy z dnia 30.06.1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji wszystkich udziałów Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Połowów i Usług Rybackich Szkuner sp. z o.o. z siedzibą we Władysławowie na rzecz powiatu puckiego.

W dniu 4 lipca 2011 r. wpłynął wniosek burmistrza miasta Władysławowa o nieodpłatne zbycie wszystkich udziałów ww. spółki na rzecz miasta Władysławowo.

Zgodnie z planem prywatyzacji ww. spółka jest przeznaczona do komunalizacji (przy uwzględnieniu ustawy z dn. 20.12.1996 o portach i przystaniach morskich oraz „Strategii rozwoju portów morskich do 2015 r.”). Do przedmiotu spółki należy m. in. świadczenie usług związanych z działalnością portową.

W obu wnioskach wskazano, że istnieje związek pomiędzy przedmiotem działalności spółki Przedsiębiorstwo Połowów i Usług Rybackich Szkuner sp. z

o.o. z siedzibą we Władysławowie a zadaniami własnymi samorządów. Siedziba ww. spółki znajduje się na obszarze ww. samorządów. Spółka wykonuje działalność gospodarczą na obszarze zarówno powiatu puckiego jak i miasta Władysławowa oraz nie jest wpisana na listę spółek o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa oraz inne listy spółek o znaczeniu państwowym, tworzone na podstawie przepisów odrębnych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że proces, o którym mowa art. 4b ust. 1 ustawy z dnia 30.08.1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, jest prowadzony w oparciu o przepisy Kodeksu cywilnego. Zgodnie z zapisami przytoczonego przepisu minister właściwy do spraw skarbu państwa, na wniosek organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego, na obszarze której znajduje się siedziba spółki, w której Skarb Państwa posiada akcje/udziały, lub na wniosek organu wykonawczego związku jednostek samorządu terytorialnego, na obszarze którego mieści się siedziba spółki, może zbyć nieodpłatnie część lub wszystkie posiadane przez Skarb Państwa akcje/udziały tej spółki na rzecz tej jednostki samorządu terytorialnego lub związku jednostek samorządu terytorialnego przy zachowaniu warunków, o których mowa w ustawie.

Powyższe oznacza, że ustawa nie nakłada na ministra do spraw skarbu państwa obowiązku uwzględnienia wniosku, nawet jeśli spełnione są ustawowe przesłanki. Wobec faktu, iż do Ministerstwa Skarbu Państwa wpłynęły dwa wnioski o nieodpłatne zbycie 100% udziałów ww. spółki, minister skarbu państwa podejmie decyzję o ewentualnym uwzględnieniu jednego z nich po wnikliwej analizie spełnienia przesłanek ustawowych oraz prognozowanych efektów, zawartych w uzasadnieniach tych wniosków zarówno dla spółki, jak i społeczności lokalnej.

Decyzji w przedmiotowej sprawie można oczekiwać do końca bieżącego kwartału.

Ponadto, pragnę zawiadomić, że w związku z wpływaniem wniosków, o których mowa powyżej w sprawie nieodpłatnego nabycia udziałów w spółce, do czasu ich rozpatrzenia wstrzymane zostały prace nad wdrożeniem koncepcji restrukturyzacji polegającej na rozdzieleniu działalności stoczniowej oraz połowo-przetwórczej od portowej.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów na interpelację posła Sławomira Zawisłaka

w sprawie wpływu kryzysu w strefie euro na kurs złotego oraz rosnących cen kredytów (24019)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-24019/11) przekazujące interpelację pana posła Sławomira Zawisłaka w sprawie wpływu kryzysu w strefie euro na kurs złotego oraz rosnących cen kredytów uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Pytanie 1. Jakie działania może podjąć ministerstwo w celu zwiększenia odporności kursu polskiego złotego na czynniki zewnętrzne, przede wszystkim na kryzys w krajach strefy euro?

W Polsce obowiązuje system płynnego kursu walutowego, w ramach którego kurs złotego wyznaczany jest przez oddziaływanie sił popytu i podaży na rynku walutowym. Oznacza to, że na kurs walutowy wpływają zarówno czynniki fundamentalne, jak i czynniki o charakterze krótkookresowym. Wśród tych ostatnich wahania poziomu awersji do ryzyka na rynkach światowych i związane z nimi zmiany nastrojów inwestycyjnych w regionie mogą przyczyniać się do stosunkowo wysokiej zmienności kursu złotego.

Ministerstwo Finansów (MF) nie ma bezpośredniego wpływu na kurs polskiego złotego. Dokonywanie interwencji walutowych również nie leży w zakresie kompetencji MF, lecz Narodowego Banku Polskiego. Zakres możliwych działań ze strony NBP precyzuje odpowiednia ustawa.

W 2011 r. MF w porozumieniu z bankiem centralnym wprowadziło regularną sprzedaż części środków walutowych z funduszy unijnych bezpośrednio na rynku walutowym. Rynkowa wymiana środków unijnych jest dokonywana za pośrednictwem Banku Gospodarstwa Krajowego. Zgodnie z ogłoszonymi zasadami bieżąca wartość wymiany zależy od płynności rynku walutowego.

Sprzedaż walut na rynku przez MF nie jest działaniem podejmowanym w celu osiągnięcia przez kurs walutowy pożądanego poziomu. Wymiana walut na rynku jest tylko jednym z miejsc sprzedaży walut przez MF. Może ona być dokonywana zarówno na rynku, jak i w NBP. Sprzedaż walut na rynku może mieć wpływ na ograniczenie zmienności kursu złotego.

Instrumentem wspierającym stabilizację polskiej gospodarki jest elastyczna linia kredytowa (FCL) udostępniona Polsce przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW). W 2009 r. odegrała ona istotną rolę z punktu widzenia zewnętrznej stabilności polskiej gospodarki, ochrony wartości polskiej waluty oraz wsparcia wiarygodności Polski na międzynarodowych rynkach finansowych. Instrument ten jest

pomocny w szczególności w okresie kryzysu na światowych rynkach finansowych i zagrożenia stabilności finansów publicznych niektórych krajów Unii Europejskiej, w tym krajów ze strefy euro.

W okresie kryzysu możliwość skorzystania ze środków FCL pomogła Polsce utrzymać dostęp do finansowania rynkowego, sprzyjając obniżaniu premii za ryzyko na rynkach finansowych, co pozwoliło zmniejszyć koszty obsługi zadłużenia zagranicznego. Jednocześnie odegrała ważną rolę jako instrument sprzyjający stabilizowaniu wartości polskiej waluty, pełniąc rolę pozytywnego sygnalizatora dobrej kondycji naszej gospodarki. W rezultacie inwestorzy zagraniczni utrzymali swoje zainteresowanie lokowaniem funduszy w Polsce.

W grudniu 2010 r. elastyczna linia kredytowa udostępniona Polsce została przedłużona na okres kolejnych dwóch lat, a jednocześnie została zwiększona jej kwota do 30 mld USD.

Pytanie 2. Jakie reformy podjął rząd w celu zabezpieczenia Polski przed bankructwem wynikającym z ciągle rosnącego długu publicznego?

Rząd RP jest świadomy konieczności redukcji poziomu długu publicznego oraz podejmuje działania mające na celu ograniczenie deficytu i długu sektora finansów publicznych oraz działania w kierunku zapewnienia długookresowej stabilizacji finansów publicznych.

Granice zadłużenia publicznego zostały ujęte w aktach prawnych, gdzie wyznaczono maksymalne limity zadłużenia w stosunku do wielkości PKB. Polskę obowiązują ograniczenia wynikające z Konstytucji RP, ustawy o finansach publicznych oraz uregulowania wynikające z traktatu z Maastricht.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. zawiera najważniejszy z limitów zadłużenia: art. 216 ust. 5 stwierdza, że poziom długu publicznego nie może przekroczyć 60% wartości PKB, co jest zgodne z zapisem w art. 104 (104c) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktat z Maastricht z 7 lutego 1992 r.), a szczególnie z art.1 protokołu w sprawie procedury nadmiernego deficytu (załącznik do traktatu z Maastricht). Natomiast ustawa o finansach publicznych (Dz.U. z 2009 r. nr 157, poz. 1240) zawiera trzy limity zadłużenia publicznego, których przekroczenie wiąże się z zastosowaniem procedur oszczędnościowych i sanacyjnych. Limity przedstawiają relację długu do produktu krajowego brutto: pierwszy większą niż 50%, lecz mniejszą niż 55%; drugi większą od 55%, a mniejszą od 60%, natomiast trzeci limit określa relację długu do PKB większą niż 60%.

Uprzejmie informuję, że poziom długu publicznego w Polsce, zarówno liczonego wg metodologii krajowej państwowy dług publiczny (PDP), jak i metodologii unijnej (ESA'95) Dług sektora instytucji rządowych i samorządowych pomimo wzrostu w ostatnim okresie nie przekroczyły poziomu 55% PKB, a więc drugiego progu ostrożnościowego zapisanego w ustawie o finansach publicznych i kształtują się

znacznie poniżej progu 60% określonego w konstytucji oraz w traktacie z Maastricht.

Zgodnie z przyjętą we wrześniu 2010 r. przez Radę Ministrów i przekazaną Sejmowi wraz z uzasadnieniem projektu ustawy budżetowej na 2011 r. „Strategią zarządzania długiem sektora finansów publicznych w latach 2011–2014”, relacja państwowego długu publicznego do PKB w horyzoncie strategii utrzymywać się będzie poniżej progu 55%. Pragnę podkreślić, że na koniec 2010 r. relacja państwowego długu publicznego w stosunku do PKB wyniosła 52,8%, a poziom długu publicznego, zarówno liczonego zgodnie z metodologią krajową, jak i unijną, dzięki wprowadzanej przez rząd konsolidacji od 2012 r. zacznie się wyraźnie obniżać.

W celu zmniejszenia nierównowagi fiskalnej rząd podjął prace nad pakietem reform, którego wdrożenie pozwoli równocześnie utrzymać relatywnie wysokie tempo wzrostu gospodarczego. Rząd Polski poprzez podjęte działania zmierzające do konsolidacji finansów publicznych planuje jak najszybciej doprowadzić do redukcji nadmiernego deficytu, dbając przy tym, aby ograniczyć negatywny wpływ tych działań na tempo wzrostu gospodarczego. Należy podkreślić, że z prognozowanych efektów działań konsolidacyjnych na lata 2011–2012 prowadzących do redukcji relacji deficytu do PKB o 4,6 pkt. proc., jedynie 0,8 pkt. proc. wynika ze wzrostu stawek podatkowych, ograniczenia ulg i innych zmian podatkowych. Jednym z istotniejszych elementów konsolidacji jest także wprowadzenie trwałej reguły wydatkowej, która ma zapewnić, po wcześniejszym obniżeniu deficytu, stabilizację salda sektora instytucji rządowych i samorządowych na poziomie średniookresowego celu budżetowego (deficyt na poziomie 1% PKB).

Do najważniejszych zmian legislacyjnych mających na celu stabilizację sytuacji sektora finansów publicznych oraz zapobieżenie przekroczeniu przez dług publiczny progu 55% należy zmiana ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw z dnia 16 grudnia 2010 r., która weszła w życie z dniem 1 stycznia br.

W zakresie oddziaływania na dług publiczny ustawa wprowadziła następujące zmiany:

1) wzmocnienie systemu zarządzania płynnością budżetu państwa polegające na obowiązku lokowania przez jednostki sektora finansów publicznych wolnych środków na rachunku ministra finansów. Działania te stanowią zmianę systemową prowadzącą do zwiększenia efektywności zarządzania aktywami sektora. Ich wynikiem będzie zmniejszenie potrzeb pożyczkowych o wykorzystane wolne środki jednostek sektora finansów publicznych, jak również obniżenie poziomu państwowego długu publicznego i kosztów obsługi długu Skarbu Państwa, przy zachowaniu samodzielności jednostek w dysponowaniu środkami niezbędnymi na realizację ich zadań. W projekcie ustawy budżetowej na 2012 r. przyjęto, że z tytułu konsolidacji zarządzania płynnością potrzeby pożyczkowe budżetu państwa w 2011 r. zmniejszą się o 17,8

mld zł. Na koniec lipca br. stan wolnych środków jednostek sektora na rachunku ministra finansów wyniósł 23,2 mld zł, z czego 20,3 mld zł stanowiły depozyty terminowe;

2) wprowadzenie wydatkowej reguły dyscyplinującej w celu osiągnięcia trwałej stabilności finansów publicznych, polegającej na ograniczeniu kwoty wydatków publicznych państwa do poziomu tempa inflacji powiększonego o 1 punkt procentowy;

3) wzmocnienie procedur ostrożnościowych, gdy relacja państwowego długu publicznego do PKB przekracza 55%, polegających m.in. na:

— dokonywaniu przez Radę Ministrów przeglądu obowiązujących przepisów w celu przedstawienia propozycji rozwiązań prawnych mających wpływ na poziom dochodów budżetu państwa,

— okresowym zwiększeniu stawek podatku od towarów i usług,

— ograniczeniu możliwości zaciągania nowych zobowiązań na przygotowanie inwestycji przez organy administracji rządowej do inwestycji współfinansowanych z udziałem środków z UE.

Ponadto zgodnie z ustawą o finansach publicznych od dnia 1 stycznia 2011 r. obowiązują zasady zrównoważonego budżetu bieżącego j.s.t., a od 2014 r. zacznie obowiązywać system indywidualnych limitów dotyczących zaciągania długu, uzależniających możliwą wysokość zadłużenia poszczególnych jednostek od zdolności do jego spłaty.

Pragnę poinformować, że istotne znaczenie dla ograniczenia przyrostu długu publicznego, w tym zmniejszenia jego relacji do PKB, będą miały przeprowadzone przez rząd zmiany w systemie emerytalnym. Zgodnie z ustawą z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych od początku maja 2011 r. nastąpiło zmniejszenie składki przekazywanej przez ZUS do OFE z 7,3% początkowo do 2,3%, a docelowo od 2017 r. do 3,5% podstawy składki emerytalnej. Pozostała część dotychczasowej składki zostanie zaewidencjonowana w ZUS na specjalnych indywidualnych subkontach i przekazana do wydzielonego funduszu zarządzanego przez ZUS w celu sfinansowania bieżących wypłat. Ponadto ustawa wprowadziła ulgi podatkowe dla dodatkowo oszczędzających na indywidualnym koncie zabezpieczenia emerytalnego. Zgodnie z uzasadnieniem ustawy łączny spadek potrzeb pożyczkowych z tytułu wprowadzonych zmian wyniesie w latach 2011–2020 ok. 195 mld zł, tj. ok. 7,7% PKB w 2020 r.

Uprzejmie informuję, że szczegółowe informacje oraz działania mające na celu zmniejszenie poziomu deficytu oraz ograniczenie przyrostu długu publicznego na rok 2011 i lata następne zawiera: „Program konwergencji – aktualizacja 2011”, przyjęty 26 kwietnia 2011 r. przez Radę Ministrów, który jest dostępny na stronie internetowej Ministerstwa Finansów pod adresem: <http://www.mf.gov.pl/dokument.php?const=1&dzial=90&id=239661> oraz „Wieloletni plan finansowy państwa na lata 2011–2014” przyjęty 5 kwietnia 2011 r.

przez Radę Ministrów, dostępny na stronie internetowej Ministerstwa Finansów pod adresem: <http://www.mf.gov.pl/index.php?const=6&dzial=330&wy-sw=4&sub=sub20>.

Pytanie 3. Jakie ulgi dla najbardziej potrzebujących obywateli naszego kraju wprowadził w życie obecny rząd, w zamian za ponoszenie kosztów wzrostu cen, m.in. z tytułu podniesienia stawki VAT?

Odnosząc się do problemu rosnących kosztów utrzymania obywateli, należy przypomnieć, iż główną przyczyną wzrostu inflacji notowanego w 2011 r. są wysokie ceny surowców rolnych i energetycznych na rynkach światowych. Czynnikiem ten ma charakter globalny i pozostaje poza zasięgiem oddziaływania krajowej polityki monetarnej i fiskalnej. W takiej sytuacji właściwą reakcją polityki monetarnej jest zapobieganie trwałemu wzrostowi oczekiwań inflacyjnych, grożącemu utrwaleniem się inflacji na podwyższonym poziomie w przypadku wystąpienia tzw. efektów drugiej rundy. Mając na celu ograniczenie wzrostu inflacji, RPP w br. już czterokrotnie podniosła stopy procentowe łącznie o 1 pkt proc. Jednocześnie prowadzona jest polityka stopniowego zacieśniania fiskalnego. Redukcja deficytu budżetowego pozwoli ograniczyć presję popytową i wesprze powrót inflacji do celu w średnim okresie. Zmniejszenie potrzeb pożyczkowych budżetu będzie sprzyjało spadkowi rynkowej premii za ryzyko i umacnianiu się złotego. W rezultacie inflacja wywołana zewnętrznym impulsem będzie stopniowo wygasać bez negatywnych skutków dla potencjalnego tempa wzrostu gospodarczego i hamowania dynamiki zatrudnienia.

Jednocześnie trzeba zauważyć, że dane GUS wskazują, iż w ostatnich dwóch miesiącach nastąpiło już wyraźne obniżenie rocznej dynamiki inflacji: z 5,0% w maju do 4,2% w czerwcu i 4,1% w lipcu.

Odnosząc się do możliwości wprowadzenia ulg podatkowych dla niektórych grup obywateli, trzeba mieć na uwadze, iż minister finansów, kreując politykę podatkową państwa, musi pogodzić z jednej strony funkcje fiskalne podatków, a z drugiej ich aspekt społeczny. W aspekcie fiskalnym w dobie recesji gospodarczej najważniejszym zadaniem staje się realizacja zaplanowanych dochodów budżetu państwa. W tej sytuacji wprowadzenie instrumentu pozwalającego na zmniejszenie wpływów do budżetu, przy zachowaniu wydatków budżetowych na niezmiennym poziomie, spowodowałoby konieczność znalezienia alternatywnych źródeł dochodu, co w konsekwencji może mieć niekorzystne następstwa społeczne. Przyjęcie zatem propozycji wymagałoby także wypracowania rozwiązań, które zrównoważyłyby ubytek dochodów budżetowych.

Ponadto w wyniku uchwalenia ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) do ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) dodany został art. 112c, zgodnie z którym w okresie od dnia skierowania do Rzeczypospolitej Polskiej zale-

ceń, o których mowa w art. 126 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, do dnia ich uchalenia Rada Ministrów nie może przyjmować, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w art. 112d, projektów ustaw określających zwolnienia, ulgi i obniżki, których skutkiem finansowym może być zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów.

Z taką sytuacją mamy do czynienia obecnie w związku z decyzją Rady Ecofin z dnia 7 lipca 2009 r. o istnieniu w Polsce nadmiernego deficytu i wydaniem zaleceń dotyczących jego redukcji. W konsekwencji podjęcie prac legislacyjnych, których wynikiem byłoby wprowadzenie ulg w podatku dochodowym od osób fizycznych, z opisanych powyżej względów nie jest obecnie możliwe.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że wprowadzone od dnia 1 stycznia 2011 r. czasowe podwyższenie (do dnia 31 grudnia 2013 r.) stawek podatku VAT o 1 punkt procentowy było jednym z elementów przyjętego przez rząd planu zapewnienia stabilności finansów publicznych w związku z sytuacją budżetową państwa będącą skutkiem globalnego kryzysu na światowych rynkach finansowych.

Podjmując decyzję o podwyższeniu stawek podatku VAT o 1 punkt procentowy, podjęto starania, aby po wygaśnięciu z dniem 31 grudnia 2010 r. derogacji zapisanej w traktacie akcesyjnym z 2003 r. wprowadzić od dnia 1 stycznia 2011 r. najniższą stawkę podatku, jaką w tym zakresie zgodnie z prawem Unii Europejskiej Polska może zastosować, tj. stawkę w wysokości 5% na niektóre towary. W wyniku podjętych działań z dniem 1 stycznia 2011 r. 5% stawka podatku VAT została wprowadzona na nieprzetworzoną żywność oraz książki i czasopisma specjalistyczne.

Ponadto w celu zminimalizowania skutków wzrostu cen w wyniku podwyższenia stawek podatku VAT wprowadzono rozwiązania zabezpieczające mniej zamożną część społeczeństwa i niektóre podstawowe produkty żywnościowe (objęte do końca 2010 r. stawką obniżoną w wysokości 7%), takie jak m.in.: świeży chleb, nabiał, niektóre przetwory mięsne, produkty zbożowe (mąka, kasza, makaron) czy soki opodatkowano z dniem 1 stycznia 2011 r. również najniższą możliwą do stosowania stawką podatku VAT w wysokości 5%.

Należy dodatkowo zwrócić uwagę, że podwyżki (oprócz tych wynikających z wygaśnięcia derogacji) mają charakter tymczasowy, natomiast obniżka stawki podatku z 7% na 5% na podstawowe artykuły żywnościowe ma charakter trwały.

Tym samym, odpowiadając na pytanie Pana Posła, należy wskazać, że zmiany w zakresie stawek podatku VAT dokonywane były z równoczesnym przyjęciem rozwiązań, które pozwalały uchronić przed skutkami wzrostu cen tę część społeczeństwa, dla której wydatki na żywność stanowią istotny element budżetu domowego.

Jeśli chodzi o świadczenia dla rodzin najuboższych, uprzejmie informuję, że w wyniku weryfikacji niektórych świadczeń rodzinnych, o których mowa w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm), od dnia 1 listopada 2009 r. zostały podwyższone:

— zasiłki rodzinne: na dziecko od 0–5 lat z 48 zł do 68 zł (o 41,7%), na dziecko od 6–18 lat z 64 zł do 91 zł, (o 42,2%) i na dziecko od 19–24 lat z 68 zł do 98 zł (o 44,1%),

— świadczenie pielęgnacyjne z 420 zł do 520 zł (o 23,8%).

Ponadto od dnia 1 stycznia 2010 r. zostało zniesione kryterium dochodowe uprawniające do świadczenia pielęgnacyjnego.

W 2011 r. wysokość świadczeń rodzinnych ani świadczeń z pomocy społecznej nie była zmieniana. Kolejna ich weryfikacja przypada na rok 2012.

Pytanie 4. Jakie działania planuje podjąć rząd w sprawie wzrastających kosztów spłaty zaciągniętych kredytów, np. we frankach szwajcarskich?

W dniu 29 lipca 2011 r. Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 165, poz. 984), której celem jest ochrona kredytobiorców kredytów denominowanych lub indeksowanych do walut obcych przed narzucaniem przez kredytodawców wysokich spreadów walutowych. Ustawa daje kredytobiorcom możliwość dokonywania spłaty kredytu bezpośrednio w walucie obcej, do której jest indeksowany lub denominowany. Kredytobiorca będzie miał możliwość dokonania zakupu waluty od innego podmiotu i dokonania wpłaty w kasie banku lub na rachunek walutowy przeznaczony do obsługi kredytu. Stosownie do postanowień ww. ustawy otwarcie i prowadzenie takiego rachunku będzie bezpłatne dla kredytobiorców będących konsumentami. Ustawa wejdzie w życie z dniem 26 sierpnia br. i będzie miała zastosowanie zarówno do umów nowo zawieranych, jak również do umów już zawartych, przy czym wykonywanie uprawnień nadanych ustawą nie będzie mogło wiązać się dla kredytobiorców z poniesieniem dodatkowych kosztów.

Ustawa z dnia 29 lipca 2011 r. wprowadza rozwiązanie najbardziej rynkowe spośród propozycji dyskusowanych w trakcie prac nad przepisami wspierającymi kredytobiorców kredytów walutowych. Regulacje ww. ustawy powinny doprowadzić w efekcie do obniżenia spreadów walutowych w sektorze bankowym. Kredytobiorca będzie bowiem mógł dokonać wyboru podmiotu, od którego nabędzie walutę przeznaczoną na spłatę kredytu, kierując się ceną, po jakiej ten podmiot oferuje daną walutę. Wyeliminowany zostanie zatem element związania kredytobiorcy z bankiem kredytującym poprzez narzucenie kredytobiorcy obowiązku rozliczania rat kredytu po kursie stosowanym w danym banku.

W dniu 18 grudnia 2011 r. wejdzie w życie nowa ustawa o kredycie konsumenckim, która wprowadzi obowiązek informowania klientów zaciągających

kredyty indeksowane w walutach obcych o związanym z tym ryzyku, w szczególności o tym, jaki wpływ na całkowitą kwotę kredytu oraz wysokość rat kapitałowo-odsetkowych może mieć zmiana kursu waluty, o zasadach ustalania spreadu walutowego oraz jego wpływu na wartość kredytu oraz wartość rat kapitałowo-odsetkowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawisłaka**

**w sprawie skutków ograniczania
deficytu sektora finansów publicznych
kosztem finansów jednostek samorządu
terytorialnego, na przykładzie Lubelszczyzny
(24020)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posła Sławomira Zawisłaka, otrzymaną w piśmie z dnia 4 sierpnia br., nr SPS-023-24020/11, w sprawie skutków ograniczenia deficytu sektora finansów publicznych kosztem finansów jednostek samorządu terytorialnego, na przykładzie Lubelszczyzny, uprzejmie informuję.

1. W celu wypracowania wspólnych rozwiązań od początku prac zmierzających do ograniczenia deficytu sektora finansów publicznych, w tym jednostek samorządu terytorialnego, minister finansów współpracuje ze stroną samorządową. W tej kwestii zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy stroną rządową i samorządową i przedstawione w trakcie posiedzenia Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego w dniu 25 maja br. Zgodnie z osiągniętym porozumieniem łączny deficyt podsektora samorządowego zostanie obniżony w roku 2012 o 0,4 punktu procentowego PKB. Ograniczenie to dotyczyć będzie całego podsektora samorządowego, nie zaś poszczególnych jednostek. Przyjęte porozumienie zapewni przewidywalność i stabilność finansów publicznych.

Mając na uwadze ww. przyjęte założenia dotyczące ograniczenia deficytu z jednej strony, z drugiej zaś przedstawioną przez jednostki samorządu terytorialnego prognozę wyników ich budżetów w wieloletnich prognozach finansowych, brak jest podstaw do twierdzenia, że realizacja założeń mogłaby przyczynić się do zmniejszenia możliwości inwestycyjnych jednostek samorządu, a co za tym idzie zahamowania tempa rozwoju kraju. Przyjęte rozwiązania będą stano-

wiły swojego rodzaju zabezpieczenie dla stabilności finansów publicznych w obszarze jednostek samorządu terytorialnego. W chwili obecnej minister finansów oczekuje na uzgodnione w ramach strony samorządowej stanowisko dotyczące mechanizmów kontroli deficytu podsektora samorządowego. Należy zauważyć, iż zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 90, poz. 759) Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego stanowi forum wypracowania wspólnego stanowiska rządu i samorządu terytorialnego oraz rozpatruje problemy związane z funkcjonowaniem samorządu terytorialnego.

2. W każdym rządowym projekcie aktu prawnego znajduje się ocena skutków regulacji, w której opisuje się m.in. skutki aktu dla jednostek samorządu terytorialnego. Podejmowane są wszelkie działania, aby nie nakładać nowych obowiązków, a każdy akt związany z jednostkami samorządu terytorialnego przesyłany jest do opinii Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

3. Według kwartalnych sprawozdań o stanie zobowiązań według tytułów dłużnych oraz poręczeń i gwarancji zadłużenie jednostek samorządu terytorialnego z terenu województwa lubelskiego w 2008 r. wyniosło 1311 mln zł, a za I półrocze 2011 r. zadłużenie to wyniosło 2537 mln zł. Jednostki samorządu terytorialnego wykonują zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność, posiadają osobowość prawną, a ich samodzielność podlega ochronie sądowej. Kwestie te regulują tzw. przepisy ustrojowe samorządu terytorialnego. W przypadku gmin stanowi o tym art. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.). W kontekście długu generowanego przez jednostki samorządu powyższe reguły ustrojowe oznaczają, iż nie jest możliwe wkroczenie w ich działalność, jeżeli spełniają one ustawowe limity dotyczące zadłużenia i jego spłaty. Należy dodać, iż nadzór nad jednostkami samorządu terytorialnego w zakresie spraw finansowych sprawują regionalne izby obrachunkowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie dostosowania stadionu narodowego
w Warszawie oraz innych obiektów
budowlanych na Euro 2012 do potrzeb
osób niepełnosprawnych (24023)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Tadeusza Woźniaka, przekazaną pismem z dnia 4 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-24023/11), w sprawie dostosowania stadionu narodowego w Warszawie oraz innych obiektów budowlanych na Euro 2012 do potrzeb osób niepełnosprawnych uprzejmie informuję, co następuje.

Stadiony w Polsce zostały zaprojektowane i są budowane z uwzględnieniem odpowiedniej infrastruktury dla kibiców niepełnosprawnych. Miasta gospodarze Euro 2012 wykorzystywały najlepsze praktyki ze stadionów w Europie. Udogodnienia i rozwiązania architektoniczne były analizowane i weryfikowane w trakcie oficjalnych warsztatów przez ekspertów UEFA oraz przedstawicieli narodowego stowarzyszenia niepełnosprawnych kibiców Wielkiej Brytanii (NADS) oraz CAFE (Centre for Access to Football in Europe), organizacji o europejskim zasięgu działającej przy wsparciu UEFA.

Kluczowe jest, iż stadiony w Polsce spełniają wymogi UEFA – 100 miejsc dla osób niepełnosprawnych na stadionie. Wymóg ten pierwotnie wynosił 50 miejsc, natomiast po analizie przebiegu mistrzostw Europy w 2008 r. UEFA rekomendowała zwiększenie tej liczby. Miasta uwzględniły tę zmianę, zdając sobie sprawę, iż kibice niepełnosprawni są bardzo istotną grupą fanów, którzy w przyszłości odwiedzą stadion. Dlatego też infrastruktura na stadionach dostosowana jest nie tylko do osób poruszających się na wózkach, ale również kibiców niedowidzących i niedosłyszących oraz ich opiekunów. Oprócz samych miejsc inwestycje uwzględniają inne potrzebne rozwiązania – odpowiednie udogodnienia w windach, kasach, na korytarzach i parkingach.

Poniżej przedstawiam szczegółowe informacje na temat każdego ze stadionów.

Gdańsk: 100 miejsc dla osób poruszających się na wózkach inwalidzkich – sektor drugi, górna promenada (w rogach stadionu) oraz dla niewidomych i niesłyszących (południowa trybuna, niższy poziom). Na mecze UEFA EURO 2012™ zostanie zapewnione dodatkowe 100 miejsc dla osób poruszających się na wózkach inwalidzkich (bezpośrednio przy boisku, wzdłuż trybuny wschodniej). Pomieszczenia sanitarne są w pełni dostosowane do wymagań osób niepełnosprawnych (przestrzeń manewrowa – 150x150cm, w pełni wyposażona w sprzęt dostosowany do osób niepełnosprawnych). Na UEFA EURO 2012™ będą również dodatkowe toalety tymczasowe, dostępne z tuneli wjazdowych. Windy dostosowane do osób nie-

widomych (oznakowane w alfabecie Braille'a) oraz dostosowane do osób poruszających się na wózkach (przyciski na niższym poziomie, specjalne poręcze). Punkty cateringowe – na tych samych poziomach co miejsca dla niepełnosprawnych, w pełni dostosowane do wymagań osób niepełnosprawnych. Liczba miejsc parkingowych dla osób niepełnosprawnych – 100.

Poznań: 266 miejsc. Lewa IV trybuna (poziom 6,60) – 50 miejsc dla wózków inwalidzkich. Drogi wejścia: główne wejście, 4 windy (z przyciskami dostosowanymi do osób poruszających się na wózkach, odległość z wind do miejsca – ok. 36 m). Główna trybuna oraz trybuna przeciwna do trybuny głównej (poziom +10,23) – 24 miejsca dla wózków inwalidzkich. Drogi wejścia: główne wejście, 2 windy (z przyciskami oraz poręczami dostosowanymi do osób poruszających się na wózkach). Główna trybuna oraz trybuna przeciwna do trybuny głównej (poziom +0,75) – 68 miejsc dla wózków inwalidzkich. Drogi wejścia: główne wejście, 2 rampy z poziomu 0,00 – odległość od rampy do miejsca – ok. 20 m. Trybuna główna i trybuna przeciwna do trybuny głównej, poziom +6,60: dwa razy po 2 sekcje dla 10 osób z niepełnosprawnością słuchową. Drogi wejścia: główne wejście, dwie windy oraz schody. Trybuna główna i trybuna przeciwna do trybuny głównej, poziom +6,60: dwa razy po 2 sekcje dla 10 osób z niepełnosprawnością wzrokową. Dodatkowe miejsca przy płycie boiska. Liczba toalet – 11. Pomieszczenia sanitarne w pełni dostosowane do wymagań osób niepełnosprawnych (przestrzeń manewrowa – 150x150cm, w pełni wyposażona w sprzęt dostosowany do osób niepełnosprawnych).

Warszawa: 106 miejsc dla osób na wózkach oraz w zależności od potrzeb miejsca wraz z infrastrukturą dla osób niewidomych i niesłyszących. Poziom 0 – poziom głównej promenady wraz ze sklepami, toaletami (8 toalet dla osób niepełnosprawnych ruchowo), powierzchniami użytkowymi oraz kioskami gastronomicznymi przystosowanymi do osób niepełnosprawnych. Znajdują się tu również klub biznesowy i restauracje. Lady kiosków gastronomicznych będą w miejscach przystosowanych do osób niepełnosprawnych ruchowo, obniżone do 75 cm (poziom 0). Wszystkie dźwigi osobowe przystosowane są do przewozu osób niepełnosprawnych, na poziomie 0 przewidziano 6 dźwigów z poziomów parkingowych –4 i –3. Z poziomu 0 prowadzą również rampy zewnętrzne. Miejsca dla wózków inwalidzkich znajdują się na platformach, które nie są zasłanianie przez osoby stojące na trybunach. Każde z miejsc ma siedzenia dla osoby towarzyszącej.

Wrocław: 152 miejsca oraz miejsca dla opiekunów. Liczba toalet: 10 – dolna trybuna, 2 – trybuna dla mediów (górna część trybuny głównej). Liczba wind przystosowanych do niepełnosprawnych – 11. Windy dostosowane do osób niewidomych (oznakowane w alfabecie Braille'a) oraz dostosowane do osób poruszających się na wózkach (przyciski na niższym poziomie, specjalne poręcze). Liczba miejsc parkin-

gowych dla osób niepełnosprawnych – 102. Punkty cateringowe – na tych samych poziomach co miejsca dla osób niepełnosprawnych, w pełni dostosowane do wymagań osób niepełnosprawnych. Dla osób poruszających się na wózkach inwalidzkich – 102 miejsca (oraz tyle samo dla opiekunów), dolna część głównej trybuny – 14 miejsc dla wózków oraz 50 miejsc dla osób niepełnosprawnych wzrokowo oraz słuchowo. Dolna część trybuny naprzeciw głównej trybuny – 38 miejsc dla wózków. Dolna część lewej trybuny – 22 miejsca dla wózków. Dolna część prawej trybuny – 22 miejsca dla wózków. Trybuna dla mediów (górną część trybuny głównej) – 6 miejsc dla wózków.

Ponadto informuję, że działania na rzecz dostępności turnieju dla osób niepełnosprawnych podejmowane są w ramach „Oficjalnego programu odpowiedzialności społecznej UEFA EURO 2012™”. Realizacja tego celu odbywa się w ramach projektu Respect Inclusion, finansowanego przez UEFA. Partnerami projektu są UEFA, Ministerstwo Sportu i Turystyki, samorządy miast gospodarzy oraz organizacje pozarządowe. Projekt na poziomie międzynarodowym jest koordynowany przez organizację Centre for Access to Football in Europe (CAFE), na terenie Polski przez Stowarzyszenie Przyjaciół Integracji, a na terenie Ukrainy przez National Assembly of Disabled People, które są autorami ram projektu opracowanych w procesie konsultacji z interesariuszami ze strony samorządowo-rządowej oraz światem futbolu. Za spójność podejmowanych działań z innymi projektami odpowiedzialności społecznej oraz innymi projektami przygotowań do UEFA EURO 2012™ odpowiada na terenie Polski spółka PL.2012.

Projekt Respect Inclusion ma na celu:

- wyrównanie szans osób z niepełnosprawnością podczas UEFA EURO 2012™,
- zwiększenie aktywności oraz udziału kibiców z różnymi rodzajami niepełnosprawności podczas UEFA EURO 2012™,
- poprawę w zakresie dostępności stadionów dla osób niepełnosprawnych.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie prywatyzacji szpitali i likwidowania
nierentownych oddziałów (24024)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Tadeusza Woźniaka, przekazaną

przy piśmie znak SPS-023-24024/11, dotyczącą kwestii związanych z ustawą z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654), przedstawiam następujące stanowisko.

Ad 1. Według stanu na dzień 31 marca 2011 r. zobowiązania szpitali w województwie łódzkim wynoszą 868,7 mln zł, w tym zobowiązania wymagalne 312,7 mln zł. W przypadku przekształcenia samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową wg założeń spółka ma się bilansować, a zatem trudno mówić o jej utrzymywaniu przez podmiot tworzący (jednostkę samorządu terytorialnego). Założenia te potwierdzają obserwacje procesu przekształceń organizacyjno-prawnych dokonujących się w ostatnich latach. Zdecydowana większość spółek utworzonych przez jednostki samorządu terytorialnego w latach 2000–2011 osiąga dodatni wynik finansowy przy jednoczesnej poprawie poziomu udzielanych świadczeń.

Ad 2. Jeżeli chodzi o możliwość zaistnienia sytuacji dążenia do zwiększania opłacalności przez rozwijanie jedynie oddziałów przynoszących dochód i ewentualną likwidację nierentownych, to jest to teoretycznie możliwe, w praktyce jednak mało prawdopodobne. Po pierwsze, przekształcenie zakładów opieki zdrowotnej w spółki nie zwalnia władz publicznych, w tym samorządów, z obowiązków w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego obywatelom. Ponadto zaznaczyć należy, iż do zadań Narodowego Funduszu Zdrowia jako płatnika świadczeń należy w szczególności określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym do prawidłowego zawierania umów, a także przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań oraz zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Biorąc pod uwagę potrzeby zdrowotne społeczeństwa (stały wzrost zapotrzebowania na świadczenia opieki zdrowotnej) oraz fakt, iż fundusz jako publiczny płatnik zawiera umowy na szeroki zakres świadczeń i procedur, należy zakładać, iż podmioty lecznicze będą zainteresowane pozyskiwaniem środków finansowych od płatnika.

Ad 3. Kwota dotacji przekazywanej przez ministra zdrowia podmiotom, które dokonają przekształcenia samodzielnego publicznego zakładu opieki w spółkę, będzie obliczana indywidualnie dla każdego wnioskodawcy na podstawie zobiektywizowanych kryteriów zawartych w przepisach ustawy. A zatem konkretna kwota dla poszczególnych wnioskodawców może być oszacowana dopiero po wpłynięciu wniosku o dotację. Na podstawie doświadczeń wynikających z realizowanego od 2009 r. przez Ministra Zdrowia programu wieloletniego pod nazwą „Wsparcie jednostek samorządu terytorialnego w działaniach stabilizujących system ochrony zdrowia” (regulacje zawarte w omawianej ustawie dotyczące dotacji w znacznym stopniu odpowiadają przepisom ww. programu) można oszacować średnią (hipotetyczną) kwotę dotacji na ok. 15 mln zł.

W przypadku gdy podmiot tworzący (jednostka samorządu terytorialnego) nie podejmie decyzji o przekształceniu (albo likwidacji) samodzielnego zakładu opieki zdrowotnej, placówka będzie nadal funkcjonowała na dotychczasowych zasadach – przepisy przywołanej na wstępie ustawy to umożliwiają. W tym kontekście przypomnienia wymaga fakt, że istnieje znacząca liczba samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej (ponad 68%), które nie generują strat finansowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie zachęcania młodzieży
do czytania książek (24026)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Tadeusza Woźniaka, posła na Sejm RP, nr SPS-023-24026/11, w sprawie zachęcania młodzieży do czytania książek, uprzejmie informuję.

Zgodnie z przepisem art. 67 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) do realizacji zadań statutowych szkoła publiczna powinna zapewnić uczniom możliwość korzystania z biblioteki. Przepis ten określa standardy wyposażenia szkół publicznych w urządzenia służące do realizacji zadań statutowych. Uszczegółowienie zadań szkoły dotyczących organizacji biblioteki szkolnej zawarto w przepisach rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624, z późn. zm.). Przepisy § 8 ust. 1 załącznika nr 2 ww. rozporządzenia zobowiązują do szczegółowego określenia w statucie szkoły organizacji biblioteki szkolnej i zadań nauczyciela bibliotekarza, zgodnie z potrzebami danej szkoły, w szczególności z uwzględnieniem zadań w zakresie:

— udostępniania książek i innych źródeł informacji,

— tworzenia warunków do poszukiwania, porządkowania i wykorzystywania informacji z różnych źródeł oraz efektywnego posługiwania się technologią informacyjną,

— rozbudzania i rozwijania indywidualnych zainteresowań uczniów oraz wyrabiania i pogłębiania u uczniów nawyku czytania i uczenia się,

— organizowania różnorodnych działań rozwijających wrażliwość kulturową i społeczną.

Statut szkoły określa również zasady współpracy biblioteki szkolnej z uczniami, nauczycielami i rodzicami (prawnymi opiekunami) oraz innymi bibliotekami.

Regulacje powyższe są podstawą funkcjonowania biblioteki szkolnej.

Obowiązująca od 1 września 2009 r. nowa podstawa programowa określona w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17) definiuje główne cele kształcenia, w tym umiejętność czytania ze zrozumieniem, umiejętność samodzielnego myślenia, wysoką zdolność posługiwania się językiem ojczystym, pogłębioną analizę i interpretację tekstów kultury.

Preambuła ww. rozporządzenia stanowi, że jednym z najważniejszych zadań szkoły jest kształcenie umiejętności posługiwania się językiem polskim, ukierunkowanej na dbałość o wzbogacanie zasobu słownictwa uczniów. Realizacja tych założeń oparta być musi również na kształtowaniu aktywnej i świadomej postawy czytelniczej uczniów.

W nowej podstawie programowej szkolny spis lektur ma charakter propozycji, a nie kanonu, aby w jak największym stopniu dopuścić możliwość wyboru poszczególnych pozycji przez nauczyciela lub – w starszych klasach – przez nauczyciela wraz z uczniami. Nauczyciel może wybierać z wprowadzonej do podstawy programowej długiej listy pozycji, może również zaproponować inne dzieła, przy czym nie wolno mu pominąć autorów ani utworów oznaczonych w dokumencie gwiazdką. Dobór lektur oraz sposób ich omawiania powinny uczyć inteligentnej lektury, otwartej na różne interpretacje, a zarazem świadomej granic dowolności interpretacyjnej. Temu służą wymagania zapisane w podstawie programowej. Od nauczyciela zależy, czy przyczyni się do ograniczenia samodzielności uczniów i rezygnacji z traktowania przez nich dzieł literackich jako przedmiotu osobistej refleksji i intelektualnej inspiracji, czy rozbudzi zapał czytelniczy w swoich uczniach i nakłoni do pracy intelektualnej nad tekstem literackim.

Dla klas I–III szkoły podstawowej nie wskazuje się w podstawie programowej jakichkolwiek tytułów, gdyż to sam nauczyciel, znając swoich uczniów, najlepiej się orientuje, które pozycje dzieci przeczytają z zainteresowaniem i o których będą chciały rozmawiać. Nauczyciel, w porozumieniu z nauczycielem bibliotekarzem, powinien też uwzględniać nowości na rynku wydawniczym.

Dla klas IV–VI szkoły podstawowej przedstawiono listę proponowanych tekstów, spośród których nauczyciel ma wybrać pozycje do przeczytania (jakkol-

wiek zakłada się, że może on również wskazać tytuły nieobecne na tej liście). Są to w przeważającej liczbie klasyczne pozycje literatury młodzieżowej, uzupełnione przez kilka tytułów nowszych, które w ostatnim czasie już się sprawdziły jako lektura szkolna.

W gimnazjum wskazane są jedynie kategorie lektur z literatury młodzieżowej i popularnej do wyboru (np. powieść przygodowa, obyczajowa, utwór fantasy, detektywistyczna) oraz arcydzieła z klasyki (np. „Romeo i Julia” Szekspira, komedia Moliera, „Zemsta” Fredry, powieść historyczna Sienkiewicza) – albo ze wskazaniem tytułu, albo do wyboru spośród utworów jednego autora. Celem wprowadzenia takiego zróżnicowania jest ukazanie uczniom rozmaitych form literackich.

W szkole ponadgimnazjalnej proponowane są wyłącznie arcydzieła, począwszy od antyku, a skończywszy na literaturze XX i XXI w., dobrane w ten sposób, żeby w ciągu dwóch etapów edukacji: gimnazjum – szkoła ponadgimnazjalna uczeń miał możliwość poznać dzieła najważniejszych autorów w dziejach literatury polskiej oraz niektórych ważnych autorów literatury światowej. Niektóre dzieła – szczególnie trudne lub obszernie – mogą być czytane w częściach. W spisie lektur znalazły się utwory, które stanowią podstawę ogólnokulturowej świadomości każdego Polaka. Celem kształcenia na ostatnim etapie edukacyjnym jest uformowanie świadomego odbiorcy każdej wypowiedzi zarówno literackiej, jak i pozaliterackiej, a także świadomego użytkownika języka.

W celu wzbogacenia i uatrakcyjnienia szkolnego dyskursu o literaturze uwzględniono w podstawie programowej problem tekstu werbalnego i tekstów kultury, tekstów medialnych i hipertekstów (nie tylko internetowych) oraz różnego typu działania na tekstach. Wiele miejsca poświęcono nie tylko analizie i interpretacji tekstów literackich i innych tekstów kultury, lecz także sztuce tworzenia tekstów własnych przez uczniów – z podkreśleniem potrzeby systematycznej i świadomej pracy nad doskonaleniem umiejętności odbioru i konstruowania zróżnicowanych gatunkowo wypowiedzi.

Nauczyciel, wybierając program nauczania, musi wziąć pod uwagę zainteresowania oraz potrzeby edukacyjne grupy uczniów, dla której ten program nauczania jest przeznaczony. W realizacji programu nauczania nauczyciel ma prawo do swobody stosowania takich metod nauczania i wychowania, jakie uważa za najwłaściwsze, by osiągnąć cele kształcenia określone w podstawie programowej kształcenia ogólnego.

Instytut Książki i Czytelnictwa Biblioteki Narodowej prowadzi badania czytelnictwa obejmujące grupę wiekową 15–19 lat, natomiast nie prowadzi badań wśród młodszych grup wiekowych. Instytut Książki i Czytelnictwa Biblioteki Narodowej przeprowadził w maju 2010 r. ogólnopolskie badanie na reprezentatywnej próbie 15–16-latków z 70 szkół gim-

nazjalnych całej Polski. Celem badania było ukazanie miejsca lektury książkowej i jej społecznego zróżnicowania w czasie wolnym i w ramach obowiązku szkolnego polskich nastolatków. Ankiety audytoryjną wypełniło 1472 uczniów trzecich klas gimnazjalnych. Badanie zrealizowane (przy współpracy z CBOS) w ramach projektu badawczego „Czytelnictwo młodzieży polskiej – wspólnota symboliczna i społeczne dystanse” finansowanego przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Dane za rok 2010 są w trakcie opracowywania.

Wcześniejsze badanie przeprowadzone przez Instytut Książki i Czytelnictwa Biblioteki Narodowej w 2003 r. wskazuje, że 87% badanych uczniów korzystało z biblioteki.

Najważniejszym sposobem zaopatrywania się w książki dla gimnazjalistów jest:

— biblioteka publiczna dla 59% badanych (2010 r.) i 71% (2003 r.),

— biblioteka szkolna dla 57% badanych (2010 r.) i 68% (2003 r.).

Wyniki ankiety wskazują, że książki w 2003 r. czytało 89%, a 2010 r. – 86% uczniów.

Minister edukacji zgodnie z kompetencjami realizuje zadania określone w Pakcie dla Kultury, w którym część zadań dotyczy czytelnictwa.

W określeniu szczegółowych celów i działań minister edukacji narodowej współdziała z ministrem kultury i dziedzictwa narodowego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie aktywnych form spędzania wakacji
przez dzieci z miast i ze środowisk wiejskich
(24028)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Woźniaka z dnia 4 sierpnia 2011 r. nr SPS-023-24028/11 dotyczącą aktywnych form spędzania wakacji przez dzieci z województwa łódzkiego poniżej przekazuję odpowiedzi na zawarte w niej pytania.

Jako minister edukacji narodowej podzielam troskę pana posła Woźniaka o sposób spędzenia wolnego czasu przez dzieci i młodzież zarówno w okresie wakacji letnich, jak i ferii zimowych. Jestem przeko-

nana, że dobrze zorganizowany i bezpieczny wypoczynek ma wartość wychowawczą i edukacyjną oraz pozytywnie wpływa na rozwój dziecka. Zdaję sobie sprawę z ograniczeń, czyli braku środków finansowych na wypoczynek czy braku czasu rodziców na opiekę nad dziećmi podczas wakacji, ale pragnę zauważyć, że nie są to ograniczenia, które pojawiły się w ostatnich latach.

W nawiązaniu do pytań Pana posła informuję, że w kompetencjach ministra edukacji pozostają kwestie ustalenia wymagań, jakie muszą spełniać organizatorzy wypoczynku, co określa rozporządzenie w sprawie warunków, jakie muszą spełniać organizatorzy wypoczynku dla dzieci i młodzieży szkolnej, a także zasad jego organizowania i nadzorowania (Dz. U. z 1997 r. Nr 12, poz. 67, z późn. zm.). Ustawa o systemie oświaty określa ponadto kompetencje kuratoriów oświaty w zakresie koordynacji, nadzoru i wspomaganie organizacji wypoczynku w poszczególnych województwach.

Ustawa budżetowa każdego roku przewiduje środki na organizację kolonii i obozów dzieci i młodzieży. Ministerstwo Edukacji Narodowej, na potrzeby monitoringu sytuacji, zbiera dane statystyczne dotyczące ogólnej sytuacji w poszczególnych województwach. Pragnę poinformować, że w obecnej chwili dysponuję danymi dotyczącymi 2010 r. Wojewoda łódzki przeznaczył na letni wypoczynek dzieci i młodzieży 2 111 000 zł i tą kwotę wykorzystał w całości. Dzięki tym środkom z wypoczynku, w tym również półkolonii, skorzystało 6181 dzieci i młodzieży. W 2011 r. wojewoda łódzki na ten cel przeznaczył kwotę 2 160 000 zł. Szczegółowe sprawozdanie na ten poziom wykorzystania tej kwoty będzie dostępne po zakończeniu akcji letniej.

Środki, o których mowa powyżej, zostały rozdysponowane w 2010 r. w otwartym konkursie ofert oraz w przetargu nieograniczonym. Kryteria oceny merytorycznej zastosowane w przypadku otwartych konkursów ofert to przede wszystkim: atrakcyjność miejsca realizacji wypoczynku, rozumiana w szczególności jako położenie geograficzne, walory wypoczynkowe i krajoznawcze. Jako inne kryteria zastosowano: dostosowanie miejsca wypoczynku do oferty programowej, warunki sanitarne i socjalne, czas trwania turnusu, kwalifikacje i doświadczenie organizatora/kadry w zakresie organizacji wypoczynku dzieci i młodzieży szkolnej. Oceniano również atrakcyjność oferty programowej rozumianej jako: różnorodność zajęć, dostosowanie zajęć do adresata wypoczynku, jego wieku, potrzeb rozwojowych, pochodzenia i środowiska rodzinnego oraz wartość edukacyjną zajęć.

W przypadku zastosowania procedur przetargowych, poza kryterium ceny, zastosowano również kryteria oceniające następujące założenia organizacyjne: atrakcyjność i standard obiektu, w tym położenie geograficzne, usytuowanie nad morzem, w górach lub nad jeziorem, atrakcyjność oferty programowej, dysponowanie wykwalifikowaną kadrą, zakwa-

terowanie w ośrodku wypoczynkowym, znajdującym się na ogrodzonym i oświetlonym terenie, w budynku murowanym, w domkach campingowych lub pod namiotami.

Nabór dzieci na wypoczynek odbywał się przy współpracy z powiatowymi centrami pomocy rodzinie, gminnymi ośrodkami pomocy społecznej oraz innymi organizacjami pożytku publicznego działającymi lokalnie. W konkursach ofert oraz przeprowadzonych przetargach zaznaczano, że pierwszeństwo w udziale w wypoczynku będą mieć dzieci z rodzin biednych, patologicznych bądź zagrożonych patologią, sieroty i półsieroty, dzieci z rodzin wielodzietnych i żyjące w trudnych warunkach materialnych, także chore i niepełnosprawne. W trakcie rekrutacji dzieci i młodzieży uwzględniono również kryterium zamieszkania na terenach objętych klęską żywiołową lub ekologiczną, w tym zamieszkanie na terenach dotkniętych skutkami powodzi.

Poszczególne turnusy wypoczynkowe organizowane były w formie półkolonii, kolonii i obozów i miały one charakter sportowy, rekreacyjny, edukacyjny. Zajęcia sportowo-rekreacyjne obejmowały szkółki piłkarskie (piłka nożna, siatkowa, koszykówka, unihokej), naukę pływania, piłkę wodną, aquaerobik, warsztaty taneczne, zawody sportowe na wesoło, zwiady terenowe, podchody, paintball, wycieczki rowerowe. Organizatorzy zadbali o to, by wypoczynek dzieci i młodzieży promował aktywność jako element zdrowego stylu życia.

W związku z tym, że Ministerstwo Edukacji Narodowej od 2010 r. wprowadziło nowe narzędzie zgłaszania wypoczynku, na bieżąco można śledzić, ile i jakie formy wypoczynku zgłaszane są w poszczególnych województwach.

Pragnę poinformować, że w 2011 r. na terenie województwa łódzkiego zarejestrowano 120 półkolonii, na których wypoczywa lub wypoczywało 6449 dzieci i młodzieży. Z danych na przestrzeni ostatnich kilku lat należy stwierdzić, że półkolonie cieszą się dużym zainteresowaniem dzieci oraz rodziców, którzy zabezpieczają w ten sposób bezpieczne wakacje w miejscu zamieszkania podczas ich pracy zawodowej. Najczęstszymi organizatorami tego wypoczynku są organizacje pozarządowe, takie jak: Towarzystwo Przyjaciół Dzieci czy Związek Harcerstwa Polskiego.

W 2011 r. ze środków wojewody łódzkiego, w ramach dotacji celowej przeznaczonej na dofinansowanie wypoczynku dzieci i młodzieży organizowanego przez organizacje pozarządowe, podmioty i jednostki organizacyjne na podstawie przepisów działu II rozdziału 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536) kwotą 35 900 zł dofinansowano 17 półkolonii zorganizowanych przez organizacje pozarządowe w pięciu jednostkach samorządu terytorialnego. Podczas tych półkolonii realizowane były i są głównie programy z elementami aktywności twórczej. Programy na tych koloniach zawierają elementy kreatywnych warsztatów z różnych dziedzin:

plastyka, technika, muzyka, kabaret, teatr, taniec, sport, dziennikarstwo. Dzieci i młodzież mają okazję do sprawdzenia swoich umiejętności i predyspozycji w różnych formach twórczych. Podczas kolonii szczególnie dba się o integrację dzieci, rozwijanie umiejętności pracy w zespole. W programach znajdują się także elementy wiedzy o kulturze krajów europejskich oraz zajęcia z udzielania pierwszej pomocy przedmedycznej.

Pragnę poinformować, że dzieci z województwa łódzkiego w 2010 r. uczestniczyły również w koloniach finansowanych z Funduszu Składkowego Ubezpieczenia Społecznego Rolników. Fundusz ten zgodnie z działalnością statutową może wspierać działania realizowane w szczególności przez organizacje społeczne, zawodowe lub samorządowe, działające w obszarze polityki społecznej, zdrowotnej, edukacyjnej na rzecz rolników i członków ich rodzin. W 2010 r. Fundusz Składkowy Ubezpieczenia Społecznego Rolników przekazał środki finansowe na wypoczynek letni w ramach promocji zdrowia i profilaktyki zdrowotnej dla 1801 dzieci z województwa łódzkiego, w tym również na półkolonie dla tych dzieci.

Informuję, że minister edukacji narodowej jest koordynatorem Programu Rozwoju Edukacji na Obszarach Wiejskich na lata 2008–2013, którego głównym celem jest eliminowanie barier w dostępie ludności wiejskiej do pełnej oferty edukacyjnej, kulturalnej, informacyjnej i sportowej, co w przyszłości powinno zmniejszyć różnice między miastem a wsią oraz wpłynąć na ukształtowanie społeczeństwa otwartego na nieustanny rozwój i podnoszenie kwalifikacji.

W ramach poddziałania 3.4.2: Organizowanie szkół letnich – wyjazdów wakacyjnych do dużych miast, w trakcie, których uczniowie będą mogli pogłębić swoje zainteresowania na zajęciach warsztatowych, a także skorzystać z infrastruktury kulturalno-oświatowej, Ministerstwo Edukacji Narodowej organizuje wypoczynek dzieci i młodzieży, gdzie w priorytetowej grupie, która może skorzystać z bezpłatnego lub dofinansowanego z budżetu państwa wypoczynku, znajdują się: dzieci i młodzież zamieszkała na terenach wiejskich z rodzin o niskich dochodach, oraz dzieci i młodzież z mniejszymi szansami. Wiele działań koncentruje się wokół tematyki edukacyjnej: ekologii i krajoznawstwa, sportu. Formy wypoczynku o tej tematyce zakładają: propagowanie wiedzy z zakresu ochrony środowiska i zachowań chroniących otaczający nas świat (pogadanki, spotkania ze specjalistami, zajęcia w terenie), wykorzystywanie wiedzy i umiejętności z zakresu ekologii, konkursy tematyczne, imprezy kolonijne promujące postawy ekologiczne, humanitarne postawy wobec zwierząt, wycieczki po najbliższej okolicy uwzględniające specyficzne warunki lokalnego ekosystemu i krajobrazu. Wiele programów, zwłaszcza w wypoczynku odbywającym się w miejscowościach uzdrowiskowych, zawiera elementy promocji zdrowia, rehabili-

tacyjne, zajęcia będące częścią całorocznego programu szkoleniowego, elementy profilaktyki.

Naturalnym zjawiskiem na wsi jest włączanie się do prac polowych wszystkich członków rodzin, w tym także dzieci. Ważne jest jednak, by powierzone dzieciom obowiązki nie przekraczały ich możliwości oraz nie stanowiły zagrożenia dla zdrowia i życia. Problemami tymi zajmuje się Państwowa Inspekcja Pracy, resort rolnictwa i rozwoju wsi, a także rzecznik praw dziecka. Uprzejmie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie posiada informacji na temat pracy dzieci w okresie wakacyjnym, w tym pracy w gospodarstwach rolnych.

Nawiązując do pytania o rozwiązanie problemu rodziców, którzy pracują i nie mają z kim zostawić dzieci, zgadzam się z panem posłem Woźniakiem, że rzeczywiście jest to problem. W tym miejscu pragnę przywołać pomysły na rozwiązania pozalegisłacyjne, które, moim zdaniem, mogą być najbardziej skuteczne i które już są wdrażane w wielu gminach.

Uważam, że pogłębienie współpracy samorządów z lokalnymi organizacjami pozarządowymi może przynieść oczekiwane efekty. Oferta organizacji pozarządowych jest bardzo szeroka, również ta dotycząca aktywności wolnego czasu. Programy współpracy samorządów z organizacjami mogą regulować zasady współdziałania, przyczyniając się tym samym do lepszego dostosowania lokalnej oferty wypoczynkowo-edukacyjnej do potrzeb oraz zasobów. Warto, by zasady takiej współpracy konsultować ze szkołami, radą rodziców czy samorządem uczniowskim. Grupy z otoczenia szkoły (dyrektor, grona pedagogiczne, rady rodziców i samorządy uczniowskie) z pewnością podzielają opinię, że aktywne formy spędzania wolnego czasu podczas wakacji, kiedy rodzice pracują, powinny być bardziej dostępne, a opieka nad dziećmi szczególnie dobrze zorganizowana. Warto więc zachęcać wszystkie te grupy do współpracy i zaplanowania wspólnych działań również podczas wakacji. Takie wspólne działania mogą odbywać się w sposób niesformalizowany, np. na zasadzie opieki nad dziećmi w ramach współpracy międzysąsiedzkiej, udostępniania szkolnej infrastruktury w okresie wakacji, korzystania z zainteresowań i talentów swoich dzieci, które z pewnością, z małą pomocą dorosłych, chętnie przygotowują koncert, zawody sportowe czy ciekawe widowisko teatralne dla swoich rodziców i społeczności lokalnej.

Pragnę szczególnie zaangażować się w promowanie dobrej współpracy szkół i samorządów z organizacjami pozarządowymi w kolejnym roku szkolnym. Wierzę, że oprócz wzbogacenia oferty edukacyjnej, również przysłuży się to do poprawy jakości wakacyjnego wypoczynku dzieci i młodzieży.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Żaczka**

**w sprawie likwidacji w szkołach
zajęć z gimnastyki korekcyjnej (24032)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację nr SPS-024-24032/11 złożoną przez pana posła Jarosława Żaczka w sprawie likwidacji w szkołach zajęć z gimnastyki korekcyjnej, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z § 2 ust. 5 pkt 4 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 12 lutego 2002 r. w sprawie ramowych planów nauczania w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 15, poz. 142, z późn. zm.) w szkołach i klasach realizujących dotychczasową podstawę programową kształcenia ogólnego (określoną w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 26 lutego 2002 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół – Dz. U. Nr 51, poz. 458, z późn. zm.), godziny do dyspozycji dyrektora szkoły mogą być przeznaczone na zorganizowanie zajęć dla grupy uczniów z uwzględnieniem ich potrzeb, w tym zajęć ruchowych o charakterze korekcyjnym. Dotychczasowa podstawa programowa kształcenia ogólnego będzie nadal obowiązywać w roku szkolnym 2011/2012 w klasach IV–VI szkoły podstawowej i w szkołach ponadgimnazjalnych.

Informuję, że trwają obecnie prace nad projektem nowego rozporządzenia w sprawie ramowych planów nauczania w szkołach publicznych w związku z tym, że od roku szkolnego 2012/2013 zacznie obowiązywać nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego w klasie IV szkoły podstawowej i w klasach I szkół ponadgimnazjalnych, a w następnych latach szkolnych w kolejnych klasach ww. szkół. Projekt wymienionego rozporządzenia jest już po uzgodnieniach międzyresortowych i konsultacjach z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi. W wyniku zgłoszonych uwag i propozycji w poprawionej wersji tego projektu zostanie jednoznacznie określona kwestia godzin do dyspozycji dyrektora szkoły.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że zmiana rozporządzenia w sprawie ramowych planów nauczania w szkołach publicznych nie spowoduje usunięcia ze szkół zajęć z gimnastyki korekcyjnej.

Uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z przepisami art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) szkoła publiczna zapewnia bezpłatne nauczanie w zakresie ramowych planów nauczania, które obejmują również zajęcia wychowania fizycznego.

Stosownie do art. 13a ust. 2 ww. ustawy szkoły, z wyłączeniem szkół dla dorosłych, są obowiązane do prowadzenia zajęć wychowania fizycznego. Obowiązkowy wymiar zajęć wychowania fizycznego dla uczniów klas IV–VI szkół podstawowych i uczniów gimnazjów wynosi 4 godziny lekcyjne, a dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych – 3 godziny lekcyjne w ciągu tygodnia.

Zgodnie z przepisami § 1 pkt 1 rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 9 sierpnia 2011 r. w sprawie dopuszczalnych form realizacji obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego (oczekuje na publikację), które wejdzie w życie z dniem 1 września 2011 r., obowiązkowe zajęcia wychowania fizycznego dla uczniów realizowane będą w formie zajęć klasowo-lekcyjnych oraz zajęć do wyboru przez uczniów. Zajęcia do wyboru przez uczniów będą mogły być realizowane m.in. jako zajęcia sprawnościowo-zdrowotne. Zgodnie z ww. rozporządzeniem dyrektor szkoły przygotowując propozycję zajęć do wyboru przez uczniów powinien uwzględnić potrzeby zdrowotne uczniów, w tym m.in. wymagania dotyczące korekty wad postawy i związane z tym zajęcia z gimnastyki korekcyjnej.

Z uwagi na to, tak jak dotychczas, decyzję o prowadzeniu zajęć uwzględniających potrzeby zdrowotne uczniów podejmował będzie dyrektor szkoły, po uzgodnieniu z organem prowadzącym i po zaopiniowaniu przez radę pedagogiczną i radę szkoły lub radę rodziców.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, że obawy pana posła dotyczące likwidacji w szkołach zajęć z gimnastyki korekcyjnej są nieuzasadnione.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację posła Mariusza Błaszczaka**

**w sprawie patronatów ministra kultury
i dziedzictwa narodowego (24040)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Mariusza Błaszczaka w sprawie objęcia patronatem ministra kultury i dziedzictwa narodowego 4. edycji Festiwalu Filmów Rosyjskich „Sputnik nad Polską” (przesłaną pismem z dnia 11 sierpnia 2011 r., nr SPS-023-24040/11), uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie przedstawionych poniżej wyjaśnień.

Tryb kwalifikacji wydarzeń do patronatu ministra zawiera obowiązujący w tym zakresie regulamin. Zgodnie z jego zapisami festiwal „Sputnik nad Polską” spełnia obowiązujące wymogi do otrzymania patronatu zarówno od strony artystycznej, jak i organizacyjnej. Jego charakter i znaczenie dla kultury jest nie do przecenienia – po latach nieobecności w polskich kinach nasza publiczność ma okazję zapoznać się z bogactwem kinematografii rosyjskiej. Zarówno 4. edycja festiwalu, jak i edycje poprzednie spotkały się wśród publiczności z żywym zainteresowaniem – w trakcie 4. edycji w ubiegłym roku w festiwalu uczestniczyło 80 tys. widzów.

Impreza ta stanowi jedno z najważniejszych wydarzeń z cyklu prezentacji rosyjskiej kultury w naszym kraju – festiwal przedstawia publiczności zarówno dzieła mistrzów kina rosyjskiego, jak i obrazy młodego pokolenia reżyserów. Festiwal był nominowany przez dziennikarzy „Gazety Wyborczej” do nagrody „Wdechy” i zwyciężył w plebiscycie „Wydarzenie roku 2009”. Program imprezy jest każdego roku imponujący – przykładowo w trakcie 4. edycji festiwalu zobaczyć można było ponad 160 filmów.

Podczas festiwalu spotykają się wybitni przedstawiciele środowisk filmowych z obu krajów oraz wielu znakomitych gości (w 2010 r. było to ponad 100 gości z Rosji), co przyczynia się do nawiązywania szerszej współpracy między instytucjami kulturalnymi, a także twórcami z Polski i Rosji.

Festiwalowe filmy poza Warszawą w formie replik oglądają widzowie wielu miast w Polsce – wspomniana przez pana posła 4. edycja festiwalu gościła w 27 miastach w całej Polsce.

Wśród podmiotów finansujących 4. edycję festiwalu znalazły się: Polski Instytut Sztuki Filmowej, Urząd m.st. Warszawy, Urząd Marszałka Województwa Mazowieckiego, FilMOTEKA Narodowa – Sieć Kin Studyjnych i Lokalnych, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Stowarzyszenie Filmowców Polskich, sponsorzy prywatni; ze strony rosyjskiej – Ministerstwo Kultury Federacji Rosji.

Podsumowując wszystkie cztery edycje festiwalu: organizatorzy zaprezentowali w ich trakcie 422 filmy, festiwal gościł w 71 miastach w Polsce, rosyjskie filmy obejrzało 196 tys. widzów.

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia dowodzą znaczenia festiwalu dla kultury i wystarczająco tłumaczą objęcie tej imprezy patronatem ministra. Nadmieniam, iż przy analizie wniosku organizatora o udzielenie patronatu ministra brany jest pod uwagę program przedsięwzięcia i jego poziom organizacyjny i artystyczny. Nie analizuje się natomiast kontekstów politycznych, tym bardziej że takie informacje nie są wymagane w obowiązującym wzorze wniosku.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Ewy Malik**

**w sprawie żądania przez ZUS zwrotu
zaległych składek na ubezpieczenie społeczne
od osób prowadzących działalność gospodarczą,
które w przeszłości zawarły umowę
o pracę nakładczą (24041)**

W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 11 sierpnia 2011 r., znak:SPS-023-24041/11, dotyczące interpelacji poseł Ewy Malik w sprawie żądania przez ZUS zwrotu zaległych składek na ubezpieczenie społeczne od osób prowadzących działalność gospodarczą, które w przeszłości zawarły umowę o pracę nakładczą, w oparciu o stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych uprzejmie przedstawiam co następuje.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.) osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu.

Natomiast osoby wykonujące pracę nakładczą podlegają obowiązkowo tylko ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Osoby te nie podlegają ubezpieczeniu wypadkowemu.

W stanie prawnym obowiązującym do dnia 28 lutego 2009 r. osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, która jednocześnie wykonywała umowę o pracę nakładczą, mogła wybrać tytuł do ubezpieczeń społecznych – z działalności gospodarczej lub z pracy nakładczej.

Przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie określają minimalnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu wykonywania pracy nakładczej. Zgodnie z art. 18 ust. 1 ww. ustawy podstawą tą jest przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu wykonywania pracy nakładczej. Równocześnie jednak, zgodnie z § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 r. w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą (Dz. U. z 1976 r. Nr 3, poz. 19, z późn. zm.) w umowie o pracę nakładczą strony zobowiązane są określić minimalną miesięczną ilość pracy, której wykonanie należy do obowiązków wykonawcy. Minimalna ilość pracy powinna być tak ustalona, aby jej wykonanie zapewniało uzyskanie co najmniej 50% najniższego wynagrodzenia. Jeżeli praca nakładczą stanowi dla wykonawcy wyłączone lub główne źródło utrzymania, ilość pracy powinna być tak ustalona, aby jej wykonanie zapewniało uzyskanie wynagrodzenia nie mniejszego od najniższego wynagrodzenia. W orzecznictwie przyjmuje się, iż określenie powyższych warunków stanowi istotny przedmiotowo element umowy o pracę nakładczą, co tym samym pozwala na odróżnienie jej np. od umowy o dzieło czy

też od umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia (np. wyroku Sąd Najwyższy z 9 stycznia 2008 r., sygn. akt III UK 74/07).

Możliwość swobodnego wyboru tytułu ubezpieczenia społecznego: działalność gospodarcza lub praca nakładczą była źródłem nadużyć prawa. Pierwsze sygnały o nadużyciach pojawiły się w listopadzie 2005 r.

Na szerszą skalę przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą zaczęli zawierać umowy o pracę nakładczą, wykonywaną ze znikomym, szcztątkowym wynagrodzeniem. Pojawiły się również firmy oferujące przedsiębiorcom umowy na masową skalę (zawierane nawet z tysiącem osób przez jedną firmę), chociaż przedtem żadnych osób firmy te nie zatrudniały. Przedsiębiorcy po zawarciu takich umów zgłaszali do ZUS zmianę tytułu ubezpieczeń – z działalności gospodarczej na pracę nakładczą. Za podstawę wymiaru składek z takiej umowy zgłaszane były często zarobki rzędu 20–40 zł miesięcznie, skutkujące wysokością kwot miesięcznych składek 6–12 zł. Niejednokrotnie wykazywane miesięczne zarobki z pracy nakładczej wynosiły kilka złotych, od których składki wynosiły 1–2 zł, a nawet mniej. Takie sytuacje wskazywały na proceder świadomego unikania płacenia składek z tytułu faktycznie nadal prowadzonej działalności gospodarczej.

Nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż w 2006 r. rzecznik prasowy ZUS przestrzegał przed konsekwencjami zawierania fikcyjnych umów o pracę nakładczą zarówno poprzez publikacje internetowe, jak i w prasie.

Należy również podkreślić, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma prawo i obowiązek ustalać obowiązek ubezpieczenia i kontrolować na tym tle płatników składek i weryfikować zgodność z prawem zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych. Dlatego też w oparciu o materiał dowodowy w omawianych sprawach ZUS orzekał o niepodleganiu ubezpieczeniom z uwagi na pozorność umowy o pracę nakładczą lub jej zawarcie w celu obejścia przepisów. Zgodnie bowiem z przepisami Kodeksu cywilnego nieważna jest umowa mająca na celu obejście ustawy (art. 58 § 1) albo zawarta dla pozorów (art. 83 § 1).

Od powyższych orzeczeń, wydawanych w formie decyzji, płatnik lub osoba zainteresowana mogły odwołać się do sądu. Część płatników lub osób wyłączonych z ubezpieczeń z tytułu wykonywania umowy o pracę nakładczą odwołanie takie złożyła.

Według informacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – w okresie od stycznia 2010 r. do marca 2011 r. ZUS wydał 6390 decyzji stwierdzających niepodleganie ubezpieczeniom społecznym osób zgłoszonych do ubezpieczeń z tytułu pracy nakładczej, od których wniesiono 3149 odwołań. Z 997 zapadłych w tym okresie rozstrzygnięć sądowych w 99% potwierdziły prawidłowość tych decyzji. Szereg takich spraw było też, w wyniku wniesionych kasacji, przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego. Na tle rozpatrywanych spraw Sąd Najwyższy, oddalając kasację zainteresowanych, szerzej scharakteryzował omawiany proceder.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 9 stycznia 2008 r. akt III UK 74/07 Sąd Najwyższy stwierdził, że „(...) dążenie do uzyskania pełnej ochrony prawa ubezpieczeń społecznych od przychodu z pracy nakładczej uzyskiwanego w kwotach nieprzekraczających 40 zł miesięcznie, przy opłacaniu przez płatnika i ubezpieczonego składek na te ubezpieczenia w kwotach po kilka złotych miesięcznie, narusza wszelkie nazwane normatywne i nienazwane zasady współżycia społecznego, w tym: zasadę równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, zasadę solidaryzmu ubezpieczeń społecznych, zasadę ochrony interesów i niepokrzywdzenia innych ubezpieczonych, zasadę nieuprawnionego nieuszczerplania środków funduszu ubezpieczeń społecznych oraz wszelkie elementarne zasady uczciwego obrotu prawnego zmierzające do objęcia nieuprawnionym tytułem ubezpieczenia społecznego wykonawcy pozornej umowy o pracę nakładczą. (...) W tej sytuacji powinno być oczywiste, że pozorne czynności prawne lub zachowania naruszające zasady współżycia społecznego nie korzystają z ochrony Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 17 kwietnia 2009 r. I UK 318/08 Sąd Najwyższy podzielił konkluzję sądu drugiej instancji, że „zawarcie formalnych umów o pracę nakładczą nie miało na celu rzeczywistej realizacji wynikających z nich zobowiązań, ale było nakierowane wyłącznie na skorzystanie z możliwości wyboru tytułu ubezpieczenia społecznego. Strony tych umów nie miały zamiaru ich wykonywać zgodnie z treścią, a jedynie zmierzały do stworzenia pozorów takiej ich realizacji dla wywołania mylnego przekonania osób trzecich, w tym organu rentowego, jakoby zawarły i realizowały ważną umowę o pracę nakładczą”.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 17 kwietnia 2009 r., I UK 314/08, Sąd Najwyższy, podsumowując rozpoznawanie skarg kasacyjnych w podobnych sprawach (stanach faktycznych i prawnych), stwierdził, że przykłady orzecznictwa na tle podobnych spraw wskazują na realizację określonej metody (schematu) przez ubezpieczonych, polegającej na instrumentalnym wykorzystywaniu umowy o pracę nakładczą w celu uniknięcia wyższej składki od rzeczywistej podstawy ubezpieczenia wynikającej z prowadzonej działalności gospodarczej.

Zawarcie umowy o pracę nakładczą w celu niepłacenia wyższych składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej stanowi obejście prawa (art. 58 § 1 K.c.).

Stwierdzenie nieważności zawieranych przez przedsiębiorców umów o pracę nakładczą oznacza, że są oni zobowiązani do zapłaty składek z tytułu działalności gospodarczej za cały sporny okres.

Rysuje się tutaj uwaga, że okres ubezpieczenia ze szcztątkową kilkuzłotową składką wpływałby znacząco na zaniżenie świadczeń, zwłaszcza emerytalnych, obliczanych przecież od sumy zgromadzonych składek.

W odniesieniu do zjawiska zawierania pozornych umów o pracę nakładczą w okresie do lutego 2009 r. ZUS przedstawił przykładowe zeznania wykonawców

uzyskane w toku prowadzonych przez oddziały postępowania:

— „(...) Od 01.01.2006 r. do 31.12.2006 r. miałam zawartą umowę o pracę nakładczą (...). Zeznaję, że tej pracy nakładczej nie wykonywałam. Z tytułu tej umowy nigdy żadnej zapłaty nie otrzymałam (...). Następnie zawarłam umowę o pracę nakładczą na okres od 21.03.2006 r. do 28.02.2007 r. i od 01.03.2007 r. do 29.02.2008 r. (...), że ww. umowy o pracę nakładczą nigdy nie wykonywałam. Umowy o pracę nakładczą zostały zawarte w celu uniknięcia pełnego ubezpieczenia społecznego z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej (...). O możliwości zawarcia umów o pracę nakładczą otrzymałam od znajomej, która podała mi numer telefonu osoby, która przedstawiła mi warunki zawarcia takiej umowy o pracę nakładczą. Po zastanowieniu miałam jej dać odpowiedź, czy zgadzam się na te warunki, tj. podpiszę umowę o pracę nakładczą, i ustnie przez tę kobietę miałam zapowiedziane, ile pieniędzy będę musiała płacić (...) za jej pośrednictwo (...)”

— „(...) Umowę o pracę nakładczą zawarłam z panem (...) u mnie w domu (...). Ktoś ze znajomych powiedział mi, że mogę płacić mniej z tytułu działalności gospodarczej, jeżeli zawrę taką umowę (...). Od Pana (...) nie otrzymywałam żadnych pieniędzy za wykonywanie umowy o pracę nakładczą (...). Nie pamiętam dokładnie ile, ale płaciłam (...) ok. 200 zł co miesiąc w zamian za to, że on zgłosił mnie do ubezpieczeń z tytułu umowy o pracę nakładczą”.

Dodatkowo Zakład Ubezpieczeń Społecznych zauważył, iż po nowelizacji przepisów ustawy wprowadzonej od 1 marca 2009 r., dotyczącej zasad rozstrzygnięcia zbiegu wykonywania pracy na podstawie umowy o pracę nakładczą i prowadzenia pozarolniczej działalności, liczba osób zgłoszonych jako wykonawcy gwałtownie spadła: z 26,5 tys. w grudniu 2008 r. do 2,8 tys. w grudniu 2009 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zwróciłam się do prezesa ZUS o spowodowanie, aby Zakład Ubezpieczeń Społecznych bardzo wnikliwie badał sytuację przedsiębiorców, którzy zostali zobowiązani do spłaty zaległych składek. Wskazałam przy tym, iż istotne jest, aby udzielane przedsiębiorcom ulgi w postaci rozłożenia należności na raty czy też umorzenia na podstawie rozporządzenia ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej w sprawie szczegółowych zasad umarzania należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne uwzględniały ich indywidualną sytuację. Podkreśliłam przy tym, by Zakład Ubezpieczeń Społecznych miał na względzie, by dochodzenie należności składowych nie doprowadzało do likwidacji prowadzonej przez zobowiązanego działalności gospodarczej.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka

w sprawie wyników egzaminów maturalnych (24051)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Mieczysława Marcina Łuczaka (SPS-023-24051/11) w sprawie wyników egzaminów maturalnych, uprzejmie wyjaśniam.

W bieżącym roku szkolnym egzaminu maturalnego nie zdało ok. 7% zdających i jest to odsetek porównywalny z rokiem ubiegłym. 17,5% absolwentów, którzy przystąpili do egzaminu maturalnego w maju br., nie zdało egzaminu tylko z jednego przedmiotu i ma prawo przystąpić do egzaminu poprawkowego w sierpniu br.

Egzamin maturalny z matematyki zdawanej jako przedmiot obowiązkowy odbył się po raz drugi. Egzamin ten zdało 79% zdających, tj. o ok. 8% mniej niż w 2010 r. Należy zauważyć, że ubiegłoroczny test z matematyki był oceniany, także jeszcze niedawno – w jednym z ogólnopolskich dzienników – jako skandalicznie prosty. Powszechnie domagano się stopniowego zwiększania wymagań. Wysokie wyniki w ubiegłym roku w połączeniu z komentarzami, że z większością zadań mogli poradzić sobie gimnazjaliści, mogły spowodować brak wystarczającej motywacji do pracy i niewystarczającą koncentrację części tegorocznych maturzystów. Tegoroczny arkusz egzaminacyjny miał strukturę podobną do innych, opublikowanych już arkuszy. 80% umiejętności, które sprawdzały zadania z matematyki, stanowiły takie same umiejętności jak sprawdzane w ubiegłym roku i podczas egzaminu próbnego. Analiza prac absolwentów, którzy nie zdali egzaminu z matematyki, pozwalała na wniosek, że ogromna część zdających nie rozwiązała większości zadań otwartych. Jest to sygnał, że należy tego typu zadania rozwiązywać w szkołach i w większym stopniu uzależniać szkolne oceny z przedmiotu od umiejętności rozwiązywania tego typu zadań.

System egzaminów zewnętrznych istnieje w Polsce od 2002 r., a w 2005 r. przeprowadzony został pierwszy egzamin maturalny w nowej, zreformowanej formule. Egzamin maturalny w nowej formule pełni dwie zasadnicze funkcje:

1) diagnostyczną – potwierdza wykształcenie średnie (jest formą oceny poziomu wykształcenia ogólnego dla absolwentów szkół ponadgimnazjalnych: liceów ogólnokształcących, uzupełniających liceów ogólnokształcących, liceów profilowanych, techników i techników uzupełniających);

2) selekcyjną – otwiera dostęp do kształcenia w szkołach wyższych (wyniki egzaminu maturalnego

stanowią podstawę przyjęcia na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie).

Egzaminy zewnętrzne mogą mieć pozytywny wpływ na to, co dzieje się w szkole w zakresie nauczania i oceniania. Każdego roku nauczyciele pozyskują informację zarówno o mocnych, jak i słabych aspektach wyników, z którymi ich uczniowie opuścili szkołę, i informacja ta może zostać wykorzystana do doskonalenia procesu nauczania/uczenia się w każdej szkole. Centralna Komisja Egzaminacyjna (CKE) i okręgowe komisje egzaminacyjne (o.k.e.) publikują każdego roku szczegółowe sprawozdania o wynikach egzaminów. Sprawozdania zawierają nie tylko dane ilościowe (wyniki), ale także analizy jakościowe arkuszy egzaminacyjnych i poszczególnych zadań. Analizy umożliwiają uchwycenie umiejętności dobrze opanowanych i tych obszarów wiedzy i umiejętności, które zaliczyć można do słabych stron uczniów. Komisje okręgowe publikują też opracowania monograficzne, analizy przedmiotowe i artykuły dotyczące analizy wyników i pracy z uczniami. Wszystkie wskazane powyżej materiały są do dyspozycji i wykorzystania przez nauczycieli w szkole. Organizowanych jest również wiele konferencji i spotkań z dyrektorami szkół, wizytatorami, doradcami, nauczycielami dotyczących wyników egzaminów.

W odniesieniu do pytania pana posła dotyczącego zamiarów dokonania zmian w sposobie przeprowadzania egzaminu maturalnego uprzejmie informuję, że w związku z wprowadzeniem rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17) przewiduje się zmianę zasad przeprowadzania egzaminu maturalnego, dostosowanych do nowej podstawy programowej. Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego określa cele i treści nauczania, umiejętności uczniów oraz zadania wychowawcze szkoły w postaci wymagań, które powinien spełniać uczeń kończący dany etap edukacyjny. Zastępuje tym samym standardy wymagań egzaminacyjnych, które dotychczas były określone w drodze odrębnego rozporządzenia ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania. Zmiana podstawy programowej powoduje konieczność opracowania nowych zasad przeprowadzania sprawdzianu w VI klasie szkoły podstawowej, egzaminu gimnazjalnego oraz egzaminu maturalnego. Z uwagi na stopniowe wdrażanie nowej podstawy programowej kształcenia ogólnego (od roku szkolnego 2009/2010 w klasie I szkoły podstawowej oraz w klasie I gimnazjum, a od roku szkolnego 2012/2013 zacznie ona obowiązywać także w klasie I szkoły ponadgimnazjalnej) pierwsza została zmieniona formuła egzaminu gimnazjalnego (rozporządzenie z dnia 20 sierpnia 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych – Dz. U. Nr 156, poz. 1046), do którego

jako pierwsi przystąpią uczniowie gimnazjum w roku szkolnym 2011/2012. Natomiast sprawdzian i egzamin maturalny w nowej formule zostaną po raz pierwszy przeprowadzone w roku szkolnym 2014/2015. Projektuje się, że w 2015 r. absolwenci szkół ponadgimnazjalnych będą przystępowali do egzaminu maturalnego z przedmiotów obowiązkowych tylko na poziomie podstawowym, a z przedmiotów dodatkowych tylko na poziomie rozszerzonym. Prace nad przygotowaniem zmiany zasad przeprowadzenia egzaminu maturalnego rozpoczną się na początku 2012 r.

Zasady przeprowadzania egzaminu maturalnego reguluje rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562, z późn. zm.). W myśl § 98 ust. 5 przywołanego rozporządzenia wynik egzaminu ustalony przez komisję okręgową jest ostateczny.

Uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 9 ust. 2a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) od wyników sprawdzianu i egzaminów nie służy skarga do sądu administracyjnego.

Uprzejmie pragnę także poinformować pana posła, że na podstawie przepisów przywołanego rozporządzenia została opracowana procedura oceniania prac sprawdzianu, egzaminu gimnazjalnego i egzaminu maturalnego w zespołach egzaminatorów powołanych przez o.k.e. CKE i o.k.e. w celu zapewnienia obiektywizmu i rzetelności sprawdzania i oceniania arkuszy egzaminacyjnych powołują spośród egzaminatorów grupę tzw. weryfikatorów. Ich główne zadanie polega na sprawdzeniu poprawności stosowania kryteriów oceniania ustalonych przez CKE. Egzaminatorzy weryfikatorzy dokonują weryfikacji poprawności stosowania klucza punktowania odpowiedzi oraz przeniesienia punktacji egzaminatorów na kartę odpowiedzi w losowo wybranych pracach. Zadania te wykonują egzaminatorzy o dużym doświadczeniu, dobrych ocenach swojej pracy w poprzednich sesjach egzaminacyjnych, specjalnie przygotowani do wykonywania tego zadania poprzez udział w cyklicznych szkoleniach. Ponadto każdy zdający egzamin maturalny ma także prawo zapoznać się dokładnie z pracą egzaminacyjną oraz sprawdzić liczbę punktów.

W kwestii części ustnej egzaminu maturalnego uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z przywołanym powyżej rozporządzeniem za organizację i przebieg egzaminu maturalnego w danej szkole odpowiada przewodniczący zespołu egzaminacyjnego, którym jest dyrektor szkoły. Przewodniczący zespołu egzaminacyjnego w danej szkole powołuje przedmiotowe zespoły egzaminacyjne (tzw. zespoły przedmiotowe), które przeprowadzają i oceniają część ustną egzaminu maturalnego z poszczególnych przedmiotów. Zespoły przedmiotowe powołuje się spośród członków zespołu egzaminacyjnego. W skład zespołu przedmiotowego

wchodzi nauczyciel danego przedmiotu wpisany do ewidencji egzaminatorów jako przewodniczący oraz drugi nauczyciel danego przedmiotu – jako członek. Zasadą jest, że spośród osób wchodzących w skład zespołu przedmiotowego co najmniej jedna osoba jest zatrudniona w innej szkole lub w placówce. Natomiast w skład zespołu przedmiotowego nie może wchodzić nauczyciel, który w ostatnim roku nauki prowadził zajęcia z danego przedmiotu ze zdającymi. Wyniki części ustnej egzaminu maturalnego z poszczególnych przedmiotów ustalają zespoły przedmiotowe. Wynik części ustnej egzaminu maturalnego ustalony przez zespół przedmiotowy jest ostateczny.

Uprzejmie informuję pana posła, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie posiada informacji dotyczących, jaka liczba przyjętych studentów rezygnuje z nauki po pierwszym roku studiów z powodu niewystarczającej wiedzy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie internetowych kursów
wychowawców kolonijnych (24054)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy z dnia 11 sierpnia 2011 r., nr SPS-023-24054/11, dotyczącą internetowych kursów wychowawców wycieczek, poniżej przekazuję odpowiedzi na zawarte w niej pytania.

Kursy wychowawców wycieczek organizowane są w oparciu o ustawę o systemie oświaty oraz rozporządzenie w sprawie warunków, jakie muszą spełniać organizatorzy wycieczek dla dzieci i młodzieży szkolnej, a także zasad jego organizowania i nadzorowania. Zgodnie z §14 tego rozporządzenia wydanie zgody na prowadzenie przez osoby prawne i fizyczne oraz sprawowanie nadzoru nad kursami dla kandydatów na wychowawców wycieczek leży w zadaniach kuratorów oświaty.

W przypadku kursu w systemie e-learningowym, jak również w formie stacjonarnej zgodę na jego prowadzenie wydaje kurator oświaty właściwy ze względu na miejsce zarejestrowania działalności organizatora takiego szkolenia. Zgoda na przeprowadzanie kursu wydawana jest na podstawie wewnętrznych procedur kuratorium oświaty. Do obowiązku właściwego kuratora oświaty należy również nadzór merytoryczny nad takim kursem.

Rozporządzenie nie określa formy tych kursów, a zarazem nie zawiera żadnych wyłączeń przedmiotowych, które zakazywałyby prowadzenia kursów w formie e-learningowej. Kurs – zgodnie z przepisami rozporządzenia – musi się składać z wykładów i ćwiczeń. Nie ma przepisów, na podstawie których można zabronić organizacji kursów w formie on-line. E-learning to coraz bardziej popularna forma uczenia się. Należy jednak mieć na uwadze fakt, że kurator wydający zgodę na prowadzenie kursu jest zobowiązany zapewnić odpowiedni nadzór nad takim kursem.

Reasumując, można stwierdzić, że niezależnie od tego, jaką metodą przeprowadzane są kursy wychowawców kolonijnych, to organizowane są w oparciu o tę samą podstawę prawną, za zgodą właściwego kuratora oświaty. Ministerstwo Edukacji Narodowej nie rozstrzyga o jakości nadzoru nad kursami on-line, jako że ustawa o systemie oświaty pozostawia tę kompetencję kuratorom oświaty. Ewentualne wątpliwości winny być rozstrzygane pomiędzy poszczególnymi kuratorami.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Rydzonia**

**w sprawie funkcjonowania elektronicznego
systemu poboru opłat (24057)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Rydzonia, przesłaną przy piśmie z dnia 11 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24057/11, dotyczącą elektronicznego systemu poboru opłat, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), korzystający z dróg publicznych są obowiązani od dnia 1 lipca br. do ponoszenia opłat za przejazdy po drogach krajowych (tzw. opłata elektroniczna) pojazdów samochodowych, w rozumieniu art. 2 pkt 33 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), za które uważa się także zespół pojazdów składający się z pojazdu samochodowego oraz przyczepy lub naczepy o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t, w tym autobusów niezależnie od ich dopuszczalnej masy całkowitej. Wszystkie pojazdy spełniające ww. prze-

słanki będą więc objęte opłatą elektroniczną bez względu na rodzaj wykonywanej działalności i przeznaczenie pojazdu.

Katalog pojazdów zwolnionych z opłaty elektronicznej zawiera natomiast art. 13 ust. 3a ustawy o drogach publicznych i są to pojazdy:

a) Policji, Inspekcji Transportu Drogowego, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Służby Celnej, służb ratowniczych,

b) zarządów dróg,

c) Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, a także sił zbrojnych państw obcych, jeżeli umowa międzynarodowa, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, tak stanowi.

Ustawa nie upoważnia przy tym ministra infrastruktury do wyrażenia zgody na zwolnienie z opłaty pojazdów innych niż określone w art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy o drogach publicznych.

Zamknięty i wąski katalog pojazdów zwolnionych z opłaty elektronicznej wiąże się z przyjętą w art. 13ha ust. 5 ustawy o drogach publicznych zasadą, zgodnie z którą podstawą do określenia stosowanych stawek opłaty elektronicznej jest wyliczenie stawki maksymalnej z uwzględnieniem kalkulacji wszelkich kosztów związanych z budową, przebudową, utrzymaniem i ochroną dróg krajowych oraz zarządzaniem drogami krajowymi, na których opłata jest pobierana, w tym kosztów związanych z poborem opłaty elektronicznej oraz kosztów finansowych. Zasada ta jest bezpośrednim wdrożeniem przepisów dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe, która nakłada na wszystkie kraje członkowskie obowiązek zastosowania określonej metodologii kalkulacji kosztów. Przyjęte rozwiązania odnośnie do pojazdów objętych opłatą elektroniczną są uzasadnione zużyciem infrastruktury drogowej, powodowanym przez pojazdy i zespoły pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t oraz autobusy.

Pragnę podkreślić, że postulat zwolnienia z opłaty elektronicznej pojazdów przewożących osoby niepełnosprawne nie był podnoszony w trakcie prac nad ustawą z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391) wprowadzającą elektroniczny system poboru opłat. Należy również wskazać, że przepisy ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.) nie przewidywały zwolnienia z opłaty winietowej pojazdów przewożących osoby niepełnosprawne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie projektu rozporządzenia
ministra edukacji narodowej dotyczącego
egzaminów na tytuły czeladnicze i mistrzowskie
w zawodzie oraz egzaminu sprawdzającego
przeprowadzanych przez komisje
egzaminacyjne izb rzemieślniczych (24066)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł na Sejm RP Bożeny Kotkowskiej (SPS-023-24066/11) w sprawie projektu rozporządzenia ministra edukacji narodowej dotyczącego egzaminów na tytuły czeladnicze i mistrzowskie w zawodzie oraz egzaminu sprawdzającego przeprowadzanych przez komisje egzaminacyjne izb rzemieślniczych, uprzejmie wyjaśniam.

Ad 1. 30 maja 2003 r. w Warszawie zostało zawarte porozumienie pomiędzy ministrem edukacji narodowej i sportu i Związkiem Rzemiosła Polskiego o współpracy na rzecz poprawy stanu i jakości kształcenia zawodowego, w szczególności w zakresie organizacji praktycznej nauki zawodu z udziałem pracodawców rzemieślników. Realizacja zapisów porozumienia jest monitorowana przez Departament Kształcenia Zawodowego i Ustawicznego w Ministerstwie Edukacji Narodowej. Na bieżąco analizowane są uwagi, wnioski i postulaty odpowiednio Związku Rzemiosła Polskiego, izb rzemieślniczych i cechów w sprawach kształcenia praktycznego.

W ścisłej współpracy ze Związkiem Rzemiosła Polskiego od ponad roku trwają prace nad przygotowaniem nowelizacji rozporządzenia ministra edukacji narodowej w sprawie egzaminów na tytuły czeladnika i mistrza w zawodzie, przeprowadzanych przez komisje egzaminacyjne izb rzemieślniczych.

9 marca 2010 r. w gmachu Ministerstwa Edukacji Narodowej odbyło się spotkanie ministra edukacji narodowej Katarzyny Hall z prezesem Związku Rzemiosła Polskiego. W spotkaniu wzięł udział również podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniew Włodkowski. Ponadto w spotkaniu uczestniczyli przedstawiciele Departamentu Kształcenia Zawodowego i Ustawicznego w Ministerstwie Edukacji Narodowej oraz Zespołu Oświaty Zawodowej i Problematyki Społecznej w Związku Rzemiosła Polskiego. Przedmiotem spotkania był przygotowywany przez ministerstwo edukacji narodowej projekt modernizacji systemu kształcenia zawodowego.

Podczas kilkugodzinnej dyskusji ustalono, co następuje:

1. Nauka zawodu młodocianych pracowników nadal będzie się odbywać na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, czas przegna-

czony na realizację praktycznej nauki zawodu u pracodawcy pozostanie bez zmian.

2. Egzamin organizowane przez izby rzemieślnicze w zawodach szkolnych odbywać się będą na podstawie wymagań egzaminacyjnych opracowanych w oparciu o podstawę programową kształcenia w tych zawodach.

3. Szczegółowe rozwiązania dotyczące systemu egzaminów zawodowych, jak również bank zadań egzaminacyjnych zostaną przygotowane w ścisłej współpracy ze Związkiem Rzemiosła Polskiego oraz innymi organizacjami pracodawców w ramach projektu systemowego realizowanego w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”.

4. W przypadku młodocianych pracowników dokumentem potwierdzającym kwalifikacje zawodowe pozostanie świadectwo czeladnicze.

Obie strony zadeklarowały wolę prowadzenia dalszych rozmów mających na celu wypracowanie takiego modelu kształcenia zawodowego, który uwzględniłby zarówno potrzeby rynku pracy, jak i aspiracje edukacyjne młodzieży.

W lipcu 2010 r. odbyły się dwa spotkania robocze w siedzibie Związku Rzemiosła Polskiego przy ul. Miodowej 14, z udziałem dyrektora Zespołu Oświaty Zawodowej i Problematyki Społecznej, dyrektora Departamentu Kształcenia Zawodowego i Ustawicznego w Ministerstwie Edukacji Narodowej, przedstawicieli Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji, przedstawicieli Departamentu Kształcenia Zawodowego i Ustawicznego oraz reprezentanta Zespołu Oświaty Zawodowej i Problematyki Społecznej Związku Rzemiosła Polskiego. Podczas tych spotkań omówione zostały kierunki zmian w obszarze egzaminów zawodowych, w tym kierunki zmian w egzaminach czeladniczych, których celem jest m.in. umożliwienie uzyskania świadectw czeladniczych osobom dorosłym, zdającym obecnie egzamin przed komisjami powołanymi przez kuratora oświaty.

Od grudnia 2010 r. systematycznie odbywają się spotkania robocze przedstawicieli Zespołu Oświaty Zawodowej i Problematyki Społecznej Związku Rzemiosła Polskiego oraz Departamentu Kształcenia Zawodowego i Ustawicznego w Ministerstwie Edukacji Narodowej w celu wypracowania projektu rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej w sprawie egzaminów na tytuły czeladnika i mistrza w zawodzie oraz egzaminu sprawdzającego, przeprowadzanych przez komisje egzaminacyjne izb rzemieślniczych.

Ad 2. Ujednolicenie egzaminów zawodowych dla zawodów ujętych w klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego przeprowadzanych przez okręgowe komisje egzaminacyjne oraz przez izby rzemieślnicze będzie polegało na przeprowadzaniu tych egzaminów na podstawie wymagań egzaminacyjnych opracowanych w oparciu o podstawę programową kształcenia w tych zawodach, przygotowanych przez Centralną Komisję Egzaminacyjną, oraz egzaminatorów wpisanych na listę egzaminatorów w okręgowych komi-

sjach egzaminacyjnych. Każda izba rzemieślnicza prześle listę egzaminatorów do odpowiednich komisji okręgowych. Ponadto izby rzemieślnicze będą mogły przeprowadzać egzamin na tytuły czeladnicze i mistrzowskie dla osób, które obecnie przystępują do egzaminów na tytuły zawodowe przed komisjami powoływanymi przez kuratorów oświaty. Szczegółowe rozwiązania dotyczące egzaminów zawodowych, jak również bank zadań egzaminacyjnych będą przygotowywane we współpracy ze Związkiem Rzemiosła Polskiego oraz innymi organizacjami pracodawców.

Ad 3. Ministerstwo Edukacji Narodowej wysoko ocenia egzamin przeprowadzane przez izby rzemieślnicze, dlatego też zgodnie z intencją ZRP i MEN izby rzemieślnicze nadal będą prowadziły egzamin czeladnicze dla uczniów zasadniczych szkół zawodowych, którzy zajęcia praktyczne mają zorganizowane na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego.

Egzamin sprawdzający nie był dotychczas przeprowadzany przez izby rzemieślnicze i dopiero przygotowywana nowelizacja rozporządzenia umożliwi jego przeprowadzenie. Wprowadzenie do projektu rozporządzenia regulacji dotyczącej egzaminu sprawdzającego stanowi akt wykonawczy w odniesieniu do zmiany w ustawie o rzemiośle wprowadzonej ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U z 2009 r. Nr 6, poz. 33).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że obecnie trwają uzgodnienia pomiędzy Departamentem Kształcenia Zawodowego w Ministerstwie Edukacji Narodowej a Zespołem Oświaty Zawodowej i Problematyki Społecznej w Związku Rzemiosła Polskiego nad zapisami projektu rozporządzenia ministra edukacji narodowej w sprawie egzaminów na tytuły czeladnika i mistrza w zawodzie oraz egzaminu sprawdzającego, przeprowadzanych przez komisje egzaminacyjne izb rzemieślniczych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Budnika**

**w sprawie jednoznacznej wykładni przepisów
ustawy Prawo spółdzielcze oraz ustawy
o spółdzielniach mieszkaniowych
w części dotyczącej składania przez członków
spółdzielni na walnych zgromadzeniach
projektów uchwał i poprawek (24067)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Jerzego Budnika, nr SPS-023-24067/11, w sprawie jednoznacznej wykładni przepisów ustawy Prawo spółdzielcze oraz ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w części dotyczącej składania przez członków spółdzielni na walnych zgromadzeniach projektów uchwał i poprawek, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Uprawnienia członków oraz tryb postępowania w sprawie, o której mowa w interpelacji, regulowane są przepisami ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116, z późn. zm.), ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, z późn. zm.) oraz postanowieniami statutu danej spółdzielni.

Na podstawie art. 83 ust. 10–13 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych członkowie, a także zarząd oraz rada nadzorcza spółdzielni mają prawo zgłaszać projekty uchwał i żądania zamieszczenia oznaczonych spraw w porządku obrad walnego zgromadzenia lub jego wszystkich części w terminie do 15 dni przed dniem posiedzenia walnego zgromadzenia lub jego pierwszej części. Projekt uchwały zgłaszanej przez członków musi być poparty co najmniej przez 10 członków. Oznacza to, że później zgłoszone projekty uchwał i żądania, o których mowa wyżej, są zgłoszone bezskutecznie, tzn. nie mogą być przedmiotem obradowania i głosowania. Projekty uchwał, w tym uchwał przygotowanych w wyniku tych żądań, powinny być wykładane co najmniej na 14 dni przed terminem walnego zgromadzenia lub jego pierwszej części. Każdy członek ma również prawo zgłaszania poprawek do wyłożonych projektów uchwał, jednakże nie później niż na 3 dni przed posiedzeniem walnego zgromadzenia. Zarząd jest obowiązany do przygotowania pod względem formalnym i przedłożenia pod głosowanie na walnym zgromadzeniu projektów uchwał i poprawek zgłoszonych przez członków we wskazanych wyżej terminach.

Należy przy tym zaznaczyć, że stosownie do art. 5 § 1 pkt 6 Prawa spółdzielczego statut spółdzielni powinien określać zasady zwoływania walnego zgromadzenia (jego części), obradowania na nim (na nich) i podejmowania uchwał, w tym ustalania, czy uchwała została podjęta. Zasady te zależą więc wyłącznie

od woli członków danej spółdzielni wyrażonej w podjętej przez nich uchwale walnego zgromadzenia określającej treść statutu.

Wyrażam pogląd, że brak szczególnych regulacji ustawowych określających skutki niewykonania przez zarząd obowiązku przygotowania pod względem formalnym i przedłożenia pod głosowanie na walnym zgromadzeniu projektów uchwał i poprawek zgłoszonych przez członków nie wyłącza odpowiedzialności organów statutowych spółdzielni na zasadach ogólnych określonych w Prawie spółdzielczym.

W przedmiotowej sprawie, tak jak w każdym innym wypadku działań organów spółdzielni niezgodnych z przepisami lub postanowieniami statutu, członek może dochodzić swych praw nie tylko na drodze postępowania wewnątrzspółdzielczego przed organem określonym w statucie spółdzielni, ale również na drodze postępowania przed sądami powszechnymi – stosownie do art. 32 Prawa spółdzielczego.

Tryb i terminy postępowania wewnątrzspółdzielczego, a w szczególności terminy wnoszenia i rozpatrzenia odwołania określa statut każdej spółdzielni. Postanowienia statutu o postępowaniu wewnątrzspółdzielczym nie mogą jednak ograniczać dochodzenia przez członków ich praw na drodze sądowej. W wypadku zaskarżenia przez członka uchwały w postępowaniu wewnątrzspółdzielczym i sądowym postępowanie wewnątrzspółdzielcze ulega umorzeniu.

Pragnę przy tym zwrócić uwagę na określony w art. 46 Prawa spółdzielczego zakres działania rady nadzorczej, zgodnie z którym rada każdej spółdzielni jest nie tylko uprawniona, ale również ustawowo zobowiązana m.in. do rozpatrywania skarg na działalność zarządu i sprawowania nadzoru i kontroli działalności spółdzielni poprzez:

a) dokonywanie okresowych ocen wykonania przez spółdzielnię jej zadań gospodarczych, ze szczególnym uwzględnieniem przestrzegania przez spółdzielnię praw jej członków oraz

b) przeprowadzanie kontroli nad sposobem załatwiania przez zarząd wniosków organów spółdzielni i jej członków.

W celu wykonania swoich zadań rada może zaś żądać od zarządu, członków i pracowników spółdzielni wszelkich sprawozdań i wyjaśnień, przeglądać księgi i dokumenty oraz sprawdzać bezpośrednio stan majątku spółdzielni.

Przepisy Prawa spółdzielczego przewidują także możliwość wyciągnięcia konsekwencji w stosunku do zarządu czy też rady nadzorczej spółdzielni w wypadku nieprawidłowego, zdaniem członków, ich działania. Konsekwencje takie w postaci odwołania członka rady może wyciągnąć statutowy organ spółdzielni, który go wybrał (art. 45 § 5). Członków zarządu, w tym prezesa i jego zastępców, wybiera zaś i odwołuje, stosownie do postanowień statutu, rada lub walne zgromadzenie (art. 49 § 2). Przewidziana jest również odpowiedzialność karna członków organów spółdzielni w przypadkach określonych w art. 267a–267d

Prawa spółdzielczego, np. w razie działania na szkodę spółdzielni.

Skorzystanie ze wskazanych wyżej przepisów regulujących odpowiedzialność członków rady i zarządu oraz możliwość dochodzenia przez członków spółdzielni swoich praw zależy jedynie od woli członków.

Ponadto uprzejmie informuję, że z informacji wpływających do resortu nie wynika, aby zjawisko, o którym mowa w interpelacji, występowało w innych spółdzielniach. O ile jednak takie sygnały będą napływać, to wówczas celowe będzie rozważenie wprowadzenia stosownych zmian ustawowych.

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie remontu drogi krajowej nr 45
na odcinku w Raciborzu (24075)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 16 sierpnia 2011 r., sygn. akt SPS-023-24075/11, przekazujące interpelację posła Henryka Siedlaczka dotyczącą remontu drogi krajowej nr 45 w m. Racibórz uprzejmie przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W chwili obecnej realizowany jest program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program) ustanowiony uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r. Przedmiotowy program stanowi kontynuację dotychczas obowiązującego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowionego w 2007 r.

Program zakłada stworzenie sieci sprawnych połączeń autostradowych, dróg ekspresowych i dróg krajowych, jak i remont już istniejących oraz podniesienie ich standardu poprzez zmianę parametrów

technicznych. Zasadniczym celem podejmowanych działań jest stworzenie sieci drogowej o znacznie wyższych niż obecnie parametrach użytkowych, w tym powstanie zasadniczego szkieletu dróg o dużej przepustowości, stanowiących sieć połączeń pomiędzy największymi ośrodkami gospodarczymi kraju. Na skutek realizacji planu inwestycyjnego oraz działań prewencyjnych w znacznym stopniu wzrośnie również poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Chciałbym zapewnić, że kwestie związane z poprawą bezpieczeństwa ruchu w Raciborzu stanowią przedmiot prac i analiz zarówno resortu infrastruktury oraz Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.

Na podstawie corocznego badania sieci drogowej w ramach oceny stanu nawierzchni Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad ustala odcinki wymagające pilnej interwencji, a następnie w ramach dostępnych środków finansowych dokonuje niezbędnych prac w celu poprawy standardu ich użytkowania oraz podniesienia poziomu bezpieczeństwa.

W oparciu o kryteria uwzględniające wyniki badań stanu nawierzchni, panujący na drodze z uwzględnieniem udziału ruchu pojazdów ciężarowych, wskaźnik wypadkowości oraz ocenę efektywności ekonomicznej realizacji zadań stworzona została lista remontów i przebudów na drogach krajowych. Przedmiotowe zestawienie zawiera ponad pięćset odcinków dróg krajowych. Analiza kosztów planowanych do realizacji zadań oraz przewidywanych limitów finansowych możliwych do przeznaczenia na remonty i przebudowy dróg krajowych w skali kraju wykazała, że w perspektywie do roku 2015 możliwa będzie realizacja 93 zadań.

Zadania ujęte na przedmiotowej liście kierowane będą do realizacji w miarę uruchamiania środków finansowych z budżetu państwa. Wśród tych zadań znalazł się również remont drogi krajowej nr 45 w Raciborzu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 10480)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zasad wydawania studentom Europejskich Kart Ubezpieczenia Zdrowotnego oraz zasad podlegania ubezpieczeniu społecznemu studentów wykonujących na terenie Niemiec usługi w ramach cywilnoprawnej umowy-zlecenia zawartej z polską spółką z o.o. i skierowanych do świadczenia pracy za granicą

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani z prośbą o udzielenie informacji w sprawie zasad wystawiania przez ZUS zaświadczeń A1 potwierdzających podleganie polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych przez studentów świadczących usługi w ramach umowy-zlecenia zawartej z polską spółką, ale wykonywanych faktycznie na terenie innego państwa UE. Zasady ustalania ustawodawstwa właściwego w zakresie zabezpieczenia społecznego dla obywateli państw członkowskich przemieszczających się w obrębie Unii Europejskiej regulują obecnie postanowienia rozporządzenia Rady i Parlamentu Europejskiego (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenia Rady i Parlamentu Europejskiego nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Postanowienia dotyczące delegowania pracowników zawarte zostały w art. 12–14 rozporządzenia nr 883/2004 oraz art. 14 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 987/2009. Zgodnie z przepisami ww. rozporządzeń pracownicy migrujący podlegają w zakresie zabezpieczenia społecznego przepisom prawnym tylko jednego państwa członkowskiego, a czynnikiem decydującym o ustaleniu tzw. ustawodawstwa właściwego jest miejsce faktycznego wykonywania pracy. Osoba zainteresowana podlega zatem systemowi zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego, na terytorium którego pracuje, nawet jeżeli zamieszkuje terytorium innego państwa lub jeżeli jej pracodawca ma swoją siedzibę w innym państwie członkowskim. Od zasady tej przepisy przewidują jednak pewne wyjątki, z których niewątpliwie najważniejszym jest delegowanie pracowników.

W rozumieniu przepisów o wspólnotowej koordynacji o delegowaniu mówimy w sytuacji, gdy pracownik zwykle zatrudniony przez przedsiębiorstwo na terytorium jednego państwa członkowskiego zostaje przez to przedsiębiorstwo wysłany do wykonywania pracy na terytorium innego państwa członkowskiego

na okres nieprzekraczający 12 miesięcy. Pracownicy oddelegowani do pracy na terytorium innego państwa UE w okresie wykonywania pracy za granicą w dalszym ciągu podlegają systemowi zabezpieczenia społecznego państwa wysyłającego. Instytucja ubezpieczeniowa państwa wysyłającego zobowiązana jest na wniosek pracownika lub jego pracodawcy wystawić zaświadczenie potwierdzające ten fakt wraz z określeniem daty, do której jej ustawodawstwo ma zastosowanie. Zgodnie z brzmieniem art. 19 ust. 2 rozporządzenia 987/2009 na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy instytucja właściwa państwa członkowskiego (w Polsce ZUS), którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia podstawowego, poświadczają, że to ustawodawstwo ma zastosowanie, oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie. Do poświadczania mającego zastosowanie ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego stosowane jest zaświadczenie o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej – A1 wystawiane przez terenową jednostkę organizacyjną Zakładu Ubezpieczeń Społecznych właściwą ze względu na siedzibę pracodawcy.

Zaświadczenie A1 poświadczane jest przez terenowe jednostki organizacyjne Zakładu Ubezpieczeń Społecznych następującym osobom, które podlegają polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego na mocy przepisów rozporządzenia 883/2004, m.in. oddelegowanemu pracownikowi najemnemu, pracownikowi wykonującemu pracę najemną w dwóch lub w kilku państwach członkowskich, osobie oddelegowanej pracującej na własny rachunek, osobie wykonującej pracę najemną i pracującej na własny rachunek w różnych państwach itp.

Do mojego biura poselskiego zgłosiło się kilku studentów, którzy zawarli umowy-zlecenia z polską spółką z o.o., w której współnikami jest m.in. spółka niemiecka. W ramach zawartej umowy-zlecenia studenci zostali skierowani do świadczenia usług poza terenem Polski (w Niemczech) w okresie wakacyjnym (od 25 czerwca do 25 września). W związku z wyjazdem do pracy w Niemczech osobom tym, a także zarządowi polskiej spółki z o.o. pojawiły się poważne wątpliwości w zakresie kwestii podlegania ubezpieczeniu społecznemu w Polsce lub w Niemczech, a także konieczności uzyskania z ZUS zaświadczenia A1. Istotne bowiem w tym kontekście jest, że jednym z warunków uzyskania zaświadczenia A1 jest podleganie na terenie Polski ubezpieczeniu społecznemu. W przypadku studentów jednak jest tak, że nie podlegają oni ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym.

Osoba wykonująca pracę na podstawie umowy-zlecenia podlega generalnie obowiązkowo ubezpie-

czeniu emerytalnym i rentowym w okresie od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy. Jednak studenci i uczniowie szkół ponadpodstawowych w wieku do lat 26 w ogóle nie podlegają ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym z tytułu umowy-zlecenia ani obowiązkowo, ani dobrowolnie. Przepis art. 6 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych określa, że osoby świadczące usługi w ramach umowy-zlecenia nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym (ani innym ubezpieczeniom społecznym), jeżeli są uczniami gimnazjów, szkół ponadgimnazjalnych, szkół ponadpodstawowych lub studentami do ukończenia 26 lat. Nie ma natomiast w ustawie systemowej przepisu, który dawałby tym osobom prawo do ubezpieczenia społecznego z tytułu umowy-zlecenia na zasadzie dobrowolności.

Nadmienia się ponadto w doktrynie prawnej, że z uwagi na fakt, iż uczniowie i studenci w wieku do lat 26 nie mogą przystąpić do ubezpieczenia społecznego z tytułu umowy-zlecenia ani obowiązkowo, ani dobrowolnie, to brak jest podstaw do objęcia tych uczniów i studentów ubezpieczeniem zdrowotnym z tytułu wykonywanej przez nich umowy-zlecenia. Kwestia ta zrodziła poważne wątpliwości w lokalnym oddziale ZUS co do konieczności uzyskania zaświadczenia A1 przez studentów wykonujących usługi na podstawie umowy-zlecenia w Niemczech, ale na rzecz polskiej firmy. Ostatecznie poinformowano te osoby, że skoro na terenie Polski nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, to nie muszą uzyskiwać zaświadczenia A1.

W związku z pojawiającymi się w tych okolicznościach wątpliwościami w celu uniknięcia działania niezgodnego z prawem ubezpieczeń społecznych uprzejmie proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy studenci, którzy zawarli umowy-zlecenia z polską spółką z o.o., a zostali skierowani na okres nieprzekraczający 3 miesięcy (wakacje) do wykonywania usług na terenie Niemiec (w siedzibie siostrzanej spółki o tożsamym zakresie działalności), podlegają polskiemu, czy też niemieckiemu systemowi ubezpieczeń społecznych?

2. Czy polska spółka podpisująca umowy-zlecenia ze studentami i kierująca tych studentów do świadczenia usług w ramach swojej współpracy z niemiecką spółką siostrą na terenie Niemiec zobowiązana jest do uzyskiwania zaświadczeń A1 w celu potwierdzenia podlegania studentów polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych?

3. Czy studenci zatrudnieni w ramach cywilnoprawnej umowy-zlecenia w ogóle muszą uzyskiwać zaświadczenia A1, czy też nie ma takiego obowiązku?

4. Czy lokalny oddział ZUS powinien wydać w takiej sytuacji zaświadczenia A1 dla studentów, czy też nie może takich zaświadczeń wydawać z uwagi

na niepodleganie przez studentów ubezpieczeniom społecznym?

Bardzo proszę Panią Minister o skierowanie sprawy do specjalistów ministerstwa zajmujących się tą tematyką i udzielenie informacji w powyższej sprawie. Nadmieniam, że kwestia ta budzi poważne wątpliwości nie tylko u samych zainteresowanych, ale także wśród pracowników ZUS, którzy na co dzień zajmują się wydawaniem zaświadczeń A1. Jestem przekonany, że interpretacja Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej będzie ogromnym ułatwieniem dla wszystkich osób (w tym urzędników) zainteresowanych tą tematyką.

Z poważaniem

Poseł Marek Kwitek

Sandomierz, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10480)

do ministra zdrowia

w sprawie zasad wydawania studentom Europejskich Kart Ubezpieczenia Zdrowotnego oraz zasad podlegania ubezpieczeniu społecznemu studentów wykonujących na terenie Niemiec usługi w ramach cywilnoprawnej umowy-zlecenia zawartej z polską spółką z o.o. i skierowanych do świadczenia pracy za granicą

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani z prośbą o udzielenie informacji w sprawie zasad wydawania przez NFZ Europejskiej Karty Ubezpieczenia Zdrowotnego (dalej: EKUZ) dla studentów pracujących na zlecenie dla polskiej spółki z o.o., ale skierowanych do pracy na terenie Niemiec. Zgodnie z obowiązującymi przepisami EKUZ wystawiane są zasadniczo dla trzech kategorii podmiotów, tj. dla:

— osób ubezpieczonych w NFZ;

— osób wskazanych w art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. osób uprawnionych na zasadach określonych przepisami o koordynacji, tj. osób ubezpieczonych w krajach EFTA i zamieszkujących na terytorium RP, z zarejestrowanym formularzem E109 lub E121.

Europejskie Karty Ubezpieczenia Zdrowotnego wystawiane są co do zasady w związku z:

— wyjazdem związanym z pobytem turystycznym;

— wyjazdem związanym z pracą, np. w związku z delegacją służbową pracownika najemnego (w tym również pracowników służb mundurowych), wykonywaniem podobnej pracy w innym państwie przez

osobę prowadzącą działalność, tzw. samodelegowanie, czy też w związku z wykonywaniem pracy lub prowadzeniem działalności na własny rachunek w dwóch lub kilku państwach członkowskich – dotyczy to osób posługujących się formularzem E101/E102/A1 oraz dyplomatów;

— wyjazdem do szkoły lub na uczelnię w celu kształcenia się lub też na praktyki studenckie/uczniowskie;

— poszukiwaniem pracy przez bezrobotnego – dotyczy to osób posługujących się formularzem E303 lub U2.

Europejska Karta Ubezpieczenia Zdrowotnego nie przysługuje osobom, które przestały podlegać polskiemu ustawodawstwu, np. w związku z podjęciem pracy w innym państwie członkowskim, oraz osobom, które nie posiadają ubezpieczenia zdrowotnego w NFZ.

Jeżeli osoba wyjeżdża do innego kraju członkowskiego UE/EFTA w celu podjęcia tam pracy, EKUZ PL może zostać wydawana wyłącznie na czas dojazdu do miejsca wykonywania pracy jako karta turystyczna. Jednak posługiwanie się nią w momencie podjęcia pracy jest nieuprawnione. Osoby, które posługują się EKUZ w innych państwach członkowskich, mimo że straciły do niej uprawnienia, mogą zostać zobowiązane do pokrycia kosztów leczenia, z którego skorzystały w innym państwie członkowskim.

EKUZ w związku z pobytem turystycznym może zostać wydana na okres:

— 5 lat dla emeryta;

— 6 miesięcy dla osób ubezpieczonych, tj. osób zatrudnionych, prowadzących pozarolniczą i rolniczą działalność gospodarczą, pobierających rentę, studentów zgłoszonych do ubezpieczenia zdrowotnego przez uczelnię, członków rodzin ww. (w przypadku członka rodziny – dzieci powyżej 18 roku życia niezbędne jest każdorazowe przedstawienie dokumentu potwierdzającego prawo do świadczeń);

— 2 miesięcy dla osób bezrobotnych zarejestrowanych w urzędzie pracy oraz niewymienionych wcześniej osób ubezpieczonych.

Osoba wyjeżdżająca do pracy otrzymuje kartę tylko na okres do momentu podjęcia pracy. Okres ważności EKUZ nie może przekraczać okresu przyznanej świadczenia. Jednocześnie okres ważności EKUZ w związku z:

— oddelegowaniem do pracy lub poszukiwaniem pracy w innym kraju ustalany jest indywidualnie na podstawie dokumentów A1 (E101) lub U3 (E303);

— podjęciem nauki w innym państwie członkowskim ustalany jest na podstawie zaświadczenia z uczelni.

Okres ważności karty liczy się od dnia złożenia wniosku o wydanie Europejskiej Karty Ubezpieczenia Zdrowotnego

Pomimo dość szczegółowej treści ww. wyjaśnień NFZ pojawia się poważna wątpliwość interpretacyjna w zakresie zasad wydawania EKUZ studentom, którzy na okres wakacyjny wyjeżdżają do pracy za gra-

nicą (Niemcy), na podstawie umów zlecenia podpisywanych z polską spółką z o.o. Wątpliwości te wynikają z faktu, iż studenci pracujący na zlecenie nie podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (emerytowemu i rentowemu), gdyż są z tego obowiązku zwolnieni z mocy art. 6 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Przepis ten określa, że osoby świadczące usługi w ramach umowy-zlecenia nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym (ani innym ubezpieczeniom społecznym), jeżeli są uczniami gimnazjów, szkół ponadgimnazjalnych, szkół ponadpodstawowych lub studentami do ukończenia 26 lat. Nie ma natomiast w ustawie systemowej przepisu, który dawałby tym osobom prawo do ubezpieczenia społecznego z tytułu umowy-zlecenia na zasadzie dobrowolności.

Nadmienia się ponadto w doktrynie prawnej, że z uwagi na fakt, iż uczniowie i studenci w wieku do lat 26 nie mogą przystąpić do ubezpieczenia społecznego z tytułu umowy-zlecenia ani obowiązkowo, ani dobrowolnie, to brak jest podstaw do objęcia tych uczniów i studentów ubezpieczeniem zdrowotnym z tytułu wykonywanej przez nich umowy-zlecenia. Tym samym w stosunku do studentów wykonujących usługi na podstawie umowy-zlecenia w Niemczech, ale na rzecz polskiej firmy, nie ma konieczności uzyskania z ZUS zaświadczenia A1 potwierdzającego podleganie polskim ubezpieczeniom społecznym. Takiej przynajmniej informacji udzielił mi lokalny oddział ZUS, twierdząc, że studenci pracujący czasowo w ramach umów zlecenia w Niemczech nie muszą uzyskiwać zaświadczenia A1.

W związku z powyższym wobec zgłoszonych w moim biurze poselskim próśb osób zainteresowanych o wyjaśnienie treści przywołanych wyżej regulacji uprzejmie proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy studenci, którzy zawarli umowy-zlecenia z polską spółką z o.o., a zostali skierowani na okres nieprzekraczający 3 miesięcy (wakacje) do wykonywania usług na terenie Niemiec (w siedzibie siostrzanej spółki o tożsamym zakresie działalności), są uprawnieni do otrzymania EKUZ?

2. Jeśli tak, to na jakich zasadach wydaje się tym osobom EKUZ – czy jest to EKUZ dla celów turystycznych, czy też związana z pracą? Skoro nie wydaje im się w ZUS zaświadczeń A1, to czy można im wydać EKUZ na czas pracy?

3. Na jaki okres tacy studenci mogą otrzymać EKUZ? Czy na okres ogólny – 6 miesięcy, czy też na czas wykonywania usług w ramach umowy-zlecenia?

4. Czy w Pani ocenie słuszne jest stanowisko ZUS, że studenci zatrudnieni w ramach cywilnoprawnej umowy-zlecenia w ogóle nie muszą uzyskiwać zaświadczenia A1? A jeśli muszą, to z jakich regulacji prawnych to wynika?

Bardzo proszę Panią Minister o skierowanie sprawy do specjalistów ministerstwa zajmujących się tą tematyką i udzielenie informacji w powyższej spra-

wie. Nadmieniam, że kwestia ta budzi poważne wątpliwości nie tylko u samych zainteresowanych, ale także wśród pracowników ZUS i NFZ, którzy na co dzień zajmują się wydawaniem zaświadczeń A1 oraz kart EKUZ. Jestem przekonany, że interpretacja Ministerstwa Zdrowia będzie ogromnym ułatwieniem dla wszystkich osób (w tym urzędników) zainteresowanych tą tematyką.

Z poważaniem

Poseł Marek Kwitek

Sandomierz, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10481)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie działań Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, a także zamierzeń rządu dotyczących usuwania skutków nawałnicy, jaka nawiedziła Sandomierz i okoliczne gminy 26 lipca 2011 r.

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 26 lipca 2011 r. przeszła nad ziemią sandomierską ogromna nawałnica. Nastąpiło oberwanie chmury. Koszmar mieszkańców gmin Sandomierz, Samborzec, Dwikozy i Wilczyce rozpoczął się po godz. 20 i trwał przez 3 godziny, podczas których na 1 m² spadło aż 140 l wody. Ten intensywny opad deszczu przekroczył dwa razy średnią lipca i doprowadził do ogromnych podtopień. Ulice zamieniły się w rwące potoki i wielkie rozlewiska. Woda, której nie zbierały studzienki i rowy melioracyjne, wdzierała się wszędzie, doprowadzając do zalania blisko 250 domów i posesji w samym tylko Sandomierzu. Kataklizm dotknął zarówno lewobrzeżną, jak i prawobrzeżną część miasta. Nastąpiły również groźne osuwiska ziemne. Zdevastowaniu uległy także przepiękne pomniki przyrody: wawozy Salve Regina i Piszczele. Miejskami poziom wody osiągnął prawie półtora metra. Zalane zostały osiedla mieszkaniowe w Sandomierzu, zagrożona była również huta szkła. Ale przede wszystkim zalaniu uległy olbrzymie pola upraw rolnych, zarówno warzywniczych jak i sadowniczych, powodując ogromne straty w uprawach. Co więcej, woda utrzymuje się nadal, co w praktyce oznacza, że zebranie płodów rolnych z zalanych terenów będzie w tym roku znów niemożliwe.

Ogromne straty, jakie wystąpiły w wyniku nawałnicy, są obecnie trudne do oszacowania. Tragiczne jest to, że kataklizm dotknął ludzi, którzy tak mocno ucierpieli w wyniku ubiegłorocznej powodzi. Wię-

szość mieszkańców, w tym zwłaszcza rolników, jeszcze nie zdążyła otrząsnąć się z traumy, jaką przeżyli w 2010 r. Nie wszystkie domy i uprawy zostały przywrócone do stanu poprzedniego, gdyż zabrakło środków finansowych. Pomoc państwa nie mogła zrekomensować strat, które nastąpiły w wyniku powodzi, gdzie ludzie utracili dorobek całego życia, a teraz dramat znowu się powtórzył i dotknęła ich kolejna tragedia. Mieszkańcy gmin powiatu sandomierskiego z niepokojem patrzą w niebo i obserwują stan wody w Wiśle, gdyż obawiają się następnej powodzi, która byłaby dramatem nie do przeżycia. Mają świadomość, że stan zabezpieczenia przeciwpowodziowego jest gorszy niż w 2010 r., a wykonane prace są dalece niewystarczające. Rozpacz, frustracja i gniew dopełniają obrazu nieszczęścia, jakie ma miejsce w naszym regionie.

Mieszkańcy mają żal do rządu, a także władz samorządowych, że nie została odbudowana infrastruktura melioracyjna, a rolnicy mają żal do Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, że pomoc dla nich była dalece niewystarczająca. Obecnie ważne jest szybkie i skuteczne działanie służb, dobra i wiarygodna informacja oraz realna pomoc finansowa państwa i samorządu w usuwaniu skutków klęski żywiołowej, o uznanie której, mam nadzieję, wystąpi niezwłocznie wojewoda świętokrzyski. Sandomierz znów musi zmierzyć się z przeciwnościami losu i podjąć odbudowę.

Panie Ministrze, jako poseł ziemi sandomierskiej i członek komisji rolnictwa zwracam się do Pana z gorącym apelem o podjęcie skutecznych działań i udzielenie realnej pomocy poszkodowanym rolnikom, którzy po raz kolejny, rok po roku, przeżywają dramatyczne chwile i zasługują na szczególną pomoc i opiekę państwa polskiego. Bardzo proszę o udzielenie wsparcia na usunięcie kolejnych skutków nawałnic w tym regionie.

Proszę również o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy rolnicy z powiatu sandomierskiego mogą liczyć na pomoc państwa w celu usunięcia skutków nawałnicy z 26 lipca 2011 r.? Czy na jakąkolwiek pomoc mogą liczyć osoby żyjące z roli, którym zalało budynki mieszkalne i gospodarcze, maszyny rolnicze i uprawy, których sady i pola nadal są podtopione przez zalegającą na nich od wielu dni wodę?

2. Czy rząd bierze pod uwagę możliwość udzielenia wsparcia dla lokalnych rolników, np. w formie bezzwrotnych zasiłków lub pożyczek?

3. Jakie środki Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi może przeznaczyć na zabezpieczenie pomocy dla poszkodowanych rolników?

4. Czy istnieje możliwość wystąpienia lokalnych samorządów o uzyskanie dodatkowych środków (lub choćby promes) na ponowne zagospodarowanie rolne zniszczonych terenów, a także odbudowę zniszczonej infrastruktury?

Uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na ww. pytania i udzielenie wsparcia rolnikom ziemi sandomierskiej, którzy w ostatnich latach są szczególnie ciężko doświadczani przez klęski żywiołowe.

Z poważaniem

Posel Marek Kwitek

Sandomierz, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10481)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie działań Ministerstwa Rolnictwa
i Rozwoju Wsi oraz Ministerstwa
Spraw Wewnętrznych i Administracji,
a także zamierzeń rządu dotyczących
usuwania skutków nawałnicy,
jaka nawiedziła Sandomierz
i okoliczne gminy 26 lipca 2011 r.**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 26 lipca 2011 r. przeszła nad Sandomierzem ogromna nawałnica. Nastąpiło oberwanie chmury. Koszmar mieszkańców rozpoczął się po godz. 20 i trwał przez 3 godziny, podczas których na 1 m² spadło aż 140 l wody. Ten intensywny opad deszczu przekroczył dwa razy średnią miesiąca lipca i doprowadził do ogromnych podtopień. Ulice Sandomierza zamieniły się w rwące potoki i wielkie rozlewiska. Woda, której nie zbierały studzienki i rowy melioracyjne, wdzierała się wszędzie, doprowadzając do zalania blisko 250 domów i posesji. Kataklizm dotknął zarówno lewobrzeżną, jak i prawobrzeżną część miasta. Nastąpiły również groźne osuwiska na Starym Mieście, gdzie osunęła się skarpa w pobliżu zabytkowych budynków Collegium Gostomianum i Domu Długosza oraz na Wzgórzu Zamkowym i Podwału Górnym. Zdeprawowaniu uległy także przepiękne pomniki przyrody: wawozy Salve Regina i Piszczele. Uszkodzonych zostało wiele ulic, chodników, sklepów, firm, placów szkolnych, samochodów, drzew i krzewów. Największe zniszczenia nastąpiły na ulicy Krakowskiej i Trześniowskiej, gdzie poziom wody osiągnął prawie półtora metra. Zalane zostały osiedla mieszkaniowe w prawobrzeżnym Sandomierzu. Zagrożona była również huta szkła.

Nawałnica dotknęła również gminy Samborzec, Dwikozy i Wilczyce, gdzie podtopieniu uległo ponad 150 budynków, zalanych zostało wiele upraw rolnych, nastąpiły uszkodzenia dróg i chodników. Ogromne straty, jakie wystąpiły w wyniku nawałnicy, są obecnie trudne do oszacowania. W Sandomierzu mogą one wynieść nawet 25 mln zł. Tragiczne jest to, że kataklizm dotknął ludzi, którzy tak mocno ucierpieli w wyniku ubiegłorocznej powodzi. Część mieszkań-

ców jeszcze nie zdążyła otrząsnąć się z traumy, jaką przeżyli w 2010 r. Nie wszystkie domy zostały odbudowane i wyremontowane, gdyż zabrakło środków finansowych. Pomoc państwa nie mogła zrekompenzować strat, które nastąpiły w wyniku powodzi, gdzie ludzie utracili dorobek całego życia, a teraz dramat znowu się powtórzył i dotknęła ich kolejna tragedia. Sandomierzanie i mieszkańcy gmin powiatu sandomierskiego z niepokojem patrzą w niebo i obserwują stan wody w Wiśle, gdyż obawiają się następnej powodzi, która byłaby dramatem nie do przeżycia. Mają świadomość, że stan zabezpieczenia przeciwpowodziowego jest gorszy niż w 2010 r., a wykonane prace są dalece niewystarczające. Rozpacz, frustracja i gniew dopełniają obrazu nieszczęścia, jakie ma miejsce w Sandomierzu i w sąsiednich gminach.

Mieszkańcy mają żal do rządu, a także władz samorządowych, że nie została odbudowana infrastruktura melioracyjna, nie udrożniono kanalizacji, że nie zadziałał system informacji o nadchodzącej nawałnicy – nie otrzymali powiadomień SMS o zagrożeniu podtopieniami. Są także zniecierpliwieni zbyt wolnym wypompowywaniem wody ze swoich posesji. Mają poważne obawy, czy jest wystarczająca ilość pomp, gdyż grozi to zwiększeniem i tak ogromnych strat.

Obecnie ważne jest szybkie i skuteczne działanie służb, dobra i wiarygodna informacja oraz realna pomoc finansowa państwa i samorządu w usuwaniu skutków klęski żywiołowej, o uznanie której, mam nadzieję, wystąpi niezwłocznie wojewoda świętokrzyski. Sandomierz znów musi zmierzyć się z przeciwnościami losu i podjąć odbudowę.

Panie Ministrze, zwracam się do Pana z gorącym apelem o podjęcie skutecznych działań i udzielenie realnej pomocy wszystkim poszkodowanym, odbudowę infrastruktury drogowej oraz przeznaczenie środków finansowych na zabezpieczenie skarpy staromiejskiej, na której znajduje się tak wiele cennych zabytków. Wiem, że po ostatniej powodzi zrobił Pan wiele dla tego miasta, a w lipcu udzielił Pan promesy na dalsze finansowanie usuwania skutków powodzi. Obawiam się jednak, że te środki są niewystarczające w świetle obecnych wydarzeń o charakterze kolejnej klęski żywiołowej. Sandomierz i mieszkający tam ludzie w ostatnim czasie przeżywają dramatyczne chwile i zasługują na szczególną pomoc i opiekę państwa polskiego, zwłaszcza że miasto to jest perełką historyczną naszego kraju. Bardzo proszę o udzielenie wsparcia na usunięcie kolejnych skutków nawałnic w tym regionie.

Proszę również o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy wojewoda świętokrzyski wystąpił o formalne uznanie nawałnicy z dnia 26 lipca 2011 r. w Sandomierzu za klęskę żywiołową? Czy dopełniono w tym zakresie wszystkich niezbędnych formalności umożliwiających uzyskanie poszkodowanym pomocy od państwa?

2. Czy mieszkańcy Sandomierza i okolicznych gmin mogą liczyć na pomoc państwa w celu usunięcia skutków nawałnicy z 26 lipca 2011 r.? Czy na jakąkolwiek pomoc mogą liczyć osoby fizyczne, którym zalało piwnice, garaże, osoby, które utraciły rzeczy ruchome (np. samochody), którym uszkodziło budynki mieszkalne i gospodarcze?

3. Czy osoby, którym zalało domy, mogą liczyć na zasiłki do 20 000 lub do 100 000 zł wypłacane na zasadach analogicznych do tych, które stosowano po zeszłorocznej powodzi?

4. Czy rząd bierze pod uwagę możliwość wsparcia dla lokalnych przedsiębiorców, np. w formie pożyczek?

5. Jakie środki rząd może przeznaczyć na zabezpieczenie zabytkowego Wzgórza Staromiejskiego w Sandomierzu, które na skutek osuwisk grozi całkowitym zawaleniem, co spowodowałoby nieodwracalne straty w stanie zabytków Sandomierza? Czy planowane jest jakiekolwiek wsparcie finansowe na ratowanie sandomierskich wąwozów? Czy można na te cele uzyskać środki rządowe, kto i w jakim trybie powinien się o nie starać?

6. Czy istnieje możliwość wystąpienia lokalnych samorządów, w tym władz Sandomierza, o uzyskanie dodatkowych środków (lub choćby promes) na odbudowę infrastruktury?

7. Czy w ramach przyznanej w dniu 21 lipca 2011 r. powiatowi sandomierskiemu promesy na 1,2 mln zł na usuwanie skutków zeszłorocznej powodzi są ściśle ustalone środki dla samego Sandomierza? Ile z tych środków będzie przeznaczonych na Sandomierz, a ile na inne gminy? Jak wyglądać będzie rozdział tych środków i kto będzie o tym decydował?

Uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na ww. pytania i udzielenie wsparcia mieszkańcom ziemi sandomierskiej, będącej kolebką historyczno-kulturalną naszego kraju.

Z poważaniem

Poseł Marek Kwitek

Sandomierz, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10482)

do ministra zdrowia

w sprawie zawarcia nowego kontraktu na usługi ratownictwa medycznego

W związku z informacjami dotyczącymi nieprawidłowości związanych z rozstrzygnięciem przetargu na usługi medyczne Pogotowia Ratunkowego w Krośnie Odrzańskim.

Sprawa dotyczy konkursów ogłoszonych przez lubuski NFZ na opiekę pogotowia w powiatach kro-

śnieńskim i żagańskim. Chodzi o dwa konkursy na ratownictwo medyczne, które przeprowadził fundusz. Pierwszy dotyczy rejonu krośnieńskiego. Z informacji wynika, że były specyficzne. Przeprowadzono cztery postępowania. Pierwsze unieważniono z powodu nieprzygotowania na czas dokumentów.

Na tę okoliczność złożono odwołanie do NFZ, ale odwołanie zostało odrzucone.

Powstała sytuacja powoduje zaniepokojenie społeczne oraz protesty samorządów.

W związku z tym, iż postępowanie odwoławcze jest w toku, zwracam się z zapytaniem do Pani Minister:

1. Jakiego rodzaju są dalsze etapy postępowania w tej sprawie?

2. Dlaczego tyle wątpliwości budzą ogłoszone przetargi?

3. Skala zarzucanych nieprawidłowości jest duża, a aktualna sytuacja związana z zabezpieczeniem usług medycznych pogotowia ratunkowego?

Poseł Elżbieta Rafalska

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10483)

do ministra infrastruktury

w sprawie legalizacji obiektu budowlanego

Szanowny Panie Ministrze! W związku z pojawiającymi się wątpliwościami interpretacyjnymi chciałbym zapytać: Czy do legalizacji obiektu budowlanego wybudowanego przed 1 stycznia 1995 r. jest wymagane dysponowanie nieruchomością?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Poddebice, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10484)

do ministra skarbu państwa

w sprawie roszczeń wynikających z ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 7 ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju z dnia 6 lipca 2001 r. „Roszczenia osób fizycznych, byłych właścicieli lub ich spadkobierców, z tytułu utraty własności zasobów

wymienionych w art.1, zaspokojone zostają w formie rekompensat wypłaconych ze środków budżetu państwa na podstawie odrębnych przepisów”.

Powołując się na art. 16 i art. 20 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonaniu mandatu posła i senatora, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy roszczenia, o których mowa w tym przepisie, ulegają przedawnieniu?

2. Jeżeli tak, to od jakiej daty biegnie termin przedawnienia?

3. Czy w związku z niewydaniem odrębnych przepisów, o których mowa w przytoczonym artykule, potencjalni zainteresowani mogą ponieść szkodę?

Z poważaniem

Poseł Arkadiusz Litwiński

Szczecin, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10485)

do ministra zdrowia

w sprawie braku środków na zabezpieczenie funkcjonowania Rzeszowskiego Centrum Chirurgii Naczyniowej i Endowaskularnej w zakresie zabiegów chirurgicznych

Szanowna Pani Minister! Wielokrotnie publicznie zapewniała Pani Minister społeczność o poprawie sytuacji w polskiej służbie zdrowia. Jak się okazuje – a obrazuje to przypadek, który zainspirował mnie do skierowania na Pani ręce kolejnej interwencji dotyczącej problemów w zakresie realizacji konstytucyjnych powinności rządu wobec pacjentów – czynione zapewnienia zupełnie mijają się z rzeczywistością. Pacjenci oczekują konkretnych i realnych działań, a nie wirtualnych obietnic Ministerstwa Zdrowia.

Jedyna na Podkarpaciu placówka przeprowadzająca zabiegi i operacje chirurgii naczyniowej wykorzystywała już limit przyznany przez Narodowy Fundusz Zdrowia na ten rok. Do końca bieżącego roku mamy jeszcze 4,5 miesiąca, a pacjenci zapisywani są już na 2012 r. W chwili obecnej Rzeszowskie Centrum Chirurgii Naczyniowej i Endowaskularnej – bo o nim mowa – przeprowadza jedynie zabiegi ratujące życie. Na dzień dzisiejszy skutkuje to przekroczeniem o ponad milion złotych kwoty kontraktu przyznanego przez NFZ na bieżący rok. Należy stwierdzić, że w ramach realizacji cięć oszczędnościowych zaplanowanych przez rząd PO-PSL placówce przyznano na bieżący rok tylko 1,925 mln zł, tj. o 309 tys. zł mniej niż wynosił kontrakt w 2010 r. Musi Pani przyznać, że zaskakuje wysokość założonych przez obecny rząd pseudooszczędności, jakie w tym konkretnym przy-

padku dotknęły pośrednio szpital, a bezpośrednio chorych.

Pani Minister, proszę o komentarz do opisanej sytuacji, bulwersującej szczególnie chorych mających problemy naczyniowe, związanej z tak skandalicznym oszacowaniem potrzeb finansowych centrum chirurgii naczyniowej w Rzeszowie.

Czy podejmie Pani stosowne – a przede wszystkim jak najszybsze i skuteczne – kroki, aby rzeszowskie centrum otrzymało dodatkowe środki finansowe na realizację niezbędnych procedur medycznych, nie tylko ratujących życie pacjentów, lecz pozwalających na przeprowadzanie bieżących zabiegów?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10486)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie pomocy finansowej na ratowanie zabytkowego Mostu Tczewskiego na Wiśle

Od wielu lat trwa dyskusja nad ratowaniem Mostu Tczewskiego na Wiśle. Sam jako poseł kilkakrotnie występowałem w sprawie uruchomienia dla niego pomocy. Ostatnio apel w sprawie pomocy dla Mostu Tczewskiego uchwalił Sejmik Województwa Pomorskiego. Niestety, Most Tczewski ulega stałej degradacji. Pomimo ograniczonego ruchu kołowego dla pojazdów osobowych zagrożone jest również bezpieczeństwo. Z wielu więc powodów pomoc jest pilna i konieczna.

Panie Ministrze, pragnę przypomnieć, że Most Tczewski na Wiśle liczy ponad 150 lat historii. Posiada oryginalne i wyjątkowe walory zabytkowe. Nie przypadkiem zalicza się do światowego dziedzictwa techniki inżynierskiej. Od czasu reformy powiatowej Most Tczewski znajduje się w gestii powiatu tczewskiego. Naturalnie utrzymanie mostu i jego modernizacja zdecydowanie przekracza skromne możliwości samorządu powiatowego. Potrzebna jest więc pomoc i współdziałanie władz centralnych. Z uwagi na toczącą się dyskusję, która ostatnio nabrała nowych rumieńców, uprzejmie Pana Ministra zapytuję:

Czy i kiedy władze samorządowe miasta Tczewa, powiatu tczewskiego lub Sejmiku Województwa Pomorskiego występowały do Pana Ministra o pomoc dla Mostu Tczewskiego? Jeśli tak, to jaki charakter i jaką wielkość pomocy postulowano? W jakim stopniu w najbliższym czasie i jakiej pomocy finansowej można spodziewać się ze strony Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego na ratowanie walorów zabytkowych Mostu Tczewskiego? Jakie warunki

i procedury powinny spełnić władze samorządowe, aby ministerstwo kultury mogło uruchomić środki finansowe na ratowanie zabytkowego Mostu Tczewskiego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10487)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie obecnego stanu i przyszłości
Tczewskiego Batalionu Saperów
oraz zagospodarowania jego majątku**

Tczewski Batalion Saperów od kilkudziesięciu lat związany jest z życiem miasta. Jednostka wojskowa niejednokrotnie ratowała Tczew i pobliskie Żuławy przed zagrożeniem powodziowym. W okresie wzmożonego ruchu inwestycyjnego, szczególnie po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej Tczewski Batalion Saperów rozbrajał niewypały i likwiduje zagrożenia na terenie całego woj. pomorskiego.

Panie Ministrze, jako poseł ziemi tczewskiej i pomorskiej od kilku lat informuję MON o sytuacji w Tczewskim Batalionie Saperów. Zorganizowałem też spotkanie konsultacyjne władz miasta Tczewa z szefem Sztabu Generalnego WP gen. Mieczysławem Cieniuchem (wcześniej z gen. Gągorem). Sprawa przeniesienia Tczewskiego Batalionu Saperów do Niska wywołuje dyskusje i emocje, które ostatnio nabrały nowych rumieńców. Dlatego uprzejmie Pana Ministra zapytuję:

Kiedy i w jakich okolicznościach podjęta została decyzja o przeniesieniu Tczewskiego Batalionu Saperów do Niska? Jakie racje i argumenty legły u podstaw tej decyzji? Na jakim obecnie etapie znajduje się proces przenoszenia tczewskiej jednostki wojskowej na południe Polski (ponad 600 km)? W jakim stopniu zatroszczono się i zadbano o potrzeby kadry i żołnierzy Tczewskiego Batalionu Saperów? Czy może Pan Minister zapewnić, że podejmowane są wszelkie starania, aby zadbać o potrzeby żołnierzy i ich przelozonych? W jakim stopniu można liczyć na pomoc Ministerstwa Obrony Narodowej w zagospodarowaniu przez samorząd miejski terenów wojskowych po Tczewskim Batalionie Saperów? Jakie procedury i działania w tej kwestii powinien wypełnić samorząd miasta Tczewa, aby uzyskać realną i konkretną pomoc MON?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10488)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie pomocy konsularnej dla polskiego
podróżnika uwięzionego w Republice
Środkowoafrykańskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Poznański podróżnik M. P. jako przedstawiciel Fundacji im. Kazimierza Nowaka wyjechał do Republiki Środkowoafrykańskiej, gdzie miał pomóc w budowie studni dla miejscowej ludności. Po wybudowaniu studni M. P. miał pomagać w rozbudowie szkoły w Demokratycznej Republice Konga.

W poprzednią niedzielę M. P. został zatrzymany w Republice Środkowoafrykańskiej i przewieziony do aresztu w Bangi za odmowę zapłacenia łapówki. Skonfiskowano jego dokumenty, telefon oraz 2,5 tys. euro.

W takiej sytuacji konieczne jest zapewnienie polskiemu podróżnikowi niezbędnej pomocy dyplomatycznej i konsularnej. Stąd też pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakimi instrumentami pomocy dyplomatycznej i konsularnej dysponuje Polska w Republice Środkowoafrykańskiej?

2. Jakie działania podjęto do tej pory w celu pomocy panu M. P.?

3. Jaka jest szansa na szybkie uwolnienie pana M. P. z aresztu?

Z uwagi na pilny charakter sprawy uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi w możliwie najszybszym terminie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Poznań, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10489)

do ministra gospodarki

**w sprawie likwidacji kas
w zakładach energetycznych i gazowniczych
i zastąpienia ich spółkami**

Panie Ministrze! Mieszkańcy wielu miejscowości w Polsce, m.in. Lublina, wyrażają oburzenie likwidacją kas pobierających opłaty za zużycie energii i gazu prowadzonych przez ww. zakłady i powołanie do tego celu spółek.

Oznacza to, że osoby, które dotychczas opłacały rachunki w kasach, zmuszone zostały do płacenia

pro wizji spółkom zlokalizowanym w budynkach zakładów.

Dla osób o niskich dochodach, głównie rodzin wielodzietnych, emerytów, rencistów, dla bezrobotnych oszczędności kilku złotych mają znaczenie istotne. Sytuacja trudno w to uwierzyć, że przeliczają je na bochenki chleba, co świadczy o skali ubóstwa w Polsce.

Czy zakłady energetyczne i gazownicze są w tak trudnej sytuacji finansowej, aby przerzucać koszty na najsłabszych i czy Pan Minister zna skalę problemu i rozgoryczenie klientów takimi decyzjami monopolistów i jak zamierza Pan temu przeciwdziałać? Warto nadmienić, że w ogólnych kosztach uiszczanych opłat tylko pewną część stanowią koszty zużycia energii, a znaczącą pozycją są inne opłaty, np. stałe, zmienne, itp., co świadczy o tym, że klienci dźwigają ciężar kosztów ogólnych.

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10490)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie braku uregulowań prawnych dotyczących korzystania ze zniżek przez studentów w okresie po ukończeniu studiów licencjackich przed rozpoczęciem nauki na studiach II stopnia

Pani Minister! Studenci, którzy ukończyli studia licencjackie i zostali przyjęci na II stopień studiów, muszą złożyć dyplom i oddać legitymację studencką.

Przez okres trzech miesięcy nie mogą korzystać ze zniżek przysługujących studentom, mimo że zostali przyjęci na II stopień studiów i podejmą naukę. Studenci uczelni lubelskich, a także innych miast w Polsce, postulują pilną zmianę rozporządzenia w tej sprawie.

Co Pani Minister w tej sprawie zamierza uczynić?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10491)

do ministra skarbu państwa

w sprawie stanu prawnego lokali mieszkalnych należących do Browarów Lubelskich przed prywatyzacją

Panie Ministrze! Jaki jest stan prawny lokali mieszkalnych należących do Browarów Lubelskich przed prywatyzacją, położonych przy ul. Bernardyńskiej w Lublinie?

Kto zarządza tymi lokalami?

Czy najemcy byłych mieszkań zakładowych mogą wystąpić o ich nabycie od Skarbu Państwa i na jakich warunkach?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10492)

do ministra infrastruktury

w sprawie kredytu z Europejskiego Banku Inwestycyjnego

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie kredytu z Europejskiego Banku Inwestycyjnego.

Europejski Bank Inwestycyjny udzielił Bankowi Gospodarstwa Krajowego kredytu w wysokości 800 mln euro na rozwój infrastruktury drogowej. Środki przeznaczone będą na budowę dwóch odcinków polskich autostrad: A1 (36 km) oraz A4 (5 km). Kredytobiorcą, na rzecz Krajowego Funduszu Drogowego, jest Bank Gospodarstwa Krajowego, a promotorem projektu jest GDDKiA.

Pytania:

Kiedy planowane jest ukończenie ww. odcinków autostrad finansowanych z kredytu udzielonego przez EBI?

Na jakich warunkach dla strony polskiej udzielony został przez EBI kredyt na budowę autostrad?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10493)

do ministra gospodarki

**w sprawie planowanego nałożenia akcyzy
na węgiel**

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie planowanego nałożenia akcyzy na węgiel.

Zmiana unijnego prawa i nałożenie na węgiel akcyzy może oznaczać, że jego tona zdrożeje średnio o ok. 200 zł. Nowelizacja dyrektywy Komisji Europejskiej wiąże się z wprowadzeniem dwutorowego opodatkowania wyrobów energetycznych, w tym węgla. Spowodowałoby to wzrost obciążeń o ok. 40 euro na tonie. Komisja chce podwyższyć opłatę za emisję dwutlenku węgla oraz opodatkować zużycie energii wytwarzanej z węgla. Zmiany miałyby wejść w życie od 2013 r. Wcześniej jednak, bo od 2012 r., ma obowiązywać akcyza na węgiel.

Pytania:

Czy resort opracował kalkulację podwyżek surowca używanego w gospodarstwach domowych, gdzie jest on nadal podstawowym źródłem służącym do ogrzewania?

Czy podwyżka cen węgla w przemyśle będzie miała to samo przełożenie procentowe na wzrost cen w prywatnych gospodarstwach domowych?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10494)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie wynajmu laptopów przez Policję

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie wynajmu laptopów przez Policję.

Policja po raz pierwszy nie dokona zakupu sprzętu komputerowego. W zamian tego funkcjonariusze najmą ok. 6 tys. laptopów. KGP potrzebuje komputerów, jednak nie ma na nie pieniędzy. Dlatego laptopy, w które zostaną wyposażeni funkcjonariusze, będą wynajęte. Wynajem ma zostać rozłożony na lata. Dzięki temu Policja ma zaoszczędzić pieniądze ze swojego budżetu.

Pytanie: Jaka kwota spodziewana jest z tytułu najmu laptopów dla funkcjonariuszy w porównaniu z zakupem sprzętu na własność w drodze przetargu?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10495)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie polityki rybackiej

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie polityki rybackiej.

Unijna wspólna polityka rybacka od 2012 r. wprowadzi nowe ograniczenia połowów ryb ze względu na malejące zasoby. W zamian rybacy powinni otrzymać dodatkowe wsparcie z Unii. Wiążące decyzje mają zapaść podczas polskiej prezydencji pod koniec roku. Przyszła wspólna polityka rybacka, która ustalana jest raz na 10 lat, będzie inna od dotychczasowych. Zasoby ryb maleją, więc trzeba ograniczać kwoty połowowe i decydować się na działania trudne dla rybaków, tj. proponowanie im wycofywania się z działalności połowowej.

Pytanie: Czy resort posiada opracowany program przejść polskich rybaków z gospodarki połowowej so innych dziedzin?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10496)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie ustawy o upadłości konsumenckiej

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie ustawy o upadłości konsumenckiej.

Ponad 2 mln Polaków zalega z ratami albo rachunkami. To o kilkaset tysięcy więcej niż rok temu. Dłużnicy najczęściej decydują się na wyjazd za granicę, ponieważ nie mogą skorzystać z restrykcyjnej ustawy o upadłości konsumenckiej. Do tej pory udało się to ok. 20 osobom. Ministerstwo zapowiadało zmiany w ustawie, szczególnie w zakresie objęcia upadłością dłużników bez majątku, ale mających możliwości zarobkowe, dopuszczenie układu między dłużnikiem a wierzycielem oraz możliwość redukcji długów. Do tej jednak pory zmiany nie zostały wprowadzone.

Pytania:

Kiedy planowana jest nowelizacja ustawy o upadłości konsumenckiej?

Jakie ułatwienie dla potencjalnych dłużników chcących skorzystać z upadłości przewidywać będą zmiany w ustawie o upadłości konsumenckiej?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10497)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie aplikacji komorniczej

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie aplikacji komorniczej.

Od kilku lat systematycznie zaostrzają się wymogi dla kandydatów na aplikację komorniczą. Aktualnie już tylko absolwenci studiów prawnych mają możliwość kształcenia się w tym kierunku. Egzamin konkursowy swoim zakresem nie różni się od wymogów stawianych kandydatom ubiegającym się o aplikację adwokacką i radcowską. Wyjątek dotyczy jedynie zagadnień z prawa karnego, podobnie jak w przypadku aplikacji notarialnej. Jednak to wyłącznie absolwenci aplikacji komorniczej nie mają możliwości wyboru innego zawodu prawniczego.

Czy w związku z zaostrzającymi się wymogami stawianymi kandydatom na aplikację komorniczą planowane jest zrównanie jej z innymi prawniczymi aplikacjami, co w następstwie umożliwi jej absolwentom możliwość zmiany zawodu na inny?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10498)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie niedozwolonych klauzul
w umowach ze studentami**

Zwracam się z zapytaniem do Pani Minister w sprawie niedozwolonych klauzul w umowach ze studentami.

Podwyżka czesnego tuż przed rozpoczęciem nauki to częsta praktyka stosowana przez uczelnie. Pozwala na to co druga umowa, jaką zawierają szkoły ze studentem. Uczelnie podnoszą opłaty, nie informując o tym studentów, czy też przyznają sobie prawo do zmiany czesnego z powodu okoliczności nieprzewidzianych przy zawarciu umowy. Rejestr takich klauzul prowadzi UOKiK. Według urzędu, szkoły powinny określać o ile procent maksymalnie może wzrosnąć czesne bądź wskazać sytuacje, w których może to nastąpić.

Pytania:

1. Czy zmieniając postanowienia umów zawartych ze studentami, uczelnie narażają się na odpowiedzialność karną z tego tytułu?

2. Dlaczego niekorzystne zmiany umów ze studentami są tak powszechnym zjawiskiem wśród szkół wyższych?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10499)

do ministra finansów

**w sprawie braku środków pieniężnych
w Łodzi na działalność komisji lekarskich
orzekających o niepełnosprawności**

Szanowny Panie Ministrze! W Miejskim Zespole ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Łodzi już w czerwcu tego roku skończyły się pieniądze na powoływanie komisji orzekających o niepełnosprawności. Mieszkańcy Łodzi, którym kończy się ważność orzeczenia o niepełnosprawności, przez najbliższe miesiące będą traktowani przez urzędników jak osoby zdrowe. Brak stosownego orzeczenia oznacza utratę finansowego wsparcia dla osoby chorej, a dla osoby sprawującej opiekę nad niepełnosprawnym poza zasiłkiem rodzinnym w wysokości 68 zł jest to często jedyne źródło utrzymania. Fundacje i stowarzyszenia opiekujące się ludźmi chorymi chciały zebrać pieniądze na działanie komisji. Okazało się jednak, że jest to prawnie niemożliwe. Jak wyjaśnia łódzki MOPS, brak jest możliwości finansowania tego zadania przez osoby prywatne i fundacje.

Do końca roku potrzebne jest na ten cel 208 tys. zł, które powinny być przekazane z budżetu państwa. Z tego co mi wiadomo, wojewoda łódzki prowadzi w tej sprawie z Panem Ministrem korespondencję. Jak na razie, bez pozytywnych dla osób niepełnosprawnych efektów.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie są przyczyny zaistniałego stanu rzeczy? Czy jest to efekt niedoszacowania w budżecie na 2011 r.?

2. Jakie w tej sprawie podejmowane były działania ze strony wojewody łódzkiego i dlaczego brak jest reakcji ze strony ministerstwa?

3. Kiedy zostaną przekazane z budżetu państwa środki finansowe pozwalające na wznowienie prac komisji?

Z poważaniem

Poseł Sylwester Pawłowski

Łódź, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10500)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie uzyskania szczegółowych
wyjaśnień dotyczących brutalnego
postępowania funkcjonariuszy Policji
w nocy z 6 na 7 sierpnia 2011 r.
wobec młodego człowieka na podstawie
informacji zamieszczonej
na portalu wPolityce.pl**

Sprawa, z którą zwracam się do Pana Ministra, dotyczy sytuacji, w której bezpośrednio po próbie podjętej akcji ratunkowej na Wiśle przez poszkodowanego został on razem z innym uczestnikiem zdarzenia w sposób skandaliczny i agresywny potraktowany przez funkcjonariuszy Policji w Warszawie.

Z głębokim niedowierzaniem zapoznałem się z opisem zdarzenia obejmującego brutalne zachowanie i pobicie młodego człowieka przez funkcjonariuszy Komendy Stołecznej Policji (w załączeniu przesyłam artykuł zawierający szczegółowy opis zdarzenia zamieszczony w poczytnym portalu wpolityce.pl – adres publikacji: <http://wPolityce.pl/wydarzenia/12898-co-sie-dzialo-w-sobotnia-noc-nad-wisla-i-na-komisariacie-przy-wilczej-warszawscy-policjanci-oskarzani-o-brutalne-pobicie>.*)

Panie Ministrze! Proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakiego kroki zamierza podjąć Pan Minister w sytuacji potwierdzenia się faktu pobicia przez funkcjonariuszy osoby, która wcześniej uczestniczyła w akcji ratującej ludzkie życie, co stanowi podstawę nie tylko do wszczęcia postępowania na podstawie ustawy o Policji, ale także odrębnego postępowania karnego?

2. Jak sposób postępowania policjantów, zarówno w miejscu zdarzenia, jak i na terenie komisariatu, ma się do praktyk zatrzymywania i postępowania z zatrzymanymi, z którymi policjanci są zaznajamiani w trakcie szkolenia?

3. Czy zdaniem Pana Ministra zachowanie i postępowanie funkcjonariuszy było adekwatne do zaistniałej sytuacji, co w świetle opublikowanego materiału rodzi najbardziej elementarne pytania o podejrzenie naruszenia prawa przez przedstawicieli służby podległej ministrowi spraw wewnętrznych i administracji?

Z poważaniem

Posel Jerzy Polaczek

Piekary Śląskie, dnia 9 sierpnia 2011 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Zapytanie
(nr 10501)

do ministra obrony narodowej

w sprawie systemu AGS

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 1 kwietnia 2009 r. MON poinformował o wycofaniu się z programu budowy NATO Alliance Ground Surveillance (AGS) Core System. Kto podjął tę decyzję? Czy została ona podjęta w oparciu o stosowne analizy? Jeśli tak, to kto był ich autorem i kto je zatwierdził (imię, nazwisko, stopień, funkcja)?

Z poważaniem

Posel Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10502)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie gromadzenia
przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych
danych dotyczących wydobycia
gazu łupkowego na świecie**

Szanowny Panie Ministrze! MSZ przejawia duże zainteresowanie kwestią wydobycia gazu łupkowego. Gromadzi również – zgodnie z twierdzeniami ministra Sikorskiego – informacje o funkcjonowaniu sektorów wydobywczych w krajach posiadających bogate doświadczenie w tej materii. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy MSZ posiada przetłumaczony zbiór regulacji prawnych dotyczących wydobycia gazu łupkowego w Kanadzie?¹⁾

2. Czy MSZ posiada regulacje prawne dotyczące sektorów wydobywczych w Norwegii, Wielkiej Brytanii, Francji, RFN, Holandii, Rosji, Iranie, Wenezeli, Kazachstanie? Jeśli tak, to proszę o ich udostępnienie.

3. Ambasada USA twierdzi, że „rządy USA i Polski wspólnie pracują nad stworzeniem odpowiednich ram prawnych dla bezpiecznego wydobycia gazu łupkowego”²⁾. Na czym polegają owe prace i jakie są ich efekty? Z kim jeszcze współpracuje MSZ w kwestii stworzenia ram prawnych dotyczących gazu łupko-

¹⁾ <http://biznes.interia.pl/wiadomosci-dnia/news/wydobycie-gazu-lupkowego-wymaga-dobrego-systemu,1673832,4199>

²⁾ <http://polish.poland.usembassy.gov/gaz5.html>

wego i na czym ta współpraca polega? Jakie są jej efekty? Kto w MSZ odpowiada osobiście za współpracę polsko-amerykańską dotyczącą gazu łupkowego?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10503)

do ministra obrony narodowej

w sprawie procesu planowania zakupów samolotów Bryza

Szanowny Panie Ministrze! W grudniu 2008 r. MON podpisał umowę o zakupie 12 samolotów PZL M28 Bryza za 635 mln zł. W opinii specjalistów oraz samych wojskowych był to zakup niepotrzebny, a dotychczasowe doświadczenia z realizacji kontraktu tylko to potwierdzają. Na podstawie jakich analiz zdecydowano się na zakup tych samolotów? Kto był ich autorem (imię, nazwisko, stopień, funkcja)?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10504)

do ministra obrony narodowej

w sprawie okoliczności śmierci polskiego żołnierza w dniu 27 lipca 2011 r.

Szanowny Panie Ministrze! Okoliczności ataku na polski patrol PKW Afganistan w dniu 28 lipca 2011 r., w wyniku którego zginął starszy szeregowy P. P. wskazują, że w kolumnę wozów patrolowych wjechał samochód cywilny. KTO Rosomak, w którym znajdował się śp. starszy szeregowy P. P., musiał zjechać z drogi, w wyniku czego wjechał na IED. Gdyby pojazd, który wymusił to zachowanie był Vehicle Born Improvised Explosive Device – innymi słowy, samochodem pułapką z samobójcą za kierownicą – liczba ofiar byłaby znacznie większa.

Dlaczego pojazd cywilny wjechał w kolumnę patrolu? Czy taki sam manewr lokalnego kierowcy byłby możliwy w przypadku patrolu amerykańskiego? Czy broniąc się przed takimi przypadkami, nie należy stosować odpowiednich procedur związanych z otwarciem ognia do samochodu, który ma zamiar staranować pojazdy patrolowe? A może zachowanie polskich patroli odzwierciedla koncepcję doradcy ministra

obrony narodowej, która mówi, że mimo wszystko żołnierze zawsze powinni dążyć przede wszystkim do zatrzymania i obezwładnienia, a nie zlikwidowania przeciwnika. Czy były już pierwsze próby schwywania Taliba samobójcy z ładunkiem uwieszonym u pasa?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10505)

do ministra obrony narodowej

w sprawie osób odpowiedzialnych za opublikowanie w Internecie planów siedziby jednostki Formoza

Szanowny Panie Ministrze! W związku z przetargiem na remont siedziby jednostki Formoza został umieszczony w Internecie szczegółowy plan budynku. W następstwie nagłośnienia sprawy przez media dane te zostały usunięte z sieci. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy plany budynków należących do jednostek specjalnych są tajne czy jawne? Czy jawne są plany budynku MON przy ul. Klonowej 1?

2. Jeśli owe plany są tajne, to kto (imię i nazwisko, stopień, funkcja) jest odpowiedzialny za ujawnienie danych dotyczących Formozy? Jakie konsekwencje zostaną wyciągnięte w stosunku do osób z Wojskowego Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych i Służby Kontrwywiadu Wojskowego, które dopuściły się ujawnienia tajemnicy wojskowej?

3. Czy wobec osób winnych SKW wszczęło odpowiednie procedury, poczynając od odebrania certyfikatu dostępu do informacji niejawnych, a kończąc na postępowaniu karnym?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10506)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie osób odpowiedzialnych
za przygotowanie wstępnych założeń
taktyczno-technicznych lekkiego
opancerzonego samochodu patrolowego**

Szanowny Panie Ministrze! Odchodzący ze stanowiska wiceminister Zenon Kosiniak-Kamysz ujawnił, że WZTT lekkiego opancerzonego samochodu patrolowego zostały opracowane w ten sposób, że nie mógł im sprostać żaden istniejący na rynku pojazd. Wydumane wymagania sprawiły, że program LOSP upadł, a żołnierze PKW Afganistan nie otrzymali potrzebnego sprzętu.

Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kto (imię i nazwisko, stopień, funkcja) zatwierdził WZTT dla LOSP?

2. Kto (imię i nazwisko, stopień, funkcja) wchodził w skład zespołu przygotowującego WZTT dla LOSP?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10507)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie programu modernizacji pojazdów
BMP-1**

Szanowny Panie Ministrze! Jednym z przykładów marnotrawienia przez MON środków i czasu jest koncepcja modernizacji wiekowych BMP-1, znana pod nazwą PUMA. Szczęśliwie projekt ten został zarzucony.

Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kosztował program PUMA?

2. Kto (imię i nazwisko, stopień, funkcja) zatwierdził program PUMA?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10508)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie postępu prac nad wstępnymi
założeniami taktyczno-technicznymi
zdalnie sterowanego systemu wieżowego
dla KTO Rosomak**

Szanowny Panie Ministrze! Na lata 2012–2014 przewidziano rozpoczęcie zakupów wież bezzałogowych dla KTO Rosomak. Jeśli ów termin ma być dotrzymany, powinien być rozpisany w tej sprawie przetarg. Nic o tym jednak nie słychać. Co więcej – o ile mi wiadomo – nie są jeszcze przygotowane WZTT wież. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy termin rozpoczęcia dostaw zostanie dotrzymany?

2. Kiedy zostaną opracowane WZTT wież?

3. Kto (imię, nazwisko, stopień, funkcja) nadzoruje przygotowywanie WZTT?

4. Kiedy zostanie rozpisany przetarg?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10509)

do ministra obrony narodowej

w sprawie remontu fregat OHP w USA

Szanowny Panie Ministrze! Jeśli chodzi o liczebność i stan techniczny okrętów Marynarki Wojennej, sytuacja jest niepokojąca. Skromne środki przeznaczane na ten rodzaj Sił Zbrojnych każą planować wydatki szczególnie ostrożnie i racjonalnie. Przykładem takiego podejścia nie jest plan wyremontowania w USA OORP „Kościszko” i „Pułaski” za kwotę 400 mln zł. Prace remontowe odtworzą jedynie potencjał bojowy fregat, jaki posiadały one dwie dekady temu. Trudno zatem uznać, że po tym zabiegu te wysłużone okręty będą poważnie traktowane przez którąkolwiek z flot bałtyckich. Oznacza to stracenie 400 mln zł, które mogłyby być wydane na prawdziwie palące potrzeby Marynarki Wojennej.

Uprzejmie proszę o podanie imienia, nazwiska oraz stopnia i funkcji osoby, która zatwierdziła plan remontu w USA fregat OHP.

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10510)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie wątpliwości związanych
z przetargiem na samoloty LIFT**

Szanowny Panie Ministrze! W świetle problemów ze szkoleniem pilotów wojskowych program zakupu samolotów szkolenia zaawansowanego ma szczególne znaczenie. Ostatnio z udziału w przetargu zrezygnowało dwóch znanych producentów maszyn tej klasy. Swoją decyzję uzasadnili zapisami WZTT, które bardziej pasują do maszyny bojowej niż szkolnej. Co więcej, zdaniem części specjalistów WZTT niepokojąco dobrze pasują do maszyny innego, koreańskiego producenta.

Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy przetarg na samoloty LIFT jest objęty tzw. tarczą antykorupcyjną? Jeśli tak, to czy służby obserwujące przetarg zgłaszały podejrzenia występowania jakichkolwiek nieprawidłowości?

2. Kto zatwierdził (imię, nazwisko, stopień, funkcja) WZTT dla samolotów LIFT?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10511)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie ustalenia osób odpowiedzialnych
za zakup dla wojska
20 luksusowych samochodów**

Szanowny Panie Ministrze! Kilka miesięcy temu Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych zakupił 20 luksusowych samochodów Land Rover Discovery po 250 tys. zł za sztukę. Zakup ten był krytykowany przez ekspertów, którzy wskazywali, że zakupione pojazdy nie mają cech wojskowych.

Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kto (imię i nazwisko, stopień, funkcja) zgłosił zapotrzebowanie na zakup 20 samochodów tej klasy?

2. Kto zatwierdził (imię, nazwisko, stopień, funkcja) WZTT, na podstawie których zakupiono wspomniane auta?

3. Do czego i w jakich jednostkach wykorzystywane są owe luksusowe maszyny?

4. Czy wobec osób odpowiedzialnych za ten podejrzany zakup zostały wyciągnięte jakiegokolwiek konsekwencje?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10512)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie ustalenia osób odpowiedzialnych
za niezakupienie dla PKW Afganistan
karabinów napędowych**

Szanowny Panie Ministrze! Od bardzo długiego czasu trwa proces zakupu karabinów napędowych dla PKW Afganistan. Dzieje się to rzekomo w ramach pilnej potrzeby operacyjnej. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kto (imię, nazwisko, stopień, funkcja) z Biura Analiz Rynku Uzbrojenia jest odpowiedzialny za przygotowanie analizy dotyczącej karabinów napędowych, wykorzystanej przy opracowywaniu WZTT na potrzeby konkursu ofert ogłoszonego 11 sierpnia 2010 r. przez WZL-1?

2. Kto (imię i nazwisko, stopień, funkcja) zatwierdził owe WZTT dla karabinu napędowego?

3. Skąd wzięły się w WZTT wymagania m.in. dotyczące pojemnika na dodatkowe 1,5 tys. nabojów oraz specjalnego worka na łuski i ogniwa taśmy? Czy BARU znalazła na świecie podobne rozwiązania – jeśli tak, to gdzie?

4. Czy wobec osób odpowiedzialnych za przeciągający się proces zakupu karabinów zostały wyciągnięte jakiegokolwiek konsekwencje?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10513)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie ogromnych różnic w wysokości
cen biletów lotniczych w przewozach
krajowych PLL LOT SA**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z ponownym pytaniem dotyczącym ogromnych różnic w wysokości cen biletów lotniczych w przewozach krajo-

wych na porównywalnych pod względem długości trasach. Z kolejnym protestem w tej sprawie wystąpił do mnie prezydent miasta Rzeszowa.

Ceny biletów stosowanych przez Polskie Linie Lotnicze LOT SA za przeloty na trasie Rzeszów – Warszawa i Warszawa – Rzeszów są drastycznie wygórowane w porównaniu z podobnymi lotami na innych odcinkach. Pasażerowie lecący z Balic do Warszawy płacą (w obie strony) ok. 225 zł, podczas gdy za analogiczną trasę z Jasionki do stolicy (i z powrotem) koszt biletu wynosi ok. 690 zł. Taka rażąca dysproporcja w cenach biletów wpływa negatywnie na możliwości komunikacyjne oraz utrudnia rozwój woj. podkarpackiego.

Polityka prezesa Zarządu PLL LOT SA zdaje się być jawną dyskryminacją mieszkańców Podkarpacia. Wygórowane ceny biletów mają niewątpliwie wpływ na ograniczenie popytu korzystających z usług przewoźnika, który jednak jest niekwestionowanym monopolistą w połączeniach krajowych, co wywołuje oburzenie mieszkańców regionu.

Proszę zwrócić uwagę, że na Podkarpaciu skoncentrowane jest 90% polskiej produkcji w przemyśle lotniczym. Rzeszów i Dolina Lotnicza znane są z rozwiniętego przemysłu lotniczego oraz jako ośrodek szkolenia pilotów. Międzynarodowe lotnisko w Jasionce rozwija się i korzysta z niego coraz większa liczba pasażerów. Wobec tego dziwi polityka Zarządu PLL LOT SA, który zdaje się nie uwzględniać zachowania standardów z klientami z województwa podkarpackiego.

Wobec powyższego pytam: Czy Pan Minister może wyjaśnić przyczyny długotrwale utrzymujących się wygórowanych cen biletów w relacji Rzeszów – Warszawa – Rzeszów i zasad polityki cenowej stosowanej przez PLL LOT SA wobec pasażerów z województwa podkarpackiego?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10514)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie planowanej budowy obwodnicy
miasta Mielca**

Szanowna Pani Minister! W związku z planowaną budową obwodnicy miasta Mielec zwracam się o udzielenie odpowiedzi dotyczących ww. obwodnicy, która jest niezbędna do prawidłowego funkcjonowania i rozwoju Specjalnej Strefy Ekonomicznej Euro-Park Mielec.

Mielec jest jednym z najbardziej uprzemysłowionych miast w województwie podkarpackim. Chociaż zajmuje czołowe miejsce wśród przedsiębiorczych miast, to z braku obwodnicy, tj. braku rozwiązania, które usprawniłoby komunikację w mieście i rozwiązałyby problemy komunikacyjne, traci potencjalnych inwestorów zniechęconych trudnościami logistycznymi i komunikacyjnymi.

Specjalna Strefa Ekonomiczna w Mielcu jest silnym i prężnym ośrodkiem przemysłowym na Podkarpaciu. Dziś na terenie strefy działa 120 firm, które zatrudniają 13,5 tys. osób. Od chwili powstania w Mielcu Specjalnej Strefy Ekonomicznej bardzo znacząco wzrósł transport kołowy, który przeciska się przez ciasne ulice miasta. Dodatkowo dziennie setki pojazdów ciężarowych przejeżdża przez Mielec jedynie tranzytem. Wobec braku obwodnicy często blokują one ruch pozostałych pojazdów i niszczą istniejące ulice. Wobec tego w mieście dochodzi do regularnych wypadków spowodowanych przez tiry, przez co ruch samochodów osobowych jest znacznie utrudniony. Dodatkowo budowy obwodnicy domaga się społeczność lokalna zmęczona hałasem samochodów ciężarowych i ciągłymi problemami komunikacyjnymi w centrum miasta.

Stworzenie lepszego układu komunikacyjnego i tym samym ułatwienie dotarcia transportu do miejsca przeznaczenia ma olbrzymi wpływ na lokalizację przedsięwzięcia przez inwestora. Z pewnością rozwiązanie, jakim jest planowana obwodnica Mielca wraz z bezpośrednim dojazdem do Specjalnej Strefy Ekonomicznej, wpłynie na poprawę wizerunku miasta i terenów strefy, przyczyni się do rozładowania ruchu kołowego oraz zachęci nowych przedsiębiorców do inwestycji w tym regionie.

Wobec powyższego pytam:

1. Czy ministerstwo pozytywnie ocenia przedmiotowe przedsięwzięcie?

2. Czy budowa obwodnicy Mielca otrzyma finansowe wsparcie z Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej”?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10515)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie trudnej sytuacji zrzeszonych
w Stowarzyszeniu Poszkodowanych
przez Deweloperów „Wierzbowa”**

Szanowny Panie Ministrze! W nawiązaniu do pisma Stowarzyszenia Poszkodowanych przez Dewelo-

perów „Wierzbowa” opisującym nieuczciwe praktyki rynkowe Firmy Inwestycyjnej Leopard SA w Krakowie proszę o zainteresowanie i odpowiedź na kilka pytań.

Grupa 180 klientów w 2006 r. podpisała z deweloperem pełnoprawną umowę, zgodnie z którą wpłacali na jego konto należności na poczet mieszkań. W tym czasie firma Leopard SA bez zgody klientów podpisała umowę z funduszem Manchester Securities Corporation, zaciągając pożyczkę w wysokości 37,5 mln pod zestaw ww. mieszkań. W maju 2009 r. firma Leopard SA ogłosiła upadłość, nie wywiązując się z zaciągniętej pożyczki wobec funduszu. Mieszkania weszły w skład masy upadłościowej, a fundusz Manchester ma uprzywilejowaną pozycję w prawach do odzyskania pieniędzy. W takiej sytuacji klienci dewelopera stoją przed groźbą eksmisji i utraty lokali, za które zapłacili.

W 2010 r. Sąd Okręgowy w Krakowie przyznał rację poszkodowanym, określając obciążenie hipoteczne wynikające z umowy między funduszem i deweloperem jako niezgodne z zasadami współżycia społecznego i krzywdzące konsumentów. Niestety, w 2011 r. Sąd Apelacyjny zmienił ten wyrok, argumentując, że poszkodowani wiedzieli o umowie pomiędzy firmą Leopard SA a funduszem Manchester.

Poszkodowani wobec prawomocnego wyroku przygotowują skargę kasacyjną. Niepokojące w całej sprawie jest to, że ludzie ci stoją przed groźbą utraty oszczędności życia na podstawie umowy, której nie są sygnatariuszami. Wobec takiego scenariusza czeka ich długoletnie spłacanie pożyczki, której de facto nie zaciągali. Poszkodowani znajdują się w czwartej grupie zaspokojenia wierzytelności przez syndyka masy upadłości F.I. Leopard SA, na co w praktyce nie wystarcza już pieniędzy.

Wobec powyższego pytam:

1. Jakie ewentualnie środki prawne przysługują poszkodowanym i jak mogą dochodzić swoich praw?

2. Czy w kontekście zaistniałej sytuacji ministerstwo przewiduje nowe regulacje prawne, które zabezpieczą w większym stopniu klientów przed nieuczciwymi praktykami deweloperów?

Z poważaniem

Posel Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10516)

do ministra infrastruktury

**w sprawie realizacji inwestycji
infrastrukturalnych w Nagawczynie
przez GDDKiA**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z zerwaniem ustalonych porozumień między GDDKiA o. Rzeszów a gminą Dębica dotyczących budowy ronda i przejścia podziemnego w miejscowości Nagawczyna zwracam się o udzielenie odpowiedzi w ww. sprawie.

Planowane rondo miało powstać na drodze krajowej nr 4 przy wjeździe do Dębicy. Plany zakładały również budowę podziemnego tunelu, który umożliwiłby pieszym bezpieczne przekraczanie drogi krajowej. O wymienione inwestycje mieszkańcy zabiegali ponad dwa lata, angażując w tę sprawę władze lokalne, parlamentarzystów oraz organizując dwie blokady drogi krajowej nr 4. W lutym 2010 r. doszło do podpisania umowy między gminą Dębica a GDDKiA o. Rzeszów. W myśl tego porozumienia koszty budowy ronda oraz podziemnego przejścia zobowiązał się pokryć rzeszowski oddział GDDKiA. Wstępnie obie inwestycje miały zostać oddane w 2012 r.

Aktualnie GDDKiA o. Rzeszów nie podjął jednak żadnych prac w zakresie planowanych inwestycji, gdyż nie posiada zgody oddziału centralnego w Warszawie na sfinansowanie podmiotowego przedsięwzięcia. Wobec rosnących nieporozumień planowane inwestycje w miejscowości Nagawczyna stoją pod znakiem zapytania. Pragnę podkreślić, że inwestycja ta jest niezbędna dla bezpiecznego i prawidłowego funkcjonowania układu komunikacyjnego.

Skrzyżowanie drogi wojewódzkiej nr 985 w Nagawczynie z drogą krajową nr 4 jest ruchliwym i niebezpiecznym punktem zagrażającym mieszkańcom. W związku z wycofaniem się GDDKiA z planowanych prac Komitet Protestacyjny Sołectwa Nagawczyna wznawia akcję protestacyjną, polegającą na zablokowaniu drogi krajowej nr 4 w dniu 19 września 2011 r. w godz. 9–12. Pragnę podkreślić, że droga E4 posiada strategiczne znaczenie dla Polski. Tylko na odcinku Kraków – Rzeszów przejeżdża nią ok. 30 tys. pojazdów na dobę i planowana blokada przyniesie niepowetowane straty.

Wobec powyższego pytam:

1. Jakie ministerstwo widzi rozwiązanie podmiotowego problemu?

2. Czy przebudowa skrzyżowania drogi krajowej nr 4 z drogą wojewódzką nr 985 w Nagawczynie zostanie uwzględniona jako zadanie do realizacji w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” i w „Planie działań na sieci drogowej w latach 2011–2013”?

Z poważaniem

Posel Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10517)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie inwestycji w ramach
Lubuskiego Regionalnego Programu
Operacyjnego**

W ramach Lubuskiego Regionalnego Programu Operacyjnego jest finansowana inwestycja: „Modernizacja budynku fizjoterapii” w Zamiejscowym Wydziale Kultury Fizycznej w Gorzowie Wielkopolskim. Od czterech miesięcy inwestycja nie jest realizowana, ponieważ wykonawca zszedł z budowy z powodu braku realizacji płatności.

Pani Minister, jakie są powody wstrzymania środków, które powinny być przekazywane na tę inwestycję?

Czy prawdziwe są informacje mówiące, że prawdziwą przyczyną jest brak środków, które powinny być przekazywane z Ministerstwa Finansów do Ministerstwa Rozwoju Regionalnego i dalej do samorządu (województwa lubuskiego) na Lubuski Regionalny Program Operacyjny?

Ile w pierwszym półroczu 2011 r. płatności zrealizowano i jakich? Proszę też o określenie ewentualnych opóźnień.

Jakie inne inwestycje realizowane przy współfinansowaniu środkami europejskimi zostały wstrzymane (województwo lubuskie) – Lubuski Regionalny Program Operacyjny?

Posel Elżbieta Rafalska

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10518)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie tzw. ustawy żłobkowej

Ustawa żłobkowa wprowadziła nowe formy opieki nad dziećmi, wśród nich opiekuna dziennego.

Realizacja ustawy żłobkowej nie jest obowiązkowa dla samorządów, jednak rodziła nadzieję na poprawę sytuacji wynikającej z braku miejsc w żłobkach. Proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

Czy ministerstwo monitoruje wdrażanie w życie ustawy?

Ile samorządów podjęło w kwestiach żłobkowych uchwały?

Ile kandydatek/kandydatów zgłosiło się i przeszło szkolenie?

Jaka w tym zakresie jest sytuacja w województwie lubuskim?

Posel Elżbieta Rafalska

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10519)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji linii kolejowej
Wrocław – Berlin na odcinku Miłkowice
– Leszno Górne – Żagań – Żary – Forst**

Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo zawierające sprzeciw wobec likwidacji linii kolejowej Wrocław – Berlin na odcinku Miłkowice – Leszno Górne – Żagań – Żary – Forst. Opis finansowo-rzeczowy sporządzony przez oddziały regionalne PKP Polskie Linie Kolejowe odpowiednio według właściwości w Poznaniu i Wrocławiu określił, że przywrócenie całego odcinka Miłkowice – Zasięki do parametrów umożliwiających jazdę lekkich składów pasażerskich z prędkością co najmniej 100 km/h będzie możliwe za kwotę ok. 30 mln zł, przy czym koszty rozkładają się równo na odcinek na terenie woj. lubuskiego, tj. od granicy państwa do Leszna Górnego, w wysokości około 15 mln zł, i na odcinek dolnośląski, tj. od Leszna Górnego do Miłkowic, w wysokości również około 15 mln zł. Z powodu złej sytuacji linii kolejowych liczba przejazdów pociągów została ograniczona z 7 do 2, tym samym natłok pasażerów został wzmożony.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie informacji:

— Czy likwidacja wskazanej liczby pociągów przewidywana jest do czasu zakończenia modernizacji, czy jest to decyzja ostateczna?

— Ile wydano pieniędzy na modernizację linii kolejowej Wrocław – Berlin, w tym odcinka Miłkowice – Leszno Górne – Żagań – Żary – Forst?

— Jakie plany modernizacyjne są przewidywane na przyszłość?

Posel Elżbieta Rafalska

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10520)

do ministra zdrowia

**w sprawie sytuacji ekonomicznej
i możliwych zagrożeń dla dalszego
funkcjonowania szpitala w Kutnie**

Szanowna Pani Minister! Szpital im. Antoniego Troczewskiego w Kutnie od wielu lat boryka się z problemami finansowymi i organizacyjnymi.

W 1998 r., tuż przed przejściem samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej przez powiat kutnowski, szpital ten został oddłużony. Powiatowe władze samorządowe, tj. nieprzygotowani do pełnie-

nia swych funkcji lokalni politycy pozwolili ówczesnemu dyrektorowi SPZOZ na prowadzenie własnej polityki zdrowotnej w powiecie. Nastąpiło sprywatyzowanie wszystkich POZ-ów, które stały się NZOZ-ami i zaczęły przynosić znaczne dochody właścicielom. Szpital jako SPZOZ natychmiast zaczął przynosić straty, które z miesiąca na miesiąc rosły.

W roku 2006 już jako poseł na Sejm RP wystąpiłem do Prokuratury Okręgowej w Łodzi z wnioskiem o zbadanie podejrzenia popełnienia przestępstwa, w wyniku którego kutnowski SPZOZ osiągnął wówczas stratę ponad 70 mln zł. Po dwóch latach prowadzonych czynności otrzymałem odpowiedź z prokuratury, że nie dopatrzone się znamion przestępstwa i sprawę umorzono. Ogromne pieniądze należące do tzw. sfery finansów publicznych zostały wydatkowane w sposób niegospodarny lub, a może przede wszystkim, system generował długi na wielką skalę, ale zgodnie z prawem i bez wskazywania winnych, którzy de facto pozostali bezkarni, a niektórzy uczestniczą we władzach powiatowych po dzień dzisiejszy. Dług SPZOZ w Kutnie nadal rósł, choć znacznie spadło tempo wzrostu. Obecnie jest to prawdopodobnie ponad 90 mln PLN.

W 2010 r. kolejna ekipa rządząca w powiecie kutnowskim, nie widząc szans na uratowanie SPZOZ w jego dotychczasowej formule, podjęła decyzję o przystąpieniu do rządowego tzw. planu B. Powołano do życia nowy podmiot pod nazwą NZOZ Kutnowski Szpital Samorządowy sp. z o.o., a SPZOZ w Kutnie postawiono w stan likwidacji. Wystąpiono też o środki finansowe w wys. ponad 50 mln PLN na częściowe pokrycie długu SPZOZ.

Obecnie rządzący w powiecie kutnowskim (tj. koalicja PiS, PO, SLD, PSL) ucieka od odpowiedzi na zasadnicze pytania. Opinia publiczna nie jest w stanie dowiedzieć się, jaka jest rzeczywista sytuacja SPZOZ (w likwidacji) w Kutnie, spółki NZOZ Kutnowski Szpital Samorządowy, a co za tym idzie, także i powiatu kutnowskiego. Radni koalicji bojkotują nawet obrady rady powiatu, aby sesja nie mogła się odbyć z braku quorum.

W związku z powyższym pragnę uzyskać od Pani Minister odpowiedzi na niżej postawione pytania:

Jakie są rzeczywiste przyczyny ogromnego (jednego z największych w Polsce) zadłużenia SPZOZ w Kutnie i kto wg Pani Minister powinien ponieść odpowiedzialność za taki stan rzeczy?

Jaki jest rzeczywisty dług SPZOZ w Kutnie (wraz z odsetkami i ew. kosztami komorniczymi oraz innymi)?

Czy NZOZ Kutnowski Szpital Samorządowy sp. z o.o. bilansuje przychody i rozchody, czy też generuje kolejne zadłużenia, a jeżeli tak, to jakie jest zadłużenie NZOZ Kutnowski Szpital Samorządowy sp. z o.o.?

Czy powiat kutnowski spełnił wszelkie wymogi stawiane przez rząd podmiotom przystępującym do planu B?

Czy powiat kutnowski otrzyma od rządu wsparcie finansowe na oddłużenie SPZOZ i zapewnienie bezpieczeństwa zdrowotnego ok. 100 tys. mieszkańców powiatu, a jeżeli tak, to kiedy i w jakiej wysokości?

Czy powiat kutnowski otrzyma od rządu jakiegokolwiek wsparcie finansowe dla NZOZ Kutnowski Szpital Samorządowy sp. z o.o.?

Czy w procesie restrukturyzacji kutnowskiego SPZOZ zostały popełnione błędy uniemożliwiające otrzymanie wsparcia lub je opóźniające? Jeżeli tak, to jakie?

Czy rząd jest w stanie zagwarantować funkcjonowanie powszechnie dostępnego szpitala w Kutnie z odpowiednią ilością oddziałów i łóżek oraz odpowiednią kadrą lekarską i pielęgniarską, a także zapewnienie bezpieczeństwa zdrowotnego ok. 100 tys. mieszkańców powiatu?

Czy działania podejmowane przez powiatowe władze samorządowe w Kutnie w zakresie prowadzenia spraw związanych z ochroną zdrowia są profesjonalne i czy widzi Pani Minister możliwość wyjścia z dotychczasowego impasu?

Co powinny uczynić powiatowe władze samorządowe w Kutnie, aby uniknąć de facto bankructwa i uchronić się przed zarządzeniem komisarzy, w wyniku przejścia przez powiat kutnowski całego długu SPZOZ?

Czy zechce Pani Minister osobiście zlustrować NZOZ Kutnowski Szpital Samorządowy sp. z o.o. i z pierwszej ręki przekazać informacje kutnowskiej opinii publicznej, a także pracownikom i pacjentom szpitala? Jeżeli tak, to kiedy to nastąpi?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10521)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie kwalifikowania pracy pielęgniarek z pacjentami z rozpoznaniem psychiatrycznym jako pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze

Zakład Opiekuńczo-Lecznicy w Rajsku od 1993 do 2004 r. był w strukturach Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w Oświęcimiu i zajmował się opieką nad pacjentami z rozpoznaniem psychiatrycznym. W 2004 r. zakład ten został przekształcony w Raj-Med Niepubliczny Zakład Opiekuńczo-Lecznicy w Rajsku, a pielęgniarki zostały przeniesione na podstawie art. 23¹ Kodeksu pracy i kontynuowały zatrudnienie z tą samą grupą pacjentów.

Raj-Med, zakład opiekuńczo-leczniczy o profilu psychiatrycznym, zalicza pracę pielęgniarek od 2004 r. do grupy prac o szczególnym charakterze, nie potwierdzając wcześniejszego okresu zatrudnienia w zakładzie opiekuńczo-leczniczym będącym w strukturach ZOZ Oświęcim.

Nadmieniam, że załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w dziale XII wykazu A wyszczególnia w pkt 1 prace na oddziałach psychiatrycznych i odwykowych, i w pkt 5 prace w domach pomocy społecznej dla nieuleczalnie i przewlekłe chorych, umysłowo upośledzonych dorosłych i niedorozwiniętych dzieci jako prace w szczególnych warunkach.

Jako kryterium winien występować rodzaj pracy, a nie nazwa organizacyjna jednostki (oddział – tak, zakład – nie), w której ta praca jest wykonywana.

Powyższe zobowiązuje do postawienia następującego pytania: Czy praca pielęgniarek opiekujących się pacjentami psychiatrycznymi w różnych jednostkach organizacyjnych służby zdrowia i opieki społecznej daje prawo do wcześniejszych emerytur i emerytur pomostowych przy spełnieniu pozostałych warunków?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10522)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zwiększenia wysokości
kwoty podstawowej ryczałtu
za przeprowadzenie postępowania
mediacyjnego w sprawach karnych
niezależnie od uregulowania kwestii
opodatkowania tego wynagrodzenia
podatkiem od towarów i usług**

Koszt mediacji karnej skierowanej z sądu pokrywa w całości Skarb Państwa. Zgodnie z rozporządzeniem ministra sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. osobie lub instytucji prowadzącej postępowanie mediacyjne wypłacany jest ryczałt w kwocie 120 zł oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia.

Kwota ryczałtu wypłacana jest za całość postępowania bez względu na ilość przeprowadzonych spotkań. Jeśli strony wyrażą zgodę na mediację i dojdzie do postępowania, wymaga ono co najmniej 4 spotkań mediacyjnych. W przypadku mediacji pośredniej spotkania prowadzone są osobno ze stronami, co zwiększa ilość sesji i wydłuża czas postępowania.

Zgodnie ze standardami prowadzenia mediacji i postępowania mediatora przyjętymi przez Społeczną Radę do spraw Alternatywnych Metod Rozwiązywania Konfliktów i Sporów przy Ministrze Sprawiedliwości (standard IX) mediator powinien zapewnić stronom odpowiednie miejsce do prowadzenia mediacji takie, aby stwarzać stronom poczucie bezpieczeństwa, zapewniając neutralność i poufność postępowania. Lokal przeznaczony na mediację musi mieć odpowiednią ilość pomieszczeń i zapewnić stronom podstawowe wygody.

W przypadku wielu ośrodków mediacyjnych stosujących wysokie standardy pracy mediację prowadzi jednocześnie dwóch mediatorów i ryczałt dzieli się pomiędzy nich. Konieczność poniesienia wszystkich koniecznych opłat związanych z wynajmem lokalu o odpowiednim standardzie, utrzymaniem biura sprawia, że kwota podstawowa ryczałtu za całość postępowania ustalona 8 lat temu nie jest adekwatna nie tylko do nakładu pracy mediatora, ale nawet do podstawowych kosztów ponoszonych w związku z prowadzeniem postępowania.

Mediacja w postępowaniu karnym ma szczególne znaczenie i jest zgodna z duchem koncepcji sprawiedliwości naprawczej uwzględniającej potrzeby ofiary przestępstwa. Bardzo często skraca i wspomaga postępowanie przed sądem, co obniża także jego koszty.

Postępowanie wymaga szczególnych umiejętności i zaangażowania mediatora oraz ciągłego podnoszenia kwalifikacji. Zgodnie ze standardem VI prowadzenia mediacji i postępowania mediatora społecznej rady przy ministrze sprawiedliwości jak i Europejskiego kodeksu postępowania mediatorów, mediator powinien stale pogłębiać i doskonalić swoje umiejętności.

Obniżony poziom wynagrodzenia nie będzie pozwalał mediatorom na prawidłowe wykonywanie zawodu i może prowadzić do konieczności rezygnacji z pełnienia tej funkcji.

Wobec planów szerszego wprowadzania mediacji, a szczególnie zwiększenia ilości spraw karnych odsyłanych do postępowania mediacyjnego jest to czynnik utrudniający rozwój tej instytucji w Polsce.

Dobrym rozwiązaniem sprawdzającym się rozliczeniem ryczałtowym jest metoda przyjęta w mediacjach z nieletnim sprawcą czynu karalnego. Nie ustala się w niej konkretnej kwoty, tylko procent od podstawowego wynagrodzenia kuratora zawodowego (w przypadku mediacji z nieletnim sprawcą jest to 10%).

Ze względu na postęp mediacji w Polsce, zalecany także przez rekomendacje Unii Europejskiej ogromnie istotne wydaje się wsparcie tej instytucji poprzez urealnienie poziomu wynagrodzenia mediatora, uwzględniającego ponoszone koszty i nakład pracy.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź, czy możliwe jest zwiększenie kwoty podstawowej ryczałtu dla instytucji lub osoby za

przeprowadzenie postępowania mediacyjnego, określonego w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z 18 czerwca 2008 r., niezależnie od prac prowadzonych nad uregulowaniem podatku VAT od tych czynności.

Z poważaniem

Poseł Piotr Ołowski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10523)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie polsko-rosyjskiej współpracy
transgranicznej na przykładzie
Starogardu Gdańskiego**

We współpracy polsko-rosyjskiej tkwią duże możliwości rozwoju. Rząd Donalda Tuska od kilku lat podejmuje w tym kierunku liczne wysiłki i działania. Niewątpliwie samorządy terytorialne nadgranicznych województw istotnie wzmocniają politykę naszego państwa w tym zakresie. Takim dobrym przykładem jest woj. pomorskie, w tym samorząd miasta Starogard Gdański. Od wielu lat rozwijana jest współpraca z obwodem kaliningradzkim. Z informacji prezydenta Starogardu Gdańskiego p. Edmunda Stachowicza wynika, iż rysują się coraz lepsze możliwości współpracy z obwodem kaliningradzkim na niwie społecznej i gospodarczej. Jednakże, aby stworzyć lepsze warunki dla tej współpracy, zasadne wydaje się oczekiwanie prezydenta Starogardu Gdańskiego, aby jego gmina, mająca konkretny dorobek we wspomnianej współpracy, mogła zostać ujęta w rozporządzeniu nr 1931/2006. Rozporządzenie to, jak wiadomo, określa obszary objęte małym ruchem granicznym.

Uprzejmie zapytuję Pana Ministra:

— Jaka jest geneza rozporządzenia nr 1931/2006 w sprawie określenia małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach państw UE?

— W jakim stopniu nowelizacja tego rozporządzenia była konsultowana z samorządem woj. pomorskiego i z bezpośrednio zainteresowanymi gminami z tego regionu?

— Jakie powinny być spełnione warunki, aby objąć rozporządzeniem nr 1931/2006 samorząd miasta Starogard Gdański?

— Jakie działania podejmie Pan Minister, aby miasto Starogard Gdański mogło skorzystać z dobrodziejstwa tego rozporządzenia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10524)

do ministra zdrowia

**w sprawie ujęcia specjalności lekarskiej
z zakresu rehabilitacji medycznej
w rozporządzeniu ministra zdrowia
z dnia 6 października 2010 r. zmieniającym
rozporządzenie w sprawie świadczeń
gwarantowanych z zakresu lecznictwa
uzdrowiskowego**

Szanowny Panie Ministrze! Rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 6 października 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego w załączniku nr 1 do tego dokumentu określa warunki realizacji świadczeń gwarantowanych (uzdrowiskowe leczenie szpitalne dzieci w wieku od 3 do 18 lat, uzdrowiskowe leczenie sanatoryjne dzieci w wieku od 7 do 18 lat, uzdrowiskowe leczenie sanatoryjne dzieci w wieku od 3 do 6 lat pod opieką dorosłych – w przypadku dzieci z mpd, ew. schorzeniami neurologicznymi o zbliżonym obrazie klinicznym – do lat 18, uzdrowiskowe leczenie szpitalne dorosłych, uzdrowiskowe leczenie sanatoryjne dorosłych, uzdrowiskowa rehabilitacja dla dorosłych w szpitalu uzdrowiskowym, uzdrowiskowa rehabilitacja dla dorosłych w sanatorium uzdrowiskowym, uzdrowiskowe leczenie ambulatoryjne dorosłych i dzieci) wraz z uszczegółowieniem warunków.

W dziale II: Warunki dotyczące personelu medycznego w realizacji wielu świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego wykluczeni zostali lekarze specjaliści z rehabilitacji medycznej, chyba że odbędą kurs podstawowy z balneologii.

Otóż, w opinii tychże lekarzy specjalistów z rehabilitacji medycznej, warunek odbycia przez nich kursu z podstaw balneologii jest tyleż niezrozumiały, co też zbyteczny. Albowiem w trakcie specjalizacji z zakresu rehabilitacji medycznej obowiązani są oni na być odpowiednią wiedzę i umiejętności praktyczne także z balneologii potwierdzone następnym egzaminem państwowym teoretycznym i praktycznym.

Oto tylko niektóre aspekty wymaganej wiedzy i umiejętności praktycznych lekarzy kształcących się w kierunku specjalisty z rehabilitacji medycznej:

1) wymagana wiedza w zakresie rehabilitacji medycznej pogłębiona anatomicznymi, biomechanicznymi oraz fizjologicznymi podstawami rehabilitacji i oceną kliniczną (badaniami ogólnymi i czynnościowymi);

2) to specjalistyczne postępowanie rehabilitacyjne z fachowym użyciem środków i sposobów terapeutycznych, m.in.: kinezyterapii (ćwiczenia lecznicze, ćwiczenia wyrównawcze i korekcyjne, koordynacyjne, itp.), fizykoterapii (termo-, elektro-, bioelektro-, ultrasonoterapii itp.), masaży, hydro, balneoterapii,

terapii zajęciowej, muzyko-, choreo- i arteterapii, re- edukacji zaburzeń mowy – łącznie z problematyką psychologiczną i społeczną w procesie rehabilitacji;

3) to nabycie umiejętności w rehabilitacji z różnymi stanami chorobowymi, zaburzeniami i dysfunkcją (np. rehabilitacja w wieku rozwojowym u osób z chorobami układu oddechowego, u osób z zaburzeniami uszkodzeniem ośrodkowego układu nerwowego, u osób po urazach itp.);

4) obowiązkowe też kursy pozytywnie zaopiniowane przez konsultanta krajowego oraz wpisane na listę cmkp, np. „rehabilitacja dzieci z przewlekłymi chorobami układu oddechowego”, „rehabilitacja dzieci ryzyka”, „zniekształcenia statyczne ciała u dzieci i młodzieży”, „podstawy neurorehabilitacji”, „aktualne kierunki postępowania rehabilitacyjnego” itp;

5) pośród staży podstawowych jest wiele bardzo przydatnych w procesie lecznictwa uzdrowskiego szkoleń, w tym balneoklimatologia;

6) staże kierunkowe, np. w klinice rehabilitacji lub ośrodka rehabilitacji wysoko specjalistycznym, w przychodni rehabilitacyjnej itp.

Zatem lekarze ze specjalnością rehabilitacji medycznej wszechstronnie są przygotowani zarówno w sferze nabytej wiedzy, jak i kompetencji, doskonale spełniając wymogi zawarte w warunkach realizacji świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowskiego określonych w ww. rozporządzeniu minister zdrowia i nie ma potrzeby obowiązkowego ukończenia kursu z balneologii, by mogli uczestniczyć w realizacji tych świadczeń.

Pytanie: Szanowna Pani Minister! Czy wobec powyższego Pani Minister dokona nowelizacji rozporządzenia z dnia 6 października 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowskiego, określając lekarzy ze specjalnością rehabilitacji medycznej jako lekarzy spełniających w załączniku nr 1 warunki dotyczącego personelu medycznego w realizacji świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowskiego?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołobrzeg – Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10525)

do ministra finansów

**w sprawie uwzględnienia propozycji
Związku Gmin Lubelszczyzny w planach
ograniczenia deficytu finansów publicznych**

Związek Gmin Lubelszczyzny, zaniepokojony planami ograniczenia deficytu systemu finansów pu-

blicznych kosztem samorządów, przedłożył w imieniu wspólnoty samorządów regionu lubelskiego cenne propozycje w piśmie do ministra finansów w dniu 16 czerwca 2011 r. (L. Dz. W-30/122/06-14).

Są to m.in.:

— uchylenie rozporządzenia ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. (Dz. U. Nr 157, poz. 1692), które poszerza katalog tytułów dłużnych, powodując tym samym zmniejszenie możliwości samorządów,

— odrzucenie propozycji ograniczenia deficytu j.s.t. w relacji do dochodów na poziomie 4, 3, 2, 1% w kolejnych latach,

— przyspieszenie prac nad implementacją zapisów odnoszących limit zadłużenia do zdolności jego spłaty.

Panie Ministrze: Czy zapoznał się Pan z tymi propozycjami i jakie jest Pana stanowisko w tej sprawie?

Poseł Gabriela Masłowska

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10526)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomieszczeń przystosowanych
do przesłuchiwania dzieci**

Szanowny Panie Ministrze! W bieżącym roku Fundacja Dzieci Niczyje przedstawiła raport na temat przesłuchiwania dzieci w przyjaznych pokojach, zwanych inaczej niebieskimi pokojami. Wynika z niego, iż przesłuchania pokrzywdzonych dzieci nadal najczęściej odbywają się w nieprzystosowanych do tego pomieszczeniach komisariatów Policji i salach sądowych. Dotychczas w budynkach Policji, sądów i prokuratur oraz innych miejscach utworzono ok. 300 tzw. niebieskich pokoi, z czego jednak tylko 46 posiada certyfikat przyjaznego pokoju przesłuchań dzieci (przyznawanego wspólnie przez Ministerstwo Sprawiedliwości i Fundację Dzieci Niczyje). Z raportu wynika również, iż spośród wszystkich posterunków Policji tylko 12 posiada pokoje zgodne z wytycznymi pozwalającymi na przesłuchanie dzieci w przyjaznym otoczeniu.

Specjaliści podkreślają, że w przyjaznym otoczeniu dziecko czuje mniejszy lęk i stres związany z przesłuchaniem, co minimalizuje ryzyko powtórnej wiktymizacji, a także pozwala uzyskać bardziej wiarygodny materiał dowodowy. Specjalne pokoje przesłuchań wyposażone są standardowo w aparaturę rejestrującą dźwięk i obraz, dzięki czemu utrwalony materiał dowodowy można wykorzystać w późniejszym stadium procesu bez konieczności ponownego przesłuchania pokrzywdzonego dziecka.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie następujących informacji:

1. Czy MSWiA rozważa wprowadzenie długofalowego programu tworzenia we wszystkich komisariatach Policji przyjaznych pokoi do przesłuchiwania dzieci?

2. Czy przy tworzeniu kolejnych bądź modernizacji już obecnych niebieskich pokoi stosowane są wymogi niezbędne do uzyskania certyfikatu przyjaznego pokoju przesłuchań dzieci?

3. Ile tzw. niebieskich pokoi ma powstać w roku 2011 i w latach następnych?

Z poważaniem

Posel Marek Wójcik

Katowice, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10526)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie pomieszczeń przystosowanych do przesłuchiwania dzieci

Szanowny Panie Ministrze! W bieżącym roku Fundacja Dzieci Niczyje przedstawiła raport na temat przesłuchiwania dzieci w przyjaznych pokojach, zwanych inaczej niebieskimi pokojami. Wynika z niego, iż przesłuchania pokrzywdzonych dzieci nadal najczęściej odbywają się w nieprzystosowanych do tego pomieszczeniach komisariatów Policji i salach sądowych. Dotychczas w budynkach Policji, sądów i prokuratur oraz innych miejscach utworzono ok. 300 tzw. niebieskich pokoi, z czego jednak tylko 46 posiada certyfikat przyjaznego pokoju przesłuchań dzieci (przyznawanego wspólnie przez Ministerstwo Sprawiedliwości i Fundację Dzieci Niczyje).

Małoletni, który ukończył 15 lat, nie podlega rygorom przesłuchania określonym w art. 185a i 185b K.p.k., a więc nie jest m.in. chroniony przed powtórny przesłuchaniem. Specjaliści podkreślają jednak, że w przyjaznym otoczeniu dziecko czuje mniejszy lęk i stres związany z przesłuchaniem, co minimalizuje ryzyko powtórnej wiktyimizacji, a także pozwala uzyskać bardziej wiarygodny materiał dowodowy. Specjalne pokoje przesłuchań wyposażone są standardowo w aparaturę rejestrującą dźwięk i obraz, dzięki czemu utrwalony materiał dowodowy można wykorzystać w późniejszym stadium procesu bez konieczności ponownego przesłuchania pokrzywdzonego małoletniego.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie następujących informacji:

1. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości rozważa wprowadzenie długofalowego programu tworzenia we wszystkich budynkach sądów i prokuratur przyjaznych pokoi do przesłuchiwania dzieci?

2. Czy przy tworzeniu kolejnych bądź modernizacji już obecnych niebieskich pokoi stosowane są wymogi niezbędne do uzyskania certyfikatu przyjaznego pokoju przesłuchań dzieci?

3. Ile tzw. niebieskich pokoi ma powstać w roku 2011 i w latach następnych w jednostkach podległych Ministerstwu Sprawiedliwości?

Z poważaniem

Posel Marek Wójcik

Katowice, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10527)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie dramatycznego zagrożenia nagłymi zwolnieniami kilkunastu pracowników z ponad 20-letnim stażem pracy w Uzdrowisku Kołobrzeg SA wskutek mylnej interpretacji przez zarząd spółki rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami

Szanowna Panie Minister! Na podstawie art. 50 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654 i Nr 149, poz. 887) ukazało się rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami.

W § 1. 1. Podano, że: „Kwalifikacje wymagane od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami określa załącznik do rozporządzenia”, załącznik do rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 20 lipca 2011 r. (poz. 896) pn. „Kwalifikacje wymagane od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami”.

Otóż na podstawie tegoż rozporządzenia ministra zdrowia oraz załącznika Zarząd Uzdrowiska Kołobrzeg oznajmił, iż w trybie pilnym jest zobowiązany zwolnić wszystkie pracownice zatrudnione dotychczas w charakterze zabiegowych balneologicznych.

Tymczasem owe rozporządzenie oraz załącznik do tegoż rozporządzenia odnosi się do podmiotów

lecniczych niebędących przedsiębiorstwami, a zgodnie z brzmieniem ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, to przede wszystkim spółka akcyjna, jaką jest Uzdrowisko Kołobrzeg SA jest osobą prawną, która prowadzi działalność gospodarczą jako Niepubliczny Zespół Zakładów Opieki Zdrowotnej Uzdrowisko Kołobrzeg SA, a także Dziecięcy Szpital Uzdrowiskowy „Słoneczko”, który jest jego jednostką.

Zatem owe rozporządzenie oraz jego załącznik, w mojej opinii, nie może być podstawą do natychmiastowych i obowiązkowych zwolnień.

Zgodnie z ustawą o działalności leczniczej podmioty lecznicze niebędące przedsiębiorcami to samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej, jednostki budżetowe, a także inne podmioty, do których należą instytuty badawcze, fundacje, stowarzyszenia i kościoły.

Osobną bardzo poważną kwestią jest brak w obecnym rozporządzeniu z dnia 20 lipca 2011 r. (jak również w poprzednim z dnia 29 marca 1999 r., które utraciło moc z dniem 1 lipca 2011 r. w związku z wejściem w życie ustawy o działalności leczniczej) na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy zawodu „zabiegowe balneologiczne”.

Niezrozumiały też jest zapis w § 3 tego rozporządzenia MZ z dnia 20 lipca 2011 r., który nie daje możliwości zatrudnienia przez okres 5 lat pracownika nieposiadającego wymaganych kwalifikacji, albowiem § 3 odnosi się tylko do pracowników zatrudnionych w publicznym zakładzie opieki zdrowotnym, a Uzdrowisko Kołobrzeg SA jest niepublicznym zakładem opieki zdrowotnej.

Wobec powyższego, dlaczego rząd PO i PSL i Pani Minister nie stwarza warunków dla kontynuacji zatrudnienia tych pracowników w tym rozporządzeniu i załączniku, a także dlaczego daje z kolei taką możliwość (do 5 lat) pracownikom zatrudnionym tylko w publicznym zakładzie opieki zdrowotnej?

Dażność tego rządu do prywatyzacji tych zakładów, które już są albo będą wkrótce przekształcone w spółki prawa handlowego (w tym Uzdrowisko Kołobrzeg SA) i nieuprawnione zwalnianie pracowników, by następni byli przyjmowani w oparciu o umowy cywilnoprawne (tzw. kontrakty), a w efekcie ściśle podporządkowani woli pracodawcy w kwestii dowolności ew. przedłużenia kontraktu bądź nie, jest tyleż nieodpowiedzialne, co bardzo krzywdzące dla pracowników o długim stażu pracy, którzy swoją długoletnią i zaangażowaną pracą wypracowali kapitał i majątek zakładu.

Pytania:

1. Czy Zarząd Spółki Akcyjnej Uzdrowisko Kołobrzeg może w trybie pilnym zwolnić pracownice zatrudnione w charakterze zabiegowych balneologicznych w oparciu o rozporządzenie MZ z dn. 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami?

2. Dlaczego możliwość kontynuacji zatrudnienia przez okres 5 lat pracownika nieposiadającego wymaganych kwalifikacji istnieje tylko w publicznym zakładzie opieki zdrowotnej (zgodnie z § 3 owego rozporządzenia)? Czyżby był to wstęp do szybkiej restrukturyzacji zatrudnieniowej (czytaj zwolnień) w aspekcie szybkiej perspektywy prywatyzacji?

3. Jakie kryteria decydują o tym, że nie ma stanowiska pracy w charakterze zabiegowych balneologicznych (wszak wykonują owe zabiegi od wielu lat w licznych polskich uzdrowiskach i są w dużej mierze podstawą działalności w lecznictwie uzdrowiskowym)? Czy jest możliwe zakwalifikowanie owego stanowiska pracy do obecnie istniejącego załącznika kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami?

Z poważaniem

Posel Czesław Hoc

Kołobrzeg – Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10528)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie przypadków dyskryminacji ze względu na wiek

Szanowny Panie Ministrze! Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej stanowi w art. 32, że nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Ponadto Karta Podstawowych Praw Unii Europejskiej w rozdziale III art. 21 zakazuje jakiegokolwiek dyskryminacji z takich powodów jak: płeć, rasa, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne lub wszelkie inne, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientacja seksualna. W związku z powyższym, czy ogłoszenie prasowe w prasie codziennej i specjalistycznej, które zamieszczają pracodawcy poszukujący pracowników, mogą w swojej treści zawierać wiek kandydata na pracownika jako jeden z wymogów jego zatrudnienia w danej firmie, jeżeli żadne przesłanki merytoryczne danego zawodu czy branży nie wskazują preferencji co do wieku?

Czy zamieszczanie ogłoszeń o zatrudnieniu z podaniem jako jednego z głównych warunków zatrudnienia wieku kandydata na pracownika w takich właśnie przypadkach nie wyczerpuje znamion dyskryminacji ze względu na wiek?

Najczęściej fakt ten dotyczy osób po 45–50. roku życia. Przejawia się lekceważeniem osób starszych oraz preferowaniem młodszych pracowników na rynku pracy w przypadkach niepoddyktowanych specyfiką danego zawodu.

Proszę Pana Ministra o stosowną wykładnię prawną tego problemu, gdyż sprawa ta dotyczy m.in. miasta Łodzi i ma charakter masowy.

Z poważaniem

Poseł Sławomir Worach

Łódź, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10529)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie tworzenia zespołu
placówek oświatowych**

W związku z wątpliwościami występującymi po stronie organów niektórych jednostek samorządu terytorialnego przedstawiam zapytanie, czy organ prowadzący szkoły i placówki oświatowe (gmina) może połączyć je w zespół placówek oświatowych w każdym czasie, czy tylko z dniem 1 września?

Uzasadnienie:

Miasto Międzyrzec Podlaski ma zamiar połączyć w zespoły placówek oświatowych prowadzone przez siebie przedszkola, szkoły podstawowe i gimnazja. Zgodnie z obowiązującymi przepisami w lutym 2011 r., uprzednio uzyskawszy w formie uchwał wymagane pozytywne opinie rad pedagogicznych i rad rodziców wszystkich zainteresowanych placówek, samorząd wystąpił do lubelskiego kuratora oświaty z wnioskiem o pozytywną opinię w sprawie. Do dnia dzisiejszego (połowa sierpnia) czterokrotnie już lubelski kurator oświaty wyrażał opinię negatywną. W ostatnim przypadku odbyło się to po uchyleniu przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie uprzedniej negatywnej opinii kuratora oświaty. Miasto Międzyrzec Podlaski po raz wtóry odwołało się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie. Jest rzeczą niemożliwą, aby miasto Międzyrzec Podlaski zdołało uzyskać pozytywną opinię lubelskiego kuratora oświaty przed 1 września 2011 r. (początkiem nowego roku szkolnego).

Stąd pytanie: Czy uzyskawszy pozytywną opinię lubelskiego kuratora oświaty, miasto Międzyrzec Podlaski będzie mogło utworzyć zespoły placówek oświatowych w trakcie roku szkolnego? Przypadek miasta Międzyrzec Podlaski nie jest w skali kraju odosobniony.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na przedstawione pytanie.

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Franciszek Jerzy Stefaniuk

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10530)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie aktualnej sytuacji
w powiatowych urządach pracy**

Szanowna Pani Minister! Zwracamy się do Pani Minister z zapytaniem, kiedy składka zdrowotna zostanie zabrana z urzędów pracy. Pragniemy zauważyć, iż powoduje to przymus bycia bezrobotnym jedynie tylko w celu opłacania bezrobotnemu składki zdrowotnej. Sprawa ta jest niezwykle istotna dla urzędów pracy, które to bardzo często mają problem z normalnym i właściwym funkcjonowaniem, gdyż w dalszym ciągu są blokowane przez niektóre niewłaściwe przepisy.

W związku z tym prosimy o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego nie ma jasnych wytycznych Departamentu Rynku Pracy Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej co do oceny bezrobotnego dokonywanej przez starostę, czyli powiatowy urząd pracy?

2. Jakie działania zechce Pani Minister podjąć w tym zakresie?

Z poważaniem

Posłowie Klaudiusz Balcerzak
i Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10531)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie odszkodowań dla strażaków
ochotników, którzy ponieśli
trwały uszczerbek na zdrowiu**

Szanowny Panie Ministrze! Na spotkaniach z wyborcami, zebraniach ochotniczych straży pożarnych podnoszony jest problem odszkodowań dla członków OSP biorących udział w akcjach ratowniczych. Proszę o szczegółową informację w powyższej sprawie i wskazanie na ewentualne wyroki sądu dotyczące odszkodowań dla członków OSP z gmin.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w świetle aktualnych przepisów ustawy o ochronie przeciwpożarowej występują dla członków OSP, którzy doznali trwałego uszczerbku na zdrowiu w wyniku udziału w akcji ratowniczej, dwa odrębne świadczenia odszkodowawcze, jedno wypłacane przez instytucję ubezpieczeniową a drugie przez gminę?

2. Czy niezależnie od świadczenia odszkodowawczego przysługującego z tytułu ubezpieczenia OSP w instytucji ubezpieczeniowej (obowiązek gminy) członkowi OSP przysługuje drugie świadczenie odszkodowawcze od gminy, jeżeli doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w czasie działań ratowniczych?

3. Jaka jest procedura starania się o świadczenie odszkodowawcze przez członka OSP od gminy, jeżeli w czasie działań ratowniczych doznał trwałego 5-procentowego uszczerbku na zdrowiu?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10532)

do ministra zdrowia

**w sprawie przygotowań
do realizacji inwestycji budowy szpitala
pediatrycznego w Warszawie**

Warszawski Uniwersytet Medyczny od kilku lat konsekwentnie zabiega o pozyskanie środków na wybudowanie nowego szpitala pediatrycznego w Warszawie. Obecnie szpitale pediatryczne mieszczą się w dwóch lokalizacjach przy ul. Litewskiej i Działdowskiej, które nie spełniają wymogów współczesnej pediatrii. Budynki pochodzą z początków ubiegłego wieku. W Warszawie zwiększa się zapotrzebowanie na leczenie dzieci. Szczególnie niepokojący jest brak wystarczającej liczby miejsc w szpitalach 3. stopnia referencyjności dla kobiet z patologią ciąży oraz brak stanowisk dla intensywnie leczonych noworodków, w tym coraz częstsze przypadki przyjścia na świat noworodków z ekstremalnie niską masą ciała <1000 g w oddziałach 1. i 2. stopnia referencyjności.

Z dostępnych mi danych wynika, że obecnie łóżka na oddziałach pediatrycznych są wykorzystywane z 40% przekroczeniem norm, co powoduje obniżenie standardów higieny i prowadzi m.in. do zwiększenia ryzyka zakażeń wewnątrzszpitalnych.

Warszawski Uniwersytet Medyczny otrzymał 21 marca 2011 r. pozwolenie na budowę nowego szpitala pediatrycznego na terenie kampusu Banacha przy ul. Żwirki i Wigury, na działce będącej własnością uczelni. To ważna decyzja, która przybliży budowę nowego szpitala pediatrycznego Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. Nowy szpital ma mieć 527 łóżek, w tym 402 pediatryczne, 65 neonatologicznych i 60 ginekologiczno-położniczych. Obiekt mógłby być gotowy w 2014 r. Koszt budowy i wyposażenia na dzień dzisiejszy wynosi ok. 545,5 mln zł. Otrzymana w tym roku z budżetu państwa kwota 17,2 mln prze-

znaczona zostanie na dokumentację wykonawczą oraz przygotowanie terenu pod realizację inwestycji.

Doceniając dotychczasowe poparcie Pani Minister dla tej inwestycji, kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie działania podjęło Ministerstwo Zdrowia w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu finansowania kolejnych etapów inwestycji w budżecie na rok 2012?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia rozważa zaproponowanie planu wieloletniego obejmującego zapewnienie finansowania dla całości inwestycji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Michał Szczerba

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10533)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy obwodnic miast
w woj. łódzkim**

Mimo że w ostatnim czasie na plan pierwszy wysuwano kwestie budowy autostrad (a raczej ich niebudowania), to nie można zapomnieć o sprawach dróg krajowych, będących – wobec braku wielu autostrad i dróg ekspresowych – głównymi arteriami komunikacyjnymi w wielu województwach. Tak jest m.in. w Łódzkiem, gdzie drogi krajowe przecinają centra miast powiatowych. Wzmożony ruch jadących wolno pojazdów, zwłaszcza tych o dużym tonażu, powoduje, że w rejonie tych dróg panuje duży hałas, zwiększona emisja spalin oraz występują drgania powodujące pękanie budynków. Na przykład w Zgierzu trasa krajowa nr 71 wytyczona została wąskimi uliczkami jednokierunkowymi i przebiega przez strefę ochrony konserwatorskiej, tuż obok zabytkowego neogotyckiego kościoła św. Katarzyny.

W związku z powyższym proszę o przedstawienie informacji na temat planów – jeśli takowe są w posiadaniu Ministerstwa Infrastruktury lub Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad – budowy obwodnic największych miast woj. łódzkiego, przez które przebiegają drogi krajowe, z uwzględnieniem lat, w których takowe obwodnice miałyby powstać. W szczególności proszę o informację na temat planów budowy obwodnic:

- 1) Zgierza, Aleksandrowa Ł. i Konstątnowa Ł. – droga nr 71,
 - 2) Łęczycy – droga nr 1,
 - 3) Brzezina – droga nr 72,
 - 4) Pabianic, Łasku, Zd. Woli i Sieradza – droga nr 14,
 - 5) Pajęczna, Działoszyna i Radomska – droga nr 42,
 - 6) Wielunia – droga nr 45
- oraz odpowiedź na pytania:

1. Kiedy powyższe obwodnice mają powstać?
2. Jakie środki zostały zabezpieczone na budowę powyższych obwodnic?
3. Czy zostały już ustalone terminy rozpoczęcia i zakończenia prac budowlanych?

Z poważaniem

Poseł Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10534)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie możliwości uzyskania
gwarancji społecznych dla pracowników
prywatyzowanego przedsiębiorstwa Elsen SA**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem w sprawie możliwości uzyskania gwarancji społecznych dla pracowników prywatyzowanej spółki Elsen SA.

W związku z przetargiem na sprzedaż Zakładu Elektroenergetycznego Elsen SA do mojego biura poselskiego wpłynęła prośba wszystkich organizacji związkowych działających w tym zakładzie w sprawie zawarcia pakietu socjalnego, który byłby warunkiem koniecznym do zrealizowania transakcji sprzedaży.

Spółka Elsen SA powstała w wyniku restrukturyzacji Huty Częstochowa i połączeniu jej trzech wydziałów. W 2005 r. udziały zakładu zostały przekazane Operatorowi Agencji Rozwoju Przemysłu, w konsekwencji czego Elsen nie został włączony w proces prywatyzacji huty.

Zdaniem organizacji związkowych, kończąc proces prywatyzacji Huty Częstochowa sprzedażą spółki Elsen SA, należałoby zastosować zabezpieczenia społeczne względem pracowników tego zakładu adekwatne do tych wymaganych przez ministerstwo przy wcześniejszej sprzedaży huty. Przyczyni się to do utrzymania miejsc pracy w regionie oraz stworzenia osłon socjalnych dla mieszkańców Częstochowy.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytanie: Czy wobec podniesionych argumentów ministerstwo zadba o zabezpieczenie gwarancji społecznych dla pracowników prywatyzowanej spółki?

Z poważaniem

Poseł Jadwiga Wiśniewska

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10535)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zastępstwa prezesa
Rady Ministrów w wykonywaniu
jego obowiązków jako prezesa
Rady Ministrów oraz członka
Rady Ministrów podczas nieobecności
w kraju**

Szanowny Panie Premierze! W związku z publikacjami prasowymi i doniesieniami medialnymi, w których dziennikarze formułowali zarzuty, że Pan Premier znaczną część swojego czasu zawodowego przeznaczal na wyjazdy zagraniczne oraz urlopy, przykładowo:

— artykuł „Gdzie spędzi urlop Donald Tusk?” opublikowany w dniu 8 stycznia 2011 r. na stronie internetowej www.wp.pl,

— artykuł „Rząd o likwidacji NIP i handlu uprawnieniami do emisji CO₂” opublikowany w dniu 15 lutego 2011 r. na stronie internetowej www.onet.pl

wnoszę o udzielenie mi poniższych informacji obejmujących lata 2007–2011, z podziałem na poszczególne lata: kto, w jakim zakresie przedmiotowym, w jakich dniach oraz na jakiej podstawie prawnej zastępował prezesa Rady Ministrów w wykonywaniu jego obowiązków jako prezesa Rady Ministrów oraz członka Rady Ministrów podczas jego nieobecności wynikających z wyjazdów zagranicznych, nawet kilkugodzinnych, urlopów lub w innych wypadkach czasowej niemożności wykonywania przez niego obowiązków jako prezesa Rady Ministrów oraz członka Rady Ministrów?

Z poważaniem

Poseł Edward Czesak

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10537)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy
o spółdzielniach mieszkaniowych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się w imieniu Międzyszkolnego Osiedlowego Klubu Sportowego „Słoneczny Stok” w Białymstoku. Jest to stowarzyszenie mające status organizacji pożytku publicznego, działające w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej Słoneczny Stok.

Niepokojące są wprowadzane zmiany, które prowadzą do ograniczania celów funkcjonowania spół-

dzielni wyłącznie do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych. Tak instrumentalnie postawienie sprawy doprowadzi do tego, iż dotychczasowa rola spółdzielni jako „małego demokratycznego samorządu” przestanie istnieć. Wszystko, co do tej pory osiągnął klub sportowy, było spowodowane bardzo dobrze układającą się współpracą na osi: spółdzielnia mieszkaniowa – miasto. Z chwilą ograniczenia możliwości spółdzielni wyżej przedstawiony model funkcjonowania rozpadnie się i przyniesie bardzo negatywne skutki społeczne. Doprowadzi to do tego, że kolejne setki dzieci i młodzieży zasilą szeregi tzw. blokrosów i kiboli.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Kto przejmie działalność społeczną zaspokajającą potrzeby kulturalne i wychowawcze młodzieży, która do tej pory pozostawała domeną takich organizacji jak Międzyszkolny Osiedlowy Klub Sportowy „Słoneczny Stok”, w sytuacji gdy funkcjonowały one głównie w oparciu o dofinansowanie spółdzielni mieszkaniowych, które to zostanie uniemożliwione przez zmiany prawne w proponowanym kształcie?

Z poważaniem

Poseł Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 21 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10538)

do ministra zdrowia

w sprawie przeznaczenia z budżetu państwa środków finansowych na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej

Szanowna Pani Minister! Działając na prośbę Powiatowej Stacji Sanitarnej-Epidemiologicznej w Siemiatyczach oraz zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu, proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Państwowa Inspekcja Sanitarna jest zakładem opieki zdrowotnej finansowanym z budżetu ministra zdrowia, jednak jej pracownicy nie zostali objęci wynegocjowaną podwyżką wynagrodzeń. Średnia płaca brutto w Państwowej Inspekcji Sanitarnej np. w Siemiatyczach wynosi 1620 zł. Podczas gdy rozpiętość wynagrodzeń w tej grupie to od 1580 zł do 3350 zł

Pracownicy Państwowej Inspekcji Sanitarnej w wykonywanych przez siebie zadaniach nadzorują higienę środowiska, higienę pracy w zakładach pracy, szkołach i innych placówkach oświatowo-wychowawczych, a także sprawują pieczę nad warunkami zdrowotnymi żywności i żywienia. Ich działalność w celu ochrony zdrowia ludzkiego przed wpływem czynników szkodliwych lub uciążliwych, a w szcze-

gólności w celu zapobiegania powstawaniu chorób zakaźnych i zawodowych jest nie mniej ważna niż lekarzy i pielęgniarek pracujących w szpitalach czy przychodniach.

Nieobjęcie tej grupy pracowników opieki zdrowotnej ww. podwyżką wynagrodzeń spowoduje, że powstaną rażące dysproporcje pomiędzy wynagrodzeniami pracowników inspekcji sanitarnej a wynagrodzeniami pracowników pozostałych zakładów opieki zdrowotnej objętych podwyżką.

Pracownicy Powiatowej Stacji Sanitarnej w Siemiatyczach to osoby z pierwszym i drugim stopniem specjalizacji, z ukończonymi studiami podyplomowymi, z dużym doświadczeniem, które od 30 lat pełnią służbę na rzecz ochrony zdrowia publicznego obywateli.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego pracownicy Państwowej Inspekcji Sanitarnej nie zostali objęci wynegocjowaną podwyżką wynagrodzeń?

2. Czy i kiedy planowane jest objęcie pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej wspomnianą podwyżką?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 25 lipca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10539)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie proponowanych zmian w przyszłorocznej ustawie budżetowej dotyczących podwyżek płac administracji i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się w imieniu pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych województwa podlaskiego, podległych Panu Ministrowi, w sprawie wzrostu płac ww. pracowników. Są to pracownicy takich placówek jak Szkoła Muzyczna I stopnia im. W. Lutosławskiego w Zambrowie, Państwowa Szkoła Muzyczna I i II stopnia w Łomży, Państwowa Szkoła Muzyczna I stopnia im. J.S. Bacha w Grajewie, Państwowa Szkoła Muzyczna I stopnia im. E. Młynarskiego w Augustowie, Państwowa Szkoła Muzyczna I stopnia w Białymstoku, Państwowa Szkoła Muzyczna I i II stopnia w Suwałkach, Liceum Plastyczne im. W. Kosaka w Łomży, Zespół Szkół Muzycznych im. I. Paderewskiego w Białymstoku i Liceum Plastyczne im. Artura Grottgera w Supraślu.

Krokiem w dobrą stronę jest podwyżka płac zaproponowana w przez Pana Ministra, jednakże jest to krok niewystarczający. Trzeba wziąć pod uwagę, że sprawnie działająca administracja i obsługa stanowi podstawę każdej sprawnie funkcjonującej placówki dydaktycznej. Tak jest także w tym wypadku.

Pracownicy administracji i obsługi ww. wymienionych placówek od blisko 4 lat nie otrzymali żadnych podwyżek wynagrodzenia, nawet o wskaźnik inflacji. Równocześnie nie otrzymywali także żadnych dodatków do wynagrodzenia, takich jak premie nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne, gdyż brakowało na to środków. Tym samym trzeba podzielić stanowisko przedstawione przez pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych podległych Panu Ministrowi, iż proponowane zmiany stanowią tylko krople w morzu potrzeb.

Co więcej, w każdej z omawianych placówek co roku następuje znaczący wzrost zadań niezbędnych do wykonania przez administrację szkolną, zarówno pod względem ilości zadań, jak i stopnia ich skomplikowania. W wyniku dokonywanych remontów budynków i pomieszczeń, w których znajdują się podległe Panu placówki, przybywa pracy pracownikom obsługi, co skutkuje dodatkowym zwiększeniem dysproporcji między otrzymywanym wynagrodzeniem a wykonywaną przez tych pracowników pracą.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra: Dlaczego proponowany w przyszłorocznej ustawie budżetowej wzrost wynagrodzeń podległych Panu pracowników, czyli 15 mln zł, jest niedostosowany do realnych potrzeb i wzrostu obowiązków omawianych pracowników?

Z poważaniem

Poseł Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10540)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie odszkodowań i zadośćuczynienia dla osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego

Szanowny Panie Marszałku! W bieżącym roku minęła 35. rocznica tzw. wydarzeń czerwcowych w Płocku, Ursusie i Radomiu, w wyniku których szereg pracowników upominających się o swoje prawa, niezależnie od represji karnych, na długi okres zostało pozbawionych źródeł dochodu w postaci pracy zarobkowej.

Ustawa z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowa-

nych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz.149, ze zm.) pozwoliła na naprawienie krzywd, przyznając prawo do odszkodowania i zadośćuczynienia osobom aresztowanym, skazanym wyrokami karnymi i internowanymi (art. 8 ust. 1a cytowanej ustawy).

Ustawa jednakże pomija pracowników biorących udział w wydarzeniach, wobec których nie zastosowano tak radykalnych represji, ale którzy z tego powodu stracili pracę i długo nie mogli jej znaleźć, będąc napiętnowani jako „warchoły” i „wichrzyciele”.

Moim zdaniem w przypadku zaakceptowania nowelizacji tej ustawy celowe byłoby uzupełnienie (rozszerzenie) treści art. 1 poprzez stwierdzenie, że „uznaje się za nieważne orzeczenia wydane również przez sądy cywilne, terenowe komisje odwoławcze do spraw pracy, sądy pracy i ubezpieczeń społecznych, kolegia do spraw wykroczeń oraz inne organy pozasądowe, odnoszące się do osób represjonowanych za tę działalność.

Panie Ministrze, czy takie rozstrzygnięcie pozwoliłoby na pełniejsze naprawienie krzywd wyrządzonych w tamtym okresie?

Z poważaniem

Poseł Mirosław Koźlakiewicz

Ciechanów, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10541)

do ministra środowiska

w sprawie systemu udzielania koncesji na poszukiwanie złóż i wydobywanie gazu łupkowego

Szanowny Panie Ministrze! Eksploatacja złóż gazu łupkowego może przynieść Polsce ogromne korzyści. Wiele w tym względzie zależy od systemu udzielania koncesji wydobywczych. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakich warunkach udziela się koncesji poszukiwawczych zagranicznym firmom zajmującym się poszukiwaniem tzw. gazu łupkowego?

2. Jakie są opłaty eksploatacyjne dla tych podmiotów?

3. Czy prawdą jest, że po udokumentowaniu złoża podmiot, który tego dokonał, ma praktycznie zagwarantowaną koncesję wydobywczą?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10542)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie problemów z wytwornicami tlenu
OBOGS w samolotach F-16**

Szanowny Panie Ministrze! Z doniesień prasy specjalistycznej wynika, że amerykańskie samoloty F-22 Raptor oraz izraelskie F-16 mają problemy z wytwornicą tlenu OBOGS, zamontowaną również w polskich F-16. Wadliwa praca OBOGS skutkuje niedotlenieniem pilotów. Doprowadziło to do katastrofy samolotu F-22 i nieomal spowodowało katastrofę izraelskich F-16.

1. Jakie kroki zaradcze powzięło dowództwo Sił Powietrznych w sprawie OBOGS polskich F-16?

2. Czy po każdym locie bada się pilotom krew, by wykryć toksyny powstające w wyniku wadliwej pracy OBOGS?

3. Dlaczego MON ukrył przed opinią publiczną co najmniej trzy przypadki problemów z oddychaniem pilotów F-16 mające miejsce podczas lotu?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10543)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie powodów opóźnienia instalacji
w śmigłowcach systemu MASE**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 28 czerwca 2010 r. ówczesny Departament Zaopatrywania SZ MON zakupił za 99,8 mln zł od duńskiej firmy Terma systemy obrony i ochrony własnej MASE dla śmigłowców Mi-17 i Mi-24. Zgodnie z przyjętym harmonogramem pierwszy Mi-17 z systemem MASE miał być gotowy do 5 grudnia 2010 r., kolejny we wrześniu 2011 r., następne cztery do września 2012 r. Pierwszy Mi-24 miał być gotowy pod koniec czerwca 2011 r., sześć następnych maszyn do września 2011 r., a pozostałe siedem do 5 grudnia 2012 r. Tymczasem, jak powszechnie wiadomo, program jest bardzo opóźniony i najprawdopodobniej pierwsze śmigłowce trafią w ręce żołnierzy dopiero 10 września 2011 r. Maszyny te miały trafić do PKW Afganistan, zapewniając większy komfort bezpieczeństwa załogom oraz przeżożonym żołnierzom.

Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie są przyczyny tego poważnego opóźnienia?

2. Dlaczego przygotowany do prób Mi-24 został wysłany do Afganistanu i trzeba było przygotować kolejną maszynę? Kto w MON jest odpowiedzialny za realizację tego kontraktu (imię, nazwisko, stopień, funkcja)?

3. Czy nadzorujący zakupy uzbrojenia wiceminister Idzik nie powinien Pana zdaniem ponieść politycznej odpowiedzialności za opóźnienia dostaw pilnie potrzebnego sprzętu dla PKW Afganistan?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10544)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie informacji udzielanych
przez szefa Sztabu Generalnego
i dowódców rodzajów Sił Zbrojnych
o problemach związanych z wyszkoleniem
pilotów wojskowych**

Szanowny Panie Ministrze! Pana poprzednik na stanowisku szefa resortu Bogdan Klich twierdzi, że nie dochodziły do niego żadne sygnały o poważnych problemach związanych ze szkoleniem pilotów. Uprzejmie proszę o pomoc w zweryfikowaniu twierdzeń byłego ministra.

Proszę o odpowiedź: Czy szef Sztabu Generalnego lub dowódcy poszczególnych rodzajów Sił Zbrojnych informowali w latach 2007–2010 na drodze służbowej ministra obrony narodowej o problemach związanych z wyszkoleniem pilotów podległych im jednostek lotniczych? Ile było takich pism, przez kogo były skierowane i w jakim czasie? Proszę o zapoznanie mnie z ich treścią.

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10545)

do ministra finansów

**w sprawie zwracania w latach 2007–2010
przez MON pieniędzy do budżetu państwa**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie minister Tomasz Siemoniak poinformował, że MON najprawdopodobniej zwróci do budżetu państwa niewykorzystane w bieżącym roku 0,5 mld zł. Z jednej strony cieszy chęć ministra Siemoniaka uniknięcia nieprzemyślnych wydatków, z drugiej strony niepokoi fakt, że poprzedni minister obrony nie potrafił w sposób racjonalny gospodarować budżetem MON.

Uprzejmie proszę o odpowiedź: Ile pieniędzy z budżetu MON zostało zwrócone do budżetu państwa w latach 2008–2010?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10546)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie opancerzonych
ciągników siodłowych**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 8 czerwca 2011 r. Inspektorat Uzbrojenia ogłosił przetarg na dostawę trzech pojazdów – opancerzonych ciągników siodłowych. Pewne zapisy WZTT zostały zapewne skopiowane z kompromitującego Inspektorat Uzbrojenia przetargu na wozy ewakuacji i ratownictwa technicznego. Część z nich została naprawiona, ale winni tego bałaganu powinni być ujawnieni i ukarani. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego pierwotnie nakazano oferentom dostawę wozów do 30 listopada 2011 r., skoro składanie ofert miało zostać zakończone do 4 lipca 2011 r.? Czy Inspektorat Uzbrojenia nie posiada analiz rynkowych wskazujących, że budowa tego typu pojazdu pod konkretne zamówienie trwa 9–12 miesięcy?

2. Jakie znaczenie ma zapis mówiący, że dopuszczalna masa całkowita zestawu powinna uwzględniać średnią masę przypadającą na jednego żołnierza z wyposażeniem równą ok. 165 kg? Czy przy 10-tonowej rezerwie ładowności ok. 660 kg masy 4 żołnierzy ma jakieś znaczenie?

3. Czemu inspektorat sformułował wymóg, że pojazdy powinny być zdolne do użytkowania do wysokości 3,5 tys. m n.p.m.? Jaki obszar działań jest prze-

widziany dla pojazdów? Czy Inspektorat Uzbrojenia analizował użytkowanie podobnych pojazdów w sojusznicznych armiach?

4. Dlaczego w przetargu dotyczącym zakupu opancerzonych ciągników siodłowych zapisano, że poziom hałasu w kabinie ma nie przekraczać 85 dB(A), a w przetargu na wozy ewakuacji i ratownictwa technicznego parametr ten określono na 70 dB(A)? Czy uszy załóg obu pojazdów zdaniem Inspektoratu Uzbrojenia różnią się poziomem odporności na hałas?

5. Kto odpowiada osobiście w Inspektoracie Uzbrojenia za terminy realizacji przetargu oraz WZTT (imię, nazwisko, stopień, funkcja)?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10547)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie braku odpowiedniego sprzętu
saperskiego w wyposażeniu
PKW Afganistan**

Szanowny Panie Ministrze! W ramach PKW Afganistan życie straciło 28 żołnierzy, z czego 11 to saperzy. Z tej statystyki wynika, że MON powinno dążyć do szczególnego nacisku na zapewnienie saperom najbardziej odpowiedniego sprzętu. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy MON w dalszym ciągu nie widzi konieczności zakupu zestawów do rozpoznawania i oczyszczania dróg oraz wykrywaczy min z georadarami? Czy pozwoli Pan, żeby polscy saperzy byli dalej zmuszeni do poszukiwania przydrożnych min bagneta-mi? Polecam obejrzenie filmu z pracy polskich saperów w PKW Afganistan http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=eUipl8DzdVl

2. Kto jest odpowiedzialny za brak zestawów do rozpoznawania i oczyszczania dróg oraz wykrywaczy min z georadarami? Kto był autorem analiz, na podstawie których zrezygnowano z zakupów (imię, nazwisko, stopień, funkcja)?

3. Kiedy w końcu zostaną zakupione małe roboty saperskie?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10548)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie powodów dymisji generała
Leszka Cwojdzńskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z Pańską decyzją zdymisjonowano ostatnio 13 oficerów Wojska Polskiego. Wśród nich był szef szkolenia Sił Powietrznych generał Leszek Cwojdzński. Generał objął swoje stanowisko po katastrofie w Smoleńsku. Jeszcze przed 10 kwietnia 2010 r. informował swoich przełożonych o poważnej, krytycznej sytuacji w obszarze szkolenia pilotów. Dymisja generała Cwojdzńskiego budzi więc moje poważne wątpliwości. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego zdymisjonował Pan generała Cwojdzńskiego?
2. Jaka jest podstawa prawna owej dymisji?
3. Jakich rzekomo uchybień miał dopuścić się generał Cwojdzński, jeśli chodzi o katastrofę w Smoleńsku?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10549)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie losu Inspektoratu MON
ds. Bezpieczeństwa Lotów**

Szanowny Panie Ministrze! W świetle raportu komisji J. Millera instytucje kontrolne w MON zawiodły całkowicie. Jedną z nich jest Inspektorat MON ds. Bezpieczeństwa Lotów. Jak można przeczytać na stronie tej instytucji, „Inspektorat MON ds. BL jest jednostką organizacyjną Ministerstwa Obrony Narodowej powołaną do organizowania i kierowania pracami Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego (KBWL LP) oraz prowadzenia kontroli stanu bezpieczeństwa lotów w lotnictwie Sił Zbrojnych RP i opracowywania zaleceń profilaktycznych po zaistniałych zdarzeniach lotniczych w lotnictwie państwowym”.

Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy – w świetle kompromitacji Inspektoratu MON ds. Bezpieczeństwa Lotów – planuje Pan jego rozwiązanie i powołanie nowej instytucji (z nowymi ludźmi) odpowiedzialnej za prowadzenie kontroli stanu bezpieczeństwa lotów w lotnictwie Sił Zbrojnych RP?

2. Dlaczego nie zdymisjonowano kierownictwa Inspektoratu MON ds. Bezpieczeństwa Lotów jako odpowiedzialnego za brak kontroli w 36. SPLT? Kiedy zostaną zdymisjonowani: płk pil. mgr inż. Mirosław Grochowski oraz ppłk pil. mgr inż. Robert Benedict?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10550)

do ministra obrony narodowej

w sprawie pism generała Anatola Czabana skierowanych do przełożonych, dotyczących problemów związanych ze szkoleniem pilotów wojskowych

Szanowny Panie Ministrze! Były szef szkolenia Sił Powietrznych i były asystent szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego ds. Sił Powietrznych generał Anatol Czaban kilka tygodni temu stwierdził publicznie, że do swoich przełożonych napisał ponad 200 pism dotyczących problemów związanych ze szkoleniem pilotów wojskowych. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile pism w sprawie szkolenia pilotów, w jakim okresie i do kogo wysłał generał Anatol Czaban? Uprzejmie proszę o ich wykaz.

2. Jaka była ich treść? Uprzejmie proszę o zapoznanie mnie z ich treścią.

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie wpływu budowy stacji paliw
PKN Orlen w Słupsku na budynek
znajdujący się na sąsiedniej działce (9755)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Jolanty Szczypińskiej, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 29 maja 2011 r., znak: SPS-024-9755/11, w sprawie wpływu budowy stacji paliw PKN Orlen w Słupsku na budynek znajdujący się na sąsiedniej działce, uprzejmie informuję, że w ww. sprawie konieczne było uzyskanie dodatkowych informacji, o które wystąpiłem do Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego pismem z dnia 31.05.2011 r., znak: BR3t-0780-104/11 (nr 2543).

Po uzyskaniu w ww. sprawie stanowiska Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego (pismo z dnia 08.08.2011 r., znak: DPR/INN/070/23/2011) niniejszym uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Dla stacji paliw przy ul. Garncarskiej 19 w Słupsku prezydent miasta Słupska wydał decyzję o pozwoleniu na budowę¹ z dnia 19.05.2006 r., w oparciu o którą inwestor – PKN Orlen zrealizował inwestycję. W dniu 22.12.2006 r. inwestor złożył wniosek o udzielenie pozwolenia na użytkowanie. W związku z tym wnioskiem powiatowy inspektor nadzoru budowlanego dla miasta Słupska przeprowadził w dniu 28.12.2006 r. obowiązkową kontrolę inwestycji, po czym wydał decyzję udzielającą pozwolenia na użytkowanie².

Odnosząc się do wątpliwości pani poseł Jolanty Szczypińskiej dotyczących zgodności z prawem zrealizowanej przez PKN Orlen inwestycji i jej wpływu na nieruchomość sąsiednią przy ul. Garncarskiej 18 w Słupsku, przekazuję następujące informacje udzielone w tej sprawie przez prezydenta miasta Słupska oraz terenowe organy nadzoru budowlanego.

Zgodnie z wyjaśnieniami prezydenta miasta Słupska postępowanie dotyczące wydania pozwolenia na budowę stacji paliw przebiegało zgodnie z przepisami prawa. Projekt budowlany stacji paliw wykonany został przez osoby posiadające wymagane uprawnienia budowlane, był kompletny i uzyskał wymagane opinie, pozwolenia, sprawdzenia i uzgodnienia. Przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę, zgodnie z art. 35 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budow-

lane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.), sprawdzono zgodność projektu budowlanego z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Podgródzie II” zatwierdzonego uchwałą Nr V/4 1/03 Rady Miejskiej w Słupsku z dnia 29.01.2003 r., a także wymaganiami ochrony środowiska określonymi w decyzji³ „o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia”.

W prowadzonym postępowaniu czynny udział jako strony postępowania brali współwłaściciele sąsiedniej nieruchomości przy ul. Garncarskiej 18 w Słupsku, tj. pani Z. O., pan D. O. oraz przedstawiciele miasta Słupsk. Państwo O. otrzymali zawiadomienie o wszczęciu postępowania, o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz możliwości składania ewentualnych uwag czy wniosków. W wyznaczonym terminie nie wpłynęły żadne zastrzeżenia stron postępowania w sprawie budowy przedmiotowej stacji paliw. Po otrzymaniu decyzji o pozwoleniu na budowę z dnia 19.05.2006 r., państwo O. nie skorzystali również z przysługującego im prawa do wniesienia odwołania. Ponadto ustalono, że w okresie realizacji inwestycji, sąsiedzi nie zgłaszali żadnych uwag dotyczących prowadzonych robót budowlanych.

Odnosząc się do kwestii wpływu projektowanej budowy na budynek sąsiedni należy zaznaczyć, że zgodnie z § 206 ust. 1 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.), tylko w przypadku wzniesienia budynku w bezpośrednim sąsiedztwie obiektu budowlanego, budowa powinna być poprzedzona ekspertyzą techniczną stanu obiektu istniejącego, stwierdzającego jego stan bezpieczeństwa i przydatności do użytkowania, uwzględniającą oddziaływania wywołane wzniesieniem nowego budynku. Lokalizacja inwestycji PKN Orlen w warunkach zachowania przepisowych odległości od istniejących budynków, w ocenie organu terenowego wydającego pozwolenie na budowę, nie wymagała sporządzenia takiej ekspertyzy. Zgodnie z przedłożonym projektem budowlanym wszystkie obiekty stacji paliw wymagające głębokich wykopów zaprojektowane zostały w znacznej odległości od istniejącego na sąsiedniej działce budynku przy ul. Garncarskiej 18. Odległość zbiorników na paliwo od tego budynku wynosi ponad 20 m, odległość od wiat na dystrybutory i budynku stacji wynosi ponad 10 m. W bezpośrednim sąsiedztwie budynku wykonano jedynie utwardzenie terenu, a w odległości ok. 2,5 m zaprojektowano przyłącze deszczowe. Zgodność zaprojektowanej inwestycji z obowiązującymi przepisami i zasadami wiedzy technicznej potwierdzili au-

¹ Decyzja z dnia 19.05.2006 r. nr 134/2006, znak: AB.II.7353-44/2006

² Decyzja z dnia 28.12.2006 r. nr PINB-7114/361/06/AW

³ Decyzja z dnia 20.12.2005 r. nr 10/05

torzy projektu, dołączając do dokumentacji projektowej stosowne oświadczenia.

Należy podkreślić, że usytuowanie przedmiotowej stacji paliw zgodne jest z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który dopuszcza realizację stacji paliw oraz innych inwestycji o funkcji związanej z usługami w zakresie obsługi ruchu samochodowego. Plan ten przewiduje, że budynek mieszkalny przy ul. Garncarskiej 18 wraz z sąsiednią zabudową przeznaczony jest do rozbiórki celem stworzenia możliwości lokalizacji funkcji obsługi ruchu samochodowego na całym terenie objętym tą funkcją. Jak wynika z powyższego, o przeznaczeniu terenu, na którym znajduje się przedmiotowy budynek mieszkalny, zdecydował plan miejscowy, uchwalony w 2003 r., tj. na trzy lata przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę stacji paliw PKN Orlen.

Ponadto projekt zagospodarowania terenu przedmiotowej stacji, został pozytywnie uzgodniony z rzeczoznawcą do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych, rzeczoznawcą do spraw sanitarno-higienicznych oraz rzeczoznawcą do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy. Przed złożeniem wniosku o wydanie pozwolenia na budowę stacji paliw inwestor uzyskał decyzję środowiskową na realizację tego przedsięwzięcia po wcześniejszym przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko z udziałem społeczeństwa. Zgodnie z tym stacja paliw może być wybudowana w sąsiedztwie budynku mieszkalnego z zachowaniem stref zagrożenia wybuchem zgodnie z obowiązującymi przepisami. W przedmiotowej sprawie wszystkie przepisy zostały zachowane, co potwierdzają wszystkie uzyskane uzgodnienia rzeczoznawców.

Odnosząc się do poruszonego w wystąpieniu poselskim problemu zmiany struktury wodno-gruntowej terenu, informuję w ślad za prezydentem miasta Słupsk, że inwestor dołączył do projektu budowlanego dokumentację określającą warunki hydro-geologiczne dla potrzeb projektowanej stacji paliw. Z dokumentacji tej wynikało, że prowadzone roboty budowlane nie będą miały wpływu na strukturę gruntowo-wodną terenu, na którym znajduje się budynek sąsiedni.

W kontekście sprawy raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wskazać należy, że dokument taki zawierał analizę wpływu realizacji zamierzenia na ludzi i dobra materialne i był podstawą wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia. Wymienione dane zawarto m.in. w rozdziale 8 na str. 33–38 tego dokumentu w punkcie „uzasadnienie wybranego przez wnioskodawcę wariantu, ze wskazaniem jego oddziaływania na środowisko”. Jak zaznaczył prezydent miasta Słupsk w tym zakresie inwestor spełnił wymagania wskazane w przepisach prawa.

Wyjaśnić również należy, że w trakcie procedury dotyczącej wydania decyzji o pozwoleniu na budowę organ nie miał kompetencji do ustalania przyczyn

niewłaściwego stanu technicznego sąsiedniego budynku mieszkalnego. Organ wydający pozwolenie na budowę nie może również badać prawidłowości załączonych do projektu opinii, pozwoleń, sprawdzeń i uzgodnień.

Reasumując, z wyjaśnień uzyskanych w tej sprawie od prezydenta miasta Słupsk i wojewody pomorskiego wynika, że w zaistniałym stanie faktycznym i prawnym organ ten nie miał podstaw do odmowy wydania pozwolenia na budowę dla przedmiotowej stacji paliw.

Inną sprawą natomiast pozostaje sposób realizacji stacji paliw i wpływu przeprowadzonej budowy na budynek sąsiedni przy ul. Garncarskiej 18 w Słupsku. Z informacji przekazanych przez organy terenowe nie wynika, żeby w trakcie realizacji przedmiotowej inwestycji wpływały do organów nadzoru budowlanego informacje o naruszeniu przez inwestora warunków określonych w pozwoleniu na budowę czy informacje o prowadzeniu robót budowlanych niezgodnie ze sztuką budowlaną. W rezultacie organy nadzoru budowlanego, w trakcie prowadzenia budowy, nie badały ewentualnych nieprawidłowości w sposobie prowadzenia robót budowlanych, które mogły negatywnie wpłynąć na konstrukcję sąsiedniego budynku mieszkalnego.

Z późniejszych ustaleń poczynionych podczas postępowania administracyjnego wszczętego w sprawie stanu technicznego przedmiotowego budynku wynika, że zrealizowana budowa stacji paliw wpłynęła niewątpliwie na pogorszenie stanu technicznego sąsiedniego budynku. W ekspertyzie wykonanej przez mgr inż. Z. B. stwierdzono, że na stan techniczny tego budynku wpłynęła rozbiórka budynku sąsiedniego od strony zachodniej, realizacja kanalizacji deszczowej dla sąsiedniej stacji paliw, z czym związane było wykonanie wykopów poniżej istniejących fundamentów budynku oraz usuwanie z nich wody. Z ekspertyzy wynika jednak, że konstrukcja przedmiotowego budynku wymagała przeprowadzenia gruntowego remontu jeszcze przed rozpoczęciem budowy stacji paliw. Między innymi zły stan techniczny budynku wynikał z zastosowania słabej zaprawy, płytkiego posadowienia ściany zachodniej, wykonania fundamentów z kamieni polnych, sposobu odprowadzania wód opadowych z dachu budynku, drgań spowodowanych ruchem pojazdów, braku wieńców stropowych. Wszystkie te nieprawidłowości stały się podstawą do podjęcia i przeprowadzenia przez PINB dla miasta Słupsk postępowania administracyjnego w sprawie niewłaściwego stanu technicznego budynku.

Należy przy tym zaznaczyć, że PINB dla miasta Słupsk w prowadzonym postępowaniu nie badał, w jakim stopniu zjawiska negatywne oddziałujące na obiekt mogłyby zaistnieć, jeśli przedmiotowy budynek znajdowałby się w lepszym stanie technicznym bądź był wykonany w innej technologii. Takie ustalenia wykraczają poza kompetencje organu nadzoru budowlanego, dla którego wystarczającym do podjęcia i przeprowadzenia odpowiednich działań nadzor-

czych w stosunku do obiektu znajdującego się w niewłaściwym stanie technicznym, było stwierdzenie wystąpienia w obiekcie określonych zagrożeń.

Z kolei poprawność działań podejmowanych przez PINB dla miasta Słupska ocenił pomorski WINB, który to organ nie dopatrywał się nieprawidłowości. Organ powiatowy po przeprowadzeniu kontroli przedmiotowego budynku w dniu 26.04.2007 r. oraz po analizie ekspertyzy technicznej wykonanej przez mgr inż. Z. B. wydał na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz ust. 2 ustawy Prawo budowlane decyzję⁴⁾ nakazującą zabezpieczenie budynku oraz zakazującą jego użytkowania. Decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności. W wyniku przeprowadzonej w dniu 20.06.2011 r. kontroli PINB stwierdził, że budynek został zabezpieczony i nie ulega dalszej degradacji.

Zaznaczyć należy, że obowiązki nakładane w postępowaniu w sprawie niewłaściwego stanu technicznego budynku kierowane są zawsze do właściciela bądź zarządcy obiektu. Zgodnie z art. 61 pkt 2 ustawy Prawo budowlane zapewnienie bezpiecznego użytkowania obiektu w razie wystąpienia czynników zewnętrznych oddziałujących na obiekt, związanych z działaniem człowieka, w wyniku których następuje uszkodzenie obiektu budowlanego lub bezpośrednio zagrożenie takim uszkodzeniem, mogące spowodować zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, bezpieczeństwa mienia lub środowiska, należy do obowiązków właściciela lub zarządcy. W konsekwencji organ nadzoru budowlanego nie może nałożyć obowiązków na inny niż właściciel bądź zarządca podmiot, nawet jeśli działanie takiego podmiotu przyczyniło się do niewłaściwego stanu technicznego budynku.

Jednocześnie należy wyjaśnić, że wszelkie spory właścicieli przedmiotowego budynku z PKN Orlen związane ze zniszczeniem budynku mieszkalnego powinny być rozstrzygane na drodze cywilnoprawnej, a nie administracyjnoprawnej. W rezultacie ustalenie przyczyn i osób winnych za pogorszenie stanu technicznego budynku mieszkalnego przy ul. Garncarskiej 18 w Słupsku należeć powinno do właściwego sądu cywilnego, a nie organów nadzoru budowlanego.

W kontekście pozostałych kwestii poruszonych w wystąpieniu poselskim należy wyjaśnić, że sprawy zabezpieczenia lokali zastępczych dla mieszkańców budynku przy ul. Garncarskiej 18 w Słupsku nie należą do kompetencji organów nadzoru budowlanego i organów administracji architektoniczno-budowlanej. Również do takich spraw nie należą kwestie własnościowe dotyczące zbycia uszkodzonego budynku. Z uwagi jednak na przekazane wyjaśnienia prezydenta miasta Słupska w tych kwestiach informuję o zajętych przez ten organ następującym stanowisku.

„Prezydent miasta Słupska nie posiada wiedzy, jakoby państwo O. proponowali miastu Słupsk nabycie należącego do nich lokalu w zamian za przyznanie im innego lokalu z zasobu komunalnego. Miasto Słupsk jako współwłaściciel uszkodzonego budynku

dążyło do ugodowego załatwienia sprawy, poprzez zbycie na rzecz PKN Orlen swoich udziałów we współwłasności budynku. PKN Orlen był zainteresowany nabyciem całej nieruchomości, a nie jedynie udziałów miasta Słupsk. Okoliczność, że państwo O. zaproponowali cenę za swoje udziały odbiegającą od ich wartości rynkowej spowodowała, że do sprzedaży nie doszło”. Prezydent miast Słupska podkreślił, iż „jedynie wspólne działanie miasta Słupska oraz państwa O. mogło doprowadzić do szybkiego zakończenia niniejszej sprawy. Miasto Słupsk liczyło na współdziałanie z państwem O. przy przedsądowych negocjacjach z PKN Orlen przy zawezwaniu koncernu przed Sąd Rejonowy w Płocku do próby ugodowej i ostatecznie w przygotowaniach do założenia sprawy sądowej. Niestety do takiego współdziałania nie doszło. Aktualnie biuro prawne miasta Słupsk przygotowuje pozew o odszkodowanie przeciwko PKN Orlen z tytułu dokonanego przez koncern czynu niedozwolonego, tj. zniszczenia budynku przy ul. Garncarskiej 18 w Słupsku. Z ustaleń poczynionych przez przedstawicieli miasta Słupska wynika, że państwo O. do dziś nie założyli sprawy sądowej przeciwko PKN Orlen”.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Żbik

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Arkita

w sprawie działalności
świetlic terapeutycznych prowadzonych
przez Fundację im. Brata Alberta (10102)

Odpowiadając na przysłane przy piśmie z dnia 29 czerwca 2011 r. (znak: SPS-024-10102/11) zapytanie poselskie pana posła na Sejm Tadeusza Arkita w sprawie działalności świetlic terapeutycznych prowadzonych przez Fundację im. Brata Alberta, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie jest kompetentne do wprowadzania zmian w zasadach przystąpienia do konkursu, ponieważ nie jest stroną zlecającą zadania. Zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych mogą być realizowane na zlecenie Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na podstawie art. 36 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721).

⁴⁾ Decyzja z dnia 04.09.2007 r., nr PINB-7140/7/07/AW

Zakres zadań, które mogą być zlecane na podstawie ww. art. 36 o rehabilitacji (...) ze środków PFRON organizacjom pozarządowym i fundacjom, określony został w rozporządzeniu ministra pracy i polityki społecznej z dnia 7 lutego 2008 r. w sprawie rodzajów zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych zleczanych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym (Dz. U. Nr 29, poz. 172). Do zlecania tych zadań stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873, z późn. zm.), które przy zlecaniu zadań jako podstawowy wskazują tryb konkursowy oraz określają sposób jego ogłaszania i realizacji.

Odnosząc się do podnoszonej w zapytaniu poselskim przysłej sytuacji świetlic terapeutycznych prowadzonych przez Fundację im. Brata Alberta w związku z kończącą się umową na ich dofinansowanie ze środków PFRON z dniem 31 grudnia 2011 r., uprzejmie informuję, że siódmy konkurs – do którego fundacja z przyczyn formalnych nie mogła przystąpić – (ogłoszony przez PFRON w dniu 17 lutego 2011 r.) dotyczy projektów realizowanych w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r., a zatem okresu, na który fundacja miała aktualną umowę na środki finansowe dotyczące wsparcia finansowego działalności świetlic terapeutycznych. Możliwość zawarcia w tym konkursie umów wieloletnich dotyczyła projektów, których cele realizacji zawierały się w celu programowym: „wejście osób niepełnosprawnych na rynek pracy” lub „zwiększenie samodzielności osób niepełnosprawnych”, przy czym rozpoczęcie projektu wieloletniego musiało nastąpić nie wcześniej niż 1 stycznia 2011 r., a zakończenie realizacji nie później niż 31 marca 2014 r.

Według informacji uzyskanych z PFRON w drugiej połowie października 2011 r. fundusz planuje ogłoszenie konkursu w odniesieniu do projektów realizowanych w 2012 r. – najprawdopodobniej z możliwością ubiegania się o zawarcie umów wieloletnich w przypadku projektów, które dotyczyć będą prowadzenia ciągłej rehabilitacji osób niepełnosprawnych. Wówczas organizacje, które realizują projekty ciągle dofinansowane ze środków PFRON na podstawie umów wieloletnich zawartych we wcześniejszych konkursach, w których okres finansowania kończy się z dniem 31 grudnia 2011 r., będą mogły aplikować o przyznanie środków finansowych PFRON na kolejne okresy realizacji tych projektów.

Podczas realizacji zlecania zadań fundusz dokłada starań, aby zagwarantowana została ciągłość prowadzenia rehabilitacji osób niepełnosprawnych przez organizacje pozarządowe. Celem procedury konkursowej jest wyłonienie wniosków, które są najlepsze i mają największe szanse na sukces realizacyjny. Zgodnie z zasadami wynikającymi z przepisów ustawy o działalności pożytku publicznego (...) ocena merytoryczna wniosków dokonywana jest przez komisje konkursowe. Zatem o możliwości otrzymania dofinansowania na realizację projektów służących reha-

bilitacji osób niepełnosprawnych decyduje jakość przygotowanego projektu w porównaniu do innych zgłoszonych projektów. Fundusz nie może zagwarantować wyników przyszłych konkursów.

Jak na wstępie zostało nadmienione, zlecenie zadań ze środków PFRON następuje na podstawie art. 36 ustawy o rehabilitacji (...) oraz rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 7 lutego 2008 r. w sprawie rodzajów zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych zleczanych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym (Dz. U. Nr 29, poz. 172), w którym określony został zakres zleczanych zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej. Sformułowany katalog rodzajów zadań ma charakter zamkniętej listy. Kompleksowa i ciągła rehabilitacja (z wyłączeniem rehabilitacji medycznej) dzieci i młodzieży niepełnosprawnych intelektualnie mieści się w rodzaju zadania określonym w § 1 pkt 1 ww. rozporządzenia, tj.: „prowadzenie rehabilitacji osób niepełnosprawnych w różnych typach placówek”. W tej sytuacji nie jest możliwe, i nie byłoby racjonalne, stworzenie specjalnego programu dedykowanego dofinansowaniu ze środków PFRON kompleksowej i ciągłej rehabilitacji dzieci i młodzieży niepełnosprawnych intelektualnie w roku 2012.

Tryb konkursowy, na podstawie którego organizacje pozarządowe występują o pozyskanie środków publicznych na prowadzoną przez siebie działalność, gwarantuje wszystkim wnioskodawcom równy dostęp do ubiegania się o środki publiczne oraz zwiększa racjonalność i efektywność wydatkowania tych środków, choć jednocześnie dla części organizacji może oznaczać ryzyko braku wsparcia niektórych projektów. Jednakże procedury przewidziane przy zlecaniu zadań ze środków PFRON w uzasadnionych sytuacjach przewidują możliwość odwołania się od oceny wniosku i ponownej jego weryfikacji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości dotyczących udzielania
pomocy specjalistycznej dzieciom
niepełnosprawnym z Małopolski (10138)**

Szanowny Panie Ministrze! W odpowiedzi na zapytanie pana Wiesława Janczyka, posła na Sejm RP,

z dnia 17 czerwca 2011 r., przesłane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, Wicemarszałka Sejmu, z dnia 30 czerwca 2011 r. (znak: SPS-024-10138/11), w sprawie wątpliwości dotyczących udzielania pomocy specjalistycznej dzieciom niepełnosprawnym z Małopolski, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) wraz z aktami wykonawczymi, w tym rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej (Dz. U. z 2009 r., Nr 140, poz. 1145, z późn. zm.). Wymienione rozporządzenie określa wykaz oraz warunki realizacji świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej oraz poziom finansowania przejazdu środkami sanitarnego w przypadkach niewymienionych w art. 41 ust. 1 i 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Rehabilitacja dzieci niepełnosprawnych może być realizowaną w ramach gwarantowanego świadczenia zdrowotnego pn. „Rehabilitacja dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego – realizowana w warunkach ośrodka lub oddziału dziennego” określonego szczegółowo w załączniku nr 1 lp. 3 lit. b do przedmiotowego aktu prawnego.

Przepisy wskazanego aktu prawnego określają również inne rodzaje rehabilitacji leczniczej, które mogą zostać zastosowane w przypadku dzieci niepełnosprawnych. Decyzję w tej sprawie podejmuje lekarz prowadzący rehabilitację.

Należy z całą mocą wskazać, że ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w żadnej mierze nie ogranicza ubezpieczonym (w tym dzieciom) miejsca udzielania świadczeń specjalistycznych rehabilitacyjnych do ich miejsca zamieszkania. Rodzice mogą dokonać wyboru, w którym ośrodku mogą rehabilitować swoje dziecko.

Zgodnie z wyjaśnieniami Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia w województwie małopolskim świadczeniobiorcy mogą korzystać z piętnastu ośrodków, które realizują wielospecialistyczną, kompleksową rehabilitację dla dzieci zagrożonych nieprawidłowym rozwojem psychomotorycznym oraz dzieci z zaburzonym rozwojem w ramach ośrodka dziennego. Należy zaznaczyć, że w 2011 r. nakłady finansowe na powyższe świadczenia wzrosły o 13% w porównaniu ze styczniem 2010 r. W rodzaju opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień na wszystkie świadczenia psychiatryczne dla dzieci i młodzieży (opieka ambulatoryjna, dzienna, stacjonarna) odnotowano 27% wzrostu w stosunku do roku 2010. Zwiększyła się również liczba poradni zakontraktowanych poza obrębem miasta Krakowa, np. poradnia zdrowia psychicznego dla dzieci i młodzieży w powiecie bocheńskim, myśle-

nickim i wielickim, jak również zakontraktowana została poradnia dla osób z autyzmem dziecięcym lub innymi całościowymi zaburzeniami rozwoju w Tarnowie. Zaznaczyć należy, że dostępność do świadczeń realizowanych w ramach oddziałów dziennych dla dzieci i młodzieży wzrosła w roku 2011 o 76% w stosunku do roku 2010.

Równocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż poruszona w treści zapytania problematyka wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka należy do kompetencji ministra oświaty i wychowania.

Wobec powyższego, zgodnie ze stanowiskiem uzyskanym z Ministerstwa Edukacji Narodowej, możliwość organizowania w systemie oświaty działań stymulujących rozwój małego dziecka od momentu wykrycia niepełnosprawności do rozpoczęcia nauki w szkole, wprowadzona została w roku 2005.

Na podstawie art. 71 b ust. 2a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, z późn. zm.), w przedszkolach i szkołach podstawowych, w tym specjalnych, w ośrodkach oraz w poradniach psychologiczno-pedagogicznych, w tym poradniach specjalistycznych, mogą być tworzone zespoły wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka w celu pobudzania jego psychoruchowego i społecznego rozwoju.

Zajęcia wczesnego wspomaganie rozwoju mogą być organizowane od chwili wykrycia niepełnosprawności dziecka do dnia podjęcia przez nie nauki w szkole i są prowadzone bezpośrednio z dzieckiem i jego rodziną.

Prowadzenie działań w ramach wczesnego wspomaganie rozwoju dla każdego dziecka jest szansą na osiągnięcie przez niego powodzenia w nauce szkolnej, bowiem wyjątkowo duża plastyczność centralnego układu nerwowego we wczesnym okresie rozwoju pozwala na korekcję zaburzonych funkcji i kompensację deficytów. Organizację pracy zespołów wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka określa rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie organizowania wczesnego wspomaganie rozwoju dzieci (Dz. U. Nr 23, poz.133).

Na podstawie tych przepisów zespół wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka wykonuje następujące zadania:

- ustala, na podstawie opinii o potrzebie wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka, kierunki i harmonogram działań w zakresie wczesnego wspomaganie i wsparcia rodziny dziecka;
- nawiązuje współpracę z zakładem opieki zdrowotnej lub ośrodkiem pomocy społecznej w celu zapewnienia dziecku rehabilitacji, terapii lub innych form pomocy, stosownie do jego potrzeb;
- opracowuje i realizuje z dzieckiem i jego rodziną indywidualny program wczesnego wspomaganie, z uwzględnieniem działań wspomagających rodzinę dziecka w zakresie realizacji programu, koordynowania działań specjalistów prowadzących zajęcia z dzieckiem oraz oceniania postępów dziecka;

— analizuje skuteczność pomocy udzielanej dziecku i jego rodzinie, wprowadza zmiany w indywidualnym programie wczesnego wspomaganie, stosownie do potrzeb dziecka i jego rodziny, oraz planuje dalsze działania w zakresie wczesnego wspomaganie.

Zgodnie z art. 71 b ust. 2b ustawy o systemie oświaty, dyrektorzy przedszkoli specjalnych, szkół podstawowych specjalnych oraz ośrodków specjalno-wychowawczych, a także dyrektorzy właściwych ze względu na miejsce zamieszkania dziecka szkół podstawowych ogólnodostępnych i integracyjnych oraz dyrektorzy publicznych i niepublicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym poradni specjalistycznych, organizują wczesne wspomaganie rozwoju dziecka w porozumieniu z organami prowadzącymi. Tym samym organ prowadzący określa ofertę w zakresie wczesnego wspomaganie rozwoju prowadzonej przez siebie placówki, w tym jej dostępność dla dzieci niezamieszkałych w rejonie działania tej placówki.

Na realizację wczesnego wspomaganie rozwoju dzieci przekazywane są środki finansowe z budżetu państwa w ramach części oświatowej subwencji ogólnej, na podstawie opinii o potrzebie wczesnego wspomaganie rozwoju, wydanej przez publiczną bądź niepubliczną poradnię psychologiczno-pedagogiczną.

Środki te przekazywane są jednostkom samorządu terytorialnego dla dzieci objętych wczesnym wspomaganie rozwoju na podstawie opinii o potrzebie wczesnego wspomaganie rozwoju, wydanej przez publiczną bądź niepubliczną poradnię psychologiczno-pedagogiczną, w tym specjalistyczną. Podstawą naliczenia tych środków w 2011 r. jest algorytm podziału części oświatowej subwencji ogólnej, ujęty w załączniku do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2011 (Dz. U. Nr 249,1659), skalkulowany wg wagi $P_{38} = 0,840$.

Środki finansowe idą zatem „za dzieckiem” do organu prowadzącego placówkę zapewniającą wczesne wspomaganie rozwoju dziecka.

Celem wczesnego wspomaganie rozwoju jest zapewnienie specjalistycznej pomocy jak najwcześniej od chwili wykrycia niepełnosprawności dziecka, jak najbliżej jego miejsca zamieszkania. Mimo że w ustawie o systemie oświaty nie wskazano jednostki samorządu terytorialnego, której zadaniem jest zapewnienie realizacji wczesnego wspomaganie rozwoju dzieci, to jednocześnie, zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty. Biorąc pod uwagę powyższe, rodzic posiadający opinię o potrzebie wczesnego wspomaganie rozwoju swojego dziecka powinien w pierwszej kolejności zwrócić się do szkół i placówek na terenie gminy właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, wskazując na potrzebę zorganizowania dla dziecka takich zajęć.

Obowiązujące przepisy oświatowe umożliwiają organizowanie wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka przez różne podmioty publiczne (jednostki samorządu terytorialnego różnego szczebla) oraz niepubliczne, zapewniając jednocześnie finansowanie realizacji tego zadania z budżetu państwa. Wskazując na powyższe, system oświaty zapewnia dzieciom niepełnosprawnym dostępność pomocy w zakresie wczesnego wspomaganie rozwoju.

Natomiast odnosząc się do opisywanego przez Pana Posła problemu rodziców, związanych z przyjęciem do szkoły specjalnej w Krakowie dzieci zamieszkałych poza Krakowem, uprzejmie wyjaśniam, iż zgodnie z art. 71 b ustawy o systemie oświaty kształceniem specjalnym obejmuje się dzieci i młodzież niepełnosprawną, wymagające stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy. Kształcenie to organizowane jest na podstawie orzeczeń o potrzebie kształcenia specjalnego wydawanych przez poradnie psychologiczno-pedagogiczne, w szkołach ogólnodostępnych, szkołach i oddziałach integracyjnych lub szkołach i oddziałach specjalnych.

Zalecane formy kształcenia wskazywane są przez zespół orzekający poradni psychologiczno-pedagogicznej w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego dziecka, nie jest to jednak wiążące dla rodziców / prawnych opiekunów dziecka. Zgodnie z prawem zagwarantowanym im przez ustawodawcę o formie kształcenia, w tym kształcenia specjalnego dla swoich dzieci, decydują rodzice (opiekunowie prawni). Zgodnie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej mają oni wyłączne prawo do decydowania o swoim dziecku, o ile prawo to nie zostanie im ograniczone lub nie zostaną go pozbawieni, natomiast rolę zarówno pracowników poradni psychologiczno-pedagogicznej, jak i dyrektorów, nauczycieli i wychowawców jest służyć rodzicom niezbędną pomocą w dokonaniu jak najlepszego wyboru szkoły z punktu widzenia potrzeb dziecka.

Starosta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania dziecka posiadającego orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego, na wniosek rodziców, zapewnia mu odpowiednią formę kształcenia, uwzględniając rodzaj niepełnosprawności, w tym stopień upośledzenia umysłowego, z wyjątkiem sytuacji, gdy orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego zaleca kształcenie dziecka odpowiednio w przedszkolu specjalnym albo w przedszkolu, szkole podstawowej lub gimnazjum, ogólnodostępnych lub integracyjnych – wówczas odpowiednią formę kształcenia, na wniosek rodziców, zapewnia jednostka samorządu terytorialnego właściwa ze względu na miejsce zamieszkania dziecka, do której zadań własnych należy prowadzenie przedszkoli lub szkół. Jeżeli powiat właściwy ze względu na miejsce zamieszkania dziecka nie prowadzi szkoły specjalnej lub ośrodka, o którym mowa w art. 2 pkt 5 ustawy o systemie oświaty, odpowiednich ze względu na rodzaj niepełnosprawności, w tym stopień upośledzenia umysłowego, starosta tego powiatu kieruje dziecko do najbliższego powiatu pro-

wadzącego taką szkołę lub ośrodek. Starosta najbliższego powiatu prowadzącego taką szkołę lub ośrodek nie może odmówić przyjęcia dziecka do szkoły lub ośrodka.

Rodzic może również złożyć wniosek o przyjęcie do szkoły specjalnej poza swoim powiatem. Zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 20 lutego 2004 r. w sprawie warunków i trybu przyjmowania uczniów do szkół publicznych oraz przechodzenia z jednych typów szkół do innych (Dz. U. Nr 26, poz. 232) do szkoły podstawowej i gimnazjum może zostać przyjęty uczeń spoza obwodu danej szkoły, gdy dysponuje ona wolnymi miejscami, natomiast w przypadku szkoły ponadgimnazjalnej po spełnieniu dodatkowych kryteriów określonych w statucie szkoły. Przyjęcie do szkoły specjalnej poza powiatem właściwym ze względu na miejsce zamieszkania dziecka nie wymaga zgody starosty tego powiatu.

Dyrektor szkoły specjalnej, do której uczęszcza uczeń, jest natomiast obowiązany zgodnie z art. 16 ust. 6 ustawy o systemie oświaty powiadomić o przyjęciu ucznia do szkoły dyrektora publicznej szkoły podstawowej lub gimnazjum, w obwodzie której uczeń mieszka, oraz informować go o spełnianiu przez ucznia obowiązku szkolnego. W przypadku absolwenta gimnazjum o przyjęciu go do szkoły ponadgimnazjalnej, dyrektor szkoły specjalnej informuje wójta gminy (burmistrza, prezydenta miasta), na terenie której mieszka absolwent gimnazjum, który nie ukończył 18 lat, oraz o zmianach w spełnianiu przez niego obowiązku nauki.

Należy jednocześnie wyraźnie podkreślić, że kształcenie uczniów niepełnosprawnych odbywa się zgodnie z art. 71 b ustawy o systemie oświaty, a zatem na podstawie orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego wydanego przez poradnię psychologiczno-pedagogiczną. Orzeczenie o niepełnosprawności, wydawane przez powiatowy zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności do celów innych niż oświatowe (pomoc medyczna i socjalna), nie stanowi podstawy do przyjęcia do szkoły specjalnej i nie powinno być wymagane od rodziców ubiegających się o przyjęcie ich dzieci do szkoły specjalnej lub ośrodka specjalno-wychowawczego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Dziedziczaka**

**w sprawie niepokojących informacji
o pomysłach likwidacji
Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie (10235)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jana Dziedziczaka w sprawie niepokojących informacji o pomysłach likwidacji Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie, przesłane przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r., nr SPS-024-10235/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Naczelnym organem prokuratury, zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), jest prokurator generalny. Z uwagi na dokonane z dniem 31 marca 2010 r. rozdzielenie urzędów ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego, wprowadzone ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze (Dz. U. Nr 178, poz. 1375, z późn. zm.), podnieść należy, iż problematyka objęta zapytaniem w sensie koncepcyjnym pozostaje obecnie w gestii prokuratora generalnego, natomiast ostateczną decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich siedzib i obszarów właściwości, podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił, na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze, do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę.

Prokurator generalny dotychczas nie przedstawił ministrowi sprawiedliwości stanowiska odnośnie do dalszego funkcjonowania Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie, a w związku z tym w Ministerstwie Sprawiedliwości nie są prowadzone prace legislacyjne nad zmianą rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie utworzenia prokuratur apelacyjnych, okręgowych i rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 49, poz. 297) związane z likwidacją Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie.

Z informacji przekazanych przez prokuratora generalnego wynika, że w Prokuraturze Generalnej trwają prace powołanego zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2010 r. zespołu do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obsadzie od 3 do 5 etatów orzecznich oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego.

Zgodnie z zakresem zadań zespołu jego prace obejmują powszechną jednostkę organizacyjną prokuratury szczebla rejonowego wskazaną w zapytaniu

– Prokuraturę Rejonową w Ostrzeszowie, która stanowi jednostkę o obsadzie do 5 etatów orzeczniczych. W związku z powyższym dalsze funkcjonowanie tej prokuratury stanowi przedmiot szczegółowej analizy zespołu. Obejmuje ona m.in. ocenę obecnych warunków pracy i związanych z tym kosztów, możliwości przejęcia spraw oraz kadry orzeczniczej, urzędników i innych pracowników prokuratury przez najbliższe prokuratury rejonowe, a także zapewnienia w przyszłości takim jednostkom prawidłowej realizacji ustawowych zadań.

Przeprowadzenie analizy funkcjonowania małych jednostek organizacyjnych prokuratury spowodowane jest koniecznością dokonania oceny efektywności procesu kierowania takimi jednostkami, zbadania możliwości rozwoju zawodowego kadry orzeczniczej, a także racjonalności ich funkcjonowania w aspekcie finansowym.

Stanowisko prokuratora generalnego dotyczące Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie zostanie określone po zakończeniu prac zespołu, na podstawie ustaleń zawartych w jego sprawozdaniu i rekomendacji. Ocena zasadności dalszego funkcjonowania tej jednostki uwzględniać będzie także argumenty przemawiające za jej utrzymaniem wskazane w zapytaniu, w tym kwestię dostępności obywateli do organów wymiaru sprawiedliwości i prokuratury, stanowiąc podstawę do podejmowania dalszych działań w tym zakresie.

W wypadku wysunięcia postulatu zniesienia tej jednostki organizacyjnej prokuratury ostateczną decyzję podejmie minister sprawiedliwości jako organ uprawniony do podejmowania – po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego – czynności władczych w tym zakresie, na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego zawartego w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze, uwzględniając całokształt okoliczności dotyczących jej funkcjonowania, obejmujący zarówno argumenty przedstawione przez prokuratora generalnego, jak i racje społeczne wskazane w zapytaniu.

Odnosząc się natomiast do zawartej w zapytaniu informacji o pracach nad projektem likwidacji sądów grodzkich, w których orzeka do 10 sędziów, należy zauważyć, że od dnia 1 stycznia 2010 r. w sądach rejonowych nie funkcjonują wydziały grodzkie. Proces likwidacji tych sądów zakończony został rozporządzeniem ministra sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 2009 r. w sprawie zniesienia sądów grodzkich (Dz. U. Nr 221, poz. 1745).

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie praktyki funkcjonowania
prosektorów (10267)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Krzysztofa Brejzy przesłane przy piśmie (znak: SPS-024-10267/11) z dnia 18 lipca 2011 r. w sprawie funkcjonowania prosektorów w świetle przebiegu identyfikacji zwłok w Zakładzie Medycyny Sądowej Collegium Medicum im. Ludwika Rydygiera w Bydgoszczy, przekazuję na ręce Pana Marszałka poniższe informacje:

Zakłady medycyny sądowej uczelni, w tym Collegium Medicum, są jednostkami organizacyjnymi, których funkcjonowanie określa statut, regulamin organizacyjny oraz przepisy szczególne dotyczące obszaru będącego przedmiotem ich działania.

Przepis szczególny dotyczący godzin funkcjonowania prosektorów nie funkcjonuje, jednakże czas pracy tych jednostek związany jest ściśle z regulacją ustawową (art. 145 ustawy z 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy Dz. U. z 1998 r., Nr 24, poz. 141, z późn. zm.), która stanowi, że pracodawca może skrócić czas pracy pracowników prosektorium do pięciu godzin na dobę.

W przypadku Collegium Medicum uczyniono to zarządzeniem rektora nr 90 z dnia 17 sierpnia 2010 r. Aby było możliwe identyfikowanie zwłok w prosektorium niezależnie od godzin pracy, optymalne byłoby, aby w prosektorium, zwłaszcza zakładów medycyny sądowej, obowiązywały dyżury pracowników sekcyjnych przyjmujących zwłoki, jak i przygotowujących te zwłoki do okazania rodzinie w celach identyfikacji. Z drugiej strony odpowiednie przygotowanie zwłok dla celów identyfikacji wykonane przed sądowno-lekarską sekcją zwłok bezpowrotnie zacierają ślady biologiczne znajdujące się na zwłokach i pomocne dla oceny przestępstwa.

Przyjęcie zwłok przez pracowników dyżurnych ma niebagatelne znaczenie, bowiem uniemożliwia kontakt personelu przywożącego kolejne zwłoki ze zwłokami już znajdującymi się w prosektorium. Zapobiega to celowemu nanoszeniu śladów biologicznych, np. w przypadku zabójstw lub przeszukiwania zwłok wcześniej przywiezionych przez inną firmę pełniącą usługi pogrzebowe. Sytuacja taka wymagałaby zatrudnienia w każdym prosektorium, w związku z ustawowymi ograniczeniami czasu pracy, kilkunastoosobowego personelu prosektoryjnego. Innym rozwiązaniem byłaby budowa stosownych chłodni wraz z monitoringiem i rejestracją czynności towarzyszących przekazaniu zwłok do prosektorium.

Obydwa wskazane wyżej rozwiązania wymagają jednak znacznych środków, którymi w chwili obecnej

nie dysponują ani resort zdrowia ani resort sprawiedliwości.

W chwili obecnej istnieje możliwość identyfikacji osoby w ciągu całej doby z uwagi na charakter zdarzenia, np. zabójstwo, przyjazd osób identyfikujących z innych okolic. Aby było to możliwe, właściwi funkcjonariusze Policji posiadają możliwość kontaktu i wezwania pracowników prosektorium między innymi poprzez telefon komórkowy.

Ministerstwo przeprowadziło postępowanie wyjaśniające dotyczące sprawy, która miała miejsce w Collegium Medium w Bydgoszczy, i ustalono, co następuje. Zdarzenie podane w prasie, na które powołuje się pan poseł, miało miejsce, a w wypadku zginęły dwie osoby. Było to przed godz. 24 dnia 20.06.2011 r. W samochodzie osobowym, który brał udział w wypadku, znajdowały się cztery osoby, w tym jedna, która była w stanie zdrowia pozwalającym jej na udzielenie informacji co do danych osobowych pozostałych uczestników tego wypadku. Zwłoki osób zmarłych zostały przekazane do Zakładu Medycyny Sądowej Collegium Medicum im. Ludwika Rydygiera w Bydgoszczy o godzinie 2:25 21.06.2011 r. Jedna zmarła osoba została przywieziona do Zakładu Medycyny Sądowej jako osoba zidentyfikowana przez funkcjonariuszy Policji na miejscu zdarzenia, a druga została przekazana do prosektorium jako osoba nieznana (NN).

Czynności operacyjne dotyczące identyfikacji drugiej osoby podjęto 21.06.2011 r., tj. po zgłoszeniu się do komisariatu Policji rodziny zmarłego.

Tu należy zwrócić uwagę, że po ukazaniu się przedmiotowego artykułu w „Gazecie Wyborczej” rodzina zmarłego telefonicznie poinformowała kierownika zakładu medycyny sądowej, iż wyrażała ubolewanie z tego powodu, a nawet podejmowała kroki zmierzające do sprostowania informacji zawartych w tym tekście, bowiem w zakładzie medycyny sądowej spotkała się z bardzo dużą życzliwością i pomocą w załatwieniu formalności związanych z pochowaniem syna.

Przedkładając powyższe, pragnę zapewnić pana posła, że Ministerstwo Zdrowia docenia wagę problemu, jednakże jego ostateczne rozwiązanie wymaga pewnych ram czasowych, co wynika zarówno ze względów ekonomicznych, jak i organizacyjnych oraz kompetencyjnych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Gołębiewskiego**

**w sprawie sytuacji finansowej
powiatowych stacji
sanitarно-epidemiologicznych (10273)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 18 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10273/11) dotyczące zapytania poselskiego złożonego przez pana Henryka Gołębiewskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie sytuacji finansowej powiatowych stacji sanitarно-epidemiologicznych, uprzejmie informuję, co następuje.

W nawiązaniu do pytań sformułowanych przez pana posła Henryka Gołębiewskiego dotyczących kondycji finansowej Państwowej Inspekcji Sanitarnej, uprzejmie informuję, iż w związku ze zmianami, jakie zostały wprowadzone w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.) przez art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), który wszedł w życie 1 stycznia 2010 r., uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarно-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu ds. zdrowia zostały przekazane wojewodom.

Jednocześnie dalsze zmiany w funkcjonowaniu wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarно-epidemiologicznych zostały wprowadzone w art. 10 ust. 4a ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.) w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej Dz. U. Nr 112, poz. 654). Od dnia 1 lipca 2011 r. wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarно-epidemiologicznej w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej.

Biorąc pod uwagę powyższe, zarówno minister zdrowia, jak i główny inspektor sanitarny nie biorą udziału w procesie ustalania środków budżetowych dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarно-epidemiologicznych. Środki te ujęte w ustawie budżetowej na 2011 r. w oparciu o założenia określone przez Ministerstwo Finansów zostały zaplanowane przez odpowiednich wojewodów, którzy są dysponentami głównymi budżetu państwa dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarно-epidemiologicznych.

Ministerstwo Zdrowia wraz z głównym inspektorem sanitarnym podejmuje szereg działań mających na celu ocenę i usprawnienie obecnej sytuacji finansowej stacji sanitarно-epidemiologicznych.

Należą do nich między innymi:

1) monitorowanie sytuacji w zakresie uruchomienia środków z rezerwy celowej przez ministerstwo finansów z przeznaczeniem dla stacji sanitarno-epidemiologicznych z tytułu sprzedaży usług zleconych, w szczególności w zakresie:

— badań laboratoryjnych, badań i pomiarów środowiskowych i innych czynności dotyczących oceny jakości zdrowotnej i bezpieczeństwa zdrowotnego;

— prowadzenia szkoleń i egzaminów oraz wykonywania ocen zdrowotnych;

2) przeprowadzenie kompleksowej analizy wynagrodzeń pracowników stacji w poszczególnych województwach z podziałem na poszczególne grupy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż na zabezpieczenie realizacji zadań związanych z sytuacjami kryzysowymi, takimi jak kwestie nowych narkotyków czy zagrożenia bezpieczeństwa żywności, w miarę potrzeb uruchamiano środki budżetu państwa, w tym w ramach rezerwy celowej oraz wprowadzono stosowne nowe przepisy prawne. Osiągnięcie wysokiej efektywności działań w zakresie zdrowia publicznego było i jest możliwe dzięki sprawnie funkcjonującej Państwowej Inspekcji Sanitarnej, podległej ministrowi zdrowia, a kierowanej przez głównego inspektora sanitarnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie ograniczenia roli
Żandarmerii Wojskowej w Siłach Zbrojnych RP
(10274)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie ograniczenia roli Żandarmerii Wojskowej w Siłach Zbrojnych RP (SPS-024-10274/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W ramach realizacji zapisów zawartych w „Programie rozwoju Sił Zbrojnych RP w latach 2009–2018” i „Planu zamierzeń organizacyjnych i dyslokacyjnych Sił Zbrojnych RP na 2011 r. oraz głównych kierunków zmian organizacyjnych na 2012 r.” w Żandarmerii Wojskowej przeprowadzony został proces restrukturyzacji. Nowe struktury, w których Żandarmeria Wojskowa funkcjonuje od dnia 1 lipca br., dostosowano do dyslokacji i liczebności jednostek Sił Zbrojnych

Rzeczypospolitej Polskiej, mając jednocześnie na uwadze zadania realizowane przez tę formację.

W ramach zmian m.in. zlikwidowano lub przeformowano jednostki Żandarmerii Wojskowej zlokalizowane w miejscach, gdzie zostały zmniejszone lub zreformowane inne jednostki wojskowe. Zmieniono także właściwość terytorialną funkcjonujących jednostek Żandarmerii Wojskowej. Zreformowano również nadmiernie rozbudowany aparat administracyjny, w tym m.in. przeformowano cztery oddziały Żandarmerii Wojskowej w wydziały, a także zlikwidowano jedno stanowisko służbowe zaszerogowane do stopnia etatowego generała brygady w Komendzie Głównej ŻW. Łącznie liczbę stanowisk etatowych zredukowano o ok. jedną trzecią, do 2859 etatów, co stanowi ok. 2,8% stanu liczbowego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, będąc jednocześnie absolutnym minimum zapewniającym prawidłową realizację stojących przed Żandarmerią Wojskową zadań. Dalsza redukcja stanów osobowych nie jest planowana.

Zmiany organizacyjno-etatowe w Żandarmerii Wojskowej nie wpłynęły na zakres jej zadań, które są określone w art. 4 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. Nr 123, poz. 1353, ze zm.). Zmianie uległ jedynie ciężar poszczególnych z nich. W związku z wynikającymi z obecnie obowiązującego prawa ograniczeniami w zakresie właściwości co do prowadzenia postępowań karnych zmniejszył się zakres prowadzonej przez Żandarmerię Wojskową działalności dochodzeniowej. Należy jednak pamiętać, że tego rodzaju zadania stanowią tylko jeden z wielu obszarów działalności Żandarmerii Wojskowej. Prowadzi ona także, od stycznia 2010 r., wspomniane przez pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka izby zatrzymań, których struktura i dyslokacja zostały również dostosowane do potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Proces zmian w tym zakresie rozpoczęty został niezwłocznie po przejściu przez Żandarmerię Wojskową odpowiedzialności za izby zatrzymań i został zakończony w bieżącym roku. W jego wyniku sześć izb zostało zlikwidowanych. Potrzeba istnienia pozostałych tego typu placówek, biorąc pod uwagę uregulowania prawne dotyczące postępowania z zatrzymanymi żołnierzami, nie budzi żadnych wątpliwości.

Wraz ze zmianami organizacyjno-etatowymi w Żandarmerii Wojskowej wprowadzane są stosowne zmiany w obowiązujących przepisach w zakresie jej funkcjonowania w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego**

**w sprawie opiniowania profilaktycznych
programów zdrowotnych przez Agencję Oceny
Technologii Medycznych (10284)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Włodzimierza Karpińskiego z dnia 18 lipca 2011 r. (sygnatura SPS-024-10284/11) w przedmiocie opiniowania profilaktycznych programów zdrowotnych przez Agencję Oceny Technologii Medycznych uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wyniki oceny projektu programu zdrowotnego „Program profilaktyki zakażeń pneumokokowych wśród dzieci w oparciu o szczepienia przeciwko pneumokokom w gminie miasto Puławy w 2011 roku” przesłanego przez wiceprezydenta miasta Puławy zostały przedstawione na posiedzeniu Rady Konsultacyjnej w dniu 20 czerwca 2011 r., a opinia AOTM została przekazana do wnioskodawcy pismem, znak: AOTM-BP-421-37(2)/EP/2011, dn. 30 czerwca 2011 r. W związku z tym, że agencja nie dotrzymała ustawowego terminu wydania opinii, Urząd Miasta Puławy wystąpił do ministra zdrowia z prośbą o podjęcie działań zmierzających do przyspieszenia wydania opinii w sprawie przedmiotowego programu. W odniesieniu do kwestii poruszonych przez prezydenta miasta Puławy w powyższym piśmie AOTM niezwłocznie, to jest dn. 6 czerwca 2011 r., przekazała do Pani Minister i do wiadomości prezydenta Puław wyjaśnienia pismem, znak: AOTM/2309/OT/073/86/11/RR, z zapewnieniem, że dołoży wszelkich starań, aby jak najsprawniej realizować ustawowe zadania w tym zakresie.

Podobne sytuacje miały miejsce jeszcze dwukrotnie – w przypadku programów powiatu mieleckiego oraz województwa kujawsko-pomorskiego. Za każdym razem agencja udzieliła stosownych wyjaśnień na prośbę ministra zdrowia (AOTM/1782/OT/073/63/11/RR; AOTM/2449/OT/073/92/11/RR). Opinie o obu programach zostały wydane i przekazane do samorządów.

Z uwagi na dodatkowe zadania, które nałożyła na agencję ustawa z dnia 25 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o cenach (Dz. U. 2009 Nr 118, poz. 989), a także z uwagi na niewielkie zasoby kadrowe oraz wzrastającą liczbę projektów programów zdrowotnych nadsyłanych przez samorządy do zaopiniowania (do chwili obecnej wpłynęło 385 wniosków), ustawowy 3-miesięczny termin na wydanie opinii jest często trudny do dotrzymania. Na AOTM oprócz zadań dotyczących opiniowania samorządowych programów zdrowotnych ciąży obowiązek przygotowania raportów i ocen ra-

portów, wydawania rekomendacji i stanowisk rady konsultacyjnej w zakresie terapeutycznych programów zdrowotnych i leków z wykazów refundacyjnych. W 2011 r. do AOTM wpłynęło 69 zleceń ministra zdrowia dotyczących zakwalifikowania, usunięcia lub zmiany świadczeń opieki zdrowotnej a w 2010 r. 169 zleceń. Wiele zleceń ministra zdrowia ma charakter pilny z wyznaczonym terminem realizacji, a w przypadku oceny wniosków refundacyjnych termin ich zaopiniowania wynosi zgodnie z ustawą o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych 60 dni. Do tego dochodzą także inne zlecenia ministra zdrowia, na przykład dotyczące analizy katalogu substancji czynnych stosowanych w chemioterapii nowotworów oraz utworzenia odrębnych grup limitowych dla poszczególnych leków objętych wykazami refundacyjnymi. Obecnie w AOTM jest zatrudnionych 60 osób w różnym wymiarze czasu pracy i AOTM nie ma już możliwości zwiększenia liczebności kadry. Liczba zatrudnionych pracowników w stosunku do liczby obowiązków determinuje wydajność. AOTM próbuje radzić sobie z tą niezwykle trudną sytuacją, zawierając umowy cywilnoprawne lub umowy stażowe.

Oceniając projekty samorządowych programów zdrowotnych, agencja traktuje je bardzo poważnie, zgodnie ze sztuką HTA (oceny technologii medycznych). Najpierw analitycy weryfikują jakość programu, sprawdzając, w jaki sposób może służyć społeczeństwu, zbierają dane (rekomendacje kliniczne, opinie ekspertów, doniesienia naukowe – raporty HTA, metaanalizy – dostępne w specjalistycznych bazach medycznych) i opracowują raport, który następnie jest przedstawiany radzie konsultacyjnej opiniującej program. Dodatkowo, ze względu na nowe i niejednokrotnie dość złożone problemy zdrowotne poruszane w ocenianych przez AOTM programach zdrowotnych oraz biorąc pod uwagę liczbę i niejednoznaczność odnalezionego materiału dowodowego (wytyczne kliniczne, przeglądy systematyczne i inne doniesienia naukowe oraz opinie eksperckie – czasem w liczbie kilkuset do kilku tysięcy pozycji), prace nad oceną poszczególnych programów wydłużają się. Metodologia HTA oraz ilość i stopień skomplikowania odnajdowanego materiału dowodowego, a także rzetelne podejście agencji do swoich zadań sprawia, iż prace nad nowymi tematami trwają do 6 tygodni, a czasem nawet dłużej, w zależności od liczby publikacji przekazanych do przejrzania analitykom agencji. Warto też zwrócić uwagę, że dwustopniowy proces opiniowania przez AOTM projektów programów (opinia rady konsultacyjnej, a potem opinia prezesa) dodatkowo wydłuża termin wydania ostatecznej opinii dla samorządu.

Jednocześnie należy zauważyć, że jakość wpływających do agencji programów samorządowych jest bardzo różna, niejednokrotnie pozostawiając wiele do życzenia. Z tego względu ocena programów w oparciu o kryteria ustawowe zawarte w art. 31a ust. 1 bardzo często jest utrudniona lub staje się wręcz niemożliwa.

Agencja dokłada wszelkich starań, aby jak najlepiej i w miarę swoich możliwości jak najsprawniej wywiązać się ze wszystkich swoich zadań, także tego dotyczącego opiniowania projektów samorządowych programów zdrowotnych. Świadczy o tym chociażby liczba wydanych już do tej pory opinii ws. samorządowych programów zdrowotnych. Do chwili obecnej wydano już 128 takich opinii (67 w roku 2010 i 61 w roku bieżącym), natomiast 118 wniosków zostało zakończonych ze względu na brak konieczności bądź brak możliwości oceny przedłożonego programu zdrowotnego, o czym wszyscy Wnioskodawcy zostali poinformowani pisemnie. W sumie daje to 246 rozpatrzonych wniosków (z 385, które do tej pory wpłynęły do agencji), a kolejnych kilkadziesiąt jest w trakcie rozpatrywania.

Dodatkowo trzeba zaznaczyć, że agencja prowadzi intensywną korespondencję telefoniczną i pisemną z samorządami, które kierują do Agencji liczne pytania i wątpliwości związane z procesem opiniowania programów. Niejednokrotnie agencja nie powinna być ich adresatem, ponieważ dotyczą one nie tylko kwestii merytorycznych związanych z opiniowaniem projektów programów zdrowotnych, ale także opinii prawnych i kwestii interpretacji zapisów różnych aktów prawnych, w obrębie których działają się jednostki samorządowe.

Odnosząc się do zapytania Pana Posła o ewentualną interwencję ministra zdrowia w tej sprawie informujemy, że w dn. 11 lipca br. agencja otrzymała pisma, znak: MZ-DNP-078-14072-4/LS/11, od podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia zlecające usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości związanych z opiniowaniem programów zdrowotnych w możliwie najkrótszym terminie. W odpowiedzi na powyższe pismo prezes AOTM wydał pisemne polecenie (znak: AOTM-P-079-69(1)/WM/2011 z dn. 20 lipca 2011 r.) z zaleceniem zakończenia procesu oceny wszystkich zaległych programów zdrowotnych w nieprzekraczalnym terminie do dnia 30 września 2011 r. Ponadto w dziale oceniającym samorządowe programy zdrowotne zostały zatrudnione dodatkowe osoby. Do działu oddelegowano także pracowników innych komórek organizacyjnych, ocenę ww. programów wspomagają również stażyści i praktykanci.

W celu uniknięcia podobnych sytuacji prezes AOTM zarządził stały monitoring terminów wpływających do AOTM wniosków o wydanie opinii do projektów samorządowych programów zdrowotnych, a w razie spiętrzenia kolejki wniosków do oceny, odpowiednia komórka organizacyjna będzie zasilana kadrowo, poprzez zawieranie między innymi umów cywilnoprawnych.

Jeśli chodzi o długofalowe usprawnienie procesu oceny programów zdrowotnych realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego i ministerstwa, AOTM opracowała propozycję zmian w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych m.in. art. 48 ww. ustawy wraz z opisem skutków regulacji. Propozycje te zostały

przekazane do Ministerstwa Zdrowia dn. 27.07.2011 r. pismem, znak: AOTM-RP-023-9(3)/JP/2011. Sugierowane zmiany w zakresie opiniowania programów zdrowotnych spowodowałyby, że Agencja gromadziłaby i weryfikowałaby założenia programów zdrowotnych jednostek samorządu terytorialnego, a następnie rekomendowała zalecane technologie medyczne i warunki realizacji dla programów zdrowotnych z danego zakresu w oparciu o kryteria określone w ustawie i przy uwzględnieniu zasad oceny technologii medycznych. Dzięki temu wykorzystanie zasobów agencji byłoby bardziej efektywne i zasadne. Kolejność wyboru danego zakresu programów zdrowotnych w celu wydania rekomendacji ustalana byłaby w oparciu o kryteria określone w ustawie, w szczególności w oparciu o priorytety zdrowotne określone przez ministra zdrowia, epidemiologię oraz skutki następstw choroby lub stanu zdrowia i znaczenie dla zdrowia obywateli, dzięki czemu zapewniona byłaby naturalna priorytetyzacja podejmowanych przez agencję działań w tym zakresie. Agencja stałaby się ważnym czynnikiem kształtującym obszar zdrowia publicznego w Polsce, biorąc pod uwagę potrzeby zdrowotne obywateli przynależących do różnych społeczności lokalnych. Poza tym takie postępowanie jest zgodne ze światową metodologią w tym zakresie, w szczególności wzorowane na brytyjskim NICE. Zmiany wpłynęłyby także pozytywnie na podniesienie jakości i ujednoczenie programów zdrowotnych z danego zakresu na obszarze całego kraju, gwarantując sprawiedliwy dostęp do różnych technologii medycznych wszystkim lokalnym społecznościom, bez względu na ich obszar zamieszkiwania oraz kompetencje lokalnych władz. W przypadku przyjęcia powyższych rozwiązań proces wydawania przez agencję rekomendacji dotyczących zalecanych technologii medycznych i warunków realizacji dla programów zdrowotnych z danego zakresu nie zaburzałby realizacji priorytetów zdrowotnych lokalnych władz podejmowanych w programach zdrowotnych, ponieważ do wdrożenia zaleceń agencji samorządy byłyby zobligowane dopiero po wydaniu przez agencję rekomendacji w danym zakresie, a do tego czasu programy zdrowotne mogłyby być realizowane w dotychczasowej formie.

Równocześnie trudno jest się zgodzić z sugestią, jakoby z winy AOTM samorządy nie mogły realizować programów zdrowotnych na swoich terenach. Zgodnie z interpretacjami Departamentu Prawnego Ministerstwa Zdrowia z dnia 14 października 2009 r. (znak: MZ-PR-024-20537-2/KB/09) oraz Departamentu Ubezpieczenia Zdrowotnego Ministerstwa Zdrowia z dnia 23 grudnia 2009 r. (znak: MZ-UZ-RP-71-18325-1/MM/09) „opinia nie ma charakteru wiążącego, lecz stanowi jedynie element, który musi zostać przeanalizowany przez podmiot zobowiązany do jej zasięgnięcia. Należy więc uznać, że podmiot, na którym zgodnie z art. 48 ust. 2a ustawy ciąży obowiązek zasięgnięcia opinii w sprawie projektu programu zdrowotnego, nie jest związany treścią opinii i nie jest obowiązany do stosowania się do uwag

w niej zawartych. Podmiot ten zobligowany jest jedynie do przeanalizowania i ewentualnie wzięcia jej pod uwagę przy tworzeniu programu zdrowotnego”. Przy czym agencja zawsze wydaje opinie ws. nadsyłanych projektów programów. Powiat Mielec i miasto Puławy już otrzymały opinie w sprawie swoich programów, mogąc podejmować dalsze działania.

Na uwagę zasługuje jednak fakt, że samorządów w Polsce jest blisko 3000, natomiast tylko część z nich realizuje priorytety zdrowotne, co wynika z liczby nadsyłanych do AOTM wniosków. Z kolei te, które je realizują, nie zawsze robią to w sposób właściwy i z pożytkiem dla lokalnych społeczności. Niejednokrotnie okazuje się, że są to działania przypadkowe, nieadekwatne do problemów zdrowotnych występujących na danym obszarze oraz konstruowane nie w oparciu o wytyczne, opinie eksperckie, a czasem nawet niezgodne z obecną praktyką kliniczną i najnowszymi doniesieniami naukowymi w tym zakresie. Agencja poprzez swoje zadanie dba o najwyższą jakość podejmowanych lokalnie działań, zgodnych ze światowymi standardami w tym zakresie oraz zwraca uwagę na równy dostęp do nich wszystkich obywateli, bez względu na obszar ich zamieszkiwania. Zmierzając do poprawy jakości przesyłanych projektów samorządowych programów zdrowotnych AOTM podjęła decyzję o zorganizowaniu szkoleń (październik/listopad 2011) z zakresu konstruowania i oceny ww. programów dla przedstawicieli jednostek samorządu terytorialnego.

Reasumując, pragnę po raz kolejny zapewnić, że Agencja Oceny Technologii Medycznych dokłada wszelkich starań, aby jak najlepiej i w miarę swoich możliwości jak najsprawniej wywiązać się ze wszystkich zadań, także tego dotyczącego opiniowania projektów programów zdrowotnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Barbary Czaplickiej**

**w sprawie refundacji produktów leczniczych
stosowanych w mukowiscydozie (10289)**

Szanowny Panie Marszałku! Uprzejmie przekazuję odpowiedź na zapytanie pani poseł Barbary Czaplickiej w sprawie dawek produktów leczniczych zawierających substancję czynną pancreatinum, dostępnych w ramach wykazów leków refundowanych.

Zgodnie z przepisami art. 39 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej

finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr. 164, poz. 1027) produkty lecznicze umieszcza się w rozporządzeniach ministra zdrowia wydanych na podstawie art. 36 ust. 5 pkt 1 oraz art. 37 ust. 2 pkt 2, zawierających wykazy leków refundowanych, zawiera się leki na podstawie wniosku składanego przez podmiot odpowiedzialny. Mając na uwadze kategorię dostępności produktów leczniczych „wydawane bez przepisu lekarza” (OTC), żaden podmiot odpowiedzialny nie złożył takiego wniosku dla wskazanych leków.

Minister zdrowia w zakresie umieszczania produktów leczniczych na wykazach leków refundowanych nie działa z urzędu, dlatego też w świetle obowiązujących przepisów nie ma prawa do umieszczenia na wykazach leków wskazanych w zapytaniu pani poseł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Barbary Czaplickiej**

**w sprawie odpłatności za produkty lecznicze
stosowane w autyzmie (10290)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pani Barbary Czaplickiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłanym przy piśmie z dnia 19 lipca 2011 r. (SPS-024-10290/11), w sprawie odpłatności za produkty lecznicze stosowane w autyzmie, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Unormowania prawne regulujące dostęp ludności do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a także zasady i tryb finansowania tych świadczeń określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jednolity – Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027) oraz akty wykonawcze do ww. ustawy.

Leczenie świadczeniobiorców z rozpoznaniem autyzmu odbywa się zarówno w warunkach szpitalnych, jak i ambulatoryjnych.

W warunkach szpitalnych świadczenia obejmują koszty stosowanych leków, które zgodnie z art. 35 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zapewnia się bezpłatnie świadczeniobiorcy, przyjętemu do szpitala lub innego zakładu opieki zdrowotnej, przeznaczonego dla osób wymagających całonocnych lub całodziennych świadczeń opieki zdrowotnej.

W warunkach ambulatoryjnych, zgodnie z przepisami, systemem refundacji są objęte leki z wykazów leków refundowanych, tj. z wykazu leków podstawowych i uzupełniających oraz z wykazu chorób oraz wykazu leków, które ze względu na te choroby są przepisywane bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub za częściową odpłatnością.

Wykazy leków refundowanych określa, zgodnie z art. 36 i 37 ww. ustawy minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Narodowego Funduszu Zdrowia, Naczelnej Rady Lekarskiej oraz Naczelnej Rady Aptekarskiej.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że leki z wykazu chorób przewlekłych są refundowane w ściśle określonych wskazaniach medycznych. Jeżeli choroba nie jest wymieniona w tym wykazie, bez zawężenia wskazań medycznych mogą być przepisywane leki z wykazu leków podstawowych i uzupełniających, które są również refundowane.

Produkt leczniczy może być umieszczony w wykazie leków refundowanych, zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym art. 39 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Wniosek o umieszczenie leku w wykazie leków refundowanych składa do ministra zdrowia podmiot odpowiedzialny, a także wytwórca lub importer. Szczegółowa procedura w tym zakresie określona została przepisami rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu informacji zawartych we wnioskach o umieszczenie leku lub wyrobu medycznego w wykazach, sposobu składania wniosków oraz trybu i terminów ich rozpatrywania (Dz. U. Nr 276, poz. 2741).

Złożone wnioski spełniające wszelkie wymogi formalne podlegają ocenie Agencji Oceny Technologii Medycznych oraz Komisji Ekonomicznej i przedstawione stanowiska są podstawą dla ministra zdrowia do podjęcia decyzji w sprawie umieszczenia produktów leczniczych na wykazach leków refundowanych.

Przekazując powyższe, uprzejmie informuję, że zgodnie z obowiązującymi przepisami poszerzenie wykazu chorób przewlekłych o jednostkę chorobową: autyzm oraz umieszczenie leków o substancji czynnej, której wskazaniem medycznym, zgodnie z dokumentacją rejestracyjną, jest autyzm, może nastąpić zgodnie z procedurą określoną w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Do chwili obecnej do ministra zdrowia nie wpłynął wniosek podmiotu odpowiedzialnego w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie przewlekłości
postępowania sądowego dotyczącego
zakładu leczniczego w Gdyni-Witominie (10305)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Zbigniewa Kozaka z dnia 14 lipca 2011 r., przesłane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 27 lipca 2011 r., dotyczące sprawy I C 939/92 Sądu Okręgowego w Gdańsku uprzejmie informuję.

Z poczynionych ustaleń wynika, że wyżej wskazana sprawa wpłynęła do Sądu Okręgowego w Gdańsku w dniu 26 czerwca 1992 r. Z powództwem wystąpił Zakład Rehabilitacji w Gdyni (będący wówczas jednostką budżetową Skarbu Państwa) przeciwko pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej Za Falochronem w Gdyni. Przedmiotem sprawy było nakazanie wydania powodowi budynku zakładu leczniczego położonego w Gdyni przy ul. Chwarznieńskiej 136/138. W toku procesu z interwencją uboczną po stronie powoda wystąpili Skarb Państwa – wojewoda gdański i gmina miasto Gdynia, a następnie swój udział w postępowaniu zgłosił prokurator wojewódzki w Gdańsku. Wszystkie te podmioty popierały żądania powoda.

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 1993 r., wydanym na rozprawie, sąd zawiesił postępowanie w sprawie na mocy art. 177 § 1 pkt 3 K.p.c. z uwagi na toczące się postępowanie administracyjne mające doprowadzić do rozwiązania z pozwaną umowy użytkowania wieczystego gruntu, na którym wzniesiony został obiekt budowlany, którego częścią jest sporny budynek zakładu leczniczego. Postępowanie administracyjne toczyło się przez wiele lat. W tym czasie po obu stronach zawieszono postępowania cywilnego zaszły zmiany organizacyjne i prawne. Powodowy Zakład Rehabilitacji w 1997 r. został przekształcony w samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, który następnie z dniem 1 stycznia 1999 r. został przejęty przez gminę miasto Gdynia. W dniu 22 listopada 2000 r. Rada Miasta Gdyni podjęła uchwałę w sprawie likwidacji Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej – Zakładu Rehabilitacji w Gdyni. Na bazie jego majątku powstał Zakład Rehabilitacji sp. z o.o. w Gdyni. Natomiast w pozwanej w sprawie Spółdzielni Mieszkaniowej Za Falochronem w Gdyni, w wyniku uchwały Nadzwyczajnego Zebrania Przedstawicieli Członków, zdecydowano o wydzieleniu z niej z dniem 1 stycznia 1996 r. i utworzeniu nowej spółdzielni o nazwie „Spółdzielnia Mieszkaniowa Osób Niepełnosprawnych im. Dr Jądwi Titz-Kosko w Gdyni”. Nowa spółdzielnia przejęła prawa i obowiązki związane z mieniem, według

stanu na dzień ich przekazania, i w sierpniu 2002 r. zgłosiła się do sprawy I C 939/92 jako następcą prawny powodowej Spółdzielni Mieszkaniowej Za Falochronem w Gdyni oraz wystąpiła z wnioskiem o podjęcie postępowania.

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2004 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku podjął zawieszono postępowanie i wyznaczył rozprawę na dzień 25 lutego 2004 r. Na rozprawę zgłosili się pełnomocnicy stron i interwenientów ubocznych, jednak ich pełnomocnictwa zawierały braki formalne, do których uzupełnienia zostali zobowiązani. Następną rozprawa odbyła się 21 kwietnia 2004 r., po zamknięciu której sąd wyrokiem z tego samego dnia oddalił powództwo. Na skutek apelacji wniesionej przez powoda i interwenienta ubocznego gminę miasto Gdynia, w dniu 14 września 2005 r. wyrok został uchylony przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. W uzasadnieniu wyroku Sąd drugiej instancji wskazał na brak legitymacji czynnej Zakładu Rehabilitacji sp. z o.o. w Gdyni oraz na konieczność zbadania, czy legitymacja taka przysługuje gminie miastu Gdynia. Akta sprawy zwrócono do Sądu Okręgowego w Gdańsku w dniu 18 listopada 2005 r., po czym sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 1621/05.

W toku ponownego rozpoznania sprawy zarządzeniem z dnia 23 listopada 2005 r. zobowiązano dotychczasowego powoda i interwenienta ubocznego gminę miasto Gdynia do zajęcia stanowiska w kwestii legitymacji czynnej. W odpowiedzi gmina oświadczyła, że wstępuje w miejsce powoda i popiera powództwo w sprawie, a Zakład Rehabilitacji sp. z o.o. w Gdyni wniósł w dniu 18 stycznia 2006 r. o zwolnienie go od udziału w sprawie oraz zgłosił interwencję uboczną po stronie powoda. Zarządzeniem z dnia 14 marca 2006 r. wyznaczono rozprawę na dzień 5 kwietnia 2006 r., podczas której pełnomocnicy stron i interwenientów ubocznych złożyli szereg oświadczeń oraz wniosków dotyczących kwestii legitymacji czynnej. Rozprawa uległa odroczeniu do dnia 29 maja 2006 r. Następnie przeprowadzono obszernie postępowanie dowodowe. Na 14 rozprawach w dniach: 20 czerwca 2006 r., 12 lutego 2007 r., 10 grudnia 2007 r., 12 marca 2008 r., 9 czerwca 2008 r., 11 sierpnia 2008 r., 6 października 2008 r., 3 listopada 2008 r., 17 grudnia 2008 r., 21 stycznia 2009 r., 17 sierpnia 2009 r., 12 października 2009 r., 16 sierpnia 2010 r. i 1 września 2010 r. przeprowadzono dowody z dokumentów, zeznań świadków i opinii biegłych. W dniu 17 stycznia 2011 r. opinię w sprawie złożyła biegła z zakresu budownictwa, zaś w dniu 18 marca 2011 r. przedstawiono kolejną opinię w przedmiocie wyceny udziałów w nieruchomości. Obecnie akta sprawy zostały przesłane do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z zażaleniem na postanowienie o przyznaniu wynagrodzenia biegłej.

Postępowanie w niniejszej sprawie, przy ponownym jej rozpoznaniu, istotnie toczy się długo. Należy jednak mieć na uwadze, że sprawa była zawieszona prawie przez 11 lat z uwagi na trwające postępowanie

administracyjne, jest skomplikowana zarówno pod względem proceduralnym, jak i dowodowym. Sąd dopuścił w niej dowody z kilku opinii dwóch biegłych sądowych, z zakresu księgowości oraz budownictwa, jak też zwracał się do różnych instytucji o nadesłanie niezbędnych dokumentów, co nie pozostawało bez wpływu na czas trwania postępowania.

Jednakże wobec szczególnie długiego okresu rozpoznania sprawy, spowodowanego głównie uchybieniami zaistniałymi przed uchyleniem orzeczenia sądu pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, Departament Sądów Powszechnych zobowiązał prezesa Sądu Okręgowego w Gdańsku do objęcia jej nadzorem administracyjnym i przesyłania – w okresach co dwa miesiące – sprawozdań z toku sprawy oraz sprawowanego nadzoru, które będą podstawą do oceny prawidłowości jego wykonywania.

Nie jest możliwe udzielenie odpowiedzi na pytanie, kiedy zostanie zakończone postępowanie w tej sprawie. Jednakże podjęte działania nadzorcze winny przyczynić się do jej sprawnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Przedstawiając powyższe informacje, wyrażam przekonanie, że odpowiedź wyjaśnia, w możliwym na danym etapie zakresie, zasadnicze kwestie dotyczące sprawy I C 1621/05 (poprzednio I C 939/92) Sądu Okręgowego w Gdańsku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

w sprawie dofinansowania PLL LOT SA (10307)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 lipca 2011 r., znak SPS-024-10307/11, złożone w trybie zapytania poselskiego przez panią Jolantę Szczypińską, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie dekapitalizowania przez Skarb Państwa – ministra skarbu państwa – spółki LOT Cargo SA z siedzibą w Warszawie, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Należy podkreślić, że w kwietniu 2010 r. została zawiązana przez LOT Services sp. z o.o. (spółka zależna PLL LOT SA) spółka LOT Cargo SA. Podmiot ten nie podjął jednak żadnej działalności gospodarczej. LOT Services sp. z o.o. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie handlingu samolotów w porcie lotniczym Warszawa i Kraków.

W dniu 22 października 2010 r. akcje LOT Cargo SA zostały nabyte przez Regionalny Fundusz Gospodarczy SA z siedzibą w Częstochowie (RFG SA – jednoosobowa spółka Skarbu Państwa). W wyniku ww. czynności prawnej LOT Cargo SA wyłączona została z grupy kapitałowej PLL LOT SA. Jako niezależny i wolny od jakichkolwiek obciążeń nowo utworzony podmiot gospodarczy, LOT Cargo SA przystąpiła do realizacji przedsięwzięcia inwestycyjnego opartego na zasadach w pełni rynkowych, jakim było nabycie udziałów LOT Services sp. z o.o. od PLL LOT SA. W tym celu Skarb Państwa – minister skarbu państwa, od 28 października 2010 r. do 27 stycznia 2011 r. przeprowadził dokapitalizowanie LOT Cargo SA kwotą 202,1 mln zł poprzez objęcie nowych akcji w podwyższonym kapitale zakładowym. Skarb Państwa objął 99,9% w kapitale zakładowym LOT Cargo SA. Pozostałe akcje znajdują się w zasobie RFG SA.

Rynkowy charakter przedmiotowej transakcji potwierdził renomowany audytor finansowy, o ugruntowanej pozycji rynkowej i globalnym obszarze funkcjonowania, wskazując w szczególności na wysoką stopę zwrotu z tej inwestycji oraz wyznaczając cenę za nabywane udziały LOT Services sp. z o.o. Przed dokonaniem transakcji LOT Services sp. z o.o. poddane zostało gruntownemu badaniu przez audytorów finansowych i prawnych. Zgody na dokonanie transakcji udzielił również prezes urzędu ochrony konsumentów w obszarze prawa antymonopolowego. Zmiany kapitałowe zostały zarejestrowane przez właściwe sądy.

W celu zmniejszenia kosztów funkcjonowania ww. podmiotów postanowiono o ich połączeniu. W maju 2011 r. przedmiotowe połączenie zostało zarejestrowane. Połączony podmiot gospodarczy działa pod firmą: LS Airport Services SA, posiada status największego agenta handlingowego na rynku polskim oraz rozwija prowadzoną działalność gospodarczą.

W związku z powyższym, odnosząc się do kwestii przez panią podniesionych, informuję, że w chwili transakcji nie było żadnych powiązań kapitałowych zbywcy (PLL LOT SA) oraz zbywanego podmiotu (LOT Services sp. z o.o.) z nabywcą (LOT Cargo SA). Zatem nie jest prawdziwe twierdzenie, że to spółka wnuczka kupiła spółkę matkę. PLL LOT SA otrzymał jako zbywca aktywów stosowną cenę.

Prawa i obowiązki z akcji na Walnym Zgromadzeniu LS Airport Services SA wykonywane są przez Skarb Państwa – ministra skarbu państwa w odniesieniu do 100% kapitału zakładowego (własność 99,9% akcji oraz pełnomocnictwo udzielone przez RFG SA do wykonywania praw i obowiązków z 0,01% akcji). W omawianym przypadku nie były tworzone nowe spółki. Wykorzystano już istniejący podmiot LOT Cargo SA, na którego zawiązanie nie była potrzebna zgoda ministra skarbu państwa.

Działania Skarbu Państwa w przedmiotowym obszarze posiadają charakter praktyk inwestycyjnych stosowanych przez inwestorów prywatnych, którzy ukierunkowani są na uzyskanie stosownej stopy

zwrotu z inwestycji. Stopa ta została wyliczona przez renomowanego audytora i oceniona za w pełni rynkową. Na okoliczność transakcji został opracowany test prywatnego inwestora. Zatem Skarb Państwa kierował się w ramach ww. transakcji perspektywą w zakresie osiągnięcia zysku.

W kwestii pani pytania o podstawę prawną działań, o których mowa powyżej, podkreślam, że na zaangażowanie Skarbu Państwa – ministra skarbu państwa w omawianych formach w obrót gospodarczy pozwala regulacja art. 2 pkt 6 w zw. z art. 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. z 1996 r. Nr 106, poz. 493, z późn. zm.) stwierdzająca, że minister skarbu państwa składa w imieniu Skarbu Państwa oświadczenia woli o utworzeniu spółki handlowej lub przystąpieniu do takiej spółki (...), a koszty realizacji ww. zadań, w szczególności koszty restrukturyzacji przeznaczonych do prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych lub spółek z udziałem Skarbu Państwa, gospodarowania oraz rozporządzania mieniem Skarbu Państwa, mogą być pokrywane ze środków Funduszu Restrukturyzacji Przedsiębiorców i Funduszu Skarbu Państwa, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.).

Podsumowując, w zasobie Skarbu Państwa – ministra skarbu państwa znajdują się aktualnie aktywa dotyczące obszaru lotnictwa, m.in. akcje PLL LOT SA, EuroLOT SA i LS Airport Services SA, dla których realizowany jest proces poszukiwania inwestora strategicznego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie propozycji utworzenia
Prokuratury Rejonowej w Żninie (10320)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Grzegorza Roszaka w sprawie utworzenia Prokuratury Rejonowej w Żninie, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r., nr SPS-024-10320/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W Ministerstwie Sprawiedliwości nie są obecnie prowadzone prace legislacyjne nad zmianą rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie utworzenia prokuratur apelacyjnych, okręgowych i rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 49, poz. 297) związane z utworzeniem Prokuratury Rejonowej w Żninie.

Prokurator generalny nie występował dotychczas do ministra sprawiedliwości z wnioskiem o utworzenie wskazanej wyżej prokuratury rejonowej.

Decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich właściwości oraz tworzenia i znoszenia ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych lub rejonowych podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę na podstawie art. 17 ust. 13 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.). Wydanie aktu wykonawczego każdorazowo następuje po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego, będącego zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o prokuraturze naczelnym organem prokuratury.

Aktualnie w Żninie funkcjonuje Ośrodek Zamiejscowy Prokuratury Rejonowej w Szubinie. Obie te jednostki, tj. zarówno Prokuratura Rejonowa w Szubinie, jak jej ośrodek zamiejscowy, znajdują się w grupie jednostek organizacyjnych prokuratury, które podlegają badaniu przez powołany zarządzeniem prokuratora generalnego z dnia 7 grudnia 2010 r. „Zespół do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obsadzie 3–5 etatów orzecznich oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego”. Prace zespołu zostaną zakończone sprawozdaniem i rekomendacją dla prokuratora generalnego. Przedstawiona rekomendacja stanowić będzie materiał do podejmowania dalszych działań w zakresie ewentualnego znoszenia prokuratur rejonowych i ośrodków zamiejscowych, objętych pracami zespołu.

W wypadku sformułowania przez prokuratora generalnego postulatu utworzenia prokuratury rejonowej w Żninie lub likwidacji Ośrodka Zamiejscowego Prokuratury Rejonowej w Szubinie ostateczną decyzję podejmie minister sprawiedliwości, jako organ uprawniony na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego. Decyzja taka będzie następstwem szczegółowej analizy i oceny zarówno argumentów przedstawionych przez prokuratora generalnego, jak też racji o charakterze społecznym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie wniosków
z Konferencji Pszczelarskiej, która odbyła się
w dniach 18–20 maja 2011 r. w Poznaniu (10323)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Romualda Ajchlera posła na Sejm RP przekazaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10323/11, w sprawie wniosków z konferencji pszczelarskiej, która odbyła się w dniach 18–20 maja 2011 r. w Sielinku k. Poznania, uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

W prawodawstwie Unii Europejskiej termin: pszczelarz zawodowy został użyty wyłącznie w załączniku II do rozporządzenia Komisji (WE) Nr 917/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 797/2004 dotyczącego działań w dziedzinie pszczelarstwa (Dz. U. L 163 z 30.4.2004, s. 83, z późn. zm.). Powyższy termin obejmuje posiadaczy powyżej 150 rodzin pszczelich i służy wyłącznie do celów analitycznych. Jest stosowany w analizie sektora pszczelarskiego, o której mowa w art. 107 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) (Dz. Urz. UE L 299 z 16.11.2007, str.1, z późn. zm.), opracowywanej przez kraje członkowskie Wspólnoty jako element krajowych programów pszczelarskich, przedkładanych następnie Komisji Europejskiej do zatwierdzenia.

W przepisach prawa krajowego pojęcie pszczelarstwa zawodowego nie występuje i nie jest zdefiniowane.

Począwszy od roku 2004 w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi opracowywane są krajowe programy wsparcia pszczelarstwa zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1234/2007 oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 917/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. Pomoc finansowa w ramach programów kierowana jest do branży pszczelarskiej, gdzie końcowymi odbiorcami wsparcia są głównie gospodarstwa pasieczne posiadające weterynaryjny numer identyfikacyjny lub wpisane do rejestru prowadzonego przez powiatowego lekarza weterynarii. O refundację środków finansowych mogą się ubiegać: związki pszczelarskie, stowarzyszenia pszczelarzy, zrzeszenia pszczelarzy, grupy producentów rolnych – w zakresie działalności pszczelarskiej oraz spółdzielnie pszczelarskie. Ponadto o refundację środków finansowych w ramach VI środka wsparcia mogą ubiegać się również jednostki badawczo-rozwojowe zajmujące się tematyką pszczelarską.

W latach 2010/11 i 2012/13, zgodnie z warunkami ubiegania się o refundację kosztów poniesionych w ramach realizacji mechanizmu: Wsparcie rynku produktów pszczelich, opublikowanymi przez Agencja Rynku Rolnego, refundacji podlegają koszty:

— szkoleń, kursów i konferencji pszczelarskich (refundacja 100%);

— zakupów leków warrobójczych (refundacja 100%) – wsparcie mogą otrzymać pszczelarze bez względu na ilość posiadanych rodzin pszczelich;

— zakupu przyczep (lawet) do przewozu uli (refundacja nie więcej niż 60% ceny jednostkowej) – wsparcie mogą otrzymać pszczelarze posiadający co najmniej 50 rodzin pszczelich;

— analiz właściwości fizyko-chemicznych oraz analizy pyłkowej miodu (refundacja 100%) – wsparcie mogą otrzymać pszczelarze bez względu na ilość posiadanych rodzin pszczelich;

— zakupu matek pszczelich o znanej wartości użytkowej, pakietów oraz odkładów pszczelich z takimi matkami (refundacja nie więcej niż 70% ceny jednostkowej) – pszczelarz w danym sezonie nie może otrzymać więcej matek, pakietów lub odkładów pszczelich łącznie niż 50% liczby posiadanych przez niego rodzin pszczelich;

— zakupu nowego sprzętu pszczelarskiego (miodarek; odstojników; pras do wyrobu węzy na własne potrzeby; stołów do odsklepiania plastrów; suszarek do suszenia obnóży pyłkowych; topiarek do wosku oraz urządzeń do kremowania miodu) (refundacja nie więcej niż 60% ceny jednostkowej) – ze wsparcia może korzystać pszczelarz, który jest posiadaczem co najmniej 20 rodzin pszczelich;

— zakupu sprzętu laboratoryjnego (refundacja nie więcej niż 60% ceny jednostkowej).

Refundacji podlegają poniesione koszty netto (bez podatku VAT).

W ramach realizacji mechanizmu: Wsparcie rynku produktów pszczelich, pszczelarz, który jest samoistnym lub zależnym posiadaczem gospodarstwa, którego wielkość ekonomiczna stanowi równowartość lub więcej niż 4 ESU (europejska jednostka wielkości ekonomicznej)*), nie może korzystać ze wsparcia na zakup sprzętu pszczelarskiego.

Jednym z realizowanych działań Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW 2007–2013) jest „Modernizacja gospodarstw rolnych”. Celem tego działania jest przede wszystkim wsparcie modernizacji gospodarstw w celu zwiększenia ich efektywności poprzez lepsze wykorzystanie czynników produkcji, w tym wprowadzenie nowych technologii produkcji, poprawę jakości produkcji, różnicowanie

wanie działalności rolniczej, a także zharmonizowanie warunków produkcji rolnej z wymogami dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego, higieny produkcji oraz warunków utrzymania zwierząt.

Rolnik (w tym pszczelarz) ubiegający się o wsparcie w ramach tego działania powinien posiadać wymagane kwalifikacje zawodowe oraz być posiadaczem samoistnym lub zależnym gospodarstwa rolnego w rozumieniu Kodeksu cywilnego, o powierzchni użytków rolnych co najmniej 1 ha lub nieruchomości służącej do prowadzenia produkcji w zakresie działów specjalnych produkcji rolnej w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników. Gospodarstwo, którego dotyczy inwestycja, powinno być żywotne pod względem ekonomicznym, tj. wielkość ekonomiczna gospodarstwa powinna wynosić co najmniej 4 ESU. Warunki przyznawania pomocy zawarte są w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 17 października 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Modernizacja gospodarstw rolnych” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 193, poz. 1397, z późn. zm.).

W związku z powyższym, jeżeli pszczelarz jest posiadaczem gospodarstwa, o odpowiedniej wielkości ekonomicznej, i spełnia pozostałe warunki określone w programie i przepisach, to może ubiegać się o pomoc w ramach działania PROW 2007–2013 „Modernizacja gospodarstw rolnych”. W związku z tym, jeżeli w posiadanych przez pszczelarza gospodarstwie prowadzona jest działalność rolnicza jedynie w oparciu o kilkanaście uli, to takie gospodarstwo nie jest gospodarstwem o wielkości ekonomicznej wynoszącej co najmniej 4 ESU. Jeżeli natomiast pszczelarz, posiadacz kilkunastu uli, prowadzi również inną produkcję rolniczą, to może ubiegać się o pomoc, jeżeli wielkość ekonomiczna gospodarstwa, obliczona dla wszystkich rodzajów prowadzonej w gospodarstwie produkcji, wynosi co najmniej 4 ESU – ustalenia wielkości ekonomicznej gospodarstwa dokonuje się na formularzu opracowanym i udostępnionym na stronie internetowej przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa: <http://www.arimr.gov.pl/dla-beneficjenta/wnioski/modernizacja-gospodarstw-rolnych.html>.

Pomimo że pojęcie pszczelarz zawodowy jest stosowane w analizach sektora pszczelarskiego oraz funkcjonuje w potocznym języku branżowym, to w warunkach przyznawania wsparcia finansowego nie wprowadzono dotychczas takiej kategorii. Pszczelarz ubiegający się o wsparcie obowiązany jest spełniać wymagania określone w warunkach danego programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

*) Mając na uwadze art. 106 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r., pomoc może być dostępna dla pszczelarzy, którzy nie kwalifikują się do wsparcia finansowego na modernizację gospodarstw rolnych w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, opracowanego między innymi na podstawie przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW).

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie przebudowy dworca kolejowego
we Wronkach (10324)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Romualda Ajchlera, przekazane przy piśmie nr SPS-024-10324/11 z dnia 26 lipca br., w sprawie przebudowy dworca kolejowego we Wronkach przedstawiam, co następuje.

Przebudowa dworca kolejowego we Wronkach jest ujęta w umowie o dofinansowanie z budżetu państwa kosztów przebudowy dworców kolejowych realizowanych przez Polskie Koleje Państwowe SA zwartej w dniu 24 marca 2010 r. pomiędzy ministrem infrastruktury a spółką PKP.

Zgodnie z umową, dworzec ten zostanie poddany pracom modernizacyjnym w latach 2011–2012. Przewiduje się kompleksową przebudowę obiektu wraz z rewitalizacją terenu przed budynkiem dworca, przy szacunkowej kwocie ok. 3,7 mln zł. Rozpoczęcie robót budowlanych planowane jest na listopad 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie podatkowej kwalifikacji
otrzymywanych bezpłatnie porad prawnych
(10325)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Krzysztofa Brejzy, przesłanym przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., w sprawie podatkowej kwalifikacji otrzymywanych bezpłatnie porad prawnych uprzejmie informuję.

Na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, przychodami, z zastrzeżeniem art. 14–15, art. 17 ust. 1 pkt 6, 9 i 10, w zakresie realizacji praw wynikających z pochodnych instrumentów finansowych, art. 19 i art. 20 ust. 3, są otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalenda-

rzowym piędźdze i wartości piędźżne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń.

Wartość piędźżną innych nieodpłatnych świadczeń, jeżeli przedmiotem świadczenia są usługi wchodzące w zakres działalności gospodarczej dokonującego świadczenia, ustala się według cen stosowanych wobec innych odbiorców (art. 11 ust. 2a pkt 1 ustawy).

Jeżeli więc udzielanie porad prawnych mieści się w zakresie działalności gospodarczej dokonującego świadczenia, to wartość piędźżną bezpłatnej porady prawnej ustala się na podstawie cen stosowanych wobec innych podmiotów.

Stosownie do postanowień art. 9 ust. 1 ustawy opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlegają wszelkiego rodzaju dochody, z wyjątkiem dochodów wymienionych w art. 21, 52, 52a i 52c oraz dochodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku.

Wyłączone zatem z opodatkowania podatkiem dochodowym są jedynie dochody, które zostały enumeratywnie wymienione przez ustawodawcę jako zwolnione z podatku, bądź dochody, od których minister finansów, działając na podstawie ustawy Ordynacja podatkowa, zaniechał poboru podatku.

Katalog zwolnień przedmiotowych, określony w art. 21 ust. 1 ustawy, nie wymienia wartości świadczeń otrzymanych w postaci nieodpłatnych porad prawnych, również minister finansów nie zaniechał poboru podatku do tego rodzaju świadczeń. Stąd też, w świetle przepisów ustawy, wartość takiego nieodpłatnego świadczenia stanowi dla otrzymującego przychód podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych.

Uzyskany przez podatnika przychód należy zakwalifikować do innych źródeł, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 9 ustawy. Konsekwencją takiej kwalifikacji przychodu jest z jednej strony brak obowiązku odprowadzania zaliczki na podatek w trakcie roku, z drugiej natomiast – ciążący na podatniku obowiązek wykazania i doliczenia wartości nieodpłatnej porady prawnej do przychodów z pozostałych źródeł w zeznaniu podatkowym składanym za rok, w którym otrzymano to świadczenie.

Doliczenia omawianego świadczenia w zeznaniu podatkowym podatnik dokonuje na podstawie informacji PIT-8C, otrzymanej od podmiotu, który udzielił mu nieodpłatnej porady prawnej, w terminie do końca lutego roku następującego po roku podatkowym, w którym dokonano świadczenia (art. 42a ustawy).

W 2009 r. w Komisji Nadzwyczajnej „Przyjazne Państwo” do spraw związanych z ograniczaniem biurokracji trwały prace nad inicjatywą ustawodawczą w sprawie komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz o zmianie niektórych innych ustaw (FUPP/B-161). Projekt ten zakładał wyłączenie z opodatkowania podatkiem od towarów i usług świadczenia w określonych przypadkach bezpłatnej pomocy prawnej. Ponadto projekt

przewidywał wprowadzenie zmian w przepisach o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o podatku dochodowym od osób prawnych, tak aby beneficjenci tej pomocy nie musieli ustalać wartości otrzymanej usługi. Jednakże pracom nad tym projektem nie nadano dalszego biegu.

Dodatkowo podkreślenia wymaga, iż niezasadne jest tworzenie nowej preferencji podatkowej funkcjonującej w obszarze niedookreślonym przez inne, właściwe gałęzie prawa, a przez to trudnym do oszacowania w zakresie skutków budżetowych. Przepisy normujące funkcjonowanie zawodów prawniczych i świadczenie usług prawnych nie definiują zasad, kryteriów i warunków świadczenia „nieodpłatnej pomocy prawnej” i tym samym nie dają podstaw do wyodrębnienia tej grupy świadczeń z ogólnego zbioru świadczeń nieodpłatnych. Prawnopodatkowa kwalifikacja „nieodpłatnej pomocy prawnej” ma charakter wtórny i nie może dokonywać się w oderwaniu od całego systemu prawnego. W mojej ocenie, w pierwszej kolejności w systemie prawa powinna pojawić się wyraźnie zdefiniowana instytucja „nieodpłatnej pomocy prawnej”, aby ustawodawca mógł rozważać wykreowanie stosowanych rozwiązań podatkowych adekwatnych do celu i istoty takich świadczeń.

Jednocześnie pragnę poinformować, że w Ministerstwie Finansów nie są obecnie prowadzone prace zmierzające do zwolnienia z podatku dochodowego od osób fizycznych nieodpłatnego świadczenia w postaci bezpłatnej porady prawnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Damiana Raczkowskiego**

**w sprawie lokalizacji węzła drogowego
Mężenin w ciągu trasy szybkiego ruchu S8,
na końcu obwodnicy miejscowości Mężenin,
woj. podlaskie (10326)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., sygn. akt SPS-024-10326/11, przekazujące zapytanie posła Damiana Raczkowskiego w sprawie lokalizacji węzła drogowego Mężenin w ciągu drogi ekspresowej S8, uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

Należy wskazać, że w chwili obecnej realizowany jest program wieloletni pn.: „Program budowy dróg

krajowych na lata 2011–2015” (program), przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowiony w 2007 r.

Zadanie polegające na przebudowie drogi S8 na odcinku przebiegającym w okolicach miejscowości Mężenin (gmina Rutki) zostało ujęte na liście zadań priorytetowych, których realizacja może rozpocząć się do 2013 r. (załącznik nr 1a programu). Dla przedmiotowego zadania prowadzone są prace przygotowawcze związane z uzyskaniem wszystkich decyzji administracyjnych i opinii wymaganych przepisami prawa. W wyniku działań podjętych przez GDDKiA, jako zarządcę drogi krajowej nr 8, uzyskana została w dniu 9 listopada 2009 r. decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach. W chwili obecnej przygotowywana jest dokumentacja niezbędna do uzyskania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Odnosząc się do kwestii związanych z przebiegiem drogi, a w szczególności sposobu jej skomunikowania z przyległymi terenami, należy wskazać, że w przedmiotowej kwestii zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), zgodnie z którą przeprowadzane jest postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia.

Należy także wskazać, że organ wydający decyzję w ramach prowadzonego postępowania, czyli Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska, na etapie postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia przeprowadził konsultacje społeczne. Zainteresowane podmioty, samorządy i mieszkańcy, miały możliwość zgłoszenia swoich uwag i wniosków w ramach postępowania prowadzonego przez RDOŚ.

Należy również wskazać, że inwestor w ramach dobrych praktyk stosowanych w procesie przygotowania inwestycji przeprowadził konsultacje społeczne w sprawie rozbudowy drogi krajowej nr 8 do parametrów drogi ekspresowej, które na terenie gminy Rutki odbyły się 7 lutego 2007 r. w siedzibie Urzędu Gminy.

Węzeł Mężenin został zaprojektowany w rejonie włączania się obwodnicy w istniejący pas drogi krajowej nr 8 jako powiązanie z drogą wojewódzką nr 679 (drogą wyższej kategorii) na podstawie § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430, z późn. zm.), zgodnie z którym droga klasy S powinna mieć powiązanie z drogami klasy G (wyjątkowo klasy Z) i drogami wyższych klas.

Jednocześnie należy wskazać, że w ramach realizacji zadania rozbudowy drogi krajowej nr 8 do parametrów drogi ekspresowej wzdłuż drogi ekspresowej projektowana jest równoległa droga autobusowa o szerokości jezdni 7 m i konstrukcji nawierzchni przystosowanej do ruchu samochodów ciężarowych, która pozwala mieszkańcom gminy Rutki jadącym w kierunku Warszawy wygodnie dojechać do najbliższego węzła Kołaki i tam włączyć się do drogi ekspresowej. Natomiast jadący w kierunku Białegostoku włączają się na drogę ekspresową w węzle Mężenin bądź mogą kontynuować podróż również tą samą drogą, aż do Białegostoku.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł
Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie prywatyzacji
Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o.
(10328)**

W związku z zapytaniem poselskim pani poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej (pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10328/11) przedkładam Panu Marszałkowi odpowiedzi na pytania zadane przez panią poseł w sprawie procesu prywatyzacji Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o. z siedzibą w Rusku i możliwości włączenia się w ten proces Spółdzielni Grup Wielkopolskich z siedzibą w Golinie (gm. Bojanowo, woj. Wielkopolskie).

Uprzejmie informuję, że pismem z dnia 12 lipca 2011 r., znak: DPR-AW-424-48/11(MSP/DPR/8515/11)AM, Ministerstwo Skarbu Państwa poinformowało przewodniczącego Rady Nadzorczej Spółdzielni Grup Wielkopolskich o stanie realizacji procesu prywatyzacji przedmiotowej spółki. W piśmie tym zwrócono m.in. uwagę na fakt, iż analizowane były możliwości przeprowadzenia tego procesu w związku z posiadaniem przez spółkę mienia, wobec którego kierowane są roszczenia osób trzecich.

Aktualnie opracowana została w Departamencie Prywatyzacji strategia dalszych działań w procesie prywatyzacji spółki, w tym podjęta została decyzja o uruchomieniu procesu w trybie przetargu. Ponadto – stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 2011 r. w sprawie analiz spółki prze-

prowadzanych przed zaoferowaniem do zbycia akcji należących do Skarbu Państwa – zlecone zostało doradcy sporządzenie aktualizacji wyceny spółki. Ogłoszenie zapraszające zainteresowanych do składania ofert zostanie opublikowane w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim „Gazeta Wyborcza” i jednocześnie zostanie zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Skarbu Państwa.

Pragnę zapewnić, że Ministerstwo Skarbu Państwa przy realizacji każdego procesu przekształceń własnościowych dąży do wyboru najbardziej optymalnego trybu prywatyzacji zarówno z punktu widzenia Skarbu Państwa, jak i prywatyzowanego podmiotu.

Postępowania prowadzone są w trybie publicznym, z poszanowaniem zasady równego traktowania każdego inwestora zainteresowanego zakupem akcji/udziałów i mają na celu wyłonienie dla prywatyzowanych spółek inwestorów, którzy zaoferują najkorzystniejsze warunki dla Skarbu Państwa oraz zapewnią rozwój prywatyzowanych podmiotów.

Każdy z trybów prywatyzacji jest równorzędny, a wyboru trybu prywatyzacji spośród tych, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, dokonuje minister skarbu państwa, biorąc pod uwagę dotychczasowe doświadczenie związane z prywatyzacją spółek, stopień skomplikowania planowanej transakcji zbycia akcji/udziałów, a także wielkość i kondycję ekonomiczno-finansową spółki.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Suchowiejko
w sprawie zarządcy nieruchomości (10330)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Wiesława Suchowiejko w sprawie zarządcy nieruchomości, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10330/11, uprzejmie przedstawiam informację w tej sprawie.

Na wstępie należy podkreślić, że wobec zarządcy nieruchomości pana W. K. wszczęte zostały dwa postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej, a mianowicie: postępowanie w związku ze skargą z dnia 12 lutego 2008 r. członka wspólnoty mieszkaniowej położonej przy ul. Polnej w Szczecinku, które otrzymało sygn. akt KOZ-Z/206, oraz w związku ze

skargą z dnia 18 sierpnia 2010 r. Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej Towarzystwa Budownictwa Społecznego sp. z o.o. w Szczecinku, które otrzymało sygn. akt KOZ-Z/354.

W odniesieniu do postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej, dotyczącego nieprawidłowego wykonywania czynności zarządzania nieruchomością położoną przy ul. Polnej w Szczecinku, sygn. akt KOZ-Z/206, uprzejmie informuję, że decyzją z dnia 5 maja 2010 r. orzeczono o zastosowaniu wobec ww. zarządcy nieruchomości kary dyscyplinarnej w postaci zawieszenia licencji na okres trzech miesięcy. Komisja Odpowiedzialności Zawodowej, przeprowadzając postępowanie wyjaśniające, za zasadne uznała 5 zarzutów spośród 10 postawionych panu W. K. W wyniku wniosku pana W. K. o ponowne rozpatrzenie sprawy decyzją z dnia 16 sierpnia 2011 r., nr BN-4r-7646-23/2011/KOZ-Z/206, ww. kara zawieszenia licencji na okres trzech miesięcy została zmieniona na karę nagany. Zmiana rodzaju zastosowanej kary była podyktowana koniecznością uwzględnienia wszystkich elementów ponownego postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego przez Komisję Odpowiedzialności Zawodowej, w tym m.in. tego, że za zasadne zostały uznane tylko 3 spośród 10 postawionych zarzutów. Decyzja powyższa jest ostateczna, jednak stronie postępowania przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Natomiast odnosząc się do postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej, dotyczącego nieprawidłowości przedstawionych w skardze Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej Towarzystwa Budownictwa Społecznego sp. z o.o. w Szczecinku, sygn. akt KOZ-Z/354, wszczętego w dniu 23 lutego 2011 r., uprzejmie informuję, że postępowanie to do chwili obecnej nie zostało zakończone. O wyniku ww. postępowania, po jego zakończeniu, poinformuję bezpośrednio pana posła Wiesława Suchowiejko.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Jana Kulasa**

**w sprawie finansowania pomocy społecznej
i możliwości podniesienia progów
dochodowych w przypadku zasiłków stałych
i pielęgnacyjnych (10333)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10333/11, dotyczące interpelacji posła Jana Kulasa w sprawie finansowa-

nia pomocy społecznej i możliwości podniesienia progów dochodowych dla zasiłków stałych i pielęgnacyjnych, uprzejmie wyjaśniam.

Zasiłek pielęgnacyjny przyznaje się w celu częściowego pokrycia wydatków wynikających z konieczności zapewnienia opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, który wynosi 153 zł miesięcznie i przysługuje: niepełnosprawnemu dziecku, osobie niepełnosprawnej w wieku powyżej 16. roku życia, jeżeli legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności; osobie niepełnosprawnej w wieku powyżej 16. roku życia legitymującej się orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, jeżeli niepełnosprawność powstała w wieku do ukończenia 21. roku życia, oraz osobie, która ukończyła 75 lat. Otrzymywanie tego zasiłku nie jest uzależnione od spełnienia wysokości kryterium dochodowego określonego w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.).

Natomiast w obecnym stanie prawnym wynikającym z ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) obowiązują następujące kryteria dochodowe uprawniające do świadczeń z pomocy społecznej, w tym również do zasiłku stałego: dla osoby samotnie gospodarującej – kwota nieprzekraczająca 477 zł, dla osoby w rodzinie – kwota nieprzekraczająca 351 zł na osobę, kwota dochodu z 1 ha przeliczeniowego do 207 zł. Wysokość kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej ustala rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lipca 2009 r. w sprawie zweryfikowanych kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej (Dz. U. Nr 127, poz. 1055).

Analizując wydatki zaplanowane w ustawach budżetowych na poszczególne lata, należy stwierdzić, że poziom wydatków na pomoc społeczną w latach 2007–2010 oscylował w granicach 3 718 383–3 974 304 tys. zł i stanowił od 1,23% do 1,44% ogółu wydatków w budżecie państwa.

W omawianym okresie najwyższe wydatki zaplanowano w ustawie budżetowej na rok 2008, bo na poziomie kwoty 3 974 304 tys. zł (1,29% planowanych wydatków budżetu państwa). Najniższy poziom wydatków, biorąc pod uwagę omawiany okres, zaplanowano w ustawie budżetowej na rok 2010, bo w kwocie 3 718 383 tys. zł (1,23% planowanych wydatków budżetu państwa). Z kolei wydatki zaplanowane na pomoc społeczną zaplanowane w ustawie budżetowej na rok 2007 wynosiły 3 739 101 tys. zł (1,44% ogółu wydatków budżetu państwa), a zaplanowane w ustawie budżetowej na rok 2009 – 3 814 854 tys. zł (1,19% ogółu wydatków budżetu państwa).

Różnice w poziomie planowanych w poszczególnych latach wydatków na pomoc społeczną wynikają m.in. ze zmian prawnych w sposobie finansowania z budżetu państwa niektórych zadań z obszaru pomocy społecznej. Przykładem jest zmiana finansowania wypłat zasiłków stałych – od sierpnia 2009 r.

przynawanie i wypłata tych zasiłków jest zadaniem własnym gminy dofinansowywanym z budżetu państwa (wcześniej finansowanym z budżetu państwa w 100%).

Należy przy tym podkreślić, że w latach 2007–2010 z budżetu państwa zabezpieczono 100% potrzeb wykazanych przez jednostki samorządu terytorialnego w zakresie realizacji zadań zleconych z zakresu administracji rządowej z obszaru pomocy społecznej, jak również dofinansowano z budżetu państwa realizację zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego, w tym m.in. wypłatę zasiłków z pomocy społecznej, dożywianie dzieci i osób starszych (w ramach programu rządowego wprowadzonego ustawą z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” – Dz. U. z 2005 r. Nr 267, poz. 2259, z późn. zm.) czy podnoszenie standardów w domach pomocy społecznej.

Wracając do kwestii kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń z pomocy społecznej oraz istniejących możliwości ich podniesienia przedstawiam pokrótce prowadzone obecnie prace w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej w tym zakresie. W systemie pomocy społecznej przyjęto inicjowany z urzędu tryb weryfikacji kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych (wśród których weryfikacji podlega maksymalna kwota zasiłku stałego). Procedura ich weryfikacji, zgodnie z zapisami art. 9 ustawy o pomocy społecznej, uruchamiana jest co trzy lata. Pierwsza taka weryfikacja z uwzględnieniem wyników badań prognozy interwencji socjalnej nastąpiła w 2006 r., kolejna przypadająca na rok 2009 zakończyła się podjęciem decyzji o niepodwyższaniu dotychczas obowiązujących kwot przede wszystkim z powodu trudnej sytuacji budżetu państwa, ale również konieczności zapewnienia środków na wydatki obligatoryjne, wynikające z obowiązujących przepisów prawa, na które składa się między innymi wypłacanie zasiłków stałych i okresowych. Zabiegano zwłaszcza o zabezpieczenie utrzymania przynajmniej na niezmińszonym poziomie finansowania podstawowych świadczeń z pomocy społecznej. Kolejna ustawowa weryfikacja przypada na rok 2012. Jednakże z przedłożonej w tym roku informacji Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych o poziomie minimum egzystencji wynika, że w przypadku osób w rodzinie poziom minimum egzystencji znalazł się powyżej kryterium dochodowego. Wobec stwierdzonej sytuacji w ministerstwie rozpoczęły się prace zmierzające do podwyższenia kryteriów dochodowych oraz świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej.

Ze względu na obecne warunki życia ludności, będące konsekwencją sytuacji na rynku cen towarów i usług, w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej dokłada się najwyższej możliwej staranności w działaniu zmierzające do jak najbardziej adekwatnego do kosztów utrzymania – zweryfikowania kryteriów dochodowych. W związku z ostatnim wzrostem cen towarów i usług, odczuwalnym najbardziej przez osoby

najuboższe, przygotowywane są propozycje zmierzające ku zapewnieniu stałej weryfikacji kryteriów dochodowych, przynajmniej o poziom inflacji. Minister pracy i polityki społecznej proponuje wprowadzenie do dotychczasowych zasad przeprowadzania weryfikacji kwot kryterium dochodowego, uprawniającego do świadczeń z pomocy społecznej oraz kwot świadczeń, dodatkowej zasady gwarantującej minimalny poziom waloryzacji tych wielkości. Przygotowany wraz z oceną skutków finansowych projekt założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej byłby odpowiedzią na niektóre z ostatnio rozpoznanych zagrożeń socjalnych. Projekt ten obecnie został poddany konsultacjom międzyresortowym oraz konsultacjom społecznym. Sukces tych prac jest jednakże ściśle uzależniony od dostępu do odpowiednich zasobów finansowych. Wobec obecnie trwającego kryzysu światowego należy spodziewać się, że decyzje w sprawie nowych rozstrzygnięć mogą zostać przesunięte w czasie.

Trzeba jednak pamiętać, że rząd pozostaje w sytuacji konieczności podejmowania niezwykle trudnych decyzji w ramach konkurencyjnych celów z zakresu nieskładkowego zabezpieczenia społecznego tak, aby w ramach istniejących środków finansowych, zarazem w warunkach ciągle trwającego ogólnoswiatowego kryzysu finansowego oraz wyjątkowo dotkliwych zdarzeń losowych latem ubiegłego i obecnego roku w Polsce – a więc w sytuacji gwałtownego wzrostu spełnienia się ryzyk socjalnych – zapewnić osobom najbardziej potrzebującym przynajmniej minimalne poczucie bezpieczeństwa socjalnego.

Na podkreślenia zasługuje fakt, iż ustawa o pomocy społecznej umożliwia pomoc osobom lub rodzinom w uzasadnionych przypadkach również w przypadku przekroczenia kryterium dochodowego. Czyni to poprzez wybór określonych form pomocy przyznawanych bez względu na posiadany dochód lub poprzez umożliwienie radom gminy podwyższania kwot stanowiących kryteria dochodowe w przypadku ubiegania się o prawo do zasiłków okresowego i celowego.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie likwidacji oddziałów geriatry
w woj. śląskim spowodowanej niską wyceną
kontraktów podpisywanych z NFZ (10334)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Wojciecha Szaramy, posła na Sejm RP, z dnia 7 lipca 2011 r., przesłane przy piśmie pana

Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10334/11), w sprawie likwidacji oddziałów geriatry w woj. śląskim spowodowanej niską wyceną kontraktów podpisanych z Narodowym Funduszem Zdrowia, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy, do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do kwestii i pytań zawartych w treści zapytania, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z wyjaśnieniami płatnika świadczeń fundusz zawarł umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w ramach których w 2011 r. realizowane są świadczenia w zakresie: geriatry – hospitalizacja, z 10 świadczeniodawcami.

Jak wskazuje Śląski OW NFZ, analiza nakładów na świadczenia geriatryczne realizowanych w ramach leczenia szpitalnego jest wynikiem przede wszystkim liczby oddziałów szpitalnych, realizujących ten zakres świadczeń. W opinii funduszu przyczyną likwidacji oddziałów geriatrycznych może być niespełnianie przez świadczeniodawców warunków, które są niezbędne i wymagane do realizacji tego zakresu świadczeń.

Odnosząc się do poruszonego w treści zapytania zagadnienia, dotyczącego poziomu finansowania oddziału geriatrycznego w Samodzielnym Publicznym Szpitalu klinicznym nr 7 w Katowicach, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż wymieniony świadczeniodawca realizuje świadczenia w zakresie geriatry poniżej ustalonego planu. Jak wskazuje fundusz, za potwierdzeniem tej tezy przemawia fakt, iż ww. świadczeniodawca nie zwracał się do funduszu z wnioskiem o przeprowadzenie renegocjacji zwiększających wartość kontraktu w zakresie geriatry.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż fundusz na bieżąco monitoruje poziom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej i reaguje na zwiększające się zapotrzebowanie, jednakże nie jest możliwe zaciąganie przez płatnika świadczeń zobowiązań przekraczających posiadane środki finansowe. Wartość kontraktów zależna jest od wielkości środków finansowych przewidzianych w planie finansowych funduszu, przeznaczonych na pokrycie wszystkich potrzeb zdrowotnych świadczeniobiorców. W tym miejscu należy jednak wskazać, iż poziom finansowania poszczególnych zakładów opieki zdrowotnej, jak i zakresów świadczeń jest wypadkową kilku elementów, m.in. posiadanych środków finansowych, a także aspektów historycznych związanych z dotychczasową realizacją zawartych umów. Równocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż umowy w rodzaju leczenia szpitalne zawarte przez Śląski OW NFZ są umowami wieloletnimi, których okres obowiązywania upływa 31 grudnia 2011 r. Celem dalszego zabezpieczenia dostępu pacjentów do omawianego zakresu świadczeń fundusz jesienią bieżącego roku ogłosi postępowania konkursowe w omawianym rodzaju i zakresie świadczeń.

Odnosząc się do zagadnienia realizacji programu nauczania geriatry na studiach medycznych w sytuacji, gdy likwidacji ulega jedyna klinika geriatry w województwie uprzejmie informuję, iż standardy nauczania są przygotowane przez ministra nauki i szkolnictwa wyższego przy udziale ministra zdrowia, natomiast programy nauczania są przygotowywane, w oparciu o standardy, przez uczelnie i rektorów odpowiedzialnych za ich realizację. Należy zatem uznać, iż w przypadku Śląskiego Uniwersytetu Medycznego zmiana organizacyjna polegająca na przekształceniu klinik geriatry w oddział nie wpłynie na realizowanie programu dydaktycznego.

Równocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż władze resortu zdrowia doceniają wagę problemu geriatry, czego dowodzi podjęcie decyzji o kompleksowym rozwiązaniu problemu poprzez rozszerzenie zadań statutowych instytutu reumatologii o geriatrę i rehabilitację medyczną.

Zgodnie z ustawą o instytutach badawczych do ich zadań statutowych należy m.in. prowadzenie badań naukowych i prac rozwojowych oraz późniejsze wdrażanie ich wyników do stanu poszczególnych dziedzin nauki. Podjęte w ten sposób działania przez instytuty medyczne powinny przelożyć się na poprawę sytuacji chorych w podeszłym wieku.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie wykupu nieruchomości
oraz wypłaty odszkodowań z tytułu zniszczeń
związanych z budową drogi ekspresowej S69
Bielsko-Biała – Żywiec – Zwardoń
w miejscowości Rybarzowice (10337)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Bożeny Kotkowskiej z dnia 15 lipca 2011 r., przekazanego przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-1033711, w sprawie wykupu nieruchomości oraz wypłaty odszkodowania z tytułu zniszczeń związanych z budową drogi S 69 Bielsko-Biała – Żywiec – Zwardoń w miejscowości Rybarzowice, uprzejmie wyjaśniam, iż przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r., Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.) nie regulują kwestii wypłaty odszkodowań z tytułu utraty wartości nieruchomości położonych przy drodze, spowodowanych lokalizacją i realizacją drogi publicznej.

Wyjaśniamy, iż ww. ustawa reguluje kwestie odszkodowania związane z procedurą przejmowania nieruchomości pod inwestycje drogowe. Decyzję ustalającą wysokość odszkodowania wydaje się w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zwana dalej z.r.i.d. stała się ostateczna. Wypłata odszkodowania powinna zaś nastąpić w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o odszkodowaniu stała się ostateczna.

Odnosząc się do kwestii lokalizacji drogi, wyjaśniam, iż minister infrastruktury nie jest organem właściwym do podejmowania decyzji w przedmiotowej sprawie. Ogólny przebieg drogi wyznacza decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wydawana zazwyczaj przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta i niekiedy przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska. Od decyzji tej służy stronie odwołanie odpowiednio do samorządowego kolegium odwoławczego lub generalnego dyrektora ochrony środowiska.

Ponadto zgodnie z art. 11a ww. ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich wydaje wojewoda. Decyzja ta uszczegółwia przebieg drogi.

Należy podkreślić także, iż właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości, która planowana jest do przeznaczenia pod drogę publiczną może na każdym etapie odwoływać się od wydawanych w danej sprawie decyzji administracyjnych. Od decyzji z.r.i.d. wydanej w I instancji właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości, która ma zostać prze-

jęta, dysponuje prawem odwołania się do organu wyższego stopnia, którym jest wojewoda – w przypadku wydania decyzji przez starostę, lub minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej (obecnie minister infrastruktury) – w przypadku wydania decyzji przez wojewodę. Z kolei od decyzji organu wyższego stopnia przysługuje skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Odwołanie strony od decyzji z.r.i.d. rozpatruje się w terminie 30 dni, a skargę do sądu administracyjnego – w terminie dwóch miesięcy.

Decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej „Budowa drogi S69 Bielsko-Biała – Żywiec – Zwardoń” wydana była przez wojewodę śląskiego w dniu 30.12.2009 r. Stosownie do postanowień art. 11b ust. 1 ww. ustawy wniosek do ww. decyzji z.r.i.d. został zaopiniowany przez następujące jednostki samorządowe:

- zarząd województwa śląskiego,
- zarządy powiatów w Bielsku-Białej i Żywcu,
- prezydenta miasta Bielsko-Białej,
- wójtów gmin Wilkowice, Buczkowice, Łodygowice, Lipowa,
- burmistrza miasta Żywiec.

Odnosząc się do postanowień umowy zawartej pomiędzy generalnym dyrektorem dróg krajowych i autostrad a wykonawcą robót (konsorcjum firm Polimex-Mostostal SA Doprastav a.s. oraz Mostmar SA), wyjaśniamy, iż wykonawca robót zobowiązany jest do prowadzenia monitoringu stanu technicznego budynków znajdujących się w bliskim sąsiedztwie budowy. Monitoring jest i będzie prowadzony przez cały okres prowadzenia robót, tj. do listopada 2012 r., a nie rzadziej niż co kwartał. Rzeczoznawca budowlany sporządzi końcową ocenę stanu technicznego budynków narażonych na oddziaływanie. Wszelkie koszty z tytułu likwidacji wyrządzonych szkód z powodu prowadzenia robót wykonawca zabezpieczył w umowie, również poprzez ubezpieczenie robót. Zgodnie z umową wykonawca w strefach niekorzystnego wpływu prowadzonych robót winien prowadzić roboty tak, aby skutki jego działalności nie wpłynęły na stan techniczny obiektów sąsiadujących z terenem budowy. Oprócz tego wykonawca zobowiązany jest do utrzymywania przejezdności dróg dojazdowych do posesji poprzez ich utwardzenie oraz ograniczanie zapylenia w rejonie budowy, m.in. poprzez zraszanie dróg technologicznymi wodami. Zgodnie z umową roboty w rejonie objętym ochroną przed hałasem mają być prowadzone w godzinach dziennych, tj. od 6.00 do 22.00, a wykonawca będzie unikać uszkodzeń lub uciążliwości dla osób lub własności społecznej i innych, a wynikających ze skażenia, nadmiernego hałasu lub innych przyczyn powstałych w następstwie jego sposobu działania.

Odpowiadając na czwarte z zadanych pytań, uprzejmie wyjaśniam, iż Zespół ds. oceny wniosków o nabycie nieruchomości (resztówek) na rzecz Skarbu Państwa, położonych poza pasami drogowymi dróg krajowych, powołany zarządzeniem nr 4 dyrektora

Oddziału GDDKiA w Krakowie, rozpatruje wszystkie wnioski indywidualne składane pisemnie przez właścicieli nieruchomości ze wskazaniem oznaczenia i położenia danej nieruchomości. Każdy złożony wniosek rozpatrywany jest szczegółowo i wnikliwie. Niezwłocznie po zakończeniu pracy zespołu wnioskodawcy są informowani pisemnie o wynikach postępowania wraz z uzasadnieniem decyzji o wykupie bądź jej braku.

Zgodnie z art. 12 ust. 4 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji w zakresie dróg publicznych nieruchomości lub ich części wskazane w decyzji z.r.i.d. stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa w odniesieniu do dróg krajowych bądź własnością odpowiednich jednostek samorządu terytorialnego w odniesieniu do dróg wojewódzkich, powiatowych i gminnych. Natomiast art. 13 ust. 3 ww. ustawy stanowi, że w przypadku, o którym mowa w art. 12 ust. 4, jeżeli przejęta jest część nieruchomości, a pozostała część nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, właściwy zarządca drogi jest obowiązany do nabycia, na wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego część nieruchomości. Reasumując, pozostała część nieruchomości może zostać nabyta przez zarządcę drogi jedynie wtedy, gdy nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele.

Należy dodać, że wniosek złożony w trybie art. 13 ust. 3 ww. ustawy jest roszczeniem cywilnoprawnym, którego w razie sporu z zarządcą drogi strona może dochodzić przed sądem powszechnym. Takie stanowisko zajął m.in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 4 czerwca 2007 r. sygn. I SA/Wa137/07 LEX nr 351339: wniosek złożony w trybie art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych (Dz. U. Nr 80, poz. 721, ze zm.) nie jest rozpatrywany w trybie postępowania administracyjnego, gdyż nie jest to sprawa administracyjna w rozumieniu K.p.a. Nabywanie na żądanie właściciela tzw. resztówek, tj. części nieruchomości pozostałej po wywłaszczeniu, która w skutek wywłaszczenia nie nadaje się do wykorzystania na dotychczasowe cele, nie jest prostą kontynuacją postępowania wywłaszczeniowego czy też nowym postępowaniem administracyjnym w tym przedmiocie. Jest to – mimo, że nabywcą omawianej części nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa jest organ administracji publicznej – roszczenie cywilnoprawne, którego w razie sporu strona może dochodzić przed sądem powszechnym.

Warto także przytoczyć tezę z wyroku WSA w Warszawie z dnia 21 kwietnia 2006 r., sygn. I SA/Wa 470/05 LEX nr 221935, zgodnie z którą ustawodawca nie przewidział obowiązku wykupu większej niż proponowana wielkości działki z tego powodu, że pozostała część nieruchomości, w ocenie jej właści-

ciela, straciła wartość ekonomiczną i nie może być wykorzystana na dopiero planowaną inwestycję.

Niewątpliwie przy ocenie, czy pozostała część nieruchomości nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, zarządca drogi powinien działać na podstawie i w granicach prawa, przestrzegając obowiązujących przepisów prawa. Zatem w przypadku odmowy uznania wniosku dotychczasowego właściciela o nabycie tzw. resztówki organ administracji publicznej powinien przedstawić racjonalne i rzetelne uzasadnienie swojego stanowiska. Zarządca drogi powinien ustalić na podstawie posiadanej wiedzy i dokumentów, w tym przedstawionych przez wnioskodawcę, czy możliwe jest wykorzystanie tzw. resztówki zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem i wykorzystaniem. Dotychczasowe przeznaczenie nieruchomości może wynikać z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub z faktycznego dotychczasowego wykorzystania zgodnego z przepisami prawa.

Należy również dodać, iż obecnie obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości wypłaty odszkodowania w przypadku tzw. resztówek. Powyższe stanowisko zostało potwierdzone także w postanowieniu Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 października 2005 r., sygn. akt I OW 215/05 LEX nr 201437.

Należy także nadmienić, iż zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.) jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą korzystanie z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, właściciel albo użytkownik wieczysty nieruchomości może, z zastrzeżeniem ust. 2, żądać od gminy: odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo wykupienia nieruchomości lub jej części.

Zatem uznać należy, iż przepisy przewidują sposoby łagodzenia negatywnych konsekwencji dla właściciela i użytkownika wieczystego wynikających z wejścia w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub jego zmiany. W orzecznictwie wskazano, że z roszczeniami, o których mowa w art. 36 ust. 1 u.p.z.p., należy wystąpić do gminy, na terenie której nieruchomość się znajduje, natomiast koszty realizacji roszczeń – w przypadku decyzji o warunkach zabudowy – ponosi inwestor po uzyskaniu ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę. Jednakże wszelkie spory z tego tytułu rozstrzyga sąd powszechny, a zatem postępowanie administracyjne prowadzone w sprawie o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest właściwe do zgłaszania takich roszczeń (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21.05.2008 r., II SA/Wr 2/08 LEX nr 557000).

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu: wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową

i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem. Do przepisów odrębnych można natomiast zaliczyć specustawę. Jeśli zatem uchwalono by plan miejscowy albo jego zmianę uwzględniającą inwestycje drogowe, to strony postępowań prowadzonych na mocy specustawy mogłyby rozważyć dochodzenie roszczeń na mocy art. 36 ust. 1 ustawy o planowaniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Artura Gierady**

**w sprawie stanu budynku dworca PKP
w Kielcach (10339)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Artura Gierady, przekazane przy piśmie nr SPS-024-10339/11 z dnia 26 lipca br., w sprawie stanu budynku dworca PKP w Kielcach, informuję, że spółka PKP i Ministerstwo Infrastruktury rozpoczęły prace nad ustaleniem listy dworców kolejowych możliwych do wsparcia ze środków budżetowych po roku 2012.

Przy założeniu, że utrzymany zostanie obecny poziom dotacji budżetu państwa, PKP SA rozważy możliwość rozpoczęcia przebudowy tego obiektu. O podjętej decyzji Ministerstwo Infrastruktury poinformuje zainteresowane strony.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Krupy**

**w sprawie zaawansowania prac
formalnych nad modernizacją
zbiornika retencyjnego w Nysie (10341)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Adama Krupy z dnia 14 lipca

2011 r., znak: SPS-024-10341/11, w sprawie zaawansowania prac formalnoprawnych nad modernizacją zbiornika retencyjnego w Nysie, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została udzielona w oparciu o informacje przekazane przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

1. Jakie zostały wykonane prace formalnoprawne oraz działania w pierwszym półroczu 2011 r. w aspekcie modernizacji zbiornika retencyjnego w Nysie?

Przygotowywany do realizacji projekt pn. „Modernizacja zbiornika wodnego Nysa w zakresie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego – etap I” składa się z dwóch przedsięwzięć:

I – przebudowa i udrożnienie rzeki Nysy Kłodzkiej od zbiornika wodnego Nysa (km 65,10) do rejonu Kubic (km 55,50) wraz z istniejącymi budowlami,

II – modernizacja budowli i urządzeń zbiornika wraz z budową innych obiektów niezbędnych dla zbiornika Nysa.

Przedsięwzięcie I umożliwi stosowanie większych zrzutów wody ze zbiornika Nysa w celu jego przygotowania na prognozowane fale powodziowe. Przede wszystkim częściej niż dotychczas stosowane będą zrzuty wody 400–800 m³/s, bez zagrożeń powodziowych w mieście i okolicach Nysy, dzięki rozbudowie systemu obwałowań w połączeniu z udrożnieniem dla wielkich wód (WW) koryta rzeczno-zwierciadła.

Przedsięwzięcie II dotyczy będzie przede wszystkim modernizacji i przebudowy istniejących obiektów i urządzeń zbiornika, w tym budowli zrzutowej w zaporze czołowej. Przewiduje się wykonanie w budowlach zrzutowej dwóch dużych upustów dennych w jednym przęsle oraz obniżenie przelewów w trzech pozostałych przęsłach tego obiektu o 1 m wraz z wymianą segmentów stalowych z napędami, jako zamknięć ruchomych tych przelewów. Istniejący ekran żelbetowy na skarpie odwodnej zapory czołowej ma być wyremontowany przy maksymalnie obniżonym lustrze wody w zbiorniku. Ponadto w rejonie Otmuchowa w części wlotowej do zbiornika Nysa zostaną wykonane brakujące obwałowania oraz przebudowane zbyt niskie wały.

Dla obydwu przedsięwzięć inwestor, tj. Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej we Wrocławiu, uzyskał decyzję o zmianie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji (z dnia 3 czerwca 2011r.). Dla projektu pn. „Modernizacja zbiornika wodnego Nysa w zakresie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego – etap I” został złożony wniosek o dofinansowanie przedmiotowego zadania z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” do NFOSiGW w dniu 7 czerwca 2011 r. Wniosek uzyskał pozytywną ocenę formalną i merytoryczną I stopnia i został skierowany do dalszej oceny merytorycznej. Obecnie RZGW Wrocław jest na etapie oceny formalno-merytorycznej otrzymanych projektów budowlanych przedsięwzięcia I, a także dokumentów niezbędnych do złożenia wniosku dotyczącego otrzymania pozwolenia na realizację inwestycji zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 8 lipca 2010 r.

o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych (Dz. U. Nr 143, poz. 963).

Dla przedsięwzięcia II inwestor otrzyma wymagane projekty budowlane do oceny pod koniec sierpnia br. W związku z tym zakłada się, że wnioski o wydanie decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji zostaną przygotowane w terminach:

— dla przedsięwzięcia I – w trzeciej dekadzie sierpnia 2011 r.,

— dla przedsięwzięcia II – w połowie września 2011 r.

We wrześniu 2011 r. zostanie przygotowana dokumentacja przetargowa na wybór generalnych wykonawców, inżynierów kontraktów w zakresie nadzorów inwestorskich oraz obsługi geodezyjnej budowy dla obydwu przedsięwzięć i przekazana do oceny przez NFOSiGW. Umożliwi to ogłoszenie poszczególnych przetargów, począwszy od drugiej dekady października do końca drugiej dekady listopada 2011 r.

Inwestor – RZGW Wrocław – uaktualnił harmonogramy realizacji obydwu przedsięwzięć, które potwierdzają realność i możliwość wykonania planowanej inwestycji zarówno w odniesieniu do terminów, jak i zakresów rzeczowych. Aktualizacja tych harmonogramów była niezbędna z powodu trudności związanych z ustaleniem aktualnego stanu prawnego nieruchomości potrzebnych na cele inwestycji, w tym z uwzględnieniem niezbędnych podziałów oraz działek do nabycia lub przejęcia w całości.

2. Czy został rozwiązany problem z funkcjonującą na zbiorniku nyskim elektrownią wodną, która stanowiła jedną z barier formalnoprawnych dla tej inwestycji?

Inwestor – RZGW Wrocław – zawarł umowę dzierżawy ze spółką Tauron Ekoenergia sp. z o.o., w której uregulowano wszelkie kwestie pomiędzy RZGW a podmiotem dzierżawiącym, w tym również przekazanie przedmiotu umowy w celu umożliwienia modernizacji zbiornika wodnego Nysa, w tym jego części rzutowej, w której znajduje się elektrownia.

3. Kiedy możemy spodziewać się rozpoczęcia modernizacji tego obiektu?

Realizacja obydwu przedsięwzięć może się rozpocząć już w kwietniu 2012 r., po pozytywnej ocenie i decyzji Komisji Europejskiej o przyznaniu dofinansowania dla realizacji przedsięwzięcia, i zakończyć do dnia 30 czerwca 2015 r., co umożliwi ich całkowite rozliczenie w trzecim kwartale 2015 r.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu pana posła Adama Krupy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Krupy**

**w sprawie realizacji budowy obwodnicy
w ciągu dróg krajowych nr 41 i 46
dla miasta Nysy (10342)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Adama Krupy przekazaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10342/11) w sprawie budowy obwodnicy miasta Nysa w ciągu dróg krajowych na 41 i 46, przedstawiam następujące informacje.

Dla inwestycji polegającej na budowie obwodnicy Nysy w ciągu drogi krajowej nr 46 i 41, zgodnie z umową o prace projektowe z dnia 2 lipca 2010 r., prowadzone są prace nad projektem budowlanym i wykonawczym, jak również kompletowane są materiały przetargowe. W chwili obecnej prace przebiegają zgodnie z harmonogramem.

Odnosnie do środków finansowych zabezpieczonych na przedmiotowe zadanie informuję, iż mając na uwadze obecny stan prac na danej inwestycji GDDKiA zabezpieczy środki na proces przygotowania inwestycji w ramach dostępnych limitów finansowych. Zgodnie z zapisami „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w 2012 r. przeprowadzona zostanie aktualizacja programu, która będzie miała na celu określenie szczegółowej listy zadań oraz środków niezbędnych na realizację programu do 2015 r.

W kwestii zakończenia prac przygotowawczych uprzejmie informuję, iż zgodnie z przyjętym przez Oddział GDDKiA w Opolu harmonogramem prac nad projektem, uzyskanie decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej możliwa będzie na przełomie I i II kwartału 2012 r. pod warunkiem zabezpieczenia odpowiednich środków finansowych. Umożliwi to wytyczenie w terenie granic nowego pasa drogowego drogi krajowej w terminie ok. 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się decyzji ZRID oraz rozpoczęcie procesu wypłaty odszkodowań za przejęte na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości. Proces ten toczyć się będzie niezależnie od możliwości rozpoczęcia budowy obwodnicy i może trwać kilka lat, w zależności od liczby ewentualnych odwołań od kwot odszkodowań zawartych w operatach szacunkowych przedmiotowych nieruchomości.

Mając na uwadze powyższe kwestie oraz fakt umieszczenia zadania pn. „Budowa obwodnicy Nysy i Niemodlina w ciągu DK 41 i 46” w załączniku nr 2 do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, informuję, iż rozpoczęcie budowy przed-

miotowego zadania planowane jest nie wcześniej niż po 2013 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Krupy**

**w sprawie budowy obwodnicy
dla miasta Niemodlina (10343)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Adama Krupy przekazane przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10343/11) w sprawie budowy obwodnicy miasta Niemodlin w ciągu dróg krajowych nr 41 i 46, przedstawiam następujące informacje.

Dla inwestycji polegającej na budowie obwodnicy Niemodlina w ciągu drogi krajowej nr 46 i 41, zgodnie z umową o prace projektowe z dnia 25 stycznia 2011 r., prowadzone są prace projektowe dotyczące koncepcji programowej, projektu budowlanego i wykonawczego oraz kompletowane są materiały przetargowe. W chwili obecnej prace przebiegają zgodnie z harmonogramem.

W dniu 15 lipca br. w siedzibie Oddziału GDDKiA w Opolu odbyło się posiedzenie Zespołu Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych, które miało na celu ocenę i zakończenie etapu koncepcji programowej, zgodnie z obowiązującymi w GDDKiA procedurami. W chwili obecnej trwa uzupełnianie dokumentacji i odbiór opracowań projektowych koncepcji programowej.

Zgodnie z harmonogramem realizacji projektu uzyskanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej dla obwodnicy miasta Niemodlin planuje się w IV kwartale 2012 r. pod warunkiem zabezpieczenia odpowiednich środków finansowych. Umożliwi to wytyczenie w terenie granic nowego pasa drogowego drogi krajowej w terminie ok. 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się decyzji ZRID oraz rozpoczęcie procesu wypłaty odszkodowań za przejęte na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości. Proces ten toczyć się będzie niezależnie od możliwości rozpoczęcia budowy obwodnicy i może trwać kilka lat, w zależności od liczby ewentualnych odwołań od kwot odszkodowań zawartych w operatach szacunkowych przedmiotowych nieruchomości.

Mając na uwadze powyższe kwestie oraz fakt umieszczenia zadania pn. „Budowa obwodnicy Nysy i Niemodlina w ciągu DK 41 i 46” w załączniku nr 2 do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–

–2015”, informuję, iż rozpoczęcie budowy przedmiotowego zadania planowane jest nie wcześniej niż po 2013 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie rzekomych nieprawidłowości
w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych
w Dęblinie (10344)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie rzekomych nieprawidłowości w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych w Dęblinie (SPS-024-10344/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wyższa Szkoła Oficerska Sił Powietrznych, znana jako dęblńska Szkoła Orłąt, jest uczelnią wojskową kształcąca studentów wojskowych i cywilnych na rzecz polskiego lotnictwa oraz systemu bezpieczeństwa i obronności państwa.

Zgodnie z art. 169 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, ze zm.) zasady przyjęć na studia (warunki i tryb rekrutacji) do Wyższej Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych ustala senat uczelni (w przypadku osób ubiegających się o przyjęcie na studia cywilne), a także minister obrony narodowej na wniosek senatu uczelni (w przypadku osób ubiegających się o przyjęcie na studia w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego).

Informację o warunkach i trybie przyjęć na studia podaje się do wiadomości publicznej nie później niż do dnia 31 maja roku poprzedzającego rok akademicki, którego uchwała dotyczy. Osoby zainteresowane studiami wojskowymi w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych podlegają postępowaniu kwalifikacyjnemu, które ma charakter konkursowy i obejmuje: test sprawności fizycznej, test znajomości języka angielskiego (jeżeli nie był przedmiotem egzaminu maturalnego), rozmowę kwalifikacyjną, analizę wyników uzyskanych na świadectwie dojrzałości i analizę doświadczenia lotniczego – tylko dla kandydatów na specjalność pilotaż statku powietrznego. Podstawą przyjęcia do uczelni wojskowej, z uwzględnieniem limitów miejsc, jest suma punktów uzyskanych podczas postępowania rekrutacyjnego oraz pozytywne zaliczenie testu sprawności fizycznej i rozmowy kwalifikacyjnej.

Szczegółowe zasady postępowania kwalifikacyjnego zostały określone, na wniosek senatu uczelni, w załączniku nr 4 do zarządzenia nr 26/MON ministra obrony narodowej z 28 maja 2010 r. w sprawie ustalenia warunków i trybu przyjęć na studia kandydatów na żołnierzy zawodowych do uczelni wojskowych na rok akademicki 2011/2012 (Dz. Urz. MON nr 11, poz. 117).

Wyniki postępowania kwalifikacyjnego są jawne i ogłaszane na stronie internetowej uczelni w postaci protokołu wydziałowej komisji rekrutacyjnej, w którym, w porządku alfabetycznym, podaje się listę osób zakwalifikowanych zgodnie z limitem określonym przez ministra obrony narodowej. Ponadto, po zakończeniu kwalifikacji, każdy kandydat otrzymuje decyzję wydziałowej komisji rekrutacyjnej o przyjęciu lub nieprzyjęciu na studia, w której zawarta jest informacja o liczbie punktów uzyskanych z poszczególnych elementów postępowania kwalifikacyjnego, ogólna liczba zdobytych punktów i miejsce na liście rankingowej. Osoby zakwalifikowane w wyniku postępowania rekrutacyjnego na studia w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych są powoływane na przełomie sierpnia i września do służby wojskowej (kandydackiej), otrzymują tytuł podchorążego i rozpoczynają podstawowe szkolenie wojskowe. Jeżeli w pytaniu pod pojęciem „szkolenia wstępnego” kryje się podstawowe szkolenie wojskowe, to nie było przypadkiem zwolnienia na tym etapie szkolenia kandydata na żołnierza zawodowego i ponownego jego przyjęcia do służby kandydackiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w procesie kwalifikowania kandydatów podstawę stanowią wyniki egzaminu maturalnego z fizyki, języka angielskiego i matematyki. Egzamin dla kandydatów, którzy nie zdawali egzaminu maturalnego z języka angielskiego, prowadzony jest na poziomie rozszerzonej matury. Testy egzaminacyjne z tego przedmiotu opracowują pracownicy studium języków obcych będący członkami Centralnej Komisji Egzaminacyjnej. W ramach obowiązków wynikających z zatrudnienia osoby te nie udzielają korepetycji dla kandydatów.

Ponadto uprzejmie informuję, że w ostatnim czasie na terenie uczelni nie doszło do żadnego wypadku. Poza uczelnią miał miejsce w dniu 21 marca br. wypadek ze skutkiem śmiertelnym, którego ofiarą był przebywający na przepustce sierż. pchor. M. B. Postępowanie w tej sprawie prowadzi Prokuratura Rejonowa w Rykach (sygn. akt 2Ds134/11). Z wstępnych ustaleń wynika, że zdarzenie to zostanie zakwalifikowane jako nieszczęśliwy wypadek, a śmierć nastąpiła w wyniku potrącenia przez pociąg.

Odpowiadając na pytanie dotyczące liczby profesorów i doktorów habilitowanych zatrudnionych w Dęblinie na tzw. pierwszym etacie, uprzejmie informuję, że według stanu na początek roku akademickiego 2010/2011 w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych pracowało lub pełniło służbę łącznie czterystu siedemdziesięciu siedmiu pracowników, w tym stu czterdziestu dwóch żołnierzy zawodowych. Na Uczelni zatrudnionych jest stu siedemdziesięciu

sześciu nauczycieli akademickich, w tym osiemdziesięciu pięciu żołnierzy. Spośród nich czternaście osób to samodzielni pracownicy naukowcy, wśród których tytuł naukowy profesora posiada sześć osób, natomiast stopień naukowy doktora habilitowanego osiem (jeden żołnierz zawodowy). Na podstawowym miejscu pracy (tzw. pierwszy etat) zatrudnione są trzy osoby z tytułem naukowym profesora i trzy ze stopniem naukowym doktora habilitowanego. Natomiast dla ośmiu samodzielnych pracowników naukowych uczelnia stanowi dodatkowe miejsce pracy, w którym są zatrudnieni na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Ponadto trzydziestu sześciu nauczycieli posiada stopień naukowy doktora (20% nauczycieli). Warto dodać, że dla prawie 96% zatrudnionych nauczycieli akademickich uczelnia jest podstawowym miejscem pracy. Zdecydowanie najwięcej nauczycieli posiadających tytuł lub stopień naukowy reprezentuje nauki wojskowe (45% ogółu zatrudnionych), techniczne (31%) lub humanistyczne (10%). Pozostała grupa nauczycieli posiadających tytuł lub stopień naukowy reprezentuje nauki ekonomiczne, fizyczne, matematyczne i o kulturze fizycznej.

Odnosząc się do pytania dotyczącego pana gen. dyw. Anatola Czabana, uprzejmie informuję, że procedura postępowania przy zatrudnianiu nauczycieli akademickich wynika wprost ze statutu Wyższej Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych (§ 95 pkt 1. „Nawiązanie stosunku pracy z nauczycielem akademickim następuje na podstawie mianowania albo umowy o pracę po zakwalifikowaniu w drodze konkursu”). Ponadto podstawowe zasady nawiązywania i rozwiązywania stosunku pracy z nauczycielami akademickimi uchwalili senat uczelni (uchwała nr 17/LXXXV/2010 z dnia 1 kwietnia 2010 r. oraz uchwała nr 52/LXXXV/2010 z dnia 22 listopada 2010 r.)

Wszelkie przyjęcia do pracy na stanowisko nauczyciela akademickiego w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych poprzedzone są zatem ogłoszeniem otwartego konkursu. Ogłoszenie konkursu następuje przez wywieszenie ogłoszenia o konkursie na tablicach informacyjnych w uczelni i zamieszczenie ogłoszenia w jej witrynie internetowej. Na stanowisko pracownika niebędącego nauczycielem akademickim – przez zamieszczenie ogłoszenia na stronie internetowej uczelni i zgłoszenie informacji o naborze na wolne stanowiska do Urzędu Pracy w Dęblinie.

Na dzień 5 sierpnia br. brak jest informacji o tym, aby pan gen. dyw. Anatol Czaban ubiegał się o zatrudnienie w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie niewywiązania się Ministerstwa
Obrony Narodowej z zapowiedzi zakupu
karabinów napędowych dla PKW Afganistan
(10345)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie niewywiązania się MON z zapowiedzi zakupu karabinów napędowych dla PKW Afganistan (SPS-024-10345/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zadanie zakupu dziesięciu 7,62 mm wielolufowych pokładowych karabinów maszynowych dla Polskiego Kontyngentu Wojskowego Afganistan zostało ujęte, wraz z niezbędnymi środkami finansowymi, w „Planie modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2011–2012”, do realizacji w bieżącym roku.

W odniesieniu do tego zadania zostało już uruchomione postępowanie przetargowe, które – zgodnie ze wstępnymi założeniami taktyczno-technicznymi – przewiduje przystosowanie śmigłowców Mi-17 do użytkowania 7,62 mm wielolufowych karabinów maszynowych wraz z ich zakupem. W ramach tej procedury zostały złożone dwie oferty na dostawę wspomnianych karabinów, produkowanych przez amerykańskie firmy Dillon Aero i Garwood Industries. Oferty nie zostały przyjęte, ponieważ oferowane karabiny nie spełniały wymagań określonych przez zamawiającego w zakresie żywotności luf karabinów. Spowodowało to konieczność weryfikacji wstępnych założeń taktyczno-technicznych i powtórzenia postępowania na wyłonienie dostawcy karabinów, co w konsekwencji doprowadziło do opóźnienia w ich dostarczeniu do Polskiego Kontyngentu Wojskowego Afganistan.

Aktualnie trwa ocena ofert złożonych w powtórzonym postępowaniu na dostawę wskazanych karabinów i negocjacje warunków umowy na przystosowanie śmigłowców Mi-17 do ich użytkowania. Po zamontowaniu karabinów na śmigłowcach i uzyskaniu pozytywnej oceny działania oraz zgodności z wymaganiami zawartymi we wstępnych założeniach taktyczno-technicznych będą one sukcesywnie dostarczane do Polskiego Kontyngentu Wojskowego Afganistan.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie problemów w relacjach Bumar
– Ministerstwo Obrony Narodowej (10346)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie problemów w relacjach Bumar – MON (SPS-024-10346/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W resorcie obrony narodowej w celu wdrożenia rozwiązań w zakresie zapobiegania i zwalczania zjawisk korupcyjnych oraz realizacji polityki przejrzystości działań służbowych w dniu 9 stycznia 2007 r. została wydana decyzja nr 16/MON ministra obrony narodowej w sprawie wprowadzenia wytycznych postępowania dla żołnierzy i pracowników komórek organizacyjnych Ministerstwa Obrony Narodowej oraz jednostek organizacyjnych podległych ministrowi obrony narodowej w kontaktach z wykonawcami i osobami działającymi na ich rzecz (Dz. Urz. MON nr 1, poz. 13). Decyzja weszła w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym MON, tj. w dniu 29 stycznia 2007 r., i obowiązywała do dnia 10 maja br., kiedy to weszła w życie decyzja ją zastępująca, tj. decyzja nr 125/MON ministra obrony narodowej z dnia 14 kwietnia 2011 r. w sprawie wprowadzenia Kodeksu etycznego postępowania pracowników i żołnierzy (Dz. Urz. MON Nr 8, poz. 100).

Nowa regulacja jest rezultatem praktyki stosowania przywołanej wyżej decyzji nr 16/MON ministra obrony narodowej w resorcie obrony narodowej, jak również nowych potrzeb w zakresie komunikowania i konsultowania się z wykonawcami, z położeniem silnego nacisku na przejrzystość podejmowanych przez władzę publiczną decyzji, jak również ich transparentność. Zasady te są szczególnie ważne, zwłaszcza w odniesieniu do pracowników i żołnierzy biorących udział w pracach związanych z szeroko rozumianym procesem udzielania zamówień publicznych.

Należy podkreślić, że postanowienia wskazanych wyżej decyzji mają nie tylko przyczynić się do upowszechnienia dobrych praktyk i zasad etycznych stosowanych w resorcie obrony narodowej, ale także leżą w interesie wykonawców, gdyż m.in. doprecyzowują zasadę nefaworyzowania wykonawców przez wcześniejsze informowanie niektórych z nich o planowanych zamówieniach i konsultowanie z nimi spraw wyłącznie należących do publicznej sfery kompetencyjnej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie braku działań proeksportowych
Grupy Bumar (10347)**

W odpowiedzi na zapytanie pana posła Ludwika Dorna z dnia 26 lipca 2011 r. (nr sygn. SPS-024-10347/11) dotyczące działań proeksportowych Bumar sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie uprzejmie informuję, co następuje:

Z informacji uzyskanych od Zarządu Bumar sp. z o.o. wynika, że wartość podpisanych i zrealizowanych w 2010 r. kontraktów eksportowych Bumar sp. z o.o. wyniosła 348,1 mln zł, co stanowi 14,2% wartości sprzedaży Bumar sp. z o.o. Głównym kierunkiem eksportu spółki w 2010 r. były kraje azjatyckie, przy czym dostawy sprzętu specjalnego zrealizowane zostały do Malezji i Indii, a asortyment cywilny – do Kazachstanu, Uzbekistanu oraz Indii. Aktualnie spółka posiada podpisane w 2010 r. kontrakty eksportowe o wartości 25 mln USD.

Odpowiadając na pytanie dotyczące planów Bumar sp. z o.o. w zakresie dalszych restrukturyzacji działu handlowego, pragnę poinformować, że docelowa struktura Grupy Bumar została określona w „Strategii Grupy Bumar 2008–2012” oraz „Planie restrukturyzacji i konsolidacji Grupy Bumar na lata 2011–2012” i jest aktualnie realizowana. Pragnę zapewnić, że przeprowadzona w poprzednich latach restrukturyzacja struktur eksportowych spółki została zakończona i pozwoliła na podjęcie intensywnych działań marketingowych i handlowych na rynkach priorytetowych spółki, takich jak: wietnamski, indonezyjski, południowoamerykański oraz europejski.

Odnosząc się do negatywnych stwierdzeń o sytuacji ekonomiczno-finansowej spółki, pragnę wskazać, że wyniki osiągnięte przez spółkę dominującą jak też wyniki skonsolidowane Grupy Bumar pozwalają jednoznacznie określić sytuację zarówno Bumar sp. z o.o., jak też grupy kapitałowej jako stabilną. Wszystkie zmiany restrukturyzacyjne zostały przeprowadzone w celu racjonalizacji działalności produkcyjnej oraz zarządczej, z poszanowaniem praw pracowni-

czych, przy udziale strony społecznej. Efektem tych zmian jest nowa struktura grupy kapitałowej utworzona na bazie centrów produkcyjnych, jakimi są dywizje produktowe, co pozwoli utrzymać i rozwijać potencjał wytwórczy spółek. Ponadto, kreując poprzez wypowiedzi publiczne wizerunek Grupy Bumar, warto podkreślić, że mimo kryzysu gospodarczego żadna ze spółek grupy nie upadła, a grupa realizuje ogromne dostawy dla polskiej armii, rozwija nowe produkty i prowadzi badania nad zastosowaniem zaawansowanych technologii w produkcji, aktywnie poszukuje nowych możliwości handlowych i eksportowych, nawiązuje i podtrzymuje współpracę z koncernami zagranicznymi. Dzięki tym działaniom Bumar sp. z o.o. nadal pozostaje największym i najważniejszym podmiotem ppo w Polsce oraz głównym partnerem wielu firm europejskich i światowych w tym regionie.

Wyjaśniając kwestię postępowania kwalifikacyjnego przeprowadzonego przez Radę Nadzorczą na stanowisko prezesa Zarządu nowej kadencji, informuję, iż z informacji uzyskanych od Rady Nadzorczej wynika, że w przeprowadzonym przedmiotowym postępowaniu kwalifikacyjnym pan E. N. uzyskał najwyższą ilość punktów i na tej podstawie Rada Nadzorcza dokonała swojego wyboru.

Na zakończenie pragnę sprostować informację na temat artykułu opublikowanego na łamach nr 6/2011 „Nowej Techniki Wojskowej”, a mianowicie w treści artykułu podano, że celem spółki wyznaczonym w perspektywie do 2018 r. jest osiągnięcie sprzedaży eksportowej na poziomie 50% ogółu sprzedaży.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie kontraktu na dostawę
nowych pistoletów dla Sił Zbrojnych RP (10348)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie kontraktu na dostawę nowych pistoletów dla Sił Zbrojnych RP (SPS-024-10348/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Przetarg na dostawę broni krótkiej dla Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej zostanie rozpisany niezwłocznie po ujęciu w „Planie modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej” zadania rzeczowo-finansowego dotyczącego przedmio-

towych pistoletów oraz po przekazaniu przez gestora uzbrojenia i sprzętu wojskowego do Inspektoratu Uzbrojenia kompletu dokumentów zawierających dane niezbędne do uruchomienia postępowania przetargowego.

Pragnę poinformować, że w resorcie obrony narodowej opracowano nową koncepcję pozyskania pistoletów wojskowych 9 mm dla Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, która w pierwszym etapie (w latach 2012–2018) zakłada sukcesywne pozyskiwanie około dwudziestu jeden tysięcy pistoletów, co zabezpieczy potrzeby wynikające z wycofywania pistoletów wojskowych 9 mm P-64 i P-83 z przekroczoną docelową normą eksploatacji. Wspomniana koncepcja jest aktualnie poddawana ocenie w kontekście harmonogramu zakupów i możliwości zabezpieczenia finansowego zadania. Na jej podstawie wypracowane zostaną kierunki dalszych działań. Natomiast terminy dostaw wspomnianych pistoletów zostaną określone przez gestora uzbrojenia i sprzętu wojskowego.

Odnosząc się do ostatniego pytania pana posła Ludwika Dorna w sprawie planów zakupu uzbrojenia i sprzętu wojskowego, uprzejmie informuję, że zwolnione środki finansowe z zadań usuniętych z projektu „Planu modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2011–2012” dotyczących zakupu pistoletów wojskowych 9 mm oraz wzmocnionych silników do Mi-24 (zadanie zakupu tych silników do śmigłowców Mi-24 zostało przywrócone w planie korektą nr K.06/2011 zatwierdzoną przez szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego w dniu 27 czerwca br., w 2011 r. – realizacja beznakładowa, w 2012 r. – dostawa silników) zostały realokowane m.in. na modernizację wyrzutni BM-21 do wersji Langusta z nawigacją, śmigłowców wsparcia bojowego W-3PL Głuszczyk i W-3 oraz na zakupy dodatkowego doposażenia, dopancerzenia i lekkiego systemu osłon kołowych transporterów opancerzonych Rosomak planowanych do wykorzystania w Afganistanie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wzrostu w 2010 r. przedpłat
na zamówiony sprzęt wojskowy (10349)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie wzrostu

w 2010 r. przedpłat za zamówiony sprzęt wojskowy (SPS-024-10349/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wyższa, o kwotę 1 071 764,5 tys. zł, wartość przedpłat udzielonych w 2010 r. w stosunku do 2009 r. wynikała z ustalenia wysokości budżetu resortu obrony narodowej w 2009 r. na znacznie niższym poziomie i jednoczesnej konieczności opłacenia z tych środków także zobowiązań finansowych z 2008 r. powstałych w wyniku ówczesnego niedofinansowania resortu. W tych okolicznościach w 2009 r. zaistniała konieczność realizowania jedynie tzw. wydatków sztywnych i niezbędnych zakupów uzbrojenia oraz sprzętu wojskowego (przede wszystkim na zabezpieczenie potrzeb kontyngentu w Afganistanie) w oparciu o wcześniej zawarte umowy. Nie realizowano wówczas nowych dużych kontraktów przewidujących przedpłaty.

Na dokonane w 2010 r. przedpłaty dla Grupy Bumar wydatkowano środki w kwocie 310 735,82 tys. zł, natomiast dla podmiotów zagranicznych – 746 074,13 tys. zł, w tym znalazły się przedpłaty w ramach środków pomocowych rządu Stanów Zjednoczonych Ameryki oraz przedpłaty dokonywane w ramach zadań realizowanych przez Agencję do Spraw Zabezpieczenia Technicznego i Zaopatrzenia NAMSA. Nierozliczone przedpłaty na dostawy uzbrojenia i sprzętu wojskowego na dzień 31 grudnia 2010 r. stanowią kwotę 1 152 456,705 tys. zł. Ich wielkość i czas, w jakim powinny być rozliczone, określone są przez zapisy poszczególnych umów. Wśród przyczyn ich udzielenia wskazać można różne aspekty realizacji kontraktów.

Jednym z istotnych elementów jest fakt, że dostawy uzbrojenia i sprzętu wojskowego na potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej odbywają się w oparciu o dwa, niezależne od siebie harmonogramy – dostaw i płatności. Drugi z wymienionych harmonogramów z reguły przewiduje przedpłaty. Wartość finansowa zadań realizowanych i opłaconych w tym trybie w 2010 r., lecz niepotwierdzonych dostawami, wynosiła 469 504,32 tys. zł. Dotyczy to między innymi przeciwpancernych wyrzutni pocisków kierowanych Spike Dual i przenośnych wyrzutni przeciwpancernych pocisków kierowanych Spike oraz elementów zabezpieczenia logistycznego tego typu, a także rakiet Grom, modernizacji samolotów PZL-130 TC-I Orlik oraz uzbrojenia i sprzętu wojskowego dla nadbrzeżnego dywizjonu raketowego.

Kolejnym wątkiem, który należy wziąć pod uwagę, jest stawiany niejednokrotnie przez wykonawców warunek dokonania wpłaty przez zamawiającego na rachunek powierniczy, w charakterze zabezpieczenia finansowego przed ewentualnym wycofaniem się z realizacji umowy. Procedura ta była zastosowana w przypadku dwóch zadań realizowanych w związku z potrzebą zwiększenia bezpieczeństwa żołnierzy Polskiego Kontyngentu Wojskowego Afganistan, tj. pozyskania śmigłowców Mi-17 i zabezpieczenia technicznego do ich eksploatacji.

Dokonywanie przedpłat jest również jednym z podstawowych wymogów rządu Stanów Zjednoczonych Ameryki w przypadku dostaw realizowanych z jego udziałem. Płatności dokonywane przez nabywcę odbywają się wówczas według określonego ściśle i jednostronnie przez stronę amerykańską harmonogramu wskazanego w umowie. Warunek udzielania przedpłat jako zabezpieczenia realizacji umowy stawia również Agencja do Spraw Zabezpieczenia Technicznego i Zaopatrzenia NAMSА. Wartość nierozliczonych na dzień 31 grudnia 2010 r. środków w ramach tego typu kontraktów wynosiła 130 287,73 tys. zł. Składały się na to przedpłaty między innymi na wykonanie umów dotyczących wsparcia technicznego i remontów fregat rakietowych typu Oliver Hazard Perry OHP, wsparcia eksploatacji i doposażenia samolotów C-130E Hercules, części zamiennych i agregatów lotniczych do śmigłowców, 40-milimetrowych granatników automatycznych, a także odbiorników systemu nawigacji satelitarnej.

Ponadto pragnę nadmienić, że również w przypadku wielu innych zamówień wieloletnich na dostawy o znacznej wartości finansowej i na sprzęt, którego cykl produkcyjny jest bardzo złożony i długotrwały, wykonawcy wymagają zabezpieczenia finansowego kontraktu. W tej grupie zadań, dotyczących między innymi remontów śmigłowców i silników lotniczych, a także cystern-dystrybutorów, sprzętu inżyniersko-saperskiego oraz prac rozwojowych, na koniec 2010 r. nie została rozliczona kwota 175 280,63 tys. zł. Żadna z firm, której zostały udzielone przedpłaty, nie wykazuje zwłoki w ich rozliczeniu, natomiast wszystkie te płatności są zabezpieczone gwarancjami bankowymi lub ubezpieczeniami płatnymi na każde pierwsze ządanie zamawiającego.

Mając na względzie zapewnienie racjonalnego i efektywnego wydatkowania środków budżetowych, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, w odniesieniu do zamówień związanych z obronnością, resort obrony narodowej stosuje mechanizm udzielania przedpłat mający na celu wynegocjowanie korzystnych warunków dostaw. Przekłada się to między innymi na wymierne oszczędności w budżecie resortu, sięgające od kilkunastu do kilkudziesięciu milionów złotych w skali roku. Odejście od tej formy finansowania umów w zakresie pozyskiwania uzbrojenia i sprzętu wojskowego stanowiłoby poważne zagrożenie dla jakości oraz terminowości dostaw dla Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie pełnego wyjaśnienia zaginięcia
szyfranta wywiadu wojskowego (10358)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na zapytanie pana posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie pełnego wyjaśnienia zaginięcia szyfranta wywiadu wojskowego (SPS-024-10358/1 1), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Z informacji otrzymanych z Naczelnej Prokuratury Wojskowej wynika, że ostateczne wyniki procesowych badań DNA znalezionych nad Wisłą zwłok jednoznacznie potwierdziły, że były to szczątki zaginionego szyfranta wywiadu wojskowego. Należy dodać, że do badań użyto dwuzródłowy materiał porównawczy: przyżyciowe próbki tkanek poszukiwanego i tkanki pobrane od jego córki. W obu przypadkach wyniki ekspertyz były tożsamo pozytywne.

W toku śledztwa nie zdołano jednoznacznie wyjaśnić przyczyn zaginięcia (samobójstwa). Wykluczono jedynie możliwość jego zamiaru trwałego uchylenia się od pełnienia zawodowej służby wojskowej (dezercji). Procesowo weryfikowane były również wszelkie doniesienia i hipotezy odnośnie do przebiegu zdarzeń formułowane w środkach masowego przekazu itp. Jednoznacznie wykluczono sugestię o możliwości przeverbowania i wywiezienia poszukiwanego wraz z rodziną do Chin.

Jednocześnie pragnę przypomnieć, że do zakresu działania sejmowej Komisji do Spraw Służb Specjalnych należy m.in. zapoznawanie się z informacjami służb specjalnych o szczególnie istotnych wydarzeniach z ich działalności, a także ocena ich współdziałania z Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej, organami administracji rządowej i organami ścigania. W związku z tym w opinii Służby Kontrwywiadu Wojskowego należałoby rozważyć możliwość zaplanowania zamkniętego posiedzenia wskazanej komisji z udziałem szefa tej służby, w trakcie którego posłowie mogliby uzyskać szczegółowe informacje dotyczące interesujących ich kwestii, a które wymagają podania danych o charakterze niejawnym.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Edwarda Czesaka**

**w sprawie kosztów uzyskania uprawnień
i licencji lotniczych (10360)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Edwarda Czesaka w sprawie kosztów uzyskania uprawnień i licencji lotniczych, uprzejmie informuję, co następuje.

Aktualnie szkoleniem lotniczym w Polsce zajmuje się 98 ośrodków szkolenia, które ustalają ceny na podstawie rachunku ekonomicznego z uwzględnieniem czynników lokalnych, a jednocześnie działają w warunkach silnej konkurencji, która uniemożliwia zawyżanie tych cen. Należy dodać, iż rynek szkoleń lotniczych należy do rynków dynamicznie rozwijających się.

Na koszty uzyskania licencji lotniczej lub świadectwa kwalifikacji składa się wiele czynników, z których tylko kilka podlega kontroli i regulacji przez ministra infrastruktury. Podstawowe znaczenie dla kosztów uzyskania licencji lotniczej lub świadectwa kwalifikacji mają takie czynniki jak:

- opłata za godzinę lotu statku powietrznego,
- opłata za pracę instruktora,
- opłata za paliwo lotnicze,
- opłata za start i lądowanie i opłata za używanie przestrzeni powietrznej.

Koszty egzaminów organizowanych przez Urząd Lotnictwa Cywilnego stanowią tylko nieznaczną część wszystkich kosztów uzyskania licencji lotniczej lub świadectwa kwalifikacji. W związku z uchwaleniem przez Sejm RP w dniu 30 czerwca 2011 r. ustawy o zmianie ustawy Prawo lotnicze, wejść wkrótce w życie nowe stawki opłat za egzaminy oraz inne czynności związane z wydawaniem licencji. Stawki opłat były konsultowane z podmiotami zaangażowanymi w procesie szkolenia lotniczego.

Odnosząc się zarzutu Pana Posła dotyczącego opieszłości Urzędu Lotnictwa Cywilnego w organizowaniu i przeprowadzaniu egzaminów na licencje lotnicze, należy zwrócić uwagę, iż egzaminy teoretyczne i praktyczne są przeprowadzane zgodnie z zapisami ustawy Prawo lotnicze oraz na podstawie rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 18 lipca 2003 r. w sprawie egzaminów państwowych na licencje lub uprawnienia lotnicze (Dz. U. Nr 168, poz. 1637). Egzaminy teoretyczne na licencje przeprowadzane za pośrednictwem skomputeryzowanego systemu egzaminacyjnego odbywają się w siedzibie Urzędu Lotnictwa Cywilnego, zaś egzaminy praktyczne prowadzone są na terenie całego kraju przez ok. 350 egzaminatorów upoważnionych przez prezesa urzędu.

Z informacji otrzymanej z ULC wynika, iż nie zdarzyła się jeszcze sytuacja, aby komisja egzaminacyjna odmówiła kandydatowi przystąpienia do egzaminu w danej sesji egzaminacyjnej ze względu na brak miejsc.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Edwarda Czesaka**

**w sprawie udzielonej przez Bank Światowy
w czerwcu 2011 r. rządowi polskiemu
pożyczki rozwojowej w wysokości 750 mln euro
przeznaczonej na działania w zakresie
finansowania reform w obszarze poprawy
efektywności energetycznej (10361)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Edwarda Czesaka, posła na Sejm RP, w sprawie udzielonej przez Bank Światowy w czerwcu 2011 r. rządowi polskiemu pożyczki w wysokości 750 mln euro przeznaczonej na działania w zakresie finansowania reform w obszarze poprawy efektywności energetycznej, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W dniu 16 czerwca 2011 r. w Warszawie zawarta została umowa pożyczki na programową politykę rozwojową w zakresie poprawy efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych między Rzeczpospolitą Polską a Międzynarodowym Bankiem Odbudowy i Rozwoju (Bank Światowy). Środki z tej pożyczki uruchomione zostały w dniu 25 lipca br.

Przedmiotowa pożyczka w kwocie 750 mln euro przeznaczona jest na wsparcie tzw. polityki rozwojowej prowadzonej przez rząd RP w obszarze efektywności energetycznej i energii odnawialnej (tzw. development policy loan). W szczególności pożyczka służyć ma realizacji komponentów programu przewidzianego w „Polityce energetycznej Polski do roku 2030” w zakresie efektywności energetycznej i energii odnawialnej. Wspomniany program oraz wynikiające z niego kierunki polityki powinny się przyczynić do:

- obniżenia kosztów zielonych usług energetycznych, co będzie sprzyjać zrównoważonemu wzrostowi gospodarczemu,
- utworzenia zielonych miejsc pracy dzięki zakrojonym na szeroką skalę inwestycjom w zakresie efektywności energetycznej i energii odnawialnej,

— redukcji zanieczyszczeń atmosferycznych i ograniczenia wpływu tych zanieczyszczeń na stan zdrowia ludności.

Zawarta pożyczka nie jest to zatem pożyczką strictly inwestycyjną. Przewiduje ona wsparcie działań rządu, a nie współfinansowanie jednostkowych projektów inwestycyjnych. W konsekwencji środki pożyczki stanowią bezpośrednie wsparcie budżetu państwa. Nie jest przewidziane ich dalsze odpożyczenie na rzecz podmiotów realizujących konkretne projekty inwestycyjne w Polsce w obszarze efektywności energetycznej i energii odnawialnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Adama Abramowicza**

**w sprawie ograniczenia środków finansowych
na realizację zadań statutowych
oraz wzrost wynagrodzeń stacji
sanitarно-epidemiologicznych w Polsce (10362)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10362/11, dotyczące zapytania pana Adama Abramowicza, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie środków finansowych na realizację zadań statutowych oraz wzrost wynagrodzeń stacji sanitarno-epidemiologicznych, uprzejmie informuję, iż prezes Rady Ministrów upoważnił ministra zdrowia przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: DSPA-4811-2087-(1)/11, do udzielenia odpowiedzi w porozumieniu z zainteresowanymi członkami Rady Ministrów na ręce Marszałka Sejmu.

Uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.), dalej zwanej ustawą, stacje sanitarno-epidemiologiczne są jednostkami budżetowymi będącymi podmiotami leczniczymi finansowanymi z budżetu państwa. Wydatki na ich działalność są ustalane zgodnie z założeniami przyjętymi do planowania wydatków w budżecie państwa na dany rok, na zasadach określonych dla całej sfery budżetowej.

Generalne zasady dotyczące wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej regulują przepisy ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.) oraz postanowienia ustawy

budżetowej przyjęte na dany rok, m.in. odnośnie do średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej.

Przeciętne wynagrodzenie w części 85: Województwa, rozdziale 85132: Inspekcja Sanitarna wyniosło w roku 2010 – na podstawie danych zamieszczonych w kwartalnym sprawozdaniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniach Rb-70 – 2926,93 zł.

Zmiany dotyczące wysokości wynagrodzeń w stacjach sanitarno-epidemiologicznych będą zbieżne z decyzjami dotyczącymi płac w innych częściach sfery budżetowej.

W stosunku do Polski została wszczęta procedura nadmiernego deficytu. Polska została zobligowana przez Radę Unii Europejskiej do podjęcia działań, w wyniku których deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zostanie w sposób wiarygodny i trwały zmniejszony do poziomu nieprzekraczającego wartości referencyjnej 3% PKB do roku 2012.

Podjęcie decyzji dotyczącej redukcji nadmiernego deficytu wymaga od rządu podejmowania działań ograniczających wzrost wydatków budżetowych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w związku ze zmianami, jakie zostały wprowadzone w ustawie przez art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), który wszedł w życie 1 stycznia 2010 r., uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu ds. zdrowia zostały przekazane wojewodom.

Jednocześnie dalsze zmiany w funkcjonowaniu wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych zostały wprowadzone w art. 10 ust. 4a ustawy w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654). Od dnia 1 lipca 2011 r. wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej.

Biorąc pod uwagę powyższe, zarówno minister zdrowia, jak i główny inspektor sanitarny nie biorą udziału w procesie ustalania środków budżetowych dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych. Odpowiedni wojewodowie są dysponentami głównymi środków budżetowych, biorą udział w planowaniu środków budżetowych, w oparciu o założenia określone przez Ministerstwo Finansów, które przekazuje wstępne kwoty wydatków oraz zasady i wytyczne do opracowania projektu budżetu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Teresy Wargockiej**

**w sprawie wymuszeń ponoszenia kosztów
przez mieszkańców Stojadeł, wynikających
z przebudowy drogi krajowej nr 2 na odcinku
Zakręt – Mińsk Mazowiecki (10363)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Teresy Wargockiej (znak: SPS-024-10363/11 z dnia 26 lipca 2011 r.) w sprawie wymuszeń ponoszenia kosztów przez mieszkańców Stojadeł, wynikających z przebudowy drogi krajowej nr 2 na odcinku Zakręt – Mińsk Mazowiecki, uprzejmie informuję, iż przebudowa drogi krajowej nr 2 na przedmiotowym odcinku ma na celu poprawę parametrów technicznych i przede wszystkim zwiększenie bezpieczeństwa ruchu. Zaś prowadzone prace, w świetle wyjaśnień Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, wykonywane są zgodnie z dokumentacją projektową i w sposób mający na celu minimalizowanie uciążliwości spowodowanych przebudową drogi krajowej nr 2.

Podkreślenia wymaga fakt, iż nadzór inwestorski przy udziale wykonawcy na bieżąco w terenie uprzedza i informuje mieszkańców o planowanym wykonywaniu prac przy ich nieruchomościach. Właściciele posesji, których istniejące zjazdy są przebudowywane, nie są obligowani do ponoszenia dodatkowych kosztów, gdyż roboty drogowe prowadzone w pasie drogowym są wykonywane na koszt inwestora, czyli Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad. Zgodnie bowiem z art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) w przypadku budowy lub przebudowy drogi budowa lub przebudowa zjazdów dotychczas istniejących należy do zarządcy drogi.

Wprowadzona tymczasowa organizacja ruchu umożliwi swobodne poruszanie się pieszych, lecz przy przebudowie mogą występować pewne niedogodności. Natomiast płynność przejazdów do obiektów handlowych i usługowych, jak również komunikacja lokalna jest zapewniona. Jeżeli zdarzają się sytuacje, w których wjazd czy wyjazd jest zablokowany lub niedostępny, to mają one charakter incydentalny i są one poprzedzone uzgodnieniami z właścicielami nieruchomości.

Ponadto z informacji GDDKiA wynika, iż nadzór inwestorski na bieżąco rozwiązuje problemy powstałe na przebudowywanym odcinku drogi krajowej przy udziale mieszkańców poszczególnych nieruchomości, zaś zalecenia GDDKiA i nadzoru autorskiego mają na celu wprowadzenie ułatwień dla funkcjonowania lokalnej społeczności i wychodzenia naprzeciw jej oczekiwaniom.

Reasumując, resort infrastruktury podejmuje wszelkie niezbędne działania w celu uniknięcia i zmniejszenia dla mieszkańców nieruchomości przyległych do dróg krajowych uciążliwości wynikających z przebudowy i remontu tychże dróg.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej**

**w sprawie transportu osób niepełnosprawnych
(10366)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka Sejmu RP przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10366/11, zapytanie poselskie pani poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie transportu osób niepełnosprawnych, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Uprzejmie informuję, że przedstawione przez panią poseł zagadnienie dotyczące korzystania przez osoby niepełnosprawne poruszające się na wózkach inwalidzkich z usług transportowych świadczonych przez prywatnych przedsiębiorców nie jest regulowane przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721) ani przepisami wykonawczymi.

Z treści nadesłanego zapytania poselskiego wynika, iż poruszony problem dotyczy prywatnego korzystania/dostosowywania do potrzeb osób niepełnosprawnych usług transportowych świadczonych przez prywatnych przewoźników (taxi, busy). W tym przypadku opłatę za przewóz ponosi osoba niepełnosprawna, natomiast koszty dostosowania pojazdu do potrzeb osób niepełnosprawnych pokrywane są ze środków własnych przewoźnika.

Należy nadmienić, iż poza ww. istnieją usługi transportowe świadczone nieodpłatnie na rzecz osób niepełnosprawnych, m.in. na podstawie umów cywilnoprawnych zawieranych pomiędzy podmiotami prywatnymi a jednostką samorządu terytorialnego.

Jednocześnie informuję, iż w ramach realizowanego przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych programu celowego „Wyrównywania szans między regionami II” istnieje możliwość

dofinansowania likwidacji barier transportowych. Beneficjentami programu mogą być jedynie organizacje pozarządowe, gminy i powiaty.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie odpłatności za leczenie szpitalne
(10368)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-024-10368/11) zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie odpłatności za leczenie szpitalne uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zwana dalej ustawą, reguluje warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz zasady i tryb ich finansowania.

Zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 oraz art. 136 ustawy podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych jest umowa zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego NFZ, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. Przy czym wysokość łącznych zobowiązań funduszu wynikających z umów ze świadczeniodawcami nie może przekroczyć wysokości wydatków na ten cel przewidzianych w planie finansowym funduszu. Warunek ten jest konsekwencją zawartej w art. 118 ust. 1 ustawy zasady gospodarowania funduszu opartej na zrównoważonym w zakresie przychodów i kosztów planie finansowym funduszu.

Jak wynika z powyższego, świadczenia opieki zdrowotnej finansowane są co do zasady przez publicznego płatnika (NFZ) jedynie w ramach umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartych pomiędzy świadczeniodawcą a funduszem.

Wyjątek od powyżej zasady stanowi sytuacja przewidziana w art. 19 ust. 4 ustawy. W myśl przywołanego przepisu świadczeniodawca, który nie zawarł umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ma

prawo do wynagrodzenia za świadczenie opieki zdrowotnej udzielone świadczeniobiorcy w stanie nagłym. Wynagrodzenie to uwzględnia wyłącznie uzasadnione koszty udzielenia niezbędnych świadczeń opieki zdrowotnej.

W celu uzyskania powyższego wynagrodzenia świadczeniodawca składa wniosek do podmiotu zobowiązanego do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej (NFZ) wraz z rachunkiem, wykazem udzielonych świadczeń opieki zdrowotnej i ich kosztów oraz pisemnym przedstawieniem okoliczności udzielenia świadczeń uzasadniających ich sfinansowanie ze środków publicznych. Narodowemu Funduszowi Zdrowia przysługuje natomiast prawo kontroli zasadności ww. wniosku (art. 19 ust. 6 ustawy).

Obowiązek funduszu do zwrotu kosztów świadczeń udzielonych w stanach nagłych ma swoje źródło wprost w przepisach prawa. Zobowiązanie funduszu do refundacji kosztów leczenia wskazanych przypadków i dopowiadające mu uprawnienie świadczeniodawcy wynika z art. 19 ust. 4 ustawy. Zobowiązanie to łączy podmioty równorzędne i ma charakter cywilnoprawny. W przypadku zaś powstania sporu co do należnej kwoty refundacji czy też odnośnie do innych obowiązków wynikających z przedmiotowego stosunku obligacyjnego jego rozstrzygnięcie należy do sądu powszechnego.

Odnosząc się do poruszonej w zapytaniu kwestii skali zwrotu środków dokonywanych przez fundusz w przypadku świadczeń opieki zdrowotnej udzielonych przez świadczeniodawcę, który nie zawarł umowy z NFZ, pragnę poinformować, że minister zdrowia wystąpił do NFZ o przekazanie danych dotyczących powyższego zjawiska.

Zgodnie z przekazanymi informacjami koszty świadczeń opieki zdrowotnej sfinansowane przez fundusz w trybie art. 19 ust. 4 ustawy wyniosły:

- w 2009 r. – 45 789 985,35
- w 2010 r. – 12 410 155,81
- w I półroczu 2011 r. – 4 977 274,73

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Eugeniusza Kłopotka**

w sprawie GMO (10376)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma (znak: SPS-024-10376/11/10) z dnia 28 lipca 2011 r. w sprawie zapytania pana Eugeniusza Kłopotka

potka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie GMO, z dnia 25 lipca 2011 r., uprzejmie przekazuje, co następuje.

Polska jako kraj Unii Europejskiej zobowiązana jest przestrzegać obowiązującego prawa Unii Europejskiej regulującego zagadnienia dotyczące genetycznie zmodyfikowanych organizmów. Kwestie pasz genetycznie zmodyfikowanych reguluje m.in. rozporządzenie nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy.

Jednocześnie rząd RP podejmuje działania zgodne z przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 18 listopada 2008 r. dokumentem pt.: „Ramowe stanowisko rządu RP dotyczące organizmów genetycznie zmodyfikowanych”, którego tekst zamieszczony został na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska, pod adresem: http://gmo.mos.gov.pl/pobierz/GMO_RAMOWE_STANOWISKO_POLSKI.pdf).

W odniesieniu do produktów wprowadzanych do obrotu na podstawie rozporządzenia 1829/2003 w/w dokument stanowi, że: „Żywność i pasze GM zawierające, składające się lub wyprodukowane z GMO wprowadzane są do obrotu zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu 1829/2003. Urzędem właściwym na terenie Polski do przyjmowania wniosków o wprowadzenie do obrotu żywności GM pochodzenia roślinnego jest Główny Inspektorat Sanitarny, a organem właściwym na terenie Polski do przyjmowania wniosków o wprowadzenie do obrotu pasz GM jest minister rolnictwa i rozwoju wsi, natomiast decyzje o wprowadzeniu do obrotu ww. żywności i pasz podejmowane są przez Instytucje Unii Europejskiej”.

W Unii Europejskiej obowiązuje określona procedura dotycząca wprowadzania do obrotu organizmów genetycznie zmodyfikowanych. Są to dwie równoległe ścieżki, które zostały opisane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG oraz rozporządzeniu 1829/2003/WE.

Przepisy Unii Europejskiej określają, że genetycznie zmodyfikowany organizm do użytku paszowego, pasza zawierająca lub składająca się z GMO, pasza wyprodukowana z GMO nie mogą być wprowadzane do obrotu, przetwarzane lub stosowane w żywieniu zwierząt, o ile nie zostało wydane stosowne zezwolenie Komisji Europejskiej. Warunkiem uzyskania takiego zezwolenia jest przeprowadzenia całego szeregu badań potwierdzających bezpieczeństwo takich produktów. Komisja Europejska, wydając decyzje zezwalające na wprowadzenie GMO do obrotu jako pasze, umożliwia przedsiębiorcom legalne stosowanie ich na terenie Unii Europejskiej, w tym również na terenie Polski.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami państwa członkowskie nie mogą zakazywać, opóźniać lub utrudniać wprowadzania do obrotu takich GMO, któ-

re zostały wprowadzone do obrotu zgodnie z procedurą, z wyjątkiem bardzo restrykcyjnie określonych sytuacji, w których państwo członkowskie wykaże, że dalsze wprowadzanie do obrotu danego organizmu zmodyfikowanego genetycznie na jego terytorium stanowi zagrożenie dla zdrowia ludzi lub jest niebezpieczne dla środowiska. Wszelkie ograniczenia w obrocie produktami umieszczonymi na rynku UE mogą być wprowadzone przez państwa członkowskie po uprzednim przeprowadzeniu badań potwierdzających szkodliwość określonego organizmu genetycznie zmodyfikowanego na zdrowie ludzi, zwierząt i środowisko.

Polska nie dysponowała wynikami badań naukowych potwierdzającymi czy też wykluczającymi szkodliwy wpływ pasz genetycznie zmodyfikowanych na zdrowie zwierząt lub ludzi i na środowisko naturalne. W związku z tym uchwałą Rady Ministrów Nr 306/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. wprowadzono aneks do programu wieloletniego „Biologiczne, środowiskowe i technologiczne uwarunkowania rozwoju produkcji zwierzęcej”. Na podstawie tego aneksu w Instytucie Zootechniki – PIB w Krakowie, przy współudziale Państwowego Instytutu Weterynaryjnego – PIB w Puławach prowadzone są badania naukowe i dotyczą zadania 3.4 programu wieloletniego pt. „Wpływ pasz GMO na produktywność i zdrowotność zwierząt, transfer transgenicznego DNA w przewodzie pokarmowym oraz jego retencję w tkankach i produktach żywnościowych pochodzenia zwierzęcego”.

Aktualnie badania w tym zakresie są na ostatnim etapie postępowania i w okresie kilku najbliższych miesięcy zostaną przedstawione wyniki przeprowadzonych badań.

Całokształt zagadnień dotyczących pasz regulują przepisy ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach (Dz. U. Nr 144, poz. 1045, z późn. zm.). Ustawą z dnia 26 czerwca 2008 r. o zmianie ustawy o paszach (Dz. U. z 2008 r. Nr 144, poz. 899) dokonano przesunięcia terminu wejścia w życie zakazu wytwarzania, wprowadzania do obrotu i stosowania w żywieniu zwierząt pasz genetycznie zmodyfikowanych oraz organizmów genetycznie zmodyfikowanych przeznaczonych do użytku paszowego do dnia 1 stycznia 2013 r.

Przesunięcie terminu wejścia w życie zakazu określonego w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o paszach, a nie jego całkowite uchylenie było wyrazem ostrożnego stanowiska Polski w odniesieniu do stosowania GMO, a równocześnie pozwoliło na zachowanie konkurencyjnej pozycji krajowym producentom żywności zarówno na rynku krajowym, jak i rynkach zagranicznych.

Polityka Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi wobec problemu stosowania GMO w paszach jest zgodna z ramowym stanowiskiem, zgodnie z którym rząd RP będzie dążył do tego, by Polska pozostała krajem wolnym od GMO. Jednocześnie Polska jest zobowiązana do przestrzegania prawa w odniesieniu do wprowadzania GMO na rynek Unii Europejskiej.

Ponadto w stanowisku tym rząd RP deklaruje negatywny stosunek do wprowadzania do obrotu produktów GMO, ale wyraża chęć kontynuowania badań naukowych i rozpoczęcie badań o charakterze rolno-środowiskowym, aby pozyskać własne wyniki w tym zakresie i nie opierać się w dyskusji na kontrowersyjnych wynikach zagranicznych. Każdorazowo podczas głosowania na forum Unii Europejskiej w sprawie wprowadzenia do obrotu produktów GMO Polska opowiada się przeciwko autoryzacji takich produktów.

Końcowe wyniki badań przeprowadzonych przez polskie instytuty naukowo-badawcze będą przedmiotem dalszej analizy przy podejmowaniu decyzji rządowych dotyczących organizmów genetycznie zmodyfikowanych przeznaczonych do użytku paszowego. Decyzje odnośnie do terminu wejścia w życie zakazu określonego w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o paszach będą podejmowane dopiero po całkowitym zakończeniu i wnikliwej weryfikacji tych badań.

Należy podkreślić, iż wprowadzenie z dniem 1 stycznia 2013 r. zakazu wytwarzania, wprowadzania do obrotu i stosowania w żywieniu zwierząt pasz genetycznie zmodyfikowanych oraz organizmów genetycznie zmodyfikowanych przeznaczonych do użytku paszowego skutkowałoby m.in.

1) osłabieniem budżetu państwa karami pieniężnymi wynikającymi z postępowania przed Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości,

2) wystąpieniem trudności związanych z zakupem materiałów paszowych tzw. tradycyjnych w ilości pokrywającej zapotrzebowanie krajowych producentów,

3) drastycznym deficytem białka paszowego w kraju,

4) zakłóceniem ciągłości zaopatrzenia surowcowego przemysłu paszowego,

5) osłabieniem pozycji krajowych konsumentów i producentów żywności z uwagi na wzrost kosztów utrzymania zwierząt, wzrost ceny pasz oraz mięsa i jego przetworów, wyraźna utrata konkurencyjności w tej dziedzinie wewnątrz Unii, spadek eksportu, zagrożenia zwiększonym przywozem żywności pochodzącej od zwierząt karmionych paszami GMO z innych krajów UE, w których stosowanie tych pasz nie jest zakazane.

Jednocześnie należy nadmienić, iż Komisja Europejska w dniu 21 czerwca 2011 r. złożyła w Sekretariacie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej skargę wpisaną do rejestru Trybunału pod numerem C-313/11 Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej: „o stwierdzenie, że poprzez wprowadzenie zakazu wytwarzania, wprowadzania do obrotu i stosowania w żywieniu zwierząt w Polsce pasz genetycznie zmodyfikowanych przeznaczonych do użytku paszowego Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 16 ust. 5, 19, 20, 34 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy”.

Zdaniem Komisji Polska nie uszanowała procedur przewidzianych w rozporządzeniu 1829/2003 w odniesieniu do wydawania zezwoleń na paszę GM, jak również w zakresie podejmowania środków zabezpieczających. Polska nie jest uprawniona do wprowadzania w sposób jednostronny i niezależny od procedur przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1829/2003 zakazu wprowadzania do obrotu paszy GM.

Komisja Europejska jest zdania, że zakaz wchodzący w życie od 1 stycznia 2013 r. tworzy sytuację niepewności prawnej, a Polska uchybia swoim obowiązkom wynikającym z prawa UE. Zgodnie z orzecnictwem utrzymywanie lub wprowadzanie przez państwa członkowskie przepisów krajowych niezgodnych z prawem UE stanowi naruszenie prawa UE, nawet jeśli dane przepisy krajowe jeszcze nie obowiązują.

Zgodnie z traktatową zasadą swobodnego przepływu towarów Polska nie może zabronić na swoim terytorium obrotu żywnością GM i paszami GM, które zostały umieszczone na rynku UE zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej. Oznacza to, że nawet gdyby Polska opowiadała się przeciwko wprowadzeniu do obrotu nowych GMO z przeznaczeniem na żywność lub pasze, to zgodnie z zasadą swobodnego przepływu towarów organizmy genetycznie zmodyfikowane, które znajdują się w rejestrze produktów dopuszczonych do obrotu w UE prowadzonym przez Komisję, będą mogły znajdować się wciąż na polskim rynku.

Obecnie w rejestrze produktów dopuszczonych do obrotu w UE z przeznaczeniem jako żywność i pasza znajduje się 40 produktów: 23 modyfikacje kukurydzy, 7 modyfikacji bawełny, po 3 modyfikacje soi i rzepaku, 1 modyfikacja buraka cukrowego, 1 modyfikacja ziemniaka oraz 2 modyfikacje mikroorganizmów. Wyłącznie 2 modyfikacje: kukurydza MON810 i ziemniak EH92-527-1 dopuszczone są do uprawy na terenie Unii Europejskiej.

Podkreślić należy, że wprowadzanie do obrotu materiału siewnego odmian genetycznie zmodyfikowanych i stosowanie takiego materiału, czyli np. uprawa odmian zmodyfikowanych genetycznie, nie są w przepisach traktowane łącznie. O ile dopuszczanie do obrotu produktów GMO odbywa się zgodnie z przepisami UE i skutkuje wprowadzeniem danego produktu na poziomie UE, o tyle sposób uprawy zależy od państw członkowskich. Na dzień dzisiejszy do uprawy dopuszczone są dwa produkty, które mogą być stosowane w uprawie: kukurydza MON810 cechująca się odpornością na omacnicę prosowiankę oraz ziemniak Amflora przeznaczony do produkcji skrobi przemysłowej.

Odnosząc się bezpośrednio do sytuacji obrotu i uprawy GMO w Polsce, uprzejmie informuję, że w roku 2006 w ustawie o nasiennictwie w pracach parlamentarnych został wpisany zakaz rejestracji odmian genetycznie zmodyfikowanych w krajowym rejestrze oraz zakaz wprowadzania do obrotu materiału siewnego odmian genetycznie zmodyfikowanych. Zakazy te zostały uznane wyrokiem Europej-

skiego Trybunału Sprawiedliwości wydanym 16 lipca 2009 r. (KE przeciwko Polsce) za niezgodne z prawem unijnym.

W uzasadnieniu wyroku ETS wskazał, że „zakazując swobodnego obrotu materiałem siewnym odmian genetycznie zmodyfikowanych oraz wpisu odmian genetycznie zmodyfikowanych do krajowego rejestru odmian, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 22 i 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG, jak również na mocy art. 4 ust. 4 i art. 16 dyrektywy Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych”.

Od ogłoszenia wyroku, czyli od lipca 2009 r. Komisja Europejska rozpoczęła monitorowanie postępu prac nad wdrożeniem wyroku.

Rząd RP podjął działania prowadzące do jego wdrożenia, przygotowując projekt ustawy prawo o GMO oraz projekt ustawy o nasiennictwie, nad którym zakończyły się w ostatnim czasie prace parlamentarne. W nowej ustawie o nasiennictwie parlament utrzymał zakaz prowadzenia obrotu materiałem siewnym odmian genetycznie zmodyfikowanych (art. 104 ust. 2). Pozostałe przepisy dotyczące GMO, które zaproponował rząd jako element wdrożenia wyroku, zostały z ustawy usunięte.

Ustawa ta daje ministrowi rolnictwa i rozwoju wsi zgodnie z art. 104 ust. 11 możliwość wprowadzenia w drodze rozporządzenia zakazu stosowania materiału siewnego odmian wpisanych do wspólnotowego katalogu w przypadku uzyskania danych potwierdzających nieprzydatność danej odmiany do uprawy w warunkach polskich lub zagrożeń dla ludzi, zwierząt czy też środowiska.

Za częściowe utrzymanie zakazów i niewykonanie wyroku Polsce grozi kontynuacja postępowania przed Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości, a w konsekwencji nałożenie kar finansowych. Zgodnie z wykładnią nakładania kar finansowych kary te mogą wynosić od 4500 do 270 tys. euro za każdy dzień opóźnienia w wykonaniu wyroku Trybunału oraz kary ryczałtu w minimalnej wysokości 4163 tys. euro.

W kwestii upraw GMO uprzejmie informuję, że żadna z krajowych ustaw (tj. ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. o organizmach genetycznie zmodyfikowanych, ustawa z dnia 26 czerwca 2003 r. o nasiennictwie oraz ustawa z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach) nie reguluje zasad prowadzenia upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych. Projekt przepisów w tym zakresie znalazł się w ustawie Prawo o organizmach genetycznie zmodyfikowanych. Rząd przekazał projekt do prac parlamentarnych w listopadzie 2009 r.

Wzorując się na wskazówkach wynikających głównie z zaleceń Komisji Europejskiej 2003/556/WE, ale również na rozwiązaniach przyjętych w innych państwach członkowskich, rząd RP zaproponował zasady

prowadzenia upraw roślin modyfikowanych genetycznie w sąsiedztwie obszarów z uprawami tradycyjnymi i ekologicznymi oraz zaproponował mechanizmy monitorowania i kontrolowania upraw GMO. Projekt tej ustawy przewidywał też możliwość wprowadzenia przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi zakazu prowadzenia upraw roślin GMO.

Przedmiotowa ustawa miała na celu wypełnienie brakującej części w krajowych przepisach oraz pozwoliłaby na kontrolowanie obszaru, który jest obecnie niezdefiniowany w krajowym prawodawstwie. Przeciwnicy tych rozwiązań protestowali, iż ustawa otworzy Polskę na uprawy, w efekcie czego ustawa od listopada 2009 pozostaje w pracach sejmowych.

Nadmienić należy, że 13 lipca 2010 r. Komisja Europejska opublikowała projekt zmiany dyrektywy 2001/18/WE w zakresie, który miałby uprawniać państwa członkowskie do ograniczenia lub zakazywania upraw wszystkich lub poszczególnych zatwierdzonych GMO na części lub całości swojego terytorium w oparciu o szczególne dla tych państw warunki. Zgodnie z wyjaśnieniami Komisji przepisy takie miałyby umożliwić państwom członkowskim wprowadzenie zakazów z przyczyn innych niż ewentualne zagrożenia dla zdrowia i środowiska, ale w sposób pozostający w zgodzie z traktatami.

W dniu 5 lipca 2011 r. Parlament Europejski przyjął stanowisko w tej sprawie, jednakże do ostatecznego przyjęcia unijnego aktu prawnego potrzebne jest porozumienie Parlamentu, Rady oraz Komisji. Aktualnie trwają prace nad uzgodnieniem wspólnego stanowiska w Radzie. Jeśli takie stanowisko zostanie wypracowane, pomimo utrzymującej się obecnie bardzo silnej mniejszości blokującej, będzie to podstawa do rozpoczęcia rozmów z Parlamentem celem osiągnięcia porozumienia.

Zgodnie z informacją zamieszczoną na stronie internetowej Komisji Europejskiej pod adresem: http://ec.europa.eu/food/food/biotechnology/gmo_ban_cultivation_en.htm państwa, które wprowadziły zakaz upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych to: Luksemburg, Grecja, Francja, Niemcy, Austria i Węgry.

Francja, Niemcy, Austria i Węgry mają w swoich systemach prawnych przepisy dostosowane do przepisów UE, w których znajdują się zapisy wdrażające art. 23 dyrektywy 2001/18/WE, stanowiących podstawę do wprowadzenia zakazu stosowania określonego produktu GMO, w oparciu o dane naukowe stwierdzające szkodliwość produktu. Na tej podstawie ww. państwa wprowadziły u siebie zakaz stosowania kukurydzy MON810 przekładający się w praktyce na zakaz jej uprawy. Uzasadnieniem wprowadzenia zakazu stanowiły wyniki badań naukowych (m.in. wyniki badań dotyczących toksycznego działania białka Cry 1AB wytwarzanego przez roślinę oraz jego niekorzystny wpływ na wybrane organizmy i elementy środowiska naturalnego). W przypadku Austrii i Węgier udało się dodatkowo utrzymać na swoich terytoriach zakaz sprzedaży i stosowania kukurydzy MON810 dzięki korzystnemu dla nich ukła-

dowi głosów w Radzie UE. Uzyskano większość kwalifikowaną dla poparcia starań Austrii i Węgier), pomimo że Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA), po ponad dwóch latach analiz naukowych argumentów przedłożonych przez te państwa, nie potwierdził szkodliwego działania modyfikacji MON810. W przypadku Francji i Niemiec jeszcze nie zostały zamknięte postępowania wyjaśniające z Komisją Europejską, natomiast w przypadku Francji toczy się też postępowanie przed Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że żadne państwo członkowskie nie jest samowystarczalne pod względem białka paszowego, wobec czego żadne z nich nie wprowadziło do swojej krajowej legislacji zakazu stosowania pasz GM w żywieniu zwierząt.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Dawida Jackiewicza

w sprawie stanu właścicielskiego
wrocławskich dworców kolejowych w ramach
Grupy Polskie Koleje Państwowe SA (10377)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłanym przy piśmie z dnia 28 lipca 2011 r., znak SPS-024-10377/11, zapytaniem posła Dawida Jackiewicza dotyczącym stanu właścicielskiego wrocławskich dworców kolejowych poniżej przedstawiam stan prawny oraz stan techniczny i zagospodarowanie poszczególnych dworców wrocławskich:

Lp.	Nazwa dworca	Stan prawny	Informacje o stanie technicznym	Zagospodarowanie
1.	Wrocław Główny	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Aktualnie trwa przebudowa w ramach programu PO IiŚ, zakończenie w II kwartale 2012 r.	W trakcie zagospodarowania
2.	Wrocław Brochów	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Planowana modernizacja w latach 2011–2012	
3.	Wrocław Leśnica	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Po modernizacji z udziałem środków budżetowych	W trakcie zagospodarowania
4.	Wrocław Pracze	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Po modernizacji z udziałem środków budżetowych	Zagospodarowane dwa pomieszczenia, wolne jedno pomieszczenie oraz kasa biletowa

5.	Wrocław Zachodni	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Budynek w dobrym stanie technicznym	Dworzec zagospodarowany prawie w całości, z wyjątkiem jednego mieszkania
6.	Wrocław Kuźniki	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Po modernizacji z udziałem środków budżetowych	Dworzec zagospodarowany prawie w całości (brak chętnych na pomieszczenie kasy biletowej)
7.	Wrocław Mikołajów	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Po modernizacji z udziałem środków budżetowych	Dworzec zagospodarowany w całości
8.	Wrocław Sołtysowice	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Budynek w dobrym stanie technicznym	Wolne pomieszczenia po kasach biletowych zwolnionych przez Przewozy Regionalne
9.	Wrocław Psie Pole	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Po remoncie w 2009 r.	Wolne pomieszczenia po kasie biletowej
10.	Wrocław Nadodrze	Dworzec przekazany aportem do spółki samorządowej Przewozy Regionalne		
11.	Wrocław Świebodzki	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Nie są realizowane funkcje obsługi podróźnych – linia nieczynna	Dworzec zagospodarowany częściowo umowami komercyjnymi, otoczenie do zagospodarowania wspólnie z samorządem miejskim i wojewódzkim
12.	Wrocław Żerniki	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Remont wykonano w 2008 r., stan techniczny bardzo dobry	Dworzec użytkowany przez PKP PLK SA, brak zainteresowania innych użytkowników
13.	Wrocław Klecina	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Remont wykonano w 2009 r., stan techniczny bardzo dobry	Funkcja mieszkalna, dworzec przewidziany do przekazania na rzecz samorządu województwa
14.	Wrocław Osobowice	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Budynek w dobrym stanie technicznym	Budynek użytkowany przez PKP PLK SA, zawarto umowy komercyjne
15.	Wrocław Kowale	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Budynek wymaga remontu dachu oraz elewacji	Budynek pełni funkcje mieszkalne – nieczynna linia kolejowa
16.	Wrocław Swojczyce	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Stan techniczny dobry, wykonano remont dachu, w bieżącym roku planowana wymiana pieca c.o.	W budynku znajdują się głównie lokale mieszkalne, brak zainteresowania przewoźników
17.	Wrocław Wojnow	Prawo użytkowania wieczystego PKP SA	Budynek w dobrym stanie technicznym	Budynek pełni funkcje mieszkalne – nieczynna linia kolejowa

Przedstawione powyżej obiekty dworcowe położone w granicach miasta Wrocław są własnością PKP SA, a PKP SA posiada prawo użytkowania wieczystego gruntu, na którym obiekty te są posadowione. Większość dworców została wyremontowana. Na dziewięciu dworcach realizowane są funkcje dotyczące obsługi podróźnych, pozostałe obiekty zostały zagospodarowane na cele pozaprzewozowe, z wyjątkiem dworców Wrocław Żerniki oraz Wrocław Osobowice, które użytkowane są przez zarządcę infrastruktury kolejowej PKP PLK SA.

W ślad za stanowiskiem Zarządu PKP SA uprzejmie informuję, iż kierując się troską o pasażerów korzystających z komunikacji wrocławskiej, w aspekcie planów uruchomienia przez Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne połączeń kolejowych, spółka zaproponowała miastu Wrocław pomieszczenia w nowo wyremontowanych dworcach. Ponadto spółka prowadziła rozmowy z pełnomocnikiem ds. aglomeracji w sprawie możliwości udostępnienia pomieszczeń na

innych dworcach, na których miała zatrzymywać się komunikacja aglomeracyjna. Jednakże propozycje PKP SA pozostały bez odzewu. Z podobną sytuacją spółka spotkała się ze strony samorządowej spółki Przewozy Regionalne, która również zaproszona została do współpracy w tym zakresie.

Zarząd PKP SA nadmienił również, iż na większości dworców poniesione zostały olbrzymie nakłady finansowe, nie ma również problemów z zagospodarowaniem zasobu lokalowego wykazanych nieruchomości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Kwitka**

**w sprawie zasad wyceny i udzielania bonifikaty
przy sprzedaży obiektów wpisanych
do ewidencji i rejestru zabytków (10382)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Kwitka przekazane przy piśmie z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10382/11, (data wpływu do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego – 29 lipca 2011 r.) w sprawie zasad wyceny i udzielania bonifikat przy sprzedaży obiektów zabytkowych, uprzejmie proszę o przyjęcie następującego stanowiska.

Zagadnienia poruszone w zapytaniu koncentrują się wokół wykładni niektórych przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.) oraz metodycznych aspektów wyceny nieruchomości. Podkreślić należy, że ustawa o gospodarce nieruchomościami związana jest z zakresem działania ministra infrastruktury. Stosownie do treści art. 3 ust. 1 ww. ustawy właściwym w sprawach gospodarki nieruchomościami, regulowanych przepisami ustawy, jest minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej. Aktualnie tym działem administracji rządowej kieruje minister infrastruktury. W świetle powyższego pytanie o możliwość objęcia bonifikatą na podstawie ustawy o gospodarce nieruchomościami ceny sprzedaży nieruchomości włączonej do gminnej ewidencji zabytków powinno zostać skierowane do ministra infrastruktury. Szczególnie jeśli odpowiedź na zapytanie miałaby wpłynąć na decyzję o uruchomieniu procesu legislacyjnego.

Pytanie o to czy włączenie nieruchomości do gminnej ewidencji zabytków uwzględniane jest przy jej wycenie odnosi się do zagadnień z zakresu metodyki sporządzania operatów szacunkowych. Szacowanie nieruchomości jest zajęciem ściśle sformalizowanym, podejmowanym przez rzeczoznawców majątkowych na podstawie przepisów prawa oraz norm zawodowych. Rzeczoznawstwo majątkowe jako działalność regulowana administrowane jest przez ministra infrastruktury. Do kompetencji ministra infrastruktury poza nadawaniem uprawnień rzeczoznawcy majątkowego zastrzeżone jest również uzgadnianie standardów zawodowych ustalanych przez organizacje zawodowe rzeczoznawców majątkowych. Standardy te w drobiazgowy sposób określają przebieg procesu wyceny nieruchomości. Ze względu na powyższe właściwym do udzielenia odpowiedzi na zapytanie pana posła jest w mojej ocenie minister infrastruktury.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Kazimierza Michała Ujazdowskiego**

**w sprawie podania terminu, w jakim zostaną
wydane rozporządzenia wykonawcze
do ustawy o szkolnictwie wyższym w sprawie
zasad przyznawania stypendiów i warunków
studiowania bez wnoszenia opłat (10383)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem poselskim pana posła Kazimierza Michała Ujazdowskiego, przesłanym przy piśmie znak SPS-024-10383/11 z dnia 28 lipca 2011 r. w sprawie podania terminu, w jakim zostaną wydane rozporządzenia: w sprawie zasad przyznawania stypendiów i w sprawie warunków studiowania bez wnoszenia opłat, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

1. Projekt rozporządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego w sprawie wzoru oświadczenia studenta o spełnianiu warunków do podjęcia i kontynuowania studiów stacjonarnych w uczelni publicznej był przedmiotem uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych. Po naniesieniu uwag projekt został skierowany do Rządowego Centrum Legislacji w celu zwolnienia go z Komisji Prawniczej. Jest to ostatni etap prac nad projektem, poprzedzający podpisanie rozporządzenia przez ministra. Podpisanie rozporządzenia powinno nastąpić jeszcze w sierpniu.

2. Projekt rozporządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego w sprawie danych zamieszczanych

w ogólnopolskim wykazie studentów został również skierowany do Rządowego Centrum Legislacji do zwolnienia z Komisji Prawniczej. Przewiduję podpisanie rozporządzenia w sierpniu br.

3. Rozporządzenie ministra kultury i dziedzictwa narodowego w porozumieniu z ministrem nauki i szkolnictwa wyższego w sprawie wykazu kierunków związanych z dyscyplinami artystycznymi, na których można studiować w uczelni publicznej na studiach stacjonarnych drugi kierunek studiów bez wnoszenia opłat, zostało podpisane 8 sierpnia 2011 r.

4. W związku z zapytaniem o termin wydania przez ministra nauki i szkolnictwa wyższego aktu zatwierdzającego zasady przyznawania stypendiów, określonych w art. 173b ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, uprzejmie informuję, iż nie ma podstaw prawnych do wydania takiego jednego, ogólnego aktu prawnego. Na podstawie wspomnianego art. 173 ust. 1 ustawy osoby fizyczne lub prawne niebędące państwowymi ani samorządowymi osobami prawnymi mogą przyznawać stypendia za wyniki w nauce dla studentów. Ww. osoby same określają własne zasady przyznawania stypendiów i przesyłają je ministrowi właściwemu do spraw szkolnictwa wyższego do zatwierdzenia. Minister zatwierdza odrębnie każde zasady przyznawania stypendiów, przesyłane indywidualnie przez ww. osoby. Każde zatwierdzenie zasad wymaga zasięgnięcia opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego (Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego – po 1 października 2011 r.). Jeżeli zasady przyznawania stypendiów dotyczą studentów uczelni wojskowych, służb państwowych, artystycznych, medycznych oraz morskich, to zatwierdzenie określonych zasad wymaga nie tylko opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, ale także opinii właściwego ministra nadzorującego uczelnię.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Maria Elżbieta Orłowska

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Roberta Kropiwnickiego**

**w sprawie opłat za obowiązkowe zajęcia
wychowania fizycznego prowadzone na basenie**
(10384)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie, nr SPS-024-10384/11, złożone przez pana posła Roberta Kropiwnickiego w sprawie pobierania opłat za realizację obowiązkowych zajęć

z wychowania fizycznego na basenie, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Zgodnie z przepisami art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) szkoła publiczna zapewnia bezpłatne nauczanie w zakresie ramowych planów nauczania.

Ponadto stosownie do art. 13a ust. 2 ww. ustawy szkoły, z wyłączeniem szkół dla dorosłych, są obowiązane do prowadzenia zajęć wychowania fizycznego. Obowiązkowy wymiar zajęć wychowania fizycznego dla uczniów klas IV–VI szkół podstawowych i uczniów gimnazjów wynosi 4 godziny lekcyjne, a dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych – 3 godziny lekcyjne, w ciągu tygodnia.

Mając na uwadze powyższe, nie ma podstaw prawnych do pobierania od rodziców opłat za realizację zajęć obowiązkowych określonych w ww. przepisach, w tym zajęć na basenie prowadzonych jako obowiązkowe zajęcia z wychowania fizycznego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Szweda**

**w sprawie ograniczenia środków
na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu**
(10386)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłanym przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10386/11, zapytaniem pana Stanisława Szweda, posła na Sejm RP, w sprawie ograniczenia środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień:

Minister pracy i polityki społecznej w piśmie z dnia 27 kwietnia 2011 r. zwrócił się do ministra finansów z wnioskiem o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, polegających na zwiększeniu przychodów i kosztów Funduszu Pracy odpowiednio o kwotę 80 000 tys. zł – z przeznaczeniem na dokonywanie przez Ochotnicze Hufce Pracy ze środków Funduszu Pracy zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego. W dniu 12 maja 2011 r. minister finansów

wyraził zgodę na zmiany w planie finansowym Funduszu Pracy przedstawione we wniosku ministra pracy i polityki społecznej.

Wpływają kolejne wnioski ministra pracy i polityki społecznej o dokonanie zmian w planie finansowym Funduszu Pracy na 2011 r. Zmiany planu finansowego Funduszu Pracy będą mogły uzyskać zgodę ministra finansów jedynie w przypadku, gdy nie będą pogarszały wyniku finansowego Funduszu Pracy.

Fundusz Pracy – w świetle obowiązujących przepisów – zaliczany jest do jednostek sektora finansów publicznych. Wynik finansowy tej jednostki ma zatem wpływ na wynik sektora finansów publicznych. Podkreślenia wymaga, że Polska jest objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) została zobowiązana do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych (w skład którego wchodzi również Fundusz Pracy) poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób. Obecnie z danych ministra pracy i polityki społecznej wynika, że w 2011 r. wynik finansowy Funduszu Pracy może być gorszy nawet o ponad 0,5 mld zł w stosunku do planu, co będzie miało również wpływ na wynik sektora.

Mając na uwadze ciążące na Polsce zobowiązania wobec Komisji Europejskiej, a także dążąc do utrzymania przez Polskę wizerunku kraju wiarygodnego, który wypełnia swoje deklaracje i zobowiązania (co ma szczególnie istotne znaczenie w obecnej sytuacji w Europie), wyrażenie zgody na zmiany wyników jednostek sektora finansów publicznych musi być poparte przekonaniem, że nie pogorszą one wyników sektora.

Odnosząc się do podnoszonej kwestii skazania kolejnych tysięcy młodych Polaków na emigrację, pragnę zauważyć. Zgodnie z danymi GUS emigracja Polaków za granicę w latach 2004–2007 przybrała duże rozmiary, co było związane z wejściem Polski do Unii Europejskiej i otwieraniem kolejnych rynków pracy. Z roku na rok zwiększała się liczba Polaków przebywających czasowo za granicą, osiągając w 2007 r. najwyższą wartość szacowaną na 2270 tys. W porównaniu z okresem sprzed 2004 r. zmieniły się również główne kierunki emigracji. W 2008 r. zaobserwowano niewielki spadek liczby emigrantów z Polski (o ok. 60 tys. do 2210 tys.) spowodowany rozpoczynającym się światowym kryzysem ekonomicznym. W 2009 r. liczba osób wyjeżdżających za granicę uległa dalszemu zmniejszeniu, przy jednoczesnym wzroście reemigracji. Według szacunków GUS na koniec 2009 r. poza granicami Polski przebywało czasowo ok. 1870 tys. Polaków, tj. o 340 tys. mniej niż w 2008 r., przy czym 1635 tys. osób przebywało w Europie (ok. 1887 tys. w 2008 r.). Zdecydowana większość – ok. 1570 tys. – emigrantów z Polski przebywała w krajach członkowskich UE, liczba ta zmniejszyła się o 250 tys. w stosunku do 2008 r. Spośród krajów UE nadal najwięcej osób przebywało w Wielkiej Brytanii (555 tys.), Niemczech (415 tys.), Irlandii (140 tys.) oraz we Włoszech, Niderlandach i Hiszpanii

(po ok. 85 tys.). Dane dotyczące szacunkowej skali migracji Polaków w 2010 r. zostaną upublicznione przez GUS dopiero na jesieni br.

Przy analizie powyżej przytoczonych danych należy pamiętać, że wyniki szacunków z założenia nie obejmują emigracji sezonowych Polaków, które z uwagi na czas ich trwania – najczęściej do trzech miesięcy – w większości krajów Wspólnoty podlegają uproszczonym procedurom formalnoprawnym lub w ogóle nie są rejestrowane. Ponadto ze względu na różne systemy ewidencjonowania przepływów migracyjnych oraz dostępne dane administracyjne rzadziej statystyczne (tak w Polsce, jak i w poszczególnych krajach członkowskich UE) wyniki szacunku opracowanego przez GUS powinny być traktowane jako przybliżone. Dodatkowym utrudnieniem przy szacowaniu danych dla poszczególnych krajów jest fakt, że wiele osób po opuszczeniu Polski zmienia kraj przebywania, wyjeżdżając np. z Wielkiej Brytanii do Norwegii lub innego kraju – bardziej atrakcyjnego pod względem oferowanych wynagrodzeń czy dostępu do szerszych świadczeń społecznych.

Analizując szacunki skali emigracji Polaków w ostatnich latach, można stwierdzić, że po fali migracji, która nastąpiła po 2004 r., zwłaszcza do Wielkiej Brytanii, w latach 2008–2009 nastąpiło zmniejszenie liczby polskich emigrantów, co było spowodowane światowym kryzysem ekonomicznym. Potwierdzają to nie tylko eksperci, lecz również sami emigranci. Biorąc to pod uwagę, w mojej opinii nie należałoby wiązać mniejszej liczby polskich emigrantów w tych latach, jak również w 2010 r. (jak wynika z nieoficjalnych informacji) z wyższymi wydatkami Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, tym bardziej że spadek liczby polskich emigrantów w 2008 r. miał miejsce jeszcze przy niepodwyższonej kwocie środków FP na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu. Przyczyny leżące u podstaw decyzji dotyczących migracji stałej czy też zarobkowej, a także powrotów z emigracji są wielorakie i często trudne do uchwycenia. Warto jednak dodać, że symulacje prowadzone przez ekspertów wpływu poszczególnych czynników na wielkość migracji prowadzą do wniosku, że poprawa sytuacji ekonomicznej w kraju pochodzenia, w tym jakości życia obywateli lub zmniejszenie dysproporcji w postrzeganiu przez emigranta (lub potencjalnego emigranta) swojej sytuacji dochodowej za granicą w porównaniu z tą po powrocie do kraju (lub gdyby nie wyjeżdżał), redukuje skalę migracji.

Szacunki GUS wskazują na powroty wielu Polaków z emigracji. Z danych brytyjskich wynika jednak, że do Wielkiej Brytanii ponownie napływają Polacy. Jednakże według ekspertów nowa fala emigracyjna do Wielkiej Brytanii wynika głównie z łączenia rodzin, a nie z nowych wyjazdów zarobkowych Polaków. Stabilizacja i zakorzenienie w nowym społeczeństwie wpłynęły na decyzje o sprowadzeniu do nowego kraju całych rodzin.

Biorąc pod uwagę powyższe, można stwierdzić, że emigracje Polaków są w odwrocie, a notowany w ostatnim czasie wzrost liczby Polaków na Wyspach Brytyjskich należy wiązać z łączeniem rodzin.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w projekcie planu finansowego Funduszu Pracy na 2012 r., będącego załącznikiem do przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 5 maja 2011 r. wstępnego projektu ustawy budżetowej na rok 2012, wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu zaplanowano w wysokości 3 435 080 tys. zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Stanisława Szweda**

**w sprawie dalszych losów
Ośrodka Narciarskiego Pilsko w Korbielowie
należącego do Gliwickiej Agencji Turystycznej
(10387)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pytania zawarte w piśmie z dnia 21 lipca 2011 r. złożonym w trybie zapytania poselskiego w sprawie dalszych losów Ośrodka Narciarsko-Wypoczynkowego Pilsko w Korbielowie, należącego do Gliwickiej Agencji Turystycznej SA (dalej: GAT SA, spółka), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Po dwóch nieudanych próbach prywatyzacji GAT SA w trybie aukcji ogłoszonej publicznie (styczeń oraz czerwiec 2010 r.) podjęta została decyzja o wprowadzeniu intensywnych działań restrukturyzacyjnych w obrębie majątku spółki. Realizując powyższą koncepcję, Walne Zgromadzenie GAT SA powzięło w dniu 3 sierpnia 2011 r. uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na sprzedaż Ośrodka Narciarsko-Wypoczynkowego Pilsko w Korbielowie w trybie otwartego przetargu. Tym samym stworzona została możliwość nabycia ww. ośrodka przez podmiot prywatny, który poprzez zainwestowanie odpowiedniego kapitału zapewniłby jego modernizację i dalszy rozwój. Na zasadach ogólnych do przetargu przystąpić może również każda zainteresowana jednostka samorządu terytorialnego. W związku z realizacją koncepcji zbycia Ośrodka Narciarsko-Wypoczynkowego Pilsko w Korbielowie w trybie przetargowym na obecnym etapie nie jest rozważana inna koncepcja zagospodarowania tego obiektu.

Jednocześnie należy dodać, że Ośrodek Narciarsko-Wypoczynkowy Pilsko w Korbielowie funkcjonuje

je jako zorganizowana część przedsiębiorstwa spółki, tj. wyodrębniony organizacyjnie i prawnie oddział GAT SA, i jako całość jest przedmiotem przetargu publicznego, który odbędzie się w dniu 14 września 2011 r. o godz. 10.00 w siedzibie spółki.

W przedmiocie zapytania dotyczącego sytuacji finansowej GAT SA z uwzględnieniem wyników osiągniętych przez poszczególne ośrodki uprzejmie wyjaśniam, że spółka generalnie ponosi straty na działalności podstawowej polegającej na świadczeniu usług turystycznych, hotelarskich, gastronomicznych oraz rekreacyjnych w ośrodkach turystyczno-wypoczynkowych. W roku obrotowym 2009/2010 strata ta wyniosła 1,8 mln zł, w roku obrotowym 2010/2011 wzrosła do 3,5 mln zł, natomiast w pierwszym półroczu bieżącego roku obrotowego stanowi 0,8 mln zł, zaś na koniec roku obrotowego prognozowana jest strata na poziomie 1,6 mln zł. Powyższa sytuacja wynika z tego, że blisko połowa z czternastu ośrodków znajdujących się w zasobach GAT SA jest nierentowna, przy czym najwyższy poziom strat generowany jest w Ośrodku Narciarsko-Wypoczynkowym Pilsko w Korbielowie, którego wynik w ubiegłym roku obrotowym ukształtował się na poziomie -1,7 mln zł, przy prognozowanym wyniku w bieżącym roku obrotowym na poziomie -1,5 mln zł.

Z uwagi na trudną sytuację finansową oraz zaplanowany harmonogram zbywania poszczególnych ośrodków w ramach realizacji programu restrukturyzacji Gliwicka Agencja Turystyczna SA nie przewiduje dokonania znaczących inwestycji w Ośrodku Narciarsko-Wypoczynkowym Pilsko w Korbielowie, a jedynie takie, których realizacja będzie miała na celu przygotowanie ośrodka do sezonu zimowego w przypadku braku powodzenia procesu jego sprzedaży.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że będą one satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Szweda**

**w sprawie ograniczenia środków
na aktywne formy zwalczania bezrobocia
(10389)**

W związku z przekazaniem przy piśmie, znak: SPS-024-10389/11, z dnia 29 lipca 2011 r. zapytaniem poselskim Stanisława Szweda w sprawie ogranicze-

nia środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. uprzejmie informuję.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011, zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł (projekt planu na rok 2012 przewiduje kwotę o 200 mln zł wyższą).

Minister pracy i polityki społecznej, uznając zasadnym wsparcie działań urzędów pracy dodatkowymi środkami na aktywizację bezrobocia, wystąpił w dniu 25 lutego 2011 r. do ministra finansów o zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r. Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11 kwietnia 2011 r. ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych w celu dokonania zwiększenia wydatków na powyższy cel, tym razem o kwotę 1500 mln zł. Do resortu nadal nie wpłynęła zgoda ministra finansów na zwiększenie wnioskowanych wydatków. Kolejny, z dnia 29 lipca 2011 r., wniosek ministra pracy i polityki społecznej w tej sprawie do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych opiewa na 173,1 mln zł.

W latach 2009–2010 nastąpił znaczny wzrost wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (wykonanie 2009 r. – 6204,8 mln zł, wykonanie 2010 r. – 6227,4 mln zł) w stosunku do lat ubiegłych (wykonanie 2006–2008 odpowiednio 2133,9 mln zł, 2225,7 mln zł, 3362,5 mln zł). Istotny przyrost wydatków był uzasadniony spowolnieniem gospodarczym, które skutkowało ograniczonym popytem na pracę. Dobre wyniki gospodarcze 2010 r. oraz ograniczenia wynikające z procedur oszczędnościowych, o których mowa powyżej, nie uzasadniały utrzymania wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na tak wysokim poziomie.

W pierwszym półroczu 2011 r. z podstawowych form przeciwdziałania bezrobociu skorzystało 175,5 tys. osób wobec 416,4 tys. w analogicznym okresie 2010 r.

Aktualnie dostępnym instrumentem dodatkowego wsparcia działań urzędów pracy jest rezerwa ministra naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na rok 2011.

Rozdysponowane zostały środki na finansowanie programów specjalnych, o które PUP Bielsko-Biała, Żywiec i Pszczyna nie ubiegały się; ubiegający się PUP Cieszyn nie spełniał kryteriów i również nie otrzymał środków na programy specjalne. Rozdysponowano także środki na finansowanie programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50+. Spośród urzędów będących w kręgu

zainteresowania pana posła Szweda środki w kwocie 3588 tys. zł otrzymał ubiegający się PUP w Pszczynie. Uruchamiane są na bieżąco środki na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe, oraz na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Pozostałe programy przewidziane w „Zasadach przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r.” będą uruchamiane w ramach pozyskiwanych ponadplanowych przychodów Funduszu Pracy i uzyskania zgody ministra finansów.

Minister pracy i polityki społecznej poza środkami Funduszu Pracy nie dysponuje innymi środkami umożliwiającymi wspieranie osób bezrobotnych, dlatego podjęte zostało działanie umożliwiające przemieszczenie na aktywne formy części środków z limitów przyznanych na pozostałe zadania fakultatywne. W efekcie środki na aktywne formy w 159 powiatowych urzędach pracy zwiększają się łącznie o 25,9 mln zł. Wśród 11 PUP w woj. śląskim przemieszczenie 100 tys. zł dotyczy PUP w Żywcu. Pozostałe trzy spośród urzędów będących w kręgu zainteresowania pana posła Stanisława Szweda nie złożyły w tym zakresie wniosków.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Grażyny Ciemniak**

**w sprawie Prokuratury Rejonowej w Mogilnie
(10390)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Grażyny Ciemniak w sprawie Prokuratury Rejonowej w Mogilnie, przesłane przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., nr SPS-024-10390/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W Ministerstwie Sprawiedliwości nie są obecnie prowadzone prace legislacyjne nad zmianą rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie utworzenia prokuratur apelacyjnych, okręgowych i rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 49, poz. 297)

związane z likwidacją Prokuratury Rejonowej w Mogilnie.

Prokurator generalny nie występował dotychczas do ministra sprawiedliwości z wnioskiem o zniesienie Prokuratury Rejonowej w Mogilnie.

Problematyka, której dotyczy zapytanie pani poseł – w sensie koncepcyjnym – pozostaje obecnie w gestii prokuratora generalnego, natomiast decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich właściwości podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę na podstawie art. 17 ust. 13 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.). Wydanie aktu wykonawczego każdorazowo następuje po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego, który zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o prokuraturze jest naczelnym organem prokuratury. Stanowi to konsekwencję dokonanego z dniem 31 marca 2010 r. rozdzielenia urzędów ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego, wprowadzonego ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze (Dz. U. Nr 178, poz. 1375, z późn. zm.).

W Prokuraturze Generalnej trwają prace powołanego zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2010 r. Zespołu do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obsadzie 3–5 etatów orzeczniczych oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego.

Stanowisko prokuratora generalnego w zakresie dalszego funkcjonowania prokuratur rejonowych zostanie określone po zakończeniu tych prac, na podstawie ustaleń zawartych w sprawozdaniu zespołu i jego rekomendacji.

W wypadku sformułowania przez prokuratora generalnego postulatu zniesienia Prokuratury Rejonowej w Mogilnie ostateczną decyzję podejmie minister sprawiedliwości, jako organ uprawniony na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego. Decyzja taka będzie następstwem szczegółowej analizy i oceny zarówno argumentów przedstawionych przez prokuratora generalnego, jak też racji o charakterze społecznym podniesionych przez panią poseł.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Grażyny Ciemniak**

**w sprawie utworzenia Prokuratury Rejonowej
w Żninie (10391)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Grażyny Ciemniak w sprawie utworzenia Prokuratury Rejonowej w Żninie, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 29 lipca 2011 r., nr SPS-024-10391/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W Ministerstwie Sprawiedliwości nie są obecnie prowadzone prace legislacyjne nad zmianą rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie utworzenia prokuratur apelacyjnych, okręgowych i rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 49, poz. 297) związane z utworzeniem Prokuratury Rejonowej w Żninie. Prokurator generalny nie występował dotychczas do ministra sprawiedliwości z wnioskiem o utworzenie wskazanej wyżej prokuratury rejonowej.

Decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich właściwości oraz tworzenia i znoszenia ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych lub rejonowych podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę na podstawie art. 17 ust. 13 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.). Wydanie aktu wykonawczego każdorazowo następuje po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego będącego zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o prokuraturze naczelnym organem prokuratury.

Aktualnie w Żninie funkcjonuje Ośrodek Zamiejscowy Prokuratury Rejonowej w Szubinie. Obie te jednostki, to jest zarówno Prokuratura Rejonowa w Szubinie jak jej ośrodek zamiejscowy, znajdują się w grupie jednostek organizacyjnych prokuratury, które podlegają badaniu przez powołany zarządzeniem prokuratora generalnego z dnia 7 grudnia 2010 r. Zespół do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obsadzie 3 do 5 etatów orzeczniczych oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego. Prace zespołu zostaną zakończone sprawozdaniem i rekomendacją dla prokuratora generalnego. Przedstawiona rekomendacja stanowić będzie materiał do podejmowania dalszych działań w zakresie ewentualnego znoszenia prokuratur rejonowych i ośrodków zamiejscowych objętych pracami zespołu.

W wypadku sformułowania przez prokuratora generalnego postulatu utworzenia prokuratury rejonowej

wej w Żninie lub likwidacji Ośrodka Zamiejscowego Prokuratury Rejonowej w Szubinie ostateczną decyzję podejmie minister sprawiedliwości, jako organ uprawniony na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego. Decyzja taka będzie następstwem szczegółowej analizy i oceny zarówno argumentów przedstawionych przez prokuratora generalnego, jak też racji o charakterze społecznym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie opodatkowania podatkiem
od towarów i usług darmowego przekazywania
żywności na cele dobroczynne (10393)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10393/11, przy którym przesłane zostało zapytanie pana posła Krzysztofa Brejzy w sprawie opodatkowania podatkiem od towarów i usług nieodpłatnego przekazania żywności na cele dobroczynne, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlega odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju. Nieodpłatne przekazanie towarów, co do zasady, nie podlega opodatkowaniu tym podatkiem. Naliczenie podatku od towarów i usług od przekazywanych bez wynagrodzenia towarów (w tym od przekazywanych przez handlowców produktów spożywczych) dotyczy tylko przypadków, gdy podatnikowi przysługuje prawo do odliczenia podatku naliczonego przy nabyciu towarów związanych z tym przekazaniem. Stanowi o tym przepis art. 7 ust. 2 ww. ustawy o podatku od towarów i usług, zgodnie z którym przez dostawę towarów, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, rozumie się również przekazanie nieodpłatnie przez podatnika towarów należących do jego przedsiębiorstwa, w szczególności:

1) przekazanie lub zużycie towarów na cele osobiste podatnika lub jego pracowników, w tym byłych pracowników, wspólników, udziałowców, akcjonariuszy, członków spółdzielni i ich domowników, członków organów stanowiących osób prawnych, członków stowarzyszenia,

2) wszelkie inne darowizny
– jeżeli podatnikowi przysługiwało, w całości lub w części, prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu tych towarów.

Wskazane unormowania realizują jedną z podstawowych zasad podatku od towarów i usług, jaką jest opodatkowanie konsumpcji. Odstąpienie od obowiązku naliczania podatku należnego w sytuacji, gdy podatnik odliczył podatek naliczony przy nabyciu towaru (w tym przypadku produktu spożywczego) będącego przedmiotem darowizny, oznaczałoby zatem, że konsumpcja faktycznie nie byłaby obciążona tym podatkiem, a to stałoby w sprzeczności z konstrukcją podatku od towarów i usług.

Należy też podkreślić, że powyższe regulacje odpowiadają unormowaniom zawartym w dyrektywie Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347, z 11.12.2006 r., str. 1, z późn. zm.). Zgodnie z art. 16 tej dyrektywy wykorzystanie przez podatnika towarów stanowiących część majątku jego przedsiębiorstwa do celów prywatnych podatnika lub jego pracowników, które przekazuje nieodpłatnie lub, w ujęciu ogólnym, które przeznacza do celów innych niż prowadzona przez niego działalność, gdy VAT od powyższych towarów lub ich części podlegał w całości lub w części odliczeniu, jest uznawane za odpłatną dostawę towarów.

Należy zaznaczyć, że przepisy ustawy o podatku od towarów i usług przewidują w zakresie darowizn żywności rozwiązanie wyjątkowe w sytuacji, gdy takiej darowizny dokonuje producent żywności. Art. 43 ust. 1 pkt 16 ww. ustawy ustanawia zwolnienie od podatku od towarów i usług dla producentów żywności, którzy przekazują produkty spożywcze, z wyjątkiem napojów alkoholowych o zawartości alkoholu powyżej 1,2% oraz napojów alkoholowych będących mieszaniną piwa i napojów bezalkoholowych, w których zawartość alkoholu przekracza 0,5%, na rzecz organizacji pożytku publicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, z przeznaczeniem na cele działalności charytatywnej prowadzonej przez te organizacje.

Przewidziane w art. 43 ust. 1 pkt 16 ww. ustawy zwolnienie od podatku nieodpłatnie przekazywanej żywności stanowi więc regulację szczególną, skierowaną wyłącznie do producentów żywności i jest związane ze specyfiką ich rozliczeń. W przeciwieństwie do handlowców (dystrybutorów żywności) u producentów żywności nie jest możliwe określenie podstawy opodatkowania w podatku od towarów i usług, uwzględniającej realną wartość produktów spożywczych, gdyż do obliczenia tej podstawy uwzględnia się koszty wytworzenia, które w krótkim okresie, co do zasady, nie ulegają zmianie. W odniesieniu natomiast do handlowców dokonujących darowizn produktów spożywczych podstawa opodatkowania tym podatkiem, określona w art. 29 ust. 10 ww. ustawy, pozwa-

la na uaktualnienie ceny nabycia towarów będących przedmiotem darowizny, nawet przy towarach pełnowartościowych, na podstawie ich realnej wartości uwzględniającej np. upływający wkrótce termin przydatności do spożycia.

Odnosząc powyższe do sformułowanych przez pana posła pytań, należy wskazać, iż czynności polegające na nieodpłatnym przekazywaniu produktów spożywczych na cele dobroczynne będą opodatkowane tylko w przypadku spełnienia warunków określonych w art. 7 ust. 2 ww. ustawy o podatku od towarów i usług, przy czym przekazanie takie dokonywane przez producenta żywności może korzystać ze zwolnienia od podatku, na warunkach określonych w powołanym art. 43 ust. 1 pkt 16 ww. ustawy.

Uwzględniając regulacje unijne w przedmiotowym zakresie, brak jest uzasadnienia do wprowadzenia zmian do przepisów o podatku od towarów i usług pozwalających na wyłączenie z opodatkowania lub rozszerzenie zakresu ww. zwolnienia nieodpłatnych przekazania towarów, w przypadku gdy podatnikowi przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu tych towarów.

Dodatkowo zaznaczenia wymaga, iż powołany przez pana posła przypadek piekarza zobowiązanego do: „zapłacenia kilkudziesięciu tysięcy złotych podatku od pieczywa przekazywanego bezdomnym” z tytułu zaległego podatku od towarów i usług dotyczył przede wszystkim ukrywania rzeczywistego obrotu przez podatnika, a nie wiązał się z jego działalnością dobroczynną. Wielkość darowizn pieczywa wpłynęła bowiem zaledwie na ok. 6% zobowiązania podatkowego, a pozostałe 94% to zobowiązanie wynikające z niezewidencjonowania sprzedaży. Sprawa ta została ostatecznie rozstrzygnięta orzeczeniem Naczelnego Sądu Administracyjnego, który potwierdził prawidłowość ustaleń faktycznych i interpretacji przepisów, dokonanych przez organy podatkowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Jerzego Budnika**

**w sprawie wniosku gminy miasta
Władysławowa o nieodpłatne zbycie na jej rzecz
Przedsiębiorstwa Połowów i Usług Rybackich
Szkuner sp. z o.o. z siedzibą we Władysławowie
(10394)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jerzego Budnika przesłane przy

piśmie, znak: SPS-024-10394/11, w kwestii ewentualnej komunalizacji spółki Przedsiębiorstwo Połowów i Usług Rybackich Szkuner sp. z o.o. z siedzibą we Władysławowie udzielam następujących wyjaśnień.

W dniu 1 lipca 2010 r. wpłynął wniosek zarządu powiatu puckiego o nieodpłatne zbycie w trybie art. 4b ustawy z dnia 30.06.1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji wszystkich udziałów Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Połowów i Usług Rybackich Szkuner sp. z o.o. z siedzibą we Władysławowie na rzecz powiatu puckiego.

W dniu 4 lipca 2011 r. wpłynął wniosek burmistrza miasta Władysławowo o nieodpłatne zbycie wszystkich udziałów ww. spółki na rzecz miasta Władysławowo.

Zgodnie z planem prywatyzacji ww. spółka jest przeznaczona do komunalizacji (przy uwzględnieniu ustawy z dn. 20.12.1996 r. o portach i przystaniach morskich oraz „Strategii rozwoju portów morskich do 2015 r.”). Do przedmiotu spółki należy m. in. świadczenie usług związanych z działalnością portową.

W obu wnioskach wskazano, że istnieje związek pomiędzy przedmiotem działalności spółki Przedsiębiorstwo Połowów i Usług Rybackich Szkuner sp. z o.o. z siedzibą we Władysławowie a zadaniami własnymi samorządów. Siedziba ww. spółki znajduje się na obszarze ww. samorządów. Spółka wykonuje działalność gospodarczą na obszarze zarówno powiatu puckiego, jak i miasta Władysławowo oraz nie jest wpisana na listę spółek o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa oraz inne listy spółek o znaczeniu państwowym, tworzone na podstawie przepisów odrębnych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że proces, o którym mowa w art. 4b ust. 1 ustawy z dnia 30.08.1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, jest prowadzony w oparciu o przepisy Kodeksu cywilnego. Zgodnie z zapisami przytoczonego przepisu minister właściwy do spraw Skarbu Państwa na wniosek organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego, na obszarze której znajduje się siedziba spółki, w której Skarb Państwa posiada akcje/udziały, lub na wniosek organu wykonawczego związku jednostek samorządu terytorialnego, na obszarze którego mieści się siedziba spółki, może zbyć nieodpłatnie część lub wszystkie posiadane przez Skarb Państwa akcje/udziały tej spółki na rzecz tej jednostki samorządu terytorialnego lub związku jednostek samorządu terytorialnego przy zachowaniu warunków, o których mowa w ustawie. Powyższe oznacza, że ustawa nie nakłada na ministra do spraw Skarbu Państwa obowiązku uwzględnienia wniosku, nawet jeśli spełnione są ustawowe przesłanki. Wobec faktu, iż do Ministerstwa Skarbu Państwa wpłynęły dwa wnioski o nieodpłatne zbycie 100% udziałów ww. spółki, minister skarbu państwa podejmie decyzję o ewentualnym uwzględnieniu jednego z nich po wnikliwej analizie spełnienia przesłanek ustawowych oraz progno-

zowanych efektów zawartych w uzasadnieniach tych wniosków, zarówno dla spółki, jak i społeczności lokalnej.

Decyzji w przedmiotowej sprawie można oczekiwać do końca bieżącego kwartału.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie zwiększonego obciążenia
drogi krajowej nr 79 na odcinku
Trzebinia – Kraków oraz drogi wojewódzkiej
nr 791 na odcinku Trzebinia – Olkusz (10395)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Tadeusza Arkita, przesłane przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10395/11, w sprawie zwiększonego obciążenia drogi krajowej nr 79 na odcinku Trzebinia – Kraków oraz drogi wojewódzkiej nr 791 na odcinku Trzebinia – Olkusz uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Obecnie resort obserwuje i analizuje problem odpływu ruchu ciężkiego z dróg płatnych na drogi alternatywne. Podkreślenia wymaga fakt, że system funkcjonuje w Polsce niewiele ponad miesiąc. Tymczasem z doświadczeń innych państw, które wprowadziły ETC, wynika, że największy odpływ ruchu z sieci dróg płatnych następuje w ciągu kilku tygodni od daty uruchomienia systemu. Następnie ma miejsce powrót na drogi zapewniające możliwość szybkiego przemieszczenia w ruchu międzyregionalnym i pozwalające na dostarczenie towarów na czas.

Szczegółowe i weryfikowalne dane odnośnie do skali przeniesienia ruchu pojazdów ciężarowych na drogi bezpłatne będą dostępne dopiero po określonym czasie funkcjonowania systemu opłaty elektronicznej. System może być bowiem wykorzystywany do zbierania danych o ruchu na poszczególnych odcinkach dróg w kraju. Po szczegółowym przeanalizowaniu zagadnienia mogą zostać zaproponowane określone rozwiązania. Tam, gdzie będzie to uzasadnione, drogi zostaną objęte opłatą. Zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe państwa członkowskie są uprawnione do stosowania opłat za przejazd na drogach nienależących do sieci TEN-T, w tym na dro-

gach równoległych, na które może zostać skierowany ruch z transeuropejskiej sieci drogowej w wyniku wprowadzenia systemu opłat lub które stanowią bezpośrednią konkurencję dla niektórych części tej sieci.

Podkreślić przy tym należy, że każdy przypadek faktycznego zwiększenia ruchu na drodze alternatywnej powodującego nieprzewidziane problemy powinien być analizowany indywidualnie. Działania zaproponowane mogą obejmować środki z zakresu organizacji ruchu, inżynierii lądowej, kontroli i egzekucji.

Pragnę przy tym nadmienić, że zarządcy właściwych dróg (w tym dróg samorządowych), zagrożonych przyrostem ruchu pojazdów ciężkich w związku z wprowadzeniem elektronicznego systemu poboru opłat, są uprawnieni do dokonania stosownej zmiany organizacji ruchu, w szczególności wprowadzenia ograniczeń prędkości dla pojazdów ciężarowych czy też umieszczenia w pasie drogowym elementów spowalniających ruch (np. wysepek). Jako przykład można wskazać miasto Kraków, gdzie w związku z uruchomieniem elektronicznego systemu poboru opłat Zarząd Infrastruktury Komunalnej i Transportu wprowadził, jako organ zarządzający drogami w granicach miasta Krakowa, nowe ograniczenia tonażowe (do 7 albo 16 t) dla pojazdów poruszających się na newralgicznych odcinkach sieci miejskiej. Drugim przykładem jest wprowadzenie decyzją Wielkopolskiego Zarządu Dróg Wojewódzkich w Poznaniu zakazu poruszania się pojazdów powyżej 18 t na drogach wojewódzkich nr 467 oraz 263 – powiązanych z drogą krajową nr 92.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie niemonitorowania przez gminy
stanu technicznego zarządzanych budynków
(10396)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10396/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Łukasza Borowiaka w sprawie niemonitorowania przez gminy stanu technicznego zarządzanych budynków, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Problematyka poruszona w wystąpieniu odnosi się do wyników kontroli przedstawionych w „Informacji o wynikach kontroli prawidłowości utrzymania i użytkowania obiektów budowlanych”, przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli w celu oceny realizacji przez właścicieli lub zarządców obiektów budowlanych, należących do gminnego zasobu nieruchomości, zadań z zakresu utrzymania i użytkowania obiektów budowlanych, wynikających przede wszystkim z ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.) oraz aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie.

W świetle powyższego należy wskazać, iż właściwość ministra spraw wewnętrznych i administracji w zakresie działu administracja publiczna – wynikająca z art. 6 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) – nie skutkuje uprawnieniem do prezentowania opinii i stanowisk w każdej z materii odpowiadającej zadaniom realizowanym przez jednostki samorządu terytorialnego, których zakres i sposób wykonania określają przepisy materii szczególnej. Organy samorządu terytorialnego wykonują zadania i kompetencje z zakresu różnych dziedzin administracji publicznej (np. prawa wodnego, prawa budowlanego, przeciwdziałania bezrobociu, zagospodarowania przestrzennego, itd.), które regulowane są przepisami aktów prawnych mieszczących się w działach administracji rządowej podlegających różnym ministrom. Uzasadniony zatem wydaje się pogląd o uznaniu prezentowania opinii w zakresie zadań nałożonych na jednostki samorządu terytorialnego przez urząd obsługujący właściwego dla danej kategorii zadań ministra.

Mając powyższe na uwadze oraz biorąc pod uwagę fakt, iż w ww. „Informacji o wynikach kontroli (...)” w części 2.3. „Uwagi końcowe i wnioski” został sformułowany – obok wniosków mających na celu eliminację przez jednostki samorządu terytorialnego nieprawidłowości w realizacji zadań z zakresu utrzymania i użytkowania obiektów budowlanych – wniosek o podjęcie działań przez głównego inspektora nadzoru budowlanego w zakresie: „spowodowania, w ramach kontroli sprawowanej nad działaniami powiatowych inspektorów nadzoru budowlanego, zwiększenia liczby kontroli dotyczących utrzymania i użytkowania obiektów budowlanych”, zasadne wydaje się, aby stanowisko w przedmiotowej sprawie zajął minister infrastruktury, jako organ właściwy w sprawach budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, sprawujący również nadzór nad głównym inspektorem nadzoru budowlanego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie odszkodowania
dla polskich marynarzy poszkodowanych
w wyniku niecelowego ataku wojskowego
(10397)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem poselskim pana posła Johna Abrahama Godsona (pismo nr SPS-024-10397/11 z dnia 29 lipca 2011 r.) w sprawie dotyczącej odszkodowania dla obywateli polskich poszkodowanych w ataku sił lotniczych USA na statek m/s „Joseph Conrad” Ministerstwo Spraw Zagranicznych uprzejmie informuje, że Ambasada RP w Waszyngtonie podjęła próbę wyjaśnienia sprawy w 1997 r.

Placówka wystąpiła do Departamentu Obrony USA z zapytaniem o możliwość uzyskania odszkodowania dla obywateli polskich poszkodowanych w tym incydencie. W odpowiedzi strona amerykańska poinformowała, że dochodzenie roszczeń nie miało podstaw prawnych ze względu na wcześniejsze rozstrzygnięcia sądów amerykańskich w podobnych sprawach oraz dwuletni okres przedawnienia tego typu roszczeń.

Powyższe kwestie są regulowane amerykańskimi ustawami „Suits in Admiralty Act” i „Public Vessel Act” zawartymi w United States Code.

Adwokaci amerykańscy – pełnomocnicy osób występujących z roszczeniami – zostali poinformowani o stanowisku władz amerykańskich.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie budowy przyłączy wodociągowych
i kanalizacji sanitarnej na terenie miasta
Białegostoku (10398)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie budowy przyłączy wodociągowych i kanalizacji sanitarnej na terenie miasta Białegostoku, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 29 lipca br.

(znak: SPS-024-10398/11), uprzejmie informuje, co następuje.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, ze zm.), zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jest zadaniem własnym gminy i w związku z tym na gminie oraz na jej wydzielonej jednostce powołanej do dostarczania wody i odbioru ścieków spoczywa obowiązek zapewnienia mieszkańcom tych usług.

Z uwagi na wskazaną właściwość udzielić informacji i wyjaśnień na większość szczegółowych pytań w sprawie budowy magistrali wodociągowej i przebudowy sieci kanalizacji sanitarnej w ul. Plażowej w Białymstoku może jedynie prezydent Białegostoku. Informuję, że związku z tym kopię zapytania pana posła przekazałem do prezydenta Białegostoku z prośbą o ustosunkowanie się do spraw należących do jego kompetencji.

Odnosząc się do zagadnień ogólnych związanych z budową sieci wodociągowych i kanalizacyjnych, informuję Pana Marszałka, że zgodnie z art. 15 ww. ustawy realizację budowy przyłączy wodociągowych zapewnia na własny koszt osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci. Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest natomiast obowiązane zapewnić budowę urządzeń wodociągowych ustalonych przez gminę w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego oraz miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego w zakresie uzgodnionym w wieloletnim planie rozwoju i modernizacji przedsiębiorstwa.

Przyłącza wykonywane są staraniem inwestora obiektu, projektowane pod jego potrzeby, przez niego finansowane i stanowią jego własność.

Ustawa w art. 2 pkt 6 definiuje pojęcie przyłącza wodociągowego jako odcinek przewodu łączącego sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy usług wraz z zaworem za wodomierzem głównym, zaś przyłącze kanalizacyjne jako odcinek przewodu łączącego wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości odbiorcy usług z siecią kanalizacyjną, za pierwszą studzienką, licząc od strony budynku, a w przypadku jej braku – od granicy nieruchomości (art. 2 pkt 5).

Dla określenia zakresu obowiązków odbiorcy usług w zakresie budowy przyłączy istotna jest uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2007 r. (III CZP 79/07), w której wskazano, że odcinek przewodu kanalizacyjnego łączący wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości tego odbiorcy z istniejącą siecią kanalizacyjną stanowi w części leżącej poza granicą nieruchomości gruntowej urządzenie kanalizacyjne (przez analogię należy odnieść to również do sieci wodociągowej). W orzeczeniu tym SN wyznaczył wyraźną granicę dla przyłączy, wskazując, że jest nią granica nieruchomości gruntowej, poza którą odbiorca usług nie jest podmiotem zobowiązany do ponoszenia kosztów budowy przewodu, tym sa-

mym ten odcinek przewodu nie jest przyłączem w rozumieniu ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

Jednocześnie art. 31 ustawy daje osobie, która wybudowała z własnych środków urządzenia wodociągowe lub kanalizacyjne, możliwość przekazania odpłatnie istniejących urządzeń gminie lub przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu, na warunkach uzgodnionych w umowie. Przekazaniu nie podlegają przyłącza, które nie są urządzeniami wodociągowo-kanalizacyjnymi, o których mowa w art. 2 pkt 16 i 14 ustawy.

Na podstawie art. 40 ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115), za zajęcie pasa drogowego w celu prowadzenia robót lub umieszczenia urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanej z potrzebami zarządzania drogą pobiera się opłatę. Opłatę tę uiszczają właściciele tej infrastruktury.

Ponadto informuję, że mieszkańcy korzystający z sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej ponoszą koszty naprawy tych sieci w opłatach za wodę lub ścieki. Koszty te bowiem wchodzą w skład niezbędnych przychodów stanowiących podstawę do ustalania taryfowych cen i stawek opłat za te media – art. 20 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

Z poważaniem

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie nowych silników dla śmigłowców
Mi-24 służących w Polskim Kontyngencie
Wojskowym w Afganistanie (10399)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie nowych silników dla śmigłowców Mi-24 służących w Polskim Kontyngencie Wojskowym w Afganistanie (SPS-024-10399/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że przedstawiona w dniu 30 marca 2010 r. odpowiedź ministra obrony narodowej na zapytanie pana posła Ludwika Dorna nie zawierała nieprawdziwych informacji.

W oparciu o doświadczenia z użytkowania śmigłowców w ramach Polskiego Kontyngentu Wojsko-

wego w Afganistanie na przełomie 2009 i 2010 r. rozpoczęto prace przygotowawcze dotyczące wyposażenia śmigłowców Mi-24 we wzmocnione silniki lotnicze.

Firmy Motor-Sicz (producent silnika lotniczego TW3-117WMA-SBM1W) i Aviakon (zakład produkcyjno-remontowy śmigłowców) przedstawiły w tym czasie jednoznaczne oferty, z których wynikało, że wzmiankowany silnik został przebadany, a dla procesu zabudowy silników na śmigłowcach Mi-24 została opracowana dokumentacja techniczna (biuletyn techniczny). Powyższe informacje wskazywały na możliwość rozpoczęcia procesu wyposażania śmigłowców w nowe silniki jeszcze w 2010 r. Prace nad specyfikacją techniczną i dalsze analizy wskazały jednak na konieczność udziału w tak skomplikowanej modernizacji producenta śmigłowców. Z uwagi na powyższe do rozmów w sprawie realizacji zadania włączono podmioty reprezentujące producenta śmigłowców Mi-24.

Pragnę poinformować, że aktualnie prace nad przygotowaniem specyfikacji technicznej prowadzone są z wykorzystaniem dialogu technicznego, co powinno zapewnić przygotowanie odpowiedniej specyfikacji technicznej i optymalnej koncepcji realizacji zadania.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie informacji NIK o braku należytej
staranności przy zawieraniu umowy i aneksów
do kontraktu na dostawę wyposażenia
dla Nadbrzeżnego Dywizjonu Raketowego
(10400)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie informacji NIK o braku należytej staranności przy zawieraniu umowy i aneksów do kontraktu na dostawę wyposażenia dla Nadbrzeżnego Dywizjonu Raketowego (SPS-024-10400/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Konieczność zawarcia aneksu nr 2 do umowy na dostawę uzbrojenia i sprzętu wojskowego dla Nadbrzeżnego Dywizjonu Raketowego Marynarki Wo-

jennej została spowodowana niedofinansowaniem budżetu resortu obrony narodowej w 2008 r., a w konsekwencji ograniczeniem wydatków na pokrycie zobowiązań wynikających z umów wieloletnich zawartych przez resort. Wartość umowy, która miała podlegać realizacji, a na którą nie było możliwe zabezpieczenie środków finansowych wynosiła w 2009 r. – 46 270 000,00 zł, natomiast w 2010 r. – 82 150 000,00 zł. Ponadto, zawierając aneks nr 3, ustalono, że wykonawca zrealizuje zadania ujęte w umowie do realizacji w 2009 i 2010 r. bez dodatkowych kosztów dla zamawiającego z odroczonymi płatnościami.

Jednocześnie, biorąc pod uwagę potrzebę uzupełnienia jednostki ognia dla Nadbrzeżnego Dywizjonu Raketowego, Ministerstwo Obrony Narodowej wynegocjowało zakup trzydziestu ośmiu rakiet (umowa w tym zakresie nie została jeszcze zawarta), utrzymując wynegocjowane w 2009 r. warunki cenowe – cena utrzymywana jest przez wykonawcę od dwóch lat. Wszystkie dotychczasowe płatności są zabezpieczone gwarancjami bankowymi i ubezpieczeniowymi.

Należy mieć na uwadze, że przesunięcie dostaw uzbrojenia i sprzętu wojskowego na koniec realizacji umowy, tj. na 2012 r., podyktowane jest faktem, że w bieżącym roku w Marynarce Wojennej rozpoczął się proces tworzenia i kompletowania obsady Nadbrzeżnego Dywizjonu Raketowego, który dotychczas nie został zakończony. Ponadto szkolenie obsady dywizjonu rozpoczyna się na początku 2012 r. Mając powyższe na uwadze, przyjęcie uzbrojenia i sprzętu wojskowego zgodnie z pierwotnym harmonogramem dostaw generowałoby dla Ministerstwa Obrony Narodowej dodatkowe koszty związane z koniecznością zlecenia producentowi serwisowania przyjętego sprzętu.

Pragnę nadmienić, że stosowane przez instytucje realizujące zamówienia w resorcie obrony narodowej zasady finansowania i udzielania przedpłat są takie same dla wszystkich wykonawców, w tym Grupy Bumar, której w 2010 r. udzielono szeregu przedpłat na kwotę ponad 431 mln zł.

Odnosząc się do ostatniego pytania pana posła Ludwika Dorna, uprzejmie informuję, że wszelkie negocjacje związane z aneksowaniem umowy prowadziła komisja powołana przez dyrektora Departamentu Zaopatrywania Sił Zbrojnych Ministerstwa Obrony Narodowej. Ich wyniki akceptował minister obrony narodowej, natomiast aneksy podpisywał dyrektor wspomnianego departamentu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie informacji NIK o braku należytej
staranności przy zakupie przez MON
bezpilotowych samolotów rozpoznawczych
(10401)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie informacji NIK o braku należytej staranności przy zakupie przez MON bezpilotowych samolotów rozpoznawczych (SPS-024-10401/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Za opracowanie w resorcie obrony narodowej wstępnych założeń taktyczno-technicznych dla pozyskania bezzałogowych samolotów rozpoznawczych szczebla taktycznego średniego zasięgu było odpowiedzialne Biuro Analiz Rynku Uzbrojenia, które w tym zakresie działało w kooperacji z gestorem sprzętu, tj. Zarządem Analiz Wywiadowczych i Rozpoznawczych – P2 Sztabu Generalnego Wojska Polskiego. Dyrektor wskazanego biura był szefem zespołu liczącego pięciu stałych członków, przygotowującego wytyczne w porozumieniu z przedstawicielami innych instytucji zaangażowanych w proces pozyskania tego sprzętu.

Odnosząc się bezpośrednio do wymagań stawianych wobec bezzałogowych samolotów rozpoznawczych i wspomnianych wstępnych założeń taktyczno-technicznych, informuję, że na etapie ich definiowania w 2009 r. sformułowano potrzebę dysponowania mobilnym (przenośnym) urządzeniem umożliwiającym odbiór danych obrazowych z platformy powietrznej. Funkcjonalność ta była wystarczająca dla zadań przewidzianych do realizacji z wykorzystaniem omawianego zestawu rozpoznania. Funkcja „aktywnego” sterowania głowicą obserwacyjną, umieszczoną na platformie powietrznej z przenośnego terminala wideo, nie była rozpatrywana.

Jeżeli chodzi o wspomniane w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna udzielenie zaliczki przez zamawiającego, informuję, że udzielanie zaliczek (przedpłat) jest standardową procedurą stosowaną w finansowaniu umów wieloletnich, zawieranych zarówno z kontrahentami zagranicznymi jak i krajowymi, wymagających zaangażowania przez wykonawcę znacznych środków finansowych w początkowym okresie realizacji umowy. W przypadku pozyskania bezzałogowych samolotów rozpoznawczych takie rozwiązanie przewidziane było już na etapie prowadzenia postępowania przetargowego i wynikało z chęci uzyskania finansowych lub rzeczowych profitów dla resortu obrony narodowej. Wykonawca w ramach korzyści zaproponował wyposażenie sześciu wynośnych terminali wideo w dodatkową (niestandardową)

funkcję w postaci możliwości sterowania głowicą obserwacyjną z poziomu operatora tego terminala. Propozycja ta została zaakceptowana przez gestora sprzętu.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wpływu offsetu
na gospodarkę i rynek pracy (10403)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana posła Ludwika Dorna z dnia 18 lipca 2011 r., nr SPS-024-10403/11, w sprawie artykułu w „Nowej Technice Wojskowej” dotyczącego umowy offsetowej zawartej z Lockheed Martin Corporation (dalej: LMC) i zamieszczonych w powyższym artykule wypowiedzi dyrektora Departamentu Programów Offsetowych Ministerstwa Gospodarki uprzejmie informuję, co następuje.

W odniesieniu do pytania pana posła w kwestii uratowania miejsc pracy w efekcie realizacji zobowiązań offsetowych informuję, że u większości offsetobiorców realizacja zobowiązań offsetowych przyczyniła się do efektu minimum, czyli utrzymania zatrudnienia. Za efekt maksymalny należy natomiast uznać zwiększenie poziomu zatrudnienia. Poniżej prezentowane są przykłady związane ze skalą zmian zatrudnienia w przypadku kilku zobowiązań ujętych w umowie offsetowej zawartej z LMC. Informacje dotyczące zmian w poziomie zatrudnienia w efekcie realizacji zobowiązań offsetowych zostały uzyskane bezpośrednio od poszczególnych offsetobiorców w wyniku procesu monitorowania realizacji poszczególnych zobowiązań prowadzonego przez Departament Programów Offsetowych Ministerstwa Gospodarki.

Nieodpłatne uruchomienie w ZM Mesko SA produkcji nowoczesnej amunicji, niekierowanych systemów raketowych klasy p-z oraz utylizacji przeterminowanych środków bojowych – o wartości offsetowej 875,70 mln USD – w latach 2005–2008 przyjęto do pracy w ZM Mesko SA 169 osób.

Restrukturyzacja (majątkowa i operacyjna) ZM Bumar-Łabędy SA; przygotowanie do działalności centrum SILS – o wartości offsetowej 220,85 mln USD – średnie zatrudnienie w spółce z tytułu wykonywania zobowiązania offsetowego wynosiło w 2008 r. 153 osoby.

Utworzenie centrum badań materiałowych w Instytucie Lotnictwa – o wartości offsetowej 133,60 mln USD – w grudniu 2004 r. powstało Centrum Badań Materiałów i Konstrukcji (CBMiK); w chwili powstania liczyło 7 pracowników, obecnie w CBMiK są zatrudnione 22 osoby.

Inwestycje kapitałowe i rzeczowe w firmę Caterpillar Poland sp. z o.o. oraz zakup komponentów maszyn do robót ziemnych – o wartości offsetowej 231,68 mln USD – zwiększono średnioroczne zatrudnienie z 245 osób w 2003 r. do 425 osób w 2007 r.

Restrukturyzacja i modernizacja PW Kalisz oraz Aerotech Kalisz w celu zapewnienia możliwości fuzji pomiędzy dwoma podmiotami – o wartości offsetowej 602,80 mln USD – w latach 2003–2009 stworzono około 760 etatów.

Uruchomienie produkcji w Opel Polska sp. z o.o. w Gliwicach nowego modelu samochodu T-3000 Astra wraz z produkcją części zamiennych – o wartości offsetowej 840,00 mln USD – wzrost zatrudnienia o ok. 380 osób, jak również utrzymano zatrudnienie u dostawców.

Uruchomienie produkcji samochodu Opel Zafira MY05.5 wraz z produkcją części zamiennych; zobowiązanie to połączone jest z realizacją zobowiązania w ZM Bumar-Łabędy SA – o wartości offsetowej 815,20 mln USD – wzrost zatrudnienia o ok. 300 miejsc pracy, nastąpił także wzrost zatrudnienia u dostawców, łącznie liczba wszystkich miejsc pracy utrzymywanych w wyniku realizacji projektu offsetowego wynosi 893.

Zakup części lotniczych od Polskich Zakładów Lotniczych sp. z o.o. w Mielcu – o wartości offsetowej 57 mln USD – wzrost zatrudnienia relatywnie do zwiększonych ilości zamówionych komponentów; w 2008 r. zatrudnienie zwiększyło się do 66 osób zaangażowanych w realizację zobowiązań offsetowych.

Zakup produktów lub usług związanych z przemysłem lotniczym lub wsparcie sprzedaży eksportowej produktów lub usług Kombinat PZL-Hydral SA lub PZL Wrocław sp. z o.o. związanych z przemysłem lotniczym – o wartości offsetowej 30,10 mln USD – utrzymanie zatrudnienia w pierwszym okresie realizacji zobowiązania offsetowego.

Zakup od Goodrich Krosno SA podzespołów dla przemysłu lotniczego – o wartości offsetowej 34,10 mln USD – w wyniku realizacji projektu zwiększono zatrudnienie o 70 osób.

Zakup kontenerowców od Stoczni Szczecińskiej Nowej sp. z o.o. w Szczecinie – o wartości offsetowej 238,90 mln USD – przy realizacji projektu zatrudnienie w stoczni i u jej bezpośrednich wykonawców znalazło ok. 1200 osób w produkcji bezpośredniej; z uwzględnieniem pracowników pośrednio produk-

cyjnych i administracyjnych liczbę zatrudnionych szacuje się na ok. 1600 osób.

W odpowiedzi na pytanie dotyczące katalogu umów offsetowych zawartych z LMC na kwotę 5,6 mld USD uprzejmie informuję, że powyższa kwota dotyczy wartości zobowiązań offsetowych zrealizowanych przez LMC i zaliczonych przez ministra właściwego do spraw gospodarki na poczet wartości umowy offsetowej. W załączniku nr 1 do niniejszego pisma przedstawiony został wykaz zobowiązań offsetowych zawartych w umowie offsetowej z LMC, które zostały wykonane i zaliczone przez ministra gospodarki^{*)}.

W odniesieniu do pytania pana posła odnoszącego się do wypowiedzi dyrektora H. Królikowskiego zamieszczonej w artykule w „Nowej Technice Wojskowej” pragnę wyjaśnić, że ideą offsetu – obok bezpośredniej realizacji zobowiązań offsetowych – jest stworzenie szansy polskim podmiotom na nawiązanie kooperacji biznesowej z zagranicznymi firmami i skutecznej konkurencji na rynku.

Metoda małych kroków, o której mowa w cytowanym przez pana posła artykule, dotyczy trybu wprowadzania do umowy offsetowej zawartej z LMC nowych zobowiązań offsetowych. Nowe zobowiązania offsetowe wprowadzane są do umowy offsetowej w miejsce zobowiązań offsetowych, których realizacja – z bardzo różnych, jednak uzasadnionych przyczyn – nie była możliwa. Jako przykłady takich nowych zobowiązań można podać zobowiązania, których offsetobiorcami są ZM Dezamet SA oraz ITWL. Offsetobiorcą nowych zobowiązań offsetowych wprowadzonych w ostatnim okresie do umowy offsetowej z LMC są także WZL nr 2 SA w Bydgoszczy a zakres współpracy dotyczący remontowania i serwisowania samolotów F-16 pomiędzy tym podmiotem a LMC w ramach offsetu jest systematycznie rozszerzany.

Natomiast efekty realizacji powyższych zobowiązań offsetowych pojawią się dopiero po pewnym czasie od zakończenia ich realizacji. Nastąpi to w momencie, gdy poszczególni offsetobiorcy osiągną pełną możliwość świadczenia usług lub realizacji produkcji wyrobów oraz pozyskają zamówienia na ich realizację.

Celem offsetu jest m.in. poprawa pozycji rynkowej każdego z offsetobiorców. Zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 10 września 1999 r. o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa (Dz. U. Nr 80, poz. 903, z późn. zm.) corocznie minister właściwy do spraw gospodarki przedstawia Radzie Ministrów sprawozdanie z wykonania zobowiązań offsetowych przez zagranicznych dostawców, w którym przedstawiane są m.in. efekty ekonomiczne realizacji zobowiązań offsetowych. Należy jednak podkreślić, że efekty realizacji zobowiązań offsetowych mogą się pojawić jedynie w przypadku aktywnej działalności polskich przedsiębiorców, którzy wyniki realizacji zobowiązań offsetowych

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

będą potrafili przełożyć na długofalową współpracę gospodarczą z zagranicznymi podmiotami.

Realizacja każdego z zobowiązań offsetowych, których przedmiotem jest transfer technologii lub know-how – poza takimi elementami jak przekazanie dokumentacji, czy też wsparcie finansowe – związana jest z podnoszeniem kwalifikacji pracowników każdego z offsetobiorców. Możliwe jest to poprzez szkolenia pracowników czy też certyfikowanie poszczególnych offsetobiorców pozyskujących nowe technologie.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że dane dotyczące realizacji zobowiązań offsetowych zawartych w umowach offsetowych są informacjami chronionymi, stanowiącymi tajemnice przedsiębiorców.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Klaudiusza Balcerzaka
i Łukasza Borowiaka**

**w sprawie aktualnej sytuacji w rolnictwie
(10405)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie panów posłów Klaudiusza Balcerzaka oraz Łukasza Borowika załączone przy piśmie (znak: SPS-024-10405/11) z dnia 29 lipca br., w sprawie aktualnej sytuacji w rolnictwie niniejszym przekazuję Panu Marszałkowi odpowiedź odnośnie do zagadnień przedstawionych w ww. zapytaniu.

W dniu 6 lipca br. Parlament Europejski przyjął rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności.

Prace na projektem rozporządzenia rozpoczęły się w lutym 2008 r., kiedy to Komisja Europejska przedstawiła Radzie wniosek dotyczący ww. rozporządzenia.

Rozporządzenie konsoliduje i aktualizuje dwa obszary ustawodawstwa dotyczącego etykietowania żywności: znakowanie ogólne (dyrektywa 2000/13/WE) i znakowanie wartością odżywczą (dyrektywa 90/496/EWG) oraz wprowadza nowe wymagania.

Wśród nowych wymagań, jak zauważyli panowie posłowie, znajdują się m.in.:

— ustalenie minimalnej wielkości czcionki w celu zapewnienia lepszej czytelności informacji na etykietach,

— rozszerzenie zakresu podawania informacji o kraju lub miejscu pochodzenia.

W art. 13 ww. rozporządzenia w brzmieniu przyjętym przez PE wskazano, że informacje obowiązkowe umieszczone na opakowaniu lub załączonej do niego etykiecie muszą być wydrukowane w sposób zapewniający wyraźną czytelność, z użyciem znaków o rozmiarze czcionki, której wysokość została zdefiniowana w załączniku do rozporządzenia i wynosi co najmniej 1,2 mm.

W przypadku opakowań i pojemników, których największa powierzchnia jest mniejsza niż 80cm², minimalna wysokość rozmiaru czcionki wynosi co najmniej 0,9 mm.

W kontekście tego wymagania z pewnością większość producentów obecnie posługujących się w oznakowaniu produktów mniejszą czcionką będzie musiała się dostosować. Należy podkreślić, że dyskusja odnośnie do wprowadzenia kryteriów dotyczących wielkości czcionki była bardzo długa i ostatecznie ustanowiono ją (przy akceptacji PE) na ww. poziomie, dodając ponadto szereg wymagań ogólnych dotyczących czytelności.

Wprowadzenie tych wymagań wynika z obserwacji rynku i funkcjonujących na nim opakowań środków spożywczych, na których co prawda podane są wszystkie informacje, ale tak drobnym drukiem, że faktycznie są one nie do odczytania przez konsumentów o przeciętnej ostrości wzroku. W tym kontekście wprowadzono do podawanych w wykazie składników substancji alergizujących również wymóg oznaczania ich czcionką inną, odróżniającą od pozostałych składników podanych w wykazie.

W stosunku do obecnego wymagania o podawaniu kraju pochodzenia określonego w wyżej wymienionej dyrektywie 2000/13/WE wymóg ten w ww. rozporządzeniu został znacznie uszczegółowiony na rzecz konsumentów, ale jednocześnie nie powinien powodować nadmiernego obciążenia producentów środków spożywczych.

Pierwotna propozycja Komisji Europejskiej ujednolicająca zasady podawania informacji o miejscu/kraju pochodzenia, wraz z rozszerzeniem tych wymagań o obowiązkowość podawania takiej informacji dla podstawowego składnika, jeśli pochodzi on z innego kraju niż kraj wytworzenia produktu gotowego, została w ramach prac Grupy Roboczej Rady ds. Środków Spożywczych uzupełniona o wprowadzenie wymogu obowiązkowego podawania kraju pochodzenia dla mięsa wieprzowego, baraniego, kozłiny i drobiu w oparciu o zasady, które obecnie są stosowane w odniesieniu do wołowiny i cielęciny. Zgodnie z tą propozycją kraj pochodzenia należałoby wskazać w przypadku mięsa objętego kodem CN 0203 (mięso ze świń, świeże, schłodzone lub zamrożone), 0204 (mięso z owiec lub kóz, świeże, schłodzone lub zamrożone), ex 0207 (mięso z drobiu objęte pozycją 0105, świeże, schłodzone lub zamrożone). Wymóg ten dotyczyłby tylko mięsa nieprzetworzonego.

Zasadność wprowadzenia wymogu podawania informacji o kraju pochodzenia innych gatunków mięsa, mleka, mleka wykorzystywanego jako składnik

w produktach mlecznych, produktach jednoskładnikowych i składników, które stanowią więcej niż 50% środka spożywczego, będzie rozpatrywana w terminie późniejszym na bazie sprawozdania, które ma zostać opracowane przez Komisję pod kątem wykonalności, kosztów i korzyści z podawania pochodzenia innych kategorii produktów.

Wymagania ww. rozporządzenia będą bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Zgodnie z art. 55 ww. rozporządzenia wchodzi ono w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

W celu złagodzenia skutków wprowadzenia nowych przepisów zapewniono możliwość sukcesywnej wymiany opakowań oraz okresy przejściowe.

I tak:

— w zakresie znakowania ogólnego – 3 lata po wejściu w życie rozporządzenia rozpocznie się jego stosowanie, z tym że środki spożywcze wprowadzone na rynek lub opatrzone etykietą przed datą rozpoczęcia stosowania rozporządzenia mogą być wprowadzane na rynek do czasu wyczerpania zapasów tych środków spożywczych;

— w zakresie znakowania informacjami o wartości odżywczej – stosowanie rozporządzenia rozpocznie się 5 lat po jego wejściu w życie, z tym że środki spożywcze wprowadzone na rynek lub opatrzone etykietą przed datą rozpoczęcia stosowania rozporządzenia mogą być wprowadzane na rynek do czasu wyczerpania zapasów tych środków spożywczych.

Jedynie w zakresie mięsa mielonego obowiązek oznakowania zgodnie z zasadami podanymi w tym rozporządzeniu określony został na dzień 1 stycznia 2014 r.

Należy podkreślić, że organizacje producentów brały udział w opiniowaniu zmieniającego się projektu i mogły przedstawiać swoje stanowisko, które zawsze było brane pod uwagę przez stronę rządową, jak również przekazywane europarlamentarzystom polskim.

Jednocześnie zarówno w trakcie prac nad ww. rozporządzeniem, jak również obecnie po ich zakończeniu (przed ogłoszeniem) wiele organizacji producenckich zgłasza potrzebę uzyskania informacji na temat nowych wymagań w trakcie spotkań roboczych, seminariów i konferencji. Stąd też wydaje się, że zarówno świadomość samych producentów, jak również określone w rozporządzeniu terminy przejściowe umożliwiają dostosowanie się producentów do zmieniających się lub nowych wymagań bez szczególnych problemów związanych z niszczeniem starych opakowań.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Klaudiusza Balcerzaka
i Łukasza Borowiaka**

**w sprawie oznakowania produktów
tradycyjnych i produktów
wysoko przetworzonych (10406)**

W odpowiedzi na zapytanie posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie znakowania produktów tradycyjnych i wysoko przetworzonych, przekazane przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r, znak: SPS-024-10406/11, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Szczegółowy zakres informacji podawanych w oznakowaniu opakowanych środków spożywczych i środków spożywczych bez opakowań przeznaczonych bezpośrednio dla konsumenta finalnego lub do zakładów żywienia zbiorowego oraz sposób znakowania tych środków spożywczych reguluje rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. Nr 137, poz. 966, z późn. zm.). Przepisy ww. rozporządzenia odnoszą się do zasad znakowania, które powinny być spełnione zarówno w oznakowaniu tradycyjnych, jak i wysoko przetworzonych produktów mięsnych.

Natomiast sposób i zakres znakowania wartością odżywczą (w tym podawania wartości energetycznej) żywności przeznaczonej dla konsumenta finalnego lub do zakładów żywienia zbiorowego określa rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 25 lipca 2007 r. w sprawie znakowania żywności wartością odżywczą (Dz. U. Nr 137, poz. 967, z późn. zm.). Zgodnie z podziałem kompetencji za interpretację przepisów tego rozporządzenia oraz dokonywanie jakichkolwiek zmian przepisów w zakresie objętym niniejszym rozporządzeniem odpowiada Ministerstwo Zdrowia i podległy mu Główny Inspektorat Sanitarny. Do środków spożywczych objętych obowiązkiem podawania informacji o wartości odżywczej (zgodnie z art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914, z późn. zm.)) należą środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego, a w odniesieniu do środków spożywczych powszechnie spożywanych – jeżeli w oznakowaniu prezentacji albo reklamie tego środka jest podawane oświadczenie żywieniowe.

Unijne i krajowe przepisy w zakresie znakowania żywności nie stanowią przeszkody dla stosowania przez przedsiębiorców (na zasadzie dobrowolności) dodatkowych oświadczeń i informacji, jeśli są rzetelne, prawdziwe i nie wprowadzają w błąd konsumenta. Zgodnie z art. 6 ust. 5 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych

(Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577, z późn. zm.), oznakowanie artykułu rolno-spożywczego nie może w szczególności wprowadzać w błąd konsumenta co do tożsamości tego artykułu, w tym jego rodzaju, właściwości, składu, ilości, trwałości, pochodzenia oraz sposobu produkcji, lub sugerować, że artykuł ten posiada specjalne właściwości, jeżeli ich nie posiada lub jeżeli inne podobne artykuły rolno-spożywcze posiadają takie właściwości. Ponadto oznaczenie towaru albo jego brak, które może wprowadzić klientów w błąd co do pochodzenia, ilości, jakości, składników (...), zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, z późn. zm.), uznawane jest jako czyn nieuczciwej konkurencji.

Ponadto uprzejmie wyjaśniam, że produkty regionalne i tradycyjne uczestniczące w unijnych systemach jakości żywności są dodatkowo znakowane odpowiednim logo. Dobrowolny system ochrony nazw produktów rolno-spożywczych w ramach systemów chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności jest jednym z istotnych elementów wspólnej polityki rolnej. Obecnie coraz więcej konsumentów rozpoznaje logo unijne umieszczone na zarejestrowanych produktach i kupuje te wyjątkowe produkty. W Unii Europejskiej system ochrony produktów regionalnych i tradycyjnych opiera się na dwóch rozporządzeniach regulujących zasady ich rejestracji i ochrony. Jest to rozporządzenie Rady nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz. U. L 93 z 31.3.2006 r., str. 12 oraz Dz. U. L 363 z 20.12.2006, s. 1) oraz rozporządzenie Rady nr 509/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie produktów rolnych i środków spożywczych będących gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami (Dz. U. L 93 z 31.3.2006 r., str. 1). Do polskiego porządku prawnego rozporządzenia te zostały wdrożone ustawą o rejestracji i ochronie nazw i oznaczeń produktów rolnych i środków spożywczych oraz o produktach tradycyjnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 10, poz. 68, z późn. zm.). Ustawa reguluje krajowy etap oceny wniosków.

Prawodawstwo dotyczące chronionych nazw pochodzenia (ChNP) i chronionych oznaczeń geograficznych (ChOG) przewiduje m.in., że zarejestrowane nazwy są chronione przed wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystaniem dla produktów nieobjętych rejestracją, o ile produkty te są porównywalne do produktów zarejestrowanych pod tą nazwą lub jeśli stosowanie nazwy pozwala na czerpanie korzyści z nazwy chronionej.

W Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2010 r. seria C 341, str. 3 został opublikowany Komunikat Komisji – Wytoczne w sprawie etykietowania środków spożywczych wykorzystujących produkty posiadające chronione nazwy pochodzenia (ChNP) i chronione oznaczenia geograficzne (ChOG) jako składniki (2010/C 341/03). W przedmiotowym

dokumentcie został przedstawiony punkt widzenia Komisji w sprawie warunków wykorzystywania nazw zarejestrowanych jako ChNP lub ChOG przy etykietowaniu, prezentacji i reklamie środków spożywczych zawierających produkty posiadające te nazwy jako składnik oraz zidentyfikowanie dobrych praktyk umożliwiających zapewnienie, że produkty posiadające nazwy zarejestrowane jako ChNP lub ChOG, stosowane jako składniki produktów spożywczych, nie są nadużywane w sposób, który szkodziłby renomie produktu noszącego tę nazwę, bądź w sposób wprowadzający konsumenta w błąd co do składu gotowego produktu.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w ostatnim czasie nie odnotowano regresu w zakresie produkcji mięsa czerwonego. W 2010 r. produkcja mięsa wieprzowego osiągnęła poziom 1863 tys. ton (w masie poubojowej), tj. o 146 tys. ton (9%) wyższy niż w 2009 r. Dane Głównego Urzędu Statystycznego na temat ubojów przemysłowych w 2011 r. wskazują na fakt, że w okresie od stycznia do maja 2011 r. liczba ubitych zwierząt wzrosła o 3,3% w stosunku do roku ubiegłego i wyniosła 8,5 mln sztuk. W odniesieniu do bydła liczba zwierząt poddanych ubojowi wzrosła w pierwszym półroczu 2011 r. o prawie 8% w stosunku do analogicznego okresu 2010 r. i wyniosła 689,5 tys. sztuk.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Wiesława Andrzeja Szczepańskiego**

**w sprawie problemów w funkcjonowaniu
Komendy Miejskiej Policji w Lesznie (10408)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10408/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie problemów w funkcjonowaniu Komendy Miejskiej Policji w Lesznie uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, że Komenda Miejska Policji w Lesznie zajmuje budynki mieszczące się przy ul. 17 stycznia 8 oraz przy ul. Korcza 3. Stan techniczny obu określa się jako dobry. Komenda Wojewódzka Policji w Poznaniu nie planuje obecnie rozbudowy obiektu przy ul. 17 stycznia 8 w Lesznie.

Pragnę uprzejmie poinformować, iż Komenda Miejska Policji w Lesznie jest na bieżąco wyposażona w materiały eksploatacyjne, zaś prace konserwacyjno-remontowe prowadzone są systematycznie, w miarę posiadanych środków finansowych. Na działalność policyjną oraz funkcjonowanie jednostki przeznaczono do dnia 10 sierpnia 2011 r. kwotę w wysokości 495 tys. zł, wyłączony opłaty naliczone za media.

Niezależnie od powyższego pragnę uprzejmie wskazać, iż w Komendzie Miejskiej Policji w Lesznie istnieje obecnie 21 wolnych stanowisk pracy, co stanowi 9,17% aktualnego stanu etatowego. Celem wzmocnienia obsady etatowej jednostki z dniem 15 sierpnia 2011 r. zostanie do niej przeniesiony jeden funkcjonariusz zatrudniony w Komendzie Wojewódzkiej Policji w Poznaniu. W związku z planowanym naborem do służby w Policji w obrębie garnizonu wielkopolskiego przewidywane jest przyjęcie 189 nowych funkcjonariuszy Policji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła**

Mieczysława Marcina Łuczaka

**w sprawie postępowań dotyczących odliczania
podatku VAT i zaliczania go
do kwoty przychodów (10409)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana Mieczysława Marcina Łuczaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 20 lipca 2011 r., przesłane przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., nr SPS-024-10409/11, w sprawie działań organów podatkowych wobec firm zrzeszonych w Stowarzyszeniu Transportowców Ziemi Łódzkiej, które dotyczą prawidłowości odliczeń podatku VAT, oraz zaliczenia go w koszty uzyskania przychodu, pragnę przedstawić Panu Marszałkowi następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 5 ust. 6 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o urzędach i izbach skarbowych (Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1267, ze zm.) do zakresu działania naczelników urzędów skarbowych należy m.in. ustalanie lub określanie i pobór podatków, a także wykonywanie egzekucji administracyjnej.

Procedury obowiązujące w sprawach podatkowych zostały uregulowane w ustawie z dnia 29 sierpnia

1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, ze zm.).

Stosownie do art. 127 ustawy Ordynacja podatkowa postępowanie podatkowe jest dwuinstancyjne. Od decyzji organu pierwszej instancji służy stronie prawo wniesienia odwołania do dyrektora izby skarbowej. Z kolei od decyzji wydanej w postępowaniu odwoławczym stronie służy prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

Zgodnie bowiem z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1270, ze zm.), sądy administracyjne kontrolują działalność administracji publicznej poprzez orzekanie w sprawach skarg na decyzje administracyjne. W myśl art. 151 wymienionej ustawy w razie nieuwzględnienia skargi sąd skargę oddala. W przypadku wyroku oddalającego skargę powagą rzeczy osądzonej objęte jest ustalenie, czy decyzja jest zgodna z prawem, a ściślej, że nie zawiera takich wad prawnych, które wymagałyby jej wyeliminowania z obrotu prawnego.

Odnosząc się do zagadnień poruszonych w wystąpieniu z dnia 20 lipca 2011 r., pragnę poinformować, że w latach 2008–2011 (do dnia 31 maja) w sprawach związanych z obrotem paliwami zostało złożonych 369 skarg do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, dotyczących wyłącznie podatku od towarów i usług. W analogicznym okresie ww. sąd rozpatrzył 222 skargi:

- w 202 sprawach podzielił argumentację przedstawioną przez organy podatkowe i oddalił skargi,
- w 20 przypadkach uchylił decyzje organu drugiej instancji.

Podkreślić przy tym należy, że stanowisko dyrektora Izby Skarbowej w Łodzi podzielił również Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 1 grudnia 2010 r., sygn. akt I FSK 936/09, który zapadł w sprawie ze skargi kasacyjnej dyrektora Izby Skarbowej w Łodzi od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 20 stycznia 2009 r., sygn. akt I SA/Łd 545/08.

Jednocześnie należy podkreślić, że od dnia 1 stycznia 2009 r. do chwili obecnej Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w sprawach, w których występowali członkowie stowarzyszenia, nie uchylił żadnej decyzji dyrektora Izby Skarbowej w Łodzi w zakresie podatku od towarów i usług z powodu naruszenia przepisów prawa materialnego. Innymi słowy w żadnej ze spraw nie uznał, że organ drugiej instancji dokonał błędnej interpretacji przepisów regulujących opodatkowanie podatkiem od towarów i usług.

W odniesieniu do decyzji wydanych dla członków Stowarzyszenia Transportowców Ziemi Łódzkiej w zakresie podatku dochodowego Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 7 czerwca 2011 r., sygn. akt II FSK 462/11, rozpatrując zasadnicze dla wyniku sprawy kwestie sporne, zgodził się ze stanowiskiem przedstawionym przez organ drugiej instancji i uchylił zaskarżony przez dyrekto-

ra Izby Skarbowej w Łodzi wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 15 października 2010 r., sygn. akt I SA/Łd 825/10.

Odpowiadając zatem na pytanie o należyłą staranność w prowadzonych postępowaniach i przestrzeganie praw ich uczestników, uprzejmie informuję, iż oceny tej – zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie procedurami – dokonały sądy administracyjne w sposób wyżej przedstawiony.

Odnosząc się natomiast do podniesionej w wystąpieniu z dnia 20 lipca 2011 r. przez pana posła kwestii dotyczącej, cyt.: niemniej bulwersującą częścią tej sprawy jest czas jej trwania – prawie 5 lat, należy domniemywać, iż wskazując na 5-letni okres trwania postępowania, pan poseł Mieczysław Marcin Łuczak miał na uwadze sprawy wszystkich firm transportowych, wobec których organy podatkowe prowadziły lub prowadzą postępowania kontrolne i podatkowe, uwzględniając w tym czasie trwania postępowań sądowo-administracyjnych.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że na wydłużenie okresu załatwiania spraw w przedmiocie podatku od towarów i usług, dotyczących oszustw w handlu paliwami, wpłynęło stanowisko sądów administracyjnych, które wskazywało na konieczność udowodnienia w pierwszej kolejności, że u sprzedawcy nie zaistniał obowiązek podatkowy w podatku od towarów i usług z tytułu fikcyjnej sprzedaży. Stanowisko takie zostało zaprezentowane m.in. w wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 16 września 2008 r., sygn. akt I SA/Łd 693/08, oraz z dnia 20 stycznia 2009 r., sygn. akt I SA/Łd 544-545/08, wydanych w sprawach ze skarg członków stowarzyszenia.

Ponadto na terminowość załatwianych odwołań z zakresu podatku od towarów i usług wpływ miał również stopień złożoności analizowanych materiałów dowodowych. Przedmiotowe sprawy charakteryzują się znacznym stopniem trudności, tj. skomplikowanym stanem faktycznym i prawnym, wielowątkowością, obszernością zgromadzonego materiału dowodowego oraz koniecznością wykorzystania materiałów z postępowań prowadzonych przez organy ścigania czy też przed sądami powszechnymi. Mnogość podejmowanych czynności oraz bezwzględna potrzeba współpracy z ww. instytucjami w ramach prowadzonych postępowań dowodowych (będące niejednokrotnie konsekwencją uwzględniania wniosków dowodowych stron postępowania) wydłużyła terminy załatwiania odwołań.

Wyjaśnić również należy, że w latach 2008–2011 (do dnia 31 maja) tylko w zakresie rozliczeń podatku od towarów i usług w sprawach związanych z obrotem paliwami do dyrektora Izby Skarbowej w Łodzi wpłynęło 1189 odwołań.

Dodatkowo pragnę poinformować Pana Marszałka, że prawidłowość działań dyrektora Izby Skarbowej w Łodzi w zakresie rozliczeń podatku od towarów i usług dotyczących wybranych podatników wykonujących usługi transportowe, w tym członków Stowa-

rzyszenia Transportowców Ziemi Łódzkiej, była przedmiotem kontroli Najwyższej Izby Kontroli Delegatury w Łodzi. W wystąpieniu pokontrolnym z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak LLO-4112-01-01-2011, S/11/002, Najwyższa Izba Kontroli pozytywnie oceniła działania dyrektora Izby Skarbowej w Łodzi w zakresie prowadzenia postępowań odwoławczych. Jak wynika z ww. wystąpienia, pozytywną ocenę uzasadniała uzyskana w badanym okresie poprawa efektywności i rzetelności rozpatrywanych odwołań i niski udział decyzji uchylanych w postępowaniu sądowym, a także terminowe przekazywanie skarg do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi.

Mając natomiast na uwadze kwestię odwoływania się przez stowarzyszenie do instytucji europejskich, wskazać należy, że w związku z przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej z dniem 1 maja 2004 r., polskie przepisy dotyczące podatku od towarów i usług zostały dostosowane do unijnych regulacji w zakresie tego podatku, w szczególności do szóstej dyrektywy Rady Unii Europejskiej w sprawie harmonizacji przepisów prawnych państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej, ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (obecnie dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej). Tym samym rozwiązania określone w ustawie o podatku od towarów i usług stanowią implementację przepisów unijnych i mogą być badane w ramach kontroli sądowo-administracyjnej w kontekście ich zgodności z prawem unijnym również przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W piśmie z dnia 15 czerwca 2011 r. skierowanym do Komisji Europejskiej Stowarzyszenie Transportowców Ziemi Łódzkiej podniosło szereg zarzutów dotyczących dokonywanych przez organy podatkowe woj. łódzkiego ustaleń w zakresie obrotu paliwem oraz sposobu prowadzenia przez nie postępowań podatkowych.

Obecnie opracowywane jest stanowisko strony polskiej dotyczące wniesionej przez stowarzyszenie skargi. Opinia ministra finansów w przedmiotowej sprawie zostanie przygotowana i przekazana zgodnie z procedurą dotyczącą systemu EU Pilot w terminie do dnia 6 września 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie postępowań przygotowawczych
w sprawie obrotu paliwami (10410)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Mieczysława Łuczaka z dnia 20 lipca 2011 r., przesłane przy piśmie pana wice-marszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 29 lipca 2011 r., dotyczące postępowań przygotowawczych w sprawie obrotu paliwami uprzejmie informuję, co następuje.

Doceniając wagę i złożoność zagadnień poruszonych w zapytaniu poselskim, na wstępie zauważam, że problematyka działalności organów skarbowych i prokuratury nie pozostaje w kompetencji ministra sprawiedliwości. Naczelnym organem kontroli skarbowej jest minister właściwy do spraw finansów publicznych, natomiast do prerogatyw generalnego inspektora kontroli skarbowej należy m.in. określenie zadań i sprawowanie kontroli wewnętrznej urzędów skarbowych. W aktualnym stanie prawnym minister sprawiedliwości również nie nadzoruje prokuratury. Z dniem 31 marca 2010 r. nastąpił bowiem rozdział funkcji ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego.

Z tych względów zawarte w zapytaniu poselskim krytyczne uwagi dotyczące pracy organów skarbowych oraz prokuratury, a także związane z tym zarzuty odnoszące się do rzetelności i długotrwałości postępowań podatkowych i postępowań przygotowawczych nie mogą zostać zbadane i ocenione w ramach nadzoru ministra sprawiedliwości.

Natomiast odnośnie do postępowania sądowego zarejestrowanego pod sygn. akt II Kp 229/10 w Sądzie Rejonowym w Zduńskiej Woli, to istotnie sąd meriti postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2011 r. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję prokuratora o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie oszustwa przy transakcjach kupna-sprzedaży paliwa dokonanych w latach 2003–2006 w Zduńskiej Woli, tj. o czyn z art. 286 § 1 Kodeksu karnego, wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa.

Merytoryczna ocena wskazanego rozstrzygnięcia, w tym jego uzasadnienia, stanowiącego integralną całość orzeczenia sądu wykracza poza ustawowe kompetencje ministra sprawiedliwości, który sprawuje wyłącznie nadzór nad administracyjną, nie zaś jurysdykcyjną, działalnością sądów powszechnych, stąd też czynności nadzorcze nie mogą wkraczać

w sferę niezawisłości sędziowskiej, tj. w treść wyroków i postanowień.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Walkowiaka**

**w sprawie nowelizacji ustawy
o ochronie gruntów rolnych i leśnych (10411)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10411/11, przy którym zostało nadesłane zapytanie posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie nowelizacji ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Głównym celem funkcjonowania ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych jest szczególna ochrona przed zainwestowywaniem gruntów rolnych o wysokim potencjale produkcyjnym, tj. gruntów klas I–III położonych na obszarach wiejskich, o pow. ok. 4 mln ha, stanowiących zaplecze żywnościowe kraju. Ochrona ta polega na ograniczeniu przeznaczenia takich gruntów na cele nierolnicze, a jeżeli już nie można tego uniknąć, to obciążeniu inwestorów obowiązkiem wnoszenia stosownych opłat. Od obowiązku tego nie ma żadnych zwolnień i ulg, z wyjątkiem należności i opłat za grunty zajmowane pod budownictwo mieszkaniowe. Stosownie bowiem do przepisu art. 12a omawianej ustawy z obowiązku uiszczania należności i opłat rocznych z tytułu wyłączenia gruntów rolnych z produkcji zwolnieni są obecnie i nadal pozostaną inwestorzy budownictwa mieszkaniowego, zarówno jednorodzinne jak i wielorodzinne.

W strukturze użytkowania gruntów w Polsce gleby o najwyższej jakości, a więc podlegające ochronie, zaliczane do I, II i III klasy bonitacyjnej, stanowią zaledwie 25% ogółu użytków rolnych, a na 1 mieszkańca kraju przypada ich zaledwie ok. 0,12 ha. Grunty te są bezcennym, naturalnym dobrem, którego – w przypadku trwałego zainwestowania – nie można ponownie odtworzyć w innym miejscu. Dlatego też szczególną ochroną objęte zostały właśnie te grunty, o najwyższej jakości, położone na obszarach wiejskich.

Wprawdzie w dniu 1 stycznia 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1657).

Ustawa ta spowodowała zdjęcie z gruntów rolnych stanowiących użytki rolne, położonych w granicach administracyjnych miast oraz gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas IV–VI, położonych na obszarach wiejskich ochrony przewidzianej dla gruntów rolnych i uwolnienie tych gruntów dla celów inwestycyjnych.

Wprowadzona zmiana nie oznacza, że wszystkie grunty rolne położone w granicach administracyjnych miast automatycznie z mocy prawa stały się gruntami budowlanymi. Grunty te pozostały nadal w ewidencji gruntów oznaczone jako użytki rolne i mogą być nadal użytkowane rolniczo do czasu ewentualnego ich faktycznego zainwestowania.

O tym, czy na użytkach rolnych położonych w granicach administracyjnych miast bądź na obszarach wiejskich mogą być realizowane inwestycje, nadal decyduje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, który opracowuje gmina, a w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania – decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, którą wydaje wójt (burmistrz, prezydent miasta).

Wynika to z przepisów obowiązującej ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), zgodnie z którymi ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (art. 4 ust. 1), a w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (art. 4 ust. 2).

Dopiero miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest, z mocy przepisu art. 14 ust. 8 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, aktem prawa miejscowego i jako taki zawiera ustalenia powszechnie wiążące na obszarze, na którym obowiązuje. Wiąże właścicieli (użytkowników wieczystych) nieruchomości gruntowych położonych na jego obszarze. Do czasu, kiedy nie zostanie zmieniony lub uchylony, wiąże także gminy oraz organy państwa, we właściwości których pozostaje wypowiedanie się w kwestii praw i obowiązków właściciela (użytkownika wieczystego) nieruchomości na podstawie przepisów odrębnych, w szczególności organy opiniujące, uzgadniające i zezwalające na budowę obiektu budowlanego.

Plan miejscowy jest więc podstawowym narzędziem regulacji zagospodarowania przestrzennego. Zawiera przepisy powszechnie obowiązujące w zakresie przeznaczenia terenu, zagospodarowania i warunków zabudowy, stanowiące bezpośrednią podstawę do wydawania decyzji budowlanych oraz wywłaszczenia gruntów na cele publiczne.

Nie podzielam zatem stanowiska pana posła, zgodnie z którym zakłada się, że ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych znacznie utrudnia rozwój

gospodarczy polskiej wsi, co z kolei ma wpływ na wzrost bezrobocia na terenach wiejskich, jak również że przepisy tej ustawy powodują negatywne skutki społeczne, gospodarcze i finansowe.

W mojej ocenie bariery dla rozwoju budownictwa nie tkwią w przepisach ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, która rzekomo ogranicza powierzchnię terenów przeznaczonych pod zainwestowanie, lecz w braku polityki przestrzennej zagospodarowywania obszarów, które zostały już przeznaczone na cele nierolnicze.

Najlepszym odzwierciedleniem są poniżej przedstawione zestawienia obrazujące ilość faktycznie wyłączonych gruntów rolnych z produkcji rolniczej w odniesieniu do powierzchni gruntów rolnych klas I–III przeznaczonych przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi na cele nierolnicze.

Zestawienie dla Polski

	Suma (ha)	Rok								
		2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
Przeznaczenie	85 716	8426	15265	12794	15618	11242	5722	6074	5802	4772
Wyłączenie (faktycznie zabudowane)	11 890	908	894	1111	1783	1369	2091	1830	982	922

Zestawienie dla woj. kujawsko-pomorskiego

	Suma (ha)	Rok								
		2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
Przeznaczenie	3 001	484	373	167	306	438	426	388	180	238
Wyłączenie (faktycznie zabudowane)	433	24	27	33	41	99	42	64	57	46

Natomiast należności i opłaty roczne wnoszone przez inwestorów za wyłączenie z produkcji gruntów rolnych klas I–III, które do 31 grudnia 2010 r. stanowiły dochody Funduszu Ochrony Gruntów Rolnych, a od 1 stycznia 2011 r. stanowią dochody budżetu województwa, są rekompensatą za straty, jakie ponosi rolnictwo z tytułu trwałej utraty gruntów najlepszej jakości. Środki te, z których korzystają przede wszystkim gminy, przeznacza się przede wszystkim na ochronę, rekultywację i poprawę jakości gruntów rolnych oraz budowę i modernizację dróg dojazdowych do gruntów rolnych na terenach wiejskich oraz na wypłatę odszkodowań przewidzianych ustawą.

Wprowadzone z dniem 1 stycznia 2009 r. regulacje w ustawie o ochronie gruntów spowodowały natomiast spadek o ok. 50% dochodów z tytułu wyłączenia gruntów z produkcji.

Ponadto jeżeli przepisy ustawy uległyby jeszcze większej liberalizacji, to zmiana ta spowodowałaby likwidację opłat z tytułu wyłączenia gruntów rolnych z produkcji.

Wykorzystywanie środków pieniężnych Funduszu Ochrony Gruntów Rolnych za 2010 r. przedstawia poniższa tabela (Polska, w tym woj. kujawsko-pomorskie).

Wyszczególnienie	Rozmiar robót finansowanych ze środków FOGR (w ha oraz w km w poz. 5)					
	Polska			woj. kujawsko-pomorskie		
	Wykorzystanie (zł)	ogółem	w tym zakończono w roku sprawozdawczym	Wykorzystanie (zł)	ogółem	w tym zakończono w roku sprawozdawczym
Rekultywacja na cele rolnicze gruntów, które utraciły lub zmniejszyły wartość użytkową wskutek działalności nieustalonych osób	130 996	241	241	3 600	1	1
Rolnicze zagospodarowanie gruntów zrekultywowanych	61 077	79	0	0	0	0
Użyźnianie gleb o niskiej wartości produkcyjnej, ulepszanie rzeźby terenu i struktury przestrzennej gleb, usuwanie kamieni i odkrzaczanie	733 019	2274	2 274	13 282	76	76
Budowa i renowacja zbiorników wodnych służących małej retencji	6 969 810	590	590	322 712	13	13
Budowa i modernizacja dróg dojazdowych do gruntów rolnych	101 092 640	1531	1529	5 020 487	64	64
Wdrażanie i upowszechnianie wyników prac naukowo-badawczych związanych z ochroną gruntów rolnych	576 000	xxx	xxx	xx	xxx	xxx
Wykonywanie badań pól rolnych uzyskiwanych w strefach ochronnych oraz niezbędnych dokumentacji i ekspertyz z zakresu ochrony gruntów rolnych	3 227 496	0	0	0	0	0
Zakup sprzętu pomiarowego i informatycznego oraz oprogramowania do zakładania i aktualizowania ewidencji gruntów oraz prowadzenia spraw ochrony gruntów rolnych	2 002 951	xxx	xxx	15 044	xxx	xxx
Inne wydatki	3 374 766	0	0	1 951 216	0	0
Ogółem	118 148 755	1531 km/3184 ha	1 529 km/ 3105 ha	7 326 341	90 ha/ 64 km	90 ha/ 64 km

Z danych zamieszczonych w powyższej tabeli jednoznacznie wynika, że w 2010 r. przy dofinansowaniu środkami Funduszu Ochrony Gruntów Rolnych wybudowano w kraju 1529 km, w tym w woj. kujawsko-pomorskim 64 km dróg dojazdowych do gruntów rolnych, ok. 2515 ha w kraju, w tym w woj. kujawsko-pomorskim 77 ha gruntów rolnych użyźniono i zrekultywowano. Zaś na badania pól rolnych uzyskiwanych w strefach ograniczonego użytkowania istniejących wokół zakładów przemysłowych wydatkowano kwotę 3 227 496 zł. Należy w tym miejscu podkreślić, że ww. środki są obecnie głównym źródłem finansowania i dofinansowania budowy i modernizacji dróg dojazdowych do gruntów rolnych na obszarach wiejskich.

Jednak wprowadzony ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1657) art. 5b, zaproponowany przez sejmową Komisję Nadzwyczajną „Przyjazne Państwo”, regulujący, że przepisów ustawy nie stosuje się do gruntów rolnych stanowiących użytki rolne położone w granicach administracyjnych miast, nie może być teraz argumentem do kolejnych zmian przedmiotowej ustawy, wyłączając spod działania ustawy teraz także grunty położone na terenach wiejskich. Jeżeli okazałoby się, że wprowadzony zapis art. 5b jest niezgodny z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa, należałoby ten artykuł uchylić, a nie wprowadzać kolejne zmiany, które w konsekwencji burzą całą prawną ochronę gruntów rolnych.

W związku z powyższym należy także podkreślić, że grunty rolne właśnie dlatego, że są specyficznym środkiem produkcji, charakteryzującym się niepo-

mażalnością, podlegają szczególnej ochronie. Wobec tego niejednokrotnie staje się niezrozumiałe, że szczytne cele gmin polegające na zapewnieniu wzrostu gospodarczego, zapobieganiu nadmiernemu bezrobociu oraz dążeniu do rozwiązywania problemów dotyczących poszczególnych dziedzin życia społecznego i ekonomicznego mają być realizowane poprzez przeznaczanie szczególnie chronionych gruntów rolnych na cele nierolnicze.

Warto także podkreślić, że minister rolnictwa i rozwoju wsi ma również obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego kraju, co nie byłoby jednak możliwe bez znaczącego udziału najżyźniejszych gleb. Potrzeba ochrony gleb o wysokiej bonitacji jest również uwzględniana w założeniach do „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju” (KPZK), według której istnieje konieczność określenia przestrzeni niezbędnej dla zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego kraju, zwiększenia konkurencyjności sektora rolno-spożywczego oraz zachowania i rozwoju funkcji nierynkowych, bezpośrednio związanych z produkcją rolną. W planach zagospodarowania przestrzennego województw oraz w gminnych studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, na podstawie kryteriów ministra rolnictwa i rozwoju wsi, mają być wyznaczane strategiczne strefy żywicielskie, chroniące przed zmianą użytkowania gleby o najwyższej przydatności dla produkcji żywności oraz obszary szczególnie przydatne dla rozwoju rolnictwa towarowego.

Gleba jest bowiem jednym z najcenniejszych zasobów Ziemi, gdyż od niej zależy rozwój roślin stanowiących bazę pokarmową wszystkich zwierząt i czło-

wieka. Według wszelkich przewidywań ceny nieskażonej i zdrowej żywności będą na rynkach światowych stale wzrastać wraz ze wzrostem liczby ludności i stopniem skażenia środowiska. Człowiek pozbawiony ziemi ornej staje się niewolnikiem techniki i jest zupełnie zależny od tych, którzy dysponują żywnością.

Ponadto gleba jest wytworem złożonego procesu, zwanego procesem glebotwórczym, na który składają się: oddziaływanie klimatu, rodzaj skały macierzystej, rzeźba terenu i przede wszystkim rola organizmów roślinnych i zwierzęcych. Proces ten jest niezwykle powolny, bowiem przebiega z prędkością ok. 1 cm wytworzonej gleby na 100–400 lat. Z tego względu glebę uważa się za zasób w praktyce nieodnawialny, który powinien podlegać szczególnej ochronie.

Rola gleb i ich wartość jest doceniana również przez Unię Europejską, czego dowodem są m.in. trwające od kilku lat intensywne prace nad projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy dla ochrony gleb oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE, która ma za zadanie zobowiązać wszystkie państwa członkowskie do podjęcia działań w celu ochrony gleb, ich zrównoważonego użytkowania oraz zachowania i tam, gdzie jest to możliwe, przywracania im zdolności do pełnienia podstawowych funkcji.

Dodatkowo w bieżącym roku przez Komisję Europejską została powołana nowa Grupa Robocza ds. soil sealing (zasklepienia gleb). Jej celem jest wypracowanie dokumentu technicznego zawierającego wykaz najlepszych praktyk stosowanych w krajach członkowskich, mających za zadanie chronić szczególnie urodzajne gleby przed naporem urbanizacji. W przypadkach zaś gdy zaistnieje konieczność zajęcia pod zabudowę najlepszych gleb (np. realizując inwestycje celu publicznego, takie jak: drogi, linie kolejowe, parkingi), wspomniany dokument techniczny będzie niejako drogowskazem do zastosowania specjalnych technik i materiałów budowlanych, ograniczających stopień zasklepienia gleby bądź minimalizujący skutki takiego zasklepienia.

Na rolę gleby jako najważniejszego przyrodniczego bogactwa ludzkości, bez którego nie jest możliwa egzystencja człowieka, wskazuje także Europejska Karta Gleby (European Soil Charter), przyjęta przez Radę Europy (Council of Europe) w 1972 r. Definiuje ona w 12 punktach rolę gleby w życiu człowieka i jego środowiska:

- 1) gleba stanowi jedną z najcenniejszych wartości dla człowieka; umożliwia życie na Ziemi roślinom, zwierzętom i człowiekowi,
- 2) gleba jest źródłem materii organicznej, która łatwo ulega niszczeniu,
- 3) gleby są wykorzystywane dla celów rolniczych, przemysłowych i innych; polityka planowania regionalnego musi uwzględniać właściwości przyrodnicze gleb oraz aktualne i przyszłe potrzeby społeczności,
- 4) rolnicy i leśnicy muszą stosować metody, które chronią wartość gleby,

5) gleby muszą być chronione przed erozją,

6) gleby muszą być chronione przed zanieczyszczeniami,

7) rozwój urbanizacji musi być planowany tak, aby minimalizować niszczenie gleby,

8) przy budowie sieci infrastruktury musi się chronić gleby już na etapie jej projektowania,

9) zasoby gleb są nie do zastąpienia,

10) dla zapewnienia racjonalnego użytkowania i ochrony gleb muszą być prowadzone interdyscyplinarne badania naukowe,

11) ochronie gleby należy poświęcać wiele uwagi i troski na wszystkich istniejących poziomach edukacji,

12) władze i organy urzędowe muszą właściwie planować, użytkować i ochraniać zasoby gleb.

Biorąc zatem pod uwagę fakt, iż gleby zaliczane są do nieodnawialnych zasobów przyrody, istnieje konieczność objęcia ich szczególną ochroną oraz troską o zachowanie w dobrym i nienaruszonym stanie. W tym właśnie celu została przyjęta ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych z dnia 3 lutego 1995 r., której podstawowym zadaniem jest ochrona gruntów rolnych najwyższej jakości (głównie klas I–III) m.in. przed zainwestowaniem.

Natomiast kolejne nowelizacje przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie przyniosą oczekiwanych rezultatów, lecz spowodują, że nie będzie podstaw prawnych do ochrony gruntów rolnych o najwyższym potencjale produkcyjnym położonych na obszarach wiejskich, efektem czego może być zanik podstawowej funkcji wsi, jaką jest funkcja rolnicza.

Reasumując, należy ponownie podkreślić, iż ok. 25% powierzchni gruntów rolnych w Polsce to grunty klas I–III, które podlegają ochronie, wynikającej z ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, natomiast aż 75% powierzchni stanowią grunty rolne klas IV–VI, które w myśl przepisów ww. ustawy nie wymagają zgody na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze i decyzji zezwalających na ich wyłączenie. Oznacza to, iż stanowią one bardzo dużą rezerwę terenów, które mogą być wykorzystywane na cele nierolnicze. Z tego wniosek, iż ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie blokuje procesów inwestycyjnych na obszarach wiejskich, a jej celem jest ochrona gruntów rolnych przed niekontrolowaną zmianą ich przeznaczenia.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Walkowiaka**

**w sprawie utworzenia Prokuratury Rejonowej
w Żninie (10412)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie utworzenia Prokuratury Rejonowej w Żninie, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 29 lipca 2011 r., nr SPS-024-10412/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W Ministerstwie Sprawiedliwości nie są obecnie prowadzone prace legislacyjne nad zmianą rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie utworzenia prokuratur apelacyjnych, okręgowych i rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 49, poz. 297) związane z utworzeniem Prokuratury Rejonowej w Żninie.

Prokurator generalny nie występował dotychczas do ministra sprawiedliwości z wnioskiem o utworzenie wskazanej wyżej prokuratury rejonowej.

Decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich właściwości oraz tworzenia i znoszenia ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych lub rejonowych podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę na podstawie art. 17 ust. 13 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.). Wydanie aktu wykonawczego każdorazowo następuje po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego, będącego zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o prokuraturze naczelnym organem prokuratury.

Aktualnie w Żninie funkcjonuje Ośrodek Zamiejscowy Prokuratury Rejonowej w Szubinie. Obie te jednostki, tj. zarówno Prokuratura Rejonowa w Szubinie, jak i jej ośrodek zamiejscowy, znajdują się w grupie jednostek organizacyjnych prokuratury, które podlegają badaniu przez powołany zarządzeniem prokuratora generalnego z dnia 7 grudnia 2010 r. „Zespół do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obszarze 3–5 etatów orzeczniczych oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego”. Prace zespołu zostaną zakończone sprawozdaniem i rekomendacją dla prokuratora generalnego.

W wypadku sformułowania przez prokuratora generalnego postulatu utworzenia prokuratury rejonowej w Żninie ostateczną decyzję podejmie minister sprawiedliwości, jako organ uprawniony na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego. De-

cyzja taka będzie następstwem szczegółowej analizy i oceny zarówno argumentów przedstawionych przez prokuratora generalnego, jak też racji o charakterze społecznym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Walkowiaka**

**w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej
w Mogilnie (10413)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Mogilnie, przesłane przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., nr SPS-024-10413/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W Ministerstwie Sprawiedliwości nie są obecnie prowadzone prace legislacyjne nad zmianą rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie utworzenia prokuratur apelacyjnych, okręgowych i rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 49, poz. 297) związane z likwidacją Prokuratury Rejonowej w Mogilnie.

Prokurator generalny nie występował dotychczas do ministra sprawiedliwości z wnioskiem o zniesienie Prokuratury Rejonowej w Mogilnie.

Problematyka, której dotyczy zapytanie pana posła – w sensie koncepcyjnym – pozostaje obecnie w gestii prokuratora generalnego, natomiast decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich właściwości podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę na podstawie art. 17 ust. 13 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.). Wydanie aktu wykonawczego każdorazowo następuje po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego, który zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o prokuraturze jest naczelnym organem prokuratury. Stanowi to konsekwencję dokonanego z dniem 31 marca 2010 r. rozdzielenia urzędów ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego, wprowadzonego ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze (Dz. U. Nr 178, poz. 1375, z późn. zm.).

W Prokuraturze Generalnej trwają prace powołanego zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2010 r. Zespołu do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrod-

ków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obsadzie 3–5 etatów orzecznich oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego.

Stanowisko prokuratora generalnego w zakresie dalszego funkcjonowania prokuratur rejonowych zostanie określone po zakończeniu tych prac, na podstawie ustaleń zawartych w sprawozdaniu zespołu i jego rekomendacji.

W wypadku sformułowania przez prokuratora generalnego postulatów zniesienia Prokuratury Rejonowej w Mogilnie ostateczną decyzję podejmie minister sprawiedliwości, jako organ uprawniony na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego. Decyzja taka będzie następstwem szczegółowej analizy i oceny zarówno argumentów przedstawionych przez prokuratora generalnego, jak również racji o charakterze społecznym podniesionych przez pana posła.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Krystyny Grabickiej**

**w sprawie przebiegu kolei dużych prędkości
na terenie gm. Błaszki w pow. sieradzkim
(10414)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Krystyny Grabickiej przekazane przy piśmie, nr SPS-024-10414/11, z dnia 29 lipca br., w sprawie przebiegu kolei dużych prędkości na terenie gminy Błaszki w powiecie sieradzkim, informuję, że nie wybrano jeszcze ostatecznego przebiegu kolei dużych prędkości przez województwo łódzkie i obecnie nadal prowadzone są prace analityczne nad wyborem najkorzystniejszego wariantu.

Zgłoszone zastrzeżenia przekazane zostały do PKP Polskie Linie Kolejowe SA celem uwzględnienia ich w prowadzonych pracach nad KDP. Ostateczny przebieg KDP znany będzie po opracowaniu przez wykonawcę studium wykonalności.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Krystyny Grabickiej**

**w sprawie przebiegu kolei dużych prędkości
na terenie gm. Błaszki w pow. sieradzkim
(10414)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Krystyny Grabickiej, skierowane do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie, nr SPS-024-10414/11, z dnia 29 lipca 2011 r., w sprawie przebiegu kolei dużych prędkości na terenie gminy Błaszki w pow. sieradzkim przedstawiam poniższe informacje.

Punktem wyjścia dla określenia przebiegu linii kolei dużych prędkości (KDP) przez teren województwa łódzkiego (w tym gminy Błaszki) są warianty 1. i 3. rekomendowane przez wstępne studium wykonalności budowy linii dużych prędkości Wrocław/Poznań – Łódź – Warszawa (CNTK – 2005 r.), uzupełnione o wariant autorski opracowany przez konsorcjum IDOM.

Główne założenia dla tego projektu określił „Program budowy i uruchomienia przewozów kolejami dużych prędkości w Polsce” oraz „Prognoza oddziaływania na środowisko” Programu budowy i uruchomienia przewozów kolejami dużych prędkości w Polsce», które zostały przyjęte uchwałą nr 276/2008 Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 2008 r. Powyższy program i analiza oddziaływania na środowisko objęte były konsultacjami społecznymi przeprowadzonymi w 2008 r. na poziomie województw.

Zgodnie z informacjami uzyskanymi od PKP Polskie Linie Kolejowe SA określony na obecnym etapie przebieg linii dużych prędkości (LDP) w tym rejonie został podyktowany próbą zminimalizowania negatywnego wpływu na środowisko oraz kwestią omięcia wszelkich kolizji z infrastrukturą, które zostały na tym etapie zidentyfikowane, przy jednoczesnym zachowaniu bardzo rygorystycznych parametrów geometrycznych dla linii kolei dużych prędkości. Dodatkowo przebieg ten (przez teren gminy Błaszki) podyktowany jest połączeniem odcinka Łódź – Sieradz ze stacją w okolicach Nowych Skalmierzyc.

Należy jednocześnie wziąć pod uwagę fakt, iż budowa linii KDP stanowi kluczowy element restrukturyzacji polskiej infrastruktury kolejowej w kierunku jej unowocześnienia i włączenia w europejski obszar kolejowy, którego standardy i jakość powinny umożliwić sprostanie współczesnym oczekiwaniom społeczeństwa, a także gospodarki kraju.

Mamy nadzieję, iż uruchomienie przewozów kolejami dużych prędkości, poprzez stacje między Sieradzem a Zduńska Wola oraz w okolicach Nowych Skalmierzyc, poprawi mobilność okolicznych mieszkańców oraz wpłynie na zwiększenie dostępu do powi-

zań komunikacyjnych w relacjach międzynarodowych jak również pomiędzy największymi miastami w Polsce. Ponadto nadmienić należy, iż rygorystycznym wymogiem podczas realizacji projektu będzie zachowanie odpowiednich warunków przyrodniczych, ekologicznych, historycznych i krajobrazowych, a spójność komunikacyjną obszarów zapewni wybudowanie odpowiedniej liczby bezkolizyjnych skrzyżowań. Niemniej jednak budowa kolei dużych prędkości będzie wymagała, jak każda nowo budowana linia kolejowa, wykupu przez inwestora niezbędnych gruntów oraz nieruchomości na nich się znajdujących.

Program budowy i uruchomienia linii KDP zakłada połączenie aglomeracji Warszawy, Łodzi, Poznania i Wrocławia poprzez budowę nowej linii kolejowej między tymi miastami.

Dzięki połączeniu linii KDP w węzłach aglomeracyjnych i poprzez łącznice z CMK infrastruktura ta stanie się elementem integrującym dużą część sieci kolejowej w Polsce i odciążą istniejące linie. Wierzymy, iż pozytywne skutki budowy KDP będą odczuwalne nie tylko dla mieszkańców gmin i województw, przez które ta linia będzie przebiegała, ale również dla podróżnych z innych regionów, przez skrócenie czasu podróży w wielu relacjach pomiędzy miastami wojewódzkimi. Założony przebieg linii pozwoli bowiem nie tylko na połączenie aglomeracji znajdujących się bezpośrednio na trasie KDP, ale jest również optymalny z punktu widzenia korzyści osiągniętych przez wszystkie miasta i regiony w Polsce.

Korzyści wynikające z systemu kolei dużych prędkości, mające szczególne znaczenie dla Polski, są następujące:

— zapewnienie większej spójności kraju poprzez dogodne połączenia między regionami,

— zapewnienie wysokiej jakości i sprawności systemu transportowego dzięki liniom kolejowym o wysokich parametrach oraz liniom regionalnym poddanym modernizacji,

— szybkie połączenia kolejowe stymulować będą wzrost mobilności społeczeństwa, tworzenie i integrację nowych rynków pracy, doprowadzając do zmniejszenia bezrobocia,

— stymulowanie przewozów kolejowych przyczyni się do zmniejszenia: kongestii w transporcie międzyregionalnym, oddziaływania na środowisko, liczby wypadków i kosztów zewnętrznych w transporcie,

— sieć kolei dużych prędkości będzie warunkiem utworzenia systemu szybkich połączeń międzynarodowych z krajami sąsiednimi, co wzmocni pozycję Polski w Europie,

— stymulowanie rozwoju gospodarczego i społecznego w regionach poprzez zwiększenie dostępności poszczególnych miast i regionów w skali krajowej i międzynarodowej.

Pomimo wszystkich wymienionych korzyści brane są także pod uwagę wszelkie wątpliwości i obawy wynikające z dotychczasowych informacji o projekcie.

Dlatego też, przed podjęciem ostatecznych decyzji na etapie szczegółowego trasowania linii, stanowiska te oraz wnioski z nich wynikające zostaną ponownie bardzo wnikliwie przeanalizowane.

Wobec powyższego, proszę o przyjęcie niniejszych wyjaśnień jako stanowiska resortu w poruszanej kwestii.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Babinetza**

**w sprawie przywrócenia wszystkich
podstawowych funkcji dworcem PKP
w Krośnie, Jaśle, Sanoku i Zagórz
służących podróżnym (10415)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Piotra Babinetza w sprawie przywrócenia wszystkich podstawowych funkcji dworcem PKP w Krośnie, Jaśle, Sanoku i Zagórz służących podróżnym przekazuję poniższe informacje.

Dworce w Sanoku, Krośnie i Zagórz obsługują obecnie tylko dwie pary pociągów w dobie, natomiast dworzec w Jaśle obsługuje cztery pary pociągów. Nie wielki ruch pociągów, a tym samym mała liczba pasażerów spowodowała, że przychody z kas biletowych były zbyt niskie, aby ich utrzymywanie było opłacalne. W związku z powyższym obecnie żaden z przewoźników kolejowych nie prowadzi na przedmiotowych dworcach sprzedaży biletów, które pasażerowie mogą nabyć bezpośrednio w pociągu bez dodatkowych opłat.

Rezygnacja ze strony przewoźników z wynajmu pomieszczeń na kasy biletowe pozbawiła zarządcę dworców przychodów, a jednocześnie pomieszczenia poczekalni pozostawione bez nadzoru zostały narażone na dewastację. W związku z powyższym, z uwagi na brak środków na pokrycie kosztów sprzątnięcia i ochrony tych pomieszczeń, dostęp do nich został ograniczony poza godzinami, w których na terenie dworców prowadzona jest działalność komercyjna. Podróżni jednak nadal mogą schronić się pod wiadukami znajdującymi się przy budynkach dworców oraz skorzystać ze znajdujących się tam ławek. Wyjątkiem jest dworzec w Zagórz, który w całości został przekazany na działalność komercyjną.

Zarówno stan techniczny, jak i poziom estetyki poszczególnych dworców kolejowych jest uzależniony przede wszystkim od możliwości finansowania ich eksploatacji, bieżącego utrzymania, niezbędnych remontów i inwestycji. W związku z ograniczeniem przewozów i likwidacją kas biletowych brak jest źródeł przychodów dla zarządcy dworców, co nie pozwala na utrzymanie całego zasobu nieruchomości w oczekiwaniu przez społeczeństwo standardzie estetycznym, technicznym i funkcjonalnym. Jednocześnie wyjaśniam, że na przedmiotowych dworcach nie występują utrudnienia dla podróżnych w dostępie do rozkładów jazdy pociągów, gdyż informacje te umieszczono na zewnętrznych ścianach budynków.

Sytuacja dworców może ulec zmianie po zrealizowaniu inwestycji modernizacyjnych na odcinkach linii kolejowych Rzeszów – Jasło i Jasło – Zagórz finansowanych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Podkarpackiego. Skrócenie czasu podróży pozwoli na uruchomienie większej liczby pociągów, co może w przyszłości uzasadniać ponowne otwarcie kas biletowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Kazimierza Gwiazdowskiego**

w sprawie remontu drogi krajowej nr 63 (10417)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-024-10417/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego dotyczące remontu na drodze krajowej nr 63, uprzejmie przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Sprawa gromadzenia się wód opadowych i zalewania posesji położonych przy ul. Wojska Polskiego nr 45, 49 i 49A w Kolnie była przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Białymstoku wielokrotnie badana i wyjaśniana.

Mając powyższe na uwadze, informuję, iż GDDKiA Oddział w Białymstoku w dniu 17 stycznia 2005 r. wydał inwestorowi budowy stacji paliw, tj. Przedsiębiorstwu Transportowo-Handlowemu, Kurpiewski w Łomży, decyzję administracyjną zezwalającą na budowę zjazdu z drogi krajowej nr 63 Pisz – Kolno – Łomża w ul. Wojska Polskiego w Kolnie do projek-

owanej stacji paliw. Zgoda na lokalizację i budowę zjazdów uwarunkowana była wykonaniem przez inwestora, na jego koszt, przebudowy drogi krajowej na odcinku od km 119 + 494 do km 119 + 781 wg rozwiązań przewidzianych w projekcie budowlanym w związku z wynikającym z projektu organizacji ruchu dodatkowym pasem ruchu związanym z funkcjonowaniem wjazdu do projektowanej stacji paliw.

W dniu 14 stycznia 2005 r. dyrektor oddziału GDDKiA w Białymstoku wydał, na wniosek Przedsiębiorstwa Transportowo-Handlowego, Kurpiewski w Łomży, decyzję administracyjną zezwalającą m.in. na projektowaną lokalizację w pasie drogowym drogi krajowej nr 63 przebudowywanych przyłączy do kanalizacji deszczowej. Przebudowa tych przyłączy konieczna była ze względu na projektowane wykonanie dodatkowego pasa ruchu. W decyzji został zawarty m.in. warunek, zgodnie z którym na podłączenie projektowanej kanalizacji deszczowej do istniejącej już w ul. Wojska Polskiego (poza pasem drogowym drogi krajowej) kanalizacji deszczowej należy uzyskać zgodę od Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej i Gospodarki Wodno-Ściekowej w Kolnie.

Po uzyskaniu stosownego uzgodnienia inwestor budowy stacji paliw dokonał na warunkach uzgodnionych z ww. przedsiębiorstwem przebudowy przykanalików i studni wpustowych znajdujących się w jezdni drogi krajowej oraz dokonał podłączenia kanalizacji deszczowej odwadniającej teren stacji paliw do miejskiego kanału deszczowego biegnącego wzdłuż ulicy Wojska Polskiego.

W późniejszym okresie na terenie bezpośrednio przyległym do stacji paliw wybudowany został przez tego samego inwestora supermarket, przed którym wykonano utwardzenie placu postojowego na powierzchni około 2100 m². Z terenu supermarketu całość wód opadowych została sprowadzona powierzchniuowo w znacznej mierze na utwardzoną drogę dojazdową do znajdujących się w pobliżu posesji, w tym do budynków nr 45, 49 i 49A, i częściowo poprzez stację paliw do kanału deszczowego przy ul. Wojska Polskiego.

Jednocześnie, w tym samym czasie, władze miejskie utwardziły nawierzchnię ul. Witosa na odcinku biegnącym z tyłu ww. supermarketu (o powierzchni około 1500 m²) oraz znaczną część placu przy nowym gimnazjum. Z powierzchni tych, ze względu na ukształtowanie terenu, całość wód opadowych spływa w kierunku ul. Wojska Polskiego, m.in. drogą dojazdową do posesji nr 45, 49 i nr 49A, powodując przy gwałtownych i bardzo intensywnych opadach deszczu ich zalewanie.

Reasumując, należy stwierdzić, iż przyczyną zalewania ww. posesji nie jest dokonana w związku z budową stacji paliw przebudowa nawierzchni drogi krajowej, ale powstanie w wyniku poczynionych na tym terenie przez Przedsiębiorstwo Transportowo-Handlowe Kurpiewski oraz urząd miejski w Kolnie nowych inwestycji dużych ilości terenów o nawierzchni utwardzonej, z których znaczna część wód opado-

wych płynie w kierunku ww. posesji, a których nie jest w stanie przejąć podczas intensywnych opadów deszczu kanalizacja deszczowa zarządzana przez Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej i Gospodarki Wodno-Ściekowej sp. z o.o.

Na powyższy fakt zwracają również uwagę właściciele ww. posesji w swoich wystąpieniach dotyczących spływającej wody na ich posesje z utwardzonego terenu stacji paliw oraz z terenu parkingu przy supermarkecie, stwierdzając jednocześnie, że przed wybudowaniem obiektów handlowych, tj. do 2007 r., sytuacje związane z zalewaniem posesji nie zdarzały się.

W związku z powyższym uprzejmie informuję, iż Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, mając na względzie poprawę sytuacji w tym zakresie, otwarta jest na ewentualne propozycje pana burmistrza dotyczące rozwiązania problemu odwodnienia i skłonna jest uczestniczyć w pracach związanych z realizacją robót odwodnieniowych w granicach pasa drogowego drogi krajowej nr 63.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie rosnących cen
podręczników szkolnych (10421)**

Odpowiadając na zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz (SPS-024-10421/11) w sprawie rosnących cen podręczników szkolnych, uprzejmie wyjaśniam.

Z uwagi na wygaśnięcie derogacji zapisanej w traktacie akcesyjnym z 2004 r. (przedłużonej w grudniu 2007 r. na dalsze 3 lata, tj. do 31 grudnia 2010 r.) od stycznia 2011 r. stawki podatku VAT m.in. na książki i czasopisma specjalistyczne muszą wynieść co najmniej 5%, co wynika z przepisów Unii Europejskiej. Taka właśnie, najniższa, preferencyjna stawka podatku VAT została zastosowana od dnia 1 stycznia 2011 r. m.in. do książek, w tym do podręczników szkolnych.

Pragnę zwrócić uwagę pani poseł, że w warunkach gospodarki wolnorynkowej Ministerstwo Edukacji Narodowej nie dysponuje narzędziami zdolnymi regulować ceny podręczników szkolnych. Minister edukacji narodowej tak jak nie ma wpływu na funk-

cjonowanie mechanizmów rynkowych, tak samo nie może decydować np. o wysokości rabatu udzielanego przy zakupie podręczników przez wydawców, księgarnie, hurtownie i inne podmioty prawne i fizyczne, działające na rynku zgodnie z przepisami prawa handlowego

Uprzejmie informuję panią poseł, iż ze względu na potrzebę ograniczenia ciągłych zmian w podręcznikach trwają prace nad nowelizacją rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie dopuszczania do użytku w szkole programów wychowania przedszkolnego i programów nauczania oraz dopuszczania do użytku szkolnego podręczników (Dz. U. Nr 89, poz. 730). Projekt, który został przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz konsultacji z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi, przewiduje m.in. wprowadzenie ograniczenia możliwości składania wniosku o dopuszczenie do użytku szkolnego kolejnych wydań podręcznika zmienionych w części stanowiącej nie więcej niż 20% (nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia dopuszczenia podręcznika do użytku szkolnego). Nie ulega wątpliwości, iż podręcznik powinien zawierać treści adekwatne do aktualnego stanu wiedzy naukowej, w związku z tym powinna być zachowana możliwość jego aktualizacji, jeżeli zmianie ulega stan wiedzy. Jednakże ograniczenie częstotliwości zmiany wydań podręcznika wydaje się być konieczne z uwagi na czynnik ekonomiczny. Ułatwi nauczycielom i rodzicom wykorzystanie i zakup podręczników używanych, co obecnie jest utrudnione w sytuacji, w której wydawca wprowadza na rynek nową wersję podręcznika, w której wprowadzone zostały często niewielkie, kosmetyczne zmiany.

Jednocześnie należy podkreślić, że zgodnie z art. 22a ust. 1 ustawy o systemie oświaty to nauczyciel ma prawo wyboru podręcznika spośród podręczników dopuszczonych do użytku szkolnego, a zatem decyzja, czy i z jakich podręczników korzystać na zajęciach, należy do nauczyciela i nie ma formalnych przeszkód, aby nauczyciele wybierali w kolejnych latach te same podręczniki.

Jednym ze sposobów obniżenia kosztów związanych z zakupem podręczników jest obrót używanymi podręcznikami. Dyrektor szkoły, zgodnie z art. 22b ustawy o systemie oświaty, może podejmować działania organizacyjne umożliwiające obrót używanymi podręcznikami na terenie szkoły.

Począwszy od roku szkolnego 2009/2010 w I klasach szkół podstawowych i w I klasach gimnazjów zaczęła obowiązywać nowa podstawa programowa określona rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. Nr 4, poz. 17). Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego, oprócz regulacji treści kształcenia w języku efektów kształcenia, zmienia zakres i treści kształcenia na poszczególnych etapach edukacyjnych. Zakres tych zmian jest różny w zależności od

specyfikę przedmiotu bądź rodzaju zajęć. Spowodowało to konieczność przygotowania podręczników dla klas objętych reformą programową, tak aby uwzględniały zakres treści nauczania i wymagania określone w nowej podstawie programowej.

W klasach, w których obowiązuje nowa podstawa programowa, mogą być stosowane podręczniki zgodne z nową podstawą programową i wpisane do odrębnego wykazu podręczników zgodnych z tą podstawą.

Wymiana podręczników w związku z nową podstawą programową odbywa się sukcesywnie.

Należy zwrócić uwagę, że w roku szkolnym 2011/2012 uczniowie klas I i II szkół podstawowych i klas I i II gimnazjów mają już możliwość odkupienia używanych podręczników od swoich starszych kolegów, bowiem nauczyciele mają prawo stosować w kolejnych latach te same podręczniki.

W roku szkolnym 2011/2012 konieczność zakupu nowych podręczników dotyczy tylko dwóch spośród dwunastu roczników uczniów, czyli tych, którzy uczą się w klasach III szkół podstawowych i klasach III gimnazjów. Ponadto, jeżeli nauczyciel oceni, że poprzednia wersja podręcznika nie różni się istotnie od tej wpisanej na listę podręczników zgodnych z nową podstawą programową i uczniowie bez przeszkód mogliby z niej korzystać, może poinformować uczniów o możliwości korzystania również z tej wersji. Uczniowie pozostałych klas wszystkich typów szkół uczą się według dotychczasowej podstawy programowej i również mogą korzystać z używanych podręczników.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie kierunków prywatyzacji
Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o.
w Jaraczewie (10422)**

W związku z zapytaniem poselskim pana posła Tadeusza Tomaszewskiego (pismo z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10422/11) przedkładam Panu Marszałkowi odpowiedzi na pytania zadane przez pana posła w sprawie kierunków prywatyzacji Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o. z siedzibą w Rusku.

1. W jaki sposób podczas procesu prywatyzacji zabezpieczone zostaną interesy pracowników przedsiębiorstwa?

Proces prywatyzacji Przedsiębiorstwa Rolnego Rusko sp. z o.o. przeprowadzony zostanie w trybie przetargu publicznego. Ta forma prywatyzacji umożliwia zbywcy (Skarbowi Państwa) ustalenie minimalnej ceny za zbywane udziały spółki (ceny wywoławczej), a także określenie minimalnych wymagań dotyczących: zobowiązań inwestycyjnych potencjalnych inwestorów, zobowiązań związanych z ochroną środowiska, zobowiązań związanych z ochroną interesów pracowników i innych osób związanych ze spółką oraz sposobu zabezpieczenia wykonania tych zobowiązań. Ministerstwo Skarbu Państwa ustalając warunki przetargu, wyznacza m.in. długość okresu utrzymania zatrudnienia w spółce. Ponadto przedstawia potencjalnemu inwestorowi wzór umowy sprzedaży udziałów (stanowiący integralną część dokumentacji przetargowej), który winien być parafowany przez składającego ofertę. Znajdują się w nim m.in. postanowienia dotyczące: zakazu obniżania kapitału zakładowego spółki, zakazu zbywania udziałów spółki, zakazu zaniechania prowadzenia podstawowego przedmiotu działalności spółki, zakazu likwidacji i rozwiązania spółki – w określonych terminach. Zobowiązania inwestora (np. inwestycyjne czy socjalne) zostają zabezpieczone w umowie prywatyzacyjnej klauzulami gwarancyjnymi.

2. Na jakich warunkach powyższe przedsiębiorstwo rolne będzie prywatyzowane?

Ministerstwo Skarbu Państwa prowadząc procesy prywatyzacji spółek, zobowiązane jest do postępowania zgodnie z procedurami określonymi w ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 maja 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu zbywania akcji Skarbu Państwa.

Postępowania prowadzone są w trybie publicznym z poszanowaniem zasady równego traktowania każdego inwestora zainteresowanego zakupem akcji/udziałów i mają na celu wyłonienie dla prywatyzowanych spółek inwestorów, którzy zaoferują najkorzystniejsze warunki dla Skarbu Państwa oraz zapewnią rozwój prywatyzowanych podmiotów.

Każdy z trybów prywatyzacji jest równorzędny, a wyboru trybu prywatyzacji spośród tych, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, dokonuje minister skarbu państwa, biorąc pod uwagę dotychczasowe doświadczenie związane z prywatyzacją spółek, stopień skomplikowania planowanej transakcji zbycia akcji/udziałów, a także wielkość i kondycję ekonomiczno-finansową spółki.

Pragnę zapewnić, że Ministerstwo Skarbu Państwa przy realizacji każdego procesu przekształceń własnościowych dąży do wyboru najbardziej optymalnego trybu prywatyzacji, zarówno z punktu widzenia Skarbu Państwa, jak i prywatyzowanego podmiotu.

Aktualnie opracowana w departamencie prywatyzacji strategia działań w procesie prywatyzacji

spółki zakłada uruchomienie procesu w trybie przetargu.

3. Czy określony został już termin prywatyzacji?

Stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 2011 r. w sprawie analiz spółki przeprowadzanych przed zaoferowaniem do zbycia akcji należących do Skarbu Państwa, zlecone zostało doradcy sporządzenie aktualizacji wyceny spółki. Po odbiorze wyceny przez MSP zostaną podjęte działania w celu publikacji ogłoszenia o przetargu na nabycie udziałów spółki. Ogłoszenie zapraszające zainteresowanych do składania ofert zostanie opublikowane w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim „Gazeta Wyborcza” i jednocześnie zostanie zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Skarbu Państwa.

Biorąc pod uwagę stan zaawansowania procesu prywatyzacji spółki, realnym terminem ukazania się ogłoszenia jest IV kwartał br.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie Maltańskiej Służby Medycznej
(10423)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani Danieli Chrapkiewicz, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie Maltańskiej Służby Medycznej, przekazane przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10423/11, uprzejmie informuję, co następuje.

Odnosząc się do pytania nr 1 przedmiotowego zapytania, pragnę wyjaśnić, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa właściwi ministrowie sprawują nadzór nad fundacjami, nie zaś nad stowarzyszeniami.

Zapytanie zaś pani poseł dotyczy stowarzyszenia Związek Polskich Kawalerów Maltańskich Suwerennego Rycerskiego Zakonu Szpitalników Świętego Jana Jerozolimskiego Zwanego Rodyjskim i Maltańskim jak również stowarzyszenia Maltańska Służba Medyczna – Pomoc Maltańska. Zgodnie zaś z art. 8 ust. 5 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z późn. zm.) nadzór nad stowarzyszeniami sprawują:

— wojewoda właściwy ze względu na siedzibę stowarzyszenia – w zakresie nadzoru nad działalnością stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego;

— starosta właściwy ze względu na siedzibę stowarzyszenia – w zakresie nadzoru nad innymi stowarzyszeniami niż stowarzyszenia jednostek samorządu terytorialnego.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, iż minister zdrowia nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie pani poseł nr 1, jak również nr 3 i 4.

Odnosząc się do pytania nr 2, uprzejmie wyjaśniam, iż o wpisaniu fundacji do Krajowego Rejestru Sądowego decyduje sąd rejestrowy. Zgodnie bowiem z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach (Dz. U. z 1991 r. Nr 46, poz. 203, z późn. zm.) sąd dokonuje wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego fundacji po stwierdzeniu, że czynności prawne stanowiące podstawę wpisu zostały podjęte przez uprawnioną osobę lub organ i są ważne. Postanowienie o wpisaniu fundacji do Krajowego Rejestru Sądowego sąd wydaje ponadto po stwierdzeniu, że cel i statut fundacji są zgodne z przepisami prawa. Ponadto zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2007 r., Nr 168, poz. 1186, z późn. zm.) sąd rejestrowy bada, czy dołączone do wniosku dokumenty są zgodne pod względem formy i treści z przepisami prawa.

Zgodnie ze stanowiskiem przedstawianym w doktrynie „rejestrując fundację, sąd kontroluje prawidłowość jej utworzenia; rejestr więc pełni funkcję legalizacyjną oraz zapewnia bezpieczeństwo obrotu (...)”¹⁾. „Sąd rejestrowy przejął – z konieczności – od organów administracji państwowej wszystkie kompetencje w zakresie merytorycznej kontroli nad treścią przedkładanych dokumentów wymaganych do zarejestrowania fundacji, z punktu widzenia ich zgodności z wolą fundatora oraz ustawy o fundacjach”²⁾.

A zatem to do wyłącznej kompetencji sądu w postępowaniu rejestrowym należy zbadanie prawidłowości utworzenia fundacji.

Zgodnie zaś z art. 9 ust. 2 ww. ustawy o fundacjach po dokonaniu wpisu fundacji do Krajowego Rejestru Sądowego sąd zawiadamia ministra właściwego ze względu na zakres jego działania oraz cele fundacji, jak również właściwego ze względu na siedzibę fundacji starostę, przesyłając jednocześnie statut.

Fundacja Związku Polskich Kawalerów Maltańskich Maltańska Służba Medyczna – Pomoc Maltańska z siedzibą w Katowicach została wpisana przez sąd rejestrowy w dniu 10 czerwca 2011 r. do rejestru stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz publicznych zakładów opieki zdrowotnej Krajowego Rejestru Sądowego, zaś minister zdrowia jako minister właściwy dla ww. fundacji został poinformowany o tym fakcie pismem z dnia 17 czerwca 2011 r. (data wpływu pisma do

¹⁾ P. Suski „Stowarzyszenia i fundacje”, Wyd. LexisNexis, Warszawa, 2008, str. 401.

²⁾ H. Cioch, glosa do postanowienia SN z dnia 20 stycznia 1998 r., I CKN 417/97. Teza 4. Rejent 1999/12/113.

urzędu). W załączeniu uprzejmie przekazuję kopię ww. pisma wraz z załącznikami³⁾.

Jednocześnie warto podkreślić, iż na gruncie przepisów ustawy o fundacjach ministrowi zdrowia w stosunku do fundacji, dla których ze względu na cele działania jest „ministrem właściwym”, przysługują wyłącznie uprawnienia wynikające wprost z przepisów ww. ustawy. Tym samym ministrowi zdrowia przysługują jedynie specyficzne uprawnienia i obowiązki wyraźnie wymienione w przepisach ww. ustawy i są to:

a) prawo wystąpienia do sądu z wnioskiem o orzeczenie w postępowaniu nieprocesowym o zgodności działania fundacji z przepisami prawa i statutem oraz celem, w jakim fundacja została ustanowiona (art. 12 ust. 1 ww. ustawy);

b) prawo wystąpienia do sądu z wnioskiem o uchylenie uchwały zarządu fundacji pozostającej w rażącej sprzeczności z jej celem albo z postanowieniami statutu fundacji lub przepisami prawa. Minister może jednocześnie zwrócić się do sądu o wstrzymanie wykonania uchwały zarządu do czasu rozstrzygnięcia sprawy (art. 13 ww. ustawy);

c) prawo wyznaczenia odpowiedniego terminu do usunięcia uchybień w działalności zarządu albo żądania dokonania w wyznaczonym terminie zmiany zarządu fundacji, w przypadku gdy działania zarządu fundacji w istotny sposób naruszają przepisy prawa lub postanowienia jej statutu albo są niezgodne z jej celem (art. 14 ust. 1 ww. ustawy);

d) po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu albo dalszego uporczywego działania zarządu fundacji sprzecznego z prawem, statutem lub celem fundacji, ministrowi przysługuje prawo wystąpienia do sądu o zawieszenie zarządu fundacji i wyznaczenie zarządcy przymusowego (art. 14 ust. 2 ww. ustawy);

e) w przypadku gdy statut fundacji nie przewiduje likwidacji fundacji lub jego postanowienia nie są wykonywane, minister zwraca się do sądu o likwidację fundacji (art. 15 ust. 2 ww. ustawy).

Ponadto, zgodnie z art. 12 ust. 2 ww. ustawy, fundacja składa corocznie właściwemu ministrowi sprawozdanie ze swojej działalności. Ramowy zakres sprawozdania z działalności fundacji, obejmujący w szczególności najważniejsze informacje o działalności fundacji w okresie sprawozdawczym, określają przepisy rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 8 maja 2001 r. w sprawie ramowego zakresu sprawozdania z działalności fundacji (Dz. U. Nr 50, poz. 529). Obowiązujące przepisy nie określają również terminu, w jakim właściwe organy administracji publicznej (tj. właściwi ministrowie) powinny wywiązać się z obowiązku weryfikacji formalnej przedłożonych przez fundacje sprawozdań.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie utworzenia Prokuratury Rejonowej
w Żninie (10425)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie propozycji utworzenia Prokuratury Rejonowej w Żninie, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r., nr SPS-024-10425/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W Ministerstwie Sprawiedliwości nie są obecnie prowadzone prace legislacyjne nad zmianą rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie utworzenia prokuratur apelacyjnych, okręgowych i rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 49, poz. 297) związane z utworzeniem Prokuratury Rejonowej w Żninie.

Prokurator generalny nie występował dotychczas do ministra sprawiedliwości z wnioskiem o utworzenie wskazanej wyżej prokuratury rejonowej.

Decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich właściwości oraz tworzenia i znoszenia ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych lub rejonowych podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę na podstawie art. 17 ust. 13 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.). Wydanie aktu wykonawczego każdorazowo następuje po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego, będącego zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o prokuraturze naczelnym organem prokuratury.

Aktualnie w Żninie funkcjonuje Ośrodek Zamiejscowy Prokuratury Rejonowej w Szubinie. Obie te jednostki, to jest zarówno Prokuratura Rejonowa w Szubinie jak jej ośrodek zamiejscowy, znajdują się w grupie prokuratur, które podlegają badaniu przez powołany zarządzeniem prokuratora generalnego z dnia 7 grudnia 2010 r. zespół do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obsadzie 3 do 5 etatów orzeczniczych oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego. Prace zespołu zostaną zakończone sprawozdaniem i rekomendacją dla prokuratora generalnego.

W wypadku sformułowania przez prokuratora generalnego postulatu utworzenia Prokuratury Rejonowej w Żninie ostateczną decyzję podejmie minister sprawiedliwości, jako organ uprawniony na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego. De-

³⁾ Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

cyzja taka będzie następstwem szczegółowej analizy i oceny zarówno argumentów przedstawionych przez prokuratora generalnego, jak też racji o charakterze społecznym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Janusza Dzieciola**

**w sprawie opłat za aplikację adwokacką
i radcowską (10426)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Janusza Dzieciola w sprawie opłat za aplikację adwokacką i radcowską uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z art. 76b ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 46, poz. 1188, ze zm.) oraz art. 32¹ ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65 oraz Nr 47, poz. 278) aplikacja adwokacka, radcowska jest odpłatna, a szkolenie aplikantów pokrywane jest z opłat wnoszonych przez aplikantów odpowiednio do właściwej okręgowej rady adwokackiej, rady okręgowej izby radców prawnych.

Wysokość opłaty rocznej za aplikację określa, zgodnie z art. 76b ust. 3 ustawy Prawo o adwokaturze oraz art. 32¹ ust. 3 ustawy o radcach prawnych, minister sprawiedliwości po zasięgnięciu opinii odpowiednio Naczelnej Rady Adwokackiej lub Krajowej Rady Radców Prawnych, kierując się koniecznością zapewnienia właściwego poziomu wykształcenia, przy czym wysokość tej opłaty nie może być wyższa niż sześciokrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę. Aktualnie na podstawie rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 16 grudnia 2008 r. (Dz. U. Nr 228, poz. 1519) opłata roczna za aplikację adwokacką stanowi trzykrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę, natomiast za aplikację radcowską, na podstawie rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 5 sierpnia 2009 r. (Dz. U. Nr 130, poz. 1072) – trzypółkrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Przepisy zacytowanych na wstępie ustaw samorządowych zawierają gwarancję właściwego wydatkowania środków pochodzących z opłat za aplikacje. Z treści art. 76b ust. 2 ustawy Prawo o adwokaturze

oraz art. 32¹ ust. 2 ustawy o radcach prawnych wynika bowiem jednoznacznie, że środki z opłat wnoszonych przez aplikantów mogą być wydatkowane wyłącznie na szkolenie aplikantów. Minister sprawiedliwości dokonuje corocznej oceny kosztów aplikacji i na tej podstawie ocenia, czy wysokość opłaty jest adekwatna do rzeczywistych wydatków związanych z organizacją aplikacji. Analiza ta przeprowadzana jest na podstawie danych finansowych przesyłanych przez poszczególne samorzady.

Przedstawiane przez ww. samorzady informacje obejmują całościowe zestawienie wydatków przeznaczonych na szkolenia aplikantów, w tym m.in. koszty wynagrodzenia wykładowców, wynajmu sal, organizacji kolokwium, szkoleń wyjazdowych, praktyk, zakupu prawniczych baz danych oraz czasopism, m.in. „Lex” oraz „Palestra”.

Koszty szkolenia aplikantów w poszczególnych radach i izbach zależne są w bardzo dużym stopniu od liczby aplikantów odbywających tam aplikację. Koszty te obniżają się proporcjonalnie do wzrostu liczby aplikantów. W związku z powyższym w radach i izbach, w których liczba aplikantów nie jest duża, poziom wydatków na szkolenie aplikantów przewyższa wpływy z opłat. Należy jednocześnie podkreślić, że obowiązujące przepisy nie pozwalają na różnicowanie wysokości opłaty między poszczególnymi izbami lub radami.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z art. 76b ust. 4 i 5 ustawy Prawo o adwokaturze oraz art. 32¹ ust. 4 i 5 ustawy o radcach prawnych odpowiednio okręgowa rada adwokacka lub okręgowa rada radców prawnych może zwolnić aplikanta adwokackiego lub radcowskiego od ponoszenia opłaty w całości lub w części, a także odroczyć jej płatność lub rozłożyć ją na raty. W wypadku podjęcia uchwały o zwolnieniu aplikanta od ponoszenia opłaty w całości lub w części koszty szkolenia tego aplikanta pokrywane są, proporcjonalnie do wysokości zwolnienia, ze środków własnych właściwej okręgowej rady adwokackiej lub rady okręgowej izby radców prawnych.

Z analizy uchwał, które wpływają do ministra sprawiedliwości w tej sprawie, wynika, że przepisy pozwalające właściwym radom i izbom na zwolnienie aplikantów z opłaty, odroczenie jej płatności lub rozłożenia na raty są stosowane często i w sposób korzystny dla aplikantów.

Co do kwestii rozważania możliwości obniżenia opłat za powyższe aplikacje w kolejnym roku szkoleniowym informuję, że podstawą do podjęcia ewentualnej decyzji będą informacje o kosztach szkolenia aplikantów, przedstawione przez samorzady za rok szkoleniowy 2011.

Ponadto uprzejmie informuję, że w ustawach samorządowych zawarte są regulacje, które pracownikom odbywającym aplikacje dają szereg szczególnych uprawnień, np. zwolnienie od pracy (z zachowaniem prawa do wynagrodzenia) w celu uczestniczenia w zajęciach, miesięczny płatny urlop na przygotowanie się do egzaminu radcowskiego i adwokackiego

oraz zwolnienie od pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia w celu uczestniczenia w egzaminach wstępnych i zawodowych. Ponadto zgodnie z obowiązującymi przepisami po sześciu miesiącach aplikacji aplikanci adwokacy i radcowscy mogą zastępować adwokata i radcę prawnego przed sądem rejonowym, organami ścigania, organami państwowymi, samorządowymi i innymi instytucjami, co niewątpliwie stanowi źródło ich wynagrodzenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Cybulskiego**

**w sprawie zasad zakwalifikowania
importowanych pojazdów do przedmiotów
kolekcyjnych i zastosowania
preferencyjnej stawki celnej w wysokości 0%
oraz preferencyjnej stawki podatku
od towarów i usług w wysokości 7% (10428)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 4 sierpnia 2011 r. nr SPS-024-10428/11, do którego załączono zapytanie posła Piotra Cybulskiego (wystąpienie z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie zasad klasyfikacji importowanych pojazdów kolekcyjnych oraz zastosowania odpowiednich stawek celnych i podatkowych dla tego rodzaju pojazdów), uprzejmie informuję, co następuje.

Unia Europejska określiła warunki uznawania pojazdów mechanicznych za przedmioty kolekcyjne na potrzeby klasyfikacji taryfowej i zawarła je w następujących aktach prawnych i wyjaśnieniach:

— rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz wspólnej taryfy celnej (Dz.Urz. WE L 256 z 7.09.1987 r., z późn. zm.),

— noty wyjaśniające do zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów,

— noty wyjaśniające do Nomenklatury Scalonej Wspólnot Europejskich (Dz.Urz. UE C 137 z 6.05.2011 r.).

Dzieła sztuki, przedmioty kolekcyjne i antyki znajdują się w dziale 97 wspólnej taryfy celnej i są klasyfikowane do kodu Scalonej Nomenklatury (CN) 9705 00 00 – Kolekcje i przedmioty kolekcyjne, zoologiczne, botaniczne, mineralogiczne, anatomiczne, historyczne, archeologiczne, paleontologiczne, etnograficzne lub numizmatyczne. Wprawdzie poje-

cie samochodów kolekcyjnych nie zostało precyzyjnie zdefiniowane we wspólnej taryfie celnej, to jednak interpretacja tego terminu dla potrzeb właściwej klasyfikacji została zawarta w notach wyjaśniających do Nomenklatury Scalonej. Kryteria, jakie powinien spełniać pojazd, aby mógł być uznany za kolekcyjny, zostały określone w wyjaśnieniach do sekcji XXI (dział 97) not wyjaśniających do Nomenklatury Scalonej. Powstały one na bazie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w sprawie nr C 200/84.

Zgodnie z ww. notami kod CN 9705 00 00 obejmuje m.in. pojazdy mechaniczne w swoim oryginalnym stanie, bez znacznych zmian podwozia, układu kierowniczego lub hamulcowego, silnika itp., co najmniej 30-letnie oraz modelu lub typu, który nie jest już produkowany.

Pojazdy o charakterze kolekcyjnym muszą również mieć niezbędne cechy charakterystyczne do włączenia do kolekcji, tzn. powinny być stosunkowo rzadkie, nie być normalnie stosowane do ich oryginalnego celu, być przedmiotem specjalnych transakcji poza normalnym handlem podobnymi artykułami użytkowymi oraz posiadać znaczną wartość.

Oprócz ww. wymienionych do pozycji 9705 zalicza się pojazdy mechaniczne, niezależnie od daty ich produkcji, które, co może zostać udowodnione, brały udział w wydarzeniu historycznym, oraz samochody wyścigowe, które, co może zostać udowodnione, zostały zaprojektowane, zbudowane i wykorzystane wyłącznie do zawodów i osiągnęły znaczące sportowe sukcesy w prestiżowych krajowych lub międzynarodowych wydarzeniach.

Dowodem może być odpowiednia dokumentacja, na przykład publikacje informacyjne lub literatura specjalistyczna lub opinie uznanych ekspertów.

Dokumentami pomocnymi dla organów celnych w podjęciu decyzji o zaklasyfikowaniu pojazdu do kodu CN 9705 00 00 wspólnej taryfy celnej mogą być opinie wydawane przez rzeczoznawców do spraw techniki samochodowej – ekspertów z dziedziny pojazdów zabytkowych lub zaświadczenia/opinie wojewódzkiego konserwatora zabytków, wydawane na podstawie opinii rzeczoznawcy.

Biegły rzeczoznawca lub wojewódzki konserwator zabytków w opinii wydawanej na potrzeby klasyfikacji taryfowej, uznając przedmiotowy pojazd za kolekcyjny, powinien, w miarę możliwości szczegółowo, odnieść się do wszystkich kryteriów wymienionych w pkt 1 ww. not wyjaśniających lub ewentualnie wykazać, iż pojazd posiada wartość historyczną, o której mowa w pkt 2 ww. not wyjaśniających.

Występujące przypadki niestosowania przez biegłych ekspertów kryteriów określonych przepisami prawa celnego jako podstawy do wydawania opinii na potrzeby organów celnych (klasyfikacji taryfowej) powodują, iż wydawane opinie o uznaniu pojazdu za kolekcyjny mogą być kwestionowane przez funkcjonariuszy celnych w zakresie spełniania wymagań określonych we wspólnej taryfie celnej.

Należy bowiem zauważyć, że żadna z opinii nie przesądza o zaklasyfikowaniu pojazdu do pozycji 9705 jako przedmiotu kolekcjonerskiego, a stanowi jedynie pomocniczy dokument, mający ułatwić organom celnym dokonanie właściwej klasyfikacji taryfowej, który jest poddawany ocenie jak każdy inny dowód w sprawie. Podobne stanowisko zostało wyrażone w orzecznictwie wojewódzkich sądów administracyjnych (wyroki WSA w Poznaniu sygn. akt III SA/Po 21/10, WSA w Olsztynie sygn. akt I SA/O1 416/9, WSA w Warszawie sygn. akt V SA/WA1569/10).

W sytuacji braku spełnienia kryteriów klasyfikacyjnych, jakie przewiduje kod CN 9705 00 00, nawet uznanie pojazdu za kolekcjonerski/zabytkowy przez wojewódzkiego konserwatora zabytków nie może automatycznie decydować o jego klasyfikacji do ww. kodu. Tylko spełnienie przedstawionych wyżej kryteriów warunkuje zaliczenie danego pojazdu do kodu CN 9705 00 00. W przeciwnym razie pojazdy mechaniczne zgodnie z zasadami klasyfikacji taryfowej są klasyfikowane do odpowiednich pozycji wspólnej taryfy celnej, np. (8703, 8704) jako używane pojazdy do przewozu osób lub towarów ze stawką celną w wysokości 10% i stawką podatku VAT 23%.

Organ celny na potrzeby prawidłowego określenia należności celnych może zweryfikować opinię rzeczoznawcy lub wojewódzkiego konserwatora zabytków, jeśli wystąpią przesłanki do podjęcia takiego działania (np. występowanie istotnych braków w opinii, niezgodność danych zawartych w opinii z przedstawionym pojazdem). Dlatego też niekiedy organy celne pomimo pozytywnej opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków lub biegłego rzeczoznawcy mogą uznać, że jest ona niewystarczająca do zakwalifikowania pojazdu do grupy pojazdów o charakterze kolekcjonerskim.

Odpowiadając na pierwszy punkt zapytania, czy możliwe jest wprowadzenie regulacji prawnych ustalających jednolite zasady pozwalające organom celnym zaklasyfikować pojazd kolekcjonerski do kodu CN 9705 00 00, należy wyjaśnić, iż dla organów celnych jedyną podstawą uznania pojazdu za kolekcjonerski w rozumieniu przepisów prawa celnego (zaklasyfikowania do kodu CN 9705 00 00) stanowią przepisy Unii Europejskiej – wspólna taryfa celna wraz z ww. notami wyjaśniającymi.

Uznanie przez wojewódzkiego konserwatora zabytków pojazdu za kolekcjonerski/zabytkowy zgodnie z ustawą o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, a nawet wpisanie samochodu do rejestru zabytków lub ewidencji zabytków nie może być równoznaczne z uznaniem pojazdu za kolekcjonerski w rozumieniu wspólnej taryfy celnej służącej określeniu należności celnych. Inne są bowiem warunki wpisania pojazdu do rejestru czy ewidencji zabytków (inna podstawa prawna), a inne do zaklasyfikowania pojazdu do kodu CN 9705 00 00 wspólnej taryfy celnej. Na potrzeby importu zasadnicze i decydujące znaczenie mają postanowienia wspólnej taryfy celnej.

Odnosząc się do drugiego punktu zapytania, jakie działania Ministerstwo Finansów zamierza podjąć w celu rozwiązania przedstawionego problemu uprzejmie, informuję, że działania takie zostały już podjęte.

1. W związku z zaistniałymi problemami dotyczącymi uznawania pojazdów mechanicznych za przedmioty kolekcjonerskie, wynikającymi ze stosowania przez organy celne obowiązujących w tym zakresie we Wspólnocie Europejskiej przepisów prawa celnego, a praktyką wystawiania przez wojewódzkich konserwatorów zabytków zaświadczeń potwierdzających kolekcjonerski charakter pojazdów w piśmie szefa Służby Celnej z dnia 19 października 2009 r., skierowanym do podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego przedstawione zostało stanowisko w sprawie uznawania pojazdów za przedmioty kolekcjonerskie przez organy celne oraz przepisy obowiązujące w tym zakresie.

2. Departament Polityki Celnej w Ministerstwie Finansów przekazał do Departamentu Ochrony Zabytków w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego materiał informacyjny „Zasady uznawania pojazdów mechanicznych za przedmioty kolekcjonerskie na potrzeby klasyfikacji taryfowej”, który został rozesłany wojewódzkim konserwatorom zabytków.

3. W dniu 14 października 2010 r. przedstawiciele Służby Celnej wzięli udział jako prelegenci w ogólnopolskim seminarium dla ekspertów z dziedziny historii motoryzacji i oceny pojazdów zabytkowych, na którym przedstawili stanowisko organów celnych odnośnie do przedmiotowej problematyki.

4. W wyniku spotkania przedstawicieli Służby Celnej z przedstawicielami Zespołu Krajowego Porozumienia Stowarzyszeń Rzeczoznawców Samochodowych przygotowane zostały przez ww. zespół w konsultacji z Departamentem Polityki Celnej „Zalecenia dotyczące wydawania przez rzeczoznawców ocen pojazdów mechanicznych uznawanych za kolekcjonerskie w rozumieniu przepisów prawa celnego”, które zostały przesłane do stosowania ekspertom z dziedziny historii motoryzacji i oceny pojazdów zabytkowych rekomendowanym przez Zespół Krajowego Porozumienia Stowarzyszeń Rzeczoznawców Samochodowych w celu ujednoczenia zasad wydawania opinii dotyczących pojazdów kolekcjonerskich.

5. Jednocześnie Departament Polityki Celnej przygotował i przekazał do wszystkich dyrektorów izb celnych „Materiał informacyjny dotyczący uznawania pojazdów mechanicznych za przedmioty kolekcjonerskie na potrzeby klasyfikacji taryfowej” oraz ww. zalecenia dla rzeczoznawców.

6. Dodatkowo w dniu 3 sierpnia 2011 r. przedstawiciele Służby Celnej wzięli udział jako wykładowcy w szkoleniu dla ekspertów z dziedziny historii motoryzacji i oceny pojazdów zabytkowych, na którym przedstawili przepisy celne obowiązujące w przedmiotowym zakresie wraz ze szczegółowym omówieniem kryteriów oceny pojazdów, które są zawarte w ww. notach wyjaśniających.

W związku z powyższym wyrażam nadzieję, iż ww. działania podjęte przez Ministerstwo Finansów w celu ujednoczenia praktyki uznawania pojazdów mechanicznych za przedmioty kolekcjonerskie na potrzeby klasyfikacji taryfowej będą skutkować uniknięciem problemów w przyszłości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie zmiany terminu płatności
świadczenia z KRUS
od września 2011 r. (10429)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10429/11, dotyczące zapytania posła Piotra Polaka w sprawie zmiany terminu płatności świadczeń z Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego od września 2011 r., uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Z informacji przekazanej przez prezesa KRUS wynika, że do końca 2008 r. KRUS (podobnie jak ZUS) realizowała wypłatę świadczeń emerytalno-rentowych w 7 terminach, tj. 01, 05, 10, 15, 20, 25 i 30. Obowiązek dotyczący rozliczania budżetowych środków finansowych w miesiącu, w którym je otrzymano, spowodował, że organy rentowe stopniowo odstępowały od terminów płatności 01, 05 i 30. Spowodowało to przeniesienie wypłat emerytur i rent na terminy późniejsze w przypadku dotychczasowych terminów 01 i 05 lub terminy wcześniejsze w przypadku terminu 30. Nadto na termin wypłaty 01 lub 05 środki finansowe musiały być dostarczane przez KRUS w miesiącu poprzedzającym miesiąc wypłaty. W takich przypadkach gdy emerytura lub renta została odebrana przez świadczeniobiorcę w miesiącu wypłaty i również w tym miesiącu nastąpiły okoliczności uniemożliwiające wypłatę, np. zgon, to dochodziło do nadpłat świadczeń emerytalno-rentowych, które zgodnie z obowiązującymi przepisami nie podlegały dochodzeniu. Wobec powyższego KRUS od kilku lat sukcesywnie prowadzi działania mające na celu przesunięcie terminów wypłat świadczeń emerytalno-rentowych.

Jednocześnie pragnę poinformować, że, jak wynika z zapewnień prezesa KRUS, KRUS dokonała wszelkich starań, aby zmiany w przedmiotowym za-

kresie były jak najmniej uciążliwe dla świadczeniobiorców. O planowanym dokonaniu przesunięcia terminu wypłaty świadczeń emerytalno-rentowych świadczeniobiorcy byli bowiem każdorazowo informowani z co najmniej dwumiesięcznym wyprzedzeniem, tak by mogli przygotować się do tej zmiany i odpowiednio zaplanować wydatki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie wysokości subwencji oświatowej
przypadającej na jednego ucznia szkoły
podstawowej (10430)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła na Sejm RP pana Piotra Polaka z dnia 26 lipca br. (SPS-024-10430/11) w sprawie wysokości subwencji oświatowej przypadającej na jednego ucznia szkoły podstawowej, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zadania oświatowe związane z prowadzeniem (dotowaniem) przez jednostki samorządu terytorialnego szkół i placówek oświatowych finansowane są z dochodów jednostek samorządu terytorialnego. Jednym z dochodów samorządów terytorialnych jest część oświatowa subwencji ogólnej. Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) wysokość części oświatowej subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ustala corocznie ustawa budżetowa.

Kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich gmin, powiatów i województw samorządowych ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej, nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych (art. 28 ust. 1 ww. ustawy). Część oświatową subwencji ogólnej, po odliczeniu rezerwy ustawowej 0,6% (art. 28 ust. 2), dzieli się między jednostki samorządu terytorialnego (art. 28 ust. 5) według zasad określanych corocznie w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania (art. 28 ust. 6).

Ze względu na rozbudowaną strukturę zadań edukacyjnych realizowanych przez jednostki samorządu

terytorialnego formuła algorytmicznego podziału subwencji oświatowej uwzględnia szereg czynników i parametrów obrazujących specyfikę kształtowania składowych elementów subwencji w odniesieniu zarówno do zadań szkolnych, jak i zadań pozaszkolnych. Algorytm podziału subwencji oświatowej jest corocznie modyfikowany, a potrzeba tej modyfikacji wynika z analizy wskaźników ekonomicznych obrazujących przeciętne koszty kształcenia i działalności szkół oraz placówek oświatowo-wychowawczych. Algorytm podziału subwencji oświatowej uzależnia wysokość przyznawanych środków od skali i struktury realizowanych zadań mierzonych liczbą uczniów i wychowanków, z uwzględnieniem stopni awansu zawodowego nauczycieli, z wyłączeniem zadań związanych z dowozem uczniów oraz zadań związanych z prowadzeniem przedszkoli ogólnodostępnych i oddziałów ogólnodostępnych w przedszkolach z oddziałami integracyjnymi oraz zadań związanych z prowadzeniem innych form wychowania przedszkolnego.

Konstrukcja algorytmu opiera się na podstawowym założeniu, iż środki subwencyjne dzielone są według kryteriów jednolitych i powszechnych, a zatem identycznych dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego. W celu doprecyzowania sposobu mierzenia skali zadań oświatowych realizowanych przez poszczególne jednostki samorządu terytorialnego i dostosowania do nich wysokości subwencji algorytm uzależnia tę wysokość od liczby uczniów przeliczeniowych otrzymanej przez zastosowanie zróżnicowanych wag dla wybranych kategorii uczniów (wychowanków) i określonych typów i rodzajów szkół oraz wskaźnika korygującego uwzględniającego stopnie awansu zawodowego nauczycieli.

Użyte w algorytmie pojęcie ucznia przeliczeniowego oraz wartości wag odpowiadają średnim statystycznym, podczas gdy rzeczywiste różnicowanie jednostkowych kosztów pomiędzy szkołami, nawet szkołami tego samego typu w tej samej jednostce samorządu terytorialnego jest ogromne i wynika z bardzo wielu szczegółowych przyczyn. Należy podkreślić, że algorytm jest jednak metodą statystyczną podziału subwencji i będąc kategorią ogólną, nie może uwzględniać wszystkich lokalnych problemów występujących w jednostkach samorządu terytorialnego, bowiem zatraciłby swój uniwersalny charakter.

Algorytm podziału subwencji oświatowej na każdy rok opiniowany jest przez: Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, związki zawodowe i partnerów społecznych.

Z uwagi na wyższe jednostkowe koszty kształcenia uczniów w szkołach położonych na terenach wiejskich i w miastach do 5 tys. mieszkańców, spowodowane przede wszystkim niższą liczebnością oddziałów oraz koniecznością wypłat dodatków socjalnych (wiejskiego i mieszkaniowego) dla nauczycieli ww. szkół, w algorytmie podziału subwencji uwzględniona została specyfika takich szkół poprzez zastosowanie następujących parametrów:

— wagi $P_1 = 0,38$ dla uczniów szkół podstawowych i gimnazjów dla dzieci i młodzieży zlokalizowanych na terenach wiejskich lub w miastach do 5 tys. mieszkańców,

— wagi $R = 0,12$ – w ramach wskaźnika korygującego D_i – z tytułu zatrudnienia nauczycieli w szkołach i placówkach zlokalizowanych na terenach wiejskich lub w miastach do 5 tys. mieszkańców.

Jednocześnie należy zauważyć, że algorytm przedstawia jedynie metodę podziału środków subwencyjnych pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego. Niezależnie jednak od sposobu podziału tych środków część oświatowa subwencji ogólnej dla każdej jednostki samorządu terytorialnego stanowi jedną kwotę, a o sposobie jej wydatkowania – zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – decyduje organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego.

Kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla poszczególnych gmin, powiatów i województw samorządowych na rok bieżący naliczone zostały zgodnie z algorytmem stanowiącym załącznik do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2011 (Dz. U. Nr 249, poz. 1659).

Zgodnie z ww. sposobem podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2011 na jednego ucznia szkoły podstawowej przypada kwota subwencji oświatowej w wysokości:

— na terenie wiejskim lub w mieście do 5 tys. mieszkańców: $(1 + \text{waga } P_1 = 0,38) \times \text{wskaźnik korygujący } D_i = \text{wielkość liczbowa różna dla każdej j.s.t.} \times \text{standard finansowy } A = 4717,01 \text{ zł} = 7290,61 \text{ zł}$ (przy założeniu wskaźnika $D_i = 1,12$),

— w miastach powyżej 5 tys. mieszkańców: $1 \times \text{wskaźnik } D_i = \text{wielkość liczbowa różna dla każdej j.s.t.} \times \text{standard finansowy } A = 4717,01 \text{ zł} = 4717,01 \text{ zł}$ (przy założeniu wskaźnika $D_i = 1,0$).

Przy ww. założeniach różnica w kwotach subwencji oświatowej przypadających na jednego ucznia wynosi 2573,60 zł.

Należy też zaznaczyć, że w przypadku likwidacji szkoły na wsi i przeniesienia uczniów z dniem 1 września do szkoły zlokalizowanej w mieście powyżej 5 tys. mieszkańców zmniejszenie kwoty subwencji oświatowej przypadającej na jednego ucznia nastąpi od nowego roku budżetowego.

Ponadto pragnę zauważyć, że liczba uczniów w roku szkolnym 2010/2011 – w porównaniu do roku szkolnego 1999/2000 – uległa zmniejszeniu o 1996 tys. uczniów (tj. o 26,7%) i wynosi 5481 tys. uczniów. Natomiast kwota części oświatowej subwencji ogólnej w roku 2011 – w porównaniu do roku 2000 – uległa zwiększeniu o 17 557 466 tys. zł (tj. o 90,7%) i wynosi 36 924 829 tys. zł. Znacznemu zwiększeniu w roku 2011 – w porównaniu do roku 2000 – uległ też finansowy standard A, bo o 2784,04 zł (tj. o 144,0%) i wynosi 4717,01 zł.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Edukacji Narodowej trwają prace nad kierunkiem zmian w algorytmie mających na celu podniesienie efektywności podziału części oświatowej subwencji ogólnej. Rozważana jest koncepcja zmiany administracyjnego charakteru wagi P_1 na funkcjonalny, uwzględniający gęstość zaludnienia oraz ewentualnie inne charakterystyki gmin, mające znaczący wpływ na sieć szkolną i na średnią wielkość oddziały klasowego w gminie.

Ministerstwo Edukacji Narodowej, przygotowując zmiany i planując działania legislacyjne, uwzględnia kontekst demograficzny, w którym działania te będą prowadzone. Ministerstwo projektuje zmiany, które powinny umożliwić dyrektorom szkół i organom prowadzącym szkoły prowadzenie racjonalnej polityki oświatowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Jana Kulasa**

**w sprawie realizacji tzw. ustawy żłobkowej
(10431)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10431/11, dotyczące interpelacji posła Jana Kulasa w sprawie realizacji tzw. ustawy żłobkowej, uprzejmie informuję:

Przed 4 kwietnia 2011 r. żłobki podlegały ustawie z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 z późn. zm.), co było główną barierą przy powstawaniu nowych miejsc żłobkowych i tworzeniu nowych żłobków.

Zadanie zreformowania tej problematyki zostało powierzone ministrowi pracy i polityki społecznej.

Na podstawie przyjętych w dniu 30 marca 2010 r. przez Radę Ministrów, założeń projektu ustawy o formach opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 został opracowany projekt ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3. Projekt ten w dniu 4 lutego 2011 r. przyjął Sejm RP. Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235) weszła w życie 4 kwietnia 2011 r.

Przepisy ustawy mają na celu tworzenie warunków dla rozwoju zróżnicowanych form opieki nad małymi dziećmi i poprawę standardów funkcjonowania placówek opieki nad dziećmi do lat 3, a także wsparcie rodziców w procesie wychowywania dzieci. Proponowane rozwiązania mają również na celu

umożliwienie rodzicom i opiekunom dzieci podjęcia aktywności zawodowej.

Zawarte w ustawie rozwiązania z jednej strony racjonalizują zasady tworzenia i funkcjonowania żłobków, które przestały być zakładami opieki zdrowotnej, z drugiej natomiast określają ramy i standardy tworzenia i działania alternatywnych form opieki nad dziećmi w wieku do trzech lat, co zagwarantuje dostęp do zróżnicowanej opieki znacznie większej liczbie rodzin, podnosząc jednocześnie jakość oferowanych usług.

Ustawa reguluje zasady tworzenia i funkcjonowania żłobków, klubów dziecięcych, dziennego opiekuna i niani.

Art. 62 ustawy stanowi, że minister właściwy do spraw rodziny opracowuje resortowe oraz rządowe programy rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 oraz finansowo wspiera te programy.

W dniu 4 marca 2011 r. został ogłoszony przez ministra pracy i polityki społecznej resortowy program rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 „Maluch”. Program jest adresowany do jednostek samorządu terytorialnego (gminy), w których istnieje potrzeba rozwoju instytucji opieki nad dziećmi do lat 3 ze względu na niezaspokojone potrzeby społeczności lokalnych w zakresie dostępności miejsc w tego typu instytucjach. Przedmiotem dofinansowania są wyposażenie oraz prace wykończeniowe w budynkach (lokalach), w których powstaną nowe miejsca dla małych dzieci, adaptacja istniejących budynków (lokalii) z przeznaczeniem na organizację i funkcjonowanie nowych miejsc opieki nad małymi dziećmi, budowa lub zakup nowych budynków (lokalii) z przeznaczeniem na organizację i funkcjonowanie nowych miejsc opieki nad małymi dziećmi.

W roku 2011 na program „Maluch” zostały przeznaczone środki finansowe w wysokości 40 mln zł, co powinno skutkować wzrostem o ok. 10 tys. liczby miejsc w instytucjach opieki nad małymi dziećmi. Konkurs zostanie rozstrzygnięty w dniu 31 sierpnia br. i wówczas będą znane efekty podjętych działań.

Planowana jest kontynuacja programu „Maluch” w następnych latach. Przy założeniu wydatkowania środków finansowych na program w 2012 r. w wysokości 40 mln zł przewiduje się kolejne zwiększenie liczby miejsc w instytucjach opieki nad małymi dziećmi o ok. 10 tys.

Ponadto zgodnie z art. 60 ust. 1 i 2 ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 podmioty prowadzące żłobek lub klub dziecięcy mogą otrzymać na każde dziecko objęte opieką w żłobku lub klubie dziecięcym dotację celową z budżetu gminy. Wysokość i zasady ustalania dotacji celowej, o której mowa powyżej, określa rada gminy w drodze uchwały.

Jednym z rozwiązań ustawowych w zakresie opieki nad dziećmi w wieku od ukończenia 20. tygodnia życia do lat 3 jest instytucja niani. Rodzice, którzy chcą skorzystać z tej formy opieki dla swoich dzieci, mają możliwość podpisania umowy tzw. uaktywniającej (quasi-umowa-zlecenie) z nianią i zgłoszenia

tego faktu do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Wówczas, zgodnie z art. 51 ust. 1 pkt 1 ustawy, składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe oraz na ubezpieczenie zdrowotne za nianię będą opłacane z budżetu państwa. W 2011 r. na ten cel została zaplanowana kwota 11 mln zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do końca III kwartału tego roku zostanie ogłoszony przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej konkurs na wdrażanie i upowszechnianie rozwiązań służących godzeniu życia zawodowego i rodzinnego, w tym m.in. poprzez pilotażową realizację kompleksowych programów powrotu do pracy po przerwie związanej z urodzeniem i wychowaniem dzieci, sprzyjających godzeniu życia zawodowego i rodzinnego, tworzenie ośrodków opieki nad dziećmi w miejscu pracy oraz rozwijanie alternatywnych form opieki nad dziećmi (w tym m.in. usług opiekuńczych świadczonych w warunkach domowych). Konkurs będzie finansowany ze środków unijnych. Jest to jeden z programów unijnych PO KL, poddziałanie 1.3.2: Projekty na rzecz promocji równych szans kobiet i mężczyzn oraz godzenia życia zawodowego i rodzinnego.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kulasa**

**w sprawie podwyżek wynagrodzeń
dla nauczycieli w latach 2002–2011 (10432)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jana Kulasa (SPS-024-10432/11) w sprawie podwyżek wynagrodzeń nauczycieli w latach 2002–2005 i 2008–2011, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Począwszy od roku 2000, tj. od momentu przeprowadzenia fundamentalnej reformy systemu wynagrodzeń nauczycielskich, płace nauczycieli i coroczny ich wzrost zostały bezpośrednio uzależnione od rozstrzygnięć aktów prawa powszechnego:

— ustawy budżetowej, określającej kwotę bazową,

— Karty Nauczyciela ustalającej wskaźniki średnich wynagrodzeń dla nauczycieli, które po odniesieniu do kwoty bazowej określają wysokość średnich wynagrodzeń nauczycieli posiadających poszczególne stopnie awansu.

1. W trakcie 4 lat rządów SLD w latach 2002–2005 przeprowadzono 4 podwyżki kwoty bazowej,

od której uzależnione było średnie wynagrodzenie nauczycieli:

- 8% od 1 października 2002 r.,
- 4% od 1 stycznia 2003 r.,
- 3% od 1 stycznia 2004 r.,
- 3% od 1 stycznia 2005 r.

W rezultacie podwyżek kwoty bazowej oraz zmiany systemu wynagradzania (zmiana wskaźników do obliczania wynagrodzenia średniego nauczycieli od 1 października 2002 r.) wynagrodzenia nauczycieli wzrosło:

	nauczyciel stażysta	nauczyciel kontraktowy	nauczyciel mianowany	nauczyciel dyplomowany
od 1 października 2002 r.	0%	2%	9%	22%
od 1 stycznia 2003 r.	4%	4%	4%	4%
od 1 stycznia 2004 r.	3%	3%	3%	3%
od 1 stycznia 2005 r.	3%	3%	3%	3%

W wyniku ww. podwyżek wynagrodzenie nauczycieli w latach 2002–2005 wzrosło:

- dla nauczyciela stażysty o 10%,
- dla nauczyciela kontraktowego o 12%,
- dla nauczyciela mianowanego o 20%,
- dla nauczyciela dyplomowanego o 35%.

2. Odnosząc się do pytania o poziom podwyżek dla nauczycieli zapisanych w ustawie budżetowej państwa na 2008 r. przez rząd Jarosława Kaczyńskiego, uprzejmie informuję, iż projekt ustawy budżetowej na rok 2008 przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 25 września 2007 r. i skierowany do Sejmu RP nie wyodrębnia kwoty bazowej dla nauczycieli. Określa natomiast dwie kwoty bazowe dla pracowników sfery budżetowej (1766,46 i 1837,10 zł), obie niższe niż w roku 2007 (1885,59 zł). Zaplanowana w powyższym projekcie wysokość części oświatowej subwencji ogólnej była wyższa o 3,02% niż w roku 2007.

3. Rząd koalicyjny PO–PSL w latach 2008–2011 przeprowadził w sumie 5 podwyżek kwoty bazowej nauczycieli:

- 10% od 1 stycznia 2008 r.,
- 5% od 1 stycznia 2009 r.,
- 5% od 1 września 2009 r.,
- 7% od 1 września 2010 r.,
- 7% od 1 września 2011 r.

W konsekwencji zmiany dokonanej ustawą z dnia 6 grudnia 2007 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela wzrost średnich wynagrodzeń nauczycieli uzależniony jest od kwoty bazowej dla nauczycieli ustalonej corocznie w ustawie budżetowej. Nowelizacja Karty Nauczyciela wprowadziła od 1 stycznia 2009 r. nowe wartości wskaźników procentowych wynagrodzeń średnich nauczycieli, co razem z podwyżkami kwoty bazowej w kolejnych latach dało następujący wzrosty płac nauczycielskich:

	nauczyciel stażysta	nauczyciel kontraktowy	nauczyciel mianowany	nauczyciel dyplomowany
od 1 stycznia 2008 r.	10%	10%	10%	10%
od 1 stycznia 2009 r.	28%	14%	5%	5%
od 1 września 2009 r.	5%	5%	5%	5%
od 1 września 2010 r.	7%	7%	7%	7%
od 1 września 2011 r.	7%	7%	7%	7%

W wyniku ww. podwyżek wynagrodzenie średnie nauczycieli w latach 2008–2011 wzrosło:

- dla nauczyciela stażysty o 69%,
- dla nauczyciela kontraktowego o 50%,
- dla nauczyciela mianowanego o 39%,
- dla nauczyciela dyplomowanego o 38%.

4. Ponadto uprzejmie informuję, że w projekcie ustawy budżetowej na rok 2012 zaplanowano kwotę bazową dla nauczycieli o 3,8% wyższą niż obowiązująca od 1 września 2011 r.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Marszałka o ich przyjęcie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kulasa**

w sprawie dożywiania dzieci i młodzieży (10433)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana posła Jana Kulasa w sprawie dożywiania dzieci i młodzieży w szkołach przesłane przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10433/11, uprzejmie informuję Pana Marszałka.

Problem niedożywienia dzieci i młodzieży jest jednym z poważniejszych problemów społecznych wymagających konieczności podjęcia działań mających na celu ograniczenie i likwidację tego zjawiska. Bardzo trudno jest określić dokładną liczbę niedożywionych dzieci, przede wszystkim z uwagi na ukrywanie przez część rodzin problemów związanych z ubóstwem. Sygnały napływające od pracowników społecznych, nauczycieli, pedagogów szkolnych czy też pracowników służb medycznych wskazują, że z uwagi na czas przebywania w szkole, czas dotarcia do szkoły i powrotu do domu w zasadzie każde dziecko (bez względu na status materialny) powinno zjeść w tym czasie przynajmniej jeden posiłek, najlepiej gorący.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 3 i pkt 14 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U.

z 2009 Nr 175, poz. 1362, ze zm.) do zadań własnych gminy o charakterze obowiązkowym należy m.in. dożywianie dzieci oraz zapewnienie posiłku osobom, które nie są w stanie go sobie zapewnić.

Od roku 1996 zadanie dożywiania uczniów wspierane było ze środków rezerwy celowej budżetu państwa w ramach dotacji do zadania własnego lub też w ramach programów rządowych. Zadanie realizowane było do roku 2001 w ramach przyjmowanych uchwałą Rady Ministrów jednorocznych programów realizowanych ze środków przewidzianych w budżecie państwa i środków własnych gmin. W latach 2002–2003 i w roku 2005 wsparcie to realizowane było w ramach rządowych programów przy podwyższonym kryterium dochodowym (do 150% kryterium określonego ustawą o pomocy społecznej).

Pomimo rosnących z roku na rok środków na realizację tego zadania (zarówno środków własnych gmin, jak i środków budżetu państwa) pomoc w tym zakresie nie była wystarczająca. Zawsze pewna liczba uczniów kwalifikujących się do tej formy pomocy nie była nią objęta z uwagi na brak środków finansowych lub brak warunków technicznych do przygotowania lub wydawania posiłków. Do 2005 r. w ramach rządowych programów nie były objęte pomocą w zakresie dożywiania dzieci do 7. roku życia i młodzież szkół ponadgimnazjalnych. Dopiero w ramach rządowego programu „Posiłek dla potrzebujących” realizowanego w 2005 r. rozszerzono zakres podmiotowy w stosunku do poprzednich programów (realizowanych w 2002 r. i 2003 r.) i objęto pomocą dzieci do 7. roku życia, młodzież szkół gimnazjalnych, a także osoby starsze, chore i niepełnosprawne.

Dodatkowym ograniczeniem, oprócz niedostatecznych środków finansowych na ten cel, był fakt, że środki przyznawane na realizację programów rządowych czy też w ramach dotacji do zadania własnego były zawsze pomocą jednoroczną, bez gwarancji jej kontynuacji ani też możliwości zaplanowania takiej pomocy, w tym także jej wysokości, na kolejne lata. Dlatego też rząd w roku 2005, uznając za sprawę najwyższej wagi konieczność kontynuacji pomocy państwa dla gmin w zakresie dożywiania, szczególnie w odniesieniu do dzieci i młodzieży, przyjął także zasadę gwarancji stałego dofinansowania tego zadania z budżetu państwa w określonym przedziale czasowym. Stało się to możliwe dzięki nowelizacji ustawy o finansach publicznych w zakresie możliwości realizowania programów wieloletnich w obszarze pomocy społecznej.

W dniu 29 grudnia 2005 r. przyjęta została przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ustawa o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. Nr 267, poz. 2259, ze zm.). Zgodnie z art. 13 planowane środki budżetu państwa na realizację programu nie mogły być niższe niż 500 mln zł rocznie. Środki te planowane są w budżetach wojewodów oraz w rezerwie celowej budżetu państwa. Jednocześnie środki, jakie gminy powinny przeznaczać na realizację programu, nie

mogą być niższe niż 250 mln zł rocznie w trakcie realizacji programu wieloletniego, tj. w latach 2006–2009. Tak więc zaplanowana w ustawie o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” łączna wielkość środków w latach 2006–2009 nie mogła być niższa niż 2 900 000 000 zł.

W trakcie realizacji programu w kolejnych latach wielkość środków wydatkowanych na realizację programu przedstawiała się następująco:

— rok 2006, środki budżetu państwa – 484 164 329 zł, środki własne gmin – 265 559 388 zł, łączne wydatki na realizację programu – 749 723 717 zł;

— rok 2007, środki budżetu państwa – 527 107 262 zł, środki własne gmin – 283 972 501 zł, łączne wydatki na realizację programu – 811 079 763 zł;

— rok 2008, środki budżetu państwa – 527 185 875 zł, środki własne gmin – 281 202 864 zł, łączne wydatki na realizację programu – 808 388 739 zł;

— rok 2009, środki budżetu państwa 518 454 304 zł, środki własne gmin – 297 842 703 zł, łączne wydatki na realizację programu – 816 297 007 zł;

— rok 2010, środki budżetu państwa 533 288 874 zł, środki własne gmin – 297 019 100 zł, łączne wydatki na realizację programu – 830 307 974 zł.

Wszystkie wnioski wojewodów na środki finansowe przewidziane w budżecie państwa były realizowane w 100% i w żadnym województwie nie zostały zmniejszone wnioskowane przez wojewodów kwoty. Wnioski wojewodów odzwierciedlały potrzeby na środki finansowe budżetu państwa, uzgodnione z gminami, na realizację programu w poszczególnych województwach. Dodać należy, że wojewodowie w latach 2007–2008 przenieśli na realizację programu wieloletniego, w ramach posiadanych uprawnień, dodatkowe środki, dlatego środki budżetu państwa są wyższe niż zaplanowane w ustawach budżetowych na te lata. Więcej też niż planowano w ustawie wydatkowały gminy ze środków własnych.

Jednocześnie pragnę poinformować Pana Marszałka, że od roku 2008 nie było dzieci, uczniów lub osób dorosłych, tj. beneficjentów programu, którzy spełniali określone ustawą, podwyższone kryterium dochodowe uprawniające do bezpłatnej pomocy, a którzy nie byli objęci programem ze względu na brak środków. Sytuacja taka ma miejsce po raz pierwszy od roku 1996, tj. od czasu wspierania przez kolejne rządy zadania własnego gminy.

W roku 2009 Sejm RP uchwalił ustawę z dnia 19 listopada 2009 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją wydatków budżetowych (Dz. U. Nr 219, poz. 1706), nowelizując artykułem 17 ustawę o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”. Przyjęte rozwiązanie przedłuża okres działania programu wieloletniego do roku 2013. Wprowadza też niezbędne korekty wynikające z konieczności realizacji programu w dalszych latach, jak również dokonuje zmian wynikających z monitoringu realizacji programu w latach 2006–2009. Nowelizacja ustawy nie wprowadziła dodat-

kowych kosztów realizacji programu, które obciążałyby budżety gmin. Przewiduje się, że wielkość minimalnych środków niezbędnych po stronie jednostek gminnego samorządu terytorialnego będzie analogiczna jak w latach 2006–2009. Jak wynika z dotychczasowej realizacji programu, samorządy gminne przeznaczają zdecydowanie więcej środków własnych na realizację programu niż wynikałoby to z przepisów ustawowych. Natomiast po stronie budżetu państwa przyjęto, że w latach 2010–2013 środki będą zapisywane w ustawach budżetowych na kolejne lata w wysokości roku 2009, tj. 550 mln zł rocznie w okresie realizacji programu, tj. w latach 2010–2013 – 2,2 mld zł. Łączny przewidywany koszt realizacji programu wyniesie w kolejnym etapie jego realizacji 3,1 mld zł. Łączny koszt realizacji programu wieloletniego w latach 2006–2013 wyniesie 6 mld zł.

W roku 2011 wielkość środków budżetu państwa przewidzianych na realizację programu wynosi 550 mln zł i została podzielona na dwie części:

1) 350 mln zł zostało zapisanych w części budżetu państwa, której dysponentami są wojewodowie – środki te od momentu podpisania przez prezydenta RP ustawy budżetowej na dany rok są możliwe do przekazania do poszczególnych gmin, jeżeli zostały podpisane z gminami stosowne porozumienia;

2) 200 mln zł to rezerwa celowa budżetu państwa, której podziału dokonuje minister pracy i polityki społecznej w oparciu o 3 wskaźniki:

— liczbę osób korzystających z pomocy w ramach programu (dane z wydziałów polityki społecznej urzędów wojewódzkich),

— średni poziom dochodów na mieszkańca (dane z Ministerstwa Finansów),

— średnią stopę bezrobocia w województwie (dane z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej);

podstawa prawna – § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 2006 r. w sprawie realizacji programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. Nr 25, poz. 186, ze zm.).

Środki te uruchamiane są przez ministra finansów na wniosek ministra pracy i polityki społecznej w oparciu o wnioski wojewodów. Terminy uruchomienia poszczególnych transz określa harmonogram zadań wykonywanych w ramach programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” na rok 2011 będący załącznikiem do uchwały nr 123 Rady Ministrów dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie harmonogramu zadań wykonywanych w ramach programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” na rok 2011 (M.P. z 2010 r. Nr 57, poz. 772):

— I transza w wysokości 50 mln zł – do dnia 15 kwietnia 2011 r., środki uruchomione;

— II transza (po korekcie zapotrzebowania) w wysokości ponad 121 mln zł – do dnia 15 lipca 2011 r., środki zostały uruchomione;

— III transza (po korekcie zapotrzebowania) – do dnia 30 września 2011 r.

Obecnie na wniosek resortu pracy i polityki społecznej zbierane są przez poszczególne wydziały po-

lityki społecznej urzędów wojewódzkich dane dotyczące prognozy wielkości środków tak budżetu państwa, jak i budżetów własnych gmin do końca 2011 r.

Po 5 latach realizacji programu do resortu pracy i polityki społecznej jedynie sporadyczne napływają zapytania kierowane przez jednostki samorządu terytorialnego w sprawie realizacji programu, do którego przystępuje rokrocznie prawie 100% gmin w kraju. Sporadycznie też zgłaszane są problemy dotyczące nieprawidłowości w realizacji programu tak przez koordynatorów wojewódzkich (województw), jak i koordynatorów gminnych (wójtów, burmistrzów i prezydentów miast).

W moim przekonaniu realizowane działania pozwalają na skuteczne udzielanie pomocy uczniom i dzieciom wymagającym wsparcia w zakresie bezpłatnego lub częściowo odpłatnego dożywiania w formie posiłku..

Jednocześnie pragnę zapewnić Pana Marszałka, że w sytuacji ewentualnego zagrożenia prawidłowej realizacji programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” rząd podejmie stosowne działania przeciwdziałające takiej sytuacji.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kulasa**

w sprawie realizacji ulg rodzinnych (10434)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Jana Kulasa, przesłanym przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r., w sprawie realizacji ulg rodzinnych uprzejmie informuję.

Przejawem polityki prorodzinnej państwa było m.in. wprowadzenie od 1 stycznia 2007 r. do systemu podatkowego ulgi na dzieci. Zamierzeniem projektodawców było, aby w portfelach rodzin pozostało jak najwięcej środków finansowych, które będą mogły być wydatkowane na potrzeby wychowywanych dzieci, co w konsekwencji przyczyni się do zmniejszenia kosztów związanych z ich posiadaniem oraz podniesie atrakcyjność rodzicielstwa.

Rozwiązania w tym zakresie wprowadzono ustawą z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 217, poz. 1588). Warunki korzystania z tego odliczenia określono w art. 27f ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku

dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą. Początkowo, na podstawie tego przepisu, podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych uzyskali prawo do odliczenia od podatku, obliczonego według skali podatkowej i pomniejszonego o składki na ubezpieczenie zdrowotne, kwoty stanowiącej iloczyn wychowywanych dzieci (własnych i przysposobionych) i kwoty 120 zł. Ostatecznie wysokość ulgi na dzieci obowiązującej od 1 stycznia 2007 r. została określona ustawą z dnia 5 września 2007 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 191, poz. 1361) jako iloczyn liczby wychowywanych dzieci i dwukrotności kwoty zmniejszającej podatek określonej w pierwszym przedziale skali podatkowej. Kwota ulgi na jedno dziecko w 2007 r. wynosiła 1145,08 zł, natomiast 2008 r. – 1173,70 zł.

Ulga skierowana była do rodziców wychowujących dzieci własne i przysposobione, o których mowa w art. 6 ust. 4 ustawy, czyli dzieci:

- małoletnie,
- bez względu na ich wiek, które zgodnie z odrębnymi przepisami otrzymywały zasiłek pielęgnacyjny,
- do ukończenia 25 lat, uczące się w szkołach, o których mowa w przepisach o systemie oświaty lub w przepisach Prawo o szkolnictwie wyższym, jeżeli w roku podatkowym dzieci te nie uzyskały dochodów, z wyjątkiem dochodów wolnych od podatku dochodowego, renty rodzinnej oraz dochodów w wysokości niepowodującej obowiązku zapłaty podatku.

Ulga przysługiwała łącznie obojgu rodzicom i mogła być odliczana przez nich w rozliczeniu rocznym (w zeznaniach podatkowych lub w rocznym obliczeniu podatku dokonywanym przez płatnika).

Szczególnie uregulowano sytuację rodziców pozostających w separacji jak i rozwiedzionych. W ich przypadku bowiem odliczenie przysługiwało temu z rodziców, u którego dzieci faktycznie zamieszkiwały, o ile spełnione zostały inne warunki określone w powołanej wyżej regulacji.

Jeżeli przez część roku podatkowego dzieci faktycznie zamieszkiwały u każdego z rodziców, w stosunku do których orzeczone zostały rozwód albo separacja, odliczenie przysługiwało każdemu z nich; w tym przypadku kwota odliczenia obliczana była jako iloczyn liczby miesięcy pobytu dzieci u rodzica i 1/12 kwoty ulgi.

Zasadnicze zmiany w zakresie korzystania z omawianej ulgi wprowadziła ustawa z dnia 6 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 209, poz. 1316), nadając nowe brzmienie art. 27f ustawy. Przepis w tym kształcie obowiązuje od dnia 1 stycznia 2009 r.

Nowelizacja ta rozszerzyła krąg podatników uprawnionych do korzystania z ulgi na dzieci. Prawo do korzystania z odliczenia uzyskali opiekunowie prawni zamieszkujący z dzieckiem oraz rodziny za-

stępcze. Nowe uregulowania dotyczące ulgi uwzględniają również fakt, iż dziecko w tym samym roku podatkowym może pozostawać zarówno pod władzą rodzicielską, opieką prawną innej osoby niż rodzic lub być umieszczone w rodzinie zastępczej. Stąd też przysługująca ulga została skorelowana z miesiącami sprawowania faktycznej pieczy nad dzieckiem przez niższe wymienione osoby, tak aby wykluczyć dublowanie uprawnień do ulgi.

Od 2009 r. ulga kierowana jest do:

— rodziców wykonujących władzę rodzicielską, a także

— opiekunów prawnych dziecka ustanowionych prawomocnym orzeczeniem sądu, o ile dziecko z nimi zamieszkiwało,

— osób sprawujących opiekę przez pełnienie funkcji rodziny zastępczej na podstawie orzeczenia sądu lub umowy ze starostą.

Ulga przysługuje na dziecko:

— małoletnie,

— niepełnosprawne, bez względu na wiek i wysokość dochodów, jeżeli otrzymuje zasiłek lub dodatek pielęgnacyjny, rentę socjalną.

Ulga przysługuje również na pełnoletnie dziecko (do ukończenia 25. roku życia) uczące się w szkołach (również poza granicami kraju) podatnikowi w związku z wykonywaniem przez niego ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego oraz podatnikowi pełniącemu nadal funkcję rodziny zastępczej. Jednakże warunkiem skorzystania z odliczenia jest nieuzyskiwanie przez pełnoletnie dziecko dochodów podlegających opodatkowaniu na zasadach określonych w art. 27 lub 30b w łącznej wysokości przekraczającej kwotę stanowiącą iloraz kwoty zmniejszającej podatek oraz stawki podatku, określonych w pierwszym przedziale skali podatkowej, o której mowa w art. 27 ust. 1, z wyjątkiem renty rodzinnej.

Zgodnie z ust. 2 w art. 27f ustawy wysokość odliczenia ustala się jako kwotę stanowiącą 1/6 kwoty zmniejszającej podatek określonej w pierwszym przedziale skali, o której mowa w art. 27 ust. 1, za każdy miesiąc kalendarzowy, w którym podatnik wykonywał władzę, pełnił funkcję albo sprawował opiekę. Rozwiązanie to pozwala na wyeliminowanie dublowania ulgi w sytuacji, gdy w trakcie roku wobec dziecka wykonywana jest władza rodzicielska, pełniona funkcja opiekuna prawnego lub sprawowana jest opieka przez rodzinę zastępczą.

Odliczenie nie przysługuje, poczynając od miesiąca kalendarzowego, w którym dziecko:

1) na podstawie orzeczenia sądu zostało umieszczone w instytucji zapewniającej całodobowe utrzymanie w rozumieniu przepisów o świadczeniach rodzinnych,

2) wstąpiło w związek małżeński.

Jednakże w przypadku gdy w tym samym miesiącu kalendarzowym w stosunku do dziecka wykonywana jest władza rodzicielska oraz sprawowana jest opieka, przepis przewiduje, aby każdemu z podatni-

ków przysługiwało odliczenie w kwocie stanowiącej 1/30 kwoty obliczonej zgodnie z ust. 2 za każdy dzień wykonywania władzy rodzicielskiej lub sprawowania opieki, tj. kwoty stanowiącej 1/6 kwoty zmniejszającej podatek określonej w pierwszym przedziale skali podatkowej (regulacja ta również nie pozwala na dublowanie ulgi, w przypadku gdy przejęcie opieki następuje „w trakcie” miesiąca kalendarzowego).

Odliczenie dotyczy łącznie obojga rodziców, opiekunów lub rodziców zastępczych dziecka pozostających w związku małżeńskim. Kwotę tę mogą odliczyć od podatku w częściach równych lub w dowolnych proporcjach przez nich ustalonych.

Zobligowano również podatnika do przedstawienia – na wezwanie organu podatkowego – dowodów niezbędnych do ustalenia prawa do ulgi, np. odpisu aktu urodzenia dziecka, odpisu orzeczenia sądu rodzinnego o ustaleniu rodziny zastępczej lub umowy zawartej między rodziną zastępczą a starostą, zaświadczenia o uczęszczaniu pełnoletniego dziecka do szkoły.

Dodatkowo rodzic (opiekun) jest obowiązany do podania w zeznaniu podatkowym numeru PESEL dziecka, a w przypadku braku tego numeru – imienia, nazwiska oraz daty urodzenia dziecka.

Odpowiadając na dalsze pytania pana posła, uprzejmie informuję, iż poczynawszy od 1 stycznia 2009 r. miesięczna kwota ulgi na dziecko wynosi 92,67 zł (rocznie 1112,04 zł).

Dokonując rozliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych za 2009 r., z ulgi na dzieci skorzystało ponad 4,3 mln podatników. Łączna kwota odliczonej ulgi wyniosła 5,6 mld zł, co oznacza, że podatnicy z niej korzystający obniżyli podatek w tej wysokości. Przeciętne obniżenie podatku należnego za 2009 r. przypadające na podatnika wyniosło 1299 zł.

W rozliczeniu podatku dochodowego za 2010 r., podobnie jak w rozliczeniu za 2009 r., ponad 4,3 mln podatników dokonało odliczenia z tego tytułu na kwotę 5,7 mld zł. Przeciętna korzyść podatnika wyniosła 1321 zł.

Mając na uwadze powyższe wielkości, należy się liczyć z podobnym wykorzystaniem tego mechanizmu podatkowego w przyszłości.

Wszelkie ewentualne modyfikacje dotyczące funkcjonowania omawianej ulgi na dzieci wymagają zmian ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w resorcie finansów nie są prowadzone prace zmierzające do ograniczenia bądź likwidacji przedmiotowego odliczenia od podatku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Magdaleny Kochan**

**w sprawie pytań sformułowanych
przez pracowników urzędów skarbowych
(10438)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani Magdaleny Kochan, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazane przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10438/11, dotyczące wątpliwości zgłaszanych przez pracowników urzędów skarbowych w zakresie stosowania przepisów dotyczących dokonywania zwrotów nadpłat podatku, uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Stosownie do art. 77 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, nadpłata podlega zwrotowi w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia zeznania rocznego – dla podatników podatku dochodowego.

Zgodnie z art. 77 § 2 ustawy w przypadku skorygowania deklaracji:

- 1) w trybie określonym w art. 274 § 1 pkt 1 – nadpłata podlega zwrotowi w terminie 3 miesięcy od dnia upływu terminu do wniesienia sprzeciwu;
- 2) przez podatnika – nadpłata podlega zwrotowi w terminie 3 miesięcy od dnia jej skorygowania.

Podstawę do weryfikacji przez organ podatkowy w ramach czynności sprawdzających prawidłowości skorzystania przez podatnika z przysługujących mu ulg podatkowych stanowi art. 275 ustawy. Jeżeli ze złożonej deklaracji wynika, że podatnik skorzystał z przysługujących mu ulg podatkowych, organ podatkowy może zwrócić się do niego o okazanie dokumentów lub o złożenie fotokopii dokumentów, których posiadania przez podatnika w określonym czasie, wymaga przepis prawa (art. 275 § 1 ustawy).

Powołany przepis pozwala organowi podatkowemu na wstępne zbadanie, przed podjęciem kontroli podatkowej czy wszczęciem postępowania podatkowego, zasadności złożonej deklaracji w części dotyczącej skorzystania przez podatnika z ulg (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 14 kwietnia 2008 r., sygn. akt I SA/Gl 848/07). W razie braku możliwości przeprowadzenia przez organ podatkowy czynności sprawdzających dotyczących złożonego zeznania rocznego (podatnik nie odbiera pisemnego wezwania z placówki pocztowej; nie jest możliwy kontakt telefoniczny celem zastosowania wezwania w trybie art. 160 ustawy) organ podatkowy ma możliwość wyjaśnienia wątpliwości dotyczących zeznania podatkowego po wszczęciu w tym zakresie postępowania podatkowego.

Dodać należy, że środkiem dyscyplinującym stronę postępowania, która nie stawia się bez uzasadnionej przyczyny na wezwanie organu podatkowego, jest kara porządkowa, o której mowa w art. 262 ustawy.

Jeżeli postępowanie podatkowe wykaze, że podatnik posiada nadpłatę z tytułu podatku dochodowego w innej wysokości niż wykazana w zeznaniu, wówczas nadpłata podlega zwrotowi w terminie 30 dni od dnia wydania decyzji określającej jej wysokość (art. 77 § 1 pkt 2 ustawy).

Z kolei sposób postępowania z zeznaniem rocznym niepodpisanym przez podatnika lub jego pełnomocnika określa art. 274 § 1 pkt 2 ustawy. Stosownie do tego przepisu w razie stwierdzenia, że deklarację wypełniono niezgodnie z ustalonymi wymaganiami, organ podatkowy zwraca się do składającego deklarację o jej skorygowanie. W takim przypadku nadpłata podlega zwrotowi w terminie 3 miesięcy od dnia skorygowania deklaracji przez podatnika, o czym stanowi art. 77 § 2 pkt 2 ustawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej
w Ostrzeszowie w woj. wielkopolskim (10440)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Macieja Orzechowskiego w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie w woj. wielkopolskim, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r., nr SPS-024-10440/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W Ministerstwie Sprawiedliwości nie są obecnie prowadzone prace legislacyjne nad zmianą rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie utworzenia prokuratur apelacyjnych, okręgowych i rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 49, poz. 297) związane ze zniesieniem Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie. Prokurator generalny nie występował dotychczas do ministra sprawiedliwości z wnioskiem o zniesienie wskazanej wyżej prokuratury rejonowej.

Decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich właściwości oraz tworzenia i znoszenia ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych lub rejonowych podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę na podstawie art. 17 ust. 13 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn.

zm.). Wydanie aktu wykonawczego każdorazowo następuje po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego, będącego zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o prokuraturze naczelnym organem prokuratury.

Prokuratura Rejonowa w Ostrzeszowie, jako jednostka o obsadzie nie większej niż 5 etatów orzeczniczych, znajduje się w grupie jednostek organizacyjnych prokuratury, które podlegają badaniu przez powołany zarządzeniem prokuratora generalnego z dnia 7 grudnia 2010 r. zespół do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obsadzie 3 do 5 etatów orzeczniczych oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego. Przedmiotem analizy zespołu w odniesieniu do Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie jest m.in. ocena obecnych warunków pracy i związanych z tym kosztów, a także możliwość przejęcia spraw, kadry orzeczniczej, urzędników i innych pracowników tej jednostki przez najbliższą prokuraturę rejonową, z uwzględnieniem zapewnienia tej prokuraturze prawidłowej realizacji ustawowych zadań. Sam fakt, że funkcjonowanie Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie jest przedmiotem analizy, nie oznacza jednak automatycznie, że jednostka ta zostanie zniesiona.

Prace zespołu zostaną zakończone sprawozdaniem i rekomendacją dla prokuratora generalnego. W wypadku sformułowania przez prokuratora generalnego postulatu zniesienia Prokuratury Rejonowej w Ostrzeszowie ostateczną decyzję podejmie minister sprawiedliwości, jako organ uprawniony na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego. Decyzja taka będzie następstwem szczegółowej analizy i oceny zarówno argumentów przedstawionych przez prokuratora generalnego, jak też racji o charakterze społecznym.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie wywłaszczenia nieruchomości
w Brodnicy (10444)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r., SPS-024-10444/11, doręczone w dniu 5 sierpnia 2011 r., dotyczące zapytania pana posła Krzysztofa Brejzy w sprawie zwrotu wywłaszczonej nieruchomości po-

łożonej w Brodnicy przy ul. Mały Rynek, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Kwestie związane ze zwrotem wywłaszczonych nieruchomości zostały uregulowane w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 1997 r. Nr 115, poz. 741). Instytucja zwrotu nieruchomości w trybie przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami polega na przywróceniu prawa własności nieruchomości, które zostało uprzednio odjęte w drodze wywłaszczenia.

Zgodnie z przepisem art. 216 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami przepisy o zwrocie nieruchomości stosuje się odpowiednio również m.in. do nieruchomości nabytych na rzecz Skarbu Państwa w drodze umowy sprzedaży zawartej w trybie art. 6 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64, ze zm.).

Zgodnie z art. 136 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami poprzedni właściciel lub jego spadkobierca mogą żądać zwrotu wywłaszczonej nieruchomości, jeżeli, stosownie do przepisu art. 137 ustawy o gospodarce nieruchomościami, stała się ona zbędna na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu. Z wnioskiem o zwrot nieruchomości lub jej części występuje się do starosty, wykonującego zadanie z zakresu administracji rządowej.

W myśl zaś art. 137 ust. 1 ww. ustawy nieruchomości uznaje się za zbędną na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu, jeżeli:

1) pomimo upływu 7 lat od dnia, w którym decyzja o wywłaszczeniu stała się ostateczna, nie rozpoczęto prac związanych z realizacją tego celu albo

2) pomimo upływu 10 lat od dnia, w którym decyzja o wywłaszczeniu stała się ostateczna, cel ten nie został zrealizowany.

Odpowiadając na pytanie dotyczące możliwości sprawdzenia, czy cel wywłaszczenia został osiągnięty, uprzejmie wyjaśniam, że w postępowaniu administracyjnym o zwrot nieruchomości starosta wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej przeprowadza postępowanie dowodowe, w trakcie którego sprawdza się, czy nieruchomość została zagospodarowana zgodnie z celem wywłaszczenia, tj. czy zachodzą przesłanki zwrotu określone w art. 137 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Tak więc w sprawie przedstawionej przez pana posła Krzysztofa Brejzę spadkobiercy byłej właścicielki nieruchomości nabytej w celu rozbudowy Muzeum Regionalnego w Brodnicy mogą złożyć wniosek o zwrot tej nieruchomości do starosty brodnickiego, który przeprowadzi stosowne postępowanie.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że kwestia poruszona przez pana posła Krzysztofa Brejzę została wyczerpująco wyjaśniona.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie zwiększenia funduszu wynagrodzeń
pracowników administracji i obsługi
szkół artystycznych (10445)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanego przy piśmie z dnia 4 sierpnia br. (znak: SPS-024-10445/11) zapytania pani poseł Krystyny Łybackiej w sprawie zwiększenia funduszu wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych pragnę uprzejmie przekazać, co następuje.

W związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu jesteśmy zobowiązani do podjęcia działań, w wyniku których deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zostanie w sposób wiarygodny i trwałe zmniejszony do poziomu nieprzekraczającego wartości referencyjnej 3% PKB do roku 2012. W związku z podejmowanymi przez rząd działaniami w tym zakresie przyjęto, że wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej pozostaną na tym samym poziomie.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.) pracownicy zatrudnieni w administracji i obsłudze szkół artystycznych zaliczani są do grupy pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania. Dlatego też przyjmowane do ustawy budżetowej założenia w zakresie wynagrodzeń w sferze budżetowej określają co do zasady podejście do kształtowania wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, stanowiących, jak wyżej wskazano, element tej sfery.

Jednocześnie pragnę poinformować panią poseł, iż prace nad projektem przyszłorocznego budżetu nie zostały zakończone i ostateczne decyzje co do jego kształtu nie zostały jeszcze podjęte.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie możliwości prawnych
wyeliminowania emisji sąsiedzkich
wywołanych odorem wydobywającym się
z ferm lisów i norek (10446)**

W odpowiedzi na zapytanie posła Sławomira Zawislaka z dnia 4 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-024-10446/11) w sprawie możliwości prawnych wyeliminowania emisji sąsiedzkich wywołanych odorem wydobywającym się z ferm lisów i norek poniżej przedstawiam stosowne informacje.

1. Kwestie mające związek z emisją substancji uciążliwych zapachowo są zawarte w regulacjach dotyczących ograniczania negatywnego wpływu produkcji zwierzęcej na otoczenie. Są to następujące akty prawne:

1) ustawa z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. Nr 147, poz. 1033) regulująca zasady postępowania z nawozami naturalnymi;

2) rozporządzenie ministra środowiska z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie szczególnych wymagań, jakim powinny odpowiadać programy działań mających na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych (Dz. U. z 2003 r. Nr 4, poz. 44), wydane na podstawie ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.);

3) rozporządzenie ministra rolnictwa i gospodarki żywnościowej z dnia 7 października 1997 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 132, poz. 877, oraz zm. w 2009 r. Dz. U. Nr 108, poz. 907), które reguluje także sprawy związane z konstrukcją i usytuowaniem obiektów budowlanych, w których prowadzona jest produkcja zwierzęca.

2. Projekt założeń do projektu ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej został przygotowany w Ministerstwie Środowiska i przyjęty przez kierownictwo w dniu 12 stycznia 2011 r. Został on skierowany, zgodnie z decyzją ministra środowiska, do konsultacji społecznych w dniu 25 marca 2011 r. (w tym do jednostek administracji samorządowej), z jednoczesnym zamieszczeniem na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska w dniu 1 kwietnia 2011 r. Projekt zostanie skierowany do uzgodnień międzyresortowych po rozpatrzeniu zgłoszonych uwag. Tekst projektu założeń jest ogólnie dostępny na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska (www.mos.gov.pl, prawo, projekty aktów prawnych, projekty założeń do projektów ustaw i projekty ustaw, projekt założeń do projektu ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej). Aktualnie wpływają jeszcze opinie w ramach konsultacji społecznych.

3. Z uwagi na brak uregulowań prawnych dotyczących norm emisji substancji zapachowo czynnych działania w sprawie uciążliwości zapachowej powinny być podejmowane przez organy samorządowe:

1) zgodnie z art. 237 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.), w razie stwierdzenia okoliczności wskazujących na możliwość negatywnego oddziaływania instalacji na środowisko organ ochrony środowiska może zobowiązać prowadzącego instalację do sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego;

2) zgodnie z art. 362 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska, jeżeli podmiot korzystający ze środowiska negatywnie oddziałuje na środowisko, organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek ograniczenia jego oddziaływania na środowisko, a w przypadku pogorszenia stanu środowiska spowodowanego działalnością podmiotu – obowiązek przywrócenia środowiska do stanu właściwego (na podstawie art. 378 ust. 1 ww. ustawy organem ochrony środowiska właściwym w sprawie, o której mowa powyżej, jest starosta);

3) zgodnie z art. 363 ustawy Prawo ochrony środowiska, wójt, burmistrz lub prezydent miasta może, w drodze decyzji, nakazać osobie fizycznej, której działalność negatywnie oddziałuje na środowisko, wykonanie w określonym czasie czynności zmierzających do ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko.

Wojewódzki inspektor ochrony środowiska na podstawie ustaleń kontroli może skierować wniosek do ww. organów o podjęcie działań w zakresie ich właściwości.

4. Uprzejmie informuję, że Główny Inspektorat Ochrony Środowiska został poinformowany o problemach opisanych w zapytaniu p. Sławomira Zawisłaka i poproszony o zbadanie sprawy.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczak

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie p. Ireneusza Rasia**

**w sprawie wniosku Polskiej Izby Gospodarczej
Ekorozwój dotyczącego działalności firmy Loxa
sp. z o.o. (10448)**

W odpowiedzi na zapytanie pana p. Ireneusza Rasia w sprawie wniosku Polskiej Izby Gospodarczej

Ekorozwój dotyczącego działalności firmy Loxa sp. z o.o. uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Z dniem 12 czerwca 2009 r. weszła w życie ustawa o bateriach i akumulatorach, której celem było transponowanie dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów oraz uchylającej dyrektywę 99/157/EWG (Dz. Urz. UE L 266 z 26.09.2006 r.).

Projekt dokonujący transpozycji tej dyrektywy, w tym wymienionego przepisu, przeszedł następujące etapy.

W dniu 27 listopada 2008 r. prezes Rady Ministrów przesłał marszałkowi Sejmu RP druk nr 1451 – projekt ww. ustawy. W projekcie tym ani w art. 63, ani w żadnym innym przepisie nie zawarto regulacji stanowiącej o wyłączności dokonywania przetwarzania zużytych baterii i akumulatorów w takim zakładzie przetwarzania, który jednocześnie prowadzi recykling ołowiu i jego związków oraz tworzyw sztucznych.

Na etapie prac sejmowych nie wprowadzono również przedmiotowej regulacji, o czym świadczy treść uchwalonej w dniu 5 marca 2009 r. ustawy przekazanej do Senatu.

W toku prac w Senacie została zgłoszona poprawka polegająca na wprowadzeniu do projektu ustawy treści art. 63 ust. 1a w brzmieniu: „Zużyte baterie samochodowe kwasowo-ołowiowe, zużyte baterie akumulatory samochodowe kwasowo-ołowiowe lub zużyte akumulatory przemysłowe kwasowo-ołowiowe poddawane są przetwarzaniu wyłącznie w zakładzie przetwarzania prowadzącym również recykling ołowiu i jego związków oraz tworzyw sztucznych”.

Przyjęta poprawka stanowi obecnie obowiązujące brzmienie treści art. 63 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach.

Przepis ten swoim zakresem zdecydowanie wykracza poza obowiązki wynikające z dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie baterii i akumulatorów. Fakt ten stawia polskich przedsiębiorców w bardzo niekorzystnej sytuacji w stosunku do przedsiębiorców UE.

Obecnie w Sejmie toczą się prace mające na celu przyjęcie analogicznych rozwiązań, jakie wynikają z treści przywołanej powyżej dyrektywy (druk sejmowy nr 4417).

Jednocześnie odnosząc się do sytuacji prawnej firmy Loxa sp. z o.o., uprzejmie wyjaśniam, iż spółka ta posiada ostateczną decyzję marszałka woj. śląskiego – pozwolenie zintegrowane oraz została wpisana przez głównego inspektora ochrony środowiska do rejestru przedsiębiorców, wypełniając ustawowy obowiązek wpisu do tego rejestru.

Warto również zaznaczyć, że opinia przedstawiona we wniosku Polskiej Izby Gospodarczej Ekorozwój dotycząca uprawnień izby jako organizacji ekologicznej jest niezasadna.

Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 pkt 10 ww. ustawy z dnia 3 października 2008 r. przez organizację eko-

logiczną rozumie się organizację społeczną, której celem statutowym jest ochrona środowiska. Natomiast art. 3 ust. 13 ustawy Prawo ochrony środowiska definiuje pojęcie ochrony środowiska, przez które rozumie się podjęcie lub zaniechanie działań umożliwiające zachowanie lub przywrócenie równowagi przyrodniczej; ochrona ta polega w szczególności na:

- a) racjonalnym kształtowaniu i gospodarowaniu zasobami środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju,
- b) przeciwdziałaniu zanieczyszczeniom,
- c) przywracaniu elementów przyrodniczych do stanu właściwego.

Statut Polskiej Izby Gospodarczej Ekorozwój wskazuje, iż izba została utworzona i działa zgodnie z ustawą z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych. Cel działania izby został określony jako „stałe reprezentowanie interesów gospodarczych swoich członków w zakresie ekologicznym w ich działalności usługowej, wytwórczej, handlowej wobec organów państwowych oraz organizacji krajowych i zagranicznych, jak również podejmowanie przedsięwzięć na rzecz rozwoju stosunków gospodarczych z zagranicą”. Spółka Loxa nie jest członkiem tej izby.

Fakt, że Polska Izba Gospodarcza Ekorozwój jest izbą, a nie organizacją ekologiczną, został potwierdzony wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 sierpnia 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 857/10, który zapadł ze skargi izby na decyzję ministra środowiska.

Odnosząc się do podnoszonej we wniosku izby kwestii wprowadzania na rynek tzw. pasty ołowiowo-siarkowej jako produktu, a nie odpadu, wyjaśniam, iż obowiązki dotyczące rejestracji substancji, w ich postaci własnej lub jako składnika mieszanin lub w wyrobach, zostały zawarte w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE nr 1907/2006) w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającym dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/EWG i 2000/21/WE.

Pragnę pana posła zapewnić, iż wyżej wymieniona kwestia oraz całokształt działalności firmy Loxa sp. z o.o. zostaną zbadane podczas planowanej w możliwie najbliższym terminie kontroli śląskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia - z upoważnienia ministra - na zapytanie posła Wojciecha Saługi

w sprawie opłat pobieranych przez szpitale za znieczulenie przy porodzie (10450)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wojciecha Saługi, przesłane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10450/11, w sprawie opłat pobieranych przez szpitale za znieczulenie przy porodzie, uprzejmie informuję, że stanowisko Ministerstwa Zdrowia w sprawie pobierania dodatkowych opłat za znieczulenie przy porodzie, jak również podejmowania decyzji o sposobie prowadzenia porodu jest niezmiennie. W opinii Ministerstwa Zdrowia pobieranie przez publiczne zakłady opieki zdrowotnej opłat za znieczulenie przy porodzie jest niezgodne z obowiązującym prawem.

Ból porodowy jest zjawiskiem fizjologicznym o złożonym mechanizmie, a każda z rodzących kobiet reaguje na ten stan odmiennie, nie tylko w sferze somatycznej, ale i psychoemocjonalnej. Łagodzenie bólu porodowego stanowi jeden z elementów świadczenia zdrowotnego definiowanego jako poród. Należy przy tym zaznaczyć, że łagodzenie bólu porodowego obejmuje wszystkie metody, których skuteczność została udowodniona naukowo. Decyzja o sposobie prowadzenia porodu, w tym także zastosowania znieczulenia będącego elementem świadczenia, należy do lekarza. Wiąże się to z przepisem art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 226, poz. 1943), który stanowi, że lekarz ma obowiązek wykonywać zawód zgodnie ze wskazaniami aktualnej wiedzy medycznej, dostępnymi mu metodami i środkami zapobiegania, rozpoznawania i leczenia chorób, zgodnie z zasadami etyki zawodowej oraz należytą starannością.

Zgodnie z postanowieniami art. 34 ust. 1 i 2 wymienionej ustawy: lekarz może wykonać zabieg operacyjny albo zastosować metodę leczenia lub diagnostyki stwarzającą podwyższone ryzyko dla pacjenta po uzyskaniu jego pisemnej zgody. Przed wyrażeniem zgody przez pacjenta w sytuacji, o której mowa w ust. 1, lekarz ma obowiązek udzielenia mu informacji zgodnie z art. 31.

Przywołany art. 31 ust. 1 ustawy stanowi, że: lekarz ma obowiązek udzielać pacjentowi lub jego ustawowemu przedstawicielowi przystępnej informacji o jego stanie zdrowia, rozpoznaniu, proponowanych oraz możliwych metodach diagnostycznych, leczniczych, dających się przewidzieć następstwach ich zastosowania albo zaniechania, wynikach leczenia oraz rokowaniu. Tak więc, zgodnie z postanowieniami ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry, lekarz podejmuje decyzję o wyborze odpowiedniej metody

postępowania leczniczego w oparciu o stwierdzone wskazania i ewentualne następstwa zastosowanej metody. Zgodnie z postanowieniami art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417, z późn. zm.) pacjent ma prawo do uzyskania od lekarza przystępnej informacji o proponowanych oraz możliwych metodach diagnostycznych i leczniczych, a także dających się przewidzieć następstwach ich zastosowania albo zaniechania, wynikach leczenia oraz rokowaniu.

Informuję, że znieczulenie – w tym znieczulenie zewnątrzoponowe – może być sfinansowane w ramach grupy N01. Zgodnie z postanowieniami rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.) poród jest świadczeniem gwarantowanym. W związku z tym bezpłatne są wszystkie procedury medyczne związane z udzieleniem tego świadczenia. Na podstawie wyjaśnień uzyskanych z Narodowego Funduszu Zdrowia informuję, że do końca pierwszego półrocza 2008 r., tak jak we wcześniejszych latach, przeprowadzanie znieczulenia porodu finansowane było wyłącznie ze wskazań medycznych w ramach świadczenia 5.06.00.0000248: znieczulenie porodu z wyceną 30 pkt (ok. 350 zł). Od lipca 2008 r. wprowadzono finansowanie w oparciu o katalog JPG, a koszt znieczulenia zewnątrzoponowego do porodu został włączony w wycenę grupy N01: poród, która uzyskała wycenę 33 pkt (ok. 1680 zł). Należy jednocześnie wskazać, iż w ramach tej samej procedury rozliczane są również zabiegi operacyjnego ukończenia ciąży na drodze cięcia cesarskiego. Tak więc zgodnie z przytoczonymi wyjaśnieniami znieczulenie porodu jest finansowane ze środków Narodowego Funduszu Zdrowia.

Informuję również, że wejście w życie przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654) nie zmieniło sytuacji w odniesieniu do opłat pobieranych od rodzących pacjentek za znieczulenie porodu. Podmiot leczniczy niebędący przedsiębiorcą, a takim jest samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, może uzyskiwać środki finansowe za udzielone świadczenia zdrowotne na identycznych zasadach jak przed 1 lipca 2011 r., czyli przed wejściem w życie przepisów tej ustawy. Mają tu zastosowanie art. 44, 45 i 55 ustawy o działalności leczniczej, będące odpowiednikami art. 33 ust. 1, art. 34, art. 54 ust. 1 pkt 1 obowiązującej do dnia 30 czerwca 2011 r. ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej.

Zgodnie z art. 44 ustawy o działalności leczniczej podmiot leczniczy niebędący przedsiębiorcą udziela świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych osobom ubezpieczonym oraz innym osobom uprawnionym do tych świadczeń na podstawie odrębnych przepisów, nieodpłatnie, za częściową odpłatnością lub całkowitą odpłatnością. Jednocześnie art. 45 stanowi, że przy ustalaniu wysokości opłaty

za świadczenia zdrowotne udzielane innym niż ww. osoby kierownik uwzględni rzeczywiste koszty udzielania świadczenia zdrowotnego. Za przepisy odrębne uznane zostały w tym przypadku przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Przepisy tej ustawy oraz aktów wykonawczych do niej w zakresie znieczulenia podczas porodu nie uległy zmianie. W świetle ww. przepisów kierownik podmiotu leczniczego nie ma uprawnień do ustalania wysokości opłat za świadczenia zdrowotne w stosunku do ubezpieczonych oraz innych osób uprawnionych do świadczeń na podstawie odrębnych przepisów.

Odpłatna działalność lecznicza, wymieniona w art. 55 ust. 1 pkt 1 ustawy o działalności leczniczej, jako źródło dochodu samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, ogranicza się do działalności leczniczej polegającej na udzielaniu świadczeń, które nie są gwarantowane oraz na udzielaniu świadczeń osobom nieuprawnionym do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, niezależnie, czy są one gwarantowane, czy też nie.

Przedstawiając powyższe, pragnę również poinformować, że istnieje szereg sprawdzonych metod walki z bólem niewymagających podejmowania działań inwazyjnych. Zgodnie z rekomendacjami Polskiego Towarzystwa Ginekologicznego dotyczącymi postępowania przeciwbólowego w ginekologii i położnictwie w części II: Leczenie bólu u kobiet ciężarnych, rodzących oraz w położu (w: „Ginekologia Polska” 2008, 79, 567–577) „schematy leczenia bólu w położnictwie powinny umożliwiać lekarzowi indywidualizację postępowania terapeutycznego i opierać się na zastosowaniu skutecznych i bezpiecznych metod, zarówno nefarmakologicznych, jak i wykorzystujących środki analgetyczne”.

W przytoczonych rekomendacjach przedstawiono szereg uznanych metod postępowania przeciwbólowego, wśród których występuje również znieczulenie zewnątrzoponowe. Zgodnie z naszym stanowiskiem osoba sprawująca opiekę nad rodzącą powinna przedstawić jej pełną informację o nefarmakologicznych i farmakologicznych metodach łagodzenia bólów porodowych. W oparciu o przekazane informacje osoba prowadząca poród oraz kobieta rodząca powinny wspólnie dokonać wyboru najwłaściwszej w danej sytuacji metody łagodzenia bólu porodowego. Decyzje w tej sprawie, w tym terapia przeciwbólowa prowadzona przez lekarza prowadzącego poród, mogą być modyfikowane odpowiednio do sytuacji zdrowotnej ciężarnej i jej potrzeb podczas trwania porodu.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom społecznym, kierownictwo Ministerstwa Zdrowia podjęło decyzję o konieczności opracowania zasad postępowania medycznego w przypadku nietolerancji przez kobietę rodzącą bólu porodowego w zakresie nieobjętym postanowieniami rozporządzenia ministra zdrowia w spra-

wie standardów postępowania oraz procedur medycznych przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, położu oraz opieki nad noworodkiem. W dniu 21 czerwca br. zakończyła prace grupa robocza do spraw opracowania zasad postępowania medycznego w zakresie łagodzenia bólu porodowego, składająca się ze specjalistów w dziedzinie położnictwa i ginekologii oraz anestezjologii i intensywnej terapii. Grupa ta opracowała model opieki nad kobietą rodzącą zawarty w dokumencie pn. „Zasady postępowania medycznego w łagodzeniu bólu porodowego”. Dokument ten został zaakceptowany przez kierownictwo Ministerstwa Zdrowia w dniu 12 lipca br., z rekomendacją podjęcia prac mających na celu nadanie tym zasadom charakteru normatywnego. Prace te zostały podjęte.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Saługi**

**w sprawie likwidacji gabinetów dentystycznych
i lekarskich w szkołach (10451)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wojciecha Saługi, przesłane przy piśmie pana marszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10451/11, w sprawie likwidacji gabinetów dentystycznych i lekarskich w szkołach, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Reforma systemu ochrony zdrowia, dokonana na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. Nr 28, poz. 153), wprowadziła zmiany w organizacji systemu opieki zdrowotnej. Wzorem wielu krajów w Europie i na świecie, jednym z istotnych rozwiązań w systemie ochrony zdrowia wprowadzonym reformą jest nadanie kluczowej roli w opiece nad całą rodziną, w tym również nad dziećmi, lekarzowi podstawowej opieki zdrowotnej. Po wejściu w życie reformy ochrony zdrowia system opieki zdrowotnej nad uczniami jest odmienny od poprzednio obowiązujących rozwiązań, gdy opiekę zdrowotną nad uczniem sprawowało co najmniej dwóch lekarzy: w szkole (profilaktyczna opieka zdrowotna) oraz w poradni pediatrycznej (opieka zdrowotna nad dzieckiem chorym). Aktual-

nie świadczenia opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą udzielane są na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), na zasadach określonych w ustawie. Szczegółowe regulacje o organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą określa rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139, poz. 1133). Jak wynika z art. 3 ust. 1 rozporządzenia, profilaktyczna opieka zdrowotna sprawowana jest przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej na podstawie deklaracji wyboru lekarza złożonej przez rodziców/prawnych opiekunów, lekarza dentystę oraz pielęgniarkę środowiska nauczania i wychowania albo higienistkę szkolną. Lekarz podstawowej opieki zdrowotnej oraz lekarz dentysta udzielają świadczeń profilaktycznej opieki zdrowotnej w miejscu określonym umową z Narodowym Funduszem Zdrowia o udzielanie świadczeń zdrowotnych, którym jest gabinet poza szkołą. Pielęgniarka środowiska nauczania i wychowania/higienistka szkolna sprawuje profilaktyczną opiekę zdrowotną nad uczniami w znajdującym się na terenie szkoły gabinecie profilaktyki zdrowotnej i pomocy przedlekarskiej. Miejsce sprawowania opieki przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej oraz przez lekarza dentystę może mieć dowolną lokalizację zapisaną w umowie z Narodowym Funduszem Zdrowia o udzielaniu świadczeń profilaktycznych opieki zdrowotnej. Zapis ten nie wyklucza możliwości udzielania świadczeń stomatologicznych uczniom w gabinecie dzierżawionym od szkoły przez lekarza dentystę. Niemniej świadczeniodawca (lekarz dentysta), przystępując do postępowań konkursowych w celu zawarcia umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia na świadczenia stomatologiczne, musi wypełnić warunki dotyczące sprzętu i wyposażenia, określone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.). Wymagania te służą temu, aby świadczenia, w tym stomatologiczne, udzielane były w warunkach bezpiecznych, niezagrażających życiu i zdrowiu każdego pacjenta. Z tego też względu brak jest uzasadnienia dla określania innych (mniej rygorystycznych pod względem bezpieczeństwa) warunków udzielania świadczeń stomatologicznych dzieciom i młodzieży w gabinetach zlokalizowanych na terenie szkół.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Zawisłaka**

**w sprawie odbudowy klasztoru
oo. Dominikanów w Lublinie (10455)**

W odpowiedzi na zapytanie poselskie posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pana Sławomira Zawisłaka z dnia 4 sierpnia br. w sprawie odbudowy klasztoru oo. Dominikanów w Lublinie uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie poniższych informacji.

Minister kultury i dziedzictwa narodowego, działając w oparciu o przepisy ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, może udzielać dofinansowania na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków. Finansowanie wyżej wskazanych prac odbywa się wyłącznie w ramach ogłaszanego corocznie programu „Dziedzictwo kulturowe” priorytet 1: Ochrona zabytków. W 2009 r. w ramach priorytetu 1: Ochrona zabytków klasztor oo. Dominikanów uzyskał dotację na remont sklepienia Bazyliki św. Stanisława. Dotacja ta została udzielona w wysokości 150 000 zł i stanowiła 45% całkowitego kosztu realizacji prac remontowo-konserwatorskich. W roku 2011 klasztor oo. Dominikanów wystąpił z dwoma wnioskami, tj. o dofinansowanie kompleksowej konserwacji wnętrza kaplicy Firlejów wraz z remontem dachu, oczekując dofinansowania w kwocie 2 650 163,40 zł, oraz o dofinansowanie konserwacji odkrytych elementów wyposażenia i wystroju kaplicy Tyszkiewiczów i dawnej kaplicy Relikwii Krzyża, oczekując dofinansowania w wysokości 420 000 zł. Niestety w obu przypadkach dotacja nie została udzielona z uwagi na bardzo ograniczony budżet priorytetu 1, który w bieżącym roku wyniósł ok. 39 800 000 zł.

Z dniem 31 marca 2011 r. zakończył się drugi termin naboru wniosków o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac przy zabytku, planowanych do wykonania w 2011 r. lub wykonanych w ciągu trzech ostatnich lat poprzedzających rok złożenia wniosku.

Przewiduje się, że pod koniec III kwartału br. na stronie internetowej ministerstwa ukażą się regulaminy programów obowiązujących w roku 2012. W związku z tym wyrażam nadzieję, że dofinansowanie prac przy klasztorze oo. Dominikanów w Lublinie będzie możliwe w 2012 r. po pozytywnym zaopiniowaniu wniosku w tej sprawie, złożonego przez uprawniony podmiot.

Ponadto chciałbym poinformować Pana Marszałka, że zgodnie z postanowieniami ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami dotacja na prace przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków może

być udzielona również przez wojewódzkiego konserwatora zabytków, organ stanowiący gminy, powiatu lub samorządu województwa.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 16 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Rzęsy**

**w sprawie zamiaru likwidacji
Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie (10456)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Rzęsy w sprawie zamiaru likwidacji Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie, przesłane przy piśmie z dnia 11 sierpnia 2011 r., nr SPS-024-10456/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Naczelnym organem prokuratury, zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), jest prokurator generalny. Z uwagi na dokonane z dniem 31 marca 2010 r. rozdzielenie urzędów ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego, wprowadzone ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze (Dz. U. Nr 178, poz. 1375, z późn. zm.), podnieść należy, iż problematyka objęta zapytaniem w sensie koncepcyjnym pozostaje obecnie w gestii prokuratora generalnego, natomiast ostateczną decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich właściwości podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił, na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze, do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę.

Z informacji przekazanych przez prokuratora generalnego wynika, że w Prokuraturze Generalnej trwają prace powołanego zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2010 r. zespołu do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obsadzie od 3 do 5 etatów orzecznich oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego.

Zgodnie z zakresem zadań zespołu jego prace obejmują także jednostkę prokuratury wskazaną w zapytaniu pana posła – Prokuraturę Rejonową w Lubaczowie, jako jednostkę o obsadzie do 5 etatów orzecznich. W związku z powyższym dalsze funk-

cjonowanie tej prokuratury stanowi przedmiot szczegółowej analizy zespołu. Obejmie ona m.in. ocenę obecnych warunków pracy i związanych z tym kosztów, możliwości przejęcia spraw oraz kadry orzeczniczej, urzędników i innych pracowników prokuratury przez najbliższe prokuratury rejonowe, a także zapewnienia w przyszłości takim jednostkom prawidłowej realizacji ustawowych zadań.

Potrzeba przeprowadzenia analizy funkcjonowania małych jednostek organizacyjnych prokuratury wynika w szczególności z konieczności oceny efektywności procesu kierowania takimi jednostkami, zbadania możliwości rozwoju zawodowego kadry orzeczniczej oraz racjonalności ich funkcjonowania w aspekcie finansowym. Stanowisko prokuratora generalnego w zakresie ewentualnego zniesienia tej prokuratury rejonowej zostanie określone po zakończeniu prac zespołu, na podstawie ustaleń zawartych w jego sprawozdaniu i rekomendacji.

Odnosząc się do postawionego przez pana posła pytania, należy podnieść, że prokurator generalny dotychczas nie przedstawił ministrowi sprawiedliwości stanowiska odnośnie do dalszego funkcjonowania Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie. W wypadku wysunięcia postulatu likwidacji tej jednostki organizacyjnej prokuratury ostateczną decyzję w oparciu o przedstawione przez prokuratora generalnego argumenty, uwzględniające całokształt okoliczności dotyczących jej funkcjonowania, podejmie minister sprawiedliwości jako organ uprawniony do podejmowania – po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego – czynności władczych w tym zakresie, na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego zawartego w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze.

Ocena zasadności dalszego funkcjonowania tej jednostki uwzględniać będzie argumenty przemawiające za utrzymaniem Prokuratury Rejonowej w Lubaczowie wskazane w zapytaniu pana posła, w tym kwestię dostępności obywateli do organów wymiaru sprawiedliwości i prokuratury oraz specyfikę tej jednostki wynikającą z objęcia obszarem jej właściwości terenów przygranicznych, stanowiąc podstawę do podejmowania dalszych działań w tym zakresie.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ireneusza Rasia**

**w sprawie projektu zmian
dyrektywy 2001/37/WE Parlamentu
Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r.
dotyczącej wyrobów tytoniowych oraz skutków
społeczno-ekonomicznych tych zmian
na terenie Małopolski (10461)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pana posła Ireneusza Rasia w sprawie projektu zmian dyrektywy 2001/37/WE Parlamentu i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. dotyczącej wyrobów tytoniowych oraz skutków społeczno-ekonomicznych tych zmian na terenie Małopolski, przekazanej przy piśmie z dnia 11 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10461/11, wyjaśniam, co następuje.

Komisja Europejska dotychczas nie przedstawiła projektu zmian do dyrektywy 2001/37/WE Parlamentu i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. L 194 z 18.7.2001, str. 26, z późn. zm.).

W roku ubiegłym (w dniach od 24 września do 17 grudnia) Komisja przeprowadziła jedynie szerokie konsultacje społeczne mające na celu poznanie opinii stron w sprawie kierunków ewentualnych zmian w przedmiotowej dyrektywie. W konsultacjach, na równych prawach, mogły uczestniczyć wszystkie zainteresowane osoby i organizacje, w tym organizacje społeczno-zawodowe plantatorów tytoniu.

W dniu 27 lipca 2011 r. Komisja Europejska (Dyrekcja Generalna ds. Zdrowia i Konsumentów) opublikowała omówienie wyników konsultacji społecznych na temat przeglądu ww. aktu prawnego. Zgodnie z powyższym opracowaniem konsultacje spotkały się z szerokim odzewem – napłynęło 85 513 opinii, w tym 36,64% stanowiły opinie z Włoch, a 27,73% z Polski.

Obecnie Komisja Europejska przygotowuje ocenę skutków gospodarczych, społecznych i zdrowotnych dla różnych wariantów zaproponowanych zmian. Wyniki przeprowadzonych konsultacji zostaną uwzględnione w przygotowywanej ocenie i będą przedstawione Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w przyszłym roku wraz z projektem ustawodawczym.

Biorąc powyższe pod uwagę, strona polska opracuje i przedstawi oficjalne stanowisko niezwłocznie po zaprezentowaniu propozycji zmian do dyrektywy 2001/37/WE. Organem właściwym w zakresie opracowania i przekazania opinii strony polskiej, ze względu na zdrowotne aspekty palenia tytoniu, jest minister zdrowia.

Należy nadmienić, że strona rządowa aktywnie uczestniczyła w procesie konsultacji Komisji Europejskiej ze względu na duży potencjalny wpływ powyższych kwestii na politykę zdrowotną państwa oraz na sytuację społeczno-gospodarczą ponad 12 tys. plantatorów tytoniu wraz z rodzinami (łącznie blisko 60 tys. osób). Opinia przesłana przez ministra zdrowia została wypracowana po konsultacjach przeprowadzonych z ministrem finansów, ministrem gospodarki oraz z ministrem rolnictwa i rozwoju wsi.

W powyższej opinii strona polska opowiedziała się:

— w sprawie zakresu przepisów dyrektywy – za:

a) jej szerokim zakresem obejmującym wszystkie wyroby tytoniowe,

b) wyłączeniem zagadnień reklamy i promocji uregulowanych obecnie w odrębnych przepisach,

c) dokonaniem odpowiednich zmian natury formalnoprawnej umożliwiających objęcie przepisami dyrektywy 2001/37 wyrobów imitujących papierosy (inhalatory nikotyny, papierosy ziołowe) i objęciem podobnymi przepisami innych imitacji wyrobów tytoniowych (słodczyce, zabawki itp.);

1) w zakresie pakowania i znakowania wyrobów tytoniowych:

a) za przygotowywaniem nowych tekstów ostrzeżeń, a zwłaszcza wstępne testowania i konsultowania nowych tekstów,

b) za uzupełnieniem ostrzeżeń tekstowych ilustracjami (wprowadzenie ostrzeżeń mieszanych: tekst i ilustracja) jako standardu w państwach członkowskich Unii Europejskiej,

c) przeciwko wprowadzeniu etykiet z informacją o emisji substancji smolistych, nikotyny i tlenku węgla (TNCO), natomiast za podaniem informacji o zawartych w dymie substancjach o dowiedzionym działaniu rakotwórczym,

d) za uznaniem za nieistotne propozycji wprowadzenia ujednoliconych, uproszczonych kolorystycznie opakowań (plain packaging),

e) za przeznaczeniem co najmniej 50% właściwej płaszczyzny opakowania na etykiety ostrzegawcze, usuwaniem wszelkich informacji zachęcających do używania tytoniu oraz informacji powodujących błędne preferencje, a także określeniem, jakie elementy powinny być umieszczone na opakowaniu, jakie mogą być umieszczane, a jakich nie wolno na nim umieszczać;

2) w zakresie raportowania o składnikach – za wprowadzeniem jednolitego elektronicznego systemu monitorowania składników wyrobów tytoniowych wprowadzanych na rynek Unii Europejskiej;

3) w zakresie regulacji dotyczących dodatków do wyrobów tytoniowych:

a) przeciwko tworzeniu wspólnej listy dodatków dopuszczonych do stosowania w wyrobach tytoniowych w państwach członkowskich,

b) za skoncentrowaniem się na ustaleniu zasad reglamentacji dodatków ze względu na ich funkcje, tj. skutek dla organizmu lub zachowań konsumenta,

c) za ograniczeniem lub zakazem stosowania dodatków, które:

— powodują wzrost toksyczności albo działania rakotwórczego wyrobu,

— przyspieszają uzależnienie,

— nadają nienaturalny dla tytoniu smak lub zapach – owocowy, cukierkowy itp.,

a) przeciwko wyłączeniu możliwości stosowania dodatków, które są niezbędne w procesach technologicznych, a nie powodują skutków wymienionych powyżej;

5) w zakresie dostępności wyrobów tytoniowych – w celu ograniczania dostępności tych wyrobów dla dzieci i młodzieży:

a) za zrównaniem ceny papierosów gotowych i papierosów sporządzanych ręcznie,

b) za upowszechnieniem zakazu stosowania automatów do sprzedaży wyrobów tytoniowych,

c) za wyeliminowaniem sprzedaży papierosów na sztuki i w małych opakowaniach,

d) za wyeliminowaniem wysyłkowej sprzedaży wyrobów tytoniowych, w tym z wykorzystaniem Internetu,

e) przeciwko propozycji likwidacji ekspozycji sprzedawanych wyrobów tytoniowych (sprzedaż z zamkniętych szafek),

f) za wyeliminowaniem sposobu wykładania papierosów do sprzedaży w sposób zasłaniający etykietę ostrzegawczą.

Należy równocześnie dodać, że w kwestii stosowania dodatków do produkcji papierosów strona polska wypowiedziała się już w 2010 r. podczas prac nad stanowiskiem Unii Europejskiej do wytycznych odnośnie do stosowania art. 9 Ramowej Konwencji WHO o ograniczeniu użycia tytoniu. Podczas 4. Konferencji Stron FCTC w Punta del Este (listopad 2010 r.) na wniosek delegacji polskiej przyjęto, że dodatki technologiczne niezbędne w procesie przygotowania tytoniu nie powinny być eliminowane z produkcji, natomiast działania powinny się skoncentrować na regulacji dodatków smakowych podnoszących atrakcyjność wyrobów tytoniowych wśród młodzieży.

W opinii resortu rolnictwa stosowanie dodatków technologicznych jest konieczne przy produkcji wyrobów tytoniowych typu American blend, ponieważ w skład tego typu wyrobów wchodzi tytonie z grupy odmian Burley oraz tytonie ciemne, wymagające stosowania dodatków w procesie ich technologicznego przetwarzania. W przeciwieństwie do ww., w procesie przetwarzania charakteryzującego się odmiennymi właściwościami fizykochemicznymi tytoniu z grupy odmian Virginia nie jest konieczne stosowanie dodatków. Tymczasem tytonie z grupy Burley i tytonie ciemne w trakcie suszenia stają się kruche i niezbędne jest przed nadaniem im postaci krajanki nawilżenie i uelastycznienie.

Zakaz stosowania jakichkolwiek dodatków, w tym dodatków technologicznych, oznaczałby eliminację upraw tytoniu z grupy odmian Burley, a także odmian tytoni ciemnych (grupa III i IV). Wprowadzenie

takiego zakazu spowodowałyby utratę zbytu dla ok. 40% krajowej produkcji tytoniu oraz likwidację związanych z tym miejsc pracy w rolnictwie i przemyśle przetwórczym.

Drugim z zagadnień podjętych podczas konsultacji społecznych dotyczących ewentualnych zmian w przedmiotowej dyrektywie było stosowanie tzw. prostych opakowań (plain packaging). Odnosząc się do powyższego zagadnienia, należy stwierdzić, że w ocenie przedstawionej przez prezesa Urzędu Patentowego wprowadzenie „prostych opakowań” jest niezgodne z obowiązującymi przepisami, w tym z Konwencją paryską o ochronie własności patentowej z dnia 20 marca 1883 r., z późniejszymi zmianami, oraz z obecnymi regulacjami zawartymi w ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117, z późn. zm.). Zdaniem Ministerstwa Zdrowia oraz Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi powyższe uwarunkowania prawne zostaną wzięte pod uwagę podczas opracowywania założeń nowelizacji przedmiotowej dyrektywy i przed ich zaprezentowaniem zostanie przeprowadzona wnikliwa analiza uwarunkowań prawnych Unii Europejskiej i państw członkowskich.

Mając na względzie interesy polskich plantatorów tytoniu, podczas wypracowywania stanowiska rządu w sprawie projektu ewentualnych zmian w przedmiotowej dyrektywie, w kwestii stosowania dodatków przy produkcji wyrobów tytoniowych, ich ekspozycji i ujednolicenia opakowań, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi będzie się sprzeciwiało przyjmowaniu radykalnych rozwiązań zagrażających utrzymaniu krajowej produkcji tytoniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ireneusza Rasia**

**w sprawie rozbudowy i modernizacji
drogi krajowej nr 94 w Olkuszu (10462)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lipca 2011 r., sygn. akt SPS-024-10462/11, przekazujące zapytanie posła Ireneusza Rasia dotyczące przebudowy i modernizacji drogi krajowej nr 94 w m. Olkusz, uprzejmie przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W chwili obecnej realizowany jest program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program) ustanowiony uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r. Przedmiotowy program stanowi kontynuację dotychczas obowiązującego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowionego w 2007 r.

Program zakłada stworzenie sieci sprawnych połączeń autostradowych, dróg ekspresowych i dróg krajowych, jak i remont już istniejących oraz podniesienie ich standardu poprzez zmianę parametrów technicznych. Zasadniczym celem podejmowanych działań jest stworzenie sieci drogowej o znacznie wyższych niż obecnie parametrach użytkowych, w tym powstanie zasadniczego szkieletu dróg o dużej przepustowości stanowiących sieć połączeń pomiędzy największymi ośrodkami gospodarczymi kraju. Na skutek realizacji planu inwestycyjnego oraz działań prewencyjnych w znacznym stopniu wzrośnie również poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Chciałbym zapewnić, że kwestie związane z poprawą bezpieczeństwa i rozwojem układu dróg w Olkuszu stanowią przedmiot prac i analiz zarówno resortu infrastruktury oraz Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.

Na podstawie corocznego badania sieci drogowej w ramach oceny stanu nawierzchni, Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad ustala odcinki wymagające pilnej interwencji, a następnie, w ramach dostępnych środków finansowych, dokonuje niezbędnych prac w celu poprawy standardu ich użytkowania oraz podniesienia poziomu bezpieczeństwa.

W oparciu o kryteria uwzględniające wyniki badań stanu nawierzchni, panujący na drodze ruch, z uwzględnieniem udziału ruchu pojazdów ciężarowych, wskaźnik wypadkowości oraz ocenę efektywności ekonomicznej realizacji zadań, stworzona została lista remontów i przebudów na drogach krajowych.

Zadania ujęte na przedmiotowej liście kierowane będą do realizacji w miarę uruchamiania środków finansowych z budżetu państwa. Wśród tych zadań znalazła się również modernizacja drogi krajowej nr 94 w Olkuszu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ireneusza Rasia**

**w sprawie łącznicy kolejowej
Kraków-Zabłocie – Kraków-Krzemionki
w ramach rozbudowy
szybkiej kolei aglomeracyjnej (10463)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Ireneusza Rasia skierowane do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie SPS-024-10463/11 z dnia 11 sierpnia 2011 r., w sprawie łącznicy kolejowej Kraków-Zabłocie – Kraków-Krzemionki w ramach rozbudowy szybkiej kolei aglomeracyjnej, przedstawiam poniższe informacje.

Ministerstwo Infrastruktury w pełni docenia wagę i potrzebę budowy łącznicy między liniami kolejowymi nr 91 Kraków Główny – Medyka (E30) a linią nr 94 Kraków-Płaszów – Oświęcim, poprzez linię nr 603 Kraków-Bonarka – Kraków-Prokocim. Znając w tym względzie potrzeby regionu, jak i samego miasta Krakowa, zlecone zostało wszczęcie prac przygotowawczych do realizacji budowy łącznicy kolejowej Kraków-Zabłocie – Kraków-Krzemionki, polegające m.in. na opracowaniu studium wykonalności oraz wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia. Na wniosek Ministerstwa Infrastruktury został umieszczony projekt 7.1–55 „Budowa łącznicy kolejowej Kraków-Zabłocie – Kraków-Krzemionki” na rezerwowej liście projektów Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013. Orientacyjną wartość projektu określono na 300,0 mln zł przy szacunkowej wielkości dofinansowania z UE wynoszącej 160,59 mln zł. Przewidywane lata realizacji to 2011–2014.

Uwzględnienie budowy przedmiotowej łącznicy w bieżącej perspektywie finansowej uzależnione jest jednak od dysponowania przez resort odpowiednimi środkami finansowymi. Projekt nie był wcześniej ujęty w oszacowaniach kosztów związanych z realizacją projektów kolejowych, współfinansowanych w ramach PO IiŚ, jak również nie został ujęty w „Wieloletnim programie inwestycji kolejowych do roku 2013 z perspektywą 2015”. Fakt ten znacząco wpływa na mogące się pojawić trudności w pozyskaniu środków na realizację projektu związane z koniecznością przeprowadzenia procedury uzyskania niezbędnych uzgodnień ze strony Ministerstwa Finansów oraz Ministerstwa Rozwoju Regionalnego.

Wobec powyższego, zależnie m.in. od możliwości budżetu państwa, wdrożenie przedsięwzięcia brane być może pod uwagę tak w obecnej, jak i w kolejnej perspektywie finansowej, tj. po 2014 r.

Wobec powyższego proszę o przyjęcie niniejszych wyjaśnień jako stanowiska resortu w poruszonej kwestii.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie ustawy dekomunizującej polską
przestrzeń publiczną (10476)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 12 sierpnia 2011 r., przy którym przekazano zapytanie posła Łukasza Borowiaka w sprawie ustawy dekomunizującej polską przestrzeń publiczną, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Pragnę zauważyć, że regulacją mającą na celu dekomunikację polskiej przestrzeni publicznej jest senacki projekt ustawy o usunięciu z nazw dróg, ulic, mostów, placów i innych obiektów symboli ustrojów totalitarnych (druk senacki nr 1049).

Prace nad projektem zostały zainicjowane wskutek zwrócenia się do Senatu RP przez Radę Miasta Jastrzębie Zdrój z petycją w sprawie uchwalenia ustawy usuwającej z życia publicznego komunistycznych patronów ulic i placów (uchwała nr XLII/563/2009 Rady Miasta Jastrzębie Zdrój z dnia 28 maja 2009 r. w sprawie wystąpienia z apelem o uchwalenie ustawy usuwającej z publicznego życia komunistycznych patronów ulic i placów). Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji Senatu RP uznała, że właściwą reakcją na petycję jest wystąpienie z wnioskiem o podjęcie inicjatywy ustawodawczej.

Dnia 14 czerwca 2011 r. odbyło się pierwsze czytanie senackiego projektu ustawy o usunięciu z nazw dróg, ulic, mostów, placów i innych obiektów symboli ustrojów totalitarnych (druk nr 1049) na wspólnym posiedzeniu senackiej Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Ustawodawczej. W trakcie posiedzenia pod głosowanie poddano wniosek o odroczenie obrad komisji i zasięgnięcie dodatkowych opinii Instytutu Pamięi Narodowej oraz organizacji samorządowych na temat proponowanych rozwiązań, jak również informacji o szacunkowych kosztach projektowanych zmian. W głosowaniu komisje przyjęły przedstawiony wniosek, a co za tym idzie, nie zakończyły pierwszego czytania projektu ustawy.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.